ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 1

1,1 Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυΐδ, υἱοῦ Ἀβραάμ.
1,1 Βιβλίον της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, απογόνου κατά το ανθρώπινον του βασιλέως Δαυΐδ, ο οποίος πάλιν υπήρξεν απόγονος του πατριάρχου Αβραάμ.
1,2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ,
1,2 Διότι ο Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, ο Ισαάκ δε εγέννησε τον Ιακώβ, ο δε Ιακώβ εγέννησε τον Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού.
1,3 Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ, Ἐσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ,
1,3 Ο Ιούδας δε εγέννησε από την νύμφην αυτού Θάμαρ τους διδύμους Φαρές και Ζαρά, ο Φαρές δε εγέννησε τον Εσρώμ, ο Εσρώμ δε εγέννησε τον Αράμ.
1,4 Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών,
1,4 Ο Αράμ δε εγέννησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ δε εγέννησε τον Ναασσών, ο Ναασσών δε εγέννησε τον Σαλμών.
1,5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ῥούθ, Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί,
1,5 Ο Σαλμών δε εγέννησε τον Βοόζ από την τέως αμαρτωλήν Ραχάβ, ο Βοόζ δε εγέννησε τον Ωβήδ από την Μωαβίτιδα Ρούθ, ο Ωβήδ δε εγέννησε τον Ιεσσαί.
1,6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δαυΐδ τὸν βασιλέα. Δαυΐδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶνα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου,
1,6 Ο Ιεσσαί δε εγέννησε τον βασιλέα Δαυΐδ, ο δε βασιλεύς Δαυίδ εγέννησε τον Σολομώντα από την γυναίκα του Ουρίου.
1,7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ, Ῥοβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά,
1,7 Ο Σολομών δε εγέννησε τον Ροβοάμ, ο Ροβοάμ δε εγέννησε τον Αβιά, ο Αβιά δε εγέννησε τον Ασά.

1,8 Ἀσὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν,
1,8 Ο Ασά δε εγέννησε τον Ιωσαφάτ, ο Ιωσαφάτ δε εγέννησε τον Ιωράμ, ο Ιωράμ δε εγέννησε τον Οζίαν.
1,9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ, Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν,
1,9 Ο Οζίας δε εγέννησε τον Ιωάθαμ, ο Ιωάθαμ δε εγέννησε τον Αχαζ, ο Αχαζ δε εγέννησε τον Εζεκίαν.
1,10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών, Ἀμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν,
1,10 Ο Εζεκίας δε εγέννησε τον Μανασσή, ο Μανασσής δε εγέννησε τον Αμών, ο Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν.
1,11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος.
1,11 Ο Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού κατά την εποχήν, που απήχθησαν αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα οι Ιουδαίοι.
1,12 Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ,
1,12 Επειτα δε από την βιαίαν αυτήν μετανάστευσιν των Ιουδαίων εις Βαβυλώνα και την ζωήν των εκεί ως αιχμαλώτων, ο Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ, ο δε Σαλαθιήλ εγέννησε τον Ζοροβάβελ.
1,13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ, Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ,
1,13 Ο Ζοροβάβελ δε εγέννησε τον Αβιούδ, ο Αβιούδ δε εγέννησε τον Ελιακείμ, Ελιακείμ δε εγέννησε τον Αζώρ.
1,14 Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ,
1,14 Ο Αζώρ δε εγέννησε τον Σαδώκ, ο Σαδώκ δε εγέννησε τον Αχείμ, ο Αχείμ δε εγέννησε τον Ελιούδ.
1,15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ,
1,15 Ο Ελιούδ δε εγέννησε τον Ελεάζαρ, ο Ελεάζαρ δε εγέννησε τον Ματθάν, ο Ματθάν δε εγέννησε τον Ιακώβ.
1,16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

1,16 Ο Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ, τον μνηστήρα της Μαρίας, από την οποίαν εγεννήθη ο Ιησούς ο ονομαζόμενος Χριστός.
1,17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυΐδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαυΐδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες.
1,17 Ολαι λοιπόν αι γενεαί από τον Αβραάμ μέχρι του Δαυίδ είναι γενεαί δεκατέσσαρες και από Δαυίδ μέχρι της μετοικεσίας των Ιουδαίων ως αιχμαλώτων εις την Βαβυλώνα είναι γενεαί δεκατέσσαρες και από της μετοικεσίας εις την Βαβυλώνα μέχρι των ημερών του Χριστού γενεαί πάλιν δεκατέσσαρες.
1,18 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.
1,18 Η δε γέννησις του Ιησού Χριστού έγινε κατά τον ακόλουθον υπερφυσικόν τρόπον. Οταν δηλαδή εμνηστεύθη η μήτηρ αυτού Μαρία με τον Ιωσήφ, χωρίς να συνοικήσουν ως σύζυγοι, ευρέθη έγκυος από την δημιουργικήν ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος.
1,19 Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.
1,19 Ο δε Ιωσήφ, ο μνηστήρ αυτής, όταν αντελήφθη την εγκυμοσύνην αυτής, επήρε την απόφασιν να διαλύση την μνηστείαν. Επειδή όμως ήτο ενάρετος και εύσπλαγχνος δεν ηθέλησε να την διαπομπεύση δημοσία, αλλ'εσκέφθη να την διώξη μυστικά χωρίς να ανακοινώση εις κανένα τας υποψίας του.
1,20 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ᾿ ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσὴφ υἱὸς Δαυΐδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν Ἁγίου.
1,20 Ενώ δε αυτά είχε στον νουν, ιδού ένας άγγελος του Κυρίου παρουσιάσθη στο όνειρόν του και του είπεν· Ιωσήφ, απόγονε του Δαυΐδ, μη διστάσης, να παραλάβης στον οίκον σου την Μαριάμ, την αγνήν και πιστήν μνηστή σου, διότι το παιδίον που κυοφορείται έντος αυτής έχει συλληφθή από την δημιουργικήν ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος.

1,21 τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.
1,21 Θα γεννήση δε υιόν, και συ (ο οποίος σύμφωνα με τον νόμον θεωρείσαι προστάτης και πατέρας του) θα το ονομάσης Ιησούν (δηλαδή Θεόν-Σωτήρα) διότι αυτός θα σώση πράγματι τον λαόν του από τας αμαρτίας αυτών.
1,22 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος·
1,22 Και όλον αυτό το θαυμαστόν και μοναδικόν γεγονός έγινε, δια να πραγματοποιηθή και επαληθεύση αυτό, που είχε λεχθή από τον Κυριον δια του προφήτου Ησαΐου·
1,23 Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεός.
1,23 “Ιδού η αγνή και άμωμος παρθένος θα συλλάβη και θα γεννήση υιόν, χωρίς να γνωρίση άνδρα, και θα ονομάσουν αυτόν Εμμανουήλ, όνομα που σημαίνει· Ο Θεός είναι μαζή μας”.
1,24 Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,
1,24 Αμέσως λοιπόν μόλις εσηκώθη από τον ύπνον ο Ιωσήφ, έκαμε όπως τον είχε διατάξει ο άγγελος του Κυρίου και παρέλαβε στον οίκον του με εμπιστοσύνην και σεβασμόν την μνηστήν του.
1,25 καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.
1,25 Και ποτέ δεν εγνώρισεν αυτήν ως σύζυγον ούτε και όταν εγέννησεν αυτή τον πρώτον και μοναδικόν υιόν της ούτε και μετά ταύτα. Και εκάλεσεν ο Ιωσήφ το όνομα του παιδίου Ιησούν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 2

2,1 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα

2,1 Οταν δε εγεννήθη ο Ιησούς εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας, κατά τας ημέρας που βασιλεύς ήτο ο Ηρώδης, ιδού μάγοι (δηλαδή άνθρωποι σοφοί που εμελετούσαν και τους αστέρας του ουρανού) ήλθον από τας χώρας της Ανατολής εις τα Ιεροσόλυμα.
2,2 λέγοντες· ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.
2,2 Και ερωτούσαν τους κατοίκους· “που είναι ο νεογέννητος βασιλεύς των Ιουδαίων; Διότι ημείς είδαμεν τον αστέρα αυτού εις την Ανατολήν και από το ουράνιον αυτό φαινόμενον επληροφορηθήκαμεν την γέννησίν του και ήλθομεν να τον προσκυνήσωμεν”.
2,3 Ἀκούσας δὲ Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ᾿ αὐτοῦ,
2,3 Οταν ήκουσεν ο βασιλεύς Ηρώδης να γίνεται λόγος δια νεογέννητον Βασιλέα εκυριεύθη από ταραχήν, διότι εφοβήθη μήπως του αρπάση εκείνος την βασιλείαν· μαζή με τον Ηρώδην εταράχθησαν και όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ (φοβηθέντες μήπως εκσπάση και εις βάρος αυτών η οργή του αιμοβόρου βασιλέως).
2,4 καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ᾿ αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.
2,4 Ο Ηρώδης, αφού εκάλεσε και συνεκέντρωσε όλους τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού (αυτούς που εθεωρείτο ότι εγνώριζαν τον νόμον και τους προφήτας) εζητούσε πληροφορίας, που, σύμφωνα με τας Γραφάς, θα εγεννάτο ο Χριστός.
2,5 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου·
2,5 Εκείνοι δε του είπαν· “εις την Βηθλεέμ της Ιουδαίας, διότι έτσι έχει γραφή από τον προφήτην Μιχαίαν·
2,6 Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.
2,6 Και συ Βηθλεέμ, που ανήκεις εις την περιοχήν της φυλής Ιούδα μολονότι μικρά στον πληθυσμόν, δεν είσαι από απόψεως αξίας καθόλου μικρότερη και άσημη από τας μεγάλας πόλεις της φυλής του Ιούδα. Και τούτο, διότι από σε θα προέλθη και θα αναδειχθή άρχων,

ο οποίος ως καλός ποιμήν θα οδηγήση με στοργήν τον λαόν μου τον Ισραηλιτικόν”.
2,7 Τότε Ἡρῴδης λάθρα καλέσας τοὺς μάγους ἠκρίβωσε παρ᾿ αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος,
2,7 Τοτε ο Ηρώδης εκάλεσε κρυφίως τους μάγους και επληροφορήθη ακριβώς από αυτούς τον χρόνον, κατά τον οποίον είχε φανή ο αστήρ.
2,8 καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπε· πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου, ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ.
2,8 Κατόπιν τους έστειλε εις την Βηθλεέμ και είπε· “πηγαίνετε εκεί και εξετάσατε με κάθε ακρίβειαν όλα τα περί του παιδίου· και όταν θα το εύρετε, πληροφορήσατέ με, δια να έλθω εις την Βηθλεέμ να το προσκυνήσω και εγώ”.
2,9 οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτούς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον·
2,9 Οι δε μάγοι, αφού ήκουσαν τα λόγια του βασιλέως, εξεκίνησαν και επορεύοντο εις την Βηθλεέμ· και ιδού το λαμπρόν αστέρι, που είχαν ίδει εις την Ανατολήν, επροπορεύετο και τους ωδηγούσεν, έως ότου ήλθε και εστάθη επάνω από τον τόπον όπου ευρίσκετο το παιδίον.
2,10 ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα,
2,10 Οι μάγοι, όταν είδαν τον αστέρα, εδοκίμασαν πολύ μεγάλην χαράν (διότι ευρήκαν πάλιν τον ασφαλή οδηγόν των).
2,11 καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν·
2,11 Και ελθόντες εις την οικίαν είδαν το παιδίον με την μητέρα αυτού Μαρίαν και πεσόντες στο έδαφος επροσκύνησαν με βαθείαν ευλάβειαν αυτό· και ανοίξαντες τας αποσκευάς και τα θησαυροφυλάκιά των του προσέφεραν δώρα, χρυσόν και πολύτιμα αρώματα της Ανατολής, λιβάνι και σμύρναν.
2,12 καὶ χρηματισθέντες κατ᾿ ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην, δι᾿ ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

2,12 Επειδή δε έλαβον εντολήν και οδηγίαν από τον Θεόν εις όνειρόν των να μη επιστρέψουν προς τον Ηρώδην, ανεχώρησαν δια την πατρίδα των από άλλον δρόμον.
2,13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ᾿ ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.
2,13 Οταν δε αυτοί ανεχώρησαν, ιδού άγγελος Κυρίου εφάνηκε δι' ονείρου στον Ιωσήφ και του είπε· “σήκω αμέσως χωρίς αναβολήν και πάρε το παιδίον και την μητέρα του και φύγε εις την Αίγυπτον, και μένε εκεί, μέχρις ότου πάλιν εγώ σου είπω· διότι ο Ηρώδης θα αναζητήση το παιδίον, δια να το θανατώση”.
2,14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον,
2,14 Και ο Ιωσήφ εσηκώθηκε αμέσως, παρέλαβε νύκτα το παιδίον και την μητέρα αυτού και έφυγεν εις την Αίγυπτον.
2,15 καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.
2,15 Και έμενε εκεί, έως ότου απέθανε ο Ηρώδης και έτσι εξεπληρώθη και επραγματοποιήθη πλήρως εκείνο, που είχε λεχθή από τον Κυριον δια του προφήτου, ο οποίος είπε· “από την Αίγυπτον εκάλεσα τον υιόν μου”.
2,16 Τότε Ἡρῴδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων.
2,16 Τοτε ο Ηρώδης, όταν είδε ότι οι Μαγοι τον εξεγέλασαν, ωργίσθη παρά πολύ, και επάνω εις την φονικήν οργήν του έστειλε δημίους και έσφαξε όλα τα παιδιά, που ήσαν εις την Βηθλεέμ και εις τα περίχωρα αυτής από ηλικίας δύο ετών και κάτω, σύμφωνα με τον χρόνον, τον οποίον είχε εξακριβώσει από τους μάγους.
2,17 τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος·
2,17 Τοτε εξεπληρώθη εκείνο που είχε λεχθή από τον προφήτην Ιερεμίαν, ο οποίος είχε προφητεύσει·

2,18 Φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς· Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν.
2,18 “Κραυγή πόνου και σπαραγμού ηκούσθη εις την περιοχήν Ραμά· θρήνος μεγάλος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς· όλαι αι μητέρες της περιοχής, απόγονοι της συζύγου του Ιακώβ Ραχήλ (η οποία είχε ταφή εκεί) έκλαιαν και εκόπτοντο δια τα φονευθέντα τέκνα των και δεν ήθελαν με κανένα τρόπον να παρηγορηθούν, διότι τα αθώα αυτά πλάσματα δεν υπάρχουν πλέον”.
2,19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρῴδου ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ᾿ ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ
2,19 Οταν δε απέθανε ο Ηρώδης, ιδού άγγελος πάλιν Κυρίου εφάνη δι' ονείρου στον Ιωσήφ, που έμενε εις την Αίγυπτον
2,20 λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.
2,20 και του είπε· “σήκω, πάρε το παιδίον και την μητέρα αυτού και πήγαινε, χωρίς φόβον, εις την χώραν των Ισραηλιτών. Διότι έχουν πλέον αποθάνει εκείνοι, που εζητούσαν να αφαιρέσουν την ζωήν του παιδίου”.
2,21 ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ.
2,21 Αυτός δε εσηκώθη, επήρε το παιδίον και την μητέρα του και επανήλθεν εις την Παλαιστίνην.
2,22 ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρῴδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ᾿ ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας,
2,22 Οταν όμως ήκουσε ότι εις την Ιουδαίαν βασιλεύει αντί του Ηρώδου του πατρός του ο Αρχέλαος (μοχθηρός επίσης ηγεμών) εφοβήθη να μεταβή εκεί. Λαβών δε οδηγίας από τον Θεόν στο όνειρόν του ανεχώρησε και επήγε εις τα μέρη της Γαλιλαίας (όπου ηγεμόνευεν ο Ηρώδης Αντίπας, ολιγώτερον σκληρός από τον αδελφόν του Αρχέλαον).
2,23 καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

2,23 Και αφού ήλθεν εκεί, εγκατεστάθη εις την πόλιν ονομαζομένην Ναζαρέτ· και έτσι εξεπληρώθη αυτό που είχε προαναγγελθή από τους προφήτας, ότι δηλαδή ο Ιησούς “θα ονομασθή (περιφρονητικώς από τους εχθρούς του) Ναζωραίος”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 3

3,1 Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας
3,1 Κατά τας ημέρας εκείνας (που ο Ιησούς εζούσε αφανής εις την Ναζαρέτ) έκαμε την εμφάνισίν του ο Ιωάννης ο βαπτιστής και εκήρυσσε εις την έρημος της Ιουδαίας (που ευρίσκεται εις τα βόρεια της Νεκράς θαλάσσης).
3,2 καὶ λέγων· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
3,2 Και έλεγε· “μετανοείτε, αλλάξατε φρονήματα και ζωήν, διότι η βασιλεία των ουρανών (την οποίαν θα μας φέρη ο Μεσσίας) έχει πλέον πλησιάσει”.
3,3 οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.
3,3 Αυτός δε ο Ιωάννης ήτο εκείνος, δια τον οποίον είχε προφητεύσει ο Ησαΐας λέγων· “φωνή ανθρώπου ο οποίος κράζει μεγαλοφώνως εις την έρημον· Ετοιμάσατε τον δρόμον του Κυρίου, κάματε ευθείς και ομαλούς τους δρόμους αυτού· (δηλαδή προπαρασκευάσατε τις καρδιές σας και καθαρίσατε τις ψυχές σας, δια να τις επισκεφθή ο Κυριος).
3,4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.
3,4 Ο δε Ιωάννης (αφοσιωμένος στον Κυριον και την αποστολήν του) εζούσε ασκητικήν ζωήν· εφορούσε ένδυμα από τρίχας καμήλου και δερματίνην ζώνην, γύρω από την μέσην του. Ετρωγε δε μόνον ακρίδας (από εκείνας, που κοπάδια ήρχοντο από την Αραβίαν και τας άλλας περιοχάς) και μέλι, το οποίον άγρια μελίσσια αποθήκευαν εις σχισμάς βράχων η κουφάλες δένδρων.

3,5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου,
3,5 Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και όλης της Ιουδαίας και όλης της περιοχής δεξιά και αριστερά του Ιορδάνου έβγαιναν τότε εις την έρημον προς τον Ιωάννην.
3,6 καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.
3,6 Και εβαπτίζοντο από αυτόν στον Ιορδάνην, όπου συγχρόνως εξωμολογούντο και τας αμαρτίας των.
3,7 ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;
3,7 Οταν δε ο Ιωάννης είδε πολλούς από τάξιν των υποκριτών Φαρισαίων και των υλιστών Σαδδουκαίων να έρχονται, δια να δεχθούν το βάπτισμά του, είπε προς αυτούς· "Γεννήματα από φαρμακιερές οχιές (που έχετε κληρονομικώς από τους προγόνος σας το δηλητήριον της κακίας και της μοχθηρίας) ποιός σας ωδήγησε να αποφύγετε την δικαίαν του Θεού οργήν, που θα ξεσπάση έντος ολίγου;
3,8 ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας,
3,8 Δια να σωθήτε, δεν αρκεί το βάπτισμα, αλλά πρέπει να κάμετε και έργα καλά, που θα είναι καρπός και απόδειξις της ειλικρινούς μετανοίας σας.
3,9 καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.
3,9 Και μη νομίσετε ότι ημπορείτε να σωθήτε με το να λέγετε μέσα σας, και μάλιστα με καύχησιν, πατέρα έχομεν τον πατριάρχην Αβραάμ. Διότι σας λέγω τούτο, ότι ο Θεός ημπορεί και από αυτές τις πέτρες να αναδείξη δια θαύματος αξίου απογόνους του Αβραάμ.
3,10 ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.
3,10 Τωρα δε και το τσεκούρι ευρίσκεται πλέον κοντά εις την ρίζαν των δένδρων. (Εφθασε δηλαδή ο καιρός, που θα εκδηλωθή η δικαιοσύνη του Θεού)· κάθε δένδρον, που δεν κάνει καρπόν καλόν,

κόπτετει σύριζα και ρίχνεται στην φωτιά (αυτό θα πάθη κάθε άνθρωπος, του οποίου τα έργα δεν είναι καλά).
3,11 ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μου ἐστίν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί.
3,11 Εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, δια να σας οδηγήσω εις την μετάνοιαν· εκείνος όμως που έρχεται έπειτα από εμέ, είναι ισχυρότερός μου και δεν είμαι εγώ άξιος ούτε τα υποδήματά του να βαστάσω. Αυτός θα σας βαπτίση με Πνεύμα Αγιον και με το πυρ της χάριτος (που κατακαίει την αμαρτίαν, καθαρίζει δε και ζωογονεί την ψυχήν).
3,12 οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.
3,12 Αυτός κρατεί στο χέρι του το φτυάρι και θα καθαρίση πλήρως το αλώνι του· και το μεν σιτάρι του θα το συγκεντρώση εις την αποθήκην (τους δικαίους δηλαδή και εναρέτους θα παραλάβη εις την βασιλείαν του) το δε άχυρον θα το κατακαύση εις άσβεστον πυρ, (δηλαδή τους αμετανοήτους αμαρτωλούς θα τους καταδικάση εις την γέενναν του πυρός). Ακούσατέ τα αυτά Σαδδουκαίοι και Φαρισσαίοι”.
3,13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ᾿ αὐτοῦ.
3,13 Τοτε έρχεται ο Ιησούς από την Γαλιλαίαν (όπου έμενε και ησχολείτο με την ξυλουργικήν τέχνην) στον Ιορδάνην προς τον Ιωάννην, δια να βαπτισθή από αυτόν.
3,14 ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν λέγων· ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;
3,14 Ο Ιωάννης όμως τον εμπόδιζε με επιμονήν και έλεγε· “εγώ, ο ατελής και αδύνατος άνθρωπος, έχω ανάγκην να βαπτισθώ από σε, και συ, ο αναμάρτητος και τέλειος, έρχεσαι να βαπτισθής από εμέ;”
3,15 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἄφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην· τότε ἀφίησιν αὐτόν·
3,15 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε προς αυτόν· “έτσι είναι, αλλά άφησε τώρα τας αντιρρήσεις και μη φέρνεις δυσκολίες στο βάπτισμά μου, διότι έτσι πρέπει, και για μένα και για σένα, να εκπληρώσω κάθε

εντολήν του Θεού· μία από τας εντολάς είναι και αυτή”. Τοτε ο Ιωάννης τον αφήκε να βαπτισθή.
3,16 καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἀνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ᾽ αὐτόν·
3,16 Και ο Ιησούς, όταν εβαπτίσθη, εβγήκε αμέσως από το νερό (διότι δεν είχε καμμίαν αμαρτίαν να εξομολογηθή, ενώ οι άλλοι έμεναν εις αυτό, όσον χρόνον διαρκούσε η εξομολόγησίς των). Και ιδού ηνοίχθησαν χάριν αυτού οι ουρανοί και είδε το Πνεύμα του Θεού να κατεβαίνη υπό την μορφήν της περιστεράς και να έρχεται επάνω εις αυτόν.
3,17 καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.
3,17 Και ιδού ηκούσθη από τους ουρανούς η φωνή του Θεού και Πατρός, ο οποίος έλεγεν· “Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπημένος (ο μονογενής ως Θεός υιός μου, και ο απολύτως αναμάρτητος ως άνθρωπος) στον οποίον αναπαύομαι πάντοτε πλήρως, διότι πράττει το αρεστόν εις εμέ”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 4

4,1 Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου,
4,1 Τοτε ο Ιησούς ωδηγήθη από το Πνεύμα το Αγιον εις κάποιο υψηλότερον μέρος της ερήμου, δια να πειρασθή ως άνθρωπος από τον διάβολον (και νικήση εξ ολοκλήρου αυτόν).
4,2 καὶ νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα ὕστερον ἐπείνασε.
4,2 Και αφού ενήστευσε κατά συνέχειαν τεσσαράκοντα ημέρας και νύκτας, ύστερα (και ως άνθρωπος που ήτο) επείνασε.
4,3 καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων εἶπεν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται.
4,3 Τοτε ο διάβολος, που έχει ως έργον το να πειράζη τους ανθρώπους, τον επλησίασεν υπούλως και του είπεν· “εάν είσαι Υιός του Θεού (όπως είπεν η φωνή που ηκούσθη από τον ουρανόν στον

Ιορδάνην) θαυματούργησε, πες να γίνουν αυτοί οι λίθοι άρτοι, δια να φάγης”.
4,4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· γέγραπται, οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.
4,4 Ο δε Ιησούς απάντησεν· “είναι γραμμένον εις την Παλαιάν Διαθήκην· Ο άνθρωπος δεν θα ζη με άρτον μόνον, αλλά και με κάθε λόγον που βγαίνει από το στόμα του Θεού. (Οταν δε ο Θεός το είπη, ζη ο άνθρωπος και χωρίς τροφήν).
4,5 Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἵστησιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ
4,5 Τοτε παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος και δια του αέρος τον φέρνει εις την αγίαν πόλιν, την Ιερουσαλήμ, και τον τοποθετεί στο άκρο της στέγης του ναού του Σολομώντος.
4,6 καὶ λέγει αὐτῷ· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτόν κάτω· γέγραπται γὰρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.
4,6 Και λέγει προς αυτόν· “εάν είσαι Υιός του Θεού, ρίξε τον εαυτόν σου κάτω· διότι είναι γραμμένον, ότι ο Θεός θα δώση εντολήν στους αγγέλους προς χάριν σου και αυτοί θα σε σηκώσουν εις τα χέρια των αμέσως με προσοχήν, μήπως τυχόν και κτυπήση το πόδι σου προς κάποιον λίθον. (Τα δε πλήθη, που είναι συγκετρωμένα εις τας αυλάς του ναού, θα ίδουν το θαύμα και θα πιστεύσουν)”.
4,7 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πάλιν γέγραπται, οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.
4,7 Απάντησεν εις αυτόν ο Ιησούς· “είναι επίσης γραμμένον· Δεν θα εκθέσης τον εαυτόν σου εις κίνδυνον, δια να δικιμάσης τον Θεόν” (και να πεισθής τάχα με χειροπιαστά γεγονότα, ότι πράγματι σε αγαπά και σε προστατεύει).
4,8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν
4,8 Παλιν παραλαμβάνει αυτόν ο διάβολος και δια του αέρος τον μεταφέρει εις ένα πανύψηλον όρος και από εκεί του δικνύει πανοραματικώς όλα τα βασίλεια του κόσμου, τα πλούτη, τα μεγαλεία και την άλλην δόξαν των.

4,9 καὶ λέγει αὐτῷ· ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι.
4,9 Και του λέγει· “όλα αυτά είναι ιδικά μου και θα σου τα δώσω, εάν με αναγνωρίσης ως κύριόν σου και πέσης κατά γης και με προσκυνήσης”.
4,10 τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.
4,10 Τοτε λέγει με αγανάκτησιν ο Ιησούς· “φύγε αμέσως από εμπρός μου, σατανά. Διότι έχει γραφή· Κυριον τον Θεόν σου θα προσκυνήσης και αυτόν μόνον θα λατρεύσης”.
4,11 Τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ διάβολος, καὶ ἰδοὺ ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ.
4,11 Τοτε ο διάβολος (έπειτα από την τριπλήν του ήτταν) αφήκεν τον Ιησούν· και ιδού άγγελοι του Θεού ήλθαν πλησίον του Ιησού και τον υπηρετούσαν ως νικητήν.
4,12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
4,12 Οταν δε ο Ιησούς ήκουσεν ότι ο Ιωάννης συνελήφθη κατά διαταγήν του Ηρώδου Αντίπα και ερρίφθη στην φυλακήν, ανεχώρησεν από την Ιουδαίαν δια την Γαλιλαίαν.
4,13 καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρὲτ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ,
4,13 Και αφού εγκατέλειψε την Ναζαρέτ, ήλθεν και εγκατεστάθη εις την Καπερναούμ, η οποία ήτο κτισμένη εις την παραλίαν της Γεννησαρέτ, εις τα όρια των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ.
4,14 ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος·
4,14 Και εξεπληρώθη έτσι αυτό, που είχε προείπει ο προφήτης Ησαΐας λέγων·
4,15 γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν,
4,15 “Η περιοχή της φυλής Ζαβουλών και η περιοχή της φυλής Νεφθαλείμ, που εκτείνεται πλησίον της θαλάσσης της Γεννησαρέτ και προς ανατολάς του Ιορδάνου, η Γαλιλαία η γεμάτη από εθνικούς,
4,16 ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

4,16 ο λαός που κάθεται στο σκοτάδι της θρησκευτικής αγνοίας και πλάνης, είδε πνευματικόν φως μέγα, τον Χριστόν, και εις αυτούς που κάθονται δούλοι ψυχικώς εις την χώραν, που την σκαπάζει καταθλιπτικόν το πυκνότατον σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου, ανέτειλε και έλαμψε φως από τον ουρανόν".
4,17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
4,17 Από τότε πλέον ήρχισεν ο Ιησούς να κηρύττη δημοσία και να λέγη· "μετανοείτε, διότι έχει πλησιάσει πλέον η βασιλεία των ουρανών, η πνευματική και αγία ζωή της λυτρώσεως και της μακαριότητος".
4,18 Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς.
4,18 Ενώ δε περιπατούσε εις την παραλίαν της θαλάσσης της Γαλιλαίας, είδε δύο αδελφούς, τον Σιμωνα, τον οποίον αργότερα ο ίδιος ο Χριστός ωνόμασε Πετρον, και τον Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, οι οποίοι έριπταν το δίκτυον εις την θάλασσαν, διότι ήσαν ψαράδες·
4,19 καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων.
4,19 και λέγει εις αυτούς· "ακολουθήσατέ με και εγώ θα σας κάμω ικανούς να ψαρεύετε και να προσελκύετε ανθρώπους εις την βασιλείαν των ουρανών με το δίκτυον του κυρήγματος".
4,20 οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ.
4,20 Αυτοί αμέσως εγκατέλειψαν τα δίκτυα και τον ηκολούθησαν.
4,21 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῷ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς.
4,21 Και προχωρήσας από εκεί είδε δύο άλλους αδελφούς, τον Ιάκωβον τον υιόν του Ζεβεδαίου και τον Ιωάννην τον αδελφόν αυτού να ετοιμάζουν μαζή με τον πατέρα των τον Ζεβεδαίον τα δίκτυά των μέσα στο πλοίον· και τους εκάλεσεν.

4,22 οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.
4,22 Αυτοί δε, χωρίς αναβολήν, άφησαν το πλοίον και τον πατέρα των και τον ηκολούθησαν.
4,23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.
4,23 Ο δε Ιησούς περιήρχετο τότε όλην την Γαλιλαίαν, εδίδασκεν εις τας συναγωγάς (όπου κάθε Σαββατον εμαζεύοντο οι Εβραίοι) εκήρυσσε το χαρμόσυνον άγγελμα της πνευματικής βασιλείας, που θα εγκαθίδρυε, και εθεράπευε κάθε ασθένειαν και κάθε σωματικήν αδυναμίαν μεταξύ του λαού.
4,24 καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, καὶ δαιμονιζομένους καὶ σεληνιαζομένους καὶ παραλυτικούς, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς·
4,24 Και εξεχύθη η φήμη αυτού εις όλην την Συρίαν. Και έφεραν προς αυτόν όσους έπασχαν από διαφόρους ασθενείας και εβασανίζοντο από πόνους, και τους δαιμονιζομένους και τους σεληνιαζομένους και τους παραλυτικούς· και αυτός τους εθεράπευσεν όλους.
4,25 καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.
4,25 Εξ αιτίας δε της διδασκαλίας και των θαυμάτων που έκανε, ηκολούθησαν αυτόν πολλά πλήθη από την Γαλιλαίαν και από τας δέκα ελληνικάς πόλεις (που είχαν κυρίως κτισθή πέραν από την ανατολικήν όχθην του Ιορδάνου), όπως επίσης τον ακολουθούσαν και πλήθη από τα Ιεροσόλυμα και την Ιουδαίαν και από την περιοχήν, η οποία εκτείνεται εκείθεν από τον Ιορδάνην.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 5

5,1 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος, καὶ καθίσαντος αὐτοῦ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ,

5,1 Οταν δε είδεν ο Ιησούς τα πλήθη, που είχαν έλθει να τον ακούσουν, ανέβη ολίγον εις την πλαγιάν του όρους και αφού εκάθισεν, ήλθαν πλησίον οι μαθηταί του.
5,2 καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς λέγων·
5,2 Και ανοίξας το στόμα αυτού εδίδασκεν τους μαθητάς και τα πλήθη και έλεγε·
5,3 μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
5,3 “Μακάριοι και τρισευτιχισμένοι είναι εκείνοι, που συναισθάνονται την πνευματικήν πτωχείαν των (και εξαρτούν τον εαυτόν τους με ταπείνωσιν και πίστιν από τον Θεόν), διότι ιδική των είναι η βασιλεία των ουρανών.
5,4 μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακλήθησονται.
5,4 Μακάριοι είναι όσοι πενθούν (δια τας αμαρτίας των και δια το κακόν που επικρατεί στον κόσμον) διότι αυτοί θα παρηγορηθούν από τον Θεόν.
5,5 μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.
5,5 Μακάριοι είναι οι πράοι και ειρηνικοί, διότι αυτοί θα λάβουν ως κληρονομίαν την νέαν γην της επαγγελίας, την άνω Ιερουσαλήμ, την βασιλείαν των ουρανών.
5,6 μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.
5,6 Μακάριοι όσοι πεινούν και διψούν δια να αποκτήσουν οι ίδιοι, να επικρατήση δε και στον κόσμον η δικαιοσύνη και η αρετή, διότι αυτοί θα χορτάσουν.
5,7 μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.
5,7 Μακάριοι οι ευσπλαγχνικοί και ελεήμονες, που συμπονούν και ελεούν τον πάσχοντα, διότι αυτοί θα ελεηθούν πλουσίως από τον Θεόν.
5,8 μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.
5,8 Μακάριοι όσοι έχουν καθαράν και αμόλυντον την καρδίαν, διότι αυτοί θα ίδουν τον Θεόν εις την δόξαν του.
5,9 μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.
5,9 Μακάριοι όσοι έχουν ειρήνην μέσα των και προσπαθούν να ειρηνεύουν τους ανθρώπους μεταξύ των, διότι αυτοί θα ανακηρυχθούν, εμπρός στον ουράνιον και επίγειον κόσμον, υιοί του Θεού.

5,10 μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
5,10 Μακάριοι όσοι έχουν διωχθή ένεκα της αρετής και της πίστεώς των, διότι εις αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών.
5,11 μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ᾿ ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.
5,11 Μακάριοι είσθε, όταν σας εμπαίξουν και σας υβρίσουν οι άνθρωποι, και σας διώξουν και, ψευδόμενοι, είπουν παντός είδους κακολογίας και κατηγορίας ενάντιον σας, επειδή πιστεύετε εις εμέ.
5,12 χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.
5,12 Χαίρετε και γεμίστε από αγαλλίασιν, διότι η ανταμοιβή σας στους ουρανούς θα είναι μεγάλη και ανυπολόγιστος· έτσι κατεδίωξαν και τους προφήτας τους οποίους ο Θεός είχε στείλει ενωρίτερα από σας, και οι οποίοι, δια τους διωγμούς που υπέστησαν, είναι μακάριοι.
5,13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
5,13 Σεις οι μαθηταί μου είσθε το άλατι της γης (επειδή με το παράδειγμα και την διδασκαλίαν σας έχετε την δυνατότητα να νοστιμαίνετε την ζωήν των ανθρώπων και να προλαμβάνετε την ηθικήν σαπίλαν). Αλλά εάν το άλατι χάση αυτήν την ιδιότητά του, με τι άλλο θα αλατισθή, ώστε να αποκτήση πάλιν την ουσίαν και δύναμίν του; Δεν έχει πλέον καμμίαν αξίαν και εις τίποτε άλλο δεν χρειάζεται, παρά να πεταχθή στον δρόμον και να καταπατήται από τους ανθρώπους.
5,14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη·
5,14 Σεις με το φωτεινόν σας παράδειγμα και τα λόγια του Ευαγγελίου είσθε το πνευματικόν φως της ανθρωπότητος. Οπως δε μία πόλις που είναι κτισμένη επάνω στο όρος, δεν ημπορεί να κρυφθή, έτσι και ο ιδικός σας βίος θα υποπίπτη, είτε το θέλετε είτε όχι, εις την αντίληψιν των ανθρώπων.
5,15 οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾿ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.
5,15 Και όταν ανάπτουν λύχνον οι άνθρωποι, δεν τον θέτουν κάτω από τον κάδον, αλλά επάνω στον λυχνοστάτην, ώστε να φωτίζη

όλους εκείνους που ευρίσκονται μέσα στο σπίτι.
5,16 οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
5,16 Το φως λοιπόν (που επήρατε από εμέ και είναι τώρα ιδικόν σας) έτσι ας λάμψη εμπρός στους ανθρώπους, δια να ίδουν τα καλά σας έργα και δοξάσουν τον Πατέρα σας τον ουράνιον, που έχει τέτοια ενάρετα τέκνα.
5,17 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.
5,17 Μη νομίσετε ότι ήλθα να καταλύσω τον νόμον του Μωϋσέως η την διδασκαλίαν των προφητών. Δεν ήλθα να καταλύσω αυτά, αλλά να τα τηρήσω, να τα εκπληρώσω και να τα ολοκληρώσω εις ένα τέλειον νόμον.
5,18 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται.
5,18 Διότι σας διαβεβαιώ με πάσαν επισημότητα, ότι έως ότου υπάρχη ο ουρανός και η γη, ούτε ένα γιώτα η ένα κόμμα, δεν θα παραπέση από τον νόμον, μέχρι την στιγμήν που όλα θα επαληθεύσουν και θα πραγματοποιηθούν εις την ζωήν και το έργον μου.
5,19 ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ᾿ ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.
5,19 Εκείνος λοιπόν, που θα παραβή μίαν από τας εντολάς αυτάς, που φαίνονται μικραί και ασήμαντοι, και διδάξη έτσι τους ανθρώπους, θα ονμασθή ελάχιστος εις την βασιλείαν των ουρανών. Εκείνος όμως που θα αγωνισθή να τηρήση όλας τας εντολάς και διδάξη την τήρησιν αυτών και στους ανθρώπους, αυτός θα ανακηρυχθή μέγας εις την βασιλείαν των ουρανών.
5,20 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

5,20 Διότι σας λέγω και τούτο· εάν η αρετή σας δεν ξεπεράση πολύ την επιφανειακήν και τυπικήν αρετήν των Γραμματέων και Φαρισαίων, δεν θα εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών.
5,21 Ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ φονεύσεις· ὃς δ᾽ ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.
5,21 Ηκούσατε ότι ελέχθη από τον Θεόν στους αρχαίους, στους προγόνους σας· Δεν θα φονεύσης· εκείνος που θα φονεύση, θα είναι ένοχος και θα παραπεμθή στο μικρόν επταμελές συνέδριον, που λέγεται κρίσις.
5,22 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ῥακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.
5,22 Εγώ όμως σας λέγω ότι καθένας που οργίζεται αδίκως και χωρίς σοβαρόν πνευματικόν λόγον ενάντιον του αδελφού του, έχει την ιδίαν ενόχην, όπως εκείνος που δικάζεται δια φόνον στο επταμελές συνέδριον. Εκείνος δε που θα υβρίση τον αδελφόν του και θα του είπη με περιφρόνησιν “ανόητε, τιποτένιε”, είναι ένοχος εγκλήματος βαρυτέρου, από εκείνά που δικάζει το μεγάλο συνέδριον, το ανώτατον δηλαδή δικαστήριον των Εβραίων. Εκείνος δε που θα είπη με μίσος στον αδελφόν του “αμυαλε, τρελλέ”, είναι βαρύτατα ένοχος και άξιος να τιμωρηθή με την στον Αδην γέενναν του πυρός.
5,23 Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κἀκεῖ μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ,
5,23 Εάν λοιπόν προσφέρης το δώρον σου στο θυσιαστήριον και εκεί ενθυμηθής ότι ο αδελφός σου έχει κάτι ενάντιόν σου εξ αιτίας της αδίκου και απρεπούς συμπεριφοράς σου,
5,24 ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.
5,24 άφησε εκεί το δώρον σου εμπρός στο θυσιαστήριον και πήγαινε πρώτον συμφιλιώσου με τον αδελφόν σου και έπειτα έλα να προσφέρης το δώρον σου στον Θεόν.
5,25 Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ᾽ αὐτοῦ, μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ·

5,25 Συμβιβάσου και συμφιλιώσου γρήγορα με τον αντίδικόν σου, εφ' όσον ευρίσκεσαι μάζή του στον δρόμον, που οδηγεί στο δικαστήριον. Πρόλαβε, μήπως σε παραδώση ο αντίδικος στον δικαστήν, και ο δικαστής σε παραδώση ως ένοχον στον εκτελεστήν των ποινών και ριφθής έτσι εις την φυλακήν.
5,26 ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην.
5,26 Σε διαβεβαιώνω ότι δεν θα βγης από εκεί, έως ότου εξοφλήσης και το τελευταίον δίλεπτον.
5,27 Ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ μοιχεύσεις.
5,27 Ηκούσατε ότι ελέχθη στους αρχαίους· να μη μοιχεύσης.
5,28 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸν ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.
5,28 Εγώ όμως σας λέγω ότι καθένας, ο οποίος βλέπει γυναίκα με την πονηράν επιθυμίαν προς αμαρτίαν, ήδη με την εμπαθή αυτήν ματιάν διέπραξε την αμαρτίαν της μοιχείας μέσα εις την ακάθαρτον καρδίαν του.
5,29 εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμα σου βληθῇ εἰς γέενναν.
5,29 Εάν δε ο δεξιός σου οφθαλμός νοσή και σε ενοχλή και υπάρχη φόβος να βλάψη όλον το σώμα, βγάλε τον και πέταξέ τον μακρυά από σε. Διότι συμφέρει εις σε να χαθή ένα μέλος του σώματος, παρά να ριφθής μαζή με όλον το σώμα εις την γέενναν του πυρός. (Δηλαδή εάν ένα πρόσωπον πολύτιμον και αγαπητόν, όπως ο δεξιός οφθαλμός, σε εξερεθίζη προς αμαρτίαν, χωρίσου οριστικώς απ' αυτό και κόψε την επικοινωνίαν μαζή του, διότι σε συμφέρει να το στερηθής το πρόσωπον αυτό, παρά να ριφθής μαζή του στο άσβεστον πυρ της κολάσεως).
5,30 καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.
5,30 Και εάν πρόσωπον χρήσιμον εις σε, όπως το δέξι σου χέρι, γίνεται πειρασμός να πέσης εις την αμαρτίαν, κόψε κάθε σχέσιν μαζή του και χωρίσου απ' αυτό, όπως θα έκοπτες και θα επετούσες το δέξι σου χέρι, εάν αυτό αποτελούσε κίνδυνον δι' όλον το σώμα· διότι σε συμφέρει να χαθή ένα από τα μέλη σου (να στερηθής δηλαδή τας

υπηρεσίας του φίλου σου) και να μη ριφθής μαζή με εκείνον στο πυρ της κολάσεως.
5,31 Ἐῤῥέθη δέ· ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον.
5,31 Ακόμη ελέχθη, όποιος χωρίση την γυναίκα του, ας της δώση γραπτόν διαζύγιον.
5,32 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμένην γαμήσει, μοιχᾶται.
5,32 Εγώ όμως σας λέγω ότι όποιος χωρίσει την γυναίκα του χωρίς την αιτίαν της μοιχείας, την σπρώχνει εις την μοιχείαν (διότι μοιχεία είναι πλέον, εάν αυτή έλθη εις νέον γάμον, εφ' όσον ζη ο πρώτος της ανήρ). Και εκείνος που θα λάβη ως σύζυγον διεζευγμένην γυναίκα, διαπράττει μοιχείαν.
5,33 Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.
5,33 Παλιν έχετε ακούσει ότι ελέχθη στους προγόνους σας· δεν θα καταπατήσης τον όρκον σου, αλλά ως καθήκον ιερόν προς τον Κυριον θα τηρήσης τας υποσχέσεις και τας μαρτυρίας, που με όρκον ανέλαβες.
5,34 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ.
5,34 Εγώ όμως σας λέγω, να μην ορκισθήτε καθόλου, ούτε στον ουρανόν, διότι είναι θρόνος του παντοκράτορος Θεού,
5,35 μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·
5,35 ούτε εις την γην, διότι είναι σαν άλλο υποπόδιον εις τα πόδια αυτού, ούτε εις τα Ιεροσόλυμα, διότι είναι πόλις του μεγάλου βασιλέως Θεού, εφ' όσον εκεί είναι κτισμένος ο ναός του·
5,36 μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι.
5,36 ούτε εις την κεφαλήν σου να ορκισθής, που είναι δημιούργημα του Θεού, διότι συ δεν μπορείς ούτε μίαν τρίχα να την κάμης μαύρην η άσπρη (δηλαδή εις τίποτε να μη ορκισθής, αφού τα πάντα τα γεμίζει η παρουσία του Θεού).

5,37 ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὒ οὔ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν.
5,37 Ας είναι δε ο λόγος σας αληθινός πάντοτε, ώστε το ναι να είναι ναι και το όχι να είναι όχι. Διότι το παραπάνω από αυτά είναι από τον πονηρόν, τον πατέρα του ψεύδους.
5,38 Ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος·
5,38 Ηκούσατε ότι ελέχθη, οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος (δηλαδή να ανταποδίδης ίσον κακόν προς το κακόν, που σου έκαμεν ο άλλος).
5,39 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ᾿ ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην·
5,39 Εγώ όμως σας λέγω να μη καταληφθήτε από οργήν και εχθρότητα και να μη αντισταθήτε στον πονηρόν άνθρωπον αποδιδόντες κακόν αντί κακού, αλλά αν κανείς σε ραπίση στο δεξιόν μέρος του πρωσώπου σας, γύρισε με πραότητα και υποχωρητικότητα και το άλλο μέρος του προσώπου (πρόθυμος να δεχθής και δεύτερον ράπισμα).
5,40 καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον·
5,40 Και εις εκείνον που θέλει να σε οδηγήση εις τα δικαστήρια, δια να σου πάρη το υποκάμισον, άφησέ του και το επανωφόρι σου.
5,41 καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ᾿ αὐτοῦ δύο·
5,41 Και αν κανείς σε αγγαρεύση ένα μίλι πήγαινε μαζή του δύο (να φανής δηλαδή υποχωρητικός και ν' αποφύγης έτσι φιλονεικίας και διαπληκτισμούς).
5,42 τῷ αἰτοῦντί σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῇς.
5,42 Εις εκείνον που έχει πράγματι ανάγκην και σου ζητεί ελεημοσύνην, δίδε με ειλικρινή αγάπην, και μη περιφρονήσης αυτόν, που θέλει να δανεισθή από σε χωρίς τόκον.
5,43 Ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.
5,43 Ηκούσατε ότι ελέχθη· θα αγαπήσης τον πλησίον σου και θα μισήσης τον εχθρόν σου.

5,44 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς.
5,44 Εγώ όμως σας λέγω, αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευλογείτε αυτούς, οι οποίοι σας καταρώνται, ευεργετείτε αυτούς, οι οποίοι σας μισούν, και προσεύχεσθε δι' εκείνους, οι οποίοι σας υβρίζουν και σας συκοφαντούν και σας καταδιώκουν αδίκως,
5,45 ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.
5,45 δια να αναδειχθήτε έτσι τέκνα του ουρανίου Πατρός σας. Διότι και αυτός τον ζωογόνον ήλιόν του ανατέλλει εις πονηρούς και αγαθούς και στέλνει την βροχήν στους δικαίους και στους αδίκους.
5,46 ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;
5,46 Διότι, εάν αγαπήσετε εκείνους μόνον που σας αγαπούν, ποίαν ανταμοιβήν έχετε να περιμένετε από τον Θεόν; Μηπως και οι τελώναι δεν κάμνουν το ίδιο;
5,47 καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς φίλους ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;
5,47 Και εάν χαιρετίσετε με εγκαρδιότητα τους φίλους σας τους Ιουδαίους, τι περισσότερον κάμνετε από τους άλλους; Το ίδιο δεν κάμνουν και οι τελώναι;
5,48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν.
5,48 Αγωνισθήτε λοιπόν να γίνετε σεις τέλειοι με την αγάπην προς όλους, όπως τέλειος είναι και ο ουράνιος Πατέρας σας.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 6

6,1 Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
6,1 Προσέχετε να μην κάνετε την ελεημοσύνην σας εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων, δια να σας ίδουν και σας θαυμάσουν και να

σας επαινέσουν· διότι έτσι δεν έχετε κανένα μισθόν από τον Πατέρα σας τον επουράνιον.
6,2 Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.
6,2 Οταν λοιπόν συ κάμνης ελεημοσύνην, μη την διαλαλής παντού διασαλπίζοντάς της, όπως κάμνουν οι υποκριταί εις τας συναγωγάς και τους πλατείς δρόμους, δια να δοξασθούν από τους ανθρώπους. Αληθινά σας λέγω ότι παίρνουν αυτοί ολόκληρον τον μισθόν των, (δηλαδή απολαμβάνουν ως αμοιβήν των τον έπαινον από τους άλλους).
6,3 σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου,
6,3 Συ δε, όταν κάνης ελεημοσύνην, να την προσφέρης με τόσην μυστικότητα, ώστε το αριστερό σου χέρι να μη μάθη το καλό που κάνει το δεξί σου.
6,4 ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.
6,4 Δια να μείνη έτσι η ελεημοσύνη σου μυστική και άγνωστος· και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα πλέον απόκρυφα έργα, θα σου δώση την αμοιβήν ενώπιον όλου του κόσμου.
6,5 Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.
6,5 Και όταν προσεύχεσαι, δεν πρέπει να μιμήσαι τους υποκριτάς. Διότι αυτοί ευχαριστούνται και επιδιώκουν να στέκουν όρθιοι και να προσεύχωνται εις τας συναγωγάς και εις τας γωνίας των πλατειών, εκεί δηλαδή που είναι πολύς κόσμος, δια να επιδειχθούν. Αληθινά σας λέγω, ότι παίρνουν έτσι την ανταμοιβήν των από τους ανθρώπους.
6,6 σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸν ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

6,6 Συ όμως, όταν θέλης να προσευχηθής, προτίμα το ιδιαίτερον δωμάτιόν σου, κλείσε την θύραν και κάμε την προσευχήν σου στον Πατέρα σου, που είναι αόρατος και σαν κρυμμένος. Και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα πλέον απόκρυφα, θα σου αποδώση εις τα φανερά την αμοιβήν σου.
6,7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται.
6,7 Οταν δε προσεύχεσθε, μη πολυλογείτε και φλυαρείτε, χωρίς να παρακολουθήτε και να καταλαβαίνετε αυτά που λέτε, όπως κάνουν οι εθνικοί· διότι αυτοί φαντάζονται ότι θα εισακουσθούν με ένα τρόπον μαγικόν χάρις εις την πολυλογίαν των.
6,8 μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὧν χρείαν ἔχετε πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν.
6,8 Μη ομοιάσετε λοιπόν με αυτούς· διότι ο Πατήρ σας γνωρίζει από ποιά πράγματα έχετε ανάγκην, πριν του τα ζητήσετε.
6,9 οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·
6,9 Σεις λοιπόν έτσι να προσεύχεσθε· Πατερ ημών, που είσαι πανταχού παρών, αλλά εξαιρετικά στους ουρανούς κάνεις αισθητήν την παρουσίαν σου, ας αναγνωρισθή η αγιότης σου και ας δοξασθή και ας λατρευθή άξίως το όνομά σου απ' όλα τα λογικά όντα του ουρανού και της γης.
6,10 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·
6,10 Ας έλθη η βασιλεία σου εις τας καρδίας όλων των ανθρώπων, ώστε όλοι να υποτάσσωνται με προθυμίαν και με αφοσίωσιν εις σε. Δώσε να εκτελήται το θέλημά σου και εις την γην από τους ανθρώπους, με όσην προθυμίαν και ακρίβειαν εκτελείται τούτο στον ουρανόν από τους αγγέλους και αγίους.
6,11 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·
6,11 Δώσε μας σήμερα τον άρτον τον καθημερινόν και απαραίτητον δια την συντήρησίν μας.
6,12 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·
6,12 Και συγχώρησε τα βαρύτατα χρέη μας, δηλαδή τας αναριθμήτους αμαρτίας μας, όπως και ημείς συγχωρούμεν εκείνους,

οι οποίοι είναι οφειλέται απέναντί μας εξ αιτίας των αδικημάτων που μας έκαμαν.
6,13 καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
6,13 Και μη επιτρέψεις να περιπέσωμεν εις πειρασμόν, αλλά γλύτωσέ μας από τον πονηρόν. Ζητούμεν δε αυτά από Σε, διότι ιδική σου είναι η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα στους ατελείωτους αιώνας. Αμήν.
6,14 Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος·
6,14 Πρέπει δε να έχετε υπ' όψιν σας ότι, αν και σεις συγχωρήτε με όλην σας την καρδιά τα αμαρτήματα που έκαμαν εις σας οι άλλοι, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος θα συγχωρήση τα ιδικά σας αμαρτήματα.
6,15 ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.
6,15 Εάν όμως δεν δώσετε συγχώρησιν στους ανθρώπους δια τα αμαρτήματά των, τότε ούτε ο Πατήρ σας θα συγχωρήση τας ιδικά σας αμαρτίας.
6,16 Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.
6,16 Οταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε όπως οι υποκριταί, σκυθρωποί και κατηφείς, διότι αυτοί αλλοιώνουν και μαραίνουν το πρόσωπόν των, παίρνουν την εμφάνισιν αδυνατισμένου ανθρώπου, δια να φανούν στους άλλους ότι νηστεύουν· αληθινά σας λέγω ότι απολαμβάνουν ολόκληρον τον μισθόν των,δηλαδή τους επαίνους των ανθρώπων.
6,17 σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι,
6,17 Συ όμως, όταν νηστεύης, περιποιήσου την κόμην σου και νίψε το πρόσωπόν σου, όπως συνηθίζεις.
6,18 ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

6,18 Δια να μη φανής στους ανθρώπους ότι νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου τον επουράνιον, ο οποίος ευρίσκεται αόρατος παντού και εις τα πλέον απόκρυφα μέρη. Και ο Πατήρ σου, που βλέπει και τα κρυπτά, θα σου αποδώση εις τα φανερά την αμοιβήν σου.
6,19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διαρύσσουσι καὶ κλέπτουσι·
6,19 Μη συσσωρεύετε δια τον εαυτόν σας θησαυρούς έδω εις την γην, όπου ο σκόρος και η αποσύνθεσις καταστρέφουν και αφανίζουν, και όπου οι κλέπται διατρυπούν τοίχους και χρηματοκιβώτια και κλέπτουν.
6,20 θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν·
6,20 Να θησαυρίζετε όμως δια τον εαυτόν σας και να αποταμιεύετε θησαυρούς στον ουρανόν, όπου ούτε ο σκόρος ούτε η σαπίλα αφανίζουν, και όπου οι κλέπται δεν τρυπούν τοίχους και δεν κλέπτουν.
6,21 ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.
6,21 Διότι, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδία σας (Εις τον ουρανόν ο θησαυρός σας, στον ουρανόν και η καρδία σας).
6,22 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἔσται·
6,22 Ο λύχνος, που φωτίζει και εξυπηρετεί το σώμα, είναι το μάτι (λύχνος δε που φωτίζει την ψυχήν είναι ο νους, το λογικόν που σας έχει δώσει ο Θεός). Εάν λοιπόν το μάτι είναι γερό και καθαρό, όλον το σώμα θα φωτίζεται, θα είναι φωτεινόν (έτσι θα φωτίζεται και η ψυχή σου, εάν ο νους και η καρδία σου δεν έχουν τυφλωθή από την προσκόλλησιν στους επιγείους θησαυρούς).
6,23 ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;
6,23 Εάν όμως το μάτι σου είναι κατεστραμμένον και ανίκανον να ίδη το φως, όλο το σώμα σου θα είναι βυθισμένο στο σκοτάδι. Εάν λοιπόν το φως, που σου έδωκεν ο Θεός (ο νους δηλαδή και η συνείδησις, εξ αιτίας της προσκολλήσεως εις τα υλικά αγαθά), είναι

σκοτάδι, τότε το ηθικόν σκοτάδι της ψυχής σου πόσον πυκνόν και αδιαπέραστον θα είναι;
6,24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.
6,24 Κανείς δεν ημπορεί να υπηρετή συγχρόνως δύο κυρίους· διότι η θα μισήση τον ένα και θα αγαπήση τον άλλον η θα προσκολληθή στον ένα και θα καταφρονήση τον άλλο. Και σεις δεν είναι δυνατόν να υπηρετήτε τον Θεόν και τον πλούτον· η θα αγαπήσετε τον Θεόν και θα περιφρονήσετε τους επιγείους θησαυρούς η θα υποδουλωθήτε εις αυτούς και θα καταφρονήσετε τον Θεόν.
6,25 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;
6,25 Δια τούτο ακριβώς και σας λέγω, μη φροντίζετε με στενοχωρίαν και αγωνίαν δια την ζωήν σας, δηλαδή δια το τι θα φάγετε και το τι θα πίετε, ούτε και δια το σώμα σας με τι θα ενδυθήτε. Δεν αξίζει η ζωή περισσότερον από την τροφήν και το σώμα από το ένδυμα; (Ο Θεός, που σας έδωσε το πολυτιμότερον, δεν θα σας δώση και το κατώτερον;)
6,26 ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;
6,26 Παρατηρήστε τα πτηνά του ουρανού και ίδετε ότι αυτά ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συγκεντρώνουν τροφάς εις αποθήκας. Και όμως ο Πατήρ σας ο ουράνιος τα τρέφει. Σεις δεν έχετε ασυγκρίτως μεγαλυτέραν αξίαν από αυτά;
6,27 τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;
6,27 Ποιός δε από σας, όσας πολλάς και μεγάλας φροντίδας και αν καταβάλη, ημπορεί να προσθέση στο ανάστημά του ένα πήχυν;
6,28 καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει·
6,28 Και περί του ενδύματος διατί φροντίζετε με τόσην ανησυχίαν και αγωνίαν; Παρατηρήστε με προσοχήν τα άνθη του αγρού, πως φυτρώνουν και πως αυξάνουν. Ούτε κοπιάζουν ούτε γνέθουν.

6,29 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.
6,29 Και όμως σας λέγω τούτο, ούτε και αυτός ο Σολομών με όλην του την βασιλικήν μεγαλοπρέπειαν και δόξαν δεν εφόρεσε ποτέ ένα τόσον περίλαμπρον ένδυμα ωσαν αυτό, με το οποίον περιβάλλεται ένα από τα ταπεινά αυτά άνθη.
6,30 Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;
6,30 Εάν δε ο Θεός ενδύη με τόσην λαμπρότητα τα χορτάρια του αγρού, που σήμερα υπάρχουν και αύριον ρίπτονται στον φούρνον, δεν θα ενδύση πολύ περισσότερον σας, ολιγόπιστοι;
6,31 μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα;
6,31 Λοιπόν μη κυριευθήτε ποτέ από την ανήσυχον μέριμναν και μη λέγετε συνεχώς, τι θα φάγωμεν η τι θα πίωμεν η τι θα ενδυθώμεν;
6,32 πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων.
6,32 Διότι οι ειδωλολάτραι (που δεν γνωρίζουν τα αιώνια αγαθά και την στοργικήν πρόνοιαν του Θεού), επιζητούν αποκλεστικά και μόνον αυτά τα φθαρτά αγαθά. Σεις όμως μην κυριεύεσθε από τέτοιες μέριμνες, διότι ο Πατήρ σας ο ουράνιος γνωρίζει ότι έχετε ανάγκην από όλα αυτά, και σαν πανάγαθος, που είναι, θα σας τα δώση.
6,33 ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
6,33 Ζητείτε δε κατά πρώτον και κύριον λόγον την βασιλείαν του Θεού και την αρετήν που θέλει από σας ο Θεός, και όλα αυτά τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζή με τα ανεκτίμητα αγαθά της βασιλείας των ουρανών.
6,34 Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.
6,34 Λοιπόν μη καταληφθήτε ποτέ από την ανήσυχον μέριμναν δια τας ανάγκας της αυριανής ημέρας. Διότι η αύριον θα φροντίση δι' όσα θα χρειασθήτε κατ' αυτήν. Εις κάθε ημέραν αρκούν αι ιδικαί της ασχολίαι και τα ιδικά της βάσανα.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 7

7,1 Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε·
7,1 Μη κατακρίνετε και μη καταδικάζετε τον πλησίον σας, δια να μη κατακριθήτε και σεις από τον Θεόν.
7,2 ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν.
7,2 Διότι με την σκληράν και αυστηράν κρίσιν, που κατακρίνετε, θα κατακριθήτε και με το ίδιον μέτρον, που κρίνετε τας πράξστου πλησίον, θα μετρηθή από τον Θεόν και θα κριθή και η ιδική σας ζωή και συμπεριφορά.
7,3 τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;
7,3 Διατί δε βλέπστο μικρόν αχυράκι, που υπάρχει στο μάτι αδελφού σου, και δεν αισθάνεσαι το δοκάρι που είναι στο ιδικόν σου μάτι; (Διατί επικρίνστο ελαφρόν σφάλμα του αδελφού σου και δεν συναισθάνεσαι το βαρύτατον ιδικόν σου παράπτωμα;)
7,4 ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;
7,4 Και με τι δικαίωμα θα πης στον αδελφό σου, άφησέ με να βγάλω το αχυράκι από το μάτι σου (να διορθώσω δηλαδή εγώ, σαν καλύτερος τάχα, το δικό σου σφάλμα), καθ' ον χρόνο υπάρχει στο μάτι σου δοκάρι ολόκληρο (δηλαδή βαρύνεσαι συ από μεγάλα αμαρτήματα);
7,5 ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.
7,5 Υποκριτά, βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα ίδης καθαρά, ώστε να βγάλης με προσοχήν και αγάπην το αχυράκι από το μάτι του αδελφού σου.
7,6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς.
7,6 Προσέχετε όμως εις ποίους θα προσφέρετε με αδελφικήν αγάπην τας υπηρεσίας σας και θα ενδιαφέρεσθε δια την διόρθωσίν των. Διότι υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, που είναι αναιδείς, όπως οι σκύλοι και ακάθαρτοι εις την ζωήν των, όπως είναι οι χοίροι. Λοιπόν

μη δώσετε τα άγια της πίστεως στους σκύλους και μη βάλετε εμπρός στους χοίρους τα πολύτιμα μαργαριτάρια της χριστιανικής αληθείας. Διότι υπάρχει κίνδυνος μεγάλος να καταπατήσουν με τα πόδια των τα μαργαριτάρια μέσα στον βόρβορον και να στραφούν ενάντίον σας, δια να σας κατασπαράξουν η κατά κάποιον άλλον τρόπον να σας βλάψουν.
7,7 Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·
7,7 Σεις ζητείτε από τον Θεόν τα πνευματικά και υλικά αγαθά, που σας χρειάζονται και θα σας δοθούν, γυρεύετε και θα βρήτε αυτό το καλόν που θέλετε. Κτυπάτε την θύραν της θείας αγάπης και θα ανοίξη διάπλατα προς χάριν σας.
7,8 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.
7,8 Διότι καθένας, που ζητεί με πίστιν από τον Θεόν, λαμβάνει το καλόν που ζητεί. Και εκείνος που γυρεύει, ευρίσκει και σε καθέναν που κτυπά την θύραν του Θεού, θα του ανοιχθή αυτή.
7,9 ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;
7,9 (Παρετε ένα παράδειγμα, από όσα συμβαίνουν μεταξύ σας). Ποιός άνθρωπος από σας, που θα του ζητήση το παιδί του ψωμί, θα δώση εις αυτό πέτραν;
7,10 καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;
7,10 Και εάν του ζητήση ψάρι, μήπως θα του δώση φίδι;
7,11 εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;
7,11 Εάν λοιπόν σεις οι άνθρωποι, που είσθε ατελείς και διεφθαρμένοι από την αμαρτίαν, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα πράγματα εις τα παιδιά σας, πόσον μάλλον ο ουράνιος και πανάγαθος Πατήρ σας θα δώση αγαθά, καλά και ωφέλιμα δώρα, εις εκείνους που του τα ζητούν;
7,12 Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.
7,12 Λοιπόν, όσα θέλετε να κάνουν εις σας οι άνθρωποι, παρόμοια και σεις να κάνετε εις αυτούς. Διότι αυτός είναι ο νόμος και οι προφήται, (δηλαδή να αγαπάτε τους άλλους και να φέρεσθε με

αγάπην, όπως θέλετε να σας αγαπούν και να φέρωνται προς σας οι άλλοι).
7,13 Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοί εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι᾿ αὐτῆς.
7,13 (Δυσκόλη βέβαια είναι, μάλιστα δε εις την αρχήν, η εφαρμογήν του χρυσού αυτού κανόνος της αγάπης). Αλλά αγωνισθήτε και προσπαθείτε να μπήτε στον δρόμον της αρετής από την στενήν πύλην. Διότι πλατεία μόνον είναι η θύρα και ευρύχωρος ο δρόμος, που εκτρέπει και οδηγεί τον άνθρωπον εις την απώλειαν και πολλοί είναι εκείνοι, που με μεγάλην ευκολίαν εισέρχονται εις αυτήν.
7,14 τί στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν!
7,14 Εξ αντιθέτου είναι στενή η θύρα και γεμάτος δυσκολίες και ταλαιπωρίες ο δρόμος, που οδηγεί εις την αιωνίαν ζωήν και απαιτείται αγών κατά της αμαρτίας, δια να τον ακολουθήση κανείς. Δια τούτο και ολίγοι είναι αυτοί, που τον ευρίσκουν και τον ακολουθούν μέχρι τέλους.
7,15 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες.
7,15 Προσέχετε δε, να μη παρασυρθήτε εις την πλάνην από τους κακούς διδασκάλους και ψευδοπροφήτας, οι οποίοι έρχονται εις σας με το εξωτερικόν ένδυμα της αθωότητος και πραότητος του προβάτου, ενώ από μέσα είναι άγριοι και άρπαγες σαν λύκοι.
7,16 ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;
7,16 Από τους καρπούς των, δηλαδή από τα έργα των, θα τους γνωρίσετε καλά. Μηπως τρυγούν ποτέ από τα αγκάθια σταφύλια η από τα τριβόλια σύκα;
7,17 οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ.
7,17 Ετσι και κάθε δένδρον αγαθόν και ήμερον κάμνει καλούς καρπούς, ενώ το σάπιο και βλαμμένο δένδρο κάνει καρπούς επιβλαβείς.
7,18 οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.

7,18 Δεν είναι δε δυνατόν ποτέ δένδρον ήμερον να βγάλη επιβλαβείς καρπούς ούτε σάπιο δένδρο να βγάλη καλούς. (Ο αγαθός δηλαδή άνθρωπος εναρέτους πάντοτε πράξεις θα παρουσιάζη, ο δε πονηρός και υποκριτής, εφ' όσον μένει εις την πονηρίαν του, θα κάμνη έργα κακά).
7,19 πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.
7,19 Καθε όμως δένδρον, που δεν κάμνει καλόν καρπόν, κόπτεται και ρίπτεται εις την φωτιάν.
7,20 ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.
7,20 Λοιπόν, δεν είναι δύσκολον να διακρίνετε τους ψευδοπροφήτας και υποκριτάς, διότι θα τους γνωρίσετε πολύ καλά από τα έργα των.
7,21 Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾿ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
7,21 Πρέπει δε να ξέρετε, ότι εις την βασιλείαν των ουρανών δεν θα εισέλθη καθένας, που απλώς με επικαλείται και με προσφωνεί, Κυριε, Κυριε, αλλά εκείνος που εφαρμόζει το θέλημα του ουρανίου Πατρός μου.
7,22 πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;
7,22 Κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν της κρίσεως πολλοί θα μου είπουν· Κυριε, Κυριε, με την πίστιν στο όνομά σου δεν επροφητεύσαμεν και με την δύναμιν του ονόματός σου δεν εδιώξαμεν δαιμόνια και χάρις στο όνομά σου, που επεκαλεσθήκαμεν, δεν εκάμαμεν θαύματα πολλά και μεγάλα;
7,23 καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ᾿ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.
7,23 Και τότε εγώ θα βροντοφωνήσω εις αυτούς ενώπιον όλων, ότι ποτέ δεν σας ανεγνώρισα ως ιδικούς μου· φύγετε από εμπρός μου σεις, που εργάζεσθε την ανομίαν και εχρησιμοποιήσατε τα χαρίσματά μου δια την ιδικήν σας επίδειξιν και ωφέλειαν.
7,24 Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

7,24 Ιδικός μου θα είναι κάθε ένας, ο οποίος ακούει με προσοχήν αυτούς τους λόγους μου και τους εφαρμόζει εις την ζωήν του, και τον οποίον εγώ παρομοιάζω με άνδρα συνέτον και φρόνιμον, που έκτισε το σπίτι του επάνω εις την πέτραν (εις θεμέλιον στερεόν και ασάλευτον δηλαδή θεμέλιον της διδασκαλίας μου)·
7,25 καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.
7,25 και έπεσεν η βροχή και ξεχύθηκαν τα ποτάμια της νεροποντής και εφύσησαν οι ισχυροί άνεμοι και έπεσαν με ορμήν όλα επάνω στο σπίτι αυτό, και αυτό δεν εκρημνίσθη, διότι ήτο στερεά θεμελιωμένον επάνω εις την πέτραν της αληθινής και ζωντανής πίστεως.
7,26 καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον·
7,26 Και καθένας που ακούει αυτούς τους λόγους μου και δεν τους εφαρμόζει, θα είναι όμοιος με μωρόν άνθρωπον, ο οποίος έκτισε το σπίτι του εις την άμμον·
7,27 καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη.
7,27 και έπεσε η βροχή και ήρθαν τα ποτάμια και εφύσησαν ισχυροί οι άνεμοι και επέπεσαν με ορμήν στο σπίτι εκείνο, και το σπίτι εκρημνίσθη και η πτώσις του ήταν ολακληρωτική".
7,28 Καὶ ἐγένετο ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξεπλήσσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·
7,28 Οταν δε ετελείωσεν ο Ιησούς τους λόγους αυτούς, τα πλήθη έμειναν έκπληκτα δια την υψηλήν αυτήν διδασκαλίαν του.
7,29 ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.
7,29 Διότι τους εδίδασκε με εξουσίαν και με κύρος, ως τέλειος διδάσκαλος και νομοθέτης και όχι όπως οι γραμματείς (που ενόθευαν και επεσκότιζαν την διδασκαλίαν με τας μωράς επινοήσεις της παραδόσεως των πρεσβυτέρων).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 8

8,1 Καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί.
8,1 Οταν δε ο Ιησούς κατέβηκε από το όρος, τον ηκολούθησαν πλήθη λαού.
8,2 Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.
8,2 Και ιδού ένας λεπρός ήλθε εμπρός του και με ευλάβειαν πολλήν τον επροσκυνούσε λέγων· “Κυριε, εάν θέλης, ημπορείς να με καθαρίσης από την ανίατον και βασανιστικήν αυτήν λέπραν”.
8,3 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖραν ἥψατο αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς λέγων· θέλω, καθαρίσθητι. καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λέπρα.
8,3 Απλωσε δε ο Ιησούς το χέρι του, ήγγισε αυτόν και του είπε· “θέλω, καθαρίσου”. Και αμέσως εκαθαρίσθη εντελώς η λέπρα και αυτός έγινε υγιής.
8,4 καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅρα μηδενὶ εἴπῃς, ἀλλὰ ὕπαγε σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκε τὸ δῶρον ὃ προσέταξε Μωσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
8,4 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· “πρόσεχε, μη είπης εις κανένα τίποτε, αλλά πήγαινε, δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε την θυσίαν, που διατάσσει ο Μωϋσής, δια να πάρης από τον ιερέα την πιστοποίησιν ότι είσαι τελείως υγιής (και ότι έχστο δικαίωμα να επικοινωνής με τους άλλους ανθρώπους).
8,5 Εἰσελθόντι δὲ αὐτῷ εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθεν αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων·
8,5 Ενώ δε εισήλθεν ο Ιησούς εις την Καπερναούμ, τον επλησίασε με σεβασμόν ένας εκατόνταρχος παρακαλών αυτόν και λέγων·
8,6 Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος.
8,6 “Κυριε, ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι μου παράλυτος και βασανίζεται από τρομερούς πόνους”.
8,7 καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν.
8,7 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· “εγώ θα έλθω και θα τον θεραπεύσω”.
8,8 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται

ὁ παῖς μου.
8,8 Ο εκατόνταρχος όμως απεκρίθη και είπε· Κυριε, δεν είμαι εγώ άξιος να εισέλθης συ, ο Παντοδύναμος, κάτω από την στέγην μου. Αλλά πες ένα μόνον λόγον και αμέσως θα θεραπευθή ο δούλος μου.
8,9 καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ᾽ ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.
8,9 Ημπορείς δε να διατάξης και η διαταγή σου θα γίνη έργον. Διότι και εγώ είμαι άνθρωπος, και ευρίσκομαι υπό την εξουσίαν των ανωτέρων μου, έχω δε υπό τας διαταγάς μου στρατιώτας και λέγω στούτον, πήγαινε και πηγαίνει, και στον άλλον, έλα και έρχεται, και στον δούλον μου κάμε τούτο και το κάμνει”.
8,10 ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.
8,10 Ακούσας ο Ιησούς τα γεμάτα πίστιν αυτά λόγια εθαύμασε και είπεν εις αυτούς που τον ακολουθούσαν· “σας διαβεβαιώνω, ότι ούτε μεταξύ των Ισραηλιτών δεν εύρηκα τόσον μεγάλην πίστιν.
8,11 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν,
8,11 Αληθινά δε σας λέγω ότι από τας χώρας της Ανατολής και της Δυσεως, από όλα τα μέρη της οικουμένης, θα έλθουν πολλοί και θα παρακαθήσουν στο πνευματικόν δείπνον μαζή με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ εις την βασιλείαν των ουρανών.
8,12 οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
8,12 Οι δε κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών, (οι απόγονοι δηλαδή των πατριαρχών, που έχουν τας επαγγελίας του Θεού), θα εκδιωχθούν και θα ριφθούν στο πυκνότατον σκότος του Αδου. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των οδόντων”.
8,13 καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.
8,13 Και είπεν ο Ιησούς στον εκατόνταρχον· “πήγαινε και όπως επίστευσες, ότι δηλαδή ημπορώ με ένα μου λόγον να θεραπεύσω τον δούλον σου, ας γίνη προς χάριν σου”. Και πράγματι εθεραπεύθη ο δούλος του αμέσως κατά την ώρα εκείνην.

8,14 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρου εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν·
8,14 Και όταν ήλθεν ο Ιησούς στο σπίτι του Πετρου, είδε την πενθεράν του κατάκοιτον και με πυρετόν.
8,15 καὶ ἥψατο τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς καὶ ἠγέρθη καὶ διηκόνει αὐτῷ.
8,15 Και ήγγισεν το χέρι της και αμέσως την αφήκε ο πυρετός· εσηκώθη και εντελώς υγιής τον υπηρετούσε.
8,16 Ὀψίας δὲ γενομένης προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένους πολλούς, καὶ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ καὶ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν,
8,16 Αργά δε το απόγευμα, όταν επλησίαζε η εσπέρα, έφεραν προς αυτόν πολλούς δαιμονιζομένους, και με την παντοδύναμον προσταγήν του εξεδίωξε τα πονηρά πνεύματα και όλους όσοι εταλαιπωρούντο από ασθενείας τους εθεράπευσε.
8,17 ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν.
8,17 Και έτσι εξεπληρώθη εκείνο το οποίον είχε λεχθή από το Πνεύμα του Θεού δια του προφήτου Ησαΐου· "αυτός επήρεν επάνω του ως ιδικάς του τας ιδικά μας σωματικάς και πνευματικάς ασθενείας και εβάστασε τας νόσους μας" (και με την θυσίαν του μας ελύτρωσεν από την ενόχην και την καταδίκην της αμαρτίας).
8,18 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολλοὺς ὄχλους περὶ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν.
8,18 Οταν δε είδε ο Ιησούς πολλά πλήθη να συγκεντρώνωνται ολόγυρά του, διέταξε τους μαθητάς να επιβιβασθούν μαζή του στο πλοίον, δια να αναχωρήσουν εις την απέναντι παραλίαν της Γεννησαρέτ.
8,19 Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.
8,19 Τοτε προσήλθε εις αυτόν κάποιος νομοδιδάσκαλος και του είπε· "Διδάσκαλε, θα σε ακολουθήσω όπου και αν πηγαίνης".
8,20 καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

8,20 Και λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· “οι αλεπούδες έχουν τις φωλιές των, όπου καταφεύγουν, και τα πτηνά του ουρανού τις κούρνιες των· ο Υιός όμως του ανθρώπου δεν έχει που να γείρη την κεφαλήν” (και επομένως καθένας που θέλει να τον ακολουθήση θα υποβληθή εις ταλαιπωρίας και στερήσεις).
8,21 Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου.
8,21 Ενας δε άλλος από τους πολλούς μαθητάς του του είπε· “Κυριε, δος μου την άδειαν να γυρίσω στο σπίτι, δια να θάψω πρώτα τον πατέρα μου και έπειτα σε ακολουθήσω”.
8,22 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.
8,22 Ο δε Ιησούς (δια να τον προφυλάξη από τας κληρονομικάς φροντίδας και φιλονεικίας, που μοιραίως θα επακολουθούσαν τον θάνατον του πατρός) του είπε· “έλα κοντά μου και άφησε τους συγγενείς σου, οι οποίοι από απόψεως πνευματικής ζωής είναι νεκροί, δια να θάψουν τους νεκρούς των”.
8,23 Καὶ ἐμβάντι αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
8,23 Και όταν εμπήκε στο πλοίον, τον ηκολούθησαν οι δώδεκα μαθηταί του.
8,24 καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε.
8,24 Και ιδού έγινε θύελλα ισχυρά, αναταραχή και τρικυμία μεγάλη εις την θάλασσαν, ώστε το πλοίον να σκεπάζεται από τα κύματα. Ο δε Ιησούς εκοιμάτο.
8,25 καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα.
8,25 Και προσήλθαν έντρομοι οι μαθηταί καντά του και τον εξύπνησαν λέγοντες· “Κυριε σώσε μας, χανόμαστε”.
8,26 καὶ λέγει αὐτοῖς· τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.
8,26 Και λέγει προς αυτούς· “ω ολιγόπιστοι, διατί είσθε τόσον δειλοί;” Τοτε, αφού εσηκώθη όρθιος, διέταξε με εξουσίαν και επέπληξε τους ανέμους και την θάλασσαν και αμέσως έγινε γαλήνη μεγάλη.

8,27 οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν λέγοντες· ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;
8,27 Οι δε άνθρωποι, όσοι είδαν και ήκουσαν το καταπληκτικόν αυτό γεγονός, εθαύμασαν και έλεγαν· τι άνθρωπος είναι αυτός, αφού και οι άνεμοι και η θάλασσα υποτάσσονται εις αυτόν;
8,28 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.
8,28 Οταν δε ήλθε εις την απέναντι παραλίαν, εις την χώραν των Γεργεσηνών, τον απάντησαν δύο δαιμονιζόμενοι, που έβγαιναν από τα μνημεία και οι οποίοι ήσαν άγριοι και επιθετικοί, ώστε να μη ημπορή να περάση κανείς από τον δρόμον εκείνον.
8,29 καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν λέγοντες· τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;
8,29 Και ιδού, όταν τον αντίκρυσαν, έκραξαν με φωνήν μεγάλην και είπαν· “τι κοινόν υπάρχει μεταξύ ημών και σου, Ιησού Υιέ του Θεού; Ηλθες εδώ να μας βασανίσης, πριν έλθη ο προκαθωρισμένος καιρός της κρίσεως και της τιμωρίας μας;”
8,30 ἦν δὲ μακρὰν ἀπ᾿ αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη.
8,30 Ευρίσκετο δε μακρυά από αυτούς ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους, που έβοσκαν.
8,31 οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες· εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.
8,31 Οι δε δαίμονες τον παρακαλούσαν και έλεγαν· “εάν θα μας διώξης από τους δύο αυτούς ανθρώπους, δος μας την άδειαν να πάμε στο κοπάδι των χοίρων”.
8,32 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑπάγετε. οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν.
8,32 Και είπε εις αυτούς· “πηγαίνετε”. Και αυτοί εβγήκαν από τους ανθρώπους και επήγαν στο κοπάδι των χοίρων. Και ιδού με μανίαν και γρυλλισμούς ώρμησε όλο το καπάδι των χοίρων από το μέρος του κρημνού εις την θάλασσαν και επνίγησαν εις τα νερά. (Επέτρεψε δε ο Κυριος αυτό, δια να τιμωρηθούν έτσι οι ιδιοκτήται της αγγέλης, διότι παρά τον μωσαϊκόν νόμον αυτοί έτρεφαν χοίρους).

8,33 οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν πάντα καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.
8,33 Οι χοιροβοσκοί έφυγαν κατατρομαγμένοι, επήγαν εις την πόλιν και εγνωστοποίησαν όλα όσα συνέβησαν και μάλιστα τα της θεραπείας των δαιμονιζομένων.
8,34 καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.
8,34 Και ιδού όλη η πόλις εβγήκε, δια να συναντήση τον Ιησούν· και όταν τον είδαν, τον παρεκάλεσαν να φύγη από τα όρια της περιοχής των· (και τούτο, διότι εφοβήθησαν, μήπως δια τας παραβάσεις των υποστούν και άλλην τιμωρίαν).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 9

9,1 Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
9,1 Αφού εμπήκε στο πλοίον ο Ιησούς, επέρασε την λίμνην και ήλθε εις την πόλιν του, δηλαδή την Καπερναούμ.
9,2 Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.
9,2 Και ιδού έφεραν προς αυτόν ένα παραλυτικόν, κατάκοιτον επάνω στο κρεββάτι· και όταν είδεν ο Ιησούς την πίστιν του παραλυτικού και εκείνων, που τον έφεραν, είπε στον παραλυτικόν· “θάρρος, παιδί μου, μη φοβήσαι ότι αι αμαρτίαι σου θα εμποδίσουν την θεραπείαν· δια την πίστιν σου, σου έχουν ήδη συγχωρηθή αι αμαρτίαι”.
9,3 καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ.
9,3 Και ιδού, μερικοί από τους γραμματείς που ήσαν παρόντες, εσκέφθησαν· “αυτός βλασφημεί (είναι ασεβής, διότι οικιειοποιείται την εξουσίαν του Θεού να συγχωρή αμαρτίας”).
9,4 καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;
9,4 Οταν δε ο Ιησούς, ως παντογνώστης, είδε ολοκάθαρα τας πονηράς σκέψεις των γραμματέων, είπε· “διατί κυκλοφορείτε στον νουν και την καρδίαν σας τέτοιες πονηρές σκέψεις;

9,5 τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει;
9,5 Διότι, τι είναι ευκολώτερον να πη κανείς· Σου έχουν συγχωρηθή αι αμαρτίαι σου η να πη· Σηκω επάνω και περιπάτει; Το πρώτον, ως εσωτερικόν, δεν το βλέπει κανείς και επομένως δεν ημπορεί να το εξακριβώση. Το δεύτερον, ως εξωτερικόν και αισθητόν, δεν ημπορεί να το αρνηθή, όσον κακόπιστος και αν είναι.
9,6 ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας - τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.
9,6 Δια να ιδήτε δε και μάθετε καλά, ότι ο υιός του ανθρώπου έχει εξουσίαν να συγχωρή αμαρτίας και να θεραπεύη ασθενείας, τότε λέγει προς τον παραλυτικόν· “σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεββάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου”.
9,7 καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.
9,7 Και αμέσως εσηκώθη ο παραλυτικός εντελώς υγιής και επήγε στο σπίτι του.
9,8 ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.
9,8 Οταν δε τα πλήθη του λαού είδαν αυτό που έγινε, εθαύμασαν και εδόξασαν τον Θεόν, ο οποίος έδωσεν στον Ιησούν, που τον εθεωρούσαν ως ένα εκ των ανθρώπων, τέτοιαν εξουσίαν, να συγχωρή δηλαδή αμαρτίας και να θεραπεύη ασθενείας.
9,9 Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον, καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.
9,9 Καθώς δε ο Ιησούς επερνούσε από εκεί, είδε ένα άνθρωπον, ονομαζόμενον Ματθαίον, να κάθεται στο γραφείον του μέσα στο τελωνείον, δια να εισπράττη τους φόρους και λέγει εις αυτόν· “έλα κοντά μου”. Και ο Ματθαίος εσηκώθη και τον ακολούθησεν αμέσως.
9,10 Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδοὺ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.
9,10 Και ενώ εκάθητο ο Ιησούς στο γεύμα, που προς τιμήν του είχε παραθέσει ο Ματθαίος στο σπίτι του, ιδού πολλοί τελώναι και

αμαρτωλοί ήλθαν και εκάθηντο μαζή με τον Ιησούν και τους μαθητάς του.
9,11 καὶ ἰδόντες οἱ Φαρισαῖοι εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν;
9,11 Και όταν είδαν οι Φαρισαίοι τούτο, είπαν στους μαθητάς του· “διατί ο διδάσκαλος σας τρώγει μαζή με τους τελώνας και τους αμαρτωλούς;”
9,12 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ᾿ οἱ κακῶς ἔχοντες.
9,12 Ο δε Ιησούς, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά, τους είπε· “δεν χρειάζονται ιατρόν οι υγιείς, αλλ' οι άρρωστοι.
9,13 πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστιν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν. οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.
9,13 Πηγαίνετε δε στους ερμηνευτάς των Γραφών, δια να μάθετε τι σημαίνει· ευσπλαγχνίαν θέλω και όχι τυπικήν θυσίαν. Διότι εγώ δεν ήλθα να καλέσω εκείνους που νομίζουν τον ευατόν των δίκαιον, αλλά τους αμαρτωλούς, δια να τους οδηγήσω εις την μετάνοιαν και σωτηρίαν”.
9,14 Τότε προσέρχονται αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου λέγοντες· διατί ἡμεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλά, οἱ δὲ μαθηταί σου οὐ νηστεύουσι;
9,14 Τοτε ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του Ιωάννου του Βαπτιστού και του είπαν· “διατί ημείς και οι Φαρισαίοι νηστεύομεν πολύ, οι δε μαθηταί σου δεν νηστεύουν καθόλου;”
9,15 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν ἐφ᾿ ὅσον χρόνον μετ᾿ αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος; ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ᾿ αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν.
9,15 Και απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς· “Μηπως είναι δυνατόν και πρέπον οι φίλοι του νυμφίου και οι προσκεκλημένοι στον γάμον να πενθούν και να νηστεύουν εφ' όσον χρόνον είναι μαζή των ο νυμφίος; Θα έλθουν όμως ημέραι, κατά τας οποίας θα πάρουν τον νυμφίον εκ του μέσου αυτών και τότε θα νηστεύσουν. (Οι μαθηταί μου, εφ' όσον ευρίσκονται μαζή με εμέ, τον νυμφίον της Εκκλησίας, δεν είναι δυνατόν να πενθούν και εις εκδήλωσιν του πένθους των να νηστεύουν. Οταν όμως με πάρουν και με αποσπάσουν εκ μέσου αυτών, τότε θα πενθήσουν και θα νηστεύσουν).

9,16 οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.
9,16 Κανείς συνετός δεν βάζει επάνω εις παλαιόν ένδυμα μπάλωμα καινούργιο, διότι τούτο, καθώς θα ράπτεται, θα παρασύρη με τις ραφές του ένα μέρος του παλαιού ενδύματος και το σχίσιμον θα γίνη χειρότερον.
9,17 οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοί, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς βάλλουσι καινούς, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.
9,17 Ούτε πάλιν βάζουν οι συνετοί άνθρωποι νέον κρασί, που βράζει ακόμη, εις παλαιά ασκία, που δεν αντέχουν. Εάν δε και κάμουν αυτό, τα ασκιά σπάζουν και σχίζονται και έτσι το κρασί χύνεται και τα ασκιά αχρηστεύονται. Αλλά βάζουν τον νέον οίνον μέσα εις νέους ασκούς και έτσι διατηρούνται και τα δύο. (Την νέαν διδασκαλίαν μου δεν θα την βάλω στους παλαιούς τύπους και στους ανθρώπους των παλαιών τύπων, όπως είναι οι Φαρισαίοι, αλλά την μεταδίδω στους νέους ανθρώπους, όπως είναι οι μαθηταί μου, και την βάζω εις νέους τύπους και σχήματα)”.
9,18 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς ἰδοὺ ἄρχων εἷς προσελθὼν προσεκύνει αὐτῷ λέγων ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν· ἀλλὰ ἐλθὼν ἐπίθες τὴν χεῖρά σου ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ ζήσεται.
9,18 Ενώ δε έλεγεν αυτά ο Ιησούς, ιδού ένας άρχων της συναγωγής ήλθε προς αυτόν, έσκυψεν έως το έδαφος, τον προσκύνησε με βαθύτατον σεβασμόν και του είπεν ότι “η κόρη μου προ ολίγου απέθανεν, αλλά έλα, βάλε το χέρι σου επάνω εις αυτήν και θα ζήση”.
9,19 καὶ ἐγερθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἠκολούθησεν αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταί αὐτοῦ.
9,19 Εσηκώθη ο Ιησούς και τον ηκολούθησε, καθώς και οι μαθηταί του.
9,20 Καὶ ἰδοὺ γυνή, αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη, προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.
9,20 Και ιδού, καθώς επροχωρούσαν, μία γυναίκα, που έπασχε από αιμορραγίαν δώδεκα έτη, επλησίασε από πίσω και ήγγισε με πίστιν την άκρη από το ένδυμα αυτού.

9,21 ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ, ἐὰν μόνον ἅψωμαι τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, σωθήσομαι.
9,21 Διότι, έλεγε από μέσα της, και μόνον εάν εγγίσω το ένδυμα αυτού θα σωθώ από την ασθένειάν μου.
9,22 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἶπε· θάρσει, θύγατερ· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. καὶ ἐσώθη ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.
9,22 Ο δε Ιησούς εγύρισε, την είδε και της είπε· "θάρρος, κόρη μου· η πίστις, με την οποίαν ήγγισες το ένδυμά μου, σε έχει σώσει". Και πράγματι από την ώραν εκείνην εθεραπεύθη η γυναίκα και έγινε τελείως υγιής.
9,23 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος καὶ ἰδὼν τοὺς αὐλητὰς καὶ τὸν ὄχλον θορυβούμενον, λέγει αὐτοῖς·
9,23 Οταν δε ήλθε ο Ιησούς στο σπίτι του άρχοντος και είδε αυτούς, που με τους αυλούς των έπαιζαν πένθιμα και νεκρικά τραγούδια, και τον όχλον να θρηνή και να ολοφύρεται και να δημιουργή θόρυβον, είπε προς αυτούς.
9,24 ἀναχωρεῖτε· οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοράσιον, ἀλλὰ καθεύδει, καὶ κατεγέλων αὐτοῦ·
9,24 "Πηγαίνετε· διότι η μικρή κόρη δεν απέθανε, αλλά κοιμάται". Και εκείνοι τον περιγελούσαν, διότι ήξευραν πολύ καλά ότι η κόρη είχεν πεθάνει.
9,25 ὅτε δὲ ἐξεβλήθη ὁ ὄχλος, εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἠγέρθη τὸ κοράσιον.
9,25 Οταν δε εδιώχθη ο όχλος έξω από την αίθουσαν, που ευρίσκετο η νεκρά, εισήλθεν ο Ιησούς, επιασε το χέρι της και αμέσως εκείνη ανεστήθη.
9,26 καὶ ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕτη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.
9,26 Και διεδόθη η φήμη περί της αναστάσεως της νεκράς κόρης εις όλην την χώραν εκείνην.
9,27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ.
9,27 Και ενώ ο Ιησούς επερνούσε από εκεί, τον ηκολούθησαν δύο τυφλοί, οι οποίοι έκραζαν και έλεγαν· "σπλαγχνίσου μας, υιέ Δαυΐδ, και δος μας το φως των οφθαλμών μας".

9,28 ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, Κύριε.
9,28 Οταν δε έφθασε στο σπίτι, τον επλησίασαν οι τυφλοί και είπε προς αυτούς ο Ιησούς· "πιστεύετε πράγματι, ότι ημπορώ εγώ να κάμω αυτό, που ζητείτε;" Λεγουν προς αυτόν· "ναι, Κυριε".
9,29 τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν.
9,29 —Τοτε ήγγισε τα μάτια των, λέγων· "σύμφωνα με την πίστιν σας ας γίνη αυτό προς χάριν σας".
9,30 καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω.
9,30 Και αμέσως άνοιξαν οι οφθαλμοί των. Ο δε Ιησούς συνέστησεν εις αυτούς με αυστηρότητα και είπε· "προσέχετε, κανείς να μη μάθη το θαύμα".
9,31 οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.
9,31 Αλλά εκείνοι εξελθόντες διέδωσαν το θαύμα και την φήμη του Ιησού εις όλην εκείνην την χώραν.
9,32 Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον·
9,32 Ενώ δε αυτοί εξήρχοντο, ιδού έφεραν στον Ιησούν ένα άνθρωπον δαιμονιζόμενον κωφάλαλον.
9,33 καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ.
9,33 Και όταν εξεδιώχθη το δαιμόνιον, αμέσως ωμίλησεν ο κωφάλαλος και οι όχλοι που ήσαν εκεί εθαύμασαν και έλεγαν ότι ποτέ έως τώρα δεν εφάνησαν στον Ισραηλιτικόν λαόν τόσα πολλά και τόσα μεγάλα θαύματα.
9,34 οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.
9,34 Οι μοχθηροί όμως και δόλιοι Φαρισαίοι έλεγαν· "αυτός διώχνει τα δαιμόνια με την δύναμιν του αργηγού των δαιμονίων".
9,35 Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον

τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.
9,35 Και περιώδευε ο Ιησούς όλας τας πόλεις και τα χωρία διδάσκων εις τας συναγωγάς αυτών και κηρύσσων το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας των ουρανών και θεραπεύων κάθε ασθένειαν και κάθε καχεξίαν μεταξύ του λαού.
9,36 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα.
9,36 Οταν δε είδε τα πλήθη του λαού, ησθάνθη ευσπλαγχνίαν και πόνον δι' αυτούς, διότι ήσαν αποκαμωμένοι πνευματικώς και παραπεταμένοι, σαν πρόββατα που δεν είχαν ποιμένα.
9,37 τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι.
9,37 Τοτε λέγει στους μαθητάς του· “ο μεν θερισμός είναι πολύς (πολλοί δηλαδή είναι εκείνοι που έχουν την ανάγκην και την διάθεσιν να δεχθούν τα λόγια της σωτηρίας) αλλά οι πνευματικοί εργάται είναι ολίγοι.
9,38 δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμόν αὐτοῦ.
9,38 Παρακαλέστε λοιπόν τον Κυριον του θερισμού, να στείλη εργάτας στον θερισμόν αυτού”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 10

10,1 Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.
10,1 Αφού προσεκάλεσε τους δώδεκα μαθητάς του ο Ιησούς, έδωκεν εις αυτούς εξουσίαν επί των ακαθάρτων πνευμάτων, ώστε να τα εκδιώκουν από τους δαιμονιζομένους και να θεραπεύουν κάθε αρρώστιαν και κάθε σωματικήν αδυναμίαν και καχεξίαν.
10,2 Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ,

10,2 Τα δε ονόματα των δώδεκα αποστόλων είναι τα εξής· πρώτος ο Σιμων, ο ονομαζόμενος Πετρος και Ανδρέας ο αδελφός του, ο Ιάκωβος ο υιός του Ζεβεδαίου, και Ιωάννης ο αδελφός του·
10,3 Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος,
10,3 ο Φιλιππος και ο Βαρθολομαίος, ο Θωμάς και ο Ματθαίος ο τελώνης, ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαίου και ο Λεββαίος, ο οποίος είχε επονομασθή και Θαδδαίος.
10,4 Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν.
10,4 Ο Σιμων ο Κανανίτης, δηλαδή ο Ζηλωτής, και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο οποίος και παρέδωκεν τον Ιησούν.
10,5 Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγείλας αὐτοῖς λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε·
10,5 Αυτούς τους δώδεκα έστειλεν ο Ιησούς να κηρύξουν το Ευαγγέλιον, αφού τους έδωκεν τας επομένας παραγγελίας· “εις δρόμον, που οδηγεί προς τα ειδωλολατρικά έθνη, μη πορευθήτε και εις πόλιν Σαμαρειτών να μη εισέλθετε.
10,6 πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.
10,6 Πηγαίνετε δε κατά προτίμησιν στους Ισραηλίτας, οι οποίοι μοιάζουν με πρόβατα απολωλότα.
10,7 πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
10,7 Και εκεί που θα πηγαίνετε, να κηρύσσετε και να λέγετε ότι επλησίασε η βασιλεία των ουρανών, έφθασε πλέον ο καιρός που θα ιδρυθή επί της γης η Εκκλησία.
10,8 ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.
10,8 Σας δίδω εξουσίαν να θεραπεύετε ασθενείς, να καθαρίζετε λεπρούς, να ανασταίνετε νεκρούς, να διώχνετε δαιμόνια. Προσέχετε, μη εμπορευθήτε ποτέ το χάρισμα αυτό· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δώστε.
10,9 μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν,

10,9 Μη αποκτήσετε και μη φυλάσσετε εις την ζώνην σας χρυσά νομίσματα, ούτε αργυρά, ούτε χάλκινα.
10,10 μὴ πήραν εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ῥάβδον· ἄξιος γάρ ἐστιν ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ.
10,10 Μη παίρνετε ούτε σακκούλι, δια να βάζετε τα τρόφιμα, που θα σας χρειασθούν στον δρόμον· ούτε δύο υποκάμισα ούτε υποδήματα, εκτός από αυτά που φορείτε, ούτε ράβδον. Διότι ο κάθε εργάτης δικαιούτε την τροφήν του. (Σεις δε είσθε οι πνευματικοί εργάται, στους οποίους οι άνθρωποι θα δώσουν ο,τι χρειάζεται, αφού άλλωστε δι' αυτούς κοπιάζετε).
10,11 εἰς ἣν δ᾿ ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθητε, ἐξετάσατε τίς ἐν αὐτῇ ἄξιός ἐστι, κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε.
10,11 Εις όποιαν δε πόλιν η χωρίον εισέλθετε, πληροφορηθήτε ποιός είναι μεταξύ των κατοίκων ο ευϋπόληπτος και άξιος να σας φιλοξενήση. Και στο σπίτι αυτού μείνετε, έως ότου αναχωρήσετε από εκεί.
10,12 εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀσπάσασθε αὐτὴν λέγοντες· εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.
10,12 Οταν δε εισέρχεσθε στο σπίτι αυτό, να χαιρετίσετε όλους και να ευχηθήτε λέγοντες· Η ειρήνη του Θεού ας έλθη στο σπίτι τούτο.
10,13 ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ᾿ αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω.
10,13 Και αν μεν το σπίτι αυτό είναι άξιον να δεχθή την ειρήνην, ας έλθη η ειρήνη σας εις αυτό· εάν όμως δεν είναι άξιον, η ειρήνη σας ας γυρίση πάλιν εις σας.
10,14 καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν.
10,14 Και όποιος δεν θα σας δεχθή και δεν θα θελήση να ακούση το κήρυγμά σας, όταν βγαίνετε από το σπίτι εκείνο η από την πόλιν εκείνην, τινάξατε τελείως την σκόνην που έχει καθίσει εις τα πόδια σας (δια να δείξετε έτσι ότι δεν έχετε πλέον καμμίαν επικοινωνίαν με αυτούς).
10,15 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.
10,15 Σας διαβεβαιώνω ότι περισσότερον επιεικής θα είναι η τιμωρία, κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως, δια τους

κατοίκους της χώρας των Σοδόμων και Γομόρρας, παρά δια τους κατοίκους της πόλεως εκείνης, που αρνήθηκε να σας δεχθή.
10,16 ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί.
10,16 Ιδού εγώ σας στέλνω ωσάν ήμερα και άκακα πρόββατα ανάμεσα σε αιμοβόρους λύκους. Δι' αυτό και σας συμβουλεύω να είσθε φρόνομοι σαν τα φίδια (τα οποία εις ώραν κινδύνου προφυλάσσουν κυρίως το κεφάλι των), και αθώοι και ακέραιοι όπως τα περιστέρια.
10,17 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς·
10,17 Να προσέχετε, λοιπόν, και να προφυλάσσεσθε από τους κακούς ανθρώπους· διότι αυτοί θα σας σύρουν και θα σας παραδώσουν εις τας συνέδρια των Εβραίων, δια να καταδικασθήτε, και εις τας συναγωγάς αυτών εμπρός εις τα πλήθη θα σας μαστιγώσουν.
10,18 καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.
10,18 Και εις άρχοντας και εις βασιλείς θα σας τραβήξουν δια της βίας, δια να τιμωρηθήτε από αυτούς, ένεκα της πίστεώς σας εις εμέ· αλλά εκεί σεις, χωρίς να φοβηθήτε, θα δώσετε την καλήν μαρτυρίαν και εις αυτούς και γενικώτερα εις τα ειδωλολατρικά έθνη.
10,19 ὅταν δὲ παραδώσωσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε.
10,19 Οταν δε σας παραδώσουν εις τα δικαστήρια η στους άρχοντας, μη βασανίζετε το πνεύμα σας με την αγωνιώδη μέριμναν, πως θα απολογηθήτε η τι θα πήτε. Εκείνην ακριβώς την ώραν θα σας δοθή άνωθεν, τι θα πήτε.
10,20 οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.
10,20 Επειδή δεν θα είσθε εσείς, που θα ομιλήτε, αλλά το Πνεύμα του ουρανίου Πατρός σας, το οποίον θα ομιλή δια μέσου υμών.
10,21 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ πατὴρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς·
10,21 Θα παραδώση δε εις θάνατον ο άπιστος αδελφός τον πιστόν αδελφόν του και ο άπιστος πατέρας το ευσεβές τέκνον του και θα

επαναστατήσουν τα άπιστα τέκνα εναντίον των πιστών γονέων των και θα τους θανατώσουν.
10,22 καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.
10,22 Και θα σας μισούν όλοι οι ασεβείς και άπιστοι δια μόνον τον λόγον ότι πιστεύετε και ομολογείτε το όνομά μου· μη χάσετε όμως το θάρρος σας, διότι εκείνος, ο οποίος θα υπομείνη μέχρι τέλους, θα σωθή και θα γίνη άξιος της βασιλείας των ουρανών.
10,23 ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.
10,23 Οταν δε σας διώχνουν από την πόλιν αυτήν, φεύγετε και πηγαίνετε εις την άλλην. Αληθώς σας λέγω ότι δεν θα προλάβετε να περιέλθετε όλας τας πόλστου Ισραήλ, έως ότου έλθη ο Υιός του ανθρώπου εις συνάντησίν σας, βραδύτερον δε και εις τιμωρίαν εκείνων που δεν σας δέχονται.
10,24 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ.
10,24 Και ας έχετε υπ' όψιν σας, ότι δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από τον διδάσκαλόν του ούτε δούλος ανώτερος από τον κύριόν του·
10,25 ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ τῷ δούλῳ ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;
10,25 είναι δε αρκετόν στον μαθητήν να γίνη και να πάθη όπως ο διδάσκαλός του, και στον δούλον όπως ο κύριός του. Εάν εμέ, τον διδάσκαλον και τον κύριον του σπιτιού, ωνόμασαν Βελζεβούλ, δηλαδή άρχοντα των δαιμονίων, πόσω μάλλον θα καλέσουν σας, που είσθε οι οικιακοί μου;
10,26 μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γάρ ἐστι κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθήσεται.
10,26 Ιδού ότι σας προείπα τι θα συναντήσετε στο έργον σας. Λοιπόν μη φοβηθήτε αυτούς, που θα σας συκοφαντήσουν και θα σας καταδιώξουν. (Η αθωότης σας θα λάμψη και η αλήθεια του Ευαγγελίου, που είναι σήμερα κρυφή και άγνωστος, θα γίνη γνωστή). Διότι δεν υπάρχει τίποτε σκεπασμένον που δεν θα ξεσκεπασθή και κανένα κρυφό που δεν θα γίνη γνωστόν.

10,27 ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτί, καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων.
10,27 Εκείνο που σας λέγω τώρα ιδιαιτέρως, σαν υπό το σκότος, κηρύξατέ του στο φως της δημοσιότητος. Και εκείνο που ακούετε μυστικά στο αυτί, διαλαλήσατέ το από τις ταράτσες προς όλους.
10,28 καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ.
10,28 Και μη φοβηθήτε από τους διώκτας, οι οποίοι θανατώνουν το σώμα, δεν έχουν όμως την δύναμιν να θανατώσουν την ψυχήν. Αλλά να φοβηθήτε περισσότερον τον Θεόν, ο οποίος δύναται την ψυχήν και το σώμα να καταδικάση εις την απώλειαν της κολάσεως.
10,29 οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν.
10,29 Δυο στρουθία δεν πωλούνται αντί ενός ασσαρίου, δηλαδή αντί οκτώ λεπτών; Και όμως ένα από αυτά δεν θα πέση νεκρό εις την γην, χωρίς να το επιτρέψη ο Πατήρ σας.
10,30 ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί.
10,30 Αφού ο Πατήρ σας προνοεί ακόμη και δια τα σπουργίτια, πόσω μάλλον θα προνοή για σας; Σκεφθήτε ότι αι τρίχες της κεφαλής σας είναι γνωσταί και αριθμημέναι από τον Θεόν. (Αυτός σας παρακολουθεί και εις τας πλέον ασημάντους λεπτομερείας της ζωής σας).
10,31 μὴ οὖν φοβηθῆτε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς.
10,31 Λοιπόν μη αφήσετε ποτέ τον φόβον να κυριεύση την καρδίαν σας. Από παρά πολλά στρουθία είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι σεις.
10,32 Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
10,32 Καθένας, λοιπόν, που με πίστιν και θάρρος και χωρίς να φοβήται τους διωγμούς, θα με ομολογήση σωτήρα του και Θεόν του εμπρός στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω και εγώ έμπροσθεν του ουρανίου πατρός μου ως ιδικόν μου.
10,33 ὅστις δ᾿ ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

10,33 Οποιος όμως με αρνηθή εμπρός στους ανθρώπους, θα αρνηθώ και εγώ να τον παραδεχθώ ως ιδικόν μου εμπρός στον ουράνιον Πατέρα μου.
10,34 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν.
10,34 Μη νομίσετε ότι ήλθα να επιβάλω μία ψευδή ειρήνην εις την γην (όπως την φαντάζονται οι Ισραηλίται, οι οποίοι περιμένουν τον Μεσσίαν ως επίγειον βασιλέαν). Δεν ήλθα να φέρω τέτοιαν ειρήνην, αλλά μάχαιραν και διαίρεσιν.
10,35 ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς·
10,35 Διότι ήλθα να χωρίσω τον ασεβή υιόν εναντίον του πιστού πατρός του και την ασεβή θυγατέρα εναντίον της μητρός της και την νύμφην ενάντιον της πενθεράς της.
10,36 καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.
10,36 Και θα γίνουν εχθροί του πιστού ανθρώπου οι οικιακοί του, που δεν θα δεχθούν το Ευαγγέλιον της σωτηρίας.
10,37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος·
10,37 Εκείνος που αγαπά τον πατέρα η την μητέρα του παραπάνω από εμέ, δεν είναι άξιος να λέγεται οπαδός μου. Και εκείνος που αγαπά τον υιόν του η την κόρην του παραπάνω από εμέ, δεν είναι άξιος να λέγεται οπαδός μου.
10,38 καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.
10,38 Και όποιος δεν παίρνει σταθεράν την απόφασιν να υποστή κάθε ταλαιπωρίαν και σταυρικόν ακόμη θάνατον δια την πίστιν του εις εμέ και δεν με ακολουθεί ως αρχηγόν και υπόδειγμά του, δεν είναι άξιος για μένα.
10,39 ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὑρήσει αὐτήν.
10,39 Εκείνος που εις καιρόν διωγμών θα αποφύγη την θλίψιν και το μαρτύριον, δια να σώση την ζωήν του, θα χάση την αληθινήν και μακαρίαν ζωήν· και όποιος θυσιάσει την ζωήν του ένεκα εμού, θα κερδίση την αληθινήν και μακαρίαν ζωήν.

10,40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με.
10,40 Εκείνος που σας δέχεται και σας φιλοξενεί ως απεσταλμένους μου, υποδέχεται εμέ· και εκείνος που υποδέχεται εμέ, υποδέχεται 'Εκεινον, που με έστειλε στον κόσμον.
10,41 ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται.
10,41 Εκείνος που υποδέχεται προφήτην, διδάσκαλον του θείου θελήματος, και τον τιμά ως προφήτην, θα πάρη μισθόν προφήτου από τον Θεόν. Και εκείνος που δέχεται δίκαιον, διότι είναι δίκαιος, θα λάβη μισθόν δικαίου.
10,42 καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.
10,42 Και όποιος προσφέρει εις ένα από τους ασήμους τούτους μαθητάς μου έστω και ένα ποτήρι κρύο νερό, σας διαβεβαιώνω ότι δεν θα χάση τον μισθόν του. (Καθε ένας που με πίστιν υποβοηθεί και συντρέχει, έστω και ολίγον, τους Αποστόλους μου στο έργον των, θα λάβη την ανταμοιβήν του από τον Θεόν).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 11

11,1 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ μετέβη ἐκεῖθεν τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.
11,1 Οταν δε ετελείωσε ο Ιησούς να δίδη τας παραγγελίας αυτάς στους δώδεκα μαθητάς του και εκείνοι ήρχισαν την περιοδείαν των, ανεχώρησεν από εκεί δια να διδάξη και κηρύξη εις τας πόλεις των Ιουδαίων.
11,2 Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ
11,2 Ο Ιωάννης δε ο Βαπτιστής, όταν ήκουσε μέσα εις την φυλακήν του τα καταπληκτικά έργα του Χριστού, έστειλε δύο από τους μαθητάς του

11,3 εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
11,3 και τον ηρώτησεν· “Συ είσαι ο ερχόμενος Μεσσίας η μήπως πρέπει να περιμένωμεν άλλον” (Τούτο δε έκαμεν, όχι διότι ο ίδιος αμφέβαλλε, αλλά δια να στηρίξη τους κλονισμένους μαθητάς του εις την προς τον Χριστόν πίστιν).
11,4 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ ἀκούετε καὶ βλέπετε·
11,4 Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε εις αυτούς· “πηγαίνετε και είπατε στον Ιωάννην αυτά που ακούετε και βλέπετε·
11,5 τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·
11,5 Οτι δηλαδή τυφλοί αποκτούν το φως των, χωλοί θεραπεύονται και περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται από την λέπραν και κωφοί αποκτούν την ακοήν των, νεκροί ανασταίνονται, περιφρονημένοι δε πτωχοί και άσημοι δέχονται ολοπρόθυμα την χαροποιόν αγγελίαν της βασιλείας των ουρανών.
11,6 καὶ μακάριός ἐστιν ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.
11,6 Και μακάριος είναι εκείνος, που δεν θα σκανδαλισθή και δεν θα κλονισθή εις την πίστιν του προς εμέ”.
11,7 Τούτων δὲ πορευομένων ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγειν τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννου· τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;
11,7 Ενώ δε αυτοί επήγαιναν δια να αναγγείλουν στον Ιωάννην όσα ήκουσαν, ήρχισε ο Ιησούς να λέγη εις τα πλήθη περί του Ιωάννου· “τι είχατε βγη εις την έρημον να ιδήτε; Ανθρωπον ο οποίος θα ωμοίαζε με καλάμι που το λυγίζει προς όλες τις διευθύνσεις ο άνεμος; Οχι βέβαια.
11,8 ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν.
11,8 Αλλά τι είχατε βγη να ιδήτε; Μαλθακόν άνθρωπον, ντυμένον με μαλακά και πολύτιμα ενδύματα; Ούτε. Διότι, όπως είναι εις όλους γνωστόν, αυτοί που φορούν τα μαλακά ενδύματα μένουν μέσα εις τα ανάκτορα των βασιλέων.

11,9 ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.
11,9 Αλλά τι εβγήκατε να ιδήτε; Προφήτην; Ναι, σας λέγω και σας τονίζω, και περισσότερον ακόμη από προφήτην.
11,10 οὗτος γάρ ἐστι περὶ οὗ γέγραπται· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.
11,10 Διότι αυτός είναι εκείνος, περί του οποίου έχει γραφή (από άλλον προφήτην, τον Μαλαχίαν)· Ιδού εγώ αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος θα προετοιμάση έμπροσθέν σου τον δρόμον σου και θα προπαρασκευάση τους ανθρώπους να σε δεχθούν.
11,11 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν μείζων αὐτοῦ ἐστιν.
11,11 Σας διαβεβαιώνω ότι ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν δεν έχει παρουσιασθή μεταξύ όλων, που έχουν γεννηθή έως τώρα από γυναίκας. (Τοσον μέγας είναι ο Ιωάννης). Αλλ' ο πλέον ταπεινός και άσημος πολίτης της βασιλείας των ουρανών-της Εκκλησίας δηλαδή-που θεμελιώνεται τώρα, είναι, από απόψεως χαρισμάτων και γνώσεων και σωτηρίας, ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν (ο οποίος δεν απήλαυσε ακόμη την δωρεάν και την χάριν της λυτρωτικής μου θυσίας).
11,12 ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.
11,12 Αλλη εποχή αρχίζει τώρα, πολύ διαφορετική από την εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης, που φθάνει μέχρι Ιωάννου του Βαπτιστού. Από την στιγμήν που έκαμε την εμφάνισίν του ο Ιωάννης έως τώρα, η βασιλεία των ουρανών εγκαθιδρύεται εις την γην, αποκτάται με αγώνα και όσοι αγωνίζονται εναντίον της αμαρτίας, που υπάρχει μέσα των και μέσα στον κόσμον, την αρπάζουν και την κρατούν σφικτά.
11,13 πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν.
11,13 Εχει αρχίσει νέα πλέον εποχή, διότι όλοι οι προφήται και ο νόμος του Μωϋσέως μέχρι του Ιωάννου επροφήτευσαν.
11,14 καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι.

11,14 Και εάν θέλετε, παραδεχθήτε το· αυτός είναι ο Ηλίας ο οποίος (όπως επροφήτευσε ο Μαλαχίας) επρόκειτο να έλθη προ της ελεύσεως του Μεσσίου.
11,15 ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
11,15 Εγώ τα κηρύττω αυτά και όποιος έχει αυτιά, καλήν δηλαδή διάθεσιν, να ακούη ας τα ακούη.
11,16 Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶ παιδίοις καθημένοις ἐν ἀγοραῖς, ἃ προσφωνοῦντα τοῖς ἑταίροις αὐτῶν λέγουσιν·
11,16 Με τι να παρομοιάσω την γενεάν αυτήν; Ομοιάζει με ανόητα παιδιά, που κάθονται είς τας αγοράς και φωνάζουν στους φίλους των και λέγουν·
11,17 ηὐλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε, ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκόψασθε.
11,17 Επαίξαμεν χορευτικά τραγούδια με την φλογέρα και δεν εχορέψατε, εθρηνήσαμε και σας είπαμε μοιρολόγια και δεν εκτυπήσατε κλαίοντες το κεφάλι και το στήθος.
11,18 ἦλθε γὰρ Ἰωάννης μήτε ἐσθίων μήτε πίνων, καὶ λέγουσι· δαιμόνιον ἔχει.
11,18 Διότι ήλθε ο Ιωάννης, που εζούσε ασκητικήν ζωήν, χωρίς να τρώγη και χωρίς να πίνη όπως οι άλλοι, και είπαν οι άνθρωποι της γενεάς αυτής ότι έχει δαιμόνιον.
11,19 ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων, καὶ λέγουσιν· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς!
11,19 Ηλθε ο Υιός του ανθρώπου, ο οποίος και τρώγει και πίνει, όπως κάθε φυσιολογικός, εγκρατής και κοινωνικός άνθρωπος, και λέγουν· να, άνθρωπος φαγάς και οινοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών. Και έτσι η θεία σοφία εθαυμάσθη και εδικαιώθη από τα συνετά τέκνα της, διότι χρησιμοποιεί πάντοτε σοφούς και δικαίους τρόπους εις σωτηρίαν του ανθρώπου”.
11,20 Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν τὰς πόλεις ἐν αἷς ἐγένοντο αἱ πλεῖσται δυνάμεις αὐτοῦ, ὅτι οὐ μετενόησαν·
11,20 Τοτε ήρχισεν ο Ιησούς να ελέγχη και να επιτιμά με δριμύτητα τας πόλεις εις τας οποίας είχαν γίνει τα πλείστα από τα θαύματά του και αι οποίαι, παρ' όλα αυτά, δεν μετενόησαν.

11,21 οὐαί σοι, Χοραζίν, οὐαί σοι, Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμεναι μετενόησαν.
11,21 “Αλλοίμονο εις σε, Χοραζίν, αλλοίμονον εις σε, Βησθαϊδά· διότι εάν εις τας διαβοήτους δια την κακίαν των πόλεις Τυρον και Σιδώνα είχαν γίνει τα μεγάλα θαύματα, που έγιναν εις σας, προ πολλού θα είχαν μετανοήσει και εις εκδήλωσιν της μετανοίας και της συντριβής των θα εφορούσαν αντί ενδύματος ευτελή σάκκον και θα έρριπταν στο κεφάλι των αντί μύρου στάκτην.
11,22 πλὴν λέγω ὑμῖν, Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ ὑμῖν.
11,22 Αλλά σας λέγω και τούτο, ότι κατά την ημέραν της κρίσεως η θέσις της Τυρου και της Σιδώνος θα είναι περισσότερον υποφερτή παρά η ιδική σας.
11,23 καὶ σὺ Καπερναούμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν σοί, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σήμερον.
11,23 Και συ, Καπερναούμ, που σε εξέλεξα ως τόπον κατοικίας μου και εξυψώθηκες δια τούτο έως τον ουρανόν, θα κρημνισθής βαθύτατα μέχρι τον Αδην, διότι εάν τα μεγάλα θαύματα, που έγιναν εις σε, είχαν γίνει εις τα διεφθαρμένα Σοδομα, οι κάτοικοι θα μετανοούσαν και δεν θα κατεστρέφοντο, αλλά θα έμεναν μέχρι σήμερα.
11,24 πλὴν λέγω ὑμῖν ὅτι γῇ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ σοί.
11,24 Πλην, σας λέγω και τούτο· ότι η θέσις και η τιμωρία των Σοδόμων κατά την μεγάλην ημέρα της κρίσεως θα είναι περισσότερον υποφερτή, παρά η ιδική σας”.
11,25 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις·
11,25 Τοτε, έστρεψε τον λόγον του ο Ιησούς προς τον ουρανόν και είπε· “Σ' ευχαριστώ και σε δοξάζω, Πατερ, που είσαι κύριος και εξουσιαστής του ουρανού και της γης, διότι απέκρυψες αυτάς τας υψίστας αληθείας από εκείνους, που νομίζουν τον ευατόν των σοφόν και συνέτον, και εφανέρωσες αυτάς εις ανθρώπους απλοϊκούς, ως

νήπια, εις αφελείς και ταπεινούς, που είχαν όμως την αγαθήν διάθεσιν να τας δεχθοόν.
11,26 ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.
11,26 Ναι, Πατερ, διότι έτσι ήρεσεν εις σε και έτσι, ως δίκαιος και πανάγαθος, ηθέλησες.
11,27 Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.
11,27 Ολα έχουν παραδοθή από τον Πατέρα εις εμέ και, ως γνήσιος μονογενής Υιός του, έχω κάθε εξουσίαν. Και κανείς δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Υιόν, παρά μόνον ο Πατήρ και κανείς άλλος δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Πατέρα ειμή ο Υιός, ο ομοούσιος και ίσος προς αυτόν, και εν μέρει τον γνωρίζει ακόμη και εκείνος, στον οποίον ο Υιός θα φανερώση τον Πατέρα.
11,28 Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.
11,28 Ελάτε κοντά μου όλοι όσοι μοχθήτε και κοπιάζετε και είσθε φορτωμένοι από το βάρος των αμαρτιών και των θλίψεων και των πλανών και εγώ θα σας αναπαύσω και θα σας ξεκουράσω.
11,29 ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ᾿ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ᾿ ἐμοῦ, ὅτι πρᾷός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν·
11,29 Σηκώσατε επάνω σας τον ζυγόν της υπακοής σας εις εμέ και μάθετε από εμέ τον ίδιον ότι είμαι πράος και ταπεινός κατά την καρδίαν και θα εύρετε τότε ανάπαυσιν και ειρήνην εις τας ψυχάς σας.
11,30 ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.
11,30 Μη διστάσετε· διότι ο ζυγός μου είναι καλός και χρήσιμος και το φορτίον των υποχρεώσεων και των καθηκόντων, που επιβάλλω εγώ, είναι ελαφρόν”. (Εγώ το επιβάλλω, αλλά και εγώ σας βοηθώ να το σηκώσετε).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 12

12,1 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐπορεύθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων· οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείνασαν, καὶ ἤρξαντο τίλλειν στάχυας καὶ ἐσθίειν.

12,1 Κατά τον καιρόν εκείνον ο Ιησούς εις ημέραν Σαββάτου επέρασε μέσα από σπαρμένους αγρούς· οι μαθηταί του επείνασαν και ήρχισαν να κόβουν στάχυα, να τα τρίβουν και να τρώγουν τον καρπόν.
12,2 οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἰδόντες εἶπον αὐτῷ· ἰδοὺ οἱ μαθηταί σου ποιοῦσιν ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ.
12,2 Αλλά οι Φαρισαίοι, όταν είδαν το γεγονός, είπαν εις αυτόν· "ιδού, οι μαθηταί σου κάνουν κάτι, που δεν επιτρέπεται να γίνεται κατά την ημέραν Σαββάτου".
12,3 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαυΐδ ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ᾿ αὐτοῦ;
12,3 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· "δεν εδιαβάσατε εις τας Γραφάς τι έκαμεν ο Δαυΐδ, όταν επείνασε αυτός και οι άνθρωποι που ήσαν μαζή του;
12,4 πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἐξὸν ἦν αὐτῷ φαγεῖν οὐδὲ τοῖς μετ᾿ αὐτοῦ, εἰ μὴ μόνοις τοῖς ἱερεῦσι;
12,4 Δηλαδή πως εμπήκε στον οίκον του Θεού, εις την σκηνήν του Μαρτυρίου και έφαγε τους άρτους, που ήσαν τοποθετημένοι εις την τράπεζαν της προθέσεως, ως θυσία στον Θεόν και τους οποίους δεν επετρέπετο ούτε εις αυτόν ούτε στους ανθρώπους που είχε μαζή του να φάγουν, παρά μόνον στους ιερείς. Και όμως, ο Θεός δεν οργίσθη δι' αυτό.
12,5 ἢ οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ νόμῳ ὅτι τοῖς σάββασιν οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλοῦσι, καὶ ἀναίτιοί εἰσι;
12,5 Η δεν εδιαβάσατε στον Νομον, ότι κατά τα Σαββατα καταλύουν οι ιερείς το Σαββατον με τας εργασίας που κάνουν μέσα στον ναόν (όταν ανάβουν φωτιά δια το θυσιαστήριον, σφάζουν τα ζώα που θα προσφερθούν ως θυσία κ.λ.π); Και όμως κανείς δεν τους κατηγορεί δι' αυτό.
12,6 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι τοῦ ἱεροῦ μεῖζόν ἐστιν ὧδε.
12,6 Σας λέγω δε τούτο· ότι έδω είναι κάτι πολύ ανώτερον από τον ναόν (διότι εγώ είμαι ο Κυριος του ναού, ο αιώνιος Αρχιερεύς, οι δε μαθηταί μου θα γίνουν οι ιερείς της χάριτος και οι απόστολοί μου).
12,7 εἰ δὲ ἐγνώκειτε τί ἐστιν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν, οὐκ ἄν κατεδικάσατε τοὺς ἀναιτίους.

12,7 Και εάν είχατε γνωρίσει καλά τι σημαίνει αυτό που είπε ο Θεός, αγάπην και ευσπλαγχνίαν θέλω και όχι τυπικήν θυσίαν, δεν θα κατεδικάζατε τους αθώους και ανευθύνους μαθητάς μου.
12,8 κύριος γάρ ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.
12,8 Επειτα δε μάθετε και τούτο· ότι ο Υιός του ανθρώπου-δηλαδή εγώ-είναι κύριος και του Σαββάτου (και ημπορεί, αν το κρίνη, να τροποποιήση και τον θεσμόν αυτόν. Ο,τι έκαμαν οι μαθηταί το έκαμαν με την ιδικήν μου σιωπηράν συγκατάθεσιν και άρα δεν είναι ένοχοι)".
12,9 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν.
12,9 Και αναχωρήσας από εκεί ήλθεν εις την συναγωγήν των.
12,10 καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος ἦν ἐκεῖ τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν λέγοντες· εἰ ἔξεστι τοῖς σάββασι θεραπεύειν; ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.
12,10 Και ιδού ήτο εκεί ένας άνθρωπος, που είχε ξηρόν και ακίνητον το ένα του χέρι. Και ηρώτησαν αυτόν λέγοντες, εάν επιτρέπεται να θεραπεύη κανείς κατά τα Σαββατα; Το έκαμαν δε αυτό δια να εύρουν αφορμήν να τον κατηγορήσουν.
12,11 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τίς ἔσται ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος ὃς ἕξει πρόβατον ἕν, καὶ ἐὰν ἐμπέσῃ τοῦτο τοῖς σάββασιν εἰς βόθυνον, οὐχὶ κρατήσει αὐτὸ καὶ ἐγερεῖ;
12,11 Ο δε Ιησούς τους είπεν· "ποιός άνθρωπος από σας, που θα έχη ένα πρόβατον εάν πέση το πρόβατον κατά την ημέραν του Σαββάτου εις λάκκον, δεν θα το πιάση και δεν θα το βγάλη από εκεί;
12,12 πόσῳ οὖν διαφέρει ἄνθρωπος προβάτου; ὥστε ἔξεστι τοῖς σάββασι καλῶς ποιεῖν.
12,12 Ποσον, λοιπόν, διαφέρει ο άνθρωπος από το πρόβατον; Ασυγκρίτως περισσότερον. Ωστε εάν επιτρέπεται να κάνωμεν καλόν εις τα ζώα κατά την ημέραν του Σαββάτου, πόσο μάλλον στον άνθρωπον;"
12,13 τότε λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινε, καὶ ἀποκατεστάθη ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.
12,13 Τοτε λέγει στον άνθρωπον· "άπλωσε το χέρι σου"· και εκείνος το άπλωσε και αποκατεστάθη αμέσως το χέρι και έγινε γερό, όπως και το άλλο.

12,14 ἐξελθόντες δὲ οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον κατ᾽ αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσιν.
12,14 Οταν δε οι Φαρισαίοι εβγήκαν από την συναγωγήν, έκαμαν ένα συμβούλιον μεταξύ των εναντίον του Ιησού, δια να εύρουν τρόπον να τον θανατώσουν.
12,15 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν· καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς πάντας,
12,15 Ο Ιησούς όμως έμαθε τας πονηράς των αποφάσεις και έφυγεν από εκεί· τον ηκολούθησαν δε όχλοι πολλοί· και αυτός εθεράπευσεν όλους τους ασθενείς.
12,16 καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μὴ φανερὸν ποιήσωσιν αὐτόν,
12,16 Και συνέστησεν εις αυτούς με αυστηρότητα, να μη τον φανερώσουν και να μη διαδώσουν τα θαύματά του.
12,17 ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος·
12,17 Δια να εκπληρωθή έτσι εκείνο που είχε πη ο Θεός δια του προφήτου Ησαΐου, περί της ταπεινώσεως και πραότητος του Μεσσίου·
12,18 ἰδοὺ ὁ παῖς μου, ὃν ᾑρέτισα, ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχή μου· θήσω τὸ πνεῦμά μου ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ·
12,18 "Ιδού ο παις μου, τον οποίον εγώ εξέλεξα, ο αγαπητός μου, στον οποίον έχει ευαρεστηθή η ψυχή μου, διότι τηρεί κατά πάντα το θέλημά μου· θα θέσω το Πνεύμα μου επάνω εις αυτόν και θα κηρύξη στους ανθρώπους την θείαν δικαιοσύνην, τον τέλειον νόμον.
12,19 οὐκ ἐρίσει οὐδὲ κραυγάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνήν αὐτοῦ.
12,19 Δεν θα φιλονεικήση ούτε θα κραυγάση ούτε θα ακούση κανείς εις τας πλατείας την φωνήν του.
12,20 κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν·
12,20 Καλάμι τσακισμένο δεν θα το συντρίψη και φιτίλι μισοσβησμένο, που καπνίζει, δεν θα το σβήση, έως ότου οδηγήση εις νίκην και καταστήση σεβαστήν εις τας καρδίας των ανθρώπων την δικαιοσύνην του Θεού. (Δηλαδή ανθρώπους τσακισμένους από τας πικρίας της ζωής και το βάρος της αμαρτίας, που κινδυνεύουν να χάσουν κάθε ελπίδα σωτηρίας των, όχι μόνον δεν θα τους

απογοητεύση, αλλά θα τους ενθαρρύνη να δεχθούν τον νόμον και την σωτηρίαν που τους δίδει ο Θεός και να εξέλθουν έτσι νικηταί).
12,21 καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσι.
12,21 Και στο όνομα αυτού όλα τα έθνη της γης θα στηρίξουν τας ελπίδας των”.
12,22 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος τυφλὸς καὶ κωφός, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτόν, ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν·
12,22 Τοτε του έφεραν ένα δαιμονιζόμενον, τυφλόν και κωφάλαλον και εθεράπευσεν αυτόν, ώστε ο τυφλός και κωφάλαλος να ομιλή και να βλέπη.
12,23 καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι καὶ ἔλεγον· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς Δαυΐδ;
12,23 Και όλα τα πλήθη έμεναν κατάπληκτα και έλεγαν· “μήπως αυτός είναι ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο απόγονος του Δαυΐδ”;
12,24 οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες εἶπον· οὗτος οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια εἰμὴ ἐν τῷ Βεελζεβούλ, ἄρχοντι τῶν δαιμονίων.
12,24 Οι δε Φαρισαίοι, όταν ήκουσαν αυτά, εκ φθόνου κινούμενοι είπαν· “αυτός δεν διώχνει τα δαιμόνια παρά μόνον με την δύναμιν του Βεελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων”.
12,25 εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς· πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ᾿ ἑαυτὴν ἐρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ᾿ ἑαυτὴν οὐ σταθήσεται.
12,25 Γνωρίζων δε ολοκάθαρα ο Ιησούς τας πονηράς αυτών σκέψστους είπε· “κάθε βασίλειον, που έχει διαιρεθή εις αντιμαχομένας παρατάξεις και περιπλέκεται εις εμφύλιον πόλεμον, οδηγείται εις την ερήμωσιν. Και κάθε πόλις η οικογένεια που έχει κομματιασθή εις φατρίας, αι οποίαι αλληλοπολεμούνται, δεν θα σταθή, αλλά θα πέση και θα συντριβή.
12,26 καὶ εἰ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ᾿ ἑαυτὸν ἐμερίσθη· πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;
12,26 Και εάν ο σατανάς διώχνη τον σατανάν, αυτό σημαίνει ότι το βασίλειόν του έχει διαιρεθή εις αντιμαχόμενα κόμματα. Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να σταθή η βασιλεία και η εξουσία του;
12,27 καὶ εἰ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβαλοῦσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ἔσονται ὑμῶν.

12,27 Και εάν εγώ βγάζω τα δαιμόνια, όπως σεις λέγετε, με την βοήθειαν του Βεελζεβούλ, τα πνευματικά σας τέκνα με την δύναμιν τίνος τα βγάζουν; Διατί δεν τους κατηγορείτε; Δια τούτο αυτοί θα σας καταδικάσουν δια την μοχθηρίαν σας και την υποκρισίαν.
12,28 εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ᾿ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
12,28 Εάν όμως εγώ διώχνω τα δαιμόνια με την δύναμιν του Πνεύματος του Θεού, αυτό αποδεικνύει ότι έφθασε εις σας η βασιλεία του Θεού.
12,29 ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἁρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον δήσῃ τὸν ἰσχυρόν; καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.
12,29 Η πως ημπορεί κανείς να εισέλθη στο σπίτι του ισχυρού και να αρπάση τα υπάρχοντά του, εάν πρώτον δεν δέση τον ισχυρόν; Και τότε θα διαρπάση το σπίτι του. (Εγώ έχω κατανικήσει τον έως τώρα ανίκητον διάβολον και δ' αυτό ερημώνω την βασιλείαν του και αρπάζω αυτούς, που κρατεί αιχμαλώτους).
12,30 ὁ μὴ ὢν μετ᾿ ἐμοῦ κατ᾿ ἐμοῦ ἐστι, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ᾿ ἐμοῦ σκορπίζει.
12,30 Καθορίσατε την θέσιν σας, διότι εκείνος που δεν είναι μαζή μου είναι εναντίον μου και εκείνος που μαζή με εμέ δεν συγκεντρώνει και δεν φρουρεί τα πρόβατα της μάνδρας μου, τα σκορπίζει και τα απομακρύνει.
12,31 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις·
12,31 Δια τούτο σας λέγω ότι κάθε αμαρτία και βλασφημία θα συγχωρηθή στους ανθρώπους, εφ' όσον θα μετανοήσουν· η δε βλασφημία εναντίον του Αγίου Πνεύματος, (το να διαβάλλη δηλαδή κανείς από εσωτερικήν πώρωσιν και εν επιγνώσει να αποδίδη τα έργα του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) αυτή η βλασφημία δεν θα συγχωρηθή ποτέ στους ανθρώπους αυτούς.
12,32 καὶ ὃς ἐὰν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ᾿ ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι.
12,32 Και εκείνος που θα πη υβριστικόν λόγον ενάντιον του Υιού του ανθρώπου (σκανδαλιζόμενος από το φαινόμενον της ανθρωπίνης

φύσεώς του) θα συγχωρηθή, διότι πιθανόν να μετανοήση. Εκείνος όμως που θα εκστομίση βλάσφημον λόγον κατά του Αγίου Πνεύματος (και από διεστραμμένην θέλησιν θα αποδίδη τας ενεργείας του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) δεν θα λάβη άφεσιν της αμαρτίας του ούτε εις την παρούσαν ούτε εις την μέλλουσαν ζωήν, διότι θα έχη σκληρυνθή πλέον η καρδία του και θα είναι ανεπίδεκτος μετανοίας.
12,33 Ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον καλόν, καὶ τὸν καρπόν αὐτοῦ καλὸν ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον σαπρόν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται.
12,33 Οπως το δένδρον, ανάλογα με τους καρπούς που παράγει, το χαρακτηρίζετε καλόν η κακόν, έτσι κάμετε και με εμέ. Η παραδεχθήτε και διακηρύξατε ότι το δένδρον είναι καλόν και ο καρπός του είναι καλός η παραδεχθήτε ότι το δένδρον είναι σάπιο και βλαμμένο και ο καρπός επίσης αυτού χαλασμένος και επιβλαβής. Διότι από τον καρπόν κατανοείται η ποιότης του δένδρου. Και οι ιδικοί μου καρποί, τα έργα μου, μαρτυρούν τι είμαι εγώ.
12,34 γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν πονηροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ.
12,34 Απόγονοι από φαρμακερές οχιές, πως μπορείτε σεις ποτέ να λέτε λόγους αγαθούς, εφ' όσον είσθε πονηροί και διεστραμμένοι; Διότι το στόμα αντλεί και ομιλεί πάντοτε από εκείνα που υπερεκχειλίζουν την καρδίαν.
12,35 ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει ἀγαθά, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά.
12,35 Ο αγαθός άνθρωπος βγάζει πάντοτε αγαθούς λόγους από τον αγαθόν θησαυρόν της καρδίας του. Και ο πονηρός άνθρωπος βγάζει πονηρά και βλάσφημα λόγια από τον φαύλον θησαυρόν.
12,36 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως·
12,36 Σας λέγω δε και τούτο· ότι δια κάθε περιττόν και μάταιον λόγον, τον οποίον θα πουν οι άνθρωποι, θα λογοδοτήσουν κατά την ημέραν της κρίσεως. (Και πολύ περισσότερον δια τα συκοφαντικά και φαρμακερά λόγια των).
12,37 ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ.

12,37 Διότι από τα λόγια σου θα δικαιωθής και από τα λόγια σου θα καταδικασθής”.
12,38 Τότε ἀπεκρίθησάν τινες τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν.
12,38 Τοτε μερικοί από τους γραμματείς και Φαρισαίους τον διέκοψαν, έλαβον τον λόγον και είπαν· “διδάσκαλε, θέλομεν να ίδωμεν κάποιον σημείον, ένα θαύμα, από σε”.
12,39 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
12,39 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· “γενεά πονηρά, που επρόδωσε και κατεπάτησε την πίστιν της προς τον Θεόν, ζητεί τώρα με αξίωσιν θαύμα, που να μαρτυρή την αποστολήν μου. Τετοιο όμως θαύμα δεν θα της δοθή, παρά μόνον ένα θαύμα, που προεικονίζετο από το σημείον του Ιωνά του προφήτου.
12,40 ὥσπερ γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς ὁ προφήτης ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.
12,40 Διότι, όπως ακριβώς ο Ιωνάς ο προφήτης έμεινε εις την κοιλίαν του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, έτσι και ο υιός του ανθρώπου θα είναι μέσα στον τάφον και τον Αδην τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.
12,41 ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.
12,41 Εις την μέλλουσαν κρίσιν θα αναστηθούν μαζή με την γενεάν αυτήν άνδρες Νινευίται και θα την καταδικάσουν, διότι εκείνοι μετενόησαν με το κήρυγμα του Ιωνά. Η σημερινή όμως γενεά μένει σκληρή και αμετανόητος, μολονότι έδω γίνονται και λέγονται πολύ περισσότερα και ανώτερα από όσα είπε και έκαμε τότε ο Ιωνάς.
12,42 βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὧδε.
12,42 Η βασίλισσα της χώρας Σαβά, θα αναστηθή κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως μαζή με την γενεάν αυτήν και θα την καταδικάση, διότι ήλθε από τα πέρατα της γης να ακούση την σοφίαν

του Σολομώντος. Και ιδού ότι εδώ είναι κάτι το ασυγκρίτως ανώτερον από τον Σολομώντα. (Είμαι εγώ, η ενσάρκωσις αυτής ταύτης της θείας σοφίας).
12,43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι᾿ ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει.
12,43 (Αλλοίμονο δε στον άνθρωπον που ήκουσε τα λόγια του Θεού και μετενόησε, έπειτα δε από ολίγον τα απέρριψε και έπεσε βαθύτερον εις την αμαρτίαν. Το κατάντημά του θα είναι φοβερόν). Διότι, όταν το ακάθαρτον πνεύμα βγη από τον άνθρωπον, περνά από ξηρούς και ανύδρους τόπους και ζητεί ανάπαυσιν, χωρίς να την ευρίσκη.
12,44 τότε λέγει· εἰς τὸν οἶκόν μου ἐπιστρέψω ὅθεν ἐξῆλθον· καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σχολάζοντα καὶ σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.
12,44 Τοτε λέγει· θα ξαναγυρίσω στο σπίτι, δηλαδή εις την καρδίαν του ανθρώπου, από όπου έφυγα· και έρχεται και ευρίσκει το σπίτι αδειανό, σαρωμένο και κοσμημένο. (Ευρίσκει δηλαδή τον άνθρωπον ράθυμον και πρόθυμον να γυρίση εις την πρώτην αμαρτωλήν του κατάστασιν).
12,45 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει μεθ᾿ ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ τῇ πονηρᾷ ταύτῃ.
12,45 Τοτε το πονηρόν πνεύμα πηγαίνει και παίρνει μαζή του και άλλα επτά πνεύματα, πονηρότερα από τον ευατόν του, και εισέρχονται όλα μαζή και κατοικούν εις την καρδίαν εκείνην και έτσι η τελική κατάστασις του ανθρώπου εκείνου γίνεται πολύ χειρότερη από την πρώτην. Ετσι θα συμβή και εις την πονηράν αυτήν γενεάν, η οποία συνεκινήθη προς στιγμήν από το κήρυγμα του Ιωάννου του Βαπτιστού, αλλ' όταν ήλθε ο Μεσσίας να της προσφέρη την σωτηρίαν, ηρνήθη να τον δεχθή, έμεινεν αδιόρθωτος και διεστράφη περισσότερον”.
12,46 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος τοῖς ὄχλοις ἰδοὺ ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκεισαν ἔξω, ζητοῦντες λαλῆσαι αὐτῷ.
12,46 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε προς τους όχλους, ιδού η μητέρα του και οι θεωρούμενοι αδελφοί του είχαν σταθή έξω και εζητούσαν να του ομιλήσουν.

12,47 εἶπε δέ τις αὐτῷ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω ζητοῦντές σε ἰδεῖν.
12,47 Του είπε δε κάποιος· “ιδού η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκουν έξω και θέλουν να σε ιδούν”.
12,48 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ λέγοντι αὐτῷ· τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου;
12,48 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και του είπε· “ποιά είναι η μητέρα μου και ποιοί είναι οι αδελφοί μου;”
12,49 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔφη· ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου·
12,49 Και αφού άπλωσε το χέρι του επάνω στους μαθητάς του είπε· “αυτοί είναι η μητέρα μου και οι αδελφοί μου.
12,50 ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ ἐστίν.
12,50 Διότι όποιος θα γνωρίση και θα εφαρμόση το θέλημα του ουρανίου Πατρός μου, αυτός είναι αδελφός μου και αδελφή μου και η μητέρα μου”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 13

13,1 Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς τῆς οἰκίας ἐκάθητο παρὰ τὴν θάλασσαν·
13,1 Κατά δε την ημέραν εκείνην εβγήκε ο Ιησούς από το σπίτι και εκάθησε κοντά εις την θάλασσαν.
13,2 καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοί, ὥστε αὐτὸν εἰς πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει.
13,2 Και συγκεντρώθησαν πλησίον πολλά πλήθη λαού, ώστε να ανεβή αυτός εις ένα εκεί πλοιάριον και να καθήση, ενώ όλος ο άλλος λαός εστέκετο εις την παραλίαν.
13,3 καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς λέγων·
13,3 Και εκήρυξεν εις αυτούς πολλάς αληθείας με παραβολάς και είπε·
13,4 ἰδοὺ ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι. καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ ἐλθόντα τὰ πετεινὰ κατέφαγεν

αὐτά·
13,4 “Ιδού εβγήκε στο χωράφι ο γεωργός, δια να σπείρη, και ενώ αυτός έσπερνε, άλλοι μεν σπόροι έπεσαν κοντά στον δρόμον και ήλθαν τα πτηνά του ουρανού και τους κετέφαγαν.
13,5 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς,
13,5 Αλλοι δε έπεσαν εις την πετρώδη περιοχήν, όπου δεν υπήρχε πολύ χώμα και αμέσως εβλάστησαν πριν ρίξουν βαθειές ρίζες, διότι δεν υπήρχε βάθος γης.
13,6 ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη·
13,6 Οταν δε ανέτειλε ο ήλιος, δεν άνθεξαν στον καύσωνα και επειδή δεν είχαν ρίζαν εξηράνθησαν.
13,7 ἄλλα δὲ ἔπεσεν επὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά·
13,7 Αλλοι δε σπόροι έπεσαν εις περιοχήν, όπου υπήρχαν ρίζαι και σπόροι από αγκάθια. Και ανεπτύχθησαν τα αγκάθια και τους έπνιξαν τελείως.
13,8 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.
13,8 Αλλοι δε έπεσαν εις την έφορον γην και απέδωσαν καρπόν, άλλος μεν σπόρος εκατόν, άλλος δε εξήκοντα και άλλος τριάκοντα.
13,9 ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
13,9 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του και καλήν διάθεσιν, δια να δέχεται τον λόγον του Θεού, ας ακούη αυτά που λέγω”.
13,10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ· διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;
13,10 Και οι μαθηταί, αφού τον επλησίασαν, του είπαν· “διατί τους ομιλείς με παραβολάς;”
13,11 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.
13,11 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· “διότι εις σας μεν, δια την αγαθήν διάθεσίν σας, έχει δοθή το χάρισμα να εννοήτε τας μυστηριώδεις αληθείας της βασιλείας των ουρανών, εις εκείνους όμως δεν έχει δοθή.

13,12 ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.
13,12 Επειδή εις όποιον έχει καλήν διάθεσιν και ζωντανήν πίστιν θα δοθή με το παραπάνω η πλουσία γνώσις των θείων αληθειών. Από εκείνον δε που δεν έχει πίστιν, θα αφαιρεθή και η ολίγη ακόμη γνώσις.
13,13 διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ ἀκούωσι μηδὲ συνῶσι,
13,13 Δι' αυτό και τους ομιλώ με παραβολάς, διότι αυτοί, ενώ βλέπουν τα θαύματά μου, δεν βλέπουν, και ενώ ακούουν την διδασκαλίαν μου, δεν την ακούουν δια να ωφεληθούν ούτε την ενοούν,
13,14 μήποτε ἐπιστρέψωσι· καὶ τότε πληρωθήσεται αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἠσαΐου ἡ λέγουσα· ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε·
13,14 μήπως τυχόν και μετανοήσουν κάποτε. Και εκπληρώνεται έτσι εις αυτούς η προφητεία του Ησαΐου, η οποία λέγει· Θα ακούσετε με τα αυτιά σας και όμως δεν θα εννοήσετε και θα ιδήτε πολύ καλά με τα μάτια του σώματος, αλλά δεν θα ιδήτε με τα μάτια της ψυχής.
13,15 ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.
13,15 Διότι έγινε χονδρή και επωρώθη η καρδία και ο νους του λαού αυτού και εβαρυάκουσαν με τα αυτιά τους και έκλεισαν τα μάτια τους, δια να μην ίδουν καμμιά φορά τα μεγαλεία του Θεού και να μη ακούσουν με τα αυτιά της ψυχής των και να μη εννοήσουν με την καρδιά του το κήρυγμα της μετανοίας και επιστρέψουν μετανοημένοι και λάβουν έτσι την θεραπείαν.
13,16 Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί, ὅτι βλέπουσι, καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν, ὅτι ἀκούουσιν.
13,16 Αλλά σεις, οι πιστοί μαθηταί μου, είσθε μακάριοι, που οι οφθαλμοί σας βλέπουν και τα αυτιά σας ακούουν με προσοχήν και εννοείτε την διδασκαλίαν και τα έργα μου.
13,17 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε,

καὶ οὐκ ἤκουσαν.
13,17 Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδουν αυτά που βλέπετε και δεν τα είδαν και να ακούσουν αυτά που ακούετε και δεν τα ήκουσαν.
13,18 ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείραντος.
13,18 Σεις λοιπόν (που επήρατε από τον Θεόν τον φωτισμόν και την δύναμιν να ενοείτε την διδασκαλίαν μου) ακούστε τώρα και το νόημα της παραβολής του σπορέως.
13,19 παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ αἴρει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς.
13,19 Από τον άνθρωπον, που ακούει το κήρυγμα της βασιλείας και δεν ενδιαφέρεται να το εννοήση, έρχεται ο πονηρός και παίρνει ο,τι έχει σπαρή εις την καρδίαν του· αυτόν συμβολίζει ο σπαρμένος τόπος, που είναι κοντά στον δρόμον.
13,20 ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ εὐθέως μετὰ χαρᾶς δεχόμενος καὶ λαμβάνων αὐτόν·
13,20 Η περιοχή δε η πετρώδης, εις την οποίαν έπεσε άλλος σπόρος, συμβολίζει τον άνθρωπον, ο οποίος ακούει τον λόγον του Θεού, και αμέσως τον παίρνει και τον δέχεται με χαράν.
13,21 οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι, γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον εὐθὺς σκανδαλίζεται.
13,21 Ο λόγος όμως δεν ρίπτει βαθείαν ρίζαν εις αυτόν, διότι ο άνθρωπος αυτός είναι ασταθής και επιπόλαιος και όταν συμβή θλίψις η διωγμός αμέσως κλονίζεται και χάνει τον ζήλον του και την πίστιν του.
13,22 ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.
13,22 Εκείνος δε που εσπάρθηκε εις τα αγκάθια, είναι ο άνθρωπος που ακούει τον λόγον του Θεού, αλλά η βασανιστική μέριμνα δια την ζωήν αυτήν και η απάτη του πλούτου και των υλικών αγαθών πνίγουν και κάνουν ατροφικόν και άκαρπον τον λόγον.
13,23 ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ συνιῶν· ὃς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

13,23 Ο δε σπόρος που έπεσε εις την καλήν γην, είναι ο άνθρωπος που ακούει τον λόγον με προσοχήν και τον εννοεί και τον δέχεται· αυτός λοιπόν καρποφορεί και παράγει άλλος μεν εκατόν, άλλος δε εξήντα, άλλος δε τριάντα”. (Φερει δηλαδή ως καρπούς της γνώσεως του θείου θελήματος έργα αγαθά, πρωχωρεί στον αγιασμόν και γίνεται τέκνον του Θεού).
13,24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείραντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·
13,24 Αλλην παραβολήν προσέφερεν εις αυτούς και είπεν· “η βασιλεία των ουρανών (δηλαδή η Εκκλησία) είναι ομοία με άνθρωπον που έσπειρε καλόν σπόρον στον αγρόν του.
13,25 ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν.
13,25 Την ώραν όμως που εκοιμώντο οι άνθρωποί του, ήλθεν ο εχθρός του, ο διάβολος, (που έχει ως έργον του να αντιδρά στο έργον του Θεού και να σπείρη αμφιβολίας και συγχύσεις και παρεξηγήσεις στους ανθρώπους), έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι και έφυγε.
13,26 ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.
13,26 Οταν δε μετ' ολίγον εβλάστησαν τα στάχυα και έκαμαν καρπόν, τότε εφάνησαν και τα ζιζάνια ανάμεσα εις αυτά.
13,27 προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου εἶπον αὐτῷ· κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει ζιζάνια;
13,27 Οι δε δούλοι του οικοδεσπότου προσελθόντες του είπαν με απορίαν και λύπην· Κυριε, εσύ δεν έσπειρες εκλεκτόν σπόρον στο χωράφι σου; Από που λοιπόν έχει τα ζιζάνια;
13,28 ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;
13,28 Είπε δε εκείνος εις αυτούς· ένας εχθρός άνθρωπος έκαμε τούτο. Οι δούλοι του είπαν· θέλεις λοιπόν να πάμε να μαζέψωμε τα ζιζάνια;
13,29 ὁ δὲ ἔφη· οὔ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον·

13,29 Εκείνος όμως είπε, όχι, μήπως τυχόν καθώς θα μεζεύετε τα ζιζάνια, ξερριζώσετε μαζή με αυτά και το σιτάρι.
13,30 ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά, τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.
13,30 Αφήστε τα να μεγαλώνουν και τα δύο μαζή έως τον θερισμόν. Και κατά τον καιρόν του θερισμού θα πω στους θεριστάς· μαζεύσατε πρώτα τα ζιζάνια και δέσατέ τα σε δεμάτια, δια να τα κατακαύσετε. (Δηλαδή κατά την δευτέρα παρουσίαν μου θα πω στους αγγέλους μου να ξεχωρίσουν τους πονηρούς ανθρώπους και να τους ρίψουν στο πυρ της κολάσεως). Το δε σιτάρι μαζεύσατέ το εις την αποθήκην μου (δηλαδή τους δικαίους συνοδεύσατέ τους εις την βασιλείαν των ουρανών)”.
13,31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·
13,31 Αλλην παραβολήν τους εδίδαξε και είπεν· “η βασιλεία των ουρανών (επειδή εις την αρχήν θα φανή μικρά και ασήμαντος, θα έχη όμως έντος αυτής δύναμιν και ζωήν) ομοιάζει με κόκκον σιναπιού, τον οποίον επήρε ένας άνθρωπος και τον έσπειρε στο χωράφι του.
13,32 ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξηθῇ, μεῖζον πάντων τῶν λαχάνων ἐστὶ καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.
13,32 Αυτός ο κόκκος είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους. Οταν όμως σπαρή και μεγαλώση, είναι από όλα τα λάχανα μεγαλύτερον και γίνεται δένδρον, ώστε να έρχωνται τα πουλιά του ουρανού και να φωλιάζουν στους κλάδους του”.
13,33 ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.
13,33 Αλλη παραβολήν εδίδαξεν εις αυτούς· “η βασιλεία των ουρανών ομοιάζει με το προζύμι, που το επήρε μια γυναίκα και το ανακάτεψε με πολύ αλεύρι, έως ότου αυτό εζυμώθη όλο και έγινε

κατάλληλο για ψωμί”. (Ετσι και το ευαγγέλιον της βασιλείας των ουρανών θα εισχωρήση εις τας κοινωνίας των ανθρώπων και θα ζυμώση τας καλοπροαιρέτους ψυχάς).
13,34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐδὲν ἐλάλει αὐτοῖς,
13,34 Ολα αυτά εδίδαξεν ο Ιησούς εις τα πλήθη με παραβολάς και χωρίς παραβολήν κατά τον καιρόν εκείνον τίποτε δεν εδίδασκεν εις αυτούς.
13,35 ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
13,35 Και έτσι επραγματοποιήθη αυτό που είχε λεχθή από τον προφήτην· “θα ανοίξω το στόμα μου με παραβολάς, θα βροντοφωνήσω και θα φανερώσω πράγματα, που ήσαν κρυμμένα από τότε που ετέθησαν υπό του Θεού τα θεμέλια του κόσμου”.
13,36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.
13,36 Τοτε αφήκε ο Χριστός τα πλήθη και ήλθεν εις την οικίαν, όπου κυρίως έμενε κατά τον καιρόν της δημοσίας δράσεώς του. Και ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και του είπαν· “εξήγησέ μας την παραβολήν των ζιζανίων του αγρού”.
13,37 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου·
13,37 Ο δε Κυριος απεκρίθη και είπε· “Εκείνος που σπέρνει τον καλόν σπόρον είναι ο υιός του ανθρώπου, δηλαδή εγώ.
13,38 ὁ δὲ ἀγρός ἐστιν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνιά εἰσι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ·
13,38 Αγρός δε είναι ο κόσμος. Ο καλός σπόρος είναι τα τέκνα της ουρανίου βασιλείας· τα δε ζιζάνια είναι τα τέκνα του πονηρού, του διαβόλου.
13,39 ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτά ἐστιν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς συντέλεια τοῦ αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ ἄγγελοί εἰσιν.
13,39 Ο δε εχθρός, που έσπειρε τα ζιζάνια αυτά, είναι ο διάβολος· ο θερισμός η συντέλεια του κόσμου και θερισταί οι άγγελοι του Θεού.

13,40 ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια καὶ πυρὶ καίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου.
13,40 Οπως λοιπόν εις τα χωράφια μαζεύονται τα ζιζάνια και κατακαίονται εις την φωτιά, έτσι θα γίνη και εις την συντέλειαν του κόσμου.
13,41 ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν,
13,41 Θα στείλη ο υιός του ανθρώπου, ο Θεάνθρωπος και κριτής της οικουμένης, τους αγγέλους του και θα μαζεύσουν από την 'Εκκλησιαν του που θα έχη απλωθή εις όλην την οικουμένην, όλους εκείνους που βάζουν σκάνδαλα, δια να πέσουν εις την αμαρτίαν οι άλλοι και εκείνους που διαπράττουν τας ανομίας.
13,42 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
13,42 Και θα τους ρίψουν στο φοβερό καμίνι του ασβέστου πυρός, δηλαδή εις την αιωνίαν κόλασιν. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των οδόντων.
13,43 τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
13,43 Τοτε οι δίκαιοι θα λάμψουν ένδοξοι σαν τον ήλιον εις την βασιλείαν του ουρανίου Πατρός των. Οποιος έχει αυτιά να ακούη, ας ακούη (και ας κανονίση υπεύθυνα την θέσιν του απέναντι αυτών, που ακούει. Θα δώση λόγον δια τον λόγον που έχει ακούσει).
13,44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ πάντα ὅσα ἔχει πωλεῖ καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.
13,44 Παλιν ομοιάζει η Βασιλεία των ουρανών με ανεκτίμητον θησαυρόν, κρυμμένον εις ένα χωράφι, τον οποίον ευρήκε κάποιος άνθρωπος και τον απέκρυψε εις αυτό το χωράφι, και από την μεγάλην χαράν του πηγαίνει και πωλεί όλα όσα έχει και αγοράζει εκείνον τον αγρόν. (Αξίζει να απαρνηθή κανείς όλα τα υλικά αγαθά δια να κερδήση τους θησαυρούς της βασιλείας των ουρανών).
13,45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας·

13,45 Είναι πάλιν ομοία η βασιλεία των ουρανών με έμπορον, ο όποιος ζητεί να αγοράση πολύτιμα μαργαριτάρια.
13,46 ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.
13,46 Αυτός, όταν εύρηκε ένα μαργαριτάρι μεγάλης αξίας, επήγε αμέσως και επώλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε. (Ετσι και ο πιστός, σαν καλός έμπορος που ξέρει το συμφέρον του, θυσιάζει με προθυμίαν τα υλικά αγαθά της παρούσης ζωής, δια να κερδήση την βασιλείαν του Θεού).
13,47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ·
13,47 Παλιν η βασιλεία του Θεού είναι ομοία με δίκτυον, που ερίφθηκε εις την θάλασσαν και περιέκλεισε ψάρια από κάθε είδος.
13,48 ἥν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες αὐτὴν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.
13,48 Οταν δε εγέμισε, το ανέβασαν οι ψαράδες από το βάθος εις την παραλίαν και αφού εκάθισαν, εμάζευσαν τα καλά ψάρια εις αγγεία, τα δε ακατάλληλα και επιβλαβή δια φάγητον τα επέταξαν έξω.
13,49 οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος. ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων,
13,49 Ετσι θα γίνη και εις την συντέλειαν του αιώνος· θα εξέλθουν οι άγγελοι από τον ουρανόν, δια να συγκεντρώσουν όλους τους ανθρώπους. Και θα ξεχωρίσουν τους πονηρούς, οι οποίοι τώρα είναι ανακατεμένοι με τους δικαίους.
13,50 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
13,50 Και θα τους ρίψουν εις την κάμινον του ασβέστου πυρός, δηλαδή εις την αιωνίαν κόλασιν· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των οδόντων”.
13,51 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· συνήκατε ταῦτα πάντα; λέγουσιν αὐτῷ, ναί, Κύριε.
13,51 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “τα ενοήσατε όλα αυτά;” Εκείνοι του λέγουν· “ναι, Κυριε”.
13,52 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ

ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά.
13,52 Ο δε Κυριος τους είπε· “δια τούτο και εγώ σας λέγω· Καθένας που εδιδάχθη και έμαθε τας αληθείας της βασιλείας των ουρανών, είναι όμοιος με πλούσιον νοικοκύρην, ο όποιος βγάζει από τους θησαυρούς αυτού καινούργια και παλαιά. (Ετσι και αυτός θα χρησιμοποιή, δια τον ευατόν του και τους άλλους, πολυτίμους γνώσεις από την Παλαιάν Διαθήκην και από τους θησαυρούς της νέας αυτής διδασκαλίας μου)”.
13,53 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας μετῆρεν ἐκεῖθεν,
13,53 Και όταν ετελείωσεν ο Ιησούς την διδασκαλίαν αυτών των παραβολών, έφυγεν από εκεί.
13,54 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐτοὺς καὶ λέγειν· πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις;
13,54 Και αφού ήλθεν εις την πατρίδα του, εδίδασκε τους Ναζαρηνούς εις την συναγωγήν των με τόσην σοφίαν, ώστε να εκπλήσσωνται αυτοί και να λέγουν· “από που υπάρχει εις αυτόν αυτή η σοφία και αυτά τα θαύματα;
13,55 οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριὰμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσῆς καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας;
13,55 Δεν είναι αυτός το παδί του μαραγκού; Και δεν ονομάζεται η μητέρα του Μαριάμ και οι αδελφοί του Ιάκωβος και Ιωσής και Σιμων και Ιούδας;
13,56 καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;
13,56 Και αι αδελφαί του όλαι δεν ευρίσκονται μαζή μας; Αφού, λοιπόν, κατάγεται από τόσον πτωχήν και ταπεινήν οικογένειαν και δεν εσπούδασε πουθενά, από που επήρε και κατέχει όλα αυτά;
13,57 καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
13,57 Και αντί να πιστεύσουν ότι ο Ιησούς ήτο ο Μεσσίας, που επερίμεναν, εσκόνταπταν επάνω εις την ταπεινήν του εμφάνισιν και απιστούσαν προς αυτόν. Ο δε Ιησούς τους είπεν· “πουθενά αλλού

δεν περιφρονείται περισσότερον ένας προφήτης όσον εις την πατρίδα του και μέσα στο σπίτι του”.
13,58 καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.
13,58 Και δεν έκανε εκεί πολλά θαύματα, ένεκα της απιστίας αυτών.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 14

14,1 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκουσεν Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ.
14,1 Κατά τον καιρόν εκείνος ο Ηρώδης Αντίπας, ο τετράρχης της Γαλιλαίας, επληροφορήθη την φήμην του Ιησού,
14,2 καὶ εἶπε τοῖς παισὶν αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.
14,2 και είπεν στους ανθρώπους του περιβάλλοντός του· “αυτός είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, τον οποίον εγώ αποκεφάλισα· αυτός ανεστήθη εκ των νεκρών και δια τούτο ενεργούν δι' αυτού αι θαυματουργικαί δυνάμεις”.
14,3 ὁ γὰρ Ἡρῴδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην ἔδησεν αὐτὸν καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.
14,3 Διότι ο Ηρώδης είχε συλλάβει τον Ιωάννην, τον έδεσε και τον έρριψεν εις την φυλακήν εξ αιτίας της Ηρωδιάδος, με την οποίαν παρανόμως συζούσε, διότι αυτή ήτο σύζυγος του αδελφού του Φιλίππου.
14,4 ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν αὐτήν.
14,4 Επειδή έλεγεν εις αυτόν ο Ιωάννης· “δεν σου επιτρέπεται να συζής με αυτήν”.
14,5 καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.
14,5 Και ενώ ήθελε να τον θανατώση, δεν τον εθανάτωνε, διότι εφοβείτο τα πλήθη του λαού, τα οποία εθεωρούσαν τον Ιωάννην ως προφήτην.

14,6 γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρῴδου ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρῳδιάδος ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἤρεσε τῷ Ἡρῴδη·
14,6 Οταν όμως ο Ηρώδης εώρταζε τα γενέθλιά του, εχόρευσε με τέχνην και προκλητικότητα η κόρη της Ηρωδιάδος, η Σαλώμη, ενώπιον των προσκεκλημένων και ήρεσεν ο χορός της στον Ηρώδην.
14,7 ὅθεν μεθ᾽ ὅρκου ὡμολόγησεν αὐτῇ δοῦναι ὃ ἐὰν αἰτήσηται.
14,7 Δια τούτο υπεσχέθη εις αυτήν με όρκον δημοσία, να της δώση ο,τιδηποτε και αν του ζητήση.
14,8 ἡ δέ, προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, δός μοι, φησίν, ὧδε επὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
14,8 Εκείνη δε καθοδηγηθείσα από την μητέρα της είπε· “δος μου εδώ επάνω στο πιάτο το κεφάλι του Ιωάννου του Βαπτιστού”.
14,9 καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεύς, διὰ δὲ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους ἐκέλευσε δοθῆναι,
14,9 Και εστενοχωρήθη μεν ο βασιλεύς, αλλά δια τους όρκους και δια να μη εκτεθή στους συνδαιτημόνας ως επίορκος, διέταξε να δοθή η κεφαλή του Ιωάννου.
14,10 καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.
14,10 Και έστειλε δήμιον και αποκεφάλισε τον Ιωάννην εις την φυλακήν.
14,11 καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἐδόθη τῷ κορασίῳ, καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτῆς.
14,11 Και έφεραν την κεφαλήν αυτού επάνω εις ένα πιάτο και την έδωσαν εις την κόρην και εκείνη την έφερεν εις την μητέρα της.
14,12 καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦραν τὸ σῶμα καὶ ἔθαψαν αὐτό, καὶ ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησοῦ.
14,12 Επήγαν κατόπιν οι μαθηταί του Ιωάννου, επήραν το σώμα αυτού και το έθαψαν. Επειτα δε ήλθαν στον Ιησούν και ανήγγειλαν εις αυτόν το θλιβερόν γεγονός.
14,13 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ᾽ ἰδίαν· καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.
14,13 Οταν δε ο Ιησούς ήκουσε αυτά, ανεχώρησε από εκεί με πλοίον εις έρημον τόπον, όπου έμεινε μόνος με τους μαθητάς του. Οταν

όμως επληροφορήθησαν τα πλήθη την αναχώρησιν του Ιησού, τον ηκολούθησαν πεζή από τας πόλεις.
14,14 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾿ αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀῤῥώστους αὐτῶν.
14,14 Και όταν εβγήκεν ο Ιησούς από εκεί που έμενεν, είδε πολύν λαόν, επλαγχνίσθη αυτούς και εθεράπευσεν όλους όσοι ήσαν άρωστοι.
14,15 ὀψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα.
14,15 Αργά δε το απόγευμα προσήλθαν οι μαθηταί και του είπαν· "ο τόπος είναι έρημος και η ώρα έχει περάσει· διέλυσε τα πλήθη, ώστε να πάνε εις τα γύρω χωριά και να αγοράσουν δια τον εαυτόν τους τροφάς".
14,16 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.
14,16 Ο δε Ιησούς τους είπεν· "δεν έχουν ανάγκην να πάνε· δώστε τους σεις να φάγουν". (Και είπε τούτο, δια να δώση ευκαιρίαν στους μαθητάς να δείξουν την αγάπην των, αλλά και δια να τους προπαρασκευάση ψυχολογικώς δια το θαύμα).
14,17 οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.
14,17 Εκείνοι δε του είπαν· "εδώ δεν έχομεν παρά μόνον πέντε άρτους και δύο ψάρια".
14,18 ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε.
14,18 Ο δε Ιησούς είπε "φέρετέ τα εδώ εις εμέ".
14,19 καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.
14,19 Και αφού συνέστησε εις τα πλήθη να καθήσουν επάνω εις τα χόρτα, επήρε τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια, εσήκωσε τα μάτια στον ουρανόν, δια να ευχαριστήση τον ουράνιον Πατέρα, ευλόγησε, έκοψε τους άρτους εις κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητάς και οι μαθηταί στους όχλους.

14,20 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις.
14,20 Εφαγαν δε όλοι και εχόρτασαν και εμάζευσαν ο,τι επερίσσευσεν από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.
14,21 οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.
14,21 Εκείνοι δε που έφαγαν ήσαν πέντε περίπου χιλιάδες, εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά.
14,22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.
14,22 Και αμέσως ο Ιησούς ηνάγκασε τους μαθητάς να εισέλθουν στο πλοίον και να πάνε προ αυτού στο απέναντι μέρος, μέχρις ότου αυτός απολύση τα πλήθη του λαού. (Τούτο δε το έκαμε δια να μη παρασυρθούν και οι μαθηταί από τον άκριτον ενθουσιασμόν των ανθρώπων αυτών, που ήθελαν να τον ανακηρύξουν βασιλέα).
14,23 καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ᾿ ἰδίαν προσεύξασθαι. ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ.
14,23 Αφού δε διέλυσε τα πλήθη, ανέβη στο όρος, δια να προσευχηθή μόνος και απερίσπαστος. Οταν δε άρχισε να νυκτώνη, ήτο μόνος.
14,24 τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος.
14,24 —Το δε πλοίον ευρίσκετο στο μέσον της θαλάσσης και εταλαιπωρείτο πολύ από τα κύματα, διότι ήτο αντίθετος ο άνεμος.
14,25 τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης.
14,25 Κατά δε τα χαράματα, το τέταρτον τρίωρον της νυκτός, κατά τον χρόνον που η τετάρτη βάρδια των φρουρών ανελάμβανε υπηρεσίαν, ήλθεν ο Ιησούς προς τους μαθητάς περιπατών επάνω εις την θάλασσαν.
14,26 καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν.
14,26 Οταν δε τον είδαν οι μαθηταί να περιπατή επάνω εις την θάλασσαν, εταράχθησαν και έλεγαν ότι είναι φάντασμα και από τον

φόβον έκραξαν.
14,27 εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.
14,27 Αμέσως όμως ωμίλησεν ο Ιησούς προς αυτούς και τους είπε· "θάρρος, εγώ είμαι· μη φοβείσθε".
14,28 ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα.
14,28 Απεκρίθη δε εις αυτόν ο Πετρος και είπε· "Κυριε, εάν είσαι συ, διάταξέ με να έλθω προς σε περιπατών επάνω εις τα νερά".
14,29 ὁ δὲ εἶπεν, ἐλθέ. καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.
14,29 Ο δε Κυριος του είπε· "έλα". Κατέβηκε ο Πετρος από το πλοίον και επεριπάτησε επάνω εις τα νερά, δια να έλθη στον Ιησούν.
14,30 βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με.
14,30 Οταν όμως είδε τον άνεμον ισχυρόν, εφοβήθη, εκλονίσθη η πίστις του, ήρχισε να βυθίζεται και εφώναξε δυνατά λέγων· "Κυριε σώσε με".
14,31 εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;
14,31 Αμεσως δε ο Ιησούς άπλωσε το χέρι του, τον έπιασε και του είπε· ολιγόπιστε διατί εκλονίσθης εις την πίστιν και εδειλίασες;"
14,32 καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος·
14,32 Οταν δε ανέβησαν στο πλοίον, έπαυσε ο άνεμος.
14,33 οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ.
14,33 Οι μαθηταί, που ήσαν στο πλοίον, ήλθαν, εγονάτισαν με σεβασμόν προς αυτόν και είπαν· "αληθινά συ είσαι Υιός του Θεού".
14,34 Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.
14,34 Και αφού διέσχισαν την θάλασσαν, ήλθαν εις την χώραν της Γεννησαρέτ.
14,35 καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας,
14,35 Οι δε άνθρωποι του τόπου εκείνου μόλις τον αντελήφθησαν, έστειλαν αγγελιοφόρους εις όλην την περιοχήν εκείνην, δια να

αναγγείλουν την έλευσίν του, και του έφεραν όλους τους ασθενείς.
14,36 καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἥψαντο διεσώθησαν.
14,36 Τον παρακαλούσαν δε να τους επιτρέψη, έστω και να εγγίσουν μόνον την άκρη από το ιμάτιόν του· και όσοι το ήγγισαν εθεραπεύθησαν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 15

15,1 Τότε προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι λέγοντες·
15,1 Τοτε προσήλθαν στον Ιησούν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, και του είπαν·
15,2 διατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας αὐτῶν ὅταν ἄρτον ἐσθίωσιν.
15,2 “Διατί οι μαθηταί σου παραβαίνουν την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, δηλαδή των παλαιοτέρων διδασκάλων μας; Αυτό δε φαίνεται από το γεγονός ότι, όταν πρόκειται να φάγουν ψωμί, δεν πλύνουν τα χέρια των”.
15,3 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· διατί καὶ ὑμεῖς παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν;
15,3 Εκείνος δε απεκρίθη και τους είπε· “διατί και σεις παραβαίνετε την εντολήν του Θεού χάριν της παραδόσεώς σας;
15,4 ὁ γὰρ Θεὸς ἐνετείλατο λέγων· τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα· καὶ ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτω.
15,4 Διότι, ενώ ο Θεός διέταξε και είπε· Τιμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και εκείνος που υβρίζει και βλασφημεί τον πατέρα του η την μητέρα του πρέπει να καταδικάζεται εις θάνατον,
15,5 ὑμεῖς δὲ λέγετε· ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί, δῶρον ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς, καὶ οὐ μὴ τιμήσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ·
15,5 σεις εξ αντιθέτου λέγετε· Οποιος θα πη στον πατέρα του η την μητέρα του, αυτό που μου ζητείς να σου δώσω δια την εξυπηρέτησίν

σου, θα το προσφέρω αφιέρωμα στον Θεόν, αυτός απαλλάσεται από την υποχρέωσιν να βοηθήση τον πατέρα του η την μητέρα του.
15,6 καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν.
15,6 Και έτσι έχετε αχρηστεύσει και περιφρονήσει την εντολήν του Θεού εξ αιτίας αυτής της παραδόσεώς σας.
15,7 ὑποκριταί! καλῶς προεφήτευσε περὶ ὑμῶν Ἠσαΐας λέγων·
15,7 Υποκριταί! Πολύ σωστά επροφήτευσε για σας ο Ησαΐας, λέγων·
15,8 ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τοῖς χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ᾿ ἐμοῦ·
15,8 Ο λαός αυτός με πλησιάζει μόνον με το στόμα και με τιμά μόνον με τα χείλη (η ευσέβειά του δηλαδή περιορίζεται εις υποκριτικά λόγια), η δε καρδία των απέχει πολύ από εμένα.
15,9 μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων.
15,9 Ανώφελα δε με σέβονται, διότι αφίνουν την ιδικήν μου αλήθειαν και διδάσκουν εντολάς και διδασκαλίας ανθρώπων”.
15,10 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον εἶπεν αὐτοῖς· ἀκούετε καὶ συνίετε·
15,10 Και αφού επροσκάλεσε τα πλήθη του λαού, τους είπε· “ακούσατε καλά και εννοήσατε αυτά που θα σας πω.
15,11 οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
15,11 Δεν μολύνει τον άνθρωπον αυτό που εισέρχεται στο στόμα, αλλά εκείνο που βγαίνει από το στόμα. Αυτό τον μολύνει”.
15,12 τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἶπον αὐτῷ· οἶδας ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἐσκανδαλίσθησαν ἀκούσαντες τὸν λόγον;
15,12 Τοτε ήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και του είπαν· “γνωρίζεις ότι οι Φαρισαίοι επειράχθηκαν και εθύμωσαν, όταν άκουσαν αυτά τα λόγια;”
15,13 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· πᾶσα φυτεία ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται.
15,13 Εκείνος δε απεκρίθη και είπε· “όσα φυτά δεν εφύτευσε ο Πατήρ μου ο ουράνιος, θα ξερριζωθούν.
15,14 ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν· τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

15,14 Αφήσατέ τους· είναι τυφλοί, οδηγοί άλλων τυφλών· εάν δε ένας τυφλός οδηγή ένα άλλον τυφλόν, θα πέσουν και οι δύο εις βαθύν λάκκον”.
15,15 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην.
15,15 Επήρε τον λόγον τότε ο Πετρος και του είπε· “εξήγησε μας αυτήν την παραβολήν που είπες προηγουμένως”.
15,16 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε;
15,16 Ο δε Ιησούς είπε· “ακόμη και σεις που τόσον χρόνον είσθε μαζή μου, δεν ημπορείτε να καταλάβετε το νόημα των λόγων μου;
15,17 οὔπω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;
15,17 Ακόμη δεν καταλαβαίνετε ότι εκείνο που εισέρχεται στο στόμα, προχωρεί εις την κοιλίαν και απορρίπτεται στο αφοδευτήριον;
15,18 τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται, κἀκεῖνα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
15,18 Εκείνα όμως που βγαίνουν από το στόμα, εξέρχονται από την καρδιά, και αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπον.
15,19 ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.
15,19 Διότι από την καρδιά βγαίνουν αμαρτωλαί σκέψεις και επιθυμίαι, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.
15,20 ταῦτά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ ἀνίπτοις χερσὶ φαγεῖν οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
15,20 Αυτά είναι που κάνουν ακάθαρτον ενώπιον του Θεού τον άνθρωπον· το δε να φάγη κανείς με άπλυτα χέρια, δεν μολύνει τον άνθρωπον”.
15,21 Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.
15,21 Αναχωρήσας δε από εκεί ο Ιησούς επήγε εις τα μέρη Τυρου και Σιδώνος.
15,22 καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυΐδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

15,22 Και ιδού μία γυναίκα Χαναναία, εβγήκε από τα όρια της περιοχής εκείνης και με μεγάλην κραυγήν του έλεγεν· “ελέησέ με, Κυριε υιέ του Δαυΐδ· η κόρη μου βασανίζεται φρικτά από πονηρόν δαιμόνιον”.
15,23 ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν.
15,23 Εκείνος δε δεν της είπε ούτε μίαν λέξιν εις απάντησιν. Προσήλθαν προς αυτόν οι μαθηταί του και τον παρακαλούσαν, λέγοντες· “άκουσε την παράκλησίν της, λυπήσου την, κάμε της αυτό που με τόσον σπαραγμόν σου ζητεί, και άφησέ την να φύγη, διότι μας ακολουθεί από κοντά και κράζει”.
15,24 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.
15,24 Εκείνος απήντησε· “δεν έχω σταλή παρά μόνον για τα χαμένα πρόβατα του Ισραηλιτικού λαού”.
15,25 ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.
15,25 Αυτή δε ήλθε τότε εμπρός στον Ιησούν, εγονάτισε με ευλάβειαν και είπε· “Κυριε, βοήθησέ με”.
15,26 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.
15,26 Εκείνος απήντησε και είπε· “δεν είναι καλόν να πάρη κανείς το ψωμί από τα τέκνα του και να το ρίψη εις τα σκυλάκια”.
15,27 ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.
15,27 Εκείνη δε είπε· “ναι, Κυριε, σωστό είναι αυτό· αλλά και τα σκυλάκια τρώγουν από τα ψίχουλα, που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων των”.
15,28 τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.
15,28 Οταν δε ο Ιησούς ήκουσε αυτούς τους γεμάτους πίστιν και ταπείνωσιν λόγους, είπε· “ω γύναι, μεγάλη είναι η πίστις σου! Ας γίνη προς χάριν σου, όπως ακριβώς θέλεις”. Και εθεραπεύθη η κόρη της από την στιγμήν εκείνην.

15,29 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἦλθε παρὰ τὴν θάλασαν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος ἐκάθητο ἐκεῖ.
15,29 Αναχωρήσας δε από εκεί ο Ιησούς ήλθε κοντά εις την θάλασσαν της Γαλιλαίας, ανέβηκε στο όρος και εκάθητο εκεί.
15,30 καὶ προσῆλθον αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἔχοντες μεθ᾿ ἑαυτῶν χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κυλλοὺς καὶ ἑτέρους πολλούς, καὶ ἔῤῥιψαν αὐτοὺς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς,
15,30 Και ήλθαν εις αυτόν πολλά πλήθη ανθρώπων, που είχαν μαζή των χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κουλλούς και άλλους πολλούς ασθενείς, τους οποίους και έρριψαν εις τα πόδια του Ιησού. Και αυτός τους εθεράπευσε,
15,31 ὥστε τοὺς ὄχλους θαυμάσαι βλέποντας κωφοὺς ἀκούοντας, ἀλάλους λαλοῦντας, κυλλοὺς ὑγιεῖς, χωλοὺς περιπατοῦντας καὶ τυφλοὺς βλέποντας· καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν Ἰσραήλ.
15,31 ώστε να θαυμάζουν τα πλήθη του λαού βλέποντα κωφούς να ακούουν, βωβούς να ομιλούν, κουλλούς υγιείς, χωλούς να περιπατούν και τυφλούς να βλέπουν. Και εδόξασαν όλοι τον Θεόν του Ισραήλ.
15,32 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ εἶπε· σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέραι τρεῖς προσμένουσί μοι καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι· καὶ ἀπολῦσαι αὐτοὺς νήστεις οὐ θέλω, μήποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ.
15,32 Ο δε Ιησούς επροσκάλεσε τους μαθητάς του και είπε· “σπλαγχνίζομαι τον λαόν αυτόν, ότι τρεις τώρα ημέρας μένουν κοντά μου και δεν έχουν τι να φάγουν. Δεν θέλω δε να τους αφήσω να γυρίσουν εις τα σπίτια των νηστικοί, μήπως και παραλύσουν στον δρόμον και πέσουν από την πείναν”.
15,33 καὶ λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· πόθεν ἡμῖν ἐν ἐρημίᾳ ἄρτοι τοσοῦτοι ὥστε χορτάσαι ὄχλον τοσοῦτον;
15,33 Και λέγουν προς αυτόν οι μαθηταί του· “από που ημπορούμε να έχωμεν ημείς εδώ στον έρημον αυτόν τόπον τόσους άρτους, ώστε να χορτάσωμεν τόσον πολύν λαόν;”
15,34 καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πόσους ἄρτους ἔχετε; οἱ δὲ εἶπον· ἑπτά, καὶ ὀλίγα ἰχθύδια.

15,34 Και λέγει εις αυτούς ο Ιησούς· “πόσα ψωμιά έχετε;” Εκείνοι δε απήντησαν· “επτά και κάτι λίγα ψαράκια”.
15,35 καὶ ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν.
15,35 Και συνέστησε εις τα πλήθη, να καθήσουν κατά γης.
15,36 καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθύας, εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.
15,36 Και αφού επήρε τους επτά άρτους και τα ψάρια, ευχαρίστησε τον ουράνιον Πατέρα, τα έκοψε κομμάτια, και τα έδωκε στους μαθητάς του και οι μαθηταί εις τα πλήθη.
15,37 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων ἑπτὰ σπυρίδας πλήρεις·
15,37 Εφαγαν δε όλοι και εχόρτασαν και εμάζεψαν ο,τι είχε περισσεύσει από τα κομμάτια, επτά μεγάλα κοφίνια γεμάτα.
15,38 οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν τετρακισχίλιοι ἄνδρες χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.
15,38 Αυτοί δε που έφαγαν ήσαν τέσσαρες χιλιάδες άνδρες, εκτός από τα γυναικόπαιδα.
15,39 καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια Μαγδαλά.
15,39 Και αφού διέλυσε τα πλήθη, εμπήκε στο πλοίον και ήλθε εις τα σύνορα Μαγδαλά, νοτίως της Καπερναούμ.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 16

16,1 Καὶ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι πειράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς.
16,1 Τοτε οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι (που ήσαν άσπονδοι εχθροί μεταξύ των, αλλά τους ήνωσε το κοινόν μίσος τους κατά του Χριστού) προσήλθαν στον Ιησούν και του εζητούσαν επιμόνως να δείξη εις αυτούς θαύμα από τον ουρανόν, που να είναι σημείον ότι αυτός έχει σταλή από τον ουράνιον Πατέρα. (Εζητούσαν δε αυτό, όχι διότι θα επίστευαν, αλλά δια να πειράξουν τον Ιησούν και τον εκθέσουν ενώπιον του λαού).
16,2 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὀψίας γενομένης λέγετε· εὐδία· πυῤῥάζει γὰρ ὁ οὐρανός·

16,2 Εκείνος δε απεκρίθη και τους είπε· “όταν βραδιάση, λέγετε· Θα έχωμεν καλοκαιρίαν, διότι είναι κοκκινωπός ο ουρανός.
16,3 καὶ πρωΐ· σήμερον χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανός. ὑποκριταί, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;
16,3 Και το πρωί βλέπετε προς την ανατολήν και λέγετε· σήμερα θα είναι κακοκαιρία, διότι ο ουρανός είναι κόκκινος και νεφελώδης. Υποκριταί, ξέρετε να διακρίνετε τα φαινόμενα του ουρανού, τα δε σημεία των καιρών, δηλαδή τα θαύματα που κάνω εγώ, που μαρτυρούν ότι έχουν φθάσει αι ημέραι του Μεσσίου, δεν ημπορείτε να τα διακρίνετε;
16,4 γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ἀπῆλθε.
16,4 Γενεά πονηρή και άπιστη ζητεί με επιμονήν θαύμα· και άλλο θαύμα δεν θα δοθή εις αυτήν, παρά μόνον το του Ιωνά του προφήτου”. Τους εγκατέλειψε δε με αγανάκτησιν και έφυγε.
16,5 Καὶ ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸ πέραν ἐπελάθοντο ἄρτους λαβεῖν.
16,5 Οταν δε ήλθαν οι μαθηταί στο απέναντι μέρος της λίμνης, αντελήφθησαν ότι είχαν λησμονήσει να πάρουν μαζή τους άρτους.
16,6 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ὁρᾶτε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.
16,6 Ο δε Ιησούς τους είπε· “κυττάξτε καλά και προσέχετε από το προζύμι των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων”.
16,7 οἱ δὲ διελογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς λέγοντες ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβομεν.
16,7 Οι δε μαθηταί εσκέπτοντο από μέσα των και έλεγαν· Ημείς δεν επήραμε καθόλου ψωμιά μαζή μας.
16,8 γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς, ὀλιγόπιστοι, ὅτι ἄρτους οὐκ ἐλάβετε;
16,8 Ο Ιησούς ως παντογνώστης εγνώρισε πολύ καλά τας σκέψεις των και είπε εις αυτούς· “τι σκέπτεσθε από μέσα σας, ω ολιγόπιστοι, και ανησυχείτε, διότι δεν επήρατε μαζή σας άρτους;
16,9 οὔπω νοεῖτε οὐδὲ μνημονεύετε τοὺς πέντε ἄρτους τῶν πεντακισχιλίων καὶ πόσους κοφίνους ἐλάβετε;

16,9 Ακομα δεν εννοείτε την σημασίαν των λόγων μου, ούτε ενθυμείσθε τους πέντε άρτους των πέντε χιλιάδων και πόσα κοφίνια περίσσευμα επήρατε;
16,10 οὐδὲ τοὺς ἑπτὰ ἄρτους τῶν τετρακισχιλίων καὶ πόσας σπυρίδας ἐλάβετε;
16,10 Ούτε τους επτά άρτους των τεσσάρων χιλιάδων και πόσα μεγάλα καλάθια με περίσσευμα επήρατε;
16,11 πῶς οὐ νοεῖτε ὅτι οὐ περὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων;
16,11 Πως δεν καταλαβαίνετε ότι δεν σας είπα να προσέχετε από το υλικό προζύμι και τα ψωμιά των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων;"
16,12 τότε συνῆκαν ὅτι οὐκ εἶπε προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ἀλλ᾿ ἀπὸ τῆς διδαχῆς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων.
16,12 Τοτε οι μαθηταί κατάλαβαν, ότι δεν τους είπε να προσέχουν από το προζύμι του ψωμιού, αλλά από την κακήν διδασκαλίαν των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων, που ομοιάζει με χαλασμένο προζύμι.
16,13 Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;
16,13 Οταν δε ήλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας, την οποίαν είχε επεκτείνει και εξωραΐσει ο Ηρώδης ο Φιλιππος, ερώτησε τους μαθητάς του λέγων· "τι λένε οι άνθρωποι, ότι είμαι εγώ, ο υιός του ανθρώπου;"
16,14 οἱ δὲ εἶπον· οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν, ἄλλοι δὲ Ἠλίαν, ἕτεροι δὲ Ἱερεμίαν ἢ ἕνα τῶν προφητῶν.
16,14 Εκείνοι δε είπαν· "άλλοι μεν λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι δε ο Ηλίας, και άλλοι ότι είσαι ο Ιερεμίας η ένας από τους προφήτας".
16,15 λέγει αὐτοῖς· ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγεται εἶναι;
16,15 Λεγει εις αυτούς· "σεις όμως οι μαθηταί μου ποίος λέτε, ότι είμαι;"
16,16 ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων Πέτρος εἶπε· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.
16,16 Απεκρίθη δε ο Σιμων ο Πετρος και είπε· "Συ είσαι ο Χριστός, ο υιός του Θεού του αιωνίου, που έχει ζωήν και δίδει ζωήν".

16,17 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σάρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ᾽ ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
16,17 Και ο Ιησούς απήντησε και του είπε· "μακάριος είσαι, Σιμων υιέ του Ιωνά, διότι την ομολογίαν, που έκαμες, δεν σου την εφανέρωσε αίμα και σαρξ, δηλαδή κάποιος άνθρωπος, αλλά ο Πατήρ μου ο επουράνιος.
16,18 κἀγὼ δέ σοι λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.
16,18 Και εγώ δε σου λέγω τούτο· ότι συ είσαι Πετρος και επάνω εις αυτήν την πέτραν της ομολογίας σου θα οικοδομήσω ασάλευτον την Εκκλησίαν μου, και πύλαι Αδου (δηλαδή όλαι αι κακαί δυνάμστου πονηρού διαβόλου και των διεστραμμένων ανθρώπων), δεν θα υπερισχύσουν και δεν θα κατορθώσουν τίποτε εναντίον της.
16,19 καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
16,19 Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, θα σου δώσω δηλαδή την εξουσίαν, ώστε όποιο αμάρτημα δεν θα συγχωρήσης συ εις την γην, θα είναι ασυγχώρητον και στους ουρανούς· και αμάρτημα το οποίον συ θα συγχωρήσης επάνω εις την γην, θα είναι συγχωρημένον στους ουρανούς".
16,20 τότε διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν ὅτι αὐτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.
16,20 Τοτε δε έδωσε αυστηράν εντολήν στους μαθητάς του, να μη είπουν εις κανένα ότι αυτός είναι Ιησούς ο Χριστός.
16,21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.
16,21 Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να φανερώνη στους μαθητάς του, ότι πρέπει αυτός να μεταβή εις Ιεροσόλυμα και να πάθη πολλά από τους πρεσβυτέρους, τους αρχιερείς και γραμματείς και να θανατωθή, και την τρίτην ημέραν από τον θάνατόν του να αναστηθή.

16,22 καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· ἵλεώς σοι, Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.
16,22 Και ο Πετρος, κατατρομαγμένος από τας αποκαλύψεις αυτάς του Διδασκάλου, τον επήρε ιδιαιτέρως και ήρχισε με ζωηρότητα να συνιστά και να του λέη· “ο Θεός να σε φυλάξη, Κυριε, από όσα φοβερά μας είπες ότι θα σου συμβούν· Δεν πρέπει να σου συμβούν αυτά”.
16,23 ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.
16,23 Ο Ιησούς εστράφη αποτόμως προς τον Πετρον και του είπε· “φύγε από εμπρός μου, σατανά. Μου είσαι εμπόδιον στο απολυτρωτικόν μου έργον. Διότι δεν φρονείς και δεν δέχεσαι ο,τι είναι ευάρεστον στον Θεόν, αλλά ο,τι αρέσει στους ανθρώπους”.
16,24 Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι.
16,24 Τοτε ο Ιησούς είπε στους μαθητάς του· “εάν κανείς θέλη πράγματι να είναι οπαδός μου, ας απαρνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του, ας προετοιμασθή να υποστή πολλάς θλίψεις και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον, και ας με ακολουθήση.
16,25 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾿ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.
16,25 Διότι εκείνος που θέλει να σώση την ζωήν του αρνούμενος εμέ, θα την χάση. Οποιος δε θυσιάσει την ζωήν του ένεκα της πίστεώς του εις εμέ, αυτός θα κληρονομήση την μακαρίαν και ατελεύτητον ζωήν.
16,26 τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;
16,26 Διότι τι έχει να ωφεληθή ο άνθρωπος, εάν κερδήση όλον τον κόσμον, χάση δε την αθάνατον ψυχήν του; Η τι θα δώση ο άνθρωπος αντάλλαγμα, δια να εξαγοράση την ψυχήν του;
16,27 μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

16,27 (Καθένας σύμφωνα με τα έργα του θα τακτοποιήση την θέσιν του εις την αιωνιότητα). Διότι ο υιός του ανθρώπου θα έλθη με όλην την δόξαν του Πατρός του, που θα είναι και δική του δόξα, μαζή με τους αγγέλους του και τότε θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του, σαν υπέρτατος και δικαιότατος κριτής, που είναι.
16,28 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.
16,28 Σας διαβεβαιώνω ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευθούν τον θάνατον, έως ότου ίδουν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται εις την βασιλείαν του, δηλαδή να ιδρύη με την κάθοδον του Αγίου Πνεύματος την Εκκλησίαν του”.

KATA ΜΑΤΘΑΙΟΝ 17

17,1 Καὶ μεθ᾿ ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ᾿ ἰδίαν·
17,1 Επειτα δε από εξ ημέρας επήρε μαζή του ο Ιησούς τον Πετρον και τον Ιάκωβον και τον αδελφόν αυτού Ιωάννην και ανέβηκε με αυτούς μόνον εις υψηλόν όρος.
17,2 καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς.
17,2 Και μετεμορφώθη εμπρός εις αυτούς, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού όπως ο ήλιος, τα δε ενδύματά του έγιναν λευκά όπως το φως.
17,3 καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας μετ᾿ αὐτοῦ συλλαλοῦντες.
17,3 Και ιδού, εφάνησαν εις αυτούς ο Μωϋσής και ο Ηλίας, οι οποίοι συνωμιλούσαν μαζή του.
17,4 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἠλίᾳ.

17,4 (Συνεπαρμένος ο Πετρος από το μεγαλειώδες εκείνο θέαμα έλαβε τον λόγον και είπεν στον Ιησούν)· “Κυριε καλά είναι να μείνωμεν ημείς εδώ· εάν θέλης, ας κάμωμεν εδώ τρεις σκηνάς, μίαν για σένα, μίαν για τον Μωϋσέα και μίαν για τον Ηλίαν”.
17,5 ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε·
17,5 Ενώ δε ακόμη αυτός ωμιλούσε, ιδού ολόφωτος νεφέλη εσκίασεν αυτούς και ιδού ακούσθηκε φωνή από την νεφέλη, η οποία έλεγεν· “αυτός είναι ο μονογενής υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον δια την απόλυτον αυτού αναμαρτησίαν και αγιότητα έχω ευαρεστηθή. Εις αυτόν να υπακούετε”.
17,6 καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα.
17,6 Οταν οι μαθηταί ήκουσαν αυτήν την φωνήν έπεσαν στο χώμα πρηνείς και εφοβήθησαν πάρα πολύ.
17,7 καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἥψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε.
17,7 Προσήλθεν όμως ο Ιησούς, τους ήγγισε και είπε· “σηκωθήτε, μη φοβείσθε”.
17,8 ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.
17,8 Υψωσαν εκείνοι τα μάτια των και δε είδαν κανένα παρά μόνον τον Ιησούν. (Και τότε ενόησαν καλύτερα ότι περί αυτού έγινε η φωνή εκείνη του Θεού από την νεφέλην).
17,9 καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.
17,9 Και όταν κατέβαιναν από το όρος, έδωσεν εις αυτούς εντολήν ο Ιησούς και τους είπε· “να μη πήτε εις κανένα αυτό το όραμα, έως ότου ο υιός του ανθρώπου αναστηθή εκ νεκρών”.
17,10 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;
17,10 Και ηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί· “διατί λοιπόν οι γραμματείς λέγουν ότι ο Ηλίας πρέπει να έλθη πρώτα και έπειτα ο Μεσσίας;”

17,11 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα·
17,11 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "πράγματι ο Ηλίας θα έλθη πριν από τον Μεσσίαν και θα τακτοποιήση όλα σύμφωνα με τας Γραφάς.
17,12 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν, ἀλλ᾿ ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ᾿ αὐτῶν.
17,12 Σας λέγω όμως ότι ο Ηλίας ήλθεν πριν από εμέ και δεν τον ανεγνώρισαν, αλλά του έκαμαν όσα κακά η διεστραμμένη των καρδία ηθέλησεν. Ετσι και ο υιός του ανθρώπου μέλλει να πάθη από αυτούς".
17,13 τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.
17,13 Τοτε κατάλαβαν οι μαθηταί ότι εννοούσε τον Ιωάννην τον βαπτιστήν, ο οποίος είχε έλθη ως άλλος Ηλίας.
17,14 Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων·
17,14 Και όταν κατέβηκαν και ήλθαν προς το πλήθος, επλησίασεν αυτόν ένας άνθρωπος, που εγονάτισε εμπρός του με ευλάβειαν και είπε·
17,15 Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ.
17,15 "Κυριε σπλαγχνίσου το παιδί μου, διότι σεληνιάζεται και ταλαιπωρείται πολύ φοβερά· διότι πολλές φορές πίπτει εις την φωτιά και πολλές φορές στο νερό.
17,16 καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι.
17,16 Και έφερα αυτόν προς τους μαθητάς σου με την παράκλησιν να τον θεραπεύσουν και αυτοί δεν ημπόρεσαν να του χαρίσουν την θεραπείαν".
17,17 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ᾿ ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε.
17,17 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπεν· "ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη από την κακίαν! Εως πότε θα είμαι μαζή σας; Εως

πότε θα σας ανέχωμαι; Φερετε μου αυτόν εδώ”.
17,18 καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ᾿ αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.
17,18 Και επέπληξεν ο Ιησούς το δαιμόνιον και εβγήκεν αυτό από το παιδί, το οποίον και εθεραπεύθη από την ώρα εκείνην.
17,19 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ᾿ ἰδίαν εἶπον· διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;
17,19 Τοτε επλησίασαν οι μαθηταί τον Ιησούν ιδιαιτέρως και είπαν· “διατί ημείς δεν ημπορέσαμεν να διώξωμε αυτό το δαιμόνιον;” (Είπαν δε τούτο, διότι εις άλλας περιστάσεις είχαν εκδιώξει δαιμόνια).
17,20 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν.
17,20 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· “ένεκα της απιστίας σας. Διότι σας διαβεβαιώνω, εάν έχετε πίστιν σαν το μικρό σπόρο του σιναπιού, θα πήτε στο βουνό τούτο· πήγαινε από εδώ εκεί και θα πάη και τίποτε δεν θα είναι για σας αδύνατον.
17,21 τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.
17,21 Μαθετε δε ότι αυτό το είδος των δαιμονίων δεν εκδιώκεται παρά με προσευχήν και νηστείαν”.
17,22 Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων
17,22 Ενώ δε περιήρχοντο εις την Γαλιλαίαν, είπε εις αυτούς ο Ιησούς· “ο Υιός του ανθρώπου μέλλει να παραδοθή εις τα χέρια μοχθηρών ανθρώπων
17,23 καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται. καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.
17,23 και θα τον θανατώσουν, και κατά την τρίτην ημέρα θα αναστηθή”. Και ελυπήθησαν παρά πολύ οι μαθηταί.
17,24 Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ καὶ εἶπον· ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα;

17,24 Οταν δε ήλθαν εις την Καπερναούμ, επλησίασαν τον Πετρον αυτοί που εισπράττουν από τους Ιουδαίους τα δίδραχμα, ως φόρον δια τον ναόν, και του είπαν· “ο διδάσκαλός σας δεν πληρώνει τα δίδραχμα;”
17,25 λέγει, ναί. καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προέφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων;
17,25 Λεγει ο Πετρος· “ναι, πληρώνει”. (χωρίς να σκεφθή ότι ο φόρος κατεβάλλετο και ως λύτρον δια τας αμαρτίας και ότι ο διδάσκαλος ως ο αναμάρτητος Υιός του Θεού δεν έπρεπε να πληρώση τέτοιον φόρον). Και όταν εισήλθε ο Πετρος στο σπίτι τον επρόλαβεν ο Ιησούς και είπε· “Τι γνώμην έχεις, Σιμων; Οι βασιλείς της γης από ποιούς παίρνουν φόρους εισοδήματος η κεφαλιάτικο; Από τα παιδιά των η από τους ξένους;”
17,26 λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἄραγε ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί.
17,26 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· “από τους ξένους”. Είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· “επομένως οι υιοί του βασιλέως είναι ελεύθεροι από κάθε είδους φόρον. (Εγώ μεν ως ο αναμάρτητος Υιός του Θεού και σεις οι απόστολοί μου είμεθα απηλλαγμένοι από κάθε φορολογίαν).
17,27 ἵνα δὲ μὴ σκανδαλίσωμεν αὐτούς, πορευθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν βάλε ἄγκιστρον καὶ τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν ἆρον, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ εὑρήσεις στατῆρα· ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ.
17,27 Αλλά δια να μη σκανδαλίσωμεν αυτούς και θεωρήσουν περιφρόνησιν προς τον ναόν την άρνησίν μας να πληρώσωμεν τον φόρον, πήγαινε εις την θάλασσα και ρίξε το αγκίστρι και πάρε το πρώτο ψάρι που θα ανεβάσης, άνοιξε το στόμα του και θα εύρης ένα ασημένιο τετράδραχμο· πάρε το και δώσε το εις αυτούς δι' εμέ και δια σε.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 18

18,1 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες· τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;

18,1 Εκείνην την ώρα προσήλθαν οι μαθηταί στο Ιησούν και είπαν· “ποιός άρα γε είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών;”
18,2 καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν·
18,2 Επροσκάλεσε τότε ο Ιησούς ένα παιδί, το έβαλεν όρθιον στο μέσον αυτών και είπε·
18,3 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.
18,3 “Σας διαβεβαιώνω ότι εάν δεν αλάξετε φρονήματα και πορείαν εις την ζωήν σας και δεν γίνετε απλοί και άδολοι σαν τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε εις την βασιλείαν των ουρανών.
18,4 ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.
18,4 Οποιος λοιπόν ταπεινώσει τον ευατόν του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι μεγαλύτερος εις την βασιλείαν των ουρανών.
18,5 καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται·
18,5 Και εκείνος που θα υποδεχθή προς χάριν μου ένα τέτοιο παιδί η ένα, σαν το παιδί, απλούν άνθρωπον, δέχετε εμέ.
18,6 ὃς δ᾿ ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.
18,6 Οποιος όμως σκανδαλίσει και παρασύρει εις την αμαρτίαν ένα από τους μικρούς και απλοϊκούς αυτούς, που πιστεύουν εις εμέ, είναι προτιμότερον δι' αυτόν να κρεμασθή στον τράχηλόν του μυλόπετρα από εκείνες που γυρίζει ο όνος στον μύλον, και να καταποντισθή εις την ανοικτή θάλασσα.
18,7 Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· πλὴν οὐαὶ τῶν ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι᾿ οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.
18,7 Αλλοίμονον στον κόσμον από τα σκάνδαλα· διότι ένεκα της διαφθοράς των ανθρώπων, κατ' ανάγκην θα έλθουν σκάνδαλα και πειρασμοί. Αλλοίμονον όμως στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου έρχεται το σκάνδαλον.
18,8 εἰ δὲ ἡ χείρ σου ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὰ καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· καλόν σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ

κυλλόν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.
18,8 Εάν δε το χέρι σου η το πόδι σου (δηλαδή ένα πρόσωπον που σου είναι πολύτιμον και χρήσιμον) γίνεται αφορμή να παρασυρθής εις την αμαρτίαν, κόψε το και ρίξε το μακρυά· είναι καλόν για σένα να εισέλθης εις την ζωήν χωλός η κουλλός παρά με δύο χείρας η δύο πόδας να ριφθής στο πυρ το αιώνιον.
18,9 καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· καλὸν σοί ἐστι μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.
18,9 Και εάν το μάτι σου σε σκανδαλίζη και σε παραπλανά εις την αμαρτίαν, βγάλε το και πέταξέ το· είναι καλό για σένα να εισέλθης εις την ζωήν μονόφθαλμος παρά έχων δύο μάτια να ριφθής εις την γέννεαν του πυρός. (Κοψε δηλαδή τον δεσμόν και την επικοινωνίαν με πρόσωπα, που σου είναι μεν πολύτιμα και χρήσιμα σαν το μάτι, αλλά σε παρασύρουν εις την αμαρτίαν, δια να αποφύγης έτσι την γέενναν του πυρός και εισέλθης εις την βασιλείαν των ουρανών).
18,10 Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
18,10 Προσέχετε να μη καταφρονήσετε ένα από τους μικρούς τούτους τους οπαδούς μου, διότι σας λέγω ότι αυτοί έχουν μεγάλην αξίαν ενώπιον του Θεού και οι άγγελοί των στους ουρανούς έχουν μεγάλην παρρησίαν δια λογαριασμόν των ενώπιον του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς και βλέπουν ακατάπαυστα το πρόσωπον αυτού.
18,11 ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
18,11 Διότι ο Υιός του ανθρώπου ήλθε να σώση το απολωλός (τον άνθρωπον, δηλαδή, ο όποιος ένεκα αγνοίας και αδυναμίας βαδίζει τον δρόμον, που οδηγοί εις την αιωνίαν απώλειαν.
18,12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηταί τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφεὶς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον;
18,12 Τι νομίζετε σεις; Εάν ένας άνθρωπος έχη εκατό πρόβατα και παραπλανηθή ένα προβάτον μακρυά από το κοπάδι, δεν θα αφήση αυτός τα ενενήκοντα εννέα επάνω εις τα βουνά, και δεν θα τρέξη να αναζητήση το χαμένο;

18,13 καὶ ἐὰν γένηται εὑρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι χαίρει ἐπ᾽ αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις.
18,13 Και αν συμβή να το βρη, σας διαβεβαιώνω ότι χαίρει δι' αυτό πολύ περισσότερο παρά δια τα ενενήκοντα εννέα, που δεν είχαν παραπλανηθή.
18,14 οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων.
18,14 Οπως ο καλός ποιμήν δεν θέλει να χάση ούτε ένα πρόβατο, έτσι δεν είναι θέλημα του Πατρός σας του εν ουρανοίς να χαθή ένας από τους μικρούς τούτους. Λοιπόν προσέχετε μήπως τυχόν καταφρονήσετε κανένα από τους ασήμους και απλοϊκούς πιστούς.
18,15 Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου·
18,15 Εάν φταίξη σε σένα ο αδελφός σου, πήγαινε και υπέδειξέ του το σφάλμα του ιδιαιτέρως· εάν ακούση την υπόδειξίν σου και μετανοήση δια το σφάλμα του, εκέρδησες τον αδελφόν σου δια τον Θεόν και δια σε τον ίδιον.
18,16 ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἕνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα.
18,16 Εάν όμως δεν σε ακούση, τότε πάρε μαζή σου ένα ακόμη η δύο και κάμε του παρατήρησιν, ώστε να στηριχθή και κατοχυρωθή έτσι η αλήθεια επάνω εις την βεβαίωσιν δύο η τριών μαρτύρων.
18,17 ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης.
18,17 Εάν δε παρακούση και εις τας συμβουλάς αυτών, ειπέ το γεγονός εις την Εκκλησίαν. Εάν δε δεν σεβασθή και παρακούση την Εκκλησίαν, ας είναι για σένα όπως ο ειδωλολάτρης και ο αμετανόητος τελώνης, οι οποίοι δεν ανήκουν εις την Εκκλησίαν.
18,18 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.
18,18 Σας διαβεβαιώνω ότι όσα αμαρτήματα αφήσετε δεμένα και ασυγχώρητα εις την γην, θα μείνουν δεμένα και ασυγχώρητα στον ουρανόν. Και όσα συγχωρήσετε εις την γην, θα είναι συγχωρημένα και λυμένα στον ουρανόν.

18,19 Πάλιν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
18,19 Παλιν σας διαβεβαιώνω ότι, εάν δύο από σας συμφωνήσουν εις την γην για κάθε καλόν πράγμα, που ήθελαν ζητήσει δια της προσευχής των, θα το λάβουν από τον Πατέρα μου τον εν τοις ουρανοίς.
18,20 οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.
18,20 Διότι όπου δύο η τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομά μου και δια σκοπόν σύμφωνον με το θέλημά μου, εκεί είμαι και εγώ εν μέσω αυτών, δια να τους φωτίζω, να τους ευλογώ και να τους ενισχύω”.
18,21 Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἑπτάκις;
18,21 Τοτε επλησίασε προς αυτόν ο Πετρος και είπε· “Κυριε, πόσες φορές θα φταίξη εις εμέ ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Εως επτά φορές;”
18,22 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις, ἀλλ᾿ ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά.
18,22 Είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· “Δεν σου λέγω έως επτά φορές, αλλά έως εβδομήκοντα επτά φορές, πάντοτε δηλαδή θα συγχωρής”.
18,23 Διὰ τοῦτο ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ.
18,23 Το καθήκον να συγχωρούμεν αυτούς που μας έφταιξαν είναι απεριόριστον. Δι' αυτό και η βασιλεία των ουρανών έχει παρομοιωθή με ένα βασιλέα, που ηθέλησε να λογαριασθή με τους δούλους του, στους οποίους είχεν εμπιστευθή την διαχείρισιν των οικονομικών του.
18,24 ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων.
18,24 Εκεί δε που ήρχισε να εξετάζη τους λογαριασμούς, του έφεραν βιαίως έναν, που του χρεωστούσε το τεράστιον πόσον των δέκα χιλιάδων ταλάντων.
18,25 μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα

εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι.
18,25 Επειδή δε δεν είχε να επιστρέψη όσα χρεωστούσε, διέταξε ο κύριός του να πωληθή ως δούλος αυτός και η γυναίκα του και τα παιδιά του και όλα όσα είχε, δια να εξοφληθή έτσι έστω και μέρος από το χρέος.
18,26 πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνει αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ᾿ ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω.
18,26 Επεσε τότε κατά γης ο δούλος εκείνος, τον επροσκυνούσε και έλεγε· “Κυριε, δείξε επιείκειαν και μακροθυμίαν εις εμέ και όλα όσα σου χρεωστώ, θα σου τα πληρώσω”.
18,27 σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ.
18,27 Εφάνη δε σπλαγχνικός ο Κυριος του δούλου εκείνου, τον αφήκεν ελεύθερον και του εχάρισεν όλον το χρέος.
18,28 ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις.
18,28 Αλλ' εκείνος ο δούλος όταν εβγήκεν έξω, ευρήκε ένα από τους συνδούλους του, ο όποιος του χρεωστούσε το μηδαμινόν ποσόν των εκατό δηναρίων. Αμέσως τον επιασε και τον επίεζε κατά τον πλέον σκληρόν τρόπον λέγων· Πλήρωσέ μου ο,τι μου χρεωστάς.
18,29 πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ᾿ ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι·
18,29 Επεσε τότε ο σύνδουλος εκείνος εις τα πόδια αυτού και τον παρακαλούσε λέγων· Δείξε σε μένα επιείκειαν και μακριθυμίαν και θα σου επιστρέψω τα οφειλόμενα.
18,30 ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον.
18,30 Αυτός δε δεν ήθελε να ακούση τίποτε, αλλά επήγε και τον κατήγγειλε εις τας αρχάς και τον έβαλε εις την φυλακήν, έως ότου πληρώση το χρέος του.
18,31 ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα.
18,31 Οι άλλοι σύνδουλοί του, όταν είδαν αυτά που έγιναν, ελυπήθηκαν πάρα πολύ και ελθόντες στον κύριόν των του

διηγήθηκαν με ακρίβειαν όλα τα γεγονότα.
18,32 τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με.
18,32—Τοτε εκάλεσε αυτόν ο κύριός του και του είπε· Δούλε πονηρέ, όλο το τεράστιον εκείνο χρέος σου το εχάρισα, διότι με παρεκάλεσες.
18,33 οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα;
18,33 Δεν έπρεπε και συ να λυπηθής και να ελεήσης τον σύνδουλό σου, όπως εγώ ο Κυριος σου σε ελυπήθηκα και σε ελέησα;
18,34 καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.
18,34 Και οργισθείς ο κύριός του τον έβαλε εις την φυλακήν και τον παρέδωκε στους βασανιστάς, δια να τον βασανίζουν, μέχρις ότου εξοφλήση όλον το χρέος του.
18,35 Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.
18,35 Ετσι και ο Πατήρ μου ο επουράνιος θα κάμη εις σας εάν δεν συγχωρήτε ο καθένας στον αδελφόν του, με όλην σας την καρδιά, τα πταίσματα, που έχει κάμει απέναντί σας”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 19

19,1 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους μετῆρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας πέραν τοῦ Ἰορδάνου.
19,1 Οταν δε ετελείωσεν ο Ιησούς τας ομιλίας αυτάς, ανεχώρησε από την Γαλιλαίαν και ήλθε εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν από τον Ιορδάνην.
19,2 καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς ἐκεῖ.
19,2 Και ηκολούθησαν αυτόν πλήθη πολλά και εθεράπευσεν εκεί τους μεταξύ αυτών ασθενείς.

19,3 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες αὐτῷ· εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;
19,3 Και οι Φαρισαίοι προσήλθαν εις αυτόν με σκοπόν να τον παγιδεύσουν και τον εκθέσουν με τας δολίας ερωτήσεις των, και τον ηρώτησαν, εάν επιτρέπεται εις ένα άνδρα να διώξη την γυναίκα του δια κάθε αιτίαν, που αυτός ήθελεν εύρει;
19,4 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ ἀνέγνωτε ὅτι ὁ ποιήσας ἀπ᾿ ἀρχῆς ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς καὶ εἶπεν,
19,4 Απεκρίθη δε και είπεν εις αυτούς· “δεν εδιαβάσατε στο πρώτον βιβλίον της Γραφής ότι ο δημιουργός ευθύς εξ αρχής έπλασεν άνδρα και γυναίκα, ως ένα ανδρόγυνο και είπε·
19,5 ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ κολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν;
19,5 Ενεκα τούτου θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα του και θα προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού και θα είναι οι δύο μία σαρξ, ένα σώμα;
19,6 ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σάρξ μία. ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.
19,6 Ωστε δεν είναι πλέον δύο, αλλά μία σαρξ. Το ανδρόγυνο λοιπόν, το οποίον ο Θεός τόσο στενά συνήνωσε, ο άνθρωπος ας μη το χωρίση. (Πως είναι δυνατόν να χωρίση εις δύο ένα σώμα και να ζήση το σώμα αυτό;”).
19,7 λέγουσιν αὐτῷ· τί οὖν Μωσῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου καὶ ἀπολῦσαι αὐτήν;
19,7 Λεγουν εις αυτόν· “Τοτε διατί ο Μωϋσής επέτρεψε το διαζύγιον και παρήγγειλε να δίδη ο άνδρας εις την γυναίκα γραπτόν διαζύγιον και να την απολύη;”
19,8 λέγει αὐτοῖς· ὅτι Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολῦσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν· ἀπ᾿ ἀρχῆς δὲ οὐ γέγονεν οὕτω.
19,8 Λεγει εις αυτούς ότι ο “Μωϋσής επέτρεψε εις σας να χωρίζετε τας γυναίκα σας, ένεκα της σκληροκαρδίας σας, (δια να προλάβη χειρότερα εγκλήματα, τα οποία ημπορούσατε να διαπράξετε, δια να

απαλλαγήτε από την ανεπιθύμητον σύζυγον). Αλλά από την αρχήν της δημιουργίας δεν είχε γίνει έτσι.
19,9 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μὴ ἐπὶ πορνείᾳ καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται· καὶ ὁ ἀπολυμένην γαμήσας μοιχᾶται.
19,9 Σας λέγω δε τούτο· ότι όποιος χωρίσει την γυναίκα αυτού, δι' οιανδήποτε άλλην αιτίαν πλην της πορνείας, και νυμφεφθή άλλην, διαπράττει μοιχείαν· και εκείνος που θα λάβη ως σύζυγον διαζευγμένην γυναίκα, διαπράττει μοιχείαν".
19,10 λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός, οὐ συμφέρει γαμῆσαι.
19,10 Λεγουσιν εις αυτόν οι μαθηταί του· "εάν έτσι έχουν τα πράγματα, εάν τόσον στενή είναι η σχέσις του ανδρογύνου και μία μόνη η αιτία που δικαιολογεί το διαζύγιον, τότε δεν συμφέρει να έρχεται κανείς εις γάμον".
19,11 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ᾽ οἷς δέδοται·
19,11 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· "δεν παραδέχονται όλοι με τον νουν και την καρδίαν τον λόγον αυτόν, αλλά εκείνοι στους οποίους έχει δοθή από τον Θεόν το χάρισμα να μπορούν να μείνουν άγαμοι και αγνοί.
19,12 εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω. καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω.
19,12 Διότι υπάρχουν ευνούχοι, οι οποίοι εγεννήθησαν τέτοιοι εκ κοιλίας μητρός. Και υπάρχουν ευνούχοι, οι οποίοι ευνουχίσθησαν από τους ανθρώπους. (Και οι μεν και οι δε είναι ανίκανοι δια γάμον και κατ' ανάγκην μένουν άγαμοι). Υπάρχουν όμως και άλλοι ευνούχοι οι οποίοι δια να αφοσιωθούν εις την βασιλείαν του Θεού και κερδήσουν ασφαλέστερα την σωτηρίαν, ηγωνίσθησαν κατά της εμφύτου ορμής, αυτοπροαιρέτως απέχουν από τον γάμον και ζουν ισοβίως αγνοί και παρθένοι. Οποιος ημπορεί να παραδεχθή και να εφαρμόση τον λόγον αυτόν, ας προχωρήση στον δρόμον της σωφροσύνης και αγνότητος".
19,13 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ παιδία, ἵνα ἐπιθῇ αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ προσεύξηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

19,13 Τοτε έφεραν προς αυτόν μικρά παιδιά, δια να βάλη επάνω εις τα κεφάλια τα χέρια του, να τα ευλογήση και να προσευχηθή δι' αυτά. Οι μαθηταί όμως, δια να μη ενοχληθή ο διδάσκαλός των, επέπληξαν εκείνους που τα έφεραν.
19,14 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
19,14 Αλλά ο Ιησούς είπεν· “αφήστε τα παιδιά και μη τα εμποδίζετε να έλθουν προς εμέ. Διότι εις αυτά, και εις εκείνους που ομοιάζουν με αυτά ως προς την απλότητα και την αθωότητα, ανήκει η βασιλεία των ουρανών”.
19,15 καὶ ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἐπορεύθη ἐκεῖθεν.
19,15 Και αφού έβαλε τα χέρια επάνω τους και τα ευλόγησε, ανεχώρησε από εκεί.
19,16 Καὶ ἰδοὺ εἷς προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;
19,16 Και ιδού ένας προσήλθε εις αυτόν και του είπε· “διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθόν πρέπει να κάμω, δια να έχω ζωήν αιώνιον;”
19,17 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωήν, τήρησον τὰς ἐντολάς.
19,17 Ο δε Ιησούς του είπε· “τι με λέγεις αγαθόν, αφού με νομίζεις απλούν άνθρωπον; Κανείς δεν είναι απόλυτα αγαθός, ει μη μόνον ένας, ο Θεός. Εάν δε θέλης να εισέλθης εις την αιώνιον ζωήν, τήρησε τας εντολάς”.
19,18 λέγει αὐτῷ· ποίας; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· τὸ οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις,
19,18 Λεγει εις αυτόν· “ποίας;” Ο δε Ιησούς του είπε·“τας γνωστάς, δηλαδή το να μη φονεύσης, να μη μοιχεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης,
19,19 τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.
19,19 τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου. Και να αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον ευατόν σου”.
19,20 λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;
19,20 Λεγει εις αυτόν ο νέος με κάποιαν προχειρότητα· “όλα αυτά τα έχω τηρήσει από την νεανική μου ηλικίαν· τι μου λείπει ακόμη δια να γίνω άξιος της βασιλείας των ουρανών;”

19,21 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.
19,21 Είπε εις αυτόν ο Ιησούς· "Εάν θέλης να είσαι τέλειος, πήγαινε, πώλησε τα υπάρχοντά σου, μοίρασέ τα στους πτωχούς και θα αποκτήσης θησαυρόν στον ουρανόν, και έλα ακολούθησέ με".
19,22 ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.
19,22 Αλλ' όταν ο νέος ήκουσε αυτόν τον λόγον, έφυγε λυπημένος, διότι είχε πολλά κτήματα και η καρδιά του ήταν κολλημένη εις αυτά.
19,23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.
19,23 Ο δε Ιησούς είπε στους μαθητάς του· "αληθινά σας λέγω ότι πολύ δύσκολα θα εισέλθη πλούσιος εις την βασιλείαν των ουρανών.
19,24 πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.
19,24 Και πάλιν σας λέγω, είναι ευκολώτερον να περάση γκαμήλα από την τρύπα που ανοίγει η βελόνι, παρά πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού".
19,25 ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐξεπλήσσοντο σφόδρα λέγοντες· τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;
19,25 Οταν άκουσαν οι μαθηταί τα λόγια αυτά, έπεσαν εις μεγάλην έκπληξιν και με κάποια αποκαρδίωσιν είπαν· "ποιός τάχα ημπορεί να σωθή;"
19,26 ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.
19,26 Ο δε Ιησούς τους εκύτταξε κατάματα και είπεν· "η σωτηρία είναι δια τους ανθρώπους έργον αδύνατον, αλλά στον Θεόν όλα είναι δυνατά, άρα και η σωτηρία των πλουσίων, όπως και όλων εκείνων οι οποίοι κατά κάποιον τρόπον ανακατεύονται με χρήματα και κτήματα. Αρκεί να έχουν την διάθεσιν της αυταπαρνήσεως και θυσίας".
19,27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;
19,27 Τοτε απεκρίθη ο Πετρος και του είπε· "ιδού ημείς αφήσαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν. Ποία τάχα θα είναι η αμοιβή μας;"

19,28 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.
19,28 Ο δε Ιησούς απήντησεν εις αυτούς· “σας διαβεβαιώνω ότι σεις που με έχετε ακολουθήσει εδώ εις την γην, όταν εις την συντέλεια των αιώνων αναδημιουργηθή νέος κόσμος και αναστηθούν οι νεκροί και ο υιός του ανθρώπου καθίση επάνω στον ένδοξον θρόνον του, τότε και σεις θα καθίσετε επάνω εις δώδεκα θρόνους, δια να κρίνετε τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.
19,29 καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.
19,29 Και κάθε ένας, ο οποίος προς χάριν μου αφήκε οικίας η αδελφούς η αδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναίκα η χωράφια, θα λάβη εδώ εις την γην εκατό φορές περισσότερα και, το σπουδαιότερον, θα κληρονομήση την αιωνίαν ζωήν.
19,30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.
19,30 Πολλοί δε που στον κόσμον αυτόν, ένεκα των αξιωμάτων τα οποία κατέχουν και όχι δια την αρετήν των, είναι πρώτοι, εις την βασιλείαν των ουρανών θα είναι τελευταίοι και πολλοί που στον κόσμον αυτόν θεωρούνται τελευταίοι, θα είναι εκεί πρώτοι.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 20

20,1 Ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωΐ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.
20,1 Δια να εννοήσετε δε αυτήν την αλήθειαν, ακούσατε μία παραβολήν. Η βασιλεία των ουρανών είναι ομοία με ένα άνθρωπον νοικοκύρην, ο οποίος πρωί-πρωί εβγήκε να μισθώση εργάτας δια το αμπέλι του.
20,2 καὶ συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.
20,2 Και αφού εσυμφώνησε με τους εργάτας να τους πληρώνη ως ημερομίσθιον ένα δηνάριον, τους έστειλε στο αμπέλι του.

20,3 καὶ ἐξελθὼν περὶ τρίτην ὥραν εἶδεν ἄλλους ἑστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργούς,
20,3 Εβγήκε πάλιν κατά τας εννέα το πρωί εις την αγοράν και είδε άλλους εργάτας να στέκουν εκεί χωρίς εργασίαν και να περιμένουν μήπως τους μισθώση κανείς.
20,4 καὶ ἐκείνοις εἶπεν· ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον δώσω ὑμῖν. οἱ δὲ ἀπῆλθον.
20,4 Και εις εκείνους είπε· Πηγαίνετε και σεις στο αμπέλι και ο,τι είναι δίκαιον θα σας δώσω. Και εκείνοι επήγαν.
20,5 πάλιν ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐνάτην ὥραν ἐποίησεν ὡσαύτως.
20,5 Και πάλιν εβγήκε κατά τας δώδεκα και τας τρστο απόγευμα και έκαμε το ίδιο.
20,6 περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐξελθὼν εὗρεν ἄλλους ἑστῶτας ἀργούς, καὶ λέγει αὐτοῖς· τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;
20,6 Οταν δε κατά τας πέντε εβγήκε, ευρήκε και άλλους εργάτας να στέκουν χωρίς εργασίαν και τους λέγει· Διατί στέκεσθε εδώ όλην την ημέραν άνεργοι;
20,7 λέγουσιν αὐτῷ· ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. λέγει αὐτοῖς· ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον λήψεσθε.
20,7 Λεγουν προς αυτόν· Διότι κανείς δεν μας εμίσθωσε. Λεγει εις αυτούς· Πηγαίνετε και σεις στο αμπέλι μου και ο,τι είναι δίκαιον θα πάρετε.
20,8 ὀψίας δὲ γενομένης λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· κάλεσον τοὺς ἐργάτας καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθόν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἕως τῶν πρώτων.
20,8 Οταν δε εβράδιασε, λέγει ο κύριος του αμπελιού στον διαχειριστήν του· Καλεσε τους εργάτας και δώσε τους τον μισθόν, αρχίζοντας από τους τελευταίους και προχωρώντας στους πρώτους.
20,9 καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον.
20,9 Και όταν ήλθαν αυτοί που έπιασαν δουλειά κατά τας πέντε το απόγευμα, επήρε ο καθένας τους από ένα δηνάριον.
20,10 ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι ἐνόμισαν ὅτι πλείονα λήψονται, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.

20,10 Οταν δε ήλθαν οι πρώτοι ενόμισαν ότι θα πάρουν περισσότερα, αλλά επήραν και αυτοί από ένα δηνάριον.
20,11 λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου
20,11 Οταν όμως το επήραν, εμουρμούριζαν δυσαρεστημένοι εναντίον του οικοδεσπότου
20,12 λέγοντες ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα.
20,12 και έλεγαν ότι αυτοί οι τελευταίοι μίαν μόνον ώρα εδούλεψαν και τους επλήρωσες ίσα με ημάς οι οποίοι εβαστάσαμε το ολοήμερον βάρος της εργασίας και όλον τον καύσωνα.
20,13 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν ἑνὶ αὐτῶν· ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;
20,13 Ο οικοδεσπότης απεκρίθη και είπε εις ένα από αυτούς· Φιλε, δεν σε αδικώ· δεν συνεφώνησες μαζή μου ένα δηνάριο ως ημερομίσθιον;
20,14 ἆρον τὸ σὸν καὶ ὕπαγε· θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί·
20,14 Παρε, λοιπόν, αυτό που σου ανήκει και πήγαινε. Θελω δε εις αυτόν τον τελευταίον να δώσω ο,τι έδωσα και εις σε·
20,15 ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; εἰ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;
20,15 η μήπως δεν έχω το δικαίωμα να κάνω, ο,τι θέλω εις την ιδικήν μου περιουσίαν. Η εάν το μάτι σου είναι φθονερό και αχόρταστο διότι εγώ είμαι αγαθός, ποίος πταίει; Ασφαλώς η ιδική σου μοχθηρία.
20,16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι· πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.
20,16 Ετσι θα είναι πρώτοι αυτοί που εκλήθησαν τελευταία και ειργάσθησαν με ζήλον και θα είναι τελευταίοι οι πρώτοι, ένεκα του φθόνου και της χαλαρώσεώς των. Διότι πολλοί είναι εκείνοι που έχουν κληθή, ολίγοι όμως είναι οι εκλεκτοί, που θα εργασθούν μέχρι τέλους με φλογεράν επιθυμίαν και θερμόν ζήλον”.
20,17 Καὶ ἀναβαίνων ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητὰς κατ᾿ ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ εἶπεν αὐτοῖς.
20,17 Οταν δε ανέβαινε ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα, επήρε τους δώδεκα μαθητάς του ιδιαιτέρως και καθώς εβάδιζαν εις την οδόν είπεν εις αυτούς.

20,18 ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ,
20,18 "Ιδού αναβαίνομεν τώρα εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθή στους αρχιερείς και γραμματείς και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον
20,19 καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.
20,19 και θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτρας στρατιώτας της Ρωμης, δια να τον εμπαίξουν και να τον μαστιγώσουν και να τον σταυρώσουν· αλλά κατά την τρίτην ημέρα θα αναστηθή".
20,20 Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς προσκυνοῦσα καὶ αἰτοῦσά τι παρ᾽ αὐτοῦ.
20,20 Τοτε τον επλησίασεν η μητέρα των υιών του Ζεβεδαίου, μαζή με τα παιδιά της, τον επροσκύνησε με ευλάβειαν και εφαίνετο ότι κάτι ήθελε να ζητήση από αυτόν.
20,21 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· τί θέλεις; λέγει αὐτῷ· εἰπὲ ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.
20,21 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτήν· "τι θέλεις;" Λεγει εις αυτόν· "Δώσε εντολήν να καθίσουν τα δύο αυτά παιδιά μου ο ένας από τα δεξιά σου και ο άλλος από τα αριστερά σου, όταν συ θα αναλάβης την βασιλείαν σου".
20,22 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, ἢ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα.
20,22 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· "δεν γνωρίζετε, τι ζητείτε. Ημπορείτε να πίετε το ποτήριον του πόνου, το οποίον εγώ μέλλω να πίω, η να βαπτισθήτε το βάπτισμα του αίματος και των παθημάτων, το οποίον εγώ βαπτίζομαι;" Λεγουν εις αυτόν· "ημπορούμεν".
20,23 καὶ λέγει αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου.
20,23 Και λέγει εις αυτούς· "το μεν ποτήριόν μου θα το πίετε και το βάπτισμα των παθημάτων, το οποίον εγώ βαπτίζομαι, θα

βαπτισθήτε. Το να καθίσετε όμως εις τα δεξιά μου και τα αριστερά μου δεν είναι ιδικόν μου δικαίωμα να το δώσω εις όποιον απλώς το ζητήσει· αλλά θα δοθή από τον δίκαιον Πατέρα μου εις εκείνους δια τους οποίους έχει ετοιμασθή" (δηλαδή δια τους πιστούς εις αυτόν και καλούς αγωνιστάς στον δρόμον της αρετής).
20,24 καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.
20,24 Και οι δέκα όταν ήκουσαν αυτά, ηγανάκτησαν δια την φιλόδοξον συμπεριφοράν των δύο αδελφών, οι οποίοι επροσπαθούσαν να τους παραγκωνίσουν, δια να λάβουν αυτοί τα μεγαλύτερα αξιώματα.
20,25 ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς εἶπεν· οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.
20,25 Ο δε Ιησούς τους εκάλεσε κοντά του και τους είπε· "ξέρετε, ότι οι άρχοντες των εθνών φέρονται δεσποτικώς προς αυτά σαν απόλυτοι κυρίαρχοί των και εκείνοι που κατέχουν μεγάλα αξιώματα ασκούν ανεξέλεκτον τυραννικήν κυριαρχίαν εις αυτούς, σαν να τους έχουν δούλους.
20,26 οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ᾽ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος,
20,26 Τετοιο πράγμα όμως μεταξύ σας δεν πρέπει να συμβαίνη. Αλλ' όποιος θέλει να αναδειχθή μέγας μεταξύ σας, ας είναι υπηρέτης σας.
20,27 καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος·
20,27 Και όποιος θέλει να είναι μεταξύ σας πρώτος, οφείλει να γίνη δούλος και να προσφέρη εις όλους με αγάπην και ταπεινοφροσύνην τας υπηρεσίας του.
20,28 ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.
20,28 Οπως ακριβώς ο υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να υπηρετηθή, αλλά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν του λύτρον, δια να εξαγοράση και ελευθερώση από την αμαρτίαν και τον αιώνιον θάνατον πολλούς, οι οποίοι θα πιστεύσουν εις αυτόν".
20,29 Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἱεριχὼ ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.
20,29 Και ενώ έβγαιναν από την Ιεριχώ, τον ηκολούθησεν λαός πολύς.

20,30 καὶ ἰδοὺ δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδόν, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυΐδ.
20,30 Και ιδού δύο τυφλοί, που εκάθηντο παραπλεύρως από τον δρόμον, καθώς ήκουσαν ότι ο Ιησούς διέρχεται, εφώναξαν και είπαν· "ελέησέ μας, Κυριε, συ που είσαι ο ένδοξος απόγονος του Δαυΐδ".
20,31 ὁ δὲ ὄχλος ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα σιωπήσωσιν· οἱ δὲ μεῖζον ἔκραζον λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυΐδ.
20,31 Το δε πλήθος τους επέπληξε να σιωπήσουν (δια να μη ενοχλούν τάχα τον διδάσκαλον). Αλλά εκείνοι ακόμη δυνατώτερα εκραύγαζαν λέγοντες· "ελέησέ μας, Κυριε, υιέ του Δαυΐδ".
20,32 καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε· τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;
20,32 Και ο Ιησούς, αφού εστάθη, τους εκάλεσε κοντά του και τους είπε· "τι θέλετε να κάμω εις σας;"
20,33 λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιχθῶσιν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί.
20,33 Λεγουν εις αυτόν· "Κυριε, θέλομεν να ανοιχθούν τα μάτια μας".
20,34 σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.
20,34 Ο δε Ιησούς τους ευσπλαγχνίσθη, ήγγισε τα μάτια των και αμέσως αυτοί απέκτησαν το φως των και με ευγνωμοσύνην πολλήν τον ηκολούθησαν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 21

21,1 Καὶ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθον εἰς Βηθσφαγῆ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητὰς
21,1 Οταν δε επλησίασαν εις τα Ιεροσόλυμα και ήλθαν εις Βηθσφαγή, κοντά στο όρος των ελαιών, τότε έστειλε ο Ιησούς δύο μαθητάς
21,2 λέγων αὐτοῖς· πορεύθητε εἰς τὴν κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ᾿ αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.
21,2 λέγων εις αυτούς· "πηγαίνετε στο χωριό, που είναι απέναντί σας, και αμέσως θα βρήτε εκεί μίαν δεμένην όνον και το πουλάρι

μαζή της· λύσατέ την και φέρετέ τα εις εμέ.
21,3 καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρείαν ἔχει· εὐθέως δὲ ἀποστέλλει αὐτούς.
21,3 Και αν κανείς σας πη τίποτε και θελήση να σας εμποδίση, θα πήτε· "Οτι ο Κυριος τα χρειάζεται· πολύ δε σύντομα θα σας τα επιστρέψη".
21,4 τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος·
21,4 Ολο δε αυτό έγινε, δια να εκπληρωθή εκείνο που ελέχθη δια του προφήτου Ζαχαρίου, ο οποίος είπε·
21,5 εἴπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι πραΰς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.
21,5 "να πήτε εις την θυγατέρα Σιών, την Ιερουσαλήμ, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται προς σε, πράος και ταπεινός, καθήμενος επάνω εις όνον και εις πουλάρι, γέννημα υποζυγίου".
21,6 πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,
21,6 Επήγαν οι μαθηταί και έκαμαν καθώς τους διέταξε ο Ιησούς. (Και αναμφιβόλως εθαύμασαν, όταν είδαν ότι τα πράγματα έγιναν, όπως ακριβώς τους είχε προείπει ο Διδάσκαλος).
21,7 ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν.
21,7 Εφεραν πράγματι την όνον και το πουλάρι της, έβαλαν επάνω εις αυτά τα ενδύματα των, επάνω εις τα οποία και εκάθισεν ο διδάσκαλος.
21,8 ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ.
21,8 Τα δε πολλά πλήθη του λαού, που συνώδευαν τον Κυριον, έστρωναν εις ένδειξιν σεβασμού τα ενδύματά των στον δρόμον, δια να περάση επάνω από αυτά ο Ιησούς, και οι άλλοι έκοπταν κλάδους από δένδρα και έστρωναν στον δρόμον.
21,9 οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

21,9 Τα πλήθη δε του λαού, τόσον εκείνα που προηγούντο όσον και εκείνα που ακολουθούσαν, εφώναζαν δυνατά και έλεγαν· “δόξα και ύμνος στον ένδοξον απόγονον του Δαυΐδ· ευλογημένος ας είναι αυτός που έρχεται εν ονόματι του Κυρίου, δια να σώση τον λαόν· δοξολογίας και ύμνους στον Μεσσίαν ας ψάλλουν αι στρατιαί των αγγέλων, που είναι στους ουρανούς”.
21,10 καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· τίς ἐστιν οὗτος;
21,10 Οταν δε εισήλθεν αυτός εις τα Ιεροσόλυμα, συνεκλονίσθη η πόλις όλη από την μεγαλοπρεπή πομπήν και ερωτούσαν οι κάτοικοι· “ποιός είναι αυτός;”
21,11 οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον· οὗτός ἔστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης ὁ ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.
21,11 Τα δε πλήθη έλεγαν· “Αυτός είναι ο Ιησούς, ο προφήτης από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας”.
21,12 Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς,
21,12 Και εισήλθεν ο Ιησούς στον ναόν του Θεού και εξεδίωξε από τας αυλάς του ιερού τους πωλούντας και αγοράζοντας, ανέτρεψε τα τραπέζια των αργυραμοιβών και τα καθίσματα αυτών που πωλούσαν περιστέρια προς θυσίαν.
21,13 καὶ λέγει αὐτοῖς· γέγραπται, ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.
21,13 Και λέγει εις αυτούς· “είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφήν· Ο οίκος μου θα ονομασθή οίκος προσευχής· αλλά σστον εκάματε, με την αισχροκέρδειαν και την απληστίαν σας, σπήλαιον ληστών”.
21,14 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ χωλοὶ καὶ τυφλοὶ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.
21,14 Και προσήλθαν προς αυτόν εκεί στον ναόν χωλοί και τυφλοί και τους εθεράπευσε.(Και κατά τας δραματικάς εκείνας ημέρας, που προηγήθησαν από το πάθος του, δεν έπαυε να εκδηλώνη με τα θαύματά του την άπειρον αγάπην του προς τους πάσχοντας).
21,15 ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε καὶ τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ λέγοντας,

ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ, ἠγανάκτησαν
21,15 Οταν δε οι αρχιερείς και οι γραμματείς είδαν τα θαυμαστά αυτά έργα που έκανε ο Ιησούς και ήκουσαν τα παιδιά στον ναόν να κράζουν και να λέγουν “δόξα και τιμή στον απόγονον του Δαυΐδ”, ηγανάκτησαν
21,16 καὶ εἶπον αὐτῷ· ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· ναί· οὐδέποτε ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;
21,16 και είπαν εις αυτόν· “ακούεις, τι λέγουν αυτά τα παιδιά;” Ο δε Ιησούς τους είπε· “ναι, ακούω· αλλά διατί σεις ενοχλείσθε; Δεν έχετε, λοιπόν, ποτέ αναγνώσει εις την Γραφήν, που προλέγει ότι από στόμα νηπίων και βρεφών, που θηλάζουν ακόμη, συνέθεσες, ω Θεε, δοξολογίαν;”
21,17 καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως εἰς Βηθανίαν καὶ ηὐλίσθη ἐκεῖ.
21,17 Και εγκαταλείψας αυτούς εβγήκεν έξω από την πόλιν εις την Βηθανίαν και εκεί επέρασε την νύκτα.
21,18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν ἐπείνασε·
21,18 Οταν δε την πρωΐαν επέστρεψε εις την πόλιν, επείνασε·
21,19 καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἦλθεν ἐπ᾿ αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον, καὶ λέγει αὐτῇ· μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ.
21,19 Και καθώς είδε μία συκιά, παραπλεύρως στον δρόμον, επλησίασε εις αυτήν και δεν ευρήκε τίποτε, παρά μόνον φύλλα και λέγει εις αυτήν· “ποτέ πλέον από σε να μη γίνη καρπός στον αιώνα”. Και αμέσως εξηράθηκε η συκιά. (Τούτο δε έκαμε ο Κυριος, δια να συμβολίση την καταδίκην, που επερίμενε τους γραμματείς και Φαρισαίους, οι οποίοι είχαν την εξωτερικήν εμφάνισιν της ευσεβείας, όχι όμως την δύναμιν και την αρετήν αυτής).
21,20 καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν λέγοντες· πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ;
21,20 Οταν δε είδαν οι μαθηταί το καταπληκτικόν αυτό γεγονός, εθαύμασαν και είπαν· “πως εις την στιγμήν εξηράνθηκε η συκιά;”
21,21 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε,

ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε, ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται·
21,21 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι εάν έχετε ακλόνητον πίστιν και δεν αμφιβάλλετε εις την δύναμιν του Θεού, όχι μόνο το θαύμα της συκιάς θα κάμετε, αλλά και αν πήτε στο όρος τούτο· Σηκω και πέσε εις την θάλασσαν, θα γίνη.
21,22 καὶ πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε.
21,22 Και όλα όσα θα ζητήσετε εις την προσευχήν σας με πίστιν θα τα λάβετε”.
21,23 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ λέγοντες· ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην;
21,23 Οταν δε επήγε στον ναόν, προσήλθαν την ώραν που εδίδασκε οι πρεσβύτεροι του λαού και του είπαν· “με ποίαν εξουσίαν κάμνεις αυτά, και ποιός σου έδωκε την εξουσίαν να διώξης τους πωλούντας και αγοράζοντας από τον ναόν, και ενώ δεν εσπούδασες εις καμμίαν ραββινικήν σχολήν, πως διδάσκεις στον λαόν;”
21,24 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα, ὃν ἐὰν εἴπητέ μοι, κἀγὼ ὑμῖν ἐρῶ ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.
21,24 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· “και εγώ θα σας ερωτήσω ένα μόνον λόγον· αν μου απαντήσετε, τότε και εγώ θα σας πω με ποίαν εξουσίαν κάνω αυτά, δια τα οποία σεις αγανακτείτε.
21,25 τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν, ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων; οἱ δὲ διελογίζοντο παρ᾿ ἑαυτοῖς λέγοντες· ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ ἡμῖν, διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ·
21,25 Το βάπτισμα Ιωάννου, ο οποίος όπως ξέρετε έδωσε επίσημον μαρτυρίαν δι' εμέ, από που ήτο; Προήρχετο από τον Θεόν η ήτο απατηλή επινόησις των ανθρώπων;” Εκείνοι τότε εσυλλογίζοντο από μέσα των και έλεγαν· “εάν πούμε ότι ήτο εκ Θεού, θα μας πη, διατί λοιπόν δεν επιστεύσατε στον Ιωάννην και εις όσα εκείνος είπε δι' εμέ;
21,26 ἐὰν δὲ εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων, φοβούμεθα τὸν ὄχλον, πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην.
21,26 Εάν δε πούμε ότι ήτο επινόησις ανθρώπων, φοβούμεθα τον λαόν, διότι όλοι παραδέχονται και τιμούν τον Ιωάννην ως προφήτην”.

21,27 καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ εἶπον· οὐκ οἴδαμεν. ἔφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.
21,27 Και αυτοί, οι ανεγνωρισμένοι διδάσκαλοι του Ισραήλ, είπαν στον Ιησούν καταντροπιασμένοι· “δεν γνωρίζομεν”. Τους είπε τότε και αυτός· “ούτε και εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν κάμνω τα έργα αυτά.
21,28 Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; ἄνθρωπός τις εἶχε τέκνα δύο, καὶ προσελθὼν τῷ πρώτῳ εἶπε· τέκνον, ὕπαγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου.
21,28 Ποίαν δε γνώμην έχετε δι' αυτό, που θα σας πω; Ενας άνθρωπος είχε δύο υιούς και προσελθών στον πρώτον είπε· παιδί μου, πήγαινε να εργασθής σήμερα στο αμπέλι μου.
21,29 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς ἀπῆλθε.
21,29 Εκείνος δε αποκριθείς είπε· Δεν θέλω· ύστερα όμως μετεμελήθη, άλλαξε γνώμην και επήγε.
21,30 καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ εἶπεν ὡσαύτως. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἐγώ, κύριε· καὶ οὐκ ἀπῆλθε.
21,30 Και προσελθών ο πατέρας στο δεύτερο παιδί του είπε ο,τι και στο πρώτον. Εκείνος δε αποκριθείς είπε· ευχαρίστως, κύριε, πηγαίνω στο αμπέλι”· αλλά δεν επήγε.
21,31 τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τὸ θέλημα τοῦ πατρός; λέγουσιν αὐτῷ· ὁ πρῶτος. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
21,31 Ποίος από τους δυό έκαμε το θέλημα του πατρός;” Λεγουν εις αυτόν· “ο πρώτος”. Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “σας διαβεβαιώνω, ότι οι τελώναι και αι πόρναι, οι οποίοι έδειξαν εις την αρχήν ανυπακοήν προς τον Θεόν, τώρα επειδή μετενόησαν προπορεύονται εις την βασιλείαν του Θεού από σας, οι οποίοι με τα λόγια μόνον και όχι με τα έργα δείχνετε υπακοήν στον Θεόν.
21,32 ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὕστερον τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ.
21,32 Διότι ήλθε προς σας ο Ιωάννης κηρύττων και φανερώνων με τα έργα του και τα λόγια του τον δρόμον της δικαιοσύνης και δεν επιστεύσατε εις αυτόν. Οι τελώναι όμως και αι πόρναι επίστευσαν εις

αυτόν. Σεις δε, και όταν είδατε αυτούς να πιστεύουν, δεν μετενοήσατε, ώστε να πιστεύσετε ύστερα εις αυτόν.
21,33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν.
21,33 Ακούστε και άλλην παραβολήν· ένας άνθρωπος οικοδεσπότης εφύτευσε αμπέλι και ύψωσε γύρω από αυτό φράκτην και έσκαψε μέσα εις αυτό πατητήρι και δεξαμένην και έκτισε πύργον, δια να μένουν οι εργάται και οι φύλακες· ενοικίασε αυτό εις γεωργούς και ανεχώρησε εις άλλην χώραν.
21,34 ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.
21,34 Οταν δε επλησίασε ο καιρός του τρυγητού, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς, δια να πάρουν τους καρπούς που εδικαιούτο.
21,35 καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.
21,35 Οι δε γεωργοί, μοχθηροί και άπληστοι, συνέλαβαν τους δούλους και άλλον μεν έδειραν, άλλον δε εφόνευσαν, άλλον δε ελιθοβόλησαν.
21,36 πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.
21,36 Παλιν ο οικοδεσπότης έστειλε άλλους δούλους περισσοτέρους από τους πρώτους και έκαμαν εις αυτούς τα ίδια.
21,37 ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων· ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.
21,37 Υστερα δε έστειλε προς αυτούς τον υιόν του λέγων· Οι άνθρωποι αυτοί θα εντραπούν τουλάχιστον το παιδί μου.
21,38 οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.
21,38 Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν τον υιόν, είπαν μεταξύ των· Αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε, ας τον φονεύσωμεν και ας καταλάβωμεν οριστικά πλέον ημείς την κληρονομίαν του.

21,39 καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν.
21,39 Και αφού τον συνέλαβαν, τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και εκεί τον εφόνευσαν".(Κακοί γεωργοί, οι πνευματικοί άρχοντες του Ισραήλ, ασεβείς και αχάριστοι προς τον οικοδεσπότην, εξεμεταλλεύοντο την άμπελον, δηλαδή τον Ιουδαϊκόν λαόν, εκακοποιούσαν και εφόνευον τους προφήτας, που έστελλε ο Θεός, και τέλος θα εφόνευαν με σταυρικόν θάνατον τον υιόν του Θεού, τον Χριστόν, έξω από την Ιερουσαλήμ, δια να μείνουν ανενόχλητοι εκμεταλλευταί της αμπέλου του Θεού).
21,40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;
21,40 Μετά την διήγησιν της παραβολής ηρώτησε τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους του λαού ο Χριστός· "όταν λοιπόν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι θα κάμη στους γεωργούς εκείνους;"
21,41 λέγουσιν αὐτῷ· κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν.
21,41 Και αυτοί του απήντησαν· "τόσον κακοί που υπήρξαν, κακώς θα τους εξολοθρεύση και θα εμπιστευθή εις άλλους γεωργούς τον αμπελώνα, οι οποίοι θα δώσουν εις αυτόν τους καρπούς εις τας καταλλήλους εποχάς".
21,42 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;
21,42 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "ουδέποτε λοιπόν εδιαβάσατε εις τας Γραφάς· λίθον, δηλαδή εμέ, τον οποίον απέρριψαν ως ακατάλληλον οι κτίσται, σεις οι οικοδόμοι του λαού, έγινε ακρογωνιαίος λίθος εις την πνευματικήν οικοδομήν του Θεού, δηλαδή εις την Εκκλησίαν, η οποία έγινε παρά του Θεού και είναι αξιοθαύμαστη στους οφθαλμούς μας;
21,43 διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ᾿ ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς·
21,43 Δια τούτο σας λέγω, ότι θα αφαιρεθή από σας η βασιλεία του Θεού και θα δοθή εις έθνος, που θα παράγη καρπούς, δηλαδή έργα αγαθά.

21,44 καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ᾿ ὃν δ᾿ ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.
21,44 Εκείνος δε, ο οποίος θα πέση εναντίον του ακρογωνιαίου αυτού λίθου, θα κατατσακισθή.
21,45 καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ ἔγνωσαν ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει·
21,45 Και εις όποιον πέση επάνω ο βαρύς αυτός λίθος, θα τον κάμη συντρίμμια και σκόνην".
21,46 καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.
21,46 Και όταν ήκουσαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τας παραβολάς του, ενόησαν πλέον ότι δι' αυτούς ομιλεί. Και παρ' όλον ότι εζητούσαν να τον συλλάβουν, δεν ετόλμησαν, επειδή εφοβήθησαν τον λαόν, ο οποίος εσέβετο και ετιμούσε αυτόν ως προφήτην.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 22

22,1 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λέγων·
22,1 Και συνεχίσας ο Ιησούς την ομιλίαν του προς τους αρχιερείς και Φαρισαίους, ελάλησε προς αυτούς με παραβολάς πάλιν και είπε·
22,2 ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ.
22,2 "Η βασιλεία των ουρανών είναι ομοία με βασιλέα, ο οποίος έκαμε μεγαλοπρεπείς γάμους στο παιδί του.
22,3 καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν.
22,3 Και έστειλε τους δούλους του να καλέση τους προσκαλεσμένους του στους γάμους, αλλά εκείνοι δεν ήθελαν να έλθουν.
22,4 πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους λέγων· εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· ἰδοὺ τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἕτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους.
22,4 Παλιν έστειλε άλλους δούλους λέγων· Ειπέτε στους προσκαλεσμένους· ιδού το συμπόσιον το έχω ετοιμάσει, οι ταύροι

μου και τα καλοθρεμμένα θρεφτάρια έχουν σφαγή και όλα είναι έτοιμα. Ελάτε στους γάμους.
22,5 οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ·
22,5 Αλλ' εκείνοι επεριφρόνησαν την πρόσκλησιν, αδιαφόρησαν και επήγαν άλλος με στο κτήμα του, άλλος δε στο εμπόριόν του.
22,6 οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.
22,6 Οι υπόλοιποι δε, αφού επιασαν τους δούλους, τους ύβρισαν και τους εφόνευσαν.
22,7 ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε.
22,7 Ακούσας δε ο βασιλεύς εκείνος ωργίσθη δια την αχαρακτήριστον συμπεριφοράν των προσκαλεσμένων, έστειλε τα στρατεύματά του, εξωλόθρευσε τους φονείς εκείνους και κατέκαυσε την πόλιν των.
22,8 τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· ὁ μὲν γάμος ἕτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι·
22,8 Τοτε λέγει στους δούλους του· Ο μεν γάμος είναι έτοιμος, αλλά οι προσκεκλημένοι δεν ήσαν άξιοι να παρακαθήσουν στο συμπόσιον.
22,9 πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἐὰν εὕρητε καλέσατε εἰς τοὺς γάμους,
22,9 Πηγαίνετε λοιπόν εκεί, όπου βγάζουν οι δρόμοι και ξεχύνονται οι άνθρωποι, και όσους αν βρήτε καλέσατέ τους στους γάμους.
22,10 καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων.
22,10 Εξήλθον οι δούλοι εκείνοι στους δρόμους και συνεκέντρωσαν όλους όσους ευρήκαν καλούς και κακούς· και εγέμισε η μεγάλη αίθουσα του γαμηλίου συμποσίου από συνδαιτημόνας.
22,11 εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γάμου,
22,11 Οταν δε εισήλθεν ο Βασιλεύς να ίδη τους καθισμένους στο συμπόσιον, παρετήρησεν εκεί ένα άνθρωπον, ο όποιος δεν

εφορούσε κατάλληλον για γάμον ένδυμα
22,12 καὶ λέγει αὐτῷ· ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; ὁ δὲ ἐφιμώθη.
22,12 και λέγει εις αυτόν· Φιλε, πως εμπήκες εδώ, χωρίς να έχης κατάλληλον ένδυμα γάμου; (Επρεπε να φιλοτιμηθής από την τιμήν που σου έκανα και να προσπαθήσης να βρης ένα τέτοιο ένδυμα). Εκείνος δε έμεινε άφωνος.
22,13 τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
22,13 Τοτε είπε ο βασιλεύς στους υπηρέτας· Δεστε του πόδια και χέρια, πέρτε τον και ρίψατέ τον στο πυκνότατον σκότος· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων.
22,14 πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.
22,14 Διότι πολλοί είναι οι προσκεκλημένοι εις την βασιλείαν του Θεού, αλλά ολίγοι είναι οι εκλεκτοί, που δέχονται με ευγνωμοσύνην την πρόσκλησιν και ετοιμάζονται όπως πρέπει".
22,15 Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ.
22,15 Τοτε έφυγαν οι Φαρισαίοι και έκαμαν συμβούλιον και απεφάσισαν να παγιδεύσουν τον Ιησούν με συζήτησιν, που θα άνοιγαν μαζή του.
22,16 καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν λέγοντες· διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων·
22,16 Και στέλνουν εις αυτόν τους μαθητάς των μαζή με τους οπαδούς του Ηρώδου, που ήσαν φίλοι των κατακτητών Ρωμαίων, και του είπαν· "διδάκαλε, γνωρίζομεν καλά ότι είσαι φιλαλήθης και ειλικρινής και ότι τον δρόμον του Θεού με κάθεν αλήθειαν διδάσκεις και δεν σε μέλει για τίποτε, διότι δεν αποβλέπεις, πως να φανής ευχάριστος στους ανθρώπους·
22,17 εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὔ;
22,17 Πες μας λοιπόν, τι γνώμην έχεις; Επιτρέπεται να πληρώνωμεν φόρον στον Καίσαρα η όχι;" (Η ερώτησις ήτο δολία και πανούργος,

διότι εάν έλεγε “ναι” ο Κυριος, θα τον κατήγγελλαν στον λαόν ότι ευνοεί την τυραννικήν κατοχήν των Ρωμαίων· εάν έλεγε “όχι”, θα τον κατήγγελλαν στους Ρωμαίους ως επαναστάτην και εχθρόν του Καίσαρος).
22,18 γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· τί με πειράζετε, ὑποκριταί;
22,18 Αλλ' ο Ιησούς κατενόησεν αμέσως την πονηρία των και είπε· “διατί με πειράζετε υποκριταί;
22,19 ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου. οἱ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ δηνάριον.
22,19 Δείξτε μου το νόμισμα που πληρώνετε ως φόρον”. Εκείνοι δε του έφεραν ένα δηνάριον.
22,20 καὶ λέγει αὐτοῖς· τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή;
22,20 Και λέγει εις αυτούς· “Τινος είναι η εικών αυτή και η επιγραφή;”
22,21 λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος· τότε λέει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.
22,21 Απήντησαν εις αυτόν· “του Καίσαρος”. Τοτε τους λέγεις· “δώστε, λοιπόν, πίσω στον Καίσαρα, αυτά που ανήκουν στον Καίσαρα, και στον Θεόν, αυτά που ανήκουν στον Θεόν”
22,22 καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν, καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.
22,22 Και ακούσαντες έμειναν κατάπληκτοι· άφησαν αυτόν και απήλθαν, χωρίς να τολμήσουν να συνεχίσουν την ζυζήτησιν.
22,23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον αὐτῷ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν. καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν
22,23 Την ιδίαν ημέραν προσήλθαν εις αυτόν οι Σαδδουκαίοι, αυτοί οι οποίοι έλεγαν ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών και τον ηρώτησαν
22,24 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωσῆς εἶπεν, ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
22,24 λέγοντες· “διδάσκαλε ο Μωϋσής είπε, εάν κάποιος πεθάνη, χωρίς να αποκτήση τέκνα, πρέπει ο αδελφός του να νυμφευθή την χήραν εκείνου, δια να φέρη υιόν, ο οποίος κατά τον νόμον θα εθεωρείτο παιδί του αδελφού του.
22,25 ἦσαν δὲ παρ᾽ ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ

ἀδελφῷ αὐτοῦ·
22,25 Ησαν, λοιπόν, μεταξύ μας επτά αδελφοί· και ο πρώτος αφού ενυμφεύθη απέθανε και επειδή δεν απέκτησε τέκνα, αφήκε την γυναίκα του στον αδελφόν του.
22,26 ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτά.
22,26 Ομοίως και ο δεύτερος και ο τρίτος έως και τον έβδομον, όλοι ενυμφεύθησαν την γυναίκα.
22,27 ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.
22,27 Υστερα δε από όλους επέθανε και η γυναίκα.
22,28 ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται ἡ γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν.
22,28 Κατά την ανάστασιν λοιπόν των νεκρών εις ποίον από τους επτά θα ανήκη η γυναίκα; Διότι όλοι είχαν αυτήν ως νόμιμον σύζυγον".
22,29 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.
22,29 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε εις αυτούς· "πλανάσθε, διότι δεν γνωρίζετε τας Γραφάς ούτε την δύναμιν του Θεού.
22,30 ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ᾿ ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι.
22,30 Διότι εις την ανάστασιν ούτε οι άνδρες νυμφεύονται, ούτε οι γυναίκες υπανδρεύονται, αλλά είναι όλοι σαν άγγελοι του Θεού στον ουρανόν.
22,31 περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος,
22,31 Ως προς δε την ανάστασιν των νεκρών δεν εδιαβάσατε αυτό που σας έχει λεχθή από τον Θεόν, ο οποίος είπε δια τους τρεις πατριάρχας, που είχαν πλέον αποθάνει·
22,32 ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.
22,32 Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ; Δεν είναι ο Θεός, Θεός νεκρών, που έπαυσαν πλέον να υπάρχουν, αλλά Θεός ζωντανών, όπως είναι και οι πατριάρχαι, οι οποίοι, μολονότι απέθαναν, εξακολουθούν εν τούτοις να ζουν και θα ζουν αιωνίως".(Και τα είπε αυτά, δια να καταδείξη την χονδροειδή άγνοιαν των Σαδδουκαίων και να καταδικάση την μωράν απιστίαν των).

22,33 καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.
22,33 Και όταν ήκουσαν τα πλήθη του λαού αυτά, κατελήφθησαν από βαθύν θαυμασμόν δια την διδασκαλίαν του.
22,34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό,
22,34 Οι δε Φαρισαίοι, όταν ήκουσαν ότι απεστόμωσε τους Σαδδουκαίους, εμαζεύτηκαν στο ίδιο μέρος, όπου ήτο ο Ιησούς,
22,35 καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν, νομικός, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων·
22,35 και ένας από αυτούς νομοδιδάσκαλος, τον ηρώτησε, με την πονηράν διάθεσιν να τον φέρη εις δύσκολον θέσιν, λέγων·
22,36 διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;
22,36 “Διδάσκαλε, ποία είναι η μεγαλυτέρα εντολή μέσα στον νόμον;”
22,37 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου.
22,37 Ο δε Ιησούς απήντησεν εις αυτόν· “να αγαπάς Κυριον τον Θεόν σου με όλην την καρδιάν σου και με όλην την ψυχήν σου και με όλην την δοιάνοιάν σου.
22,38 αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.
22,38 Αυτή είναι η πρώτη και μεγάλη εντολή.
22,39 δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.
22,39 Δευτέρα δε εντολή ομοία με αυτήν· να αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτόν σου.
22,40 ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.
22,40 Επάνω εις τας δύο αυτάς εντολάς όλος ο νόμος και οι προφήται στηρίζονται”. (Και εις την πονηράν εκείνην ερώτησιν έδωσε την θείαν απάντησίν του”.
22,41 Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς
22,41 Ενώ δε ήσαν συγκεντρωμένοι οι Φαρισαίοι, τους ηρώτησεν ο Ιησούς
22,42 λέγων· τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος υἱός ἐστι; λέγουσιν αὐτῷ· τοῦ Δαυΐδ.
22,42 λέγων· “ποίαν γνώμην έχετε περί του Χριστού; Τινος είναι απόγονος;” Λεγουν εις αυτόν· “είναι απόγονος του Δαυΐδ”.

22,43 λέγει αὐτοῖς· πῶς οὖν Δαυΐδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ λέγων,
22,43 Λεγει εις αυτούς· “Εάν είναι ένας απλούς και μόνον απόγονος του Δαυΐδ, πως τότε ο Δαυΐδ, εμπνεόμενος από το Αγιον Πνεύμα, ονομάζει αυτόν Κυριον και Θεόν λέγων,
22,44 εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;
22,44 είπεν ο Κυριος και Θεός στον Κυριον μου και Θεόν, τον Χριστόν, κάθισε εις τα δεξιά μου επί του θρόνου, μέχρις ότου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον, επάνω στο οποίον θα πατούν τα πόδια σου;
22,45 εἰ οὖν Δαυΐδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱός αὐτοῦ ἐστι;
22,45 Εάν λοιπόν ο Δαυίδ ονομάζει αυτόν Κυριον και Θεόν, πως είναι απλούς απόγονός του, όπως σεις νομίζετε; (Ο Δαυίδ λοιπόν, σύμφωνα με αποκάλυψιν εκ μέρους του Θεού, επίστευσε και προεκήρυξε τον Μεσσίαν, τον κατά σάρκα απόγονόν του, ως Κυριον του και Θεόν).
22,46 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ᾿ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.
22,46 Και κανείς δεν ημπόρεσε ούτε λέξιν να απαντήση ούτε ετόλμησε κανείς από εκείνην την ημέραν να ερωτήση πλέον αυτόν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 23

23,1 Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
23,1 Τοτε ο Ιησούς κατά ένα τρόπον επίσημον και έντονον ελάλησε προς τα πλήθη του λαού και τους μαθητάς του
23,2 λέγων· ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.
23,2 λέγων· “εις την διδασκαλικήν έδραν του Μωϋσέως εκάθησαν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι.
23,3 πάντα οὖν ὅσα ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γάρ, καὶ οὐ ποιοῦσι.
23,3 Οσα λοιπόν αν σας διδάσκουν να τηρήτε, τηρείτετα και πράττετέ τα. Μη πράττετε όμως κατά τα έργα αυτών, διότι λέγουν άλλα δεν εφαρμόζουν όσα λέγουν.

23,4 δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά.
23,4 Διότι δένουν φορτία βαρειά και δυσβάστακτα και επιβάλλουν αυτά στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι ούτε με τον δάκτυλον δεν θέλουν να τα κινήσουν.
23,5 πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. πλατύνουσι γὰρ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν,
23,5 Ολα δε τα έργα των τα πράττουν, δια να επιδεικνύωνται και δοξάζωνται από τους ανθρώπους. Διότι δένουν και κρεμούν από τα χέρια των πλατειές λωρίδες με ρητά εκ του Νομου και κατασκευάζουν μεγαλύτερα τα κρόσσια γύρω από τα ιμάτιά των, δια να φανούν έτσι, ότι είναι ευσεβείς και δια να κάμουν εντύπωσιν στους ανθρώπους.
23,6 φιλοῦσι δὲ τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς
23,6 Αγαπούν δε να καταλαμβάνουν τας πρώτας θέσεις εις τα δείπνα και τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς
23,7 καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ῥαββὶ ῥαββί.
23,7 και να τους χαιρετούν οι άνθρωποι με βαθείας υποκλίσεις και εκδηλώσεις σεβασμού και να προσφωνούνται από τους ανθρώπους· Διδάσκαλε, διδάσκαλε.
23,8 ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε.
23,8 Αλλά σεις μη επιδιώκετε να καλήσθε διδάσκαλοι· διότι ένας είναι ο διδάσκαλος σας, ο Χριστός, όλοι δε σεις είσθε αδελφοί και άρα ίσοι μεταξύ σας.
23,9 καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
23,9 Και πατέρα, είτε σαρκικόν είτε πνευματικόν, με την έννοιαν ότι αυτός έχει απόλυτον κύρος απέναντί σας και απεριόριστον εξουσίαν, μη καλέσετε κανένα εδώ εις την γην, διότι ένας είναι ο πατήρ σας, ο εν τοις ουρανοίς.
23,10 μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός.

23,10 Ούτε να ονομασθήτε καθηγηταί, διότι ένας είναι ο μοναδικός και τέλειος καθηγητής σας, ο Χριστός, (ο οποίος και μόνος διδάσκει ανόθευτον την αλήθεια και καθοδηγεί με ασφάλειαν τους ανθρώπους στον δύσκολον δρόμον της σωτηρίας).
23,11 ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος.
23,11 Και εκείνος, που είναι μεγαλύτερος μεταξύ σας ως προς την γνώσιν και το αξίωμα πρέπει με ταπείνωσιν και καλωσύνην να υπηρετή τους άλλους.
23,12 ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.
23,12 Οποιος δε υπερηφανευθή και υψώσει τον ευατόν του απέναντι των άλλων θα ταπεινωθή και όποιος με χριστιανικήν αγάπην και συναίσθησιν ταπεινώσει τον ευατόν του και γίνη υπηρέτης των άλλων, θα εξυψωθή και δοξασθή από τον Θεόν.
23,13 Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρῖμα.
23,13 Αλλοίμονον δε εις σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι, άπληστοι και πλεονέκται καθώς είσθε, κατατρώγετε τας οικίας των χηρών και συγχρόνως με το πρόσχημα της ευλαβείας κάνετε μακράς προσευχάς· δια τούτο και θα τιμωρηθήτε από την θείαν δικαιοσύνην πολύ περισσότερο, παρ' όσον οι άλλοι άρπαγες και κλέπται.
23,14 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.
23,14 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι με την διεστραμμένην διδασκαλίαν σας, που την παρουσιάζετε ως διδασκαλίαν τάχα του Θεού, κλείετε την βασιλείαν του Θεού εμπρός από τους ανθρώπους. Ετσι, και σεις δεν εισέρχεσθε, αλλά και εκείνους που θέλουν να εισέλθουν δεν τους αφήνετε
23,15 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.
23,15 Αλλοίμονόν σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι γυρίζετε εις όλα τα μέρη, περιέρχεσθε την θάλασσαν και την ξηράν, δια να κάμετε ένα ειδωλολάτρην προσήλυτον Ιουδαίον. Και όταν γίνη,

τον εξωθείτε εις την κακίαν και την πώρωσιν και τον κάνετε γέννημα της κολάσεως δυό φορές χειρότερον από σας.
23,16 Οὐαὶ ὑμῖν, ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ λέγοντες ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ ναῷ, οὐδέν ἐστιν, ὃς δ᾿ ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει.
23,16 Αλλοίμονό σας, οδηγοί τυφλοί, που λέγετε· Αν τυχόν ορκισθή κανείς στον ναόν, δεν είναι τίποτε, όποιος όμως ορκισθή στο χρυσάφι του ναού, οφείλει να τηρήση τον όρκον του.
23,17 μωροὶ καὶ τυφλοί! τίς γὰρ μείζων ἐστίν, ὁ χρυσός ἢ ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσόν;
23,17 Είσθε μωροί και τυφλοί! Διότι ποιός είναι μεγαλυτέρας τιμής άξιος και σεβασμού ο χρυσός η ο ναός που αγιάζει τον χρυσόν;
23,18 καί· ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, οὐδέν ἐστιν, ὃς δ᾿ ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ δώρῳ τῷ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει.
23,18 Και πάλιν λέγετε· όποιος τυχόν ορκισθή στο θυσιαστήριον, είναι σαν να μη έχη κάμει όρκον, όποιος όμως ορκισθή στο δώρον, που έχει προσφερθή επάνω στο θυσιαστήριον, οφείλει να τηρήση τον όρκον του,
23,19 μωροὶ καὶ τυφλοί! τί γὰρ μεῖζον, τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον;
23,19 Μωροί και τυφλοί! Τι είναι ανώτερον και ιερώτερον, το δώρον η το θυσιαστήριον που αγιάζει το δώρον;
23,20 ὁ οὖν ὀμόσας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ·
23,20 Μαθετε λοιπόν, ότι εκείνος που ορκίζεται στο θυσιαστήριον, ορκίζεται εις αυτό και εις όλα όσα υπάρχουν επάνω εις αυτό.
23,21 καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατοικήσαντι αὐτόν·
23,21 Και εκείνος που ορκίζεται στον ναόν, ορκίζεται όχι μόνον εις αυτόν, αλλά και στον Θεόν που τον έχει κάμει κατοικίαν του.
23,22 καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ.
23,22 Και εκείνος που ορκίζεται στον ουρανόν, ορκίζεται συγχρόνως στον θρόνον του Θεού και στον Θεόν, που κάθεται επάνω εις αυτόν.
23,23 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ

ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.
23,23 Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι δίδετε στον ναόν δια τους ιερείς το δέκατον από τον δύοσμον και τον άνηθον και το κύμινον, τηρείτε δηλαδή τας επουσιώδεις διατάξστου Νομου, και αφήσατε τα βαρύτερα και σπουδαιότερα, δηλαδή την δικαίαν κρίσιν και την ευσπλαγχνίαν και την αληθινήν πίστιν· και αυτά έπρεπε να εφαρμόσετε και εκείνα δεν έπρεπε να αφίνετε.
23,24 ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες!
23,24 Οδηγοί τυφλοί, που περνάτε από λεπτό σουρωτήρι το κρασί και το νερό, μήπως καταπιήτε κανένα κουνούπι, ενώ καταπίνετε ολόκληρη γκαμήλα. (Τηρείτε τα μικρά και ασήμαντα και αδιαφορείτε δια τα μεγάλα και σπουδαία).
23,25 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀδικίας.
23,25 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι καθαρίζετε το έξω από το ποτήρι και το πιάτο, μέσα δε αυτά είναι γεμάτα από τροφάς, που προέρχονται από αρπαγές και αδικίες.
23,26 Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρόν.
23,26 Φαρισαίε τυφλέ, καθάρισε πρώτα αυτό που υπάρχει μέσα στο ποτήρι και το πιάτο, ώστε να μη προέρχεται από αδικίαν, αλλά από την τιμίαν εργασίαν σου, δια να γίνη και το απ' έξω καθαρόν. (Μη προσπαθείτε, δηλαδή, εξωτερικώς μόνον να φαίνεσθε ευσεβείς, αλλά προσπαθείτε να αποκτήσετε και την εσωτερικήν καθαρότητα και αγιότητα).
23,27 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.
23,27 Αλλοίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι ομοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, οι οποίοι εξωτερικώς μεν φαίνονται ωραίοι, ενώ από μέσα είναι γεμάτοι με κόκκαλα πεθαμένων και με κάθε ακαθαρσίαν.

23,28 οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.
23,28 Ετσι και σεις, εξωτερικώς μεν φαίνεσθε στους ανθρώπους δίκαιοι, ενώ από μέσα είσθε γεμάτοι από υποκρισίαν και κάθε παρανομίαν.
23,29 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων,
23,29 Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και στολίζετε τα μνημεία των δικαίων
23,30 καὶ λέγετε· εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν.
23,30 και λέτε, εάν εζούσαμε εις τας ημέρας των προγόνων μας, δεν θα συμμετείχαμε εις την αιματοχυσίαν και τον άδικον θάνατον των προφητών.
23,31 ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοί ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας.
23,31 Ωστε σεις οι ίδιοι βεβαιώνετε ότι είσθε γνήσιοι και αντάξιοι απόγονοι εκείνων, που εφόνευσαν τους προφήτας.
23,32 καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν.
23,32 Λοιπόν ολοκληρώστε και εσείς το έργον των πατέρων σας, κάμετε όσα εκείνοι δεν έκαμαν, φονεύσατε τον Μεσσίαν, δια να φθάσετε έτσι στο έσχατον όριον της κακίας.
23,33 ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν! πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;
23,33 Φιδια, οχιές, πως είνα δυνατόν να αποφύγετε την δικαίαν και τρομεράν καταδίκην της γέεννης;
23,34 διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐτῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν καὶ διώξετε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν,
23,34 Δια να σας δώσω την τελευταίαν πολύτιμον ευκαιρίαν να σωθήτε, ιδού εγώ στέλνω εις σας προφήτας και σοφούς και δαδασκάλους του νόμου μου, τους Αποστόλους μου. Σεις όμως άλλους από αυτούς θα φονεύσετε και θα σταυρώσετε και άλλους θα

τους μαστιγώσετε εις τας συναγωγάς σας και θα τους διώξετε από πόλιν εις πόλιν.
23,35 ὅπως ἔλθῃ ἐφ᾿ ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβελ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
23,35 Δια να πέση έτσι επάνω σας το αθώον αίμα που εχύθη άδικα εις την γην, από το αίμα του δικαίου Αβελ έως το αίμα του Ζαχαρίου, του υιού Βαραχίου, τον οποίον εφονεύσατε μεταξύ του ναού και του θυσιστηρίου, χωρίς να φοβηθήτε ούτε του τόπου τούτου την ιερότητα.
23,36 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἥξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην.
23,36 Σας διαβεβαιώνω ότι όλα αυτά θα ξεσπάσουν εις την γενεάν αυτήν.
23,37 Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτέννουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε.
23,37 Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, συ που φονεύστους προφήτας και λιθοβολείς εκείνους που ο Θεός σου έχει στείλει! Ποσες και πόσες φορές ηθέλησα να περιμαζεύσω τα παιδιά σου, όπως η κλώσσα συγκετρώνει τα μικρά πουλιά της κάτω από τις φτερούγες της, και δεν ηθελήσατε.
23,38 ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος.
23,38 Ιδού, προς τιμωρίαν της κακίας σας και καταστροφήν σας αφίνεται έρημος και απροσταύτετος από τον Θεόν η πόλις σας και ο ναός.
23,39 λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μή με ἴδητε ἀπ᾿ ἄρτι ἕως ἂν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
23,39 Διότι σας λέγω ότι δεν θα με δήτε πλέον, έως ότου μετανοημένοι πήτε· Ευλογημένος είναι αυτός, που έρχεται εν ονόματι του Κυρίου”.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 24

24,1 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ.
24,1 Και καθώς εξήλθεν ο Ιησούς και έφευγεν οριστικώς πλέον από τον ναόν, τον επλησίασαν οι μαθηταί δια να του δείξουν τας ωραίας οικοδομάς του ναού.
24,2 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῇ ᾧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται.
24,2 Ο δε Ιησούς τους είπεν· “δεν βλέπετε με θαυμασμόν όλα τα ωραία αυτά κτίρια; Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα μείνη εδώ πέτρα επάνω στην πέτρα, που να μη μεταβληθή εις συντρίμματα”.
24,3 καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ᾽ ἰδίαν λέγοντες· εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;
24,3 Και ενώ αυτός εκάθητο στον όρος των Ελαιών, τον επλησίασαν οι μαθηταί ιδιαιτέρως και του είπαν· “πες μας, πότε θα γίνουν αυτά και ποιό θα είναι το σημείον, που θα προαναγγέλη την ένδοξον παρουσίαν σου και το τέλος του κόσμου;”
24,4 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.
24,4 Και απεκρίθη ο Ιησούς και τους είπε· “προσέχετε μήπως τυχόν σας πλανήση κανείς.
24,5 πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.
24,5 Διότι πολλοί θα έρθουν με το ιδικόν μου όνομα και θα λέγουν· εγώ είμαι ο Χριστός και θα παρασύρουν πολλούς στον δρόμον της πλάνης.
24,6 μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ᾽ οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος.
24,6 Θα ακούσετε δε πολέμους και φήμες περί πολέμων, που γίνονται μακράν. Προσέχετε, μη ταράσσεσθε, νομίζοντες ότι αυτά είναι σημεία του τέλους. Διότι πρέπει όλα να πραγματοποιηθούν, αλλά ακόμα δεν θα έλθη το τέλος.
24,7 ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους·

24,7 Διότι θα ξεσηκωθή το ένα έθνος ενάντιον του άλλου έθνους, και το ένα βασίλειον εναντίον του άλλου βασιλείου και θα συμβούν στερήσεις και πείνες και επιδημικές αρρώστιες και σεισμοί εις διαφόρους τόπους.
24,8 πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.
24,8 Ολα όμως αυτά θα είναι αρχή των ταλαιπωριών και πόνων.
24,9 τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλῖψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου.
24,9 Τοτε θα σας παραδώσουν εις θλίψεις και βασανηστήρια και θα σας φονεύσουν, και θα είσθε οι μισούμενοι από όλα τα έθνη, διότι θα πιστεύετε και θα κηρύτετε το όνομά μου.
24,10 καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους.
24,10 Και τότε θα κλονισθούν πολλοί εις την πίστιν και θα παραδώσουν στους διώκτας ο ένας τον άλλον και θα μισηθούν μεταξύ των.
24,11 καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς,
24,11 Και πολλοί ψευδοπροφήται θα ξεπροβάλλουν και θα παρασύρουν εις την πλάνην πολλούς.
24,12 καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.
24,12 Και επειδή θα έχη πληθυνθή η αμαρτία και η κακία, θα κρυώση η αγάπη των πολλών προς τον Θεόν και προς τους ανθρώπους. (Η καταπάτησις του νόμου του Θεού, η φαυλότης και η διαφθορά είναι κατάστασις ιδιοτελείας, η οποία συνεπάγεται κατάπτωσιν πνευματικήν, ψύξιν της αγάπης και προς αυτούς ακόμη τους οικείους, απομάκρυνσιν από τον Θεόν και απιστίαν. Η απιστία είναι κατά κανόνα γέννημα της αμαρτίας).
24,13 ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.
24,13 Εκείνος όμως, ο οποίος κατά το διάστημα των δοκιμασιών αυτών θα δείξη μέχρι τέλους υπομονήν, αυτός θα σωθή.
24,14 καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.
24,14 Και θα κηρυχθή αυτό το Ευαγγέλιον της βασιλείας του Θεού εις όλην την οικουμένην, ώστε να είναι η καλή μαρτυρία προς σωτηρίαν δι' όλα τα έθνη, και τότε θα έλθη το τέλος.

24,15 Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν διὰ Διανιὴλ τοῦ προφήτου ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ -ὁ ἀναγινώσκων νοείτω-
24,15 Οταν λοιπόν θα ιδήτε το μισητόν και αηδές κάθαρμα, που θα επιφέρη την ερήμωσιν και τον όλεθρον της Ιερουσαλήμ, όπως έχει προφητευθή από τον Δανιήλ, να στέκεται στον άγιον τόπον-κάθε αναγνώστης ας καταλάβη καλά αυτό· Πρόκειται δια τους κακούργους ψευδοζηλωτάς και τους αιμοχαρείς σικαρίους, που θα βεβηλώνουν τον ναόν, με αναριθμήτους δολοφονίας και άλλα κακουργήματα, και τους μισητούς Ρωμαίους στρατιώτας με τα ειδωλολατρικά των σήματα.
24,16 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη,
24,16 Τοτε, όταν θα δήτε αυτήν την βεβήλωσιν του ιερού, όσοι ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν, ας φύγουν εις τα βουνά, δια να κρυβούν.
24,17 ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβαινέτω ἆραι τὰ ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ,
24,17 Οποιος είναι επάνω εις την ταράτσα, ας μη κατεβή στο σπίτι, δια να πάρη τα πράγματά του, αλλά ας φύγη αμέσως.
24,18 καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ μὴ ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.
24,18 Και εκείνος που με το πουκάμισο εργάζεται στο χωράφι, ας μη γυρίση πίσω να πάρη τα ενδύματά του.
24,19 οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
24,19 Αλλοίμονο δε εις τας εγκύους και εις όσας θα θηλάζουν μικρά παιδιά κατά τας ημέρας εκείνας, διότι δεν θα τους είναι εύκολον να τρέξουν να σωθούν.
24,20 προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος μηδὲ σαββάτῳ.
24,20 Προσεύχεσθε δε να μη γίνη η φυγή σας αυτή εις καιρόν χειμώνος ούτε εις ημέραν Σαββάτου (κατά την οποίαν απαγορεύεται η μεγάλη πορεία).
24,21 ἔσται γὰρ τότε θλῖψις μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ᾽ ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ᾽ οὐ μὴ γένηται.
24,21 Και θα φύγετε τότε με μεγάλην βίαν και τρόμον, διότι θα συμβή θλίψις τόσον μεγάλη, ομοία προς την οποίαν ούτε έχει γίνει από την

αρχήν του κόσμου έως τώρα ούτε και θα γίνη.
24,22 καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.
24,22 Και εάν δεν ωλιγόστευαν αι ημέραι εκείναι, δεν θα εσώζετο κανένας άνθρωπος εις την περιοχήν εκείνην. Αλλά χάριν των εκλεκτών θα περιορισθή ο αριθμός των ημερών εκείνων της τρομεράς θλίψεως.
24,23 τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστὸς ἢ ὧδε, μὴ πιστεύσητε·
24,23 Τοτε εάν κανείς σας πη· Ιδού ο Χριστός είναι εδώ η εκεί, μη πιστεύσετε.
24,24 ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.
24,24 Διότι θα αναφανούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα δώσουν μεγάλα σημεία και θα κάμουν καταπληκτικά έργα, ώστε να πλανήσουν, εάν είναι δυνατόν, και αυτούς ακόμη τους εκλεκτούς.
24,25 Ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν.
24,25 Ιδού σας τα προείπα, ώστε να λάβετε τα μέτρα σας.
24,26 ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν, ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί, μὴ ἐξέλθητε, ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μὴ πιστεύσητε·
24,26 Εάν λοιπόν σας πουν· Ιδού εις την έρημον ευρίσκεται ο Χριστός, μη βγήτε· η εάν σας πουν ότι ο Χριστός ευρίσκεται εις τα πλέον απόμερα και ασφαλή δωμάτια, μη πιστεύσετε.
24,27 ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου·
24,27 Διότι ούτε εις την έρημον ούτε εις σπίτια θα παρουσιασθή ο Χριστός, αλλά όπως η αστραπή βγαίνει από την ανατολή και αμέσως φαίνεται έως την δύσιν, έτσι αμέσως αισθητή εις όλους θα γίνη και η ένδοξος παρουσία του Υιού του ανθρώπου.
24,28 ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.
24,28 Διότι όπου είναι το πτώμα, εκεί θα μαζευτούν αετοί· “όπου υπάρχει ηθική σαπίλα και διαφθορά, εκεί μαζεύονται, δια να δράσουν οι απατεώνες, οι κλέπται και οι εγκληματίαι. Εις εποχάς αποστασίας, παρουσιάζονται ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται).

24,29 Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλῖψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.
24,29 Αμέσως δε, έπειτα από την θλίψιν των ημερών εκείνων ο ήλιος θα σκοτισθή και το γεγγάρι δεν θα δώση το φως του και τα άστρα θα πέσουν από τον ουρανόν και αι ουράνιαι δυνάμεις, αι συγκρατούσαι την αρμονίαν του σύμπαντος, θα σαλευθούν.
24,30 καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.
24,30 Και τότε θα φανή στον ουρανόν το σημείον του υιού του ανθρώπου, και τότε όλαι αι φυλαί της γης, που δεν επίστευσαν, θα οδύρωνται σπαρακτικά, και θα ίδουν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται επάνω εις τας νεφέλας του ουρανού με δύναμιν μεγάλην και δόξαν πολλήν.
24,31 καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καὶ ἐπισυνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ᾿ ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.
24,31 Και θα στείλη τους αγγέλους του, οι οποίοι με φωνήν μεγάλην, σαν από ισχυράν σάλπιγγα, θα συγκεντρώσουν τους εκλεκτούς του από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, από την μίαν άκρην του ουρανού έως την άλλην.
24,32 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν. ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἁπαλὸς καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος·
24,32 Από την συκήν δε μάθετε την παρομοίωσιν· όταν πλέον ο κλάδος της γίνη μαλακός και αναβλαστάνη τα φύλλα, γνωρίζετε ότι πλησιάζει το θέρος.
24,33 οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.
24,33 Ετσι και σεις, όταν ίδετε όλα αυτά, μάθετε ότι έφθασε ο καιρός της κρίσεως του Θεού, που θα τιμωρήση τους Ιουδαίους με καταστροφήν.

24,34 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται.
24,34 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα περάση η γενεά αυτή, έως ότου γίνουν όλα όσα σας προείπα δια την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ.
24,35 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.
24,35 Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα παρέλθουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν εξ ολοκλήρου.
24,36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος.
24,36 Ως προς δε την ημέραν εκείνην και την ώραν της δευτέρας παρουσίας και της μεγάλης κρίσεως κανείς δεν γνωρίζει τόποτε, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, ει μη μόνον ο Πατήρ.
24,37 ὥσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
24,37 Οπως δε υπήρξαν αι ημέραι του Νώε, έτσι θα είναι και η παροσία του υιού του ανθρώπου.
24,38 ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν,
24,38 Διότι, όπως κατά τας ημέρας που προηγήθησαν από τον κατακλυσμόν οι άνθρωποι έτρωγαν και έπιναν ασυλλόγιστοι, ενυμφεύοντο και υπάνδρευαν τα παιδιά των μέχρι της ημέρας, που εμπήκε Νώε εις την κιβωτόν,
24,39 καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἦρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
24,39 και δεν εκατάλαβαν, έως ότου ήλθε ο κατακλυσμός και τους παρέσυρε όλους, έτσι έξαφνα και απροσδόκητα θα γίνη και η παρουσία του υιού του ανθρώπου.
24,40 τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁ εἷς παραλαμβάνεται καὶ ὁ εἷς ἀφίεται·
24,40 Τοτε δύο θα είναι στον αγρόν, ο ένας, ο δίκαιος, παραλαμβάνεται από τους αγγέλους στον ουρανόν και ο άλλος αφίνεται, δια να τιμωρηθή.
24,41 δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μυλῶνι, μία παραλαμβάνεται καὶ μία ἀφίεται.

24,41 Δυο αλέθουν στον μύλον, η μία παραλαμβάνεται και η άλλη αφίνεται.
24,42 γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται.
24,42 Να είσθε λοιπόν άγρυπνοι και προσεκτικοί και πάντοτε έτοιμοι, διότι δεν γνωρίζετε την ώρα κατά την οποίαν ο υιός του ανθρώπου έρχεται.
24,43 Ἐκεῖνο δὲ γινώσκετε ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ φυλακῇ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν εἴασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.
24,43 Γνωρίζετε δε από την πείραν σας και τούτο· ότι δηλαδή, εάν ήξευρε ο οικοδεσπότης, ποίαν ώραν έρχεται ο κλέπτης, θα αγρυπνούσε και δεν θα άφινε να διαρρήξουν το σπίτι του.
24,44 διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι, ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.
24,44 Δια τούτο και σεις πρέπει να γίνεσθε πάντοτε έτοιμοι, διότι εις ώραν που δεν φαντάζεσθε έρχεται ο υιός του ανθρώπου.
24,45 Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ;
24,45 Ποιός τάχα είναι ο πιστός δούλος και συνετός, τον οποίον ο κύριός του εγκατέστησε με εξουσίαν να φροντίζη δια τους άλλους δούλους και να δίδη εις αυτούς την τροφήν των στον κατάλληλον καιρόν;
24,46 μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.
24,46 Μακάριος θα είναι ο δούλος εκείνος, τον οποίον ο κύριος του, όταν έλθη, θα τον εύρη να πράττη έτσι, πιστά και φρόνιμα, με συναίσθησιν της ευθύνης του.
24,47 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.
24,47 Αληθινά σας λέγω, ότι θα τον εγκαταστήση διαχειριστήν και οικονόμον εις όλην του την περιουσίαν.
24,48 ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, χρονίζει ὁ κύριός μου ἐλθεῖν,

24,48 Εάν όμως ο κακός εκείνος δούλος σκεφθή και είπη από μέσα του, αργεί να έλθη ο κύριός μου,
24,49 καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, ἐσθίῃ δὲ καὶ πίνῃ μετὰ τῶν μεθυόντων,
24,49 και αρχίσει να δέρνη τους συνδούλους του και να τρώγη και να πίνη με τους μεθύσους,
24,50 ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει,
24,50 θα έλθη ο κύριος του δούλου εκείνου εις ημέραν που δεν περιμένει και εις ώραν που δεν γνωρίζει.
24,51 καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
24,51 Και θα τον σχίση εις τα δύο και θα τον βάλη μαζή με τους υποκριτάς· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 25

25,1 Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου.
25,1 Τοτε η βασιλεία των ουρανών θα είναι ομοία με δέκα παρθένους, αι οποίαι επήραν τους λύχνους των και εβγήκαν εις προϋπάντησιν του νυμφίου, που θα ήρχετο κατά την νύκτα δια να παραλάβη την νύμφην.
25,2 πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ αἱ πέντε μωραί.
25,2 Πεντε από αυτάς ήσαν φρόνιμοι και αι πέντε μωραί,
25,3 αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ᾿ ἑαυτῶν ἔλαιον·
25,3 αι οποίαι μωραί, όταν επήραν μαζή των τους λύχνους, δεν επήραν και λάδι.
25,4 αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.
25,4 Αι φρόνιμοι όμως μαζή με τους αναμμένους λύχνους των επήραν και λάδι εις ιδιαίτερα δοχεία.

25,5 χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον.
25,5 Επειδή όμως εβράδυνε ο γαμβρός, ενύσταξαν όλαι και εκοιμήθησαν.
25,6 μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.
25,6 Κατά δε το μεσονύκτιον ηκούσθη μεγάλη φωνή· "ιδού ο νυμφίος έρχεται, βγήτε να τον υποδεχθήτε".
25,7 τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.
25,7 Τοτε εσηκώθησαν όλαι αι παρθένοι και ετακτοποίησαν τους λύχνους των.
25,8 αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.
25,8 Αι δε μωραί είπαν εις τας φρονίμους· "δώστε μας από το λάδι σας, διότι οι λύχνοι μας σβήνουν".
25,9 ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς.
25,9 Αι φρόνομοι όμως απήντησαν· "δεν ημπορούμεν να σας δώσωμεν, διότι φοβούμεθα, μήπως δεν φθάση για μας και για σας· πηγαίνετε καλύτερα εις αυτούς που πωλούν και αγοράστε δια λογαριασμόν σας".
25,10 ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι ἦλθεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ᾽ αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.
25,10 Οταν όμως αυταί επήγαιναν να αγοράσουν, ήλθε ο γαμβρός και αι παρθένοι που ήσαν έτοιμοι με τους λύχνους των, εισήλθαν μαζή του εις την αίθουσαν του γάμου και εκλείσθη η θύρα.
25,11 ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.
25,11 Υστερα δε έρχονται και αι άλλαι παρθένοι και λέγουν· "Κυριε, Κυριε, άνοιξέ μας".
25,12 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.
25,12 Εκείνος όμως αποκριθείς είπε· "αληθινά σας λέγω δεν σας γνωρίζω".
25,13 γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

25,13 Λοιπόν να είσθε άγρυπνοι και έτοιμοι, όπως αι φρόνιμοι παρθένοι, διότι δεν γνωρίζετε την ημέρα ούτε την ώραν, κατά την οποίαν ο υιός του ανθρώπου, ο νυμφίος της Εκκλησίας, ο Κυριος και κριτής της οικουμένης, έρχεται. (Δεν γνωρίζεται την ημέραν ούτε την ώραν κατά την οποίαν δια του θανάτου θα φύγετε από τον κόσμον, δια να παρουσισθήτε με τα έργα σας ενώπιον του υιού του ανθρώπου).
25,14 Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ,
25,14 Διότι η βασιλεία των ουρανών και η δευτέρα παρουσία του υιού του ανθρώπου ομοιάζει προς ένα άνθρωπον, ο οποίος, προκειμένου να ταξιδεύση, εκάλεσε τους δούλους του και παρέδωκε εις αυτούς όλα τα υπάρχοντά του, επί αποδώσει λογαριασμού.
25,15 καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν, ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.
25,15 Και εις μεν τον ένα έδωκε πέντε τάλαντα, στον άλλον δύο, στον τρίτον ένα, σύμφωνα με την ικανότητά που είχε ο καθένας. Και αμέσως εταξίδευσε εις μακρυνήν χώραν.
25,16 πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.
25,16 Εκείνος που επήρε τα πέντε τάλαντα, επήγε ειργάσθη με αυτά και εκέρδησε άλλα πέντε τάλαντα.
25,17 ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.
25,17 Το ίδιο και εκείνος που είχε τα δύο, εκέρδησε άλλα δύο.
25,18 ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν ἀπελθὼν ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ.
25,18 Εκείνος όμως που επήρε το ένα τάλαντον, επήγε, έσκαψε εις την γην και έκρυψε εκεί τα χρήματα του κυρίου του. (Δεν ήτο κλέπτης και καταχραστής, αλλά αμελής και πονηρός. Δεν κατησώτευσε το τάλαντον, αλλά το αφήκε αχρησιμοποίητον, πράγμα που φανερώνει ασέβειαν και απείθειαν προς τον κύριόν του).
25,19 μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει μετ᾿ αὐτῶν λόγον.
25,19 Υστερα από πολύν χρόνον, ήλθε ο κύριος εκείνων των δούλων και εζήτησε από αυτούς λογαριασμόν.
25,20 καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα

πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ᾽ αὐτοῖς.
25,20 Και προσελθών εκείνος ο οποίος είχε πάρει τα πέντε τάλαντα επρόσφερε και άλλα πέντε τάλαντα λέγων· “Κυριε, πέντε τάλαντα μου παρέδωκες. Ιδού άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα με αυτά”.
25,21 ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.
25,21 Τοτε είπε ο κύριος αυτού· “Εύγε δούλε, αγαθέ και πιστέ! Εις ολίγα υπήρξες πιστός, εις πολλά θα σε εγκαταστήσω. Είσελθε δια να λάβης μέρος εις την χαράν του Κυρίου σου”.
25,22 προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν εἶπε· κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ᾽ αὐτοῖς.
25,22 Προσελθών δε και εκείνος, που είχε λάβει τα δύο τάλαντα, είπε· “Κυριε, δύο τάλαντα μου παρέδωκες· ιδού άλλα δύο εκέρδησα επάνω εις αυτά”.
25,23 ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.
25,23 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος του· “Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ! Εις ολίγα υπήρξες πιστός, εις πολλά θα σε εγκαταστήσω. Ελα και συ μέσα, δια να απολαύσης την χαρά του Κυρίου σου”.
25,24 προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφὼς εἶπε· κύριε· ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας·
25,24 Προσήλθε δε και εκείνος, που είχε λάβει το ένα τάλαντο, και είπε· “Κυριε, σε εγνώρισα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος, που θερίζεις εκεί όπου δεν έσπειρες και μαζεύεις από εκεί όπου δεν εσκόρπισες.
25,25 καὶ φοβηθεὶς ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε ἔχεις τὸ σόν.
25,25 Και επειδή εφοβήθηκα, επήγα και έκρυψα το τάλαντόν σου μέσα εις την γην. Ιδού έχεις αυτό που σου ανήκει”.
25,26 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ! ᾔδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα!

25,26 Αποκριθείς δε ο Κυριος αυτού του είπε· “δούλε πονηρέ και οκνηρέ! Εγνώριζες ότι εγώ θερίζω εκεί όπου δεν έσπειρα και μαζεύω από εκεί όπου δεν εσκόρπισα.
25,27 ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.
25,27 Επρεπε λοιπόν συ να καταθέσης τα χρήματά μου στους τραπεζίτας και όταν εγώ θα ερχόμουν, θα έπαιρνα με τον τόκο του αυτό που είναι ιδικόν μου.
25,28 ἄρατε οὖν ἀπ᾿ αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.
25,28 Παρτε, λοιπόν, από αυτόν το τάλαντον και δώστε το εις εκείνον, που έχει τα δέκα τάλαντα.
25,29 τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ.
25,29 Διότι εις εκείνον ο οποίος με την εργασίαν και την τιμιότητά του έχει αυξήσει αυτό που του εδόθη, θα του δοθούν και άλλα πολλά με το παραπάνω. Από εκείνον δε που του εδόθησαν μεν χαρίσματα, αλλά δεν τα εκαλλιέργησε, θα του αφαιρεθή, και αυτό που του εδόθη.
25,30 καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
25,30 Και τον άχρηστον αυτόν πονηρόν δούλον βγάλτε τον από εδώ και ρίξτε τον στο πυκνό σκοτάδι της κολάσεως· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων”.
25,31 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ᾿ αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ,
25,31 Οταν δε έλθη ο υιός του ανθρώπου με όλην την δόξαν αυτού και μαζή με αυτόν όλοι οι άγγελοί του, τότε θα καθίση στον θρόνον του, τον λαμπρόν και ένδοξον.
25,32 καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ᾿ ἀλλήλων ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων,
25,32 Και θα συναχθούν εμπρός του όλα τα έθνη της γης από της δημιουργίας του Αδάμ μέχρι της συντελείας του κόσμου και θα χωρίση αυτούς μεταξύ των με όσην ευκολίαν χωρίζει ο ποιμήν τα πρόβατα από τα ερίφια.

25,33 καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.
25,33 Και θα θέση τα μεν πρόβατα εις τα δεξιά του τα δε ερίφια εις τα αριστερά.
25,34 τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
25,34 Τοτε θα στραφή ο βασιλεύς εις εκείνους που θα ευρίσκωνται εις τα δεξιά του και θα πη· "ελάτε σεις οι ευλογημένοι του Πατρός μου και κληρονομήσατε την βασιλείαν των ουρανών, η οποία έχει ετοιμασθή για σας από τότε που εθεμελιώνετο ο κόσμος.
25,35 ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με,
25,35 Διότι επείνασα και μου εδώσατε να φάγω, εδίψασα και με εποτίσατε, ήμουν ξένος που δεν είχα τόπον να μείνω, και με επήρατε στο σπίτι σας.
25,36 γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με.
25,36 Ημουν γυμνός και με ενεδύσατε, αρρώστησα και με επισκεφθήκατε, εις την φυλακήν ήμουν και ήλθατε να με ιδήτε".
25,37 τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν;
25,37 Τοτε θα αποκριθούν προς αυτόν οι δίκαιοι και θα πουν· "Κυριε, πότε σε είδαμε πεινασμένον και σε εθρέψαμε η διψασμένον και σου εδώσαμε νερό;
25,38 πότε δέ σε εἴδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν;
25,38 Ποτε δε σε είδαμεν ξένον και σε περιμαζέψαμε η γυμνόν και σε ενεδύσαμεν;
25,39 πότε δέ σε εἴδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σε;
25,39 Ποτε δε σε είδαμε ασθενή η φυλακισμένον και ήλθαμε εις επίσκεψίν σου;"
25,40 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾿ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

25,40 Και θα αποκριθή εις αυτούς ο βασιλεύς· “Αληθινά σας λέγω, κάθε τι που εκάματε, δια να εξυπηρετήσετε ένα από τους αδελφούς μου, που φαίνονται άσημοι και ελάχιστοι μέσα εις την κοινωνίαν, το εκάματε εις εμέ” (Ο Χριστός, ο βασιλεύς, που είναι ο Υιός του Θεού αλλά και υιός του ανθρώπου, τους πάσχοντας, τους πτωχούς και γυμνούς, αυτούς τους οποίους οι ματαιόδοξοι και υπερήφανοι περιφρονούν, τους θεωρεί αδελφούς του, τέκνα του ουρανίου Πατρός και τους περιβάλλει με όλην του την αγάπην. Δι'αυτό και κάθε βοήθειαν που τους προσφέρεται την θεωρεί ως προσφερομένην εις αυτόν τον ίδιον).
25,41 τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ᾿ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.
25,41 Τοτε θα πη και εις εκείνους, που στέκονται εις τα αριστερά του· “φύγετε μακρυά από εμέ σεις οι καταράμενοι και πηγαίνετε στο αιώνιον πυρ, που έχει ετοιμασθή δια τον διάβολον και τους πονηρούς αγγέλους του.
25,42 ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με,
25,42 Διότι επείνασα και δεν μου εδώσατε να φάγω, εδίψασα και δεν με εποτίσατε.
25,43 ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.
25,43 Ξενος ήμουν και δεν με επήρατε στο σπίτι σας, γυμνός και δεν με ενεδύσατε, άρρωστος και φυλακισμένος και δεν με επισκεφθήκατε”.
25,44 τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;
25,44 Τοτε θα αποκριθούν και αυτοί λέγοντες, “Κυριε, πότε σε είδαμε πεινασμένο η διψασμένον η ξένον η γυμνόν η ασθενή η φυλακισμένον και δεν σε υπηρετήσαμεν;”
25,45 τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾿ ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.
25,45 Τοτε θα αποκριθή εις αυτούς και θα είπη· “αλήθεια σας λέγω· εφ' όσον δεν εκάματε τα καλά αυτά εις ένα από αυτούς, που ο κόσμος θεωρεί πολύ μικρούς, ούτε εις εμέ εκάματε”.

25,46 καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.
25,46 Και θα απέλθουν αυτοί μεν εις την αιωνίαν κόλασιν μαζή με τον διάβολον, οι δε δίκαιοι εις την αιωνίαν ζωήν μαζή με τον Θεόν. (Ετσι η δικαία κρίσις θα έχη γίνει, το δίκαιον θα αποδοθή και η ασάλευτος αποκατάστασις θα πραγματοποιηθή).

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 26

26,1 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς λόγους τούτους εἶπεν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
26,1 Και όταν ετελείωσε ο Ιησούς όλους αυτούς τους λόγους, είπε προς τους μαθητάς του·
26,2 οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι.
26,2 “γνωρίζετε ότι έπειτα από δύο ημέρας γίνεται η εορτή του πάσχα και ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθή δια να σταυρωθή”.
26,3 τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως τοῦ λεγομένου Καϊάφα,
26,3 Τοτε οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι προεστοί του λαού, που συμμετείχαν στο Μεγάλο Συνέδριον, συγκεντρώθηκαν εις την οικίαν του αρχιερέως, ο οποίος ωνομάζετο Καϊάφας.
26,4 καὶ συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλῳ κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν.
26,4 Και κατόπιν συσκέψεως απεφάσισαν ομοφώνως να συλλάβουν με δόλον τον Ιησούν και να τον φονεύσουν.
26,5 ἔλεγον δέ· μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ.
26,5 Είπαν δε μεταξύ των, να μη τον συλλάβουν κατά την εορτήν του πάσχα, δια να μη γίνη θόρυβος και αναταραχή στον λαόν.
26,6 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ,
26,6 Οταν δε ο Ιησούς ήλθε εις την Βηθανίαν, εις την οικίαν Σιμωνος του λεπρού,

26,7 προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου.
26,7 προσήλθε εις αυτόν μία γυναίκα με ένα δοχείον από αλάβαστρον γεμάτο από μύρον πολύτιμον και έχυνε αυτό άφθονον εις την κεφαλήν του, καθώς αυτός είχε καθίσει εις την τράπεζαν του φαγητού.
26,8 ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες· εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη;
26,8 Οι δε μαθηταί, όταν είδαν τούτο, ηγανάκτησαν και έλεγαν· "διατί χάνεται ματαίως το πολύτιμον αυτό μύρον;
26,9 ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλοῦ καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς.
26,9 Διότι θα ημπορούσε αυτό να πωληθή αντί πολλών χρημάτων και να δοθή το αντίτιμον στους φτωχούς".
26,10 γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ.
26,10 Ο Ιησούς όμως αντελήφθη την δυσφορίαν των και τους είπε· "διατί στενοχωρείτε την γυναίκα; Διότι αυτή έκαμε εις εμέ ένα καλόν και αξιέπαινον έργον.
26,11 τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ᾿ ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.
26,11 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζή σας και ημπορείτε, οπόταν θέλετε να τους βοηθήτε, εμέ όμως δεν θα με έχετε πάντοτε μαζή σας.
26,12 βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν.
26,12 Διότι αυτή η γυναίκα, που έχυσε το μύρον τούτο στο σώμα μου, το έκαμε σαν προετοιμασίαν δια τον ενταφιασμόν μου.
26,13 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
26,13 Σας διαβεβαιώνω δε, ότι οπουδήποτε και αν κυρηχθή το ευαγγέλιον τούτο-και θα κηρυχθή εις όλον τον κόσμον-θα διαλαληθή επίσης και αυτό που έκαμε σήμερον αυτή εις αλησμόνητον ανάμνησίν της". (Καθε προσφορά, που γίνεται προς τον Κυριον από ευλαβή και αφωσιωμένην καρδίαν, αποκτά αιωνίαν αξίαν).

26,14 Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε·
26,14 Τοτε ένας από τους δώδεκα, ο λεγόμενος Ιούδας Ισκαριώτης, επήγε προς τους αρχιερείς και είπε·
26,15 τί θέλετέ μοι δοῦναι, καὶ ἐγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια.
26,15 “τι θέλετε να μου δώσετε και εγώ θα σας τον παραδώσω;” Εκείνοι δε του εμέτρησαν τριάκοντα αργυρά νομίσματα.
26,16 καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα αὐτὸν παραδῷ.
26,16 Και από τότε εζητούσε ευκαιρίαν, δια να τον παραδώση (σύμφωνα με τας οδηγίας των αρχιερέων).
26,17 Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύμων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες αὐτῷ· ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα;
26,17 Κατά δε την παραμονήν του πάσχα, η οποία ελέγετο και πρώτη ημέρα του πάσχα, διότι ετοίμαζαν οι Εβραίοι τα άζυμα, ήλθαν οι μαθηταί προς τον Ιησούν λέγοντες· “που θάλεις να σου ετοιμάσωμεν, δια να φάγης το πάσχα;”
26,18 ὁ δὲ εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα καὶ εἴπατε αὐτῷ· ὁ διδάσκαλος λέγει, ὁ καιρός μου ἐγγύς ἐστι· πρὸς σὲ ποιῶ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου.
26,18 Ο δε Ιησούς είπεν· “πηγαίνετε εις την πόλιν προς τον δείνα και ειπέτε του· ο διδάσκαλος λέγει· Ο καιρός μου δια να τελειώσω το έργον μου πλησιάζει. Εις το σπίτι σου απόψε, παραμονήν του εβραϊκού πάσχα, θα εορτάσω μαζή με τους μαθητάς μου το νέον πάσχα”.
26,19 καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.
26,19 Και έκαμαν οι μαθηταί, όπως ο Ιησούς τους είχε οδηγήσει και ετοίμασαν τα κατά το πάσχα.
26,20 Ὀψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα.
26,20 Οταν δε ήλθε η εσπέρα, ο Κυριος μαζή με τους δώδεκα εξάπλωσε κοντά στο τραπέζι σύμφωνα με την συνήθειαν που είχαν τότε οι άνθρωποι να κάθωνται κατά το φάγητον.
26,21 καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

26,21 Και καθώς έτρωγαν είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι ένας από σας θα με προδώση”.
26,22 καὶ λυπούμενοι σφόδρα ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· μήτι ἐγώ εἰμι, Κύριε;
26,22 Εκείνοι ελυπήθηκαν παρά πολύ και ήρχισαν να λέγουν ο καθένας δια τον εαυτόν του· “μήπως είμαι εγώ, Κυριε;”
26,23 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ὁ ἐμβάψας μετ᾿ ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει.
26,23 Ο δε Κυριος απεκρίθη· “Εκείνος που εβούτηξε μαζή μου το χέρι στον ζωμόν του πιάτου, αυτός θα με παραδώση.
26,24 ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι᾿ οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.
26,24 Ο μεν υιός του ανθρώπου απέρχεται από την ζωήν αυτήν, όπως ακριβώς είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφήν περί αυτού· αλλοίμονον όμως στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται· προτιμότερον θα ήτο δι' αυτόν να μη είχε γεννηθή ο άνθρωπος εκείνος”.
26,25 ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν εἶπε· μήτι ἐγώ εἰμι, ῥαββί; λέγει αὐτῷ, σὺ εἶπας.
26,25 Ελαβε δε τον λόγον ο Ιούδας, ο οποίος και τον παρέδωσε, και είπε· “μήπως είμαι εγώ, διδάσκαλε;” Απήντησε εις αυτόν ο Ιησούς· “Συ είπες, ότι είσαι συ”. (φράσις που σημαίνει· Το είπες μόνος σου, όπως είπες, έτσι είναι· συ πράγματι είσαι αυτός που θα με παραδώση).
26,26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε· λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου·
26,26 Ενώ δε αυτοί έτρωγαν, επήρε ο Ιησούς τον άρτον και αφού ευχαρίστησε τον έκοψε εις τεμάχια και έδιδε στους μαθητάς και είπε· “λάβετε φάγετε· τούτο είναι το σώμα μου”.
26,27 καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες·
26,27 Και αφού επήρε το ποτήριον και ηυχαρίστησε έδωκε αυτό στους μαθητάς και είπε· “πίετε από αυτό όλοι,

26,28 τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
26,28 διότι τούτο είναι το αίμά μου, με το οποίον επικυρώνεται η νέα διαθήκη και το οποίον χύνεται δια την συγχώρησιν των αμαρτιών και την σωτηρίαν πολλών.
26,29 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πίω ἀπ᾿ ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ᾿ ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρός μου.
26,29 Σας λέγω δε ότι δεν θα ξαναπιώ από το προϊόν αυτό της αμπέλου από την στιγμήν αυτήν και μέχρι της ημέρας εκείνης, όταν εις την ατελείωτον χαράν της βασιλείας του Πατρός μου θα το πίνω μαζή σας νέον, πνευματικόν και χαροποιόν”.
26,30 Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
26,30 Και αφού έψαλαν ύμνους, εξήλθαν στο όρος των Ελαιών. Τοτε λέγει προς αυτούς ο Ιησούς·
26,31 πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης·
26,31 “όλοι σεις κατά την νύκτα αυτήν θα σκανδαλισθήτε και θα κλονισθή η πίστις σας προς εμέ. Διότι έτσι έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· Με την ιδικήν μου συγκατάθεσιν θα κτυπηθή ο ποιμήν, δηλαδή εγώ, και θα διασκορπισθούν τα πρόβατα του ποιμνίου, δηλαδή σεις.
26,32 μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
26,32 Οταν όμως αναστηθώ, θα σας προϋπαντήσω εις την Γαλιλαίαν, όπου και θα συναντηθώμεν”.
26,33 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι.
26,33 Ο Πετρος όμως αποκριθείς του είπε· “εάν όλοι θα σκανδαλισθούν δ' όσα θα συμβούν εις σε, εγώ όμως ποτέ δεν θα σκανδαλισθώ”.
26,34 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήσῃ με.
26,34 Είπε εις αυτόν ο Ιησούς· “σε διαβεβαιώνω, ότι αυτήν την νύκτα, πριν ο πετεινός λαλήση, συ θα έχης κλονισθή τόσον πολύ,

ώστε τρεις φορές θα με έχης αρνηθή”.
26,35 λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· κἂν δέῃ με σύν σοι ἀποθανεῖν, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. ὁμοίως δὲ καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον.
26,35 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· “και αν ακόμη χρειασθή να αποθάνω μαζή σου, δεν θα σε απαρνηθώ”. Και όλοι οι μαθηταί τα ίδια και παρόμοια έλεγαν.
26,36 Τότε ἔρχεται μετ᾿ αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· καθίσατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ.
26,36 Τοτε έρχεται μαζή με αυτούς ο Ιησούς εις μίαν περιοχήν, που ελέγετο Γεθσημανή, και λέγει στους μαθητάς· “καθήστε εδώ και περιμένετε, έως ότου υπάγω και προσευχηθώ εκεί”.
26,37 καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱούς Ζεβεδαίου ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.
26,37 Και αφού επήρε μαζή του τον Πετρον και τους δύο υιούς του Ζεβεδαίου, ήρχισε να λυπήται και να καταλαμβάνεται από μεγάλην στενοχωρίαν.
26,38 τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ᾿ ἐμοῦ.
26,38 Τοτε λέγει εις αυτούς ο Ιησούς· “πλημμυρισμένη από βαθυτάτην λύπην είναι η ψυχή μου, ώστε κινδυνεύω να αποθάνω από αυτήν. Μείνατε εδώ και αγρυπνήστε μαζή μου”.
26,39 καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ᾿ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ᾿ ὡς σύ.
26,39 Και αφού επροχώρησε ολίγον, έπεσε με το πρόσωπον αυτού καταγής προσευχόμενος και λέγων· “Πατερ μου, αν είναι δυνατόν, ας περάση από εμέ το ποτήριον τούτο. Πληυ όμως ας μη γίνη όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις συ”.
26,40 καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ᾿ ἐμοῦ!
26,40 Και έρχεται στους μαθητάς και τους ευρίσκει να κοιμώνται και λέγει στον Πετρον· “έτσι λοιπόν σεις που προ ολίγου είπατε ότι και την ζωήν σας θα εθυσιάζετε δι' εμέ, δεν ημπορέσατε ούτε μίαν ώρα να αγρυπνήσετε μαζή μου!

26,41 γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.
26,41 Αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, δια να μη περιπέσετε εις πειρασμόν, που θα σας βυθίση εις την άρνησιν· το μεν πνεύμα είναι πρόθυμον και έχει αγαθήν διάθεσιν, αλλ' η ανθρωπίνη σαρξ είναι ασθενής".
26,42 πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο λέγων· πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ᾿ ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου.
26,42 Και πάλιν δευτέραν φορά απήλθε και προσηυχήθη λέγων· "πάτερ μου, εάν δεν είναι δυνατόν να παρέλθη από εμέ αυτό το ποτήριον και οπωσθήποτε πρέπει να το πίω, δια την σωτηρίαν των ανθρώπων, ας γίνη το θέλημά σου".
26,43 καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι.
26,43 Και ήλθεν πάλιν προς τους μαθητάς του και τους εύρε να κοιμώνται, διότι τα μάτια των ήσαν βαρειά από την νύστα.
26,44 καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών·
26,44 Και αφήσας αυτούς επήγε πάλιν και προσευχήθη τρίτην φοράν και είπε τα ίδια λόγια προς τον Πατέρα.
26,45 τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἰδοὺ ἤγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἁμαρτωλῶν.
26,45 Τοτε έρχεται προς τους μαθητάς αυτού και τους λέγει· "κοιμάσθε, λοιπόν, και αναπαύεσθε! Ιδού έφθασεν η ώρα και ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις χέρια αμαρτωλών.
26,46 ἐγείρεσθε ἄγωμεν· ἰδοὺ ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με.
26,46 Σηκωθήτε, πηγαίνομεν· ιδού επλησίασε αυτός, που πρόκειται να με παραδώση".
26,47 Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ Ἰούδας εἷς τῶν δώδεκα ἦλθε, καὶ μετ᾿ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ.
26,47 Και ενώ ακόμη αυτός ωμιλούσε, ιδού ο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα, ήλθε, και μαζή με αυτόν πολύς όχλος, όλοι ωπλισμένοι με

μαχαίρια και ξύλα, σταλμένοι από τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους του λαού.
26,48 ὁ δὲ παραδιδοὺς αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον λέγων· ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτόν.
26,48 Εκείνος δε που θα τον παρέδιδε, ο Ιούδας, είχε δώσει εις αυτούς σημείον λέγων· "εκείνον που θα φιλήσω, αυτός είναι ο Ιησούς· να τον συλλάβετε".
26,49 καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ εἶπε· χαῖρε, ῥαββί, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
26,49 Και αμέσως επλησίασε τον Ιησούν και είπε· "χαίρε, διδάκαλε", και με υποκριτικήν εγκαρδιότητα τον εφίλησε πολλές φορές.
26,50 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἑταῖρε, ἐφ᾽ ᾧ πάρει; τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.
26,50 Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτόν· "φίλε, σκέψου, δια ποίον έργον έχεις έλθει εδώ;" Τοτε επλησίασαν οι άλλοι, έβαλαν τα χέρια των επάνω στον Ιησούν και τον συνέλαβαν.
26,51 καὶ ἰδοὺ εἷς τῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.
26,51 Και ιδού ένας από εκείνους που ήταν μαζή με τον Ιησούν, άπλωσε το χέρι, ετράβηξε το μαχαίρι του, εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το αυτί.
26,52 τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀπόστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται.
26,52 Τοτε λέγει εις αυτόν ο Ιησούς· "βάλε το μαχαίρι σου πίσω εις την θέσιν του· διότι όσοι επήραν μαχαίρι εναντίον του πλησίον των, θα πεθάνουν με μαχαίρι.
26,53 ἢ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;
26,53 Η νομίζεις ότι δεν μπορώ εγώ αυτήν την στιγμήν να παρακαλέσω τον Πατέρα μου και να παρατάξη ολογυρά μου περισσοτέρας από δώδεκα λεγεώνας αγγέλων;
26,54 πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι;

26,54 Εάν όμως κάτι τέτοιο γίνη, πως θα πραγματοποιηθούν αι Γραφαί, αι οποίαι προλέγουν ότι έτσι πρέπει να συμβούν τα γεγονότα;”
26,55 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με· καθ᾿ ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με.
26,55 Εκείνην την ώρα είπεν ο Ιησούς προς τους όχλους· “σαν να ήμουν ληστής, εβγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε· κάθε ημέραν εκαθόμουν κοντά σας διδάσκων στον ναόν και δεν με επιάσατε.
26,56 τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον.
26,56 Αλλά αυτό όλο έγινε, δια να εκπληρωθούν όλα όσα έγραψαν οι προφήται”. (Η ενοχή εκείνων μένει, διότι εν επιγνώσει ενήργησαν κατά του αθώου. Η δε Γραφή τα προείπε διότι θα εγίνοντο, και δεν έγιναν διότι τα προείπε η Γραφή). Τοτε οι μαθηταί όλοι τον αφήκαν και έφυγαν.
26,57 Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν.
26,57 Εκείνοι δε αφού επιασαν τον Ιησούν, τον έφεραν στον Καϊάφαν, τον αρχιερέα, όπου οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι συνεκεντρώθησαν
26,58 ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἰσελθὼν ἔσω ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἰδεῖν τὸ τέλος.
26,58 Ο δε Πετρος τον ακολουθούσε από μακρυά έως την αυλήν του αρχιερέως και εισελθών εκάθισε μέσα μαζή με τους υπηρέτας, δια να ιδή ποίον τέλος θα είχε αυτή η υπόθεσις.
26,59 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτόν,
26,59 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και όλα τα μέλη του συνεδρίου, που ήσαν παρόντα, εζητούσαν ψευδομαρτυρίαν εναντίον του Ιησού, δια να τον καταδικάσουν εις θάνατον

26,60 καὶ οὐχ εὗρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὗρον. ὕστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες
26,60 και δεν ευρήκαν. Μολονότι δε πολλοί ψευδομάρτυρες είχαν προσέλθει να καταθέσουν, δεν ευρήκαν καμμίαν αληθοφανή ψευδομαρτυρίαν. Υστερον δε προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες
26,61 εἶπον· οὗτος ἔφη, δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν.
26,61 κατέθεσαν· "αυτός είπε· ημπορώ να κρημνίσω τον ναόν του Θεού και εις τρεις ημέρας να τον οικοδομήσω πάλιν".
26,62 καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ· οὐδὲν ἀποκρίνῃ; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;
26,62 Και εγερθείς ο αρχιερεύς είπεν εις αυτόν· "Τιποτε δεν αποκρίνεσαι; Τι καταθέτουν αυτοί εις βάρος σου;"
26,63 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῷ· ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
26,63 Ο δε Ιησούς εσιωπούσε. Και λαβών τον λόγον ο αρχιερεύς είπε εις αυτόν· "σε ορκίζω στον Θεόν τον ζώντα να μας είπης εάν συ είσαι ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού".
26,64 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ᾿ ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.
26,64 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "το είπες συ, και όπως είπες είναι, ότι είμαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού· πλην όμως σας λέγω τούτο, από τώρα θα δήτε τον υιόν του ανθρώπου να κάθεται, ως Θεάνθρωπος που είναι, εκ δεξιών του παντοδυνάμου Θεού και να έρχεται επάνω εις τας νεφέλας του ουρανού".
26,65 τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε· τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; ἴδε νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ.
26,65 Τοτε ο αρχιερεύς, από αγανάκτησιν τάχα καληφθείς, έσχισε, σύμφωνα με την συνήθειαν που επικρατούσε, τα ενδύματά του λέγων ότι "ο Χριστός εβλασφήμησε. Τι μας χρειάζονται πλέον οι μάρτυρες; Ιδού όλοι σας ηκούσατε την βλασφημίαν του.
26,66 τί ὑμῖν δοκεῖ; οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· ἔνοχος θανάτου ἐστί.

26,66 Λοιπόν τι γνώμην έχετε;” Εκείνοι δε αποκριθέντες όλοι μαζή είπαν· “είναι ένοχος να καταδικασθή εις θάνατον”.
26,67 τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν, οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν
26,67 Τοτε έπτυσαν αυτόν στο πρόσωπον και τον εκτύπησαν στον τράχηλον, άλλοι δε τον ερράπισαν
26,68 λέγοντες· προφήτευσον ἡμῖν Χριστέ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε;
26,68 λέγοντες· “προφήτευσε σε μας, Χριστέ, ποιός είναι εκείνος που σε κτύπησε;”
26,69 Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα· καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.
26,69 Ο δε Πετρος εκάθητο έξω εις την αυλήν και τον επλησίασε εκεί μία μικρά δούλη, η οποία του είπε· “και συ ήσουν μαζή με τον Ιησούν τον Γαλιλαίον”.
26,70 ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν αὐτῶν πάντων λέγων· οὐκ οἶδα τί λέγεις.
26,70 Αυτός δε ηρνήθη εμπρός εις όλους εκείνους λέγων· “δεν ξέρω τι λες”.
26,71 ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλῶνα εἶδεν αὐτὸν ἄλλη καὶ λέγει αὐτοῖς· ἐκεῖ καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.
26,71 Οταν δε εξήλθε εις την θολωτήν μεγάλην πόρτα της αυλής, τον είδε μία άλλη δούλη και είπεν εις αυτούς· “εκεί και αυτός ήτο μαζή με τον Ιησούν τον Ναζωραίον”.
26,72 καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ᾿ ὅρκου ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον.
26,72 Και πάλιν ηρνήθη με όρκον ότι “δεν γνωρίζω τον άνθρωπον”.
26,73 μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες εἶπον τῷ Πέτρῳ· ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ.
26,73 Επειτα από ολίγον επλησίασαν τον Πετρον εκείνοι, που εστέκοντο εις την αυλήν και του είπαν· “χωρίς αμφιβολίαν και συ είσαι ένας από αυτούς, διότι και η προφορά σου σε φανερώνει”.
26,74 τότε ἤρξατο καταθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.
26,74 Τοτε ήρχισε αυτός να καταριέται και να ορκίζεται ότι· “δεν γνωρίζω τον άνθρωπον”. Και αμέσως ελάλησε ο πετεινός.
26,75 καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήσῃ με· καὶ ἐξελθὼν ἔξω

ἔκλαυσε πικρῶς.
26,75 Τοτε εθυμήθηκε ο Πετρος τον λόγον του Ιησού, ο όποιος του είχε πη· “πριν αλέκτωρ λαλήσει τρεις φορές συ θα με απαρνηθής”. Και εξελθών έξω από την αυλήν έκλαυσε πικρά δια το βαρύ αμάρτημά του.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 27

27,1 Πρωΐας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὥστε θανατῶσαι αὐτόν·
27,1 Οταν δε έγινε πρωϊ έκαμαν συμβούλιον όλοι οι πρεσβύτεροι του λαού εναντίον του Ιησού, δια να εύρουν αιτίαν, ώστε να τον θανατώσουν.
27,2 καὶ δήσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.
27,2 Και αφού τον έδεσαν, τον έσυραν από εκεί και τον παρέδωσαν στον Ποντιον Πιλάτον, τον Ρωμαίον ηγεμόνα.
27,3 Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις
27,3 Τοτε ο Ιούδας, ο οποίος τον είχε παραδώσει, όταν είδε ότι ο Ιησούς κατεδικάσθη από το συνέδριον, κατελήφθη από μεταμέλειαν (όχι όμως από πραγματικήν μετάνοιαν, που θα τον οδηγούσε πλησίον του Χριστού) και σαν να ησθάνετο αβάστακτον βάρος δια τα τριάκοντα αργύρια, τα έδωσε πίσω στους αρχιερείς και πρεσβυτέρους
27,4 λέγων· ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον. οἱ δὲ εἶπον· τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει.
27,4 λέγων· “ημάρτησα, διότι παρέδωσα αίμα αθώον”. Εκείνοι δε είπον· “και τι μας μέλει εμάς; Συ θα δώσης λόγον δι' αυτό”.
27,5 καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο.
27,5 Και αφού έριψεν με αγανάκτησιν τα αργύρια στον ναόν, έφυγε απελπισμένος και επήγε και εκρεμάσθη.

27,6 οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια εἶπον· οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι.
27,6 Οι δε αρχιερείς επήραν τα αργύρια και είπαν· “δεν επιτρέπεται να τα βάλωμε στο ταμείον του ναού, διότι είναι τιμή αίματος, το οποίον μετ' ολίγον θα χυθή”.
27,7 συμβούλιον δὲ λαβόντες ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις·
27,7 Αφού δε έκαμαν συμβούλιον ηγόρασαν με αυτά τον αγρόν του κεραμιδά, ως τόπον ταφής των ξένων (οι οποίοι συνέβαινε να αποθνήσκουν εις την Ιερουσαλήμ).
27,8 διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος ἀγρὸς αἵματος ἕως τῆς σήμερον.
27,8 Δι' αυτό και ο αγρός εκείνος έχει ονομασθή μέχρι σήμερα “αγρός αίματος”.
27,9 τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος· καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ,
27,9 Τοτε εξεπληρώθη αυτό που είχε λεχθή δια του προφήτου Ιερεμίου, ο όποιος έλεγε· “και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του ανεκτιμήτου, τον οποίον μερικοί από τους υιούς Ισραήλ τόσον είχαν εκτιμήσει,
27,10 καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος.
27,10 και έδωκαν αυτά δια τον αγρόν του κεραμιδά, όπως με καθωδήγησε ο Κυριος”.
27,11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· σὺ λέγεις.
27,11 Ο δε Ιησούς εστάθη όρθιος εμπρός στον ηγεμόνα και τον ηρώτησε ο ηγεμών λέγων· “συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;” Ο δε Ιησούς του απήντησε· “συ λέγεις ότι είμαι ο βασιλεύς”.
27,12 καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων οὐδὲν ἀπεκρίνατο.
27,12 Και ενώ κατηγορείτο από τους αρχιερείς και πρεσβυτέρους, αυτός δεν έδωσε καμμίαν απάντησιν.
27,13 τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι;

27,13 Τοτε λέγει εις αυτόν ο Πιλάτος· “δεν ακούεις πόσα καταθέτουν αυτοί εις βάρος σου;”
27,14 καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν.
27,14 Και δεν απήντησεν εις αυτόν ούτε ένα λόγον, ώστε ο ηγεμών να θαυμάζη παρά πολύ την γαλήνην και το ηθικόν μεγαλείον του δεσμώτου.
27,15 Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ἤθελον.
27,15 Κατά την εορτήν δε του πάσχα είχε την συνήθειαν ο ηγεμών να απολύη ένα κατάδικον χάριν του λαού, εκείνον τον οποίον ήθελαν. (Επειδή δεν είχε το θάρρος να απολύση τον Ιησούν ως αθώον, όπως εξ αρχής τον είχε αναγνωρίσει, εκέφθη να τον απολύση κατά χάριν).
27,16 εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν.
27,16 Είχαν δε τότε ένα κατάδικον διαβόητον δια τα πολλά του εγκλήματα, ο όποιος ελέγετο Βαραββάς.
27,17 συνηγμένων οὖν αὐτῶν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;
27,17 Ενώ δε εκείνοι ήσαν συγκετρωμένοι εμπρός στο πραιτώριον, τους ηρώτησεν ο Πιλάτος· “ποίον θέλετε να απολύσω προς χάριν σας; Τον Βαραββάν η τον Ιησούν, τον λεγόμενον Χριστόν;”
27,18 ᾔδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν.
27,18 Διότι είχε εννοήσει πολύ καλά, ότι ένεκα φθόνου τον παρέδωσαν.
27,19 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· μηδέν σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ᾿ ὄναρ δι᾿ αὐτόν.
27,19 Ενώ δε αυτός εκάθητο εις την δικαστικήν έδραν, έστειλε προς αυτόν η γυναίκα του και του είπε· “πρόσεχε να μην αναμιχθής εις την υπόθεσιν του δικαίου εκείνου, διότι πολλά έπαθα σήμερα ένεκα αυτού στο όνειρόν μου”.
27,20 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν.
27,20 Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν εν τω μεταξύ τους όχλους να ζητήσουν τον Βαραββάν, να θανατώσουν δε τον Ιησούν.

27,21 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν εἶπεν αὐτοῖς· τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον· Βαραββᾶν.
27,21 Ελαβε δε τον λόγον ο ηγεμών και είπεν εις αυτούς· “ποίον θέλετε από τους δυό να σας απολύσω;” Εκείνοι δε εφώναξαν· “τον Βαραββάν”.
27,22 λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; λέγουσιν αὐτῷ πάντες· σταυρωθήτω.
27,22 Τους λέγει ο Πιλάτος· “Τι λοιπόν να κάμω τον Ιησούν, τον λεγόμενον Χριστόν;” Λεγουν εις αυτόν όλοι, “να σταυρωθή”.
27,23 ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη· τί γάρ κακὸν ἐποίησεν; οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω.
27,23 Ο δε ηγεμών είπε· “διατί να σταυρωθή; Ποίον κακόν έκαμε;” Εκείνοι δε ακόμη περισσότερον εκραύγαζαν λέγοντες· “να σταυρωθή”.
27,24 ἰδὼν δὲ ὁ Πιλᾶτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων· ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.
27,24 Οταν είδε ο Πιλάτος ότι καμμίαν ωφέλειαν δεν έφερε η παρέμβασις του υπέρ του Ιησού, αλλά μάλλον προκαλούσε θόρυβον και αναταραχήν, αφού επήρε νερό εξέπλυνε καλά τα χέρια του εμπρός στον όχλον λέγων· “είμαι αθώος από το αίμα του δικαίου τούτου· εις σας θα πέση η ευθύνη και το κρίμα”.
27,25 καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε· τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.
27,25 Και απεκρίθη όλος ο λαός και είπε· “το αίμα αυτού ας πέση επάνω εις ημάς και επάνω εις τα τέκνα μας”. (Και ο Πιλάτος ήτο ένοχος, διότι δεν ετόλμησε, καθ' ο καθήκον ως δικαστής είχε, να απολύση τον αθώον, και οι Εβραίοι ακόμη περισσότερον διότι επέμειναν και εσταύρωσαν τον Σωτήρα και ευεργέτην των).
27,26 τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ.
27,26 Τοτε τους αφήκεν ελεύθερον τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν, αφού διέταξε και τον εμαστίγωσαν με το φραγγέλιον, τον παρέδωσε δια να σταυρωθή.

27,27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον συνήγαγον ἐπ᾿ αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν·
27,27 Τοτε οι στρατιώται του ηγεμόνος, αφού παρέλαβαν τον Ιησούν εις την αυλήν του πραιτωρίου, εμάζεψαν γύρω από αυτόν όλην την φρουράν.
27,28 καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην,
27,28 Και αφού τον εγύμνωσαν από τα ενδύματά του, τον ενέδυσαν με κόκκινον μανδύαν, δια να τον εμπαίξουν ως βασιλέα.
27,29 καὶ πλέξαντες στέφανον ἐκ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων·
27,29 Επλεξαν δε ακάνθινον στέφανον και έβαλαν αυτόν στο κεφάλι του αντί για στέμμα· του έδωκαν καλάμι στο δέξι του χέρι αντί για σκήπτρο και αφού εγονάτισαν εμπρός του τον ενέπαιζαν λέγοντες· “χαίρε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.
27,30 καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
27,30 Και αφού τον έπτυσαν, επήραν το καλάμι και εκτυπούσαν την κεφαλήν του.
27,31 καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι.
27,31 Και όταν τον ενέπαιξαν όσον ήθελαν, έβγαλαν από αυτόν την χλαμύδα, του εφόρεσαν τα ενδύματά του και τον ωδήγησαν, δια να τον σταυρώσουν.
27,32 Ἐξερχόμενοι δὲ εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.
27,32 Καθώς δε έβγαιναν από την πόλιν, ευρήκαν ένα άνθρωπον, που κατήγετο από την Κυρήνην και ωνομάζετο Σιμων, αυτόν ηγγάρευσαν να σηκώση μέχρι του Γολγοθά τον σταυρόν του Ιησού.
27,33 Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅ ἐστι λεγόμενος κρανίου τόπος,
27,33 Και αφού ήλθαν εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά, όνομα που σημαίνει “τόπος κρανίου”,

27,34 ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν.
27,34 του έδωσαν να πιή ξύδι ανακατεμένον με χολήν, δια να του φέρη κάποιαν προσωρινήν ναρκώσιν. Εκείνος όμως αφού το εδοκίμασε, δεν ήθελε να το πιή.
27,35 σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βαλόντες κλῆρον,
27,35 Αφού δε τον εσταύρωσαν, εμοίρασαν μεταξύ των με κλήρον τα ενδύματά του οι στρατιώται.
27,36 καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ.
27,36 Και καθήμενοι εκεί τον εφρουρούσαν.
27,37 καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
27,37 Και ετοποθέτησαν στον σταυρόν, επάνω από την κεφαλήν του, γραμμένην την κατηγορίαν του· “αυτός είναι ο Ιησούς ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.
27,38 Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί, εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων.
27,38 Τοτε σταυρώνονται μαζή με αυτόν δύο λησταί, ένας εκ δεξιών και άλλος εξ αριστερών. (Και τούτο, δια να εξευτελισθή ακόμη περισσότερον ο Χριστός και να προβληθή εις τα μάτια όλων ως ένας από τους καταδικασμένους εις θάνατον κακούργους).
27,39 Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν
27,39 Εκείνοι δε που επερνούσαν από τον δρόμον κοντά στον σταυρόν, τον εβλασφημούσαν και εκινούσαν τα κεφάλια των
27,40 καὶ λέγοντες· ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.
27,40 λέγοντες· “συ λοιπόν, είσαι που θα εκρήμνιζες τον ναόν και εις τρεις ημέρας θα τον ξανάκτιζες! Σώσε τώρα τον ευατόν σου. Εάν πράγματι είσαι υιός του Θεού, κατέβα από τον σταυρόν”.
27,41 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἔλεγον·
27,41 Παρομοίως δε και οι αρχιερείς τον ενέπαιζαν μαζή με τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους και τους Φαρισαίους και έλεγαν

ειρωνικώς·
27,42 ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραήλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ πιστεύσομεν ἐπ᾿ αὐτῷ·
27,42 “άλλους έσωσε, τον ευατόν του όμως δεν ημπορεί να σώση. Εάν είναι πράγματι ο σταλμένος από τον Θεόν βασιλεύς του Ισραήλ, ας κατεβή από τον σταυρόν και θα πιστεύσωμεν εις αυτόν.
27,43 πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γὰρ ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός.
27,43 Εχει στηρίξει την πεποίθησίν του στον Θεόν. Ας τον σώση τώρα από τον σταυρόν, αν πράγματι τον θέλη. Διότι ο ίδιος είπε, ότι είμαι υιός Θεού”.
27,44 τὸ δ᾿ αὐτὸ καὶ οἱ λῃσταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.
27,44 Κατά τον ίδιον τρόπον και οι λησταί, που είχαν σταυρωθή μαζή του, τον ύβριζαν.
27,45 Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.
27,45 Από δε την δωδεκάτην ώραν έως τας τρστο απόγευμα έγινε σκοτάδι εις όλην την γην.
27,46 περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων· ἠλὶ ἠλί, λιμᾶ σαβαχθανί; τοῦτ᾿ ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες;
27,46 Περί την τρίτην απογευματινήν ώραν εβόησε με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς, λέγων· “Ηλί, Ηλί, λιμά σαβαχθανί;” Δηλαδή, Θεε μου, Θεε μου, διατί με εγκατέλιπες;”
27,47 τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἑστώτων ἀκούσαντες ἔλεγον ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος.
27,47 Μερικοί δε από εκείνους που εστέκοντο εκεί, όταν ήκουσαν τα λόγια του Ιησού (επειδή δεν εγνώριζαν την Αραμαϊκήν γλώσσαν) έλεγαν, ότι αυτός επικαλείτε τον Ηλίαν.
27,48 καὶ εὐθέως δραμὼν εἷς ἐξ αὐτῶν καὶ λαβὼν σπόγγον πλήσας τε ὄξους καὶ περιθεὶς καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν.
27,48 Και αμέσως ένας από αυτούς έτρεξε, επήρε σφουγγάρι το εγέμισε με ξύδι, το προσήρμοσε εις ένα καλάμι και τον επότιζε.

27,49 οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· ἄφες ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν.
27,49 Οι άλλοι όμως έλεγαν· “άφησε να ιδούμε, εάν θα έλθη ο Ηλίας, δια να τον σώση”.
27,50 ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.
27,50 Ο δε Ιησούς αφού πάλιν έκραξε με φωνήν μεγάλην, αφήκε ο ίδιος το πνεύμα του να φύγη από το σώμα.
27,51 Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν,
27,51 Και ιδού το παραπέτασμα του ναού, που εχώριζε τα άγια των αγίων από τα άγια, εσχίσθη εις δύο από επάνω έως κάτω και η γη συνεκλονίσθη από τον σεισμόν και οι πέτρες εσχίσθησαν
27,52 καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεῴχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη,
27,52 και τα μνημεία εις την περιοχήν της Ιερουσαλήμ ανοίχθησαν μόνα των και πολλά σώματα των πεθαμένων αγίων ανεστήθησαν·
27,53 καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.
27,53 και αφού εξήλθαν από τα μνημεία μετά την ανάστασιν του Χριστού, εισήλθαν εις την αγίαν πόλιν, την Ιερουσαλήμ και παρουσιάσθησαν εις πολλούς.
27,54 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ᾿ αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.
27,54 Ο δε εκατόνταρχος και οι στρατιώται, που ήσαν μαζή του δια να φρουρούν τον Ιησούν, εφοβήθησαν παρά πολύ και έλεγαν· “αληθώς! αυτός ήτο υιός Θεού”!
27,55 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλαὶ ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας διακονοῦσαι αὐτῷ·
27,55 Ησαν δε εκεί και πολλαί γυναίκες, αι οποίαι από μακρυά παρακολουθούσαν τα γεγονότα. Αυταί ηκολούθησαν τον Ιησούν από την Γαλιλαίαν και τον υπηρετούσαν.
27,56 ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

27,56 Μεταξύ αυτών ήσαν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωσή, και η μητέρα των υιών Ζεβεδαίου.
27,57 Ὀψίας δὲ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοὔνομα Ἰωσήφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ·
27,57 Αργά δε το απόγευμα ήλθε ένας πλούσιος άνθρωπος από την Αριμαθαίαν, ονόματι Ιωσήφ, ο οποίος και αυτός είχε μαθητεύσει κοντά στον Ιησούν.
27,58 οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. τότε ὁ Πιλᾶτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα.
27,58 Αυτός προσήλθε στον Πιλάτον και εζήτησε το σώμα του Ιησού. Τοτε ο Πιλάτος διέταξε να του δοθή.
27,59 καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ,
27,59 Και λαβών ο Ιωσήφ το σώμα το ετύλιξε εις σινδόνι καινούριο και καθαρό
27,60 καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου ἀπῆλθεν.
27,60 και το έθεσε στο καινούριο μνημείον του, το οποίον είχε σκαλίσει στον βράχον. Και αφού εκύλισε εμπρός εις την θύραν του μνημείου μεγάλον λίθον, ανεχώρησε.
27,61 Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.
27,61 Ητο δε εκεί Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, αι οποίαι εκάθηντο απέναντι από τον τάφον.
27,62 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευήν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλᾶτον
27,62 Κατά δε την επομένην ημέραν, η οποία είναι έπειτα από την Παρασκευήν, δηλαδή το Σαββατον, συνεκεντρώθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι και ήλθαν προς τον Πιλάτον
27,63 λέγοντες· κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.
27,63 λέγοντες· “κύριε, εθυμηθήκαμε ότι εκείνος ο πλάνος είπε, ενώ ακόμη εζούσε· Επειτα από τρεις ημέρες θα αναστηθώ.
27,64 κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν

καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.
27,64 Δώσε, λοιπόν, διαταγήν να φρουρηθή ο τάφος μέχρι την τρίτην ημέραν, μήπως έλθουν οι μαθηταί αυτού νύκτα, τον κλέψουν και πουν στον λαόν· Ανεστήθη εκ των νεκρών. Και τότε η τελευταία πλάνη θα είναι χειροτέρα από την πρώτην, που μερικοί τον είχαν πιστέψει ως Μεσσίαν".
27,65 ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.
27,65 Είπε εις αυτούς ο Πιλάτος· "έχετε εις την διάθεσίν σας φρουρά· πηγαίνετε και ασφαλίσατε τον τάφον, όπως γνωρίζετε".
27,66 οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.
27,66 Εκείνοι δε επήγαν και ασφάλισαν τον τάφον, έβαλαν δηλαδή σφραγίδες στον λίθον που έκλειε το μνημείον και ετοποθέτησαν φρουράν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 28

28,1 Ὀψὲ δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία θεωρῆσαι τὸν τάφον.
28,1 Πολύ αργά δε κατά την νύκτα του Σαββάτου, όταν βαθειά εγλυκοχάραζε η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, ήλθε η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, δια να ιδούν τον τάφον.
28,2 καὶ ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ.
28,2 Και ιδού, σεισμός μέγας έγινε, διότι άγγελος Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανόν, προσήλθεν στο μνημείον, εκύλισεν από την θύραν τον λίθον και εκάθητο επάνω εις αυτόν.
28,3 ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών.
28,3 Ητο δε η εξωτερική του εμφάνισις σαν αστραπή και το ένδυμά του ολόλευκον σαν το χιόνι.

28,4 ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.
28,4 Από τον φόβον δε του αγγέλου συνεκλονίσθησαν οι φρουροί, παρέλυσαν και έγιναν σαν πεθαμένοι.
28,5 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναιξί· μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε·
28,5 Ωμίλησε δε τότε ο άγγελος προς τας γυναίκας και είπε· “σεις μη φοβείσθε· διότι ξέρω ότι ζητείτε να ιδήτε Ιησούν τον εσταυρωμένον.
28,6 οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ καθὼς εἶπε. δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος.
28,6 Δεν είναι πλέον εδώ· διότι ανεστήθη, όπως σας είχε πη. Ελάτε να ιδήτε τον τόπον, όπου είχε τεθή ο Κυριος.
28,7 καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε· ἰδοὺ εἶπον ὑμῖν.
28,7 Και τώρα γρήγορα πηγαίνετε και ειπέτε στους μαθητάς του ότι ανεστήθη εκ των νεκρών και ιδού προπορεύεται από σας και σας περιμένει εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα τον ιδήτε. Ιδού, σας είπα όσα έπρεπε να σας πω”.
28,8 καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.
28,8 Και αι γυναίκες εβγήκαν ταχέως από το μνημείον με φόβον και χαράν μεγάλην και έτρεξαν να αναγγείλουν στους μαθητάς του το χαρμόσυνον γεγονός.
28,9 ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.
28,9 Ενώ δε επήγαιναν να αναγγείλουν αυτά στους μαθητάς του, και ιδού ο Ιησούς τας συνήντησε λέγων· “χαίρετε”. Αυταί δε αφού τον επλησίασαν, επιασαν με βαθείαν ευλάβειαν τους πόδας του και τον επροσκύνησαν.
28,10 τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται.
28,10 Τοτε είπε προς αυτάς ο Ιησούς· “μη φοβείσθε· πηγαίνετε και αναγγείλατε στους αδελφούς μου (δηλαδή στους μαθητάς μου, που

είναι αδελφοί μου) ότι με είδατε, δια να αναχωρήσουν εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα με ιδούν”.
28,11 Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἰδού τινες τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα.
28,11 Ενώ δε αυταί σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου επήγαιναν, ιδού μερικοί στρατιώται της φρουράς ήλθαν εις την πόλιν και εγνωστοποίησαν στους αρχιερείς όλα όσα είχαν γίνει.
28,12 καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες·
28,12 Και εκείνοι, αφού συνεκεντρώθησαν μαζή με τους πρεσβυτέρους εις συμβούλιον και συνεσκέφθησαν, έδωκαν μεγάλο χρηματικόν ποσόν στους στρατιώτας λέγοντες·
28,13 εἴπατε ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων.
28,13 ειπέτε, ότι κατά το διάστημα της νυκτός, ενώ ημείς εκοιμώμεθα, ήλθαν οι μαθηταί του την νύκτα και έκλεψαν αυτόν.
28,14 καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν.
28,14 Και εάν τούτο φθάση έως τα αυτιά του ηγεμόνος, ημείς θα τον πείσωμεν να μη σας τιμωρήση και θα σας απαλλάξωμεν από κάθε ανησυχίαν”.
28,15 οἱ δὲ λαβόντες τὰ ἀργύρια ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν. καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον.
28,15 Εκείνοι δε αφού επήραν τα χρήματα, έκαμαν όπως τους καθωδήγησαν οι αρχιερείς, και διεδόθη ο λόγος αυτός μεταξύ των Ιουδαίων μέχρι σήμερον.
28,16 Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.
28,16 Οι δε ένδεκα μαθηταί μετέβησαν εις την Γαλλαίαν, στο όρος το οποίον τους είχε ορίσει δια συνάντησιν ο Ιησούς.
28,17 καὶ ἰδόντες αὐτὸν προσεκύνησαν αὐτῷ, οἱ δὲ ἐδίστασαν.
28,17 Και ιδόντες αυτόν τον επροσκύνησαν, μερικοί δε είχαν κάποιαν αμφιβολίαν να πιστεύσουν ότι αυτός πράγματι ήτο ο Ιησούς.
28,18 καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

28,18 Και αφού επλησίασεν όλους ο Ιησούς, ωμίλησε προς αυτούς και είπε· “μου εδόθη και ως προς άνθρωπον, κάθε εξουσία στον ουρανόν και εις την γην.
28,19 πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
28,19 Λοιπόν, πηγαίνετε τώρα και διδάξατε εις όλα τα έθνη την αλήθειαν. Και αυτούς που θα πιστεύσουν και θα γίνουν μαθηταί σας, βαπτίσατέ τους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.
28,20 διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ᾿ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.
28,20 Διδάσκοντες αυτούς να τηρούν όλας τας εντολάς, που εγώ σας έχω δώσει. Και ιδού, εγώ θα είμαι μαζή σας όλας τας ημέρας, μέχρις ότου λάβη τέλος ο αιών αυτός. Αμήν. (Θα είναι μαζή μας πάντοτε διότι αυτός είναι ο Εμμανουηλ, του οποίου το όνομα σημαίνει: Ο Θεός μαζή μας).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 1

1,1 Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.
1,1 Αρχή του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, του ενανθρωπήσαντος Υιού του Θεού έγινε ο Ιωάννης·
1,2 Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου·
1,2 σύμφωνα με εκείνο που έχει γραφή στους προφήτας περί του Ιωάννου του Προδρόμου·“Ιδού εγώ, λέγει ο Θεός δια του προφήτου Μαλαχίου, αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος και θα προπαρασκευάση την οδόν σου (δηλαδή τας ψυχάς και τας καρδίας των ανθρώπων) δια να σε υποδεχθούν”.
1,3 φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ,
1,3 Και ο σταλμένος αυτός από τον Θεόν αγγελιοφόρος είναι εκείνος, δια τον οποίον ο προφήτης Ησαΐας είπε· “Φωνή ανθρώπου, ο οποίος βοά εις έρημον· ετοιμάσατε την οδόν Κυρίου· κάμετε ευθείς τους δρόμους του (ευθύνατε τας καρδίας σας)”.
1,4 ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
1,4 Εγινε δε ο Ιωάννης αρχή κατά την εποχήν εκείνην, βαπτίζων εις την έρημον και κηρύσσων βάπτισμα εις πιστοποίησιν της μετανοίας, δια να λάβουν οι βαπτιζόμενοι την άφεσιν των αμαρτιών, όταν θα εδέχοντο τον ερχόμενον μετ' ολίγον Μεσσίαν.
1,5 καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται, καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.
1,5 Και επήγαιναν προς αυτόν οι κάτοικοι ολοκλήρου της Ιουδαίας και οι Ιεροσολυμίται και εβαπτίζοντο από αυτόν στον Ιορδάνην ποταμόν, εξομολογούμενοι συγχρόνως τας αμαρτίας των.
1,6 ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι

ἄγριον.
1,6 Εφορούσε δε ο Ιωάννης ένδυμα από τρίχας καμήλου και είχε δερματίνην ζώνην γύρω από την μέσην του και έτρωγε ακρίδες και μέλι άγριον.
1,7 καὶ ἐκήρυσσε λέγων· ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ.
1,7 Και εκήρυττε λέγων· "έρχεται ύστερα από εμέ εκείνος που είναι ισχυρότερός μου και του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να σκύψω και να λύσω το λουρί των υποδημάτων του.
1,8 ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.
1,8 Εγώ μεν σας εβάπτισα με νερό, αυτός όμως θα σας βαπτίση με Πνεύμα Αγιον".
1,9 Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην.
1,9 Και κατά τας ημέρας εκείνας ήλθε ο Ιησούς από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας και εβαπτίσθη από τον Ιωάννην στον Ιορδάνην.
1,10 καὶ εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς περιστερὰν καταβαῖνον ἐπ᾽ αὐτόν·
1,10 Και αμέσως όταν εβγήκε από το νερό, είδε να σχίζωνται οι ουρανοί και το Πνεύμα του Θεού, ωσάν περιστερά, να κατεβαίνη εις αυτόν.
1,11 καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ηὐδόκησα.
1,11 Και ήλθε φωνή από τον ουρανούς, που έλεγε· "συ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον εγώ έχω τελείως ευαρεστηθή".
1,12 Καὶ εὐθέως τὸ Πνεῦμα αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον·
1,12 Και αμέσως το Πνεύμα το Αγιον ωδήγησεν αυτόν εις την έρημον.
1,13 καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων, καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.
1,13 Και έμεινεν εκεί εις την έρημον σαράντα ημέρας πειραζόμενος από τον Σατανάν, χωρίς ούτε ελάχιστον να υποχωρήση στους

πειρασμούς· και ήτο εκεί μαζή με τα θηρία της ερήμου, οι δε άγγελοι του Θεού τον υπηρετούσαν.
1,14 Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι Ἰωάννην ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ
1,14 Οταν δε ο Ιωάννης συνελήφθη κατά διαταγήν του Ηρώδου Αντίπα και παρεδόθη εις την φυλακήν, ήλθεν ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν και εκήρυττε το χαρμόσυνον μήνυμα της βασιλείας του Θεού.
1,15 καὶ λέγων ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.
1,15 Και έλεγεν ότι, “συνεπληρώθη ο ωρισμένος χρόνος και η βασιλεία του Θεού, που θα ιδρυθή από τον Μεσσίαν, έχει πλησιάσει. Μετανοείτε, λοιπόν, και πιστεύετε στο ευαγγέλιον, το οποίον εγώ σας κηρύττω”.
1,16 Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τοῦ Σίμωνος, βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσσῃ· ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς·
1,16 Ενώ δε περιπατούσε κοντά εις την θάλασσαν της Γαλιλαίας είδε τον Σιμωνα και τον Ανδρέαν, τον αδελφόν του Σιμωνος, οι οποίοι έριπταν το δίκτυον εις την θάλασσαν, διότι ήσαν ψαράδες.
1,17 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων.
1,17 Και είπε προς αυτούς ο Ιησούς· “ελάτε κοντά μου και εγώ θα σας κάμω ικανούς να γίνετε ψαράδες ανθρώπων” (να ελκύετε δηλαδή με το θείον κήρυγμα τους ανθρώπους εις την βασιλείαν του Θεού).
1,18 καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.
1,18 Αμέσως δε εκείνοι (με πίστιν προς τον Διδάσκαλον και ενθουσιασμόν δια το έργον στο οποίον τους εκαλούσε, καίτοι δεν ήσαν ακόμη εις θέσιν να το εννοήσουν) αφήκαν τα δίκτυά των και τον ηκολούθησαν.
1,19 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν ὀλίγον εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα,
1,19 Και προχωρήσας ολίγον από εκεί, είδε τον Ιάκωβον τον υιόν του Ζεβεδαίου και τον Ιωάννην τον αδελφόν του, οι οποίοι ήσαν στο πλοίον και ετοίμαζαν τα δίκτυα.

1,20 καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς. καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ.
1,20 Και αμέσως τους εκάλεσε. Εκείνοι δε αφήκαν τον πατέρα των Ζεβεδαίον στο πλοίον με τους μισθωτούς εργάτας και τον ηκολούθησαν.
1,21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ· καὶ εὐθέως τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν ἐδίδασκε.
1,21 Και επροχώρησαν και εισήλθαν εις την Καπερναούμ. Και αμέσως κατά την ημέραν του Σαββάτου επήγεν εις την συναγωγήν και εδίδασκε.
1,22 καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.
1,22 Και εθαύμαζαν πολύ δια την διδασκαλίαν του, διότι εδίδασκεν ως διδάσκαλος που έχει πρωτοφανή σοφίαν και κύρος και όχι όπως οι Γραμματείς (οι οποίοι εζητούσαν να στηρίξουν την διδασκαλίαν των στο κύρος άλλων αρχαιοτέρων ραββίνων και εδίδασκαν συνήθως επουσιώδη, πολλές φορές δε αντίθετα προς όσα είχαν γραφή από τους Προφήτας).
1,23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξε
1,23 Κατά την ώραν δε εκείνην ευρίσκετο εις την συναγωγήν ένας άνθρωπος, ο οποίος είχε κυριευθή από ακάθαρτον πνεύμα και εφώναξε με το στόμα αυτού το πονηρόν πνεύμα
1,24 λέγων· ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.
1,24 και είπεν· “άφησέ μας· ποιά σχέσις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ ημών και σου, Ιησού Ναζαρηνέ; Ηλθες να μας καταδικάσης και να μας ρίψης εις την αιωνίαν απώλειαν; Γνωρίζω ποίος είσαι· είσαι ο κατ' εξοχήν άγιος, ο αφιερωμένος στον Θεόν και το έργον του”.
1,25 καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς λέγων· φιμώθητι καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ.
1,25 Και ο Ιησούς επέπληξε αυτό λέγων· “κλείσε το στόμα σου και φύγε αμέσως από τον άνθρωπον αυτόν”.
1,26 καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

1,26 Και το ακάθαρτον πνεύμα, αφού συνετάραξε τον δαιμονιζόμενον και με το στόμα εκείνου έκραξε και εφώναξε δυνατά, έφυγε από αυτόν.
1,27 καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντας· τί ἐστι τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ᾿ ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;
1,27 Και όλοι κατελήφθησαν από μεγάλην έκπληξιν και θαυμασμόν δια το γεγονός, ώστε να συζητούν μεταξύ των και να λέγουν· “τι είναι αυτό το καταπληκτικόν θαύμα, που είδαμε; Ποιά είναι αυτή η νέα πρωτάκουστος διδασκαλία; Διότι αυτός με εξουσίαν και δύναμιν όχι μόνον διδάσκει, αλλά και διατάσσει τα πονηρά πνεύματα και υπακούουν εις αυτόν”!
1,28 καὶ ἐξῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.
1,28 Και με μεγάλην ταχύτητα εξηπλώθη η φήμη αυτού εις όλα τα περίχωρα της Γαλιλαίας.
1,29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.
1,29 Και αμέσως εβγήκαν από την συναγωγήν και ήλθαν στο σπίτι του Σιμωνος και του Ανδρέου μαζή με τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην.
1,30 ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα. καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.
1,30 Η δε πενθερά του Σιμωνος ήτο κατάκοιτος με πυρετόν. Και αμέσως του άκαμαν λόγον δι' αυτήν.
1,31 καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς εὐθέως, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.
1,31 Και αυτός επλησίασε εις την κλίνην της, την επιασε από το χέρι, την εσήκωσε και αμέσως την αφήκεν ο πυρετός, και εντελώς υγιής τους υπηρετούσεν.
1,32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.
1,32 Αργά δε το απόγευμα, μετά την δύσιν του ηλίου (όταν πλέον είχε περάσει η αργία του Σαββάτου), έφεραν προς αυτόν όλους τους ασθενείς και τους δαιμονιζομένους.
1,33 καὶ ἦν ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη πρὸς τὴν θύραν.

1,33 Και όλη η πόλις ήτο συγκεντρωμένη έξω από την θύραν της οικίας.
1,34 καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις, καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτὸν Χριστὸν εἶναι.
1,34 Και εθεράπευσε πολλούς, που έπασχαν από διάφορα νοσήματα και πολλά δαιμόνια εξεδίωξε. Δεν άφινε δε τα δαιμόνια να ομιλούν δι' αυτόν, διότι εγνώριζαν ότι αυτός είναι ο Χριστός και δεν ήθελε την μαρτυρίαν των ακαθάρτων πνευμάτων.
1,35 Καὶ πρωΐ ἔννυχα λίαν ἀναστὰς ἐξῆλθε καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο.
1,35 Και πρωϊ-πρωϊ, ενώ ακόμη ήτο νύχτα, εσηκώθη, εβγήκεν από την πόλιν και επροχώρησεν εις έρημον τόπον και εκεί προσηύχετο.
1,36 καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ,
1,36 Ο δε Σιμων και όσοι ήσαν μαζή με αυτόν έτρεξαν, δια να τον εύρουν.
1,37 καὶ εὑρόντες αὐτὸν λέγουσιν αὐτῷ ὅτι πάντες σε ζητοῦσι.
1,37 Και αφού τον ηύραν του λέγουν, ότι “όλοι σε ζητούν εις την πόλιν”.
1,38 καὶ λέγει αὐτοῖς· ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα καὶ ἐκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξελήλυθα.
1,38 Και εκείνος τους είπεν · “ας υπάγωμεν εις τας γύρω κωμοπόλεις, δια να κηρύξω και εκεί, διότι δι' αυτόν άλλωστε τον σκοπόν εβγήκα από την πόλιν”.
1,39 καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.
1,39 Και εκήρυσσε κατά συνέχειαν εις τας συναγωγάς των εις όλην την Γαλιλαίαν και εξεδίωκε τα πονηρά πνεύματα από τους δαιμονιζομένους.
1,40 Καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν λεπρὸς παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.
1,40 Και έρχεται προς αυτόν κάποιος λεπρός, ο οποίος γονατιστός εμπρός του τον παρακαλούσε και του έλεγε ότι “εάν συ θέλης ημπορείς να με καθαρίσης, και να με απαλλάξης από την φοβεράν ασθένειάν μου”.

1,41 ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνισθείς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἥψατο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· θέλω, καθαρίσθητι.
1,41 Ο δε Ιησούς (βλέπων την μεγάλην πίστιν και την παρρησίαν του ανθρώπου αυτού) τον ευσπλαγχνίσθη, άπλωσε το χέρι, τον ήγγισε και του λέγει· “Θελω· γίνε καθαρός”.
1,42 καὶ εἰπόντος αὐτοῦ εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ᾿ αὐτοῦ ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.
1,42 Και αμέσως μόλις ο Ιησούς είπε αυτούς τους λόγους, έφυγε από εκείνον η λέπρα και έγινε τελείως καθαρός και υγιής.
1,43 καὶ ἐμβριμησάμενος αὐτῷ εὐθέως ἐξέβαλεν αὐτὸν καὶ λέγει αὐτῷ·
1,43 Και αφού του ωμίλησε με έντονον και αυστηρόν ύφος να μη αποκαλύψη αυτόν ως ευεργέτην του, τον έβγαλε έξω από το μέρος, όπου ευρίσκοντο και του είπε·
1,44 ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἴπῃς, ἀλλ᾿ ὕπαγε σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου ἃ προσέταξε Μωϋσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
1,44 “πρόσεχε να μη είπης εις κανένα τίποτε, αλλά πήγαινε δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε δια τον καθαρισμόν σου από την λέπραν αυτά που διέταξε ο Μωϋσής, ώστε η εξέτασις του ιερέως και η προσφορά του δώρου σου, να χρησιμεύσουν ως μαρτυρία και βεβαίωσις ότι έγινες τελείως υγιής”.
1,45 ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν, ἀλλ᾿ ἔξω ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν· καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.
1,45 Αλλά εκείνος, μόλις εξήλθε, ήρχισε να διαλαλή πολλά περί του Ιησού και να διαφημίζη το γεγονός, ώστε ο Κυριος να μη ημπορή πλέον να εισέρχεται φανερά εις την πόλιν δια το πλήθος, που τον περιεκύκλωνεν. Αλλά έμεινε έξω εις ερήμους τόπους. Και παρ' όλον τούτο, ήρχοντο προς αυτόν από όλα τα μέρη.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 2

2,1 Καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς Καπερναοὺμ δι᾿ ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.
2,1 Υστερα δε από ολίγας ημέρας, εισήλθε πάλιν ο Κυριος εις την Καπερναούμ και διεδόθη ότι ευρίσκεται εις κάποιο σπίτι.
2,2 καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.
2,2 Και αμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ώστε εγέμισεν η οικία και δεν υπήρχε πλέον τόπος να τους χωρέση ούτε καντά εις την θύραν. Και εδίδασκε εις αυτούς τον λόγον του Θεού.
2,3 καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.
2,3 Και έρχονται προς αυτόν φέροντες ένα παραλυτικόν, τον οποίον εσήκωναν τέσσαρες επάνω εις κρεββάτι.
2,4 καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ᾿ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.
2,4 Επειδή δε ένεκα του πολλού πλήθους δεν ήτο δυνατόν να πλησιάσουν τον Κυριον, αφήρεσαν από την στέγην το μέρος εκείνο, κάτω από το οποίον ήτο ο Κυριος, ήνοιξαν τρύπαν και κατέβασαν σιγά το κρεββάτι, όπου ήτο κατάκοιτος ο παραλυτικός.
2,5 ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.
2,5 Οταν ο Ιησούς είδε την πίστιν που είχαν, τόσον ο παραλυτικός όσον και εκείνοι που τον έφεραν, λέγει στον παραλυτικόν· “τέκνον, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι, αι οποίαι είναι και αιτία της σωματικής σου ασθενείας”.
2,6 ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·
2,6 Ησαν δε και μερικοί από τους γραμματείς, που εκάθηντο εκεί και εσυλλογίζοντο μέσα των·
2,7 τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;
2,7 Διατί αυτός ο άνθρωπος εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποιός ημπορεί να συγχωρή αμαρτίες, ει μη μόνον ένας, δηλαδή ο Θεός;
2,8 καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε

ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;
2,8 Και αμέσως ο Ιησούς αντελήφθη καθαρώτατα, με την θεία δύναμιν του πνεύματός του, ότι έτσι αυτοί εσκέπτοντο μέσα των και τους είπε· "διατί συλλογίζεσθε τέτοια εις τας καρδίας σας;
2,9 τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;
2,9 Τι είναι ευκολώτερον, να είπω στον παραλυτικόν, συγχωρούνται οι αμαρτίες σου η να είπω, σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεββάτι στον ώμον σου και περιπάτει; Σεις θεωρείτε δυσκολώτερον το δεύτερον.
2,10 ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας - λέγει τῷ παραλυτικῷ.
2,10 Δια να μάθετε δε, ότι ο υιός του ανθρώπου έχει εξουσίαν να συγχωρή αμαρτίας εδώ εις την γην-λέγει στον παραλυτικόν·
2,11 σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.
2,11 Σε σένα που πιστεύεις λέγω, σήκω επάνω υγιής, πάρε το κρεββάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου".
2,12 καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.
2,12 Και αμέσως εσηκώθη, επήρε το κρεββάτι στον ώμον και εβγήκε ενώπιον όλων, ώστε όλοι να καταπλαγούν και να δοξάζουν τον Θεόν λέγοντες ότι "ποτέ δεν είδαμε τέτοια γεγονότα, να συγχωρούνται με ένα λόγον αμαρτίαι και εις πιστοποίησιν της συγχωρήσεως να θεραπεύεται θαυματουργικώς η παράλυσις".
2,13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἤρχετο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.
2,13 Και εβγήκεν ο Ιησούς από το σπίτι εκείνο πάλιν εις την παραλίαν. Και όλο το πλήθος ήρχετο προς αυτόν και τους εδίδασκε. (Τα θαύματα εγίνοντο εις θεραπείαν των ασθενών που είχαν πίστιν, αλλά και δια να εμπνεύσουν πίστιν και στους άλλους).
2,14 Καὶ παράγων εἶδε Λευΐν τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ·

2,14 Καθώς δε επερνούσε είδε τον Λευΐν, τον υιόν του Αλφαίου, να κάθεται στο μέρος όπου εισεπράττοντο οι φόροι και λέγει προς αυτόν· “ακολούθησέ με ως μαθητής μου”. Και εκείνος εσηκώθηκε πράγματι και τον ηκολούθησε.
2,15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἦσαν γὰρ πολλοί, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.
2,15 Και συνέβη, όταν εκάθητο εις την τράπεζαν του φαγητού στο σπίτι του Λευϊ, πολλοί τελώναι και άλλοι αμαρτωλοί (όπως περιφρονητικώς τους έλεγαν οι Φαρισαίοι) εκάθηντο μαζή με τον Ιησούν και τους μαθητάς του. Διότι πολλοί ήσαν εκείνοι, που είχαν πληροφορηθή την πρόσκλησιν του Λευϊ και ηκολούθησαν τον Ιησούν στο σπίτι.
2,16 καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτὸν ἐσθίοντα μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἔλεγον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· τί ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει;
2,16 Οι δε γραμματείς και οι Φαρισαίοι, όταν είδαν αυτόν να τρώγη μαζή με τους τελώνας και τους αμαρτωλούς, έλεγαν στους μαθητάς του· “πως εξηγείται, ότι ο διδάσκαλός σας τρώγει και πίνει μαζή με τελώνας και αμαρτωλούς;”
2,17 καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ᾿ οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.
2,17 Και όταν ήκουσεν ο Ιησούς αυτούς τους λόγους είπε· “δεν έχουν ανάγκην από ιατρόν οι υγιείς, αλλά οι ασθενείς· δεν ήλθα στον κόσμον, δια να καλέσω εκείνους που φαντάζονται ότι είναι δίκαιοι, αλλά ήλθα να καλέσω εις μετάνοιαν τους αμαρτωλούς”.
2,18 Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύοντες. καὶ ἔρχονται καὶ λέγουσιν αὐτῷ· διατὶ οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν, οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νηστεύουσι;
2,18 Οι μαθηταί του Ιωάννου, όπως και οι μαθηταί των Φαρισαίων, ετηρούσαν και όσας άκομα νηστείας είχε καθιερώσει η παράδοσις των πρεσβυτέρων. Ερχονται λοιπόν μερικοί και λέγουν εις αυτόν· “διατί οι μαθηταί του Ιωάννου και οι μαθηταί των Φαρισαίων νηστεύουν, οι δε ιδικοί σου μαθηταί δεν νηστεύουν;”

2,19 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ᾿ αὐτῶν ἐστι, νηστεύειν; ὅσον χρόνον μεθ᾿ ἑαυτῶν ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ δύνανται νηστεύειν.
2,19 Και είπεν εις αυτούς ο Ιησούς· "μήπως είναι δυνατόν οι καλεσμένοι στον γάμον φίλοι του γαμβρού να νηστεύουν, καθ' ον χρόνον ο γαμβρός ευρίσκεται μαζή των; Οσον καιρόν έχουν μαζή των τον γαμβρόν δεν είναι δυνατόν να νηστεύουν, (διότι η νηστεία είναι και δείγμα πένθους και όχι χαράς).
2,20 ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ᾿ αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
2,20 Θα έλθουν δε ημέραι, κατά τας οποίας θα πάρουν βιαίως ανάμεσα από αυτούς τον νυμφίον, δηλαδή εμέ τον Διδάσκαλόν των, και τότε θα πενθήσουν και θα νηστεύσουν.
2,21 οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μήγε, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.
2,21 Κανείς δεν ράπτει επάνω εις ένα παλαιό ένδυμα τεμάχιον από καινούργιο ύφασμα· εάν όμως και το ράψη, τότε το καινούργιο μπάλωμα, που ερράφτηκε στο παλαιό ένδυμα, μαζεύει και κάνει το σχίσιμο του παλαιού πολύ μεγαλύτερο. (Η νέα δηλαδή διδασκαλία μου δεν ημπορεί να υπαχθή στους παλαιούς εξωτερικούς τύπους. Αν κάτι τέτοιο γίνη, και οι τύποι θα φθαρούν και οι διδασκαλία μου θα νοθευθή).
2,22 καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μή, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκούς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.
2,22 Και κανείς δεν βάζει μούστον σε παλαιά ασκιά. Εάν δε τυχόν και κάμη κάτι τέτοιο, ο μούστος σπάζει τα ασκιά, έτσι δε και το κρασί χύνεται και τα ασκιά καταστρέφονται. Αλλά πρέπει να βάζη κανείς μούστον εις καινούργια, γέρα ασκιά. (Οι Φαρισαίοι και οι οπαδοί των είναι παλαιά ασκιά, που δεν ημπορούν να ανθέξουν εις την νέαν διδασκαλίαν μου. Αυτήν θα την παραλάβουν οι μαθηταί μου, νέοι και υγιείς κατά την ψυχήν και την καρδίαν).
2,23 Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας.

2,23 Καποτε, εις ημέραν Σαββάτου, ωδοιπορούσε ο Κυριος ανάμεσα εις σπαρμένα χωράφια και οι μαθηταί του, καθώς ήρχισαν μαζή του να βαδίζουν, εμαδούσαν τα στάχυα και έτρωγαν τους κόκκους.
2,24 καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· ἴδε τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν ὃ οὐκ ἔξεστι.
2,24 Και οι Φαρισαίοι έλεγαν εις αυτόν· "κύτταξε, τι κάνουν οι μαθηταί σου εις ημέραν Σαββάτου! Δηλαδή κάνουν εργασίαν, με την οποίαν βεβηλώνεται η σαββατική αργία".
2,25 καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· οὐδέποτε ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαυΐδ ὅτε χρείαν ἔσχε καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ᾿ αὐτοῦ;
2,25 Αλλά και αυτός τους είπε· "δεν εδιαβάσατε ποτέ τι έκαμε ο Δαυΐδ, όταν ευρέθη εις ανάγκην, δηλαδή όταν επείνασε αυτός και εκείνοι που ήσαν μαζή του;
2,26 πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ ἀρχιερέως καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;
2,26 Πως δηλαδή εισήλθε στον ναόν του Θεού, όταν αρχιερεύς ήτο ο Αβιάθαρ, και έφαγε τους άρτους που ήσαν βαλμένοι ως προσφορά προς τον Θεόν εις την τράπεζαν της προθέσεως; Και τούτο, ενώ είναι γνωστόν, ότι κανείς εκτός των ιερέων δεν επιτρέπεται να φάγη αυτούς; Ο δε Δαυίδ και έφαγε και έδωκε από τους άρτους αυτούς και εις εκείνους, που ήταν μαζή του. Και όμως ο Θεός δεν απεδοκίμασε την πράξιν του".
2,27 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον·
2,27 Εν συνεχεία δε έλεγεν εις αυτούς· "το Σαββατον έχει καθιερωθή, δια να εξυπηρετή και καθοδηγή τον άνθρωπον εις την πνευματικήν του ζωήν και δεν έγινε ο άνθρωπος, δια να είναι δούλος εις ένα ξηρόν και τυπικόν Σαββατον.
2,28 ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.
2,28 Ωστε ο Υιός του ανθρώπου, που ήλθε δια να χειραγωγήση τον άνθρωπον εις ανωτέραν πνευματικήν ζωήν, είναι κύριος και του Σαββάτου και έχει εξουσίαν να τροποποιήση αυτό επί το πνευματικώτερον".

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 3

3,1 Καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα.
3,1 Και εισήλθεν πάλιν ο Ιησούς εις την συναγωγήν· ήτο δε εκεί ένας άνθρωπος, που είχε ακίνητο και ξηρό το χέρι του.
3,2 καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτόν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.
3,2 Και κατεσκόπευαν αυτόν οι Φαρισαίοι με μεγάλην προσοχήν, εάν θα τον θεραπεύση κατά την ημέραν του Σαββάτου, δια να έχουν αφορμήν να το κατηγορήσουν.
3,3 καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι τὴν χεῖρα· ἔγειρε εἰς τὸ μέσον.
3,3 Λεγει δε στον άνθρωπον με το ξηρό χέρι· “σήκω και στάσου στο μέσον”.
3,4 καὶ λέγει αὐτοῖς· ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι ἢ ἀποκτεῖναι; οἱ δὲ ἐσιώπων.
3,4 Και λέγει προς αυτούς· “επιτρέπεται κατά το Σαββατον να κάμη κανείς το καλόν η να κάμη το κακόν; Να σώση την ζωήν του πλησίον που κινδυνεύει η να τον αφήση αβοήθητον και έτσι να γίνη αφορμή του θανάτου του;” Εκείνοι δε εσιωπούσαν.
3,5 καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ᾿ ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. καὶ ἐξέτεινε, καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.
3,5 Και αφού περιέφερε γύρω εις αυτούς με οργήν το βλέμμα του, ενώ συγχρόνως τους ελυπείτο ειλικρινώς δια την πώρωσιν της καρδιάς των, λέγει στον άνθρωπον· “άπλωσε το χέρι σου”. Και αμέσως εκείνος το άπλωσε και έγινε πάλιν γερό το χέρι του, όπως το άλλο.
3,6 καὶ ἐξελθόντες οἱ Φαρισαῖοι εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν συμβούλιον ἐποίουν κατ᾿ αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι.
3,6 Και αφού εβγήκαν οι Φαρισαίοι από την συναγωγήν, έκαμαν αμέσως συμβούλιον μαζή με εκείνους, που ανήκαν στο κόμμα του Ηρώδου, και συνεσκέφθησαν, πως να εξοντώσουν τον Ιησούν.
3,7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησαν αὐτῷ,

3,7 Και ο Ιησούς ανεχώρησε μαζή με τους μαθητάς του προς την θάλασσαν. Και πολύ πλήθος από την περιοχήν της Γαλιλαίας τον ηκολούθησεν.
3,8 καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καὶ ἀπὸ τῆς Ἰδουμαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου καὶ οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα, πλῆθος πολύ, ἀκούσαντες ὅσα ἐποίει, ἦλθον πρὸς αὐτόν.
3,8 Ακόμη δε και από την Ιουδαίαν και από τα Ιεροσόλυμα και από την Ιδουμαίαν και από τας περιοχάς, που ήσαν πέρα από τον Ιορδάνην, όπως επίσης και αυτοί που κατοικούσαν τα περίχωρα της Τυρου και της Σιδώνος, πλήθος πολύ που είχαν ακούσει τα θαύματα, τα οποία έκανε, ήλθαν προς αυτόν.
3,9 καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν·
3,9 Και είπε στους μαθητάς του να παραμένη εκεί δι' αυτόν ένα πλοιάριον, ώστε να μπαίνη εις αυτό, όταν η συρροή του λαού είναι μεγάλη, δια να μη τον πιέζουν και τον συνθλίβουν τα πλήθη.
3,10 πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευσεν, ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται ὅσοι εἶχον μάστιγας·
3,10 Εμαζεύετο δε τόσον πλήθος, διότι πολλούς εθεράπευσε, ώστε να πίπτουν επάνω του όσοι εβασανίζοντο από ασθενείας, δια να τον εγγίσουν και πάρουν την θεραπείαν.
3,11 καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν αὐτὸν ἐθεώρουν, προσέπιπτον αὐτῷ καὶ ἔκραζον λέγοντα ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
3,11 Και τα πονηρά και ακάθαρτα δαιμόνια, όταν τον αντίκρυζαν έπιπταν με τρόμον εις τα πόδια του, εφώναζαν δυνατά και έλεγον ότι “συ είσαι ο υιός του Θεού”.
3,12 καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσωσι.
3,12 Και τα επέπληττε αυστηρώς και τα διέτασσε να μη φανερώσουν ότι είναι ο υιός του Θεού. Δεν είχε καμμίαν ανάγκην από την μαρτυρίαν των πονηρών δαιμονίων (τα οποία άλωστε υπέκρυπταν πάντοτε και κάποιον δόλιον σκοπόν).
3,13 Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ προσκαλεῖται οὓς ἤθελεν αὐτός, καὶ ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν.
3,13 Και ανεβαίνει επάνω στο όρος, προσκαλεί δε εκεί εκείνους τους οποίους αυτός ήθελε και ήλθαν προς αυτόν.

3,14 καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ᾿ αὐτοῦ καὶ ἵνα ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρύσσειν
3,14 Και εξέλεξε δώδεκα, δια να είναι μαζή του και δια να τους στέλλη να κηρύττουν
3,15 καὶ ἔχειν ἐξουσίαν θεραπεύειν τὰς νόσους καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια·
3,15 και να έχουν εξουσίαν, ώστε να θεραπεύουν τας ασθενείας και να εκδιώκουν τα δαιμόνια.
3,16 καὶ ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ Σίμωνι Πέτρον,
3,16 Και έβαλε νέον όνομα στον Σιμωνα, το όνομα Πετρος.
3,17 καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργές, ὅ ἐστιν υἱοὶ βροντῆς·
3,17 Και εξέλεξε τον Ιάκωβον τον υιόν του Ζεβεδαίου και τον Ιωάννην τον αδελφόν του Ιακώβου· και έβαλε εις αυτούς νέα ονόματα Βοαναργές, που σημαίνει υιοί βροντής (και τούτο δια τον ορμητικόν χαρακτήρα των, που παρουσίαζαν ενίοτε).
3,18 καὶ Ἀνδρέαν καὶ Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον καὶ Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Θαδδαῖον καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην
3,18 Εξέλεξε ακόμη και τον Ανδρέαν και τον Φιλιππον και τον Βαρθολομαίον και τον Ματθαίον και τον Θωμάν, και τον Ιάκωβον, τον υιόν του Αλφαίου, και τον Κανανίτην, δηλαδή τον Ζηλωτήν.
3,19 καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν.
3,19 Και τον Ιούδαν τον Ισκαριώτην, ο οποίος και τον παρέδωκε αργότερα στους εχθρούς του.
3,20 Καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον· καὶ συνέρχεται πάλιν ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μηδὲ ἄρτον φαγεῖν.
3,20 Και έρχονται εις κάποιο σπίτι της Καπερναούμ. Και συγκεντρώνεται πάλιν εκεί λαός πολύς, ώστε να μη μπορούν και να μη ευρίσκουν ευκαιρίαν ούτε ψωμί να φάγουν.
3,21 καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ᾿ αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ ὅτι ἐξέστη.
3,21 Οταν δε ήκουσαν αυτάς τας υπερβολάς στο έργον οι ιδικοί του, δηλαδή οι θεωρούμενοι ως αδελφοί του (οι οποίοι και δεν είχαν πιστεύσει εις αυτόν), εξήλθαν δια να τον πιάσουν και τον

περιορίσουν στο σπίτι, διότι ενόμιζαν ότι η τόση υπερβολική προσήλωσις και απασχόλησις στο έργον του είναι αποτέλεσμα ψυχικής διεγέρσεως, και έλεγαν ότι εβγήκεν από τον ευατόν του.
3,22 καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες ἔλεγον ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.
3,22 Και οι γραμματείς, που είχαν έλθει από την Ιερουσαλήμ, έλεγαν ότι έχει μέσα του τον βελζεβούλ και ότι διώχνει τα δαιμόνια με την συνεργασίαν του άρχοντος των δαιμονίων.
3,23 καὶ προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς ἔλεγεν αὐτοῖς· πῶς δύναται σατανᾶς σατανᾶν ἐκβάλλειν;
3,23 Και αφού επροσκάλεσεν αυτούς ο Ιησούς, τους έλεγε με παραβολάς· “πως είναι δυνατόν ένας σατανάς να διώχνη άλλον σατανάν;
3,24 καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ᾿ ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ βασιλεία ἐκείνη·
3,24 Εάν ένα βασίλειον χωρισθή εις εχθρικάς παρατάξεις αλληλοπολεμουμένας, δεν είναι δυνατόν να σταθή και να ζήση αυτό το βασίλειον.
3,25 καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ᾿ ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ οἰκία ἐκείνη.
3,25 Και εάν εις μίαν οικογένειαν διαιρεθούν τα μέλη μεταξύ των και πολεμούν το ένα το άλλο, δεν είναι δυνατόν να σταθή και να ζήση η οικογένεια εκείνη.
3,26 καὶ εἰ ὁ σατανᾶς ἀνέστη ἐφ᾿ ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, οὐ δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέλος ἔχει.
3,26 Και εάν ο σατανάς επανεστάτησε εναντίον του ευατού του, δηλαδή εναντίον των οργάνων του και της εξουσίας του και έχει χωρισθή εις κόμματα, που αλληλοπολεμούνται, δεν ημπορεί να σταθή, αλλά παίρνει τέλος το κράτος του.
3,27 οὐδεὶς δύναται τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δήσῃ, καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.
3,27 Κανείς, εάν εισέλθη στο σπίτι του ισχυρού οικοδεσπότου, δεν ημπορεί να αρπάξη τα έπιπλα και τα σκεύη, εάν πρώτον δεν δέση αυτόν τον ισχυρόν και τότε θα διαρπάση το σπίτι του. (Και εγώ δεν θα ημπορούσα να ελευθερώσω από τα χέρια του σατανά τους

δαιμονιζομένους, εάν πρώτον δεν ενικούσα και δεν έδενα τον σατανάν).
3,28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὰ ἁμαρτήματα καὶ αἱ βλασφημίαι ὅσας ἐὰν βλασφημήσωσιν.
3,28 Αληθινά σας λέγω ότι θα συγχωρηθούν στους υιούς των ανθρώπων όλα τα αμαρτήματα και όλαι αι βλασφημίαι, όσας τυχόν ήθελον εκστομίσει.
3,29 ὃς δ᾿ ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ᾿ ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως·
3,29 Εκείνος όμως που από κακότητα ψυχής θα βλασφημήση στο Αγιον Πνεύμα (δηλαδή θα αποδώση τας φανεράς και λυτρωτικάς ενεργείας του Αγίου Πνεύματος στον διάβολον) αυτός δεν έχει άφεσιν στους αιώνας των αιώνων, αλλά είναι ένοχος αιωνίας καταδίκης”.
3,30 ὅτι ἔλεγον, πνεῦμα ἀκάθαρτον ἔχει.
3,30 Είπε δε αυτά ο Ιησούς, διότι εκείνοι τον συκοφαντούσαν ότι έχει ακάθαρτον πνεύμα.
3,31 ἔρχονται οὖν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ ἔξω ἑστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν φωνοῦντες αὐτόν.
3,31 Ερχονται τότε η μητέρα του και αυτοί που ενομίζοντο αδελφοί του και αφού εστάθησαν έξω από το σπίτι, έστειλαν προς αυτόν και τον εφώναξαν να βγη.
3,32 καὶ ἐκάθητο περὶ αὐτὸν ὄχλος· εἶπον δὲ αὐτῷ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.
3,32 Εκάθητο δε γύρω του πολύς λαός· είπον δε εις αυτόν· “ιδού η μητέρα σου και οι αδελφοί σου σε ζητούν έξω”.
3,33 καὶ ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;
3,33 Και απάντησε εις αυτούς λέγων· “ποιά είναι η μητέρα μου η ποίοι είναι οι αδελφοί μου;”
3,34 καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους λέγει· ἴδε ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου·
3,34 Και αφού περιέφερε ολόγυρα τα μάτια του εις εκείνους που εκάθηντο γύρω του, είπε· “ιδού η μητέρα μου και οι αδελφοί μου.

3,35 ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου καὶ μήτηρ ἐστί.
3,35 Διότι εκείνος, ο οποίος θα εφαρμόση το θέλημα του Θεού, αυτός είναι αδελφός μου και αδελφή μου και μητέρα μου".

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 4

4,1 Καὶ πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολύς, ὥστε αὐτὸν ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον καθῆσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦσαν.
4,1 Και πάλιν ήρχισε να διδάσκη ο Ιησούς εις την παραλίαν. Και εμαζεύθηκε πολύς λαός, δια να τον ακούση, ώστε αυτός ηναγκάσθη να ανεβή στο πλοίον και να καθίση εις αυτό μέσα εις την θάλασσαν. Ολος δε ο λαός ευρίσκετο εις την ξηράν πλησίον της θαλάσσης.
4,2 καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς πολλά, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·
4,2 Και τους εδίδασκε πολλά με παραβολάς και τους έλεγεν εις την διδασκαλίαν του·
4,3 ἀκούετε. ἰδοὺ ἐξῆθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι.
4,3 "Ακούσατε με προσοχήν. Ιδού εβγήκε ο γεωργός να σπείρη.
4,4 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπείρειν ὃ μὲν ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὁδόν, καὶ ἦλθον τὰ πετεινὰ καὶ κατέφαγον αὐτό·
4,4 Και καθώς έσπερνε ένα μέρος του σπόρου έπεσε στον δρόμον και ήλθαν τα πτηνά και τον κατέφαγαν.
4,5 καὶ ἄλλο ἔπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς,
4,5 Και άλλο έπεσεν εις έδαφος πετρώδες, όπου δεν είχε πολύ χώμα και αμέσως εβλάστησε, διότι δεν είχε βάθος γης.
4,6 ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη·
4,6 Οταν δε ανέτειλε ο ήλιος, εκαψαλίσθηκε από τον καύσωνα και επειδή δεν είχε ρίζαν εξηράθηκε.
4,7 καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι καὶ συνέπνιξαν αὐτό, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκε·

4,7 Και άλλο έπεσεν εις τα αγκάθια· εβλάστησαν δε και εμεγάλωσαν τα αγκάθια, το έπνιξαν ολόγυρα και δεν απέδωσε καρπόν.
4,8 καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ αὐξάνοντα, καὶ ἔφερεν ἐν τριάκοντα καὶ ἐν ἑξήκοντα καὶ ἐν ἑκατόν.
4,8 Και άλλο έπεσεν εις την γην την γόνιμον και απέδιδε καρπόν καθώς εβλάστανε προς τα άνω και εμέστωνε. Και έφερε αλλού τριάντα κόκκους, αλλού εξήντα και αλλού εκατόν".
4,9 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
4,9 Και έλεγεν εις αυτούς· "εκείνος που έχει αυτιά να ακούη, ας ακούη". (Εκείνος που έχει αγαθήν διάθεσιν ας ακούση και ας διδαχθή).
4,10 Ὅτε δὲ ἐγένετο κατὰ μόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν.
4,10 Οταν δε ανεχώρησε ο λαός και έμεινε μόνος, τον ηρώτησαν οι γύρω από αυτόν μαζή με τους δώδεκα μαθητάς, δια το νόημα της παραβολής.
4,11 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται,
4,11 Και έλεγεν εις αυτούς· "εις σας, δια την καλήν σας διάθεσιν, εδόθη από τον Θεόν η σοφία και η δύναμις να γνωρίσετε τας μυστηριώδεις αληθείας της βασιλείας του Θεού. Εις εκείνους δε, που δεν έχουν την καλήν διάθεσιν και ευρίσκονται έξω από τον ιδικόν σας κύκλον, όλαι αι αλήθειαι προσφέρονται με παραβολάς.
4,12 ἵνα βλέποντες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ μὴ συνιῶσι, μήποτε ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.
4,12 Δι' αυτό τους διδάσκω με παραβολάς, δια να βλέπουν μεν με τα μάτια του σώματος, να μην ημπορούν όμως να ίδουν βαθύτερα με τα μάτια της ψυχής. Και να ακούσουν καλά με τα σωματικά των αυτιά, αλλά να μη ημπορούν να ενοήσουν, μήπως τυχόν και επιστρέψουν κάποτε με μετάνοιαν στον Θεόν και τους συγχωρεθούν τα αμαρτήματα". (Εάν δεν υπήρχεν εις αυτούς η σκλήρυνσις της ψυχής, η αδιαφορία να γνωρίσουν την αλήθειαν και το μίσος των εναντίον του Κυρίου, θα ήσαν εις θέσιν να εννοούν όσα ήκουον).

4,13 καὶ λέγει αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν ταύτην, καὶ πῶς πάσας τὰς παραβολὰς γνώσεσθε;
4,13 Και λέγει εις αυτούς· “δεν εκαταλάβατε, λοιπόν, το νόημα αυτής της παραβολής, η οποία είναι σχετικώς εύκολος, και πως θα κατανοήσετε όλας τας άλλας παραβολάς;
4,14 ὁ σπείρων τὸν λόγον σπείρει.
4,14 Ο γεωργός που σπέρνει, εικονίζει εκείνον που σπέρνει εις τας ψυχάς τον λόγον του Θεού.
4,15 οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν ὅπου σπείρεται ὁ λόγος, καὶ ὅταν ἀκούσωσιν, εὐθὺς ἔρχεται ὁ σατανᾶς καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.
4,15 Εκείνοι δε που εικονίζονται από τον δρόμον κοντά στον οποίον έπεσεν ο σπόρος, είναι αυτοί, στους οποίους σπείρεται ο λόγος και όταν τον ακούσουν, έρχεται αμέσως ο σατανάς και παίρνει τον λόγον, που έχει σπαρή εις τας καρδίας των.
4,16 καὶ οὗτοι ὁμοίως εἰσὶν οἱ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπειρόμενοι, οἳ ὅταν ἀκούσωσι τὸν λόγον, εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνουσιν αὐτόν,
4,16 Και εκείνοι επίσης που εικονίζονται με τα πετρώδη εδάφη, είναι όσοι, όταν ακούσουν τον λόγον, αμέσως τον δέχονται με χαράν.
4,17 καὶ οὐκ ἔχουσι ῥίζαν ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ πρόσκαιροί εἰσιν· εἶτα γενομένης θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζονται.
4,17 Ομως δεν έχουν βαθείας ρίζας, σταθεράν πίστιν και απόφασιν, αλλ' είναι προσωρινοί και εφήμεροι εις την πίστιν των. Επειτα όταν συμβή κάποια θλίψις η ένας διωγμός δια τον λόγον του Ευαγγελίου, αμέσως αυτοί σκοντάπτουν, κλονίζονται και χάνουν την πίστιν των.
4,18 καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι, οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες,
4,18 Και εκείνοι, οι οποίοι παρομοιάζονται με τα αγκάθια, όπου σπείρεται ο λόγος, είναι όσοι ακούουν τον λόγον του Θεού,
4,19 καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.
4,19 αλλά αι φροντίδες της παρούσης ζωής και το ξεγέλασμα του πλούτου και αι άλλαι επιθυμίαι δια τας ηδονάς και απολαύσστου κόσμου, αποπνίγουν τον λόγον και έτσι αυτός γίνεται άκαρπος.

4,20 καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες, οἵτινες ἀκούουσι τὸν λόγον καὶ παραδέχονται, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν τριάκοντα καὶ ἐν ἑξήκοντα καὶ ἐν ἑκατόν.
4,20 Και εκείνοι που εικονίζονται με την καλήν γην, είναι όσοι ακούσουν τον λόγον και τον δέχονται με όλην των την καρδιά και καρποφορούν τριάντα και εξήντα και εκατό φορές περισσότερο”.
4,21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· μήτι ἔρχεται ὁ λύχνος ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῇ;
4,21 Και έλεγεν εις αυτούς· “αυτά που σας εδίδαξα είναι φως, αλλά μήπως φέρνουν τον αναμμένον λύχνον δια τον θέσουν κάτω από το μόδιο-από το δοχείον που μετρούν το σιτάρι-η κάτω από το κρεββάτι; Οχι βέβαια, αλλά δια να τον θέσουν στον λυχνοστάτην. (Σεις είσθε ο λύχνος ο αναμμένος, το πνευματικόν φως. Με τα λόγια και με το παράδειγμά σας πρέπει να φωτίζετε τους άλλους και να μη κρύπτετε αυτά, που έχετε ακούσει από εμέ).
4,22 οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ, οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον ἀλλ᾿ ἵνα ἔλθῃ εἰς φανερόν.
4,22 Διότι δεν υπάρχει τίποτε κρυφόν και μυστικόν, που να μη φανερωθή και κανένα απόκρυφον που να μη έλθη στο φως.
4,23 εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.
4,23 Εάν κανείς έχη αυτιά να ακούη, ας ακούση τας διδασκαλίας αυτάς”.
4,24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· βλέπετε τί ἀκούετε. ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν.
4,24 Και έλεγεν εις αυτούς· “προσέχετε εις αυτά που ακούετε· με όποιο μέτρο προσοχής και αγαθής διαθέσεως ακούετε και εννοείτε, με το αυτό μέτρο θα σας δοθή από τον Θεόν η γνώσις και η σοφία. Και ακόμη περισσότερον.
4,25 ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ.
4,25 Διότι εις εκείνον που έχει την διάθεσιν και την γνώσιν, θα του δοθή ακόμη περισσότερον· και από εκείνον που δεν έχει ενδιαφέρον, και η ολίγη γνώσις που έχει, θα του αφαιρεθή”.
4,26 Καὶ ἔλεγεν· οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς,

4,26 Και έλεγεν· “έτσι ομοιάζει η βασιλεία του Θεού, με ένα άνθρωπον που ρίπτει τον σπόρον εις την γην,
4,27 καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.
4,27 και έπειτα κοιμάται και σηκώνεται νύκτα και ημέραν, χωρίς να φροντίζη δια την βλάστησιν της σποράς και ο σπόρος βλαστάνει και μεγαλώνει κατά ένα μυστηριώδη τρόπον, που δεν τον γνωρίζει ο γεωργός.
4,28 αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ.
4,28 Διότι μόνη της η γη καρποφορεί, βλαστάνει δηλαδή, πρώτον τον χόρτον, έπειτα τον στάχυν και ύστερα τον μεστωμένον και πλήρη σίτον μέσα στον στάχυν. (Η αύξησις της χριστιανικής ζωής γίνεται από τον Θεόν κατά ένα μυστηριώδη τρόπον, που δεν υποπίπτει αμέσως εις την αντίληψιν του ανθρώπου).
4,29 ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπός, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.
4,29 Οταν δε ο καρπός ωριμάση και είναι έτοιμος προς θερισμόν, αμέσως ο γεωργός αποστέλλει τον θεριστήν με το δρεπάνι, διότι έχει φθάσει ο καιρός του θερισμού”.
4,30 Καὶ ἔλεγε· πῶς ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἢ ἐν τίνι παραβολῇ παραβάλωμεν αὐτήν;
4,30 Και έλεγεν· “πως να παρομοιάσωμεν την βασιλείαν του Θεού; Η με ποίαν παραβολήν και εικόνα να την παραβάλωμεν;
4,31 ὡς κόκκον σινάπεως, ὃς ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς, μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς·
4,31 Ομοιάζει με κόκκον σιναπιού, ο οποίος, όταν σπαρή εις την γην, είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους που υπάρχουν εις την γην.
4,32 καὶ ὅταν σπαρῇ, ἀναβαίνει καὶ γίνεται μείζων πάντων τῶν λαχάνων, καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν.
4,32 Και όταν σπαρή, ξεπετιέται και γίνεται μεγαλύτερο απ' όλα τα λάχανα, και κάμνει μεγάλους κλάδους, ώστε να ημπορούν τα πουλιά του ουρανού να κατασκηνώνουν κάτω από την σκιαν του”.

4,33 Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν,
4,33 Και με τέτοιες πολλές παραβολές εδίδασκεν εις αυτούς τον λόγον του Θεού, αναλόγως με την ικανότητα που είχαν οι ακροαταί του να ακούουν και να ενοούν.
4,34 χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον· κατ᾽ ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα.
4,34 Χωρίς δε παραβολήν δεν εδίδασκεν αυτούς. Ιδιαιτέρως δε στους μαθητάς εξηγούσε όλα και έλυε τας απορίας των. (Ολα όσα ερωτούσαν και εδιψούσαν να μάθουν. Παντοτε ο Θεός κατά πολλούς τρόπους απαντά εις τας απορίας και πληροφορεί τους πιστούς περί του θελήματός του).
4,35 Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὀψίας γενομένης· διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.
4,35 Αργά εκείνην την ημέραν λέγει εις αυτούς· “ας περάσωμεν στο απέναντι μέρος”.
4,36 καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν ἐν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ πλοῖα ἦν μετ᾽ αὐτοῦ.
4,36 Και αφού αφήκαν τον λαόν, παρέλαβαν αυτόν οι μαθηταί, όπως ευρίσκετο στο πλοίον· ήσαν δε και άλλα πλοία, που έπλεαν μαζή του.
4,37 καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη, τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε ἤδη αὐτὸ βυθίζεσθαι.
4,37 Και αίφνης εξέσπασε μεγάλη θύελλα, τα δε κύματα, εκτυπούσαν το πλοίον και ανέβαιναν εις αυτό, ώστε εκινδύνευε να βυθισθή.
4,38 καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ· διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα;
4,38 Και εκείνος εκοιμάτο εις την πρύμνην στο προσκέφαλον, που ήτο στο κάθισμα. Και τον εξύπνησαν οι μαθηταί και του λέγουν· “διδάσκαλε, δεν σε μέλλει που χανόμεθα;”
4,39 καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· σιώπα, πεφίμωσο. καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.
4,39 Και αφού εσηκώθη επέπληξε τον άνεμον και είπεν εις την θάλασσαν· “σώπα, πάψε αμέσως”. Και κατέπαυσεν ο άνεμος και έγινε μεγάλη γαλήνη.

4,40 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;
4,40 Και είπεν εις αυτούς· διατί είσθε τόσον δειλοί; Πως, αφού είδατε τόσα θαύματα, δεν έχετε πίστιν;”
4,41 καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;
4,41 Και κατελήφθησαν από μεγάλον φόβον και θαυμασμόν και έλεγαν ο ένας στον άλλον· “ποιός, λοιπόν, είναι αυτός, αφού και ο άνεμος και η θάλασσα τον υπακούουν;” (Υποτάσσονται εις αυτόν όχι μόνον αι ασθένειαι, ο θάνατος και οι δαίμονες, αλλά και αυτά τα στοιχεία της φύσεως).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 5

5,1 Καὶ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν.
5,1 Και ήλθον στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, εις την χώραν των Γεργεσηνών.
5,2 καὶ ἐξελθόντας αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλοίου εὐθέως ἀπήντησεν αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ,
5,2 Οταν δε ο Ιησούς εβγήκεν από το πλοίον, τον απάντησε κάποιος άνθρωπος, που ήρχετο από τα μνημεία, κυριευμένος από πνεύμα ακάθαρτον.
5,3 ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ οὔτε ἁλύσεσιν οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι,
5,3 Αυτός τόπον κατοικίας και παραμονής είχε τα μνήματα και κανείς δεν ημπορούσε ούτε με σιδερένιες αλυσίδες να τον κρατήση δεμένον.
5,4 διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις πέδαις καὶ ἁλύσεσι δεδέσθαι, καὶ διεσπάσθαι ὑπ᾿ αὐτοῦ τὰς ἁλύσεις καὶ τὰς πέδας συντετρῖφθαι, καὶ οὐδεὶς ἴσχυεν αὐτὸν δαμάσαι·
5,4 Διότι πολλές φορές τον είχαν δέσει με δεσμά εις τα πόδια και με σιδερένιες αλυσίδες εις τα χέρια και αυτός έσπαζε τις αλυσίδες και συνέτριβε τα δεσμά και κανείς δεν είχε την δύναμιν να τον δαμάση.

5,5 καὶ διὰ παντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς μνήμασι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἦν κράζων καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις.
5,5 Και συνεχώς νύκτα και ημέραν ήτο εις τα μνήματα και τα όρη, εφώναζε, κατέκοπτε και κατεπλήγωνε τον ευατόν του με λίθους.
5,6 ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν ἔδραμε καὶ προσεκύνησεν αὐτόν,
5,6 Οταν δε είδε τον Ιησούν από μακρυά, έτρεξε προς αυτόν και τον επροσκύνησε.
5,7 καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ λέγει· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε τὸν Θεόν, μή με βασανίσῃς.
5,7 Και αφού εκραύγασε με μεγάλην φωνήν είπε· ποία σχέσις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ εμού και σου, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; Σε εξορκίζω στο όνομα του Θεού να μη με βασανίσης”.
5,8 ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου.
5,8 Διότι ο Ιησούς έλεγεν εις αυτό· “το πνεύμα το ακάθαρτον έβγα από τον άνθρωπον αυτόν”.
5,9 καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· τί ὄνομά σοι; καὶ ἀπεκρίθη λέγων· λεγεὼν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοί ἐσμεν.
5,9 Και ηρώτησεν αυτόν· ποίον είναι το όνομά σου;” Και εκείνο απεκρίθη και είπε· “λεγεών είναι το όνομά μου, διότι είμεθα πολλοί εδώ μέσα”.
5,10 καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ ἵνα μὴ ἀποστείλῃ αὐτοὺς ἔξω τῆς χώρας.
5,10 Και παρακαλούσε τον Ιησούν, με πολλάς παρακλήσεις, να μη τους διώξη έξω από την χώραν αυτήν.
5,11 ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη πρὸς τῷ ὄρει·
5,11 Ευρίσκετο δε εκεί πλησίον στο όρος ένα μεγάλο κοπάδι χοίρων, που έβοσκε.
5,12 καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες λέγοντες· πέμψον ἡμᾶς εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν.
5,12 Και παρεκάλεσαν αυτόν όλοι οι δαίμονες και είπαν· “στείλε μας να μπούμε εις αυτούς τους χοίρους”.
5,13 καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐθέως ὁ Ἰησοῦς. καὶ ἐξελθόντα τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ

ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν δὲ ὡς δισχίλιοι· καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ.
5,13 Και τους επέτρεψε αμέσως ο Ιησούς και αφού εξήλθαν τα ακάθαρτα πνεύματα, εμπήκαν στους χοίρους και όλο το κοπάδι ώρμησε ασυγκράτητο επάνω στον κρημνόν και έπεσε εις την θάλασσαν. Ησαν δε περίπου δύο χιλιάδες οι χοίροι και επνίγοντο μέσα εις την θάλασσαν. (Και έτσι ετιμωρήθησαν οι Γεργεσηνοί, οι οποίοι έτρεφαν χοίρους, μολονότι το απηγόρευε ο Μωσαϊκός νόμος).
5,14 καὶ οἱ βόσκοντες τοὺς χοίρους ἔφυγον καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς· καὶ ἐξῆλθον ἰδεῖν τί ἐστι τὸ γεγονός.
5,14 Και οι χοιροβοσκοί (κυριευμένοι από θαυμασμόν και τρόμον δια τα δύο καταπληκτικά θαύματα, που είδαν) έφυγαν και ανήγγειλαν το γεγονός εις την πόλιν και εις όσους ευρήκαν εις τα χωράφια· και εβγήκαν οι κάτοικοι να ιδούν, τι είναι αυτό που συνέβη.
5,15 καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα, τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγεῶνα, καὶ ἐφοβήθησαν.
5,15 Ερχονται πλησίον του Ιησού και βλέπουν τον δαιμονιζόμενον να κάθεται ντυμένος και με πλήρες το λογικόν του, αυτόν που είχε προηγουμένως τον λεγεώνα των δαιμονίων. Και εφοβήθησαν.
5,16 καὶ διηγήσαντο αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐγένετο τῷ δαιμονιζομένῳ καὶ περὶ τῶν χοίρων.
5,16 Εκείνοι δε που είχαν ίδει τι συνέβη με τον δαιμονιζόμενον και τους χοίρους, τα διηγήθηκαν εις αυτούς.
5,17 καὶ ἤρξαντο παρακαλεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.
5,17 Επειδή δε εφοβήθησαν και δια τας άλλας παραβάσστου Μωσαϊκού νόμου, ήρχισαν να παρακαλούν τον Ιησούν να αναχωρήση έξω από τα σύνορά των.
5,18 καὶ ἐμβαίνοντος αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον παρεκάλει αὐτὸν ὁ δαιμονισθεὶς ἵνα μετ᾿ αὐτοῦ ᾖ.
5,18 Οταν δε ο Ιησούς ανέβαινε στο πλοίον, τον παρακαλούσε ο τέως δαιμονισμένος να του επιτρέψη να τον ακολουθήση και να μένη μαζή του.
5,19 καὶ οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ· ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς σοὺς καὶ ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος

πεποίηκε καὶ ἠλέησέ σε.
5,19 Ο Ιησούς όμως δεν τον αφήκεν, αλλά του είπε· “πήγαινε στο σπίτι σου προς τους δικού σου και να διηγηθής όσα ο Κυριος σου έκαμε και πόσο σε ηλέησε”.
5,20 καὶ ἀπῆλθε καὶ ἤρξατο κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπόλει ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ πάντες ἐθαύμαζον.
5,20 Και πράγματι εκείνος επέστρεψε και ήρχισε να κηρύσση προς τας δέκα ελληνικάς πόλεις, που ευρίσκοντο ανατολικά του Ιορδάνου, όσα ο Ιησούς έκαμεν εις αυτόν· και όλοι εθαύμαζαν.(Ευεργετημένοι πνευματικώς και υλικώς από τον Κυριον έχομεν καθήκον να διηγούμεθα εις όλους τα μεγαλεία του).
5,21 Καὶ διαπεράσαντος τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πάλιν εἰς τὸ πέραν συνήχθη ὄχλος πολὺς ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν.
5,21 Και όταν πάλιν επέρασε ο Ιησούς με το πλοίον στο απέναντι μέρος συνεκεντρώθη πλήθος πολύ κοντά του. Ητο δε πλησίον εις την θάλασσαν.
5,22 Καὶ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων, ὀνόματι Ἰάειρος, καὶ ἰδὼν αὐτὸν πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ
5,22 Και έρχεται εκεί ένας από τους αρχισυναγώγους, ονόματι Ιάειρος, ο οποίος όταν τον είδεν, έπεσε γονατιστός εμπρός εις τα πόδια του
5,23 καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλά, λέγων ὅτι τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει, ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς χεῖρας, ὅπως σωθῇ καὶ ζήσεται.
5,23 και τον παρακαλούσε με πολλάς και θερμάς παρακλήσεις και έλεγε, ότι “η μικρά μου κόρη ευρίσκεται εις τα πρόθυρα του θανάτου. Σε παρακαλώ λοιπόν να έλθης στο σπίτι, να βάλης επάνω της τας χείρας, δια να σωθή και ζήση”.
5,24 καὶ ἀπῆλθε μετ᾽ αὐτοῦ· καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολύς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν.
5,24 Και ανεχώρησε μαζή του. Λαός δε πολύς τον ακολουθούσε και οι άνθρωποι τον εστρύμωχναν.
5,25 Καὶ γυνή τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα,
5,25 Και μια γυναίκα, η οποία έπασχεν επί δώδεκα έτη από αιμορραγίαν

5,26 καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν καὶ δαπανήσασα τὰ παρ᾿ ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα,
5,26 και είχε ταλαιπωρηθή πολύ από πολλούς ιατρούς, είχε δε εξοδεύσει όλα τα υπάρχοντά της, χωρίς να ίδη καμμίαν ωφέλειαν, αλλά μάλλον είχε έλθει στο χειρότερον,
5,27 ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·
5,27 όταν ήκουσε δια τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, ανεμίχθη με το πλήθος, ήλθε πίσω από τον Ιησούν και ήγγισε το ένδυμά του.
5,28 ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ ὅτι ἐὰν ἅψωμαι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, σωθήσομαι.
5,28 Διότι έλεγε μέσα της, ότι “εάν και μόνον εγγίσω τα ενδύματά του, θα σωθώ”.
5,29 καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.
5,29 Και αμέσως εξηράθηκε και έκλεισεν η πηγή, από την οποίαν έτρεχε το αίμα της, και αντελήφθη από την βελτίωσίν που ήλθε στο σώμα της, ότι ιατρεύθη από το βάσανον εκείνο.
5,30 καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων;
5,30 Και αμέσως ο Ιησούς αντελήφθη πολύ καλά, ως παντογνώστης, την δύναμιν που εβγήκεν από αυτόν και στραφείς στο πλήθος έλεγε· “ποιός ήγγισε τα ενδύματά μου;
5,31 καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις τίς μου ἥψατο;
5,31 Και έλεγον εις αυτόν οι μαθηταί του· “βλέπστον όχλον να σε σπρώχνη από όλα τα σημεία και ερωτάς ποιός σε ήγγισε;”
5,32 καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν.
5,32 Ο Ιησούς όμως περιέφερε γύρω το βλέμμα του, δια να ίδη αυτήν, που είχε κάμει αυτό.
5,33 ἡ δὲ γυνὴ φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ᾿ αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

5,33 Η δε γυναίκα φοβισμένη και τρέμουσα, επειδή είχε πλέον αντιληφθή πολύ καλά την θεραπείαν, που της είχε γίνει, ήλθε και έπεσεν εις τα γόνατα εμπρός του και του είπεν όλην την αλήθειαν.
5,34 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.
5,34 Εκείνος δε της είπε· “κόρη μου, η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε με ειρήνην εις την ψυχήν σου και να είσαι για πάντα υγιής και απηλλαγμένη από την βασανιστικήν ασθένειάν σου”.
5,35 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγοντες ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;
5,35 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχονται από το σπίτι του αρχισυναγώγου άνθρωποι λέγοντες ότι “η θυγάτηρ σου απέθανε· διατί ενοχλείς ακόμη τον διδάσκαλον;”
5,36 ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐθέως ἀκούσας τὸν λόγον λαλούμενον λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ· μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε.
5,36 Ο δε Ιησούς αμέσως, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, λέγει στον αρχισυνάγωγον· “μη φοβείσαι, μόνο πίστευε”.
5,37 καὶ οὐκ ἀφῆκεν αὐτῷ οὐδένα συνακολουθῆσαι εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.
5,37 Και δεν αφήκε κανένα να τον ακολουθήση παρά μόνον τον Πετρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τον αδελφόν του Ιακώβου.
5,38 καὶ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ θεωρεῖ θόρυβον, καὶ κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά,
5,38 Και έρχεται στο σπίτι του αρχισυναγώγου και ακούει θόρυβον και βλέπει πολλούς να κλαίουν και να ολοφύρωνται πολύ.
5,39 καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς· τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει, καὶ κατεγέλων αὐτοῦ.
5,39 Και εισελθών λέγει εις αυτούς· “διατί κάνετε τόσον θόρυβον με τας κραυγάς σας και διατί κλαίετε; Το παιδί δεν απέθανε, αλλά κοιμάται”. Και εκείνοι τον περιγελούσαν.
5,40 ὁ δὲ ἐκβαλὼν πάντας παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ εἰσπορεύεται ὅπου ἦν τὸ παιδίον ἀνακείμενον,
5,40 Αυτός όμως, αφού έβγαλε έξω όλους, επήρε τον πατέρα του παιδιού και την μητέρα και τους τρεις μαθητάς, που ήσαν μαζή του,

και εμπήκε εκεί, όπου ήτο εξηπλωμένο το παιδί.
5,41 καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου λέγει αὐτῇ· ταλιθά, κοῦμι· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, τὸ κοράσιον, σοὶ λέγω, ἔγειρε.
5,41 Και αφού επιασε το χέρι του παιδιού, είπε προς αυτό· “ταλιθά κούμι”· πράγμα το οποίον ερμηνευόμενον σημαίνει· “το κοράσιον, εις σε εγώ ομιλώ, σήκω”.
5,42 καὶ εὐθέως ἀνέστη τὸ κοράσιον καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα. καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ.
5,42 Και αμέσως το κοράσιον εσηκώθη και εντελώς υγιές περιπατούσε· διότι ήτο δώδεκα ετών. Και κατελήφθησαν όλοι από έκπληξιν και μεγάλον θαυμασμόν.
5,43 καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ ἵνα μηδεὶς γνῷ τοῦτο· καὶ εἶπε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.
5,43 Και τους είπε και τους ξαναείπε και τους έδωσε εντολήν με ένα τρόπον έντονον, κανείς να μη μάθη αυτό το θαύμα. Και είπε να της δώσουν να φάγη. (Δια να βεβαιωθούν έτσι ότι ήτο και πλήρως υγιής η κόρη των).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 6

6,1 Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα ἑαυτοῦ· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
6,1 Και έφυγεν από εκεί και ήλθεν εις την Ναζαρέτ, την πατρίδα του. Και τον ηκολούθησαν οι μαθηταί του.
6,2 καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο λέγοντες· πόθεν τούτῳ ταῦτα; καί τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, καὶ δυνάμεις τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται;
6,2 Οταν δε ήλθε το Σαββατον, ήρχισε να διδάσκη εις την συναγωγήν και πολλοί, που τον ήκουαν, εθαύμαζαν και έλεγαν· “από που ήλθε εις αυτόν η δύναμις και η εξουσία να κάμνη τα όσα βλέπομεν και ακούομεν; Και τι είναι αυτή η σοφία που του εδόθη και πως εξηγούνται τα τόσα και τόσα θαύματα, που γίνονται με τα χέρια του;

6,3 οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκνων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.
6,3 Δεν είναι αυτός ο ξυλουργός, το παιδί της Μαρίας, ο αδελφός δε του Ιακώβου και του Ιωσή και του Ιούδα και του Σιμωνος; Και αι αδελφαί του δεν είναι εδώ μαζή μας; Και εσκανδαλίζοντο και δεν ήθελαν να πιστεύσουν εις αυτόν.
6,4 ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
6,4 Ελεγε δε εις αυτούς ο Ιησούς ότι πουθενά άλλου δεν αρνούνται να τιμήσουν ένα προφήτην, ει μη μόνον εις την πατρίδα του μεταξύ των συγγενών του και των οικιακών του.
6,5 καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀῤῥώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσε.
6,5 Και δια την απιστίαν των Ναζαρηνών δεν ημπόρεσε εκεί κανένα θαύμα να κάμη, παρά μόνον ολίγους αρρώστους εθεράπευσε δια της επιθέσεως των χειρών του.
6,6 καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Καὶ περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ διδάσκων.
6,6 Απορούσε δε και ο ίδιος δια την απιστίαν αυτών των ανθρώπων. Και περιώδευε τριγύρω τα χωριά διδάσκων τον λόγον του Ευαγγελίου.
6,7 Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο, καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων,
6,7 Προσεκάλεσε δε τους δώδεκα και ήχισε να τους στέλνη δύο-δύο, και έδιδε εις αυτούς εξουσίαν να διώχνουν τα ακάθαρτα πνεύματα.
6,8 καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδὸν εἰ μὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν,
6,8 Και τους παρήγγειλε να μη παίρνουν τίποτε στον δρόμον, ει μη μόνον μία ράβδον, ούτε σακκούλι ούτε ψωμί ούτε χρήματα εις την ζώνην των.
6,9 ἀλλ᾽ ὑποδεδεμένους σανδάλια, καὶ μὴ ἐνδεδύσθαι δύο χιτῶνας.
6,9 Αλλά να έχουν εις τα πόδια των απλά πέδιλα και να μη φορούν δύο χιτώνας (όπως συνηθίζουν οι πλούσιοι και οι επίσημοι).

6,10 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν·
6,10 Και έλεγεν ακόμη εις αυτούς· "Οπουδήποτε πάτε και εισέλθετε ως φιλοξενούμενοι εις ένα σπίτι, εις αυτό το σπίτι να μένετε, έως ότου φύγετε από το μέρος εκείνο. (Να μη είσθε ακατάστατοι και να μη επιδιώκετε τας πολλάς φιλοξενίας).
6,11 καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόῤῥοις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.
6,11 Και όσοι τυχόν δεν θελήσουν να σας δεχθούν ούτε και να σας ακούσουν, καθώς θα φεύγετε από εκεί τινάξατε και αυτό το χώμα, που έχει κολλήσει κάτω από τα πόδια εις τα πέδιλά σας, δια να δηλώσετε έτσι και να διαμαρτυρηθήτε, ότι τίποτε δεν επήρατε από εκεί. Σας διαβεβαιώνω ότι κατά την ημέραν της κρίσεως θα είναι επιεικεστέρα η κρίσις δια τα Σοδομα και τα Γομορρα μάλλον παρά δια την πόλιν εκείνην".
6,12 Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι,
6,12 Και εξελθόντες οι μαθηταί εκήρυτταν στους ανθρώπους να μετανοήσουν. (Η συναίσθησις της αμαρτωλότητος, η ειλικρινής μετάνοια και επιστροφή προς τον Χριστόν είναι η απαραίτητος αρχή και το θεμέλιον της νέας κατά Χριστόν ζωής).
6,13 καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον, καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀῤῥώστους καὶ ἐθεράπευον.
6,13 Και δαιμόνια πολλά έδιωχναν και ήλειφον με λάδι πολλούς αρρώστους, τους οποίους και εθεράπευαν.
6,14 Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης· φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἔλεγεν ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.
6,14 Ηκουσε δε τότε ο βασιλεύς Ηρώδης τα περί του Ιησού, διότι το όνομα αυτού είχε γίνει πλέον γνωστόν, και έλεγεν ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ανεστήθη εκ νεκρών και δια τούτο ενεργούν δι' αυτού αι υπερφυσικαί αυταί δυνάμεις.
6,15 ἄλλοι ἔλεγον ὅτι Ἠλίας ἐστίν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι προφήτης ἐστὶν ὡς εἷς τῶν προφητῶν.

6,15 Αλλοι έλεγαν ότι είναι ο Ηλίας· άλλοι δε ότι είναι προφήτης, όπως ένας από τους προφήτας.
6,16 ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρῴδης εἶπεν ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν· αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.
6,16 Ακούσας δε ο Ηρώδης αυτά είπε ότι “αυτός είναι ο Ιωάννης, τον οποίον εγώ αποκεφάλισα. Αυτός ανεστήθη εκ νεκρών”.
6,17 αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρῴδης ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν.
6,17 Ο ίδιος ο Ηρώδης έστειλε και συνέλαβε τον Ιωάννην και τον έρριψε δεμένον εις την φυλακήν, εξ αιτίας της συζύγου του αδελφού του, της Ηρωδιάδος, την οποίαν αυτός είχε πάρει παρανόμως ως σύζυγον του.
6,18 ἔλεγεν γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρῴδῃ ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.
6,18 Διότι έλεγε ο Ιωάννης στον Ηρώδην ότι “δεν σου επιτρέπεται να έχης την γυναίκα του αδελφού σου”.
6,19 ἡ δὲ Ἡρῳδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, καὶ οὐκ ἠδύνατο·
6,19 Η δε Ηρωδιάς έτρεφε μέσα της μίσος και αγανάκτησιν εναντίον του Ιωάννου και ήθελε να τον φονεύση, αλλά δεν ημπορούσε,
6,20 ὁ γὰρ Ἡρῴδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν, καὶ ἀκούσας αὐτοῦ πολλὰ ἐποίει καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουε.
6,20 επειδή ο Ηρώδης εφοβείτο τον Ιωάννην, διότι τον εγνώριζεν ως άνθρωπον δίκαιον και άγιον και τον διετήρει εις την ζωήν και όταν τον ήκουσε, πολλά από εκείνα που είπε ο Ιωάννης τα έκαμνε και κάθε φορά, που τον συναντούσε, τον ήκουε με ευχαρίστησιν.
6,21 καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας,
6,21 Αλλά ήλθε ημέρα ευκαιρίας δια την Ηρωδιάδα· όταν ο Ηρώδης, δια να εορτάση τα γενέθλιά του, παρέθεσε δείπνον στους μεγάλους άρχοντας αυτού, στους χιλιάρχους και στους προύχοντας της Γαλιλαίας.

6,22 καὶ εἰσελθούσης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρῳδιάδος καὶ ὀρχησαμένης καὶ ἀρεσάσης τῷ Ἡρῴδη καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ· αἴτησόν με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοι.
6,22 Εισήλθεν η θυγάτηρ αυτής της Ηρωδιάδος και εχόρευσε και ήρεσεν στον Ηρώδην και τους άλλους συνδαιτημόνας. Είπε δε ο Βασιλεύς εις την κόρην· “ζήτησέ μου ο,τι θέλεις και εγώ θα σου το δώσω”.
6,23 καὶ ὤμοσεν αὐτῇ ὅτι ὅ ἐάν με αἰτήσῃς δώσω σοι, ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου.
6,23 Και της ορκίσθη πως, “θα σου δώσω ο,τι μου ζητήσεις, μέχρι ακόμη και το μισό βασίλειόν μου”.
6,24 ἡ δὲ ἐξελθοῦσα εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς· τί αἰτήσομαι; ἡ δὲ εἶπε· τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
6,24 Εκείνη δε εξελθούσα έτρεξε προς την μητέρα της και την ηρώτησε· “τι να ζητήσω;” Εκείνη δε είπε· “την κεφαλήν του Ιωάννου του Βαπτιστού”.
6,25 καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα ᾐτήσατο λέγουσα· θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξαυτῆς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.
6,25 Και εκείνη εισώρμησε αμέσως βιαστικά στον βασιλέα και εζήτησε λέγουσα· “θέλω να μου δώσης αυτήν την στιγμήν την κεφαλήν του Ιωάννου του Βαπτιστού επάνω εις ένα πιάτο”.
6,26 καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεύς, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι.
6,26 Και ο βασιλεύς ελυπήθη παρά πολύ, αλλά δια τους όρκους, που είχε κάμει, και δια να μη εκτεθή στους συνδαιτημόνας του ως επίορκος, δεν ηθέλησε να αθετήση την υπόσχεσίν του.
6,27 καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
6,27 Και αμέσως έστειλε ο βασιλεύς δήμιον και διέταξε να φέρη την κεφαλήν του Ιωάννου.
6,28 ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ, καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.

6,28 Εκείνος δε επήγε, απεκεφάλισε τον Ιωάννην εις την φυλακήν, έφερε την κεφαλήν του μέσα στο πιάτο και την έδωκεν εις την κόρην και η κόρη την έδωκεν εις την μητέρα της.
6,29 καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν μνημείῳ.
6,29 Και όταν ήκουσαν οι μαθηταί του Ιωάννου το θλιβερόν γεγονός, ήλθαν και επήραν το νεκρό σώμα του και το έβαλαν εις μνημείον.
6,30 Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα, καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.
6,30 Οι Απόστολοι, αφού ετελείωσεν η περιοδεία των, συνεκεντρώθησαν κοντά στον Ιησούν και ανέφεραν εις αυτόν όλα, και όσα έκαμαν και όσα εδίδαξαν.
6,31 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ᾿ ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον· ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί, καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν.
6,31 Και είπεν εις αυτούς· εμπρός, πηγαίνετε σεις μόνοι σας ιδιαιτέρως εις ένα ερημικόν τόπον και αναπαυθήτε ολίγον. Και τούτο είπε, διότι ήσαν πολλοί αυτοί που ήρχοντο και έφευγαν,ώστε ο Κυριος με τους μαθητάς του να μη ευκαιρούν ούτε να φάγουν.
6,32 καὶ ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον ἐν πλοίῳ κατ᾿ ἰδίαν.
6,32 Και ανεχώρησαν δια θαλάσσης με το πλοίον εις μίαν ερημικήν περιοχήν ιδιαιτέρως. (Και οι εργάται του Ευαγγελίου έχουν να διακόπτουν επ' ολίγον την εργασίαν των, να αποσύρωνται εις έρημα και ήρεμα μέρη προς ανάπαυσιν, προς περισυλλογήν και ανανέωσιν δυνάμεων).
6,33 καὶ εἶδον αὐτοὺς ὑπάγοντας, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτοὺς πολλοί, καὶ πεζῇ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων συνέδραμον ἐκεῖ καὶ προῆλθον αὐτοὺς καὶ συνῆλθον πρὸς αὐτόν.
6,33 Αλλά τους είδαν πολλοί να αναχωρούν και επεσήμαναν τον τόπον, που επήγαν, και πεζή από όλας τας πόλεις έτρεξαν μαζή εκεί, τους επρόλαβαν και συγκεντρώθησαν πλησίον του Ιησού.
6,34 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον καὶ ἐσπλαχνίσθη ἐπ᾿ αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά.
6,34 Και ο Ιησούς, όταν εβγήκε από το ερημικόν μέρος, είδε πολύν λαόν και τους εσπλαγχνίσθηκε, διότι ήσαν σαν πρόβατα που δεν

είχαν ποιμένα και ήρχισε να αναπτύσση εις αυτούς πολλάς διδασκαλίας.
6,35 Καὶ ἤδη ὥρας πολλῆς γενομένης προσελθόντες αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἤδη ὥρα πολλή·
6,35 Και όταν πλέον είχε προχωρήσει η ώρα, προσήλθον εις αυτόν οι μαθηταί και είπαν, ότι "είναι έρημος ο τόπος και η ώρα έχει πλέον περάσει.
6,36 ἀπόλυσον αὐτούς, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ ἀγροὺς καὶ κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς ἄρτους· τί γὰρ φάγωσιν οὐκ ἔχουσιν.
6,36 Απόλυσέ τους, για να πάνε εις τα γύρω αγροκτήματα και χωριά και να αγοράσουν ψωμιά, διότι εδώ δεν έχουν τι να φάγουν".
6,37 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. καὶ λέγουσιν αὐτῷ· ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν δηναρίων διακοσίων ἄρτους καὶ δῶμεν αὐτοῖς φαγεῖν;
6,37 Ο δε Ιησούς απεκρίθη εις αυτούς και είπε· δώστε τους σεις να φάγουν". Και είπαν εις αυτόν· "να πάμε να αγοράσωμε ψωμιά αξίας διακοσίων δηναρίων και να τους δώσωμεν να φάνε;"
6,38 ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· πόσους ἄρτους ἔχετε; ὑπάγετε καὶ ἴδετε καὶ γνόντες λέγουσι· πέντε, καὶ δύο ἰχθύας.
6,38 Εκείνος δε τους είπε· "πόσα ψωμιά έχετε;" Πηγαίνετε και ίδετε". Και αφού είδαν τι είχαν, είπαν· "έχομε πέντε ψωμιά και δύο ψάρια".
6,39 καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς ἀνακλῖναι πάντας συμπόσια συμπόσια ἐπὶ τῷ χλωρῷ χόρτῳ.
6,39 Και παρήγγειλεν εις αυτούς να συστήσουν εις όλους να καθήσουν ομάδες-ομάδες στο χλωρό χορτάρι.
6,40 καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ ἀνὰ ἑκατὸν καὶ ἀνὰ πεντήκοντα.
6,40 Και εξάπλωσαν ομάδες ομάδες σαν πρασιές, ανά εκατόν και ανά πενήντα.
6,41 καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τοὺς ἄρτους καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς ἵνα παραθῶσιν αὐτοῖς, καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἐμέρισε πᾶσι.
6,41 Ο δε Κυριος, αφού επήρε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, ύψωσε τα βλέμματα στον ουρανόν, εδοξολόγησε τον Πατέρα και

έκοψε κομμάτια τα ψωμιά και έδιδεν στους μαθητάς, δια να παραθέσουν εις τα πλήθη, και τα δύο ψάρια επίσης εμοίρασεν εις όλους. (Και επείσθησαν οι μαθηταί δια μίαν ακόμη φοράν περί της αγάπης και της δυνάμεως του Κυρίου, αλλά και περί του καθήκοντός των να εισφέρουν και αυτοί ο,τι ημπορούν).
6,42 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν,
6,42 Και έφαγαν όλοι και εχόρτασαν.
6,43 καὶ ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις, καὶ ἀπὸ τῶν ἰχθύων.
6,43 Και εμάζεψαν από τα κομμάτια που επερίσσευσαν και από τα ψάρια δώδεκα κοφίνια γεμάτα.
6,44 καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες τοὺς ἄρτους πεντακισχίλιοι ἄνδρες.
6,44 Αυτοί δε που έφαγαν ήσαν πέντε χιλιάδες άνδρες.
6,45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδάν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον·
6,45 Και αμέσως ο Ιησούς (δια να προφυλάξη τους μαθητάς από τον άκριτον ενθουσιασμόν του όχλου που ήθελαν να τον κάνουν βασιλέα) τους υποχρέωσε να μπουν στο πλοίον και να περάσουν στο απέναντι μέρος εις την Βηθσαϊδά, όπου και να τον περιμένουν, έως ότου απολύση αυτός τα πλήθη.
6,46 καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.
6,46 Και αφού απεσπάσθη απ' αυτούς ανέβηκε εις όρος να προσευχηθή.
6,47 καὶ ὀψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς.
6,47 Αργά δε όταν επροχώρησε η εσπέρα, το πλοίον ευρίσκετο στο μέσον της θαλάσσης και αυτός ήτο μόνος εις την ξηράν.
6,48 καὶ ἰδὼν αὐτοὺς βασανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύνειν· ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντίος αὐτοῖς· καὶ περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς.
6,48 Και είδε τους μαθητάς ναάταλαιπωρούνται από τα κύματα, καθώς ωδηγούσαν το πλοίον. Διότι ο άνεμος τους ήτο αντίθετος. Και κατά την τετάρτην βάρδιαν της νυκτερινής φρουράς, δηλαδή μεταξύ

τρεις και έως τις εξ τα χαράματα, ήλθε προς αυτούς ο Ιησούς περιπατών επάνω εις την θάλασσαν και ήθελε να τους προσπεράση.
6,49 οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἔδοξαν φάντασμα εἶναι, καὶ ἀνέκραξαν·
6,49 Οι μαθηταί, όταν τον είδαν να περιπατή εις την θάλασσαν, ενόμισαν ότι είναι φάντασμα και έβγαλαν κραυγήν τρόμου.
6,50 πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον καὶ ἐταράχθησαν. καὶ εὐθέως ἐλάλησε μετ᾿ αὐτῶν καὶ λέγει αὐτοῖς· θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.
6,50 Διότι όλοι τον είδαν και εταράχθησαν. Και αμέσως ωμίλησεν ο Ιησούς προς αυτούς και τους είπε· "θάρρος εγώ είμαι, μη φοβείσθε".
6,51 καὶ ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον πρὸς αὐτούς, καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· καὶ λίαν ἐκ περισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο καὶ ἐθαύμαζον.
6,51 Και ανέβη ο Ιησούς στο πλοίον και εσταμάτησεν ο άνεμος. Και κατελήφθησαν εις μεγάλον βαθμόν από παρά πολύν φόβον και θαυμασμόν.
6,52 οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἀλλ᾿ ἦν αὐτῶν ἡ καρδία πεπωρωμένη.
6,52 Και εθαύμασαν τόσον πολύ, διότι δεν είχαν εννοήσει το άλλο μεγάλο θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων, αλλά ήτο η καρδία των και η διάνοιά των βραδυκίνητος και κλειστή.
6,53 Καὶ διαπεράσαντες ἀπῆλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρὲτ καὶ προσωρμίσθησαν.
6,53 Και αφού διέσχισαν την λίμνην, ήλθαν εις την περιοχήν της Γεννησαρέτ και αγκυροβόλησαν εκεί.
6,54 καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν
6,54 Οταν δε εβγήκαν από το πλοίον, αμέσως τα πλήθη τον αντελήφθησαν.
6,55 περιέδραμον ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην καὶ ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραβάττοις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστι·
6,55 Και περιέτρεξαν όλην την γύρω περιοχήν εκείνην διαδιδόντες την είδησιν και ήρχισαν να περιφέρουν επάνω εις τα κρεββάτια τους αρώστους των από ένα μέρος στο άλλο, όπου ήκουον ότι ήτο ο Ιησούς.
6,56 καὶ ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο εἰς κώμας ἢ πόλεις ἢ ἀγρούς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθεσαν τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα

κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο αὐτοῦ, ἐσῴζοντο.
6,56 Και όπου αν εισήρχετο εις χωριά η πόλεις η εις εξοχικάς περιοχάς έθεταν τους ασθενείς εις τας αγοράς (εις κεντρικούς δηλαδή τόπους όπου υπήρχε μαγάλη πιθανότης να περάση ο Χριστός" και παρακαλούσαν αυτόν να επιτρέψη στους αρρώστους να εγγίσουν την άκρη από το ένδυμά του. Και όσοι τον ήγγιζαν εθεραπεύοντο. (Η με πίστιν προσέγγισις προς τον Κυριον γίνεται αιτία πολλών δωρεών, υλικών και πνευματικών).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 7

7,1 Καὶ συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καί τινες τῶν γραμματέων ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύμων·
7,1 Και συνεκεντρώθησαν γύρω από αυτόν οι Φαρισαίοι και μερικοί από τους γραμματείς, που είχαν έλθει από τα Ιεροσόλυμα.
7,2 καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσί, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀνίπτοις, ἐσθίοντας ἄρτους, ἐμέμψαντο·
7,2 Οταν δε είδαν μερικούς από τους μαθητάς του να τρώγουν ψωμί με άνιπτα χέρια, μολυσμένα όπως τα θεωρούσαν αυτοί, τους κατέκριναν.
7,3 οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων·
7,3 Διότι οι Φαρισαίοι και όλοι οι Ιουδαίοι, εάν δεν νίψουν τα χέρια των, δεν τρώγουν. Και το κάνουν αυτό, δια να κρατήσουν την παράδοσιν των πρεσβυτέρων.
7,4 καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν ἃ παρέλαβον κρατεῖν, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν·
7,4 Και όταν γυρίσουν στο σπίτι από την αγοράν η από άλλους δημοσίους τόπους, δεν τρώγουν, εάν δεν πλυθούν ολόκληροι. Και άλλα πολλά είναι, που παρέλαβαν από την παράδοσίν των να τα φυλάττουν, όπως είναι το να πλύνουν μέσα σε άφθνο νερό ποτήρια, κανάτια χάλκινα δοχεία, και τα χαμηλά κρεββάτια της τραπεζαρίας επάνω εις τα οποία ξαπλωμένοι έτρωγαν.

7,5 ἔπειτα ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· διατί οὐ περιπατοῦσιν οἱ μαθηταί σου κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλ᾿ ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι τὸν ἄρτον;
7,5 Επειτα ερώτησαν τον Κυριον οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς· “διατί οι μαθηταί σου δεν συμμορφώνονται με την παράδοσιν των πρεσβυτέρων, αλλά τρώγουν το ψωμί με άπλυτα χέρια;”
7,6 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν, ὡς γέγραπται· οὗτος ὁ λαὸς τοῖς χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ᾿ ἐμοῦ·
7,6 (Οι Φαρισαίοι επρόσεχαν τους τύπους και όχι την ουσίαν, την εξωτερικήν συμπεριφοράν και όχι την εσωτερικήν αγνότητα, επινοήσεις ανθρώπων και όχι τας εντολάς του Θεού). Αυτός δε απεκρίθη και τους είπε ότι “πολύ ορθά επροφύτευσε για σας τους υποκριτάς ο προφήτης Ησαΐας, όπως έχει γραφή· Αυτός ο λαός με τιμά μόνον, με τα χείλη, ενώ η καρδιά των απέχει πολύ από εμένα.
7,7 μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων.
7,7 Ανώφελα δε και χαμένα με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίες που είναι εντολαί ανθρώπων και όχι ιδικαί μου.
7,8 ἀφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, βαπτισμοὺς ξεστῶν καὶ ποτηρίων, καὶ ἄλλα παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.
7,8 Διότι σεις αφήσατε την εντολήν του Θεού και κρατείτε την παράδοσιν των ανθρώπων, δηλαδή πλυσίματα κανατιών και ποτηριών και άλλα πολλά τέτοια και παρόμοια τηρείτε”.
7,9 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· καλῶς ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε.
7,9 Και έλεγεν εις αυτούς· “πολύ εύκολα με την ιδέαν ότι καλώς πράττετε, παραβαίνετε την εντολήν του Θεού δια να τηρήσετε την παράδοσί σας.
7,10 Μωϋσῆς γὰρ εἶπε· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτω·
7,10 Διότι ο Μωϋσής είπε· τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου· και εκείνος που κακολογεί τον πατέρα η την μητέρα, να καταδικάζεται εις θάνατον.

7,11 ὑμεῖς δὲ λέγετε· ἐὰν εἴπῃ ἄνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί, κορβᾶν, ὅ ἐστι δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς,
7,11 Σεις όμως λέγετε· ένας άνθρωπος είναι αδέσμευτος απέναντι των γονέων του, εάν πη στον πατέρα του η την μητέρα του, ότι αυτό που θέλεις να πάρης από εμέ δια την εξυπηρέτησίν σου είναι κορβάν, δηλαδή ιερόν δώρον και αφιέρωμα στον Θεόν.
7,12 καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐτὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ,
7,12 Και δεν τον αφίνετε πλέον αυτόν να κάμη τίποτε δια την εξυπηρέτησιν του πατρός του η της μητρός του, όπως διατάσσει ο νόμος του Θεού.
7,13 ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε. καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.
7,13 Και έτσι αχρηστεύετε τον λόγον του Θεού με την παράδοσίν σας, την οποίαν έχετε παραδώσει στον λαόν. Και πολλά τέτοια παρόμοια κάνετε”.
7,14 Καὶ προσκαλεσάμενος πάντα τὸν ὄχλον ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀκούετέ μου πάντες καὶ συνίετε.
7,14 Και αφού προσεκάλεσε όλον τον λαόν, έλεγεν εις αυτούς· “ακούστε όλοι αυτό, που θα σας πω και καταλάβετέ το καλά.
7,15 οὐδέν ἐστιν ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς αὐτὸν ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι, ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον.
7,15 Τιποτε από όσα εισέρχονται απ' έξω ως τροφή στον άνθρωπον δια του σώματος, δεν ημπορεί να κάμη τον άνθρωπον βέβηλον και ακάθαρτον απέναντι του Θεού. Αλλά όσα βγαίνουν από ακάθαρτον καρδίαν, αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπον.
7,16 εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.
7,16 Οποιος έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του και καλήν διάθεσιν δια να ακούη, ας ακούη”.
7,17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τῆς παραβολῆς.
7,17 Και όταν αφήκε το πλήθος και εμπήκε στο σπίτι, τον ηρώτησαν οι μαθηταί του δια το νόημα της παραβολής αυτής.
7,18 καὶ λέγει αὐτοῖς· οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; οὔπω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ δύναται

αὐτὸν κοινῶσαι;
7,18 Και λέγει εις αυτούς· “έτσι και σεις σαν τους πολλούς είσθε ανίκανοι ν' αντιληφθήτε το νόημα της παραβολής; Δεν καταλαβαίνετε ότι κάθε τι, που απ' έξω εισάγεται με το στόμα στον άνθρωπον, δεν ημπορεί να τον μολύνη;
7,19 ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα.
7,19 Διότι δεν εισέρχεται εις την καρδίαν του, αλλά εις την κοιλίαν, από όπου το περιττόν και άχρηστον απορρίπτεται στο αφοδευτήριον και αφίνει καθαράς μέσα στον οργανισμόν όλας τας άλλας τροφάς”.
7,20 ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
7,20 Ελεγε δε ότι “αυτό που βγαίνει από το εσωτερικόν του ανθρώπου είναι εκείνο, που κάνει μολυσμένον και βέβηλον τον άνθρωπον.
7,21 ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,
7,21 Διότι από μέσα από την καρδίαν των ανθρώπων ξεχύνονται αι κακαί σκέψεις και αποφάσεις, μοιχείαι, πορνεία, φόνοι,
7,22 κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη·
7,22 κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δολιότητες, ηθική παραλυσία και διαστροφή, μάτι μοχθηρόν, βλασφημία, υπερηφάνεια, παραλογισμός και σκοτισμός του νου από την αμαρτίαν.
7,23 πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
7,23 Ολα αυτά τα πονηρά βγαίνουν από το εσωτερικόν και αυτά κάνουν τον άνθρωπον ακάθαρτον απέναντι του Θεού”.
7,24 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν οὐδένα ἤθελε γνῶναι, καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.
7,24 Και από εκεί εξεκίνησε και επήγεν εις τα σύνορα Τυρου και Σιδώνος. Εμπήκε εις ένα σπίτι, όπου θα έμενε και δεν ήθελε κανείς να μάθη ότι ήτο εκεί. Αλλά δεν ημπόρεσε να ξεφύγη από την προσοχήν των ανθρώπων.

7,25 ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ·
7,25 Διότι όταν ήκουσε δι' αυτόν μία γυναίκα, της οποίας η μικρά κόρη είχε πονηρόν πνεύμα, ήλθε και έπεσε γονατιστή εμπρός εις τα πόδια του.
7,26 ἡ δὲ γυνὴ ἦν Ἑλληνίς, Συροφοινίκισσα τῷ γένει· καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.
7,26 Αυτή δε η γυναίκα ήτο κατά την μόρφωσιν και την θρησκείαν Ελληνίδα, δηλαδή ειδωλολάτρις, κατά δε την καταγωγήν και την πατρίδα Συροφοινίκισσα. Και παρακαλούσε αυτόν να διώξη το δαιμόνιον από την θυγατέρα της.
7,27 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γάρ ἐστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ τοῖς κυναρίοις βαλεῖν.
7,27 Ο δε Ιησούς της είπεν· “άφησε πρώτα να χορτασθούν τα τέκνα του Θεού, δηλαδή οι Ισραηλίται, διότι δεν είναι ορθόν να πάρη κανείς το ψωμί των παιδιών και να το ρίξη εις τα σκυλάκια, δηλαδή στους ειδωλολάτρας”. (Τούτο δε έλεγε, δια να δώση αφορμή εις την Συροφοινίκισσαν να εκδηλώση την μεγάλην της πίστιν και πεισθούν οι μαθηταί, ότι και οι εθνικοί είναι άξιοι των δωρεών του).
7,28 ἡ δὲ ἀπεκρίθη καὶ λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε· καὶ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίουσιν ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.
7,28 Εκείνη δε απεκρίθη και του είπε· “ναι, Κυριε, εγώ είμαι πράγματι σαν τα σκυλάκια· αλλά και τα σκυλάκια, κάτω από το τραπέζι του φαγητού, τρώγουν από τα ψίχουλα των παιδιών”.
7,29 καὶ εἶπεν αὐτῇ· διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελήλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρός σου.
7,29 Και είπεν εις αυτήν “δι' αυτόν τον λόγον, που είπες και ο οποίος δείχνει την πίστιν και την ταπείνωσίν σου, πήγαινε στο καλό· το δαιμόνιον έχει πλέον βγη από την θυγατέρα σου”.
7,30 καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς εὗρε τὸ παιδίον βεβλημένον ἐπὶ τὴν κλίνην καὶ τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθός.
7,30 Και όταν αυτή επήγε στο σπίτι της, ευρήκε την θυγατέρα της ήσυχη στο κρεββάτι, και το δαιμόνιον πλέον να έχη βγη.
7,31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων

Δεκαπόλεως.
7,31 Παλιν δε αφού εβγήκεν ο Ιησούς από τα όρια της Τυρου και της Σιδώνος, ήλθεν κοντά εις την θάλασσαν της Γαλιλαίας δια μέσου της περιοχής της Δεκαπόλεως.
7,32 καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιλάλον καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.
7,32 Και φέρουν εις αυτόν ένα κωφάλαλον και τον παρακαλούν να βάλη το χέρι του επάνω εις αυτόν.
7,33 καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ᾽ ἰδίαν ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ, καὶ πτύσας ἥψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ,
7,33 Και ο Ιησούς αφού τον επήρε ιδιαιτέρως από τον όχλον, έβαλε τα δάκτυλά του εις τα αυτιά εκείνου και αφού έπτυσε ολίγον στο δάκτυλό του, ήγγισε την γλώσσαν του κωφαλλάλου.
7,34 καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστέναξε καὶ λέγει αὐτῷ· ἐφφαθά, ὅ ἐστι διανοίχθητι.
7,34 Και αφού εσήκωσε τα μάτια στον ουρανόν, εστέναξε (δια τας θλίψεις και στενοχωρίας των ανθρώπων) και του είπε· “εφφαθά”, δηλαδή να ανοιχθή αμέσως η ακοή.
7,35 καὶ εὐθέως διηνοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαὶ καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς
7,35 Και αμέσως ήνοιξαν πράγματι τα αυτιά του κωφαλάλου και ελύθη το δέσιμον της γλώσσης του και ωμιλούσε με ευκολίαν και ακρίβειαν.
7,36 καὶ διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.
7,36 Και παρήγγειλεν εις αυτούς, να μη είπουν εις κανένα τίποτε. Οσον όμως αυτός τους διέτασσε, τόσον και περισσότερον εκείνοι διαλαλούσαν τα θαύματά του.
7,37 καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες· καλῶς πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν καὶ τοὺς ἀλάλους λαλεῖν.
7,37 Και ο θαυμασμός των ανθρώπων εξεπερνούσε κάθε όριον και έλεγαν· “πολύ καλά όλα τα έχει κάμει· και στους κωφούς δίδει την ακοήν και στους αλάλους την ομιλίαν”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 8

8,1 Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις πάλιν πολλοῦ ὄχλου ὄντος καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγει αὐτοῖς·
8,1 Κατά τας ημέρας εκείνας πάλιν πολύς λαός ήτο μαζή του και επειδή δεν είχαν τι να φάγουν, επροακάλεσεν ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού και τους λέγει·
8,2 σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέραι τρεῖς προσμένουσί μοι καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι·
8,2 “σπλαγχνίζομαι τον λαόν, διότι τρεις ημέρας μένουν κοντά μου και δεν έχουν τι να φάγουν.
8,3 καὶ ἐὰν ἀπολύσω αὐτοὺς νήστεις εἰς οἶκον αὐτῶν, ἐκλυθήσονται ἐν τῇ ὁδῷ· τινὲς γὰρ αὐτῶν ἀπὸ μακρόθεν ἥκασι.
8,3 Και εάν τους απολύσω να φύγουν νηστικοί δια τα σπίτια των, θα εξαντληθούν και θα αποκάμουν στον δρόμον. Διότι μερικοί από αυτούς έχουν έλθει από μακρυά”.
8,4 καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ᾿ ἐρημίας;
8,4 Και απήντησαν εις αυτόν οι μαθηταί του· “από που εδώ εις την έρημον θα μπορέση να χορτάση κανείς με ψωμιά αυτούς;”
8,5 καὶ ἐπηρώτα αὐτούς· πόσους ἔχετε ἄρτους; οἱ δὲ εἶπον· ἑπτά.
8,5 Και τους ηρώτησε· “πόσα ψωμιά έχετε;” Εκείνοι δε είπαν· “επτά”.
8,6 καὶ παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα παρατιθῶσι· καὶ παρέθεκαν τῷ ὄχλῳ.
8,6 Και παρήγγειλεν εις τα πλήθη να καθήσουν κάτω. Και αφού επήρε τα επτά ψωμιά, ευχαρίστησε τον Πατέρα, τα έκοψε και έδιδε στους μαθητάς τα τεμάχια, δια να τα παραθέσουν στον λαόν. Και εκείνοι τα παρέθεσαν στο πλήθος.
8,7 καὶ εἶχον ἰχθύδια ὀλίγα· καὶ αὐτὰ εὐλογήσας εἶπε παρατιθέναι καὶ αὐτά.
8,7 Είχαν δε και κάτι λίγα ψαράκια. Και αυτά, αφού τα ευλόγησεν, είπε να τα παραθέσουν.
8,8 ἔφαγον δὲ καὶ ἐχορτάσθησαν. καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων ἑπτὰ σπυρίδας.

8,8 Εφαγαν δε όλοι και εχόρτασαν και εμαζεψαν από τα κομμάτια που επερίσσευσαν επτά μεγάλα κοφίνια.
8,9 ἦσαν δὲ ὡς τετρακισχίλιοι· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.
8,9 Εκείνοι δε που έφαγαν ήσαν τέσσαρες χιλιάδες. Και κατόπιν τους έστειλεν ο Κυριος εις τα σπίτια των.
8,10 Καὶ ἐμβὰς εὐθὺς εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.
8,10 Και εμέσως εμπήκε αυτός στο πλοίον με τους μαθητάς του και ήλθεν εις τα μέρη Δαλμανουθά.
8,11 Καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ᾿ αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.
8,11 Και ξεπρόβαλαν εμπρός του οι Φαρισαίοι και ήρχισαν να συζητούν με δολίαν διάθεσιν και να ζητούν από αυτόν, να επιδείξη έκτακτον θαύμα από τον ουρανόν, που να είναι σημάδι και επιβεβαίωσις της αποστολής του. Αυτό δε έλεγαν, όχι διότι είχαν την διάθεσιν να πιστεύσουν, αλλά δια να τον πειράξουν και με την ελπίδα να τον εκθέσουν στον λαόν.
8,12 καὶ ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ λέγει· τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.
8,12 Και αφού ανεστέναξε από τα βάθη της ψυχής του είπε· “διατί η γενεά αυτή ζητεί οπωσδήποτε σημείον; Σας διαβεβαώνω ότι τέτοιο σημείον δεν θα δοθή εις αυτήν την γενεάν”.
8,13 καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῖον ἀπῆλθε πάλιν.
8,13 Τους άφησε και με το πλοίον ήλθεν στο απέναντι μέρος πάλιν.
8,14 Καὶ ἐπελάθοντο λαβεῖν ἄρτους, καὶ εἰ μὴ ἕνα ἄρτον οὐκ εἶχον μεθ᾿ ἑαυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ.
8,14 Και οι μαθηταί ελησμόνησαν να πάρουν άρτους. Δεν είχαν δε μαζή των στο πλοίον παρά ένα μόνο ψωμί.
8,15 καὶ διεστέλλετο αὐτοῖς λέγων· ὁρᾶτε, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ τῆς ζύμης Ἡρῴδου.
8,15 Παρήγγελλε δε εις αυτούς ο Ιησούς και τους καθιστούσε προσεκτικούς λέγων· “Βλέπετε καλά και προσέχετε από το κακό προζύμι των Φαρισαίων και του Ηρώδου”.

8,16 καὶ διελογίζοντο πρὸς ἀλλήλους λέγοντες ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχομεν.
8,16 Και εσυλλογίζοντο αυτοί και έλεγαν μεταξύ των "ο Διδάσκαλος μας κάνει παρατήρησιν, διότι δεν εφροντίσαμεν να πάρωμεν ψωμιά".
8,17 καὶ γνοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· τί διαλογίζεσθε ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχετε; οὔπω νοεῖτε οὐδὲ συνίετε; ἔτι πεπωρωμένην ἔχετε τὴν καρδίαν ὑμῶν;
8,17 Ο δε Ιησούς με την θείαν του γνώσιν είδε καθαρά τας σκέψεις των και τους είπε· "τι συλλογίζεσθε, ότι δεν έχετε ψωμιά; Ακόμη ύστερα από τόσα θαύματα δεν εννοείτε και δεν καταλαβαινετε; Εχετε ακόμη τόσον δυσκίνητον και χονδρήν την καρδίαν και την διάνοιάν σας;
8,18 ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὐ βλέπετε, καὶ ὦτα ἔχοντες οὐκ ἀκούετε; καὶ οὐ μνημονεύετε;
8,18 Ενώ έχετε μάτια δεν βλέπετε και ενώ έχετε αυτιά δεν ακούετε; Και όσα ακούετε και βλέπετε δεν τα ενθυμείσθε;
8,19 ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα εἰς τοὺς πεντακισχιλίους, καὶ πόσους κοφίνους κλασμάτων πλήρεις ἤρατε; λέγουσιν αὐτῷ· δώδεκα.
8,19 Οταν έκοψα τα πέντε ψωμιά δια τους πεντακισχιλίους, πόσα κοφίνια γεμάτα από κομμάτια επήρατε; Λεγουν εις αυτόν· "δώδεκα".
8,20 ὅτε δὲ τοὺς ἑπτὰ εἰς τοὺς τετρακισχιλίους, πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; οἱ δὲ εἶπον· ἑπτά.
8,20 Οταν δε τα επτά ψωμιά έκοψα και εμοίρασα εις τις τέσσαρες χιλιάδες των ανθρώπων, πόσα μεγάλα κοφίνια γεμάτα από κομμάτια επήρατε;" Εκείνοι δε είπον· "επτά".
8,21 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· οὔπω συνίετε;
8,21 Και έλεγεν εις αυτούς· "άκομα δεν καταλαβαίνετε, ότι δεν σας ωμίλησα δια το υλικό προζύμι, αλλά δια το κακό πνευματικό προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η κακία των και η υποκρισία των;" (Οι μαθηταί τότε και οι πιστοί δια μέσου των αιώνων πρέπει να προφυλάσσωνται από τους υποκριτάς).
8,22 Καὶ ἔρχεται εἰς Βηθσαϊδά, καὶ φέρουσιν αὐτῷ τυφλὸν καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα αὐτοῦ ἅψηται.
8,22 Και έρχεται εις την Βηθσαϊδά και φέρουν εις αυτόν ένα τυφλόν και τον παρακαλούν να τον εγγίση, δια να του δώση έτσι την

θεραπείαν.
8,23 καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ τυφλοῦ ἐξήγαγεν αὐτὸν ἔξω τῆς κώμης, καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ ἐπηρώτα αὐτὸν εἴ τι βλέπει.
8,23 Και αφού επιασε τον τυφλόν από το χέρι, τον έβγαλε έξω από το χωριό, έπτυσε εις τα μάτια του, έβαλε επάνω εις αυτόν τα χέρια του και τον ερωτούσε, αν βλέπη τίποτε.
8,24 καὶ ἀναβλέψας ἔλεγε· βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας.
8,24 Και εκείνος αφού εσήκωσε τα μάτια και εκύταξε έλεγε· “βλέπω τους ανθρώπους σαν δένδρα να περιπατούν”. (Η θεραπεία εγίνετο προοδευτικώς ανάλογα με την αναπτυσομένην πίστιν του τυφλού).
8,25 εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀναβλέψαι, καὶ ἀποκατεστάθη, καὶ ἀνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας.
8,25 Και έπειτα πάλιν έβαλε τα χέρια του ο Κυριος εις τα μάτια εκείνου και τον έκαμε να τα ανοίξη καλά και να βλέπη καθαρά. Και αποκατεστάθη η όρασίς του και διέκρινε όλους καθαρά και αυτούς ακόμη που ήσαν μακρυά.
8,26 καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ λέγων· μηδὲ εἰς τὴν κώμην εἰσέλθῃς μηδὲ εἴπῃς τινὶ ἐν τῇ κώμῃ.
8,26 Και έστειλεν αυτόν στο σπίτι του, αφού του έδωσε την παραγγελίαν· “ούτε στο χωριό να εισέλθης ούτε εις κανένα μέσα στο χωριό να πης τίποτε περί του θαύματος”.
8,27 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κώμας Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων αὐτοῖς· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;
8,27 Και ανεχώρησεν ο Ιησούς με τους μαθητάς του από την περιοχήν εκείνην, και ήλθε εις τα χωριά της Καισαρείας, την οποίαν είχε μεγαλώσει και εξωραΐσει ο Ηρώδης Φιλιππος. Εις τον δρόμον δε ερωτούσε τους μαθητάς του· “τι λέγουν οι άνθρωποι περί εμού· ποίος, νομίζουν ότι είμαι;”
8,28 οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν, καὶ ἄλλοι Ἠλίαν, ἄλλοι δὲ ἕνα τῶν προφητῶν.
8,28 Εκείνοι δε απήντησαν,·“άλλοι σε θεωρούν Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι Ηλίαν, και άλλοι ένα από τους προφήτας”.

8,29 καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς· ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ Χριστός.
8,29 Και αυτός τους είπε· "σεις δε ποιός λέγετε, ότι είμαι;" 'Αποκριθεις δε ο Πετρος λέγει εις αυτόν· "συ είσαι ο Χριστός, τον οποίον προείπαν οι προφήται".
8,30 καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.
8,30 Και διέταξε αυτούς με αυστηρότητα, να μη λέγουν εις κανένα, ότι αυτός είναι ο Χριστός.
8,31 Καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῆναι.
8,31 Και ήρχισε να διδάσκη αυτούς, ότι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού και δια την σωτηρίαν των ανθρώπων πρέπει ο υιός του ανθρώπου πολλά να πάθη, να απορριφθή και να περιφρονηθή από τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς, και να φονευθή και έπειτα από τρεις ημέρας να αναστηθή.
8,32 καὶ παῤῥησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει. καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ.
8,32 Και από τότε επανελάμβανε ο Κυριος τα λόγια αυτά περί του πάθους του καθαρά και φανερά. Και ο Πετρος, αφού επήρε αυτόν ιδιαιτέρως, ήρχισε να του απευθύνη ζωηράς διαμαρτυρίας, δια να τον αποτρέψη από τον θάνατον.
8,33 ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐπετίμησε τῷ Πέτρῳ λέγων· ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.
8,33 Ο δε Κυριος, αφού εγύρισε και είδε τους μαθητάς του, επέπληξε τον Πετρον, λέγων· "ύπαγε οπίσω μου σατανά, διότι συ παρασυρόμενος από τα ανθρώπινα συναισθήματά σου, δεν φρονείς εκείνα που θέλει ο Θεός, αλλά εκείνα που αρέσουν στους ανθρώπους".
8,34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.
8,34 Και αφού επροσκάλεσε τον λαόν μαζή με τους μαθητάς του, είπεν εις αυτούς· "όποιος θέλει να με ακολουθήση ως πιστός

μαθητής μου, ας απαρνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του με τας αδυναμίας, και τα πάθη του, ας πάρη την απόφασιν να υποστή προς χάριν μου ταλαιπωρίες και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον, και ας με ακολουθήση στον δρόμον, που εγώ εχάραξα.
8,35 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾿ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου οὗτος σώσει αὐτήν.
8,35 Διότι όποιος θέλει να σώση την επίγειον ζωή του, αυτός θα χάση την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν. Οποιος όμως αψηφήσει και θυσιάσει την ζωήν του προς χάριν εμού και του ευαγγελίου, αυτός θα σώση την ζωήν του εις την αιωνίαν μακαριότητα.
8,36 τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;
8,36 Διότι τι θα ωφελήση τον άνθρωπον, εάν κερδήση ολόκληρον τον υλικόν κόσμον και χάσει την ψυχήν του;
8,37 ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;
8,37 Η, τι θα δώση άνθρωπος ως αντάλλαγμα, δια να εξαγοράση την ψυχήν του από τον Αδην, αφού ούτε ο κόσμος όλος δεν ημπορεί να αντισταθμίση την αξίαν της ψυχής;
8,38 ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.
8,38 Διότι εκείνος, ο οποίος δια λόγους ανθρωπαρεσκείας και δειλίας θα εντραπή και θα αρνηθή εμέ και τους λόγους μου εις την γενεάν αυτήν, την αποστατημένην και αμαρτωλήν, και ο Υιός του ανθρώπου θα εντραπή αυτόν και θα τον αποκηρύξη, όταν ως κριτής των ανθρώπων έλθη ολόλαμπρος με την δόξαν του Πατρός αυτού συνοδευόμενος από τους αγίους αγγέλους”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 9

9,1 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

9,1 Και έλεγεν εις αυτούς· “Σας διαβεβαιώνω, ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς που ευρίσκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευθούν τον θάνατον, προτού ιδούν την βασιλείαν του Θεού, δηλαδή την Εκκλησίαν, να εγκαθίσταται και να θεμελιώνεται εις την γην με δύναμιν κατά την ημέραν της επιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος”.
9,2 Καὶ μεθ᾿ ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ᾿ ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν,
9,2 Και ύστερα από εξ ημέρας επήρε μαζή του ο Ιησούς τον Πετρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην και τους ανέβασεν εις ένα υψηλόν όρος αυτούς μόνον ιδιαιτέρως. Και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών.
9,3 καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκᾶναι.
9,3 Και τα ενδύματα αυτού έγιναν απαστράπτοντα και ακτινοβόλα, λευκά παρά πολύ ώσαν το χιόνι, τέτοια που κανένας βαφεύς εις την γην δεν ημπορεί ποτέ να λευκάνη έτσι.
9,4 καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἠλίας σὺν Μωϋσεῖ, καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ·
9,4 Και παρουσιάσθη εις αυτούς ο Ηλίας (ως εκπρόσωπος των προφητών) μαζή με τον Μωϋσέα (εκπρόσωπον του Νομου) και συνωμιλούσαν με τον Ιησούν. Επήρε τότε ο Πετρος τον λόγον και είπεν στον Ιησούν.
9,5 ῥαββί, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, σοὶ μίαν καὶ Μωϋσεῖ μίαν καὶ Ἠλίᾳ μίαν.
9,5 “Διδάσκαλε, καλόν είναι να μένωμεν εδώ. Και να κατασκευάσωμεν τρεις σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τον Μωϋσέα και μίαν δια τον Ηλίαν”.
9,6 οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ· ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι.
9,6 Και έλεγεν αυτά, διότι δεν ήξευρε τι να είπη, επειδή αυτός και οι δύο άλλοι μαθηταί είχαν καταληφθή από φόβον, ο οποίος είχε θολώσει και συγχύσει τον νουν τους.
9,7 καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, καὶ ἦλθε φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε.
9,7 Και αίφνης ήλθε νέφος που εσκέπασε αυτούς. Και από το νέφος αυτό ηκούσθη φωνή, που έλεγεν· “αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός. Εις αυτόν να υπακούετε”.

9,8 καὶ ἐξάπινα περιβλεψάμενοι οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ᾿ ἑαυτῶν.
9,8 Και έξαφνα εκύτταξαν γύρω τους οι μαθηταί και δεν είδαν κανένα, παρά μόνον τον Ιησούν μαζή των.
9,9 καταβαινόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.
9,9 Καθώς δε κατέβαιναν από το όρος, έδωσεν αυτούς, κατά τρόπον έντονον, εντολήν, να μη διηγηθούν εις κανένα αυτά που είδαν, παρά μόνον όταν ο υιός του ανθρώπου αναστηθή εκ νεκρών.
9,10 καὶ τὸν λόγον ἐκράτησαν, πρὸς ἑαυτοὺς συζητοῦντες τί ἐστι τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.
9,10 Και οι μαθηταί εκράτησαν το γεγονός της μεταμορφώσεως μυστικόν· μεταξύ των όμως συζητούσαν, τι σημαίνει ότι θα αναστηθή εκ νεκρών.
9,11 καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, ὅτι λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι Ἠλίας δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον.
9,11 Ερωτούσαν όμως αυτόν και έλεγαν· “διατί οι γραμματείς λέγουν, ότι πρέπει να έλθη πρώτον ο Ηλίας;”
9,12 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἐλθὼν πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἵνα πολλὰ πάθῃ καὶ ἐξουδενωθῇ;
9,12 Εκείνος δε τους απήντησε· “Μαλιστα, ο Ηλίας θα έλθη προ της ελεύσεως του Μεσσίου, να αποκαταστήση και τακτοποιήση τα πάντα δια την υποδοχήν του. Αλλά διατί δεν λέγουν οι γραμματείς και το πως έχει γραφή και προφητευθή δια τον Υιόν του ανθρώπου, ότι θα πάθη πολλά και θα εξουθενωθή από τους εχθρούς του;
9,13 ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ Ἠλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ᾿ αὐτόν.
9,13 Αλλά εγώ σας λέγω τούτο· ότι ο Ηλίας ήλθε, εναντίον του οποίου, έκαμαν όσα ηθέλησαν, όπως άλλωστε και δι' αυτόν είχε προφητευθή”. (Και αυτά έλεγε δια τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν, ο οποίος είχεν έλθει εν πνεύματι και δυνάμει Ηλιού, δια να προπαρασκευάση τον λαόν).
9,14 Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτούς, καὶ γραμματεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς.

9,14 Και καθώς κατέβηκε προς τους άλλους εννέα μαθητάς, είδεν λαόν πολύν γύρω από αυτούς και τους γραμματείς να συζητούν εντόνως με αυτούς.
9,15 καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος ἰδόντες αὐτὸν ἐξεθαμβήθησαν, καὶ προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.
9,15 Και αμέσως όλος ο λαός, όταν τον είδε, κατελήφθη από μεγάλο θαυμασμόν και τρέχοντες προς αυτόν τον εχαιρετούσαν.
9,16 καὶ ἐπηρώτησε τοὺς γραμματεῖς· τί συζητεῖτε πρὸς ἑαυτούς;
9,16 Και ηρώτησε τους γραμματείς· "τι συζητείτε μεταξύ σας;"
9,17 καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπε· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον.
9,17 Και λαβών τον λόγον ένας από το πλήθος είπε· "Διδάσκαλε, έφερα προς σε το παιδί μου, που έχει καταληφθή από πονηρόν πνεύμα, το οποίον του έχει αφαιρέσει την λαλιάν.
9,18 καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.
9,18 Και εις όποιον τόπον το καταλάβει, το συγκλονίζει και το ρίπτει κάτω και το κάνει να αφρίζη, να τρίζη τα δόντια του και να μένη ξηρόν και αναίσθητον. Και είπα στους μαθητάς σου να διώξουν αυτό το πονηρόν πνεύμα, και δεν ημπόρεσαν".
9,19 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν.
9,19 Ο δε Ιησούς απεκρίθη εις αυτόν και είπε· "ω γενεά, που μένεις ακόμη άπιστος, παρ' όλα τα θαύματα που έχεις ιδή· έως πότε θα είμαι μαζή σας; Εως πότε θα σας ανέχωμαι; Φερτε αυτόν σε μένα". Και έφεραν πράγματι το δαιμονιζόμενο παιδί.
9,20 καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων.
9,20 Και το πνεύμα το πονηρόν, μόλις είδε τον Ιησούν, αμέσως συνεκλόνισε με σπασμούς τον νέον, ο οποίος αφού έπεσε εις την γην, εκυλίετο και έβγαζε αφρούς.
9,21 καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν.

9,21 Και ηρώτησε ο Κυριος τον πατέρα του νέου· “πόσος καιρός είναι από τότε που συνέβη αυτό;” Και εκείνος είπε· “από την παιδικήν του ηλικίαν.
9,22 καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ᾿ εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ᾿ ἡμᾶς.
9,22 Και πολλές φορές τον έρριξεν εις την φωτιά και εις τα νερά, δια να τον εξοντώση. Αλλ' εάν ημπορής να κάμης τίποτε, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας”.
9,23 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.
9,23 Ο δε Ιησούς του είπε τούτο· “εάν συ ημπορής να πιστεύσης, τότε όλα είναι κατορθωτά στον πιστεύοντα”.
9,24 καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.
9,24 Και αμέσως πατήρ του παιδίου με δάκρυα εις τα μάτια έκραξε και είπε· “πιστεύω, Κυριε, βοήθησέ με να ελευθερωθώ από την ολιγοπιστίαν και να αποκτήσω ζωντανήν πίστιν”.
9,25 ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.
9,25 Επειδή δε ο Ιησούς είδε ότι λαός έτρεχε από τα διάφορα μέρη και εμαζεύετο εκεί, επέπληξε το ακάθαρτον πνεύμα και του είπε· “το πνεύμα το άλαλον και το κωφόν, εγώ σε διατάσσω, έβγα από αυτόν και ποτέ πλέον να μη ξαναεισέλθης εις αυτόν”.
9,26 καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν.
9,26 Και το πνεύμα το πονηρόν αφού έκραξε και συνεκλόνισε παρά πολύ τον νέον, εβγήκε. Και έμεινε ο νέος σαν πεθαμένος, ώστε πολλοί να λέγουν ότι απέθανε.
9,27 ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.
9,27 Ο δε Ιησούς τον επιασε από το χέρι, τον εσήκωσε και εκείνος εστάθη όρθιος.

9,28 Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ᾽ ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό.
9,28 Οταν δε εισήλθεν ο Κυριος εις ένα σπίτι, οι μαθηταί του τον ερωτούσαν ιδιαιτέρως· “διατί ημείς δεν ημπορέσαμεν να διώξωμε το ακάθαρτον πνεύμα;”
9,29 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.
9,29 Και εκείνος τους είπεν· “αυτό το γένος των δαιμονίων με τίποτε άλλο δεν διώχνεται, παρά μόνον με προσευχήν και νηστείαν”.
9,30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ·
9,30 Και αφού ανεχώρησαν από εκεί, επροχωρούσαν από απόμερους δρόμους δια μέσου της Γαλιλαίας και δεν ήθελε να μάθη κανείς δια την διάβασίν του αυτήν.
9,31 ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.
9,31 Και τούτο, διότι εδίδασκε τους μαθητάς του ιδιαιτέρως και τους επληροφορούσε, ότι ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις χέρια μοχθηρών ανθρώπων, οι οποίοι και θα τον θανατώσουν, και αφού θανατωθή, την τρίτην ημέραν θα αναστηθή.
9,32 οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.
9,32 Εκείνοι όμως δεν ημπορούσαν να εννοήσουν τα λόγια αυτά. Δια λόγους δε σεβασμού, αλλά και ένεκα φόβου (μήπως ακούσουν κάτι περισσότερον λυπηρόν, η και ελεγχθούν δια την άγνοιάν των από τον διδάσκαλον) δεν ετολμούσαν να τον ερωτήσουν.
9,33 Καὶ ἦλθεν εἰς Καπερναούμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα αὐτούς· τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε;
9,33 Και ήλθε εις την Καπερναούμ. Οταν δε έφτασε στο σπίτι, τους ερωτούσε· “τι εσκέπτεσθε και τι εσυζητούσατε μεταξύ σας στον δρόμον;”
9,34 οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων.
9,34 Εκείνοι δε εντροπιασμένοι εσιωπούσαν, διότι είχαν συζητήσει στον δρόμον μεταξύ των, ποίος από αυτούς θα είναι μεγαλύτερος πλησίον του Χριστού.

9,35 καὶ καθίσας ἐφώνησε τοὺς δώδεκα καὶ λέγει αὐτοῖς· εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος.
9,35 Και αφού εκάθισε, εκάλεσε τους δώδεκα και τους είπε· “όποιος θέλει να είναι πρώτος, θα γίνη τελευταίος από όλους και υπηρέτης εις όλους”.
9,36 καὶ λαβὼν παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ εἶπεν αὐτοῖς·
9,36 Επήρε δε ένα παιδί, το έβαλε όρθιο εν μέσω αυτών, το αγκαλιασε και τους είπε·
9,37 ὃς ἐὰν ἓν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με.
9,37 “εκείνος που προς χάριν μου θα δεχθή ένα από τα παιδιά αυτά η ένα άνθρωπον, που με την απλοϊκότητα και αθωότητά του ομοιάζει με μικρό παιδί, αυτός υποδέχεται εμέ· και όποιος θα υποδεχθή εμέ, δεν δεχετεαι εμέ, αλλά τον Πατέρα, που με έστειλε εις την γην”.
9,38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰωάννης λέγων· διδάσκαλε, εἴδομέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν.
9,38 Ελαβε τότε τον λόγον ο Ιωάννης και είπε· “διδάσκαλε, είδαμε κάποιον να διώχνη με την επίκλησιν του ονόματός σου δαιμόνια· αυτός όμως δεν μας ακολουθεί και δεν ανήκει εις την ομάδα μας. Δια τούτο και τον εμποδίσαμεν, ακριβώς διότι δεν μας ακολουθεί ως μαθητής σου”.
9,39 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐστιν ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου καὶ δυνήσεται ταχὺ κακολογῆσαί με.
9,39 Ο δε Ιησούς είπεν· “μη τον εμποδίζετε, διότι δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος με την δύναμιν του ονόματός μου θα κάμη θαύμα, και θα μπορέση σύντομα να με κακολογήση.
9,40 ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ᾿ ὑμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἐστιν.
9,40 Μη εμποδίζετε λοιπόν κάτι τέτοιους, διότι εκείνος που δεν είναι ενάντιον σας και δεν σας πολεμεί, είναι με το μέρος σας.
9,41 ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

9,41 Διότι όποιος προς χάριν εμού σας προσφέρει και την παραμικράν υπηρεσίαν, όποιος π.χ. σας προσφέρει ένα ποτήρι νερό, διότι είσθε μαθηταί του Χρστού, σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα χάση τον μισθόν του.
9,42 καὶ ὃς ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, καλόν ἐστιν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περίκειται λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν.
9,42 Οποιος δε με τα λόγια η με τα έργα του ήθελε σκανδαλίσει και σπρώξει στον δρόμον του κακού ένα από τους μικρούς και ταπεινούς τούτους, που πιστεύουν εις εμέ, πρέπει να θεωρήση συμφερώτερον δια τον εαυτόν του, εάν κρεμασθή από τον τράχηλόν του μια μυλόπετρα και ριφθή εις την θάλασσα. (Διότι η τιμωρία, που τον περιμένει από τον δίκαιον Θεόν, θα είναι ασυγκρίτως φοβερωτέρα).
9,43 καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλὸν σοί ἐστι κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον,
9,43 Και εάν πρόσωπον προσφιλές και πολύτιμον, όπως το δέξι σου χέρι, σε σκανδαλίζη, κόψε την επικοινωνίαν και συναναστροφήν με αυτό, όπως θα έκοπτες το αρωστημένο χέρι. Διότι είναι πολύ προτιμότερον για σένα να εισέλθης εις την βασιλείαν των ουρανών κουλλός η έχων και τα δύο σου χέρια να ριφθής εις την γέενναν, στο πυρ το άσβεστον,
9,44 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.
9,44 όπου το σκουλήκι, που θα κατατρώγη τους αμαρτωλούς, δεν πεθαίνει ποτέ και το φοβερό πυρ δεν σβήνεται ποτέ.
9,45 καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλὸν σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλόν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον,
9,45 Και εάν το πόδι σου γίνεται αφορμή να αμαρτάνης, κόψε το, διότι είναι προτιμότερον να μπης εις την αιωνίαν ζωήν κουτσός, παρά έχων και τα δυό πόδια να ριφθής εις την γέεναν, στο πυρ το άσβεστον,
9,46 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.
9,46 όπου το σκουλήκι, που κατατρώγη τους κολασμένους, δεν θα έχη τέλος και η φωτιά, που θα τους κατακαίη, δεν θα σβήνη. (Είναι προτιμότερον να στερηθής από τας υπηρεσίας των οποιωνδήποτε

ανθρώπων, εφ' όσον εξ αιτίας αυτών υπάρχει κίνδυνος να ριφθής εις την αιωνίαν κόλασιν).
9,47 καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν· καλὸν σοί ἐστι μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός,
9,47 Και εάν το μάτι σου σε σκανδαλίζη και γίνεται αφορμή αμαρτίας, βγάλε το. Είναι καλύτερον για σένα να μπης μονόφθαλμος εις την βασιλείαν του Θεού, παρά με τα δύο μάτια να αποπεμφθής εις την γέενναν του πυρός. (Είναι προτιμότερον να χωρισθής από πράγματα και πρόσωπα, που σου είναι πολύτιμα ώσαν το μάτια, παρά εξ αιτίας αυτών η μαζή με αυτά να ριφθής εις την κόλασιν)
9,48 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.
9,48 όπου το σκουλήκι δεν παίρνει τέλος και η φωτιά δεν σβήνεται.
9,49 πᾶς γὰρ πυρὶ ἁλισθήσεται, καὶ πᾶσα θυσία ἁλὶ ἁλισθήσεται.
9,49 Διότι κάθε ένας θα αλατισθή με πυρ. Δια μεν τους δικαίους πυρ εξαγχνιστικόν και αγιαστικόν είναι αι θυσίαι, εις τας οποίας υποβάλλονται προς χάριν του Θεού. Δια δε τους αμαρτωλούς πυρ οδυνηρότατον και ατελεύτητον είναι η αιωνία κόλασις. Και το πυρ αυτό των θυσιών, που υποβάλλονται οι δίκαιοι είναι ανάλογον προς το άλατι, που κάνει νόστιμη κάθε θυσίαν προσφερομένην στον Θεόν.
9,50 καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλας καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.
9,50 Το άλατι είναι καλόν και χρησιμώτατον· εάν όμως χάση την αλατιστικήν του δύναμιν, με τι θα το αρτύσετε, ώστε να γίνη και πάλιν χρήσιμον; (Εάν αι θυσίαι και αι αρεταί του δικαίου, αι οποίαι τον κάνουν πνευματικόν άλατι, που χαρίζει νοστιμάδα εις την ζωήν της κοινωνίας και προλαμβάνει την σήψιν, εάν αυταί εξαφανισθούν και αντικατασταθούν από κακίας, τότε από που θα ημπορέση ο άνθρωπος ν' αποκτήση πάλιν τα καλά γνωρίσματα του πιστού, που είχε;) Δια τούτο κρατήστε μέσα σας το πυρ του Θείου ζήλου, της θυσίας και της αρετής, δια να έχετε πάντοτε μεταξύ σας ειρήνην και να μη φιλονεικήτε δια αξιώματα και τιμητικάς θέσεις”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 10

10,1 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν, καὶ ὡς εἰώθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.
10,1 Από εκεί εσηκώθη ο Ιησούς και ήλθε εις τα σύνορα της Ιουδαίας, προχωρήσας από την περιοχήν που είναι ανατολικά από τον Ιορδάνην. Και πλήθη λαού έρχονται μαζή πάλιν προς αυτόν. Και καθώς εσυνήθιζε, τους εδίδασκε πάλιν.
10,2 καὶ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι ἐπηρώτων αὐτὸν εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολῦσαι, πειράζοντες αὐτόν.
10,2 Και προσελθόντες οι Φαρισαίοι τον ερωτούσαν, εάν επιτρέπεται στον άνδρα να διώξη και να δώση διαζύγιον εις την γυναίκα του. (Του απηύθηναν αυτήν την ερώτησιν με πονηράν διάθεσιν, διότι ήλπιζαν να λάβουν παρεξηγήσιμον απάντησιν, ώστε να έχουν αφορμήν να τον κατηγορήσουν).
10,3 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· τί ὑμῖν ἐνετείλατο Μωϋσῆς;
10,3 Αυτός δε απήντησεν και τους είπε· “ποίαν εντολήν σας έδωσε ο Μωϋσής;”
10,4 οἱ δὲ εἶπον· ἐπέτρεψε Μωϋσῆς βιβλίον ἀποστασίου γράψαι καὶ ἀπολῦσαι.
10,4 Εκείνοι δε είπον· “ο Μωϋσής επέτρεψεν στον άνδρα να δώση γραπτόν διαζύγιον εις την γυναίκα και να την απολύση”.
10,5 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην·
10,5 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπεν· “ο Μωϋσής ένεκα της σκληροκαρδίας σας και της βαρβαρότητός σας (δια να προλάβη χειρότερα εγκλήματα, που ημπορούσατε να κάμετε εις βάρος της συζύγου σας) συγκατέβη και έδωσε αυτήν την εντολήν.
10,6 ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός·
10,6 Από δε την αρχήν της δημιουργίας ένα άνδρα και μίαν γυναίκα έπλασε ο Θεός (δια να συγκρατηθή ισόβιον ανδρόγυνον, χωρίς δυνατότητα διαζυγίου).
10,7 ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

10,7 Δι' αυτό, σύμφωνα με τους λόγους της Αγίας Γραφής, θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα αυτού και θα προσκολληθή εις την μίαν και μονήν γυναίκα του και οι δύο σύζυγοι θα είναι πλέον ένα σώμα.
10,8 ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σάρξ·
10,8 Ωστε δεν είναι πλέον δύο, όπως προηγουμένως, αλλά ένα σώμα.
10,9 ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω·
10,9 Αυτό λοιπόν το ανδρόγυνον, το οποίον εις ένα σώμα έχει συνδέσει ο Θεός, ο άνθρωπος ας μη το χωρίζη”.
10,10 καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πάλιν οἱ μαθηταὶ περὶ τούτου ἐπηρώτων αὐτόν,
10,10 Και εις την οικίαν πάλιν οι μαθηταί του τον ερωτούσαν δια το θέμα αυτό.
10,11 καὶ λέγει αὐτοῖς· ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ᾽ αὐτήν·
10,11 Και εκείνος τους είπε· “Οποιος χωρίσει την γυναίκα του και νυμφευθή άλλην, διαπράττει μοιχείαν εις βάρος της νομίμου συζύγου του.
10,12 καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσασα τὸν ἄνδρα γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.
10,12 Και εάν μία γυναίκα χωρίση τον άνδρα της και υπανδρευθή άλλον, διαπράττει μοιχείαν”.
10,13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδία, ἵνα αὐτῶν ἅψηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν.
10,13 Και προσέφεραν εις αυτόν τα παιδιά, δια να τα εγγίση με τα χέρια του. Οι δε μαθηταί (διότι ενόμιζαν ταπεινωτικόν δια τον Κυριον να σχολήται με τα παιδιά, ήθελαν δε να τον προφυλάξουν και από ενοχλήσεις) επέπληετταν εκείνους που τα έφεραν.
10,14 ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
10,14 Οταν όμως ο Ιησούς είδεν αυτό, ηγανάκτησε και τους είπε· “αφήστε τα παιδιά να έρχωνται εις εμέ και μη τα εμποδίζετε. Διότι εις τα παιδιά αυτά και εις εκείνους, που με την απλότητα των ομοιάζουν με τα απονήρευτα παιδιά, ανήκει η βασιλεία των ουρανών.

10,15 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.
10,15 Σας διαβεβαιώνω, ότι όποιος δεν θα δεχθή την βασιλείαν του Θεού με την εμπιστοσύνην και την απλότητα ενός παιδιού, δεν θα εισέλθη εις αυτήν”.
10,16 καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηυλόγει τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ᾿ αὐτά.
10,16 Και αφού τα αγκαλιασε έβαλε επάνω των τα χέρια του και τα ευλογούσε πολλές φορές και με πολλήν στοργήν.
10,17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν ἐπηρώτα αὐτόν· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
10,17 Και καθώς έβγαινε ο Ιησούς στον δρόμον, έτρεξε εμπρός εις αυτόν ένας και αφού εγονάτισε, τον ηρώτησε· “διδάσκαλε αγαθέ, τι πρέπει να κάμω δια να κληρονομήσω την αιώνιον ζωήν;”
10,18 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός.
10,18 Ο δε Ιησούς του είπεν· “εφ' όσον με θεωρείς ως ένα απλούν άνθρωπον, διατί με ονομάζεις αγαθόν; Κανείς δεν είναι πλήρως και τελείως αγαθός, ειμί μόνον ένας, ο Θεός.
10,19 τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, μὴ ἀποστερήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.
10,19 Τας εντολάς τας γνωρίζεις· να μη μοιχεύσης, να μη φονεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης, να μη στερήσης τον πλησίον σου απ' ο,τι του ανήκει, να τιμάς τον πατέρα σου και την μητέρα σου”.
10,20 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.
10,20 Αυτός δε του απήντησε· “διδάσκαλε, όλα αυτά τα έχω φυλάξει από τότε, που ήμην νέος”.
10,21 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἕν σε ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου.

10,21 Ο δε Ιησούς τον παρετήρησε με πολλήν προσοχήν, τον συνεπάθησε και του είπε· “ένα σου λείπει· αν θέλης να είσαι τέλειος, πήγαινε, πώλησε όσα έχεις και δώσε τα στους πτωχούς, και θα αποκτήσης θησαυρόν στον ουρανόν και έλα ακολούθησέ με, έχων την απόφασιν και σταυρικόν ακόμη θάνατον να υπομείνης προς χάριν μου”.
10,22 ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.
10,22 Εκείνος όμως ετενοχωρήθηκε και εσκυθρώπασε και έφυγε λυπημένος. Και τούτο, διότι είχε κτήματα πολλά, εις τα οποία ήτο δεμένη και προσκολλημένη η καρδιά του (και τα οποία τον έκαμαν, παρά την φαινομενικήν του διάθεσιν, να μη έχη ειλικρινή αγάπην προς τον Θεόν και τον πλησίον).
10,23 καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται!
10,23 Και αφού περιέφερε ο Ιησούς γύρω το βλέμμα του προς όσους είχαν παρακολουθήσει αυτήν την σκηνήν, είπε στους μαθητάς του· “πόσον δύσκολα θα μπουν εις την βασιλείαν των ουρανών αυτοί, που έχουν χρήματα πολλά”!
10,24 οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν·
10,24 Οι δε μαθηταί έμειναν θαμπωμένοι από έκπληξιν και φόβον δια τα λόγια του αυτά. Ο Ιησούς όμως επήρε πάλιν τον λόγον και τους είπε· “παιδιά μου, πόσον δύσκολον είναι να εισέλθουν εις την βασιλείαν του Θεού αυτοί, που έχουν στηρίξει την πεποίθησίν των και τας ελπίδας των δια μίαν ευτυχισμένην ζωήν εις τα χρήματα!
10,25 εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.
10,25 Είναι ευκολώτερον μίαν γκαμήλα να περάση από την μικράν τρύπαν που ανοίγει το βελόνι, παρά ο πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού”.
10 ,26 οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;
10,26 Εκείνοι δε ακόμη περισσότερον εξεπλήσσοντο και έλεγαν μεταξύ των· “και τότε ποιός ημπορεί να σωθή, αφού όλοι οι

άνθρωποι είμεθα τόσον αδύνατοι;
10,27 ἐμβλέψας αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγει· παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ᾿ οὐ παρὰ Θεῷ· πάντα γὰρ δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.
10,27 —Τους εκύτταξε τότε με βλέμμα βαρυσήμαντον ο Ιησούς και τους είπε· "αυτό είναι πράγματι αδύνατον στους ανθρώπους, όχι όμως και στον Θεόν· διότι όλα είναι δυνατά στον Θεόν, ο οποίος και ημπορεί με την χάριν του να οδηγήση τους ανθρώπους, και αυτούς ακόμη τους πλουσίους, εις σωτηρίαν".
10,28 Ἤρξατο ὁ Πέτρος λέγειν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.
10,28 Ο Πετρος λαβών αφορμήν από την προτοπήν του Κυρίου προς τον πλούσιον να απαρνηθή τα κτήματά του, ήρχισε να λέγη προς τον Διδάσκαλον· "ιδού ημείς έχομεν εγκαταλείψει πάντα και σε ηκολουθήσαμεν".
10,29 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν τοῦ εὐαγγελίου,
10,29 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· "σας διαβεβαιώνω, ότι δεν υπάρχει κανείς, που να έχη αφήσει σπίτι η αδελφούς η αδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναίκα η τέκνα η αγρούς χάριν εμού και του Ευαγγελίου
10,30 ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ τέκνα καὶ ἀγροὺς μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.
10,30 και να μη λάβη εκατονταπλάσια τώρα κατά τον χρόνον της παρούσης ζωής και οικίας και πνευματικούς αδελφούς και αδελφάς και πατέρα και μητέρα και τέκνα και αγρούς (διότι θα ενταχθή εις την μεγάλην πνευματικήν οικογένειαν, που λέγεται Εκκλησία). Αυτά όμως θα τα έχη με διωγμούς εκ μέρους των ασεβών και απίστων. Εις δε τον αιώνα που μέλλει να έλθη, θα λάβη ζωήν αιώνιον.
10,31 πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.
10,31 Τοτε δε πολλοί, που εθεωρούντο πρώτοι στον κόσμον αυτόν, θα είναι τελευταίοι, οι δε τελευταίοι και άσημοι δια το όνομά μου θα είναι πρώτοι".

10,32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐθαμβοῦντο, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. καὶ παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώδεκα ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν,
10,32 Ανέβαιναν δε τον δρόμον που ωδηγούσε προς τα Ιεροσόλυμα, και ο Ιησούς επροπορεύετο από αυτούς. Και οι μαθηταί καθώς έβλεπαν τον διδάσκαλον να προχωρή προς το μαρτύριον κατελήφθησαν από θάμβος (εμπρός στο μεγαλείο της θυσίας που ακτινοβολούσε η μορφή του”. Και καθώς με σεβασμόν τον ακολουθούσαν, εφοβούντο δι' όσα έμελλον να γίνουν εις Ιεροσόλυμα. Επήρε πάλιν τους δώδεκα ο Κυριος και ήρχισε να λέγη εις αυτούς όσα έμελλον να του συμβούν.
10,33 ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι,
10,33 Ελεγε δηλαδή ότι “ιδού αναβαίνομεν εις τα Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθή στους αρχιερείς και στους γραμματείς και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον, και θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτρας στρατιώτας της Ρωμης.
10,34 καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.
10,34 Και θα τον εμπαίξουν και θα τον μαστιγώσουν και θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν, και την τρίτην ημέραν θα αναστηθή”.
10,35 Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσῃς ἡμῖν.
10,35 Και έρχονται προς αυτόν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, και λέγουν· “διδάσκαλε, θέλομεν να μας κάμης αυτό που θα ζητήσωμεν”.
10,36 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;
10,36 Αυτός δε τους είπε· “τι θέλετε να σας κάμω;”
10,37 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

10,37 Εκείνοι απήντησαν· “όταν ως ένδοξος βασιλεύς καθίσης στον βασιλικόν θρόνον της Ιερουσαλήμ, δος μας να καθίσωμεν ένας εκ δεξιών σου και ένας εξ αριστερών σου”.
10,38 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι;
10,38 Ο δε Ιησούς τους είπεν· “δεν ξέρετε τι ζητείτε. Ημπορείτε να πίετε το ποτήριον του πόνου και του μαρτυρίου, το οποίον εγώ πίνω, και να βαπτισθήτε το βάπτισμα του αίματος, το οποίον εγώ βαπτίζομαι;”
10,39 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε·
10,39 Εκείνοι δε χωρίς καλά-καλά να σκεφθούν, του είπαν· “ημπορούμεν”. Ο δε Ιησούς είπεν εις αυτούς· “το μεν ποτήριον του μαρτυρίου, το οποίον εγώ έντος ολίγου πίνω, θα το πίετε και το βάπτισμα της οδύνης και του αίματος και της θυσίας, το οποίον εγώ έντος ολίγου θα βαπτισθώ, θα το βαπτισθήτε. (Διότι και σεις θα δοκιμάσετε οδύνας και διωγμούς εξ αιτίας της πίστεώς σας εις εμέ).
10,40 τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται.
10,40 Το να καθίσετε όμως εκ δεξιών μου και εξ αριστερών μου δεν είναι εις την εξουσίαν μου να το δώσω εις όποιον απλώς μου το ζητήσει, αλλά θα δοθή στους αξίους, εις αυτούς δηλαδή που θα ζήσουν σύμφωνα με το Ευαγγέλιον και θα αγωνισθούν, δια τους οποίους άλωστε και έχει ετοιμασθή”.
10,41 καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.
10,41 Οι άλλοι δέκα, όταν ήκουσαν αυτά, ήρχισαν να αγανακτούν δια την φιλόδοξον αυτήν συμπεριφοράν του Ιακώβου και του Ιωάννου.
10,42 ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν·
10,42 Ο δε Ιησούς τους εκάλεσε κοντά του και τους είπε· “ξέρετε, ότι αυτοί που προβάλλονται σαν άρχοντες των εθνών, συμπεριφέρονται προς τους λαούς σαν να ήσαν απόλυτοι κύριοι αυτών. Και εκείνοι που κατέχουν ανάμεσα στους ανθρώπους μεγάλα αξιώματα, κάνουν

κακήν χρήσιν της εξουσίας των και καταδυναστεύουν αυτούς, σαν να τους έχουν δούλους των.
10,43 οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ᾿ ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος,
10,43 Δεν πρέπει όμως τέτοια εγωϊστική τάσις και συμπεριφορά να παρατηρήται ματαξύ σας. Αλλ' όποιος θέλει να αναδειχθή μέγας μεταξύ σας, πρέπει να γίνη υπηρέτης σας, που να σας εξυπηρετή με αγάπην.
10,44 καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος·
10,44 Και όποιος από σας θέλει να γίνη πρώτος, πρέπει να γίνη δούλος όλων και να συμπεριφέρεται με την ταπεινοφροσύνην και την υπομονήν και υπακοήν του δούλου.
10,45 καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.
10,45 Διότι και ο υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να εξυπηρετηθή από τους ανθρώπους, αλλά να τους εξυπηρετήση και να δώση την ψυχήν αυτού λύτρον και αντάλλαγμα, δια να ελευθερωθούν πολλοί από την ενόχην της αμαρτίας και τον αιώνιον θάνατον”.
10,46 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεριχώ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχὼ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ ὄχλου ἱκανοῦ, ὁ υἱὸς Τιμαίου Βαρτίμαιος τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.
10,46 Και έρχονται εις την Ιεριχώ. Και καθώς έβγαινε από την Ιεριχώ αυτός και οι μαθηταί του και πολύς λαός, ένας τυφλός ο Βαρτίμαιος, δηλαδή το παιδί του Τιμαίου, εκάθητο παράπλευρα στον δρόμον και επαιτούσε.
10,47 καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν· υἱὲ Δαυΐδ Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.
10,47 Και όταν ήκουσεν, ότι ο Ιησούς, ο Ναζωραίος είναι εκεί, ήρχισε να φωνάζη και να λέγη· “Ιησού, απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με”.
10,48 καὶ ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με.
10,48 Και πολλοί τον επέπληττον να σιωπήση. Αυτός όμως πολύ περισσότερον εφώναζε· “απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με”.
10,49 καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· φωνήσατε αὐτόν· καὶ φωνοῦσι τὸν τυφλὸν λέγοντες αὐτῷ· θάρσει, ἔγειρε· φωνεῖ σε.

10,49 Εσταμάτησε ο Ιησούς και είπε· “καλέσατέ τον”. Και φωνάζουν τον τυφλόν και του λέγουν· “θάρρος, σήκω, σε καλεί ο Ιησούς”.
10,50 ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν.
10,50 Αυτός δε επέταξε το εξωτερικόν του ένδυμα, εσηκώθηκε αμέσως και ήλθε στον Ιησούν.
10,51 καὶ ἀποκριθεὶς λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· ῥαββουνί, ἵνα ἀναβλέψω.
10,51 Ο Ιησούς απεκρίθη και του είπε· “τι θέλεις να σου κάμω;” (Τον ηρώτησε όχι διότι δεν εγνώριζε το αίτημά του, αλλά δια να του δώση αφορμήν να εκδηλώση εμπρός εις όλους την προς αυτόν θερμήν του πίστιν). Ο δε τυφλός είπεν εις αυτόν· “διδάσκαλε, θέλω να αποκτήσω πάλιν το φως των οφθαλμών μου”.
10,52 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. καὶ εὐθέως ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.
10,52 Και ο Ιησούς του είπε· “πήγαινε στο καλό· η πίστις σου σε έχει σώσει”. Και αμέσως εκείνος απέκτησε το φως των οφθαλμών του, έβλεπε καλά και ακολουθούσε τον Κυριον στον δρόμον προς την Ιερουσαλήμ.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 11

11,1 Καὶ ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰς Βηθσφαγῆ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ
11,1 Και όταν επλησίασαν εις την Ιερουσαλήμ, εκεί που ήταν η Βηθσφαγή και Βηθανία, κοντά στο όρος των Ελαιών, έστειλε ο Κυριος δύο από τους μαθητάς του
11,2 καὶ λέγει αὐτοῖς· ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ᾿ ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κεκάθικε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.
11,2 και τους είπε· “πηγαίνετε στο χωριό, που είναι απέναντί σας, και αμέσως καθώς θα μπαίνετε εις αυτό, θα βρήτε ένα πουλάρι δεμένο, επάνω στο οποίον κανένας άνθρωπος έως τώρα δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ.
11,3 καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· τί ποιεῖτε τοῦτο; εἴπατε ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει, καὶ εὐθέως αὐτὸν ἀποστέλλει πάλιν ὧδε.

11,3 Και εάν κανείς σας ερωτήση, διατί το κάμνετε αυτό; Ειπέτε του, ότι ο Κυριος το χρειάζεται, και πολύ σύντομα θα το ξαναστείλη πάλιν εδώ”.
11,4 ἀπῆλθον δὲ καὶ εὗρον τὸν πῶλον δεδεμένον πρὸς τὴν θύραν ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμφόδου, καὶ λύουσιν αὐτόν.
11,4 Επήγαν πράγματι οι μαθηταί και ευρήκαν το πουλάρι δεμένο εις την θύραν έξω προς το μέρος του δρόμου και το έλυσαν.
11,5 καί τινες τῶν ἐκεῖ ἑστηκότων ἔλεγον αὐτοῖς· τί ποιεῖτε λύοντες τὸν πῶλον;
11,5 Και μερικοί από εκείνους που έστεκαν εκεί, έλεγαν εις αυτούς· “τι κάνετε και λύετε το πουλάρι;”
11,6 οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς καθὼς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀφῆκαν αὐτούς.
11,6 Εκείνοι δε απήντησαν, όπως τους είχε παραγγείλει ο Ιησούς και τους αφήκαν.
11,7 καὶ ἤγαγον τὸν πῶλον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπέβαλον αὐτῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐκάθισεν ἐπ᾿ αὐτῷ.
11,7 Και έφεραν το πουλάρι προς τον Ιησούν και έβαλαν επάνω εις αυτό τα ενδύματά των και εκάθισεν ο Ιησούς εις αυτό.
11,8 πολλοὶ δὲ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔστρωσαν εἰς τὴν ὁδόν, ἄλλοι δὲ στοιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδόν.
11,8 Πολλοί δε έστρωναν τα ενδύματά των στον δρόμον δια να περάση ο Ιησούς, άλλοι δε έκοβαν από τα δένδρα πυκνόφυλλα κλωνάρια και τα έστρωναν στον δρόμον.
11,9 καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
11,9 Και εκείνοι που επήγαιναν μπροστά και εκείνοι που ακολουθούσαν (καταληφθέντες από ακράτητον ενθουσιασμόν) εφώναζαν δυνατά και έλεγαν· “δόξα και ύμνος· ευλογημένος ας είναι ο Μεσσίας, που έρχεται εν ονόματι Κυρίου, δια να σώση τον κόσμον.
11,10 εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ πατρός ἡμῶν Δαυΐδ· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.
11,10 Ευλογημένη να είναι η βασιλεία του προπάτορός μας Δαυΐδ, η οποία έρχεται εν ονόματι Κυρίου· δοξολογίαν ας ψάλλουν οι άγγελοι, που είναι εν υψίστοις”.

11,11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.
11,11 Και εισήλθεν εις Ιεροσόλυμα ο Ιησούς και στο ιερόν· και αφού παρετήρησε τριγύρω όλα, επειδή η ώρα ήτο πλέον προχωρημένη, εβγήκεν εις την Βηθανίαν μαζή με τους δώδεκα.
11,12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας ἐπείνασε·
11,12 Και την αυριανήν ημέραν, αφού είχαν βγη από την Βηθανίαν, δια να επιστρέψουν εις Ιρουσαλήμ, ο Κυριος επείνασε.
11,13 καὶ ἰδὼν συκῆν ἀπὸ μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα τι εὑρήσει ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ᾽ αὐτὴν οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων.
11,13 Καθώς δε από μακρυά είδε μια συκιά γεμάτη φύλλα, ήλθε μήπως τυχόν και εύρη κανένα καρπόν εις αυτήν. Οταν όμως ήλθε κοντά της, δεν ευρήκε τίποτε παρά μόνον φύλλα, διότι δεν ήτο ο καιρός των σύκων.
11,14 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῇ· μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι. καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
11,14 Και με έντονον ύφος είπεν εις αυτήν· “ποτέ πλέον στον αιώνα τον άπαντα να μη φάγη κανείς καρπόν από σένα”. Και οι μαθηταί του ήκουσαν αυτά (χωρίς και να ημπορούν να εννοήσουν ότι η άκαρπος συκή εσυμβόλιζε την άκαρπον συναγωγήν των Εβραίων, η οποία εξωτερικώς μόνον τύπους είχε να παρουσιάση και όχι αρετήν, και η οποία θα έμενε πλέον στον αιώνα στείρα και άκαρπος).
11,15 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστερὰς κατέστρεψε,
11,15 Και έρχονται πάλιν εις τα Ιεροσόλυμα και όταν εισήλθεν ο Ιησούς εις την μεγάλην αυλήν του ναού, ήρχισε να διώχνη έξω από εκεί τους πωλούντας και τους αγοράζοντας μέσα εις την ιεράν εκείνην περιοχήν. Και τα τραπέζια των αργυραμοιβών (αυτών που αντήλλασσαν τα ξένα νομίσματα με ιουδαϊκά, με τα οποία και μόνον έπρεπε να καταβάλεται ο φόρος του ναού) τα αναποδογύρισε, όπως επίσης και τα καθίσματα εκείνων, που πωλούσαν τα περιστέρια δια τας θυσίας.

11,16 καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ,
11,16 Και δεν άφινε να μεταφέρη κανείς δια μέσου της αυλής του ναού κανένα οικιακόν σκεύος η δοχείον.
11,17 καὶ ἐδίδασκε λέγων αὐτοῖς· οὐ γέγραπται ὅτι ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν; ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.
11,17 Εδίδασκε δε και έλεγε εις αυτούς· "δεν έχει γραφή από τον προφήτην Ησαΐαν, ότι ο οίκος μου θα ονομασθή οίκος προσευχής δι' όλα τα έθνη, που θα πιστεύσουν εις εμέ; Σεις όμως τον εκάματε σπήλαιον ληστών, όπου με απάτην και αισχροκέρδειαν κλέπτετε και αδικείτε ο ένας τον άλλον".
11,18 καὶ ἤκουσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ ἐζήτουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσωσιν· ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτόν, ὅτι πᾶς ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.
11,18 Και επληροφορήθησαν οι γραμματείς και οι Φασρισαίοι και οι αρχιερείς τα γεγονότα αυτά και ηγανάκτησαν (διότι αφ' ενός μεν έχαναν τα ποσοστά των από τας αγοραπωλησίας εκείνας αφ' ετέρου δε είχαν εκτεθή στον λαόν, επειδή αυτοί είχαν το δικαίωμα και το καθήκον να απαλάξουν τον ναόν από τους πωλούντας και αγοράζοντας). Και εζητούσαν πως θα ημπορούσαν να θανατώσουν αυτόν. Δεν ήθελαν όμως φανερά να τον συλλάβουν, διότι τον εφοβούντο, επειδή ο λαός εθαύμαζε πολύ την διδασκαλίαν του.
11,19 καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως.
11,19 Και όταν εβραδυαζε, έβγαινε ο Κυριος έξω από την πόλιν.
11,20 Καὶ παραπορευόμενοι πρωΐ εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην ἐκ ῥιζῶν.
11,20 Και καθώς επερνούσαν το πρωϊ, είδαν οι μαθηταί την συκιάν να έχη ξηρανθή από τις ρίζες.
11,21 καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· ῥαββί, ἴδε ἡ συκῆ ἣν κατηράσω ἐξήρανται.
11,21 Και εθυμήθηκε ο Πετρος τα χθεσινά λόγια του Διδασκάλου και του είπε· "διδάσκαλε, κύτταξε· η συκιά την οποίαν χθες κατηράσθης έχει ξηρανθή".
11,22 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· ἔχετε πίστιν Θεοῦ.
11,22 Και απεκρίθη ο Ιησούς και του είπε· να έχετε πίστιν στον Θεόν και την δύναμίν του.

11,23 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ, ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύσει ὅτι ἃ λέγει γίνεται, ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.
11,23 Διότι σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που έχει τέτοιαν πίστιν και θα είπη στο βουνό τούτο· σήκω και πέσε εις την θάλασσαν, και εφ' όσον δεν θα αισθανθή καμμίαν αμφιβολίαν εις την καρδίαν του, αλλά θα πιστεύση, ότι όσα εις δόξα του Θεού λέγει γίνονται, θα ίδη ότι θα γίνη αυτό, που θα είπη.
11,24 διὰ τοῦτο λέγων ὑμῖν, πάντα ὅσα ἂν προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε, καὶ ἔσται ὑμῖν.
11,24 Δια τούτο και σας λέγω, ότι όλα όσα με την προσευχήν σας ζητείτε, πιστεύετε ότι θα τα λάβετε, και θα σας δοθούν από τον Θεόν.
11,25 καὶ ὅταν στήκητε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν.
11,25 Και όταν στέκεσθε εις προσευχήν, να συγχωρήτε με όλην σας την καρδιά, εάν έχετε κάτι εναντίον κάποιου, δια να συγχωρήση και ο Πατήρ σας ο ουράνιος τα ιδικά σας παραπτώματα.
11,26 εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.
11,26 Εάν δε σεις δεν συγχωρήτε τους άλλους δια τα τυχόν σφάλματα, που έχουν πράξει απέναντί σας, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος δεν θα συγχωρήση τα ιδικά σας παραπτώματα”.
11,27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐν τῶ ἱερῷ περιπατοῦντος αὐτοῦ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι
11,27 Και έρχονται πάλιν εις τα Ιεροσόλυμα και καθώς αυτός επεριπατούσε εις την αυλήν του ναού, έρχονται προς αυτόν οι αρχιερείς και οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι
11,28 καὶ λέγουσιν αὐτῷ· ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; ἢ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἵνα ταῦτα ποιῇς;
11,28 και του λέγουν· “με ποίαν εξουσίαν ενεργείς αυτά; Η ποιός σου έδωκε την εξουσίαν αυτήν να κάνης αυτά, δηλαδή να διώχνης τους πωλούντας και αγοράζοντας από το ιερόν”;
11,29 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον, καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ

ταῦτα ποιῶ.
11,29 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και είπεν εις αυτούς· “Θα σας ερωτήσω κι' εγώ ένα λόγον. Δώστε μου σεις απόκρισιν εις αυτόν, και τότε θα σας πω και εγώ, με ποίαν εξουσίαν ενεργώ αυτά.
11,30 τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ἀποκρίθητέ μοι.
11,30 Το βάπτισμα του Ιωάννου (ο οποίος όπως ξεύρετε έδωσε επίσημον μαρτυρίαν για μένα) ήτο από τον ουρανόν, κατόπιν δηλαδή εντολής του Θεού, η ήτο απατηλή επινόησις των ανθρώπων; Απαντήστε μου”.
11,31 καὶ ἐλογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;
11,31 Εκείνοι τότε εσυλλογίζοντο από μέσα των και έλεγαν· “εάν πούμε, ότι ήτο από τον ουρανόν, θα πη· διατί λοιπόν σεις δεν επιστεύσατε εις αυτόν;
11,32 ἀλλὰ εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων; -ἐφοβοῦντο τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὅτι προφήτης ἦν.
11,32 Αλλά να είπωμεν, ότι ήτο από μίαν επινόησις ανθρώπων;”- Εφοβούντο όμως τον λαόν, διότι όλοι ανεξαιρέτως επίστευαν ότι ο Ιωάννης ήτο προφήτης.
11,33 καὶ ἀποκριθέντες λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· οὐκ οἴδαμεν. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.
11,33 Και τότε αυτοί (που ως διδάσκαλοι του λαού έπρεπε να διακρίνουν το καλόν από το κακόν και να διαφωτίζουν τον λαόν) απήντησαν και είπαν στον Ιησούν· “δεν ηξεύρομεν από που ήτο το βάπτισμα του Ιωάννου”. Και ο Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· “διότι είσθε δόλιοι και ανειλικρινείς ούτε και εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν πράττω αυτά”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 12

12,1 Καὶ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λέγειν· ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος καὶ περιέθηκε φραγμὸν καὶ ὤρυξεν

ὑπολήνιον καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησε.
12,1 Ηρχισε τότε να ομιλή εις αυτούς με παραβολάς. “Ενας άνθρωπος εφύτεψε αμπέλι και ύψωσε ολόγυρα φράκτην και έσκαψε πατητήρι και στέρνα δια τον μούστον, έκτισε πύργον δια να μένουν οι φύλακες και οι εργάται, και έτοιμο πλέον το αμπέλι το παρέδωσε στους γεωργούς, να το καλλιεργούν, να αποδίδουν δε και εις αυτόν την αναλογίαν των καρπών και εταξίδευσεν εις άλλην χώραν.
12,2 καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς τῷ καιρῷ δοῦλον, ἵνα παρὰ τῶν γεωργῶν λάβῃ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος.
12,2 Και κατά την κατάλληλον εποχήν έστειλεν στους γεωργούς ένα δούλον, δια να παραλάβη από αυτούς ένα μέρος από τον καρπόν του αμπελιού.
12,3 καὶ λαβόντες αὐτὸν ἔδειραν καὶ ἀπέστειλαν κενόν.
12,3 Εκείνοι όμως, αφού επιασαν τον δούλον, τον έδειραν και τον έδιωξαν με αδειανά τα χέρια.
12,4 καὶ πάλιν ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον· κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον.
12,4 Και πάλιν ο οικοδεσπότης έστειλε εις αυτούς άλλον δούλον· και εκείνον, αφού τον ελιθοβόλησαν, τον επλήγωσαν στο κεφάλι και τον εδίωξαν ντροπιασμένον.
12,5 καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέστειλε· κἀκεῖνον ἀπέκτειναν, καὶ πολλοὺς ἄλλους, οὓς μὲν δέροντες, οὓς δὲ ἀποκτέννοντες.
12,5 Και πάλιν έστειλε άλλον και εκείνον τον εφόνευσαν και πολλούς άλλους εκακοποίησαν, άλλους μεν τους έδερναν, άλλους δε τους εφόνευαν.
12,6 ἔτι οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων, ἀγαπητὸν αὐτοῦ, ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν ἔσχατον πρὸς αὐτοὺς λέγων ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.
12,6 Ακόμη, λοιπόν, ένα μονογενή και αγαπητόν Υιόν, που είχε, τον έστειλε τελευταίον προς αυτούς λέγων· Οτι αυτοί οι άνθρωποι θα εντραπούν επί τέλους τον υιόν μου.
12,7 ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοί, θεασάμενοι αὐτὸν ἐρχόμενον, πρὸς ἑαυτοὺς εἶπον ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.
12,7 Εκείνοι όμως οι γεωργοί, όταν είδαν αυτόν να έρχεται, είπαν μεταξύ τους· ότι αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε να τον φονεύσωμεν

και θα μείνη έτσι ιδική μας πλέον η κληρονομία.
12,8 καὶ λαβόντες ἀπέκτειναν αὐτὸν καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.
12,8 Και αφού τον επιασαν, τον εφόνευσαν και τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι.
12,9 τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.
12,9 Τι θα κάμη λοιπόν ο κύριος του αμπελώνος; Θα έλθη και θα εξολοθρεύση τους γεωργούς αυτούς και θα δώση εις άλλους το αμπέλι, (Ετσι θα τιμωρήση ο Θεός τους πνευματικούς ηγέτας του Ισραήλ, στους οποίους ως καρποφόρον άμπελον ενεπιστεύθη τον λαόν του, και τον οποίον αυτοί κατά πολλούς τρόπους ήθελαν να εκμεταλλεύωνται δια την ιδικήν των ωφέλειαν. Δια να μένουν δε ανενόχλητοι εις την ανίερον εκμετάλλευσίν των έδιωχναν και έδερναν και εφόνευαν τους προφήτας, τους οποίους κατά καιρούς έστελνεν εις αυτούς ο Θεός, δια να τους υπενθυμίση το καθήκον των. Και θα εμπιστευθή ο Θεός τον νέον λαόν της Χαριτος εις άλλους πνευματικούς ηγέτας).
12,10 οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·
12,10 Και επρόσθεσε ο Κυριος· “δεν εδιαβάσατε ούτε αυτό το χωρίον της Γραφής που λέγει· Λιθον τον οποίον απέρριψαν ως ακατάλληλον οι κτίσται, αυτός έγινε ο κυριώτερος ακρογωνιαίος λίθος, δι' όλην την οικοδομήν.
12,11 παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;
12,11 Από τον Κυριον έγινεν η τοποθέτησις αυτή του λίθου και είναι αξιοθαύμαστος εις τα μάτια ημών των πιστών;”
12,12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι, καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπε. καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.
12,12 Και εζητούσαν οι αρχιερείς να τον συλλάβουν, αλλά εφοβήθησαν τον λαόν· ήθελαν δε να τον συλλάβουν, διότι εκατάλαβαν καλά, ότι δι' αυτούς είπε την παραβολήν. Και αφού τον αφήκαν, έφυγαν.
12,13 Καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρῳδιανῶν ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγῳ.

12,13 Και στέλνουν προς αυτόν μερικούς από τους Φαρισαίους και μερικούς από τους Ηρωδιανούς, τους οπαδούς δηλαδή του Ηρώδου και φίλους των Ρωμαίων, δια να τον πιάσουν με τα λόγια των κατά δόλιον τρόπον, όπως πιάνεται το ψάρι με το δόλωμα.
12,14 οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλ᾿ ἐπ᾿ ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις. εἰπὲ οὖν ἡμῖν· ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὔ; δῶμεν ἢ μὴ δῶμεν;
12,14 Εκείνοι αφού ήλθαν, του είπαν· “διδάσκαλε, γνωρίζομεν καλά, ότι είσαι ειλικρινής και φιλαλήθης και δεν σε μέλει δια κανένα. Διότι δεν αποβλέπεις ούτε επηρεάζεσαι από πρόσωπα ανθρώπων, αλλά διδάσκεις πάντοτε με κάθε αλήθειαν τον δρόμον του Θεού· ειπέ μας λοιπόν· επιτρέπεται να πληρώνωμεν φόρον στον Καίσαρα, ναι η όχι; Να δώσωμεν η να μη δώσωμεν αυτόν τον φόρον;
12,15 ὁ δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν εἶπεν αὐτοῖς· τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον ἵνα ἴδω·
12,15 Ο Ιησούς όμως, κατανοήσας την δολιότητα και υποκρισίαν των, τους είπε· “τι με πειράζετε; Φερτε μου να ιδώ το δηνάριον, με το οποίον πληρώνετε τον φόρον”.
12,16 οἱ δὲ ἤνεγκαν. καὶ λέγει αὐτοῖς· τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; οἱ δὲ εἶπον· Καίσαρος.
12,16 Αυτοί δε του έφεραν και τους λέγει· “τίνος είναι η εικών και η επιγραφή, που υπάρχει στο νόμισμα;” Εκείνοι δε είπον· “του Καίσαρος”.
12,17 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ· καὶ ἐθαύμασαν ἐπ᾿ αὐτῷ.
12,17 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· “δώστε πίσω στον Καίσαρα, όσα ανήκουν στον Καίσαρα και στον Θεόν δώστε, όσα ανήκουν στον Θεόν. (Εις τους άρχοντας αποδώστε φόρους, σεβασμόν και υπακοήν, εφ' όσον αυτά δεν είναι αντίθετα προς το θέλημα του Θεού. Εις τον Θεόν δε τον νουν και την καρδίαν σας, ολόκληρον τον ευατόν σας)”. Και εθαύμασαν αυτόν δια την απάντησιν, που τους έδωκεν.
12,18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτόν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι, καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες·
12,18 Ηλθαν κατόπιν εις αυτόν οι Σαδδουκαίοι, οι οποίοι έλεγον ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών, και τον ηρωτησαν·

12,19 διδάσκαλε, Μωϋσῆς ἔγραψεν ἡμῖν ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
12,19 “διδάσκαλε, ο Μωϋσής στον νόμον, που μας έδωσε, έγραψε ότι εάν ο αδελφός κάποιου πεθάνη και εγκαταλείψη χήραν την γυναίκα και δεν αφήση τέκνα, πρέπει να πάρη ο αδελφός του την χήραν εκείνου και να γεννήση απόγονον στον αποθανόντα αδελφόν.
12,20 ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν. καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα.
12,20 Ησαν, λοιπόν, επτά αδελφοί· και ο πρώτος επήρε σύζυγον και όταν απέθανε, δεν αφήκεν απόγονον.
12,21 καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν αὐτήν, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς οὐκ ἀφῆκε σπέρμα. καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.
12,21 Και ο δεύτερος αδελφός έλαβεν αυτήν και απέθανε, και ουδέ αυτός αφήκεν απόγονον. Και ο τρίτος επίσης.
12,22 καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἑπτά, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα. ἐσχάτη πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.
12,22 Και επήραν αυτήν ως σύζυγον και οι επτά, χωρίς να αφήσουν απόγονον. Τελευταία δε από όλους απέθανε και η γυναίκα.
12,23 ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.
12,23 Λοιπόν κατά την ανάστασιν, όταν όλοι αυτοί αναστηθούν, εις ποίον από όλους θα ανήκη η γυναίκα; Διότι και οι επτά την έλαβον ως σύζυγον”.
12,24 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;
12,24 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· “δεν σκέπτεσθε, πόσον πλανάσθε δι' αυτό; Και τούτο, διότι δεν γνωρίζετε ούτε την διδασκαλίαν των Γραφών ούτε την δύναμιν του Θεού.
12,25 ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίζονται, ἀλλ᾿ εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
12,25 Διότι, όταν αναστηθούν οι άνθρωποι εκ νεκρών ούτε νυμφεύονται οι άνδρες ούτε υπανδρεύονται αι γυναίκες, αλλά ζουν όπως οι άγγελοι του ουρανού.

12,26 περὶ δὲ τῶν νεκρῶν ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωϋσέως, ἐπὶ τοῦ βάτου πῶς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς λέγων, ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;
12,26 Ως προς δε τους νεκρούς, ότι δηλαδή θα αναστηθούν, δεν εδιαβάσατε στο βιβλίον του Μωϋσέως, εκεί όπου γίνεται λόγος δια την φλεγομένην βάτον, πως του είπεν ο Θεός; Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ;
12,27 οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.
12,27 Ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά Θεός ζωντανών και ως ζωντανούς εις την αιωνιότητα αναφέρει εδώ τους τρεις πατριάρχας. Σεις λοιπόν, πολύ πλανάσθε”.
12,28 Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, ἰδὼν ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν αὐτόν· ποία ἐστὶ πρώτη πάντων ἐντολή;
12,28 Επλησίασε τότε ένας από τους γραμματείς, ο οποίος όταν τους ήκουσε να συζητούν και είδεν ότι ορθώς απήντησεν εις αυτούς ο Χριστός, τον ερώτησε με ειλικρινές ενδιαφέρον· “ποία είναι η μεγαλυτέρα από όλας τας εντολάς;”
12,29 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι πρώτη πάντων ἐντολή· ἄκουε, Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστι·
12,29 Ο δε Ιησούς του απήντησεν, ότι η πρώτη από όλας τας εντολάς είναι αυτή·” άκουε λαέ Ισραήλ, ο Κυριος ο Θεός ημών ένας και μόνος Κυριος είναι.
12,30 καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. αὕτη πρώτη ἐντολή.
12,30 Και οφείλεις να αγαπάς Κυριον τον Θεόν σου με όλην σου την καρδίαν και με όλην σου την ψυχήν και με όλην την διάνοιάν σου και με όλην σου την δύναμιν, με ολόκληρον δηλαδή την ύπαρξίν σου. Αυτή είναι η πρώτη εντολή.
12,31 καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστι.
12,31 Και δευτέρα εντολή ομοία προς την πρώτην είναι αυτή· Οφείλεις να αγαπάς τον πλησίον σου, όπως τον ευατόν σου. Αλλη μεγαλυτέρα εντολή από τας δύο αυτάς δεν υπάρχει”.

12,32 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γραμματεύς· καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ᾿ ἀληθείας εἶπας ὅτι εἷς ἐστι καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·
12,32 Και είπεν εις αυτόν ο γραμματεύς· “πολύ καλά, διδάσκαλε, σύμφωνα προς την αλήθειαν απήντησες, ότι ένας είναι ο Κυριος και Θεός και εκτός από αυτόν δεν υπάρχει άλλος.
12,33 καὶ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν πλεῖόν ἐστι πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν.
12,33 Και το να αγαπά κανείς αυτόν με όλην του την καρδιά και με όλην του την διάνοιαν και με όλην του την ψυχήν και με όλην την δύναμιν της θελήσεώς του και το να αγαπά τον πλησίον του σαν τον ευατόν του, είναι πολύ ανώτερον από όλα τα σφάγια, που καίονται ολόκληρα ως θυσία επάνω στο θυσιαστήριον και από όλας τας άλλας θυσίας”.
12,34 καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· καὶ οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.
12,34 Οταν είδε ο Ιησούς, ότι τόσον συνετά και έξυπνα απήντησε, του είπεν· “δεν είσαι μακρυά από την βασιλείαν του Θεού, όπως είναι οι άλλοι γραμματείς και Φαρισαίοι”. Και κανείς πλέον δεν ετολμούσε να τον ερωτήση.
12,35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς υἱὸς Δαυΐδ ἐστι;
12,35 Ελαβε τότε τον λόγον ο Ιησούς και εδίδασκε εις τας αυλάς του ναού· “πως ισχυρίζονται οι γραμματείς ότι ο Χριστός είναι απλούς απόγονος του Δαυΐδ;
12,36 αὐτὸς γὰρ Δαυΐδ εἶπεν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· λέγει ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
12,36 Διότι ο ίδιος ο Δαυΐδ, εμπνεόμενος από το Αγιον Πνεύμα, διεκήρυξε· Είπεν ο Κυριος στον Κυριον μου, κάθισε εκ δεξιών μου ένδοξος όπως εγώ, έως ότου συντρίψω τους εχθρούς σου και τους θέσω υποπόδιον των ποδών σου.
12,37 αὐτὸς οὖν Δαυΐδ λέγει αὐτὸν Κύριον· καὶ πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.

12,37 Ο ίδιος, λοιπόν, ο Δαυίδ ονομάζει τον Μεσσίαν Κυριον· και πως λοιπόν είναι δυνατόν ο Μεσσίας να είναι μόνον απλούς απόγονός του;" Και ο πολύς λαός ήκουεν τον Ιησούν με μεγάλην ευχαρίστησιν.
12,38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν καὶ ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς
12,38 Και τους έλεγε εις την διδασκαλίαν του· "προσέχετε από τους γραμματείς, οι οποίοι θέλουν να εμφανίζωνται και να περιπατούν με επισήμους και ειδικάς δι' αυτούς στολάς και επιδιώκουν τους τιμητικούς χαιρετισμούς εις τας αγοράς
12,39 καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.
12,39 και τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς και τας πρώτας θέσεις εις τα δείπνα.
12,40 οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι! οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα.
12,40 Αυτοί είναι, που καταπατούν το δίκαιον και κατατρώγουν τα σπίτια και την περιουσίαν των χήρων και κατόπιν με υποκρισίαν πολλήν και με το πρόσχημα της ευσεβοίας κάνουν μακράς προσευχάς, δια να εξαπατούν τους άλλους. Αυτοί θα λάβουν μεγαλυτέραν καταδίκην, από οποιονδήποτε άλλον άρπαγα και κλέπτην". (Και τούτο, διότι αυτοί εν επιγνώσει αμαρτάνουν, και, το ακόμη χειρότερον, καπηλεύονται την ευσέβειαν).
12,41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον.
12,41 Και τότε εκάθισεν ο Ιησούς απέναντι από τα κουτιά των ελεημοσυνών και έβλεπε πως ο λαός έρριπτε χάλκινα νομίσματα εις αυτό".
12,42 καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλά· καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης.
12,42 Και πολλοί πλούσιοι έρριπταν πολλά· Ηλθε όμως μία πτωχή χήρα και έριξε δύο λεπτά, δηλαδή ένα κοδράντην.
12,43 καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλε τῶν βαλλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον·

12,43 Και αφού επροσκάλεσε ο Κυριος τους μαθητάς του τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι αυτή η πτωχή χήρα έρριξε στο κουτί πολύ περισσότερα από όλους τους άλλους.
12,44 πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.
12,44 Διότι όλοι οι άλλοι έρριψαν από το περίσευμά των, αυτή δε από την πλήρη στέρησίν της· όλα όσα είχεν τα έρριψεν, όλο το βιο της”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 13

13,1 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.
13,1 Και καθώς έβγαιναν από την αυλήν του ναού, του είπεν ένας από τους μαθητάς του· “διδάσκαλε, κύτταξε, τι ωραία μάρμαρα και πόσον μεγαλοπρεπή κτίρια είναι αυτά”!
13,2 καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.
13,2 Και ο Ιησούς απήντησε και του είπε· “βλέπεις αυτάς τας μεγάλας οικοδομάς· δεν θα μείνη εδώ πέτρα επάνω εις την πέτραν, που να μη κρημνισθή”.
13,3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ᾽ ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·
13,3 Και ενώ εκάθητο στο όρος των Ελαιών απέναντι από τον ναόν, τον ηρώτησαν ιδιαιτέρως ο Πετρος, ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης και ο Ανδρέας,
13,4 εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι;
13,4 “Πες μας, πότε θα συμβούν αυτά και ποιό θα είναι το σημείον, όταν πρόκειται όλα αυτά να πραγματοποιηθούν;”

13,5 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς ἤρξατο λέγειν αὐτοῖς· βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.
13,5 Ο δε Ιησούς απήντησε και ήρχισε να τους λέγη· “προσέχετε, μήπως τυχόν κανείς σας παραπλανήση.
13,6 πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.
13,6 Διότι πολλοί θα έλθουν παίρνοντες ως ιδικόν των το όνομά μου και λέγοντες, ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας, και πολλούς θα πλανήσουν.
13,7 ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι, ἀλλ᾿ οὔπω τὸ τέλος.
13,7 Οταν δε ακούσετε πολέμους και ειδήσεις περί πολέμων, μη ταραχθήτε. Διότι σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού πρέπει να γίνουν αυτά, αλλ' ακόμη δεν θα έχη φθάσει το τέλος.
13,8 ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί.
13,8 Διότι θα εξεγερθή ένα έθνος εναντίου άλλου έθνους και ένα βασίλειον ενάντιον άλλου βασιλείου και θα γίνουν σεισμοί εις διαφόρους περιοχάς και θα συμβούν στερήσεις και πείνες και ταραχές.
13,9 ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα. Βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς. παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
13,9 Αυτά όμως θα είναι η αρχή πόνων και δεινών. Αλλά σεις προσέχετε τους εαυτούς σας, διότι θα υποστήτε πολλάς δοκιμασίας· οι εχθροί του Ευαγγελίου θα σας παραδώσουν εις συνέδρια και δημοσία εις τας συναγωγάς των θα σας δείρουν και θα σταθήτε ως κατηγορούμενοι εμπρός εις άρχοντας και βασιλείς ένεκα της πίστεώς σας εις εμέ, δια να μαρτυρήσετε ενώπιον αυτών την αλήθεια του Ευαγγελίου.
13,10 καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον.
13,10 Συμφωνα ακόμη με το θείον σχέδιον θα κηρυχθή το Ευαγγέλιον προηγουμένως εις όλα τα έθνη.
13,11 ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε, ἀλλ᾿ ὃ ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ,

τοῦτο λαλεῖτε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
13,11 Οταν δε σας οδηγήσουν και σας παραδώσουν εις δικαστήρια, μη πολυφροντίζετε και μη στενοχωρείσθε εκ των προτέρων τι θα απολογηθήτε, και μη προμελετάτε τίποτε. Αλλά εκείνο το οποίον θα σας δοθή από τον Θεόν και θα έλθη στον νου σας κατά την ώρα εκείνην, αυτό να λέγετε. Διότι δεν θα είσθε σεις, εκείνοι που θα ομιλούν, αλλά το Αγιον Πνεύμα.
13,12 παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ πατὴρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.
13,12 Θα παραδώση δε εις θάνατον ο αδελφός τον αδελφόν και ο πατέρας το τέκνον και θα επαναστατήσουν τα άπιστα παιδιά εναντίον των ευσεβών γονέων και θα τους θανατώσουν.
13,13 καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.
13,13 Και θα είσθε οι μισούμενοι από όλους τους ασεβείς, επειδή θα πιστεύετε στο όνομά μου. Αλλά, εκείνος που θα υπομείνη έως το τέλος της ζωής του, αυτός θα σωθή.
13,14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἑστὼς ὅπου οὐ δεῖ -ὁ ἀναγινώσκων νοείτω- τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη,
13,14 Οταν δε θα ιδήτε το μισητόν και αηδές κάθαρμα, που θα επιφέρη την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, όπως έχει προαναγγελθή από τον προφήτην Δανιήλ, να στέκεται εκεί που δεν πρέπει-κάθε ένας που θα διαβάζη αυτά τα λόγια, ας καταλάβη περί τίνος πρόκειται (πρόκειται δια τους κακούργους επαναστάτας και ληστάς Εβραίους, όπως και δια τους Ρωμαίους στρατιώτας, που θα βεβηλώσουν και θα καταστρέψουν τα πάντα) τότε όσοι είναι εις την Ιουδαίαν, ας φεύγουν εις τα όρη, δια να κρυβούν.
13,15 ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ,
13,15 Οποιος ευρίσκεται εις την ταράτσα του σπιτιού του, ας μη κατεβή στο σπίτι και ας μη εισέλθη μέσα εις αυτό, δια να πάρη κάτι.
13,16 καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὢν μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω ἆραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ.

13,16 Και εκείνος που εργάζεται στο χωράφι, ας μη γυρίση πίσω, να πάρη το εξωτερικόν του ένδυμα.
13,17 οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
13,17 Αλλοίμονον δε εις τας εγκύους και εις αυτάς που θα θηλάζουν κατά τας ημέρας εκείνας. Θα τους είναι πολύ δύσκολον να τρέξουν και να σωθούν.
13,18 προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος.
13,18 Προσεύχεσθε δε να μη γίνη η φυγή σας εις κακοκαιρίαν του χειμώνος.
13,19 ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλῖψις, οἵα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπ᾿ ἀρχῆς κτίσεως ἧς ἔκτισεν ὁ Θεὸς ἕως τοῦ νῦν καὶ οὐ μὴ γένηται.
13,19 Διότι όλαι αι ημέραι εκείναι θα είναι θλίψις βαρεία και μεγάλη, ομοία προς την οποίαν δεν έχει γίνει από τότε που έκτισε ο Θεός τον κόσμον έως τώρα και ούτε θα γίνη ποτέ.
13,20 καὶ εἰ μὴ ἐκολόβωσε Κύριος τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξελέξατο ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας.
13,20 Και εάν ο Κυριος δεν περιώριζε τον αριθμόν των ημερών εκείνων, δεν θα ήτο δυνατόν να σωθή κανένας άνθρωπος. Αλλά προς χάριν των εκλεκτών, που αυτός εξέλεξε και δεν θέλει να ταλαιπωρηθούν πολύ, περιώρισε τας ημέρας εκείνας.
13,21 καὶ τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός, ἰδοὺ ἐκεῖ, μὴ πιστεύετε.
13,21 Και τότε εάν κανείς σας πη· να, εδώ είναι ο Χριστός, η ιδού, εκεί είναι, μη το πιστεύσετε.
13,22 ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.
13,22 Διότι θα αναπηδήσουν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα κάμουν εμπρός στους ανθρώπους σημεία και τέρατα, σημαδιακά και καταπληκτικά έργα, δια να παρασύρουν εις τας πλάνας των, αν είναι δυνατόν, και αυτούς ακόμη τους εκλεκτούς.
13,23 ὑμεῖς δὲ βλέπετε· ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν ἅπαντα.
13,23 Σεις όμως προσέχετε· ιδού, σας τα προείπα όλα.

13,24 Ἀλλ᾽ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλῖψιν ἐκείνην ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς,
13,24 Αλλά κατά τας ημέρας εκείνας, ύστερα από την θλίψιν εκείνην, ο ήλιος θα σκοτισθή και η σελήνη δεν θα δώση το φως της.
13,25 καὶ οἱ ἀστέρες ἔσονται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.
13,25 Και τα αστέρια θα ξεφεύγουν από τας τροχιάς των και θα πίπτουν από τον ουρανόν και αι δυνάμεις που συγκρατούν την αρμονίαν των ουρανών θα σαλευθούν.
13,26 καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.
13,26 Και τότε θα ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται μέσα εις ολόφωτα νέφη με δύναμιν και δόξαν πολλήν.
13,27 καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ᾽ ἄκρου τῆς γῆς ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ.
13,27 Και τότε θα στείλη τους αγγέλους του και θα περιμαζεύση τους εκλεκτούς του από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, από το ένα άκρον της γης έως το άλλο άκρον του ουρανού.
13,28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν. ὅταν αὐτῆς ὁ κλάδος ἤδη γένηται ἁπαλὸς καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·
13,28 Από δε την συκιά μάθετε την παρωμοίωσιν, που θα σας πω. Οταν το κλωνάρι της γίνη απαλό και βγουν τα φύλλα, γνωρίζετε ότι πλησιάζει το θέρος.
13,29 οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.
13,29 Ετσι και σεις, όταν θα ιδήτε όλα αυτά να πραγματοποιούνται, εννοήσατε ότι είναι κοντά, ότι έφθασε πλέον εις την θύραν και θα πραγματοποιηθή η κρίσις του Θεού.
13,30 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται.
13,30 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα περάση η γενεά αυτή, μέχρις ότου έλθουν όλα όσα σας προείπα, δηλαδή η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, οι ψευδόχριστοι και οι ψευδοπροφήται.

13,31 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ ἐμοὶ λόγοι οὐ μὴ παρελεύσονται.
13,31 Ο ουρανός και η γη, που σας φαίνωνται τόσο σταθερά και αμετακίνητα, θα περάσουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα περάσουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν ακριβώς.
13,32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ.
13,32 Ως προς δε την ημέραν εκείνην η την ώραν, που θα γίνη η δευτέρα παρουσία, κανείς δεν γνωρίζει ακριβώς ούτε οι άγγελοι που είναι στον ουρανόν ούτε ο Υιός, ως άνθρωπος, ειμή μόνον ο Πατήρ. (Ο Υιός, ως Θεός λόγος γνωρίζει τα πάντα και τον χρόνον της δευτέρας παρουσίας).
13,33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν.
13,33 Προσέχετε, αγρυπνείτε και προσεύχεσθε· διότι δεν γνωρίζετε πότε είναι καιρός της παρουσίας του Κυρίου.
13,34 ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος, ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.
13,34 Και δια να ενοήσετε καλύτερον, θα συμβή κάτι ανάλογον με ένα ξενητεμένον άνθρωπον, ο οποίος αφήκε το σπίτι του, εξουσιοδότησε τους δούλους του να το χρησιμοποιούν και στον θυρωρόν έδωσε την εντολήν να είναι άγρυπνος και να περιμένη. (Ετσι και ο Μεσσίας, ετακτοποίησε τα της Εκκλησίας του και έχει δώσει εντολήν να είναι όλοι άγρυπνοι και έτοιμοι, δια να τον υποδεχθούν, όταν έλθη).
13,35 γρηγορεῖτε οὖν· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωΐ·
13,35 Αγρυπνείτε λοιπόν και προσέχετε, διότι δεν γνωρίζετε πότε ο κύριος του σπιτιού έρχεται, αργά το βραδύ η το μεσονύκτιον η τα χαράματα, όταν θα λαλούν οι πετινοί η το πρωϊ.
13,36 μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.
13,36 Αγρυπνείτε, μήπως τυχόν έλθη αιφνιδίως και σας εύρη να κοιμάσθε.
13,37 ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· γρηγορεῖτε.
13,37 Αυτά δε που λέγω εις σας, τα λέγω εις όλους. Γρηγορείτε”.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 14

14,1 Ἦν δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας. καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.
14,1 Επειτα από δύο ημέρας, ήτο Πασχα και τα άζυμα. Και εζητούσαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς, πως με απάτην και χωρίς θόρυβον να τον πιάσουν και να τον θανατώσουν.
14,2 ἔλεγον δὲ μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.
14,2 Ελεγαν δε να μη τον συλλάβουν κατά την εορτήν, μήπως και γίνη θόρυβος και ταραχή του λαού (δεδομένου, ότι πολλοί ήσαν εκείνοι, που εθαύμαζαν και εσέβοντο και περιεστοίχιζαν τον Χριστόν).
14,3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου αὐτοῦ ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς.
14,3 Και όταν αυτός ευρίσκετο εις την Βηθανίαν, στο σπίτι Σιμωνος του λεπρού, την ώραν που είχε γείρει και έτρωγε στο ταπέζι ήλθε μια γυναίκα, που εκρατούσε ένα αλαβάστρινον δοχείον γεμάτο μύρον κατασκευασμένον από γνησίαν και πολύτιμον νάρδον. Και αφού έσπασε το αλαβάστρινο δοχείον έχυνε πλούσια όλο το μύρο επάνω εις την κεφαλήν του.
14,4 ἦσαν δέ τινες ἀγανακτοῦντες πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;
14,4 Μερικοί από τους μαθητάς εκυριεύθησαν από αγανάκτησιν και έλεγαν μεταξύ των· "διατί έγινε αυτή η άσκοπος σπατάλη του πολυτίμου αυτού μύρου;
14,5 ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ.
14,5 Διότι ημπορούσε τούτο το μύρον να πωληθή περισσότερο από τριακόσια δηνάρια και να δοθούν τα χρήματα αυτά στους πτωχούς"· Και επέπληετταν την γυναίκα.
14,6 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί.

14,6 Ο δε Ιησούς είπεν· “αφήσατέ την· διατί την ενοχλείτε και την στενοχωρείτε; Αυτή καλόν και αξιέπαινον έργον έκαμε εις εμέ.
14,7 πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ᾿ ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.
14,7 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε κοντά σας και όταν θέλετε, ημπορείτε να τους ευεργετήσετε. Εμὲ όμως δεν με έχετε πάντοτε μαζή σας.
14,8 ὃ ἔσχεν αὕτη ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.
14,8 Αυτή δε η γυναίκα εκείνο που είχε και ημπορούσε να κάμη δι' εμέ, το έκαμε. Επρόλαβε να αλείψη το σώμα μου με μύρον, δια να το προετοιμάση προς ενταφιασμόν. Και τούτο χωρίς η ιδία να το εννοήσει.
14,9 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
14,9 Σας διαβεβαιώνω, ότι όπου εάν κηρυχθή, εις όλον τον κόσμον, τούτο το Ευαγγέλιον, θα διαλαληθή συγχρόνως και αυτό που έκαμεν αυτή, δια να μένη αλησμόνητη η ανάμνησίς της προς δόξαν και τιμήν της”.
14,10 Καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς.
14,10 Και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα, γεμάτος αγανάκτησιν, επήγε κατ' ευθείαν προς τους αρχιερείς και τους επρότεινε να παραδώση εις αυτούς τον Χριστόν.
14,11 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχάρησαν, καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι· καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ.
14,11 Αυτοί δε όταν ήκουσαν την πρότασιν εχάρησαν (διότι ένας από τους δώδεκα θα επρόδιδε τον Διδάσκαλον και διότι θα τον επιαναν χωρίς θόρυβον). Υπεσχέθησαν δε να του δώσουν χρήματα. Και εζητούσε ο Ιούδας, πως εις πρώτην ευκαιρίαν και χωρίς θόρυβον να τον παραδώση εις χέρια των.
14,12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;

14,12 Και κατά την πρώτην ημέραν, παραμονήν του πάσχα, που ελέγετο ημέρα των αζύμων (διότι κατ'αυτήν ετοίμαζαν οι Εβραίοι τα άζυμα δια το πάσχα, έσφαζαν δε και τον πασχάλιον αμνόν) είπον οι μαθηταί στον Κυριον· “που θέλεις να πάμε να ετοιμάσωμεν, δια να φάγης το πάσχα;”
14,13 καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ,
14,13 Και έστειλε δύο από τους μαθητάς του και τους είπε· “πηγαίνετε εις την απέναντι πόλιν και θα σας συναντήση κάποιος άνθρωπος, που θα κρατή μία πήλινη στάμνα με νερό· ακολουθήστε τον.
14,14 καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμά μου ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;
14,14 Και εις όποιο σπίτι εισέλθη, πέστε στον νοικοκύρην, ότι ο διδάσκαλος λέγει· που είναι το κατάλυμά μου, όπου θα φάγω το πάσχα με τους μαθητάς μου;
14,15 καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγαιον μέγα ἐστρωμένον ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν.
14,15 Και αυτός θα σας δείξη ένα μεγάλο ανώγαιον με τα καθίσματα και το τραπέζι στρωμένο, έτοιμον καθ' όλα. Εκεί ετοιμάσατέ μας δια το πάσχα”.
14,16 καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς, καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.
14,16 Και εβγήκαν οι μαθηταί αυτού, ήλθαν εις την πόλιν και ευρήκαν όπως τους είχε πη ο Χριστός και ετοίμασαν το πάσχα (το νέον δηλαδή χριστιανικόν πάσχα της θείας Ευχαριστίας).
14,17 Καὶ ὀψίας γενομένης ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.
14,17 Και όταν εβράδυασε, ήλθε εκεί ο Ιησούς με τους δώδεκα μαθητάς.
14,18 καὶ ἀνακειμένων αὐτῶν καὶ ἐσθιόντων εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με, ὁ ἐσθίων μετ᾽ ἐμοῦ.
14,18 Και την ώραν που είχαν ξαπλώσει κοντά στο τραπέζι και έτρωγαν, είπεν ο Ιησούς· “ένας από σας θα με παραδώση· ένας, ο οποίος τρώγει τώρα μαζή μου”.

14,19 οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ᾿ εἷς· μήτι ἐγώ; καὶ ἄλλος· μήτι ἐγώ;
14,19 Εκείνοι δε ήρχισαν να λυπούνται και να τον ερωτούν ο ένας ύστερα από τον άλλον· “μήπως είμαι εγώ;” και άλλος· “μήπως είμαι εγώ;” (Κανείς από τους ένδεκα ούτε διενοήθη ποτέ τέτοιο επαίσχυντο έργον. Εν τούτοις επειδή είχον πίστιν μεν εις τα λόγια του Διδασκάλου, γνώσιν δε και της ιδικής των αδυναμίας ως ανθρώπων, ερωτούν τον Κυριον).
14,20 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ᾿ ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.
14,20 Αυτός δε απεκρίθη και τους είπε· “είναι ένας από σας τους δώδεκα, αυτός ο οποίος βουτά το ψωμί του μαζή με εμέ στο πιάτο και τρώγει.
14,21 ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι᾿ οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.
14,21 Ο μεν υιός του ανθρώπου προχωρεί προς τον λυτρωτικόν θάνατον σύμφωνα με τας προφητείας, που έχουν γραφή δι' αυτόν. Αλοίμονον όμως στον άνθωπον εκείνον, δια του οποίου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται στους σταυρωτάς του. Προτιμότερον θα ήτο δι' αυτόν να μη είχε γεννηθή ο άνθρωπος εκείνος”.
14,22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον εὐλογήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκε αὐτοῖς καὶ εἶπε· λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.
14,22 Και ενώ αυτοί έτρωγαν επήρε ο Ιησούς τον άρτον, εδοξολόγησε τον ουράνιον Πατέρα, έκοψε τον άρτον εις τεμάχια, έδωκε εις αυτούς και είπε· “λάβετε φάγετε· αυτό είναι το σώμα μου”.
14,23 καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.
14,23 Και αφού επήρε το ποτήριον με τον οίνον ευχαρίστησε τον Πατέρα, έδωκεν εις αυτούς και έπιον από αυτό όλοι.
14,24 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον.
14,24 Και είπεν εις αυτούς· “τούτο είναι το αίμα μου, με το οποίον επικυρώνεται η νέα διαθήκη, και το οποίον χύνεται δια την σωτηρίαν πολλών.

14,25 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
14,25 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν θα πίω πλέον από το προϊόν αυτό της αμπέλου, μέχρι της ημέρας εκείνης, όταν θα το πίνω νέον και ασύγκριτα πιο χαρμόσυνον εις την βασιλείαν του Θεού”.
14,26 Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.
14,26 Και αφού έψαλαν ύμνους, εβγήκαν στο όρος των Ελαιών.
14,27 καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὅτι γέγραπται, πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα·
14,27 Και λέγει εις αυτούς ο Ιησούς ότι “όλοι σας εξ αιτίας των τραγικών γεγονότων κατά την νύκτα αυτήν θα κλονισθήτε εις την προς εμέ πίστιν σας. Διότι έχει γραφή από τον προφήτην· Εγώ ο Θεός και Πατήρ θα επιτρέψω να κτυπηθή ο ποιμήν και θα διασκορπισθούν τα πρόβατα.
14,28 ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
14,28 Αλλά μετά την ανάστασίν μου θα προπορευθώ και θα σας περιμένω εις την Γαλιλαίαν”.
14,29 ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ᾿ οὐκ ἐγώ.
14,29 Αλλ' ο Πετρος είπε εις αυτόν· “και εάν όλοι κλονισθούν εις την πίστιν, εγώ όμως δεν θα κλονισθώ”.
14,30 καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι ὅτι σὺ σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήσῃ με.
14,30 Και λέγει εις αυτόν ο Ιησούς· “σας διαβεβαιώνω, ότι συ σήμερα, αυτήν εδώ την νύκτα πριν, η ο πετεινός λαλήση δύο φορές, θα με απαρνηθής τρεις φορές”.
14,31 ὁ δὲ Πέτρος ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι. ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.
14,31 Αλλ' ο Πετρος με το παραπάνω επέμενε να λέγη και να ξαναλέγη· “εάν χρειασθή να αποθάνω και εγώ μαζή με σε, δεν θα αρνηθώ”. Τα ίδια έλεγαν και όλοι οι μαθηταί.
14,32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

14,32 Και έρχονται εις κάποιαν περιοχήν, που ωνομάζετο Γεσθημανή, και λέγει στους μαθητάς του, καθήσατε εδώ, έως ότου προσευχηθώ.
14,33 καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μεθ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν
14,33 Και παίρνει μαζή του τον Πετρον, τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην και ήρχισε να καταλαμβάνεται από κατάπληξιν και μεγάλην οδύνην και να αισθάνεται μεγάλη ψυχικήν στενοχωρίαν.
14,34 καὶ λέγειν αὐτοῖς· περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε.
14,34 Και λέγει εις αυτούς· "η ψυχή μου είναι πλημμηρισμένη από λύπην, ώστε κινδυνεύω να αποθάνω από αυτήν. Μείνατε εδώ και αγρυπνείτε".
14,35 καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προσηύχετο ἵνα, εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἡ ὥρα,
14,35 Και αφού επροχώρησε ολίγον έπεσε πρηνής, με το πρόσωπον αυτού εις την γην και προσηύχετο να περάση από αυτόν η σκληρά ώρα των παθών, εάν τούτο ήτο δυνατόν, χωρίς να ματαιωθή το θείον σχέδιον της σωτηρίας των ανθρώπων.
14,36 καὶ ἔλεγεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ᾽ ἐμοῦ τοῦτο· ἀλλ᾽ οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλ᾽ εἴ τι σύ.
14,36 Και έλεγε· "Πατερ, Πατερ μου, όλα είναι δυνατά εις σε, απομάκρυνε από εμέ το ποτήριον τούτο. Ομως ας γίνη όχι εκείνο που θέλω εγώ, αλλά εκείνο που θέλεις συ".
14,37 καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;
14,37 Και έρχεται και ευρίσκει τους μαθητάς να κοιμώνται και λέγει στον Πετρον· "Σιμων κοιμάσαι; Δεν ημπορέσατε να αγρυπνήσετε μίαν ώραν;
14,38 γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σάρξ ἀσθενής.
14,38 Αγρυπνείτε, προσέχετε και προσεύχεσθε, δια να μη πέσετε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα είναι πρόθυμον να υποτάσσεται στο θείον θέλημα, αλλά η σαρξ, η ανθρωπίνη φύσις, είναι ασθενής".
14,39 καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.
14,39 Και πάλιν αφού απεμακρύνθη ολίγον, προσηυχήθη και είπε τον ίδιον λόγον.

14,40 καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καταβαρυνόμενοι, καὶ οὐκ ᾔδεισαν τί ἀποκριθῶσιν αὐτῷ.
14,40 Και επιστρέψας ευρήκε αυτούς πάλιν να κοιμώνται, διότι τα μάτια των κατεβαρύνοντο και έκλειαν από νύσταν και δεν εγνώριζαν, τι να του αποκριθούν.
14,41 καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον καὶ λέγει αὐτοῖς· καθεύδετε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν·
14,41 Και έρχεται τρίτη φοράν και τους λέγει· “κοιμάσθε λοιπόν και αναπαύεσθε! Αρκεί πλέον ο ύπνος· ήλθεν η ώρα· ιδού ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις τα χέρια των αμαρτωλών.
14,42 ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικε.
14,42 Σηκωθήτε, πηγαίνομεν· ιδού επλησίασε αυτός που με παραδίδει”.
14,43 Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, ἀπεσταλμένοι παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.
14,43 Και αμέσως, ενώ ο Κυριος ωμιλούσε, φθάνει ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα, και μαζή του όχλος πολύς με μαχαίρια και ρόπαλα, σταλμένοι από τους αρχιερείς και τους γραμματείς και τους πρεσβυτέρους.
14,44 δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς λέγων· ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτὸν καὶ ἀπαγάγετε ἀσφαλῶς.
14,44 Είχε δώσει εις αυτούς εκ των προτέρων ο Ιούδας ένα σύνθημα λέγων· “εκείνος που θα φιλήσω, αυτός είναι· πιάστε τον και μεταφέρατέ τον ασφαλώς”.
14,45 καὶ ἐλθὼν εὐθέως προσελθὼν αὐτῷ λέγει· χαῖρε, ῥαββί, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
14,45 Και αφού ήλθεν εκεί ο Ιούδας, αμέσως επλησίασε τον Κυριον και του είπε· “χαίρε διδάσκαλε”, και εφίλησε και ξαναφίλησε αυτόν με υποκριτικήν στοργήν.
14,46 οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ᾽ αὐτὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.
14,46 Εκείνοι δε άπλωσαν επάνω του τα χέρια των και τον επιασαν.

14,47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων σπασάμενος τὴν μάχαιραν ἔπαισε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.
14,47 Καποιος δε από αυτούς, που έστεκαν εκεί κοντά, ετράβηξε την μάχαιραν, εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το αυτί.
14,48 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με·
14,48 Ελαβε τότε ο Ιησούς τον λόγον και τους είπε· “σαν να επρόκειτο δια ληστήν, εβγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε;
14,49 καθ᾿ ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἤμην ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. ἀλλ᾿ ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.
14,49 Καθε ημέραν ήμουνα κοντά σας και εδίδασκα εις τας αυλάς του ναού και δεν με επιάσατε. Αλλά όλα αυτά έγιναν, δια να εκπληρωθούν όσα αι προφητείαι γράφουν”.
14,50 καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον πάντες.
14,50 Και οι μαθηταί τον εγκατέλειψαν και έφυγαν όλοι.
14,51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθησεν αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρατοῦσιν αὐτὸν οἱ νεανίσκοι.
14,51 Και κάποιος νέος τον ηκολούθησε γυμνός, τυλιγμένος μ' ένα σινδόνι. Και τον επιασαν οι νέοι που συμετείχαν στο απόσμασμα.
14,52 ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ᾿ αὐτῶν.
14,52 Εκείνος όμως αφήκε το σινδόνι εις τα χέρια των και καθώς ήτο νύχτα έφυγε γυμνός ανάμεσα από αυτούς. (Και έτσι έμεινε εντελώς μόνος ο Κυριος, εγκαταλελειμμένος από τους μαθητάς του και από οιανδήποτε άλλον, που θα έτρεφε κάποιαν συμπάθειαν προς αυτόν).
14,53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.
14,53 Και ωδήγησαν τον Ιησούν στον αρχιερέα· και μαζεύονται εις την οικίαν του αρχιερέως όλοι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς.
14,54 καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.
14,54 Και ο Πετρος ηκολούθησεν τον Ιησούν από μακράν μέχρι την εσωτερικήν αυλήν του αρχιερέως. Και εκάθητο μαζή με τους υπηρέτας και εθερμαίνετο πλησίον στο φως, που έρριπτε η φωτιά.

14,55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτόν, καὶ οὐχ εὕρισκον·
14,55 Οι αρχιερείς και όλον το συνέδριον εζητούσαν να εύρουν ενοχοποιητικήν μαρτυρίαν ενάντιον του Ιησού, δια να τον θανατώσουν, και δεν εύρισκαν.
14,56 πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.
14,56 Διότι πολλοί παρουσιάσθησαν και κατέθεσαν εναντίον του ψευδομαρτυρίας, αλλά δεν ήσαν αι καταθέσεις των σύμφωνοι μεταξύ των.
14,57 καί τινες ἀναστάντες ἐψευδομαρτύρουν κατ᾿ αὐτοῦ λέγοντες
14,57 Και μερικοί προσήλθαν και εψευδομαρτυρούσαν εναντίον αυτού λέγοντες
14,58 ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.
14,58 ότι “ημείς τον ακούσαμε να λέγη· Εγώ θα κρημνίσω τον ναόν αυτόν, τον κτισμένον από χέρια ανθρώπων, και έντος τριών ημερών θα ανοικοδομήσω άλλον αχειροποίητον”.
14,59 καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.
14,59 Αλλά ούτε και έτσι δεν ήτο σύμφωνος η κατάθεσίς των.
14,60 καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον ἐπηρώτα τὸν Ἰησοῦν λέγων· οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;
14,60 Τοτε εσηκώθηκε ο αρχιερεύς, εστάθη στο μέσον, και ερωτούσε τον Ιησούν λέγων· “δεν απαντάς τίποτε; Τι είναι αυτά, που σε κατηγορούν αυτοί εδώ;”
14,61 ὁ δὲ ἐσιώπα καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν καὶ λέγει αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;
14,61 Αυτός δε εσιωπούσε και δεν έδωσε καμμίαν απάντησιν. Παλιν ο αρχιερεύς τον ερωτούσε και του έλεγε· “Συ είσαι ο Χριστός, ο υιός του ευλογημένου και δοξασμένου Θεού;”
14,62 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐγώ εἰμι· καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

14,62 Ο δε Ιησούς είπε· “εγώ είμαι· και θα ιδήτε τον υιόν του ανθρώπου να κάθεται εις τα δεξιά του παντοδυνάμου Θεού και να έρχεται πάλιν επάνω εις τας νεφέλας του ουρανού”. (Προαναγγέλλει την ένδοξον δευτέραν του παρουσίαν, δια να τους δώση ευκαιρίαν μήπως και συναισθανθούν το βάρος του εγκλήματός των και μετανοήσουν).
14,63 ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγει· τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;
14,63 Ο δε αρχιερεύς έσχισε τα ρούχα του δια την ύβριν τάχα εναντίον του Θεού που ήκουσε και είπε· “τι μας χρειάζονται πλέον οι μάρτυρες;
14,64 ἠκούσατε πάντως τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται; οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.
14,64 Ηκούσατε βέβαια την βλασφημίαν· τι γνώμην έχετε; Αυτοί δε όλοι μ' ένα στόμα κατεδίκασαν αυτόν, ότι είναι ένοχος θανάτου δια την βλασφημίαν, που εξεστόμισε.
14,65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ· προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παίσας σε. καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλον.
14,65 Και ήρχισαν μερικοί να τον φτύνουν, να του σκεπάζουν ολόγυρα το πρόσωπόν του, ώστε να μη βλέπη, να καταφέρουν ισχυρά ραπίσματα και γρονθοκοπήματα και να του λέγουν· “προφήτεψέ μας ποιός είναι εκείνος που σε εκτύπησε”. Και οι υπηρέται εκτυπούσαν αυτόν με ραπίσματα.
14,66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου κάτω ἐν τῇ αὐλῇ, ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως,
14,66 Ενώ δε ο Πετρος ευρίσκετο κάτω εις την αυλήν, ήλθε μία από τας υπηρετρίας του αρχιερέως
14,67 καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον ἐμβλέψασα αὐτῷ λέγει· καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζαρηνοῦ ἦσθα.
14,67 και όταν είδε τον Πετρον να ζεσταίνεται, τον εκύτταξε με πολλήν προσοχήν και του είπε· “και συ ήσουν μαζή με τον Ιησούν τον Ναζαρηνόν”.
14,68 ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· οὐκ οἶδα οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις. καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

14,68 Εκείνος όμως ηρνήθη λέγων· “δεν γνωρίζω ούτε ενοω τι λέγεις”. Και εβγήκε έξω στο προαύλιον και ο πετεινός ελάλησε.
14,69 καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν πάλιν ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν ὅτι οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστιν.
14,69 Και η υπηρέτρια, όταν τον ξαναείδε, ήρχισε να λέγη εις αυτούς που έστεκαν εκεί, ότι αυτός είναι από εκείνους.
14,70 ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο. καὶ μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ παρεστῶτες ἔλεγον τῷ Πέτρῳ· ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.
14,70 Ο δε Πετρος πάλιν ηρνήθη. Και έπειτα από ολίγον πάλιν οι παριστάμενοι έλεγαν στον Πετρον· “πράγματι είσαι από αυτούς, διότι είσαι Γαλιλαίος, και η προφορά σου ομοιάζει με την προφοράν των Γαλιλαίων”.
14,71 ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνύναι ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν λέγετε.
14,71 Αυτός δε ήρχισε να καταριέται και να ορκίζεται, ότι “δεν ξεύρω τον άνθρωπον αυτόν, που λέτε”.
14,72 καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τὸ ῥῆμα ὃ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι δίς, ἀπαρνήσῃ με τρίς· καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε.
14,72 Και δευτέραν φοράν ο πετεινός ελάλησε. Και εθυμήθηκε ο Πετρος τον λόγον, που του είχε πη ο Ιησούς, ότι πριν ο πετεινός λαλήση δύο φορές, θα με απαρνηθής τρεις φορές. Και εκάλυψε το πρόσωπον και ήρχισε να κλαίη. (Η βαθεία συναίσθησις του βαρέος σφάλματός του, η συγκλονιστική του λύπη, τα θερμά δάκρυα της μετανοίας τον επανέφεραν και πάλιν ψυχικώς πλησίον του Διδασκάλου και το έκαμαν άξιον να δεχθή την συγχώρησιν και την εξάλειψιν της μεγάλης του ενοχής).

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 15

15,1 Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωΐ συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.
15,1 Και αμέσως το πρωϊ έκαμαν την επίσημον νομικήν συνεδρίασιν οι αρχιερείς με τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς και όλους

τους συνέδρους και αφού κατεδίκασαν τον Ιησούν, τον έδεσαν, τον έφεραν και τον παρέδωσαν ως εγκληματίαν άξιον θανάτου στον Πιλάτον.
15,2 καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλᾶτος· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· σὺ λέγεις.
15,2 Και τον ηρώτησε ο Πιλάτος έπειτα από τις κατηγορίες που είχε ακούσει εναντίον του εκ μέρους των Εβραίων· “συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;” Αποκριθείς δε ο Ιησούς του είπεν· “συ λέγεις, ότι είμαι βασιλεύς των Ιουδαίων”.
15,3 καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.
15,3 Και οι αρχιερείς επέμειναν να κατηγορούν αυτόν δια πολλά εγκλήματα, άξια θανάτου. Αυτός όμως δεν έδιδε καμμίαν απόκρισιν.
15,4 ὁ δὲ Πιλᾶτος πάλιν ἐπηρώτα αὐτὸν λέγων· οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσιν.
15,4 Ο δε Πιλάτος πάλιν τον ηρώτησε λέγων· “δεν αποκρίνεσαι τίποτε; Κυτταξε, πόσα αυτοί καταθέτουν εναντίον σου”!
15,5 ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐδὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυμάζειν τὸν Πιλᾶτον.
15,5 Ο δε Ιησούς δεν απεκρίθη πλέον τίποτε, ώστε ο Πιλάτος να θαυμάζη (διότι τον έβλεπε να μη προσφεύγη εις απολογίαν και διαμαρτυρίας εναντίον των κατηγόρων του).
15,6 Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν αὐτοῖς ἕνα δέσμιον, ὅνπερ ᾐτοῦντο.
15,6 Καθε δε εορτήν του πάσχα ο ηγεμών εσυνήθιζε να απολύη προς χάριν αυτών ένα φυλακισμένον, εκείνον που θα εζητούσαν.
15,7 ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιήκεισαν.
15,7 Υπήρχε δε εις την φυλακήν κάποιος λεγόμενος Βαραββάς, δεμένος μαζή με τους στασιαστάς, οι οποίοι εις την γνωστήν ανταρσίαν είχαν διαπράξει φόνον.
15,8 καὶ ἀναβοήσας ὁ ὄχλος ἤρξατο αἰτεῖσθαι καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς.
15,8 Και εκραύγασε δυνατά ο όχλος και ήρχισαν να ζητούν από τον Πιλάτον να απολύση ένα δέσμιον, όπως πάντοτε εσυνήθιζε να κάμνη εις αυτούς.

15,9 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;
15,9 Ο δε Πιλάτος απήντησε και τους είπε· “Θελετε να απολύσω προς χάριν σας τον βασιλέα των Ιουδαίων;”
15,10 ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς.
15,10 Και επρότεινε τούτο, διότι εγνώριζεν, ότι ένεκα φθόνου τον είχαν παραδώσει οι αρχιερείς.
15,11 οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν ἀπολύσῃ αὐτοῖς.
15,11 Οι δε αρχιερείς εξεσήκωσαν και έπεισαν τον όχλον να ζητήση όπως απολύση, κατά προτίμησίν των, τον Βαραββάν.
15,12 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἀποκριθεὶς πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· τί οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγετε τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;
15,12 Ο δε Πιλάτος (ο οποίος ένεκα της δειλείας του ήθελε να απολύση τον Χριστόν κατά χάριν και όχι διότι τον ευρήκε αθώον) απεκρίθη πάλιν και τους είπε· “τι λοιπόν θέλετε να κάμω αυτόν, που τον ονομάζετε βασιλέα των Ιουδαίων;
15,13 οἱ δὲ πάλιν ἔκραξαν· σταύρωσον αὐτόν.
15,13 Εκείνοι δε πάλιν έκραξαν· “σταύρωσέ τον”.
15,14 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἔλεγεν αὐτοῖς· τί γὰρ ἐποίησε κακόν; οἱ δὲ περισσοτέρως ἔκραξαν· σταύρωσον αὐτόν.
15,14 Ο δε Πιλάτος έλεγε εις αυτούς· “διατί θέλετε τον θάνατόν του;” Τι κακόν έκαμε; Αυτοί ομως εφώναζαν δυνατώτερα· “σταύρωσέ τον”.
15,15 ὁ δὲ Πιλᾶτος βουλόμενος τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας ἵνα σταυρωθῇ.
15,15 Ο δε Πιλάτος επειδή ήθελε να ικανοποιήση τον όχλον, απελευθέρωσε τον Βαραββάν και τον Ιησούν, αφού πρώτον διέταξε να τον μαστιγώσουν με το φραγγέλιον, τον παρέδωσε, δια να σταυρωθή, (χωρίς να υποπτεύεται ότι θα προσεφέρετο η μεγάλη λυτρωτική θυσία υπέρ των ανθρώπων).
15,16 Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὅ ἐστι πραιτώριον, καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν·
15,16 Οι δε στρατιώται, έσυραν τον Ιησούν στο εσωτερικόν της αυλής του κτηρίου, όπου έμενε ο πραίτωρ, και εμάζεψαν εκεί όλην

την φρουράν.
15,17 καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον,
15,17 Και δια να τον εμπαίξουν ως ψευδή βασιλέα, του εφόρεσαν κάποιον κόκκινον μανδύαν, τάχα ως βασιλικήν πορφύραν, έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια και το έβαλαν γύρω στο κεφάλι του, ως στέμμα τάχα βασιλικόν.
15,18 καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν. χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων·
15,18 Και ήρχισαν να τον χαιρετούν ειρωνικά και να του λέγουν· “χαίρε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.
15,19 καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ καὶ ἐνέπτυον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ.
15,19 Και εκτυπούσαν την κεφαλήν του με καλάμι και τον έφτυναν και αφού έπεφταν εις τα γόνατα τον προσκυνούσαν εμπαικτικώς.
15,20 καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια, καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.
15,20 Και αφού τον ενέπαιξαν του έβγαλαν τον κόκκινον μανδύαν, τον έντυσαν με τα ιδικά του ρούχα και τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, δια να τον σταυρώσουν.
15,21 Καὶ ἀγγαρεύουσιν παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ᾿ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.
15,21 Και (επειδή από τας πολλάς ταλαιπωρίας και προ παντός από το φρικτόν φραγγέλωμα είχε εξαντληθή και δεν ημπορούσε να κρατή τον σταυρόν) ηγγάρευσαν, δια να φέρη τον σταυρόν αυτού, κάποιον που έτυχε να περνά, Σιμωνα τον Κυρηναίον, που ήρχετο από το χωράφι του, τον πατέρα του Αλεξάνδρου και του Ρούφου.
15,22 Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος.
15,22 Και τον έφεραν εις τόπον, που λέγεται Γολγοθάς, όνομα που μεταφραζόμενον σημαίνει “τόπος κρανίου”.
15,23 καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.
15,23 Και (δια να ναρκώσουν αυτόν, ώστε να μη αισθανθή εις όλην την οξύτητα τους πόνους της καθηλώσεως, να μη δυσκολεύση δε και

τους δημίους στο έργον των) του έδιναν να πίη κρασί ανακατεμένον με σμύρναν. Αυτός όμως δε το επήρε.
15,24 καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάλλοντες κλῆρον ἐπ᾿ αὐτὰ τίς τί ἄρῃ.
15,24 Και αφού τον εσταύρωσαν, εμοίρασαν μεταξύ των τα ενδύματά του ρίχνοντες κλήρον, τι θα πάρη ο καθένας από αυτά.
15,25 ἦν δὲ ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.
15,25 Ητο δε η ώρα τρεις από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή εννέα το πρωϊ τότε, που τον εσταύρωσαν.
15,26 καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
15,26 Και ήτο γραμμένη η επιγραφή της αιτίας του σταυρικού του θανάτου στο επάνω μέρος του σταυρού· “ο βασιλεύς των Ιουδαίων”.
15,27 Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο λῃστάς, ἕνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἕνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ.
15,27 Και μαζή με αυτόν εσταύρωσαν δύο ληστάς, ένα από τα δεξιά του και ένα από τα αριστερά του (δια να παραστήσουν έτσι και αυτόν ως κακούργον).
15,28 καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.
15,28 Και επραγματοποιήθηκε η προφητεία της Γραφής· “και κατατάχθηκε μεταξύ εκείνων που παρέβησαν τον νόμον και εγκλημάτησαν”.
15,29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν!
15,29 Και αυτοί, που επερνούσαν στον δρόμον κοντά από τον σταυρόν, τον εβλασφημούσαν και εκινούσαν τας κεφαλάς των λέγοντες· “ουα, συ που θα εκρήμνιζες τον ναόν και εις τρεις ημέρας θα τον ξανάκτιζες!
15,30 σῶσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.
15,30 Σώσε λοιπόν τον ευατόν σου και κατέβα από τον σταυρόν”.
15,31 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.

15,31 Παρομοίως δε και οι αρχιερείς εμπαίζοντες μεταξύ τους μαζή με τους γραμματείς έλεγαν· “άλλους έσωσε, τον ευατόν του όμως δεν ημπορεί να σώση.
15,32 ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ. καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.
15,32 Ο Χριστός, ο βασιλεύς του Ισραήλ, ας κατεβή τώρα από τον σταυρόν, δια να ίδωμεν και ημείς το θαύμα και να πιστεύσωμεν εις αυτόν”. Και οι δύο κακούργοι, που ήσαν σταυρωμένοι μαζή με αυτόν, τον ύβριζαν.
15,33 Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ᾿ ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης·
15,33 Οταν δε η ώρα έγινε εξ από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή δώδεκα μεσημέρι, απλώθηκε σκοτάδι εις όλην την γην έως τας τρστο απόγευμα.
15,34 καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐνάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων· Ἐλωΐ Ἐλωΐ, λιμᾶ σαβαχθανί; ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Θεός μου ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες;
15,34 Και κατά την τρίτην ώραν του απογεύματος εφώναξε με μεγάλην φωνήν ο Κυριος· “Ελωΐ, Ελωΐ, λιμά σαβαχθανί”, το οποίον εις την ελληνικήν γλώσσαν ερμηνεύεται “Θεε μου, Θεε μου διατί με εγκατέλιπες;”
15,35 καί τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες ἔλεγον· ἴδε Ἠλίαν φωνεῖ.
15,35 Και μερικοί από αυτούς που έστεκαν εκεί, όταν ήκουσαν τον λόγον αυτόν, έλεγαν· “κύτταξε, φωνάζει τον Ηλίαν”. (Αυτοί δεν εγνώριζαν την εβραϊκήν γλώσσαν δια να εννοήσουν την φράσιν. Αλλά και αν την εγνώριζαν θα τους ήτο εντελώς αδύνατον να εισχωρήσουν στο ανερμήνευτον μυστήριον της εγκαταλείψεως του Κυρίου).
15,36 δραμὼν δὲ εἷς καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους περιθείς τε καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτὸν λέγων· ἄφετε ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας καθελεῖν αὐτόν.
15,36 Ετρεξε δε ένας, εγέμισε με ξύδι ένα σφουγγάρι και αφού το έβαλε γύρω από ένα καλάμι, τον επότιζε λέγων· “αφήστε, δια να ίδωμεν, εάν θα έλθη ο Ηλίας να τον κατεβάση από τον σταυρόν”.

15,37 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε.
15,37 Ο δε Ιησούς αφού αφήκε φωνήν μεγάλην εξέπνευσε.
15,38 Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω.
15,38 Και αμέσως το καταπέτασμα του ναού, που εχώριζε τα άγια από τα αγία των αγίων, εσχίσθη εις τα δύο από επάνω έως κάτω.
15,39 Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὼς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ ὅτι οὕτω κράξας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ.
15,39 Οταν δε ο εκατόνταρχος, που εστέκετο απέναντί του, είδεν ότι ο Ιησούς, αφού έκραξε με ισχυράν φωνήν (πράγμα που μαρτυρούσε ισχύν και όχι εξαντλησιν) παρέδωσε το πνεύμα του, είπε· “αλήθεια· ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού”.
15,40 Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη,
15,40 Ησαν δε και μερικαί γυναίκες, που από μακρυά παρακολουθούσαν τα γεγονότα, μεταξύ των οποίων ήτο και η Μαρία η Μαγδαληνή, και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη.
15,41 αἳ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καὶ διηκόνουν αὐτῷ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.
15,41 Αυταί και όταν ευρίσκετο ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν τον ακολουθούσαν και τον υπηρετούσαν. Ησαν ακόμη και πολλαί άλλαι, αι οποίαι είχαν ανεβή μαζή με αυτόν από την Γαλιλαίαν εις τα Ιεροσόλυμα.
15,42 Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον,
15,42 Και αργά πλέον το απόγευμα, επειδή ήτο Παρασκευή, παραμονή του Σαββάτου, πριν δύση ο ήλιος και αρχίση η αργία του Σαββάτου,
15,43 ἐλθὼν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.
15,43 ήλθεν ο Ιωσήφ, που κατήγετο από την πόλιν Αριμαθαίαν, διακεκριμένος και ευϋπόληπτος βουλευτής, ο οποίος είχε πιστεύσει

στον Χριστόν και επερίμενε την βασιλείαν του Θεού. Αυτός ετόλμησε και παρουσιάσθηκε με θάρρος στον Πιλάτον και εζήτησε το σώμα του Ιησού.
15,44 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε·
15,44 Ο δε Πιλάτος ηπόρησε, εάν τόσον γρήγορα πράγματι απέθανε ο Ιησούς. Και αφού επροσκάλεσε τον εκατόνταρχον, τον ηρώτησε, εάν είχε πολλήν ώραν που απέθανε ο Ιησούς.
15,45 καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.
15,45 Και όταν επληροφορήθη από τον εκατόνταρχον το γεγονός, εχάρισε στον Ιωσήφ το σώμα.
15,46 καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.
15,46 Και εκείνος, αφού ηγόρασε καινούριο σινδόνι και τον εκατέβασε από τον σταυρόν, ετύλιξε το σώμα στο σινδόνι και έβαλε αυτόν εις μνημείον, που ήτο σκαμμένον εις βράχον· και εκύλισε βαρύν λίθον επάνω εις την θύραν του μνημείου.
15,47 ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.
15,47 Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν με προσοχήν, που ετέθη το σώμα του Κυρίου.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 16

16,1 Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.
16,1 Κατά την επομένην, όταν έδυσε το ήλιος και επερασε το Σαββατον, η Μαρία Μαγδαληνή και Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη ηγόρασαν αρώματα, δια να έλθουν στον τάφον και αλείψουν τον Ιησούν.

16,2 καὶ λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.
16,2 Και πολύ πρωϊ την πρώτην ημέρα της εβδομάδος, την ώρα που εγλυκοχάραζε το φως του ήλιου, ήλθαν στο μνημείον.
16,3 καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;
16,3 Και έλεγαν μεταξύ των· ποιός θα μας αποκυλίση τον βαρύν λίθον από την θύραν του μνημείου;
16,4 καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.
16,4 Και μόλις εσήκωσαν τα βλέματά των είδαν ότι είχε αποκυλισθή ο λίθος ο οποίος άλωστε ήτο πολύ μεγάλος.
16,5 καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν.
16,5 Και αφού εμπήκαν στο μνημείον, είδαν να κάθεται εις τα δεξιά ένας νέος, ντυμένος λευκήν στολήν και κατελήφθησαν από φόβον και κατάπληξιν.
16,6 ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.
16,6 Αυτός δε τους είπε· “μη απορείτε και μη φοβείσθε. Γνωρίζω ότι ζητείτε Ιησούν τον Ναζαρηνόν, τον εσταυρωμένον. Ανεστήθη, δεν είναι εδώ. Ιδού ο τόπος που τον είχαν θέσει.
16,7 ἀλλ᾽ ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.
16,7 Αλλά πηγαίνετε, πέστε στους μαθητάς του, και ιδιαιτέρως στον Πετρον, ότι πηγαίνει ενωρίτερα από σας εις την Γαλιλαίαν. Εκεί θα τον ίδετε, όπως άλωστε σας είχε πη”.
16,8 καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.
16,8 Και αυταί αφού εβγήκαν, έφυγαν από το μνημείον. Τας είχε δε καταλάβει τρόμος και κατάπληξις και δεν είπαν εις κανένα τίποτε, διότι εφοβούντο.(Τας κατέλαβε δέος και κατάπληξις δια τον άγγελον που είδαν και προ παντός δια την ανάστασιν, που ήκουσαν).

16,9 Ἀναστὰς δὲ πρωῒ πρώτῃ σαββάτου ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ᾿ ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια.
16,9 Αφού δε ανεστήθη ο Ιησούς το πρωϊ της πρώτης ημέρας της εβδομάδος, παρουσιάσθηκε πρώτον εις την Μαρίαν την Μαγδαληνήν, από την οποίαν είχε διώξει επτά δαιμόνια.
16,10 ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ᾿ αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι.
16,10 Αυτή επήγε και ανήγγειλε το ευχάριστον γεγονός στους μαθητάς του, οι οποίοι επενθούσαν και έκλαιον.
16,11 κἀκεῖνοι ἀκούσαντες ὅτι ζῇ καὶ ἐθεάθη ὑπ᾿ αὐτῆς, ἠπίστησαν.
16,11 Εκείνοι δε όταν ήκουσαν ότι ο Διδάσκαλος ζη και ότι παρουσιάσθηκε εις αυτήν, δεν επίστευσαν.
16,12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν.
16,12 Επειτα από αυτά εφανερώθηκε με άλλην μορφήν, από εκείνην που είχε πριν σταυρωθή, εις δύο από αυτούς που επεριπατούσαν και επήγαιναν εις κάποιον χωράφι.
16,13 κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν.
16,13 Και εκείνοι επήγαν και ανήγγειλαν τούτο στους άλλους Αποστόλους, αλλ' ούτε εις εκείνους επίστευσαν.
16,14 Ὕστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν, ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν.
16,14 Υστερον δε εφανερώθηκε και στους ένδεκα, όταν αυτοί είχαν καθίση να φάγουν, και τους ήλεγξε δια την απιστίαν των και την σκληροκαρδίαν των, διότι δεν επίστευσαν εις εκείνους, που τον είχαν ίδει αναστημένον.
16,15 καὶ εἶπεν αὐτοῖς. πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.
16,15 Και τους είπεν· “πηγαίνετε εις όλον τον κόσμον και κηρύξατε το ευαγγέλιον, το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, εις όλην την ανθρωπότητα.
16,16 ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται.

16,16 Εκείνος που θα πιστεύση και βαπτισθή, θα σωθή, εκείνος που θα απιστήση στο κήρυγμά σας θα καταδικαστή.
16,17 σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς·
16,17 Υπερφυσικά δε σημεία στους πιστεύοντας που θα μαρτυρούν την αλήθειαν της πίστεώς των, θα ακολουθήσουν τα εξής· Με την πίστιν και την επίκλησιν του ονόματός μου θα διώξουν δαιμόνια· θα ομιλήσουν ξένας γλώσσας, νέας και αγνώστους εις αυτούς.
16,18 ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν.
16,18 Θα σηκώσουν με τα χέρια τους φίδια φαρμακερά, χωρίς να πάθουν τίποτε από το δάγκωμά των· και εάν ακόμη πιουν κανένα θανατηφόρον δηλητήριον, δεν θα τους βλάψη· θα βάζουν τα χέρια των επάνω στους αρρώστους και εκείνοι, θα γίνωνται καλά". (Τα θαύματα, που έκαμεν Εκείνος θα κάνουν και αυτοί).
16,19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.
16,19 Ο μεν λοιπόν Κυριος έπειτα από τας ομιλίας αυτάς και πολλάς άλλας που έκαμε προς αυτούς, ανελήφθη στον ουρανόν και εκάθισεν εις τα δεξιά του Θεού.
16,20 ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. ἀμήν.
16,20 Εκείνοι δε αφού εβγήκαν προς όλην την οικουμένην, εκήρυξαν παντού το Ευαγγέλιον. Ο δε Κυριος συνέπραττε και συνεργούσε μαζή των και επιβεβαίωνε το κήρυγμά των με τα θαύματα, που επακολουθούσαν ύστερα από το κήρυγμα. Αμήν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 1

1,1 Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,
1,1 Επειδή πολλοί επεχείρησαν να συντάξουν διήγησιν περί των διδασκαλιών και των γεγονότων, τα οποία εις ημάς τους πιστούς είναι γνωστά με ακρίβειαν και βεβαιότητα,
1,2 καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν οἱ ἀπ᾿ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου,
1,2 όπως μας τα παρέδωσαν προφορικώς εκείνοι, οι οποίοι υπήρξαν από την αρχήν του μεσσιανικού έργου του Σωτήρος αυτόπται μάρτυρες αυτού και υπηρέται του κηρύγματός του,
1,3 ἔδοξε κἀμοί, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε,
1,3 εφάνηκε καλόν και εις εμέ, ο οποίος έχω παρακολουθήσει από την αρχήν, με προσοχήν και ακρίβειαν, όσα αναφέρονται εις την ζωήν και το έργον του Σωτήρος, να σου τα γράψω με την σειράν των, ευγενέστατε Θεόφιλε.
1,4 ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.
1,4 Και τούτο, δια να γνωρίσης με σαφήνειαν και ακρίβειαν την ασφαλή και βεβαίαν αλήθειαν της διδασκαλίας, την οποίαν προφορικώς έχεις διδαχθή.
1,5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ.
1,5 Εζούσε κατάς ημέρας του Ηρώδου, του βασιλέως της Ιουδαίας, ένας ιερεύς, ονόματι Ζαχαρίας, ο οποίος ανήκε εις την ιερατικήν τάξιν, που είχε το όνομα του ιερέως Αβιά και η γυναίκα του, η οποία ελέγετο Ελισάβετ, κατήγετο από τους απογόνους του Ααρών, δηλαδή από ιερατικήν τάξιν.
1,6 ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.
1,6 Ησαν δε και οι δύο ενάρετοι ενώπιον του Θεού και εζούσαν σύμφωνα με όλας τας εντολάς και τα παραγγέλματα του Κυρίου,

άμεμπτοι εις όλα και ανεπίληπτοι.
1,7 καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.
1,7 Δεν υπήρχε όμως εις αυτούς τέκνον, διότι η Ελισάβετ ήτο στείρα και οι δύο ήσαν αρκετά προχωρημένοι εις τας ημέρας της ζωής των.
1,8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ,
1,8 Καθώς δε ο Ζαχαρίας υπηρετούσε ως ιερεύς ενώπιον του Θεού στον ναόν, όταν είχε έλθει η σειρά της ιερατικής τάξεως εις την οποίαν ανήκε,
1,9 κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας ἔλαχε τοῦ θυμιᾶσαι εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου·
1,9 του έλαχε με κλήρον, σύμφωνα με την κρατούσα συνήθειαν μεταξύ των ιερέων, να εισέλθη στον ναόν, δηλαδή εις τα άγια και να προσφέρη την θυσίαν του θυμιάματος.
1,10 καὶ πᾶν τὸ πλῆθος ἦν τοῦ λαοῦ προσευχόμενον ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.
1,10 Και όλον το πλήθος του λαού ήτο κατά την ώραν της προσφοράς του θυμιάματος έξω εις την αυλήν του ναού και προσηύχετο.
1,11 ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἑστὼς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.
1,11 Παρουσιάσθη δε εις αυτόν άγγελος Κυρίου, όρθιος εις τα δεξιά του θυσιαστηρίου, επάνω στο οποίον έκαιε το θυμίαμα.
1,12 καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδών, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ᾿ αὐτόν.
1,12 Και εταράχθη ο Ζαχαρίας όταν τον είδε και φόβος έπεσε επάνω του.
1,13 εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην·
1,13 Είπε δε προς αυτόν ο άγγελος· “μη φοβήσαι, Ζαχαρία· διότι η δέησίς σου έγινε ακουστή από τον Θεόν και η γυναίκα σου Ελισάβετ θα σου γεννήση παιδί και θα καλέσης το όνομά του Ιωάννην.
1,14 καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται.

1,14 Και θα είναι αυτό το γεγονός χαρά και αγαλλίασις δια σε, και πολλοί, όταν αργότερα ακούσουν το κήρυγμα του, θα χαρούν δια την γέννησίν του.
1,15 ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ,
1,15 Διότι αυτός θα αναδειχθή μέγας ενώπιον του Κυρίου και δεν θα πιή ποτέ οίνον η άλλο οινοπνευματώδες ποτόν. Και από τον καιρόν ακόμη, που θα ευρίσκεται εις την κοιλίαν της μητρός του, θα λάβη πλούσια τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.
1,16 καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν·
1,16 Και πολλούς από τους απογόνους του Ισραήλ θα επαναφέρη μετανοημένους στον Κυριον και Θεόν των.
1,17 καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἠλιού, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἑτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον.
1,17 Και αυτός θα προηγηθή ολίγον χρόνον ενωρίτερον εμπρός από τον Μεσσίαν, με το προφητικόν πνεύμα και την δύναμιν του Ηλιού. Δια να ξαναγυρίση τις σκληρυμμένες καρδιές των πατέρων, γεμάτες τώρα στοργήν, προς τα τέκνα των, και τους απειθείς να τους επαναφέρη εις την σύνεσιν και τα φρονήματα των δικαίων και να ετοιμάση έτσι στον Κυριον λαόν προπαρασκευασμένον δια να υποδεχθή τον Σωτήρα.
1,18 καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς.
1,18 Και είπεν ο Ζαχαρίας προς τον άγγελον· “κατά ποίον τρόπον θα γνωρίσω με βεβαιότητα αυτό, που μου λέγεις; Διότι εγώ είμαι γέρων και η γυναίκα μου έχει προχωρήσει πλέον εις την ηλικίαν της”.
1,19 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· ἐγώ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρός σε καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα.
1,19 Και αποκριθείς ο άγγελος του είπεν· “εγώ είμαι ο Γαβριήλ που παρίσταμαι ενώπιον του Θεού και απεστάλην από αυτόν να σου ομιλήσω και να σου αναγγείλω τας χαρμοσύνους ταύτας ειδήσεις.

1,20 καὶ ἰδοὺ ἔσῃ σιωπῶν καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦτα, ἀνθ᾿ ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἵτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.
1,20 Και εφ' όσον ζητείς σημείον, δια να πιστεύσης, ιδού θα είσαι βωβός και δεν θα ημπορής να ομιλήσης μέχρι την ημέραν, που θα πραγματοποιηθούν αυτά. Και τούτο, διότι δεν επίστευσες στους λόγους μου, οι οποίοι οπωσδήποτε θα πραγματοποιηθούν στον καιρόν των”.
1,21 καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν, καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.
1,21 Ο δε λαός εξακολουθούσε να περιμένη τον Ζαχαρίαν και απορούσαν όλοι δια την αργοπορίαν μέσα στον ναόν.
1,22 ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς, καὶ διέμενε κωφός.
1,22 Οταν δε αυτός εβγήκε, δεν ημπορούσε να ομιλήση προς αυτούς και εκατάλαβαν ότι είχεν ιδεί κάποιαν οπτασίαν μέσα στον ναόν. Και αυτός έκανε συνεχώς νοήματα προς αυτούς και έμενε κωφός και άλαλος.
1,23 καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.
1,23 Και όταν ετελείωσαν αι ημέραι της υπηρεσίας του στον ναόν ανεχώρησε και ήλθεν στο σπίτι του.
1,24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε,
1,24 Επειτα δε από τας ημέρας αυτάς έμεινεν έγκυος η γυναίκα του η Ελισάβετ και έκρυπτε επιμελώς τον εαυτόν της επί πέντε μήνας.
1,25 λέγουσα ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις.
1,25 Και όταν το γεγονός έγινε πλέον φανερόν, έλεγεν η Ελισάβετ ότι “έτσι μου έχει κάμει το καλό αυτό ο Κυριος εις τας ημέρας της γεροντικής μου ηλικίας, κατά τας οποίας επέβλεψε με καλωσύνην και ευδόκησε να μου αφαιρέση την εντροπήν της ατεκνίας μου μεταξύ των ανθρώπων”.
1,26 Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ᾗ ὄνομα Ναζαρέτ,

1,26 Κατά δε τον έκτον μήνα από τότε που είχε μείνει έγκυος η Ελισάβετ, εστάλη από τον Θεόν ο άγγελος Γαβριήλ εις μίαν πόλιν της Γαλιλαίας, ονόματι Ναζαρέτ,
1,27 πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρί, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυΐδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ.
1,27 προς μίαν παρθένον, μνηστευομένην με άνδρα ονόματι Ιωσήφ, η οποία κατήγετο από το γένος Δαυίδ. Και η παρθένος ωνομάζετο Μαριάμ.
1,28 καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.
1,28 Αφού δε ο άγγελος εισήλθεν στο σπίτι, είπε προς αυτήν· "χαίρε συ, που έλαβες μεγάλας και εξαιρετικάς χάριτας από τον Θεόν· ο Κυριος είναι μαζή σου. Είσαι συ ευλογημένη όσον καμμία άλλη μεταξύ των γυναικών".
1,29 ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος.
1,29 Αυτή δε, όταν είδε τον άγγελον, εταράχθη πολύ από τα λόγια του και εσκέπτετο μέσα της τι σημαίνει και ποίον σκοπόν έχει αυτός ο χαιρετισμός.
1,30 καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.
1,30 Και είπεν ο άγγελος προς αυτήν· "μη φοβάσαι, Μαριάμ, διότι ευρήκες εξαιρετικήν εύνοιαν και ευλογίαν εκ μέρους του Θεού.
1,31 καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.
1,31 Και ιδού θα συλλάβης και θα γεννήσης υιόν και θα καλέσης το όνομα αυτού Ιησούν.
1,32 οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυΐδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,
1,32 Αυτός θα είναι μέγας δια την αγιότητα και το έργον του. Και θα ονομασθή ο κατ' εχοχήν Υιός του υψίστου. Και θα δώση εις αυτόν Κυριος ο Θεός τον θρόνον του προπάτορός του Δαυίδ.
1,33 καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.
1,33 Και θα βασιλεύση στους αιώνας ως αιώνιος βασιλεύς εις όλας τας γενεάς των πιστών, που θα αποτελούν την νέαν πνευματικήν

οικογένειαν του Ιακώβ. Και η βασιλεία του δεν θα λάβη τέλος”.
1,34 εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;
1,34 Είπε δε η Μαριάμ προς τον άγγελον· “πως θα γίνη το πρωτάκουστον τούτο, να γεννήσω υιόν, αφού δεν γνωρίζω άνδρα;
1,35 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.
1,35 Και απεκρίθη ο άγγελος και της είπε· “το Πνεύμα το Αγιον που θα σε απαλλάξη από το προπατορικόν αμάρτημα και θα σε εξαγιάση, θα έλθη εις σε και η δημιουργική δύναμις του Υψίστου θα σε περικαλύψη και θα σε διαποτίση. Δι' αυτό και το απολύτως άγιον και αναμάρτητον βρέφος, το οποίον κατά τον υπερφυσικόν αυτόν τρόπον θα γεννηθή από σε, θα κληθή, διότι θα είναι, ο Υιός του Θεού.
1,36 καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ·
1,36 Ιδού δε ότι και η Ελισάβετ η συγγενής σου έχει συλλάβει και αυτήν υιόν εις την γεροντικήν της ηλικίαν. Και ο μήνας αυτός είναι ο έκτος της εγκυμοσύνης εις αυτήν, την οποίαν έως τώρα έλεγαν στείραν.
1,37 ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα.
1,37 Διότι δεν είναι αδύνατον στον Θεόν κάθε τι θαυμαστόν και υπερφυσικόν”.
1,38 εἶπε δὲ Μαριάμ· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. καὶ ἀπῆλθεν ἀπ᾿ αὐτῆς ὁ ἄγγελος.
1,38 Είπε δε η Μαριάμ· “ιδού η δούλη του Κυρίου πρόθυμος να υποταχθώ εις την θείαν βουλήν. Ας γίνη σύμφωνα με τον λόγον σου”. Και ανεχώρησεν από αυτήν ο άγγελος.
1,39 Ἀναστᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα,
1,39 Ανεχώρησε δε η Μαριάμ κατά τας ημέρας αυτάς, αμέσως μετά τον ευαγγελισμόν της, και επήγε γρήγορα εις την ορεινήν περιοχήν της Ιουδαίας, εις κάποιαν πόλιν της φυλής Ιούδα.

1,40 καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ.
1,40 Και εισήλθε στο σπίτι του Ζαχαρίου και εχαιρέτησε την Ελισάβετ.
1,41 καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ
1,41 Και αμέσως μόλις ήκουσεν η Ελισάβετ τον χαιρετισμόν της Μαρίας, συνέβη τούτο το Θαυμαστόν· εσκίρτησε το βρέφος εις την κοιλίαν της. Και εγέμισε από Πνεύμα Αγιον η Ελισάβετ.
1,42 καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.
1,42 Και από την πολλήν χαράν της εφώναξε με μεγάλην φωνήν και με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος είπε· “συ είσαι από τον Θεόν η ασυγκρίτως περισσότερον ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών και ευλογημένος είναι ο καρπός της κοιλίας σου.
1,43 καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με;
1,43 Και πως μου έγινε η μεγάλη αυτή τιμή να έλθη εις επίσκεψίν μου η μητέρα του Κυρίου μου;
1,44 ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.
1,44 Εκατάλαβα ότι είσαι μητέρα του Κυρίου μου, διότι ιδού μόλις έφθασεν εις τα αυτιά μου η φωνή του χαιρετισμού σου, εσκίρτησε με αγαλλίασιν το βρέφος μέσα εις την κοιλίαν μου.
1,45 καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου.
1,45 Και μακαρία είσαι συ, η οποία επίστευσες, ότι θα λάβουν πλήρη και τελείαν πραγματοποίησιν όσα δια του αγγέλου σου έχει είπει ο Κυριος”.
1,46 Καὶ εἶπε Μαριάμ. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον
1,46 Και είπεν η Μαριάμ· “Υμνεί και δοξάζει η ψυχή μου τον Κυριον.
1,47 καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου,
1,47 Και εγέμισε από αγαλλίασιν το πνεύμα μου δια τον Θεόν, τον Σωτήρα εμού και όλου του ανθρωπίνου γένους.
1,48 ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

1,48 Υμνολογεί η ψυχή μου τον Κυριον, διότι έρριψε το στοργικόν του βλέμμα εις την ταπεινήν και άσημον δούλην του. Και ιδού ότι από τώρα θα με μακαρίζουν όλαι αι γενεαί.
1,49 ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
1,49 Διότι έκαμε μεγάλα και θαυμαστά έργα εις εμέ ο παντοδύναμος Κυριος, του οποίου το όνομα είναι άγιον.
1,50 καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.
1,50 Το δε έλεος και η αγάπη του ξεχύνονται εις γενεάς γενεών προς όλους εκείνους, που τον φοβούνται και τον σέβονται.
1,51 Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν·
1,51 Εκαμεν στο παρελθόν, και ιδίως τώρα, έργα κραταιά και επέβαλε το θέλημά του με την παντοδύναμον δεξιάν του, κατενίκησε και διεσκόρπισεν αυτούς που υπερηφανεύονται με την επηρμένην διάνοιαν και καρδίαν των.
1,52 καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς,
1,52 Εκρήμνισε άρχοντας ισχυρούς από θρόνους και ύψωσε ταπεινούς και αδυνάτους.
1,53 πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.
1,53 Εχόρτασε με πλούσια αγαθά πεινασμένους, και ανθρώπους με πολλά πλούτη τους έδιωξε με αδειανά τα χέρια των.
1,54 ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους,
1,54 Επροστάτευσε με τον παντοδύναμό του χέρι τον Ισραηλιτικόν λαόν, τον δούλον του, διότι εθυμήθηκε το έλεος και την ευσπλαγχνίαν του,
1,55 καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.
1,55 όπως άλλωστε είχεν είπει προς τους πατέρας μας, ότι θα εχάριζε πλούσιον και αιώνιον το έλεός του στον Αβραάμ και τους απογόνους του".
1,56 Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.
1,56 Εμεινε δε η Μαριάμ μαζή με την Ελισάβετ τρεις περίπου μήνας και επέστρεψε κατόπιν εις την οικίαν της.
1,57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήσθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

1,57 Εις δε την Ελισάβετ συνεπληρώθη ο χρόνος να γεννήση και εγέννησε υιόν.
1,58 καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ᾿ αὐτῆς, καὶ συνέχαιρον αὐτῇ.
1,58 Και ήκουσαν οι γείτονες και οι συγγενείς της ότι έδειξε μέγα και θαυμαστόν το έλεός του ο Κυριος εις αυτήν, με το να της χαρίση εις τέτοιαν ηλικίαν υιόν, και όλοι έχαιρον μαζή της.
1,59 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκάλουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν.
1,59 Και κατά την ογδόην ημέραν ήλθαν πάλιν οι συγγενείς και οι γείτονες, δια να κάμουν περιτομήν στο παιδίον. Και ωνόμαζαν αυτό Ζαχαρίαν, με το όνομα του πατρός του.
1,60 καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν· οὐχί, ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.
1,60 Η μητέρα όμως του παιδιού, φωτισμένη από το Πνεύμα του Θεού, είπεν· “όχι Ζαχαρίας, αλλά Ιωάννης θα ωνομασθή”.
1,61 καὶ εἶπον πρὸς αὐτὴν ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐν τῇ συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ·
1,61 Και είπαν εκείνοι εις αυτήν ότι κανείς μεταξύ των συγγενών σου δεν ονομάζεται με το όνομα αυτό.
1,62 ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν.
1,62 Ερωτούσαν δε με νεύματα τον πατέρα του, τι όνομα θέλει να δώσουν εις αυτό.
1,63 καὶ αἰτήσας πινακίδιον ἔγραψε λέγων· Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐθαύμασαν πάντες.
1,63 Και Εκείνος, αφού εζήτησε μίαν μικράν πλάκαν, έγραψε τας λέξεις· “Ιωάννης είναι το όνομά του”. Και όλοι εθαύμασαν.
1,64 ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν.
1,64 Αμέσως δε ήνοιξε το στόμα του Ζαχαρίου και ελύθη η γλώσσα του και ωμιλούσε ελεύθερα, δοξολογών τον Θεόν.
1,65 καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα,
1,65 Και έπεσεν φόβος εις όλους αυτούς, που κατοικούσαν γύρω και διεδόθησαν όλα αυτά τα θαυμαστά γεγονότα εις όλην την ορεινήν εκείνην περιοχήν της Ιουδαίας.

1,66 καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν λέγοντες· τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ᾿ αὐτοῦ.
1,66 Και όσοι τα ήκουσαν, τα έβαλαν μέσα εις την καρδιά των και έλεγαν· “τι άραγε θα γίνη το παιδί αυτό;” Η δε προστατευτική και παντοδύναμον χειρ του Κυρίου ήτο μαζή του.
1,67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου καὶ προεφήτευσε λέγων·
1,67 Και ο Ζαχαρίας, ο πατέρας αυτού, εγέμισε με Πνεύμα Αγιον και επροφήτευσε, λέγων·
1,68 Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ,
1,68 “Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο αληθινός Θεός και προστάτης του Ισραήλ, διότι επεσκέφθη τον λαόν του και επραγματοποίησε την απελευθέρωσιν αυτού από τους διαφόρους εχθρούς του.
1,69 καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν τῷ οἴκῳ Δαυΐδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ,
1,69 Και προς χάριν ημών ύψωσε δύναμιν ακαταγώνιστον δια την σωτηρίαν μας διότι ηυδόκησε να γεννηθή ο Σωτήρ του κόσμου εις την οικογένειαν του Δαυίδ του δούλου του.
1,70 καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ᾿ αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,
1,70 Οπως ακριβώς είχε λαλήσει και υποσχεθή με το στόμα των αγίων, των δια μέσου των αιώνων προφητών του,
1,71 σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς,
1,71 πραγματοποιεί σωτηρίαν από τους εχθρούς μας και από το χέρι όλων των ορατών και αοράτων εχθρών, που μας μισούν,
1,72 ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ,
1,72 δια να ελεήση έτσι τους πατέρας μας που περιμένουν κάτω εις στον Αδην τον Λυτρωτήν και δια να ενθυμηθή και εκπληρώση την αγίαν διαθήκην του,
1,73 ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν

1,73 την ένορκον δηλαδή διαβεβαίωσιν, την οποίαν έκαμεν στον πατέρα μας τον Αβραάμ· να μας δώση και μας αξιώση,
1,74 ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ
1,74 χωρίς φόβον και λυτρωμένοι από τους εχθρούς μας, να τον λατρεύωμεν και να τον προσκυνούμεν
1,75 ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.
1,75 όλας τας ημέρας της ζωής μας με αγιότητα καρδίας και με ενάρετον βίον.
1,76 Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ,
1,76 Και συ, παιδίον, θα αναδειχθής και θα ονομασθής προφήτης του Υψίστου. Διότι θα προηγηθής από τον Θεάνθρωπον Λυτρωτήν, δια να προετοιμάσης τους δρόμους του έργου του, δηλαδή να προπαρασκευάσης τας καρδίας των ανθρώπων δια την υποδοχήν του,
1,77 τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν
1,77 και να γνωστοποιήσης στον λαόν αυτού την σωτηρίαν, την οποίαν θα τους προσφέρη συγχωρώντας τας αμαρτίας των.
1,78 διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους
1,78 Και τούτο όχι δια τα ενάρετα έργα μας, αλλά δια τα γεμάτα άπειρον έλεος και συμπάθειαν σπλάγχνα του Θεού ημών. Και ένεκα ακριβώς αυτής της εσπλαγχνίας μας επεσκέφθη θεία ανατολή από τον ουρανόν, ο ήλιος της δικαιοσύνης, δηλαδή ο Χριστός,
1,79 ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.
1,79 δια να φωτίση εκείνους, που απηλπισμένοι δούλοι είναι βυθισμένοι στο σκότος της πλάνης και την σκιαν του πνευματικού θανάτου, να κατευθύνη και να ενισχύη τους πόδας ημών, δια να βαδίσωμεν τον δρόμον, που οδηγεί εις την ειρήνην του Θεού και την αιωνίαν σωτηρίαν”.
1,80 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

1,80 Το δε παιδίον εμεγάλωνε σωματικώς και εδυνάμωνε ηθικώς και διανοητικώς με τον φωτισμόν και την ενίσχυσιν του Αγίου Πνεύματος. Και έμενεν εις τας ερήμους μέχρι της ημέρας που, σύμφωνα με το θείον σχέδιον, θα ανεδεικνύετο προφήτης και απεσταλμένος του Θεού στον Ισραηλιτικόν λαόν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 2

2,1 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.
2,1 Κατά τας ημέρας εκείνας, μετά την γέννησιν του Ιωάννου, εξεδόθη ένα διάταγμα από τον Αύγουστον Καίσαρα, να γίνη απογραφή όλων των κατοίκων του κόσμου, που ευρίσκετο υπό την κυριαρχίαν της Ρωμης.
2,2 αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.
2,2 Αυτή η απογραφή ήτο η πρώτη που έγινεν, όταν ηγεμών της Συρίας ήτο ο Κυρήνιος.
2,3 καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
2,3 Και επήγαιναν όλοι να απογραφούν, ο καθένας εις την πόλιν από την οποίαν κατήγετο.
2,4 ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυΐδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυΐδ,
2,4 Ανέβηκε δε και ο Ιωσήφ από την Ναζαρέτ της Γαλιλαίας εις την Ιουδαίαν, εις την πόλιν τον Δαυΐδ, η οποία ωνομάζετο Βηθλεέμ, επειδή κατήγετο από το γένος και την οικογένειαν του Δαυΐδ.
2,5 ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικί, οὔσῃ ἐγκύῳ.
2,5 Επήγε δε να απογραφή μαζή με την Μαριάμ, την μνηστευομένην με αυτόν γυναίκα, η οποία ήτο έγκυος.
2,6 ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν,
2,6 Συνέβη δε όταν αυτοί ήσαν εκεί, συνεπληρώθησαν αι ημέραι, δια να γεννήση αυτή.

2,7 καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.
2,7 Και εγέννησε τον πρώτον και μόνον υιόν της και τον εσπαργάνωσε και τον έβαλεν εις φάτνην, διότι δεν υπήρχε δι' αυτούς τόπος στο πανδοχείον να παραμείνουν (επειδή τούτο είχε καταληφθή ενωρίτερα από τους Ιουδαίους, που κατήγοντο από την Βηθλεέμ και είχαν έλθει εκεί να απογραφούν. Και έτσι από αυτήν ακόμη την νηπιακήν του ηλικίαν ο Κυριος δεν είχέ που να κλίνη την κεφαλήν).
2,8 Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.
2,8 Και ήσαν μερικοί ποιμένες εις την περιοχήν αυτήν, που έμεναν στους αγρούς και με την σειράν των κατά το διάστημα της νυκτός εφύλατταν άγρυπνοι το ποίμνιον των.
2,9 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.
2,9 Και ιδού ένας άγγελος Κυρίου παρουσιάσθη έξαφνα εις αυτούς και φως ολόλαμπρον, θείον και υπερφυσικόν, τους περιεκύκλωσε και εφοβήθησαν παρά πολύ δι' αυτά, που αντίκρυσαν.
2,10 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ,
2,10 Και είπεν εις αυτούς ο άγγελος· “μη φοβείσθε, διότι σας αναγγέλλω χαρμόσυνον είδησιν, χαράν μεγάλην, η οποία θα είναι χαρά δι' όλον τον λαόν του Θεού.
2,11 ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυΐδ.
2,11 Σας αναγγέλω, ότι εγεννήθη σήμερον για σας Σωτήρ, ο οποίος είναι ο Μεσσίας, ο Κυριος και Θεός. Και εγεννήθη εις την πόλιν του Δαυίδ την Βηθλεέμ, σύμφωνα με τας προφητείας της Γραφής.
2,12 καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὑρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ.
2,12 Και αυτό θα είναι για σας σημείον, με το οποίον θα αναγνωρίσετε τον γεννηθέντα Σωτήρα· θα βρήτε ένα βρέφος απλοϊκά σπαργανωμένον, βαλμένο εις την φάτνην.
2,13 καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου αἰνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων·

2,13 Και έξαφνα πλήθος στρατιάς αγγέλων από τον ουρανόν ενώθηκε με τον άγγελον και όλοι μαζή εδοξολογούσαν τον Θεόν και έλεγαν·
2,14 δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.
2,14 “Δοξα ας είναι στον Θεόν στους ουρανούς και εις ολόκληρον την γην ειρήνη, θεία εύνοια και ευλογία στους ανθρώπους”.
2,15 καὶ ἐγένετο ὡς ἀπῆλθον ἀπ᾿ αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν.
2,15 Οταν δε οι άγγελοι έφυγαν από αυτούς στον ουρανόν, τότε οι ποιμένες είπαν μεταξύ των· “ας περάσωμεν λοιπόν έως εις την Βηθλεέμ, δια να ίδωμεν αυτό που έγινε και το οποίον μας εγνωστοποίησε δια του αγγέλου ο Κυριος”.
2,16 καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.
2,16 Και ήλθαν όσον ημπορούσαν γρηγορώτερα και αφού έψαξαν ευρήκαν και την Μαρίαν και τον Ιωσήφ και το βρέφος τοποθετημένο εις την φάτνην.
2,17 ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου·
2,17 Οταν δε είδον αυτά, εγνωστοποίησαν τότε με λεπτομέρειαν όλα όσα είχεν είπει εις αυτούς ο άγγελος δια το παιδίον αυτό. (Οι απλοϊκοί και πιστοί ποιμένες, ως εάν ήσαν πνευματικοί ποιμένες και απόστολοι, ηξιώθησαν να γίνουν μεταξύ των ανθρώπων οι πρώτοι κήρυκες του Χριστού).
2,18 καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.
2,18 Και όλοι όσοι ήκουσαν, εθαύμασαν δι' όσα τους είχον είπει οι ποιμένες.
2,19 ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.
2,19 Η δε Μαριάμ έβαλεν εις την καρδίαν της και εκρατούσε εις την μνήμην της όλους αυτούς τους λόγους και τους συνέκρινε με εκείνα, τα οποία κατά την ώρα του ευαγγελισμού της είχεν είπει ο άγγελος.

2,20 καὶ ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.
2,20 Και επέστρεψαν οι ποιμένες στο ποίμνιόν των, δοξάζοντες και υμνούντες τον Θεόν δι' όλα όσα ήκουσαν και είδαν και τα οποία ήσαν ακριβώς όπως τους τα είπε ο άγγελος.
2,21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλία.
2,21 Και όταν συνεπληρώθησαν οκτώ ημέραι, δια να γίνη η περιτομή του παιδίου, έκαμαν την περιτομήν και εδόθη στο παιδίον το όνομα Ιησούς, όπως είχεν είπει ο άγγελος πριν ακόμη συλληφθή αυτό εις την κοιλίαν της μητέρας του.
2,22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωϋσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ,
2,22 Και όταν, σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως, συνεπληρώθησαν αι ημέραι του καθαρισμού της μητέρας του παιδίου και του μνηστήρος της, ανέβασαν αυτό εις τα Ιεροσόλυμα, δια να το παρουσιάσουν και το αφιερώσουν στον Κυριον.
2,23 καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται,
2,23 Αυτό δε έγινε σύμφωνα με το γραμμένον στον νόμον του Κυρίου, ότι κάθε πρωτότοκον αρσενικόν, που διανοίγει την μήτραν της μητέρας του, θα θεωρηθή αφιερωμένον στον Κυριον.
2,24 καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζεῦγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν.
2,24 Ανέβησαν ακόμη στον ναόν να προσφέρουν την θυσίαν δια τον καθαρισμόν των, όπως ήτο πάλιν γραμμένον στον νόμον Κυρίου, δηλαδή ένα ζεύγος τρυγόνες η δύο μικρά περιστέρια, σαν πτωχοί που ήσαν.
2,25 Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ᾿ αὐτόν·
2,25 Και ιδού εζούσε εις την Ιερουσαλήμ ένας άνθρωπος, ονόματι Συμεών. Και ο άνθρωπος αυτός ήτο δίκαιος και ευλαβής και

επερίμενε να έλθη λύτρωσις και παρηγορία στον λαόν του Ισραήλ με την έλευσιν του Χριστού, όπως είχαν προείπει αι Γραφαί, και Πνεύμα Αγιον ήτο εις αυτόν·
2,26 καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.
2,26 και του είχεν αποκαλυφθή από το Αγιον Πνεύμα ότι δεν θα απέθνησκεν, πριν ίδη εκείνον, τον οποίον ο Θεός θα έχριε Σωτήρα και βασιλέα του κόσμου.
2,27 καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ,
2,27 Και κατά παρακίνησιν του Αγίου Πνεύματος ήλθεν στον ναόν. Και όταν οι γονείς έφεραν το παιδίον Ιησούν στον ναόν να κάμουν δι' αυτό ο,τι ώριζεν ο νόμος δια τα πρωτότοκα,
2,28 καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε·
2,28 τότε και αυτός ο Συμεών εδέχθη εις τας αγκάλας του το παιδίον, εδοξολόγησε τον Θεόν και είπε·
2,29 νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ,
2,29 “τώρα πλέον με απολύεις εμέ τον δούλον σου να φύγω από τον κόσμον αυτόν, Δεσπότα, ειρηνικός και χαρούμενος, σύμφωνα με τον λόγον που μου είπες,
2,30 ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου,
2,30 διότι είδαν τα μάτια μου τον Χριστόν, ο οποίος θα φέρη την σωτηρίαν,
2,31 ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.
2,31 την οποίαν συ έχεις ετοιμάσει, δια να την ίδουν όλοι οι λαοί της γης.
2,32 φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.
2,32 Φως πνευματικόν, που θα φανερώση εις τα έθνη τον αληθινόν Θεόν και την δόξαν του λαού σου Ισραήλ, αφού από αυτόν τον λαόν κατά το ανθρώπινον προέρχεται ο Χριστός”.
2,33 καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ.

2,33 Και ο Ιωσήφ και η μητέρα του παιδίου συνεχώς εθαύμαζαν δι' όσα ελέγοντο περί του παιδίου.
2,34 καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον.
2,34 Και ευλόγησεν αυτούς ο Συμεών και είπε προς την Μαρίαν την μητέρα του παιδίου· "ιδού αυτός θα γίνη αιτία να πέσουν και να αναστηθούν πολλοί στον Ισραήλ, (θα πέσουν εκείνοι που δεν θα πιστεύσουν, θα αναστηθούν και θα λυτρωθούν εκείνοι που θα πιστεύσουν). Και θα γίνη αυτός σημείον αντιλογίας μεταξύ των ανθρώπων.
2,35 καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.
2,35 Και την ιδικήν σου μητρικήν καρδίαν θα διαπεράση η ρομφαία του πόνου, όταν ίδης τον υιόν σου να πάσχη δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Ολα δε αυτά θα γίνουν, δια να φανερωθούν οι μυστικοί διαλογισμοί και απόκρυφοι πόθοι πολλών καρδιών".
2,36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς,
2,36 Υπήρχε δε εις τα Ιεροσόλυμα και κάποια προφήτις, ονόματι Αννα, θυγάτηρ του Φανουήλ, από την φυλήν Ασήρ· αυτή ήτο πολύ προχωρημένη εις την ηλικίαν της και είχε ζήσει επτά έτη μετά του ανδρός της, από την ημέρα που ως παρθένος είχεν υπανδρευθή αυτόν.
2,37 καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·
2,37 Και αυτή ήτο χήρα, ογδοήκοντα τεσσάρων περίπου ετών, η οποία δεν απεμακρύνετο από τον Ιερόν περίβολον του ναού, λατρεύουσα νύκτα και ημέραν τον Θεόν με νηστείας και προσευχάς.
2,38 καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.
2,38 Και αυτή εκείνη την ώραν, αφού είδε το παιδίον, εδοξολογούσε τον Κυριον και έλεγε περί αυτού εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, που επερίμεναν την λύτρωσίν των από τα δεινά και την καταδίκην της αμαρτίας.

2,39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτῶν Ναζαρέτ.
2,39 Και αμέσως, όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία εξετέλεσαν όλα όσα ο νόμος του Κυρίου ώριζε, επέστρεψαν εις την Γαλιλαίαν, εις την πατρίδα των την Ναζαρέτ.
2,40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ᾿ αὐτό.
2,40 Το δε παιδίον ηύξανε κατά το σώμα και ισχυροποιείτο πολύ κατά το πνεύμα και επληρούτο από σοφίαν, την οποίαν εις αυτό μετέδιδεν, καθόσον επροχωρούσε η ηλικία του, η ενωμένη με αυτό θεία του φύσις. Και χάρις Θεού ήτο εις αυτό, η οποία το επροφύλασσε αμόλυντο από κάθε αμαρτίαν, το καθωδηγούσε δε και το ενίσχυε προς κάθε αρετήν.
2,41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ᾿ ἔτος εἰς Ἱερουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα.
2,41 Και επήγαιναν οι γονείς του κάθε έτος εις την Ιερουσαλήμ, δια την εορτήν του πάσχα.
2,42 καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς
2,42 Και όταν το παιδίον έγινε δώδεκα ετών, ανέβησαν μαζή με αυτό εις τα Ιεροσόλυμα, σύμφωνα με την συνήθειαν που είχε καθιερώσει ο νόμος δια την εορτήν.
2,43 καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.
2,43 Οταν δε ετελείωσαν αι ημέραι της εκεί παραμονής των, καθώς εγύριζαν προς την Ναζαρέτ, απέμεινε το παιδίον Ιησούς εις την Ιερουσαλήμ και δεν αντελήφθησαν τούτο ο Ιωσήφ και η μητέρα αυτού.
2,44 νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδείᾳ εἶναι ἦλθον ἡμέρας ὁδὸν καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς·
2,44 Επειδή δε ενόμισαν ότι ήτο εις την συνοδείαν των προσκυνητών, επροχώρησαν μιας ημέρας δρόμον μεταξύ των συγγενών και των γνωστών.
2,45 καὶ μὴ εὑρόντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ζητοῦντες αὐτόν.

2,45 Επειδή δε τον ευρήκαν, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ, αναζητούντες αυτόν καθ' οδόν, μήπως ήτο μεταξύ των ερχομένων προσκυνητών.
2,46 καὶ ἐγένετο μεθ᾿ ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς·
2,46 Και όταν επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ, ευρήκαν αυτόν έπειτα από τρεις ημέρας να κάθεται εις την αυλήν του ναού, εν μέσω των διδασκάλων, να τους ακούη και να τους ερωτά δια σπουδαία και υψηλά ζητήματα, ασυνήθη δια την παιδικήν του ηλικίαν.
2,47 ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.
2,47 Και όλοι όσοι τον ήκουαν, εθαύμαζαν δια την μοναδικήν νοημοσύνην και τας απαντήσστου.
2,48 καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· τέκνον, τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε.
2,48 Και όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία τον είδαν, κατελήφθησαν από έκπληξιν και η μητέρα του είπε προς αυτόν· “παιδί μου,τι είναι αυτό που μας έκαμες και έμεινες οπίσω; Ιδού ο πατέρας σου και εγώ με πόνον και μεγάλην ανησυχίαν σε αναζητούσαμε”.
2,49 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με;
2,49 Και είπε προς αυτούς· “διατί με εζητούσατε; Δεν εγνωρίζατε ότι στον οίκον του Πατρός μου πρέπει να είμαι;” (Υπενθύμισε εις αυτούς ότι πατήρ του δεν ήτο ο Ιωσήφ, αλλ' ο Θεός, του οποίου ο ναός ήτο ο οίκος του).
2,50 καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.
2,50 Και αυτοί δεν ενόησαν τον λόγον, που τους είπε, διότι δεν ημπορούσαν να εισχωρήσουν στο μέγα μυστήριον της ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού.
2,51 καὶ κατέβη μετ᾿ αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.
2,51 Και ο Ιησούς κατέβηκε μαζή των από τα Ιεροσόλυμα εις την Ναζαρέτ και υπήκουεν εις αυτούς κατά πάντα. Και η μητέρα του

διατηρούσε όλα τα λόγια και τα συμβάντα αυτά εις την καρδίαν της και εις την μνήμην της.
2,52 Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.
2,52 Και ο Ιησούς προώδευε συνεχώς κατά την σοφίαν και κατά την αύξησιν του σώματος και κατά την χάριν, που ελάμβανε ολονέν και πλουσιωτέραν από τον Θεόν και κατά την εκτίμησιν και τον θαυμασμόν, που απελάμβανε εκ μέρους των ανθρώπων δια τα πολλά και θεία χαρτίσματά του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 3

3,1 Ἐν ἔτει δὲ πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρῴδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος,
3,1 Κατά δε το δέκατον πέμπτον έτος της αυτοκρατορίας του Τιβερίου Καίσαρος, όταν ηγεμών της Ιουδαίας ήτο ο Ποντιος Πιλάτος, και τετράρχης της Γαλιλαίας ο Ηρώδης Αντίπας, ο δε Φιλιππος, ο αδελφός αυτού, τετράρχης της Ιτουραίας και της Τραχωνίτιδος χώρας και ο Λυσανίας τετράρχης της Αβιληνής,
3,2 ἐπ᾿ ἀρχιερέως Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ,
3,2 όταν αρχιερείς εις Ιεροσόλυμα ήσαν ο Αννας και ο Καϊάφας, διέταξεν ο Θεός τον Ιωάννην τον υιόν του Ζαχαρίου, που έμενεν εις την έρημον,
3,3 καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
3,3 και ήλθεν εις όλην την περιοχήν του Ιορδάνου, κηρύσσων προς τον λαόν του Ισραήλ και προτρέπων αυτούς να βαπτισθούν βάπτισμα μετανοίας, δια να πάρουν άφεσιν αμαρτιών που θα τους έδιδεν εντός ολίγου ο Μεσσίας.
3,4 ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἠσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας

ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ·
3,4 Αυτό δε το έργο του Ιωάννου είχε προαναγγελθή τα θεόπνευστα λόγια του Ησαΐου, ο οποίος είχε προφητεύσει "θα ακουσθή φωνή ανθρώπου, ο οποίος κράζει εις την έρημον και λέγει, ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, κάμετε ίσους και ομαλούς του δρόμους του, από τους οποίους θα περάση (προπαρασκευάσατε δηλαδή τας καρδίας σας, διά να σας επισκεφθή ο Λυτρωτής)
3,5 πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας,
3,5 Καθε φάραγγι θα γεμίση (θα σκεπασθούν δηλαδή τα χάσματα, που η έλλειψις της αρετής δημιουργεί εις τας ψυχάς) και κάθε όρος και βουνό θα χαμηλώση και θα ισοπεδωθή (κάθε δηλαδή εγωϊσμός και υψηλοφροσύνη, που εμποδίζει την λυτρωτική χάριν του Θεού, θα εξαλειφθή και θα σβήση από τας ψυχάς) τα στραβά και ανώμαλα μονοπάτια θα γίνουν ευθεία οδός και οι πετρώδεις δρόμοι ομαλοί. (Ανωμαλίαι και τραχύτητες και ιδιοτροπίαι που δημιουργούν τα πάθη, θα φύγουν από τας ψυχάς, δια να υποδεχθούν αυταί τον Σωτήρα).
3,6 καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.
3,6 Και όταν θα πραγματοποιηθή αυτή η ηθική προπαρασκευή, τότε κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος θα ιδή και θα απολαύση την σωτηρίαν που στέλνει ο Θεός”.
3,7 Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι ὑπ᾿ αὐτοῦ· γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;
3,7 Ελεγε δε ο Ιωάννης εις τα πλήθη του λαού, που έβγαιναν από τας πόλεις και ήρχοντο να βαπτισθούν από αυτόν· “κακοί απόγονοι από φαρμακερές οχιές, σεις που έχετε κληρονομήσει την κακίαν των προγόνων σας, ποιός σας υπέδειξε τον τρόπον, δια να αποφύγετε την οργήν της θείας δικαιοσύνης, που πρόκειτε έντος ολίγου να ξεσπάση;
3,8 ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, καὶ μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.
3,8 Εάν με την καρδιά σας δέχεσθε ειλικρινώς το βάπτισμα της μετανοίας και θέλετε να σωθήτε από την οργήν, κάμετε έργα αγαθά, άξια και σύμφωνα με την μετάνοιάν σας. Και μην αρχίσετε να λέγετε

μεταξύ σας με αλαζονείαν· Εχομεν πατέρα τον Αβραάμ. Διότι σας λέγω τούτο, ότι ημπορεί ο Θεός και από τους λίθους αυτούς να αναδείξη τέκνα στον Αβραάμ.
3,9 ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.
3,9 Τωρα δε και ο πέλεκυς της θείας κρίσεως ευρίσκεται κοντά εις την ρίζαν των δένδρων· κάθε λοιπόν δένδρον, που δεν παράγει καρπόν καλόν, κόβεται και ξερριζώνεται και ρίπτεται εις την φωτιά".
3,10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ ὄχλοι λέγοντες· τί οὖν ποιήσομεν;
3,10 Και τον ερωτούσαν τα πλήθη· "τι λοιπόν να κάμωμεν, δια να σωθώμεν από την οργήν του Θεού;"
3,11 ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καὶ ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω.
3,11 Απήντησε δε και τους είπε· "αυτός που έχει δύο χιτώνας, ας δώση τον ένα εις εκείνον που δεν έχει, και Εκείνος που έχει τροφάς, ας κάμη το ίδιο".
3,12 ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· διδάσκαλε, τί ποιήσομεν;
3,12 Ηλθαν δε και τελώναι να βαπτισθούν και είπαν προς αυτόν· "διδάσκαλε τι να κάμωμεν;"
3,13 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε.
3,13 Εκείνος δε τους είπε· "μη εισπράττετε τίποτε παραπάνω από εκείνο, που έχει ορισθή από τον νόμον".
3,14 ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν καὶ στρατευόμενοι λέγοντες· καὶ ἡμεῖς τί ποιήσομεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδένα συκοφαντήσητε μηδὲ διασείσητε, καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν.
3,14 Ερωτούσαν δε αυτόν και οι υπηρετούντες ως στρατιώται, λέγοντες· "και ημείς τι να κάμωμεν;" Και είπε προς αυτούς· "κανένα να μη συκοφαντήσετε, κανένα να μη εκφοβήσετε με απειλάς, δια να του αποσπάσετε χρήματα, και να αρκήσθε στον μισθόν σας".
3,15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός,
3,15 Ενώ δε ο λαός επερίμενε τον Μεσσίαν και εσκέπτοντο μέσα των δια τον Ιωάννην, μήπως αυτός είναι ο Χριστός,

3,16 ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης ἅπασι λέγων· ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί.
3,16 απεκρίθη ο Ιωάννης εις όλους, λέγων· "εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό, έρχεται όμως ο ισχυρότερός μου, του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω το λωρί των υποδημάτων του· αυτός θα σας βαπτίση με Πνεύμα Αγιον και με το αγιαστικόν πυρ της χάριτος.
3,17 οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.
3,17 Αυτός κρατεί το φτυάρι στο χέρι του και θα ξεκαθαρίση το αλώνι του και θα συγκεντρώση το σιτάρι εις την αποθήκην του (τους δικαίους δηλαδή εις την βασιλείαν των ουρανών), το δε άχυρον (τους αμετανοήτους δηλαδή αμαρτωλούς), θα τους κατακαύση με φωτιά, που δεν σβήνει ποτέ".
3,18 πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.
3,18 Πολλά μεν λοιπόν και άλλα εδίδασκε προτρέπων εις μετάνοιαν και παρηγορών τους θλιβομένους από την αμαρτίαν και εκήρυττε προς τον λαόν το χαρμόσυνον μήνυμα της ελεύσεως του Χριστού.
3,19 Ὁ δὲ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης, ἐλεγχόμενος ὑπ᾿ αὐτοῦ περὶ Ἡρῳδιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρῴδης,
3,19 Ο δε Ηρώδης ο τετράρχης, επειδή ηλέγχετο από τον Ιωάννην, διότι συζούσε παρανόμως με την Ηρωδιάδα, την γυναίκα του αδελφού του, όπως και δι' όλα τα πονηρά έργα, που είχε κάμει,
3,20 προσέθηκε καὶ τοῦτο ἐπὶ πᾶσι καὶ κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.
3,20 επρόσθεσε και τούτο το έγκλημα εις όλα όσα είχε διαπράξει και έκλεισε τον Ιωάννην εις την φυλακήν (δια να θέση τέρμα στους δικαίους ελέγχους του).
3,21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος καὶ προσευχομένου ἀνεῳχθῆναι τὸν οὐρανὸν
3,21 Πριν όμως φυλακισθή ο Ιωάννης και αφού εβαπτίσθη όλος ο λαός, που είχεν έλθει στον Ιορδάνην, και όταν ο Ιησούς εβαπτίσθη και προσηύχετο, ηνοίχθη ο ουρανός

3,22 καὶ καταβῆναι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σωματικῷ εἴδει ὡσεὶ περιστερὰν ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι λέγουσαν· σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα.
3,22 και κατέβηκε το Πνεύμα το Αγιον με μορφήν εξωτερικήν και σωματικήν που εμοιαζε προς περιστεράν και ήλθε φωνή από τον ουρανόν, που έλεγε· “συ είσαι ο υιός μου ο αγαπητός, εις σε έχω ευαρεστηθή, διότι και ως άνθρωπος ετήρησες όλα όσα είναι αρεστά εις εμέ”.
3,23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὤν, ὡς ἐνομίζετο, υἱὸς Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλί,
3,23 Και αυτός ο Ιησούς, δια τον οποίον ελέχθησαν τα ανωτέρω, ήτο, όταν ήρχισε το δημόσιον έργον του, περίπου τριάκοντα ετών, υιός, όπως ενομίζετο από τους Εβραίους, του Ιωσήφ, ο οποίος ήτο υιός του Ηλί,
3,24 τοῦ Ματθάν, τοῦ Λευΐ, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἰωαννᾶ, τοῦ Ἰωσήφ,
3,24 ο οποίος ήτο υιός του Ματθάν, υιός του Λευϊ, υιού του Μελχί, υιού του Ιωννά, υιού του Ιωσήφ,
3,25 τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμώς, τοῦ Ναούμ, τοῦ Ἐσλίμ, τοῦ Ναγγαί,
3,25 υιού του Ματταθίου, υιού του Αμώς, υιού του Ναούμ, υιού του Εσλίμ, υιού του Ναγγαί,
3,26 τοῦ Μαάθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεΐ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωδᾶ,
3,26 υιού του Μαάθ, υιού του Ματταθίου, υιού του Σεμεΐ, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωδά,
3,27 τοῦ Ἰωαννάν, τοῦ Ῥησᾶ, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιήλ, τοῦ Νηρί,
3,27 υιού του Ιωαννάν, υιού του Ρησά, υιού του Ζοροβάβελ, υιού του Σαλαθιήλ, υιού του Νηρί,
3,28 τοῦ Μελχί, τοῦ Ἀδδί, τοῦ Κωσάμ, τοῦ Ἐλμωδάμ, τοῦ Ἤρ,
3,28 υιού του Μελχί, υιού του Αδδί, υιού του Κωσάμ, υιού του Ελμωδάμ, υιού του Ηρ,
3,29 τοῦ Ἰωσῆ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρείμ, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευΐ,
3,29 υιού του Ιωσή, υιού του Ελιέζερ, υιού του Ιωρείμ, υιού του Ματθάτ, υιού του Λευϊ,
3,30 τοῦ Συμεών, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωνᾶ, τοῦ Ἐλιακείμ,
3,30 υιού του Συμεών, υιού του Ιούδα, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωνά, υιού του Ελιακείμ,
3,31 τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνάν, τοῦ Ματταθᾶ, τοῦ Νάθαν, τοῦ Δαυΐδ,

3,31 υιού του Μελεά, υιού του Μαϊνάν, υιού του Ματταθά, υιού του Ναθαν, υιού του Δαυΐδ,
3,32 τοῦ Ἰεσσαί, τοῦ Ὠβήδ, τοῦ Βοόζ, τοῦ Σαλμών, τοῦ Ναασσών,
3,32 υιού του Ιεσσαί, υιού του Ωβήδ, υιού του Βοόζ, υιού του Σαλμών, υιού του Ναασσών,
3,33 τοῦ Ἀμιναδάβ, τοῦ Ἀράμ, τοῦ Ἰωράμ, τοῦ Ἐσρώμ, τοῦ Φαρές, τοῦ Ἰούδα,
3,33 υιού του Αμιναδάβ, υιού του Αράμ, υιού του Ιωράμ, υιού του Εσρώμ, υιού του Φαρές, υιού του Ιούδα,
3,34 τοῦ Ἰακώβ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχώρ,
3,34 υιού του Ιακώβ, υιού του Ισαάκ, υιού του Αβραάμ, υιού του Θαρα, υιού του Ναχώρ,
3,35 τοῦ Σερούχ, τοῦ Ῥαγαῦ, τοῦ Φάλεκ, τοῦ Ἔβερ, τοῦ Σαλᾶ,
3,35 υιού του Σερούχ, υιού του Ραγαύ, υιού του Φαλεκ, υιού του Εβερ, υιού του Σαλά,
3,36 τοῦ Καϊνάν, τοῦ Ἀρφαξάδ, τοῦ Σήμ, τοῦ Νῶε, τοῦ Λάμεχ,
3,36 υιού του Καϊνάν, υιού του Αρφαξάδ, υιού του Σημ, υιού του Νώε, υιού του Λαμεχ,
3,37 τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνώχ, τοῦ Ἰάρεδ, τοῦ Μαλελεήλ, τοῦ Καϊνάν,
3,37 υιού του Μαθουσάλα, υιού του Ενώχ, υιού του Ιάρεδ, υιού του Μαλελεήλ, υιού του Καϊνάν,
3,38 τοῦ Ἐνώς, τοῦ Σήθ, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Θεοῦ.
3,38 υιού του Ενώς, υιού του Σηθ, υιού του Αδάμ. τον οποίον ως τέκνον του έπλασε κατ' ευθείαν ο Θεός. (Ο ίδιος ο Θεός δια της δημιουργικής του δυνάμεως έπλασεν εν τη Παρθένω τον Ιησούν, τον νέον Αδάμ).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 4

4,1 Ἰησοῦς δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου ὑπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἤγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον
4,1 Ο δε Ιησούς, γεμάτος από Αγιον Πνεύμα, επέστρεψε από τον Ιορδάνην και ωδηγείτο με την παρακίνησιν του Αγίου Πνεύματος εις την έρημον,

4,2 ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελεσθεισῶν αὐτῶν ὕστερον ἐπείνασε.
4,2 εις την οποίαν σαράντα ημέρας επειράζετο από τον διάβολον. Και δεν έφαγε τίποτε τας ημέρας εκείνας. Και αφού ετελείωσαν αυταί, έπειτα επείνασε.
4,3 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.
4,3 Και είπεν εις αυτόν ο διάβολος· "εάν είσαι Υιός του Θεού (όπως είπεν η φωνή που ηκούσθη στον Ιορδάνην, και έχεις δύναμιν από τον Θεόν) ειπέ στον λίθον αυτόν να γίνη άρτος".
4,4 καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν λέγων· γέγραπται ὅτι οὐκ ἐπ᾿ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾿ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.
4,4 Και απεκρίθη ο Ιησούς προς αυτόν και είπεν· "είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφή, ότι δεν θα ζήση ο άνθρωπος μόνον με άρτον, αλλά και με κάθε λόγον, που βγαίνει από το στόμα του Θεού. Εάν ο Θεός δώση διαταγήν, ημπορεί να ζήση ο άνθρωπος και χωρίς άρτον".
4,5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου,
4,5 Και αφού τον ανέβασεν ο διάβολος εις όρος υψηλόν, του έδειξεν εις στιγμήν χρόνου πανοραματικώς όλας τας βασιλείας του κόσμου, την δύναμίν των, τα πλούτη των την μεγαλοπρέπειάν των.
4,6 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ᾧ ἐὰν θέλω δίδωμι αὐτήν.
4,6 Και είπεν εις αυτόν ο διάβολος· "θα δώσω εις σε όλην αυτήν την εξουσίαν επάνω εις τα κράτη και όλην την δόξαν των. Θα σου τα δώσω, διότι έχουν παραδοθή και υποταχθή, εξ αιτίας των αμαρτιών των, εις εμέ και εγώ τα δίδω εις όποιον θέλω.
4,7 σὺ οὖν ἐὰν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πᾶσα.
4,7 Συ λοιπόν, εάν πέσης εμπρός μου και με προσκυνήσης ως κύριόν σου, θα έχης ως ιδικήν σου όλη αυτήν την εξουσία και μεγαλοπρέπειαν".
4,8 καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ

αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.
4,8 Και αποκριθείς ο Ιησούς του είπεν· “φύγε απ' εμπρός μου, σατανά (δεν θέλω με κανέναν τρόπον να ακούσω την πονηράν σου πρότασιν), διότι είναι γραμμένον· Κυριον τον Θεόν σου θα προσκυνήσης και αυτόν μόνον θα λατρεύσης”.
4,9 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν κάτω·
4,9 Και έφερεν αυτόν εις τα Ιεροσόλυμα και τον έστησεν όρθιον στο υψηλόν άκρον της στέγης του Ναού και του είπε· “εάν είσαι υιός του Θεού, ρίψε τον εαυτόν σου από εδώ κάτω και δεν θα πάθης τίποτε,
4,10 γέγραπται γὰρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε,
4,10 διότι είναι γραμμένον εις την Αγ. Γραφήν, ότι ο Θεός θα δώση εντολήν δια σε στους αγγέλους του, να σε διαφυλάξουν.
4,11 καὶ ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.
4,11 Και έχει γραφή ακόμη, ότι θα σε σηκώσουν εις τα χέρια των, ώστε να μη κτυπήση ούτε το πόδι σου στον λίθον. (Ετσι δε και οι άνθρωποι που είναι συγκεντρωμένοι εις την αυλήν του ναού, όταν ίδουν το θαύμα αυτό, θα πιστεύσουν εις σε).
4,12 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἴρηται, οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.
4,12 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και του είπεν ότι “έχει λεχθή· δεν θα εκθέσης τον ευατόν σου εις κίνδυνον, δια να δοκιμάσης Κυριον τον Θεόν σου, αν θα σε προφυλάξη”.
4,13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος ἀπέστη ἀπ᾽ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.
4,13 Και αφού ετελείωσεν ο διάβολος κάθε πειρασμόν, απεμακρύνθη από τον Ιησούν μέχρι καιρού, περιμένων άλλην κατάλληλον ευκαιρίαν να τον πειράξη.
4,14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ φήμη ἐξῆλθε καθ᾽ ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ
4,14 Και επέστρεψεν ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν γεμάτος με την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος και η φήμη του δια τα θαύματα, τα οποία έκαμνε, εκυκλοφόρησεν εις όλα τα περίχωρα.

4,15 καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.
4,15 Και αυτός εδίδασκε εις τας συναγωγάς των Ιουδαίων, θαυμαζόμενος και επαινούμενος από όλους.
4,16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, οὗ ἦν τεθραμμένος, καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων εἰς τὴν συναγωγήν, καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.
4,16 Και ήλθεν εις την Ναζαρέτ όπου είχε ανατραφή και εισήλθε, όπως εσυνήθιζε, κατά την ημέραν του Σαββάτου εις την συναγωγήν, και εσηκώθη από την θέσιν του, δια να αναγνώση περικοπήν από την Βιβλον.
4,17 καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·
4,17 Και εδόθη εις τα χέρια του το βιβλίον του προφήτου Ησαΐου και αφού εξεδίπλωσε το βιβλίον, ευρήκε το μέρος εκείνο, που ήσαν γραμμένα τα εξής·
4,18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ᾿ ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν,
4,18 “Πνεύμα Κυρίου μένει εις εμέ, διότι με αυτό με έχρισεν ο Κυριος ως άνθρωπον και με έστειλε να κηρύξω στους πτωχούς και γυμνούς από πίστιν ανθρώπους το χαρμόσυνον μήνυμα της λυτρώσεως, να θεραπεύσω αυτούς των οποίων η καρδία έχει συντριβή από το βάρος της αμαρτίας.
4,19 κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν.
4,19 Να κηρύξω στους δούλους της αμαρτίας την άφεσιν και την απελευθέρωσιν, να χαρίσω ανάβλεψιν εις εκείνους που έχουν σκοτισμένον και τυφλωμένον τον νου από τα πάθη της αμαρτίας, να στείλω υγιείς και ελευθέρους από κάθε ενοχήν εκείνους, που έχουν καταπληγωθή και συντριβή από την αμαρτίαν· με έστειλε να κηρύξω στους ανθρώπους την αρχήν νέας εποχής, η οποία θα είναι ευχαρίστως δεκτή από τον Θεόν, ποθητή δε και χαρμόσυνος δια τους ανθρώπους”.
4,20 καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ ἐκάθισε· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ.

4,20 Και αφού ετύλιξεν το βιβλίον εις σχήμα κυλίνδρου, το παρέδωσε στον υπηρέτην και εκάθισε. Τα βλέματα δε όλων αυτών, που ευρίσκοντο εις την συναγωγήν, ήσαν προσηλωμένα με μεγάλην προσοχήν εις αυτόν.
4,21 ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτοὺς ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.
4,21 Ηρχισεν δε να λέγη εις αυτούς ότι “σήμερον, με όσα την στιγμήν αυτήν ακούουν τα αυτιά σας, έχει εκπληρωθή και επαληθεύσει αυτή η προφητεία”.
4,22 καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;
4,22 Και όλοι επεβεβαίωναν δι' αυτόν, ότι εκήρυττε με πολλήν δύναμιν και εθαύμαζαν δια τα λόγια τα γεμάτα χάριν, που έβγαιναν από το στόμα του και έλεγαν· “δεν είναι αυτός ο υιός του γνωστού μας Ιωσήφ, ο μαραγκός;”
4,23 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναούμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.
4,23 Και είπε προς αυτούς· “ασφαλώς θα μου πήτε την γνωστήν παροιμίαν· ιατρέ, θεράπευσε τον εαυτόν σου· δείξε την δύναμίν σου εδώ εις την πατρίδα σου, κάμε και εδώ τα θαύματα, που ηκούσαμεν ότι έκαμες εις την Καπερναούμ”.
4,24 εἶπε δέ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.
4,24 Αλλά ο Ιησούς τους είπε· “αλήθεια σας λέγω, ότι κανείς προφήτης δεν έγινε δεκτός με την πρέπουσαν τιμήν εις την πατρίδα του.
4,25 ἐπ᾿ ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν πολλαὶ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλιοὺ ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν,
4,25 Σας υπενθυμίζω δε και αυτήν την αλήθειαν, ότι πολλαί χήραι εζούσαν μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού κατά την εποχήν του Ηλιού, όταν εκλείσθη ο ουρανός και δεν έβρεξε επί τρία έτη και εξ μήνας, τότε που απλώθηκε μεγάλη πείνα εις όλην την χώραν της Παλαιστίνης.

4,26 καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας πρὸς γυναῖκα χήραν.
4,26 Και εις καμμίαν από τας πτωχάς χήρας των Ιουδαίων δεν εστάλη από τον Θεόν ο Ηλίας, ει μη μόνον εις τα Σαρεπτα της Σιδωνίας προς κάποιαν άγνωστον και άσημον χήραν γυναίκα.
4,27 καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη εἰ μὴ Νεεμὰν ὁ Σύρος.
4,27 Και πολλοί λεπροί ήσαν κατά την εποχήν του προφήτου Ελισαίου στο ισραηλιτικόν έθνος και κανείς από αυτούς δεν εθεραπεύθη, ει μη μόνον ο Νεεμάν, που κατήγετο από την Συρίαν”.
4,28 καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ ἀκούοντες ταῦτα,
4,28 Και όλοι μέσα εις την συναγωγήν, όταν ήκουσα αυτά, κατελήφθησαν από ασυγκράτητον οργήν (διότι ενόμισαν ότι ο Κυριος τους θέτει εις κατωτέραν θέσιν από τους ειδωλολάτρας).
4,29 καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ᾿ οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ᾠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν.
4,29 Εσηκώθησαν, τον ήρπασαν και τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, τον έφεραν έως το χείλος ενός κρημνού του όρους, επάνω στο οποίον είχεν οικοδομηθή η πόλις των, με τον σκοπόν να τον κρημνίσουν κάτω.
4,30 αὐτὸς δὲ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν ἐπορεύετο.
4,30 Αυτός όμως επέρασε ανάμεσα από αυτούς κατά ένα τρόπον θαυμαστόν και έφυγε.
4,31 Καὶ κατῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ πόλιν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν διδάσκων αὐτοὺς ἐν τοῖς σάββασι·
4,31 Και κατέβηκε εις την Καπερναούμ, πόλιν της Γαλιλαίας και εκεί εδίδασκε κατά τα Σαββατα τους κατοίκους της.
4,32 καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ.
4,32 Εθαύμαζαν δε και απορούσαν με την διδασκαλίαν του, διότι ο λόγος του έχε δύναμιν, ώστε να συναρπάζη όλους και να πείθη.
4,33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ

4,33 Και εις την συναγωγήν ήτο ένας άνθρωπος, που είχε δαιμονικόν ακάθαρτον πνεύμα και εκραυγασε με φωνήν μεγάλην
4,34 λέγων· ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.
4,34 λέγων· “άφησέ μας· ποία σχέσις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ ημών των δαιμονίων και σου, Ιησού Ναζαρηνέ; Ηλθες να μας διώξης από αυτόν, στον οποίον έχομεν εγκατασταθή και να μας κρημνίσης εις την άβυσσον της απωλείας; Σε γνωρίζω ποίος είσαι· είσαι ο κατ' εξοχήν άγιος του Θεού, ο Μεσσίας, τον οποίον ο ίδιος ο Θεός καθιέρωσεν στο έργον του”.
4,35 καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς λέγων· φιμώθητι καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. καὶ ῥῖψαν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον εἰς τὸ μέσον ἐξῆλθεν ἀπ᾿ αὐτοῦ, μηδὲν βλάψαν αὐτόν.
4,35 Και τον επέπληξεν ο Ιησούς λέγων· “φιμώσου, κλείσε το στόμα σου, και έβγα από τον άνθρωπον αυτόν”. Και τότε το δαιμόνιον έρριξε αυτόν στο μέσον της συναγωγής και εβγήκεν από αυτόν, χωρίς να τον βλάψη καθόλου.
4,36 καὶ ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας, καὶ συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ ἐξέρχονται;
4,36 Και απλώθηκε εις όλους μεγάλη έκπληξις και συνωμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες· “τι φοβερός και δυνατός είναι ο λόγος του ανθρώπου αυτού; Διότι με εξουσίαν και με δύναμιν διατάσσει τα ακάθαρτα πνεύματα και εκείνα φεύγουν αμέσως”.
4,37 καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον τῆς περιχώρου.
4,37 Και διεδίδετο η φήμη αυτού εις κάθε τόπον της περιοχής της Γαλιλαίας.
4,38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος. ἡ πενθερὰ δὲ τοῦ Σίμωνος ἦν συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ αὐτῆς.
4,38 Επειτα δε από την θεραπείαν του δαιμονιώντος εξεκίνησε και ανεχώρησε από την συναγωγήν και επήγε στο σπίτι του Σιμωνος. Η δε πενθερά του Σιμωνος είχε μεγάλον πυρετόν και τον παρεκάλεσαν να την θεραπεύση.

4,39 καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐτῆς ἐπετίμησε τῷ πυρετῷ, καὶ ἀφῆκεν αὐτήν· παραχρῆμα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει αὐτοῖς.
4,39 Και αφού επλησίασε και εστάθη από επάνω της, διέταξε τον πυρετόν και την αφήκεν αμέσως. Αυτή δε αμέσως εσηκώθη και χωρίς να αισθάνεται καμμίαν αδυναμίαν από την ασθένειάν της, τους υπηρετούσε.
4,40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦντας νόσοις ποικίλαις ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ ἑνὶ ἑκάστῳ αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐπιτιθεὶς ἐθεράπευσεν αὐτούς.
4,40 Κατά δε την δύσιν του ηλίου, όλοι όσοι είχον ασθενείς από διαφόρους νόσους, τους έφεραν προς αυτόν. Αυτός δε, αφού έθετε τα χέρια του στον καθένα από αυτούς, τους εθεράπευσε.
4,41 ἐξήρχετο δὲ καὶ δαιμόνια ἀπὸ πολλῶν κραυγάζοντα καὶ λέγοντα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα αὐτὰ λαλεῖν, ὅτι ᾔδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι.
4,41 Εφευγαν δε και δαιμόνια από πολλούς, τα οποία εκραύγαζαν δυνατά και έλεγαν ότι· “συ είσαι ο Χριστός, ο υιός του Θεού”. Ο δε Ιησούς τα επέπλητε και δεν τα άφινε να ομιλούν, διότι εγνώριζαν ότι αυτός είναι ο Χριστός. (Δεν ήθελε την δολίαν μαρτυρίαν των πονηρών πνευμάτων).
4,42 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον· καὶ οἱ ὄχλοι ἐπεζήτουν αὐτόν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ καὶ κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν.
4,42 Οταν δε έγινε ημέρα ο Ιησούς ανεχώρησε και επήγεν εις έρημον τόπον και τα πλήθη τον αναζητούσαν. Και ήλθον έως εκεί, που ήτο, και προσπαθούσαν με τα λόγια των να τον κρατήσουν, να μη φύγη από την πόλιν των.
4,43 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι.
4,43 Εκείνος όμως τους είπεν, ότι “πρέπει να κηρύξω το χαρμόσυνον μήνυμα της βασιλείας του Θεού και εις άλλας πόλεις, διότι δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν έχω σταλή από τον πατέρα μου”.
4,44 καὶ ἦν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς τῆς Γαλιλαίας.
4,44 Και εκήρυσσε το Ευαγγέλιον εις τας συναγωγάς της Γαλιλαίας.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 5

5,1 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς ἦν ἑστὼς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ,
5,1 Ενώ δε τα πλήθη τον περιτριγύριζαν εις πυκνάς μάζας και τον εστρίμωχναν, δια να ακούουν τον λόγον του Θεού, αυτός εστέκετο πλησίον της λίμνης Γεννησαρέτ.
5,2 καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ᾿ αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα.
5,2 Και είδε δύο πλοία αραγμένα και ακίνητα εκεί κοντά εις την λίμνην· οι ψαράδες είχαν βγη από αυτά και έπλυναν τα δίκτυα εις την παραλίαν.
5,3 ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους.
5,3 Και αφού εμπήκε εις ένα από αυτά, που ανήκε στον Σιμωνα, τον παρεκάλεσε να προχωρήση εις μικράν απόστασιν από την ξηράν. Και καθίσας εδίδασκε από το πλοίον τα πλήθη του λαού.
5,4 ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν.
5,4 Οταν δε έπαυσε να ομιλή, είπε στον Σιμωνα· “ξαναφέρε το πλοίον πάλιν εις τα ανοικτά της λίμνης και ρίξτε τα δίκτυά σας για ψάρεμα”.
5,5 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· ἐπιστάτα, δι᾿ ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον.
5,5 Και αποκριθείς ο Σιμων του είπε· “διδάσκαλε, όλην την νύκτα, που είναι κατάλληλες οι ώρες για ψάρεμα, εκοπιάσαμε ρίχνοντες τα δίκτυα και δεν επιάσαμε τίποτε. Αλλά, θα υπακούσω στον λόγον σου και θα ρίξω το δίκτυ”.
5,6 καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολύ· διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.
5,6 Και αφού έκαμαν τούτο, έκλεισαν πολύ πλήθος ιχθύων· ήρχισε δε να σχίζεται το δίκτυον από το πολύ βάρος.

5,7 καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά.
5,7 Και επροσκάλεσαν με νεύματα τους συνεταίρους των, που ήσαν στο αλλο πλοίον, να έλθουν, δια να πιάσουν μαζή με αυτούς τα δίκτυα με τα ψάρια. Και εκείνοι ήλθαν και εγέμισαν και τα δύο πλοία τόσον πολύ, ώστε εκινδύνευσαν να βυθισθούν.
5,8 ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ᾿ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·
5,8 Οταν δε ο Σιμων είδε το θαυμαστόν αυτό γεγονός, έπεσε κάτω εμπρός εις τα γόνατα του Ιησού και είπε· "Κυριε, έβγα από το πλοίον μου, διότι εγώ είμαι ένας άνθρωπος αμαρτωλός και δεν μου αξίζει να ευρίσκομαι τόσον κοντά σου".
5,9 θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ᾗ συνέλαβον,
5,9 Τα είπε δε αυτά, διότι κατέλαβε αυτόν και όλους εκείνους, που ήσαν μαζή του, μεγάλη έκπληξις, δια το πλήθος των ψαριών, που είχαν κλείσει εις τα δίκτυα.
5,10 ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν.
5,10 Η ίδια δε έκπληξις κατέλαβε τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, που ήσαν συνεταίροι του Σιμωνος. Και είπεν ο Ιησούς προς τον Σιμωνα· "μη φοβάσαι· από τώρα θα πιάνης με τα δίκτυα του κηρύγματός σου ζωντανούς ανθρώπους και θα τους οδηγής εις την βασιλείαν των ουρανών".
5,11 καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ.
5,11 Και αφού έφεραν πάλιν εις την ξηράν τα πλοία, αφήκαν ολα, και ψάρια και δίκτυα και πλοία, και ηκολούθησαν ως πιστοί μαθηταί τον Χριστόν.
5,12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν μιᾷ τῶν πόλεων καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ πλήρης λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον ἐδεήθη αὐτοῦ λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς δύνασαί με καθαρίσαι.
5,12 Συνέβη δε, όταν ευρίσκετο ο Ιησούς εις μίαν από τας πόλεις και ιδού ένας άνθρωπος γεμάτος λέπρα. Αυτός, όταν είδε τον Ιησούν,

έπεσεν πρηνής με το πρόσωπον εις την γην και τον παρεκάλεσε λέγων· “Κυριε, πιστεύω ότι, εάν θέλης, ημπορείς να με καθαρίσης από την λέπραν”.
5,13 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἥψατο αὐτοῦ εἰπών· θέλω, καθαρίσθητι. καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ᾿ αὐτοῦ.
5,13 Και ο Κυριος, αφού άπλωσε το χέρι και τον ήγγισε, είπε· “θέλω. Καθαρίσου από την λέπραν”. Και αμέσως εξηφανίσθη από αυτόν η λέπρα.
5,14 καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν, ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου καθὼς προσέταξε Μωϋσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
5,14 Και ο Ιησούς του έδωσεν εντολήν να μη είπη εις κανένα τίποτε· “αλλά πήγαινε, είπε, δείξε τον εαυτόν σου στον ιερέα και πρόσφερε την θυσίαν δια την θεραπείαν σου, όπως έχει διατάξει ο Μωϋσής, δια να είναι αυτό επιβεβαίωσις και μαρτυρία στον ιερέα και στους άλλους ανθρώπους, ότι πράγματι εθεραπεύθης”.
5,15 διήρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ, καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ᾿ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν·
5,15 Διεδίδετο δε και εκυκλοφορούσε ακόμη περισότερον η φήμη δι' αυτόν και πλήθη λαού εμαζεύοντο από διάφορα μέρη, δια να ακούουν την διδασκαλίαν του και να θεραπεύωνται υπ' αυτού από τας ασθενείας των.
5,16 αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ προσευχόμενος.
5,16 Αυτός δε έφευγε και απεσύρετο εις ερημικούς τόπους και προσηύχετο.
5,17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων, καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ δύναμις Κυρίου ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτούς.
5,17 Συνέβη δε μίαν από τας ημέρας εκείνας, και αυτός εδίδασκε. Και εκάθηντο εκεί κοντά Φαρισαίοι και νομοδιδάσκαλοι, οι οποίοι είχαν έλθει από κάθε χωρίον της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας και από την Ιερουσαλήμ. Και δύναμις Κυρίου υπήρχε πάντοτε στον Ιησούν, ώστε να θεραπεύη τους ασθενείς.

5,18 καὶ ἰδοὺ ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος καὶ ἐζήτουν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτοῦ.
5,18 Και ιδού μερικοί άνδρες έφεραν επάνω εις κρεββάτι κάποιον άνθρωπον, που ήτο παράλυτος, και προσπαθούσαν να τον μπάσουν μέσα στο σπίτι και να τον θέσουν εμπρός του.
5,19 καὶ μὴ εὑρόντες ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ.
5,19 Επειδή όμως, λόγω του συνωστισμού του πλήθους, δεν ευρήκαν από ποίαν είσοδον να τον βάλουν, ανέβηκαν εις την στέγην και από τα κεραμίδια τον κατέβασαν μαζή με το μικρό του κρεββάτι στο μέσον της αιθούσης, εμπρός στον Ιησούν.
5,20 καὶ ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.
5,20 Και ο Κυριος, όταν είδε την πίστιν αυτών, είπεν στον παραλυτικόν· “άνθρωπε, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι, αι οποίαι είναι και η αιτία της ασθενείας σου”.
5,21 καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι λέγοντες· τίς ἐστιν οὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας· τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός;
5,21 Και ήρχισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι να σκέπτωνται μέσα των και να λέγουν· “ποιός είναι αυτός που εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποιός άλλος ημπορεί να συγχωρή αμαρτίας ει μη μόνον ο Θεός; Πως αυτός αρπάζει θεία δικαιώματα;”
5,22 ἐπιγνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;
5,22 Ο δε Ιησούς αντελήφθη με την θείαν του παντογνωσίαν ολοκάθαρα τους διαλογισμούς των και αποκριθείς τους είπε· “τι συλλογίζεσθε μέσα εις τας καρδίας σας;
5,23 τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει;
5,23 Τι είναι ευκολώτερον να είπη κανείς, σου συγχωρούνται αι αμαρτίαι η να του είπη, σήκω επάνω υγιής και περιεπάτει; (Του πρώτου το αποτέλεσμα δεν φένεται, του δευτέρου φαίνεται).

5,24 ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας -εἶπε τῷ παραλελυμένῳ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρας τὸ κλινίδιόν σου πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.
5,24 Δια να μάθετε λοιπόν και σεις, ότι ο υιός του ανθρώπου, ο Μεσσίας, έχει εξουσίαν εδώ εις την γην να συγχωρή αμαρτίας, θα κάμω και την θαυμαστήν θεραπείαν, η οποία, καθ' ο θαύμα, θα επικυρώνη την αλήθειαν των λόγων μου-είπε στον παραλυτικόν· εις σε λέγω, σήκω όρθιος και υγιής, πάρε το μικρό κρεββάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου".
5,25 καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ᾽ ὃ κατέκειτο ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ δοξάζων τὸν Θεόν.
5,25 Και αμέσως εσηκώθη τελείως υγιής εμπρός εις τα μάτια των, επήρε το κρεββάτι, επάνω στο οποίον ήτο έως τότε κατάκοιτος και έφυγε δια το σπίτι του δοξάζων τον Θεόν.
5,26 καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ ἐπλήσθησαν φόβου λέγοντες ὅτι εἴδομεν παράδοξα σήμερον.
5,26 Και κατέλαβεν όλους μεγάλην έκπληξις και βαθύς θαυμασμός και εδόξασαν τον Θεόν, και εκυριεύθησαν από φόβον λέγοντες ότι· "παράδοξα και πρωτοφανή γεγονότα είδομεν σήμερον".
5,27 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευΐν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.
5,27 Και έπειτα από αυτά εβγήκεν από το σπίτι ο Ιησούς και είδε τον τελώνην Λευίν να κάθεται στο γραφείον εισπράξεως φόρων, και είπε προς αυτόν· "ηκολούθησέ με ως πιστός και παντοτεινός μαθητής μου".
5,28 καὶ καταλιπὼν ἅπαντα ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.
5,28 Και εκείνος αφήκε όλα, εσηκώθηκε αμέσως και τον ηκολούθησε.
5,29 καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευΐς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς καὶ ἄλλων οἳ ἦσαν μετ᾽ αὐτῶν κατακείμενοι.
5,29 Και έκαμε τότε ο Λευίς μεγάλην υποδοχήν στο σπίτι του προς χάριν του Ιησού. Και πλήθος πολύ από τελώνας και άλλους, οι οποίοι είχαν παρακαθήσει μαζή των στο φάγητον.
5,30 καὶ ἐγόγγυζον οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγοντες· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

5,30 Και εγόγγυζον στους μαθητάς του Χριστού οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι λέγοντες· “διατί τρώγετε και πίνετε με τους τελώνας και αμαρτωλούς;”
5,31 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ᾿ οἱ κακῶς ἔχοντες·
5,31 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· “δεν έχουν ανάγκην από ιατρόν οι υγιείς, αλλά οι πάσχοντες από ασθενείας.
5,32 οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.
5,32 Δεν έχω έλθει να καλέσω δικαίους η εκείνους που θεωρούν τον εαυτόν των δίκαιον, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν”.
5,33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνὰ καὶ δεήσεις ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων, οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσιν;
5,33 —Τοτε εκείνοι απηύθηναν άλλην ερώτησιν εις αυτόν· “διατί οι μαθηταί του Ιωάννου νηστεύουν συχνά και προσεύχονται, όπως επίσης και οι μαθηταί των Φαρισαίων, οι δε ιδικοί σου μαθηταί και τρώγουν και πίνουν;”
5,34 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ᾿ αὐτῶν ἐστι, ποιῆσαι νηστεύειν;
5,34 Αυτός δε τους είπε· “μήπως ημπορείτε να επιβάλετε νηστείαν στους φίλους του νυμφίου, τους προσκεκλημένους στον γάμον, καθ' ον χρόνον ο νυμφίος είναι μαζή των; (Εις την χαράν δεν νηστεύουν οι άνθρωποι. Εφ' όσον δε εγώ ο νυμφίος της Εκκλησίας είμαι τώρα μαζή με τους μαθητάς μου δεν είναι νοητόν να πενθούν και να νηστεύουν).
5,35 ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ᾿ αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.
5,35 Θα έλθουν όμως ημέραι, όταν θα αποσπάσουν βιαίως εκ μέσου αυτών τον νυμφίον και τότε κατά τας ημέρας εκείνας θα νηστεύσουν και θα πενθήσουν”. (Εννοούσε την σταύρωσίν του, η οποία θα εγέμιζε από βαρύ πένθος και ισχυράν θλίψιν τους μαθητάς όπως και τας άλλας θλίψεις, τας οποίας κατόπιν θα εδοκίμαζαν αυτοί).
5,36 ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ

καινὸν σχίσει καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ τὸ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.
5,36 Ελεγε δε προς αυτούς και μίαν παραβολήν, ότι “κανείς δεν βάζει μπάλωμα καινούργιο εις ρούχο παλαιόν, εάν όμως και κάμη κάτι τέτοιο και το καινούργιο ύφασμα θα το σχίση ανωφελώς, δια να βγάλη το μπάλωμα, αλλά και προς το παλαιόν ένδυμα δεν θα ταιριάζη το καινούργιο μπάλωμα.
5,37 καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκούς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται·
5,37 Και κανένας δεν βάζει μούστον εις παλαιούς ασκούς. Εάν όμως και το κάμη, τότε ο μούστος επάνω εις την βράσιν του θα σπάση τους ασκούς, οπότε και αυτός θα χυθή και οι ασκοί θα χαθούν.
5,38 ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.
5,38 Αλλά πρέπει να βάζουν τον νέον οίνον εις νέους ασκούς. (Οι Φαρισαίοι και οι μαθηταί των είναι τα φθαρμένα ενδύματα, είναι οι παλαιοί ασκοί, έχουν παλαιάν νοοτροπίαν και απηρχαιωμένους τρόπους λατρείας και ζωής και δεν ημπορούν να δεχθούν την νέαν διδασκαλίαν. Οι μαθηταί μου, αγνοί, νέοι άνθρωποι, θα την δεχθούν ευχαρίστως).
5,39 καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιὸν εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· ὁ παλαιὸς χρηστότερός ἐστιν.
5,39 Και κανείς, αφού πίη παλαιόν οίνον, δεν θέλει αμέσως τον νέον. Διότι λέγει· ο παλαιός είναι καλύτερος. (Ετσι και οι συνιθισμένοι στους απηρχαιωμένους τύπους του παλαιού Νομου, δεν ημπορούν να ευχαριστηθούν στο νέον πνεύμα της ιδικής μου διδασκαλίας)”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 6

6,1 Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας καὶ ἤσθιον ψώχοντες ταῖς χερσί.
6,1 Κατά το δεύτερον Σαββατον, έπειτα από το πρώτον Σαββατον της εορτής του Πασχα, επερνούσε ο Ιησούς δια μέσου των

σπαρμένων αγρών και οι μαθηταί έκοβαν τα στάχυα, τα έτριβον με τα χέρια των και έτρωγαν τους κόκκους.
6,2 τινὲς δὲ τῶν Φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;
6,2 Μερικοί δε από τους Φαρισαίους τους είπαν· “διατί κάνετε αυτό το οποίον, ως εργασία που είναι, δεν επιτρέπεται να το κάνετε κατά την ημέραν του Σαββάτου;”
6,3 καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαυΐδ ὁπότε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ᾿ αὐτοῦ ὄντες;
6,3 Και αποκριθείς προς αυτούς ο Ιησούς είπεν· “δεν έχετε αναγνώσει ούτε καν και τούτο, που είχε κάμει ο Δαυΐδ, όταν επείνασε αυτός και εκείνοι που ήσαν μαζή του;
6,4 ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ᾿ αὐτοῦ, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς;
6,4 Οτι δηλαδή εισήλθε στον οίκον του Θεού, επήρε τους άρτους της προθέσεως, έφαγε και αυτός και έδωκε και εις εκείνους που είχε μαζή του; Αυτούς δε τους άρτους, όπως γνωρίζετε, δεν επιτρέπεται να τους φάγη κανείς άλλος, ει μη μόνο οι ιερείς. (Και όμως την πράξιν αυτήν του Δαυΐδ, βαρυτέραν από αυτήν που κάνουν τώρα οι μαθηταί μου, ούτε ο Θεός ούτε και σεις βέβαια την καταδικάζετε)”.
6,5 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.
6,5 Και έλεγεν εν συμπεράσματι εις αυτούς, ότι “ο υιός του ανθρώπου είναι Κυριος και του Σαββάτου και με την θείαν του εξουσίαν έχει το δικαίωμα να τροποποιή και να λαμπρύνη τον δεσμόν αυτόν”.
6,6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.
6,6 Συνέβη δε και κάποιο άλλο Σαββατον να εισέλθη αυτός εις την συναγωγήν και να διδάσκη. Ευρίσκετο δε εκεί και ένας άνθρωπος, του οποίου το δέξι χέρι ήτο ακίνητον και ξηρόν.
6,7 παρετήρουν δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεύσει, ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

6,7 Τον κατεσκόπευον δε οι γραμματείς και Φαρισαίοι, εάν κατά το Σαββατον θα θεραπεύση αυτόν, δια να εύρουν αφορμή κατηγορίας ενάντιον του.
6,8 αὐτὸς δὲ ᾔδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· ἔγειρε καὶ στῆθι εἰς τὸ μέσον· ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.
6,8 Αυτός δε ως παντογνώστης εγνώριζε πολύ καλά τους διαλογισμούς των και είπε στον άνθρωπον, που είχε το ξηρόν χέρι· “σήκω ορθός και στάσου στο μέσον της συναγωγής”. Εκείνος δε εσηκώθη και εστάθη.
6,9 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς· ἐπερωτήσω ὑμᾶς τί ἔξεστι τοῖς σάββασιν, ἀγαθοποιῆσαι ἢ κακοποιῆσαι, ψυχὴν σῶσαι ἢ ἀποκτεῖναι;
6,9 Είπε τότε προς τους Φαρισαίους ο Ιησούς· “θα σας ερωτήσω, τι επιτρέπεται να κάμη κανείς τας ημέρας του Σαββάτου· να κάμη το καλόν η να κάμη το κακόν; Να σώση μίαν ζωήν που κινδυνεύει η να αδιαφορήση και να γίνη αιτία του θανάτου ενός ανθρώπου;”
6,10 καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτοὺς εἶπεν αὐτῷ· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. ὁ δὲ ἐποίησε, καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὡς ἡ ἄλλη.
6,10 Και αφού περιέφερε γύρω το βλέμμα του προς όλους (μήπως τυχόν και κανείς απαντήση) είπεν στον άνθρωπον εκείνον· άπλωσε το χέρι σου”. Εκείνος έκαμε ο,τι του είπε ο Κυριος και αμέσως το χέρι του έγινε εντελώς υγιές, όπως και το άλλο.
6,11 αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας, καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.
6,11 Αυτοί δε εκυριεύθησαν από σκοτισμόν του νου και πώρωσιν της καρδίας και συζητούσαν εντόνως μεταξύ τους, τι θα μπορούσαν να κάνουν ενάντιον του Ιησού.
6,12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.
6,12 Κατά τας ημέρας δε αυτάς εβγήκεν ο Κυριος στο όρος να προσευχηθή και διενυκτέρευσε προσευχόμενος προς τον Θεόν.
6,13 καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ᾽ αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε,

6,13 Και όταν έγινε ημέρα εκάλεσε κοντά του τους μαθητάς του και εξέλεξε από αυτούς δώδεκα, τους οποίους ωνόμασε και Αποστόλους.
6,14 Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον,
6,14 Δηλαδή τον Σιμωνα, τον οποίον ωνόμασε Πετρον, και τον Ανδρέα τον αδελφόν αυτού, τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, τον Φιλιππον και τον Βαρθολομαίον,
6,15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτήν,
6,15 τον Ματθαίον και τον Θωμάν, τον Ιάκωβον, τον υιόν του Αλφαίου και Σιμωνα τον ονομαζόμενον Ζηλωτήν,
6,16 Ἰούδαν Ἰακώβου καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης,
6,16 Ιούδαν τον υιόν του Ιακώβου και Ιούδαν τον Ισκαριώτην, ο οποίος κατόπιν έγινε προδότης.
6,17 καὶ καταβὰς μετ᾿ αὐτῶν ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν,
6,17 Και όταν κατέβηκε μαζή με αυτούς από το όρος εστάθηκε εις τας υπωρείας του όρους, όπου ήρχιζε η πεδιάς. Και εκεί είχε συγκεντρωθή πλήθος από μαθητάς και λαός πολύς από όλην την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ και από τα παράλια Τυρου και Σιδώνος, οι οποίοι ήλθαν να τον ακούσουν και να θεραπευθούν από τας ασθενείας των.
6,18 καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο·
6,18 Είχαν έλθει δε εκεί και πολλοί, που εταλαιπωρούντο από ακάθαρτα πνεύματα και οι οποίοι με την δύναμιν του Χριστού εθεραπεύοντο.
6,19 καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ᾿ αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας.
6,19 Και όλος ο λαός εζητούσε να τον εγγίση, διότι θεία δύναμις έβγαινε από αυτόν και εθεράπευεν όλους, όσοι είχαν πίστιν εις αυτόν.

6,20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
6,20 Και αυτός, αφού εσήκωσε τα μάτια του προς τους μαθητάς, έλεγε· “μακάριοι είσθε σεις οι πτωχοί, που δεν έχετε δώσει την καρδία σας εις τα πλούτη, αλλά στηρίζετε τας ελπίδας σας στον Θεόν, διότι ιδική σας είναι η βασιλεία του Θεού.
6,21 μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε.
6,21 Μακάριοι είσθε σεις, που πεινάτε και στερείσθε, χωρίς να γογγύζετε, διότι θα χορτασθήτε με τας ανεκτιμήτους δωρεάς της βασιλείας των ουρανών. Μακάριοι είσθε σεις, που κλαίετε δια τας αμαρτήματά σας και δια τας άλλας θλίψεις, τας οποίας υπομένετε, διότι θα χαρήτε και θα γελάσετε.
6,22 μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
6,22 Μακάριοι είσθε όταν σας μισήσουν οι άνθρωποι και όταν διακόψουν κάθε σχέσιν με σας και σας απομονώσουν και σας υβρίσουν και διαβάλουν το όνομά σας ως πονηρόν και κακόν, κάμουν δε όλα αυτά, διότι είσθε πιστοί μαθηταί του υιού του ανθρώπου.
6,23 χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.
6,23 Χαρήτε κατά την ημέραν εκείνην, που θα υφίστασθε αυτά και σκιρτήσατε από την μεγάλην χαράν. Διότι ιδού, η ανταμοιβή σας θα είναι μεγάλη και ανεκτίμητος στον ουρανόν. Διότι τα ίδια έκαναν οι πατέρες αυτών και στους προφήτας, οι οποίοι σήμερον τιμώνται και δοξάζονται στον ουρανόν.
6,24 πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις, ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν.
6,24 Πλην αλλοίμονον εις σας τους πλουσίους, που χρησιμοποιείτε τον πλούτον αποκλειστικά και μόνον δια την ιδικήν σας καλοπέρασιν και απόλαυσιν, διότι έχετε πλέον πάρει την παρηγορίαν και την χαράν από τον πλούτον και συνεπώς δεν έχετε το δικαίωμα να περιμένετε αμοιβήν από τον Θεόν.

6,25 οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσετε. οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.
6,25 Αλλοίμονον εις σας, που είσθε χορτασμένοι από τα υλικά αγαθά και τας απολαύσεις, διότι θα στερηθήτε από τα ανεκτίμητα πνευματικά αγαθά και θα πεινάσετε αιωνίαν πείναν. Αλλοίμονον εις σας, που γελάτε και διασκεδάζετε με τας αμαρτωλάς απολαύσεις σας, διότι εις την μέλλουσαν ζωήν θα πενθήσετε και θα κλαύσετε πικρά.
6,26 οὐαὶ ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.
6,26 Αλλοίμονον, όταν σας επαινέσουν όλοι οι άνθρωποι, επειδή όλους θα τους κολακεύετε, εις όλους θάλετε να αρέσετε, με όλους θέλετε να τα έχετε καλά, καταπατούντες τον νόμον του Θεού. Τα ίδια έκαναν (τέτοιους επαίνους δηλαδή απέδιδαν) στους ψευδοπροφήτας και οι πρόγονοι των σημερινών Εβραίων.
6,27 Ἀλλὰ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς,
6,27 Αλλά εις σας, που με ακούτε με καλήν διάθεσιν, λέγω και τα εξής· Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν,
6,28 εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.
6,28 ευλογείτε εκείνους, που σας καταρώνται, προσεύχεσθε στον Θεόν δι' εκείνους, που σας δυσφημούν και σας προβάλλουν και σας βλάπτουν.
6,29 τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς.
6,29 Εις εκείνον που σε κτυπά εις την μίαν παρειάν, πρόσφερε και την άλλην να κτυπήση· και εκείνον που θέλει να σου αρπάση το επανωφόρι, μη τον εμποδίσης να σου πάρη και τον χιτώνα.
6,30 παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει.
6,30 Σε καθένα που σου ζητεί δίδε του με ειλικρινή αγάπην και διάκρισιν και από εκείνον που δια της βίας σου αρπάζει τα ιδικά σου, μη απαιτείς και μη ανοίγεις δικαστικούς αγώνας δια να τα ξαναπάρης.

6,31 καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.
6,31 Και όπως θέλετε να κάνουν και να συμπεριφέρωνται απέναντι σας οι άνθρωποι, έτσι και σεις να πράττετε και να συμπεριφέρεσθε προς αυτούς.
6,32 καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι.
6,32 Εάν αγαπάτε μόνον αυτούς που σας αγαπούν, ποία χάρις του Θεού και αμοιβή σας αξίζει; Διότι και οι αμαρτωλοί αγαπούν εκείνους που τους αγαπούν.
6,33 καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι.
6,33 Και εάν κάνετε το καλόν εις εκείνους μόνον που σας ευεργετούν, ποία ανταμοιβή εκ μέρους του Θεού σας ανήκει; Διότι και οι αμαρτωλοί το ίδιον κάμνουν.
6,34 καὶ ἐὰν δανείζητε παρ᾿ ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα.
6,34 Και εάν δανείζετε εις εκείνους, από τους οποίους περιμένετε να πάρετε πίσω τα δανεικά, ποία ευμένεια και ανταπόδοσις από τον Θεόν σας αρμόζει; Διότι και οι αμαρτωλοί δανείζουν τους αμαρτωλούς, δια να λάβουν από αυτούς ομοίας εξυπηρετήσεις εις την ανάγκην των.
6,35 πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς.
6,35 Αλλά σεις να αγαπάτε τους εχθρούς σας, να ευργετήτε και να δανείζετε, χωρίς να αποβλέπετε εις καμμίαν ανταπόδοσιν και θα είναι ο μισθός σας πολύς και θα είσθε εις την βασιλείαν των ουρανών παιδιά του Υψίστου, διότι και αυτός είναι αγαθός και ευργετικός και προς αυτούς ακόμη τους αχαρίστους και πονηρούς.
6,36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί.
6,36 Γινεσθε λοιπόν εύσπλαχνοι στους γύρω σας ανθρώπους, όπως και ο Πατήρ σας είναι πολυεύσπλαγχνος προς όλους.

6,37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε·
6,37 Και μη κατακρίνετε και δεν θα κατακριθήτε· μη καταδικάζετε τον πλησίον και δεν θα καταδικασθήτε· συγχωρείτε τους άλλους και θα συγχωρηθήτε.
6,38 δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλόν, πεπιεσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.
6,38 Διδετε με προθυμίαν εις εκείνους που έχουν ανάγκην, και θα δοθή εις σας εκ μέρους του Θεού. Δοχείον καλόν που το χρησιμοποιούν ως μέτρον, γεμάτον έως επάνω, στοιβαγμένον δοχείον από το οποίον θα ξεχειλίζη το καλόν περιεχόμενόν του, θα δώσουν εις σας. Διότι με το μέτρον και την διάθεσίν που προσφέρετε τας ευργεσίας σας στους άλλους, με το ίδιον μέτρον θα ανταποδοθή και εις σας από τον Θεόν”.
6,39 Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται;
6,39 Είπε δε και μίαν παραβολήν εις αυτούς· “μήπως ημπορεί ένας τυφλός να οδηγή άλλον τυφλόν; Δεν θα πέσουν και οι δύο εις λάκκον; Πως είναι δυνατόν σεις, αμαρτωλοί και αδύνατοι καθώς είσθε, να κρίνετε άλλους και να καθοδηγήτε άλλους;
6,40 οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ.
6,40 Δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από τον διδάσκαλόν του, εφ' όσον θα εξακολουθή να είναι μαθητής αυτού. Εκείνος δε που θα ακούση όλα όσα έχει να τον διδάξη ο διδάσκαλος, θα καταρτισθή το πολύ τόσον όσον και ο διδάσκαλος αυτού. Εάν δε ο διδάσκαλος είναι αμόρφωτος και τυφλός, όμοιόν του θα αναδείξη και τον μαθητήν.
6,41 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;
6,41 Διατί βλέπεις με προσοχήν το αχυράκι, που είναι στον οφθαλμόν του αδελφού σου, ενώ το δοκάρι που είναι στο μάτι σου, δεν το αντιλαμβάνεσαι;
6,42 ἢ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου, ἀδελφέ, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου, αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ

ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.
6,42 Η πως ημπορείς να λέγης στον αδελφόν σου· αδελφέ, άφησε να βγάλω από το μάτι σου το αχυράκι καθ' ον χρόνον συ δεν βλέπστο δοκάρι, που είναι στο μάτι σου; (Πως τολμάς να κάμης ελέγχους και υποδείξεις, τάχα προς διώρθωσιν, στον αδελφόν σου, ενώ συ παρουσιάζεις βαρύτερα σφάλματα και ελαττώματα;)
6,43 οὐ γάρ ἐστι δένδρον καλὸν ποιοῦν καρπὸν σαπρόν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν ποιοῦν καρπὸν καλόν·
6,43 Διότι δεν υπάρχει δένδρον καλόν, που να κάνη αχρήστους και επιβλαβείς καρπούς ούτε δένδρον σάπιο, που να κάνη καρπόν καλόν. (Ανθρωπος του οποίου τα έργα είναι κακά, δεν είναι δυνατόν να επιδιώξη με αγαθήν διάθεσιν και να προσφέρη καλόν στους άλλους).
6,44 ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται. οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλήν.
6,44 Καθε δένδρον, αν είναι καλόν η κακόν, γνωρίζεται από τον καρπόν του. Διότι δεν μαζεύουν από αγκάθια σύκα, ούτε και τρυγούν από βάτον σταφύλι.
6,45 ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.
6,45 Ο αγαθός άνθρωπος βγάζει από τον αγαθόν θησαυρόν της καρδίας του πάντοτε το αγαθόν, και ο πονηρός άνθρωπος από τον κακόν θησαυρόν της καρδίας του βγάζει τον κακόν και φαύλον. Διότι το στόμα λαλεί από το περίσσευμα, που ξεχύνεται από την καρδίαν (Μονον ο αγαθός άνθρωπος ημπορεί να υποδεικνύη το αγαθόν και να γίνη ο καλός οδηγός των πλανωμένων).
6,46 Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε Κύριε, καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;
6,46 Διατί δε με καλείτε, Κυριε, Κυριε, και δεν πράττετε αυτά που λέγω; Διατί άλλα ομολογείτε με το στόμα, και άλλα παρουσιάζεται με τα έργα σας;
6,47 πᾶς ὁ ἐρχόμενος πρός με καὶ ἀκούων μου τῶν λόγων καὶ ποιῶν αὐτούς, ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος·
6,47 Καθένας που έρχεται κοντά μου και ακούει το λόγιά μου και τηρεί αυτά, θα σας δείξω εγώ με τι είναι όμοιος.

6,48 ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς καὶ ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δὲ γενομένης προσέῤῥηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.
6,48 Είναι όμοιος με συνέτον άνθρωπον, που κτίζει σπίτι και ο οποίος έσκαψε και επροχώρησε βαθειά και έβαλε θεμέλιον εις βράχον. Οταν δε έγινε πλημμύρα, έπεσε ορμητικά το ποτάμι στο σπίτι εκείνο και δεν ημπόρεσε να το κλονίση, διότι είχε θεμελιωθή επάνω στον ασάλευτον βράχον.
6,49 ὁ δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ᾗ προσέῤῥηξεν ὁ ποταμός, καὶ εὐθὺς ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.
6,49 Αυτός δε που ήκουσε τα λόγια μου και δεν τα εφήρμοσε, είναι όμοιος με ασύνετον άνθρωπον, που οικοδόμησε το σπίτι του στο χώμα, χωρίς θεμέλιον. Εις αυτό εχτύπησε ορμητικά το ποτάμι και αμέσως εκρημνίσθη και έγινε ρήγμα μεγάλο και ανεπανώρθοτον στο σπίτι εκείνο. (Ο πιστός αντιμετωπίζει με σταθερότητα τους πειρασμούς και μένει ακλόνητος. Ο ολιγόπιστος παρασύρεται.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 7

7,1 Ἐπεὶ δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναούμ.
7,1 Οταν δε ετελείωσε ο Κυριος όλα τα λόγια αυτά προς το πλήθος, που με προσοχήν τον ήκουε, εισήλθε εις την Καπερναούμ.
7,2 Ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων ἤμελλε τελευτᾶν, ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.
7,2 Καποιου δε εκατοντάρχου ο δούλος ήτο ασθενής πολύ βαρειά και επρόκειτο να αποθάνη. Και ο δούλος αυτός ήτο δια την τιμιότητα και υπακοήν του πολύ αγαπητός στον εκατόνταρχον.
7,3 ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

7,3 Οταν δε ο εκατόνταρχος επληροφορήθηκε περί του Ιησού, έστειλε προς αυτόν μερικούς πρεσβυτέρους των Ιουδαίων, παρακαλών αυτόν να έλθη και σώση τον δούλον του.
7,4 οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξει τοῦτο.
7,4 Αυτοί δε, αφού ήλθαν στον Ιησούν, τον παρακαλούσαν με θερμόν ενδιαφέρον και επιμονήν λέγοντες, ότι αξίζει ο εκατόνταρχος να του κάμης αυτήν την χάριν,
7,5 ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ᾠκοδόμησεν ἡμῖν.
7,5 διότι αγαπά το έθνος μας και με ιδικά του χρήματα έκτισε την συναγωγήν.
7,6 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος φίλους λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλου· οὐ γάρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·
7,6 Ο δε Ιησούς επήγαινε μαζή με αυτούς. Και όταν επλησίαζε στο σπίτι, έστειλε προς αυτόν ο εκατόνταρχος μερικούς φίλους του και του είπε· “Κυριε, μη ενοχλείσαι· διότι δεν είμαι εγώ άξιος να εισέλθης κάτω από την στέγην μου.
7,7 διὸ οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρός σε ἐλθεῖν· ἀλλ᾽ εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.
7,7 Δι' αυτό και ούτε τον ευατόν μου έκρινα άξιον να έλθω προς σε. Αλλά πες μόνον λόγον, δώσε προσταγήν και θα θεραπευθή αμέσως ο υπηρέτης μου.
7,8 καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ᾽ ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.
7,8 Διότι και εγώ είμαι άνθρωπος, που θέτω τον ευατόν μου κάτω από την εξουσίαν των ανωτέρων μου, έχω όμως και εγώ υπό την εξουσίαν μου στρατιώτας και λέγω στούτον, πήγαινε και πηγαίνει και στον άλλον, έλα και έρχεται και στον υπηρέτην μου, κάμε τούτο και το κάμνει. Πολύ περισσότερον ο ιδικός σου λόγος θα γίνη αμέσως έργον”.

7,9 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασεν αὐτόν, καὶ στραφεὶς τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.
7,9 Οταν ήκουσε αυτά ο Ιησούς, εθαύμασε τον εκατόνταρχον, και αφού εγύρισε προς τον λαόν, που ακολουθούσε, είπε· “σας λέγω ότι ούτε μεταξύ των Ισραηλιτών, που είναι παρασκευασμένοι από τον νόμον και τους προφήτας, δεν ευρήκα τόσον μεγάλην πίστιν”. (Αμέσως δε την στιγμήν εκείνην εθεράπευσε με την άπειρόν του δύναμιν τον δούλον, χωρίς να τον επισκεφθή στο σπίτι”.
7,10 καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντες εἰς τὸν οἶκον εὗρον τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντα.
7,10 Και όταν οι απεσταλμένοι του εκατοντάρχου επέστρεψαν στο σπίτι, ευρήκαν τον ασθενή δούλον εντελώς υγιή.
7,11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολύς.
7,11 Επειτα από αυτά, επήγαινε ο Ιησούς προς την πόλιν Ναΐν. Και μαζή του επήγαιναν αρκετοί μαθηταί του και λαός πολύς.
7,12 ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.
7,12 Μολις δε επλησίασε εις την πύλην της πόλεως και ιδού εγίνετο η εκφορά ενός νεκρού, ο οποίος ήτο μονογενής υιός εις μητέρα χήραν και αποστράτευτον και πολύς λαός με πολλήν συμπάθειαν προς αυτήν παρακολουθούσε μαζή της την κηδείαν.
7,13 καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾿ αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε·
7,13 Και όταν την είδε ο Κυριος, την ευσπλαγχνίσθη και της είπε· “μη κλαίεις”.
7,14 καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.
7,14 Και αφού επλησίασε, ήγγισε το φέρετρον, ενώ εκείνοι που το εκρατούσαν εσταμάτησαν, και είπε· “νεανίσκε, εις σε λέγω· Σηκω”.
7,15 καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.
7,15 Και αμέσως εσηκώθη και εκάθισε ο νεκρός και ήρχισε να ομιλή. Ο δε Ιησούς έδωκε αυτόν εις την μητέρα του.

7,16 ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.
7,16 Και κατέλαβε φόβος όλους και εδόξαζαν τον Θεόν λέγοντες ότι “προφήτης μέγας παρουσιάσθη μεταξύ μας και ότι ο πανάγαθος Θεός επεσκέφθηκε τον λαόν του”.
7,17 καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ.
7,17 Και διεδόθη το γεγονός της αναστάσεως του νεκρού εκ μέρους του Χριστού εις όλην την Ιουδαίαν και εις τας πλησίον γειτονικάς χώρας. (Οτι δηλαδή ο Ιησούς με ένα λόγον, χωρίς καμμίαν δυσκολίαν και χρονοτριβή ανέστησε τον νεκρόν).
7,18 Καὶ ἀπήγγειλαν Ἰωάννῃ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ πάντων τούτων.
7,18 Και οι μαθηταί του Ιωάννου ανέφεραν στον Ιωάννην, τον φυλακισμένον, όλα αυτά τα καταπληκτικά θαύματα, που έκανε ο Ιησούς.
7,19 καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν λέγων· σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
7,19 Και ο Ιωάννης, αφού εκάλεσε δύο από τους μαθητάς του, τους έστειλε προς τον Ιησούν λέγων· “συ είσαι ο Μεσσίας, που τώρα έρχεται, η πρέπει να περιμένωμεν κανέναν άλλον; (Και έκαμε αυτό ο Ιωάννης δια να θέση εις επαφήν τους μαθητάς του με τον Κυριον και τους στηρίξη έτσι εις την πίστιν).
7,20 παραγενόμενοι δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες εἶπον· Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀπέσταλκεν ἡμᾶς πρός σε λέγων· σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
7,20 Αφού δε ήλθαν προς αυτόν οι άνθρωποι αυτοί του είπον· “ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μας έστειλε εις σε, λέγων· Συ είσαι ο Μεσσίας που έρχεται η πρέπει να περιμένωμεν άλλον;”
7,21 ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέπειν.
7,21 Κατά την ώραν δε εκείνην ο Ιησούς εθεράπευσε πολλούς από ασθενείας και από βασανιστικάς παθήσεις και από πονηρά πνεύματα. Και εις πολλούς τυφλούς εχάρισε το φως των.

7,22 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ εἴδετε καὶ ἠκούσατε· τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·
7,22 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· "πηγαίνετε και αναφέρετε στον Ιωάννην αυτά, που είδατε και ηκούσατε· ότι δηλαδή τυφλοί ξαναβλέπουν, χωλοί περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουν, νεκροί ανασταίνονται, πτωχοί και ταπεινοί άνθρωποι ακούουν και δέχονται το χαροποιόν μήνυμα της βασιλείας των ουρανών.
7,23 καὶ μακάριός ἐστιν ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.
7,23 Και μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος δεν θα κλονισθή εις την πίστιν του εξ αιτίας της πτωχής και ταπεινής εμφανίσεώς μου".
7,24 ἀπελθόντων δὲ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς ὄχλους περὶ Ἰωάννου· τί ἐξεληλύθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;
7,24 Οταν δε ανεχώρησαν οι μαθηταί του Ιωάννου, ήρχισεν να λέγη ο Κυριος εις τα πλήθη του λαού δια τον Ιωάννην· "τι εβγήκατε εις την έρημον να ιδήτε; Καλάμι που το σαλεύει εδώ κι' εκεί ο άνεμος; Μηπως εβγήκατε να ιδήτε κανένα άνθρωπον άστατον, που παρασύρεται από τας γνώμας του ενός και του άλλου και προσπαθεί να συμφωνή με όλους; Οχι βέβαια.
7,25 ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσίν.
7,25 Αλλά τι εξήλθατε να ιδήτε; Ανθρωπον κοσμικόν και μαλθακόν, ενδεδυμένον μαλακά και ακριβά φορέματα; Ιδού, αυτοί που φορούν τα πολύτιμα και φανταχτερά ενδύματα και ζουν μίαν τρυφηλήν και αμαρτωλήν ζωήν, μένουν εις τα βασιλικά ανάκτορα.
7,26 ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.
7,26 Αλλά τι εβγήκατε να ιδήτε; Προφήτην; Βεβαίως, ναι· σας λέγω ότι αυτός είναι πολύ περισσότερον από προφήτης.
7,27 οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέγραπται, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου·

7,27 Αυτός είναι, δια τον οποίον έχει γραφή από τον προφήτην Μαλαχίαν· Ιδού εγώ, λέγει ο Θεός, αποστέλλω τον αγγελιοφόρον μου, ολίγον ενωρίτερα από σε, ο οποίος θα προετοιμάση έμπροσθέν σου τον δρόμον, θα προπαρασκευάση δηλαδή τας καρδίας των ανθρώπων να σε δεχθούν.
7,28 λέγω γὰρ ὑμῖν, μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μείζων αὐτοῦ ἐστι.
7,28 Διότι σας λέγω, ότι μεταξύ των ανθρώπων τους οποίους έως τώρα εγέννησαν αι γυναίκες, κανείς δεν υπάρχει μεγαλύτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν. Αλλά πρέπει να ξέρετε και τούτο, ότι ο πλέον ταπεινός και άσημος πολίτης της βασιλείας του Θεού, το ελάχιστον μέλος της Εκκλησίας μου, είναι, ως προς την σωτηρίαν και τα θεία χαρίσματα, που θα παίρνη μέσα εις την Εκκλησίαν, ανώτερος από τον Ιωάννην τον Βαπτιστήν, ο οποίος δεν επήρε ακόμη τας ανεκτιμήτους αυτάς δωρεάς”.
7,29 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκούσας καὶ οἱ τελῶναι ἐδικαίωσαν τὸν Θεόν, βαπτισθέντες τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·
7,29 Και όλος ο λαός και αυτοί ακόμη οι τελώναι, που είχαν ακούσει τον Ιωάννην, με το να βαπτισθούν το βάπτισμα του Ιωάννου και να μετανοήσουν, όπως εκείνος είπεν, απέδειξαν ότι σαφώς και δικαίως ενήργησε ο Θεός.
7,30 οἱ δὲ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠθέτησαν εἰς ἑαυτούς, μὴ βαπτισθέντες ὑπ᾽ αὐτοῦ.
7,30 Αντιθέτως δε οι Φαρισαίοι και οι νομικοί, που εθεωρούντο ενάρετοι και γνώσται της Αγίας Γραφής, απέδειξαν δια τον εαυτόν των μάταιον και ανωφελές το σχέδιον του Θεού προς σωτηρίαν του ανθρώπου. Εθεώρησαν ματαίαν την αποστολήν του Προδρόμου, αφού ούτε το κήρυγμα ούτε το βάπτισμά του εδέχθησαν.
7,31 Τίνι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ τίνι εἰσὶν ὅμοιοι;
7,31 “Με τι λοιπόν να παρομοιάσω τους ανθρώπους της γενεάς αυτής; Με ποιόν είναι όμοιοι;
7,32 ὅμοιοί εἰσι παιδίοις τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις καὶ προσφωνοῦσιν ἀλλήλοις καὶ λέγουσιν· ηὐλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε, ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκλαύσατε.

7,32 Ομοιάζουν με άτακτα αργόσχολα παιδιά, που κάθονται εις την αγοράν και φωνάζουν μεταξύ των και λέγουν· Σας επαίξαμεν με τον αυλόν χαρούμενους σκοπούς και δεν εχορέψατε, σας ετραγουδήσαμε μοιρολόγια και δεν εκλάψατε. Ούτε με το ένα ούτε με το άλλο δεν σας ικανοποιήσαμεν.
7,33 ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς μήτε ἄρτον ἐσθίων μήτε οἶνον πίνων, καὶ λέγετε· δαιμόνιον ἔχει.
7,33 Ετσι και σεις που δεν πιστεύετε. Διότι ήλθεν ο Ιωάννης ο βαπτιστής, ο οποίος, νηστευτής και ασκητής καθώς ήτο, ούτε ψωμί έτρωγε ούτε κρασί έπινε, και λέγετε· Εχει δαιμόνιον.
7,34 ἐλήλυθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων, καὶ λέγετε· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.
7,34 Ηλθεν ο υιός του ανθρώπου, ο οποίος τρώγει και πίνει, όπως κάθε κοινωνικός και συνετός άνθρωπος, και λέγετε· Ιδού άνθρωπος φάγος και οινοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών.
7,35 καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων.
7,35 Και έτσι η θεία σοφία εθαυμάσθη από τα τέκνα της ως δικαία, διότι ορθώς εις κάθε περίστασιν ενεργεί, χρησιμοποιούσα τας αρίστας και δικαιοτάτας μεθόδους δια την σωτηρίαν των ανθρώπων”.
7,36 Ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ᾿ αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη.
7,36 Τον παρακαλούσε δε κάποιος από τους Φαρισαίους να φάγη μαζή του. Και αφού εισήλθεν στο σπίτι του Φαρισαίου, εξηπλώθη, κατά συνήθειαν που επικρατούσε τότε, πλησίον της τραπέζης του φαγητού.
7,37 καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει ἥτις ἦν ἁμαρτωλός, καὶ ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου
7,37 Και ιδού μία γυναίκα της πόλεως αυτής, η οποία ήτο αμαρτωλή, όταν επληροφορήθη ότι ο Ιησούς τρώγει εις την οικίαν του Φαρισαίου, έφερε ένα αλαβάστρινον δοχείον γεμάτο μύρον.
7,38 καὶ στᾶσα ὀπίσω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ.

7,38 Και αφού εστάθη πίσω, πλησίον στους πόδας του Ιησού, ανελύθη εις δάκρυα και ήρχισεν να βρέχη τους πόδας του με τα δάκρυά της, και να τους σπογγίζη με τας τρίχας της κεφαλής της. Συγρόνως δε εφιλούσε συνεχώς με βαθείαν ευλάβειαν τους πόδας του και τους ήλειφε με μύρον.
7,39 ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι.
7,39 Οταν δε ο Φαρισαίος, που τον είχε καλέσει στο γεύμα, είδε το γεγονός αυτό, είπε μέσα του· Εάν αυτός ήτο προφήτης, θα εγνώριζε ποίας διαγωγής είναι η γυναίκα αυτή που τον εγγίζει, θα εγνώριζε δηλαδή ότι είναι αμαρτωλή.
7,40 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν, ὁ δέ φησι· διδάσκαλε, εἰπέ.
7,40 Και ο Ιησούς απαντών στους διαλογισμούς αυτούς του Σιμωνος είπε· “Σιμων, έχω κάτι να σου πω”. Εκείνος δε είπε· “διδάσκαλε, λέγε”.
7,41 δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι. ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.
7,41 “Ησαν δύο χρεωφειλέται προς κάποιον δανειστήν. Ο ένας του εχρεωστούσε πεντακόσια δηνάρια ο δε άλλος πενήντα.
7,42 μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο· τίς οὖν αὐτῶν, εἰπέ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;
7,42 Επειδή δε δεν είχαν αυτοί να εξοφλήσουν το χρέος των, ο δανειστής το εχάρισε και στους δύο. Πες μου. ποιός από τους δύο θα τον αγαπήση περισσότερον;”
7,43 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπεν· ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ὀρθῶς ἔκρινας.
7,43 Απεκρίθη δε ο Σιμων και είπε· νομίζω, ότι εκείνος στον οποίον εχάρισε το μεγαλύτερον χρέος”. Ο δε Ιησούς του είπε· “ορθή είναι η κρίσις σου”.
7,44 καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τῷ Σίμωνι ἔφη· βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε.

7,44 Και αφού εγύρισε προς την γυναίκα, είπε στον Σιμωνα· “βλέπεις αυτήν την γυναίκα; Ηλθα στο σπίτι σου και δεν μου έδωσες νερό να δια το πλύσιμο των ποδιών μου. Αυτή όμως έβρεξε τα πόδια μου με τα δάκρυα της και τα εσπόγγισε με τας τρίχας της κεφαλής της.
7,45 φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ ἀφ᾿ ἧς εἰσῆλθεν οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας.
7,45 Συ δεν μου έδωσες φίλημα, όπως συνηθίζουν δια τον κάθε φιλοξενούμενον· αυτή δε από την ώραν που εμπήκε στο σπίτι, δεν έπαυσε με πολλήν ευλάβειαν να καταφιλή τους πόδας μου.
7,46 ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.
7,46 Συ δεν μου άλειψες την κεφαλήν ούτε με απλό λάδι. Αυτή δε μου άλειψε τους πόδας με πανάκριβο μύρον.
7,47 οὗ χάριν λέγω σοι, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ.
7,47 Ενεκα δε τούτου ακριβώς σου λέγω ότι είναι συγχωρημέναι αι πολλαί αυτής αμαρτίαι, διότι ηγάπησε πολύ εμέ τον Λυτρωτήν, και επόθησε βαθύτατα την λύτρωσίν της. Εκείνος δε που νομίζει ότι ολίγον χρέος έχει απέναντι του Θεού, ολίγον αγαπά”.
7,48 εἶπε δὲ αὐτῇ· ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι.
7,48 Είπε δε προς αυτήν ο Ιησούς· “είναι συγχωρημέναι αι αμαρτίαι σου”
7,49 καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἁμαρτίας ἀφίησιν;
7,49 Και αυτοί, που παρεκάθηντο μαζή του στο τραπέζι ήρχισαν να σκέπτωνται και να λέγουν από μέσα των· “ποιός είναι αυτός, ο οποίος και αμαρτίας ακόμη συγχωρεί;”
7,50 εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.
7,50 Είπε δε προς την γυναίκα ο Ιησούς· “η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε με ειρηνική και καθαράν την καρδίαν σου στον δρόμον της ειρήνης”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 8

8,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ,
8,1 Κατά τον χρόνον που ακολούθησε, επερνούσε ο Κυριος την μίαν μετά την άλλην, κάθε πόλιν και χωρίον και εκήρυττε και εδίδασκε το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Μαζή δε με αυτόν ήσαν και οι δώδεκα μαθηταί,
8,2 καὶ γυναῖκές τινες αἳ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ᾿ ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει,
8,2 και μερικαί γυναίκες αι οποίαι είχαν θεραπευθή υπ' αυτού από νόσους και βασανιστικές παθήσεις και από πνεύματα πονηρά και από ασθενείας η Μαρία, η οποία ελέγετο Μαγδαληνή και από την οποίαν είχαν εκδιωχθή με την δύναμιν του Κυρίου επτά δαιμόνια
8,3 καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρῴδου, καὶ Σουσάννα καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.
8,3 και η Ιωάννα, σύζυγος του Χουζά, ο οποίος ήτο οικονομικός διαχειριστής του Ηρώδου και η Σουσάννα και άλλαι πολλαί, αι οποίαι υπηρετούσαν αυτόν και προσέφεραν δια την συντήρησιν αυτού και των Αποστόλων από τα υπάρχοντά των.
8,4 Συνιόντος δὲ ὄχλου πολλοῦ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτὸν εἶπε διὰ παραβολῆς·
8,4 Ενώ δε εμαζεύετο πολύς λαός και από κάθε πόλιν ήρχοντο προς αυτόν, είπεν ο Κυριος διδασκαλίαν με παραβολήν.
8,5 ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό·
8,5 “Εβγήκε ο σπορεύς στο χωράφι, δια να σπείρη τον σπόρον του. Και καθώς αυτός έσπερνε, άλλο μεν μέρος του σπόρου έπεσε κοντά στον δρόμον, κατεπατήθη από τους διαβάτας και τα πτηνά του ουρανού το κατέφαγαν.
8,6 καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·
8,6 Και άλλο έπεσε εις την πετρώδη γην και αφού εφύτρωσε, εξηράνθη, διότι δεν είχε υγρασίαν.

8,7 καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό.
8,7 Και άλλο έπεσε ανάμεσα εις αγκάθια και καθώς εβλάστησαν και εμεγάλωσαν τα αγκάθια, το έπνιξαν εντελώς.
8,8 καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθήν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
8,8 Και άλλο έπεσεν εις την εύφορον και καλήν γην και αφού εφύτρωσε, έκαμε καρπόν εκατονταπλάσιον". Ενώ δε έλεγε αυτά, είπε με φωνήν μεγάλην· "Εκείνος που έχει αυτιά πνευματικά, δια να ακούη την αλήθειαν του Θεού, ας ακούη αυτά που εγώ διδάσκω".
8,9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη;
8,9 Τον ερωτούσαν δε οι μαθηταί του λέγοντες· "ποιό είναι το νόημα αυτής της παραβολής;"
8,10 ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.
8,10 Αυτός δε είπεν· "εις σας που έχετε αγαθήν διάθεσιν, εδόθη από τον Θεόν το προνόμιον και η χάρις να γνωρίζετε τας μυστηριώδεις αληθείας της βασιλείας του Θεού. Τους άλλους δε (επειδή δεν έχουν αγαθήν διάθεσιν και ενδιαφέρον να ακούσουν και δεχθούν την αλήθειαν και δια να τους προφυλάξω από την μεγάλη ευθύνην, που θα είχαν ενώπιον του Θεού, αν εκαταλάβαιναν και περιφρονούσαν τας θείας αληθείας) τους διδάσκω με παραβολάς, ώστε, ενώ βλέπουν να μη ημπορούν να εισχωρήσουν στο βαθύτερον νόημα, και ενώ ακούουν να μη ημπορούν να ενοήσουν την αλήθειαν.
8,11 ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·
8,11 Το νόημα δε της παραβολής αυτής είναι το εξής· Ο σπόρος συμβολίζει τον λόγον του Θεού.
8,12 οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδόν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.
8,12 Εκείνοι δε που ομοιάζουν προς το έδαφος κοντά στον δρόμον, είναι όσοι ήκουσαν και δεν επρόσεξαν τον λόγον του Θεού. Επειτα

έρχεται ο διάβολος και παίρνει τον λόγον από την καρδία των, δια να μην πιστεύσουν και σωθούν.
8,13 οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἳ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.
8,13 Εκείνοι δε που συμβολίζονται με την πετρώδη γην, είναι όσοι όταν ακούσουν δέχονται με χαράν τον λόγον του Θεού, δεν έχουν όμως βαθειές ρίζες εις την καρδία των και δι' αυτό ολίγον καιρόν πιστεύουν και εις εποχήν πειρασμού απομακρύνονται από την πίστιν.
8,14 τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.
8,14 Το δε μέρος του σπόρου, που έπεσε εις τα αγκάθια, συμβολίζει εκείνους οι οποίοι, όταν ήκουσαν τον λόγον του Θεού, τον εδέχθησαν και επροσπάθησαν να τον τηρήσουν με κάποιαν προθυμίαν, αλλά πνίγονται από αγωνιώδεις φροντίδας δια την απόκτησιν πλούτου και από τας υλιστικάς απολαύσεις της ζωής αυτής, και έτσι δεν προχωρούν μέχρι τέλους, ώστε να έχουν καλούς και μονίμους καρπούς.
8,15 τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.
8,15 Το δε μέρος του σπόρου, που εσπάρθηκε εις την εύφορον γην, συμβολίζει τους καλοπροαιρέτους ανθρώπους, οι οποίοι με καλήν και αγαθήν καρδίαν, αφού ήκουσαν τον λόγον του Θεού, τον κρατούν με προσοχήν και ευλάβειαν μέσα των και έχουν ως καρπούς τα έργα της αρετής μαζή με την υπομονήν, την οποίαν θα δεικνύουν εις διαφόρους θλίψεις και περιπετείας.
8,16 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας καλύπτει αὐτὸν σκεύει ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν, ἀλλ᾽ ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς.
8,16 Κανείς δε, όταν ανάψη λύχνον, δεν τον σκεπάζει με δοχείον ούτε τον βάζει κάτω από το κρεββάτι, αλλά επάνω στον λυχνοστάτην, ώστε όσοι εισέρχονται να βλέπουν το φως. Και η διδασκαλία μου είναι φως επί την λυχνίαν, ώστε όσοι θέλουν να βλέπουν που και πως να προχωρούν.

8,17 οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερὸν ἔλθῃ.
8,17 Δεν υπάρχει κρυπτόν, το οποίον δε θα γίνη φανερόν και μυστικόν, το οποίον δε θα γίνη γνωστόν και δε θα φανερωθή. Αυτό συμβαίνει και με την διδασκαλία μου, η οποία οπωσδήποτε θα γίνη γνωστή εις όλον τον κόσμον.
8,18 βλέπετε οὖν πῶς ἀκούετε· ὃς γὰρ ἐὰν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ ὃς ἐὰν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ.
8,18 Λοιπόν σεις, που σαν Απόστολοι της οικουμένης θα την διαδώσετε, προσέχετε πως την ακούετε. (Να την ακούετε με ακλόνητον πίστιν, δια να την κάμετε κτήμα σας). Διότι εις εκείνον που κατέχει την αλήθειαν, θα του δοθή πλουσιωτέρα και καθαρωτέρα. Ενώ από εκείνον που από αδιαφορίαν δεν κατέχει την αλήθειαν, θα του αφαιρεθή και αυτό που νομίζει ότι έχει”.
8,19 Παρεγένοντο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.
8,19 Ενώ δε εδίδασκε, ήλθον προς αυτόν η μητέρα του και οι νομιζόμενοι αδελφοί του και δεν ημπορούσαν να τον πλησιάσουν, ένεκα του λαού, που τον περιεστοίχιζε.
8,20 καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων· ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες.
8,20 Και μερικοί ανήγγειλαν εις αυτόν ότι “η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκονται έξω και θέλουν να σε ιδούν”.
8,21 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτόν.
8,21 Αυτός δε απεκρίθη και τους είπε· “μητέρα μου και αδελφοί μου είναι αυτοί, οι οποίοι ακούουν τον λόγον του Θεού και τον τηρούν εις την ζωήν των”.
8,22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης· καὶ ἀνήχθησαν.
8,22 Μιαν δε από τας ημέρας αυτάς, εμπήκε ο Ιησούς εις κάποιο πλοίον μαζή με τους μαθητάς του και είπε εις αυτούς· “ας περάσωμεν στο απέναντι μέρος της λίμνης”. Και ανοίχθησας εις την λίμνην.

8,23 πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε. καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην, καὶ συνεπληροῦντο καὶ ἐκινδύνευον.
8,23 Ενώ δε αυτοί έπλεαν, απεκοιμήθη· και κατέβη αιφνιδίως από τα γύρω βουνά άνεμος σφοδρός, θύελλα μεγάλη εις την λίμνην. Κυματα δε μεγάλα έσπαζαν στο πλοίον και νερά ολοένα περισσότερα εισωρμούσαν εις αυτό, ώστε εκινδύνευαν να πνιγούν.
8,24 προσελθόντες δὲ διήγειραν αὐτὸν λέγοντες· ἐπιστάτα ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα! ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος, καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη.
8,24 Οι δε μαθηταί προσήλθον στον Ιησούν, τον εξύπνησαν και του είπαν· “διδάσκαλε διδάσκαλε, χανόμαστε!” Αυτός δε εσηκώθηκε, διέταξε τον άνεμον και την θαλασσοταραχήν, και έπαυσαν, και έγινε αμέσως γαλήνη.
8,25 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ποῦ ἐστιν ἡ πίστις ὑμῶν; φοβηθέντες δὲ ἐθαύμασαν λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;
8,25 Είπε δε εις αυτούς· “που είναι η πίστις σας; Τοσα και τόσα θαύματα με είδατε να κάμνω και ακόμα δεν επιστέψατε με όλην σας την καρδιά εις εμέ;” Αυτοί κατ' αρχάς εκυριεύθησαν από φόβον και δέος εμπρός εις την δύναμιν του Κυρίου, έπειτα δε από μεγάλον θαυμασμόν και έλεγαν μεταξύ των, “ποιός άρά γε είναι αυτός; Διότι διατάσσει τους ανέμους και τα κύματα και υπακούουν εις αυτόν”!
8,26 Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας.
8,26 Επειτα από αυτά έπλευσαν και αγκυροβόλησαν εις την χώραν των Γαδαρηνών, η οποία είναι αντίπερα από την Γαλιλαίαν.
8,27 ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς μνήμασιν.
8,27 Οταν δε ο Ιησούς εβγήκεν εις την ξηράν, τον συνάντησεν ένας άνθρωπος της πόλεως εκείνης, ο οποίος είχε μέσα του δαιμόνια από πολλά χρόνια και δεν εφορούσε ένδυμα και δεν έμενε σε σπίτι, αλλά μέσα εις τα μνήματα.
8,28 ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μή με βασανίσῃς.

8,28 Οταν όμως είδε τον Ιησούν εκραύγασε δυνατά, έπεσεν εις τα πόδια του και με φωνήν μεγάλην είπε· “ποία σχέσις υπάρχει ανάμεσα εις εμέ και σε, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσης και μη με κλείσης από τώρα στον φρικτόν Αδην”.
8,29 παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.
8,29 Είπε δε αυτά ο δαιμονιζόμενος, διότι ο Χριστός διέταξε το ακάθαρτον πνεύμα να βγη και να φύγη από τον άνθρωπον, επειδή από πολλά χρόνια τον είχεν αρπάξει και κυριεύσει. Οι δε άλλοι άνθρωποι, ένεκα της αγριότητος αυτού, τον έδεναν με αλυσίδες και με ισχυρά δεσμά εις τα πόδια, δια να τον φυλάσσουν, ώστε να μη επιτίθεται και κακοποιή τους άλλους. Αλλά αυτός έσπαζε τα δεσμά και ωδηγείτο βιαίως από τον δαίμονα εις ερημικούς τόπους.
8,30 ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοί ἐστιν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν·
8,30 Τον ερώτησε δε ο Ιησούς, λέγων· “ποιό είναι το όνομά σου;” Εκείνος δε απήντησε· “λεγεών”. Διότι πολλά δαιμόνια είχαν εισέλθει στον άνθρωπον αυτόν.
8,31 καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.
8,31 Και παρακαλούσαν τα δαιμόνια αυτόν, να μη τα διατάξη και πάνε εις τα τρίσβαθα του Αδου.
8,32 ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.
8,32 Ητο δε εκεί μία αγέλη με πολλούς χοίρους, που έβοσκαν στο βουνό· και τον παρακαλούσαν τα δαιμόνια να τους δώση την άδειαν να μπουν εις εκείνους τους χοίρους. Και τους το επέτρεψεν ο Κυριος (διότι κατά λόγον δικαιοσύνης έπρεπε να τιμωρηθούν με την απώλειαν των χοίρων οι ιδιοκτήται των, επειδή τους έτρεφαν, μολονότι αυτό απηγορεύετο από τον μωσαϊκόν νόμον).
8,33 ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν

λίμνην καὶ ἀπεπνίγη.
8,33 Αφού δε εξήλθον τα δαιμόνια από τον άνθρωπον, εμπήκαν στους χοίρους και ώρμησε ασυγκράτητο όλο το καπάδι επάνω στον κρυμνόν, ερρίφθη από εκεί εις την θάλασσαν και επνίγησαν οι χοίροι.
8,34 ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.
8,34 Οταν δε οι βοσκοί είδαν το γεγονός αυτό, έφυγαν και το ανήγγειλαν εις την πόλιν και εις όσους συναντούσαν, από αυτούς που έμεναν στους αγρούς.
8,35 ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ᾿ οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν.
8,35 Εβγήκαν δε από την πόλιν οι άνθρωποι, δια να ίδουν αυτό που έγινε. Ηλθαν στον Ιησούν και είδαν τον άνθρωπον, από τον οποίον είχαν βγη τα δαιμόνια, να κάθεται κοντά εις τα πόδια του Ιησού, ντυμένος, ήρεμος και φρόνιμος, και εφοβήθησαν.
8,36 ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς.
8,36 Είχαν δε διηγηθή εις αυτούς εκείνοι που είδαν το γεγονός, πως ελευθερώθηκε ο δαιμονιζόμενος.
8,37 καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ᾿ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.
8,37 Και όλον το πλήθος της περιοχής των Γαδαρηνών τον παρεκάλεσαν να φύγη από αυτούς, διότι είχαν κυριευθή από μεγάλον φόβον, δια την τιμωρίαν που τους επεβλήθη. Ενοχοι δε και δι' άλλα καθώς ήσαν, εφοβούντο πολύ και άλλας τιμωρίας. Ο δε Ιησούς εμπήκε στο πλοίον και επέστρεψε.
8,38 ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνήρ, ἀφ᾿ οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων·
8,38 Παρακαλούσε δε αυτόν ο άνθρωπος, από τον οποίον είχαν βγη τα δαιμόνια, να μένη μαζή του. Ο Ιησούς όμως τον έστειλε ειρηνικά εις την πόλιν του, λέγων·
8,39 ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. καὶ ἀπῆλθε καθ᾿ ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

8,39 “γύρισε στο σπίτι σου και να διηγήσαι όσα έκαμε εις σε ο Θεός”. Και εκείνος έφυγε και διαλαλούσε εις όλην την πόλιν, όσα ο Ιησούς έκαμε εις αυτόν.
8,40 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν.
8,40 Οταν δε επέστρεψε ο Ιησούς, τον υπεδέχθη με ενθουσιασμόν ο λαός, διότι όλοι τον επερίμεναν.
8,41 καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,
8,41 Και ιδού, ήλθε κάποιος άνθρωπος, ονόματι Ιάρειος, ο οποίος ήτο και άρχων της συναγωγής. Και αφού έπεσεν εις τα πόδια του Ιησού, τον παρακαλούσε να μεταβή στο σπίτι του,
8,42 ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.
8,42 διότι η μονογενής κόρη, την οποίαν είχε, δώδεκα περίπου ετών, ήτο ετοιμοθάνατος. Καθώς δε ο Ιησούς επήγαινεν στο σπίτι του Ιαείρου, τα πλήθη τον επίεζαν με τον συνωστισμόν των.
8,43 καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ᾿ οὐδενὸς θεραπευθῆναι,
8,43 Και μια γυναίκα, που από δώδεκα έτη υπέφερε από αιμοραγίαν και η οποία είχε εξοδέψει όλην την περιουσίαν της εις ιατρούς, χωρίς να μπορέση να θεραπευθή από κανένα,
8,44 προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς.
8,44 επλησίασε πίσω από τον Ιησούν, ήγγισε την άκρη από το ιμάτιόν του και αμέσως εσταμάτησε η αιμοραγία της.
8,45 καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἁψάμενός μου; ἀρνουμένων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἁψάμενός μου;
8,45 Και είπεν ο Ιησούς· “ποιός είναι αυτός, που με ήγγισε;” Επειδή δε όλοι ηρνούντο, είπεν ο Πετρος και οι μαθηταί που ήσαν μαζή του· “διδάσκαλε, τα πλήθη σε στενοχωρούν και σε πιέζουν ολόγυρα και συ λέγεις ποιός με ήγγισε;”

8,46 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἥψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ᾽ ἐμοῦ.
8,46 Ο δε Ιησούς είπε· “κάποιος με ήγγισε. Διότι εγώ κατάλαβα ότι δύναμις θαυματουργική εβγήκε από εμέ”.
8,47 ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι᾽ ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.
8,47 Η δε γυναίκα, όταν είδε ότι δεν εξέφυγε από την προσοχήν του Ιησού, τρέμουσα από φόβον και ευλάβειαν ήλθε, έπεσε γονατιστή εμπρός του και διηγήθηκε εις αυτόν και εμπρός εις όλον το πλήθος την αιτίαν, δια την οποίαν τον ήγγισεν, όπως επίσης και το γεγονός, ότι εθεραπεύθηκε αμέσως.
8,48 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.
8,48 Ο δε Ιησούς της είπε· “θάρρος, κόρη μου, η πίστις σου σε έχει σώσει· πήγαινε ειρηνική και χαρούμενη, χωρίς την ανησυχίαν και την θλίψιν που είχες προηγουμένως από την ασθένειάν σου”.
8,49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.
8,49 Ενώ δε αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχεται κάποιος από το σπίτι του αρχισυναγώγου λέγων εις αυτόν, ότι “πέθανε η κόρη σου, μη ενοχλείς και μη βάζεις εις κόπον τον διδάσκαλον”.
8,50 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.
8,50 Ο Ιησούς όμως, όταν ήκουσε την είδησιν, είπεν στον αρχισυνάγωγον· “μη φοβείσαι, μόνον πίστευε και θα σωθή η κόρη σου”.
8,51 ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.
8,51 Οταν δε ήλθε στο σπίτι, δεν αφήκε κανένα να μπη, ει μη μόνον τον Πετρον και τον Ιωάννην και τον Ιάκωβον και τον πατέρα της κόρης και την μητέρα.
8,52 ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει.

8,52 Εκλαιαν δε όλοι και οδυρόμενοι εκτυπούσαν τας κεφαλάς και τα στήθη των δια την νεκράν. Ο δε Ιησούς είπε· “μη κλαίετε· δεν απέθανε, αλλά κοιμάται”.
8,53 καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.
8,53 Και τον περιγελούσαν, διότι ήξευραν καλά, ότι η κόρη είχε πεθάνει.
8,54 αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου.
8,54 Αυτός όμως έβγαλε όλους έξω, επιασε το χέρι της και εφώναξε λέγων· “Κορη, σήκω επάνω”.
8,55 καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.
8,55 Και αμέσως η ψυχή της επέστρεψε στο σώμα και αναστήθηκε· και ο Ιησούς διέταξε να της δώσουν να φάγη, δια να αναλάβη τελείως από την εξάντλησιν της ασθενείας που την οδήγησε στον θάνατον.
8,56 καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτοῖς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.
8,56 Και έμειναν εκστατικοί και κατάπληκτοι οι γονείς αυτής. Ο δε Ιησούς παρήγγειλε εις αυτούς, να μη είπουν εις κανένα το γεγονός.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 9

9,1 Συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν·
9,1 Αφού δε εκάλεσε τους δώδεκα μαθητάς του, έδωσεν εις αυτούς δύναμιν και εξουσίαν επί όλων των δαιμονίων, καθώς επίσης και να θεραπεύουν ασθενείας.
9,2 καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας,
9,2 Και έστειλε αυτούς να κηρύσσουν την διδασκαλίαν περί της βασιλείας του Θεού και να θεραπεύουν τους ασθενείς, δια να επιβεβαιώνεται έτσι με τα θαύματα η διδασκαλία των.
9,3 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ῥάβδους μήτε πήραν μήτε ἄρτον μήτε ἀργύριον μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν.

9,3 Και είπεν εις αυτούς· “μη παίρνετε τίποτε στον δρόμον ούτε ράβδους ούτε σάκκον ούτε ψωμί ούτε χρήματα ούτε να έχετε από δύο χιτώνας.
9,4 καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε.
9,4 Και εις όποιο σπίτι μπήτε δια να φιλοξενηθήτε, εκεί να μένετε όλον το διάστημα της παραμονής σας και από εκεί να αναχωρήτε, όταν θα ξεκινάτε δι' άλλην πόλιν.
9,5 καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε εἰς μαρτύριον ἐπ᾽ αὐτούς.
9,5 Και εάν τυχόν μερικοί δεν σας δεχθούν, όταν φεύγετε από την πόλιν εκείνην, τινάξτε καλά και την σκόνην από τα πόδια σας, ως διαμαρτυρίαν εναντίον των και ως έλεγχον αυτών ενώπιον του Θεού”.
9,6 ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.
9,6 Αφού δε εξεκίνησαν οι Απόστολοι, διήρχοντο το ένα μετά το άλλο τα χωριά, κηρύττοντες το Ευαγγέλιον και θεραπεύοντες παντού τους ασθενείς.
9,7 Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὰ γινόμενα ὑπ᾽ αὐτοῦ πάντα, καὶ διηπόρει διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων ὅτι Ἰωάννης ἐγήγερται ἐκ τῶν νεκρῶν,
9,7 Επληροφορήθη δε τότε ο Ηρώδης ο τετράρχης, όλα αυτά που εγίνοντο εκ μέρους του Ιησού και ευρίσκετο εις μεγάλην απορίαν, επειδή ελέγετο από μερικούς, ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αναστήθηκε εκ των νεκρών και κάμνει αυτά τα θαύματα.
9,8 ὑπό τινων δὲ ὅτι Ἠλίας ἐφάνη, ἄλλων δὲ ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.
9,8 Από μερικούς δε ελέγετο, ότι ο Ηλίας εφάνηκε πάλιν εις την γην, από άλλους δε, ότι κάποιος μεγάλος προφήτης από τους αρχαίους ανεστήθη.
9,9 καὶ εἶπεν ὁ Ἡρῴδης· Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα· τίς δέ ἐστιν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ ἀκούω τοιαῦτα; καὶ ἐζήτει ἰδεῖν αὐτόν.
9,9 Και είπεν ο Ηρώδης· “τον Ιωάννην εγώ τον αποκεφάλισα και επομένως δεν ζη πλέον. Αλλά ποιός είναι αυτός, δια τον οποίον εγώ

ακούω ότι πράττει τόσον πολλά και τόσον παράδοξα έργα;” Και εζητούσε να ίδη τον Ιησούν.
9,10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ ὅσα ἐποίησαν. καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ὑπεχώρησε κατ᾿ ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδά.
9,10 Και όταν επέστρεψαν από την περιοδείαν οι Απόστολοι, διηγήθηκαν εις αυτόν όσα έκαμαν. Και ο Ιησούς τους επήρε μαζή του και ανεχώρησε ιδιετέρως με αυτούς εις ένα έρημον τόπον, πλησίον μιας πόλεως που εκαλείτο Βηθσαϊδά.
9,11 οἱ δὲ ὄχλοι γνόντες ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ δεξάμενος αὐτοὺς ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρείαν ἔχοντας θεραπείας ἰάσατο.
9,11 Τα πλήθη όμως, μόλις επληροφορήθησαν, τον ηκολούθησα και αυτός τους εδέχθη και εκύρηττε προς αυτούς περί της βασιλείας το Θεού, και ιάτρευε όσους είχαν ανάγκην θεραπείας.
9,12 Ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα εἶπον αὐτῷ· ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα πορευθέντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς καταλύσωσι καὶ εὕρωσιν ἐπισιτισμόν, ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐσμέν.
9,12 Αλλ' η ημέρα ήρχισε να κλίνη προς την δύσιν. Τον επλησίασαν τότε οι δώδεκα και του είπαν· διάλυσε τα πλήθη του λαού, δια να πάνε εις τα γύρω χωριά και τις αγροτικές κατοικίες να καταλύσουν και να εύρουν τροφάς, δια να φάγουν, διότι εδώ ευρισκόμεθα εις έρημον τόπον”.
9,13 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. οἱ δὲ εἶπον· οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ ἰχθύες δύο, εἰ μήτι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα·
9,13 Είπε δε προς αυτούς ο Ιησούς· “δώστε τους σεις να φάγουν”. Αυτοί δε είπαν· “δεν μας βρίσκονται παρά πάνω από πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, εκτός εάν πάμε ημείς και κυττάξωμεν να αγοράσωμε δι' όλον αυτόν τον λαόν τροφάς”.
9,14 ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι. εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα.
9,14 Διότι οι άνδρες μόνον ήσαν περίπου πέντε χιλιάδες. Είπε δε προς τους μαθητάς του ο Κυριος· “βάλτε τους να καθίσουν καθ'

ομάδας από πενήντα, πενήντα”.
9,15 καὶ ἐποίησαν οὕτω καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.
9,15 Και έκαμαν έτσι οι μαθηταί και έβαλαν όλους να καθίσουν.
9,16 λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς παραθεῖναι τῷ ὄχλῳ.
9,16 Επήρε τότε ο Ιησούς τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια, ύψωσε τα μάτια στον ουρανόν, δια να ευχαριστήση τον Πατέρα, και ευλόγησε τους άρτους. Επειτα τους έκοψε κομμάτια και έδιδε συνεχώς στους μαθητάς, δια να παραθέσουν στον λαόν να φάγη.
9,17 καὶ ἔφαγον καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες, καὶ ἤρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων κόφινοι δώδεκα.
9,17 Και έφαγαν και εχόρτασαν όλοι και εσήκωσαν έπειτα, από ο,τι τους είχε περισσεύσει, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.
9,18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον καταμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί, καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;
9,18 Και ενώ προσηύχετο απομονωμένος από το πλήθος, ήσαν μαζή του οι μαθηταί και τους ηρώτησε, λέγων· “ποίος λένε τα πλήθη ότι είμαι;”
9,19 οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν, ἄλλοι δὲ Ἠλίαν, ἄλλοι δὲ ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.
9,19 Εκείνοι δε αποκριθέντες είπαν· “λέγουν, ότι είσαι Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι δε ότι είσαι ο Ηλίας, άλλοι δε ότι είσαι κάποιος προφήτης από τους παλαιούς που αναστήθηκε”.
9,20 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε· τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.
9,20 Είπε δε εις αυτούς· “σεις, ποιός λέτε ότι είμαι;” Αποκριθείς δε ο Πετρος είπε· “ημείς λέμε, ότι είσαι ο Μεσσίας, τον οποίον ο Θεός έχρισε και έστειλε σωτήρα του κόσμου”.
9,21 ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς παρήγγειλε μηδενὶ λέγειν τοῦτο,
9,21 Αυτός δε τότε εντόνως και αυστηρώς τους παρήγγειλε, να μη λέγουν τούτο εις κανένα.
9,22 εἰπὼν ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

9,22 Επρόσθεσε δε ότι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού πρέπει αυτός, ο υιός του ανθρώπου, να πάθη πολλά και να αποδοκιμασθή από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, και να θανατωθή και την τρίτη ημέρα να αναστηθή.
9,23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας· εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ᾽ ἡμέραν καὶ ἀκολουθείτω μοι.
9,23 Ελεγε δε εις όλους· "εάν κανείς θέλη να με ακολουθή ως οπαδός μου, πρέπει να απαρνηθή τον αμαρτωλόν εαυτόν του, να πάρη την απόφασιν, την οποίαν κάθε ημέραν θα ανανεώνη να υποστή δι' εμέ θλίψεις και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον και ας με ακολουθή, ας σκέπτεται, ας ζη και ας πράττη έχων εμέ ως υπόδειγμα.
9,24 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾽ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.
9,24 Διότι, όποιος θέλει, αρνούμενος εμέ, να σώση την πρόσκαιρον ζωήν του, θα χάση την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν πλησίον του Θεού. Εκείνος δε που θα θυσιάση την ζωήν του προς χάριν εμού, θα σώση την ψυχήν του εις την αιωνίαν ζωήν.
9,25 τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς;
9,25 Διότι, τι ωφελείται ο άνθρωπος, εάν κερδήση όλον τον κόσμον, χάση δε την ψυχήν του και ζημιωθή με την αιωνίαν καταδίκην και κόλασιν;
9,26 ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.
9,26 Διότι, όποιος εντραπή εμέ και τους λόγους μου, φοβούμενος εμπαιγμούς και περιφρονήσεις εκ μέρους των ανθρώπων, αυτόν θα εντραπή και ο υιός του ανθρώπου να τον ονομάση ιδικόν του και θα τον αποκυρύξη, όταν με όλην του την δόξαν και με την δόξαν του Πατρός και των αγίων αγγέλων έλθη ως κριτής όλων.
9,27 λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
9,27 Σας λέγω δε αληθινά και τούτο· υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα δοκιμάσουν θάνατον, έως ότου ίδουν να εγκαθιδρύεται στον κόσμον η βασιλείαν του Θεού". (Να

ιδρύεται η Εκκλησία κατά την ημέραν της Πεντηκοστής δια της επιφοιτήσεως του Αγ. Πνεύματος με δύναμιν πολλήν και να εξαπλώνεται εις όλον τον γνωστόν τότε κόσμον).
9,28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.
9,28 Υστερα από τους λόγους αυτούς, έπειτα από οκτώ περίπου ημέρας, παρέλαβε ο Ιησούς τον Πετρον και τον Ιωάννην και τον Ιάκωβον και ανέβηκε εις ένα όρος δια να προσευχηθή.
9,29 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.
9,29 Και ενώ προσηύχετο, έγινε η εξωτερική του μορφή του προσώπου του διαφορετική και η ενδυμασία του ολόλευκη και απαστράπτουσα.
9,30 καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας,
9,30 Και ιδού δύο άνδρες συνωμιλούσαν μαζή του. Και αυτοί ήσαν ο Μωϋσής και ο Ηλίας,
9,31 οἳ ὀφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ.
9,31 οι οποίοι παρουσιάσθησαν με δόξαν και έλεγαν δια την έξοδόν του, δια την αναχώρησίν του από τον κόσμον αυτόν, την οποίαν σύμφωνα με τας προφητείας έμελλε να εκπληρώση εις την Ιερουσαλήμ.
9,32 ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ.
9,32 Ο δε Πετρος και οι δύο άλλοι μαθηταί είχαν καταληφθή από βαρύν ύπνον. Οταν όμως εξύπνησαν, είδαν την δόξαν του και τους δύο άνδρας, που εστέκοντο μαζή του.
9,33 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ᾿ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· ἐπιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ καὶ μίαν Μωϋσεῖ καὶ μίαν Ἠλίᾳ, μὴ εἰδὼς ὃ λέγει.

9,33 Και συνέβη, όταν οι δύο άνδρες ετοιμαζάζοντο να χωρισθούν από τον Ιησούν, είπεν ο Πετρος προς αυτόν· “διδάσκαλε, είναι καλά να μένωμεν εδώ· ας κάμωμεν τρεις σκηνάς, μίαν δια σε, μίαν δια τον Μωϋσέα και μίαν δια τον Ηλίαν”. Και τα έλεγεν αυτά, χωρίς να καταλαβαίνη καλά-καλά, τι είναι αυτό που έλεγε.
9,34 ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἐγένετο νεφέλη καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν ἐκείνους εἰς τὴν νεφέλην·
9,34 Ενώ δε ο Πετρος έλεγε αυτά, ήλθε ένα σύννεφο και τους εκέπασε. Εφοβήθησαν δε ο Πετρος και οι δύο άλλοι μαθηταί, όταν ο Ιησούς και οι δύο προφήται εισήλθον εις την παράδοξον εκείνην νεφέλην, η οποία ήτο σημείον της παρουσίας του Θεού, όπως και άλλοτε στο όρος Σινά.
9,35 καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε.
9,35 Και ηκούσθη φωνή από την νεφέλην, η οποία έλεγεν· “αυτός είναι ο μονογενής Υιός μου, ο κατ'εξοχήν αγαπητός, που τον έστειλα Σωτήρα του κόσμου. Αυτόν να ακούετε”.
9,36 καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος. καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑωράκασιν.
9,36 Και αφού έγινε αυτή η φωνή, ευρέθηκε ο Ιησούς μόνος· και οι τρεις μαθηταί εκράτησαν σιγήν δια το γεγονός και εις κανέναν κατά τας ημέρας εκείνας δεν ανεκοίνωσαν τίποτε από όσα είδαν.
9,37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.
9,37 Κατά δε την επομένην ημέραν, όταν κατέβηκαν από το όρος, συνήντησε τον Ιησούν πολύς λαός.
9,38 καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε λέγων· διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής μοί ἐστι·
9,38 Και ιδού, ένας άνθρωπος από το πλήθος εφώναξε και είπε· “διδάσκαλε, θερμώς παρακαλώ, ρίξε ένα βλέμμα ευσπλαγχνίας στον υιόν μου, διότι μου είναι μονογενής.
9,39 καὶ ἰδοὺ πνεῦμα λαμβάνει αὐτόν, καὶ ἐξαίφνης κράζει καὶ σπαράσσει αὐτὸν μετὰ ἀφροῦ, καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ᾽ αὐτοῦ συντρίβον αὐτόν·

9,39 Και ιδού τον κυριεύει από καιρού εις καιρόν πονηρόν πνεύμα και έξαφνα κραυγάζει και τον συγκλονίζει με σπασμούς εις όλον το σώμα και με αφρούς στο στόμα και με δυσκολίαν φεύγει από αυτόν, αφού προηγουμένως τον συντρίψη.
9,40 καὶ ἐδεήθην τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλωσιν αὐτό, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.
9,40 Και παρεκάλεσα τους μαθητάς σου, να το διώξουν και δεν ημπόρεσαν”.
9,41 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; προσάγαγε τὸν υἱόν σου ὧδε.
9,41 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπεν· “ω γενεά, που παρ' όλα τα θαύματα τα οποία είδες, είσαι ακόμη άπιστος και από την κακκίαν σου διεστραμμένη, έως πότε θα είμαι μαζή σας και θα σας ανέχωμαι; Φερε το παιδί σου εδώ”.
9,42 ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ ἔῤῥηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.
9,42 Ενώ δε ο νέος προσήρχετο στον Ιησούν, τον επέταξεν κάτω με ορμήν το δαιμόνιον και τον συνεκλόνισε με σπασμούς. Ο Ιησούς όμως επέπληξε και έδιωξε το ακάθαρτον πνεύμα, εθεράπευσε το παιδί και το παρέδωσε στον πατέρα του εντελώς υγιές.
9,43 ἐξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ. Πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ·
9,43 Και κατελαμβάνοντο όλοι από μεγάλην έκπληξιν και θαυμασμόν, δια την μεγαλειότητα του Θεού, όπως εφαίνετο με τα καταπληκτικά αυτά θαύματα. Ενώ δε όλοι εθαύμαζαν με όλα όσα έκαμεν ο Ιησούς, είπε προς τους μαθητάς του,
9,44 θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τοὺς λόγους τούτους· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.
9,44 “σεις μη επηρεάζεσθε από τον ψευδή αυτόν ενθουσιασμόν και σχηματίζετε εσφαλμένην γνώμην δι' εμέ. Βαλετε εις τ' αυτιά σας και προσέξτε πολύ τα λόγια αυτά, που θα σας πω· ότι ο υιός του ανθρώπου έντος ολίγου παραδίδεται, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, εις χείρας ανθρώπων οι οποίοι θα τον βασανίσουν και θα τον θανατώσουν”.

9,45 οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ᾽ αὐτῶν ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό, καὶ ἐφοβοῦντο ἐρωτῆσαι αὐτὸν περὶ τοῦ ῥήματος τούτου.
9,45 Αυτοί δε δεν εκαταλάβαιναν το νόημα του λόγου αυτού· και έμεινε κρυμμένος από αυτούς ο λόγος, ώστε να μην ημπορούν να τον εννοήσουν και τον αισθανθούν. Επειδή δεν είχον λάβει ακόμη τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Λογω δε ευλαβείας και συστολής εφοβούντο να τον ερωτήσουν δια το νόημα του λόγου τούτου.
9,46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν.
9,46 Εν τούτοις εισεχώρησεν εις αυτούς ένας κακός διαλογισμός, ποίος από αυτούς θα ήτο μεγαλύτερος και επισημότερος εις την βασιλείαν του Χριστού.
9,47 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενος παιδίου ἔστησεν αὐτὸ παρ᾽ ἑαυτῷ.
9,47 Ο δε Ιησούς με την θείαν αυτού παγγνωσίαν είδε καθαρά τον εγωϊστικόν αυτόν διαλογισμόν της καρδίας των, επήρε ένα παιδί, το έβαλε να σταθή όρθιον πλησίον του
9,48 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὃς ἐὰν δέξηται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται, καὶ ὅς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας.
9,48 και είπε εις αυτούς· “όποιος θα δεχθή δια το όνομά μου το παιδί τούτο η ένα από τους ταπεινούς και απλοϊκούς ανθρώπους που μοιάζουν με αυτό το παιδί, δέχεται εμέ. Και οποίος θα δεχθή εμέ, δέχεται τον Πατέρα, που με έστειλε στον κόσμον. Και φυσικά θα είναι ταπεινός και θα δείξη αγάπην εκείνος που θα δεχθή ένα τέτοιον μικρόν, αλλά και θα δοξασθή δια τούτο· διότι εκείνος που ταπεινώνεται και φέρεται ως μικρότερος μεταξύ όλων σας, αυτός θα είναι μεγάλος εις την βασιλείαν των ουρανών”.
9,49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶπεν· ἐπιστάτα, εἴδομέν τινα ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ μεθ᾽ ἡμῶν.
9,49 Ελαβε δε τότε τον λόγον ο Ιωάννης και είπε· “διδάσκαλε, είδαμε κάποιον να διώχνη δαιμόνια επικαλούμενος το όνομά σου και τον εμποδίσαμε, επειδή δεν σε ακολουθεί μαζή με ημάς”.

9,50 καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· μὴ κωλύετε· οὐ γάρ ἐστι καθ᾿ ὑμῶν· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ᾿ ὑμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἐστιν.
9,50 Και είπε προς αυτόν ο Ιησούς· “μη τον εμποδίζετε· διότι δεν είναι εναντίον σας, κάθε ένας που δεν είναι εναντίον σας, είναι μαζή σας”.
9,51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἐστήριξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ,
9,51 Οταν δε επλησίαζε πλέον να συμπληρωθούν αι ημέραι, έπειτα από τας οποίας θα εγίνετο η ανάληψίς του στους ουρανούς, αυτός έστρεψε το πρόσωπόν του και προσήλωσε τα βλέμματά του με απόφασιν σταθεράν να πορευθή εις Ιεροσόλυμα, όπου θα υφίστατο το φρικτό πάθος.
9,52 καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ. καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ·
9,52 Και έστειλε αγγελιοφόρους προ αυτού εις τα διάφορα χωρία και τας πόλεις· και αυτοί επορεύθησαν και επήγαν εις ένα χωριό των Σαμαρειτών, δια να ετοιμάσουν εις αυτόν και τους μαθητάς του τόπον να μείνουν.
9,53 καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.
9,53 Αλλά οι κάτοικοι δεν τον εδέχθησαν, διότι αυτός επήγαινε εις την Ιερουσαλήμ, πόλιν εχθρικήν εις αυτούς.
9,54 ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶπον· Κύριε, θέλεις εἴπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἠλίας ἐποίησε;
9,54 Οταν δε οι μαθηταί του, Ιάκωβος και Ιωάννης, είδαν τους απεσταλμένους να γυρίζουν διωγμένοι και επληροφορήθησαν το γεγονός, είπαν με αγανάκτησιν· “Κυριε, θέλεις να πούμε να κατεβή φωτιά από τον ουρανόν και να τους εξολοθρεύση, όπως έκαμε άλλοτε ο Ηλίας;”
9,55 στραφεὶς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς·
9,55 Ο Ιησούς όμως εστράφη προς αυτούς, τους επέπληξε και είπε· “δεν ξέρετε ακόμη ποίων διαθέσεων και ποίας πνευματικής

καταστάσεως είσθε εσείς. Δεν είσθε άνθρωποι του πνεύματος της οργής και της τιμωρίας, που εκυριαρχούσε εις εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά του πνεύματος της αγάπης και της συγνώμης, που σώζει.
9,56 ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.
9,56 Διότι ο υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να καταδικάση ψυχάς εις απώλειαν, αλλά να τας σώση". Και επήγαν τότε εις άλλο χωρίον.
9,57 Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, Κύριε.
9,57 Καθώς δε εβάδιζαν στον δρόμον, είπε κάποιος προς αυτόν· "Κυριε, θα σε ακολουθήσω, όπου και αν πηγαίνης".
9,58 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.
9,58 Και είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· "οι αλώπεκες έχουν τας φωλεάς των και τα πτηνά του ουρανού τις κούρνιες των, ο δε υιός του ανθρώπου δεν έχει που να κλίνη την κεφαλήν, και κάθε ένας που με ακολουθεί θα υποβληθή, όπως και εγώ, εις στερήσεις και θυσίας".
9,59 Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· ἀκολούθει μοι· ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου.
9,59 Είπε δε προς κάποιον άλλον· "έλα μαζή μου". Εκείνος δε είπε· "Κυριε, δος μου την άδεια να πάω πρώτον να θάψω τον πατέρα μου και έπειτα να σε ακολουθήσω".
9,60 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
9,60 Ο δε Ιησούς (διότι ήθελε να τον προφυλάξη από τας συνήθεις κληρονομικάς διαφοράς που επακολουθούν τον θάνατον του πατρός) του είπε· "άφησε τους πνευματικώς νεκρούς, τους ανθρώπους που δεν πιστεύουν εις εμέ, να θάψουν τους νεκρούς των. Συ δε μαζή με τους άλλους μαθητάς μου, πήγαινε και κήρυττε στους ανθρώπους την βασιλείαν του Θεού".
9,61 Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· ἀκολουθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου.
9,61 Είπε δε και ένας άλλος· "Κυριε, θα σε ακολουθήσω, αλλά δος μου την άδειαν να αποχαιρετήσω τους οικείους μου".

9,62 εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾿ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
9,62 Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς· "κανένας γεωργός, που έχει βάλει το χέρι στο αλέτρι και βλέπει εις τα οπίσω, δεν ημπορεί να οργώση το χωράφι. Ετσι και καθένας που αναλαμβάνει να εργασθή ως μαθητής και απόστολός μου και γυρίζει πίσω προς τους ιδικούς του και τους ανθρώπους του κόσμου, δεν είναι άξιος δια την βασιλείαν των ουρανών".

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 10

10,1 Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἤμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.
10,1 Μετά ταύτα ανέδειξε ο Κυριος και άλλους εβδομήκοντα μαθητάς και τους έστειλε δύο-δύο μαζή, να μεταβούν ενωρίτερα από αυτόν εις κάθε πόλιν και τόπον, όπου επρόκειτο και αυτός να έλθη.
10,2 ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτούς· ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.
10,2 Ελεγε δε εις αυτούς· "ο μεν θερισμός είναι πολύς, οι δε εργάται ολίγοι.(Πολλοί δηλαδή είναι εκείνοι, που έχουν την αγαθή διάθεσιν να ακούσουν το κήρυγμα του Ευαγγελίου, ολίγοι όμως είναι οι εργάται του Ευαγγελίου). Παρακαλέσατε, λοιπόν, τον Κυριον του θερισμού, τον Θεόν, να στείλη εργάτας στον θερισμόν του.
10,3 ὑπάγετε· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.
10,3 Σεις πηγαίνετε τώρα ως εργάται του Ευαγγελίου. Θα συναντήσετε όμως δυσκολίας και εμπόδια. Ιδού εγώ σας στέλνω ως αρνία ανάμεσα εις λύκους.
10,4 μὴ βαστάζετε βαλάντιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑποδήματα, καὶ μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε.
10,4 Μη κρατείτε επάνω σας βαλάντιον, ούτε ταξιδιωτικόν σακκίδιο ούτε υποδήματα, εκτός από αυτά που φορείτε· και στον δρόμον να

μη σταθήτε να χαιρετήσετε κανένα με τους μακρούς χαιρετισμούς, που συνηθίζουν οι Εβραίοι.
10,5 εἰς ἣν δ᾿ ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.
10,5 Εις όποιο δε σπίτι εισέρχεσθε, πρώτα-πρώτα να λέτε· Ας έλθη η ειρήνη του Θεού εις όλον αυτόν τον οίκον.
10,6 καὶ ἐὰν ᾖ ἐκεῖ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ᾿ αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δὲ μήγε, ἐφ᾿ ὑμᾶς ἐπανακάμψει.
10,6 Και αν μεν υπάρχη εκεί άνθρωπος ειρηνικός και αγαθός, θα μείνη εις αυτόν η ειρήνη που ευχηθήκατε, ει δ' άλλως θα γυρίση πάλιν εις σας και θα απολαύσετε σεις την ειρήνην, που ευχηθήκατε.
10,7 ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ μένετε ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ᾿ αὐτῶν· ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστι· μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν.
10,7 Εις το σπίτι δε που εμπήκατε και σας εδέχθησαν, εκεί να μένετε και με πάσαν απλότητα να τρώγετε και να πίνετε αυτά, που σας προσφέρουν. Διότι σεις είσθε πνευματικοί εργάται και είναι δίκαιον ως μισθόν της εργασίας σας να λαμβάνετε τουλάχιστον την τροφήν σας. Διότι ο εργάτης είναι δίκαιον να παίρνη τον μισθόν του. Μη πηγαίνετε δε από το ένα σπίτι στο άλλο (δια να μη δώσετε την εντύπωσιν, ότι με την συνεχή αυτήν αλλαγήν επιδιώκετε περισσοτέρας περιποιήσεις).
10,8 καὶ εἰς ἣν ἂν πόλιν εἰσέρχησθε καὶ δέχωνται ὑμᾶς, ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν,
10,8 Εις όποιαν πόλιν πηγαίνετε και σας δέχονται οι κάτοικοι, να τρώγετε αυτά που σας παραθέτουν, χωρίς να ζητήτε τίποτε το ιδιαίτερον και καλύτερον.
10,9 καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε αὐτοῖς· ἤγγικεν ἐφ᾿ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
10,9 Να θεραπεύετε τους ασθενείς, που υπάρχουν εις την πόλιν αυτήν και να λέγετε εις αυτούς· Εχει πλησιάσει πλέον εις σας η βασιλεία του Θεού, την οποίαν ο Μεσσίας, που ήλθε, θα ιδρύση εις την οικουμένην.
10,10 εἰς ἣν δ᾿ ἂν πόλιν εἰσέρχησθε καὶ μὴ δέχωνται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς πλατείας αὐτῆς εἴπατε·
10,10 Εις οποίαν όμως πόλιν εισέρχεσθε και δεν σας δέχονται, εβγάτε εις τας πλατείας της και πέστε στον κόσμον, που θα είναι εκεί

συγκεντρωμένος·
10,11 καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἀπὸ τῆς πόλεως ὑμῶν εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν ἀπομασσόμεθα ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
10,11 Και την σκόνη που έχει κολλήσει εις τα πόδια μας από την πόλιν αυτήν, την τινάσσομεν και σας την αφίνομεν. (Εφ' όσον δεν μας εδεχθήκατε, τίποτε απολύτως δεν θέλομεν να έχωμεν από σας) αλλά μάθετε τούτο, ότι η βασιλεία του Θεού έφθασε και αλλοίμονον εις εκείνους, που δεν την δέχονται.
10,12 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.
10,12 Σας λέγω δε τούτο, ότι κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως, περισσότερον υποφερτή θα είναι η τιμωρία των Σοδόμων από την τιμωρίαν της πόλεως εκείνης.
10,13 οὐαί σοι, Χοραζίν, οὐαί σοι, Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμενοι μετενόησαν.
10,13 Αλλοίμονό σου, Χοραζίν, αλλοίμονό σου, Βηθσαϊδά! Διότι, εάν εις τας ειδωλολατρικάς και αμαρτωλάς πόλεις Τύρον και Σιδώνα, είχαν γίνει τα θαύματα, που έγιναν ανάμεσά σας, θα είχαν προ πολλού οι κάτοικοί τους μετανοήσει και εις εκδήλωσιν της μετανείας των θα είχαν καθίσει καταγής και θα φορούσαν αντί ενδύματος σάκκον και θα είχαν αντί μύρου στο κεφάλι των στάκτην.
10,14 πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν τῇ κρίσει ἢ ὑμῖν.
10,14 Αλλά θα είναι περισσότερον υποφερτή η θέσις της Τυρου και Σιδώνος και ελαφροτέρα η τιμωρία που θα τους επιβληθή κατά την ημέραν της κρίσεως παρά εις σας.
10,15 καὶ σύ, Καπερναούμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ.
10,15 Και συ, Καπερναούμ, που εδοξάσθης και υψώθηκες έως τον ουρανόν, εκ του γεγονότος ότι υπήρξες κατοικία του Μεσσίου και αξιώθηκες να απολαύσης τόσα και τόσα θαύματα, θα καταπέσης βαθειά στον Αδην.
10,16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.
10,16 Εκείνος που υπακούει εις σας, υπακούει εις εμέ και εκείνος που παρακούει σας, παρακούει εμέ· εκείνος δε που παρακούει εμέ,

παρακούει τον Θεόν, που με έστειλε σωτήρα στον κόσμον”.
10,17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου.
10,17 Εγύρισαν από την περιοδείαν των οι εβδομήκοντα με χαράν μεγάλην και έλεγαν· “Κυριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς, μόλις επικαλεσθούμε το όνομά σου”.
10,18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.
10,18 Είπε δε εις αυτούς· “από τότε που ήρχισα το έργον μου έβλαπα τον σατανάν να απογυμνώνεται από την τυραννικήν του εξουσίαν και να κρυμνίζεται συντετριμμένος με ταχύτητα αστραπής από τα ύψη της κυριαρχίας του.
10,19 ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ.
10,19 Ιδού εγώ τώρα σας δίδω την εξουσίαν να πατήτε επάνω εις φίδια και σκορπιούς, να ποδοπατήτε και να εξουθενώνετε όλην την δύναμιν του εχθρού, δηλαδή του διαβόλου, και τίποτε από όσα αυτός ενάντιον σας πανουργεύεται και εφευρίσκει δεν θα σας αδικήση η βλάψη.
10,20 πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
10,20 Πλην, μη χαίρετε στούτο μόνον, στο ότι δηλαδή και τα πονηρά πνεύματα υποτάσσονται εις σας, κυρίως πρέπει να χαίρετε και να ευφραίνεσθε, διότι τα ονόματα σας έχουν γραφή στους ουρανούς, εις την βασιλείαν του Θεού”.
10,21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.
10,21 Αυτήν δε την ώραν ησθάνθη ο Ιησούς βαθυτάτην και ζωηροτάτην χαράν εις την ψυχήν και την καρδίαν του και είπε· “Σε ευχαριστώ και σε δοξολογώ, Πατερ, Κυριε του ουρανού και της γης, διότι με δικαιοσύνην και αγαθότητα ενεργών, έκρυψες τας υψηλάς αυτάς αληθείας της πίστεως από εκείνους που θεωρούνται σοφοί και συνετοί, και εφανέρωσες αυτάς εις απλοϊκούς και αφελείς ανθρώπους τους μαθητάς μου, που φαίνονται σαν νήπια εμπρός

στους σοφούς του κόσμου. Ναι Πατερ, διότι αυτή ήτο η αγαθή και δικαίας θέλησίς σου".
10,22 καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶπε· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τίς ἐστιν ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ, καὶ τίς ἐστιν ὁ πατήρ, εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.
10,22 Και αφού εστράφη προς τους μαθητάς είπε· "όλα μου έχουν παραδοθή από τον Πατέρα μου. Επήρα και ως άνθρωπος από αυτόν κάθε εξουσίαν. Επειδή δε είμαι και Θεός, ίσος με τον Πατέρα, κανείς δεν γνωρίζει ακριβώς και τελείως ποίος είναι ο Υιός, παρά μόνον ο Πατήρ. Και κανείς δεν γνωρίζει πλήρως και τελείως τον Πατέρα, παρά μόνον ο Υιός, εν μέρει δε τον γνωρίζει και εκείνος, στον οποίον ο Υιός ήθελε τον αποκαλύψει".
10,23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς κατ᾽ ἰδίαν εἶπε· μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε.
10,23 Και εστράφη τότε προς τους μαθητάς και τους είπε ιδιαιτέρως· "Τρισευτυχισμένα τα μάτια σας που βλέπουν αυτά τα οποία βλέπετε.
10,24 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.
10,24 Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί προφήται και βασιλείς ηθέλησαν να ιδούν αυτά, που σεις βλέπετε, και δεν είδαν και να ακούσουν αυτά, που ακούτε, και δεν ήκουσαν".
10,25 Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
10,25 Και ιδού, κάποιος νομοδιδάσκαλος εσηκώθηκε και με τον σκοπόν να πειράξη τον Χριστόν και να αποδείξη εις αυτόν ότι δεν γνωρίζει τον νόμον του είπε· "διδάσκαλε, τι πρέπει να κάμω, δια να κληρονομήσω την αιωνίαν ζωήν;"
10,26 ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;
10,26 Ο Κυριος δε του είπε· "στον νόμον τι είναι γραμμένον; Πως αντιλαμβάνεσαι αυτό που διαβάζεις στον νόμον;"
10,27 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς

ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν·
10,27 Ο νομικός δε αποκριθείς είπε· “στον νόμον είναι γραμμένον, να αγαπάς Κυριον τον Θεόν σου με όλην σου την καρδίαν και με όλην σου την ψυχήν και με όλην σου την δύναμιν και με όλον σου τον νουν. (Ολος δε ο ευατός σου, ο νους, η καρδία, η θέλησις, η δραστηριότης σου, το πνεύμα και το σώμα, να πλημμυρίζουν από την αγάπην προς τον Θεόν). Να αγαπάς δε και τον πλησίον σου, όπως τον ευατόν σου”.
10,28 εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ.
10,28 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος· “πολύ ορθά απήντησες· έτσι να κάνης και θα κληρονομήσης την αιώνιον ζωήν”.
10,29 ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;
10,29 Εντροπιασμένος ο νομικός διότι εφάνηκε εις τα μάτια των άλλων ότι δια ζήτημα πολύ γνωστόν ηρώτησεν τον Χριστόν, ηθέλησε να δικαιολογηθή και είπε προς τον Ιησούν· “και ποιός είναι ο πλησίον μου, που πρέπει να αγαπώ σαν τον ευατόν μου;”
10,30 ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.
10,30 Επήρε δε ο Ιησούς, εξ αφορμής αυτής της ερωτήσεως, πάλιν τον λόγον και είπε την παραβολήν· “Ενας άνθρωπος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ εις την Ιεριχώ και έπεσε εις τα χέρια ληστών, οι οποίοι, αφού του επήραν τα χρήματα, τον εγύμνωσαν, τον επλήγωσαν και έφυγαν, αφήσαντες αυτόν μισοπεθαμένον.
10,31 κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν.
10,31 Κατά σύμπτωσιν ένας ιερεύς κατέβαινε στον δρόμον εκείνον και, μολονότι είδε τον τραυματίαν, τον επροσπέρασε, χωρίς να του δώση καμμίαν βοήθειαν.
10,32 ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε.
10,32 Το ίδιο και κάποιος Λευΐτης, όταν έφθασε στο μέρος εκείνο, επλησίασε τον πληγωμένον, τον είδε, αλλά τον επροσπέρασε ασυγκίνητος.

10,33 Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων ἦλθε κατ᾽ αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη,
10,33 Ενας όμως Σαμαρείτης, ο όποιος περνούσε από τον δρόμον εκείνον, ήλθε στο μέρος, όπου κατέκειτο μισοπεθαμένος ο τραυματίας, τον είδε και τον εσπλαγχνίσθηκε.
10,34 καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ·
10,34 Επλησίασε κοντά του, έδεσε με προσοχήν πολλήν τα τραύματά του, αφού προηγουμένως τα έπλυνε και τα άλειψε μα λάδι και κρασί, τον ανέβασεν στο ζώον του, τον επήγε εις κάποιο πανδοχείον και τον επεριποιήθηκε ο ίδιος.
10,35 καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.
10,35 Την άλλην δε ημέρα εβγήκεν από το δωμάτιον του τραυματίου, όπου είχε διανυκτερεύσει, έβγαλε δύο δηνάρια, τα έδωσε στον ξενοδόχον και του είπε· Περιποιήσου τον, με όσην επιμέλειαν ημπορείς. Και ο,τι εξοδέψεις παραπάνω, εγώ, όταν επιστρέψω από την πατρίδα μου, θα σου το πληρώσω σαν προσωπικόν μου χρέος.
10,36 τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;
10,36 Λοιπόν, ηρώτησε τότε ο Κυριος τον νομοδιδάσκαλον, ποιός από τους τρεις αυτούς νομίζεις, ότι εφάνηκε πραγματικός πλησίον και αδελφός δια τον άνθρωπον αυτόν, που είχε πέσει στα χέρια των ληστών;”
10,37 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ᾽ αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.
10,37 Εκείνος δε είπε· “αυτός που έκαμε πράξιν ευσπλαγχνίας και αγάπης προς εκείνον”. Είπε λοιπόν εις αυτόν ο Ιησούς· “πήγαινε και συ και πράττε όμοια με αυτόν. (Κανε το καλόν με αγάπην προς όλους, είτε Ιουδαίοι είναι είτε Σαμαρείται είτε φίλοι είτε εχθροί”).
10,38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά. γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

10,38 Καθώς δε ο Κυριος με τους μαθητάς του επήγαιναν προς την Ιερουσαλήμ, εμπήκε ο Ιησούς εις ένα χωριό. Καποια δε γυναίκα, ονόματι Μαρθα, τον υπεδέχθη στο σπίτι της.
10,39 καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ.
10,39 Είχε δε αυτή και αδελφήν, ονόματι Μαρίαν, η οποία εκάθισε κοντά εις τα πόδια του Ιησού και ήκουε την διδασκαλίαν του.
10,40 ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.
10,40 Η δε Μαρθα, από την μεγάλην της επιθυμίαν και προθυμίαν να περιποιηθή αξίως τον διδάσκαλον, απερροφάτο από τας πολλάς ασχολίας. Εις κάποιαν στιγμήν εστάθη κοντά στον Ιησούν και είπε· “Κυριε, δεν σε μέλει που η αδελφή μου με αφήκε μονήν να ετοιμάσω τα του φαγητού δια σε και τους μαθητάς σου; Πες της λοιπόν να με βοηθήση”.
10,41 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά·
10,41 Απήντησε δε ο Ιησούς και είπε· “Μαρθα, Μαρθα, εφορτώθηκες πολλές φροντίδες, ταλαιπωρείσαι και κουράζεσαι δια να ετοιμάσης πολλά.
10,42 ἑνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾿ αὐτῆς.
10,42 Ενα όμως είναι το χρησιμώτερον και απαραίτητον, η πνευματική τροφή, την οποίαν προσφέρω εγώ. Η δε Μαρία εδιάλεξε την καλήν μερίδα, την πνευματικήν, η οποία και δεν θα της αφαιρεθή ποτέ από κανένα. Διότι αι ωφέλειαι από την πνευματικήν τροφήν είναι αιώνιαι και αναφαίρετοι”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 11

11,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ.

11,1 Οταν ο Ιησούς εις κάποιον τόπον έκανε την προσευχήν του, μόλις έπαυσεν, είπε ένας από τους μαθητάς του προς αυτόν· “Κυριε, δίδαξε μας να προσευχώμεθα, όπως και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εδίδαξε τους μαθητάς του”.
11,2 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·
11,2 Είπε δε εις αυτούς· “όταν προσεύχεσθε να λέγετε· Πατέρα μας, που είσαι πανταχού παρών, αλλά εξαιρετικά στους ουρανούς κάνεις αισθητήν την άπειρη παρουσία σου, δώσε να αναγνωρισθή από όλους η αγιότης σου και να δοξάζεται το όνομά σου. Ας έλθη και ας απλωθή η βασιλεία σου εις όλον τον κόσμον, ώστε πρόθυμα οι άνθρωποι, αφωσιωμένοι εις σε, να σε αναγνωρίζουν βασιλέα των· ας τηρήται το θέλημά σου εδώ εις την γην από τους ανθρώπους, με όσην προθυμία και χαράν εκτελείται από τους αγγέλους στον ουρανόν.
11,3 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δίδου ἡμῖν τὸ καθ᾿ ἡμέραν·
11,3 Τον άρτον μας, τον απαραίτητον δια την συντήρησίν μας, δίδε τον εις ημάς κάθε ημέραν.
11,4 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ τῷ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
11,4 Και συγχώρησε τας αμαρτίας μας, διότι και ημείς συγχωρούμεν κάθε ένα, που έφταιξε απέναντί μας, μας αδίκησε και μας είναι χρεώστης. Και μη επιτρέψης να πέσωμεν εις πειρασμόν, αλλά φύλαξέ μας από τον πονηρόν”.
11,5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· τίς ἐξ ὑμῶν ἕξει φίλον, καὶ πορεύσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτίου καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους,
11,5 Και είπε προς αυτούς την διδακτικήν παρομοίωσιν· “ποιός από σας θα έχη φίλον και θα υπάγη εις αυτόν κατά τα μεσάνυκτα και θα του πη· Φιλε, δάνεισέ μου τρία ψωμιά,
11,6 ἐπειδὴ φίλος μου παρεγένετο ἐξ ὁδοῦ πρός με καὶ οὐκ ἔχω ὃ παραθήσω αὐτῷ·
11,6 επειδή κάποιος φίλος μου ήλθε από ταξίδι στον σπίτι μου και δεν έχω τι να του βάλω να φάγη.

11,7 κἀκεῖνος ἔσωθεν ἀποκριθεὶς εἴπῃ· μή μοι κόπους πάρεχε· ἤδη ἡ θύρα κέκλεισται καὶ τὰ παιδία μου μετ᾿ ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· οὐ δύναμαι ἀναστὰς δοῦναί σοι;
11,7 Και εκείνος θα του αποκριθή από μέσα και θα πη· Μη με βάζης σε κόπους· τώρα πλέον η πόρτα έχει κλεισθή και τα παιδιά μου είναι μαζή μου στο στρώμα και κοιμούνται· δεν ημπορώ να σηκωθώ και να σου δώσω;
11,8 λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦ φίλον, διά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρῄζει.
11,8 Σας διαβεβαιώνω ότι και αν ακόμη δεν θελήση να σηκωθή να του δώση, μολονότι τον είχε φίλον, πάντως δια την αδιακρισίαν του ότι εις τέτοιαν νυκτερινήν ώραν τον ανησυχεί, θα σηκωθή και θα του δώση όσα του χρειάζονται.
11,9 κἀγὼ ὑμῖν λέγω, αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·
11,9 Δια τούτο και εγώ σας λέγω· να ζητήτε από τον πανάγαθον Θεόν και θα σας δοθή, να γυρεύετε και θα βρήτε, να κτυπάτε την θύραν της θείας αγάπης και θα σας ανοιχθή.
11,10 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιχθήσεται.
11,10 Διότι καθένας που ζητεί από τον Θεόν λαμβάνει και καθένας που γυρεύει ευρίσκει και εις εκείνον που κτυπά την θύραν του Θεού, θα του ανοιχθή αυτή.
11,11 τίνα δὲ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ καὶ ἰχθύν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;
11,11 Ποιός δε πατέρας από σας, όταν το παιδί του ζητήση ψωμί, θα του δώση λιθάρι η όταν θα του ζητήση ψάρι, μήπως αντί ψάρι του δώση φίδι;
11,12 ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ᾠόν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον;
11,12 Η αν του ζητήση αυγό, μήπως θα του δώση αντί αυγού σκορπιόν;
11,13 εἰ οὖν ὑμεῖς, ὑπάρχοντες πονηροί, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει πνεῦμα ἀγαθὸν τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

11,13 Εάν, λοιπόν, σεις μολονότι είσθε πονηροί, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα δώρα εις τα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος, θα δώση το πανάγαθον Πνεύμα εις όσους το ζητούν;" (Και αφού θα δώση το μέγιστον και ύψιστον, δεν είναι λογικόν και ορθόν να σκεφθώμεν ότι πολύ περισσότερον θα δώση τα υλικά αγαθά, που είναι ασυγκρίτως μικροτέρας αξίας;).
11,14 Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι·
11,14 Και συνέβη, την ώραν που ο Κυριος εδιωχνε ένα δαιμόνιον, το οποίον είχε κάμει κωφόν και άλλαλον τον πάσχοντα, όταν εβγήκε το δαιμόνιον, ωμίλησεν ο κωφάλαλος και τα πλήθη του λαού εθαύμαζαν.
11,15 τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· ἐν Βεελζεβοὺλ τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.
11,15 Μερικοί όμως από αυτούς, γραμματείς και Φαρισαίοι, έλεγαν ότι με την συνεργασίαν του βελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων, διώχνει τα δαιμόνια.
11,16 ἕτεροι δὲ πειράζοντες σημεῖον παρ᾿ αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.
11,16 Αλλοι δε, με τον σκοπόν να τον πειράξουν και να τον παρουσιάσουν στον λαόν ότι τάχα δεν ημπορεί να κάμη μεγάλα θαύματα, του εζητούσαν σημείον μεγάλο από τον ουρανόν, (σαν το πυρ που κατέβασεν ο Ηλίας από τον ουρανόν και σαν το μάννα, που με την προσευχή του Μωϋσέως έπεσε από τον ουρανόν στους πεινασμένους Ισραηλίτας).
11,17 αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα εἶπεν αὐτοῖς· πᾶσα βασιλεία ἐφ᾿ ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα, ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον, πίπτει.
11,17 Αυτός όμως, γνωρίζων πολύ καλά τας εσωτερικάς των σκέψεις και διαθέσεις, τους είπε· "κάθε βασίλειον, όταν χωρισθή εις εχθρικάς παρατάξεις, που θα μάχωνται η μία την άλλην, θα καταλήξη εις καταστροφήν και ερήμωσιν, και όταν μία οικογένεια διαιρεθή με εχθρικότητα εναντίον του ευατού της πίπτει και διαλύεται.
11,18 εἰ δὲ καὶ ὁ σατανᾶς ἐφ᾿ ἑαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ὅτι λέγετε ἐν Βεελζεβούλ με ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια;

11,18 Εάν δε ο σατανάς έχη διαιρεθή εις παρατάξεις εναντίον του ευατού του, πως είναι δυνατόν να σταθή και να μη εξαφανισθή η βασιλεία του; Σας τα λέγω αυτά, δια να δειχθή πόσον παράλογος είναι ο ισχυρισμός σας ότι εγώ με την δύναμιν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια.
11,19 εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ὑμῶν ἔσονται.
11,19 Εάν δε εγώ με την συνεργασίαν του βελζεβούλ διώχνω τα δαιμόνια, τα πνευματικά σας τέκνα που εξορκίζουν τα δαιμόνια, με την δύναμιν ποίου τα βγάζουν; Δια τούτο αυτοί που δεν τους κατηγορείτε δι' αυτό το έργον τους, θα είναι δικασταί σας και θα σας καταδικάσουν δια την διπροσωπίαν σας.
11,20 εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ᾿ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
11,20 Εάν όμως εγώ με τον δάκτυλον και την δύναμιν του Θεού διώχνω τα δαιμόνια, αυτό αποδικνύει ότι έφθασε επάνω σας η βασιλεία του Θεού. Αλλοίμονό σας δε, εάν δεν την δεχθήτε.
11,21 ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλήν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·
11,21 Ακούσατε δε και τούτο το παράδειγμα· όταν ο ισχυρός εξωπλισμένος τέλεια φυλάσση την αυλήν του, μένουν ασφαλισμένα και ήσυχα τα υπάρχοντά του.
11,22 ἐπὰν δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτόν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει, ἐφ᾿ ᾗ ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.
11,22 Οταν όμως έλθη εναντίον του ο ισχυρός και τον νικήση, του παίρνει τα όπλα, εις τα οποία είχε στηρίξη την πεποίθησίν του, και διαμοιράζει σαν λάφυρα τα υπάρχοντά του. (Ετσι και εγώ, σαν απόλυτα δυνατώτερος από τον σατανάν τον κατανικώ, ελευθερώνω αυτούς που σαν ιδικά του κτήματα τους κρατούσε φυλακισμένους εις την αυλήν του και επί πλέον δίνω εξουσίαν στους μαθητάς μου να κάνουν το ίδιο).
11,23 ὁ μὴ ὢν μετ᾿ ἐμοῦ κατ᾿ ἐμοῦ ἐστι, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ᾿ ἐμοῦ σκορπίζει.
11,23 Κανονίσατε την θέσιν σας· διότι εκείνος που δεν είναι με όλη του την καρδιά μαζή μου, είναι εναντίον μου. Και εκείνος, που δεν μαζεύει μαζή με εμέ και δεν οδηγεί εις τα λιβάδια της πνευματικής

τροφής τα πρόβατά μου, αυτός σαν αιμοβόρος λύκος τα διασκορπίζει.
11,24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι᾿ ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ εὑρίσκον λέγει· ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον·
11,24 Οταν το ακάθαρτον πνεύμα φύγη από τον άνθρωπον, ομοιάζει προς εκείνον, που περνάει ανάμεσα από κατάξηρους, χωρίς νερό τόπους και μάταια ζητεί ανάπαυσιν. Και επειδή δεν την ευρίσκει, λέγει· θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου απ' όπου έφυγα, θα επιστρέψω δηλαδή στον άνθρωπον, από τον οποίον με έδιωξαν.
11,25 καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.
11,25 Και όταν έλθη, ευρίσκει το σπίτι σαρωμένο και στολισμένο, δηλαδή, ευρίσκει τον άνθρωπον σχολάζοντα και ράθυμον, χωρίς πνευματικήν φροντίδα και εργασίαν.
11,26 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων.
11,26 Τοτε πηγαίνει και παίρνει άλλα επτά δαιμόνια, πονηρότερα από τον ευατόν του και, αφού εισέλθουν, εγκαθίστανται μονίμως πλέον εκεί και γίνονται τα τελευταία του ανθρώπου εκείνου, χειρότερα από τα πρώτα”. (Οσοι ελευθερώθηκαν από δαιμόνια η όσοι με την χάριν του Θεού επήραν άφεσιν αμαρτιών και εμπήκαν στον δρόμον της σωτηρίας, ας προσέξουν να μη αφήσουν την νέαν ζωήν της χάριτος, διότι τότε θα γίνουν πολύ χειρότεροι απ' ο,τι ήσαν προηγουμένως).
11,27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.
11,27 Ενώ δε έλεγε αυτά, κάποια γυναίκα από το πλήθος ενθουσιασμένη από την διδασκαλίαν του, έβγαλε φωνήν μεγάλην και είπε· “μακαρία η κοιλία που σε εβάσταξε και οι μαστοί, τους οποίους εθήλασες. Μακαρία η μητέρα, που σε εγέννησε και σε έθρεψε”.
11,28 αὐτὸς δὲ εἶπε· μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.
11,28 Και αυτός είπε· “βεβαίως μακαρία είναι η μητέρα μου, αλλά επίσης μακάριοι είναι όλοι όσοι ακούουν τον λόγον του Θεού και τον φυλάσσουν”.

11,29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν· ἡ γενεὰ αὕτη γενεὰ πονηρά ἐστι· σημεῖον ζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
11,29 Και καθώς τα πλήθη του λαού εμαζεύοντο πυκνά γύρω του, αυτός ήρχισε να λέγη· "αυτή η γενεά, είναι γενεά πονηρά· ζητεί σημείον από τον ουρανόν, τάχα δια να πιστεύση, και δεν θα της δοθή άλλο, εκτός από το θαύμα Ιωνά του προφήτου.
11,30 καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευΐταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.
11,30 Διότι όπως ο Ιωνάς με το να βγη σώος από την κοιλίαν του κήτους, έγινε στους Νινευΐτας υπερφυσικόν σημείον, δια να μετανοήσουν έτσι θα γίνη και δια την γενεάν αυτήν σημείον μοναδικόν και μέγιστον ο υιός του ανθρώπου με την εκ νεκρών ανάστασίν του, η οποία θα επιβεβαιώση ότι αυτός πράγματι είναι ο λυτρωτής των ανθρώπων.
11,31 βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτούς, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.
11,31 Η δε ειδωλολάτρις βασίλισσα της Αραβίας θα αναστηθή κατά την ημέραν της μεγάλης εκείνης κρίσεως μαζή με τους ανθρώπους της γενεάς αυτής και θα τους καταδικάση· διότι αυτή, η ειδωλολάτρις, εξεκίνησε από τα πέρατα της γης, δια να ακούση την σοφίαν του Σολομώντος· και ιδού, εδώ υπάρχει ασυγκρίτως περισσότερον από τον Σολομώντα, αφού εγώ δεν είμαι απλώς θεόπνευστος η σοφός, όπως εκείνος, αλλά αυτή αύτη η ενσάρκωσις της θείας Σοφίας.
11,32 ἄνδρες Νινευῒ ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.
11,32 Ανδρες της Νινευΐ θα αναστηθούν κατά την μεγάλην εκείνην κρίσιν μαζή με την γενεάν αυτήν και θα την καταδικάσουν, διότι εκείνοι μεν μετενόησαν με το κήρυγμα ενός απλού προφήτου, του Ιωνά. Και ιδού, υπάρχει εδώ κάτι ασυγκρίτως ανώτερον από τον Ιωνά, εγώ,ο σαρκωθείς Υιός και Λογος του Θεού. Και όμως η γενεά αυτή δεν μετανοεί στον κήρυγμά μου.

11,33 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας εἰς κρυπτὴν τίθησιν οὐδὲ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾿ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγος βλέπωσιν.
11,33 Εγώ σκορπίζω το φως της αληθείας παντού. Κανείς δε, αφού ανάψη τον λύχνον δεν τον βάζει κάτω από τον κάδον, αλλά επάνω στον λυχνοστάτην, δια να βλέπουν το φως όσοι εισέρχονται στο σπίτι.
11,34 ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἐστιν· ἐπὰν δὲ πονηρὸς ᾖ, καὶ τὸ σῶμά σου σκοτεινόν.
11,34 Ο λύχνος, που φωτίζει το σώμα, είναι το μάτι· όταν λοιπόν το μάτι είναι γερό και καθαρό, όλον το σώμα θα είναι μέσα στο φως. Οταν όμως είναι άρρωστο και βλαμμένο και το σώμα θα είναι μέσα στο σκοτάδι.
11,35 σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστίν.
11,35 Πρόσεχε λοιπόν, μήπως το φως, που έχει βάλει ο Θεός μέσα σου, δηλαδή το λογικόν και η συνείδησις, είναι σκοτάδι. (Διότι τότε όσον φως και αν υπάρχη έξω, όσας υψηλάς διδασκαλίας και αν ακούσης, δεν θα φωτισθής).
11,36 εἰ οὖν τὸ σῶμά σου ὅλον φωτεινόν, μὴ ἔχον τι μέρος σκοτεινόν, ἔσται φωτεινὸν ὅλον ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζῃ σε.
11,36 Εάν λοιπόν το σώμα σου είναι φωτεινόν, χωρίς να έχη κανένα απόκρυφον και σκοτεινόν μέρος, θα είναι όλο φως, όπως όταν ο λύχνος με την λάμψιν του σε φωτίζη”. (Οταν η ψυχή και η συνείδησις δεν σκοτίζεται από τα πάθη, τότε θα είναι γεμάτη φως Χριστού).
11,37 Ἐν δὲ τῷ λαλῆσαι αὐτὸν ταῦτα ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις ὅπως ἀριστήσῃ παρ᾿ αὐτῷ· εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.
11,37 Ενώ δε είπε αυτά ο Ιησούς, κάποιος Φαρισαίος τον παρακαλούσε να γευματίση στο σπίτι του. Και ο Κυριος, όταν εμπήκε στο σπίτι εκάθισεν εις την τράπεζαν του φαγητού, χωρίς προηγουμένως να πλυθή, όπως εσυνήθιζαν, δια λόγους τάχα θρησκευτικούς, οι Φαρισαίοι.
11,38 ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.
11,38 Ο Φαρισαίος όμως, όταν είδεν αυτό, εξεπλάγη, διότι ο Ιησούς δεν έπλυνε τα χέρια του προ του φαγητού.

11,39 εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε, τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας.
11,39 Είπε δε ο Κυριος προς αυτόν· "σεις οι Φαρισαίοι καθαρίζετε τώρα την εξωτερικήν επιφάνειαν του ποτηρίου και του πιάτου, το δε εσωτερικόν σας είναι γεμάτο από αρπαγήν και κακίαν. Τηρείτε τους εξωτερικούς μόνον τύπους, δια να φαίνεσθε ευσεβείς, πλύνετε το σώμα σας και τα χέρια σας, αλλά αφίνετε την ψυχήν σας εμπαθή και ακάθαρτον.
11,40 ἄφρονες! οὐχ ὁ ποιήσας τὸ ἔξωθεν καὶ τὸ ἔσωθεν ἐποίησε;
11,40 Ανόητοι! Ο Θεός που έκαμε το απ' έξω, δηλαδή το σώμα, ο ίδιος δεν έκαμε και το από μέσα, δηλαδή την ψυχήν; Πως το μεν σώμα προσπαθείτε να το κρατήτε καθαρόν, το δε σπουδαιότερον, την ψυχήν σας, την αφίνετε ακάθαρτον, αφού και το ένα και το άλλο είναι έργα του Θεού;
11,41 πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην, καὶ ἰδοὺ ἅπαντα καθαρὰ ὑμῖν ἔσται.
11,41 Πλην όμως δώστε τα υπάρχοντά σας ελεημοσύνην και ιδού όλα θα σας γίνουν καθαρά και το φάγητον, το οποίον θα τρώγετε, έστω και αν προηγουμένως δεν πλυθήτε.
11,42 ἀλλ᾽ οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρχεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.
11,42 Αλλά αλλοίμονον εις σας τους Φαρισαίους, διότι δίδετε στον ναόν το δέκατον, από τον δυόσμο και από το απήγανο και από κάθε λάχανο, τηρείτε δηλαδή επουσιώδεις λεπτομερείας και προσπερνάτε με αδιαφορίαν την δικαιοσύνην και την αγάπην προς τον Θεόν. Αυτά έπρεπε προ παντός να εφαρμόσετε και εκείνα τα άλλα να μη τα αφίνετε.
11,43 οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.
11,43 Αλλοίμονο εις σας τους Φαρισαίους, διότι αγαπάτε και επιδιώκετε τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς και τους χαιρετισμούς και τον σεβασμόν των ανθρώπων εις τας αγοράς.

11,44 οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα. καὶ οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἴδασιν.
11,44 Αλλοίμονό σας γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι είσθε σαν τα μνημεία, που δεν φαίνονται, και οι άνθρωποι που περιπατούν επάνω εις αυτά δεν γνωρίζουν τούτο και χωρίς να το θέλουν μολύνονται, σύμφωνα με εκείνα που γράφει ο νόμος. Ετσι και σεις κρύπτετε με την υποκρισίαν την κακίαν σας, και εκείνοι που ανύποπτοι σας πλησιάζουν μολύνονται και βλάπτονται”.
11,45 Ἀποκριθεὶς δέ τις τῶν νομικῶν λέγει αὐτῷ· διδάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ ἡμᾶς ὑβρίζεις.
11,45 Ελαβε τότε τον λόγον κάποιος από τους νομικούς, τους γνώστας του Μωσαϊκού Νομου και του είπε· “διδάσκαλε, με αυτά που λέγεις, υβρίζεις και ημάς τους νομικούς”.
11,46 ὁ δὲ εἶπε· καὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς οὐαί, ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις.
11,46 Εκείνος δε είπε· “και εις σας τους νομικούς αλλοίμομον, διότι φορτώνετε τους ανθρώπους με βαρειά και δυσκολοβάστακτα φορτία, ενώ σεις οι ίδιοι ούτε με ένα από τα δάκτυλα σας δεν εγγίζετε τα φορτία αυτά.(Εχετε δηλαδή επινοήσει βαρειές εντολές δια τους άλλους, που δεν τις λέγει ο νόμος του Θεού και σεις βρίσκετε τρόπους να μη τις τηρήτε).
11,47 οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκοδομεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προφητῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς.
11,47 Αλλοίμονό σας, διότι κτίζετε τα μνημεία των προφητών, τάχα από σεβασμόν δι' αυτούς, ενώ κατά βάθος έχετε τας ιδίας φονικάς διαθέσεις, που είχαν οι πρόγονοι σας, οι οποίοι εφόνευσαν τους προφήτας.
11,48 ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέκτειναν αὐτούς, ὑμεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.
11,48 Επομένως από το ένα μέρος μαρτυρείτε και εβιβεβαιώνετε ότι οι προφήται, καθό απεσταλμένοι του Θεού, είναι άξιοι παντός σεβασμού, από το άλλο μέρος με την διάθεσιν και τας πράξεις σας συμφωνείτε και εγκρίνετε τα έργα των πατέρων σας. Διότι αυτοί μεν εφόνευσαν τους προφήτας σεις δε κτίζετε τιμητικώς τα μνημεία των.

11,49 διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶπεν· ἀποστελῶ εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι καὶ ἐκδιώξουσιν,
11,49 Επειδή όμως έχετε τας ιδίας πονηράς διαθέσεις με τους πατέρας σας, δια τούτο είπεν η σοφία του Θεού, δηλαδή εγώ· θα στείλω εις αυτούς προφήτας και αποστόλους, να ακούσουν δια μίαν ακόμη φοράν την αλήθειαν, μήπως και μετανοήσουν. Αλλά αυτοί αμετανόητοι και εσκληρυμμένοι εις την κακίαν των, άλλους μεν από αυτούς θα φονεύσουν και άλλους θα καταδιώξουν,
11,50 ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων τῶν προφητῶν τὸ ἐκχυνόμενον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης
11,50 δια να ζητηθή από την γενεάν αυτήν ευθήνη και να επιβληθή τιμωρία δια το αίμα όλων των προφητών, που χύνεται από καταβολής κόσμου μέχρι σήμερα.
11,51 ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβελ ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ οἴκου· ναί, λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.
11,51 Από το αίμα δηλαδή του αθώου Αβελ έως το αίμα του Ζαχαρίου που εφονεύθη μεταξύ του θυσιαστηρίου και του ναού. Ναι, σας βεβαιώνω, ότι δι' όλα αυτά τα εγκλήματα θα ζητηθή ευθύνη από την γενεάν αυτήν.
11,52 οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.
11,52 Αλλοίμονον εις σας τους νομικούς, διότι αφαιρέσατε από τους ανθρώπους το κλειδί της γνώσεως, τους εσκοτίσατε δηλαδή τον νουν με τας ψευδείς διδασκαλίας σας και τους επήρατε το μέσον, με το οποίον θα εγνώριζαν την αλήθειαν και θα επροχωρούσαν τον δρόμον της σωτηρίας. Ετσι και σεις δεν εισήλθατε εις την βασιλείαν του Χριστού και εκείνους που ήθελαν να εισέλθουν τους εμποδίσατε”.
11,53 λέγοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων,
11,53 Ενώ δε ο Ιησούς τους έλεγε αυτά, ήρχισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι να κυριεύωνται εσωτερικώς από πικράν οργήν και εμπάθειαν εναντίον του και να ζητούν όλοι μαζή από αυτόν αμέσως και εκ του προχείρου απαντήσεις δια πολλά ζητήματα του νόμου.

11,54 ἐνεδρεύοντες αὐτόν, ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.
11,54 Και του έστηναν έτσι παγίδα και τον παραμόνευαν προσπαθούντες κάτι με δόλιον τρόπον να αρπάξουν από το στόμα του, που δεν θα ήτο σύμφωνο με τον νόμον, δια να έχουν κατόπιν αφορμή να τον κατηγορήσουν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 12

12,1 Ἐν οἷς ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλου ὡς καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ πρῶτον· προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.
12,1 Εν τω μεταξύ πολλά πλήθη λαού είχαν συγκεντρωθή εκεί, τόσον πύκνα, ώστε να πατούν ο ένας τον άλλον. Ηρχισε τότε ο Ιησούς να ομιλή προς τους μαθητάς του πρώτον και να τους λέγη· “προσέχετε τον ευατόν σας από το προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η υποκρισία των.
12,2 οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθήσεται·
12,2 Αλλά δεν υπάρχει τίποτε το σκεπασμένο, που δεν θα ξεσκεπασθή και τίποτε το κρυφό, που δεν θα γίνη φανερόν και γνωστόν.
12,3 ἀνθ᾿ ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκουσθήσεται, καὶ ὃ πρὸς τὸ οὖς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων.
12,3 Ολα θα φανερωθούν· δι' αυτό όσα σεις λέγετε μυστικά μεταξύ σας και προς τους ακροατάς της εμπιστοσύνης σας, θα ακουσθούν στο φως της δημοσιότητος. Και εκείνο που ωμιλήσατε στο αυτί, μέσα εις τα ιδιαίτερα δωμάτια, θα κηρυχθή από τις ταράτσες, (Η αλήθεια του Ευαγγελίου, που εις ολίγους τώρα και σαν με κάποια μυστικότητα λέγεται, θα κηρυχθή φανερά εις όλην την οικουμένην).
12,4 Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου· μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

12,4 Λεγω δε εις σας τους φίλους μου· μη φοβηθήτε από εκείνους που θανατώνουν το σώμα και ύστερα δεν έχουν την δύναμιν τίποτε περισσότερον να κάμουν.
12,5 ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε· φοβήθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι ἔχοντα ἐξουσίαν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν· ναί, λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε.
12,5 Θα σας υποδείξω όμως ποίον να φοβηθήτε· να φοβηθήτε εκείνον, ο όποιος αφού σας αφαιρέση την παρούσαν ζωήν, έχει την εξουσίαν να σας ρίψη στο αιώνιον πυρ της κολάσεως. Ναι σας λέγω, αυτόν πρέπει να φοβηθήτε.
12,6 οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο; καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ·
12,6 Τους διώκτας σας μη τους λογαριάζετε, διότι ο Θεός θα είναι προστάτης σας. Πεντε σπουργίτια δεν πωλούνται δύο ασσάρια; (δηλαδή δέκα πέντε περίπου λεπτά). Και όμως ούτε ένα από αυτά δεν είναι λησμονημένο και παραπεταμένο εμπρός εις τα μάτια του Θεού.
12,7 ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται. μὴ οὖν φοβεῖσθε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.
12,7 Οσον δε για σας, και οι τρίχες της κεφαλής σας έχουν μετρηθή από τον Θεόν, ο όποιος παρακολουθεί και τας πλέον ασημάντους λεπτομερείας της ζωής σας. Μη λοιπόν φοβείσθε· σεις είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι από πολλά σπουργίτια.
12,8 Λέγω δὲ ὑμῖν· πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ·
12,8 Σας λέγω δε τούτο· καθένας, ο οποίος με θάρρος και χωρίς να πτοηθή κανένα, θα με ομολογήση εμπρός στους ανθρώπους σωτήρα και Θεόν, και ο υιός του ανθρώπου, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, θα τον ομολογήση και θα το διακηρύξη ως πιστόν οπαδόν του εμπρός στους αγγέλους του Θεού.
12,9 ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.
12,9 Εκείνον δε που, είτε από φόβον είτε από εντροπήν, θα με αρνηθή εμπρός στους ανθρώπους και εγώ θα τον αρνηθώ εντελώς εμπρός στους αγγέλους του Θεού.

12,10 καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.
12,10 Μεγάλο αμάρτημα το να αρνηθή κανείς, αλλά καθένας που θα εκστομίση λόγον ενάντιον του υιού του ανθρώπου, σκανδαλιζόμενος από την φαινομενικήν αδυναμίαν της ανθρωπίνης φύσεώς του, θα λάβη συγχώρησιν δια την αμαρτίαν του αυτήν, εάν ειλικρινώς μετανοήση. Εκείνος όμως που θα εκστομίση βλάσφημον λόγον εναντίον του Αγίου Πνεύματος και με επίγνωσιν θα διαβάλη τας λυτρωτικάς του ενεργείας, δεν θα συγχωρηθή ποτέ (διότι το βαρύτατον αυτό αμάρτημά του φανερώνει ότι αυτός έχει πλέον σκληρυνθή ανεπανορθώτως εις την κακότητά του και δεν υπάρχει ελπίς να μετανοήση).
12,11 ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε ἢ τί εἴπητε·
12,11 Οταν δε σας οδηγούν υποδίκους εμπρός εις τας συναγωγάς και εις τας αρχάς και τας εξουσίας, μη ταράσσεσθε από ανησυχητικάς φροντίδας πως η τι θα απολογηθήτε η τι θα πήτε.
12,12 τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν.
12,12 Διότι το Αγιον Πνεύμα θα σας διδάξη εκείνη την ώρα αυτά που πρέπει να πήτε”.
12,13 Εἶπε δέ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλου· διδάσκαλε, εἰπὲ τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι τὴν κληρονομίαν μετ᾿ ἐμοῦ.
12,13 Καποιος δε από τον λαόν του είπε· “διδάσκαλε, πες στον αδελφόν μου να μοιρασθή με εμέ την κληρονομίαν”.
12,14 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ᾿ ὑμᾶς;
12,14 Ο Ιησούς όμως του είπε· “άνθρωπε, ποιός με έκαμε δικαστήν μεταξύ σας η μοιραστήν;”
12,15 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ.
12,15 Είπε δε τότε ο Κυριος προς αυτούς, που τον ήκουσαν· “προσέχετε και προφυλάσσεσθε από κάθε πλεονεξίαν, διότι η ζωή

του ανθρώπου δεν εξαρτάται και δεν διατηρείται από τα πολλά πλούτη και τα υπάρχοντα αυτού”.
12,16 Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς λέγων· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα·
12,16 Είπε δε προς αυτούς και την εξής παραβολήν· “κάποιου πλουσίου ανθρώπου εσημείωσαν εξαιρετικήν ευφορίαν τα χωράφια του.
12,17 καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου;
12,17 Και αυτός έπεσεν αμέσως εις αγωνιώδην συλλογήν και μέριμναν, λέγων· Τι να κάμω, διότι δεν έχω που να συγκεντρώσω και αποθηκεύσω τους καρπούς των χωραφιών μου;
12,18 καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου,
12,18 Και ύστερα από μεγάλην σκέψιν είπε· τούτο θα κάμω· Θα κρημνίσω τας αποθήκας μου και θα οικοδομήσω άλλας μεγαλυτέρας, και θα συγκεντρώσω εκεί όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου.
12,19 καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.
12,19 Και θα πω εις την ψυχήν μου· Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά αποθηκευμένα για έτη πολλά· απόλαυσε την ζωήν, αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου.
12,20 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;
12,20 Αφού δε ετοίμασε όλα και πριν προλάβη τίποτε από αυτά να απολαύση, του είπεν ο Θεός· ανόητε από την κακίαν σου άνθρωπε και απερίσκεπτε, αυτήν την νύκτα, που επίστευσες ότι θα αρχίση η απολαυστική ζωη σου, απαιτούν να πάρουν από σε χωρίς αναβολήν την ψυχήν σου· αυτά δε που έχεις ετοιμάσει, εις ποίον τώρα ανήκουν;
12,21 οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.
12,21 Ετσι παθαίνει και αυτό το τέλος έχει εκείνος, που εγωϊστικά θησαυαρίζει δια τον ευατόν του και δεν προσπαθεί να αποκτήση τον πλούτον των καλών έργων, εις τα οποία ευχαριστείται ο Θεός”.

12,22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε.
12,22 Είπε δε προς τους μαθητάς του· "δια τούτο σας λέγω, μη ταλαιπωρείσθε από βασανιστικές φροντίδες δια την ζωήν σας, μη μεριμνάτε τι θα φάτε ούτε και δια το σώμα σας τι θα ενδυθήτε.
12,23 οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;
12,23 Η ζωή δεν είναι ανωτέρα από την τροφήν και το σώμα από το ένδυμα; Ο Θεός που σας έδωσε το ανώτερον, δεν θα σας δώση και το κατώτερον;
12,24 κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν, οἷς οὐκ ἔστι ταμεῖον οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετεινῶν;
12,24 Παρατηρήστε με προσοχή και καταλάβετε, τι συμβαίνει με τους κόρακας ότι δηλαδή αυτοί ούτε σπείρουν ούτε θερίζουν και δεν έχουν ούτε κελλάρι ούτε αποθήκην· και όμως ο Θεός τους τρέφει. Ποσω μάλλον θα θρέψη σας, οι οποίοι είσθε ασυγκρίτως ανώτεροι από τα πτηνά;
12,25 τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;
12,25 Ποιός δε από σας ημπορεί, έστω και αν καταβάλη πολλάς και μεγάλας φροντίδας, να προσθέση στο ανάστημά του έναν πήχυν;
12,26 εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε;
12,26 Εάν λοιπόν ούτε κάτι το ελάχιστον δεν ημπορείτε να κάμετε, διατί ταλαιπωρείσθε με καταθλιπτικές φροντίδες δια τα άλλα, επί των οποίων μηδαμινήν η και καμμίαν εξουσίαν έχετε;
12,27 κατανοήσατε τὰ κρίνα πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.
12,27 Προσέξτε και διδαχθήτε από τα κρίνα, πως μεγαλώνουν.Δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν και όμως, σας διαβεβαιώνω ότι ούτε ο σοφός Σολομών με όλην αυτού την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν δεν εφόρεσε ποτέ ένα τόσον λαμπρόν ένδυμα, ώσαν αυτό που φορεί ένα από τα κρίνα του αγρού.

12,28 εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσι, πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;
12,28 Εάν δε το χορτάρι του χωραφιού, που σήμερα υπάρχει και αύριο ρίπτεται στον φούρνο, ο Θεός τόσον ωραία το ενδύη, πόσω μάλλον θα ενδύση σας, ολιγόπιστοι;
12,29 καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε καὶ τί πίητε, καὶ μὴ μετεωρίζεσθε·
12,29 Και σεις μη ζητάτε με ανήσυχον φροντίδα, τι θα φάτε και τι θα πιήτε και μη περισπάσθε εδώ και εκεί με τις ανήσυχες αυτές φροντίδες.
12,30 ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι χρῄζετε τούτων·
12,30 Διότι όλα αυτά τα ζητούν και αγωνίζονται να τα αποκτήσουν οι ειδωλολάτραι εθνικοί, που δεν έχουν γνωρίσει τον αληθινόν και πανάγαθον Θεόν, αλλά έχουν ως θεούς προστάτας τα είδωλα. Ο ιδικός σας όμως Πατήρ γνωρίζει πολύ καλά, ότι έχετε ανάγκην από αυτά και θα σας τα δώση.
12,31 πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
12,31 Μονον σεις να ζητήτε προ παντός την βασιλείαν του Θεού, και τότε όλα τα επίγεια αγαθά θα σας δοθούν μαζή με τα πνευματικά και ουράνια.
12,32 Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.
12,32 Μη φοβείσθε σεις, που είσθε μικρόν ποίμνιον, εν συγκρίσει προς το πολύ πλήθος των απίστων, διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να δώση εις σας την βασιλείαν των ουρανών. (Πολύ δε περισσότερον θα σας δώση τα πρόσκαιρα υλικά αγαθά).
12,33 πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην. ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει οὐδὲ σὴς διαφθείρει·
12,33 Εάν βλέπετε ότι τα υλικά αγαθά σας γίνονται εμπόδιον δια την βασιλείαν των ουρανών, πωλήσατε τα υπάρχοντα σας και δώστε ελεημοσύνην. Και κάμετε έτσι τον ευατόν σας θησαυροφυλάκια που δεν παλαιώνουν ποτέ, θησαυρόν στους ουρανούς που δεν χάνεται, εκεί όπου ο κλέπτης δεν πλησιάζει και ούτε ο σκόρος καταστρέφει.

12,34 ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται.
12,34 Διότι, όπου είναι ο θυσαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδία σας.
12,35 Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι·
12,35 Ας είναι ζωσμένη η μέση σας και τα λυχνάρια σας πάντοτε αναμμένα· να είσθε δηλαδή έτοιμοι και άγρυπνοι να εκτελήτε το θέλημα του Κυρίου, δια να αποκτήσετε έτσι θησαυρούς στον ουρανόν.
12,36 καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἐλθόντος καὶ κρούσαντος εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐτῷ.
12,36 Και σεις είσθε όμοιοι με ανθρώπους, οι οποίοι περιμένουν τον κύριόν των, πότε θα επιστρέψη από τους γάμους, ώστε, όταν έλθη και κτυπήση την θύραν, να του ανοίξουν αμέσως.
12,37 μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος εὑρήσει γρηγοροῦντας. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτούς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς.
12,37 Μακάριοι είναι οι δούλοι εκείνοι, τους οποίους, όταν έλθη ο Κυριος, θα τους εύρη να αγρυπνούν. Σας διαβεβαιώνω ότι αυτός θα γίνη διάκονός των, θα ζώση την μέσην του, δια να μη εμποδίζεται εις τας κινήσστου από τα ενδύματά του, θα τους βάλη να καθίσουν εις την τράπεζαν του φαγητού και αυτός ο ίδιος θα έλθη κοντά τους και θα τους υπηρετήση.
12,38 καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ καὶ εὕρῃ οὕτω, μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.
12,38 Και αν έλθη στο δεύτερον τετράωρον της νυκτός και στο τρίτον τετράωρον, κατά τα εξημερώματα, και τους εύρη έτσι, δηλαδή να τον περιμένουν άγρυπνοι, σας λέγω, ότι είναι μακάριοι οι δούλοι εκείνοι.
12,39 τοῦτο δὲ γινώσκετε ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε διορυγῆναι τὸν οἶκον αὐτοῦ.
12,39 Τούτο δε το ξεύρετε και σεις, ότι εάν εγνώριζε ο νοικοκύρης ποια ώρα έρχεται ο κλέπτης, θα έμενε άγρυπνος και δεν θα άφινε να

ανοιχθή τρύπα στο σπίτι του, δια να μπη μέσα ο κλέπτης και να κλέψη.
12,40 καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.
12,40 Και σεις λοιπόν να είσθε πάντοτε έτοιμοι, διότι εις ώραν κατά την οποίαν δεν γνωρίζετε, έρχεται ο υιός του ανθρώπου” (είτε δια του θανάτου ενός εκάστου, είτε κατά την δευτέραν παρουσίαν).
12,41 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγεις ἢ καὶ πρὸς πάντας;
12,41 Είπε δε εις αυτόν ο Πετρος· “Κυριε, αυτήν την παραβολήν δι' ημάς μόνον την λέγεις η δι' όλους;
12,42 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;
12,42 Είπε δε ο Κυριος· “ποιός άράγε είναι ο πιστός και συνετός οικονόμος, τον οποίον θα εγκαταστήση ο κύριος προϊστάμενον στο υπηρετικόν προσωπικόν του, δια να δίδη προς αυτούς εις την κατάλληλον ώραν την κανονικήν μερίδα της τροφής;
12,43 μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει οὕτω ποιοῦντα.
12,43 Μακάριος είναι ο δούλος εκείνος, τον οποίον, όταν έλθη ο Κυριος, θα τον εύρη να ενεργή με τέτοιαν σύνεσιν και αξιοπιστίαν.
12,44 ἀληθῶς λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.
12,44 Αληθινά σας λέγω, ότι θα του δώση εξουσίαν επάνω εις όλα τα υπάρχοντα του.
12,45 ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, χρονίζει ὁ κύριός μου ἔρχεσθαι, καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι,
12,45 Εάν όμως ο δούλος εκείνος πη από μέσα του· Αργεί να έρθη ο κύριός μου· και αρχίση να κτυπά τους υπηρέτας και τας υπηρετρίας και να τρώγη και να πίνη και να μεθά,
12,46 ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει, καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει.

12,46 θα έλθη ο κύριος του δούλου εκείνου εις ημέραν που δεν περιμένει και εις ώραν που δεν γνωρίζει και θα τον κόψη εις τα δύο, θα τον τιμωρήση δηλαδή με σκληρόν θάνατον, και θα ορίση την θέσιν του μεταξύ εκείνων που υπήρξαν αξιόπιστοι και καταχρασταί. (Οι ποιμένες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας θα είναι μακάριοι, εάν καλώς διαχειρίζωνται την πνευματικήν εξουσίαν και τα χαρίσματα, που τους ενεπιστεύθη ο Χριστός και εξυπηρετούν με σύνεσιν και προθυμίαν τους πιστούς. Σκληροτάτη όμως τιμωρία τους περιμένει, εάν αποδειχθούν αναξιόπιστοι και καταχρασταί).
12,47 ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος, ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ καὶ μὴ ἑτοιμάσας μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς·
12,47 Εκείνος δε ο δούλος, που εγνώρισε το θέλημα του κυρίου του, και δεν ετοίμασε ούτε και έπραξε σύμφωνα προς το θέλημα του Κυρίου του, θα τιμωρηθή με πολλάς μαστιγώσεις, θα τιμωρηθή πολύ, διότι εν γνώσει παρέβη το θέλημα του Κυρίου.
12,48 ὁ δὲ μὴ γνούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας. παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη πολύ, πολὺ ζητηθήσεται παρ᾿ αὐτοῦ, καὶ ᾧ παρέθεντο πολύ, περισσότερον αἰτήσουσιν αὐτόν.
12,48 Εκείνος δε που δεν εγνώρισε το θέλημα του Κυρίου, έκαμε δε πράξεις αξίας τιμωρίας, θα τιμωρηθή με ολίγας μαστιγώσεις. Εις εκείνον που εδόθη πολύ, θα του ζητηθή και πολύ, και εις εκείνον που του παρέδωσαν πολλά χαρίσματα, θα ζητηθούν περισσότερα καλά έργα, παρ' όσα θα ζητήσουν από εκείνους που έλαβαν ολιγώτερα.
12,49 Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη!
12,49 Ηρθα να βάλω φωτιά εις την γην, φλογερόν ζήλον και ενθουσιασμόν εις τας καρδίας των καλοπροαιρέτων, ο οποίος όμως ζήλος θα ανάψη στους κακοπροαιρέτους πυρκαϊάν μίσους εναντίον εμού και των οπαδών μου. Και τι άλλο θέλω, εάν τώρα έχη πλέον ανάψει αυτή η φωτιά!
12,50 βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ!
12,50 Εγώ έχω το βάπτισμα του μαρτυρίου, δια να βαπτισθώ εις αυτό, και πόσον κατέχομαι από τον πόθον και ανυπομονώ πότε να πραγματοποιηθή και απλωθή έτσι εις όλον τον κόσμον το πυρ της πίστεως και του θείου ζήλου!

12,51 δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἢ διαμερισμόν.
12,51 Νομίζετε ότι ήλθα εις την γην να δώσω υποκριτικήν και ψευδή ειρήνην, όπως την φαντάζονται οι Εβραίοι; Οχι σας λέγω, αλλά έχω έλθει, δια να προκαλέσω διαίρεσιν μεταξύ των ανθρώπων, δια την οποίαν όμως διαίρεσιν υπεύθυνοι θα είναι οι πονηροί και αμετανόητοι άνθρωποι.
12,52 ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἑνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί·
12,52 Διότι από τώρα θα είναι εις ένα σπίτι πέντε χωρισμένοι, τρεις εναντίον δύο και δύο εναντίων τριών.
12,53 διαμερισθήσονται πατὴρ ἐπὶ υἱῷ καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί, μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί, πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς.
12,53 Και θα χωρισθή ο πατέρας ο άπιστος εναντίον του πιστού υιού του, και ο άπιστος υιός εναντίον του πιστού πατρός του,η μητέρα εναντίον της κόρης της και η κόρη ενάντιον της μητρός· η πενθερά εναντίον της νύμφης και η νύμφη ενάντιον της πενθεράς· τα άπιστα μέλη της οικογενείας εναντίον των πιστών”.
12,54 Ἔλεγε δὲ καὶ τοῖς ὄχλοις· ὅταν ἴδητε τὴν νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ δυσμῶν, εὐθέως λέγετε, ὄμβρος ἔρχεται, καὶ γίνεται οὕτω·
12,54 Ελεγε δε εις τα πλήθη· “όταν ίδετε το σύνεφο να ανεβαίνη από την δύσιν, αμέσως λέγετε· Βροχή έρχεται· και γίνεται έτσι.
12,55 καὶ ὅταν νότον πνέοντα, λέγετε ὅτι καύσων ἔσται, καὶ γίνεται.
12,55 Και όταν ίδετε νότιον άνεμον να φυσά, λέγεται ότι θα γίνη ζέστη· και γίνεται έτσι.
12,56 ὑποκριταί, τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς οἴδατε δοκιμάζειν, τὸν δὲ καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;
12,56 Υποκριταί! Τα σημεία του ουρανού και της γης, που προαναγγέλους τον καιρόν, ξέρετε να τα διακρίνετε. Τον καιρόν όμως τούτον, που όλα τα σημεία τον παρουσιάζουν ως εποχήν της ελεύσεως του Μεσσίου, πως δεν τον διακρίνετε;
12,57 τί δὲ καὶ ἀφ᾿ ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;
12,57 Διατί δε και από μόνον τον εαυτόν σας, με οδηγόν το λογικόν και την συνείδησίν σας, δεν κρίνετε το ορθόν και δίκαιον, ότι δηλαδή

είναι καιρός πλέον να μετανοήσετε, δια να εύρετε σωτηρίαν;
12,58 ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ᾿ ἄρχοντα, ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ᾿ αὐτοῦ, μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτήν, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βαλεῖ εἰς φυλακήν.
12,58 Εφ' όσον είναι καιρός συμφιλιωθήτε με τον Θεόν, διότι όταν πηγαίνης με τον αντίδικόν σου στον άρχοντα να δικασθής, προσπάθησε να απαλλαγής από αυτόν και να συμβιβασθής μαζή του, μήπως σε τραβήξη εμπρός στον δικαστήν και ο δικαστής σε παραδώση στον εισπράκτορα και ο εισπράκτωρ σε βάλη εις την φυλακήν.
12,59 λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς.
12,59 Σου λέγω ότι δεν θα βγης από εκεί, έως ότου εξοφλήσης και το τελευταίον λεπτόν. Συμφιλιωθήτε με τον Θεόν δια της μετανοίας σας, πριν εκδοθή από αυτόν η καταδικαστική για σας απόφασίς του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 13

13,1 Παρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλᾶτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.
13,1 Κατά την ώραν δε που ωμιλούσε ο Κυριος, παρουσιάσθησαν μερικοί και του ανήγγειλαν δια τους Γαλιλαίους, των οποίων το αίμα ο Πιλάτος, όταν με τους στρατιώτας του τους έσφαξε μέσα εις την αυλήν του ναού, το ανέμιξε με τας θυσίας, που εκείνοι προσέφεραν την ώραν αυτήν.
13,2 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν;
13,2 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· “εκ του γεγονότος ότι έπαθαν αυτά, βγάζετε σστο συμπέρασμα ότι οι Γαλιλαίοι αυτοί υπήρξαν αμαρτωλοί περισσότερον από όλους τους Γαλιλαίους;
13,3 οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε.
13,3 Οχι σας λέγω· διότι και οι άλλοι Γαλιλαίοι είναι επίσης αμαρτωλοί. Εάν δε δεν μετανοήσετε και σεις όλοι, κατά τον ίδιο

τρόπον θα χαθήτε.(Τα ρωμαϊκά στρατεύματα είναι έτοιμα να ορμήσουν και να σας κατασφάξουν).
13,4 ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτώ, ἐφ᾿ οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτούς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ;
13,4 Η νομίζετε ότι οι δέκα οκτώ, επάνω στους οποίους έπεσε ο πύργος του Σιλωάμ και τους εθανάτωσεν, αυτοί υπήρξαν ενώπιον του Θεού αμαρτωλοί και χρεώσται περισσότερον από όλους τους ανθρώπους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ;
13,5 οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες ὁμοίως ἀπολεῖσθε.
13,5 Οχι σας λέγω· αλλ' έπαθαν εκείνοι, δια να συνέλθετε σεις. Εάν όμως δεν μετανοήσετε, όλοι κατά τον ίδιον τρόπον θα χαθήτε, διότι θα ταφήτε κάτω από τα ερείπια των πόλεών σας”.
13,6 Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν παραβολήν· συκῆν εἶχέ τις ἐν τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ πεφυτευμένην, καὶ ἦλθε ζητῶν καρπὸν ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ εὗρεν.
13,6 Ελεγε δε αυτήν την παραβολήν· “κάποιος είχε μια συκιά, φυτευμένη στο αμπέλι του και ήλθε ζητών καρπόν εις αυτήν και δεν ευρήκε.
13,7 εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν· ἰδοὺ τρία ἔτη ἔρχομαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὑρίσκω· ἔκκοψον αὐτήν· ἱνατί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ;
13,7 Είπε δε στον αμπελουργόν· Ιδού, τρία χρόνια έρχομαι και ζητώ καρπόν εις την συκιάν αυτήν και δεν ευρίσκω. Κοψε την και ξερρίζωσέ την. Διατί να αχρηστεύη την γην;
13,8 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· κύριε, ἄφες αὐτὴν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω περὶ αὐτὴν καὶ βάλω κόπρια.
13,8 Εκείνος όμως απεκρίθη και είπε· Κυριε, άφησέ την και τούτο το έτος, έως ότου σκάψω γύρω από αυτήν και ρίψω λίπασμα.
13,9 κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν.
13,9 Και εάν μεν κάμη καρπόν, την αφίνομεν, εάν όμως δεν κάμη, τότε θα την κόψης στο μέλλον”. (Ο Θεός δεχόμενος παράκλησιν του Υιού του παριμένει την μετάνοιαν του αμαρτωλού και τα καλά του έργα ως πνευματικήν καρποφορίαν. Εάν όμως ο αμαρτωλός μείνη

σκληρυμμένος και αμετανόητος, τότε ο Θεός θα τον τιμωρήση. Αυτό συνέβη με τους αμετανοήτους Εβραίους, τους οποίους εσυμβόλιζε η άκαρπος συκή).
13,10 Ἦν δὲ διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι.
13,10 Καποιο Σαββατο εδίδασκε εις μίαν από τας συναγωγάς.
13,11 καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές.
13,11 Και ιδού είχε έλθει εκεί μία γυναίκα, η οποία ένεκα μοχθηράς επιδράσεως πονηρού πνεύματος, ήτο ασθενής δέκα οκτώ χρόνια, σκυμμένη συνεχώς, χωρίς καθόλου να ημπορή να σηκώση όρθιον το σώμα και την κεφαλήν της.
13,12 ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου·
13,12 Οταν την είδε ο Ιησούς, της εφώναξε και της είπε· “γυναίκα, ελευθερώνεσαι από την ασθένειάν σου”.
13,13 καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.
13,13 Και έβαλεν επάνω της τας χείρας του. Και αμέσως εστάθηκε όρθια αυτή, απέκτησε δηλαδή την υγείαν της και εδόξαζε τον Θεόν.
13,14 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.
13,14 Ο δε αρχισυνάγωγος αγανακτών, διότι ο Ιησούς εις ημέραν Σαββάτου εθεράπευσε, έλαβε τον λόγον και είπε στον λαόν· “εξ ημέραι είναι εκείναι, κατά τας οποίας πρέπει να εργαζώμεθα· εις αυτάς δε τας εργασίμους ημέρας να έρχεσθε και να θεραπεύεσθε και όχι κατά την ημέραν του Σαββάτου”.
13,15 ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;
13,15 Απεκρίθη τότε εις αυτούς ο Κυριος και είπε· υποκριτά, καθένας από σας κατά την ημέραν του Σαββάτου δεν λύει το βώδι του η τον όνον από την φάτνην του και πηγαίνει να το ποτίση; Αυτό δεν το θεωρείτε παράβασιν της αργίας του Σαββάτου, και πολύ ορθώς.

13,16 ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;
13,16 Αυτή δε, που είναι θυγάτηρ και απόγονος το Αβραάμ, την οποίαν ο σατανάς έδεσε δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια, δεν έπρεπε να λυθή από τον βαρύν και καταθλιπτικόν αυτόν δεσμόν κατά την ημέραν του Σαββάτου;”
13,17 καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ.
13,17 Και ενώ ο Κυριος έλεγε αυτά, κατεντροπιάζοντο όλοι οι εχθροί του· αντιθέτως δε όλος ο λαός έχαιρε δι' όλα τα θαυμαστά έργα που εγίνοντο απ' αυτόν (διότι είχε ακόμη ο λαός άδολον την καρδίαν και ανεπηρέαστον από τας συκοφαντίας των Φαρισαίων).
13,18 Ἔλεγε δέ· τίνι ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;
13,18 Ελεγε δε ο Κυριος εις τα πλήθη· “με τι είναι ομοία η βασιλεία του Θεού; Με τι να την παρομοιάσω;
13,19 ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ· καὶ ηὔξησε καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.
13,19 Είναι ομοία με ένα κόκκον σιναπιού, τον οποίον ένας άνθρωπος επήρε και τον έσπειρεν στον κήπον του· και εμεγάλωσε και έγινε δένδρον μεγάλον και τα πτηνά του ουρανού εφώλιασαν εις τα κλωνάρια του”.(Μικρά και ασήμαντος φαίνεται η Εκκλησία του Χριστού. Θα γιγαντωθή όμως, θα απλωθή εις όλην την οικουμένην και θα περιλάβη αναρίθμητα πλήθη ανθρώπων).
13,20 Πάλιν εἶπε· τίνι ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;
13,20 Παλιν είπε· “με τι να παρομοιάσω την βασιλείαν του Θεού;
13,21 ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἔκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.
13,21 Είναι ομοία με προζύμι, που το επήρε μία γυναίκα και το ανακάτεψε εις τριάντα και πλέον κιλά αλεύρι, έως ότου όλο το ζυμάρι εζυμώθη και έγινε κατάλληλο για ψωμί.(Η βασιλεία του Θεού φαίνεται μικρά, αλλά έχει τεραστίαν δύναμιν, δια να ζυμώση σιγά-σιγά και μεταβάλη στο καλύτερον την ανθρωπότητα).

13,22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλεις καὶ κώμας διδάσκων καὶ πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.
13,22 Και επερνούσε μέσα από πόλεις και χωριά διδάσκων το ευαγγέλιον, ενώ συγχρόνως εξακολουθούσε να κατευθύνεται εις την Ιερουσαλήμ.
13,23 εἶπε δέ τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σῳζόμενοι; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·
13,23 Τον ερώτησε δε κάποιος· "Κυριε, ολίγοι τάχα είναι εκείνοι, που σώζωνται;" Εκείνος δε είπε προς αυτούς, που τον ακολουθούσαν·
13,24 ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν.
13,24 "αγωνίζεσθε να εισέλθετε εις την βασιλείαν του Θεού, δια της στενής πύλης, από την θύραν και τον δρόμον που απαιτούν κόπους και θυσίας. Σας λέγω δε, ότι πολλοί θα ζητήσουν να μπουν, αλλά επειδή δεν έχουν σταθεράν την απόφασιν να αγωνισθούν, δεν θα ημπορέσουν να το επιτύχουν.
13,25 ἀφ᾿ οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν λέγοντες· Κύριε Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ.
13,25 Οταν δε κάποτε σηκωθή ο οικοδεσπότης και κλείση καλά την θύραν και αρχίσετε σεις να στέκεσθε έξω και να κτυπάτε λέγοντες· Κυριε, Κυριε άνοιξέ μας, τότε θα αποκριθή και θα σας πη· Δεν ξέρω από που είσθε. Δεν σας γνωρίζω καθόλου, (Ανοικτή θύρα, δια να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού, είναι η παρούσα ζωη. Οταν όμως την κλείση ο θάνατος, μάλιστα δε η δευτέρα παρουσία, τότε ποτέ πλέον δεν θα ξανανοίξη δια τους αμετανοήτους αμαρτωλούς).
13,26 τότε ἄρξεσθε λέγειν· ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας·
13,26 Τοτε θα αρχίσετε να λέγετε. Εφάγαμε και επιαμε εμπρός σου. Και εις τας πλατείας μας, όπου ήμεθα συγκεντρωμένοι, εδίδαξες και σε ηκολουθήσαμεν.
13,27 καὶ ἐρεῖ· λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε ἀπ᾿ ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.
13,27 Και θα πη τότε ο οικοδεσπότης· Σας λέγω τούτο, δεν ξεύρω από που είσθε, φύγετε μακρυά από εμέ όλοι όσοι επράξατε αδικίας

και εμείνατε αμετανόητοι.
13,28 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν ὄψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ καὶ πάντας τοὺς προφήτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένους ἔξω,
13,28 Εκεί, μακρυά από την βασιλείαν του Θεού, εις την αιωνίαν καταδίκην, θα είναι ο θρήνος και τα δάκρυα, το τρίξιμο των δοντιών από τον ανυπόφορον πόνον, όταν θα ίδετε τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και όλους τους προφήτας εις την βασιλείαν του Θεού, σας δε να διώχνουν έξω.
13,29 καὶ ἥξουσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ νότου, καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
13,29 Και θα έρθουν πλήθος άνθρωποι από τα διάφορα σημεία της οικουμένης, από την Ανατολήν και την Δυσιν, από τον Βορράν και το Νοτον, και θα παρακαθίσουν ολόχαροι στο τρισμέγιστο τραπέζι της βασιλείας του Θεού.
13,30 καὶ ἰδοὺ εἰσὶν ἔσχατοι οἳ ἔσονται πρῶτοι, καὶ εἰσὶ πρῶτοι οἳ ἔσονται ἔσχατοι.
13,30 Και ιδού ότι κάτι το απροσδόκητον και παράδοξον θα γίνη τότε. Υπάρχουν εδώ εις την γην και μεταξύ σας μερικοί που θεωρούνται μικροί και άσημοι, οι οποίοι εν τούτοις δια την πίστιν και την αρετήν αυτών θα είναι εις την βασιλείαν του Θεού πρώτοι. Και αντιθέτως μερικοί που θεωρούνται πρώτοι, θα είναι τελευταίοι".(Οι αμαρτωλοί που θα μετανοήσουν και οι ειδωλολάτραι που θα πιστεύσουν, θα καταλάβουν μεγάλα αξιώματα εις την βασιλείαν του Θεού. Ενώ πολλοί από τον ιουδαϊκόν λαόν, που εθεωρείτο ως ο εκλεκτός λαός του Θεού, θα είναι τελευταίοι).
13,31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ· ἔξελθε καὶ πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρῴδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.
13,31 Κατά την ημέραν εκείνην ήλθαν προς αυτόν μερικοί Φαρισαίοι, οι οποίοι δια να τον αναγκάσουν να φύγη από την Γαλιλαίαν, του είπαν· "έβγα από τα όρια της χώρας αυτής και φύγε από εδώ, διότι ο Ηρώδης θέλει να σε θανατώση".
13,32 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ· ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι·
13,32 Και είπε εις αυτούς· "πηγαίνετε και πέστε στον άνθρωπον αυτόν, που είναι πονηρός και δόλιος σαν την αλεπού, ότι ολίγον

καιρόν θα μείνω ακόμη εδώ, επειδή εγώ έχω κανονίσει έτσι και όχι διότι φοβούμε αυτόν. Ιδού σήμερον και αύριον, ολίγας ακόμη ημέρας, διώχνω δαιμόνια και κάνω θεραπείας και έπειτα φθάνω στο τέλος της ζωής και του έργου μου.
13,33 πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ.
13,33 Αλλά αυτές τις ημέρες πρέπει να μείνω και θα μείνω εδώ και κατόπιν θα προχωρήσω προς την Ιερουσαλήμ, όπου θα σταυρωθώ. Δεν θα με φονεύση εδώ ο Ηρώδης, διότι δεν είναι πιθανόν προφήτης να θανατωθή έξω από την Ιερουσαλήμ.
13,34 Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε!
13,34 Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, πόλις αμαρτωλή και αμετανοήτη, που φονεύστους προφήτας και λιθοβολείς εκείνους που σου έστειλεν ο Θεός! Ποσες φορές ηθέλησα να περιμαζέψω με στοργήν τα τέκνα σου, όπως μαζεύει κάτω από τις φτερούγες της η όρνις τα μικρά πουλιά της, και δεν ηθελήσατε.
13,35 ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μή με ἴδητε ἕως ἂν ἥξῃ ὅτε εἴπητε· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
13,35 Ιδού αφίνεται προς τιμωρίαν σας έρημη από τον Θεόν και απροστάτευτη η πόλις σας με τον ναόν της. Σας διαβεβαιώνω δε ότι δεν θα με ίδετε, έως ότου έλθη καιρός και πήτε με μετάνοιαν και συντριβήν· Ευλογημένος είναι αυτός που έρχεται εν ονόματι Κυρίου και ως αντιπρόσωπος του Κυρίου”.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 14

14,1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.
14,1 Οταν ο Κυριος εις ημέραν Σαββάτου ήλθεν στο σπίτι ενός από τους άρχοντας των Φαρισαίων να φάγη άρτον, αυτοί τον

παρατηρούσαν με προσοχήν, μήπως πη η πράξη κάτι το παράνομον.
14,2 καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.
14,2 Και ιδού ένας υδρωπικός άνθρωπος εστέκετο εμπρός του.
14,3 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους λέγων· εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεύειν; οἱ δὲ ἡσύχασαν.
14,3 Ελαβε ο Ιησούς τον λόγον και είπε στους νομικούς και Φαρισαίους· “επιτρέπεται άρά γε κατά την ημέραν του Σαββάτου να θεραπεύη κανείς αρρώστους;” Εκείνοι εσίγησαν και δεν ετόλμησαν να απαντήσουν τίποτε.
14,4 καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτὸν καὶ ἀπέλυσε.
14,4 Και ο Ιησούς αφού επιασε τον υδρωπικόν, τον εθεράπευσε και τον αφήκε ελεύθερον να φύγη.
14,5 καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπε· τίνος ὑμῶν υἱὸς ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;
14,5 Βλεπών δε τους πονηρούς διαλογισμούς των Φαρισαίων απήντησε και είπε εις αυτούς· “ποιός από σας, όταν το παιδί του η το βώδι του πέση εις πηγάδι, δεν θα καταβάλη κάθε προσπάθειαν να το ανασύρη αμέσως, έστω και αν είναι ημέρα Σαββάτου;”
14,6 καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα.
14,6 Και δεν ημπόρεσαν να του δώσουν καμμίαν απάντησιν, διότι καταλάβαιναν πολύ καλά, ότι το άδικον ήτο με το μέρος των.
14,7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λέγων πρὸς αὐτούς·
14,7 Ελεγε δε προς τους καλεσμένους και μίαν παραβολήν, δια να τους κάμη να προσέξουν τον εγωϊσμόν των, με τον οποίον αυτοί εδιάλεγαν τας πρώτας θέσεις στο τραπέζι. Και τους είπε·
14,8 ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν, μήποτε ἐντιμότερός σου ᾖ κεκλημένος ὑπ᾿ αὐτοῦ,
14,8 “όταν προσκληθής από κάποιον εις γάμον, μη καθίσεις μόνος σου εις την πρώτην θέσιν, μήπως κάποιος άλλος, προσκεκλημένος από τον οικοδεσπότην, είναι ανώτερος από σε.
14,9 καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας ἐρεῖ σοι· δὸς τούτῳ τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ᾿ αἰσχύνης τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν.

14,9 Και θα έλθη αυτός που εκάλεσε σε και αυτόν και θα σου πη· Δώσε την θέσιν αυτήν, διότι δεν ανήκει εις σε. Και τότε θα αρχίσης με εντροπήν να ζητής άλλην θέσιν. Και έπειδή όλοι θα έχουν καθίσει και κανείς δεν θα προθυμοποιήται να σηκωθή προς χάριν σου, θα αναγκασθής τότε να καταλάβης την τελευταία θέσιν.
14,10 ἀλλ᾿ ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσε εἰς τὸν ἔσχατον τόπον, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκώς σε εἴπῃ σοι· φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον· τότε ἔσται σοι δόξα ἐνώπιον τῶν συνανακειμένων σοι.
14,10 Αλλά όταν προσκληθής, πήγαινε και κάθισε εις την τελευταίαν θέσιν, ώστε όταν έλθη αυτός που σε εκάλεσε να σου πη· Φιλε, ανέβα παραπάνω εις θέσιν τιμητικωτέραν. Και τότε θα είναι για σένα μεγάλη τιμή εμπρός εις όσους παρακάθηνται μαζή με σε στο τραπέζι.
14,11 ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.
14,11 Διότι εκείνος που υψώνει τον εαυτόν του και ζητεί τιμάς και πρωτοκαθεδρίας θα ταπεινωθή. Και καθένας που ταπεινώνει τον ευατόν του, θα υψωθή”.
14,12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· ὅταν ποιῇς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φώνει τοὺς φίλους σου μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου μηδὲ τοὺς συγγενεῖς σου μηδὲ γείτονας πλουσίους, μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γενήσεταί σοι ἀνταπόδομα.
14,12 Ελεγε δε και προς εκείνον ο οποίος τον είχε προσκαλέσει· “όταν παραθέτης γεύμα η δείπνον μη προσκαλείς τους φίλους σου ούτε τους αδελφούς σου ούτε τους συγγενείς σου ούτε τους πλουσίους γείτονάς σου, μήπως και αυτοί με την σειρά των σε καλέσουν και γίνει έτσι ανταπόδοσις, όχι από τον Θεόν, αλλά από τους ανθρώπους.(Και οι κακοί κάνουν το ίδιο, αποβλέποντες εις ανταπόδομα εκ μέρους των ανθρώπων).
14,13 ἀλλ᾿ ὅταν ποιῇς δοχήν, κάλει πτωχούς, ἀναπήρους, χωλούς, τυφλούς,
14,13 Αλλά όταν κάνης τραπέζι και υποδέχεσαι φιλοξενουμένους, προσκάλεσε πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς.
14,14 καὶ μακάριος ἔσῃ, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.
14,14 Και θα είσαι μακάριος διότι, επειδή αυτοί δεν έχουν τι να σου ανταποδώσουν, θα σου ανταποδοθή το καλόν που έκανες κατά την επίσημον εκείνην ημέραν της αναστάσεως των νεκρών”.

14,15 Ἀκούσας δέ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα εἶπεν αὐτῷ· μακάριος ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
14,15 Οταν δε κάποιος από τους παρακαθημένους ήκουσε αυτά είπε· "μακάριος εκείνος, που θα παρακαθίση στο γεύμα της βασιλείας του Θεού".
14,16 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς·
14,16 Ο δε Ιησούς είπε εις αυτόν την εξής παραβολήν· "ένας άνθρωπος παρέθεσε μέγα δείπνον και εκάλεσε πολλούς.
14,17 καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.
14,17 Και την ώραν, που θα παρετίθετο το δείπνον, έστειλε τον δούλον του να πη στους προσκαλεσμένους· Ελάτε διότι τώρα είναι τα πάντα έτοιμα.
14,18 καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.
14,18 Και αυτοί σαν να ήταν συνεννοημένοι ήρχισαν να παραιτούνται όλοι από το δείπνον με διαφόρους δικαιολογίας· ο πρώτος είπε· Αγόρασα ένα αγρόν και έχω ανάγκην να βγω έξω και να τον ίδω· σε παρακαλώ να με θεωρήσης απηλλαγμένον από την υποχρέωσιν να παρακαθίσω στο δείπνον.
14,19 καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.
14,19 Και άλλος είπε· Αγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια και πηγαίνω να τα δοκιμάσω· σε παρακαλώ να θεωρήσης δικαιολογημένην την απουσίαν μου.
14,20 καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.
14,20 Και άλλος είπε· Ενυμφεύθην και δια τούτο δεν μπορώ να έλθω.
14,21 καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

14,21 Και επέστρεψε ο δούλος εκείνος προς τον κύριον του και του διηγήθηκε όλα αυτά. Τοτε, γεμάτος οργήν ο οικοδεσπότης εναντίον των αναξίων προσκαλεσμένων, είπε στον δούλον του· Εβγα γρήγορα εις τας πλατείας και τους δρόμους της πόλεως και φέρε εδώ μέσα τους πτωχούς και τους αναπήρους και τους χωλούς και τους τυφλούς.
14,22 καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί.
14,22 Και αφού εξετέλεσε την εντολήν του Κυρίου του ο δούλος, είπε· Κυριε, έγινε όπως διέταξες, και είναι ακόμη τόπος αδειανός.
14,23 καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου.
14,23 Και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· Εβγα στους δρόμους, στους φράκτες των κτημάτων, έξω από την πόλιν και παρακίνησε με επιμονήν όλους όσους εύρης να έλθουν εδώ, δια να γεμίση οίκος μου.
14,24 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.
14,24 Διότι σας διαβεβαιώνω, ότι κανείς από τους προσκαλεσμένους εκείνους άνδρες δεν θα γευθή τίποτε από το δείπνον μου”. (Οι κυρίως προσκεκλημένοι, οι πνευματικοί άρχοντες του Ισραήλ και οι άλλοι Εβραίοι, απορροφημένοι από τα υλικά των συμφέροντα και την ματαιοδοξίαν των, ηρνήθησαν την πρόσκλησιν του Χριστού και απέκλεισαν τον ευατόν των από την βασιλείαν των ουρανών. Οι τελώναι και οι αμαρτωλοί και οι ειδωλολάτραι, οι περιφρονημένοι από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους εδέχθησαν με ευγνωμοσύνην και ταπείνωσιν την τιμητικήν πρόσκλησιν και έγιναν έτσι ένδοξα μέλη της βασιλείας των ουρανών).
14,25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί. καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς·
14,25 Μαζή δε με αυτόν επήγαιναν και πλήθη λαού. Εστράφη τότε προς αυτούς και τους είπε·
14,26 εἴ τις ἔρχεται πρός με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι.

14,26 “εάν κανείς έρχεται προς εμέ, δια να γίνη οπαδός μου, και δεν απαρνήται τον πατέρα του και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, εφ' όσον αυτοί του είναι πρόσκομμα εις την νέαν ζωήν του, ακόμη δε δεν απαρνήται και την ζωήν του, όταν η ανάγκη επιβάλη να την θυσιάση, αυτός δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.
14,27 καὶ ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής.
14,27 Και εκείνος που δεν βαστάζει επάνω του τον σταυρόν του και δεν έρχεται κοντά μου, δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.
14,28 τίς γὰρ ἐξ ὑμῶν, θέλων πύργον οἰκοδομῆσαι, οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν;
14,28 Πριν γίνετε μαθηταί μου εξετάσατε καλά αν μπορήτε να με ακολουθήσετε όπως εγώ θέλω. Διότι ποιός από σας, όταν θέλη να κτίση ένα πύργον, δεν θα καθίση πρώτον να προϋπολογίση την δαπάνην, εάν έχη δηλαδή τα χρήματα δια την ολοκλήρωσιν του έργου;
14,29 ἵνα μήποτε, θέντος αὐτοῦ θεμέλιον καὶ μὴ ἰσχύσαντος ἐκτελέσαι, πάντες οἱ θεωροῦντες ἄρξωνται αὐτῷ ἐμπαίζειν,
14,29 Και τούτο θα το κάμη, μήπως τυχόν βάλη θεμέλια και δεν ημπορέση ν' αποπερατώση τον πύργον, οπότε όλοι όσοι βλέπουν ατελές το έργον του, θα αρχίσουν να τον εμπαίζουν
14,30 λέγοντες ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο οἰκοδομεῖν καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι;
14,30 και να λέγουν ότι αυτός ο άνθρωπος ήρχισε να οικοδομή και δεν ημπόρεσε να τελειώση το έργον του.
14,31 ἢ τίς βασιλεύς, πορευόμενος συμβαλεῖν ἑτέρῳ βασιλεῖ εἰς πόλεμον, οὐχὶ πρῶτον καθίσας βουλεύεται εἰ δυνατός ἐστιν ἐν δέκα χιλιάσιν ἀπαντῆσαι τῷ μετὰ εἴκοσι χιλιάδων ἐρχομένῳ ἐπ᾽ αὐτόν;
14,31 Η ποιός βασιλεύς, που πηγαίνει να συμπλακή και να πολεμήση εναντίον άλλου βασιλέως, δεν θα καθίση πρώτον να σκεφθή, εάν έχη την δύναμιν με δέκα χιλιάδες στρατιώτας να απαντήση και αποκρούση εκείνον, που έρχεται εναντίον του με εικόσι χιλιάδας;
14,32 εἰ δὲ μήγε, ἔτι πόῤῥω αὐτοῦ ὄντος πρεσβείαν ἀποστείλας ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην.

14,32 Ει δ' άλλως ενώ ακόμη είναι μακράν αυτός ο Βασιλεύς, στέλνει πρεσβευτάς και ζητεί να διαπραγματευθούν δια την ειρήνην.
14,33 οὕτως οὖν πᾶς ἐξ ὑμῶν, ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής.
14,33 Ετσι λοιπόν και καθένας από σας, ο οποίος δεν απαρνείται όλα τα υπάρχοντά του και δεν κόπτει δια το όνομά μου κάθε δεσμόν, που υπάρχει φόβος να τον κρατήση μακρυά από εμέ, δεν ημπορεί να είναι μαθητής μου.
14,34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ καὶ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀρτυθήσεται;
14,34 Το άλατι είναι καλόν και ωφέλιμον δια τον άνθρωπον· κάθε μαθητής μου καλείται να γίνη πνευματικό άλατι μέσα εις την κοινωνίαν. Εάν όμως το άλατι χάση την δύναμιν του, τότε με τι είναι δίνατόν να αρτυθή αυτό, ώστε να γίνη πάλι καλό και ωφέλιμον;
14,35 οὔτε εἰς γῆν οὔτε εἰς κοπρίαν εὔθετόν ἐστιν· ἔξω βάλλουσιν αὐτό. ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.
14,35 Ούτε σαν χώμα δεν είναι κατάλληλον να ριφθή εις την γην ούτε βέβαια σαν λίπασμα στο χωράφι. Το ρίπτουν έξω ως εντελώς άχρηστον. Εκείνος που έχει αυτιά πνευματικά δια να ακούη, ας ακούση, ας εννοήση και ας δεχθή αυτά που λέγω.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 15

15,1 Ἦσαν δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀκούειν αὐτοῦ.
15,1 Καθώς επερνούσε τα διάφορα μέρη, τον επλησίαζαν όλοι οι τελώναι και οι αμαρτωλοί με ενδιαφέρον να ακούσουν την διδασκαλίαν του.
15,2 καὶ διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντες ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς.
15,2 Οι Φαρισαίοι όμως και οι γραμματείς εγόγγυζαν μεταξύ των λέγοντες, ότι αυτός δέχεται κοντά του με πολλήν συμπάθειαν αμαρτωλούς και μάλιστα τρώγει μαζή των.
15,3 εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγων·
15,3 Είπε δε προς αυτούς την παραβολήν αυτήν.

15,4 τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλείπει τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς ἕως οὗ εὕρῃ αὐτό;
15,4 “Ποιός άνθρωπος από σας, εάν έχη εκατόν πρόβατα και χάση ένα από αυτά, δεν αφίνει τα ενενήντα εννέα μόνα των εις ερημικόν μέρος και πηγαίνει εις αναζήτησιν του χαμένου, έως ότου το εύρη;
15,5 καὶ εὑρὼν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ χαίρων,
15,5 Και αφού το εύρη δεν κτυπά, αλλά το βάζει γεμάτος χαράν επάνω στους ώμους του.
15,6 καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς· συγχάρητέ μοι ὅτι εὗρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός.
15,6 Και αφού έλθη στο σπίτι του, προσκαλεί τους φίλους και τους γείτονας και τους λέγει· Χαρήτε και σεις μαζή μου, διότι ευρήκα το χαμένο πρόβατό μου.
15,7 λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρείαν ἔχουσι μετανοίας.
15,7 Σας διαβεβαιώνω, ότι έτσι μεγάλη χαρά θα είναι στον ουρανόν δι' ένα αμαρτωλόν που μετανοεί, περισσότερον κτυπητή από όσον είναι η χαρά δια τους ενενήντα εννέα δικαίους, οι οποίοι δεν έχουν ανάγκην από μετάνοιαν.(Χαίρει ο πανάγαθος Θεός. Χαίρουν τα αγγελικά τάγματα τα οποία όχι μόνον κατ' εντολήν του Θεού, αλλά και από την αγάπην που μας έχουν, ποθούν και εργάζονται ως λειτουργικά πνεύματα να μας οδηγήσουν εις μετάνοιαν και σωτηρίαν).
15,8 Ἢ τίς γυνὴ δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει λύχνον καὶ σαροῖ τὴν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὕρῃ;
15,8 Η ποιά γυναίκα, που έχει δέκα δραχμές, εάν χάση μίαν δραχμήν, δεν ανάπτει τον λυχνάρι και δεν σαρώνει το σπίτι και δεν ψάχνει προσεκτικά με το φως του λυχναριού παντού, έως ότου εύρη την δραχμήν;
15,9 καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖ τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας λέγουσα· συγχάρητέ μοι ὅτι εὗρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα.

15,9 Και αφού την εύρη καλεί στο σπίτι της όλες τις φίλες και τις γειτόνισες και λέγει· Χαρήτε μαζή μου, διότι ευρήκα την δραχμήν που έχασα.
15,10 οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι.
15,10 Σας διαβεβαιώνω, ότι γίνεται χαρά μεγάλη εμπρός στους αγγέλους του Θεού και με συμμετοχήν των αγγέλων δι' ένα αμαρτωλόν που μετανοεί”.
15,11 Εἶπε δέ· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.
15,11 Είπε δε ακόμη και την εξής παραβολήν· “ένας άνθρωπος είχε δύο υιούς.
15,12 καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.
15,12 Και είπε ο νεώτερος από αυτούς στον πατέρα· πατέρα, δος μου το μερίδιο της περιουσίας που μου ανήκει. Και ο πατέρας εμοίρασε εις αυτούς την περιουσίαν του.
15,13 καὶ μετ᾽ οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως.
15,13 Και ύστερα από ολίγας ημέρας ο νεώτερος υιός εμάζευσεν όλα ανεξαιρέτως όσα του είχε δώσει ο πατέρας και εταξίδεψε εις μακρυνήν χώραν. Και εκεί εσπατάλησε την περιουσίαν του ζων ένα βίον άσωτον, παραλυμένον και ασυλλόγιστον.
15,14 δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.
15,14 Οταν δε εξώδευσε όλα όσα είχε, έπεσε μεγάλη πείνα εις την χώραν εκείνην και αυτός ήρχισε να στερήται και να πεινά.
15,15 καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.
15,15 Και από την πείναν πλέον ζαλισμένος επήγε και προσκολλήθηκε σαν δούλος εις ένα από τους κατοίκους της χώρας εκείνης. Και αυτός τον έστειλε εις τα χωράφια του, να βόσκη χοίρους.
15,16 καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.
15,16 Και επιθυμούσε να γεμίση την κοιλίαν του από τα ξυλοκέρατα, που έτρωγαν οι χοίροι, αλλά κανείς δεν του έδιδε, διότι οι υπηρέται

τα προώριζαν δια τους χοίρους.
15,17 εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι!
15,17 Καποιαν όμως ημέραν συνήλθεν από την ζάλην και το κατάντημα της αμαρτωλής ζωής του και είπε· Ποσοι μισθωτοί του πατέρα μου έχουν με το παραπάνω ψωμιά και φαγητά, εγώ δε χάνομαι από την πείναν;
15,18 ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.
15,18 Και αμέσως επήρε την απόφασιν της επιστροφής και είπε· Θα σηκωθώ, θα υπάγω προς τον πατέρα μου και θα του πω· πατέρα μου, ημάρτησα στον ουρανόν εμπρός στον Θεόν και τους αγγέλους του· ημάρτησα και ενώπιόν σου, διότι περιφρόνησα την πατρικήν σου αγάπην και δεν ελογάριασα την λύπην, που θα σου προξενούσα με την φυγήν μου.
15,19 οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.
15,19 Δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου και να φέρω το τιμημένο όνομά σου· κάμε με σαν ένα από τους υπηρέτας σου.
15,20 καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.
15,20 Και έθεσε εις εφαρμογήν την καλήν του απόφασιν. Εσηκώθη και ήλθε προς τον πατέρα του. Ενώ δε ακόμη ευρίσκετο εις μακρυνήν απόστασιν, ο πατέρας του, που από καιρόν τώρα τον επερίμενε και παρατηρούσε πάντοτε με λαχτάρα στον δρόμον, τον είδε και τον εσπλαγχνίσθη, έτρεξε εις προϋπάντησίν του, έπεσε με στοργήν απέραντον στον τράχηλον του παιδιού του, το αγκαλιασε και το εγέμισε φιλήματα.
15,21 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.
15,21 Συντετριμμένος ο υιός από την απέραντον αυτήν στοργήν είπε στον πατέρα του· Πατέρα, ημάρτησα στον ουρανόν και ενώπιόν σου και δεν είμαι άξιος να ονομασθώ υιός σου.
15,22 εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν

χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας,
15,22 Ο δε πατέρας τον διέκοψε, εστράφη προς τους δούλους, που είχαν μαζευθή εκεί, και είπε· Βγάλτε την πιο καλή φορεσιά και ενδύσατέ τον, και δώστε του το δακτυλίδι εις τα χέρια, σαν αυτό που φορούν οι ελεύθεροι και οι κύριοι. Δώστε του υποδήματα εις τα πόδια, δια να μη περπατή ξυπόλητος όπως οι δούλοι.
15,23 καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν,
15,23 Και φέρτε το θρεφτό μοσχάρι, σφάξτε το και ετοιμάστε το πιο πλούσιο τραπέζι, δια να πανηγυρίσωμε το εξαιρετικά χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Και αφού φάμε, ας ευφρανθούμε όλοι.
15,24 ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη. καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.
15,24 Διότι ο υιός μου αυτός ήτο νεκρός και αναστήθηκε, χαμένος ήτο και ευρέθηκε. Και ήρχισαν να ευφραίνωνται. (Αγγελοι και δίκαιοι καλούνται από τον Θεόν να χαρούν και να ευφρανθούν, όταν ένας αμαρτωλός, που εγκατέλειψε τον Θεόν και εσπατάλησε τα θεία δώρα εις την αμαρτίαν και εβυθίσθη στον εξευτελισμόν και την κοινήν περιφρόνησιν, μετανοήση ειλικρινώς, επανέλθη προς τον Πατέρα και ξαναπάρη την υιοθεσίαν και την πρώτην του θέσιν).
15,25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν,
15,25 Αλλά ο μεγαλύτερος υιός ευρίσκετο στο χωράφι και καθώς την ώραν που ήρχετο επλησίασε στο σπίτι, ήκουσε μουσικά όργανα και τραγούδια και χορούς.
15,26 καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα.
15,26 Και αφού εκάλεσε ένα από τους υπηρέτας, τον ηρώτησε τι άραγε είναι αυτά που γίνονται.
15,27 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἥκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν.
15,27 Εκείνος δε του είπε ότι· Ηλθε ο αδελφός σου και ο πατέρας σου έσφαξε το θρεπτό μοσχάρι, διότι με μεγάλην χαράν τον είδε και τον υπεδέχθη υγιή.
15,28 ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

15,28 Εθύμωσε δε αυτός και δεν ήθελε να εισέλθη στο σπίτι και να παρακαθίση στο χαρμόσυνο τραπέζι. Οταν ο πατέρας επληροφορήθη αυτό, εβγήκε έξω προς τον μεγαλύτερον υιόν και με στοργήν πολλήν τον παρακαλούσε.
15,29 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ·
15,29 Εκείνος όμως πικραμένος απεκρίθη με δυσφορίαν μεγάλην και του είπε· Ιδού τόσα χρόνια σε υπηρετώ και ποτέ δεν κατεπάτησα την εντολή σου. Και όμως εις εμέ δεν έδωσές ποτέ ένα κατσίκι, δια να εφρανθώ με τους φίλους μου.
15,30 ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγών σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.
15,30 Οταν δε ήλθε το παιδί σου αυτό, που κατέφαγε το βιο σου με πόρνας, έσφαξες προς χάριν του το θρεπτό μοσχάρι.
15,31 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ᾿ ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σά ἐστιν·
15,31 Είπε δε εις αυτόν ο πατέρας· Παιδί μου, συ πάντοτε είσαι μαζή μου και όλα τα υπάρχοντά μου είναι δικά σου και ποτέ από τίποτε δεν σε εστέρησα.
15,32 εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη.
15,32 Επρεπε δε και συ να ευρανθής και να χαρής, διότι ο αδελφός σου αυτός ήτο νεκρός και αναστήθηκε, χαμένος και ξαναβρέθηκε”. (Αγανακτούσαν οι υψηλόφρονες Φαρισαίοι, όταν έβλεπαν τον Κυριον να δέχεται με στοργήν τους μετανοούντας αμαρτωλούς και να τους ανακηρύσση πολίτας της βασιλείας του. Εγωπαθείς και ιδιοτελείς, καθώς ήσαν οι Φαρισαίοι και οι όμοιοι με αυτούς, τυπικώς μόνον και εξωτερικώς τιμώντες τον Θεόν, απεξένωσαν τον ευατόν των από την αγάπην του Θεού και από την χαρμόσυνον επικοινωνίαν με τους πολίτας της βασιλείας των ουρανών).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 16

16,1 Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον, καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς

διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ
16,1 Ελεγε δε προς τους μαθητάς του και άλλην παραβολήν, δια να καταδικάση την φιλαργυρίαν, από την οποία εκυριαρχούντο οι Φαρισαίοι· “ένας άνθρωπος, είπε, ήτο πλούσιος και είχε διαχειριστήν εις την περιουσίαν του. Και αυτός ο διαχειριστής κατηγορήθηκε στον κύριον, ότι του διασκορπίζει και σπαταλά την περιουσίαν του.
16,2 καὶ φωνήσας αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· τί τοῦτο ἀκούω περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δύνῃ ἔτι οἰκονομεῖν.
16,2 Και ο κύριος τον εφώναξε και του είπε· Τι είναι αυτό που ακούω εναντίον σου; Δος μου λογαριασμόν της διαχειρίσεώς σου, διότι δεν ημπορείς πλέον να είσαι διαχειριστής μου.
16,3 εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· τί ποιήσω, ὅτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ᾿ ἐμοῦ; σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι·
16,3 Είπε δε από μέσα του ο οικονόμος· Τι να κάμω τώρα, που μου αφαιρεί ο κύριός μου την διαχείρισιν; Να σκάπτω δεν ημπορώ, να ζητιανεύω εντρέπομαι.
16,4 ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα, ὅταν μετασταθῶ ἐκ τῆς οἰκονομίας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴκους ἑαυτῶν.
16,4 Ευρήκα τι θα κάμω, ώστε όταν θα με διώξουν από την διαχείρισιν και από το σπίτι του κυρίου μου, να με δεχθούν άλλοι γνωστοί μου άνθρωποι εις τα σπίτια των.
16,5 καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ κυρίου ἔλεγε τῷ πρώτῳ· πόσον ὀφείλεις σὺ τῷ κυρίῳ μου;
16,5 Και αφού επροσκάλεσε καθένα από τους χρεωφειλέτας του κυρίου του χωριστά, είπε στον πρώτον· Ποσα χρεωστάς συ στον κύριόν μου;
16,6 ὁ δὲ εἶπεν· ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. καὶ εἶπεν αὐτῷ· δέξαι σου τὸ γράμμα καὶ καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα.
16,6 Εκείνος δε απήντησεν· Τρισήμισυ περίπου χιλιάδες κιλά λάδι. Και του είπε ο διαχειριστής· Παρε το γραμμάτιόν σου, κάθισε και γράψε γρήγορα ότι χρεωστάς τα μισά.
16,7 ἔπειτα ἑτέρῳ εἶπε· σὺ δὲ πόσον ὀφείλεις; ὁ δὲ εἶπεν· ἑκατὸν κόρους σίτου. καὶ λέγει αὐτῷ· δέξαι σου τὸ γράμμα καὶ γράψον ὀγδοήκοντα.

16,7 Επειτα δε είπε εις άλλον· Συ πόσα χρεωστάς; Εκείνος δε απήντησε· τεσσερεσήμισυ και πλέον χιλιάδες κιλά σιτάρι. Και ο διαχειριστής του είπε· Παρε το γραμμάτιόν σου και γράψε ότι χρεωστάς τρισήμισυ χιλιάδες κιλά.
16,8 καὶ ἐπῄνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμότεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.
16,8 Και ο κύριος επήνεσε τον άδικον και αναξιόπιστον αυτόν διαχειριστήν, διότι εις την περίστασιν αυτήν ενήργησε άδικα μεν, αλλά δια τον εαυτόν του συνετά". Και επρόσθεσεν ο Κυριος· "οι αμαρτωλοί άνθρωποι του κόσμου τούτου, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά των, αποδεικνύονται εις την γενεάν των συνετώτεροι και προνοητικώτεροι από τα τέκνα του φωτός, από εκείνους που έχουν φωτισθή από την αλήθειαν του Θεού.
16,9 κἀγὼ ὑμῖν λέγω· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα, ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.
16,9 Και εγώ σας λέγω τούτο· μιμηθήτε στον τρόπον της ενεργείας τον άδικον οικονόμον. Οσοι έχετε μεγάλας περιουσίας, αι οποίαι κατά κανόνα αποκτώνται με αδικίας, αφού μετανοήσετε, κάμετε έργα καλά με τα χρήματα αυτά της αδικίας, αποκτήσατε φίλους με τας αγαθοεργίας σας, ώστε οι φίλοι σας αυτοί να σας υποδεχθούν εις την αιωνίαν ζωήν, όταν φύγετε από τον κόσμον αυτόν.
16,10 ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.
16,10 Εκείνος που είναι πιστός στο ελάχιστον, εις τα υλικά δηλαδή αγαθά που θα χρησιμοποιή προς αγαθοεργίας, αυτός είναι πιστός και εις τα περισσότερα, εις τα πνευματικά δηλαδή και ουράνια αγαθά. Και εκείνος που είναι άδικος και εις τα ελάχιστα, είναι άδικος και αναξιόπιστος και στον πολύν και ανεκτίμητον πνευματικόν πλούτον.
16,11 εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει;
16,11 Εάν λοιπόν στον άδικον μαμωνάν, στον φθαρτόν και προσωρινόν πλούτον, που παρασύρει εις αδικίαν, δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, τον αληθινόν και αιώνιον πλούτον της βασιλείας του Θεού, ποιός θα σας τον εμπιστευθή;
16,12 καὶ εἰ ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

16,12 Και εάν στον υλικόν και ξένον προς την πνευματικήν σας φύσιν άδικον μαμωνάν δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, τον πνευματικόν πλούτον τον οποίον ο Θεός προώρισεν ως ιδικόν σας κτήμα, ποιός θα σας τον δώση;
16,13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.
16,13 Κανένας υπηρέτης δεν ημπορεί να υπηρετή συγρόνως δύο κυρίους. Διότι η θα μισήση τον ένα και θα αγαπήση τον άλλον, η θα προσκολληθή στον ένα και θα καταφρονήση τον άλλον. Δεν είναι δυνατόν να είσθε συγχρόνως δούλοι του Θεού και του μαμωνά”.
16,14 Ἤκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι ὑπάρχοντες, καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.
16,14 Οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ως γνωστόν ήσαν φυλάργυροι, ήκουσαν όλα αυτά και τον ενέπαιζαν.(Αυτοί επίστευαν ότι τα πλούτη είνα τιμητική δωρεά του Θεού προς αυτούς).
16,15 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
16,15 Και είπεν εις αυτούς· “σεις είσθε που παρουσιάζετε τον ευατόν σας δίκαιον ενώπιον των ανθρώπων· ο Θεός όμως γνωρίζει τας καρδίας σας. Διότι αυτό που παρουσιάζετε με την υποκρισίαν ως υψηλόν, ενώπιον του Θεού, ο οποίος γνωρίζει κατά βάθος τα πράγματα, είναι βδελυκτόν και μισητόν.
16,16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννου· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται.
16,16 Ο νόμος και οι προφήται μέχρι του Ιωάννου του Βαπτιστού επαιδαγώγησαν τους ανθρώπους· και τώρα έχουν παραχωρήσει την θέσιν των εις την εποχήν της χάριτος. Διότι από τον καιρόν του Ιωάννου του Βαπτιστού κηρύσσεται φανερά και όχι συνεσκιασμένα το χαρμόσυνον άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Και καθένας, που ποθεί την σωτηρίαν του, βιάζει τον ευατόν του να ενταχθή εις αυτήν.
16,17 εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν.
16,17 Είναι ευκολώτερον ο ουρανός και η γη να περάσουν και να καταστραφούν, παρά ένα κόμμα, και η παραμικροτέρα δηλαδή εντολή του νόμου, να αχρηστευθή και χάση το κύρος της.

16,18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμῶν ἑτέραν μοιχεύει, καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν μοιχεύει.
16,18 Τωρα ο νέος νόμος του Θεού εφαρμόζεται αυστηρότερον. Καθένας που χωρίζει την γυναίκα του και νυμφεύεται άλλην, διαπράττει μοιχείαν. Και καθένας που νυμφεύεται γυναίκα διαζευγμένην από τον άνδρα της, διαπράττει μοιχείαν.
16,19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ᾿ ἡμέραν λαμπρῶς.
16,19 Ειδικώτερα δε δια τον πλούτον ακούσατε και αυτήν την παραβολήν· Ενας άνθρωπος ήτο πλούσιος και εφορούσε κόκκινον πανάκριβον ένδυμα και λευκόν, λινόν πολυτελή χιτώνα. Και κάθε ημέρα ηυφραίνετο με πολυδάπανα λαμπρά συμπόσια.
16,20 πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος
16,20 Εζούσε δε τότε και κάποιος πτωχός ονάματι Λαζαρος, ο όποιος ήτο παραπεταμένος κοντά εις την μεγάλην εξώπορτα του πλουσίου, γεμάτος από πληγάς.
16,21 καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.
16,21 Και αυτός επιθυμούσε να χορτάση την πείνα του από τα ψίχουλα, που έπιπταν από το τραπέζι του πλουσίου. Και σαν να μην έφθαναν αυτά, οι σκύλοι έγλειφαν τας πληγάς του γυμνού σχεδόν σώματός του.
16,22 ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη.
16,22 Συνέβη δε να πεθάνη ο πτωχός και να μεταφερθή από τους αγγέλους εις τας αγκάλας του Αβραάμ, στον παράδεισον δηλαδή όπου ο Αβραάμ μαζή με τους δικαίους αναπαύονται και ευφραίνονται. Επέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη με πολλήν μεγαλοπρέπειαν. Η ψυχή του όμως κατέβηκε στον Αδην.
16,23 καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

16,23 Και στον Αδην όπου εβασανίζετο, εσήκωσε τα μάτια του και βλέπει τον Αβραάμ από μακρυά και τον Λαζαρον εις τας αγκάλας του.
16,24 καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.
16,24 Και αυτός, που τόσην αδιαφορίαν και σκληρότητα είχε δείξει, όταν ζούσε εις την γην, εφώναξε τώρα και είπε· Πατερ Αβραάμ, σπλαγχνίσου με και στείλε τον Λαζαρον να βρέξη την άκρη από το δάκτυλο του στο νερό και να δροσίση την γλώσσαν μου, διότι πονώ φοβερά μέσα εις την βασανιστικήν αυτήν φλόγα του Αδου.
16,25 εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι·
16,25 Είπε δε ο Αβραάμ· Τεκνον, θυμήσου, ότι συ απήλαυσες με το παραπάνω τα αγαθά σου εις την ζωήν σου και ο Λαζαρος ομοίως εδοκίμασε τα κακά της φτώχειας και της ασθενείας. Τωρα δε αυτός εδώ παρηγορείται και ευφραίνετε δια την υπομονήν, που έδειξε στον καιρόν της θλίψεώς του, συ δε κατά λόγον δικαιοσύνης βασανίζεσαι δια την φιλαυτίαν σου και την σκληρότητα της καρδίας σου.
16,26 καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.
16,26 Και επί πλέον μεταξύ του τόπου, που είμεθα ημείς, και του τόπου που είσθε σεις, έχει στηριχθή μέγα και ανυπέρβλητον χάσμα, ώστε εκείνοι που θέλουν να περάσουν από εδώ εις σας να μη ημπορούν ούτε και αυτοί, που είναι στο μέρος σας να μην ημπορούν να περάσουν προς ημάς.
16,27 εἶπε δέ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου·
16,27 Είπε δε ο πλούσιος· Τοτε σε παρακαλώ, πάτερ, να στείλης τον Λαζαρον στο πατρικό μου σπίτι,
16,28 ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.
16,28 διότι έχω εκεί πέντε αδελφούς, στείλε τον να τους διαβεβαιώση δι' αυτά που συμβαίνουν εδώ, ώστε να μη καταντήσουν και αυτοί στον τόπον τούτον των βασάνων.

16,29 λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.
16,29 Λεγει εις αυτόν ο Αβραάμ· Εχουν τον Μωϋσέα και τους προφήτας· ας ακούσουν αυτών τας μαρτυρίας.
16,30 ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ᾿ ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν.
16,30 Εκείνος δε είπε· όχι, πάτερ Αβραάμ, δεν θα προσέξουν την μαρτυρίαν του Μωϋσέως και των προφητών. Αλλά εάν κανείς από τους πεθαμένους υπάγη προς αυτούς, θα μετανοήσουν.
16,31 εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.
16,31 Είπε δε εις αυτόν ο Αβραάμ· εάν δεν ακούσουν τον Μωϋσέα και τους προφήτας, δεν θα πεισθούν και αν ακόμη αναστηθή κάποιος εκ νεκρών". (Οταν λείπη η καλή διάθεσις ούτε και το μεγαλύτερον θαύμα ημπορεί να οδηγήση εις πίστιν και μετάνοιαν).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 17

17,1 Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· οὐαὶ δὲ δι᾿ οὗ ἔρχεται.
17,1 Ελεγε δε προς τους μαθητάς του ο Κυριος· "είναι αδύνατον μέσα στον διεφθαρμένον και πονηρόν αυτόν κόσμον, να μην έλθουν τα σκάνδαλα και οι πειρασμοί. Αλλοίμονον όμως εις εκείνον, δια του οποίου έρχεται το σκάνδαλον και σκοντάπτει ο αδύνατος στον δρόμον του.
17,2 λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ λίθος μυλικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἔῤῥιπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων.
17,2 Είναι προτιμότερον δι' αυτόν να κρεμασθή γύρω από τον λαιμόν του μυλόπετρα και να έχη ριφθή εις την θάλασσαν, παρά να σκανδαλίση ένα από τους ταπεινούς αυτούς και απλοϊκούς που πιστεύουν εις εμέ.
17,3 προσέχετε ἑαυτοῖς. ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ·
17,3 Προσέχετε στους εαυτούς σας. Εάν φταίξη εις σε ο αδελφός σου, επίπληξέ τον με αδελφικήν αγάπην. Και αν μετανοήση,

συγχώρησέ του το φταίξιμο.
17,4 καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σὲ καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρός σε λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ.
17,4 Και εάν επτά φορές την ημέραν σου φταίξη και επτά φορές επιστρέψη και σου πη "μετανοώ", έχεις καθήκον να τον συγχωρήσης".
17,5 Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· πρόσθες ἡμῖν πίστιν.
17,5 Και είπαν οι Απόστολοι προς τον Κυριον· "Κυριε πρόσθεσεν εις ημάς πίστιν, ώστε και τα σκάνδαλα να υπερνικώμεν και με όλην μας την καρδίαν τους αδελφούς μας να συγχωρούμεν".
17,6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.
17,6 Είπε δε ο Κυριος· "εάν έχετε πίστιν θερμήν και δραστικήν σαν τον σπόρον του σιναπιού, θα ελέγατε εις την συκαμινιά αυτήν· Ξερριζώσου και πήγαινε να φυτευθής μέσα εις την θάλασσαν, και θα σας υπήκουε.
17,7 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριῶντα ἢ ποιμαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐρεῖ, εὐθέως παρελθὼν ἀνάπεσε,
17,7 Εάν δε και τέτοια θαύματα πραγματοποιήσετε, μη λησμονείτε ότι είσθε δούλοι του Θεού και μη υπερηφανευθήτε· διότι ποιός από σας που έχει ένα δούλον και οργώνει το χωράφι η βόσκει τα πρόβατα, όταν αυτός ο δούλος επιστρέψη από το χωράφι στο σπίτι, ποιός ποτέ κύριος θα του πη· Περασε αμέσως και κάθισε να φας;
17,8 ἀλλ᾽ οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ· ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι ἕως φάγω καὶ πίω, καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ;
17,8 Αλλά θα του πη τούτο· Ετοίμασέ μου το φάγητον να δειπνήσω και ζώσου να με υπηρετής, έως ότου φάγω και πίω· και έπειτα φάγε και πιε εσύ.
17,9 μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα; οὐ δοκῶ.
17,9 Μηπως ο κύριος αυτός θα χρεωστή ευγνωμοσύνην εις εκείνον τον δούλον, διότι έκαμεν όσα τον διέταξε; Δεν το νομίζω.
17,10 οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι

πεποιήκαμεν.
17,10 Ετσι και σεις, και όταν άκομα εκτελέσατε όλα όσα σας διέταξεν ο Θεός, πρέπει να λέγετε ότι είμεθα άχρηστοι δούλοι, διότι απλώς εκάμαμεν ο,τι είχαμεν χρέος να κάμωμεν.
17,11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.
17,11 Και ενώ εβάδιζεν αυτός προς την Ιερουσαλήμ, επέρασε ανάμεσα από τα σύνορα Σαμαρείας και Γαλιλαίας.
17,12 καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόῤῥωθεν,
17,12 Και καθώς εισήρχετο εις ένα χωριό, το απήντησαν δέκα λεπροί, οι οποίοι εστάθηκαν από μακρυά, διότι ο μωσαϊκός νόμος διέτασσε να μη πλησιάζουν ποτέ οι λεπροί τους υγιείς.
17,13 καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.
17,13 Και αυτοί εφώναξαν δυνατά και είπαν· “Ιησού διδάσκαλε, σπλαγχνίσου μας, ελέησέ μας, δος μας την υγείαν μας”.
17,14 καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν.
17,14 Και όταν τους είδεν ο Ιησούς τους είπε· “πηγαίνετε και δείξετε το σώμα σας στους ιερείς, δια να βεβαιώσουν αυτοί επισήμως την θεραπείαν σας”. Και καθώς επήγαιναν εκαθαρίσθησαν από την λέπραν.
17,15 εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν,
17,15 Ενας δε από αυτούς, όταν είδεν ότι εθεραπεύθη, επέστρεψε δοξάζων και ευχαριστών τον Θεόν με μεγάλην φωνήν.
17,16 καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης.
17,16 Και έπεσε με το πρόσωπον κατά γης κοντά εις τα πόδια του Ιησού, ευχαριστών αυτόν εκ βάθους ψυχής. Και αυτός ήτο Σαμαρείτης.
17,17 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;
17,17 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και είπε· “δεν εκαθαρίσθησαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννέα που είναι;

17,18 οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;
17,18 Δεν εθεώρησαν καθήκον των να επιστρέψουν και να δοξάσουν τον Θεόν, εκτός από αυτόν που δεν είναι Ιουδαίος, αλλά κατάγεται από άλλο γένος;”
17,19 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.
17,19 Και είπεν εις αυτόν· “σήκω και πήγαινε, η πίστις σου εκτός από την θεραπείαν του σώματος, σου έχει δώσει και την σωτηρίαν της ψυχής σου”. (Η ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεόν μας κάνει αξίους ακόμη μεγαλυτέρων δωρεών εκ μέρους του).
17,20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως,
17,20 Οταν δε κάποιος από τους Φαρισαίους τον ηρώτησε, πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, απεκρίθη εις αυτούς και είπεν· “η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με εξωτερικήν πομπήν και εντυπωσιακά γεγονότα, ώστε να προκαλή την προσοχήν και παρατήρησιν των ανθρώπων.
17,21 οὐδὲ ἐροῦσιν ἰδοὺ ὧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστιν.
17,21 Ούτε όταν έλθη θα είπουν οι άνθρωποι· Ιδού εδώ είναι η ιδού εκεί είναι. Διότι εις την πραγματικότητα η βασιλεία του Θεού ευρίσκεται μεταξύ σας, εφ' όσον εγώ, ο Μεσσίας και αρχηγός της βασιλείας του Θεού, ευρίσκομαι ενώπιόν σας. Και όμως σεις δεν το έχετε αντιληφθή”.
17,22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· ἐλεύσονται ἡμέραι ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε.
17,22 Είπε δε προς τους μαθητάς του· “θα έλθουν ημέραι, που θα επιθυμήσετε να ιδήτε, δια να πάρετε θάρρος και ενίσχυσιν στον αγώνα σας, μίαν από τας ημέρας του υιού του ανθρώπου, και δεν θα ίδετε, διότι εγώ θα έχω φύγει και δεν θα είμαι κατά ένα τρόπον αισθητόν μαζή σας.
17,23 καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· ἰδοὺ ὧδε, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε μηδὲ διώξητε.
17,23 Και θα σας πουν τότε· Ιδού εδώ είναι ο Χριστός, ιδού εκεί είναι ο Χριστός. Μην πάτε και μην ακολουθήσετε αυτόν, που θα σας φέρη

την ψευδή αυτήν πληροφορίαν.
17,24 ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ᾿ οὐρανὸν εἰς τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν λάμπει, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ.
17,24 Ο υιός του ανθρώπου θα έλθη κατά την ημέραν της ενδόξου αυτού δευτέρας παρουσίας, θα έλθη όμως τότε ολοφάνερα, αλλά και έξαφνα, όπως ακριβώς η αστραπή φαίνεται έξαφνα και αστράφτει από κάποιαν περιοχήν του ουρανού, λάμπει δε και φωτίζει όλην την έκτασιν κάτω από τον ουρανόν.
17,25 πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.
17,25 Πριν όμως έλθη με όλην του την δόξαν ως κριτής, πρέπει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού να πάθη πολλά και να αποδοκιμασθή από την γενεάν αυτήν.
17,26 καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου·
17,26 Και καθώς συνέβη κατά τας ημέρας του Νώε, έτσι θα είναι και κατά τας ημέρας που θα έλθη ο υιός του ανθρώπου.
17,27 ἤσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.
17,27 Οι άνθρωποι τότε έτρωγαν, έπιναν, διασκέδαζαν, ενυμφεύοντο, έδιδαν εις γάμον τα παιδιά των, χωρίς να δίδουν σημασίαν εις όσα τους έλεγεν ο Νώε, μέχρι της ημέρας που εμπήκε ο Νώε εις την κιβωτόν και ήλθεν ο κατακλυσμός και εξωλόθρευσεν όλους.
17,28 ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ᾠκοδόμουν·
17,28 Θα συμβή ο,τι έγινε και κατά τας ημέρας του Λωτ. Και τότε οι άνθρωποι έτρωγαν, έπιναν, ηγόραζαν, επωλούσαν, εφύτευαν, έκτιζαν χωρίς να σκέπτωνται καθόλου τον Θεόν.
17,29 ᾗ δὲ ἡμέρᾳ ἐξῆλθε Λὼτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἀπ᾿ οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσεν ἅπαντας.
17,29 Την ώρα όμως που έφυγεν ο Λωτ από τα Σοδομα, έβρεξε από τον ουρανόν φωτιά και θειάφι και κατέστρεψε όλους.

17,30 κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ᾗ ἡμέρᾳ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται.
17,30 Ομοια με αυτά θα συμβούν και κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας, που θα φανή με όλην του την δόξαν ο υιός του ανθρώπου.
17,31 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὃς ἔσται ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὴ καταβάτω ἆραι αὐτά, καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ ὁμοίως μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω.
17,31 Κατά την άλλην δε ημέραν της οργής του Θεού, που δεν θα βραδύνη να έλθη (όταν δηλαδή θα πλησιάζουν τα ρωμαϊκά στρατεύματα δια να καταστρέψουν την Ιερουσαλήμ) εκείνος που θα ευρίσκεται εις την ταράτσαν και τα πράγματά του θα έχη μέσα στο σπίτι, ας μη κατεβή να τα πάρη. Και εκείνος επίσης που θα ευρίσκεται στο χωράφι, ας μη γυρίση εις την πόλιν.
17,32 μνημονεύετε τῆς γυναικὸς Λώτ.
17,32 Να ενθυμήσθε την γυναίκα του Λωτ, η οποία έγινε στήλη άλατος, μόνον και μόνον διότι έστρεψε το κεφάλι της, δια να ίδη τι γίνεται εις τα Σοδομα.
17,33 ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολέσῃ αὐτήν, ζωογονήσει αὐτήν.
17,33 Εκείνος που θα ζητήση με την προσκόλλησίν του εις τα υλικά αγαθά, να εξασφαλίση την ζωήν του, θα την χάση. Και εκείνος που θα χάση την ζωήν του, δια να μείνη πιστός στο καθήκον του, εις την πραγματικότητα θα την διατηρήση, διότι θα εξασφαλίση την αιωνίαν ζωήν.
17,34 λέγω ὑμῖν, ταύτῃ τῇ νυκτὶ δύο ἔσονται ἐπὶ κλίνης μιᾶς, εἷς παραληφθήσεται καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται·
17,34 Σας λέγω δε ότι αυτήν την νύκτα, που θα προηγηθή από την μεγάλην καταστροφήν, δύο θα ευρίσκονται εις ένα κρεββάτι, ο ένας, ο πιστός, θα παραληφθή και θα οδηγηθή από φωτισμόν Θεού και θα φύγη, δια να σωθή μακράν, ως εάν θα έχη παραληφθή από τους αγγέλους του Θεού· και άλλος, ο άπιστος, θα αφεθή, δια να τιμωρηθή.
17,35 δύο ἔσονται ἀλήθουσαι ἐπὶ τὸ αὐτό, μία παραληφθήσεται καὶ ἡ ἑτέρα ἀφεθήσεται·
17,35 Δυο γυναίκες θα είναι που θα αλέθουν μαζή, η μία, η πιστή, θα παραληφθή και θα σωθή, η άλλη θα αφεθή, δια να τιμωρηθή.

17,36 δύο ἐν τῷ ἀγρῷ, εἷς παραληφθήσεται καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.
17,36 Δυο θα είναι στο χωράφι, ο ένας, ο πιστός, θα παραληφθή δια να σωθή, ο άλλος, ο άπιστος, θα αφεθή να τιμωρηθή".
17,37 καὶ ἀποκριθέντες λέγουσιν αὐτῷ· ποῦ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ὅπου τὸ σῶμα, ἐκεῖ ἐπισυναχθήσονται καὶ οἱ ἀετοί.
17,37 Απεκρίθησαν δε οι μαθηταί και του είπαν· "που, Κυριε, θα γίνουν αυτά;" ο δε Κυριος τους είπε· "όπου είναι το νεκρόν σώμα, εκεί θα μαζευθούν από διάφορα σημεία του ορίζοντος τα όρνια δια να το καταβροχθίσουν". (Οπου οι ηθικώς νεκροί, εξ αιτίας των αμαρτιών των, άνθρωποι, εκεί θα πέσουν και αι τιμωρίαι).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 18

18,1 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν,
18,1 Δια να διδάξη δε τους μαθητάς του να προσεύχωνται πάντοτε και να μη αποκάμνουν εις την προσευχήν, τους είπε και την παραβολήν αυτήν·
18,2 λέγων· κριτής τις ἦν ἔν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος.
18,2 "Εις μίαν πόλιν υπήρχε κάποιος κριτής, ο χειρότερος τύπος του ανθρώπου που είναι δυνατόν να νοηθή, ο οποίος ούτε τον Θεόν εφοβείτο ούτε και κανένα άνθρωπον εντρέπετο.
18,3 χήρα δὲ ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα· ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου.
18,3 Εις την πόλιν εκείνην ήτο επίσης και μία χήρα, και ήρχετο προς αυτόν λέγουσα· Απόδωσέ μου το δίκαιον· προστάτευσέ με από τον αντίδικόν μου, ο οποίος με αδικεί.
18,4 καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι,
18,4 Αλλά ο κριτής επί αρκετόν χρόνον δεν ήθελε να αποδώση το δίκαιον. Επειτα όμως από καιρόν, επειδή η χήρα επέμενε να τον ενοχλή, είπε από μέσα του· Αν και εγώ τον Θεόν δεν φοβούμαι και κανένα άνθρωπον δεν εντρέπομαι,

18,5 διά γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην ἐκδικήσω αὐτήν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑποπιάζῃ με.
18,5 όμως επειδή η χήρα αυτή με ενοχλεί συνεχώς, θα της αποδώσω το δίκαιον, μόνον και μόνον δια να μη έρχεται και με πιέζη και με στενοχωρή".
18,6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει·
18,6 Είπε δε ο Κυριος· "ακούστε και προσέξτε καλά, τι λέγει ο άδικος κριτής.
18,7 ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ μακροθυμῶν ἐπ᾽ αὐτοῖς;
18,7 Αφού λοιπόν εκείνος, ασεβής και αναιδής, εδέχθηκε επί τέλους την αίτησιν της χήρας, ο Θεός ο πανάγαθος και δίκαιος δεν θα αποδώση το δίκαιον στους εκλεκτούς του, οι οποίοι φωνάζουν προς αυτόν με τας προσευχάς των ημέραν και νύκτα, έστω και αν εις πολλάς περιστάσεις δεν απαντά αμέσως αλλά αναβάλλει (με τον σκοπόν αυτούς μεν να στηρίξη εις την πίστιν, τους δε αδικούντας να καλέση εις μετάνοιαν;)
18,8 λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;
18,8 Σας διαβεβαιώνω, ότι ο Θεός γρήγορα θα αποδώση το δίκαιον στους εκλεκτούς του και θα τιμωρήση τους αδικούντας, εάν δεν μετανοήσουν. Αλλά, όταν ο υιός του ανθρώπου έλθη δια να αποδώση δικαιοσύνην, άρά γε θα εύρη στους ανθρώπους αυτήν την ζωντανήν πίστιν, που θα τους ενισχύη, ώστε να μη αποκάμνουν εις την προσευχήν;"
18,9 Εἶπε δὲ καὶ πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἐφ᾽ ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιπούς, τὴν παραβολὴν ταύτην·
18,9 Είπε δε και προς μερικούς, που είχαν την αλαζονικήν αυτοπεποίθησιν ότι είναι δίκαιοι και περιφρονούσαν τους άλλους, την παραβολήν αυτήν.
18,10 ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.
18,10 "Δυο άνθρωποι ανέβησαν στο ιερόν να προσευχηθούν, ο ένας Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης.

18,11 ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης·
18,11 Ο Φαρισαίος εστάθη επιδεικτικώς δια να προκαλή εντύπωσιν· και δια να δοξάση τον ευατόν του, αυτά προσηύχετο· Σε ευχαριστώ, Θεε μου, διότι δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί η και ωσάν αυτός ο τελώνης.
18,12 νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.
18,12 Εγώ νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα, Δευτέρα και Πεμπτην, δίδω το δέκατον από όλα γενικώς όσα αποκτώ. Εγώ είμαι ενάρετος.
18,13 καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι, ἀλλ᾿ ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.
18,13 Και ο τελώνης, που εστέκετο κάπου μακρυά από το θυσιαστήριον, δεν ήθελε ούτε τα μάτια του να σηκώση στον ουρανόν, αλλ' εκτυπούσε το στήθος του λέγων· Θεε μου, σπλαγχνίσου με τον αμαρτωλόν και συγχώρησέ με.
18,14 λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.
18,14 Σας διαβεβαιώνω, ότι αυτός ο περιφρονημένος από τον Φαρισαίον τελώνης κατέβηκε στο σπίτι του με συγχωρημένας τας αμαρτίας του, αθώος και δίκαιος ενώπιον του Θεού, παρά ο Φαρισαίος εκείνος. Διότι κάθε ένας που υψώνει τον ευατόν του, θα ταπεινωθή από τον Θεόν και θα καταδικασθή, ενώ εξ αντιθέτου εκείνος που ταπεινώνει τον ευατόν του θα υψωθή και θα δοξασθή από τον Θεόν”.
18,15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ βρέφη ἵνα αὐτῶν ἅπτηται· καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.
18,15 Εφεραν δε εις αυτόν εκτός των ασθενών και τα βρέφη, δια να τα εγγίση με τα άχραντα χέρια του και τους δώση την ευλογίαν του. Αλλά οι μαθηταί, όταν είδαν τους γονείς με τα βρέφη να πλησιάζουν, τους επέπληξαν, να μη ενοχλούν τον διδάσκαλον με τέτοια μικρά και ασήμαντα ζητήματα.
18,16 ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ

βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
18,16 Ο Ιησούς όμως επροσκάλεσε αυτά και είπε· “αφήστε τα παιδιά να έρχωνται κοντά μου και μη τα εμποδίζετε, διότι εις αυτά, και εις εκείνους που θα ομοιάσουν με αυτά κατά την απλοϊκότητα και αγαθότητα, ανήκει η βασιλεία των ουρανών.
18,17 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.
18,17 Αληθινά σας λέγω, εκείνος που δεν θα δεχθή την βασιλείαν του Θεού με την αφέλειαν και την εμπιστοσύνην μικρού παιδιού, δεν θα εισέλθη εις αυτήν”.
18,18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
18,18 Και τον ηρώτησε κάποιος άρχων, λέγων· “Διδάσκαλε αγαθέ, τι πρέπει να κάμω, δια να κληρονομήσω την αιώνιον ζωήν;”
18,19 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός.
18,19 Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς· “εφ' όσον με θεωρείς απλούν άνθρωπον, διατί με ονομάζεις αγαθόν; Κανένας δεν είναι απολύτως αγαθός, στον οποίον και να ταιριάζη πλήρως το όνομα αυτό, ει μη μόνον ο Θεός.
18,20 τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
18,20 Γνωρίζεις τας εντολάς· να μη μοιχεύσης, να μη φονεύσης, να μη κλέψης, να μη ψευδομαρτυρήσης, να τιμάς τον πατέρα σου και την μητέρα σου”.
18,21 ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.
18,21 Εκείνος δε είπε· “όλα αυτά τα εφύλαξα εκ νεότητός μου”.
18,22 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.
18,22 Οταν ήκουσε τα λόγια αυτά ο Ιησούς του είπε· “ένα ακόμα σου λείπει· όλα όσα έχεις πώλησέ τα και μοίρασέ τα στους πτωχούς και θα αποκτήσης έτσι θυσαυρόν στον ουρανόν και εμπρός ακολούθησέ με ως πιστός και υπάκουος μαθητής μου”.
18,23 ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

18,23 Εκείνος, όταν ήκουσε αυτά, ελυπήθηκε βαθύτατα· διότι ήτο πολύ πλούσιος και είχε προσκόλλησιν εις τα πλούτη του.
18,24 ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ!
18,24 Οταν δε τον είδε ο Ιησούς καταλυπημένον να φεύγη, είπε στους μαθητάς του· "πόσον δύσκολα αυτοί που έχουν τα χρήματα θα μπουν εις την βασιλείαν του Θεού!
18,25 εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.
18,25 Διότι είναι ευκολώτερον να περάση μια γκαμήλα από την μικρή τρύπα που ανοίγει ένα βελόνι, παρά ένας πλούσιος να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού".
18,26 εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;
18,26 Εκείνοι δε που τον ήκουσαν είπαν· "και ποιός είναι δυνατόν να σωθή, αφού λίγο-πολύ όλοι ανακατευόμεθα με τα χρήματα και ελκυόμεθα από τα χρήματα;
18,27 ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν.
18,27 Ο δε Κυριος είπεν· "τα αδύνατα δια τους ανθρώπους είναι κατορθωτά και δυνατά στον Θεόν".
18,28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.
18,28 Λαβών ο Πετρος αφορμήν από την προτροπήν του Κυρίου προς τον πλούσιον είπε· "Κυριε, ιδού ημείς αφήσαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν".
18,29 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ γονεῖς ἢ ἀδελφοὺς ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
18,29 Ο δε Κυριος τους είπε· σας διαβεβαιώνω, ότι δεν υπάρχει κανένας που αφήκε οικίαν η γονείς η αδελφούς η γυναίκα η τέκνα δια την βασιλείαν του Θεού,
18,30 ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.
18,30 και ο όποιος να μη τα ξαναπάρη πολλαπλάσια κατά τον καιρόν της επιγείου του ζωής, κατά δε τον αιώνα που έρχεται αιωνίαν ζωήν".

18,31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα εἶπε πρὸς αὐτούς· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τελειωθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.
18,31 Επήρε τότε ιδιαιτέρως τους δώδεκα και τους είπε· "ιδού αναβαίνομεν τώρα εις Ιεροσόλημα και θα πραγματοποιηθούν πλήρως όλα όσα έχουν γραφή από τους προφήτας δια τον υιόν του ανθρώπου.
18,32 παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμπαιχθήσεται καὶ ὑβρισθήσεται καὶ ἐμπτυσθήσεται,
18,32 Διότι ο υιός του ανθρώπου θα παραδοθή από τους άρχοντας των Ιουδαίων στους εθνικούς και ειδωλολάτρας και θα τον εμπαίξουν και θα τον υβρίσουν και θα τον φτύσουν.
18,33 καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.
18,33 Και αφού τον μαστιγώσουν, θα τον φονεύσουν· και την τρίτην ημέρα από του θανάτου του θα αναστηθή".
18,34 καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν, καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ᾿ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.
18,34 Αυτοί όμως τίποτε δεν εκατάλαβαν από αυτά και έμεινε κρυμμένος και ακατάληπτος από αυτούς ο λόγος αυτός του διδασκάλου και δεν εγνώριζαν ποίαν σημασίαν είχαν τα λεγόμενα του.
18,35 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν·
18,35 Καθώς δε επλησίαζε ο Κυριος εις την Ιεριχώ, ένας τυφλός εκάθητο δίπλα στον δρόμον και εζητιάνευε.
18,36 ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα.
18,36 Οταν δε ήκουσε τον θόρυβον του λαού που επερνούσε, ερώτησε, τι τάχα είναι αυτά, που ήκουε.
18,37 ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.
18,37 Τον επληροφόρησαν δε ότι περνά από εκεί ο Ιησούς ο Ναζωραίος.
18,38 καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με·
18,38 Και εφώναξε με μεγάλην φωνήν και είπε· "Ιησού, απόγονε του Δαυΐδ, ελέησέ με".

18,39 καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με.
18,39 Και αυτοί που επροπορεύοντο, τον επέπλητταν και του έλεγαν να σιωπήση, δια να μη ενοχλή τον διδάσκαλον. Αυτός όμως πολύ περισσότερο εκραύγαζε· "απόγονε του Δαυίδ, ελέησέ με".
18,40 σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν, ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν
18,40 Εστάθη δε ο Ιησούς και έδωσε εντολήν να φέρουν τον τυφλόν πλησίον του. Οταν δε αυτός επλησίασε, τον ηρώτησε
18,41 λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.
18,41 λέγων· "τι θέλεις να σου κάνω;" Εκείνος δε είπε· "Κυριε, θέλω να αποκτήσω και πάλιν το φως των οφθαλμών μου".
18,42 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.
18,42 Και ο Ιησούς του είπε· "ανάβλεψε· η πίστις, που έχεις σ' εμένα, σε έσωσε από την τύφλωσίν σου".
18,43 καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.
18,43 Και αμέσως απέκτησε το φως των οφθαλμών του και γεμάτος χαράν ακολουθούσε τον Χριστόν, δοξάζων τον Θεόν. Και όλος ο λαός, όταν είδε το θαύμα, έδωσε δόξαν στον Θεόν. (Οι καλοπροαίρετοι δοξάζουν τον Θεόν και δια το καλόν, που γίνεται στους άλλους).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 19

19,1 Καὶ εἰσελθὼν διήρχετο τὴν Ἱεριχώ·
19,1 Και αφού εισήλθε εις την Ιεριχώ, διέβαινε την πόλιν.
19,2 καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος,
19,2 Και ιδού υπήρχεν εκεί ένας άνθρωπος, ονόματι Ζακχαίος, και αυτός ήτο αρχιτελώνης και πολύ πλούσιος.
19,3 καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.
19,3 Και εζητούσε να ιδή τον Ιησούν, ποίος είναι, και δεν ημπορούσε ένεκα του πολλού πλήθους, διότι αυτός ήτο μικρός κατά το

ανάστημα.
19,4 καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι.
19,4 Και αφού έτρεξε εμπρός, ανέβηκε εις μία συκομορέαν, χωρίς να λογαριάση την θέσιν και την ηλικίαν του, δια να ίδη τον Ιησούν, διότι από τον δρόμον εκείνον θα επερνούσε.
19,5 καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.
19,5 Και ο Κυριος αμέσως μόλις έφθασε στον τόπον της συκομορέας, ύψωσε τα μάτια του, τον είδε και είπε προς αυτόν· “Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, διότι σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου”.
19,6 καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.
19,6 Και ο Ζακχαίος κατέβηκε γρήγορα και τον υπεδέχθη με μεγάλην χαράν.
19,7 καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.
19,7 Και όταν είδαν το γεγονός αυτό, εγόγγυζαν όλοι μεταξύ των και με αγανάκτησιν έλεγαν, ότι εμπήκε να καταλύση στο σπίτι αμαρτωλού ανθρώπου.
19,8 σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.
19,8 Εστάθη δε ο Ζακχαίος εμπρός στον Κυριον και του είπε· “Κυριε, ιδού, τα μισά από τα υπάρχοντά μου τα δίδω στους πτωχούς. Και αν τυχόν, σαν τελώνης που είμαι, αδίκησα με ψευδείς μαρτυρίας κάποιον και εισέπραξα περισσότερα, του τα επιστρέφω τετραπλάσια”.
19,9 εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν.
19,9 Ο Ιησούς ιδών την ειλικρινή μετάνοιαν του Ζακχαίου είπε προς αυτόν ότι “σήμερον στο σπίτι τούτο ήλθε σωτηρία εκ μέρους του Θεού, διότι και αυτός ο αρχιτελώνης είναι απόγονος του Αβραάμ, ο οποίος είχε λάβει από τον Θεόν υποσχέσεις δια την σωτηρίαν των απογόνων του.

19,10 ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
19,10 Διότι ο υιός του ανθρώπου ήλθε να αναζητήση και σώση τον αμαρτωλόν άνθρωπον, που ομοιάζει με το χαμένο πρόβατο”.
19,11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν ταῦτα προσθεὶς εἶπε παραβολήν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐτὸν εἶναι Ἱερουσαλὴμ καὶ δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι·
19,11 Ενώ δε εκείνοι ήκουαν αυτά τα λόγια, τους είπε μίαν παραβολήν· και τούτο επειδή ενόμιζαν ότι τώρα που πλησιάζει ο διδάσκαλος εις την Ιερουσαλήμ, θα φανερωθή με όλην της την δόξαν η βασιλεία του Θεού.
19,12 εἶπεν οὖν· ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν καὶ ὑποστρέψαι.
19,12 Είπε λοιπόν· “ένας άνθρωπος ευγενούς καταγωγής, επήγεν εις μακρυνήν χώραν, δια να πάρη βασιλείαν και κατόπιν να επιστρέψη.
19,13 καλέσας δὲ δέκα δούλους ἑαυτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι.
19,13 Αφού δε εκάλεσε δέκα δούλους του, τους έδωσε δέκα μνας, μίαν στον καθένα, δηλαδή εκατό περίπου δραχμάς της εποχής εκείνης, και τους είπε· Εμπορευθήτε με τα χρήματα αυτά, έως ότου έλθω, οπότε και θα μου δώσετε λογαριασμόν.
19,14 οἱ δὲ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτόν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ λέγοντες· οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ᾿ ἡμᾶς.
19,14 Οι συμπολίται του όμως τον εμισούσαν και αμέσως μόλις αυτός ανεχώρησε, έστειλαν μίαν επιτρπήν και έλεγαν· Δεν θέλομεν να γίνη αυτός βασιλεύς μας.
19,15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον, ἵνα ἐπιγνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο.
19,15 Και όταν αυτός επέστρεψε, αφού πλέον είχε λάβει την βασιλείαν, είπε να φωνάξουν τους δούλους του, στους οποίους είχε δώσει τα χρήματα δια να μάθη τι ο καθένας των εμπορεύθηκε και τι εκέρδησε.
19,16 παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος λέγων· κύριε, ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

19,16 Ηρθε ο πρώτος και είπε· Κυριε, η μνα σου εκέρδησε δέκα άλλας μνας.
19,17 καὶ εἶπεν αὐτῷ· εὖ, ἀγαθὲ δοῦλε! ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.
19,17 Και είπεν εις αυτόν ο Κυριος· Εύγε καλέ και πιστέ δούλε. Επειδή δε εδείχθης εις τα ολίγα, που σου έδωσα, αξιόπιστος, σου δίνω τώρα εξουσίαν επάνω εις δέκα πόλεις.
19,18 καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος λέγων· κύριε, ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς.
19,18 Και ήλθεν ο δεύτερος λέγων· Κυριε, η μνα σου έφερε ως κέρδος άλλας πέντε μνας.
19,19 εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· καὶ σὺ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων.
19,19 Είπε και στον πιστόν αυτόν δούλον ο κύριος· και συ γίνε διοικητής επάνω εις πέντε πόλεις.
19,20 καὶ ἕτερος ἦλθε λέγων· κύριε, ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ.
19,20 Και άλλος δούλος ήλθε λέγων· Κύριε, ιδού η μνα, που μου έδωσες, την οποίαν είχα φυλαγμένην και ασφαλισμένην εις ένα μανδήλι.
19,21 ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· αἴρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγεις ὅθεν οὐ διεσκόρπισας.
19,21 Την εφύλαττα δια να σου την επιστρέψω ασφαλώς, επειδή σε εφοβούμην, διότι είσαι άνθρωπος σκληρός και απαιτητικός. Παίρνεις ως ιδικόν σου, εκείνο που δεν έδωσες και θερίζεις χωράφι που δεν έσπειρες, και μαζεύεις εις αλώνι, στο οποίον δεν εσκόρπισες και δεν ελύχνισες.
19,22 λέγει αὐτῷ· ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε. ᾔδεις ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι ἐγώ, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·
19,22 Είπε δε προς αυτόν ο κύριος· Από τα λόγια σου θα σε κρίνω, πονηρέ δούλε. Εγνώριζες ότι εγώ είμαι άνθρωπος αυστηρός, που παίρνω ο,τι δεν έβαλα, και θερίζω εκεί που δεν έσπειρα και μαζεύω εκεί που δεν ελίχνισα.
19,23 καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

19,23 Τοτε, διατί δεν έδωσες το χρήμα μου εις την τράπεζαν, ώστε όταν εγώ θα ηρχόμην, να το εισέπραττα μαζή με τον τόκον;
19,24 καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν. ἄρατε ἀπ᾿ αὐτοῦ τὴν μνᾶν καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.
19,24 Και εις εκείνους, που εστέκοντο εκεί κοντά είπε· Παρτε από αυτόν την μναν και δώστε την εις εκείνον που έχει τας δέκα μνας.
19,25 καὶ εἶπον αὐτῷ· κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς.
19,25 Και εκείνοι του είπαν· Κυριε έχει δέκα μνας.
19,26 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ.
19,26 Καμετε όπως σας είπα. Διότι σας λέγω τούτο· εις εκείνον που έχει τα χαρίσματα και τα καλλιεργεί και τα χρησιμοποιεί όπως πρέπει, θα δοθή ακόμη περισσότερον. Από εκείνον όμως που δεν έχει ούτε ελάχιστον καλόν έργον να παρουσιάση, θα του αφαιρεθή και το μικρόν χάρισμα, που έχει.
19,27 πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ᾿ αὐτούς, ἀγάγετε ὧδε καὶ κατασφάξατε αὐτοὺς ἔμπροσθέν μου.
19,27 Οσον δε δια τους εχθρούς μου εκείνους που δεν με ήθελαν βασιλέα των, φέρετέ τους εδώ και κατασφάξατέ τους εμπρός μου”.
19,28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐπορεύετο ἔμπροσθεν ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.
19,28 Και αφού είπεν αυτά, συνέχισε την πορείαν του, αναβαίνων εις τα Ιεροσόλυμα.
19,29 καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθσφαγῆ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ
19,29 Και καθώς επλησίασεν εις την Βηθσφαγή και την Βηθανίαν, κοντά στο όρος, που ελέγετο όρος των Ελαιών, έστειλε δύο από τους μαθητάς του,
19,30 εἰπών· ὑπάγετε εἰς τὴν κατέναντι κώμην, ἐν ᾗ εἰσπορευόμενοι εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ᾿ ὃν οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.
19,30 και τους είπε· “πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και καθώς θα εισέρχεθε, θα βρήτε ένα δεμένο πουλάρι, επάνω στο οποίον ποτέ κανείς άνθρωπος δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ.

19,31 καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρωτᾷ, διατί λύετε; οὕτως ἐρεῖτε αὐτῷ, ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.
19,31 Και αν κανείς σας ερωτήση, διατί το λύετε; Σεις θα του απαντήσετε ως εξής· ότι το χρειάζεται ο Κυριος".
19,32 ἀπελθόντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς, ἑστῶτα τὸν πῶλον·
19,32 Οταν δε επήγαν οι απεσταλμένοι, ευρήκαν όπως ακριβώς είχεν είπει ο Κυριος, δηλαδή το πουλάρι να στέκεται εκεί.
19,33 λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν πῶλον εἶπον οἱ κύριοι αὐτοῦ πρὸς αὐτούς· τί λύετε τὸν πῶλον;
19,33 Οταν δε έλυαν το πουλάρι, είπαν προς αυτούς οι κύριοι του· "διατί λύετε το πουλάρι;"
19,34 οἱ δὲ εἶπον ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.
19,34 Εκείνοι δε απήντησαν, ότι το χρειάζεται ο Κυριος.
19,35 καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐπιῤῥίψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον ἐπεβίβασαν τὸν Ἰησοῦν.
19,35 Και το έφεραν προς τον Ιησούν. Και αφού έρριψαν επάνω εις αυτό τα εξωτερικά των ενδύματα, εβοήθησαν τον Κυριον να ανεβή στο πουλάρι.
19,36 πορευομένου δὲ αὐτοῦ ὑπεστρώννυον τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ.
19,36 Καθώς δε ο Κυριος επροχωρούσε, οι ακροαταί που τον συνώδευαν, έστρωναν τα ενδύματά των στον δρόμον, εις ένδειξιν σεβασμού, δια να περάση επάνω από αυτά.
19,37 ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν ἤρξατο ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεὸν φωνῇ μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν εἶδον δυνάμεων
19,37 Οταν δε επλησίαζε στο τέρμα του κατηφορικού δρόμου του όρους των Ελαιών, όλον το πλήθος των μαθητών με χαράν ήρχισαν να δοξολογούν τον Θεόν με φωνήν μεγάλην δι' όλα τα καταπληκτικά θαύματα, που είχαν ιδεί,
19,38 λέγοντες· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.
19,38 λέγοντες· "ευλογημένος ο βασιλεύς, που έρχεται εν ονόματι Κυρίου. Δι' αυτού θα αποκατασταθή η ειρήνη μεταξύ του ουρανού και

της γης, του Θεού και των ανθρώπων και θα αναπέμπεται δόξα στον εν υψίστοις πανάγαθον Θεόν”.
19,39 καί τινες τῶν Φαρισαίων ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἶπον πρὸς αὐτόν· διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου.
19,39 Και μερικοί από τους Φαρισαίους, που ήσαν αναμεμιγμένοι με τον όχλον, εβγήκαν και είπαν εις αυτόν· “Διδάσκαλε, να επιπλήξης τους μαθητάς σου, δια την δόξαν, που σου αποδίδουν και η οποία ανήκει μόνον στον Μεσσίαν”.
19,40 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται.
19,40 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι εάν αυτοί σιωπήσουν, οι πέτρες θα φωνάξουν”.
19,41 καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ᾿ αὐτῇ, λέγων
19,41 Και καθώς επλησίασε προς την Ιερουσαλήμ και είδε την πόλιν, ανελύθη εις δάκρυα και λυγμούς δι' αυτήν, λέγων
19,42 ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σύ, καί γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου! νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου·
19,42 ότι “εάν εγνώριζες και συ, έστω και κατά την τελευταίαν αυτήν ημέραν, που σου δίδει ως μεγάλην ευκαιρίαν μετανοίας ο Θεός, εάν εγνώριζες και εδέχεσο ότι εγώ θα σου παρείχα την ειρήνην και την ασφάλειαν, θα εσώζεσο από την τρομεράν καταστροφήν που σε περιμένει. Τωρα όμως, εξ αιτίας της αμετανοήτου κακίας σου, τα μάτια σου είναι σκοτισμένα και δεν ημπορούν να ίδουν τον όλεθρον, που έρχεται.
19,43 ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σὲ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί σου χάρακά σοι καὶ περικυκλώσουσί σε καὶ συνέξουσί σε πάντοθεν,
19,43 Διότι θα έλθουν φοβεραί δια σε ημέραι και οι εχθροί σου θα σκάψουν γύρω σου χαρακώματα και θα σε περικυκλώσουν και θα σε συνθλίβουν από παντού.
19,44 καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ᾿ ὧν οὐκ ἔγνως τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.
19,44 Και θα κατακρημνίσουν τα οικοδομήματά σου και θα πετάξουν, σφαγμένα κάτω στο έδαφος τα παιδιά σου, και δεν θα αφήσουν πέτραν επάνω εις την πέτραν· και τούτο εις τιμωρίαν σου, διότι δεν ηθέλησες να γνωρίσης και να δεχθής τον καιρόν, κατά τον οποίον ο Θεός σε επεσκέφθηκε δια να σε σώση”.

19,45 Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀγοράζοντας
19,45 Και όταν εισήλθεν εις την αυλήν του ναού, ήρχισε να βγάζη έξω εκείνους, που πωλούσαν και αγόραζαν εκεί,
19,46 λέγων αὐτοῖς· γέγραπται ὅτι ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.
19,46 λέγων προς αυτούς· "έχει γραφή από τους προφήτας κατ' έμπνευσιν Θεού, ότι ο οίκος μου είναι οίκος προσευχής. Σεις όμως τον εκάματε σπήλαιον ληστών, δια να ληστεύετε και κλέπτετε τους άλλους με τας απάτας και τα ψέματά σας".
19,47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ᾿ ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ· οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ,
19,47 Και εδίδασκε, όπως συνήθως, κάθε ημέραν στο ιερόν. Οι δε αρχιερείς και οι γραμματείς και οι άρχοντες του λαού εζητούσαν να τον εξοντώσουν.
19,48 καὶ οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσουσιν· ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.
19,48 Και δεν κατώρθωναν να εύρουν τι να κάμουν, δια να φέρουν εις πέρας το κακούργον σχέδιόν των, διότι ο λαός με πολύ θαυμασμόν και ευλάβειαν εκρέματο από το στόμα του ακούων την διδασκαλίαν του.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 20

20,1 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εὐαγγελιζομένου ἐπέστησαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις
20,1 Μιαν από τας μεγάλας εκείνας ημέρας καθώς ο Κυριος εδίδασκε εις τας αυλάς του Ναού τον λαόν και εκήρυττε το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, ήλθαν έξαφνα κοντά του αποφασιστικοί οι αρχιερείς και οι γραμματείς μαζή με τους πρεσβυτέρους
20,2 καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν λέγοντες· εἰπὲ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστιν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;
20,2 και του είπαν· "πες μας, με ποιά εξουσία κάμνεις αυτά η ποιός σου έδωκε την εξουσίαν αυτήν, ώστε, εκτός των άλλων, να διώχνης και τους εμπορευομένους από τον ναόν;"

20,3 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον καὶ εἴπατέ μοι·
20,3 Απεκρίθη δε και είπεν εις αυτούς ο Κυριος· "και εγώ θα σας υποβάλω μίαν ερώτησιν, εις την οποίαν σαν διδάσκαλοι με εξουσίαν και κύρος που θέλετε να είσθε, πρέπει να μου απαντήσετε.
20,4 τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων;
20,4 Το βάπτισμα του Ιωάννου ήτο από τον ουρανόν, εγίνετο κατόπιν εντολής του Θεού, η ήτο απλή και άνευ σημασίας επινόησις ανθρώπων".
20,5 οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες ὅτι ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ, διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;
20,5 Εκείνοι δε εσκέφθησαν μεταξύ των και είπαν ότι, εάν είπωμεν εξ ουρανού, δηλαδή από τον Θεόν, θα μας πη· διατί δεν επιστεύσατε εις αυτόν;
20,6 ἐὰν δὲ εἴπωμεν, ἐξ ἀνθρώπων, πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς· πεπεισμένος γάρ ἐστιν Ἰωάννην προφήτην εἶναι.
20,6 Εάν δε είπωμεν, ότι ήτο επινόησις ανθρώπων και επομένως ο Ιωάννης δεν ήτο προφήτης, απεσταλμένος δηλαδή από τον Θεόν, όλος ο λαός θα μας λιθοβολίση αγρίως, διότι όλοι έχουν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι ο Ιωάννης είναι προφήτης του Θεού.
20,7 καὶ ἀπεκρίθησαν μὴ εἰδέναι πόθεν.
20,7 Και, αυτοί, οι επίσημοι διδάσκαλοι του Ισραήλ, κατησχημένοι απήντησαν, ότι δεν ξεύρουν, από που ήτο το βάπτισμα του Ιωάννου.
20,8 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.
20,8 Και τότε ο Ιησούς τους είπεν· "ούτε εγώ σας λέγω με ποίαν εξουσίαν κάμνω αυτά".
20,9 Ἤρξατο δὲ πρὸς τὸν λαὸν λέγειν τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς.
20,9 Ηρχισε δε να διδάσκη προς τον λαόν την εξής παραβολήν· "ένας άνθρωπος εφύτευσε αμπέλι και έδωσεν αυτό με ενοίκιον στους γεωργούς και εταξίδευσε δια πολύν καιρό εις ξένην χώραν.
20,10 καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς δοῦλον ἵνα ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος δώσωσιν αὐτῷ· οἱ δὲ γεωργοὶ δείραντες αὐτὸν ἐξαπέστειλαν κενόν.

20,10 Εις τον καιρόν δε της εσοδείας έστειλε προς τους γεωργούς ένα δούλον, δια να του δώσουν το μέρος του καρπού, που εδικαιούτο. Οι γεωργοί όμως αφού τον έδειραν, τον εδίωξαν αδειανόν.
20,11 καὶ προσέθετο αὐτοῖς πέμψαι ἕτερον δοῦλον. οἱ δὲ κἀκεῖνον δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες ἐξαπέστειλαν κενόν.
20,11 Τοτε ο οικοδεσπότης απεφάσισε να στείλη ακόμη εις αυτούς άλλον δούλον. Αυτοί δε, αφού και εκείνον έδειραν και εξευτέλισαν, τον έστειλαν με αδειανά χέρια.
20,12 καὶ προσέθετο πέμψαι τρίτον. οἱ δὲ καὶ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.
20,12 Και απεφάσισε ακόμη να στείλη και τρίτον δούλον. Εκείνοι όμως και τούτον, αφού ετραυμάτισαν, τον πέταξαν έξω από το αμπέλι.
20,13 εἶπε δὲ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος· τί ποιήσω; πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν· ἴσως τοῦτον ἰδόντες ἐντραπήσονται.
20,13 Είπε τότε ο κύριος του αμπελιού· Τι να κάμω τώρα; Ενα μου μένει· θα στείλω τον υιόν μου τον αγαπητόν. Ισως, όταν τον ίδουν, να εντραπούν.
20,14 ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ γεωργοὶ διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ κληρονομία.
20,14 Οταν όμως τον είδαν οι γεωργοί, εσκέπτοντο μεταξύ των και έλεγαν· Αυτός είναι ο κληρονόμος· ελάτε λοιπόν να τον θανατώσωμεν, δια να γίνη πλέον ιδική μας η κληρονομία.
20,15 καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἀπέκτειναν. τί οὖν ποιήσει αὐτοῖς ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος;
20,15 Και αφού τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι, τον εφόνευσαν. Τι λοιπόν θα κάμη εναντίον αυτών ο κύριος του αμπελιού;
20,16 ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις. ἀκούσαντες δὲ εἶπον· μὴ γένοιτο.
20,16 Θα έλθη ο ίδιος και θα εξολοθρεύση τους γεωργούς αυτούς και θα δώση το αμπέλι εις άλλους”. Μερικοί δε από τους Φαρισαίους, που ήσαν εκεί, όταν ήκουσαν την παραβολήν και ενόησαν την σημασίαν της, είπαν· Μη γένοιτο!

20,17 ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοῖς εἶπε· τί οὖν ἐστι τὸ γεγραμμένον τοῦτο, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας;
20,17 Ο δε Κυριος τους εκύτταξε κατάματα και είπε· “και όμως έτσι θα γίνη, διότι τι σημασίαν έχει τότε αυτό που είναι γραμμένο στους προφήτας, ότι δηλαδή λίθον τον οποίον επέταξαν ως ακατάλληλον οι οικοδόμοι, αυτός έγινε κεφαλή και ακρογωνιαίος λίθος, δι' όλην την οικοδομήν;
20,18 πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ᾿ ἐκεῖνον τὸν λίθον συνθλασθήσεται· ἐφ᾿ ὃν δ᾿ ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.
20,18 Και καθένας που θα επιπέση εναντίον του λίθου αυτού, θα τσακισθή. Εκείνον δε, επάνω στον οποίον θα πέση βαρύς αυτός ο λίθος, θα τον συντρίψη, θα τον κάμη θρύψαλα και σκόνην και θα τον διαλύση. (Αμπελος ήτο ο Ισραηλιτικός λαός, κακοί γεωργοί οι άρχοντες του λαού, δούλοι ήσαν οι προφήται τους οποίους οι άπιστοι άρχοντες του λαού εκακοποίησαν και εφόνευσαν· υιός του κυρίου του αμπελώνος, ο εναθρωπήσας Υιός του Θεού, τον οποίον οι άρχοντες του λαού θα εσταύρωναν έξω από την Ιερουσαλήμ. Και ο Θεός κατά λόγον δικαιοσύνης, θα τους αφαιρούσε πλέον την ηγεσίαν του λαού, δια να δώση αυτήν εις άλλους και ο Υιός του Θεού, ο ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας, θα τους συνέτριβε δια την σκληροκαρδίαν αυτών και θα τους διέλυε).
20,19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπιβαλεῖν ἐπ᾿ αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, καὶ ἐφοβήθησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὰς παραβολὰς ἔλεγε.
20,19 Καταγανακτημένοι τότε οι γραμματείς και οι αρχιερείς εζήτησαν να τον συλλάβουν εκείνην την ώρα, διότι εκατάλαβαν καλά, ότι δι' αυτούς έλεγε τας παραβολάς, αλλά εφοβήθησαν τον λαόν.
20,20 Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι, ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου εἰς τὸ παραδοῦναι αὐτὸν τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος.
20,20 Και αφού επερίμεναν κατάλληλον ευκαιρίαν, έστειλαν βαλτούς ανθρώπους των, που υπεκρίνοντο ότι είναι δίκαιοι, δια να αποσπάσουν από αυτόν κάποιον ενοχοποιητικόν η παρεξηγήσιμον λόγον, ώστε να τον παραδώσουν εις την αρχήν και εξουσίαν του ηγεμόνος.

20,21 καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν λέγοντες· διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·
20,21 Και, λοιπόν, τον ηρώτησαν λέγοντες· "διδάκαλε, γνωρίζομεν, ότι ορθά και σωστά λέγεις και διδάσκεις και δεν λαμβάνεις υπ' όψιν σου πρόσωπα ανθρώπων, αλλά, στηριζόμενος εις την αλήθειαν, διδάσκεις πάντοτε τον δρόμον του Θεού.
20,22 ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι φόρον δοῦναι ἢ οὔ;
20,22 Σε παρακαλούμεν, λοιπόν να μας δώσης μίαν συμβουλήν. Επιτρέπεται εις ημάς, που ήμεθα ο εκλεκτός λαός του Θεού, να δίνωμεν φόρον στον Καίσαρα η όχι;"
20,23 κατανοήσας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν εἶπε πρὸς αὐτούς· τί με πειράζετε;
20,23 Εκατάλαβε πολύ καλά ο Κυριος την πανουργίαν αυτών και τους είπε· "διατί με ερωτάτε με δολιότητα και θέλετε να με συλλάβετε εις παγίδαν;
20,24 δείξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφήν; ἀποκριθέντες δὲ εἶπον· Καίσαρος.
20,24 Δείξατέ μου ένα δηνάριον· ποίου την εικόνα και την επιγραφήν έχει;" Εκείνοι απεκρίθησαν και είπαν "του Καίσαρος".
20,25 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.
20,25 Αυτός τότε τους είπε· "δώστε, λοιπόν, πίσω στον Καίσαρα, αυτά που ανήκουν στον Καίσαρα, πληρώσατε φόρον στον Καίσαρα, του οποίου τα νομίσματα χρησιμοποιείτε εις τας συναλλαγάς σας και δηλώνετε έτσι, ότι ευρίσκεσθε υπό την εξουσίαν και προστασίαν του. Δώστε όμως και στον Θεόν αυτά που ανήκουν στον Θεόν, ολόκληρον τον ευατόν σας με αγάπην και υποταγήν εις εκείνον".
20,26 καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναντίον τοῦ λαοῦ, καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ ἐσίγησαν.
20,26 Και δεν ημπόρεσαν να του αποσπάσουν εμπρός στον λαόν κανένα ενοχοποιητικόν λόγον. Και γεμάτοι θαυμασμόν δια την αποστομωτικήν απάντησίν του, έκλεισαν το στόμα των.
20,27 Προσελθόντες δέ τινες τῶν Σαδδουκαίων, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, ἐπηρώτησαν αὐτὸν
20,27 Επλησίασαν τότε τον Ιησούν μερικοί από τους Σαδδουκαίους, οι οποίοι έλεγαν ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών και τον

ηρώτησαν
20,28 λέγοντες· διδάσκαλε, Μωϋσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
20,28 λέγοντες· "διδάσκαλε, ο Μωϋσής έγραψε για μας στον νόμον του, ότι εάν ο αδελφός κάποιου αποθάνη και έχη γυναίκα και αυτός αποθάνη άτεκνος, πρέπει ο αδελφός του να λάβη σύζυγον την γυναίκα και να γεννήση απόγονον στον αδελφόν του.
20,29 ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος λαβὼν γυναῖκα ἀπέθανεν ἄτεκνος·
20,29 Ησαν λοιπόν επτά αδελφοί· και ο πρώτος αφού ενυμφεύθη μίαν γυναίκα απέθανε άτεκνος.
20,30 καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέθανεν ἄτεκνος·
20,30 Και επήρε ο δεύτερος την γυναίκα αυτήν, αλλά και αυτός απέθανε άτεκνος.
20,31 καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν αὐτὴν ὡσαύτως· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑπτά· οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον·
20,31 Και ο τρίτος επήρε επίσης αυτήν. Το ίδιο και οι επτά· και δεν αφήκαν τέκνα και απέθανον.
20,32 ὕστερον δὲ πάντων καὶ ἡ γυνὴ ἀπέθανεν.
20,32 Υστερα δε από όλους απέθανε και η γυναίκα.
20,33 ἐν τῇ ἀναστάσει οὖν τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.
20,33 Κατά την ανάστασιν λοιπόν των νεκρών εις ποίον από τους επτά αδελφούς θα είναι σύζυγος η γυναίκα αυτή; Διότι και οι επτά την είχαν νόμιμον σύζυγον".
20,34 καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίζονται·
20,34 Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπεν· "οι άνθρωποι της παρούσης ζωής νυμφεύονται και δίδονται εις γάμον.
20,35 οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίζονται·
20,35 Εκείνοι όμως που θα αξιωθούν να απολαύσουν την μέλλουσαν ζωήν και την εκ νεκρών ανάστασιν ούτε νυμφεύονται ούτε

δίδονται εις γάμον.
20,36 οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι καὶ υἱοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.
20,36 Διότι ούτε και να αποθάνουν πλέον δύνανται, επειδή τα σώματα των είναι άφθαρτα και αιώνια. Είναι όμοιοι με τους αγγέλους και υιοί του Θεού, υιοί που δεν προέρχονται από φυσικήν γέννησιν, αλλά από την ανάστασιν, που ο Θεός θα διατάξη και θα πραγματοποιήση.
20,37 ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροί, καὶ Μωϋσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν Θεὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Θεὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώβ.
20,37 Οτι δε ανασταίνονται οι νεκροί το ανήγγειλε και ο Μωϋσής εκεί εις την βάτον, όταν δηλαδή ονομάζη τον Κυριον ως τον Θεόν του Αβραάμ και τον Θεόν του Ισαάκ και τον Θεόν του Ιακώβ.
20,38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν.
20,38 Μαθετε δε ότι ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά ζωντανών. Διότι όλοι, όσοι έχουν φύγει από την γην και είναι δι' ημάς νεκροί, δια τον Θεόν είναι ζωντανοί, ζουν πλησίον αυτού εις επικοινωνίαν με αυτόν”.
20,39 ἀποκριθέντες δέ τινες τῶν γραμματέων εἶπον· διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.
20,39 Μερικοί δε από τους γραμματείς, αντίθετοι των Σαδδουκαίων, έλαβαν τον λόγον τότε και είπαν· “Διδάσκαλε, πολύ καλά ωμίλησες”.
20,40 οὐκέτι δὲ ἐτόλμων ἐπερωτᾶν αὐτὸν οὐδέν.
20,40 Δεν ετολμούσαν δε πλέον να τον ερωτούν κατά τρόπον δόλιον εις τίποτε, διότι έβγαιναν νικημένοι και εντροπιασμένοι.
20,41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ εἶναι;
20,41 Είπε δε προς αυτούς· “πως λέγουν ότι ο Χριστός είναι απόγονος του Δαυΐδ;
20,42 καὶ αὐτὸς Δαυΐδ λέγει ἐν βίβλῳ τῶν ψαλμῶν· εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου
20,42 Ενώ ο ίδιος ο Δαυίδ στο βιβλίον των ψαλμών λέγει· είπεν ο Κυριος και Θεός στον Κυριον μου Χριστόν, κάθισε εις τα δεξιά μου επί του θρόνου,

20,43 ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
20,43 έως ότου βάλω τους εχθρούς σου υποπόδιον εις τα πόδια σου.
20,44 Δαυΐδ οὖν αὐτὸν Κύριον καλεῖ· καὶ πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστιν;
20,44 Ο Δαυίδ λοιπόν ονομάζει αυτόν Κυριον, και πως είναι δυνατόν να είναι μόνον απόγονός του; Η προσφώνησις αυτή εκ μέρους του Δαυΐδ, φανερώνει ότι ο Μεσσίας δεν είναι μόνον απόγονος του Δαυΐδ, αλλά Κυριος και Θεός".
20,45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς τοῦ λαοῦ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
20,45 Ενώ δε όλος ο λαός τον ήκουε είπε ειδικώτερα στους μαθητάς του·
20,46 προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις,
20,46 "προσέχετε από τους γραματείς, οι οποίοι θέλουν να περιπατούν με επισήμους στολάς και αγαπούν τους τιμητικούς χαιρετισμούς εις τας αγοράς και τας πρωτοκαθεδρίας εις τας συναγωγάς και τας πρώτας θέσεις εις τα δείπνα.
20,47 οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα.
20,47 Αυτοί είναι που κατατρώγουν τας οικίας των χηρών και κατόπιν με υποκριτικήν ευλάβειαν κάνουν εμπρός στους ανθρώπους μακράς προσευχάς. Αυτοί θα λάβουν μεγαλυτέραν καταδίκην, από εκείνην που θα λάβουν οι άλλοι αμαρτωλοί".

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 21

21,1 Ἀναβλέψας δὲ εἶδε τοὺς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλουσίους.
21,1 Ο Κυριος εσήκωσε τα μάτια του και είδε τους πλουσίους, που έρριπταν τα δώρα των στο θησαυροφυλάκιον του ναού.
21,2 εἶδε δέ τινα χήραν πενιχρὰν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά,
21,2 Είδε και κάποιαν πτωχήν χήραν, να ρίπτη εκεί δύο λεπτά.
21,3 καὶ εἶπεν· ἀληθῶς λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·

21,3 Και είπε· “σας διαβαβαιώνω, ότι η πτωχή αυτή χήρα έρριψε περισσότερα από όλους.
21,4 ἅπαντες γὰρ οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.
21,4 Διότι όλοι αυτί έρριψαν εις τα δώρα του Θεού από το περίσσευμά τους, αυτή δε από το υστέρημά της· όλον της τον βίο που είχε, τον έρριψε”. (Η αξία της ελεημοσύνης δεν κρίνεται από το μικρόν η μεγάλο ποσόν, αλλά από την διάθεσιν του ελεούντος και από τας μικράς η μεγάλας δυνατότητας, που έχει).
21,5 Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·
21,5 Και όταν μερικοί από τους μαθητάς έλεγαν δια το ιερόν, ότι είναι στολισμένον με ωραίους λίθους και αφιερώματα, είπε·
21,6 ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται.
21,6 “αυτά που βλέπετε, θα έλθουν ημέραι, κατά τας οποίας δεν θα μείνη πέτρα επάνω εις την πέτρα, που να μη κρημνισθή.
21,7 ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε οὖν ταῦτα ἔσται καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;
21,7 Τον ηρώτησαν δε και είπαν· “διδάσκαλε, πότε λοιπόν θα συμβούν αυτά και ποιό θα είναι το σημείον, που θα φανή, όταν πρόκειται αυτά να πραγματοποιηθούν;”
21,8 ὁ δὲ εἶπε· βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.
21,8 Αυτός δε είπε· “προσέχετε, μην εξαπατηθήτε από κανένα. Διότι πολλοί θα έλθουν, χρησιμοποιούντες ως ιδικόν των το όναμά μου και θα λέγουν, ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας. Μη τους ακολουθήσετε, διότι είναι ψευδοπροφήται.
21,9 ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ᾽ οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.
21,9 Οταν δε ακούσετε, ότι γίνονται πόλεμοι και αναταραχαί και διασάλευσις της τάξεως, μη ταραχθήτε. Διότι πρέπει, σύμφωνα με το θείον σχέδιον, να γίνουν αυτά πρώτον, αλλά δεν θα έλθη αμέσως το τέλος”.

21,10 τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν,
21,10 Και έλεγεν πάλιν εις αυτούς· “θα εξεγερθή και θα επιτεθή το ένα έθνος εναντίον του άλλου και το ένα βασίλειον εναντίον του άλλου βασιλείου.
21,11 σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ᾽ οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.
21,11 Και θα γίνουν σεισμοί μεγάλοι εις διαφόρους τόπους και πείνα και επιδημίαι, σημεία που θα προκαλούν φόβον, και άλλα μεγάλα σημεία από τον ουρανόν.
21,12 πρὸ δὲ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ᾽ ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου·
21,12 Αλλά πριν γίνουν όλα αυτά, θα σας συλλάβουν και θα σας καταδιώξουν και θα σας παραδίδουν εις τας συναγωγάς, δια να δικασθήτε και εις τας φυλακάς και θα σας οδηγούν ως υποδίκους εμπρός εις βασιλείς και ηγεμόνας, μόνον και μόνον επειδή πιστεύετε στο όνομά μου.
21,13 ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.
21,13 Ολαι δε αυταί αι μεγάλαι ταλαιπωρίαι θα έχουν ως τελικόν αποτέλεσμα δια σας, να δώσετε την καλήν μαρτυρίαν δι' εμέ, και άκομα να κερδήσετε την δόξαν και τα βραβεία του μαρτυρίου.
21,14 θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι·
21,14 Βαλετε, λοιπόν, αυτά, μέσα εις την καρδιάν σας, ότι εγώ τα επιτρέπω, ώστε να μη συλλογίζεσθε εκ των προτέρων τι θα απολογηθήτε.
21,15 ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.
21,15 Διότι εγώ θα σας δώσω πνεύμα φωτεινόν και σοφίαν, δια να ευρίσκετε ακλόνητα νοήματα και επιχειρήματα, εις τα οποία δεν θα ημπορούν να αντείπουν η να αντισταθούν όλοι οι αντίπαλοί σας.
21,16 παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν,
21,16 Θα παραδοθήτε δε στους διώκτας και εις τα δικαστήρια και από αυτούς ακόμη τους γονείς και συγγενείς και φίλους και αδελφούς

και θα θανατώσουν μερικούς από σας.
21,17 καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου·
21,17 Και θα μισήσθε από όλους, διότι θα πιστεύετε στο όνομά μου.
21,18 καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται·
21,18 Αλλά ούτε μία τρίχα από το κεφάλι σας δεν θα χαθή, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη, και τούτο μόνον και μόνον δια την πνευματικήν σας ωφέλειαν και την διάδοσιν του Ευαγγελίου.
21,19 ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
21,19 Με την υπομονήν σας κερδήσατε τας ψυχάς σας δια την αιώνιον ζωήν.
21,20 ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.
21,20 Οταν δε θα ίδετε την Ιερουσαλήμ να περικυκλώνεται από στρατεύματα, τότε μάθετε ότι έφθασε πλέον ο καιρός της ερημώσεώς της.
21,21 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν,
21,21 Τοτε όσοι θα ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν, ας φεύγουν εις τα βουνά, και όσοι θα είναι μέσα εις την πόλιν, ας φεύγουν έξω και μακρυά από αυτήν. Και όσοι θα ευρίσκονται εις την ύπαιθρον, να μη εισέλθουν εις την πόλιν.
21,22 ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.
21,22 Διότι αι ημέραι αυταί είναι ημέραι της δικαίας θείας τιμωρίας, ώστε να εκπληρωθούν έτσι όλα όσα έχουν γραφή δια την καταστροφήν του Ισραηλιτικού λαού και της Ιερουσαλήμ.
21,23 οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ τότε ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὀργὴ τῷ λαῷ τούτῳ,
21,23 Αλλοίμονον δε εις τας εγκύους και εις αυτάς που θηλάζουν μικρά παιδιά κατά τας ημέρας εκείνας. Διότι θα είναι θλίψις και στέρησις μεγάλη εις την γην, και οργή του Θεού και των ανθρώπων εναντίον του λαού τούτου.
21,24 καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι

πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.
21,24 Και θα πέσουν σφαγμένοι από κοφτερά μαχαίρια, άλλοι δε αιχμάλωτοι και δούλοι θα μεταφερθούν προς πώλησιν εις όλα τα έθνη. Και η Ιερουσαλήμ θα καταπατήται από ξένα έθνη, έως ότου συμπληρωθή ο καιρός που ώρισε ο Θεός, δια την κυριαρχίαν των εθνών επί της Ιερουσαλήμ.
21,25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου,
21,25 Ως προς δε την δευτέραν παρουσίαν, θα γίνουν πρωτοφανή και καταπληκτικά φαινόμενα στον ήλιον και την σελήνην και τα αστέρια. Εις δε την γην θα καταλάβη τα έθνη μεγάλη στενοχωρία και φόβος και αμηχανία πολλή, καθώς τα τεράστια ορμητικά κύματα της θαλάσσης με θόρυβον πολύν και σάλον θα ορμούν να κατακλύσουν την γην.
21,26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.
21,26 Οι άνθρωποι θα παραλύουν και θα χάνουν τας αισθήσεις των και θα είναι σαν νεκροί από τον φόβον δι' αυτά, που θα βλέπουν, και δια τα άλλα μεγάλα κακά, που θα περιμένουν να επιπέσουν εναντίον της οικουμένης. Διότι αι δυνάμεις, που κρατούν την αρμονίαν του σύμπαντος, θα σαλευθούν και θα κλονισθούν.
21,27 καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.
21,27 Και τότε θα ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται επάνω εις ολόφωτον νεφέλην με δύναμιν και δόξαν πολλήν.
21,28 ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.
21,28 Οταν δε θα αρχίσουν αυτά να γίνωνται, σεις οι πιστοί οπαδοί μου, σηκωθήτε επάνω γεμάτοι ελπίδα και σηκώστε τα κεφάλια σας προς τον ουρανόν όχι με φόβον, αλλά με χαράν και ελπίδα, διότι πλησιάζει πλέον η απαλλαγή από τα δεινά της παρούσης ζωής και η ένδοξος σωτηρία σας εις την βασιλείαν των ουρανών”.
21,29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα.
21,29 Είπε δε εις αυτούς και μίαν παραβολήν· “παρατηρήστε την συκιά και όλα τα δένδρα.

21,30 ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ᾿ ἑαυτῶν γινώσκετε ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν.
21,30 Οταν έχουν αρχίσει να βγάζουν φύλλα και άνθη, μόνοι σας καταλαβαίνετε και γνωρίζετε ότι το θέρος είναι πλέον κοντά.
21,31 οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
21,31 Ετσι και σεις, όταν ίδετε να γίνωνται αυτά, που σας είπα, να ξέρετε ότι είναι κοντά η βασιλεία του Θεού, η χαρά και η μακαριότης των δικαίων.
21,32 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται.
21,32 Σας διαβεβαιώνω δε, ότι όσα σας είπα δια την τρομεράν καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, θα πραγματοποιηθούν όλα πριν περάση η γενεά αυτή.
21,33 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.
21,33 Ο ουρανός και η γη, που φαίνονται τόσον μόνιμα και ασάλευτα, θα περάσουν και θα λείψουν, οι λόγοι μου όμως δεν θα περάσουν, αλλά θα πραγματοποιηθούν έως και την τελευταίαν λεπτομέρειάν των.
21,34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ᾿ ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·
21,34 Προσέχετε δε τους εαυτούς σας, μήπως γίνουν βαρειές οι καρδιές σας και ασυγκίνητες στον λόγον του Θεού από την κραιπάλην και από την μέθην και από τας βασανιστικάς φροντίδας της παρούσης ζωής. Να είσθε άγρυπνοι, μήπως τυχόν και μέσα εις την κατάστασιν αυτήν της πνευματικής χαλαρώσεως και παραζάλης πέση επάνω σας άξαφνα η μεγάλη εκείνη ημέρα της δευτέρας παρουσίας.
21,35 ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.
21,35 Διότι πράγματι σαν παγίδα θα έλθη η ημέρα εκείνη και θα συλλάβη απροετοιμάστους όλους αυτούς, οι οποίοι ξένοιαστοι εις την αμαρτωλήν και κοσμικήν ζωήν των κάθονται επάνω εις την γην.
21,36 ἀγρυπνεῖτε οὖν ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ

υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
21,36 Να είσθε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεσθε κάθε ώραν και στιγμήν, να σας δώση ο Θεός χάριν και δύναμιν, δια να αποφύγετε όλα αυτά τα φοβερά, που πρόκειται να γίνουν και να σταθήτε με θάρρος και χαράν εμπρός στον υιόν του ανθρώπου”.
21,37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον ἐλαιῶν·
21,37 Τας ημέρας δε εκείνας εδίδασκε όπως πρώτα ο Κυριος στο ιερόν, κατά δε την νύκτα έβγαινεν από την Ιερουσαλήμ και έμενε στο όρος, που εκαλείτο “όρος των Ελαιών”.
21,38 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὄρει ἀκούειν αὐτοῦ.
21,38 Και όλος ο λαός πρωϊ-πρωϊ ήρχετο εις αυτόν μέσα προς τας αυλάς του ναού, δια να τον ακούη.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 22

22,1 Ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων ἡ λεγομένη πάσχα.
22,1 Επλησίαζε δε η εορτή, κατά την οποίαν οι Ισραηλίται επί επτά ημέρας έτρωγαν ψωμί άζυμο και η οποία ελέγετο πάσχα.
22,2 καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν.
22,2 Και εζητούσαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς, με ποιόν τρόπον να τον φονεύσουν, χωρίς να εκτεθούν· διότι εφοβούντο τον λαόν.
22,3 Εἰσῆλθε δὲ ὁ σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα,
22,3 Εμπήκε δε ο σατανάς στον Ιούδα, τον επονομαζόμενον Ισκαριώτην, ο οποίος ήτο ένας από τους δώδεκα Αποστόλους.
22,4 καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς.
22,4 Και αυτός επήγε και συνενοήθηκε με τους αρχιερείς και τους γραμματείς και τους στρατηγούς της φρουράς του ναού, πως θα παρέδιδε εις αυτούς ασφαλώς τον Χριστόν.
22,5 καὶ ἐχάρησαν, καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι·
22,5 Και εχάρησαν αυτοί, διότι ένας από τους δώδεκα σαν προδότης θα τους βοηθούσε στο έγκλημά των, και συνεφώνησαν να του

δώσουν χρήματα.
22,6 καὶ ἐξωμολόγησε, καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου.
22,6 Και αυτός τους διαβεβαίωσε με όλην του την καρδιά, να τους βοηθήση. Και εζητούσε κατάλληλον ευκαιρίαν να παραδώση εις αυτούς τον Χριστόν κρυφά από τον λαόν.
22,7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ πάσχα,
22,7 Ηλθε η ημέρα των αζύμων, η οποία ήρχιζε από την δύσιν της Μ.Πεμπτης και ετελείωνε με την δύσιν της Μ.Παρασκευής. Κατ' αυτήν έπρεπε οι Εβραίοι να ετοιμάσουν τα άζυμα ψωμιά, να θυσιάσουν δε και να ψήσουν τον πασχάλιον αμνόν, ώστε να είναι έτοιμος μετά την δύσιν της Παρασκευής, που θα ήρχιζε η μεγάλη ημέρα του Πασχα.
22,8 καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην εἰπών· πορευθέντες ἑτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πάσχα ἵνα φάγωμεν.
22,8 Και έστειλε ο Ιησούς κατά το απόγευμα της Μ.Πεμπτης τον Πετρον και τον Ιωάννην και τους είπε· “πηγαίνετε και ετοιμάσατέ μας το Πασχα, δια να φάγωμεν”.
22,9 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμεν;
22,9 Αυτοί δε του είπαν· “που θέλεις να ετοιμάσωμεν”;
22,10 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν συναντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν οὗ εἰσπορεύεται,
22,10 Ο δε Ιησούς τους είπε· “ιδού καθώς θα εισέλθετε εις την πόλιν, θα σας συναντήση ένας άνθρωπος, που θα βαστάζη μια πήλινη στάμνα νερό· ακολουθήστε τον στο σπίτι, που θα μπη.
22,11 καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας· λέγει σοι ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;
22,11 Και θα πήτε στον οικοδεσπότην του σπιτιού· σε ερωτά ο διδάσκαλος, που είναι το κατάλυμα, όπου μαζή με τους μαθητάς μου θα φάγω το Πασχα;
22,12 κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγαιον μέγα ἐστρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε.
22,12 Και εκείνος θα σας δείξη ένα μεγάλο ανώγειον τακτοποιημένον και με στρωμένα τα ανάκλιντρα γύρω από το τραπέζι του φαγητού. Εκεί να ετοιμάσετε (δια το νέον πάσχα, το πάσχα της Καινής Διαθήκης, που εγώ θα εγκαινιάσω απόψε μαζή σας)”.

22,13 ἀπελθόντες δὲ εὗρον καθὼς εἴρηκεν αὐτοῖς, καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.
22,13 Επήγαν δε οι δύο μαθηταί, ευρήκαν όπως τους είχε πει ο Κυριος και ετοίμασαν τα του πάσχα.
22,14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ.
22,14 Και όταν ήλθεν η ώρα εξηπλώθη ο Κυριος κοντά εις την τράπεζαν του φαγητού και μαζή με αυτόν οι δώδεκα, ο καθένας εις την θέσιν του.
22,15 καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ᾿ ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν·
22,15 Και είπε προς αυτούς· "πάρα πολύ επεθύμησα προτού να σταυρωθώ, να φάγω μαζή σας τούτο το πάσχα· (όχι το εβραϊκόν που θα αρχίση αύριον με τον πασχάλιον αμνόν, αλλά το νέον πάσχα της Καινής Διαθήκης, κατά το οποίον εγώ θα τελέσω το μυστήριον της θείας Ευχαριστίας και θα σας δώσω προς τροφήν, όχι τον συμβολικόν πασχάλιον αμνόν, αλλά αυτό τούτο το σώμα μου και το αίμα μου).
22,16 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
22,16 Σας λέγω δε τούτο, ότι αυτό είναι το τελευταίον μου πάσχα και δεν θα φάγω πλέον μαζή σας από αυτό, μέχρι ότου τούτο ολοκληρωθή εις την βασιλείαν του Θεού, οπότε η επικοινωνία και ενότης μεταξύ μας θα είναι πλήρης και αιωνία".
22,17 καὶ δεξάμενος τὸ ποτήριον εὐχαριστήσας εἶπε· λάβετε τοῦτο καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς·
22,17 Και αφού έλαβε από τους μαθητάς το ποτήριον με τον οίνον, ευχαρίστησε τον Θεόν και το έδωκε εις αυτούς, όπως εσυνιθίζετο πάντοτε εις την αρχήν κάθε επισήμου δείπνου, και τους είπε· λάβετε τούτο και μοιράσατέ το μεταξύ σας, ώστε να πίωμεν όλοι από αυτό, εις δείγμα της αγάπης που μας συνδέει.
22,18 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πίω ἀπὸ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.
22,18 Διότι σας λέγω, ότι δεν θα ξαναπιώ από το προϊόν αυτό της αμπέλου, έως ότου έλθη η χαρμόσυνος βασιλεία του Θεού".
22,19 καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο

ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.
22,19 Και αφού επήρε εις τα χέρια του άρτον, ευχαρίστησε τον Θεόν, έκοψεν εις τεμάχια τον άρτον, έδωκεν εις αυτούς και είπεν· “αυτό, που σας δίδω τώρα, δεν είναι κοινός και συνήθης άρτος. Είναι αυτό τούτο το σώμα μου, το οποίον μετ' ολίγον παραδίδεται θυσία επάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Τούτο να πράττετε πάντοτε, δια να φέρετε ζωηρά εις την μνήμην σας την θυσίαν, την οποίαν εγώ προσφέρω εις σωτηρίαν, όχι μόνον ιδικήν σας, αλλά και όλου του κόσμου”.
22,20 ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσαι λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον.
22,20 Επίσης όταν ετελείωσε το δείπνον επήρε το ποτήριον, ευχαρίστησε τον ουράνιον πατέρα, το έδωκε στους μαθητάς και είπε· “αυτό που περιέχεται μέσα στο ποτήριον δεν είναι πλέον οίνος. Είναι η Καινή Διαθήκη, που επικυρώνεται με το αίμά μου, το οποίον έντος ολίγου θα χυθή δια την σωτηρίαν σας.
22,21 πλὴν ἰδοὺ ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ᾿ ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης.
22,21 Αλλ' ενώ εγώ προσφέρω την μεγάλην θυσίαν και καθιερώνω την νέαν διαθήκην μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ιδού το χέρι εκείνου, που με παραδίδει στους σταυρωτάς μου, είναι μαζή μου εις την τράπεζαν αυτήν και βουτά τον άρτον στο αυτό με εμέ πιάτο.
22,22 καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὡρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι᾿ οὗ παραδίδοται.
22,22 Και ο μεν υιός του ανθρώπου προχωρεί τον δρόμον του, όπως ο ουράνιος Πατήρ ώρισε. Αλλά αλλοίμονον στον άνθρωπον εκείνον, δια του οποίου ο υιός του ανθρώπου παραδίδεται στους σταυρωτάς”.
22,23 καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ τίς ἄρα εἴη ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλων πράσσειν.
22,23 Και αυτοί ήρχισαν να συζητούν μεταξύ των, ποίος τάχα από αυτούς θα ήτο εκείνος, που έμελλε να διαπράξη αυτό το έγκλημα.
22,24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.
22,24 Εγινε όμως και φιλονεικίαν μεταξύ των περί του ποίος από αυτούς εθεωρείτο πρώτος.

22,25 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται·
22,25 Ο δε Κυριος τους είπε· “οι βασιλείς των εθνών κυριαρχούν επάνω εις τα έθνη με την δύναμιν και την βίαν. Και αυτοί, που έχουν εξουσίαν επάνω εις τα έθνη και ταλαιπωρούν τα έθνη, ανακηρύσσονται από τους κόλακας, κατ' ανάγκην δε και από τον λαόν, ευργέται.
22,26 ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ᾿ ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν.
22,26 Σεις όμως δεν πρέπει να κάνετε όπως εκείνοι, αλλά ο μεγαλύτερος μεταξύ σας ας γίνη όπως ο νεώτερος, ο οποίος καθό νεώτερος έχει την υποχρέωσιν να υπηρετή τους άλλους. Και ο ανώτερος μεταξύ σας, ας υπηρετή σαν δούλος τους άλλους.
22,27 τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δέ εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν.
22,27 Διότι ποίος είναι ανώτερος; Εκείνος που κάθεται στο τραπέζι και τρώγει η εκείνος που όρθιος τον υπηρετεί; Δεν είναι ανώτερος αυτός που κάθεται στο τραπέζι; Ασφαλώς. Και όμως εγώ ο διδάσκαλος και ο Κυριος σας, είμαι μεταξύ σας ως υπηρέτης, που σας εξυπηρετεί.
22,28 ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ᾿ ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου·
22,28 Σεις, οι μαθηταί μου, είσθε εκείνοι που εμείνατε μαζή μου όλο το διάστημα των δοκιμασιών μου και των διωγμών, και δεν εκλονισθήκατε εις την πίστιν.
22,29 κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου βασιλείαν,
22,29 Και εγώ, δια να ανταμείψω την αφοσίωσιν σας, σας υπόσχομαι βασιλείαν, όπως και ο Πατήρ ώρισε και έδωσεν εις εμέ βασιλείαν και αξίωμα βασιλέως.
22,30 ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσεσθε ἐπὶ θρόνων κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.
22,30 Και μία απολαυή αυτής της υποσχέσεώς μου είναι να τρώγετε και να πίνετε επί της τραπέζης μου εις την βασιλείαν μου, να απολαμβάνετε τα ανεκτίμητα αγαθά της αιωνίου ζωής. Και το επίσης

σπουδαίον, θα καθίσετε επάνω εις θρόνους, δια να δικάζετε τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.
22,31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον·
22,31 Μείνατε, λοιπόν, πιστοί μέχρι τέλους, διότι θα αντικρύσετε πολλούς πειρασμούς". Είπε δε ακόμη ο Κυριος· "Σιμων, Σιμων, ιδού ο σατανάς εζήτησε την άδειαν από τον Θεόν να σας συγκλονίση και σας ξεσκονίση, ωσάν το σιτάρι μέσα στο κόσκινο.
22,32 ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.
22,32 Και εγώ προσευχήθηκα για σένα, να μη χαθή η πίστις σου. Και συ, όταν κάποτε μετανοημένος επιστρέψης κοντά μου, στήριξε τους αδελφούς σου και με τους λόγους σου και με το παράδειγμα της μετανοίας σου".
22,33 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, μετὰ σοῦ ἕτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι.
22,33 Ο Πετρος όμως, σαν διαμαρτυρόμενος δι' αυτό που απεκάλυψε ο Κυριος, του είπε· "Κυριε, είμαι έτοιμος να βαδίσω μαζή σου εις φυλακήν και εις θάνατον".
22,34 ὁ δὲ εἶπε· λέγω σοι, Πέτρε, οὐ φωνήσει σήμερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρὶς ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με.
22,34 Ο δε Κυριος του είπε· "σε διαβεβαιώνω, Πετρε, ότι δεν θα λαλήση κατά την νύκτα αυτήν ο πετεινός, πριν συ τρεις φορές με απαρνηθής και διακηρύξης ότι δεν με γνωρίζεις".
22,35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήθητε; οἱ δὲ εἶπον· οὐθενός.
22,35 Και είπεν εις αυτούς· "όταν σας έστειλα κατά την πρώτην περιοδείαν σας χωρίς χρήματα, χωρίς ταξιδιωτικό σακκίδιο και χωρίς υποδήματα, μήπως εστερηθήκατε τίποτε;" Εκείνοι δε απήντησαν· "όχι,τίποτε δεν εστερηθήκαμε".
22,36 εἶπεν οὖν αὐτοῖς· ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγοράσει μάχαιραν.
22,36 Είπε λοιπόν εις αυτούς· "τα πράγματα τώρα αλλάζουν και πρέπει να είσθε συνετοί και προνοητικοί, διότι θα συναντήσετε δυσκολίας. Εκείνος που έχει βαλάντιον, ας το παρή μαζή του, διότι θα του χρειασθούν χρήματα, προς συντήρησίν του. Το ίδιο ας κάμη

και εκείνος που έχει σακκίδιο· ας το παρή γεμάτο τρόφιμα και ας πωλήση το ένδυμά του εκείνος που δεν έχει μάχαιραν, δια να αγοράση.(Με τα λόγια μου αυτά δεν θέλω να σας συστήσω ποτέ να οπλισθήτε με φονικά όργανα, δια να ανθίσταθε στους εχθρούς σας, αλλά θέλω να σας κάμω να εννοήσετε καλά, ότι θα συναντήσετε θανασίμους εχθρούς δια το όνομά μου, απέναντι των οποίων πρέπει να φέρεσθε με σταθερότητα και με σύνεσιν. Δι' αυτό πρέπει να οπλισθήτε με τα πνευματικά όπλα της πίστεως και της αρετής).
22,37 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.
22,37 Ο άσπονδος πόλεμος έχει τώρα αρχίσει εναντίον μου. Διότι σας λέγω ότι πρέπει να εκπληρωθή εις εμέ τώρα και τούτο ακόμα, που έχει γραφή από τον προφήτην Ησαΐαν, το· Και μεταξύ ανόμων και κακούργων συγκαταριθμήθηκε, δια να τιμωρηθή μαζή με αυτούς ως άνομος. Πρέπει να γίνη και αυτό, διότι όσα έχουν προφητευθή περί εμού παίρνουν τώρα τέλος και πλήρη πραγματοποίησιν”.
22,38 οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἱκανόν ἐστι.
22,38 Οι δε μαθηταί, που δεν εκατάλαβαν το αλληγορικόν νόημα των λόγων του, είπαν· “Κυριε, ιδού, υπάρχουν εδώ δύο μάχαιραι”. Ο δε Κυριος τους είπε· “φθάνει έως εδώ· ας σταματήσωμε την συζήτησιν”.
22,39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
22,39 Και αφού εβγήκεν επήγε, όπως εσυνήθιζε, στο όρος των Ελαιών· τον ηκολούθησαν δε και οι μαθηταί του.
22,40 γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου εἶπεν αὐτοῖς· προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.
22,40 Οταν δε έφθασε στον γνωστόν τόπον, που συνήθως ήρχετο, τους είπε· “προσεύχεσθε και παρακαλείτε τον Θεόν να μη πέσετε εις πειρασμόν”.
22,41 καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ᾿ αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο
22,41 Και αυτός απεμακρύνθη από αυτούς, όσον περίπου ημπορεί ένας να ρίψη τον λίθον και αφού εγονάτισε προσηύχετο
22,42 λέγων· πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τοῦτο τὸ ποτήριον ἀπ᾿ ἐμοῦ· πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω.

22,42 λέγων· “πάτερ, εάν θέλης να απομακρύνης από εμέ το πικρόν τούτο ποτήριον του Θανάτου, απομάκρυνε το, πλην όμως ας μη γίνη το θέλημά μου, αλλά το ιδικόν σου θέλημα”.
22,43 ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ᾿ οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.
22,43 Παρουσιάσθηκε δε εις αυτόν την ώραν εκείνην άγγελος από τον ουρανόν, ο οποίος του ενίσχυε τας σωματικάς του δυνάμεις που είχαν πλέον εξαντληθή.
22,44 καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο. ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.
22,44 Και περιέπεσε εις αγωνίαν και προσηύχετο τώρα θερμότερα και εκτενέστερα, και ο άφθονος ιδρώς, που έτρεχε από το πρόσωπον και το σώμα του, έγινε πηκτός σαν θρόμβοι αίματος, που πίπτουν εις την γην.
22,45 καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης,
22,45 Και αφού εσηκώθηκε από την προσευχήν, ήλθε προς τους μαθητάς και τους εύρε να κοιμώνται, από την κατάπτωσιν που τους είχε προκαλέσει η πολύ λύπη.
22,46 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.
22,46 Και τους είπε· “διατί κοιμάσθε; Σηκωθήτε και προσεύχεσθε, δια να μην πέσετε εις πειρασμόν”.
22,47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώδεκα, προῆγεν αὐτούς, καὶ ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλῆσαι αὐτόν· τοῦτο γὰρ σημεῖον δεδώκει αὐτοῖς· ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστιν.
22,47 Ενώ δε αυτός ωμιλούσε, ιδού έφθασε ο όχλος και αυτός που ελέγετο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα, επήγαινεν εμπρός ως οδηγός των και επλησίασε τον Ιησούν, δια να τον φιλήση. Διότι αυτό τους είχε δώσει ως σημείον. Τους είχε δηλαδή πει· “όποιον φιλήσω, αυτός είναι ο Ιησούς”.
22,48 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;
22,48 Ο δε Ιησούς του είπεν· “Ιούδα, με φίλημα, με αυτό το δείγμα της αγάπης, προδίδεις συ τώρα τον υιόν του ανθρώπου;”

22,49 ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ· Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;
22,49 Οταν δε είδαν οι μαθηταί, που ήσαν γύρω από τον Ιησούν, αυτό που θα συνέβαινε, του είπαν· “Κυριε, μας δίνεις την άδειαν να τους κτυπήσωμεν με μάχαιραν;”
22,50 καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ δεξιόν.
22,50 Και κάποιος από αυτούς εκτύπησε με μάχαιραν τον δούλον του αρχιερέως και του απέκοψε το δέξι αυτί.
22,51 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐᾶτε ἕως τούτου· καὶ ἁψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ ἰάσατο αὐτόν·
22,51 Απεκρίθη δε ο Ιησούς και τους είπε· “φθάνει έως εδώ, μη προχωρείτε άλλο”. Και αφού ήγγισε το αυτί του δούλου, τον εθεράπευσε.
22,52 εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς παραγενομένους ἐπ᾿ αὐτὸν ἀρχιερεῖς καὶ στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ πρεσβυτέρους· ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων;
22,52 Είπε δε ο Ιησούς στους αρχιερείς και τους στρατηγούς του ιερού και τους πρεσβυτέρους, που είχαν έλθει και αυτοί εναντίον του· “εβγήκατε ωπλισμένοι με μαχαίρια και ρόπαλα, σαν να επηγαίνετε εναντίον ληστού;
22,53 καθ᾿ ἡμέραν ὄντος μου μεθ᾿ ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ οὐκ ἐξετείνατε τὰς χεῖρας ἐπ᾿ ἐμέ. ἀλλ᾿ αὕτη ἐστὶν ὑμῶν ἡ ὥρα καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.
22,53 Οταν εγώ κάθε ημέραν ήμουν μαζή σας στο ιερόν, δεν απλώσατε τα χέρια σας επάνω μου. Αλλά αυτή είναι η ώρα, που την επέτρεψε ο Θεός ως ώραν ιδικήν σας, δια να εκτελέσετε την κακούργον απόφασίν σας”. (Και είναι ώρα του σκότους και της νυκτός, διότι κατά κανόνα οι κακούργοι το σκότος προτιμούν δια τα εγκλήματά των. Οι άνθρωποι, του σκότους, όπως είσθε σεις, οι οποίοι μάλιστα υποκρίνονται τον δίκαιον, στο σκότος διαπράττουν τα σκοτεινά των έργα).
22,54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν ἤγαγον καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως. ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μακρόθεν.
22,54 Αφού δε τον επιασαν, τον έφεραν εις την πόλιν και τον έβαλαν στο σπίτι του αρχιερέως. Ο δε Πετρος ακολουθούσε μακράν.

22,55 ἁψάντων δὲ πυρὰν ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς καὶ συγκαθισάντων αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτῶν.
22,55 Αφού δε οι στρατιώται και οι υπηρέται άναψαν φωτιά στο μέσον της αυλής και εκάθισαν γύρω από αυτήν, εκάθητο και ο Πετρος ανάμεσα εις αυτούς.
22,56 ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ εἶπε· καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.
22,56 Μια δε νεαρά υπηρέτρια όταν τον είδε να κάθεται στο φως που έρριχνε η φωτιά, τον εκύτταξε προσεκτικά και είπε· “και αυτός ήτο μαζή με εκείνον”.
22,57 ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· γύναι, οὐκ οἶδα αὐτόν.
22,57 Ο δε Πετρος ηρνήθη, λέγων· “γυναίκα δεν τον ξεύρω αυτόν”.
22,58 καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος ἰδὼν αὐτὸν ἔφη· καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ. ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν· ἄνθρωπε, οὐκ εἰμί.
22,58 Και έπειτα από ολίγον και άλλος τον είδε και είπε· “και συ είσαι από αυτούς”. Ο Πετρος όμως είπε· “άνθρωπε, όχι δεν είμαι από αυτούς”.
22,59 καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς ἄλλος τις διισχυρίζετο λέγων· ἐπ᾿ ἀληθείας καὶ οὗτος μετ᾿ αὐτοῦ ἦν· καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν.
22,59 Και αφού επέρασε μία περίπου ώρα, και κάποιος άλλος ισχυρίζετο και έλεγε· “αλήθεια, και τούτος εδώ ήτο μαζή με αυτόν, που δικάζεται μέσα. Διότι, όπως φαίνεται και από την προφοράν του, είναι Γαλιλαίος”.
22,60 εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις. καὶ παραχρῆμα, ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησεν ἀλέκτωρ.
22,60 Αλλ'ό Πετρος είπε· “άνθρωπε δεν ξέρω τι λέγεις”. Και αμέσως, ενώ αυτός ακόμη ωμιλούσε, μίλησε ο πετεινός.
22,61 καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ, καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶπεν αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι ἀπαρνήσῃ με τρίς·
22,61 Και την στιγμήν ακριβώς εκείνην έστρεψεν ο Κυριος το βλέμμα του και εκύτταξε βαθύτατα τον Πετρον. Και εθυμήθηκε ο Πετρος τον λόγον, που του είπε ο Κυριος, ότι πριν λαλήση ο πετεινός, θα με απαρνηθής τρεις φορές.
22,62 καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς.

22,62 Και εξελθών τότε ο Πετρος έξω από την αυλήν του σπιτιού του αρχιερέως έκλαψε πικρά.
22,63 Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ συνέχοντες τὸν Ἰησοῦν ἐνέπαιζον αὐτῷ δέροντες,
22,63 Και οι άνδρες, που εφρουρούσαν τον Ιησούν τον ενέπαιζαν και τον έδερναν.
22,64 καὶ περικαλύψαντες αὐτὸν ἔτυπτον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε;
22,64 Και αφού του εσκέπασαν ολόγυρα την κεφαλήν, δια να μη βλέπη, τον εκτυπούσαν στο πρόσωπον και τον ερωτούσαν, λέγοντες· "είπες ότι είσαι προφήτης· λοιπόν προφήτευσε, ποιός είναι εκείνος που σε εκτύπησε;"
22,65 καὶ ἕτερα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγον εἰς αὐτόν.
22,65 Και άλλας πολλάς ύβρεις και χυδαιολογίας του έλεγαν, βλασφημούντες αυτόν.
22,66 Καὶ ὡς ἐγένετο ἡμέρα, συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον ἑαυτῶν λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, εἰπὲ ἡμῖν.
22,66 Και αμέσως μόλις ανέτειλεν ο ήλιος και έγινε ημέρα, εμαζευθηκαν οι πρεσβύτεροι του λαού, οι αρχιερείς και οι γραμματείς και ανέβασαν αυτόν εμπρός στο συνέδριόν των, λέγοντες· "εάν είσαι συ ο Χριστός, πες μας".
22,67 εἶπε δὲ αὐτοῖς· ἐὰν ὑμῖν εἴπω, οὐ μὴ πιστεύσητε,
22,67 Ο δε Ιησούς τους είπε· "εάν σας πω τι είμαι, δεν θα πιστεύσετε.
22,68 ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω, οὐ μὴ ἀποκριθῆτέ μοι ἢ ἀπολύσητε·
22,68 Εάν δε και σας ερωτήσω, δεν θα μου απαντήσετε ούτε και θα με αφήσετε ελεύθερον.
22,69 ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.
22,69 Αλλά από τώρα ο υιός του ανθρώπου θα κάθεται αιωνίως εις τα δεξιά του παντοδυνάμου Θεού".
22,70 εἶπον δὲ πάντες· σὺ οὖν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔφη· ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐγώ εἰμι.
22,70 Είπον δε όλοι· "συ, λοιπόν, είσαι ο Υιός του Θεού;". Ο δε Ιησούς απήντησε εις αυτούς· "το λέγετε και σεις οι ίδιοι, ότι εγώ είμαι ο Υιός του Θεού".

22,71 οἱ δὲ εἶπον· τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτυρίας; αὐτοὶ γὰρ ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ.
22,71 Αυτοί δε είπαν· “τι μας χρειάζεται πλέον μαρτυρία; Διότι όλοι ηκούσαμε από το στόμα του, να λέγη ότι είναι ο Υιός του Θεού. Αυτό είναι βλασφημία, που τιμωρείται με θάνατον”. (Και έτσι η αλήθεια που τους είπε ο Κυριος, ότι είναι ο Μεσσίας, και την οποίαν με την αγίαν διδασκαλίαν του, με τα πρωτοφανή αναρίθμητα θαύματά του και με την Αγιωτάτην ζωήν του είχε αποδείξει, εχρησιμοποιήθη από τους παρανόμους εκείνους δικαστάς ως αιτία της καταδίκης του).

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 23

23,1 Καὶ ἀναστὰν ἅπαν τὸ πλῆθος αὐτῶν ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸν Πιλᾶτον.
23,1 Και αφού εσηκώθηκε όλο το πλήθος των συνέδρων, έφεραν τον Ιησούν στον Πιλάτον.
23,2 ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγοντες· τοῦτον εὕρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι.
23,2 Ηρχισαν δε να τον κατηγορούν και να λέγουν· “αυτόν τον ευρήκαμεν να παρακινή το έθνος εις επανάστασιν και να εμποδίζη την πληρωμήν των φόρων στον Καίσαρα και να λέγη δια τον ευατόν του, ότι είναι ο Χριστός, ο βασιλεύς”.
23,3 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· σὺ λέγεις.
23,3 Ο δε Πιλάτος τον ηρώτησε, λέγων· “συ, ο δεμένος υπόδικος, είσαι βασιλεύς των Ιουδαίων;” Ο δε Ιησούς απεκρίθη και του είπε· “όπως και συ το λέγεις είμαι βασιλεύς, όχι όμως όπως οι κοσμικοί βασιλείς”.
23,4 ὁ δὲ Πιλᾶτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους ὅτι οὐδὲν εὑρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.
23,4 Ο δε Πιλάτος είπε προς τους αρχιερείς και τους όχλους, ότι “δεν ευρίσκω καμμίαν ενόχην στον άνθρωπον αυτόν”.
23,5 οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες ὅτι ἀνασείει τὸν λαὸν διδάσκων καθ᾿ ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

23,5 Αλλά αυτοί με περισσότερον πείσμα και φανατισμόν επέμεναν, λέγοντες ότι αναταράσσει τον λαόν με το να διδάσκη τα επαναστατικά του κηρύγματα, που έκαμε αρχήν από την Γαλιλαίαν και τα έφερε έως εδώ.
23,6 Πιλᾶτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι,
23,6 Ο δε Πιλάτος, όταν ήκουσε την λέξιν Γαλιλαία, ηρώτησε, εάν ο άνθρωπος αυτός είναι από την Γαλιλαίαν.
23,7 καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρῴδου ἐστίν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρῴδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.
23,7 Και όταν εξηκρίβωσε ότι ο Ιησούς είναι από την περιοχήν της δικαιοδοσίας του Ηρώδου, τον παρέπεμψεν στον Ηρώδην, ο οποίος κατά τας ημέρας αυτάς του Πασχα ευρίσκετο και αυτός εις τα Ιεροσόλυμα.(Και τούτο, δια να απαλλαγή αυτός από την ενοχλητικήν εκείνην δίκην).
23,8 ὁ δὲ Ἡρῴδης ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ ἐξ ἱκανοῦ θέλων ἰδεῖν αὐτὸν διὰ τὸ ἀκούειν αὐτὸν πολλὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤλπιζέ τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ᾿ αὐτοῦ γινόμενον.
23,8 Ο δε Ηρώδης, όταν είδε τον Ιησού εχάρηκε πολύ, διότι από πολύν καιρόν ήθελε να τον ίδη, επειδή πολλά συνεχώς ήκουε δι' αυτόν και ήλπιζε, προς ικανοποίησιν της περιεργείας του, να ίδη κάποιο θαύμα να γίνεται από τον Ιησούν.
23,9 ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.
23,9 Τον ερωτούσε δε ο Ηρώδης δια πολλά και με πολλάς ερωτήσεις. Ο Ιησούς όμως δεν του έδωκε καμμίαν απάντησιν.
23,10 εἱστήκεισαν δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.
23,10 Εκεί δε κοντά εστέκοντο οι γραμματείς και οι αρχιερείς και τον κατηγορούσαν με ζωηρόν τόνον και επιμονήν.
23,11 ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.
23,11 Ο Ηρώδης όμως, αφού τον εξηυτέλισε μαζή με τα στρατεύματά του και τον ενέπαιξε, του εφόρεσε, δια να τον ειρωνευθή και τον

γελοιοποιήση, μίαν λαμπράν στολήν, και τον παρέπεμψε πάλιν στον Πιλάτον.
23,12 ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅ τε Ἡρῴδης καὶ ὁ Πιλᾶτος ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ᾿ ἀλλήλων· προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.
23,12 Εγιναν δε εξ αφορμής του γεγονότος αυτού φίλοι μεταξύ των ο Ηρώδης και ο Πιλάτος κατά την ημέραν αυτήν. Διότι προηγούμενος ευρίσκοντο εις έχθραν μεταξύ των. (Ισως εξ αιτίας ζητημάτων δικαιοδοσίας).
23,13 Πιλᾶτος δὲ συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαὸν
23,13 Ο Πιλάτος δε, αφού εκάλεσε μαζή τους αρχιερείς και τους άρχοντας και τον λαόν,
23,14 εἶπε πρὸς αὐτούς· προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ᾿ αὐτοῦ.
23,14 είπε προς αυτούς· “μου εφέρατε τον άνθρωπος αυτόν να τον δικάσω, διότι τάχα εξεγείρει τον λαόν εναντίον του Καίσαρος και των νόμων του κράτους. Και ιδού εγώ τον ανέκρινα ενώπιον σας και δεν ευρήκα στον άνθρωπον αυτός καμμιάν παράβασιν και ενόχην, εις όσα σστον κατηγορείτε.
23,15 ἀλλ᾿ οὐδὲ Ἡρῴδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδοὺ οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.
23,15 Αλλά ούτε και ο Ηρώδης δεν τον ευρήκε ένοχον· διότι εγώ έστειλα και σας μαζή με τον άνθρωπον αυτόν προς τον Ηρώδην και ιδού, ότι τίποτε το άξιον θανάτου δεν έχει διαπραχθή από αυτόν.
23,16 παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.
23,16 Λοιπόν, αφού τον βασανίσω και διατάξω να τον φραγγελώσουν θα τον απολύσω”.
23,17 ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἕνα.
23,17 Είχε δε υποχρέωσιν ο Πιλάτος, από κάποιο έθιμον, να απελευθερώνη χάριν του λαού κατά την εορτήν του Πασχα ένα κρατούμενον.
23,18 ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ λέγοντες· αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν Βαραββᾶν·

23,18 Εφώναξαν δε δυνατά όλον το πλήθος μαζή, άρχοντες και λαός, λέγοντες· “φόνευσε αυτόν, να μας αφήσης ελεύθερον τον Βαραββάν”.
23,19 ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην ἐν τῇ πόλει καὶ φόνον βεβλημένος εἰς τὴν φυλακήν.
23,19 Ο οποίος Βαραββάς είχε ριφθή εις την φυλακήν δια κάποιαν στάσιν, που έγινε εις την πόλιν και δια φόνον.
23,20 πάλιν οὖν ὁ Πιλᾶτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολῦσαι τὸν Ἰησοῦν.
23,20 Παλιν λοιπόν ο Πιλάτος ωμίλησε προς τον λαόν, διότι ήθελε να απολύση τον Ιησούν.
23,21 οἱ δὲ ἐπεφώνουν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν.
23,21 Αυτοί όμως εις απάντησιν εφώναζαν δυνατά λέγοντες· “σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν”.
23,22 ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδὲν ἄξιον θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.
23,22 Ο δε Πιλάτος δια τρίτην φοράν είπεν εις αυτούς· “διατί να τον σταυρώσω; Ποίον κακόν, άξιον σταυρικού θανάτου, έπραξε αυτός; Τιποτε το άξιον θανάτου δεν εύρηκα εις αυτόν. Θα τον μαστιγώσω λοιπόν και θα τον απολύσω”. (Αν ήτο αθώος διατί να τον μαστιγώση; Αν ήτο ένοχος διατί να τον απολύση; Ο Πιλάτος άδικος καθώς ήτο δεν είχε το θάρρος να αποδώση δικαιοσύνην και απολύση τον Κυριον).
23,23 οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι, καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.
23,23 Αυτοί δε μαινόμενοι επέμεναν με μεγάλας φωνάς και εζητούσαν να σταυρωθή. Και αι φωναί αυτών και των αρχιερέων υπερίσχυαν και εσκέπαζαν τα λόγια του Πιλάτου.
23,24 ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν,
23,24 Ο δε Πιλάτος απεφάσισε οριστικώς να γίνη το αίτημα των.
23,25 ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακήν, ὃν ᾐτοῦντο, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.
23,25 Αφήκε δε προς χάριν αυτών ελεύθερον τον Βαραββάν, ο οποίος ήτο φυλακισμένος δια στάσιν και φόνον και του οποίου την

απόλυσιν εζητούσαν εκείνοι, τον δε Ιησούν παρέδωκε, σύμφωνα με το θέλημά των, να σταυρωθή.
23,26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ᾿ ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ.
23,26 Και όταν τον επήγαιναν προς τον Γολγοθάν, έπιασαν κάποιον Σιμωνα Κυρηναίον, που ήρχετο από το χωράφι, του εφόρτωσαν τον σταυρόν να τον φέρη πίσω από τον Ιησούν, ο όποίος είχε πλέον σωματικώς εξαντληθή.
23,27 ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν αἳ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.
23,27 Τον ακολουθούσε δε πολύ πλήθος λαού και γυναικών, αι οποίαι εκτυπούσαν το στήθος και την κεφαλήν των και εθρηνούσαν δι' αυτόν.
23,28 στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ᾿ ἐμέ, πλὴν ἐφ᾿ ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.
23,28 Ο δε Ιησούς αφού εγύρισε προς αυτάς είπε· “θυγατέρες Ιερουσαλήμ, μη κλαίετε δι' εμέ, αλλά κλαίετε δια τον ευατόν σας και τα τέκνα σας.
23,29 ὅτι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· μακάριαι αἱ στεῖραι καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν.
23,29 Διότι ιδού έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας θα είπουν· καλότυχες είναι οι στείρες γυναίκες και αι κοιλίαι που δεν εγέννησαν και οι μαστοί που δεν εθήλασαν βρέφη. Διότι αυταί που έχουν παιδιά θα αισθανθούν δριμύτερον τον πόνον δια τα δεινά που θα έλθουν εις αυτάς και εις τα παιδιά των.
23,30 τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι, πέσετε ἐφ᾿ ἡμᾶς, καὶ τοῖς βουνοῖς, καλύψατε ἡμᾶς·
23,30 Τοτε θ'αρχίσουν να λέγουν εις τα όρη· πέσατε επάνω μας· και εις τα βουνά· σκεπάσατέ μας με το βάρος σας, δια να αποθάνωμεν μίαν ώραν ενωρίτερα και μη βασανιζώμεθα από τα ανυπόφορα πλέον δεινά.
23,31 ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;
23,31 Διότι εάν στο χλωρόν δένδρον κάνουν αυτά οι Ρωμαίοι, στο ξηρόν τι θα συμβή; (Εάν εις εμέ τον αθώον, που έχω θείαν και

ακατάλυτον ζωήν, γίνωνται αυτά, τι μέλλει να γίνη εις σας, που είσθε τόσον βαρειά ένοχοι δια τα πολλά και μεγάλα αμαρτήματά σας;)”
23,32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.
23,32 Ωδηγούντο δε στον τόπον της σταυρώσεως και άλλοι δύο, οι οποίοι ήσαν κακούργοι, δια να θανατωθούν μαζή με αυτόν.
23,33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν.
23,33 Και όταν έφθασαν εις τόπον, που ελέγετο Κρανίον, εκεί εσταύρωσαν αυτόν και τους δύο κακούργους, ένα εις τα δεξιά και ένα εις τα αριστερά.
23,34 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι. διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον.
23,34 Ο δε Ιησούς έλεγε· “Πατερ, συγχώρησέ τους· διότι τυφλωμένοι από την εμπάθειάν των, δεν γνωρίζουν τι κάνουν”. Και οι στρατιώται εμοιράζοντο μεταξύ τους τα ιμάτια του και έβαλλαν κλήρον, τι θα πάρη ο καθένας.
23,35 καὶ εἱστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν. ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτόν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός.
23,35 Και εστέκετο ο λαός παρατηρών και απολαμβάνων το θέαμα της σταυρώσεως. Περιγελούσαν δε αυτόν και οι άρχοντες μαζή με άλλους και έλεγαν· “άλλους έσωσε. Ας σώση τώρα και τον εαυτόν του, εάν είναι πράγματι αυτός ο Χριστός ο εκλεκτός του Θεού”.
23,36 ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ
23,36 Τον ενέπαιζαν δε οι στρατιώται, οι οποίοι προσήρχοντο και του προσέφεραν ξύδι
23,37 καὶ λέγοντες· εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτόν.
23,37 και έλεγαν· “εάν συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων, σώσε τον εαυτόν σου”.
23,38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ᾿ αὐτῷ γράμμασιν ἑλληνικοῖς καὶ ῥωμαϊκοῖς καὶ ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

23,38 Ητο δε και επιγραφή εις ειδικήν σανίδα, στερεωμένη στο επάνω μέρος του σταυρού, γραμμένη με γράμματα Ελληνικά και Ρωμαϊκά και Εβραϊκά· Αυτός είναι ο βασιλεύς των Ιουδαίων.
23,39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.
23,39 Ενας δε από τους σταυρωθέντας κακούργους τον εβλασφημούσε λέγων· "εάν συ είσαι πράγματι ο Χριστός, σώσε τον ευατόν σου και ημάς".
23,40 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ λέγων· οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;
23,40 Απεκρίθη δε ο άλλος, τον επέπληττε και του έλεγε· ούτε τον Θεόν συ ο εγκληματίας και ένοχος δεν φοβείσαι, διότι υφίστασαι την ιδίαν καταδίκην με αυτόν τον αθώον;
23,41 καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε.
23,41 Και ημείς μεν δικαίως τιμωρούμεθα, διότι απολαμβάνομεν άξια εκείνων που επράξαμεν. Αυτός όμως κανένα ποτέ άτοπον δεν έπραξε".
23,42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.
23,42 Και έλεγεν στον Ιησούν· "ενθυμήσου με, Κυριε, όταν θα έλθης με δόξαν και δύναμιν εις την βασιλείαν σου, ώστε να απολαύσω και εγώ την χαράν και την μακαριότητα αυτής".
23,43 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ᾿ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.
23,43 Και είπεν εις αυτόν ο Ιησούς· "σε διαβεβαιώνω, ότι σήμερον θα είσαι μαζή μου στον παράδεισον".
23,44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ᾿ ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, τοῦ ἡλίου ἐκλείποντος,
23,44 Ητο δε ώρα εξ περίπου από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή μεσημέρι, και απλώθηκε σκότος εις όλην την γην έως τας τρστο απόγευμα, διότι είχε χαθή ο ήλιος από τον ουρανόν.
23,45 καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον·
23,45 Και εσχίσθη στο μέσον το πολύτιμον παραπέτασμα του ναού.
23,46 καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν.

23,46 Και εφώναξε με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς και είπε· “πάτερ, εις τας χείρας σου παραίδω το πνεύμα μου”. Και αφού είπε τους λόγους αυτούς, εξέπνευσε.
23,47 ἰδὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος τὸ γενόμενον ἐδόξασε τὸν Θεὸν λέγων· ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν.
23,47 Οταν δε ο εκατόνταρχος είδεν αυτό που έγινε, δηλαδή το σκότος, τον σεισμόν και προ παντός τον τρόπον με τον οποίον ο Χριστός ως Κυριος της ζωής του παρέδωσε το πνεύμα, εδόξασε τον Θεόν, λέγων· “πράγματι ο άνθρωπος ούτος ήτο δίκαιος”.
23,48 καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον.
23,48 Και όλα τα πλήθη που είχαν έλθει μαζή δια να παρακολουθήσουν το θέαμα της σταυρώσεως, όταν είδαν αυτά που έγιναν, εγύρισαν πίσω εις την πόλιν, κτυπώντες τα στήθη των, δια να εκδηλώσουν έτσι την μετάνοιάν των.
23,49 εἱστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.
23,49 Ολοι δε οι γνωστοί του Κυρίου εστέκοντο από μακρυά, όπως επίσης και αι γυναίκες, που τον είχαν ακολουθήσει από την Γαλιλαίαν, και έβλεπαν όλα τα περιστατικά της σταυρώσεως.
23,50 Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσήφ, βουλευτὴς ὑπάρχων καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος - 23,50 Και ιδού, εμφανίζεται ένας άνθρωπος που ελέγετο Ιωσήφ, ο οποίος ήτο βουλευτής, μέλος δηλαδή του συνεδρίου, άνθρωπος αγαθός και δίκαιος.
23,51 οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν- ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὃς προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,
23,51 Αυτός δεν είχε συγκατατεθή εις την απόφασιν του συνεδρίου και εις την άλλην ενέργειαν των συνέδρων δια την σταύρωσιν του Χριστού. Αυτός κατήγετο από την Αριμαθαίαν, πόλιν των Ιουδαίων, είχε δε δεχθή και πιστεύσει στο κήρυγμα περί της βασιλείας του Θεού την οποίαν και επερίμενε.
23,52 οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ,
23,52 Αυτός προσήλθε στον Πιλάτον και εζήτησε το σώμα του Ιησού.

23,53 καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδεὶς οὐδέπω κείμενος·
23,53 Και αφού το κατέβασε από τον σταυρόν, το ετύλιξεν εις σινδόνι και το έθεσε εις μνημείον σκαλισμένον εις βράχον, μέσα στο οποίον κανείς ποτέ δεν είχε ταφή.
23,54 καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκε.
23,54 Και ήτο ακόμη ημέρα Πρασκευή. Επλησίαζεν όμως το Σαββατον, που θα ήρχιζε με την δύσιν του ηλίου.
23,55 Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ,
23,55 Παρακολουθούσαν δε με προσοχήν αι γυναίκες, που είχαν έλθει μαζή με τον Ιησούν από την Γαλιλαίαν και είδαν το μνημείον, όπως επίσης είδαν πως ετέθη το σώμα του εις αυτό σαβανωμένον.
23,56 ὑποστρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.
23,56 Αφού δε επέστρεψαν εις την πόλιν, ητοίμασαν πριν δύση ο ήλιος, αρώματα και ευώδη έλαια. Και κατά μεν τον Σαββατον ησύχασαν και δεν έκαναν τίποτε, σύμφωνα με την εντολήν περί της σαββατικής αργίας.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 24

24,1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνῆμα φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα, καί τινες σὺν αὐταῖς.
24,1 Κατά την πρώτην δε ημέραν της εβδομάδος, ενώ ήσαν ακόμη βαθειά χαράματα, ήλθον στο μνήμα οι γυναίκες με τα αρώματα, που είχαν ετοιμάσει, και μερικαί άλλαι μαζή των.
24,2 εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου,
24,2 Ευρήκαν δε τον λίθον, που έκλειε το μνημείον, κυλισμένον πέρα από αυτό.
24,3 καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
24,3 Και όταν εμπήκαν, δεν ευρήκαν το σώμα του Κυρίου Ιησού.
24,4 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.

24,4 Ενώ δε ευρίσκοντο εις απορίαν δια το γεγονός αυτό και ιδού παρουσιάσθησαν έξαφνα εις αυτάς δύο άνδρες με στολάς, που άστραφταν από λαμπρότητα.
24,5 ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν εἶπον πρὸς αὐτάς· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;
24,5 Ενώ δε αυτάς τας κατέλαβε μεγάλος φόβος και έγερναν το πρόσωπον των με ευλάβειαν εις την γην, είπον εκείνοι προς αυτάς· “διατί ζητείτε μεταξύ των νεκρών αυτόν που είναι ολοζώντανος;
24,6 οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ᾿ ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,
24,6 Δεν ευρίσκεται εδώ, αλλά αναστήθηκε· ενθυμηθήτε, τι σας είπε, όταν ακόμη ήτο εις την Γαλιλαίαν.
24,7 λέγων ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.
24,7 Σας είπε ότι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού πρέπει ο υιός του ανθρώπου να παραδοθή εις χείρας αμαρτωλών ανθρώπων και να σταυρωθή και την τρίτη ημέρα θα αναστηθή”.
24,8 καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ,
24,8 Και θυμήθηκαν τότε τα λόγια του Κυρίου.
24,9 καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.
24,9 Και αφού επέστρεψαν από το μνημείον ανήγγειλαν αυτά, που είδαν και άκουσαν, στους ένδεκα και εις όλους τους άλλους μαθητάς του Κυρίου, που ευρίσκοντο εκεί.
24,10 ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου καὶ οἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἳ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.
24,10 Αι μυροφόροι δε γυναίκες, ήσαν η Μαρία η Μαγδαληνή και η Ιωάννα και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και αι άλλαι, που ήσαν μαζή των, και όλαι έλεγαν αυτά στους Αποστόλους.
24,11 καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.
24,11 Και εφάνησαν στους Αποστόλους σαν παραληρήματα φαντασίας τα λόγια των γυναικών και δεν επίστευσαν εις αυτάς.

24,12 ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.
24,12 Ο δε Πετρος εσηκώθηκε και έτρεξεν στο μνημείον. Και αφού έσκυψεν από την είσοδον, βλέπει τις λωρίδες από σινδόνι, με τις οποίες είχε τυλιχθή το σώμα του Κυρίου να είναι κάτω στο μνημείον μόνες, χωρίς το σώμα και επέστρεψεν στο σπίτι θαυμάζων το γεγονός.
24,13 Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ᾗ ὄνομα Ἐμμαούς.
24,13 Και ιδού, δύο από τους μαθητάς επήγαιναν αυτήν την ημέραν εις κάποιο χωριό, που απείχε από την Ιερουσαλήμ ένδεκα περίπου χιλιόμετρα και το οποίον ελέγετο Εμμαούς.
24,14 καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.
24,14 Και αυτοί συνωμιλούσαν μεταξύ των δι' όλα αυτά τα γεγονότα.
24,15 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς·
24,15 Και ενώ αυτοί συνωμιλούσαν και συζητούσαν περί του Ιησού, ο ίδιος ο Ιησούς τους επλησίασε και επήγαινε μαζή των.
24,16 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.
24,16 Τα δε μάτια των εμποδίζοντο από κάποια υπερφυσικήν δύναμιν, δια να μη τον αναγνωρίσουν.
24,17 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καί ἐστε σκυθρωποί;
24,17 Είπε δε προς αυτούς· “ποίοι είναι αυτοί οι λόγοι και ποιά είναι τα θέματα, τα οποία καθώς περιπατείτε, συζητείτε ματαξύ σας και είσθε σκυθρωποί;”
24,18 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ᾧ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;
24,18 Απεκρίθη δε ο ένας, που ελέγετο Κλεόπας και είπε προς αυτόν· “συ μόνος σαν προσκυνητής κατοικείς τον καιρόν αυτόν εις την Ιερουσαλήμ και δεν έμαθες όσα έγιναν εις αυτήν κατά τας ημέρας αυτάς;”

24,19 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ποῖα; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ,
24,19 Και είπεν εις αυτούς· "ποία;" Εκείνοι δε του είπαν· "τα περί του Ιησού του Ναζωραίου, ο όποιος ανεδείχθη προφήτης ενώπιον του Θεού και όλου του λαού, δυνατός εις έργα θαυμαστά και εις διδασκαλίαν πρωτάκουστον.
24,20 ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρῖμα θανάτου καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.
24,20 Δεν έμαθες και πως τον παρέδωκαν οι αρχιερείς και οι άρχοντες μας εις θανατικήν καταδίκην και τον εσταύρωσαν;
24,21 ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλά γε σὺν πᾶσι τούτοις τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ᾿ οὗ ταῦτα ἐγένετο.
24,21 Και όμως ημείς ηλπίζαμεν, ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, που θα ελευθέρωνε τον Ισραήλ. Αλλά μαζή με όλα αυτά, που σου είπαμε, ιδού ότι είναι η τρίτη ημέρα σήμερα από τότε που έγιναν αυτά, και δεν είδαμε ακόμη τίποτε, που να δικαιολογή τας ελπίδας μας.
24,22 ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον,
24,22 Αλλά και κάτι άλλο συνέβη· μερικαί δηλαδή γυναίκες από τον κύκλον μας μας εξέπληξαν, διότι επήγαν κατά τα χαράματα στο μνημείον
24,23 καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦλθον λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἳ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν.
24,23 και επειδή δεν εύρον εκεί το σώμα του, ήρθαν και είπαν ότι είδαν και οπτασία αγγέλων, οι οποίοι λέγουν ότι ο Ιησούς ζη.
24,24 καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον, αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον.
24,24 Επήγαν επίσης στο μνημείον και μερικοί από αυτούς, που είναι μαζή μας, και ευρήκαν τα πράγματα, όπως τα είχαν είπει αι γυναίκες· είδαν ανοικτόν μεν το μνημείον, όχι όμως και τον Ιησούν".
24,25 καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται!
24,25 Και τότε ο Ιησούς είπε προς αυτούς· "ω ανόητοι, που έχετε βραδυκίνητη την καρδιά στο να πιστεύετε όλα όσα ελάλησαν οι

προφήται.
24,26 οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;
24,26 Αυτά δεν έπρεπε, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, να πάθη ο Χριστός και να εισέλθη κατόπιν εις την δόξαν του, η οποία και ήρχισε με την ανάστασίν του;"
24,27 καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ.
24,27 Και αφού ήρχισε από τον Μωϋσέα και εν συνεχεία από όλους τους προφήτας, εξηγούσε λεπτομερώς εις αυτούς όλας τας προφητείας των Γραφών, που ανεφέρεντο εις αυτόν.
24,28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορῤῥωτέρω πορεύεσθαι·
24,28 Και επλησίασαν στο χωρίον, όπου οι δύο μαθηταί επήγαιναν και αυτός εφαίνετο ότι προχωρούσε μακρύτερα.
24,29 καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν λέγοντες· μεῖνον μεθ᾿ ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς.
24,29 Αυτοί όμως με τις επίμονες παρακλήσεις των τον ηνάγκασαν να μείνη, λέγοντες· "μείνε μαζή μας, διότι πλησιάζει η εσπέρα και η ημέρα έχει προχωρήσει προς την δύσιν". Και εμπήκε στο σπίτι να μείνη μαζή τους.
24,30 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ᾿ αὐτῶν λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.
24,30 Και ενώ εξηπλώθη κοντά στο τραπέζι του φαγητού μαζή με αυτούς, επήρε τον άρτον, τον ευλόγησε ευχαριστών τον Θεόν, όπως συνήθιζε να κάνη προ του φαγητού, και αφού τον έκοψε εις κομμάτια, έδιδε εις αυτούς.
24,31 αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ᾿ αὐτῶν.
24,31 Την στιγμήν αυτήν, όταν είδαν τον τρόπον της ευλογίας και του τεμαχισμού του άρτου, ήνοιξαν με θείον φωτισμόν τα μάτια των και ανεγνώρισαν αμέσως τον διδάσκαλον των. Αλλά αυτός έγινε αμέσως άφαντος από αυτούς.

24,32 καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;
24,32 Και είπαν μεταξύ των· "η καρδία μας δεν εφλογίζετο έντος ημών από θείον ενθουσιασμόν, καθώς μας ωμιλούσε στον δρόμον και μας εφανέρωνε τα δυσκολονόητα για μας νοήματα των Γραφών;"
24,33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,
24,33 Και αφού εσηκώθησαν αμέσως αυτήν την ώρα, εγύρισαν εις την Ιερουσαλήμ και ευρήκαν συγκεντρωμένους τους ένδεκα Αποστόλους και τους άλλους, που ήσαν μαζή των.
24,34 λέγοντας ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι.
24,34 Ολοι δε έλεγαν, ότι πραγματικά αναστήθηκε ο Κυριος και παρουσιάσθηκε στον Σιμωνα.
24,35 καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.
24,35 Και οι δύο αυτοί διηγούντο λεπτεμερώς όσα συνέβησαν στον δρόμον και πως ανεγνωρίσθη από αυτούς ο Κυριος την ώραν που έκοπτε τον άρτον.
24,36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν.
24,36 Ενώ δε αυτοί ωμιλούσαν περί αυτών, αίφνης ο ίδιος ο Ιησούς εστάθηκε στο μέσον αυτών και τους λέγει· "ειρήνη ας είναι μαζή σας".
24,37 πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.
24,37 Εκείνοι εξαφνιάστηκαν, εταράχθησαν και κατελήφθησαν από φόβον, διότι ενόμιζαν ότι έβλεπαν κάποιον πνεύμα.
24,38 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;
24,38 Και είπεν ο Κυριος εις αυτούς· "διατί είσθε ταραγμένοι, και διατί ανεβαίνουν εις τας καρδίας σας διαλογισμοί απιστίας;
24,39 ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.
24,39 Ιδετε τας χείρας μου και τους πόδας μου, που φέρουν τα σημάδια από τα καρφιά, δια να πεισθήτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος.

Ψηλαφήσατέ με με τα χέρια σας και ιδέτε, ότι δεν είμαι πνεύμα, όπως νομίζετε, διότι το πνεύμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε εμέ να έχω”.
24,40 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.
24,40 Και αφού είπε τούτο, έδειξε εις αυτούς τας χείρας και τους πόδας.
24,41 ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς· ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε;
24,41 Επειδή δε εκείνοι, ένεκα της χαράς, απιστούσαν ακόμη και εθαύμαζαν δια το καταπληκτικόν και ανέλπιστον αυτό γεγονός, είπεν εις αυτούς ο Κυριος· “μήπως έχετε τίποτε φαγώσιμον εδώ;”
24,42 οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου,
24,42 Εκείνοι δε του έδωσαν ένα κομάτι ψητό ψάρι και κηρήθρα.
24,43 καὶ λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.
24,43 Και αφού τα επήρε, έφαγε ενώπιον των, όχι διότι είχε ανάγκην τροφής το αναστημένον σώμα του, αλλά δια να πεισθούν εκείνοι ότι αυτός είναι όντως ο αναστημένος διδάσκαλος.
24,44 εἶπε δὲ αὐτοῖς· οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως καὶ προφήταις καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.
24,44 Είπε δε προς αυτούς· “αυτά που βλέπετε τώρα και θαυμάζετε, είναι ακριβώς όσα σας έλεγα, όταν ήμουν μαζή σας, ότι πρέπει δηλαδή να εκπληρωθούν και να πραγματοποιηθούν όλα όσα έχουν γραφή για μένα στον νόμον του Μωϋσέως, στους προφήτας και στους ψαλμούς”.
24,45 τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς,
24,45 Τοτε εφώτισε και ήνοιξε αυτών τον νουν, ώστε να εννοούν τας Γραφάς.
24,46 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,
24,46 Και είπεν εις αυτούς· “ότι έτσι, όπως ακριβώς έγιναν, είναι γραμμένα εις την Αγίαν Γραφήν, και έτσι σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεού, έπρεπε να πάθη ο Χριστός και να αναστηθή εκ νεκρών την τρίτην ημέραν,
24,47 καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

24,47 και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού εις όλα τα έθνη μετάνοια και άφεσις αμαρτιών. Να αρχίση δε το κήρυγμα από την Ιερουσαλήμ.
24,48 ὑμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων.
24,48 Σεις δε είσθε οι φιλαλήθεις και αξιόπιστοι μάρτυρες, οι οποίοι θα κηρύξετε και θα βεβαιώσετε όλα όσα έχετε ακούσει και όσα έχετε ιδεί από εμέ.
24,49 καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ᾽ ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.
24,49 Σας αναγγέλω δε, ότι εγώ σας στέλνω τώρα αυτό που υπεσχέθη ο Πατήρ, δηλαδή το Πνεύμα το Αγιον, δια νας σας φωτίζη και σας ενισχύη και σας περιφρουρή στο αποστολικόν σας έργον. Σεις λοιπόν καθίσατε εις την πόλιν Ιερουσαλήμ έως ότου φορέσετε, σαν άλλο ένδυμα, και κάμετε ιδικήν σας πλέον την σοφίαν και την δύναμιν, που θα σας έλθη από τον ουρανόν με την επιφοίτησιν του Αγίου Πνεύματος”.
24,50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς.
24,50 Επειτα δε από αυτάς και άλλας διδασκαλίας, τους έβγαλε έξω από την πόλιν κάπου εκεί κοντά εις την Βηθανίαν, και αφού εσήκωσε τα χέρια του, τους ευλόγησε.
24,51 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ᾽ αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.
24,51 Και συνέβη τούτο το θαυμαστόν· ενώ αυτός τους ευλογούσε, εχωρίσθη από αυτούς και εφέρετο προς τα επάνω στον ουρανόν.
24,52 καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
24,52 Και αυτοί, αφού τον επροσκύνησαν, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ με μεγάλην χαράν.
24,53 καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.
24,53 Και ήσαν συνεχώς κατά τας ώρας της λατρείας στο ιερόν υμνούντες και δοξολογούντες τον Θεόν. Αμήν. (εδοξολογούσαν τον Θεόν δι' όλα όσα είδαν και ήκουσαν κατά το διάστημα των τριών ετών, και μάλιστα δια την ένδοξον ανάστασιν και την θριαμβευτικήν ανάληψιν του Κυρίου).

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 1

1,1 Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος.
1,1 Εις την αρχήν της πνευματικής και υλικής δημιουργίας, άναρχος και προαιώνιος, υπήρχεν ο Υιός και Λογος του Θεού. Και ο Λογος ήτο πάντοτε αχώριστος από τον Θεόν και πλησιέστατα προς αυτόν, και ο Λογος ήτο Θεός απειροτέλειος, όπως ο Πατήρ και το Αγιον Πνεύμα.
1,2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.
1,2 Αυτός υπήρχεν εις την αρχήν της δημιουργίας ηνωμένος προς τον Θεόν.
1,3 πάντα δι᾿ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν.
1,3 Ολα τα δημιουργήματα έγιναν δι' αυτού και χωρίς αυτόν δεν έλαβε ύπαρξιν κανένα, από όσα έχουν γίνει.
1,4 ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.
1,4 Εις αυτόν υπήρχε ζωή και ως άπειρος πηγή ζωής εδημιούργησε και διατηρεί κάθε ζωήν. Δια δε τους ανθρώπους δεν είναι μόνον η φυσική ζωη, αλλά και το πνευματικόν φως, που φωτίζει τον νουν των εις κατανόησιν και αποδοχήν της αληθείας.
1,5 καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.
1,5 Και το φως λάμπει μέσα στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν ημπόρεσε ποτέ να το επισκιάση και το εξουδετερώση.
1,6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης·
1,6 Προάγγελος αυτού του φωτός κατά τας ημέρας εκείνας έγινεν ένας άνθρωπος, σταλμένος από τον Θεόν, του οποίου το όνομα ήτο Ιωάννης.
1,7 οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι᾿ αὐτοῦ.
1,7 Αυτός ήλθε με κύριον σκοπόν να μαρτυρήση περί του φωτός, δηλαδή περί του Ιησού Χριστού, και με το κήρυγμά του να

προπαρασκευάση τους ανθρώπους, ώστε να πιστεύσουν όλοι στο φως.
1,8 οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ᾿ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός.
1,8 Δεν ήτο εκείνος το φως, αλλ' ήλθε να μαρτυρήση δια το φως.
1,9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.
1,9 Ο Υιός και Λογος του Θεού ήτο πάντοτε το αληθινόν φως, το οποίον φωτίζει κάθε άνθρωπον, που έρχεται στον κόσμον.
1,10 ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι᾿ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω.
1,10 Ητο εξ αρχής στον κόσμον, ως δημιουργός και κυβερνήτης, και ο κόσμος όλος, ορατός και αόρατος, έλαβεν ύπαρξιν δι' αυτού. Και όμως όταν το φως, ο Υιός του Θεού έγινε άνθρωπος, ο κόσμος δεν τον ανεγνώρισε και δεν τον εδέχθη.
1,11 εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.
1,11 Ηλθε μεταξύ των ιδικών του, δηλαδή των Ιουδαίων, τους οποίους με ιδιαιτέραν στοργήν δια μέσου των αιώνων είχε προστατεύσει, και αυτοί οι ιδικοί του δεν τον εδέχθησαν ως Σωτήρα και Θεόν των.
1,12 ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
1,12 Αλλοι όμως τον εδέχθησαν. Εις όσους δε τον εδέχθησαν με πίστιν ως Σωτήρα και Θεόν των έδωκε το δικαίωμα να γίνουν τέκνα Θεού, εις αυτούς δηλαδή που πιστεύουν στο όνομά του.
1,13 οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ᾿ ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.
1,13 Αυτοί δεν εγεννήθησαν από ανθρώπινα αίματα ούτε από θέλημα σαρκός ούτε από θέλημα ανδρός, αλλά εγεννήθησαν από τον Θεόν.
1,14 Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.
1,14 Και ο Υιός και Λογος του Θεού έγινε άνθρωπος κατά υπερφυσικόν τρόπον και κατεσκήνωσεν με οικειότητα εν τω μέσω ημών και ημείς είδαμεν την μεγαλειώδη δόξαν του, δόξαν όχι ανθρωπίνην, αλλά θείαν και απέραντον, την οποίαν είχεν ως

φυσικήν του κατάστασιν από τον Πατέρα, σαν Υιός του Θεού μονογενής, γεμάτος χάριν και αλήθειαν.
1,15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν.
1,15 Ο Ιωάννης μαρτυρεί δι' αυτόν και κράζει με μεγάλην φωνήν, λέγων· “αυτός ήτο εκείνος, δια τον οποίον σας είπα, ότι ο ερχόμενος ύστερα από εμέ είναι ασυγκρίτως ανώτερος από εμέ, διότι ως Υιός μονογενής του Πατρός υπήρχε ήδη, πριν εγώ γεννηθώ”.
1,16 Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος·
1,16 Και από τον άπειρον πνευματικόν πλούτον αυτού όλοι ημείς ελάβαμεν και χάριν επάνω εις την χάριν.
1,17 ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.
1,17 Διότι ενώ ο νόμος εδόθη δια του Μωϋσέως, δούλου του Θεού, η χάρις και η αλήθεια ήλθαν δια του Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού.
1,18 Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.
1,18 Τον Θεόν κανείς ποτέ δεν έχει ίδει. Ο Υιός ο μονογενής, που υπάρχει προαιωνίως πάντοτε στον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφανέρωσεν εις ημάς και κατέστησε γνωστόν τον Θεόν.
1,19 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ Λευΐτας ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν· σὺ τίς εἶ;
1,19 Και αυτή είναι η μαρτυρία του Ιωάννου, όταν έστειλαν οι Ιουδαίοι από τα Ιεροσόλυμα ιερείς και Λευΐτας να τον ερωτήσουν· “συ ποιός είσαι;”
1,20 καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός.
1,20 Και ωμολόγησε, και δεν ηρνήθη. Και ωμολόγησεν ότι “δεν είμαι εγώ ο Χριστός”.
1,21 καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· τί οὖν; Ἠλίας εἶ σύ; καὶ λέγει· οὐκ εἰμί. ὁ προφήτης εἶ σύ; καὶ ἀπεκρίθη, οὔ.
1,21 Και τον ηρώτησαν πάλιν· “λοιπόν ποίος είσαι; Μηπως είσαι ο Ηλίας;” Και είπεν ο Ιωάννης· “δεν είμαι”.“Είσαι συ ο προφήτης, ο

ένας και μοναδικός, τον οποίον προανήγγειλε ο Μωϋσής;” και απήντησεν· “όχι”.
1,22 εἶπον οὖν αὐτῷ· τίς εἶ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ;
1,22 Είπαν εν τέλει εις αυτόν· “ποίος είσαι; Πες μας, δια να δώσωμεν απάντησιν εις εκείνους που μας έστειλαν. Τι λέγεις δια τον ευατόν του;”
1,23 ἔφη· ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.
1,23 Είπεν ο Ιωάννης· “εγώ είμαι η φωνή του ανθρώπου, που φωνάζει δυνατά εις την έρημον τα λόγια του προφήτου Ησαΐου· κάμετε ευθύν τον δρόμον του Κυρίου· προετοιμάσατε τας ψυχάς σας, δια να υποδεχθούν τον Χριστόν”.
1,24 καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων·
1,24 Και οι απεσταλμένοι ήσαν από την τάξιν των Φαρισαίων.
1,25 καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν καὶ εἶπον αὐτῷ· τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς οὔτε Ἠλίας οὔτε ὁ προφήτης;
1,25 Και με τόνον επιτιμητικόν τον ηρώτησαν και του είπαν· “διατί λοιπόν βαπτίζεις, αφού συ δεν είσαι ο Χριστός ούτε ο Ηλίας ούτε ο προφήτης;”
1,26 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης λέγων· ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.
1,26 Απήντησεν εις αυτούς ο Ιωάννης και είπε· “εγώ μεν σας βαπτίζω με νερό· ανάμεσα σας δε στέκει και θα εμφανισθή έντος ολίγου εκείνος, τον οποίον σεις δεν γνωρίζετε.
1,27 αὐτός ἐστιν ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος.
1,27 Αυτός είναι που έρχεται ύστερα από εμέ, ο οποίος όμως υπήρξε προ εμού ως προαιώνιος Λογος του Θεού, και του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω ούτε το λωρί του υποδήματός του”.
1,28 Ταῦτα ἐν Βηθανίᾳ ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων.
1,28 Αυτά συνέβησαν εις την Βηθανίαν, πέραν από τον Ιορδάνην όπου εβάπτιζεν ο Ιωάννης.

1,29 Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει· ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.
1,29 Την επομένην ημέραν βλέπει ο Ιωάννης τον Ιησούν να έρχεται εις αυτόν και λέγει· "ίδε ο αμνός του Θεού, που επροφήτευσεν ο Ησαΐας, ο Μεσσίας και Λυτρωτής, ο οποίος θα θυσιασθή δια να πάρη επάνω του και εξαλείψη την αμαρτίαν και την ενοχήν του κόσμου.
1,30 οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν.
1,30 Αυτός είναι, δια τον οποίον σας είπα· ύστερα από εμέ έρχεται άνθρωπος, ο οποίος σαν αιώνιος Θεός υπάρχει πολύ πρωτύτερα από εμέ, ασύγκριτα λαμπρότερος και ενδοξότερος.
1,31 κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ᾿ ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραήλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων.
1,31 Και εγώ δεν τον εγνώριζα προηγουμένως, αλλά δια να φανερωθή αυτός στους Ισραηλίτας, δια τούτο ήλθα εγώ και βαπτίζω εις τα ύδατα του Ιορδάνου".
1,32 καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ᾿ αὐτόν.
1,32 Και εβεβαίωσεν ο Ιωάννης λέγων ότι "είδα το Αγιον Πνεύμα να κατεβαίνη ωσάν περιστερά από τον ουρανόν και έμεινεν εις αυτόν μονίμως.
1,33 κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ᾿ ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ᾿ ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ᾿ αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.
1,33 Και εγώ, όπως και σεις, δεν τον εγνώριζα, αλλά εκείνος που με έστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μου είπε· Εις όποιον ίδης να κατεβαίνη το Πνεύμα το Αγιον και να μένη εις αυτόν, αυτός είναι, που βαπτίζει με Πνεύμα Αγιον.
1,34 κἀγὼ ἑώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
1,34 Και εγώ πράγματι είδα, όπως μου είπεν ο Θεός, και έχω δώσει μαρτυρίαν και ομολογίαν ότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού που έγινεν άνθρωπος".

1,35 Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἱστήκει ὁ Ἰωάννης καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο,
1,35 Την επομένην ημέραν έστεκε πάλιν ο Ιωάννης στον τόπον αυτόν και δύο από τους μαθητάς του.
1,36 καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέγει· ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.
1,36 Και καθώς με απέραντον σεβασμόν εκύτταξε τον Ιησούν, που περιπατούσε κάπου εκεί, λέγει· “ιδού ο αμνός του Θεού”.
1,37 καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.
1,37 Και οι δύο μαθηταί του ήκουσαν τα λόγια του αυτά και ηκολούθησαν τον Ιησούν.
1,38 στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας λέγει αὐτοῖς·
1,38 Εγύρισε δε ο Ιησούς και όταν τους είδε να τον ακολουθούν, λέγει εις αυτούς.
1,39 τί ζητεῖτε; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ῥαββί· ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον διδάσκαλε· ποῦ μένεις;
1,39 “Τι ζητείτε;” Εκείνοι δε του είπαν· “ραββί-που σημαίνει εις τα ελληνικά διδάσκαλε-που μένεις;”
1,40 λέγει αὐτοῖς· ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. ἦλθον οὖν καὶ εἶδον ποῦ μένει καὶ παρ᾿ αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα ἦν ὡς δεκάτη.
1,40 Είπεν εις αυτούς· “ελάτε και ιδέτε που μένω”. Ηλθαν, λοιπόν, και είδαν που μένει και έμειναν κοντά του την ημέραν εκείνην. Η ώρα δε ήτο τέσσαρες το απόγευμα.
1,41 ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ Ἰωάννου καὶ ἀκολουθησάντων αὐτῷ.
1,41 Ενας δε από τους δύο, που ήκουσαν τα όσα ο Ιωάννης είπε περί του Ιησού και ηκολούθησαν αυτόν, ήτο ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σιμωνος Πετρου.
1,42 εὑρίσκει οὗτος πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα καὶ λέγει αὐτῷ· εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον Χριστός·
1,42 Αυτός, λοιπόν, πρώτος ευρίσκει τον αδελφόν του τον Σιμωνα και του λέγει· “ευρήκαμεν τον Μεσσίαν, όνομα που ερμηνεύεται εις την ελληνικήν Χριστός”.

1,43 καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. ἐμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται Πέτρος.
1,43 Και ωδήγησεν αυτόν προς τον Ιησούν. Και ο Ιησούς αφού τον εκύτταξε με βλέμμα βαθύ και στοργικόν είπε· “συ είσαι Σιμων, ο υιός του Ιωνά· συ θα ονομασθής Κηφάς, όνομα που ερμηνεύεται εις την ελληνικήν Πετρος”.
1,44 Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.
1,44 Την άλλην ημέραν απεφάσισεν ο Χριστός να αναχωρήση από την Ιουδαίαν δια την Γαλιλαίαν. Ευρίσκει τον Φιλιππον (μαθητήν και αυτός του Βαπτιστού, από τον οποίον πολλά είχε ακούσει περί του Μεσσίου) και του λέγει· “έλα κοντά μου”.
1,45 ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.
1,45 Ο δε Φιλιππος κατήγετο από την Βηθσαϊδά, από την πατρίδα του Ανδρέου και του Πετρου.
1,46 εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.
1,46 Ευρίσκει ο Φιλιππος τον Ναθαναήλ και του λέγει· “αυτόν που έγραψε ο Μωϋσής στον Νομον και προανήγγειλαν οι προφήται εις τα προφητικά των βιβλία τον ευρήκαμεν· είναι ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσήφ, από την Ναζαρέτ”.
1,47 καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε.
1,47 Ο Ναθαναήλ όμως είπεν εις αυτόν· “από την Ναζαρέτ είναι δυνατόν να βγη κάτι καλόν;” Λεγει εις αυτόν ο Φιλιππος· “έλα και ιδέ μόνος σου, δια να πεισθής”.
1,48 εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.
1,48 Είδεν ο Ιησούς τον Ναθαναήλ να έρχεται προς αυτόν και λέγει περί αυτού· “ιδού ένας γνήσιος Ισραηλίτης, στον οποίον δεν υπάρχει πονηρία”.
1,49 λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν

συκῆν εἶδόν σε.
1,49 Λεγει εις αυτόν ο Ναθαναήλ· “από που με γνωρίζεις;” Απήντησεν ο Ιησούς και του είπε· “προτού σε φωνάξη ο Φιλιππος, όταν ήσουνα κάτω από την συκήν, μακρυά από κάθε ανθρώπινον μάτι, εγώ σε είδα”.
1,50 ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ῥαββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.
1,50 Απεκρίθη τότε ο Ναθαναήλ και του είπε· “Διδάσκαλε, συ είσαι ο Υιός του Θεού, συ είσαι ο Βασιλεύς του Ισραήλ, τον οποίον, σύμφωνα με τις προφητείες, επεριμέναμεν”.
1,51 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει.
1,51 Του απήντησεν δε ο Ιησούς· “Διότι σου είπα ότι σε είδα κάτω από την συκήν, πιστεύεις; Θα ίδης ακόμη μεγαλύτερα από αυτά”.
1,52 καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ᾿ ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.
1,52 Και εν συνεχεία λέγει προς αυτόν, ώστε να ακούσουν και οι άλλοι μαθηταί· “σας διαβεβαιώνω, ότι από τώρα θα ίδετε ανοικτόν τον ουρανόν και τους αγγέλους του Θεού ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν, να συνοδεύουν και να υπηρετούν τον υιόν του ανθρώπου (ο οποίος ως Θεός είναι κύριος και των αγγέλων)”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 2

2,1 Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ·
2,1 Και την τρίτην ημέραν, έπειτα από τα γεγονότα αυτά, έγινε γάμος εις την Κανά της Γαλιλαίας και ήτο εκεί και η μητέρα του Ιησού.
2,2 ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον.
2,2 Προσεκλήθη και ο Ιησούς και οι μαθηταί του στον γάμον.
2,3 καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· οἶνον οὐκ ἔχουσι.
2,3 Επειδή δε έλειψεν ο οίνος, λέγει η μητέρα του Ιησού προς αυτόν· “οίνον δεν έχουν”.

2,4 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὔπω ἥκει ἡ ὥρα μου.
2,4 Της λέγει δε ο Ιησούς· “τι κοινόν υπάρχει, ω γύναι, μεταξύ εμού του Μεσσίου και σου, που με εγέννησες ως άνθρωπον; Δεν ήλθεν ακόμη η ώρα μου να κάμω θαύματα εμπρός στους ανθρώπους”.
2,5 λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις· ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε.
2,5 Η μητέρα του από τον τόνον της φωνής του εκατάλαβε, ότι θα επραγματοποιούσε την παράκλησίν της και δι' αυτό είπεν στους υπηρέτας· “ο,τι σας πη κάμετέ το”
2,6 ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι λίθιναι ἓξ κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων, χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς.
2,6 Υπήρχαν δε εκεί εξ λίθινες στάμνες, που σκοπόν είχαν να χρησιμοποιούνται δια να πλύνωνται, κατά την συνήθειάν των, οι Ιουδαίοι πριν φάγουν. Καθε μία δε από αυτάς εχωρούσε από δύο η τρεις μετρητάς, δηλαδή 35 έως 54 περίπου κιλά εκάστη.
2,7 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω.
2,7 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “γεμίσατε τις στάμνες με νερό”. Και τας εγέμισαν έως επάνω.
2,8 καὶ λέγει αὐτοῖς· ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. καὶ ἤνεγκαν.
2,8 Και έπειτα τους είπε· “βγάλτε τώρα και φέρτε στον αρχιτρίκλινον, εις αυτόν που επιβλέπει τα του συμποσίου”. Και έφεραν.
2,9 ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημένον -καὶ οὐκ ᾔδει πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι ᾔδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ- φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρίκλινος
2,9 Μολις δε εδοκίμασε ο αρχιτρίκλινος το νερό, που είχε γίνει κρασί-και δεν εγνώριζε αυτός από που προέρχεται· οι υπηρέται μόνον εγνώριζαν που είχαν βγάλει το νερό και γεμίσει τις στάμνες-φωνάζει τον γαμβρόν ο αρχιτρίκλινος
2,10 καὶ λέγει αὐτῷ· πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.
2,10 και λέγει εις αυτόν· “κάθε άνθρωπος που κάμνει τραπέζι βάζει, σύμφωνα με την συνήθειαν που υπάρχει, πρώτα το καλό κρασί και

όταν οι άνθρωποι πιουν μέχρι μέθης, τότε προσφέρει το κατώτερον. Συ όμως εφύλαξες το εκλεκτό κρασί έως αυτήν την στιγμήν”.
2,11 Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
2,11 Αυτό το θαύμα έκαμε ως αρχήν των θαυμάτων του ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας και εφανέρωσε το μεγαλείον της θείας εξουσίας του και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί του.
2,12 Μετὰ τοῦτο κατέβη εἰς Καπερναοὺμ αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολλὰς ἡμέρας.
2,12 Υστερα από το γεγονός αυτό κατέβηκε εις την Καπερναούμ, αυτός και η μητέρα του και οι θεωρούμενοι από τους άλλους ως αδελφοί του και οι μαθηταί αυτού και εκεί έμειναν ολίγας ημέρας.
2,13 καὶ ἐγγὺς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς.
2,13 Επλησίαζε δε το Πασχα των Ιουδαίων και ανέβηκε ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα.
2,14 καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους.
2,14 Και ευρήκε στο ιερόν, δηλαδή μέσα εις τας αυλάς του ναού, αυτούς που επωλούσαν βώδια και πρόβατα και περιστέρια, όπως επίσης και τους αργυραμοιβούς, που εκάθηντο κοντά εις τα τραπέζια των, δια να ανταλλάσουν τα ξένα νομίσματα των προσκυνητών με εβραϊκά.
2,15 καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας, καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε,
2,15 Και αφού έκαμε φραγγέλλιον από σχοινιά, έβγαλε έξω από την αυλήν όλους και τα πρόβατα και τα βόδια, των δε αργυραμοιβών εσκόρπισε κάτω τα νομίσματα και αναποδογύρισε τα τραπέζια των.
2,16 καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου οἶκον ἐμπορίου.
2,16 Εις εκείνους δε που επωλούσαν τα περιστέρια είπε· “πάρετέ τα από εδώ και μη κάμνετε τον οίκον του Πατρός μου, οίκον εμπορίου”.

2,17 ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι γεγραμμένον ἐστίν, ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου καταφάγεταί με.
2,17 Εθυμήθηκαν δε τότε οι μαθηταί του αυτό, που είχε γραφή στους ψαλμούς· “ο ζήλος, πάτερ μου, δια την δόξαν του οίκου σου, ως άλλη φωτιά θα με καταφάγη”.
2,18 ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον αὐτῷ· τί σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν ὅτι ταῦτα ποιεῖς;
2,18 Του ωμίλησαν τότε οι Ιουδαίοι και του είπαν· “ποίον σημείον συ μας δείχνεις και ποίαν απόδειξιν μας παρουσιάζεις, ότι έχεις την εξουσίαν να κάμνης αυτά;”
2,19 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.
2,19 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· “κρημνίσατε τον ναόν τούτον και εγώ εις τρεις ημέρας θα τον ανοικοδομήσω”. (Και ενοούσε· Θανατώσατε σστον ναόν του σώματός μου, και εγώ μετά τρεις ημέρας θα αναστηθώ από τον τάφον).
2,20 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν;
2,20 Είπαν λοιπόν, οι Ιουδαίοι· “σαράντα εξ χρόνια εχρειάσθησαν, δια να κτισθή ο ναός αυτός και συ λέγεις, ότι θα τον ανοικοδομήσης έντος τριών ημερών;”
2,21 ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.
2,21 Εκείνος όμως έλεγε δια τον ναόν του σώματός του.
2,22 ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.
2,22 Οταν δε ανεστήθη εκ νεκρών, εθυμήθηκαν οι μαθηταί του ότι τούτο ακριβώς, το θαυμαστόν γεγονός ενοούσε τότε και επίστευσαν εις την Αγίαν Γραφήν, που είχε προφητεύσει την ανάστασιν, και στον λόγον, τον οποίον είχε πει κατά την περίστασιν εκείνην ο Ιησούς.
2,23 Ὡς δὲ ἦν ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.
2,23 Οταν δε ευρίσκετο εις τα Ιεροσόλυμα κατά την εορτήν του πάσχα, πολλοί επίστευσαν εις αυτόν ως Μεσσίαν διότι έβλεπαν τα

θαύματα που έκανε και τα οποία απεδείκνυαν την θείαν αποστολήν του.
2,24 αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας,
2,24 Ο ίδιος όμως ο Ιησούς δεν ενεπιστεύετο εις αυτούς τον ευατόν του και τα υψηλά νοήματα της διδασκαλίας του, διότι αυτός εγνώριζε καλά όλους, τον άστατον δηλαδή χαρακτήρα των, τας προκαταλήψεις και τας ατελείας των.
2,25 καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.
2,25 Και δεν είχεν ανάγκην να τον κατατοπίση κανείς και τον πληροφορήση περί του ανθρώπου, διότι αυτός ο ίδιος εγνώριζε πολύ καλά, τι υπήρχε μέσα στον κάθε άνθρωπον.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 3

3,1 Ἦν δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.
3,1 Υπήρχε δε εκεί εις την Ιερουσαλήμ, κάποιον άνθρωπος από την τάξιν των Φαρισαίων, ονόματι Νικόδημος, άρχων των Ιουδαίων, διότι ήτο μέλλος του συνεδρίου.
3,2 οὗτος ἦλθε πρὸς αὐτὸν νυκτὸς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ῥαββί, οἴδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ᾖ ὁ Θεὸς μετ᾽ αὐτοῦ.
3,2 Αυτός ήλθε νύκτα προς τον Ιησούν και του είπε· "Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ότι συ ήλθες από τον Θεόν ως ο μοναδικός διδάσκαλος των πλέον υψηλών αληθειών. Διότι κανένας δεν ημπορεί να κάνη τα καταπληκτικά αυτά θαύματα, τα οποία κάμνεις συ, εάν ο Θεός δεν είναι μαζή του. (Από σε λοιπόν περιμένομεν να ακούσωμεν καθαρά το θέλημα του Θεού και τον τρόπον, με τον οποίον θα ημπορέσωμεν να αποκτήσωμεν τα αγαθά της βασιλείας)".
3,3 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
3,3 Απήντησε ο Ιησούς και είπε· "σε διαβεβαιώνω, ότι εάν δεν γεννηθή κανείς από τον ουρανόν, δεν ημπορεί να ίδη και να απολαύση την βασιλείαν του Θεού".

3,4 λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέρων ὤν; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι;
3,4 Λεγει προς αυτόν ο Νικόδημος· "πως είναι δυνατόν να γεννηθή πάλιν ο άνθρωπος, και μάλιστα όταν είναι γέρων; Μηπως ημπορεί να εισέλθη δια δευτέραν φοράν εις την κοιλίαν της μητρός του και να γεννηθή πάλιν;"
3,5 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
3,5 Απήντησεν ο Ιησούς· "αληθώς σου λέγω, ότι εάν δεν αναγενηθή κανείς πνευματικώς από το νερό του βαπτίσματος και από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, δεν ημπορεί να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού.
3,6 τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σάρξ ἐστι, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμά ἐστι.
3,6 Καθε τι που έχει γεννηθή κατά τρόπον φυσικόν από την σάρκα, είναι και αυτό σαρκικόν, δηλαδή γεμάτο ατελείας και αδυναμίας. Και εκείνο που έχει γεννηθή από το Αγιον Πνεύμα, είναι πνευματική ύπαρξις, που θα απολαύση την βασιλείαν του Θεού.
3,7 μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶπόν σοι, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν.
3,7 Μη απορείς, διότι σου είπα ότι πρέπει όλοι σας να αναγεννηθήτε από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, που κατεβαίνει εκ των άνω.
3,8 τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ᾿ οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος.
3,8 Ο αέρας όπου θέλει φύσα και ακούεις την βοήν του, αλλά δεν γνωρίζεις από που έρχεται και που θα καταλήξη. Ετσι γίνεται και με κάθε ένα, ο οποίος αναγεννάται από το Αγιον Πνεύμα. Ο τρόπος αυτής της αναγεννήσεως είναι ακατάληπτος το αποτέλεσμα όμως φανερόν".
3,9 ἀπεκρίθη Νικόδημος καὶ εἶπεν αὐτῷ· πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι;
3,9 Απήντησεν ο Νικόδημος και του είπε· "πως είναι δυνατόν να γίνουν αυτά;"

3,10 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;
3,10 Απεκρίθη δε εις αυτόν ο Ιησούς· "συ είσαι ο επίσημος διδάσκαλος του Ισραήλ και δεν γνωρίζεις αυτά, δια τα οποία ομιλούν αι Γραφαί;
3,11 ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ὃ οἴδαμεν λαλοῦμεν καὶ ὃ ἑωράκαμεν μαρτυροῦμεν, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε.
3,11 Αληθώς σου λέγω, ότι εκείνο που γνωρίζομεν καλά, λέγομεν· και αυτό που είδαμεν μαρτυρούμεν. Καθε τι που λέγομεν είναι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια. Και όμως σεις δεν δέχεσθε την μαρτυρίαν μας.
3,12 εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε, πῶς ἐὰν εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια πιστεύσετε;
3,12 Εάν σας είπα διδασκαλίας θείας, αι οποίαι σχετίζονται με όσα συμβαίνουν εις την γην και είναι επομένως εύκολον να τας εννοήσετε και όμως δεν τας πιστεύετε, πως, εάν σας είπω υψηλάς αληθείας, που αναφέρονται στον επουράνιον κόσμον, θα τας παραδεχθήτε και θα τας πιστέψετε;
3,13 καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.
3,13 Κανείς δε δεν ανέβηκε στον ουρανόν, δια να μάθη εκεί και διδάξη εις σας αυτάς τας αληθείας, παρά μόνον αυτός που κατέβηκε από τον ουρανόν και έγινε δια της ενανθρωπήσεως υιός του ανθρώπου και ο όποιος εξακολουθεί, καθ' ον χρόνον ζη εις την γην, να είναι και στον ουρανόν ως Θεός.
3,14 καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου,
3,14 Oπως δε ο Μωϋσής εκρέμεσε υψηλά το χάλκινι φίδι εις την έρημον, δια να το αντικρύζουν με πίστιν οι Ισραηλίται και να σώζωνται από το θανατηφόρον δηλητήριον των φιδιών της ερήμου, έτσι, σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεού, πρέπει να κρεμασθή και ο υιός του ανθρώπου επάνω στον σταυρόν.
3,15 ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾿ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.
3,15 Και τούτο, δια να μη καταδικασθή εις την αιωνίαν απώλειαν κανένας από εκείνους, που θα πιστεύσουν εις αυτόν, αλλά να κερδήση και να έχη την αιώνιον ζωήν.

3,16 οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.
3,16 Διότι τόσον πολύ ηγάπησεν ο Θεός τον βυθισμένον εις τας αμαρτίας κόσμον, ώστε παρέδωκεν εις σταυρικόν θάνατον τον μονογενή του Υιόν· δια να μη καταδικασθή εις την αιωνίαν απώλειαν κάθε ένας που θα πιστεύη εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.
3,17 οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ.
3,17 Διότι δεν έστειλεν ο Θεός τον Υιόν του στον κόσμον δια να κρίνη και καταδικάση τον κόσμον, αλλά δια να σωθή ο κόσμος με την θυσίαν αυτού.
3,18 ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται, ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.
3,18 Καθε ένας που πιστεύει εις αυτόν, εις οποιοδήποτε έθνος και αν ανήκη, δεν καταδικάζεται. Οποιος όμως δεν πιστεύει, έχει καταδικασθή από τώρα, ακριβώς διότι δεν επίστεψε στο όνομα του μονογενούς Υιού του Θεού, και με την απιστίαν του απέκλεισεν αυτός μόνος τον εαυτόν του από την σωτηρίαν.
3,19 αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα.
3,19 Αυτή δε είναι και η αιτία της καταδίκης των απίστων· ότι δηλαδή το φως, ο Υιός του Θεού, ήλθεν στον κόσμον, αλλά οι άνθρωποι ηγάπησαν και έδωσαν μάλλον την καρδιά τους στο σκοτάδι και όχι στο φως. Και τούτο, διότι τα έργα των ήσαν πονηρά.
3,20 πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ·
3,20 Διότι κάθε ένας που αμετανοήτως πράττει έργα κακά και διεστραμμένα, αντιπαθεί και αποστρέφεται το φως και δεν έρχεται στο φως, δια να μη φανερωθούν τα φαύλα έργα του.
3,21 ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἐστιν εἰργασμένα.
3,21 Καθένας δε που ζη και πράττει σύμφωνα με την αλήθειαν του Θεού, έρχεται στο φως, πλησιάζει με εμπιστοσύνην στον Κυριον

Ιησούν, δια να φανερωθή η ποιότης και η αξία των έργων του, να πληροφορηθή δε και ο ίδιος ότι πράγματι αυτά έχουν γίνει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού”.
3,22 Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν, καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ᾿ αὐτῶν καὶ ἐβάπτιζεν.
3,22 Υστερα από αυτά, που συνέβησαν εις τα Ιεροσόλυμα, ήλθεν ο Ιησούς και οι μαθηταί του εις την άλλην περιοχήν της Ιουδαίας και εκεί έμενε μαζή τους και εβάπτιζε δια μέσω αυτών εκείνους που ήρχοντο με την διάθεσιν να πιστεύσουν εις αυτόν.
3,23 ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλείμ, ὅτι ὕδατα πολλὰ ἦν ἐκεῖ, καὶ παρεγίνοντο καὶ ἐβαπτίζοντο·
3,23 Ο δε Ιωάννης εβάπτιζε τότε εις την πηγήν Αινών, πλησίον της πόλεως Σαλείμ, διότι εκεί ήσαν πολλά ύδατα, και ήρχοντο άνθρωποι και εβαπτίζοντο.
3,24 οὔπω γὰρ ἦν βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰωάννης.
3,24 Δεν είχε δε ακόμη συλληφθή και φυλακισθή από τον Ηρώδην ο Ιωάννης.
3,25 Ἐγένετο οὖν ζήτησις ἐκ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου μετὰ Ἰουδαίου περὶ καθαρισμοῦ.
3,25 Εγινε λοιπόν συζήτησις από τους μαθητάς του Ιωάννου με κάποιον Ιουδαίον δια τον καθαρισμόν, τον οποίον το βάπτισμα των μαθητών του Χριστού και το βάπτισμα του Ιωάννου έδιδεν στους ανθρώπους.
3,26 καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπον αὐτῷ· ῥαββί, ὃς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ᾧ σὺ μεμαρτύρηκας, ἴδε οὗτος βαπτίζει καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς αὐτόν.
3,26 Και ήλθαν προς τον Ιωάννην οι μαθηταί του μαζή με τον Ιουδαίον και του είπαν· “διδάσκαλε, αυτός, που ήτο μαζή σου πέραν από τον Ιορδάνην και δια τον οποίον συ εμαρτύρησες και εβεβαίωσες περί της αποστολής του στους ανθρώπους, κύτταξε βαπτίζει τώρα και όλοι πηγαίνουν εις αυτόν”.
3,27 ἀπεκρίθη Ἰωάννης καὶ εἶπεν· οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδέν, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
3,27 Απεκρίθη ο Ιωάννης και είπε· “τίποτε δεν ημπορεί να πάρη ο άνθρωπος εάν δεν του έχη δοθή από τον ουρανόν.

3,28 αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυρεῖτε ὅτι εἶπον· οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός, ἀλλ᾿ ὅτι ἀπεσταλμένος εἰμὶ ἔμπροσθεν ἐκείνου.
3,28 Σεις, άλωστε, οι ίδιοι που με ηκούσατε, επιβεβαιώνετε ότι εγώ είπα· Δεν είμαι εγώ ο Χριστός, αλλ' ότι εγώ είμαι απεσταλμένος από τον Θεόν ενωρίτερα από εκείνον, δια να προπαρασκευάσω τους ανθρώπους.
3,29 ὁ ἔχων τὴν νύμφην νυμφίος ἐστίν· ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου, ὁ ἑστηκὼς καὶ ἀκούων αὐτοῦ, χαρᾷ χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. αὕτη οὖν ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.
3,29 Επειτα δε μη λησμονείτε ότι αυτός που έλαβε και έχει την νύμφην είναι ο νυμφίος, ο δε φίλος του νυμφίου, ο οποίος κατά τον γάμον στέκεται κοντά εις αυτόν και τον ακούει, χαίρει παρά πολύ δια τα λόγια, με τα οποία ο νυμφίος εκδηλώνει την χαράν του. Αυτή, λοιπόν, είναι η ιδική μου χαρά, να βλέπω τον νυμφίον ευχαριστημένον και η οποία χαρά μου είναι πλήρης και τελεία. (Ο Χριστός είναι ο νυμφίος, νύμφη η Εκκλησία. Χαίρω βαθύτατα, διότι βλέπω τους ανθρώπους, που θα ενταχθούν εις την Εκκλησίαν του, να τον ακολουθούν).
3,30 ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι.
3,30 Εκείνος πρέπει να αυξάνη, εγώ δε, ο πρόδρομός του, να μικραίνω, ώστε όλοι πλέον να ακολουθούν εκείνον και όχι εμέ.
3,31 ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστίν. ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῆς γῆς ἐστι καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστί,
3,31 Εκείνος που έρχεται από τον ουρανόν, δηλαδή ο Χριστός, είναι επάνω από όλους. Εκείνος δε που είναι από την γην, όπως είμαι εγώ, από γονείς που είναι επίσης της γης, ομιλεί περί του θελήματος και των έργων του Θεού, σαν άνθρωπος εκ της γης, δηλαδή ατελώς. Εκείνος όμως που έρχεται από τον ουρανόν είναι ανώτερος από όλους.
3,32 καὶ ὃ ἑώρακε καὶ ἤκουσε, τοῦτο μαρτυρεῖ, καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ οὐδεὶς λαμβάνει.
3,32 Και αυτό που είδε και ήκουσε και το γνωρίζει άριστα και κάλλιστα, αυτό και με απόλυτον βεβαιότητα και σαφήνειαν κηρύσσει. Αλλά την μαρτυρίαν αυτού ολίγοι την δέχονται.
3,33 ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστιν.

3,33 Εκείνος δε που επίστευσε και εδέχθη αυτήν την διδασκαλίαν, αυτός έβαλε την σφραγίδα του και υπέγραψε με το όνομά του τους λόγους του Υιού και απεσταλμένου του Θεού και επεβεβαίωσε έτσι ότι ο Θεός είναι πάντοτε αληθινός.
3,34 ὃν γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα.
3,34 Και ότι αυτός, τον οποίον ο Θεός απέστειλε, δηλαδή ο Ιησούς Χριστός, διδάσκει το λόγια του Θεού αλάνθαστα και πλήρη, διότι ο Θεός δεν έδωσεν εις αυτόν περιωρισμένον τον φωτισμόν και την ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος, όπως στους προφήτας, αλλά έδωκεν εις αυτόν αυτό τούτο το Αγιον Πνεύμα.
3,35 ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.
3,35 Και τούτο, διότι ο Πατήρ αγαπά τον Υιόν και από τότε που ο Υιός έγινε άνθρωπος του έχει δώσει όλα υπό την εξουσίαν του, ώστε και ως άνθρωπος να δύναται να ενεργή και να πράττη και να διαχειρίζεται τα πάντα προς σωτηρίαν των ανθρώπων.
3,36 ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωήν, ἀλλ᾿ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ᾿ αὐτόν.
3,36 Ετσι δε καθένας που πιστεύει στον Υιόν, έχει εξασφαλίσει την αιωνίαν ζωήν. Εκείνος δε που δεν πιστεύει και δεν υπακούει στον Υιόν, δεν θα ίδη την μακαρίαν ζωήν, αλλά η οργή του Θεού θα μένη συνεχώς επάνω του”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 4

4,1 Ὡς οὖν ἔγνω ὁ Κύριος ὅτι ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι Ἰησοῦς πλείονας μαθητὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ Ἰωάννης-
4,1 Οταν, λοιπόν, έμαθε ο Κυριος ότι οι Φαρισαίοι επληροφορήθησαν, πως ο Ιησούς κάμνει και βαπτίζει περισσοτέρους μαθητάς παρά ο Ιωάννης
4,2 καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, ἀλλ᾿ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ-
4,2 -αν και ο ίδιος ο Ιησούς δεν εβάπτιζεν, αλλά οι μαθηταί του εβάπτιζαν-
4,3 ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
4,3 εγκατέλειψε την Ιουδαίαν και ανεχώρησε δια την Γαλιλαίαν.
4,4 Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας.

4,4 Επρεπε δε να περάση δια μέσου της Σαμαρείας.
4,5 ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·
4,5 Ερχεται, λοιπόν, εις πόλιν της Σαμαρείας, η οποία ελέγετο Συχάρ, πλησίον στο μέρος που είχε δώσει ο Ιακώβ στον υιόν του τον Ιωσήφ.
4,6 ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.
4,6 Υπήρχε δε εκεί το πηγάδι του Ιακώβ. Ο Ιησούς, λοιπόν, κουρασμένος καθώς ήτο από την οδοιπορίαν, εκάθισε με απλότητα κοντά στο πηγάδι. Η ώρα δε ήτο εξ από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή δώδεκα μεσημέρι.
4,7 ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν.
4,7 Την ώραν εκείνην έρχεται μία γυναίκα από την Σαμάρειαν, να βγάλη νερό. Της είπε ο Ιησούς· “δος μου να πιώ”.
4,8 οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.
4,8 Διότι οι μαθηταί του, που θα εφρόντιζαν να βγάλουν νερό από το πηγάδι, είχαν υπάγει εις την πόλιν, δια να αγοράσουν τροφάς.
4,9 λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ᾿ ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.
4,9 Λεγει τότε εις αυτόν η Σαμαρείτις· “πως συ, που είσαι Ιουδαίος, ζητείς νερό να πιής από εμέ, η οποία είμαι Σαμαρείτισσα;” Είπε δε αυτό, διότι οι Ιουδαίοι εμισούσαν και απεστρέφοντο τους Σαμαρείτας και δεν ήθελαν να έχουν καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με αυτούς.
4,10 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν.
4,10 Απήντησεν ο Ιησούς και της είπε· “εάν εγνώριζες την δωρεάν, την οποίαν ο Θεός δίδει στους ανθρώπους, και ποιός είναι αυτός που σου λέγει, δος μου να πιώ, συ θα εζητούσες από αυτόν και θα σου έδιδε πηγαίο νερό, που δεν στειρεύει ποτέ (τας ανεκτιμήτους δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, που καθαρίζουν, δροσίζουν και ζωογονούν την ψυχήν και την κάμνουν να ανθίζη και να καρποφορή

τον πλούτον των αρετών και των καλών έργων, τους πολυτίμους και ευαρέστους στον Θεόν πνευματικούς καρπούς)”.
4,11 λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;
4,11 Λεγει εις αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, ούτε δοχείον έχεις, δια να βγάλης νερό, και το πηγάδι είναι βαθύ. Από που λοιπόν έχεις, και μάλιστα την ώρα αυτήν, το δροσερό νερό;
4,12 μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;
4,12 Μηπως συ είσαι ανώτερος από τον πατέρα μας τον Ιακώβ, ο οποίος έδωκε το πηγάδι εις ημάς, και από το νερό του οποίου έπιε και αυτός και τα παιδιά του και όλα τα ζώα που έβοσκε;”
4,13 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν·
4,13 Απήντησεν ο Ιησούς και της είπε· “καθένας, που πίνει από το νερό αυτό, θα διψάση πάλιν.
4,14 ὃς δι᾽ ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.
4,14 Εκείνος όμως που θα πιή από το νερό, το οποίον εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάση ποτέ, αλλά το νερό, που εγώ θα του δώσω, θα μεταβληθή μέσα του εις αστείρευτον πηγήν πνευματικού ύδατος, που θα αναβλύζη πάντοτε και θα του χαρίζη αιωνίαν ζωήν”.
4,15 λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.
4,15 Λεγει προς αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, δος μου αυτό το νερό, για να μη διψώ και να μη έρχωμαι εδώ, να βγάζω νερό”.
4,16 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.
4,16 Τοτε είπε προς αυτήν ο Ιησούς· “πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου και έλα εδώ μαζή με αυτόν”.
4,17 ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω·
4,17 Απεκρίθη η γυναίκα και είπε· “δεν έχω άνδρα”. Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “καλά είπες ότι, δεν έχω άνδρα.

4,18 πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας.
4,18 Διότι πέντε συζύγους τον ένα κατόπιν του άλλου επήρες και τώρα αυτόν που έχεις δεν είναι νόμιμος σύζυγός σου· τούτο που είπες αληθινό είναι”.
4,19 λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.
4,19 Λεγει εις αυτόν η γυναίκα· “Κυριε, από όσα μου εφανέρωσες, βλέπω ότι συ είσαι προφήτης. Θα επωφεληθώ από αυτήν την ευκαιρίαν να σε ρωτήσω δι' ένα πολύ σοβαρόν θρησκευτικόν ζήτημα.
4,20 οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.
4,20 Οι πατέρες μας ελάτρευσαν τον Θεόν στούτο εδώ το όρος, το Γαριζίν. Σεις όμως οι Ιουδαίοι λέγετε ότι εις τα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος, όπου πρέπει να λατρεύωμεν τον Θεόν”.
4,21 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πίστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί.
4,21 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “πίστευσέ με, γυναίκα, ότι έρχεται πολύ σύντομα καιρός, που ούτε στο όρος τούτο ούτε εις τα Ιεροσόλυμα μόνον θα λατρεύσετε τον ουράνιον Πατέρα.
4,22 ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.
4,22 Σεις οι Σαμαρείται, που έχετε απορρίψει τα περισσότερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, προσκυνείτε εκείνο, το οποίον πολύ ολίγον γνωρίζετε. Ημείς οι Ιουδαίοι προσκυνούμεν εκείνο που περισσότερον από σας και από τους άλλους λαούς γνωρίζομεν. Διότι ο Μεσσίας, ο οποίος θα δώση την σωτηρίαν εις όλους τους λαούς, προέρχεται από τους Ιουδαίου.
4,23 ἀλλ᾿ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.
4,23 Αλλά έρχεται πλέον ώρα, και μάλιστα τώρα ήλθε, οπότε οι γνήσιοι και πραγματικοί προσκυνηταί θα τιμήσουν και θα λατρεύσουν τον ουράνιον Πατέρα με το φωτισμένον και καθαρόν πλέον πνεύμα των και με λατρείαν όχι τυπικήν και συμβολικήν, αλλά αληθινήν και σαφή. Διότι και ο Πατήρ ζητεί τέτοιοι να είναι,

φωτισμένοι τον νουν και καθαροί κατά την καρδίαν, αυτοί που θα τον λατρεύουν.
4,24 πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.
4,24 Ο Θεός είναι Πνεύμα, πανυπερτέλειον και πανταχού παρόν και δεν κατοικεί εις ωρισμένους μόνον τόπους. Και εκείνοι, οι οποίοι τον λατρεύουν πρέπει να τον προσκυνούν με όλην των την ψυχήν, με αφωσιωμένην την καρδίαν και την διάνοιάν των εις αυτόν, με φωτισμένην και αληθινήν γνώσιν περί αυτού και της λατρείας, που του ταιριάζει”.
4,25 λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.
4,25 Λεγει προς αυτόν η γυναίκα· “γνωρίζω ότι έρχεται ο Μεσσίας, που ελληνικά λέγεται Χριστός. Οταν έλθη εκείνος, θα μας τα αναγγείλη όλα”.
4,26 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι.
4,26 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “εγώ είμαι ο Χριστός, ο οποίος αυτήν την στιγμήν σου ομιλώ”.
4,27 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ᾿ αὐτῆς;
4,27 Και αυτήν ακριβώς την ώρα ήλθαν οι μαθηταί του και ηπόρησαν, διότι ο διδάσκαλός των συνωμιλούσε με γυναίκα εις δημόσιον τόπον (πράγμα το οποίον απηγόρευαν οι ραββίνοι των Ιουδαίων). Αλλά κανείς δεν είπε· τι ζητείς από αυτήν η δια ποίον θέμα συζητείς μαζή της.
4,28 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις·
4,28 Η δε γυναίκα αφήκε από την μεγάλην της συγκίνησιν την στάμνα της στο πηγάδι και έφυγε δια την πόλιν, όπου και είπεν στους ανθρώπους·
4,29 δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;
4,29 “ελάτε να ιδήτε ένα άνθρωπον, ο οποίος μου είπε όλα όσα έχω κάμει. Μηπως αυτός είναι ο Χριστός;”
4,30 ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

4,30 Εβγήκαν, λοιπόν, από την πόλιν οι άνθρωποι και ήρχοντο προς αυτόν.
4,31 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ῥαββί, φάγε.
4,31 Εν τω μεταξύ οι μαθηταί παρακαλούσαν τον διδάσκαλον και έλεγαν· "ραββί, φάγε".
4,32 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.
4,32 Αυτός δε απορροφημένος από το υψηλόν πνευματικόν έργον του και αδιάφορος δια το υλικόν φάγητον, τους είπε· "εγώ έχω φάγητον να φάγω, που σεις δεν το ξέρετε".
4,33 ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;
4,33 Ελεγαν τότε μεταξύ των οι μαθηταί· "μήπως του έφερε κανείς να φάγη;"
4,34 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.
4,34 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "ιδικόν μου πολυτιμότατον φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα Εκείνου, ο οποίος με έστειλε και να αποπερατώσω στον τέλειον βαθμόν και με τον τέλειον τρόπον το έργον του, δηλαδή την σωτηρία των ανθρώπων.
4,35 οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.
4,35 Δεν λέγετε σεις, ότι τετράμηνος είναι ακόμη και ο θερισμός έρχεται; Εκτός όμως από τον υλικόν θερισμόν, υπάρχει και ο πνευματικός. Ιδού σας λέγω, σηκώσατε τα μάτια σας και κυττάξατε τους Σαμαρείτας, που έρχονται, και τας άλλας χώρας και θα ιδήτε ότι είναι έτοιμοι πλέον δια τον θερισμόν, όπως, όταν από πράσινα σιτηρά ωριμάσουν και φαίνωνται λευκά τα στάχυα, είναι έτοιμα προς θερισμόν.
4,36 καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων.
4,36 Και εκείνος, που θερίζει στον πνευματικόν αυτόν αγρόν, παίρνει τον μισθόν του και χαίρει, διότι προσκαλεί και συγκεντρώνει τους ανθρώπους δια την αιώνιον ζωήν. Ετσι και εις την πνευματικήν

καλλιέργειαν και εκείνος που σπείρει, δηλαδή εγώ, χαίρει, όπως επίσης χαίρετε και σεις που θα θερίσετε.
4,37 ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.
4,37 Και εις την περίστασιν αυτήν εφαρμόζεται η αληθινή παροιμία, που λέγει ότι άλλος έχει σπείρει και άλλος θερίζει. Εγώ έσπειρα, σεις και οι διάδοχοί σας θα θερίσετε.
4,38 ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.
4,38 Εγώ σας έστειλα δια να θερίσετε εκείνο, δια το οποίον σεις δεν έχετε κοπιάσει. Αλλοι, εγώ και οι προ εμού προφήται, εκοπίασαν, και σεις έχετε εισέλθει στους κόπους των, δια να θερίσετε.
4,39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.
4,39 Από δε την πόλιν εκείνην πολλοί Σαμαρείται επίστευσαν εις αυτόν από τα λόγια της γυναικός εκείνης, που επεβεβαίωνε ότι μου είπε όλα όσα έκανα.
4,40 ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ᾿ αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.
4,40 Οταν, λοιπόν, ήλθον εις αυτόν οι Σαμαρείται, τον παρακαλούσαν να μείνη μαζή τους· και έμεινε εκεί δύο ημέρας.
4,41 καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ,
4,41 Και από την διδασκαλίαν, που τους έκαμε, επίστευσαν πολύ περισσότεροι εις αυτόν.
4,42 τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.
4,42 Και εις την γυναίκα έλεγαν ότι “στον Ιησούν δεν πιστεύομεν πλέον από όσα συ μας είπες περί αυτού, αλλά διότι ημείς, οι ίδιοι τον έχομεν ακούσει και γνωρίζομεν καλά ότι πράγματι αυτός είναι ο Σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός”.
4,43 Μετὰ δὲ τὰς δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
4,43 Υστερα δε από τας δύο αυτάς ημέρας ανεχώρησεν ο Ιησούς από εκεί και επήγεν εις την Γαλιλαίαν.

4,44 αὐτὸς γὰρ ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν ὅτι προφήτης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει.
4,44 Απέφευγε δε να μεταβή εις την Ναζαρέτ, που εθεωρείτο ιδιαιτέρα του πατρίς, διότι ο ίδιος ο Ιησούς είχε διαβεβαιώσει ότι κανείς προφήτης δεν τιμάται εις την πατρίδα του.
4,45 ὅτε οὖν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐδέξαντο αὐτὸν οἱ Γαλιλαῖοι, πάντα ἑωρακότες ἃ ἐποίησεν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῇ ἑορτῇ· καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν.
4,45 Οταν, λοιπόν, ήλθεν εις την Γαλιλαίαν, τον υπεδέχθησαν οι Γαλιλαίοι, διότι είχαν ίδει όλα τα θαύματα, που έκανε εις τα Ιεροσόλυμα κατά την εορτήν του Πασχα. Διότι και αυτοί είχαν έλθει εις την εορτήν.
4,46 Ἦλθεν οὖν πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. καὶ ἦν τις βασιλικός, οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει ἐν Καπερναούμ·
4,46 Ηλθε, λοιπόν, πάλιν ο Ιησούς εις την Κανά της Γαλιλαίας, όπου είχε μεταβάλει το νερό εις κρασί. Υπήρχε δε εκεί κάποιος αυλικός του βασιλέως Ηρώδου, του οποίου το παιδί εις την Καπερναούμ ήτο άρρωστον.
4,47 οὗτος ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ἥκει ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα καταβῇ καὶ ἰάσηται αὐτοῦ τὸν υἱὸν· ἤμελλε γὰρ ἀποθνήσκειν.
4,47 Αυτός, όταν ήκουσε ότι ο Ιησούς είχεν έλθει από την Ιουδαίαν εις την Γαλιλαίαν, έφυγε από την Καπερναούμ, ήλθε προς τον Ιησούν και τον παρακαλούσε να κατεβή από την Κανά εις την Καπερναούμ και να θεραπεύση το παιδί του· διότι αυτό εκινδύνευε να αποθάνη.
4,48 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· ἐὰν μὴ σημεῖα καὶ τέρατα ἴδητε, οὐ μὴ πιστεύσητε.
4,48 Είπε, λοιπόν, ο Ιησούς προς αυτόν· “εάν δεν ίδετε θαύματα μεγάλα και παράδοξα έξω από τους φυσικούς νόμους, δεν θα πιστεύσετε”.
4,49 λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου.
4,49 Λεγει προς αυτόν ο βασιλικός· “Κυριε, σε παρακαλώ, κατέβα γρήγορα εις την Καπερναούμ πριν πεθάνη το παιδί μου”.

4,50 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου· ὁ υἱός σου ζῇ. καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπορεύετο.
4,50 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "πήγαινε, το παιδί σου ζη και είναι καλά". Και επίστευσεν ο άνθρωπος στον λόγον, που του είπεν ο Ιησούς, και επέστρεψε ειρηνικός και χαρούμενος εις την Καπερναούμ.
4,51 ἤδη δὲ αὐτοῦ καταβαίνοντος οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἀπήντησαν αὐτῷ καὶ ἀπήγγειλαν λέγοντες ὅτι ὁ παῖς σου ζῇ.
4,51 Ενώ δε αυτός κατέβαινε προς την πόλιν, τον προϋπήντησαν οι δούλοι του και του ανήγγειλαν ότι "το παιδί σου ζη".
4,52 ἐπύθετο οὖν παρ᾽ αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε. καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
4,52 Εζήτησε τότε από αυτούς να πληροφορηθή, ποίαν ώραν το παιδί του επήρε το καλύτερον και εκείνοι του είπαν ότι, χθες κατά την εβδόμην ώραν, δηλαδή την μίαν μετά το μεσημέρι το αφήκεν εντελώς ο πυρετός.
4,53 ἔγνω οὖν ὁ πατὴρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ· καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη.
4,53 Εκατάλαβε, λοιπόν, ο πατέρας ότι το παιδί του έγινε καλά κατά την ώρα ακριβώς που ο Ιησούς του είχεν είπει ότι ο υιός σου ζη.
4,54 Τοῦτο πάλιν δεύτερον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
4,54 Αυτό πάλιν ήτο το δεύτερον θαύμα που έκαμεν ο Ιησούς (το πρώτον ήτο η μεταβολή του ύδατος εις οίνον κατά τον γάμον της Κανά) όταν ήλθεν από την Ιουδαίαν εις την Γαλιλαίαν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 5

5,1 Μετὰ ταῦτα ἦν ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.
5,1 Επειτα από αυτά ήλθεν η εορτή των Ιουδαίων και ανέβη ο Ιησούς εις τα Ιεροσόλυμα.
5,2 ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα.

5,2 Εκεί δε εις τα Ιεροσόλυμα, κοντά εις την προβατικήν πύλην του τείχους, υπήρχε μία δεξαμενή νερού, η οποία εις την Εβραϊκήν γλώσσαν είχε το όνομα Βηθεσθά. Γυρω από αυτήν ήσαν και πέντε υπόστεγα.
5,3 ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν.
5,3 Εις αυτά τα υπόστεγα ευρίσκετο πολύ πλήθος από αρρώστους, τυφλοί, χωλοί, άνθρωποι με ακίνητο και σαν ξερό κάποιο μέλος του σώματός των και οι οποίοι όλοι επερίμεναν να κινηθή το νερό.
5,4 ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι.
5,4 Διότι κατά καιρούς κατέβαινε άγγελος εις αυτήν την κολυβήθρα και ανεταράσσετο το νερό. Ο πρώτος, λοιπόν, που θα έμπαινε μετά την ταραχήν του νερού, εθεραπεύετο, από οποιοδήποτε νόσημα και αν κατείχετο.
5,5 ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.
5,5 Υπήρχε δε εκεί ένας άνθρωπος, ο οποίος ήτο ασθενής τριάντα οκτώ χρόνια.
5,6 τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;
5,6 Οταν τον είδε ο Ιησούς να κατάκειται, και σαν Θεός που ήτο εγνώρισε ότι πολύν καιρόν είναι άρρωστος, του λέγει· “θέλεις να γίνης υγιής;”
5,7 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.
5,7 Απεκρίθη ο ασθενής· “θέλω, Κυριε, αλλά δεν έχω άνθρωπον, ώστε όταν ταραχθή το νερό νε με ρίψη εις την κολυμβήθραν. Ενώ δε εγώ σύρομαι προς αυτήν, άλλος πριν από μένα κατεβαίνει εις την κολυμβήθραν”.
5,8 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.
5,8 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· “σήκω επάνω, πάρε το κραββάτι σου και περιπάτει”.

5,9 καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.
5,9 Και αμέσως έγινε υγιής ο άνθρωπος, επήρε το κρεββάτι του και ήρχισε να περιπατή, όπως όλοι οι υγιείς. Ητο δε Σαββατον κατά την ημέραν εκείνην.
5,10 ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράβαττον.
5,10 Ελεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι στον θεραπευθέντα· "σήμερα είναι Σαββατον. Και δεν σου επιτρέπεται να σηκώνης το κρεββάτι σου".
5,11 ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.
5,11 Απήντησε εις αυτούς· "εκείνος, που με θαύμα μου έδωσε την υγείαν μου, μου είπε· Παρε το κρεββάτι σου, και περιπάτει".
5,12 ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;
5,12 Ηρώτησαν, λοιπόν, αυτόν· "ποίος είναι ο άνθρωπος, που σου είπε· "πάρε το κρεββάτι σου και περιπάτει;"
5,13 ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.
5,13 Ο θεραπευθείς όμως δεν εγνώριζε ποιός είναι, διότι ο Ιησούς είχε απομακρυνθή μέσα στον όχλον, που ευρίσκετο στον τόπον εκείνον.
5,14 μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται.
5,14 Επειτα από αυτά τον ευρήκε ο Ιησούς εις την αυλήν του ναού και του είπε· "πρόσεξε· έγινες υγιής· μην αμαρτάνης πλέον, δια να μη σου συμβή κάτι το χειρότερον".
5,15 ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.
5,15 Εφυγε τότε ο άνθρωπος από τον ναόν, επήγε στους Ιουδαίους και τους ανήγγειλε, ότι αυτός που τον έκαμε υγιή είναι ο Ιησούς. (Θα έπρεπε από λόγους και μόνον ευγνωμοσύνης να είχε κινηθή ο τέως παράλυτος, δια να γνωστοποιήση στους Ιουδαίους, ότι ο Ιησούς του είχε δώσει την υγείαν).

5,16 Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ.
5,16 Και δι' αυτό οι Ιουδαίοι κατεδίωκαν τον Ιησούν και εζητούσαν να τον φονεύσουν, διότι αυτά τα θαύματα τα έκαμνε κατά την ημέραν του Σαββάτου.
5,17 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς· ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.
5,17 Ο Ιησούς όμως απεκρίθη στους Ιουδαίους, που αυτά εκέπτοντο εναντίον του· “ο Πατήρ μου εργάζεται ακατάπαυστα έως τώρα (διότι δεν εδημιούργησε μόνον αλλά και κυβερνά τον κόσμον). Και εγώ ο Υιός του εργάζομαι συνεχώς δια την σωτηρίαν των ανθρώπων (χωρίς να διακόπτω το έργον μου ούτε και το Σαββατον)”.
5,18 διὰ τοῦτο οὖν μᾶλλον ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεόν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Θεῷ.
5,18 Δι' αυτά τα λόγια που ήκουσαν εζητούσαν ακόμη περισσότερον οι Ιουδαίοι να τον φονεύσουν, διότι όχι μόνον κατέλυε την αργίαν του Σαββάτου, αλλά και έλεγε ότι έχει ιδικόν του, κατά ένα αποκλειστικόν και μοναδικόν τρόπον, Πατέρα τον Θεόν και έκαμνε τον ευατόν του ίσον με τον Θεόν.
5,19 ἀπεκρίνατο οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ᾿ ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐὰν μή τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.
5,19 Απεκρίθη τότε ο Ιησούς και τους είπε· “σας διαβεβαιώνω, ότι δεν ημπορεί ο Υιός να πράττη από τον ευατόν του τίποτε, εάν δεν βλέπη τον Πατέρα να πράττη. Υπάρχει απόλυτος ομοφωνία μεταξύ Πατρός και Υιού, διότι εκείνα που ενεργεί ο Πατήρ, κατά τον αυτόν τρόπον, τα ίδια πράττει και ο Υιός.
5,20 ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱὸν καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ ἃ αὐτὸς ποιεῖ, καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε.
5,20 Διότι ο Πατήρ αγαπά τον Υιόν και φανερώνει εις αυτόν πλήρως και τελείως όλα όσα πράττει στον ουρανό και την γην. Και του δίδει το δικαίωμα τα ίδια και αυτός να πράττη. Και θα του φανερώση ακόμη μεγαλύτερα και σπουδαιότερα από αυτά, που έως τώρα είδατε, δια να θαυμάζετε και σεις ακόμη, που μένετε εις την απιστίαν σας.

5,21 ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὓς θέλει ζωοποιεῖ.
5,21 Διότι, όπως ο Πατήρ ανασταίνει τους νεκρούς και τους δίδει ζωήν, έτσι και ο Υιός έχει απεριόριστον εξουσίαν να δίδη ζωήν εις οποίον θέλει και κρίνει άξιον.
5,22 οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ,
5,22 Εχει δε ακόμη το δικαίωμα ο Υιός να κρίνη τους πάντας, διότι ο Πατήρ δεν κρίνει και δεν δικάζει κανένα, αλλά όλην την εξουσίαν της κρίσεως την έχει δώσει στον Υιόν.
5,23 ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱόν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα. ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.
5,23 Και έδωκεν όλα αυτά στον Υιόν, δια να τιμούν και προσκυνούν τον Υιόν όλοι, όπως τιμούν και προσκυνούν τον Πατέρα. Εκείνος που δεν τιμά τον Υιόν, δεν τιμά ούτε τον Πατέρα, ο οποίος τον έστειλεν στον κόσμον.
5,24 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν.
5,24 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος ο οποίος ακούει την διδασκαλίαν μου και πιστεύει στον Πατέρα, που με έστειλε, αυτός έχει κερδήσει την αιώνιον ζωήν και δεν θα περάση από δίκην και κρίσιν, αλλά έχει μεταβή πλέον από τον πνευματικόν θάνατον της αμαρτίας εις την αιώνιον ζωήν.
5,25 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται·
5,25 Αληθώς σας λέγω, ότι έρχεται ώρα, και η ώρα αυτή είναι τώρα, που οι νεκροί πνευματικώς άνθρωποι θα ακούσουν την διδασκαλίαν του Υιού του θεού και όσοι θα την ακούσουν και θα την δεχθούν, θα ζήσουν εις αιώνας αιώνων πλησίον του Θεού.
5,26 ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ·
5,26 Διότι όπως ο Πατήρ έχει αιωνίως ζωήν μέσα του και είναι η ζωή και η πηγή της ζωής, έτσι έδωκε και στον Υιόν του, που έγινε άνθρωπος, και αυτό το μοναδικόν μέσα εις όλην την άλλην

δημιουργίαν προσόν, να έχη ζωήν μέσα του και να μεταδίδη ζωήν στους άλλους.
5,27 καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί.
5,27 Και του έδωκε ακόμη την εξουσίαν να κρίνη και να δικάζη τους ανθρώπους. Διότι αυτός ο μονογενής υιός του έλαβε σάρκα και έγινε άνθρωπος.
5,28 μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ,
5,28 Μη θαυμάζετε δι' αυτό που σας είπα. Θα συμβούν και άλλα πολύ περισσότερον αξιοθαύμαστα, διότι έρχεται ώρα, που όλοι οι νεκροί, οι οποίοι ευρίσκονται θαμμένοι εις τα μνημεία, θα ακούσουν την φωνήν του Θεού.
5,29 καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.
5,29 Και θα αναστηθούν και θα βγουν από τα μνημεία· και όσοι μεν κατά την επίγειον ζωήν των έπραξαν τα αγαθά, θα αναστηθούν δια να απολαύσουν την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν. Οσοι όμως έπραξαν τα κακά, θα αναστηθούν, δια να κριθούν και καταδικασθούν.
5,30 οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ᾿ ἐμαυτοῦ οὐδέν. καθὼς ἀκούω κρίνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός.
5,30 Εγώ θα είμαι ο κριτής των, αλλά εγώ δεν ημπορώ να πράττω τίποτε από τον εαυτόν μου, το οποίον να μη το θέλη ο Πατήρ. Απόλυτος αρμονία υπάρχει μεταξύ εμού και του Πατρός. Δι' αυτό, καθώς ακούω από τον Πατέρα, κρίνω, και η κρίσις μου είναι πάντοτε δικαία. Διότι εγώ δεν ζητώ να κάμνω το θέλημά μου, αλλά το θέλημα του Πατρός, που με έστειλεν στον κόσμον.
5,31 Ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής.
5,31 Εάν δε εγώ μόνος μου δίδω δια τον ευατόν μου μίαν τέτοιαν μαρτυρία, θα πήτε ίσως ότι η μαρτυρία μου δεν είναι αληθινή και αξιόπιστος.
5,32 ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.
5,32 Ομως άλλος είναι εκείνος που μαρτυρεί δι' εμέ, ο Πατήρ μου ο επουράνιος, και γνωρίζω άριστα και κάλλιστα ότι είναι απολύτως

αληθινή η μαρτυρία, την οποίαν μαρτυρεί δι' εμέ.
5,33 ὑμεῖς ἀπεστάλκατε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρηκε τῇ ἀληθείᾳ·
5,33 Σας υπενθυμίζω δε, ότι σεις εστείλατε πρεσβείαν στον Ιωάννην τον Βαπτιστήν και εκείνος έχει δώσει βαρυσήμαντον μαρτυρίαν δια την αλήθειαν.
5,34 ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω, ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἵνα ὑμεῖς σωθῆτε.
5,34 Εγώ όμως, που έχω κατ' ευθείαν την μαρτυρίαν του Πατρός, δεν έχω ανάγκην να στηριχθώ εις την μαρτυρίαν ανθρώπου, έστω και αν ο άνθρωπος αυτός είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο μέγας μεταξύ των προφητών. Αλλά σας τα λέγω αυτά και σας υπενθυμίζω την μαρτυρίαν του Ιωάννου, δια να πεισθήτε σεις εις αυτόν, που τον θεωρείτε, και πολύ δικαίως, ως αξιόπιστον, και βρήτε έτσι την σωτηρίαν.
5,35 ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων, ὑμεῖς δὲ ἠθελήσατε ἀγαλλιαθῆναι πρὸς ὥραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ.
5,35 Εκείνος ήτο απλώς ο λύχνος, που το Πνεύμα το Αγιον τον ήναψε και έτσι εφώτιζε. Σεις δε ηθελήσατε να χαρήτε με το φως της διδασκαλίας του, αλλά δι' ολίγον μόνον χρόνον.
5,36 ἐγὼ δέ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου· τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ πατὴρ ἵνα τελειώσω αὐτά, αὐτὰ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε.
5,36 Εγώ, που ως άλλος ήλιος είμαι από τον ευατόν μου φως, έχω μαρτυρίαν μεγαλυτέραν από την μαρτυρίαν του Ιωάννου και αυτή είναι τα καταπληκτικά θαύματα, που έδωκε την εξουσίαν εις εμέ τον ενανθρωπήσαντα Υιόν ο Πατήρ, να πραγματοποιήσω στον τέλειον βαθμόν. Αυτά λοιπόν τα έργα, τα οποία εγώ κάμνω, μαρτυρούν δι' εμέ, ότι ο Πατήρ με έχει στείλει στον κόσμον.
5,37 καὶ ὁ πέμψας με πατήρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ. οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε,
5,37 Και ο Πατήρ, που με έστειλε έχει από πολύ καιρόν μαρτυρήσει δι' εμέ μέσα εις τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Αλλά σεις ούτε την φωνήν αυτού έχετέ ποτέ έως τώρα ακούσει ούτε την μορφήν του είδατε.
5,38 καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν, ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος, τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.

5,38 Και τον λόγον του Θεού, που περιέχεται εις τας Γραφάς δεν τον έχετε δεχθή με όλην σας την καρδιά, ώστε να μένη μέσα σας. Και απόδειξις ότι δεν πιστεύετε εις εκείνον, τον οποίον ο Πατήρ έστειλε στον κόσμον.
5,39 ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ·
5,39 Λοιπόν, σεις πρέπει να ερευνάτε τας Γραφάς και να συλλαμβάνετε τα βαθύτερα αυτών νοήματα, διότι και σεις οι ίδιοι πιστεύετε ότι με την έρευναν και την πίστιν εις αυτάς θα έχετε ζωήν αιώνιον. Και αυταί ακριβώς αι Γραφαί είναί που μαρτυρούν δι' εμέ.
5,40 καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός με ἵνα ζωὴν ἔχητε.
5,40 Αλλά σεις, παρ' όλα όσα λέγουν αι Γραφαί, δεν θέλετε να έλθετε με πίστιν προς εμέ, δια να έχετε ζωήν αιώνιον.
5,41 δόξαν παρὰ ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω·
5,41 Εγώ δεν ζητώ να λάβω δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων,
5,42 ἀλλ᾽ ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς.
5,42 Αλλά σας εγνώρισα πολύ καλά και είδα ότι δεν έχετε μέσα σας την αληθινήν αγάπην προς τον Θεόν.
5,43 ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε.
5,43 Και τούτο μαρτυρείται από το γεγονός ότι ενώ εγώ έχω έλθει εξ ονόματος του Πατρός μου, σεις εν τούτοις δεν με δέχεσθε και δεν πιστεύετε εις την θείαν μου αποστολήν και διδασκαλίαν. Εάν όμως έλθη κανένας ψευδομεσσίας, που θα κινήται από ιδιοτέλειαν και προσωπικήν φιλοδοξίαν, εκείνον θα τον δεχθήτε διότι θα κολακεύη τας αδυναμίας σας.
5,44 πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;
5,44 Και πως είναι δυνατόν να πιστέψετε εις την αλήθειαν σεις, οι οποίοι επιδιώκετε να παίρνετε δόξαν και τιμήν ο ένας από τον άλλον και δεν ζητείτε την αληθινήν δόξαν, η οποία προέρχεται από τον έναν και μόνον Θεόν;
5,45 μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ κατηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν πατέρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν Μωϋσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε.
5,45 Μη νομίζετε ότι εγώ θα σας κατηγορήσω στον Πατέρα. Υπάρχει άλλος που σας κατηγορεί και αυτός είναι ο Μωϋσής, στον οποίον

σεις έχετε στηρίξει τας ελπίδας σας.
5,46 εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωϋσεῖ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν.
5,46 Διότι εάν επιστεύατε στον Μωϋσέα, θα επιστεύατε και εις εμέ· Επειδή εκείνος πολλά έγραψε και προεικόνισε και προδιετύπωσε δι' εμέ.
5,47 εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;
5,47 Εάν, λοιπόν, εις τα γραμμένα από εκείνον δεν πιστεύετε, πως θα πιστεύσετε εις τα ιδικά μου λόγια;”

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 6

6,1 Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος·
6,1 Επειτα από αυτά ανεχώρησεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Γαλιλαίας και επέρασε μαζή με τους μαθητάς του στο απέναντι μέρος της θαλάσσης της Γαλιλαίας, η οποία ονομάζεται και θάλασσα της Τιβεριάδος.
6,2 καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολύς, ὅτι ἑώρων αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων.
6,2 Και τον ακολουθούσε πολύς λαός, διότι έβλεπαν τα θαύματα που έκαμνε δια την θεραπείαν των ασθενών.
6,3 ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
6,3 Ανέβηκε δε στο όρος ο Ιησούς και εκεί εκάθισε μαζή με τους μαθητάς του.
6,4 ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.
6,4 Επλησίαζε δε το πάσχα, η μεγάλη αυτή εορτή των Ιουδαίων.
6,5 ἐπάρας οὖν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θεασάμενος ὅτι πολὺς ὄχλος ἔρχεται πρὸς αὐτόν, λέγει πρὸς τὸν Φίλιππον· πόθεν ἀγοράσωμεν ἄρτους ἵνα φάγωσιν οὗτοι;
6,5 Και καθώς εσήκωσε ο Ιησούς τα μάτια και είδεν ότι πολύς λαός έρχεται προς αυτόν, είπε προς τον Φιλιππον· “από που και με τι χρήματα θα αγοράσωμεν ψωμιά, δια να φάγουν αυτοί οι άνθρωποι;”.

6,6 τοῦτο δὲ ἔλεγε πειράζων αὐτόν· αὐτὸς γὰρ ᾔδει τί ἔμελλε ποιεῖν.
6,6 Ελεγε δε τούτο ο Κυριος, δια να δοκιμάση την πίστιν του Φιλίππου. Διότι αυτός εγνώριζε πολύ καλά τι επρόκειτο με την παντοδυναμίαν του να κάμη έντος ολίγου.
6,7 ἀπεκρίθη αὐτῷ Φίλιππος· διακοσίων δηναρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς ἵνα ἕκαστος αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ.
6,7 Απήντησεν εις αυτούς ο Φιλιππος· “ούτε διακοσίων δηναρίων ψωμιά δεν αρκούν εις αυτούς, όχι να χορτάσουν, αλλά δια να πάρη ο κάθε ένας ένα μικρό κόμματι”.
6,8 λέγει αὐτῷ εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου.
6,8 Λεγει εις αυτόν ένας από τους μαθητάς του, ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σιμωνος Πετρου·
6,9 ἔστι παιδάριον ὓν ὧδε, ὃς ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα τί ἐστιν εἰς τοσούτους;
6,9 “είναι εδώ κάποιος νέος, που έχει πέντε κρίθινα ψωμιά και δύο ψάρια· αλλά τι είναι αυτά εμπρός εις τόσο πλήθος ανθρώπων;”
6,10 εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· ποιήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀναπεσεῖν· ἦν δὲ χόρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ. ἀνέπεσον οὖν οἱ ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν ὡσεὶ πεντακισχίλιοι.
6,10 Ο Ιησούς όμως τους είπε· “Βαλτε τους ανθρώπους να καθίσουν”. Υπήρχε δε πολύ χορτάρι στον τόπον, διότι ήτο άνοιξις. Εκάθισαν, λοιπόν, πρώτον οι άνδρες των οποίων ο αριθμός έφθανε περίπου τας πέντε χιλιάδας.
6,11 ἔλαβε δὲ τοὺς ἄρτους ὁ Ἰησοῦς καὶ εὐχαριστήσας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις· ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων ὅσον ἤθελον.
6,11 Επήρε δε ο Ιησούς εις τα χέρια του τα ψωμιά και αφού ευχαρίστησε τον πατέρα, εμοίρασε στους μαθητάς, οι δε μαθηταί εμοίρασαν στους καθισμένους εκεί ανθρώπους. Το ίδιο έκαμαν και με τα ψάρια και έδιδαν στον καθένα όσο ήθελε, δια να χορτάση.
6,12 ὡς δέ ἐνεπλήσθησαν, λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· συναγάγετε τὰ περισσεύσαντα κλάσματα, ἵνα μή τι ἀπόληται.
6,12 Αφού δε εχόρτασαν όλοι, είπεν ο Ιησούς στους μαθητάς του· “μαζέψτε τα κομμάτια που επερίσσεψαν, δια να μη χαθή τίποτε”.

6,13 συνήγαγον οὖν καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε ἄρτων τῶν κριθίνων ἃ ἐπερίσσευσε τοῖς βεβρωκόσιν.
6,13 Τα εμάζεψαν, λοιπόν, και εγέμισαν δώδεκα κοφίνια από τα κομμάτια των πέντε κριθίνων άρτων, τα οποία επερίσσεψαν εις εκείνους που είχαν φάγει.
6,14 Οἱ οὖν ἄνθρωποι, ἰδόντες ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον.
6,14 Οι άνθρωποι, λοιπόν, όταν είδαν αυτό το καταπληκτικό θαύμα, που έκαμεν ο Ιησούς, έλεγαν ότι αυτός πράγματι είναι ο προφήτης εκείνος, που σύμφωνα με την προφητείαν του Μωϋσέως έρχεται στον κόσμον.
6,15 Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καὶ ἁρπάζειν αὐτὸν ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὅρος αὐτὸς μόνος.
6,15 Ο Ιησούς, λοιπόν, επειδή αντελήφθη καθαρώτατα, ότι οι άνθρωποι εκείνοι επάνω στον ενθουσιασμόν των, επρόκειτο να έλθουν να τον αρπάξουν, δια να τον ανακηρύξουν βασιλέα, έφυγε πάλιν μόνος του στο όρος.
6,16 Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν,
6,16 Και οι μαθηταί, όταν ενύκτωσε, κατέβηκαν, από εκεί που είχε γίνει το θαύμα, εις την θάλασσαν.
6,17 καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἤρχοντο πέραν τῆς θαλάσσης εἰς Καπερναούμ. καὶ σκοτία ἤδη ἐγεγόνει καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς,
6,17 Και αφού εμπήκαν στο πλοίον, επήγαιναν στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, εις την Καπερναούμ. Και ενώ είχε πλέον γίνει σκοτάδι, ο Ιησούς δεν είχεν έλθει εις αυτούς.
6,18 ἥ τε θάλασσα ἀνέμου μεγάλου πνέοντος διηγείρετο.
6,18 Επειδή δε εφυσούσε δυνατός άνεμος, η θάλασσα όλο και εσηκώνετο εις αγριώτερα κύματα.
6,19 ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἴκοσι πέντε ἢ τριάκοντα θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον, καὶ ἐφοβήθησαν.
6,19 Αφού, λοιπόν, είχαν προχωρήσει εικόσι πέντε με τριάντα στάδια, δηλαδή πέντε έως πεντέμισυ χιλιόμετρα, βλέπουν έξαφνα

τον Ιησούν να περιπατή επάνω εις την θάλασσαν, να έρχεται κοντά στο πλοίον και εφοβήθησαν.
6,20 ὁ δέ λέγει αὐτοῖς· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.
6,20 Αλλ' ο Ιησούς τους είπε· “εγώ είμαι, μη φοβείσθε”.
6,21 ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον.
6,21 Οταν πλέον επείσθησαν οι μαθηταί ότι αυτός είναι ο διδάκαλος, έσπευσαν να τον πάρουν στο πλοίον. Και αμέσως μόλις τον επήραν, το πλοίον έφθασεν εις την ξηράν, όπου επήγαιναν.
6,22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης ἰδὼν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ εἰ μὴ ἓν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐνέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιάριον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον·
6,22 Την άλλην ημέραν πολλοί από τον λαόν, οι οποίοι ευρίσκοντο ακόμη στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, όπου είχε γίνει το θαύμα, είχαν ίδει ότι άλλο πλοιάριον δεν υπήρχεν εκεί παρά μόνον ένα, εκείνο στο οποίον είχαν επιβιβασθή οι μαθηταί, και ότι δεν εμπήκε μαζή με μαθητάς στο πλοιάριον ο Ιησούς, αλλά μόνοι οι μαθηταί του είχαν αναχωρήσει. (Εμειναν, λοιπόν, με την ιδέαν ότι ο Ιησούς ευρίσκετο ακόμη εκεί).
6,23 ἄλλα δὲ ἦλθε πλοιάρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ τόπου, ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυρίου·
6,23 Εν τω μεταξύ ήλθαν άλλα πλοιάρια από διάφορα σημεία της Τιβεριάδος, πλησίον στο τόπον, όπου τα πλήθη είχαν φάγει χθες ψωμί, το οποίον είχε πληθυνθή με την ευχαριστίαν και το θαύμα του Κυρίου.
6,24 ὅτε οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν αὐτοὶ εἰς τὰ πλοῖα καὶ ἦλθον εἰς Καπερναοὺμ ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.
6,24 Οταν, λοιπόν, είδεν ο λαός και επείσθη, ότι ο Ιησούς δεν ευρίσκεται εκεί ούτε οι μαθηταί του, εμπήκαν και αυτοί εις τα πλοία και ήλθαν εις την Καπερναούμ αναζητούντες τον Ιησούν.
6,25 καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης εἶπον αὐτῷ· ῥαββί, πότε ὧδε γέγονας;
6,25 Και αφού τον ευρήκαν στο απέναντι μέρος της θαλάσσης, το προς την Καπερναούμ, του είπον· “διδάσκαλε, πότε ήλθες εδώ;”

6,26 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με, οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ᾿ ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων καὶ ἐχορτάσθητε.
6,26 Ο Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "ειλικρινώς σας λέγω, ζητείτε να με εύρετε, όχι διότι είδατε τα θαύματά μου και έχετε πεισθή δια την θείαν μου αποστολήν, αλλά διότι εφάγατε χθες και εχορτάσατε από τους άρτους.
6,27 ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεός.
6,27 Μη φροντίζετε αποκλειστικά και μόνον και μη εργάζεσθε δια την υλικήν τροφήν, που είναι προσωρινή και χάνεται, αλλά δια την πνευματικήν τροφήν, η οποία εξασφαλίζει την αιωνίαν ζωήν. Αυτήν δε την τροφήν θα σας την δώση ο υιός του ανθρώπου. Διότι ο Πατήρ αυτόν μόνον με τα καταπληκτικά θαύματα, που του έδωσε την εξουσίαν να κάνη, τον απέδιξε επισήμως και σαν να έβαλε την σφραγίδα του, ότι αυτός είναι που δίνει την πνευματικήν τροφήν και την αιώνιον ζωήν".
6,28 εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· τί ποιῶμεν ἵνα ἐργαζώμεθα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ;
6,28 Είπαν, λοιπόν, προς αυτόν· "τι να κάμωμεν, ώστε να εργαζώμεθα τα έργα, που θέλει ο Θεός;"
6,29 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.
6,29 Απήντησε ο Ιησούς και τους είπε· "τούτο είνα το έργον, που θέλε ο Θεός, να πιστεύετε εις αυτόν που εκείνος έχει στείλει".
6,30 εἶπον οὖν αὐτῷ· τί οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; τί ἐργάζῃ;
6,30 Είπαν τότε εις αυτόν· "ποίον όμως αποδεικτικόν θαύμα κάμνεις συ, δια να ίδωμεν και πιστεύσωμεν εις την αποστολήν σου; Ποίον υπερφυσικόν έργον εργάζεσαι;
6,31 οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθώς ἐστι γεγραμμένον· ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν.
6,31 Οι πατέρες μας έφαγαν το μάννα εις την έρημον, όπως άλωστε έχει γραφή και στους ψαλμούς· Αρτον από τον ουρανόν έδωκεν εις αυτούς να φάγουν".

6,32 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ Μωϋσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ᾿ ὁ πατήρ μου δίδωσιν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν.
6,32 Είπε, λοιπόν, εις αυτούς ο Ιησούς· "σας διαβεβαιώνω, ότι ο Μωϋσής δεν σας έδωσε τον αληθινόν και αιώνιον άρτον εκ του ουρανού, αλλά υλικόν, προεικόνισμα και τύπον του πνευματικού άρτου. Ο Πατήρ μου όμως, ο οποίος και τότε δια του Μωϋσέως, σας έδωσε τον υλικόν εκείνον άρτον, σας δίδει τώρα και τον αληθινόν πνευματικόν άρτον από τον ουρανόν.
6,33 ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.
6,33 Διότι ο αληθινός άρτος του Θεού είναι αυτός, που κατεβαίνει από τον ουρανόν και δίδει ζωήν ατελεύτητον και αιωνίαν εις όλον τον κόσμον".
6,34 εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.
6,34 Επειτα, λοιπόν, από αυτά και χωρίς να τα εννοήσουν, του είπαν· "Κυριε, δος μας πάντοτε αυτόν τον άρτον".
6,35 εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μὴ πεινάσῃ, καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε.
6,35 Τοτε τους είπε ο Ιησούς· "εγώ είμαι ο άρτος της ζωής (εγώ με την μετάληψιν του σώματος και του αίματός μου, αλλά και με την διδασκαλίαν μου και την χάριν του Αγίου Πνεύματος μεταδίδω την πραγματικήν και αιωνίαν ζωήν). Εκείνος που έρχεται κοντά μου, ποτέ δεν θα πεινάση πνευματικώς και εκείνος που πιστεύει εις εμέ, ποτέ δεν θα διψάση.
6,36 ἀλλ᾿ εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με καὶ οὐ πιστεύετε.
6,36 Αλλά σας είπα, ότι σεις, αν και είδατε εμέ και τα έργα μου, εν τούτοις δεν πιστεύετε, ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας.
6,37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατήρ, πρὸς ἐμὲ ἥξει, καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω·
6,37 Θα πιστεύσουν όμως άλλοι, κάθε λογικόν πλάσμα, κάθε άνθρωπος που μου δίνει ο Πατήρ θα έρθη εις εμέ και θα γίνη μαθητής μου. Και εκείνον, που έρχεται εις εμέ, ποτέ δεν θα τον βγάλω έξω με περιφρόνησιν.

6,38 ὅτι καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.
6,38 Διότι έχω κατεβή από τον ουρανόν και είμαι ως άνθρωπος εις την γην, όχι δια να πράττω το ιδικόν μου θέλημα, αλλά το θέλημα εκείνου, που με έστειλε.
6,39 τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
6,39 Το δε θέλημα του Πατρός, που με έστειλεν στον κόσμον, είναι ακριβώς τούτο, να μη χάσω κανέναν από όλους εκείνους που μου έχει δώσει, αλλά να αναστήσω αυτούς κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δευτέρας παρουσίας μου.
6,40 τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
6,40 Και αυτό είναι το θέλημα εκείνου, που με έστειλε· δηλαδή κάθε ένας που βλέπει τον Υιόν και πιστεύει εις αυτόν να έχη ζωήν αιώνιον. Και εγώ θα τον αναστήσω ένδοξον κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.
6,41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶπεν, ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
6,41 Εγόγγυζαν τότε αναντίον του οι Ιουδαίοι, διότι είπε, εγώ είμαι ο άρτος που έχω κατεβή από τον ουρανόν.
6,42 καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; πῶς οὖν λέγει οὗτος ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβέβηκα;
6,42 Και έλεγαν· “δεν είναι αυτός ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσήφ, του οποίου ημείς γνωρίζομεν τον πατέρα και την μητέρα; Πως, λοιπόν, λέγει ότι έχει κατεβή από τον ουρανόν;”
6,43 ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· μὴ γογγύζετε μετ᾽ ἀλλήλων.
6,43 Απεκρίθη τότε ο Ιησούς και τους είπε· “μη γογγύζετε και μη με επικρίνετε μεταξύ σας. Ο γογγυσμός σας είναι αποτέλεσμα της απιστίας σας.
6,44 οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

6,44 Κανείς δεν ημπορεί να έλθη με πίστιν κοντά μου, εάν ο Πατήρ που με απέστειλε, δεν τον προσελκύση με την θείαν χάριν. Και εγώ αυτόν θα τον αναστήσω κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.
6,45 ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ. πᾶς ὁ ἀκούων παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ μαθὼν ἔρχεται πρός με·
6,45 Οτι δε πιστεύουν εις εμέ, εκείνοι που ελκύονται από τον Πατέρα μου, έχει γραφή εις τα προφητικά βιβλία· Και όλοι όσοι πιστεύσουν στον Μεσσίαν, θα έχουν διδαχθή από τον Θεόν. Καθε ένας που ακούει την φωνήν του Πατρός μου και μανθάνει έτσι την αλήθειαν, έρχεται εις έμενα.
6,46 οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τις ἑώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.
6,46 Βεβαίως τον Πατέρα κανείς δεν τον έχει ίδει, ει μη μόνον εκείνος, που είναι σταλμένος από τον Θεόν, αυτός μόνος είδε τον Πατέρα.
6,47 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον.
6,47 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που πιστεύει εις εμέ έχει την αιώνιον ζωήν.
6,48 ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.
6,48 Εγώ είμαι ο άρτος, που δίδω την πραγματικήν, την αιωνίαν ζωήν.
6,49 οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἀπέθανον·
6,49 Οι πατέρες σας έφαγαν το μάννα εις την έρημον, τον θαυμαστόν πράγματι άρτον, και απέθανον, διότι επρόκειτο περί υλικής τροφής.
6,50 οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.
6,50 Αυτός όμως που σας λέγω εγώ τώρα είναι ο άρτος που κατεβαίνει από τον ουρανόν και έχει τέτοιαν ανυπολόγιστον δύναμιν, ώστε, εάν φάγη κανείς από αυτόν, να μη πεθάνη ποτέ. (Δηλαδή να μη αποθάνη πνευματικώς, αλλά να απολαύση την αιώνιον ζωήν).
6,51 ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μού ἐστιν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

6,51 Εγώ είμαι ο άρτος ο ζων, που έχω κατεβή από τον ουρανόν· όποιος φάγη από τον άρτον τούτον, θα ζήση αιωνίως. Και ο άρτος, τον οποίον εγώ θα σας δώσω, είναι η σαρξ μου, η ανθρωπίνη μου υπόστασις την οποίαν θα προσφέρω θυσίαν δια την σωτηρίαν και ζωήν του κόσμου".

6,52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;

6,52 Εφιλονεικούσαν, λοιπόν, μεταξύ των οι Ιουδαίοι και έλεγαν· "πως ημπορεί αυτός να μας δώση την σάρκα του να φάγωμεν;"

6,53 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

6,53 Τους είπε τότε ο Ιησούς· "ειλικρινώς και αληθώς σας λέγω, εάν δεν φάγετε την σάρκα του υιού του ανθρώπου, δια του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας, και πίετε το αίμα αυτού, δεν έχετε μέσα σας ζωήν.

6,54 ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

6,54 Εκείνος που τρώγει την σάρκα μου, δια του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας, και πίνει το αίμά μου, έχει ζωήν αιώνιον και εγώ θα τον αναστήσω ένδοξον κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως.

6,55 ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις.

6,55 Διότι η σαρξ μου είναι πράγματι πνευματική τροφή και το αίμα μου είναι πράγματι πνευματικόν ποτόν. Και εκείνος που κοινωνεί από αυτά έχει ζωήν αιώνιον.

6,56 ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

6,56 Καθένας που τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, ενώνεται μαζή μου στενότατα εις ένα πνευματικόν σώμα, ώστε αυτός να μένη μέσα εις εμέ και εγώ να μένω μέσα εις αυτόν και να τον μεταβάλλω εις κατοικητήριον της θεότητος.

6,57 καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με κἀκεῖνος ζήσεται δι᾽ ἐμέ.

6,57 Καθώς με έστειλε ο Πατήρ, ο οποίος έχει από τον ευατόν του την ζωήν και είναι η πηγή της ζωής, και εγώ ως άνθρωπος έχω ζωήν αθάνατον από τον Πατέρα, και ζω δια τον Πατέρα, έτσι και εκείνος, ο

οποίος δια της θείας Ευχαριστίας με μεταλαμβάνει, θα ζήση, διότι θα πάρη από εμέ την ζωήν.
6,58 οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.
6,58 Αυτός που σας είπα είναι ο άρτος που έχει κατεβή από τον ουρανόν. Δεν είναι σαν το μάννα που έφαγαν οι πατέρες σας εις την έρημον και έζησαν επί ολίγα έτη και στο τέλος απέθαναν· εκείνος που τρώγει αυτόν τον άρτον θα ζήση αιωνίως".
6,59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ διδάσκων ἐν Καπερναούμ.
6,59 Αυτά είπεν ο Ιησούς μέσα εις την συναγωγήν της Καπερναούμ, διδάσκων τα πλήθη.
6,60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπον· σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;
6,60 Πολλοί τότε από τους μαθητάς του, όταν ήκουσαν αυτά είπον· "είναι σκληρός αυτός ο λόγος· ποιός ημπορεί να τον ακούη και να τον πιστεύει; Πως είναι δυνατόν να φάγη κανείς σάρκα ανθρωπίνην;"
6,61 εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;
6,61 Ο Ιησούς αντελήφθη, με την θείαν του γνώσιν, ότι γογγύζουν δια το ζήτημα αυτό οι μαθηταί του και τους είπε· "αυτό σας σκανδαλίζει;
6,62 ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;
6,62 Εάν λοιπόν, ίδετε τον υιόν του ανθρώπου να ανεβαίνη εκεί όπου ευρίσκετο πριν λάβη σάρκα ανθρωπίνην, θα πιστεύσετε τότε στο πρωτάκουστον αυτό γεγονός;
6,63 τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.
6,63 Σας λέγω δε και τούτο· Το Αγιον Πνεύμα είναι εκείνο που ζωοποιεί. Η δε σαρξ μου δίδει ζωήν αιώνιον, διότι ακριβώς έχει συλληφθή από το Πνεύμα το Αγιον και κατοικεί εις αυτήν το Πνεύμα. Καθε άλλη σαρξ δεν ωφελεί τίποτε. Τα λόγια, τα οποία εγώ σας διδάσκω, είναι πνεύμα Θεού, δι' αυτό δε έχουν και μεταδίδουν ζωήν.
6,64 ἀλλ᾽ εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινες οἳ οὐ πιστεύουσιν. ᾔδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων

αὐτόν.
6,64 Αλλά υπάρχουν μερικοί από σας, οι οποίοι δεν πιστεύουν”. Είπε δε αυτά ο Ιησούς, διότι εγνώριζε ευθύς εξ αρχής, ποίοι είναι αυτοί που δεν πιστεύουν και ποίος είναι εκείνος, ο οποίος έμελλε να τον παραδώση.
6,65 καὶ ἔλεγε· διὰ τοῦτο εἴρηκα ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.
6,65 Και έλεγεν ο Χριστός· “δια τούτο σας είπα ότι κανείς δεν ημπορεί να έλθη εις εμέ και να με ακολουθήση με πίστιν, εάν δεν του έχη δοθή αυτό το χάρισμα από τον Πατέρα μου”.
6,66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὐκέτι μετ᾽ αὐτοῦ περιεπάτουν.
6,66 Από την ημέραν αυτήν πολλοί εκ των μαθητών του εγύρισαν εις τα σπίτια των και τας εργασίας των και δεν επήγαιναν πλέον μαζή του.
6,67 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;
6,67 Λαβών αφορμήν ο Ιησούς από την αποχώρησιν εκείνων είπεν στους δώδεκα· “μήπως και σεις θέλετε να φύγετε;”
6,68 ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·
6,68 Απήντησε τότε εις αυτόν ο Σιμων Πετρος· “Κυριε, προς ποίον άλλον να πάμε; Μενομεν πάντοτε μαζή σου, διότι συ έχεις λόγια που δίδουν ζωήν αιωνίαν.
6,69 καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.
6,69 Και ημείς έχομεν πιστεύσει εις σε και έχομεν από την προσωπικήν μας πείραν γνωρίσει, ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος”.
6,70 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην; καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν.
6,70 Απεκρίθη εις αυτούς ο Ιησούς· “εγώ δεν εξέλεξα και εκάλεσα εσάς τους δώδεκα; Προσέξατε μήπως και σεις σκανδαλισθήτε. Διότι ένας από σας είναι διάβολος δια το φοβερόν έργον, το οποίον πρόκειται να κάμη”.
6,71 ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἔμελλεν αὐτὸν παραδιδόναι, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

6,71 Υπονοούσε δε τον Ιούδαν τον υιόν του Σιμωνος, τον Ισκαριώτην. Διότι αυτός έμελλε να τον παραδώση στους εχθρούς, μολονότι ήτο ένας από τους δώδεκα.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 7

7,1 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.
7,1 Και ύστερα από τα γεγονότα αυτά περιώδευεν ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν. Διότι δεν ήθελε να περιέρχεται την Ιουδαίαν, επειδή εζητούσαν οι Ιουδαίοι να τον θανατώσουν.
7,2 ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.
7,2 Επλησίαζε δε τότε η εορτή των Ιουδαίων, η Σκηνοπηγία.
7,3 εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· μετάβηθι ἐντεῦθεν καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσωσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·
7,3 Είπαν, λοιπόν, προς αυτόν οι θεωρούμενοι από τους άλλους ανθρώπους αδελφοί του· “φύγε απ' εδώ και πήγαινε εις την Ιουδαίαν, ώστε να ίδουν τα θαύματα, τα οποία κάμνεις και οι εκεί μαθηταί σου.
7,4 οὐδεὶς γὰρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παῤῥησίᾳ εἶναι. εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.
7,4 Διότι κανείς δεν κάνει τίποτε εις τα κρυφά και μάλιστα όταν ζητή να γίνη φανερά γνωστός και να αναγνωρισθή η αξία του από όλους. Αφού τέτοια έργα κάνεις, φανέρωσε τον ευατόν σου στον πολυπληθή κόσμον, που θα μαζευθή εις την Ιερουσαλήμ κατά την εορτήν”.
7,5 οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.
7,5 Του εφέροντο δε έτσι οι αδελφοί του, διότι ούτε αυτοί δεν τον επίστευαν ως Μεσσίαν.
7,6 λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν, ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.
7,6 Λεγει, λοιπόν, εις αυτούς ο Ιησούς· “ο ιδικός μου καιρός, δια να φανερωθώ στους Ιουδαίους ως Μεσσίας, δεν ήλθεν ακόμη, ο ιδικός σας όμως καιρός, που πρέπει να ανεβήτε εις τα Ιεροσόλυμα, είναι πάντοτε έτοιμος.

7,7 οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.
7,7 Σας δεν ημπορεί και δεν έχει κανένα λόγον να σας μισή ο κόσμος, εμέ όμως με μισεί, διότι εγώ μαρτυρώ και φανερώνω, ότι τα έργα του είναι πονηρά.
7,8 ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἐγὼ οὔπω ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πεπλήρωται.
7,8 Σεις να ανεβήτε εις τα Ιεροσόλυμα δια την εορτήν αυτήν· εγώ δεν ανεβαίνω ακόμη φανερά και επίσημα εις αυτήν την εορτήν, διότι δεν έχει συμπληρωθή ακόμη ο κατάλληλος καιρός. Δεν έφθασε ακόμη η ώρα της μεγάλης θυσίας”.
7,9 ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.
7,9 Αυτά δε αφού τους είπε, έμεινε εις την Γαλιλαίαν.
7,10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτήν, οὐ φανερῶς, ἀλλ᾿ ὡς ἐν κρυπτῷ.
7,10 Οταν δε ανέβησαν οι αδελφοί του εις τα Ιεροσόλυμα, τότε και αυτός ανέβηκε εις την εορτήν, όχι φανερά και επίσημα, αλλά σαν εις τα κρυφά.
7,11 οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ ἔλεγον· ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;
7,11 Οι Ιουδαίοι, λοιπόν, τον αναζητούσαν κατά τας ημέρας της εορτής και έλεγαν· “που είναι εκείνος;”
7,12 καὶ γογγυσμὸς πολὺς περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις. οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθός ἐστιν· ἄλλοι ἔλεγον, οὔ, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.
7,12 Και πολλοί ψυθιρισμοί και σχόλια εγίνοντο δι' αυτόν μεταξύ του λαού. Αλλοι μεν έλεγαν, ότι είναι αγαθός, άλλοι δε έλεγαν “όχι, αλλά ξεγελά τον λαόν”.
7,13 οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.
7,13 Κανένας όμως δεν ωμιλούσε δι' αυτόν φανερά και με θάρρος, διότι εφοβούντο τους άρχοντας των Ιουδαίων, που είχαν πλέον κηρυχθή εχθροί του Χριστού.
7,14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκε.
7,14 Οταν δε η εορτή ευρίσκετο στο μέσον, δηλαδή κατά την τετάρτην ημέραν, ανέβηκε ο Ιησούς εις την αυλήν του ναού και

εδίδασκε τα πλήθη.
7,15 καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς;
7,15 Και εθαύμαζαν οι Ιουδαίοι και έλεγαν· "πως αυτός γνωρίζει γράμματα, χωρίς να έχη μαθητεύσει εις καμμίαν ραββινικήν σχολήν;"
7,16 ἀπεκρίθη οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμή, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με·
7,16 Απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς και είπε· "η διδασκαλία μου δεν είναι ανθρωπίνη, ωσάν αυτήν που διδάσκουν οι ραββίνοι εις τας σχολάς των, αλλά ούτε και ιδική μου· είναι διδασκαλία εκείνου, ο οποίος με έστειλε στον κόσμον.
7,17 ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν ἢ ἐγὼ ἀπ᾿ ἐμαυτοῦ λαλῶ.
7,17 Οποιος θέλει ειλικρινώς να πράττη το θέλημα του Θεού, θα γνωρίση από την προσωπικήν του πείραν, ποίον από τα δύο είναι αληθινό· Από τον Θεόν προέρχεται η διδασκαλία μου η εγώ από τον ευατόν μου την έχω επινοήσει.
7,18 ὁ ἀφ᾿ ἑαυτοῦ λαλῶν τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ, ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτόν, οὗτος ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.
7,18 Εκείνος που διδάσκει από τον ευατόν του, ζητεί να δοξασθή ο ίδιος ως διδάσκαλος. Αυτός όμως που ζητεί την δόξαν εκείνου που τον έχει στείλει, αυτός είναι αληθινός εις όλα όσα λέγει, διότι κινείται από ανιδιοτελή ελατήρια και δεν υπάρχει εις αυτόν καμμία αμαρτία.
7,19 οὐ Μωϋσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον; καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;
7,19 Ο Μωϋσής δεν έδωκε εις σας τον νόμον; Και όμως κανείς από σας δεν φυλάσσει τον νόμον. Διότι εάν τηρήτε τον νόμον, τότε διατί ζητείτε να με φονεύσετε, αφού ο νόμος ρητός απαγορεύει τον φόνον;"
7,20 ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;
7,20 Απήντησεν ο όχλος και είπε· "έχεις δαιμόνιον που σου σκοτίζει τον νουν. Ποιός ζητεί να σε φονεύση;"
7,21 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἓν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε διὰ τοῦτο.

7,21 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· “έκαμα ένα έργον (εθεράπευσα τον παράλυτον) και όλοι απορήσατε, διότι ενομίσατε ότι κατέλυσα την αργίαν του Σαββάτου.
7,22 Μωϋσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομήν, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωϋσέως ἐστίν, ἀλλ᾿ ἐκ τῶν πατέρων, καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.
7,22 Ο Μωϋσής σας έδωσε την περιτομήν. Δια την ακρίβειαν, δεν έχει καθιερωθή από τον Μωϋσέα η περιτομή, αλλά από την παράδοσιν των παλαιοτέρων προγόνων σας. Και εάν τύχη η ογδόη ημέρα από την γέννησιν του βρέφους να είναι Σαββατον, και τότε κάνετε περιτομήν στον άνθρωπον.
7,23 εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωϋσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ!
7,23 Εάν, λοιπόν, υποχρεωτικώς παίρνη ο άνθρωπος περιτομήν κατά το Σαββατον, δια να μη καταλυθή ο νόμος του Μωϋσέως, που ορίζει πως οπωσδήποτε κατά την ογδόην ημέραν πρέπει να γίνη η περιτομή, σεις εκδηλώνετε όλην την πικρίαν σας εναντίον μου, διότι ολόκληρον άνθρωπον τον έκαμα υγιή κατά την ημέραν του Σαββάτου!
7,24 μὴ κρίνετε κατ᾿ ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε.
7,24 Μη σχηματίζετε κρίσεις από τα εξωτερικά φαινόμενα, αλλά να κρίνετε δικαίως, όπως επιβάλλουν τα πράγματα, η λογική και ο Θεός”.
7,25 Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;
7,25 Ελεγαν, λοιπόν, μερικοί από τους Ιεροσολυμίτας· “δεν είναι αυτός, που οι άρχοντες ζητούν να τον φονεύσουν;
7,26 καὶ ἴδε παῤῥησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι. μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός;
7,26 Και ιδού, ότι ομιλεί άφοβα και φανερά και τίποτε δεν αντιλέγουν εις αυτόν. Μηπως πραγματικά εκατάλαβαν οι άρχοντες, ότι αυτός αληθώς είναι ο Χριστός;
7,27 ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.
7,27 Αλλά τούτον εδώ γνωρίζομεν καλά από που και από ποιούς κατάγεται. Ο Χριστός όμως όταν έλθη, κανείς δεν γνωρίζει από που

και πότε έρχεται".
7,28 ἔκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγων· κἀμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα ἀλλ᾽ ἔστιν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε·
7,28 Εφώναξε με μεγάλην φωνήν ο Ιησούς τότε εις τας αυλάς του ναού διδάσκων και λέγων· "και εμέ γνωρίζετε και από που είμαι γνωρίζετε. Η γνώσις σας όμως είναι ατελής. Διότι δεν γνωρίζετε, ότι εγώ δεν έχω έλθει από τον εαυτόν μου, αλλά έχω έλθει από τον Θεόν, που με έστειλε και ο οποίος είναι ο απολύτως αληθινός. Αυτόν όμως εσείς δεν τον γνωρίζετε. Δι' αυτό δε και δεν είσθε εις θέσιν να γνωρίσετε την γνησίαν και αληθή αποστολή μου.
7,29 ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ᾽ αὐτοῦ εἰμι κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.
7,29 Εγώ όμως τον γνωρίζω, διότι έχω γεννηθή προαιωνίως από αυτόν και έχω, ως Θεός, την αυτήν με εκείνον ουσίαν και φύσιν, και εκείνος με έστειλεν στον κόσμον".
7,30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι, καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ᾽ αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.
7,30 Εξ αιτίας αυτών που είπε, εζητούσαν πάλιν να τον πιάσουν οι Ιουδαίοι. Κανείς όμως δεν άπλωσε εις αυτόν το χέρι, διότι ακόμη δεν είχεν έλθει η ώρα, η ωρισμένη από τον Θεόν.
7,31 πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν καὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τούτων ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;
7,31 Πολλοί δε από τον λαόν επίστευσαν εις αυτόν και έλεγαν, ότι "ο Χριστός, όταν έλθη, μήπως θα κάμη περισσότερα θαύματα από όσα έκαμε αυτός;"
7,32 ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα, καὶ ἀπέστειλαν ὑπηρέτας οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.
7,32 Ηκουσαν οι Φαρισαίοι τον όχλον να κρυφομιλούν ευνοϊκά δια τον Χριστόν και να γογγύζουν κατά των αρχόντων και έστειλαν υπηρέτας οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς, δια να τον συλλάβουν.
7,33 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.
7,33 Είπε, λοιπόν, τότε ο Ιησούς· "ακόμη ολίγον χρόνον είμαι μαζή σας και πηγαίνω προς τον Πατέρα, ο οποίος με έστειλεν στον

κόσμον.
7,34 ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.
7,34 Θα με ζητήσετε κάποτε (όταν βαρειές πέσουν επάνω σας οι συμφορές), και δεν θα με εύρετε. Και εκεί, πλησίον του Πατρός στους ουρανούς, που είμαι ως Θεός, πηγαίνω δε και ως άνθρωπος, δεν ημπορείτε σεις να έλθετε”.
7,35 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;
7,35 Είπαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι μεταξύ των· “που αυτός πρόκειται να υπάγη και ημείς δεν θα τον εύρωμεν; Μηπως πρόκειται να πορευθή στους διασκορπισμένους μεταξύ των Ελλήνων Ιουδαίους και να διδάκη τους Ελληνας;
7,36 τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν εἶπε, ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;
7,36 Ποίον είναι το νόημα αυτού του λόγου που είπε, ότι δηλαδή θα με αναζητήσετε και δεν θα με εύρετε και όπου είμαι εγώ, σεις δεν ημπορείτε να έλθετε;”
7,37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω.
7,37 Κατά την τελευταίαν δε μεγάλην ημέραν της εορτής εστάθη ο Ιησούς και με ισχυράν φωνήν είπεν· “εάν κανείς διψά πνευματικά και αιώνια αγαθά, λύτρωσιν, ειρήνην και χαράν, ας έλθη κοντά μου και ας πίνη την αλήθειαν που προσφέρω, δια να ικανοποιηθούν έτσι οι πλέον βαθείς και ευγενείς πόθοι του.
7,38 ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.
7,38 Εκείνος που πιστεύει εις εμέ, όπως είπε και η Γραφή, θα γίνη αστείρευτος πνευματική πηγή· και από την καρδίαν του θα αναβλύζουν και θα τρέχουν ποταμοί από ολόδροσο τρεχούμενο νερό”.
7,39 τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

7,39 Αυτό δε είπε ο Κυριος δια το Αγιον Πνεύμα, το οποίον έμελλον να λάβουν όσοι θα επίστευον εις αυτόν, διότι η χάρις του Αγίου Πνεύματος, που αναγεννά και σώζει, δεν είχε ακόμη δοθή εις κανένα, επειδή ο Ιησούς δεν είχε ακόμη δοξασθή με την μεγάλην θυσίαν και με την ένδοξον ανάληψίν του.
7,40 πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης·
7,40 Πολλοί, λοιπόν, από τον λαόν, όταν ήκουσαν την διδασκαλίαν αυτήν, έλεγαν· “αυτός είναι πράγματι ο προφήτης, που έχει προαναγγείλει ο Μωϋσής.
7,41 ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;
7,41 Αλλοι έλεγαν· “αυτός είναι πράγματι ο Χριστός”. Αλλοι έλεγαν· “δεν είναι ο Χριστός, διότι μήπως από την Γαλιλαίαν θα έλθη ο Χριστός;
7,42 οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυΐδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυΐδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;
7,42 Δεν είπε η Γραφή, ότι ο Χριστός κατάγεται από το γένος του Δαυΐδ και έρχεται από το χωρίον Βηθλεέμ, όπου εγεννήθη και έζησεν ο Δαυΐδ;”
7,43 σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι᾿ αὐτόν.
7,43 Εγινε, λοιπόν, αντιγνωμία και διαίρεσις μεταξύ του λαού εξ αιτίας αυτού.
7,44 τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ᾿ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ᾿ αὐτὸν τὰς χεῖρας.
7,44 Μερικοί δε από αυτούς ήθελαν να τον πιάσουν, αλλά κανείς δεν άπλωσε επάνω του το χέρι.
7,45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;
7,45 Επέστρεψαν, λοιπόν, οι υπηρέται στους αρχιερείς και Φαρισαίους, χωρίς να έχουν συλλάβει τον Χριστόν και τους είπαν εκείνοι· “διατί δεν τον εφέρατε εδώ;”
7,46 ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.
7,46 Απεκρίθησαν οι υπηρέται· “ποτέ μέχρι σήμερα άλλος άνθρωπος δεν εδίδαξε έτσι, όπως διδάσκει αυτός ο άνθρωπος”.

7,47 ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;
7,47 Απεκρίθησαν τότε οι Φαρισαίοι εις αυτούς· “μήπως και σεις έχετε παρασυρθή από αυτόν εις την πλάνην;
7,48 μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;
7,48 Μηπως επίστευσεν εις αυτόν κανείς από τους άρχοντας η από τους Φαρισαίους; Κανείς δεν επίστευσε, διότι αυτοί μόνοι γνωρίζουν την αλήθειαν και έχουν ορθή κρίσιν.
7,49 ἀλλ᾿ ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι!
7,49 Αλλά επίστευσεν αυτός ο αγράμματος όχλος, που δεν γνωρίζει τον νόμον και δι' αυτό είναι καταράμενοι!”
7,50 λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν·
7,50 Λεγει τότε προς αυτούς ο Νικόδημος, που ήτο ένας από αυτούς και ο οποίος είχεν επισκεφθή νύκτα τον Χριστόν·
7,51 μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ᾿ αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῷ τί ποιεῖ;
7,51 “μήπως ο νόμος μας καταδικάζει τον άνθρωπον, εάν ο δικαστής δεν ακούση πρώτον από αυτόν την απολογίαν του και μάθη τι έχει κάμει;”
7,52 ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.
7,52 Απήντησαν και του είπαν· “μήπως και συ είσαι από την Γαλιλαίαν; Ερεύνησε και μάθε, ότι προφήτης δεν έχει έως τώρα βγη από την Γαλιλαίαν”. (Η αξία του ανθρώπου δεν έγκειται στον τόπον καταγωγής, αλλά εις την αρετήν και τα έργα του).
7,53 Καὶ ἀπῆλθεν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.
7,53 Διέλυσαν τότε την συνεδρίασίν των με ταραχήν και επήγε ο καθένας στο σπίτι του.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 8

8,1 Ἰησοῦς δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν· ὄρθρου δὲ πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερόν,

8,1 Ο δε Ιησούς επήγεν στο όρος των ελαιών.
8,2 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.
8,2 Ενώ δε ακόμη ήτο πρωϊ, ήλθεν πάλιν στον ναόν και όλος ο λαός ήρχετο προς αυτόν. Και αφού εκάθισε, τους εδίδασκε.
8,3 ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ κατειλημμένην, καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ
8,3 Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι φέρουν τότε μίαν γυναίκα, η οποία είχε συλληφθή επ' αυτοφώρω καταπατούσα την συζυγικήν πίστιν. Και αφού την έβαλαν ορθίαν στο μέσον του συγκεντρωμένου πλήθους,
8,4 λέγουσιν αὐτῷ· διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατείληπται ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ μοιχευομένη·
8,4 του λέγουν· “Διδάσκαλε, αυτή η γυναίκα έχει συληφθή επ' αυτοφώρω να καταπατή την συζυγικήν πίστιν·
8,5 καὶ ἐν τῷ νόμῳ ἡμῶν Μωϋσῆς ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν.
8,5 και στον νόμον μας ο Μωϋσής διέταξε να λιθοβολούνται αυταί αι γυναίκες.
8,6 σὺ οὖν τί λέγεις; τοῦτο δὲ εἶπον ἐκπειράζοντες αὐτόν, ἵνα σχῶσι κατηγορίαν κατ᾽ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
8,6 Συ, λοιπόν, τι λέγεις;” Αυτό δε είπαν, δια να τον θέσουν εις πειρασμόν και να έχουν εναντίον του κατηγορίαν. (Διότι εάν ημπόδιζε τον λιθοβολισμόν, θα εφαίνετο καταλύων τον μωσαϊκόν νόμον, εάν τον επέτρεπε, θα παρέβαινε τον ρωμαϊκόν νόμον). Ο δε Ιησούς έσκυψε κάτω και με το δάκτυλόν του έγραφεν στο έδαφος.
8,7 ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτόν, ἀνέκυψε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ᾽ αὐτήν.
8,7 Επειδή δε εκείνοι επέμενον να τον ερωτούν, εσήκωσε την κεφαλήν και τους είπεν· “ο αναμάρτητος από σας ας ρίψη πρώτος λίθον επάνω της”.
8,8 καὶ πάλιν κάτω κύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
8,8 Και αφού έσκυψε πάλιν κάτω, δια να τους δώση καιρόν να συναισθανθούν την ιδικήν των αμαρτωλότητα έγραφεν εις την γην.
8,9 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐξήρχοντο εἷς καθ᾽ εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατελείφθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὖσα.

8,9 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν το λόγια του, ήρχισαν ο ένας μετά τον άλλον να φεύγουν, αρχής γενομένης από τους γεροντοτέρους (διότι όλοι ήρχισαν να δοκιμάζουν ελέγχους της συνειδήσεως δια τα ιδικά των αμαρτήματα). Και απέμεινεν ο Ιησούς και η γυναίκα, η οποία εστέκετο ορθία στο μέσον των άλλων.
8,10 ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ποῦ εἰσιν; οὐδείς σε κατέκρινεν;
8,10 Εσήκωσε τότε ο Ιησούς την κεφαλήν και της είπε· “γυναίκα, που είναι αυτοί που σε κατηγόρησαν; Κανείς δεν σε κατέκρινε αξίαν λιθοβολισμού;”
8,11 ἡ δὲ εἶπεν· οὐδείς, Κύριε. εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε.
8,11 Εκείνη δε είπε· “κανείς, Κυριε”. Είπε δε ο Ιησούς· “ούτε εγώ, που είμαι αναμάρτητος, σε κατακρίνω. Πηγαινε και από τώρα και πέρα μη αμαρτάνεις πλέον”.
8,12 Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ᾿ ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.
8,12 Παλιν, λοιπόν, ωμίλησε προς αυτούς ο Ιησούς λέγων· “εγώ είμαι το φως όλου του κόσμου, εκείνος που με ακολουθεί πιστά δεν θα περιπατήση στο σκότος με άμεσον τον κίνδυνον να κρημνισθή εις τα βάραθρα, αλλά θα έχη το πνευματικόν φως που ακτινοβολείται από τον Θεόν, την πηγήν της ζωής.
8,13 εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.
8,13 Είπαν τότε προς αυτόν οι Φαρισαίοι· “συ δίδεις μόνος σου μαρτυρίαν δια τον ευατόν σου. Η μαρτυρία σου όμως αυτή δεν είναι αληθινή, εφ' όσον κανείς άλλος δεν την επιβεβαιώνει”.
8,14 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία μου, ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι ἢ ποῦ ὑπάγω.
8,14 Απήντησεν ο Ιησούς και τους είπε· “και εάν ακόμη εγώ μόνος μαρτυρώ δια τον ευατόν μου, η μαρτυρία μου είναι αληθινή, διότι την αλήθειαν πάντοτε λέγω και διότι εγώ γνωρίζω πολύ καλά, από που ήλθα και που υπάγω. Ηλθα από τον Πατέρα και επιστρέφω προς τον Πατέρα. Σεις όμως δεν γνωρίζετε από που έρχομαι και που πηγαίνω.
8,15 ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

8,15 Σεις σχηματίζετε κρίσιν σύμφωνα με τα εξωτερικά φαινόμενα της ανθρωπίνης μου φύσεως. Εγώ καίτοι έχω το δικαίωμα να κρίνω και να επιβάλω τιμωρίας, δεν κρίνω και δεν καταδικάζω κανένα μέχρι της δευτέρας παρουσίας μου.
8,16 καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγώ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν, ὅτι μόνος οὐκ εἰμί, ἀλλ᾽ ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με πατήρ.
8,16 Και εάν από τώρα θελήσω εγώ να κρίνω, η κρίσις μου θα είναι αληθινή, διότι δεν είμαι εγώ μόνος, αλλά είμεθα εγώ και ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε, και η κρίσις μας είναι απολύτως ορθή και δικαία.
8,17 καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ ὑμετέρῳ γέγραπται ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθής ἐστιν.
8,17 Αλλωστε και στον νόμον σας έχει γραφή, ότι η μαρτυρία δύο ανθρώπων είναι αληθινή και βάσει αυτής δύναται ο δικαστής να αποφασίση.
8,18 ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πατήρ.
8,18 Και επί του προκειμένου εγώ είμαι ο ένας που μαρτυρώ δια τον εαυτόν μου, αλλά δι' εμέ μαρτυρεί και ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε”.
8,19 ἔλεγον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστιν ὁ πατήρ σου; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε ἐμὲ οἴδατε οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ᾔδειτε, καὶ τὸν πατέρα μου ᾔδειτε ἄν.
8,19 Ελεγαν τότε προς αυτόν· “που είναι ο Πατήρ σου, δια τον οποίον λέγεις ότι μαρτυρεί;” Απήντησεν ο Ιησούς· “ούτε εμέ ως Υιός του Θεού και Θεόν γνωρίζετε ούτε τον Πατέρα μου. Εάν είχατε γνωρίσει εμέ, θα εγνωρίζατε και τον Πατέρα μου, διότι εγώ περί αυτού πολλές φορές ωμίλησα και αυτόν στους πιστούς ακροατάς μου εφανέρωσα”.
8,20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτόν, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.
8,20 Αυτά τα λόγια είπεν ο Ιησούς κοντά στο θησαυροφυλάκιον των προσφορών και βοηθημάτων, διδάσκων εις την αυλήν του ναού και κανείς δεν συνέλαβεν αυτόν, διότι δεν είχε έλθει ακόμη η προσδιωρισμένη από τον Θεόν ώρα του.
8,21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ὑπάγω καὶ ζητήσετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ

δύνασθε ἐλθεῖν.
8,21 Είπε, λοιπόν, πάλιν εις αυτούς ο Ιησούς· “εγώ πηγαίνω προς τον Πατέρα μου, αφού τελειώσω το έργον μου, και θα με αναζητήσετε ως Σωτήρα σας, όταν αι συμφοραί επιπέσουν εναντίον σας, αλλά δια την απιστίαν σας θα αποθάνετε ζυμωμένοι με την αμαρτίαν σας. Δι' αυτό και όπου εγώ πηγαίνω, δεν ημπορείτε σεις να έλθετε”.
8,22 ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτόν, ὅτι λέγει, ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;
8,22 Ελεγαν τότε οι Ιουδαίοι· “μήπως θανατώση μόνος του τον ευατόν του; Διότι λέγει, ότι όπου εγώ πηγαίνω, σεις δεν ημπορείτε να έλθετε”.
8,23 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.
8,23 Και είπεν προς αυτούς· “σεις είσθε από τα κάτω, από την γην και έχετε γήϊνα και υλικά φρονήματα και ελατήρια. Εγώ όμως είμαι εκ των άνω, από τον ουρανόν με ουράνιον πνευματικόν πλούτον. Σεις είσθε από τον αμαρτωλόν τούτον κόσμον, που ζη μακράν από τον Θεόν. Ενώ εγώ, καίτοι ζω τώρα στον κόσμον, δεν προέρχομαι από τον κόσμον τούτον.
8,24 εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.
8,24 Δι' αυτό και σας είπα ότι θα αποθάνετε ζυμωμένοι με τας αμαρτίας σας, διότι είσθε, και επιμένετε να είσθε, άνθρωποι του αμαρτωλού τούτου κόσμου. Εάν δε δεν πιστεύσετε ότι εγώ είμαι ο Μεσσίας, ο αληθινός και μοναδικός Σωτήρ, θα αποθάνετε βυθισμένοι εις τας αμαρτίας σας”.
8,25 ἔλεγον οὖν αὐτῷ· σὺ τίς εἶ; καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν.
8,25 Είπαν τότε προς αυτόν· “ποίος είσαι συ, που ισχυρίζεσαι ότι χωρίς σε δεν ημπορούμεν να σωθώμεν;” Και απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς· “είμαι ο,τι ευθύς εξ αρχής και συνεχώς λέγω προς σας.
8,26 πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ᾿ ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστι, κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ᾿ αὐτοῦ, ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον.

8,26 Πολλά ακόμη έχω να πω δια σας και να σας κρίνω, δεν θα τα δεχθήτε όμως. Αλλά εκείνος που με έστειλε, είναι απολύτως αληθινός, και εγώ όσα ήκουσα από αυτόν, αυτά ακριβώς λέγω στον κόσμον, πάντοτε δηλαδή αληθινά και δίκαια”.
8,27 οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.
8,27 Οι Ιουδαίοι όμως δεν αντελήφθησαν ότι τους έκανε λόγον δια τον ουράνιον Πατέρα του.
8,28 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ᾿ ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδέν, ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατήρ μου, ταῦτα λαλῶ.
8,28 Είπε τότε προς αυτούς ο Ιησούς· “όταν υψώσετε επάνω στον σταυρόν τον υιόν του ανθρώπου, τότε θα μάθετε ότι είμαι ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρ του κόσμου και ότι από τον ευατόν μου εγώ δεν κάνω τίποτε απολύτως, αλλά όπως με εδίδαξε ο Πατήρ μου, αυτά ακριβώς λέγω.
8,29 καὶ ὁ πέμψας με μετ᾿ ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ πατήρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.
8,29 Και εκείνος, που με έστειλε, είναι μαζή μου. Δεν με αφήκε ποτέ μόνον ο Πατήρ, αλλά έχει συνεχή και αδιατάρακτον επικοινωνίαν με εμέ, διότι εγώ πράττω πάντοτε αυτά που του είναι ευάρεστα”.
8,30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.
8,30 Ενώ δε εδίδασκεν αυτά ο Ιησούς, πολλοί επίστευσαν εις αυτόν.
8,31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μού ἐστε,
8,31 Προς αυτούς, λοιπόν, τους Ιουδαίους που είχαν πιστεύσει, είπεν ο Ιησούς και τα εξής· “εάν σεις μείνετε ακλόνητοι εις την διδασκαλίαν μου και την εφαρμόζετε εις την ζωήν σας, τότε θα είσθε αληθινοί μαθηταί μου
8,32 καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.
8,32 και θα γνωρίσετε, όχι μόνον από την διδασκαλίαν μου, αλλά και από την προσωπικήν σας πείραν, την αλήθειαν και η αλήθεια θα σας ελευθερώση από την τυραννίαν και τον θάνατον, που φέρνει η αμαρτία”.
8,33 ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε;

8,33 Εκείνοι δεν ενόησαν τα λόγια του, ενόμισαν ότι τους αποκαλεί δούλους ξένων κατακτητών, και με έξαψιν είπον· “ημείς είμεθα απόγονοι του Αβραάμ προωρισμένοι να κατακτήσωμεν τον κόσμον και ποτέ έως τώρα δεν εγίναμεν δούλοι εις κανένα. Πως, λοιπόν, συ λέγεις ότι θα γίνετε ελεύθεροι;” (Και έλεγον αυτά λησμονούντες ότι το έθνος των εις πολλούς κατακτητάς είχεν υποδουλωθή, όπως και τώρα στους Ρωμαίους).
8,34 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας.
8,34 Τους απήντησεν ο Ιησούς· “σας διαβεβαιώνω ότι καθένας, που πράττει την αμαρτίαν και μένει αμετανόητος εις την αμαρτίαν, είναι δούλος της αμαρτίας.
8,35 ὁ δέ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
8,35 Ο δε δούλος δεν μένει εις την οικίαν του κυρίου του, κληρονόμος και ιδιοκτήτης. Ο Υιός όμως μένει πάντοτε εις την οικίαν, διότι έχει κληρονομικώς από τον πατέρα του αυτά τα δικαιώματα.
8,36 ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε.
8,36 Εάν λοιπόν ο σαρκωθείς Υιός του Θεού σας ελευθερώση από την αμαρτίαν, τότε πράγματι θα είσθε ελεύθεροι.
8,37 οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.
8,37 Γνωρίζω ότι είσθε απόγονοι του Αβραάμ. Αλλά δεν του ομοιάζετε και ζητείτε να με φονεύσετε, διότι η διδασκαλία μου δεν εισχωρεί εις την ψυχήν σας, που είναι δούλη της αμαρτίας.
8,38 ἐγὼ ὃ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρί μου λαλῶ· καὶ ὑμεῖς οὖν ὃ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν ποιεῖτε.
8,38 Εγώ εκείνο που έχω ιδεί πλησίον του ουρανίου Πατρός μου αυτό και διδάσκω. Και σεις αυτό που είδατε και εμάθατε πλησίον του πατρός σας, τον οποίον δεν θέλω να ονομάσω, αυτό κάνετε”.
8,39 ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστι. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραὰμ ἐποιεῖτε.
8,39 Απεκρίθησαν και του είπαν· “ο πατήρ μας είναι ο Αβραάμ και όχι εκείνος τον οποίον υπονοείς συ”. Είπαν εις αυτούς· “εάν πράγματι ήσασθε τέκνα του Αβραάμ, θα εκάνατε τα έργα του Αβραάμ.

8,40 νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.
8,40 Τωρα δε ζητείτε να με φονεύσετε, άνθρωπον ο οποίος σας είπα την αλήθειαν, που έχω ακούσει από τον Θεόν. Αυτό το εγκληματικόν έργον ο Αβραάμ δεν το έκανε.
8,41 ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν. εἶπον οὖν αὐτῷ· ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.
8,41 Σεις πράττετε τα έργα του πατρός σας, δηλαδή του διαβόλου". Είπαν τότε εις αυτόν· "ημείς δεν έχομεν γεννηθή από παράνομον επιμιξίαν με τους ειδωλολάτρας. Δεν έχομεν πατέρα τον διάβολον. Ενα πατέρα έχομεν, τον Θεόν".
8,42 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ᾿ ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ᾿ ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.
8,42 Απεκρίθη εις αυτούς ο Ιησούς· "εάν πράγματι ο Θεός ήτο πατήρ σας, θα αγαπούσατε εμέ· διότι εγώ έχω προέλθει από τον Θεόν και έχω έλθει εις σας με την ενανθρώπησίν μου. Διότι και στον κόσμον δεν ήλθα από τον ευατόν μου, αλλά με έστειλεν Εκείνος.
8,43 διατί τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.
8,43 Διατί δε δεν κατανοείτε και δεν δέχεσθε την διδασκαλίαν μου; Διότι, σας το λέγω εγώ, δεν ημπορείτε λόγω της αμαρτωλότητός σας να ακούετε με ηρεμίαν και με ευλάβειαν τα λόγια μου.
8,44 ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ᾿ ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.
8,44 Σεις έχετε πατέρα τον διάβολον, από τον οποίον και κατάγεσθε και θέλετε να εκτελήτε τας πονηράς επιθυμίας του πατρός σας. Εκείνος από την αρχήν της δημιουργίας του ανθρώπου ήτο ανθρωποκτόνος και ποτέ δεν έχει σταθή ούτε και στέκεται εις την αλήθειαν, διότι δεν υπάρχει μέσα του, ούτε αλήθεια ούτε επιθυμία δια την αλήθειαν. Οταν λέγη το ψεύδος, το ανασύρει και το λέγει από τον ευατόν του, διότι είναι ψεύτης, και ο πατήρ και ο εφευρέτης του ψεύδους.

8,45 ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν λέγω, οὐ πιστεύετέ μοι.
8,45 Εγώ όμως λέγω πάντοτε την αλήθειαν, και εν τούτοις σεις δεν με πιστεύετε, διότι ακριβώς σεις είσθε τέκνα του ψεύτου διαβόλου.
8,46 τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀλήθειαν λέγω, διατί ὑμεῖς οὐ πιστεύετέ μοι;
8,46 Ποίος από σας είναι δυνατόν να με ελέγξη έστω και δια την παραμικροτέραν αμαρτίαν; Εάν δε εγώ, καθό αναμάρτητος, λέγω πάντοτε την αλήθειαν, διατί σεις δεν με πιστεύετε;
8,47 ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει· διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ.
8,47 Εκείνος που κατάγεται από τον Θεόν, ακούει με προσοχήν και ευλάβειαν τα λόγια του Θεού· δια τούτο σεις δεν δίδετε σημασίαν στους λόγους του Θεού, διότι δεν είσθε από τον Θεόν".
8,48 ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον αὐτῷ· οὐ καλῶς λέγομεν ἡμεῖς ὅτι Σαμαρείτης εἶ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις;
8,48 Ωργισμένοι, διότι εθεώρησαν αυτά ύβριν εναντίον των οι Ιουδαίοι, απήντησαν και του είπαν· "καλά δεν λέγομεν ημείς, ότι είσαι Σαμαρείτης, δηλαδή εχθρός των Ιουδαίων, και ότι έχεις δαιμόνιον, που σε κινεί να λέγης αυτάς τας ύβρεις εναντίον μας;"
8,49 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἐγὼ δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ὑμεῖς ἀτιμάζετέ με.
8,49 "Εγώ δεν έχω δαιμόνιον, αλλά με όσα λέγω και πράττω, τιμώ τον Πατέρα μου και σεις αντί να δεχθήτε όσα δια τον Πατέρα λέγω, με εξευτελίζετε και με υβρίζετε,
8,50 ἐγὼ δὲ οὐ ζητῶ τὴν δόξαν μου· ἔστιν ὁ ζητῶν καὶ κρίνων.
8,50 Δεν δίδω όμως σημασίαν εις τας ύβρεις σας, διότι εγώ δεν ζητώ να δοξασθώ εκ μέρους των ανθρώπων. Υπάρχει ο Πατήρ, ο οποίος θέλει και ζητεί να με δοξάση και ο οποίος θα κρίνη ανάμεσα εις εμέ και εις σας.
8,51 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.
8,51 Σας διαβεβαιώνω, ότι όποιος εφαρμόσει τα λόγια μου εις την ζωήν του, δεν θα αντικρύση ποτέ τον αιώνιον πνευματικόν θάνατον-δηλαδή τον χωρισμόν του από τον Θεόν-την αιωνίαν κόλασιν".
8,52 εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· νῦν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ σὺ λέγεις, ἐάν τις τὸν

λόγον μου τηρήσῃ, οὐ μὴ γεύσηται θανάτου εἰς τὸν αἰῶνα;
8,52 Είπαν τότε εις αυτόν οι Ιουδαίοι· "τώρα πλέον εκαταλάβαμε καλά, ότι έχεις δαιμόνιον. Ο Αβραάμ επέθανε και οι προφήται επέθαναν και συ λέγεις· Οποιος τηρήσει τον λόγον μου δεν θα παθάνη ποτέ;
8,53 μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ, ὅστις ἀπέθανε; καὶ οἱ προφῆται ἀπέθανον· τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς;
8,53 Μηπως είσαι συ ανώτερος από τον πατέρα μας τον Αβραάμ, ο οποίος επέθανε; Και οι προφήται, που ετήρησαν το θέλημα του Θεού, και εκείνοι επέθαναν. Σαν ποιόν εσύ θεωρείς τον εαυτόν σου; Ποσον μεγάλον; Τι θέλεις να μας παραστήσης;"
8,54 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἐμαυτόν, ἡ δόξα μου οὐδέν ἐστιν· ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεὸς ὑμῶν ἐστι,
8,54 Απήντησεν ο Ιησούς· "εάν εγώ μόνος μου τιμώ και δοξάζω τον ευατόν μου, η δόξα μου, δεν είναι τίποτε. Υπάρχει όμως ο Πατήρ μου, ο οποίος με δοξάζει με τα θαύματα και τα σημεία τα οποία κάνω, και τον οποίον σεις, που με περιφρονείτε, λέγετε ότι είναι Θεός σας.
8,55 καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν· ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν. καὶ ἐὰν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν ψεύστης· ἀλλ᾿ οἶδα αὐτὸν καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ.
8,55 Εις την πραγματικότητα όμως δεν τον έχετε γνωρίσει. Εγώ όμως τον γνωρίζω. Και εάν είπω ότι δεν τον γνωρίζω, θα είμαι όμοιος με σας, ψεύτης. Αλλά τον γνωρίζω πολύ καλά και το θέλημα αυτού φυλάττω πάντοτε.
8,56 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη.
8,56 Ο Αβραάμ, ο πατέρας σας, γεμάτος αγαλλίασιν και χαράν επόθησε να ίδη την ημέραν της ενανθρωπήσεώς μου και την είδε και εχάρη".
8,57 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν· πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας;
8,57 Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι· "δεν έχεις ακόμη ούτε πενήντα ετών ηλικίαν και είδες τον Αβραάμ, που έζησε εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια;"

8,58 εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγώ εἰμι.
8,58 Τους είπε τότε ο Ιησούς· "σας διαβεβαιώνω, ότι πριν λάβη ύπαρξιν ο Αβραάμ εγώ υπάρχω. (Δηλαδή προαιωνίως υπάρχω)".
8,59 ἦραν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ᾿ αὐτόν. Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν, καὶ παρῆγεν οὕτως.
8,59 Αγανακτησμένοι τότε οι Ιουδαίοι επήραν λιθάρια, δια να ρίψουν εναντίον του. Ο δε Ιησούς εχάθη από τα μάτια των και εβγήκεν από τας αυλάς του ναού, περιπατώντας δια μέσου αυτών απαρατήρητος. Και εβάδιζεν έτσι, χωρίς να τον βλέπουν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 9

9,1 Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.
9,1 Και καθώς επερνούσεν ο Κυριος κάποιον δρόμον της πόλεως, είδε ένα τυφλόν εκ γενετής.
9,2 καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ῥαββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;
9,2 Και τον ηρώτησαν οι μαθηταί του, λέγοντες· "Διδάσκαλε, ποιός ημάρτησε, αυτός η οι γονείς του, δια να γεννηθή τυφλός; (Το πρώτο είναι αδύνατον, το δεύτερον είναι άδικον. Τοτε διατί εγεννήθη τυφλός;)"
9,3 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ᾿ ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.
9,3 Απήντησεν ο Ιησούς· "ούτε αυτός ημάρτησε ούτε οι γονείς του. Αλλά εγεννήθη τυφλός, δια να φανερωθούν, με την θαυματουργικήν θεραπείαν, τα έργα του Θεού.
9,4 ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νὺξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.
9,4 Εγώ πρέπει να εργάζωμαι τα έργα του Θεού, ο οποίος με έστειλεν στον κόσμον, έως ότου είναι ημέρα. Ερχεται η νύκτα δηλαδή η εκδημία από τον κόσμον αυτόν, κατά την οποίαν κανείς πλέον από τους ανθρώπους δεν ημπορεί να πραγματοποιή έργα.
9,5 ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

9,5 Εγώ, εφ' όσον ευρίσκομαι στον κόσμον, είμαι φως του κόσμου με την διδασκαλίαν μου, με τα θαύματά μου, με την ζωήν μου”.
9,6 ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ
9,6 Αφού δε είπε αυτά έπτυσε κάτω, έκαμε πηλόν και έβαλε τον πηλόν στους οφθαλμούς του τυφλού
9,7 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων.
9,7 και του είπε· “πήγαινε και νίψου εις την δεξαμενήν του Σιλωάμ”- αυτό το όνομα μεταφράζεται εις την ελληνικήν απεσταλμένος. Επήγε τότε εκείνος και ενίφθη και ήλθε στο σπίτι του βλέπων.
9,8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;
9,8 Οι γείτονες, λοιπόν, και όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήτο τυφλός, έλεγαν· “δεν είναι αυτός, που εκάθητο και εζητούσε ελεημοσύνην;”
9,9 ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμι.
9,9 Αλλοι έλεγαν ότι “αυτός είναι”. Αλλοι δε ότι “κάποιος άλλος , όμοιος με αυτόν είναι”. Εκείνος όμως έλεγεν ότι “εγώ είμαι, ο τέως τυφλός”.
9,10 ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεῴχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί;
9,10 Τοτε τον ερωτούσαν εκείνοι “πως ανοίχθησαν και εθεραπεύθηκαν τα μάτια σου;”
9,11 ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα.
9,11 Απεκρίθη εκείνος και είπεν· “ένας άνθρωπος, λεγόμενος Ιησούς, έκαμε πηλόν, μου άλειψε τους οφθαλμούς και μου είπε· Πηγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Επήγα, ενίφθηκα και απέκτησα το φως μου”.
9,12 εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα.
9,12 Του είπαν· “που είναι εκείνος;” Τους λέγει· “δεν ξέρω”.

9,13 Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τόν ποτε τυφλόν.
9,13 Οδηγούν τότε τον τέως τυφλόν προς τους Φαρισαίους.
9,14 ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.
9,14 Ητο δε Σαββατον, όταν ο Ιησούς έκαμε τον πηλόν και άνοιξε τα μάτια του τυφλού.
9,15 πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω.
9,15 Οι Φαρισαίοι τον ηρώτησαν και αυτοί πάλιν, πως απέκτησεν το φως του. Εκείνος δε τους είπεν· "ένας άνθρωπος έβαλε πηλόν επάνω εις τα μάτια μου και εγώ ενίφθηκα και τώρα βλέπω".
9,16 ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.
9,16 Ελεγαν, λοιπόν, μερικοί από τους Φαρισαίους· "αυτός ο άνθρωπος δεν είναι από τον Θεόν, διότι δεν τηρεί την αργίαν του Σαββάτου". Αλλοι έλεγαν· "πως είναι δυνατόν ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνη τέτοια καταπληκτικά θαύματα;" Διχογνωμία και διαίρεσις έγινε μεταξύ των.
9,17 λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν.
9,17 Λεγουν πάλιν στον τυφλόν· "συ τι λέγεις δια τον άνθρωπον αυτόν; Ζητούμεν την γνώμην σου, διότι τους ιδικούς σου οφθαλμούς άνοιξε". Εκείνος απήντησεν· "λέγω, ότι είναι προφήτης".
9,18 οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος
9,18 Δεν επίστευσαν οι Ιουδαίοι δι' αυτόν ότι ήτο τυφλός και εθεραπεύθη, έως ότου εκάλεσαν τους γονείς του
9,19 καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;
9,19 και τους ηρώτησαν, λέγοντες· "αυτός είναι ο υιός σας, δια τον οποίον σεις λέγετε ότι εγεννήθη τυφλός; Πως λοιπόν τώρα βλέπει;"

9,20 ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·
9,20 Απήντησαν δε οι γονείς αυτού και τους είπαν· “ξέρομεν καλά ότι αυτός είναι ο υιός μας και ότι εγεννήθη τυφλός.
9,21 πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει.
9,21 Πως όμως τώρα βλέπει δεν ξέρομεν, η ποιός του άνοιξε τα μάτια ημείς δεν γνωρίζομεν. Αυτός ηλικίαν έχει, ερωτήσατέ τον, και αυτός δια τον ευατόν του θα σας ομιλήση”. (Δεν υπερασπίζονται οι γονείς τον Χριστόν, τον οποίον άλωστε και δεν είχαν ιδεί, αλλ' ούτε και τον κατηγορούν. Αφίνουν τον υιόν των, καθό ενήλικον και αρκετά ικανόν να υπερασπισθή τον ευεργέτην του).
9,22 ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.
9,22 Ωμίλησαν δε έτσι οι γονείς του, διότι εφοβούντο τους Ιουδαίους· επειδή από καιρόν είχαν συμφωνήσει και αποφασίσει οι άρχοντες των Εβραίων να διωχθή και να μη γίνη δεκτός εις την συναγωγήν, όποιος θα ωμολογούσε ότι αυτός που κάνει τα θαύματα είναι ο Χριστός.
9,23 διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.
9,23 Δια τούτο και οι γονείς του τυφλού είπαν ότι “ο υιός μας ηλικίαν έχει, ερωτήσατέ τον”.
9,24 ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.
9,24 Εκάλεσαν τότε δευτέραν φοράν τον άνθρωπον, που ήτο τυφλός και του είπαν· “δόξασε τον Θεόν, ο οποίος σε εθεράπευσε, αλλά φυλάξου από τον άνθρωπον αυτόν, τον οποίον προηγουμένως ωνόμασες προφήτην. Ημείς που μελετώμεν το θέλημα του Θεού, γνωρίζομεν καλά και διαβεβαιώνομεν ότι αυτός ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός”.
9,25 ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω.

9,25 Απήντησε τότε εκείνος και τους είπε· “εάν είναι αμαρτωλός, δεν ηξεύρω, ένα μόνον ηξεύρω καλά· ότι ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω”.
9,26 εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;
9,26 Είπαν δε πάλιν εις αυτόν· “τι σου έκαμε; Πως σου εθεράπευσε τα μάτια;”
9,27 ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;
9,27 Απήντησεν εις αυτούς· “προ ολίγου σας είπα και δεν το επροσέξατε· διατί θέλετε πάλιν να ακούσετε τα ίδια; Μηπως και σεις θέλετε να γίνετε μαθηταί του;”
9,28 ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί.
9,28 Τον ύβρισαν τότε και με περιφρόνησιν του είπαν· “συ είσαι μαθητής εκείνου. Ημείς όμως είμεθα μαθηταί του Μωϋσέως.
9,29 ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν.
9,29 Ημείς οι μορφωμένοι και άρχοντες του λαού, ξέρομεν ότι στον Μωϋσέα ωμίλησεν ο Θεός. Αυτός δε μας είναι άγνωστος και δεν γνωρίζομεν από που είνα και από που έρχεται”.
9,30 ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.
9,30 Απήντησεν ο άνθρωπος και τους είπεν· “εδώ είναι το παράδοξον· ότι σεις δεν ξέρετε από που είναι, εάν είναι από τον Θεόν η όχι, και όμως μου άνοιξε τα μάτια να βλέπω.
9,31 οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ᾿ ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.
9,31 Ξερομε δε όλοι πολύ καλά, ότι ο Θεός αμαρτωλούς δεν ακούει, αλλά αν κανείς είναι θεοσεβής και το θέλημα του Θεού πράττη αυτόν ο Θεός ακούει.
9,32 ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.
9,32 Από τότε δε που υπάρχει ο κόσμος έως σήμερα δεν έχει ακουσθή ποτέ ότι εθεράπευσε κάποιος άνθρωπος τους οφθαλμούς

τυφλού εκ γενετής.
9,33 εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.
9,33 Εάν αυτός δεν ήτο σταλμένος από τον Θεόν, δεν θα ημπορούσε να κάνη ούτε το παραμικρόν θαύμα”.
9,34 ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.
9,34 Γεμάτοι αγανάκτησιν εκείνοι του απήντησαν· “εκ γενετής συ είσαι ζυμωμένος ολόκληρος με τας αμαρτίας και συ τολμάς να διδάσκης ημάς;” Και τον έβγαλαν έξω από τον τόπον της συνεδριάσεώς των.
9,35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;
9,35 Ηκουσεν ο Ιησούς ότι τον έβγαλαν έξω και όταν τον ευρήκε, του είπε· “συ παρ' όλα όσα λέγουν οι άρχοντες των Εβραίων, πιστεύεις στον Υιόν του Θεού;”
9,36 ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;
9,36 Απήντησεν εκείνος και είπεν· “και ποιός είναι, Κυριε, δια πιστεύσω εις αυτόν;”
9,37 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.
9,37 Του είπε δε ο Ιησούς· “και τον είδες και αυτός που ομιλεί μαζή σου εκείνος είναι”.
9,38 ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.
9,38 Αυτός δε, φωτισθείς από χάριν Θεού, είπε· “πιστεύω με όλην μου την ψυχήν, Κυριε”· και επροσκύνησε αυτόν ως απεσταλμένος πράγματι από τον Θεόν.
9,39 καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.
9,39 Είπε τότε ο Ιησούς· “εγώ ήλθα στον κόσμον αυτόν, δια να γίνη κρίσις και διάκρισις μεταξύ των ανθρώπων, να ξεχωρίσουν οι αγαθοί από τους κακούς. Και έτσι αυτοί που θεωρούνται από τους γραμματείς και Φαρισαίους ότι είναι βυθισμένοι στο σκοτάδι της αγνοίας, ότι είναι τυφλοί και δεν βλέπουν, θα ίδουν το φως της αληθείας. Και εκείνοι που θεωρούν τον εαυτόν των φωτισμένον, θα καταντήσουν ένεκα της υψηλοφροσύνης των τυφλοί πνευματικώς”.

9,40 καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοί ἐσμεν;
9,40 Και ήκουσαν αυτά μερικοί από τους Φαρισαίους, που έτυχε να βρίσκονται κοντά του, και του είπαν· "μήπως είμεθα και ημείς τυφλοί πνευματικώς;"
9,41 εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.
9,41 Τους είπε δε ο Ιησούς· "εάν ήσαστε τυφλοί και δεν εγνωρίζατε τας Γραφάς, δεν θα είχατε αμαρτίαν. Τωρα όμως λέγετε ότι· Γνωρίζομεν τας Γραφάς και βλέπομεν. Δια τούτο η αμαρτία σας μένει ασυγχώρητος, επειδή γίνεται με επίγνωσιν".

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 10

10,1 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής·
10,1 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που δεν εισέρχεται εις την μάντραν των προβάτων από την θύραν, αλλά ανεβαίνει και πηδά, δια να μη τον αντιληφθούν, από άλλο μέρος, είναι κλέπτης και ληστής". (Εκείνος που γίνεται ποιμήν των λογικών προβάτων αναξίως και παρανόμως, είναι ιερόσυλος εκμεταλλευτής και των πιστών και της Εκκλησίας).
10,2 ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων.
10,2 Εκείνος όμως, που εισέρχεται φανερά από την θύραν, είναι ο πραγματικός ποιμήν των προβάτων.
10,3 τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ᾿ ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά.
10,3 Εις αυτόν ο θυρωρός ανοίγει την θύραν, και τα πρόβατα ακούουν και γνωρίζουν την φωνήν του, και αυτός καλεί τα πρόβατα το καθένα με το όνομά του, και τα βγάζει δια την βοσκήν.
10,4 καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ·
10,4 Και όταν βγάλη τα πρόβατά του από την μάνδραν, πηγαίνει εμπρός από αυτά και τα πρόβατα τον ακολουθούν, διότι γνωρίζουν

την φωνήν του.
10,5 ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ᾿ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.
10,5 Ξενον όμως δεν θα τον ακολουθήσουν, αλλά θα φύγουν από αυτόν, διότι δεν αναγνωρίζουν την φωνήν των ξένων. Εμέ, τον πραγματικόν και στοργικόν ποιμένα, με γνωρίζουν, με αναγνωρίζουν και με ακολουθούν τα πρόβατα. (Τους ψευδείς και ιδιοτελείς ποιμένας δεν έχουν την διάθεσιν και δεν θέλουν να τους ακολουθήσουν, διότι δεν τους αναγνωρίζουν ποιμένας των)".
10,6 Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς.
10,6 Αυτήν την παραβολήν τους είπεν ο Ιησούς. Εκείνοι όμως δεν εκατάλαβαν, τι εσήμαιναν αυτά που τους έλεγε.
10,7 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων.
10,7 Δια τούτο και πάλιν είπε προς αυτούς ο Ιησούς· "αληθινά και ειλικρινά σας λέγω, ότι εγώ είμαι η θύρα, από την οποίαν τα πρόβατα μπαίνουν εις την μάνδρα, δια να εύρουν ασφάλειαν και από την οποίαν βγαίνουν δια την βοσκήν.
10,8 πάντες ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί· ἀλλ᾿ οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα.
10,8 Ολοι όσοι ήλθαν πριν από εμέ, χωρίς κανείς να τους αναθέση την ποίμανσιν των προβάτων, αλλά αυθαιρέτως μόνοι των επήραν το αξίωμα, αυτοί ήσαν κλέπται και λησταί. Τα πρόβατα όμως δεν τους ήκουσαν και ούτε τους ακολούθησαν.
10,9 ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι᾿ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει.
10,9 Εγώ είμαι η θύρα. Δι' εμού εάν κανείς εισέλθη, θα σωθή. Και θα εισέλθη εις την μάνδραν, δια να εύρη ασφάλειαν και ανάπαυσιν, και θα βγη, όταν είναι καιρός βοσκής και θα εύρη τροφήν.
10,10 ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν.
10,10 Ο κλέπτης δεν έρχεται, ει μη μόνον δια να κλέψη και να σφάξη και να καταστρέψη. Τετοιοι ήσαν οι κακοί ποιμένες του Ισραήλ. Εγώ όμως ήλθα, δια να έχουν τα πρόβατα ζωήν, δια να έχουν με το παραπάνω την τροφήν των και κάθε τι καλόν και χρήσιμον.

10,11 ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων·
10,11 Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός και πονετικός. Ο ποιμήν ο καλός και την ζωήν του ακόμα θυσιάζει δια να προφυλάξη τα πρόβατα από κάθε κίνδυνον.
10,12 ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμήν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.
10,12 Ο μισθωτός δε βοσκός, που δεν είναι ιδικά του τα πρόβατα και τα βόσκει μόνον και μόνον δια τον μισθόν του, βλέπει τον λύκον να έρχεται και αφίνει τα πρόβατα και φεύγει. Και τότε ανενόχλητος ο λύκος αρπάζει, κατασπαράσσει και διασκορπίζει τα πρόβατα. (Οι ανάξιοι πνευματικοί ποιμένες, που έχουν το έργον των μόνον και μόνον ως προσδοφόρον επάγγελμα, δεν ενδιαφέρονται να προφυλάξουν τα λογικά πρόβατα από τον διάβολον και τα όργανά του).
10,13 ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.
10,13 Ο μισθωτός βοσκός φεύγει, ακριβώς διότι είναι μισθωτός και δεν έχει καμμίαν διάθεσιν να εκθέση εις κίνδυνον την ζωήν του δια τα πρόβατα, διότι δεν ενδιαφέρεται δι' αυτά, παρά μόνον δια τον μισθόν του.
10,14 ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν,
10,14 Εγώ είμαι ο καλός ποιμήν και γνωρίζω τα ιδικά μου πρόβατα και γνωρίζομαι από τα ιδικά μου.
10,15 καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα, καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.
10,15 Οπως με γνωρίζει και με αγαπά ο Πατήρ και εγώ επίσης γνωρίζω και αγαπώ τον Πατέρα, έτσι γνωρίζω και γνωρίζομαι από τα πρόβατα, έτσι αγαπώ και αγαπώμαι από τα πρόβατα, δια τούτο και παραδίδω την ψυχήν μου εις θάνατον χάριν των προβάτων.
10,16 καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

10,16 Εχω και άλλα πρόβατα, τα οποία δεν είναι από αυτήν την μάνδραν, δεν ανήκουν στο έθνος των Εβραίων. Και εκείνα πρέπει εγώ να τα οδηγήσω και να τα ποιμάνω μαζή με τα άλλα ως καλός ποιμήν. Και εκείνα θα με γνωρίσουν και όταν τα καλώ θα ακούσουν την φωνήν μου, όπως και τα άλλα· και θα γίνη έτσι μία ποίμνη, η Εκκλησία, και ένας ποιμήν, ο Χριστός.
10,17 διὰ τοῦτο ὁ πατήρ με ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν.
10,17 Δια τούτο ο Πατήρ μου με αγαπά, διότι εγώ θυσιάζω την ζωήν μου προς χάριν των προβάτων, δια να την πάρω και πάλιν με την ανάστασίν μου και να είμαι ο αιώνιος ποιμήν και αρχιερεύς.
10,18 οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου.
10,18 Κανείς δεν έχει την δύναμιν να μου αφαιρέση την ζωήν. Αλλά εγώ από τον ευατόν μου και την θέλησίν μου θυσιάζω αυτήν. Εχω εξουσίαν να δώσω την ζωήν μου, και έχω εξουσίαν να την πάρω πάλιν. Αυτήν την εντολήν και την εξουσίαν έχω λάβει και ως άνθρωπος από τον Πατέρα μου”.
10,19 Σχίσμα οὖν πάλιν ἐγένετο ἐν τοῖς Ἰουδαίοις διὰ τοὺς λόγους τούτους.
10,19 Υστερα, λοιπόν, από τους λόγους αυτούς του Κυρίου έγινεν αντιγνωμία και διαίρεσις μεταξύ των Ιουδαίων.
10,20 ἔλεγον δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν· δαιμόνιον ἔχει καὶ μαίνεται· τί αὐτοῦ ἀκούετε;
10,20 Πολλοί από αυτούς έλεγαν· “έχει δαιμόνιον, ένεκα του οποίου είναι εκτός του ευατού του και παραλογίζεται. Τι τον ακούετε;”
10,21 ἄλλοι ἔλεγον· ταῦτα τὰ ῥήματα οὐκ ἔστι δαιμονιζομένου· μὴ δαιμόνιον δύναται τυφλῶν ὀφθαλμοὺς ἀνοίγειν;
10,21 Αλλοι έλεγον· “αυτά τα λόγια δεν είναι λόγια δαιμονιζομένου. Επειτα ημείς τον βλέπομεν να κάνη και θαύματα· μήπως το δαιμόνιον ημπορεί να ανοίγη μάτια τυφλών;”
10,22 Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ χειμὼν ἦν·
10,22 Εγινε δε αργότερα εις τα Ιεροσόλυμα η εορτή των εγκαινίων και ήτο χειμών, δηλαδή περί τα μέσα Δεκεμβρίου.
10,23 καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος.

10,23 Και περιπατούσε ο Ιησούς μέσα εις την αυλήν του Σολομώντος.
10,24 ἐκύκλωσαν οὖν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἔλεγον αὐτῷ· ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, εἰπὲ ἡμῖν παῤῥησίᾳ.
10,24 Τον περιεκύκλωσαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι και έλεγαν εις αυτόν· “έως πότε θα κρατής την ψυχήν μας μετέωρον; Εως πότε θα μας κρατής εις απορίαν και αγωνίαν; Εάν συ είσαι πράγματι ο Χριστός που περιμένομεν, πες μας το καθαρά και φανερά”.
10,25 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πιστεύετε· τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, ταῦτα μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ·
10,25 Απήντησε εις αυτούς ο Χριστός· “σας το είπα και δεν πιστεύετε. Αλλά και τίποτε αν δεν σας είχα πη, τα έργα, τα οποία εγώ κάνω εν ονόματι του Πατρός μου, αυτά μαρτυρούν δι' εμέ και αποδεικνύουν ότι είμαι ο Χριστός.
10,26 ἀλλ᾽ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε· οὐ γάρ ἐστε ἐκ τῶν προβάτων τῶν ἐμῶν, καθὼς εἶπον ὑμῖν.
10,26 Αλλά σεις δεν πιστεύετε ούτε εις τα λόγια μου ούτε εις τα έργα μου. Και τούτο, διότι λόγω της κακής σας διαθέσεως και της αμαρτωλής καταστάσεώς σας, δεν ανήκετε εις τα πρόβατά μου όπως σας είχα πη.
10,27 τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ τῆς φωνῆς μου ἀκούει, κἀγὼ γινώσκω αὐτά, καὶ ἀκολουθοῦσί μοι,
10,27 Τα δικά μου πρόβατα ακούουν με χαράν και με υποταγήν την φωνήν μου και εγώ τα γνωρίζω ότι είναι δικά μου και με ακολουθούν.
10,28 κἀγὼ ζωὴν αἰώνιον δίδωμι αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ ἀπόλωνται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐχ ἁρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς χειρός μου.
10,28 Και εγώ ανταμείβων την υπακοήν των, τους δίδω την αιωνίαν ζωήν και δεν θα χαθούν ποτέ και κανείς δεν θα τα αρπάξη από τα χέρια μου.
10,29 ὁ πατήρ μου, ὃς δέδωκέ μοι, μείζων πάντων ἐστί, καὶ οὐδεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρός μου.
10,29 Ο Πατήρ μου, ο οποίος μου έχει δώσει τα πρόβατα είναι ανώτερος και ισχυρότερος από όλους, είναι ο παντοδύναμος Θεός. Και κανείς, ούτε αι λεγεώνες των πονηρών πνευμάτων, δεν ημπορούν να αρπάξουν τα πρόβατα από το χέρι του.

10,30 ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν ἐσμεν.
10,30 Με την ιδίαν δύναμιν και εξουσίαν και αγάπην ποιμαίνω και εγώ και κρατώ τα πρόβατα, διότι εγώ και ο Πατήρ είμεθα ένα, έχομεν την αυτήν φύσιν και ουσίαν, τα ίδια άπειρα ιδιώματα”.
10,31 Ἐβάστασαν οὖν πάλιν λίθους οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν.
10,31 Οταν οι Ιουδαίοι τον άκουσαν να λέγη ότι είνα ένα με τον Θεόν, επήραν πάλιν λιθάρια, δια να τον λιθοβολήσουν.
10,32 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρός μου· διὰ ποῖον αὐτῶν ἔργον λιθάζετέ με;
10,32 Απήντησε τότε εις αυτούς ο Ιησούς· “πολλά καλά έργα έδειξα και έκανα εις εσάς που προέρχονται από τον Πατέρα. Δια ποίον από όλα είσθε έτοιμοι να με λιθοβολήσετε;”
10,33 ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν.
10,33 Απήντησαν εις αυτόν οι Ιουδαίοι, λέγοντες· “δεν σε λιθοβολούμεν δια καλόν έργον, αλλά δια την φοβεράν βλασφημίαν που είπες, διότι ενώ συ είσαι άνθρωπος, κάνστον εαυτόν σου Θεόν και λέγεις ότι είσαι ένα με τον Θεόν”.
10,34 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οὐκ ἔστι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ ὑμῶν, ἐγὼ εἶπα, θεοί ἐστε;
10,34 Τους απήντησεν ο Ιησούς· “στον νόμον σας, εκεί που ομιλεί ο Θεός προς τους δικαστάς, δεν είναι γραμμένον· Εγώ είπα, είσθε θεοί;
10,35 εἰ ἐκείνους εἶπε θεούς, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, καὶ οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή,
10,35 Εάν η Γραφή ωνόμασε θεούς τους δικαστάς εκείνους, τους οποίους εκάλεσε εις αυτό το έργον ο Θεός-και δεν είναι δυνατόν να καταλυθή η Γραφή-
10,36 ὃν ὁ πατὴρ ἡγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε ὅτι βλασφημεῖς, ὅτι εἶπον, υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμι;
10,36 εις εκείνον, τον οποίον ο Πατήρ καθιέρωσε δια το μέγα έργον του Μεσσίου και τον έστειλε στον κόσμον, σεις λέγετε ότι βλασφημείς, επειδή είπα ότι είμαι Υιός του Θεού;
10,37 εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ πατρός μου, μὴ πιστεύετέ μοι·

10,37 Εάν δεν κάνω τα υπερφυσικά έργα, τα οποία είναι έργα του Πατρός μου, τότε μη πιστεύετε εις εμέ.
10,38 εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ πιστεύητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πατὴρ κἀγὼ ἐν αὐτῷ.
10,38 Εφ' όσον όμως κάνω τα έργα του Πατρός μου, πιστεύσατε εις αυτά τα έργα και τότε θα εννοήσετε καλά και θα πιστεύσετε εις εμέ και θα βεβαιωθήτε, ότι εγώ ζω και υπάρχω εν τω Πατρί, όπως και ο Πατήρ ζη και υπάρχει εν εμοί".
10,39 Ἐζήτουν οὖν πάλιν πιάσαι αὐτόν· καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.
10,39 Εζητούσαν και πάλιν οι Ιουδαίοι να τον πιάσουν, αλλά αυτός έφυγεν ανάμεσα από τα χέρια των.
10,40 Καὶ ἀπῆλθε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.
10,40 Και ανεχώρησε πάλιν πέρα από τον Ιορδάνην, εις τόπον, όπου κατ' αρχάς εβάπτιζεν ο Ιωάννης και έμεινεν εκεί.
10,41 καὶ πολλοὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγον ὅτι Ἰωάννης μὲν σημεῖον ἐποίησεν οὐδέν, πάντα δὲ ὅσα εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου, ἀληθῆ ἦν.
10,41 Και πολλοί ήλθαν προς αυτόν και έλεγαν μεταξύ των ότι ο Ιωάννης δεν έκαμε κανένα θαύμα, όλα δε όσα ο Ιωάννης είπε δι' αυτόν απεδείχθησαν αληθινά.
10,42 καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐκεῖ εἰς αὐτόν.
10,42 Και πολλοί επίστευσαν εις αυτόν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 11

11,1 Ἦν δέ τις ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.
11,1 Ητο δε κάποιος ασθενής, ονόματι Λαζαρος, από την Βηθανίαν, από το χωρίον της Μαρίας και Μαρθας της αδελφής της.
11,2 ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρῳ καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξὶν αὐτῆς, ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει.
11,2 Η δε Μαρία ήτο εκείνη, που άλειψε τον Κυριον, ολίγας ημέρας προ της σταυρώσεως, με μύρον και εσπόγγισε τα πόδια του με τα

μαλλιά της. Αυτής λοιπόν ο αδελφός Λαζαρος ήτο ασθενής.
11,3 ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν λέγουσαι· Κύριε, ἴδε ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ.
11,3 Εστειλαν τότε αι δύο αδελφαί προς τον Ιησούν ανθρώπους να τον ειδοποιήσουν, οι οποίοι του είπαν εκ μέρους των· “Κυριε, ιδού αυτός, τον οποίον τόσον πολύ αγαπάς, είναι ασθενής”.
11,4 ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ᾿ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι᾿ αὐτῆς.
11,4 Οταν όμως ήκουσεν ο Ιησούς τούτο, είπεν· “αυτή η ασθένεια δεν είναι για θάνατο, αλλά δια να φανή η δόξα του Θεού και να δοξασθή ο Υιός του Θεού με την ασθένειαν αυτήν, διότι θα δοθή ευκαιρία άλλο μεγάλο θαύμα να πραγματοποιηθή”.
11,5 ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.
11,5 Ο δε Ιησούς αγαπούσε πολύ ολόκληρον αυτήν την οικογένειαν, δηλαδή την Μαρθαν και την αδελφήν της και τον Λαζαρον.
11,6 ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας·
11,6 Οταν, λοιπόν, ήκουσεν ότι ο Λαζαρος ασθενεί, τότε μεν έμεινεν στον τόπον, όπου ευρίσκετο, δύο ακόμη ημέρας.
11,7 ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.
11,7 Επειτα, αφού επέρασε και αυτό το χρονικόν διάστημα, λέγει στους μαθητάς του· “ας πάμε πάλιν εις την Ιουδαίαν”.
11,8 λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· ῥαββί, νῦν ἐζήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;
11,8 Οι μαθηταί όμως του είπαν· “Διδάσκαλε, τώρα προ ολίγου εζητούσαν οι Ιουδαίοι να σε λιθοβολήσουν και συ πηγαίνεις πάλιν εκεί;”
11,9 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς ἡμέρας; ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει·
11,9 Απήντησεν ο Ιησούς· “δώδεκα δεν είναι αι ώραι της ημέρας; Οποιος περιπατεί κατά το διάστημα της ημέρας, δεν σκοντάπτει, διότι βλέπει με το φως του κόσμου τούτου. (Η ημέρα της ζωής μου

εξακολουθεί ακόμη και εγώ προχωρώ στο έργον μου με βεβαιότητα και ασφάλειαν).
11,10 ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.
11,10 Εάν όμως κανείς περιπατή κατά την νύκτα, σκοντάπτει, διότι δεν υπάρχει εις αυτόν φως να τον φωτίζη. (Εις το σκοτάδι της αγνοίας και της πλάνης βαδίζουν όλοι όσοι επιμένουν εις την απιστίαν των και δεν θέλουν να δεχθούν το φως, που εγώ τους προσφέρω)".
11,11 ταῦτα εἶπε, καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν.
11,11 Αυτά είπε και έπειτα τους λέγει· "ο Λαζαρος, ο φίλος μας, έχει κοιμηθή· αλλά εγώ πηγαίνω να τον εξυπνήσω".
11,12 εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται, σωθήσεται.
11,12 Οι μαθηταί, επειδή ενόμισαν ότι πρόκειται περί φυσικού ύπνου, του είπαν· "Κυριε, εάν έχη κοιμηθή, αυτό είναι δείγμα ότι πηγαίνει καλύτερα και θα σωθή από την ασθένειάν του".
11,13 εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει.
11,13 Ο Ιησούς όμως ωμιλούσε δια τον θάνατον του Λαζάρου. Αλλ' έκείνοι ενόμισαν ότι ομιλεί περί του φυσικού ύπνου.
11,14 τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παῤῥησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανε,
11,14 Τοτε, λοιπόν, τους είπε ο Ιησούς καθαρά· "ο Λαζαρος απέθανε.
11,15 καὶ χαίρω δι᾿ ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ᾿ ἄγωμεν πρὸς αὐτόν.
11,15 Και χαίρω για σας, διότι αυτό το γεγονός θα σας κάμη να πιστεύσετε περισσότερον. Χαίρω διότι δεν ήμουν εκεί κατά την διάρκειαν της ασθενείας του, δια να του δώσω την υγείαν, αλλά πηγαίνω τώρα που είναι νεκρός, δια να τον αναστήσω και να ίδετε έτσι και σεις ένα άλλο μεγάλο θαύμα. Αλλά ας πάμε προς αυτόν".
11,16 εἶπεν οὖν Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος τοῖς συμμαθηταῖς· ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ᾿ αὐτοῦ.
11,16 Τοτε, λοιπόν, ο Θωμάς-ο οποίος εις την ελληνικήν λέγεται Διδυμος-είπεν στους συμμαθητάς του· "ας πάμε και ημείς εκεί όπου περιμένουν οι εχθροί του να τον φονεύσουν, δια να πεθάνωμε μαζή του".

11,17 Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.
11,17 Οταν, λοιπόν, ήλθεν ο Ιησούς, ευρήκε τον Λαζαρον να έχη τέσσαρας πλέον ημέρας μέσα στον τάφον.
11,18 ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε,
11,18 Η δε Βηθανία ευρίσκετο κοντά εις τα Ιεροσόλυμα, τρία περίπου χιλιόμετρα.
11,19 καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν ἵνα παραμυθήσωνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν.
11,19 Και πολλοί από τους Ιουδαίους είχαν έλθει προς τας αδελφάς, Μαρθαν και Μαρίαν, που τας εσυντρόφευαν κατά τας ημέρας εκείνας και άλλοι, δια να τας παρηγορήσουν δια τον θάνατον του αδελφού των.
11,20 ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.
11,20 Η Μαρθα λοιπόν μόλις άκουσε, ότι έρχεται ο Ιησούς, έτρεξε αμέσως να τον συναντήση. Η δε Μαρία έμενεν στο σπίτι.
11,21 εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει.
11,21 Είπε, λοιπόν, η Μαρθα προς τον Ιησούν· “Κυριε, εάν ήσουνα εδώ, δεν θα επέθαινεν ο αδελφός μου.
11,22 ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεόν, δώσει σοι ὁ Θεός.
11,22 Αλλά και τώρα, ξέρω ότι όσα και αν ζητήσης από τον Θεόν, θα σου τα δώση ο Θεός”.
11,23 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.
11,23 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· “θα αναστηθή ο αδελφός σου”.
11,24 λέγει αὐτῷ Μάρθα· οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
11,24 Είπε τότε εις αυτόν η Μαρθα· “ξέρω ότι θα αναστηθή κατά την γενικήν ανάστασιν, κατά την μεγάλην εκείνην και επίσημον ημέραν”.
11,25 εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή.
11,25 Της είπεν ο Ιησούς· “εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωη.

11,26 ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. πιστεύεις τοῦτο;
11,26 Εκείνος που πιστεύει εις εμέ, και αν πεθάνη σωματικώς, θα ζήση πνευματικώς εις την μακαρίαν ζωήν, θα λάβη δε αναστημένον, άφθαρτον και αιώνιον το σώμα του. Και καθένας που ζη εις την παρούσαν ζωήν και πιστεύει εις εμέ, δεν θα πεθάνη ποτέ, αλλά θα ζη πνευματικώς στον αιώνα, ο δε σωματικός του θάνατος θα είναι η γέφυρα, που θα τον μεταφέρη εις την αιωνιότητα. Πιστεύς τούτο;”
11,27 λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.
11,27 Είπε εις αυτόν η Μαρθα· “ναι, Κυριε, εγώ έχω πιστεύσει ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο οποίος σύμφωνα με τας προφητείας θα ήρχετο στον κόσμον, δια να σώση τον κόσμον. Δι' αυτό και πιστεύω όλα όσα λέγεις”.
11,28 καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρᾳ εἰποῦσα· ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε.
11,28 Και αφού είπεν αυτά έφυγε, εκάλεσε την αδελφήν της και της είπε κρυφά· “ο Διδάσκαλος είναι εδώ και σε φωνάζει”.
11,29 ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.
11,29 Εκείνη μόλις ήκουσε, αμέσως σηκώνεται και έρχεται εις συνάντησίν του.
11,30 οὔπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην, ἀλλ᾿ ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.
11,30 Ο δε Ιησούς δεν είχεν εισέλθει άκομα στο χωρίον, αλλά έμεινε στον τόπον, όπου τον είχε προϋπαντήσει η Μαρθα.
11,31 οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ᾿ αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτήν, ἰδόντες τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ.
11,31 Οι Ιουδαίοι, λοιπόν, που ήσαν μαζή της στο σπίτι και την παρηγορούσαν, όταν είδαν την Μαρίαν ότι εσηκώθη γρήγορα και εβγήκε έξω, την ηκολούθησαν λέγοντες ότι πηγαίνει στο μνημείον, δια να κλάψη εκεί τον αδελφόν της.
11,32 ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν ἔπεσε αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός.

11,32 Η Μαρία όμως αμέσως μόλις ήρθε στον τόπον, όπου ευρίσκετο ο Ιησούς, όταν τον είδε, έπεσεν εις τα πόδια του και του έλεγε “Κυριε, εάν ήσουνα εδώ, δεν θα μου επέθαινε ο αδελφός”.
11,33 Ἰησοῦς οὖν ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν,
11,33 Ο Ιησούς όταν είδε αυτήν να κλαίη και τους Ιουδαίους, που είχαν έλθει μαζή της, να κλαίουν επίσης, επεβλήθη με μεγάλην δύναμιν επί του εσωτερικού του, δια να κρατήση την συγκίνησιν, η οποία τον επλημμύριζε
11,34 καὶ εἶπε· ποῦ τεθείκατε αὐτόν;
11,34 και είπε με φωνήν ήρεμον· “που τον έχετε βάλει;”
11,35 λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε. ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.
11,35 Και εκείνοι του λέγουν· “Κυριε, έλα να ιδής”. Και καθώς επήγαιναν, εδάκρυσεν ο Ιησούς από συμπάθειαν δια τον βαθύν πόνον των δύο αδελφών.
11,36 ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν·
11,36 Οι Ιουδαίοι, όταν είδαν τα δάκρυα αυτά έλεγαν· “για κύτταξε, πόσον πολύ τον αγαπούσε!”
11,37 τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· οὐκ ἠδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ;
11,37 Μερικοί δε από αυτούς είπαν· “αυτός που ήνοιξε τα μάτια του εκ γενετής τυφλού, δεν ημπορούσε να κάμη κάτι ενωρίτερα, δια να μη αποθάνη και αυτός; Διατί και εδώ δεν έκανε θαύμα, θεραπεύων την ασθένειαν του φίλου του; Εξαντλήθηκε η δύναμίς του;”
11,38 Ἰησοῦς οὖν, πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ᾽ αὐτῷ.
11,38 Ο Ιησούς, λοιπόν, επιβαλλόμενος συνεχώς επί του εαυτού του, δια να μη εκδηλωθή η συγκίνησίς του, έρχεται στο μνημείον. Αυτό δε ήτο ένα σπήλαιον και εις την είσοδόν του είχε τοποθετηθή ένας βαρύς λίθος.
11,39 λέγει ὁ Ἰησοῦς· ἄρατε τὸν λίθον. λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι.
11,39 Λεγει ο Ιησούς· “σηκώστε τον λίθον αυτόν”. Του λέγει η αδελφή του νεκρού, η Μαρθα· “Κυριε, μυρίζει πλέον, διότι είναι τέσσαρες ημέρες αποθαμένος”.

11,40 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;
11,40 Της λέγει ο Ιησούς· "δεν σου είπα ότι εάν πιστεύσης, θα ίδης την δόξαν και το μεγαλείον του Θεού, όπως αυτά φαίνονται εις τα μεγάλα θαύματα που κάνω;"
11,41 ἦραν οὖν τὸν λίθον οὗ ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ εἶπε· πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.
11,41 Επήραν, λοιπόν, τον λίθον από την είσοδον του σπηλαίου, όπου είχε τεθή ο πεθαμένος. Ο δε Ιησούς εσήκωσε τα μάτια του επάνω και είπε· "Πατερ μου, σ' ευχαριστώ, διότι με ήκουσες και θα γίνη και τούτο το θαύμα.
11,42 ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.
11,42 Εγώ εγνώριζα πολύ καλά ότι πάντοτε με ακούεις, αλλά είπα αυτό, δια να ακούση ο λαός που στέκεται εδώ γύρω και να πιστέψουν ότι συ με έχεις στείλει".
11,43 καὶ ταῦτα εἰπὼν φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.
11,43 Και αφού είπεν αυτά εφώναξε με μεγάλην φωνήν· "Λαζαρε έβγα έξω".
11,44 καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· λύσατε αὐτὸν καὶ ἄφετε ὑπάγειν.
11,44 Και αμέσως εβγήκεν ο πεθαμένος. Είχε δε τα πόδια και τα χέρια τυλιγμένα με λωρίδες από σεντόνι και το πρόσωπον τυλιγμένο με ένα ειδός πετσέτας, όπως εσυνήθιζαν να σαβανώνουν τότε οι Εβραίοι τους νεκρούς των. Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· "λύστε τον και αφήστε τον μόνον, χωρίς κανείς να τον βοηθήση, δια να υπάγη στο σπίτι".
11,45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.
11,45 Πολλοί τότε από τους Ιουδαίους, που είχαν έλθει να επισκεφθούν και παρηγορήσουν την Μαρίαν, όταν είδαν τα μεγάλα εκείνα θαύματα, που έκαμεν ο Ιησούς, επίστευσαν εις αυτόν.

11,46 τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους καὶ εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς.
11,46 Μερικοί όμως άλλοι από αυτούς, μοχθηροί και άπιστοι, επήγαν στους Φαρισαίους και τους εγνωστοποίησαν όλα όσα έκαμεν εκεί ο Ιησούς.
11,47 συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον καὶ ἔλεγον· τί ποιοῦμεν, ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ;
11,47 Τοτε, λοιπόν, οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εκάλεσαν εις συνεδρίασιν τα μέλη του συνεδρίου και έλεγαν· "τι κάνομεν τώρα; Πολλοί θα πιστεύσουν εις αυτόν, διότι ο άνθρωπος αυτός κάνει πολλά θαύματα.
11,48 ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν, καὶ ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος.
11,48 Εάν τον αφήσωμεν έτσι ελεύθερον, θα εξακολουθή να κάνη θαύματα και όλοι οι Ιουδαίοι θα πιστεύσουν ότι είναι ο Μεσσίας και ο βασιλεύς των. Είναι δε βέβαιον, ότι θα παρασυθούν εις επανάστασιν και τότε οι Ρωμαίοι θα έλθουν εναντίον μας και θα καταλάβουν και την Ιερουσαλήμ και όλον το έθνος μας και θα μας υποδουλώσουν πλήρως εις την εξουσίαν των".
11,49 εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν,
11,49 Ενας δε από αυτούς, Καϊάφας ονόματι, που ήτο αρχιερεύς κατά το ιστορικόν εκείνο έτος, τους είπε· "σεις δεν ξέρετε τίποτε
11,50 οὐδὲ διαλογίζεσθε ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.
11,50 ούτε και συλλογίζεσθε ότι μας συμφέρει να θανατωθή ένας άνθρωπος δια τον λαόν και να μη χαθή ολόκληρον το έθνος".
11,51 τοῦτο δὲ ἀφ᾿ ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν, ἀλλὰ ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους,
11,51 Και είπε τούτο, αυτήν την αλήθειαν, όχι από τον ευατόν του, αλλά επειδή ήτο αρχιερεύς κατά το έτος εκείνο, επροφήτευσε, χωρίς να το καταλάβη, ότι έμελλε πράγματι ο Ιησούς, σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού, να αποθάνη δια την σωτηρίαν του έθνους.

11,52 καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν.
11,52 Και όχι μόνον δια την σωτηρίαν του Ιουδαϊκού έθνους, αλλά και δια να συναθροίση εις μίαν ποίμνην όλους τους διασκορπισμένους εις την οικουμένην καλοπροαιρέτους εθνικούς, οι οποίοι με την πίστιν εις αυτόν θα εγίνοντο τέκνα του Θεού.
11,53 ἀπ᾽ ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν.
11,53 Υστερα, λοιπόν, από την ημέραν εκείνην, που είπε αυτά τα λόγια ο Καϊάφας, επήραν πλέον οριστικήν την απόφασιν τα μέλη του συνεδρίου να τον θανατώσουν.
11,54 Ἰησοῦς οὖν οὐκέτι παῤῥησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς τῆς ἐρήμου, εἰς Ἐφραὶμ λεγομένην πόλιν, κἀκεῖ διέτριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
11,54 Δια τούτο και ο Ιησούς δεν επεριπατούσε πλέον φανερά μεταξύ των Ιουδαίων, αλλά ανεχώρησεν από εκεί και ήλθεν εις μίαν περιοχήν πλησίον της ερήμου και συγκεκριμένα εις μίαν πόλιν, που ελέγετο Εφραίμ. Και εκεί έμενε με τους μαθητάς του.
11,55 ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς χώρας πρὸ τοῦ πάσχα ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτούς.
11,55 Επλησίαζε δε το πάσχα των Ιουδαίων και πολλοί από τα διάφορα μέρη της Παλαιστίνης ανέβηκαν εις τα Ιεροσόλυμα, δια να εξαγνισθούν και καθαρισθούν από τον μολυσμόν της αμαρτίας προ του πάσχα, με διαφόρους τελετάς και θυσίας, όπως εσυνήθιζαν.
11,56 ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγον μετ᾽ ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· τί δοκεῖ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;
11,56 Αναζητούσαν, λοιπόν, τον Ιησούν και έλεγαν μεταξύ των καθώς εσύχναζαν και εστέκοντο εις τας αυλάς του ναού· "τι νομίζετε; Ταχα δεν θα έλθη εις την εορτήν;"
11,57 δεδώκεισαν δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐντολὴν ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν.
11,57 Είχαν δε δώσει εντολήν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι, εάν κανείς μάθη που είναι ο Ιησούς, να το καταστήση γνωστόν εις αυτούς, δια να τον συλλάβουν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 12

12,1 Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.
12,1 Ο δε Ιησούς, εξ ημέρας προ του πάσχα ήλθεν εις την Βηθανίαν, όπου ήτο ο Λαζαρος, ο οποίος είχε πεθάνει και τον οποίον είχε αναστήσει εκ νεκρών.
12,2 ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ.
12,2 Παρέθεσαν, λοιπόν, εις αυτόν δείπνον εκεί και η Μαρθα υπηρετούσε. Ο Λαζαρος ήτο ένας από τους συνδαιτυμόνας.
12,3 ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.
12,3 Εν τω μεταξύ η Μαρία επήρε μίαν λίτραν μύρου γνησίου και πολυτίμου, καμωμένου από το αρωματικόν φυτόν που λέγεται νάρδος, και άλειψε τα πόδια του Ιησού, τα οποία και εσπόγγισε κατόπιν με τας τρίχας της κεφαλής της. (Τούτο δε έκαμε από βαθείαν πίστιν προς τον Σωτήρα και από θερμήν ευγνωμοσύνην προς αυτόν, που είχεν αναστήσει τον αδελφόν της). Ολο δε το σπίτι εγέμισε από την ευωδίαν του μύρου.
12,4 λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι·
12,4 Λεγει τότε ένας από τους μαθητάς του Ιησού, ο Ιούδας, ο υιός του Σιμωνος ο Ισκαριώτης, ο οποίος μετ' ολίγον έμελε να τον παραδώση στους σταυρωτάς·
12,5 διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;
12,5 “διατί το μύρον αυτό δεν επωλήθη αντί τριακοσίων δηναρίων, αντί εξήντα περίπου χρυσών λιρών και δεν εδόθη το αντίτιμόν του στους πτωχούς;”
12,6 εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.
12,6 Είπε αυτό, όχι διότι είχε κανένα ενδιαφέρον δια τους πτωχούς, αλλά διότι ήτο κλέπτης, και είχε το κουτί των εισφορών, και

εκρατούσε δια τον ευατόν του τα χρήματα, που έρριπταν εις αυτό.
12,7 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.
12,7 Είπε τότε ο Ιησούς· "αφήστε ήσυχην αυτήν την γυναίκα· εφύλαξε το μύρον αυτό σαν να προησθάνετο και το εχρησιμοποίησε δι' εμέ τώρα, τας παραμονάς του ενταφιασμού μου.
12,8 τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ᾿ ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.
12,8 Διότι τους πτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζή σας, εμέ όμως δεν με έχετε πάντοτε. Μετ' ολίγον θα παραδοθώ εις χείρας των σταυρωτών μου".
12,9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ᾿ ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.
12,9 Επληροφορήθηκε τότε πολύς λαός από τους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς ευρίσκετο εις την Βηθανίαν και ήλθαν εκεί, όχι μόνον δια τον Ιησούν, αλλά δια να ίδουν και τον Λαζαρον, τον οποίον είχεν αναστήσει εκ νεκρών.
12,10 ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν,
12,10 Οι αρχιερείς όταν επληροφορήθησαν αυτά, απεφάσισαν να φονεύσουν και τον Λαζαρον,
12,11 ὅτι πολλοὶ δι᾿ αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.
12,11 διότι πολλοί από τους Ιουδαίους επήγαν δι' αυτόν εις την Βηθανίαν και όταν τον έβλεπαν ζωντανόν και υγιή, αναστημένον εκ νεκρών, επίστευαν στον Ιησούν.
12,12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,
12,12 Την άλλην ημέραν πολύς λαός, που είχε έλθει δια την εορτήν, όταν ήκουσαν ότι ο Ιησούς έρχεται εις τα Ιεροσόλυμα,
12,13 ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.
12,13 επήραν εις τα χέρια των κλάδους από φοίνικας και εβγήκαν να τον προϋπαντήσουν και εφώναζαν· "δόξα και τιμή εις αυτόν·

ευλογημένος και δοξασμένος ας είναι αυτός που έρχεται εκ μέρους του Κυρίου, αυτός που είναι ο ένδοξος και αληθινός βασιλεύς του Ισραήλ.
12,14 εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ᾿ αὐτό, καθώς ἐστι γεγραμμένον·
12,14 Ευρήκε δε ο Ιησούς ένα πουλάρι και εκάθισεν επάνω εις αυτό, σύμφωνα με εκείνο που είναι γραμμένο εις τις προφητείες·
12,15 μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.
12,15 Μη φοβάσαι, Ιερουσαλήμ, κόρη της Σιών, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται ταπεινός, γλυκύς, γεμάτος αγάπην δια σε, καθισμένος επάνω εις πουλάρι όνου.
12,16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ᾿ ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ᾿ αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.
12,16 Τι εσήμαιναν τα λόγια και τα γεγονότα αυτά δεν είχαν εννοήσει οι μαθηταί του προηγουμένως, αλλ' όταν ο Ιησούς με την θριαμβευτικήν ανάστασιν του και την ένδοξον ανάληψίν του εδοξάσθη, τότε εθυμήθηκαν, ότι αυτά όλα είχαν γραφή από το Πνεύμα του Θεού δι' αυτόν και εις την εκπλήρωσιν αυτών συνείργησαν αυτοί και ο λαός, χωρίς να το ενοούν.
12,17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ᾿ αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.
12,17 Κατά τας ώρας της μεγάλης εκείνης υποδοχής ο λαός, που ήτο μαζή του όταν ο Ιησούς εφώναξε τον Λαζαρον από το μνημείον και και τον ανέστησε εκ νεκρών, εμαρτυρούσε και επεβεβαίωνε εις τα άλλα πλήθη το μεγάλο αυτό θαύμα.
12,18 διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.
12,18 Δι' αυτό δε και τα πολλά πλήθη του λαού τον προϋπήντησαν, διότι είχαν πληροφορηθή από αυτόπτας μάρτυρας, ότι αυτός είχε κάμει το μεγάλο τούτο θαύμα.
12,19 οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν; ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν.
12,19 Οι Φαρισαίοι είπον τότε μεταξύ των· “βλέπετε ότι δεν ωφελείσθε τίποτε με το να αναβάλλετε την σύλληψίν του; Ιδού ότι όλος ο κόσμος τώρα επήγε κοντά του”.

12,20 Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ.
12,20 Ησαν δε εκεί κατά τας ημέρας εκείνας μερικοί προσήλυτοι Ελληνες, οι οποίοι είχαν ανεβή εις τα Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσουν κατά την εορτήν του Πασχα.
12,21 οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν.
12,21 Αυτοί, λοιπόν, ήλθαν στον Φιλιππον, που κατήγετο από την Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και τον παρακαλούσαν, λέγοντες· "κύριε, θέλομεν να ίδωμεν τον Ιησούν και να ομιλήσωμεν μαζή του".
12,22 ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ·
12,22 Ερχεται ο Φιλιππος και λέγει τούτο στον Ανδρέαν, μαζή δε κατόπιν, δια λόγους σεβασμού, ο Ανδρέας και ο Φιλιππος λέγουν στον Ιησούν ότι οι Ελληνες θέλουν να τον ίδουν.
12,23 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.
12,23 Ο δε Ιησούς απεκρίθη και τους είπε· "έφθασε τώρα η ωρισμένη από τον Θεόν ώρα, δια να δοξασθή με την σταύρωσιν και την ανάληψίν του ο υιός του ανθρώπου και να αναγνωρισθή ως Μεσσίας και Λυτρωτής από τους Ελληνας, οι οποίοι αυτήν την στιγμήν αντιπροσωπεύουν και όλον τον εθνικόν κόσμον.
12,24 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.
12,24 Σας διαβεβαιώνω, εάν ο κόκκος του σιταριού δεν πέση στο χώμα και δεν αποθάνη, αυτός μένει μόνος. Εάν όμως σπαρή και ταφή εις την γην, τότε βλαστάνει και φέρει πολύν καρπόν. (Ετσι και εγώ θα αποθάνω επί του σταυρού, δια να φέρω με την μεγάλην αυτήν θυσίαν πολλήν καρποφορίαν).
12,25 ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν.
12,25 Εκείνος, που την αγαπά την ζωήν του και αποφεύγει να την θυσιάση, όταν το καθήκον το επιβάλλη, αυτός θα την χάση εις την αιωνιότητα. Και εκείνος, που χάριν του καθήκοντός του δεν

υπολογίζει την ζωήν του στον κόσμον αυτόν, θα την εξασφαλίση και θα απολαύση την αιώνιον ζωήν.
12,26 ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθείτω, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ.
12,26 Οποιος με υπηρετεί με πίστιν, ας με ακολουθήση με αυταπάρνησιν. Και όπου είμαι εγώ, μετά την σταύρωσιν εις την αιωνίαν δόξαν, εκεί θα είναι και ο ιδικός μου διάκονος. Μαθετε δε και τούτο, ότι εκείνον που με υπηρετεί, θα τον δοξάση ο Πατήρ.
12,27 Νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται, καὶ τί εἴπω; πάτερ, σῶσον με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. ἀλλὰ διά τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην.
12,27 Τωρα που πλησιάζει η μεγάλη ώρα του σταυρικού μου θανάτου, η ψυχή μου έχει ταραχθή από την τόσον φυσικήν οδύνην ένεκα του υψίστου αυτού μαρτυρίου. Και τι να είπω; Πατερ, γλύτωσέ με από την ώραν αυτήν. Αλλά δια τούτο ακριβώς έφθασα εις την ώραν αυτήν, δια να προσφέρω την μεγάλην λυτρωτικήν θυσίαν προς σωτηρίαν του κόσμου.
12,28 πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω.
12,28 Πατερ, με την θυσίαν και το όλον έργον μου, κάμε να δοξασθή το όνομά σου". Ηλθε τότε φωνή από τον ουρανόν και είπε· "και εδόξασα το όνομά μου με όλην την μέχρι σήμερα αγιωτάτην ζωήν σου και δράσιν σου και πάλιν θα το δοξάσω με την λυτρωτικήν θυσίαν σου και την ένδοξον ανάστασίν σου".
12,29 ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς καὶ ἀκούσας ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι· ἄλλοι ἔλεγον· ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν.
12,29 Ο λαός, που εστέκετο εκεί και ήκουσε την φωνήν, έλεγεν ότι έγινε βροντή. Αλλοι έλεγαν ότι άγγελος ωμίλησεν εις αυτόν.
12,30 ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· οὐ δι᾽ ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι᾽ ὑμᾶς.
12,30 Απήντησεν ο Ιησούς και είπε· "η φωνή δεν έγινε δι' εμέ, αλλά έγινε για σας, δια να βεβαιωθήτε δηλαδή ότι πράγματι με έστειλε ο Θεός.
12,31 νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω·
12,31 Τωρα, που εγώ θα σταυρωθώ, κρίνεται ο κόσμος και θα ξεχωρίσουν οι πιστοί από τους απίστους. Τωρα ο άρχων του

αμαρτωλού τούτου κόσμου θα κρημνισθή από την εξουσίαν του, θα χάση τους υπηκόους του και θα ριφθή έξω.
12,32 κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν.
12,32 Τουναντίον όμως εγώ, εάν υψωθώ επάνω στον σταυρόν και δια του σταυρού αναληφθώ στους ουρανούς, όλους τους καλοπροαιρέτους Ιουδαίους και Ελληνας θα ελκύσω προς τον ευατόν μου”.
12,33 τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.
12,33 Ελεγε δε τούτο, υποδουλώνων τον σταυρικόν θάνατον, με τον οποίον επρόκειτο να πεθάνη.
12,34 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖ ὑψωθῆναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστιν οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;
12,34 Απήντησεν εις αυτόν ο λαός· “ημείς έχομεν πληροφορηθή από τον νόμον ότι ο Χριστός μένει αθάνατος στον αιώνα· και πως συ λέγεις ότι πρέπει να υψωθή επάνω στον σταυρόν ο υιός του ανθρώπου; Ποίος είναι αυτός ο υιός του ανθρώπου; Είναι ο Χριστός η όχι;”
12,35 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ᾿ ὑμῶν ἐστι· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει.
12,35 Είπε τότε εις αυτούς ο Ιησούς· “ολίγον ακόμη χρόνον έχετε μαζή σας εμέ, που είμαι το φως του κόσμου· βαδίζετε, έως ότου έχετε το φως, δια να μη σας καταλάβη το σκοτάδι. Και εκείνος, που περιπατεί μέσα στο σκοτάδι, δεν ξέρει που πηγαίνει.
12,36 ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ᾿ αὐτῶν.
12,36 Εως ότου έχετε μεταξύ σας το φως, πιστεύετε στο φως, δηλαδή εις εμέ, που είμαι το φως του κόσμου, δια να γίνετε και σεις παιδιά του φωτός, φωτισμένοι από την διδασκαλίαν μου”. Αυτά εδίδαξεν ο Ιησούς και εβγήκεν έξω από την Ιερουσαλήμ και εκρύβη από αυτούς, δια να μη εξερεθίζωνται περισσότερον οι εχθροί του.
12,37 Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν,
12,37 Καίτοι δε τόσα πολλά θαύματα είχε κάμει ενώπιόν των, δεν επίστευαν ακόμη εις αυτόν.

12,38 ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πληρωθῇ ὃν εἶπε· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;
12,38 Δια να πραγματοποιηθή η προφητεία του Ησαΐου, που είχεν είπει· "Κυριε, ποιός επίστευσεν στο ιδικόν μας κήρυγμα, που τους εκάμαμε να ακούσουν, και η δύναμις του Κυρίου, με τα τόσα θαύματά της, εις ποίον εφανερώθη;"
12,39 διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας·
12,39 Ενεκα δε αυτής της σκληροκαρδίας των, δεν ημπορούσαν να πιστεύσουν, διότι και πάλιν είχε προείπει ο Ησαΐας·
12,40 τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.
12,40 "δια την κακίαν των παρεχωρησεν ο Θεός να τυφλωθούν τα μάτια της ψυχής των και να σκληρυνθή η καρδιάν των, δια να μην ίδουν με τα μάτια της ψυχής των τα θαυμαστά έργα και να μη εννοήσουν με την ασύνετον καρδιάν των και γυρίσουν μετανοημένοι εις εμέ, δια να τους θεραπεύσω".
12,41 ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.
12,41 Αυτά είπεν ο Ησαΐας, όταν εις ένα αποκαλυπτικόν όραμα είδε ένδοξον τον Χριστόν να κάθεται εις υψηλόν θρόνον και ωμίλησε έπειτα δι'αυτόν.
12,42 ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὡμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται·
12,42 Ομως και πολλοί από τους άρχοντας επίστευσαν εις αυτόν, αλλά δια τον φόβον των Φαρισαίων δεν ωμολογούσαν την πίστιν των, δια να μη διωχθούν από την συναγωγήν και γίνουν αποσυνάγωγοι.
12,43 ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.
12,43 Και τούτο, διότι είχαν αγαπήσει την δόξαν και την τιμήν εκ μέρους των ανθρώπων περισσότερον, παρά την δόξαν και την τιμήν, που θα τους έδιδεν ο Θεός.

12,44 Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ πιστεύει εἰς ἐμέ, ἀλλ᾿ εἰς τὸν πέμψαντά με,
12,44 Ο Ιησούς δε εφώναξε δυνατά και είπε· "εκείνος που πιστεύει εις εμέ, δεν πιστεύει εις εμέ, αλλά στον Θεόν που με έστειλε.
12,45 καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με.
12,45 Και εκείνος που βλέπει εμέ με το φως της πίστεως, βλέπει εκείνον που με έστειλε.
12,46 ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ.
12,46 Εγώ φως πνευματικόν ήλθα στον κόσμον, δια να μη μείνη στο σκοτάδι της πλάνης και της αμαρτίας κανένας από εκείνους που πιστεύουν εις εμέ.
12,47 καὶ ἐάν τίς μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ᾿ ἵνα σώσω τὸν κόσμον.
12,47 Και εάν κανείς ακούση τους λόγους μου και δεν τους πιστεύση, εγώ δεν καταδικάζω αυτόν. Διότι δεν ήλθα τώρα δια να κρίνω τον κόσμον, αλλά δια να σώσω τον κόσμον.
12,48 ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ·
12,48 Αυτός, που παρακούει εις εμέ και δεν δέχεται τα λόγια μου, έχει εκείνον, ο οποίος μέλλει να τον κρίνη· εκείνος δηλαδή που θα τον κρίνη και θα τον δικάση κατά την μεγάλην ημέραν της κρίσεως, θα είναι ο λόγος τον οποίον εγώ εκήρυξα.
12,49 ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ᾿ ὁ πέμψας με πατὴρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω·
12,49 Διότι εγώ δεν εδίδαξα τίποτε από τον ευατόν μου, αλλά ο Πατήρ, ο οποίος με έστειλε στον κόσμον, εκείνος μου έδωσεν εντολήν τι να είπω και τι να διδάξω.
12,50 καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν. ἃ οὖν λαλῶ ἐγώ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατήρ, οὕτω λαλῶ.
12,50 Και γνωρίζω ότι η εντολή του Θεού είναι ζωή αιώνιος, διότι οδηγεί τον άνθρωπον εις την αιώνιον ζωήν. Εκείνα, λοιπόν, τα οποία εγώ λαλώ, σας τα διδάσκω, όπως ακριβώς μου τα έχει είπει ο Πατήρ.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 13

13,1 Πρό δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐλήλυθεν αὐτοῦ ἡ ὥρα ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πατέρα, ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς.
13,1 Προ της εορτής δε του Πασχα, επειδή εγνώριζεν ο Ιησούς καθαρώτατα, ότι έφθασε η προσδιωρισμένη από τον Θεόν ώρα, να προσφέρη την μεγάλη θυσίαν και να μεταβή από τον κόσμον αυτόν προς τον Πατέρα, και τώρα με στοργικωτάτην και τελεία αγάπην ηγάπησε τους μαθητάς του, τους οποίους καθό ιδικούς του ιδιαιτέρως είχε αγαπήσει στον κόσμον αυτόν.
13,2 καὶ δείπνου γενομένου, τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου ἵνα αὐτὸν παραδῷ,
13,2 Και όταν είχε ετοιμασθή το δείπνον, όταν πλέον και ο διάβολος είχε βάλει μέσα εις την καρδίαν του Ιούδα του Ισκαριώτου, υιού του Σιμωνος, την κακήν σκέψιν και απόφασιν, να τον παραδώση στους εχθρούς του,
13,3 εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ πατὴρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει,
13,3 ο Ιησούς, αν και εγνώριζε πολύ καλά ότι ο Πατήρ του είχε παραδώσει τα πάντα εις τα χέρια του και ότι από τον Θεόν εξήλθε, δια να έλθη στον κόσμον και προς τον Θεόν τώρα επιστρέφει,
13,4 ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν.
13,4 παρά το θείον και άπειρον μεγαλείον του, σηκώνεται από το τραπέζι, δια να αναλάβη έργον δούλου και βγάζει τα εξωτερικά του ενδύματα και αφού επήρε μίαν ποδιάν, εζώσθη με αυτήν.
13,5 εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος.
13,5 Επειτα ρίπτει νερό εις την λεκάνην, όπου έπλυναν τα πόδια οι άνθρωποι του σπιτιού και ήρχισε να πλύνη τα πόδια των μαθητών και να τα σπογγίζη με την πετσέτα, με την οποία ήτο ζωσμένος.
13,6 ἔρχεται οὖν πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ λέγει αὐτῷ ἐκεῖνος· Κύριε, σύ μου νίπτεις τοὺς πόδας;

13,6 Ερχεται, λοιπόν, και προς τον Σιμωνα Πετρον και λέγει εις αυτόν εκείνος· “Κυριε, συ ο Διδάσκαλος και ο Κυριος θα μου πλύνης τα πόδια;”.
13,7 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὃ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσῃ δὲ μετὰ ταῦτα.
13,7 Απήντησε ο Ιησούς και του είπε· “τι σημαίνει αυτό, το οποίον εγώ κάμνω, δεν το καταλαβαίνεις τώρα, θα το γνωρίσης και θα το εννοήσης ύστερα από αυτά”.
13,8 λέγει αὐτῷ Πέτρος· οὐ μὴ νίψῃς τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα. ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐὰν μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ᾽ ἐμοῦ.
13,8 Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· “ποτέ στον αιώνα τον άπαντα δεν θα δεχθώ να μου πλύνης εσύ τα πόδια”. Απήντησεν εις αυτόν ο Ιησούς· “εάν δεν σου πλύνω τώρα τα πόδια, εάν με ταπεινοφροσύνην και εμπιστοσύνην εις εμέ δεν υπακούσης, δεν είναι δυνατόν να έχης πλέον μέρος μαζή μου”.
13,9 λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλήν.
13,9 Λεγει εις αυτόν ο Σιμων Πετρος· “Κυριε, εάν η ανυπακοή μου αυτή πρόκειται να με χωρίση από σε, τότε πλύνε μου όχι μόνον τα πόδια, αλλά και τα χέρια και το κεφάλι”.
13,10 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, ἀλλ᾽ ἔστι καθαρὸς ὅλος· καὶ ὑμεῖς καθαροί ἐστε, ἀλλ᾽ οὐχὶ πάντες.
13,10 Του λέγει ο Ιησούς· “εκείνος που είναι λουσμένος εις ολόκληρον το σώμα, δεν έχει ανάγκην παρά μόνον τα πόδια να πλύνη, που λερώνονται εύκολα καθώς βαδίζει στον δρόμον, διότι είναι καθαρός κατά το υπόλοιπον σώμα. Και σεις, παρά τας μικράς ατελείας που παρουσιάζετε, είσθε καθαροί πνευματικώς. Αλλά όχι όλοι”.
13,11 ᾔδει γὰρ τὸν παραδιδόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπεν· οὐχὶ πάντες καθαροί ἐστε.
13,11 Και είπεν ο Κυριος ότι δεν είσθε καθαροί όλοι, διότι εγνώριζε εκείνον ο οποίος έμελλε να τον παραδώση.
13,12 Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε τί πεποίηκα ὑμῖν;

13,12 Οταν, λοιπόν, έπλυνε τα πόδια των και ξαναφόρεσε τα εξωτερικά του ενδύματα, εκάθισε πάλιν κοντά στο τραπέζι και τους είπε· “γνωρίζετε τι νόημα έχει αυτό, το οποίον έκαμα εις σας;
13,13 ὑμεῖς φωνεῖτέ με, ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ.
13,13 Θα σας το εξηγήσω. Σεις με ονομάζετε, ο Διδάσκαλος και ο Κυριος και καλά λέτε. Διότι πράγματι είμαι.
13,14 εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας.
13,14 Εάν, λοιπόν, εγώ, ο Κυριος και ο Διδάσκαλος, έπλυνα τα πόδια σας, οφείλετε και σεις με ταπεινοφροσύνη και αγάπην να πλύνετε ο ένας του άλλου τα πόδια.
13,15 ὑπόδειγμα γὰρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε·
13,15 Διότι εγώ σας έδωσα ένα τέλειον παράδειγμα, να πράττετε και σεις όπως και εγώ έπραξα εις σας.
13,16 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν.
13,16 Σας διαβεβαιώνω, ότι δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριόν του ούτε απεσταλμένος μεγαλύτερος από εκείνον, που τον έστειλε. Εγώ είμαι ο Κυριος και ο Διδάσκαλος, σεις δε οι δούλοι και οι Απόστολοί μου. Εάν εγώ τόσον εταπεινώθηκα απέναντί σας, ώστε να πλύνω τα πόδια σας και σεις, που είσθε σύνδουλοι και συνάδελφοι μεταξύ σας, πρέπει να υπηρετήτε ο ένας τον άλλον με πρόθυμον ταπεινοφροσύνην και αγάπην.
13,17 εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε αὐτά.
13,17 Εάν καταλαβαίνετε καλά αυτά που σας είπα, θα είσθε μακάριοι, εάν τα εφαρμόζετε.
13,18 οὐ περὶ πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελεξάμην· ἀλλ᾽ ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ, ὁ τρώγων μετ᾽ ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐπῆρεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.
13,18 Και αυτά δεν τα λέγω δι' όλους σας, διότι δεν είσθε όλοι πρόθυμοι να τα τηρήσετε. Εγώ ευθύς εξ αρχής ξέρω πολύ καλά ποίας ποιότητος άνθρωποι ήσαν αυτοί τους οποίους εξέλεξα ως στενούς μου μαθητάς. Εγνώριζα πολύ καλά ότι και ένας ανάξιος εισεχώρησε μεταξύ σας, δια να εκπληρωθή έτσι η προφητεία της

Γραφής· Εκείνος που τρώγει συνεχώς μαζή μου ως φίλος το ψωμί στο αυτό τραπέζι, εσήκωσε την πτέρναν του και με εκλώτσησε.
13,19 ἀπ᾿ ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι.
13,19 Σας αναγγέλω αυτά από τώρα, πριν πραγματοποιηθούν, ώστε όταν η προδοσία γίνη, να πιστεύσετε ότι εγώ είμαι ο Χριστός, δια τον οποίον όλα αυτά είχαν προαναγγείλει οι προφήται.
13,20 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ λαμβάνων ἐάν τινα πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει, ὁ δὲ ἐμὲ λαμβάνων λαμβάνει τὸν πέμψαντά με.
13,20 Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που δέχεται κάποιον που εγώ θα στείλω, δέχεται εμέ. Και εκείνος που δέχεται εμέ, δέχεται αυτόν που μ' έστειλε. Επομένως εκείνος που δέχεται σας τους μαθητάς και Αποστόλους μου, είναι ωσάν να δέχεται εμέ και τον Πατέρα”.
13,21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ ἐμαρτύρησε καὶ εἶπεν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.
13,21 Αφού είπε αυτά ο Ιησούς, εταράχθη εσωτερικώς πολύ, διότι είδε με απέραντον λύπην το φρικτόν κατάντημα του προδότου μαθητού και καθαρά και ξάστερα εμαρτύρησε περί αυτού και είπε· “σας αποκαλύπτω και σας διαβεβαιώνω κατά τον πλέον επίσημον τρόπον, ότι ένας από σας θα με παραδώση”.
13,22 ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταί, ἀπορούμενοι περὶ τίνος λέγει.
13,22 Εκύτταζαν τότε με ανησυχίαν και φόβον ο ένας τον άλλον οι μαθηταί και ευρίσκοντο εις απορίαν δια ποίον τα έλεγε αυτά ο Κυριος.
13,23 ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς·
13,23 Κατά την ώραν εκείνην είχε γείρει στο στήθος του Ιησού ένας από τους μαθητάς του-ο Ιωάννης-τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε ο Ιησούς.
13,24 νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει.
13,24 Εκαμε, λοιπόν, νόημα εις αυτόν ο Σιμων Πετρος, να ερωτήση ποιός άράγε είναι αυτός, δια τον οποίον λέγει ο διδάσκαλος.
13,25 ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ λέγει αὐτῷ· Κύριε, τίς ἐστιν;

13,25 Αφού δε έπεσε με στοργήν και ευλάβειαν εκείνος στο στήθος του Ιησού, τον ηρώτησε· "Κυριε, ποιός είναι εκείνος που θα σε παραδώση;"
13,26 ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνός ἐστιν ᾧ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω. καὶ ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδᾳ Σίμωνος Ἰσκαριώτῃ.
13,26 Απεκρίθη ο Ιησούς· "είναι εκείνος προς τον οποίον εγώ, εις απόδειξιν της αγάπης μου, θα του δώσω ψωμί, αφού προηγουμένως το βουτήξω στον ζωμόν". Και αφού πράγματι εβούτηξε στο πιάτο ένα κόμματι ψωμί, το έδωσεν στον Ιούδαν τον Ισκαριώτην, τον υιόν του Σιμωνος, δια να του δείξη με τον τρόπον αυτόν, ότι και αυτήν ακόμη την στιγμήν τον κατεδίωκε με την αγάπην και το έλεός του.
13,27 καὶ μετὰ τὸ ψωμίον τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ σατανᾶς. λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὃ ποιεῖς, ποίησον τάχιον.
13,27 Και στον Ιούδαν, αφού επήρε το ψωμί από τα χέρια του Διδασκάλου, εισήλθεν εις αυτόν ο σατανάς και τον εκυρίευσε εξ ολοκλήρου. Αδιόρθωτον καθώς τον είδε ο Κυριος, του είπε· "αυτό που πρόκειται να κάμης, κάμε το το ταχύτερον".
13,28 τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω τῶν ἀνακειμένων πρὸς τί εἶπεν αὐτῷ·
13,28 Αυτόν τον τελευταίον λόγον κανείς από τους μαθητάς, που εκάθητο στο τραπέζι, δεν εκατάλαβε, προς ποίον σκοπόν τον είπε ο Κυριος.
13,29 τινὲς γὰρ ἐδόκουν, ἐπεὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχεν ὁ Ἰούδας, ὅτι λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ἀγόρασον ὧν χρείαν ἔχομεν εἰς τὴν ἑορτήν, ἢ τοῖς πτωχοῖς ἵνα τι δῶ.
13,29 Επειδή δε ο Ιούδας είχε το κουτί του κοινού ταμείου, μερικοί ενόμισαν ότι του είπε ο Ιησούς· Αγόρασε αυτά που μας χρειάζονται δια την εορτήν η ότι του είπε να δώση κάτι στους πτωχούς.
13,30 λαβὼν οὖν τὸ ψωμίον ἐκεῖνος εὐθέως ἐξῆλθεν· ἦν δὲ νύξ.
13,30 Οταν, λοιπόν, εκείνος επήρε το ψωμί, εβγήκε αμέσως έξω από το υπερώον. Είχε δε πέσει πλέον η νύκτα όταν η σκοτεινή και φρικτή νύκτα της αποστασίας και της προδοσίας είχε κυριεύσει τον Ιούδαν.
13,31 Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει ὁ Ἰησοῦς· νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ.
13,31 Οταν, λοιπόν, έφυγε ο Ιούδας, τότε είπε ο Ιησούς· "τώρα, που το έργον της προδοσίας αρχίζει να πραγματοποιήται και η σταυρική λυτρωτική θυσία μου θα γίνη πραγματικότης, τώρα εδοξάσθη ο υιός

του ανθρώπου. Με την μέχρι σταυρικού θανάτου δε υπακοήν του εδοξάσθη και ο Θεός.
13,32 εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δοξάσει αὐτόν.
13,32 Εάν δε ο Θεός εδοξάσθη δι' αυτού και ο Θεός θα δοξάση αυτόν κατ' ευθείαν δια του εαυτού του και στον εαυτόν του με την άπειρον θείαν του δύναμιν και μεγαλειότητα, διότι θα τον αναστήση και θα τον ανυψώση ενδόξως και ως άνθρωπον εις την μακαριότητα και την λαμπρότητα του ουρανού. Και θα τον δοξάση έντος ολίγου.
13,33 τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι. ζητήσετέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγώ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι.
13,33 Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, ολίγον ακόμη θα είμαι μαζή σας. Και όπως είπα στους Ιουδαίους, ότι εκεί που πηγαίνω εγώ, δεν ημπορείτε σεις να έλθετε, το ίδιο λέγω και εις σας τώρα, ότι δηλαδή θα με αναζητήσετε, αλλά δεν θα με εύρετε, διότι εγώ θα είμαι στους ουρανούς, ενώ σεις θα ευρίσκεσθε επί αρκετόν ακόμη χρονικόν διάστημα εις την γην, δια να κηρύξετε ως απόστολοί μου την σωτηρίαν στους ανθρώπους.
13,34 ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.
13,34 Σας δίδω μίαν νέαν εντολήν· να αγαπάτε με όλην σας την δύναμιν ο ένας τον άλλον· όπως εγώ σας ηγάπησα με πλήρη και τελείαν αγάπην, έτσι και σεις με την ίδιαν αγάπην πρέπει να συνδέεσθε μεταξύ σας.
13,35 ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.
13,35 Με αυτό θα μάθουν και θα πεισθούν όλοι ότι είσθε μαθηταί μου, εάν έχετε αγάπην μεταξύ σας”.
13,36 λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι νῦν ἀκολουθῆσαι, ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι.
13,36 Λεγει εις αυτόν ο Σιμων Πετρος· “Κυριε, που πηγαίνεις;” Του απήντησεν ο Ιησούς· “όπου εγώ πηγαίνω, συ δεν ημπορείς τώρα να με ακολουθήσης. Υστερα δε, αφού τελειώσης την αποστολήν σου, θα με ακολουθήσης”.

13,37 λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχήν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω.
13,37 Του λέγει ο Πετρος· “Κυριε, διατί δεν ημπορώ τώρα να σε ακολουθήσω; Είμαι έτοιμος και την μεγαλυτέραν θυσίαν να προσφέρω και την ζωήν μου να θυσιάσω προς χάριν σου, εάν έτσι δεν θα χωρισθώ ποτέ από σε”.
13,38 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις! ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσει ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς.
13,38 Του απήντησεν ο Ιησούς· “την ζωήν σου θα θυσιάσης προς χάριν μου! Σε διαβεβαιώνω ότι αυτήν την νύκτα δεν θα λαλήση ο πετεινός, μέχρις ότου συ με απαρνηθής τρεις φορές”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 14

14,1 Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.
14,1 Ας μη ταράσσεται η καρδία σας με αυτά που απόψε σας είπα, τόσον δια την προδοσίαν του Ιούδα, όσον και δια την άρνησιν του Πετρου. Να έχετε πίστιν στον Θεόν, τον Παντοδύναμον προνοητήν και κυβερνήτην· να έχετε πίστιν και εις εμέ τον Μεσσίαν, ο οποίος και μετά την σταυρικήν μου θυσίαν θα εξακολουθώ από τον ουρανόν να συμπαρίσταμαι στο έργον σας όλας τας ημέρας.
14,2 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλαί εἰσιν· εἰ δὲ μή, εἶπον ἂν ὑμῖν· πορεύομαι ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν·
14,2 Εκεί στον ουρανόν, στο απέραντον ανάκτορον του Πατρός μου, υπάρχουν πολλά πλούσια διαμερίσματα να δεχθούν σας και όλους τους πιστούς. Εάν δεν υπήρχον, θα σας το έλεγα· αλλά υπάρχουν και πηγαίνω εγώ τώρα στον ουρανόν, δια να ανοίξω ως πρωτοπόρος τας κλεισμένας πύλας της βασιλείας του Θεού και δια να ετοιμάσω δια σας τόπον.
14,3 καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἑτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ἦτε.
14,3 Και εάν υπάγω εκεί και ετοιμάσω δια σας τόπον, πάλιν θα έλθω από τους ουρανούς και κατά την ώραν της εκδημίας σας και κατά την

μεγάλην ημέραν της δευτέρας παρουσίας και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε να είσθε και σεις εκεί, όπου και εγώ θα είμαι.
14,4 καὶ ὅπου ἐγώ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε.
14,4 Και τον τόπον όπου εγώ πηγαίνω και τον δρόμον που οδηγεί εις αυτόν, τα γνωρίζετε, ύστερα απ' όσα σας έχω είπει".
14,5 Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἴδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι;
14,5 Λεγει εις αυτόν ο Θωμάς· "Κυριε, δεν ξέρομε που πηγαίνεις. Και εφ' όσον δεν γνωρίζομεν τον τόπον, στον οποίον κατευθύνεσαι, πως είναι δυνατόν να γνωρίζωμεν και τον δρόμον που οδηγεί εις αυτόν;"
14,6 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι᾿ ἐμοῦ.
14,6 Του λέγει ο Ιησούς· "εγώ είμαι ο ασφαλής δρόμος, που οδηγεί στον ουρανόν, εγώ είμαι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια, που φωτίζει τον άνθρωπον δια την σωτηρίαν, εγώ είμαι η ζωή και ο χορηγός της αιωνίου ζωής δι' όλους τους πιστούς. Κανείς δε δεν ημπορεί να έλθη προς τον Πατέρα, δια να απολαύση την αιώνιον ζωήν, παρά μόνον δια μέσου εμού.
14,7 εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν. καὶ ἀπ᾿ ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν καὶ ἑωράκατε αὐτόν.
14,7 Εάν είχατε γνωρίσει καλά εμέ, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα. Αλλά από εδώ και πέρα, αφού σας στείλω το Πνεύμα το Αγιον, θα γνωρίσετε τον Πατέρα και θα τον ίδετε με τα μάτια της ψυχής σας".
14,8 Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.
14,8 Λεγει εις αυτόν ο Φιλιππος· "Κυριε, δείξε μας τον Πατέρα, φανέρωσέ μας την μεγαλοπρεπή δόξαν του, και αυτό μας φθάνει".
14,9 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ᾿ ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με, Φίλιππε; ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα;
14,9 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· "τόσον καιρόν είμαι μαζή σας, Φιλιππε, και δεν με εγνώρισες ακόμη, ότι δηλαδή είμαι ο Υιός του Θεού, Θεός όπως ο Πατήρ; Εκείνος που είδε εμέ και εισεχώρησε στο μυστήριον της ενανθρωπήσεώς μου, είδε τον Πατέρα. Και πως συ λέγεις· Δείξε μας τον Πατέρα;

14,10 οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστι; τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ᾿ ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.
14,10 Δεν πιστεύεις ότι εγώ είμαι αχώριστα ενωμένος με τον Πατέρα, ότι είμαι και μένω μέσα στον Πατέρα και ότι ο Πατήρ είναι και μένει εις εμέ; Ακριβώς διότι είμαι ενωμένος με τον Πατέρα, τα λόγια τα οποία εγώ σας διδάσκω, δεν τα λέγω από τον ευατόν μου, αλλά ο Πατήρ, ο οποίος μένει μέσα εις εμέ, ενεργεί δι' εμού όλα αυτά τα θαυμαστά έργα που βλέπετε και ακούετε.
14,11 πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί· εἰ δὲ μή, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετέ μοι.
14,11 Να παραδεχθήτε, λοιπόν, χωρίς καμμίαν επιφύλαξιν, και να το κάμετε σταθερόν φρόνημα, ότι εγώ μένω στον Πατέρα και ο Πατήρ μένει εις εμέ. Εάν δε τυχόν και κάποια αμφιβολία σας έλθη δι' αυτά που εγώ λέγω, πιστέψατε τουλάχιστον από τα πολυάριθμα μεγάλα και θαυμαστά έργα μου.
14,12 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι,
14,12 Σας διαβεβαιώνω ότι εκείνος που πιστεύει εις εμέ θα κάμη, χάρις εις αυτήν την πίστιν του, τα μεγάλα και θαυμαστά έργα, τα οποία εγώ κάνω και ακόμη μεγαλύτερα από αυτά, (όπως είναι η θεραπεία της ψυχής από την νόσον της αμαρτίας και η ανάστασίς της εις ζωήν αιώνιον). Ολα δε αυτά με την χάριν που θα πηγάζη από την σταυρικήν μου θυσίαν, διότι εγώ πηγαίνω τώρα προς τον Πατέρα μου, αφού ετελείωσα το έργον μου επί της γης.
14,13 καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ.
14,13 Και κάθε τι που με πίστιν θα ζητήσετε εν τω ονόματί μου, θα το κάμω, δια να δοξασθή έτσι ο Πατήρ δια του Υιού.
14,14 ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω.
14,14 Εάν, λοιπόν, ζητήσετε κάτι, επικαλούμενοι με πίστιν φωτισμένην και ζωντανήν το όνομά μου, εγώ θα το κάμω.
14,15 Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε,
14,15 Εάν με αγαπάτε, τηρήσατε τας εντολάς μου, διότι αυτό είναι απόδειξις και καρπός της αγάπης σας προς εμέ.

14,16 καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ᾿ ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα,
14,16 Και εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα και θα σας δώση εκείνος άλλον οδηγόν και Παράκλητον, δια να μένη μαζή σας αιωνίως.
14,17 τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ᾿ ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται.
14,17 Θα σας δώση το Αγιον Πνεύμα, το οποίον είναι η καθαρά και απόλυτος αλήθεια και φανερώνει την αλήθειαν στους καλοπροαιρέτους. Αυτό όμως ο κόσμος ο αμαρτωλός δεν ημπορεί να το πάρη, διότι δεν έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής και ένεκα τούτου δεν το βλέπει ούτε και το γνωρίζει. Σεις όμως το γνωρίζετε, διότι εγώ σας το εφανέρωσα και μένει πλησίον σας· έπειτα δε από την επιφοίτησίν του θα κατοική και μέσα εις τας ψυχάς σας.
14,18 οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.
14,18 Δεν θα σας αφήσω εγώ ορφανούς και απροστάτευτους. Ερχομαι και πάλιν κοντά σας δια του Αγίου Πνεύματος.
14,19 ἔτι μικρὸν καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ ζῶ καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε.
14,19 Ολίγον ακόμη καιρόν και ο κόσμος δεν θα με βλέπη, διότι δεν θα ζω εις την γην σωματικώς, όπως τώρα. Σεις όμως με τα φωτισμένα από το Αγιον Πνεύμα μάτια της ψυχής σας θα με βλέπετε, διότι εγώ, καίτοι έντος ολίγου θα αποθάνω επί του σταυρού, ζω και θα ζω αιωνίως. Και σεις θα ζήσετε την αιωνίαν ζωήν, που θα πάρετε από εμέ.
14,20 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν ὑμῖν.
14,20 Κατά την ημέραν εκείνην της επιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος θα γνωρίσετε σεις καλά, ότι εγώ υπάρχω ολόκληρος μέσα στον Πατέρα ως Υιός και Θεός και σεις θα είσθε ηνωμένοι με εμέ και εγώ με σας, ώστε να αποτελούμεν ένα αδιάσπαστον πνευματικό σώμα.
14,21 ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.
14,21 Αυτό θα γίνη πραγματικότης, εφ' όσον θα με αγαπάτε και θα με υπακούετε, διότι εκείνος που γνωρίζει και κατέχει τας αντολάς μου

και τας τηρεί, εκείνος πράγματι με αγαπά. Οποιος δε με αγαπά θα αγαπηθή από τον Πατέρα μου, και εγώ θα αγαπήσω αυτόν και με ένα τρόπον πνευματικόν και πειστικόν θα φανερώσω τον ευατόν μου εις εκείνον”.
14,22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης· Κύριε, καὶ τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;
14,22 Λεγει εις αυτόν ο Ιούδας, όχι ο Ισκαριώτης· “Κυριε, πως εξηγείται, ότι τον εαυτόν σου θα φανερώνης εις ημάς και όχι στον κόσμον;”
14,23 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ᾿ αὐτῷ ποιήσομεν.
14,23 Του απήντησε ο Ιησούς και του είπεν· “η εμφάνισίς μου εξαρτάται από την αγάπην, που θα έχουν οι άνθρωποι εις εμέ. Εάν κανείς με αγαπά, θα τηρήση εις την ζωήν του τας εντολάς μου, και ο Πατήρ μου θα τον αγαπήση και θα έλθωμεν εις αυτόν και θα μεταβάλωμεν την καρδίαν του εις μόνιμον κατοικίαν μας, ώστε αυτός να είναι ο έμψυχος ναός του ζώντος Θεού.
14,24 ὁ μὴ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρός.
14,24 Εξ αντιθέτου εκείνος που δεν με αγαπά, δεν τηρεί τους λόγους μου· μολονότι ο λόγος μου, τον οποίον ακούετε, δεν είναι ιδικός μου, αλλά του Πατρός που με έστειλε.
14,25 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ᾿ ὑμῖν μένων·
14,25 Αυτά σας τα είπα τώρα, καθ' ον χρόνον μένω ακόμη μαζή σας.
14,26 ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν.
14,26 Αλλά ο Παράκλητος, το Αγιον Πνεύμα, το οποίον ο Πατήρ θα στείλη εν τω ονόματί μου (δια να επεκτείνη το έργον μου εις την οικουμένην και μεταδώση την σωτηρίαν εις τας ψυχάς των καλοπροαιρέτων) αυτός θα σας διδάξη όλα και θα σας υπενθυμίση όλα όσα σας είπα.
14,27 Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω.

14,27 Εγώ φεύγω και σας αφίνω την ειρήνην, σας δίδω την αληθινήν και αναφαίρετον ειρήνην, την οποίαν εγώ έχω από τον εαυτόν μου εις άπειρον βαθμόν. Δεν σας δίδω εγώ ψευδή ειρήνην, όπως δίδει ο κόσμος. Λοιπόν ας μη ταράσσεται από εσωτερικάς ανησυχίας η καρδία σας και ας μη δειλιάζη εμπρός στους εξωτερικούς κινδύνους, αφού θα έχετε εμέ και την ειρήνην μου μέσα εις τας ψυχάς σας.
14,28 ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μού ἐστι·
14,28 Ηκούσατε ότι σας είπα, πηγαίνω προς τον Πατέρα και πάλιν έρχομαι κοντά σας. Εάν είχατε πλουσίαν και σταθεράν αγάπην προς εμέ, θα εδοκιμάζατε μεγάλην χαράν, διότι σας είπα· Πηγαίνω προς τον Πατέρα. Διότι ο Πατήρ μου είναι ανώτερος από εμέ, επειδή εγώ τώρα έχω λάβει την ανθρωπίνην φύσιν και την μορφήν δούλου και συνεπώς ως άνθρωπος είμαι κατώτερος του Πατρός. Επειτα όμως από ολίγον θα αποκτήσω και ως άνθρωπος την θείαν δόξαν και μεγαλειότητα.
14,29 καὶ νῦν εἴρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε.
14,29 Και τώρα σας τα έχω πει αυτά, πριν άκομα γίνουν, ώστε, όταν πραγματοποιηθούν, να πεισθήτε από τα πράγματα και να πιστεύσετε σταθερά εις εμέ.
14,30 οὐκέτι πολλὰ λαλήσω μεθ᾿ ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν·
14,30 Δεν θα είπω πλέον πολλά μαζή σας. Δεν έχω τον καιρόν. Διότι τώρα ο διάβολος, που κυριαρχεί στον αμαρτωλόν κόσμον, έρχεται με μανίαν και λύσσαν εναντίον μου, δια να εξαπολύση τον μεγαλύτερον πειρασμόν και πόλεμον. Αλλά εις εμέ δεν έχει καμμίαν απολύτως εξουσίαν, κανένα απολύτως δικαίωμα.
14,31 ἀλλ᾿ ἵνα γνῷ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ. ἐγείρεσθε ἄγωμεν ἐντεῦθεν.
14,31 Θα με παραδώση κατά παραχώρησιν του Πατρός στον σταυρικόν θάνατον και θα γίνη αφορμή, χωρίς να το θέλη, να μάθη ο κόσμος ότι εγώ αγαπώ τον Πατέρα και ότι πράττω ακριβώς σύμφωνα με την εντολήν του Πατρός, ο οποίος θέλει την σταυρικήν μου θυσίαν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Σηκωθήτε, ας αναχωρήσωμεν από εδώ.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 15

15,1 Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι.
15,1 Εγώ είμαι η αληθινή κληματαριά (και όχι η παλαιά και άκαρπος άμπελος της Εβραϊκής συναγωγής, την οποίαν ο Πατήρ μετέφερε από την Αίγυπτον και εφύτευσεν εδώ, όπως λέγει και ο ψαλμωδός). Εγώ είμαι η αληθινή άμπελος και ο Πατήρ μου είναι ο αμπελουργός.
15,2 πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπόν, αἴρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.
15,2 Καθε κλήμα, που είναι ενωμένο με εμέ, αλλά δεν φέρει καρπόν, το κόβει και το αφαιρεί ο Πατήρ. Καθε κλήμα, το οποίον φέρει καρπόν, το καθαρίζει και το περιποιείται, δια να φέρη περισσότερον καρπόν. (Καθε άνθρωπον, που λέγει ότι πιστεύει εις εμέ, αλλά δεν έχει ως καρπόν της πίστεώς του την αρετήν, τον αποκόπτει και τον αποχωρίζει από έμενα ο Πατήρ. Εξ αντιθέτου, τον πιστόν, που έχει έργα αρετής, τον φωτίζει, τον ενισχύει, τον καθαρίζει, ώστε να κάμη περισσότερα ενάρετα έργα).
15,3 ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν.
15,3 Και σεις χάρις εις την διδασκαλίαν που σας έχω διδάξει, είσθε καθαροί, είσθε σαν πνευματικά κλήματα περιποιημένα και καρποφόρα.
15,4 μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν. καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ᾿ ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε.
15,4 Μείνετε, λοιπόν, ενωμένοι με εμέ και εγώ με σας. Οπως το κλήμα δεν ημπορεί από τον εαυτόν του να φέρη καρπόν, εάν δεν μείνη ενωμένον με την κληματαριά, έτσι και σεις δεν ημπορείτε να πράττετε έργα αρετής, εάν δεν μείνετε ενωμένοι με εμέ.
15,5 ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.
15,5 Εγώ είμαι η κληματαριά και σεις είσθε τα κλήματα. Εκείνος που μένει ενσωματωμένος εις εμέ και εγώ εις αυτόν, αυτός και μόνον φέρνει πολύν καρπόν. Διότι χωρίς εμέ, χωρίς την σωτήριον χάριν

μου και την ζωτικήν ενέργειάν μου, δεν ημπορείτε να κάνετε τίποτε το αγαθόν.
15,6 ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.
15,6 Οποιος δεν μείνει ενωμένος μαζή μου, έχει ήδη πεταχθή έξω, όπως το άχρηστο κλήμα και θα ξηραθή και όπως οι άνθρωποι μαζεύουν τα κομμένα κλήματα, τα ρίπτουν στο πυρ και τα καίουν, έτσι και εκείνοι, που χωρισμένοι από εμέ μένουν άκαρποι και άχρηστοι, θα ριφθούν από τους αγγέλους στο πυρ της αιωνίου κολάσεως.
15,7 ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.
15,7 Εάν μείνετε ενωμένοι μαζή μου και τα λόγια μου μείνουν ως θησαυρός της καρδιάς σας και κατεύθυνσις εις την ζωήν σας, κάθε τι αγαθόν που θέλετε, ζητήσατέ το και θα γίνη προς χάριν σας.
15,8 ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε, καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί.
15,8 Αυτή είναι η δόξα του Πατρός μου, να φέρετε σεις πολλούς καρπούς αρετής και να γίνετε άξιοι μαθηταί μου.
15,9 καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.
15,9 Οπως με έχει αγαπήσει ο Πατήρ, έτσι και εγώ σας ηγάπησα. Μείνετε, λοιπόν, εις την αγάπην μου αυτήν, να φανήτε άξιοι αυτής.
15,10 ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ.
15,10 Θα μείνετε δε εις την αγάπη μου, εάν φυλάξετε και εφαρμόσετε εις την ζωήν σας τας εντολάς μου, όπως εγώ έχω τηρήσει τας εντολάς του Πατρός μου και μένω πάντοτε εις την άπειρον αγάπην του.
15,11 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.
15,11 Αυτά σας τα είπα, δια να μεταδοθή και μείνη εις σας η ιδική μου χαρά και να γίνη έτσι πλήρης και τελεία η χαράς σας.

15,12 αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.
15,12 Επαναλαμβάνω και τονίζω· αυτή είναι η ιδική μου εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως και εγώ σας ηγάπησα.
15,13 μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.
15,13 Μεγαλυτέραν αγάπην από αυτήν κανείς δεν έχει, ώστε την ζωήν του να δώση χάριν των φίλων του.
15,14 ὑμεῖς φίλοι μού ἐστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν.
15,14 Σεις δε, δια τους οποίους εγώ θυσιάζομαι, είσθε φίλοι μου και θα είσθε πάντοτε φίλοι μου, εάν πράττετε όσα εγώ σας παραγγέλλω.
15,15 οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἴρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρός μου ἐγνώρισα ὑμῖν.
15,15 Δεν σας λέγω πλέον δούλους, διότι ο δούλος δεν γνωρίζει τι πράττει ο κύριός του. Σας ωνόμασα δε και σας ονομάζω φίλους μου, διότι κατέστησα εις σας γνωστά όλα όσα ήκουσα από τον Πατέρα μου και επομένως έχετε πολλήν γνώσιν του τι πράττω και προς ποίον σκοπόν πράττω εγώ.
15,16 οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾿ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένῃ, ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν.
15,16 Δεν με εξελέξατε σεις, αλλ' εγώ σας εξέλεξα ανάμεσα απ' όλους τους άλλους και σας έθεσα στο υψηλόν έργον του Αποστόλου, δια να υπάγετε και κηρύξετε το Ευαγγέλιον και να κάμετε έτσι καρπόν σαν τα καλά κλήματα της αμπέλου. Και ο καρπός σας αυτός, η σωτηρία αθανάτων ψυχών, θα μένη αιώνιος. Σας έδωσα το μέγα προνόμιον, ώστε ο,τι ζητήσετε από τον Πατέρα εν τω ονόματί μου, να σας το δίδη.
15,17 ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.
15,17 Αυτάς τας εντολάς σας δίδω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον και να μένετε ενωμένοι και ισχυροί με την αγάπην αυτήν.
15,18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν.

15,18 Εάν ο πονηρός και κακός κόσμος σας μισή, μάθετε ότι εμέ πρώτα από σας έχει μισήσει.
15,19 εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ᾿ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.
15,19 Εάν σεις ήσαστε από τον αμαρτωλόν κόσμον και είχατε την αμαρτωλήν ζωήν του κόσμου, τότε ο κόσμος θα σας αγαπούσε, διότι θα σας εθεωρούσε ως ιδικούς του. Επειδή όμως δεν είσθε από τον κόσμον, αλλ' εγώ σας εδιάλεξα από τον κόσμον, δια τούτο ο πονηρός και αμετανόητος κόσμος σας μισεί.
15,20 μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν.
15,20 Να ενθυμήσθε δε τον λόγον, τον οποίον εγώ σας είπα· δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριόν του. Εάν εμέ κατεδίωξαν οι άνθρωποι του κόσμου, θα καταδιώξουν και σας· εάν εφύλαξαν τον λόγον μου, θα φυλάξουν και τον ιδικόν σας.
15,21 ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν πέμψαντά με.
15,21 Αλλά όλα αυτά θα κάμουν εις σας οι άνθρωποι δια την πίστιν, που έχετε εις εμέ να ομολογήτε και να κηρύσσετε το όνομά μου, διότι αυτοί δεν γνωρίζουν-διότι δεν θέλουν να γνωρίσουν-εκείνον που με έστειλε.
15,22 εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν.
15,22 Εάν δεν είχα έλθει εις την γην και δεν τους είχα διδάξει την αλήθειαν, δεν θα είχαν αμαρτίαν δια την άγνοιαν και απιστίαν των αυτήν. Τωρα όμως δεν έχουν καμμίαν πρόφασιν, που να δικαιολογή την αμαρτίαν των. Δια τούτο και είναι υπεύθυνοι τιμωρίας εκ μέρους του Θεού.
15,23 ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ.
15,23 Διότι εκείνος που μισεί έμενα, μισεί και τον Πατέρα μου.
15,24 εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἑωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.

15,24 Εάν δεν είχα κάμει εμπρός εις τα μάτια των τόσα και τέτοια υπερφυσικά έργα, τα οποία κανείς άλλος ποτέ δεν έκαμε, τότε δεν θα είχαν αμαρτίαν και ενοχήν. Τωρα όμως έχουν αμαρτίαν, διότι και είδαν τα έργα μου και εμίσησαν εμέ και τον Πατέρα μου, που με έστειλε εις την γην.
15,25 ἀλλ᾽ ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν.
15,25 Αυτό όμως συνέβη, δια να πραγματοποιηθή και ο προφητικός λόγος, που είναι γραμμένος στον νόμον των, ότι με εμίσησαν δωρεάν.
15,26 ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ·
15,26 Οταν δε έλθη ο Παράκλητος, τον οποίον εγώ θα στείλω εις σας εκ μέρους του Πατρός, το Αγιον Πνεύμα, που είναι η αλήθεια και η πηγή της αληθείας και το οποίον εκπορεύεται από τον Πατέρα, εκείνος θα μαρτυρήση δι' εμέ.
15,27 καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ᾽ ἀρχῆς μετ᾽ ἐμοῦ ἐστε.
15,27 Και σεις επίσης θα δώσετε την καλήν μαρτυρίαν, διότι είσθε από την αρχήν μαζή μου και είδατε και ακούσατε όσα εγώ έπραξα και είπα και τα οποία με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος θα εννοήσετε βαθύτερα και θα τα κηρύσσεται με παρρησίαν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 16

16,1 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε.
16,1 Αυτά σας τα είπα, δια να μην κλονισθήτε εις την πίστιν σας, όταν θα αντικρύσετε το μίσος, που ο κόσμος αισθάνεται και εκδηλώνει εναντίον μου.
16,2 ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ᾽ ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.
16,2 Θα σας αποκόψουν και θα σας αποκλείσουν από τας συναγωγάς των οι Εβραίοι. Και ακόμη περισσότερον, έρχεται ώρα, κατά την οποίαν καθένας που θα σας φονεύση θα νομίση ότι προσφέρει λατρείαν στον Θεόν. (Τυφλωμένοι οι άνθρωποι από την

κακότητά των θα θεωρούν ευάρεστον στον Θεόν και αξιέπαινον έργον τον φόνον σας).
16,3 καὶ ταῦτα ποιήσουσιν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πατέρα οὐδὲ ἐμέ.
16,3 Και θα κάμουν όλα αυτά εναντίον σας, διότι, ένεκα της αμετανοήτου σκληροκαρδίας των, δεν εγνώρισαν τον Πατέρα ούτε εμέ, μολονότι τόσα και τόσα ήκουσαν.
16,4 ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτι μεθ᾿ ὑμῶν ἤμην.
16,4 Αυτά όμως σας τα είπα, ώστε όταν έλθη η ώρα, που θα τα βλέπετε να πραγματοποιούνται, να ενθυμήσθε τα λόγια μου, ότι δηλαδή εγώ σας τα προείπα, δια να μένετε σταθεροί και άκαμπτοι εις την πίστιν και το έργον σας. Δεν σας τα είπα δε ευθύς εξ αρχής, που σας εκάλεσα ως μαθητάς μου, διότι ήμουνα κατά το διάστημα αυτό και μέχρι σήμερα μαζή σας.
16,5 νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με ποῦ ὑπάγεις!
16,5 Τωρα δε πηγαίνω προς Εκείνον, που με έστειλε. Και διότι σεις είσθε βαρυμένοι από την λύπην του χωρισμού μας και από τας δυσκολίας και τους διωγμούς, που σας προανήγγειλα, κανένας από σας δεν με ερωτά, που πηγαίνεις!
16,6 ἀλλ᾿ ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν.
16,6 Αλλά, διότι σας είπα αυτά, η λύπη εγέμισε την καρδίαν σας.
16,7 ἀλλ᾿ ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς·
16,7 Εγώ όμως σας λέγω την αλήθειαν και προσέξατέ την· είναι συμφέρον σας να φύγω εγώ, δια του σταυρικού θανάτου, από τον κόσμον αυτόν. Διότι εάν εγώ δεν φύγω, ο Παράκλητος δεν θα έλθη εις σας. Εάν όμως προσφέρω την μεγάλην θυσίαν και πορευθώ προς τον Πατέρα, θα στείλω τον Παράκλητον εις σας.
16,8 καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.
16,8 Και όταν έλθη εκείνος θα ελέγξη τον αμαρτωλόν και αμετανόητον κόσμον περί μιας μεγάλης αμαρτίας, την οποίαν ο κόσμος διαπράττει τώρα και περί δικαιοσύνης, την οποίαν

καταπατούν αυτοί που ετοιμάζουν την σταύρωσίν μου και περί κατακρίσεως και καταδίκης του διαβόλου.
16,9 περὶ ἁμαρτίας μέν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ·
16,9 Περί αμαρτίας μεν θα καταδικάση τους ανθρώπους του κόσμου, διότι μολονότι τόσα είδον και ήκουσαν δεν πιστεύουν εις εμέ.
16,10 περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με·
16,10 Περί δικαιοσύνης δε, διότι αντίθετα προς όσα εναντίον εμού, ως εάν ήμουν εγκληματίας, αποφασίζουν και πράττουν οι σταυρωταί μου, θα αποδώση δικαιοσύνην ο Παράκλητος και θα αποδείξη ότι είμαι δίκαιος και ότι πηγαίνω προς τον Πατέρα μου, διότι ετήρησα κατά πάντα το θέλημά του και έτσι σεις δεν θα με βλέπετε πλέον με τα μάτια του σώματός σας.
16,11 περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται.
16,11 Περί δε της κρίσεως θα αποδείξη ο Παράκλητος ότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθή, καταδικασθή και χάσει πλέον την εξουσίαν του επάνω εις την ανθρωπότητα.
16,12 Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ᾿ οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι.
16,12 Εχω πολλά ακόμη να σας είπω, αλλά δεν ημπορείτε τώρα να τα κρατήσετε και να τα εννοήσετε.
16,13 ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ᾿ ἑαυτοῦ, ἀλλ᾿ ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
16,13 Οταν όμως έλθη εκείνος, δηλαδή το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήση εις κάθε αλήθειαν, που αναφέρεται στο έργον της σωτηρίας. Διότι δεν θα ομιλήση και εκείνος από τον ευατόν του, άσχετα από τον Πατέρα και εμέ, αλλά θα είπη όσα ακούσει από τον Πατέρα και θα σας αναγγείλη όσα πρόκειται να συμβούν.
16,14 ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
16,14 Εκείνος θα δοξάση εμέ, διότι από τον ιδικόν μου απεριόριστον πλούτον θα λάβη και θα τα αναγγείλη εις σας.
16,15 πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
16,15 Ολα δε όσα έχει ο Πατήρ είναι ιδικά μου, δια τούτο και σας είπα ότι ο Παράκλητος θα λάβη από τους ιδικούς μου θησαυρούς της σοφίας, οι οποίοι είναι και του Πατρός και θα αναγγείλη αυτά εις σας.

16,16 μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα.
16,16 Ακόμη ολίγον χρόνον και δε θα με βλέπετε πλέον με τα μάτια του σώματος· αλλά και πάλιν έπειτα από μικρόν χρόνον θα με ίδετε, αμέσως δηλαδή μετά την ανάστασίν μου, και θα με ίδετε επί πλέον με τα μάτια της ψυχής σας, διότι εγώ πηγαίνω προς τον Πατέρα, τον οποίον και θα παρακαλέσω να σας στείλη το Πνεύμα το Αγιον”.
16,17 Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· τί ἐστι τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν, μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, καὶ ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα;
16,17 Είπαν τότε μερικοί από τους μαθητάς του μεταξύ των· τι σημαίνει αυτό που μας λέγει, ολίγον χρόνον και δεν θα με βλέπετε, και πάλιν έπειτα από ολίγο θα με ίδετε και ότι εγώ πηγαίνω προς τον Πατέρα;”
16,18 ἔλεγον οὖν· τοῦτο τί ἐστιν ὃ λέγει τὸ μικρόν; οὐκ οἴδαμεν τί λαλεῖ.
16,18 Ελεγαν λοιπόν· “τι σημαίνει αυτό το, μικρόν, που λέγει; Δεν εννοούμεν τι λέγει”.
16,19 ἔγνω οὖν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾶν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· περὶ τούτου ζητεῖτε μετ᾿ ἀλλήλων ὅτι εἶπον, μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με;
16,19 Ο Ιησούς με την θείαν αυτού γνώσιν αντελήφθη ότι ήθελαν οι μαθηταί να τον ερωτήσουν και τους είπε· “συζητείτε μεταξύ σας περί αυτού που σας είπα, ότι δηλαδή ολίγον χρόνον και δεν θα με βλέπετε με τα μάτια του σώματος, και πάλιν ολίγον χρόνον και θα με ίδετε;
16,20 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ᾿ ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται·
16,20 Σας πληροφορώ και σας διαβεβαιώνω, ότι σεις θα κλάψετε και θα θρηνήσετε δια τον σταυρικόν μου θάνατον, ο δε αμαρτωλός και αμετανόητος κόσμος θα χαρή. Σεις θα λπηπηθήτε βέβαια, αλλά πολύ σύντομα η λύπη σας θα γίνη χαρά.
16,21 ἡ γυνὴ ὅταν τίκτῃ, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διὰ τὴν χαρὰν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

16,21 Η γυναίκα όταν γεννά, έχει πόνους και λύπην, διότι ήλθε η ώρα της. Οταν όμως γεννήση το παιδί, τότε δεν ενθυμείται πλέον την θλίψιν και τους πόνους, ένεκα της χαράς που δοκιμάζει, διότι εγεννήθη άνθρωπος στον κόσμον.
16,22 καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ᾽ ὑμῶν.
16,22 Και σεις, λοιπόν, τώρα μεν έχετε λύπην, πάλιν όμως θα σας ίδω μετά την ανάστασίν μου και θα γεμίση η καρδιά σας από χαράν, και την χαράν σας αυτήν κανείς δεν ημπορεί να σας την αφαιρέση.
16,23 καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν.
16,23 Κατά την ημέραν εκείνην που θα κατέλθη εις σας το Πνεύμα το Αγιον, δεν θα με ερωτήσετε τίποτε, διότι θα σας έχη φωτίσει Εκείνο. Αληθώς σας λέγω, ότι όσα ζητήσετε από τον Πατέρα μου εν τω ονόματί μου, θα σας τα δώση.
16,24 ἕως ἄρτι οὐκ ᾐτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη.
16,24 Εως τώρα δεν έχετε ζητήσει τίποτε, επικαλούμενοι το όνομα εμού, που είμαι ο αιώνιος αρχιερεύς και μεσίτης ιδικός σας πλησίον του Πατρός. Από εδώ όμως και πέρα να ζητήτε πάντοτε και θα λαμβάνετε, δια να είναι έτσι πλήρης και τελεία η χαρά σας εκ του γεγονότος ότι ο Πατήρ θα ακούη τας προσευχάς σας.
16,25 Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ᾽ ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκέτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ περὶ τοῦ πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν.
16,25 Αυτά σας τα είπα με παραβολάς και αλληγορίας, κάπως συνεσκιασμένα και ασαφή, επειδή όσον καθαρά και αν σας τα είπω, δεν είσθε ακόμη εις θέσιν να τα εννοήσετε. Ερχεται όμως ώρα, οπότε δεν θα σας ομιλήσω πλέον με παραβολές και αλληγορίες, αλλά θα σας αναγγείλω καθαρά και ξάστερα τα περί του Πατρός και τα οποία με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος θα τα εννοήσετε εντελώς.
16,26 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν·
16,26 Κατά τον καιρόν εκείνον θα ζητήσετε, εν τω ονόματί μου, ότι θέλετε από τον Πατέρα. Και τότε δεν σας λέγω ότι εγώ θα

παρακαλέσω τον Πατέρα για σας.
16,27 αὐτὸς γὰρ ὁ πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον.
16,27 Και τούτο διότι αυτός ο ίδιος ο Πατήρ μου σας αγαπά, επειδή και σεις έχετε αγαπήσει εμέ και έχετε πιστεύσει ότι εγώ εγεννήθην από τον Θεόν και από αυτόν έχω σταλή στον κόσμον.
16,28 ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.
16,28 Μονογενής εγώ Υιός του Πατρός, εβγήκα από τον Πατέρα με την ενανθρώπησίν μου και ήλθα στον κόσμον. Παλιν αφίνω τον κόσμον και πηγαίνω προς τον Πατέρα”.
16,29 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· ἴδε νῦν παῤῥησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις.
16,29 Λεγουν προς αυτόν οι μαθηταί του· “ιδού τώρα ομιλείς καθαρά, και δεν λέγεις καμμίαν δυσκολονόητον παραβολήν.
16,30 νῦν οἴδαμεν ὅτι οἶδας πάντα καὶ οὐ χρείαν ἔχεις ἵνα τίς σε ἐρωτᾷ. ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες.
16,30 Τωρα, που χωρίς να σου είπωμεν τίποτε είδες τας απορίας μας, επείσθημεν ότι γνωρίζεις τα πάντα και δεν έχεις ανάγκην να σου διατυπώση κανείς την ερώτησίν του, δια να γνωρίσης τι σκέπτεται. Ακριβώς λόγω της παγγνωσίας σου αυτής πιστεύομεν ότι κατάγεσαι από τον Θεόν και από αυτόν έχεις σταλή στον κόσμον”.
16,31 ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἄρτι πιστεύετε·
16,31 Απήντησεν εις αυτούς ο Ιησούς· “τώρα πιστεύετε, και όμως θα κλονισθή η πίστις σας.
16,32 ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ᾿ ἐμοῦ ἐστι.
16,32 Ιδού έρχεται ώρα, και έχει έλθει τώρα η ώρα, να διασκορπισθήτε και να γυρίσετε ο καθένας εις τα σπίτια σας και να με αφήσετε μόνον. Και όμως εγώ δεν είμαι μόνος· διότι ο Πατήρ είναι μαζή μου.
16,33 ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἕξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.
16,33 Αυτά σας τα είπα, δια να έχετε ειρήνην, καρπόν της πνευματικής επικοινωνίας και ενώσεώς σας με εμέ. Εις τον κόσμον

τούτον θα έχετε θλίψιν, αλλά να έχετε θάρρος. Εγώ έχω νικήσει τον κόσμον. Και σεις με την ιδικήν μου δύναμιν θα νικήσετε τον κόσμον και θα αναδειχθήτε ένδοξοι θριαβευταί”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 17

17,1 Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε,
17,1 Αυτά είπεν ο Ιησούς προς τους μαθητάς του και έπειτα εσήκωσε τα μάτια του στον ουρανόν και είπε· “Πατερ έφθασεν η ώρα, την οποίαν η αγαθότης και η σοφία σου ώρισε. Δοξασε και ως άνθρωπον τον Υιόν σου, ο οποίος βαδίζει προς την θυσίαν, δια να σε δοξάση και ο Υιός σου με τα αναρίθμητα πλήθη των ανθρώπων, τα οποία δια της λυτρωτικής του θυσίας θα πιστεύσουν εις σε και θα σωθούν.
17,2 καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.
17,2 Δοξασε τον, όπως άλωστε και τον εδόξασες έως τώρα, διότι του έδωκες εξουσίαν επί όλης της ανθρωπότητος, δια να δώση εις όλους αυτούς, που του έδωκες, ζωήν αιώνιον.
17,3 αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.
17,3 Αυτή δε είναι η αιώνιος ζωη, να γνωρίζουν οι άνθρωποι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν, να απολαμβάνουν τας απείρους τελειότητάς σου με την στενήν επικοινωνίαν και αγάπην προς σε, να γνωρίζουν δε επίσης και τον Ιησούν Χριστόν, που έστειλες στον κόσμον.
17,4 ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω·
17,4 Εγώ με την ζωήν και το έργον μου σε εδόξασα εις την γην. Εκαμα γνωστόν το όνομά σου στους ανθρώπους και με την σταυρικήν μου θυσίαν την οποίαν μετ' ολίγον προσφέρω, ετελείωσα το έργον, το οποίον μου έδωκες να πραγματοποιήσω.
17,5 καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί.
17,5 Και τώρα, δόξασέ με και συ, Πατερ, πλησίον σου με την δόξαν την οποίαν είχα κοντά σου, πριν άκομα λάβη ύπαρξιν από σε ο

κόσμος.
17,6 Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.
17,6 Εφανέρωσα το όνομά σου στους ανθρώπους, τους οποίους συ επήρες από τον κόσμον και μου τους έδωκες ως μαθητάς μου. Ησαν ιδικοί σου, σύμφωνα με την αγαθήν διάθεσιν που είχαν, και συ τους έδωκες εις εμέ, και αυτοί εφύλαξαν την εντολήν σου.
17,7 νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστιν·
17,7 Τωρα έμαθαν καλύτερα ότι όλα όσα μου έχεις δώσει προέρχονται από σε.
17,8 ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.
17,8 Την γνώσιν των και πεποίθησιν αυτήν μαρτυρεί και το γεγονός ότι τους λόγους, που μου έδωκες, τους έδωσα εις αυτούς και αυτοί τους εδέχθησαν και εσχημάτισαν την βεβαίαν γνώσιν και πεποίθησιν, ότι πράγματι εγώ εγεννήθηκα και εβγήκα στον κόσμον από σε και επίστευσαν ότι συ με έστειλες.
17,9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι,
17,9 Εγώ ειδικώς δι' αυτούς σε παρακαλώ τώρα ως μέγας αρχιερεύς και μεσίτης· δεν σε παρακαλώ δια τον κόσμον τον αμαρτωλόν και άπιστον, αλλά δι' αυτούς που μου έδωκες, διότι εξακολουθούν να είναι και θα είναι ιδικοί σου.
17,10 καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά ἐστι καὶ τὰ σὰ ἐμά, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.
17,10 Αλλωστε όλα τα ιδικά μου είναι ιδικά σου και τα ιδικά σου είναι ιδικά μου. Και αυτοί οι μαθηταί μου ήσαν ιδικοί σου και έγιναν ιδικοί μου και εξακολουθούν να είναι ιδικοί σου. Και εγώ έχω δοξασθή εν μέσω αυτών, οι οποίοι με εγνώρισαν ως Υιόν σου και Θεόν.
17,11 καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς.
17,11 Και δεν είμαι πλέον στον κόσμον αυτόν αισθητώς μεταξύ των με το σώμα μου, και αυτοί είναι στον κόσμον, δια να εκπληρώσουν την υψηλήν αποστολήν των. Και εγώ έρχομαι προς σε. Πατερ άγιε,

φύλαξέ τους με την θείαν σου δύναμιν και αγάπην, αυτούς τους οποίους συ μου έδωκες, ώστε να είναι ενωμένοι μεταξύ των εις ένα πνευματικόν σώμα, όπως είμεθα ημείς.
17,12 ὅτε ἤμην μετ᾿ αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ.
17,12 Οταν ήμουν μαζή των στον κόσμον, εγώ τους επροφύλασσα με την ιδικήν σου ακαταγώνιστον δύναμιν και προστασίαν. Εφύλαξα αυτούς που μου έδωκες και κανένας από αυτούς δεν εχάθηκε, παρά μόνον ο υιός της απωλείας, ο προδότης, δια να εκπληρωθούν έτσι και αι προφητείαι της Γραφής.
17,13 νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.
17,13 Τωρα όμως έρχομαι προς σε και ενώ ευρίσκομαι ακόμη στον κόσμον, λέγω αυτά, δια να τα ακούσουν και οι ίδιοι, ώστε να έχουν την ιδικήν μου τελείαν χαράν ολόκληρον και πλήρη έντος αυτών.
17,14 ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου.
17,14 Εγώ έδωκα εις αυτούς τον λόγον σου. Και ο κόσμος της αμαρτίας τους εμίσησε, διότι δεν ανήκουν πλέον στον κόσμον αυτόν κατά τα φρονήματα και την ζωήν, όπως και εγώ δεν είμαι και δεν ανήκω στον κόσμον αυτόν.
17,15 οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ᾿ ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ.
17,15 Δεν σε παρακαλώ να τους πάρης τώρα από τον κόσμον αυτόν στους ουρανούς, αλλά να τους προφυλάξης από τον πονηρόν, ο οποίος εμπνέει και εξουσιάζει τον κόσμον.
17,16 ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσί, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί.
17,16 Δεν προέρχονται πλέον εκ του κόσμου και δεν ανήκουν στον κόσμον, όπως και εγώ δεν είμαι από τον κόσμον αυτόν.
17,17 ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι.
17,17 Με τον φωτισμόν και την αναγέννησιν που δίδει η αλήθειά σου, αγίασέ τους και καθιέρωσε τους μονίμως πλέον στο έργον σου. Ο λόγος ο ιδικός σου είναι πάντοτε η απόλυτος και καθαρά αλήθεια.

17,18 καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.
17,18 Αγίασέ τους, Πατερ, διότι όπως συ έστειλες εμέ στον κόσμον, έτσι και εγώ έστειλα αυτούς ως εργάτας του ευαγγελίου στον κόσμον· και δι' αυτό πρέπει να είναι άγιοι.
17,19 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ.
17,19 Και εγώ χάριν αυτών αφιέρωσα τον ευατόν μου εις σε και τον προσφέρω θυσίαν, δια να είναι και αυτοί αγιασμένοι με την αλήθειαν, που έχουν δεχθή, και με την θυσίαν μου, εις την οποίαν θα συμμετέχουν.
17,20 Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ,
17,20 Δεν σε παρακαλώ δε δι' αυτούς μόνον, αλλά και δι' εκείνους οι οποίοι, χάρις εις την διδασκαλίαν των, θα πιστεύουν εις εμέ.
17,21 ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.
17,21 Σε παρακαλώ δι' όλους αυτούς, να είναι ένα πνευματικόν σώμα με την αγάπην και την ομοφροσύνην των. Οπως συ, Πατερ, είσαι ενωμένος με εμέ και εγώ με σε, διότι έχομεν την αυτήν ουσίαν, έτσι σε παρακαλώ, να είναι και αυτοί ένα δια της ενώσεως και επικοινωνίας που θα έχουν με ημάς, δια να πιστεύση ο κόσμος, βλέπων το θαύμα αυτό της ενότητος, ότι συ με έστειλες.
17,22 καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς ἕν ἐσμεν,
17,22 Και εγώ την απεριόριστον δόξαν, την οποίαν μου έδωκες ως προς άνθρωπον, την έδωκα εις αυτούς, δια να είναι ένα, όπως και ημείς είμεθα ένα.
17,23 ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἕν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας.
17,23 Εγώ να ζω μέσα εις ένα έκαστον από αυτούς, όπως και συ ζης έντος εμού, δια να έχουν τελειοποιηθή εις ένα πνευματικόν σώμα και να γνωρίζη ο κόσμος, βλέπων αυτό το θαύμα της ενότητος, και

πιστεύη ότι συ με έστειλες στον κόσμον και ότι ηγάπησες αυτούς, όπως ηγάπησες εμέ.
17,24 πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ κἀκεῖνοι ὦσι μετ᾿ ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου.
17,24 Πατερ, θέλω εκείνοι τους οποίους μου έχεις δώσει, να είναι μαζή μου όπου είμαι εγώ, δια να βλέπουν και απολαμβάνουν την δόξαν μου την οποίαν προαιωνίως μου έχεις δώσει, διότι με έχεις αγαπήσει προ πάντων των αιώνων, πριν να τεθούν τα θεμέλια του κόσμου.
17,25 πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας·
17,25 Πατερ δίκαιε, μολονότι ο κόσμος, εξ αιτίας της κακότητός του, δεν σε εγνώρισε, εγώ όμως και ως άνθρωπος σε εγνώρισα σαφώς εις βαθμόν, στον οποίον κανένας άλλος άνθρωπος ούτε σε εγνώρισε ούτε θα σε γνωρίση. Και αυτοί ακούοντες την διδασκαλίαν μου και βλέποντες τα έργα μου επληροφορήθησαν πλέον σαφώς και επίστευσαν, ότι συ με απέστειλες στον κόσμον και δια τούτο είναι άξιοι της πατρικής σου στοργής και προστασίας.
17,26 καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με ἐν αὐτοῖς ᾖ, κἀγὼ ἐν αὐτοῖς.
17,26 Και εγώ εγνωστοποίησα εις αυτούς το όνομά σου και δια του Αγίου Πνεύματος θα τους το κάμω ακόμη περισσότερον γνωστόν, ώστε η άπειρος αγάπη, με την οποίαν με έχεις αγαπήσει, να είναι μέσα εις τας ψυχάς των και να αισθάνωνται καθαρώτατα, ότι εγώ είμαι μέσα στον καθένα από αυτούς και εις όλους μαζή, ώστε να αποτελούν ένα πνευματικόν σώμα με εμέ”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 18

18,1 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
18,1 Αφού είπεν αυτά ο Ιησούς, εβγήκε μαζή με τους μαθητάς του πέραν από τον χείμαρρον των Κεδρων, όπου υπήρχε κήπος, στον οποίον εισήλθαν αυτός και οι μαθηταί του.

18,2 ᾔδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅτι πολλάκις συνήχθη καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
18,2 Εγνώριζε δε και ο Ιούδας, ο προδότης, αυτόν τον τόπον, διότι πολλές φορές μαζή με τους μαθητάς του ο Ιησούς είχεν έλθει εκεί.
18,3 ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν σπεῖραν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων.
18,3 Ο Ιούδας, λοιπόν, αφού επήρε μαζή του το ρωμαϊκόν στραιωτικόν απόσπασμα και υπηρέτας από τους αρχιερείς και Φαρισαίους, ήλθε εκεί με φανάρια και λαμπάδες και όπλα.
18,4 Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ᾿ αὐτόν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· τίνα ζητεῖτε;
18,4 Ο Ιησούς, λοιπόν, γνωρίζων όλα εκείνα, που έμελλαν να συμβούν εις αυτόν, εβγήκεν έξω από τον κήπον και είπεν εις αυτούς· “Ποίον ζητείτε;”
18,5 ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι. εἱστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν μετ᾿ αὐτῶν.
18,5 Του απήντησαν εκείνοι· “Ιησούν τον Ναζωραίον”. Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “εγώ είμαι”. Μαζή δε με αυτούς εστέκετο και ο Ιούδας, ο προδότης.
18,6 ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσον χαμαί.
18,6 Οταν, λοιπόν, είπεν εις αυτούς, ότι εγώ είμαι, εκείνοι καταπτοημένοι ωπισθοχώρησαν και έπεσαν κάτω.
18,7 πάλιν οὖν αὐτοὺς ἐπηρώτησε· τίνα ζητεῖτε; οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.
18,7 Παλιν, λοιπόν, τους ηρώτησε· “ποίον ζητείτε;” Εκείνοι είπον· “Ιησούν τον Ναζωραίον”.
18,8 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι. εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν·
18,8 Απεκρίθη ο Ιησούς· “σας είπα ότι εγώ είμαι· εάν, λοιπόν, ζητήτε εμέ, αφήσατε αυτούς να φύγουν”.
18,9 ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν, ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα.

18,9 Και είπε τούτο, δια να εξασφαλίση τους μαθητάς του, και να εκπληρωθή ακόμη και ο λόγος, τον οποίον προ ολίγου είχεν είπει στον Πατέρα του, ότι εκείνους τους οποίους μου έδωκες τους επροφύλαξα και δεν εχάθηκε κανένας από αυτούς.
18,10 Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν εἵλκυσεν αὐτήν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.
18,10 Οταν, λοιπόν, οι στρατιώται συνήλθον κάπως από τον φόβον των και επροχώρησαν, δια να συλλάβουν τον Κυριον, ο Σιμων Πετρος, που είχε κατά την ώραν εκείνην μάχαιραν, την έσυρε και εκτύπησε τον δούλον του αρχιερέως και του έκοψε το δέξι αυτί. Το όνομα δε του δούλου εκείνου ήτο Μαλχος. (Ο ζήλος του Πετρου τον παρέσυρε εις άκριτον και εγκληματικήν πράξιν. Ακριτον, διότι εξέθετε έτσι ενώπιον των Ρωμαίων, τον εαυτόν του, τους μαθητάς και τον Κυριον ως στασιαστάς. Εγκληματικήν, διότι εστρέφετο κατά της ζωής του πλησίον, έστω και εχθρού).
18,11 εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατήρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;
18,11 Είπε αμέσως τότε ο Ιησούς στον Πετρον· “βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον, το οποίον μου έδωκε ο Πατήρ, θέλεις συ να μη το πίω;”
18,12 Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτόν,
18,12 Τοτε, λοιπόν, το στρατιωτικόν απόσπασμα και ο χιλίαρχος και οι υπηρέται των Ιουδαίων επιασαν τον Ιησούν και τον έδεσαν.
18,13 καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου.
18,13 Και τον επήγαν δεμένον πρώτον προς τον Ανναν, τον καθηρημένον αρχιερέαν, αλλά παρά πολύ ισχυρόν, διότι ήτο και πενθερός του Καϊάφα, ο οποίος ήτο αρχιερεύς κατά το ιστορικόν εκείνο έτος.
18,14 ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.
18,14 Ο δε Καϊάφας ήτο εκείνος που είχε συμβουλεύσει τους Ιουδαίους, ότι συμφέρει προς χάριν του λαού να θανατωθή και χαθή ένας άνθρωπος, και ως τέτοιον εννούσε τον Χριστόν, του οποίου τον

φόνον, ένεκα της μοχθηρίας και του φθόνου του, είχεν ήδει αποφασίσει.
18,15 Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. ὁ δὲ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως·
18,15 Ακολουθούσε δε τον Ιησούν ο Σιμων ο Πετρος και ο άλλος μαθητής, δηλαδή ο Ιωάννης. Ο δε μαθητής εκείνος ήτο γνωστός στον αρχιερέα και δι' αυτό εμπήκε μαζή με τον Ιησούν ελεύθερα εις την αυλήν του αρχιερέως.
18,16 ὁ δὲ Πέτρος εἱστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. ἐξῆλθεν οὖν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος, ὃς ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον.
18,16 Ο Πετρος όμως, άγνωστος καθώς ήτο, εστέκετο έξω, κοντά εις την θύραν, διότι δεν επετρέπετο η είσοδος. Εβγήκε τότε έξω εις την πόρτα ο άλλος μαθητής, ο οποίος ήτο γνωστός στον αρχιερέα, ωμίλησε εις την θυρωρόν και επέτρεψε εκείνη την είσοδον στον Πετρον.
18,17 λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; λέγει ἐκεῖνος· οὐκ εἰμί.
18,17 Αλλά η μικρά δούλη, που ήτο θυρωρός, καθώς είδε τον Πετρον, του λέγει· “μήπως και συ είσαι από τους μαθητάς του ανθρώπου αυτού;” Απήντησεν εκείνος· “δεν είμαι”.
18,18 εἱστήκεισαν δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποιηκότες, ὅτι ψῦχος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ᾽ αὐτῶν ὁ Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος.
18,18 Εστέκοντο δε οι δούλοι και οι υπηρέται, που είχαν ετοιμάσει ανθρακιάν, σωρόν αναμμένα κάρβουνα, διότι έκανε κρύο και εζεσταίνοντο. Εστεκε δε μαζή τους και ο Πετρος και εζεσταίνετο.
18,19 Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ.
18,19 Εν τω μεταξύ ο αρχιερεύς ηρώτησε τον Ιησούν δια τους μαθητάς του, ποίοι ήσαν και διατί τον ακολουθούσαν, και δια την διδασκαλίαν του.
18,20 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοτε οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν.

18,20 Απήντησε εις αυτόν ο Ιησούς· “εγώ φανερά ωμίλησα στους ανθρώπους· εγώ πάντοτε εδίδαξα εις τας συναγωγάς και εις τας αυλάς του ναού, όπου πάντοτε, πλήθη Ιουδαίων συγκεντρώνονται, και κρυφά δεν είπα τίποτε.
18,21 τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε οὗτοι οἴδασιν ἃ εἶπον ἐγώ.
18,21 Διατί ερωτάς εμέ; Ρωτησε εκείνους, που με άκουσαν να σου είπουν, τι τους εδίδαξα. Ιδού αυτοί γνωρίζουν εκείνα τα οποία είπα εγώ”.
18,22 ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκὼς ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ εἰπών· οὕτως ἀποκρίνῃ τῷ ἀρχιερεῖ;
18,22 Οταν δε ο Ιησούς είπεν αυτά, ένας από τους υπηρέτας, που εστέκετο κοντά του, κατάφερε ράπισμα εναντίον του Ιησού λέγων· “με αυτόν τον ασεβή τρόπον απαντάς στον αρχιερέα;”
18,23 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;
18,23 Του απήντησεν ο Ιησούς· “εάν κακώς ωμίλησα, μαρτύρησε εδώ ενώπιον του δικαστηρίου δια το κακόν αυτό. Εάν όμως καλά και σωστά απήντησα, διατί με δέρνεις;”
18,24 ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.
18,24 Μη τολμών να συνεχίση την ανάκρισιν ο Αννας, έστειλε τον Ιησούν δεμένον προς τον Καϊάφαν τον αρχιερέα.
18,25 Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος. εἶπον οὖν αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶ;
18,25 Ο δε Σιμων Πετρος εξακολουθούσε να στέκεται κοντά εις την φωτιά και να ζεσταίνεται. Του είπαν τότε μερικοί από εκείνους που ήσαν εκεί· “μήπως και συ είσαι από τους μαθητάς εκείνου;”
18,26 ἠρνήσατο οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· οὐκ εἰμί. λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον· οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ᾿ αὐτοῦ;
18,26 Ηρνήθη τότε ο Πετρος και είπε· “δεν είμαι”. Του λέγει τότε ένας από τους δούλους του αρχιερέως, συγγενής εκείνου του οποίου ο Πετρος έκοψε το αυτί· “τι μας λες; Εγώ δεν σε είδα στον κήπον μαζή του;”

18,27 πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν.
18,27 Παλιν λοιπόν αρνήθηκε ο Πετρος και αμέσως ένας πετεινός αλάλησε.
18,28 Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐ· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ᾿ ἵνα φάγωσι τὸ πάσχα.
18,28 Αφού, λοιπόν, οι αρχιερείς κατά την νύκτα, και το συνέδριον αμέσως με την ανατολήν του ηλίου, κατεδίκασαν τον Χριστόν εις θάνατον, τον έφεραν δεμένον στο πραιτώριον, όπου έμενε και εδίκαζεν ο Ρωμαίος ηγεμών. Ητο δε πρωϊ. Και αυτοί δεν εμπήκαν στο πραιτώριον (στον τόπον που τον θεωρούσαν μολυσμένον, διότι εκεί έμπαιναν ειδωλολάτραι και εδικάζοντο εγκληματίαι) δια να μη μολυνθούν, αλλά να μείνουν και να είναι καθαροί, ώστε να φάγουν κατά το βράδυ αυτό της Παρασκευής το πασχάλιον δείπνον.
18,29 ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλᾶτος πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπε· τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;
18,29 Συγκαταβαίνων, λοιπόν, εις τας προλήψεις των ο Πιλάτος, εβγήκε προς αυτούς και τους είπε· “ποίαν κατηγορίαν φέρνετε εναντίον αυτού του ανθρώπου;”
18,30 ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιός, οὐκ ἄν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν.
18,30 Απήντησαν εκείνοι αορίστως και είπαν· “εάν αυτός δεν ήτο κακοποιός, δεν θα σου τον είχαμε παραδώσει”.
18,31 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα·
18,31 Είπε τότε εις αυτούς ο Πιλάτος· “εφ' όσον δεν καταθέτετε συγκεκριμένην κατηγορίαν και ισχυρίζεσθε κατά τρόπον αόριστον, ότι είναι κακοποιός, παρέτέ τον σεις και σύμφωνα με τον νόμον σας δικάστε τον”. Του είπαν τότε οι Ιουδαίοι· “ημείς τον κρίνομεν άξιον θανάτου, αλλά δεν έχομεν το δικαίωμα να θανατώσωμεν δια σταυρού κανένα, χωρίς την άδειαν του Ρωμαίου ηγεμόνος”.
18,32 ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ ὃν εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.

18,32 Τα είπαν δε αυτά, δια να επαληθεύση πλήρως ο λόγος, τον οποίον ο Ιησούς είχεν είπει, φανερώνων εκ των προτέρων με ποίον είδος θανάτου έμελλε να αποθάνη. (Διότι οι Ρωμαίοι κατεδίκαζαν εις σταυρικόν θάνατον, ενώ οι Εβραίοι, σύμφωνα με τους νόμους των, και όταν ήσαν ελεύθερος λαός, κατεδίκαζαν στον δια λιθοβολισμού θάνατον).
18,33 Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλᾶτος καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;
18,33 Εισήλθεν πάλιν στο πραιτώριον ο Πιλάτος και εκάλεσεν ιδιαιτέρως τον Ιησούν και του είπε· "συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;"
18,34 ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀφ᾿ ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ;
18,34 Του απήντησεν ο Ιησούς· "Από τον ευατόν σου, από ιδικήν σου διαπίστωσιν το λέγεις αυτό η άλλοι σου το είπαν, ως κατηγορίαν εναντίον μου;"
18,35 ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος· μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;
18,35 Απήντησεν ο Πιλάτος· "μήπως εγώ είμαι Ιουδαίος, δια να ανακατεύωμαι εις τα ζητήματα των Εβραίων; Το έθνος σου και οι αρχιερείς σε παρέδωκαν εις εμέ ως ένοχον. Τι έκαμες;"
18,36 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμή, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.
18,36 Απήντησεν ο Ιησούς· "η βασιλεία μου δεν προέρχεται από τον κόσμον αυτόν. Εάν ήτο από τον κόσμον τούτον η βασιλεία μου, οι στρατιώται μου θα ανελάμβαναν αγώνα, δια να μη παραδοδώ στους Ιουδαίους. Αλλά η ιδική μου βασιλική εξουσία δεν προέρχεται από τούτον εδώ τον κόσμον ούτε στηρίζεται εις την δύναμιν των όπλων".
18,37 εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

18,37 Είπε τότε εις αυτόν ο Πιλάτος· “λοιπόν είσαι βασιλεύς;” Απήντησεν ο Ιησούς· “όπως και συ το λέγεις, είμαι βασιλεύς”. Εγώ δι' αυτό εγεννήθηκα και δι' αυτό έχω έλθει στον κόσμον να κηρύξω την αλήθειαν. Και κάθε ένας ο οποίος αισθάνεται μέσα του διάθεσιν και πόθον δια την αλήθειαν, ακούει, δέχεται και εφαρμόζει την διδασκαλίαν μου και έτσι γίνεται πολίτης της ουρανίου βασιλείας μου”.
18,38 λέγει αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· τί ἐστιν ἀλήθεια; καὶ τοῦτο εἰπὼν πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ λέγει αὐτοῖς· ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ·
18,38 Λεγει εις αυτόν ο Πιλάτος. “Τι είναι αλήθεια; Και ποιός μπορεί να την βρη;” Και αφού είπεν αυτό, εβγήκε πάλιν από το πραιτώριον προς τους Εβραίους και τους είπε· “παρ' όλα όσα λέγετε σεις, εγώ δεν ευρίσκω καμμίαν ενόχην εις αυτόν.
18,39 ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;
18,39 Υπάρχει όμως ένα έθιμον εις σας, να απολύω κάθε πάσχα ένα κατάδικον προς χάριν σας. Θελετε, λοιπόν, εφέτος να απολύσω προς χάριν σας τον βασιλέα των Ιουδαίων;”
18,40 ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες λέγοντες· μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν. ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.
18,40 Εκραύγασαν τότε όλοι λέγοντες· “μη απολύσης αυτόν, αλλά τον Βαραββάν”. Ητο δε ο Βαραββάς, τον οποίον επροτίμησαν από τον απολύτως αθώον και ευεργέτην των Ιησούν, ληστής καταδικασμένος.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 19

19,1 Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλᾶτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε.
19,1 Τοτε, λοιπόν, ο Πιλάτος επήρε τον Ιησούν απ' εκεί που εστέκετο, τον παρέδωκε στους στρατιώτας του και διέταξε και τον εμαστίγωσαν.
19,2 καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτὸν
19,2 Και μετά το φρικτόν μαστίγωμα οι στρατιώται, δια να τον γελοιοποιήσουν και εξευτελίσουν, ως βασιλέαν των Ιουδαίων,

έπλεξαν από αγκάθια στεφάνι και το έβαλαν στο κεφάλι του, ως βασιλικόν τάχα στέμμα, και του εφόρεσαν ένα κόκκινο μανδύαν, από εκείνον που φορούσαν οι στρατιώται, ως βασιλικήν τάχα πορφύραν.
19,3 καὶ ἔλεγον· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα.
19,3 Και έλεγαν ειρωνικώς· "χαίρε, ο βασιλεύς των Ιουδαίων". Και του κατέφεραν ραπίσματα.
19,4 ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλᾶτος καὶ λέγει αὐτοῖς· ἴδε ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω.
19,4 Μετά την μαστίγωσιν και τον εμπαιγμόν εβγήκεν πάλιν έξω ο Πιλάτος από το πραιτώριον και λέγει στους Εβραίους· "ιδού, σας τον φέρνω έξω. Τον ανέκρινα με βασανιστήρια, τον ετιμώρησα προς χάριν σας. Δεν ευρήκα τίποτε το ένοχον. Σας το δηλώνω, επισήμως, δια να πεισθήτε και σεις, ότι εγώ δεν ευρίσκω εις αυτόν κανένα έγκλημα και μάλιστα άξιον θανάτου".
19,5 ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον,
19,5 Εβγήκε, λοιπόν, ο Ιησούς έξω, φορών τον ακάνθινον στέφανον και τον κόκκινον μανδύαν.
19,6 καὶ λέγει αὐτοῖς· ἴδε ὁ ἄνθρωπος. ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες· σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν. λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.
19,6 Και λέγει εις αυτούς ο Πιλάτος· "ιδού, ο άνθρωπος. Ιδετε εις ποίαν τραγικήν κατάστασιν τον έφερα προς χάριν σας με το μαστίγωμα και τους εμπαγμούς των στρατιωτών". Οταν όμως τον είδαν οι αρχιερείς και οι υπηρέται του συνεδρίου, ασυγκίνητοι από το θέαμα του πάσχοντος αθώου, εφώναξαν δυνατά με μανίαν λέγοντες· "σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον". Τους απήντησε ο Πιλάτος· "πάρτε τον σεις και σταυρώστε τον, διότι εγώ δεν ευρίσκω καμμίαν ενοχήν, ώστε να τον καταδικάσω εις σταυρικόν θάνατον".
19,7 ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν.
19,7 Του απήντησαν οι Ιουδαίοι· "ημείς έχομεν νόμον, τον οποίον και αυτό το ρωμαϊκόν κράτος σέβεται, και σύμφωνα με τον νόμον μας

πρέπει αυτός να πεθάνη, διότι έκαμε τον ευατόν του Υιόν Θεού και έδειξε έτσι θανάσιμον ασέβειαν κατά του Θεού".
19,8 Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλᾶτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη,
19,8 Ο Πιλάτος, ειδωλολάτρης καθώς ήτο και επίστευεν εις πολλούς θεούς και τέκνα θεών, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά των Εβραίων, εφοβήθη ακόμη περισσότερον.
19,9 καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· πόθεν εἶ σύ; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ.
19,9 Και εισήλθεν πάλιν στο πραιτώριον και λέγει στον Ιησούν· "από που είσαι συ; Είσαι πράγματι παιδί θεού;" Ο Ιησούς όμως δεν του έδωσε απάντησιν.
19,10 λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;
19,10 Λεγει τότε εις αυτόν ο Πιλάτος· "εις εμέ δεν ομιλείς; Δεν ξεύρεις ότι έχω εξουσίαν να σε σταυρώσω και εξουσίαν έχω να σε αφήσω ελεύθερον;"
19,11 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ᾿ ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς μέ σοι μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.
19,11 Απήντησεν ο Ιησούς· "Δεν θα είχες καμμίαν εξουσίαν εναντίον μου, εάν το δικαστικόν αξίωμα που κατέχεις σήμερα, δεν σου ήτο δοσμένο από τον Θεόν. Η ανοχή του Θεού σε αφίνει δικαστήν κατά τας ημέρας αυτάς και είσαι υποχρεωμένος να με δικάσης, αφού με έφεραν εμπρός σου ως κατηγορούμενον οι Ιουδαίοι. Δι' αυτό ο Καϊάφας και το συνέδριον των Εβραίων, που από φθόνον με παρέδωκαν εις τα χέρια σου, έχουν μεγαλυτέραν ενοχήν από σε, ο οποίος δεν τολμάς να αποδώσης δικαιοσύνην".
19,12 ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλᾶτος ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες· ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.
19,12 Εκ της απαντήσεως αυτής εταράχθη ακόμη περισσότερον ο Πιλάτος και εζητούσε με κάθε τρόπον να τον απολύση. Οι Ιουδαίοι όμως εφώναζαν δυνατά λέγοντες· "εάν απολύσης αυτόν, δεν είσαι φίλος του Καίσαρος. Καθε ένας που κάνει τον ευατόν του βασιλέα αντιτίθεται κατά του Καίσαρος".

19,13 ὁ οὖν Πιλᾶτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ·
19,13 Ο Πιλάτος τότε, όταν ήκουσε τα λόγια αυτά των Ιουδαίων, που αποτελούσαν έμμεσον απειλήν εναντίον του, έφερε πάλιν έξω τον Ιησούν και αυτός εκάθισεν εις την δικαστικήν έδραν, που είχε τοποθετηθή την ώραν εκείνην εις τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον και εις την εβραϊκήν γλώσσαν Γαββαθά, δηλαδή ύψωμα.
19,14 ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.
19,14 Η ημέρα δε εκείνη ήτο παραμονή δια την προπαρασκευήν και προετοιμασίαν του πάσχα. Η ώρα ήτο εξ περίπου από την ανατολήν του ηλίου, δηλαδή μεσημέρι. Και λέγει ο Πιλάτος στους Ιουδαίους· “ιδού, πως κατήντησεν ο βασιλεύς σας”.
19,15 οἱ δὲ ἐκραύγασαν· ἆρον ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.
19,15 Αυτοί δε, σκληροκάρδιοι και με φονικόν μίσος εις την καρδιάν των, εκραύγασαν· “πάρε τον από εδώ! Παρε τον από τα μάτια μας, να μην τον βλέπωμε, σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον”. Λεγει εις αυτούς ο Πιλάτος· “τον βασιλέα σας να σταυρώσω;” Απήντησαν οι αρχιερείς καταπατούντες την θρησκευτικήν των πίστιν και την εθνικήν των αξιοπρέπειαν· δεν έχομεν άλλον βασιλέα, παρά μόνον τον Καίσαρα”.
19,16 τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ.
19,16 Τοτε ο Πιλάτος υπεχώρησε στο τυφλόν μίσος εκείνων και παρέδωκεν εις αυτούς τον Ιησούν, δια να σταυρωθή.
19,17 Παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἤγαγον· καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον κρανίου τόπον, ὃς λέγεται ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ,
19,17 Επήραν οι στρατιώται τον Ιησούν και τον ωδήγησαν στον τόπον της σταυρώσεως· και αυτός βαστάζων στον ώμον του τον σταυρόν του εβγήκεν έξω από την πόλιν και ήλθε στοποθεσίαν, που λέγεται Κρανίου τόπος, Εβραϊκά δε Γολγοθά.
19,18 ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ᾿ αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19,18 Εκεί εσταύρωσαν αυτόν και μαζή του εσταύρωσαν δύο άλλους, ένα από το ένα μέρος και τον άλλον από το άλλο, στο μέσον δε των δύο κακούργων έβαλαν τον Ιησούν, δια να τον εξευτελίσουν περισσότερον.
19,19 ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλᾶτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
19,19 Εγραψε δε ο Πιλάτος και επιγραφήν και την έβαλε στο επάνω μέρος του σταυρού. Ητο δε γραμμένον εις αυτήν· "Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλεύς των Ιουδαίων".
19,20 τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον ἑβραϊστί, ἑλληνιστί, ῥωμαϊστί.
19,20 Αυτήν, λοιπόν, την επιγραφήν πολλοί από τους Εβραίους την εδιάβασαν, διότι ήτο κοντά εις την πόλιν ο τόπος όπου εσταυρώθη ο Ιησούς. Και ήτο γραμμένη εβραϊκά, ελληνικά και ρωμαϊκά.
19,21 ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· μὴ γράφε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ᾽ ὅτι ἐκεῖνος εἶπε, βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.
19,21 Οι αρχιερείς, επειδή εθεώρησαν βαρείαν προσβολήν των να διακηρύσεται με την επιγραφήν αυτήν βασιλεύς των ένας εσταυρωμένος, είπαν στον Πιλάτον· "μη γράφεις ο βασιλεύς των Ιουδαίων, αλλ' ότι εκείνος είπεν, βασιλεύς είμαι των Ιουδαίων".
19,22 ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος· ὃ γέγραφα, γέγραφα.
19,22 Ο Πιλάτος απεκρίθη με οργήν και περιφρόνησιν· "ο,τι έγραψα, έγραψα".
19,23 Οἱ οὖν στρατιῶται ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος, καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι᾽ ὅλου.
19,23 Οι στρατιώται, λοιπόν, αφού εσταύρωσαν τον Ιησούν επήραν τα ενδύματα του και τα έκαμαν τέσσαρα μερίδια, ένα μερίδιον δια κάθε στρατιώτην, και τον εσωτερικόν του ένδυμα, το έκαμαν ιδιαίτερον μερίδιον. Ητο δε ο χιτών αυτός χωρίς καμμίαν ραφήν, υφαντός ολόκληρος από επάνω έως κάτω.
19,24 εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα·

διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.
19,24 Είπαν, λοιπόν, μεταξύ τους· “ας μη τον σχίσωμεν, αλλά ας βάλωμεν δι' αυτόν κλήρον εις ποιόν θα πέση”. Και έγιναν έτσι τα γεγονότα αυτά, δια να εκπληρωθή η προφητεία της Γραφής που λέγει· Εμοιράσθησαν μεταξύ των τα ενδύματά μου και δια το εσωτερικόν μου ένδυμα, τον χιτώνα, έβαλαν κλήρον.
19,25 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν. εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.
19,25 Οι μεν στρατιώται αυτά έκαμαν. Εστάθηκαν δε πλησίον στον σταυρόν του Ιησού η μητέρα του και η αδελφή της μητέρας του, η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά και η Μαρία η Μαγδαληνή.
19,26 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου.
19,26 Ο Ιησούς τότε, όταν είδε την μητέρα του και τον μαθητήν, τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε, να στέκη εκεί κοντά, είπεν εις την μητέρα του· “γύναι, αυτός θα είναι ο υιός σου απ' εδώ και πέρα”.
19,27 εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. καὶ ἀπ ̓ ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια.
19,27 Επειτα λέγει στον μαθητήν· “ιδού η μητέρα σου”. Και από εκείνην την ώρα επήρεν αυτήν ο μαθητής στο σπίτι του.
19,28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφή, λέγει· διψῶ.
19,28 Επειτα από το συμβάν αυτό ο Ιησούς, αφού εγνώρισε καθαρώτατα ότι όλα όσα είχαν προείπει οι προφήται και όσα άλλα είχε προαποφασίσει η αγαθότης και η δικαιοσύνη του Θεού εξεπληρώθησαν τελείως, δια να επαληθεύση η Γραφή εξ ολοκλήρου, μέχρι και της τελευταίας λεπτομερείας είπε· “διψώ”.
19,29 σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ πλήσαντες σπόγγον ὄξους καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι.
19,29 Ευρίσκετο κάτω εκεί ένα δοχείον γεμάτο ξύδι. Αυτοί δε που ήκουσαν τον λόγον του Ιησού, εβούτηξαν ένα σφουγγάρι στο δοχείον αυτό, το εγέμισαν ξύδι και αφού το έβαλαν ανάμεσα εις ένα κλωνάρι υσσώπου, το έφεραν κοντά στο στόμα του.

19,30 ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς εἶπε, τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.
19,30 Οταν, λοιπόν, ο Ιησούς επήρε το ξύδι, είπε· “όλα έχουν πλέον τελειώσει· το άγιον σχέδιον του Θεού και όλαι αι προφητείαι έχουν εκπληρωθή. Η σωτηρία των ανθρώπων είναι πλέον γεγονός βεβαιότατον”. Και αφού έκλινεν την κεφαλήν, παρέδωσε μόνος του, με την εξουσίαν που είχε, το πνεύμα στον Πατέρα.
19,31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν· ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου· ἠρώτησαν τὸν Πιλᾶτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν.
19,31 Οι Ιουδαίοι, εφρόντισαν εν τω μεταξύ να μη μείνουν επάνω στον σταυρόν τα σώματα των κρεμασθέντων κατά την διάρκειαν του Σαββάτου. Διότι η ημέρα αυτήν της σταυρώσεως ήτο ημέρα προπαρασκευής δια το αυριανόν Πασχα. Ητο δε μεγάλη και επίσημος η ημέρα εκείνη του Σαββάτου, που θα ήρχιζεν αμέσως μόλις εβασίλευεν ο ήλιος, διότι συνέπιπτε με την πρώτην ημέραν του πάσχα. Παρεκάλεσαν, λοιπόν, τον Πιλάτον να σπάσουν οι στρατιώται τα σκέλη των σταυρωθέντων, δια να συντομευθή έτσι ο θάνατός των, και να τους πάρουν απ' εκεί πριν δύση ο ήλιος, δια να μη βεβηλωθή η εορτή του πάσχα.
19,32 ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ·
19,32 Ηλθαν πράγματι οι στρατιώται στον Γολγοθάν κατά διαταγήν του Πιλάτου και του μεν πρώτου ληστού έπασαν τα σκέλη, όπως επίσης και του άλλου, που είχε σταυρωθή μαζή με τον Ιησούν.
19,33 ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη,
19,33 Οταν όμως ήλθαν στον Ιησούν, επειδή είδαν, ότι αυτός είχεν ήδη πεθάνει, δεν του έσπασαν τα σκέλη,
19,34 ἀλλ᾽ εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.
19,34 αλλά ένας στρατιώτης, δια κάθε ενδεχόμενον, του ετρύπησε την πλευράν με την λόγχην· και αμέσως έτρεξε από εκεί αίμα και νερό καθαρόν, πράγμα παράδοξον και πρωτοφανές δια νεκρόν.

19,35 καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστιν ἡ μαρτυρία, κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε.
19,35 Αυτό το μέγα και συμβολικόν γεγονός, εκείνος που το είδε με τα ίδια του τα μάτια (δηλαδή ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής) το εβεβαίωσε κατά τον πλέον επίσημον τρόπον και η μαρτυρίαν του αυτή είναι απολύτως αληθινή. Και εκείνος γνωρίζει πολύ καλά ότι λέγει την αλήθειαν δια το θαυμαστόν αυτό γεγονός, ώστε και σεις να πιστεύσετε.
19,36 ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ, ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.
19,36 Διότι έγιναν όλα αυτά, δια να εκπληρωθή η προφητεία της Γραφής· Δεν θα συντριβή κανένα από τα οστά του.
19,37 καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.
19,37 Και πάλιν άλλη προφητεία της Γραφής λέγει· Θα ιδούν εκείνον, τον οποίον ελόγχισαν.
19,38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλᾶτον Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλᾶτος. ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.
19,38 Μετά ταύτα ο Ιωσήφ, που κατήγετο από την Αριμαθαίαν και ήτο μαθητής του Ιησού, αλλά έμενε κρυμμένος και δεν εφανερώνετο ως μαθητής δια τον φόβον των Ιουδαίων, παρεκάλεσε τον Πιλάτον να του επιτρέψη να πάρη το σώμα του Ιησού. Και ο Πιλάτος έδωσε την άδειαν. Ηλθε, λοιπόν, και επήρε το σώμα του Ιησού.
19,39 ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον, φέρων μῖγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν.
19,39 Μαζή δε με αυτόν ήλθε και ο Νικόδημος, ο οποίος την πρώτην φοράν είχεν έλθει στον Ιησούν νύκτα. Ο Νικόδημος έφερε πολυτιμότατον άρωμα, μίγμα από σμύρνα και αλόην, εκατό περίπου λίτρας, τριάντα δηλαδή και πλέον κιλά.
19,40 ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔδησαν αὐτὸ ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.
19,40 Επήραν, λοιπόν, το σώμα του Ιησού και αφού το έπλυναν και το αλείψαν με τα πολύτιμα αρώματα το περιτύλιξαν με λωρίδες από σινδόνια, όπως ήτο η συνήθεια στους Εβραίους να ενταφιάζουν τους νεκρούς.

19,41 ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη·
19,41 Εις τον τόπον δε όπου είχε σταυρωθή ο Ιησούς υπήρχε κήπος και στον κήπον καινούργιο και αχρησιμοποίητο μνημείον, στο οποίον κανείς ακόμη δεν είχε ταφή.
19,42 ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.
19,42 Επειδή, λοιπόν, το μνημείον αυτό ήτο κοντά στον τόπον της σταυρώσεως και εβιάζοντο να τελειώσουν την ταφήν, πριν περάση η ημέρα αυτή της προπαρασκευής των Ιουδαίων δια το πάσχα, εκεί έθεσαν τον Ιησούν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 20

20,1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.
20,1 Κατά την πρώτην ημέραν του Σαββάτου, δηλαδή την Κυριακήν, η Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται πρωί στο μνημείον, ενώ ακόμη ήτο σκοτάδι, και βλέπει ότι ο λίθος, που έκλειε την θύραν του μνημείου, ήτο σηκωμένος από εκεί.
20,2 τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.
20,2 Τρέχει, λοιπόν, και έρχεται στον Σιμωνα Πετρον και στον άλλον μαθητήν, τον οποίον ιδιαιτέρως αγαπούσε ο Ιησούς, και λέγει εις αυτούς· “επήραν τον Κυριον από το μνημείον και δεν ξέρομεν που τον έχουν βάλει”.
20,3 ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.
20,3 Εβγήκε τότε ο Πετρος και ο άλλος μαθητής από το σπίτι και ήρχοντο στο μνημείον.
20,4 ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον,

20,4 Ετρεχαν δε και οι δύο μαζή. Ο άλλος μαθητής, σαν νεώτερος, έτρεξε ταχύτερα εμπρός από τον Πετρον και ήλθε πρώτος στο μνημείον.
20,5 καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια, οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.
20,5 Και αφού έσκυψε απ' έξω, είδε τις λωρίδες από τα σινδόνια, με τα οποία είχαν σαβανώσει το σώμα, να είναι κατά γης. Από σεβασμόν όμως προς τον τάφον δεν εισήλθεν στο μνημείον.
20,6 ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,
20,6 Ερχεται, λοιπόν, ύστερα από αυτόν ο Σιμων Πετρος και εμπήκεν στο μνημείον και είδε ότι αι λωρίδες του σαβάνου ήσαν καταγής.
20,7 καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.
20,7 Και η πετσέτα, με την οποίαν είχαν σκεπάσει την κεφαλήν του Ιησού, δεν ήτο μαζή με τας λωρίδας, αλλά χωριστά, κάπου εκεί τυλιγμένη με προσοχήν.
20,8 τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσεν·
20,8 Τοτε λοιπόν, εμπήκε και ο άλλος μαθητής, ο οποίος είχεν έλθει πρώτος στο μνημείον και είδε από κοντά αυτά τα παράδοξα και επίστευσεν, ότι δεν είχε κλαπή το σώμα, αλλ' ότι είχεν αναστηθή ο Ιησούς.
20,9 οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν γραφὴν ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.
20,9 Διότι έως τότε δεν είχαν ακόμη γνωρίσει και καλά εννοήσει την Αγίαν Γραφήν, η οποία είχε προφητεύσει ότι πρέπει ο Χριστός να αναστηθή εκ νεκρών.
20,10 ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.
20,10 Εφυγαν, λοιπόν, πάλιν οι μαθηταί και εγύρισαν στο κατάλυμά των.
20,11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς τῷ μνημείῳ κλαίουσα ἔξω.
20,11 Η Μαρία όμως εστέκετο κοντά στο μνημείον και έκλαιεν έξω, διότι επίστευσεν ότι είχαν κλέψει το σώμα του Ιησού.
20,12 ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἕνα

πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.
20,12 Καθώς, λοιπόν, έκλαιε, έσκυψε στο μνημείον και βλέπει αίφνης δύο αγγέλους με ολόλευκη στολή να κάθωνται ο ένας προς το μέρος της κεφαλής και ο άλλος προς το μέρος των ποδών, όπου πρωτύτερα έκειτο το σώμα του Ιησού.
20,13 καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· γύναι, τί κλαίεις; λέγει αὐτοῖς· ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.
20,13 Και λέγουν εκείνοι εις αυτήν· "γύναι, διατί κλαίεις;" Λεγει εις αυτούς· "κλαίω, διότι επήραν τον Κυριον μου από τον τάφον και δεν ξέρω που τον έβαλαν".
20,14 καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.
20,14 Και αφού είπαν αυτά εγύρισε πίσω και βλέπει τον Ιησούν να στέκεται όρθιος και, διότι ίσως τα μάτια της ήσαν βουρκωμένα από τα δάκρυα, δεν αντελήφθη ότι αυτός είναι ο Ιησούς.
20,15 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ· κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.
20,15 Λεγει εις αυτήν ο Ιησούς· "γύναι, διατί κλαίεις; Ποιόν ζητείς;" Εκείνη, νομίζουσα ότι αυτός που της ομιλεί είναι ο κηπουρός, του λέγει· "κύριε, εάν συ επήρες αυτόν, πες μου που τον έβαλες και εγώ θα τον πάρω και θα τον ξαναφέρω στον τάφον".
20,16 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ· ῥαββουνί, ὃ λέγεται, διδάσκαλε.
20,16 Λεγει τότε εις αυτήν ο Ιησούς· "Μαρία". Εκείνη ανεγνώρισε αμέσως την φωνήν, εστράφη προς αυτόν και του είπε· "ραββουνί", που σημαίνει εις την ελληνικήν, διδάσκαλε.
20,17 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν.
20,17 Και επειδή η Μαρία έσπευσε να αγκαλιάση με σεβασμόν τα πόδια του, ο Ιησούς της είπε· "μη με εγγίζεις, διότι δεν ανέβηκα ακόμη στον Πατέρα μου και δεν ήρχισεν ακόμη η νέα περίοδος της λατρείας και της τιμής, που θα μου προσφέρουν απ' εδώ και πέρα οι άνθρωποι. Αλλά πήγαινε στους αδελφούς μου και πες τους·

ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου, ο οποίος χάρις εις την λυτρωτικήν μου θυσίαν έγινε και ιδικός σας Πατέρας, και έγινε δι' εμέ από την ημέραν που πήρα την ανθρωπίνην σάρκα Θεός μου, όπως επίσης είναι και Θεός ιδικός σας”.
20,18 ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἑώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.
20,18 Ερχεται η Μαρία η Μαγδαληνή και αναγγέλει στους μαθητάς, ότι είδε τον Κυριον, και ότι ο Κυριος της είπε να αναγγείλη εις αυτούς την ανάστασίν του.
20,19 Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν.
20,19 Κατά την ημέραν εκείνην, την πρώτην της εβδομάδος, ενώ πλέον είχε βραδυάσει και αι θύραι του σπιτιού, όπου ευρίσκοντο συγκεντωμένοι οι μαθηταί, ήσαν κλεισμέναι δια τον φόβον των Ιουδαίων, ήλθεν έξαφνα ο Ιησούς, εστάθη στο μέσον και τους λέγει· “ειρήνη ας είναι εις σας”.
20,20 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον.
20,20 Και αφού είπε τούτο, έδειξεν εις αυτούς τα χέρια και την πλευράν του, δια να ίδουν τα σημάδια των πληγών και πιστεύσουν ότι αυτός είναι ο διδάσκαλός των. Και τότε οι μαθηταί, όταν είδαν τον Κυριον αναστημένον, εχάρησαν.
20,21 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· εἰρήνη ὑμῖν. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.
20,21 Είπε, λοιπόν, τότε εις αυτούς ο Ιησούς· “ειρήνη εις σας. Οπως έστειλεν εμέ ο Πατήρ, δια να τελειώσω το έργον της σωτηρίας των ανθρώπων, έτσι και εγώ στέλνω σας, να μεταφέρετε στους ανθρώπους την σωτηρίαν”.
20,22 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον·
20,22 Και αφού είπε τούτο, εφύσησε εις τα πρόσωπα των την ζωογόνον πνοήν της νέας ζωής και τους είπε· “λάβετε Πνεύμα Αγιον.
20,23 ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

20,23 Εις όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες, θα είναι συγχωρημένες και από τον Θεόν. Εις όποιους όμως τις κρατείτε άλυτες και ασυγχώρητες, θα μείνουν αιωνίως ασυγχώρητες”.
20,24 Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ᾽ αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.
20,24 Ο Θωμάς όμως, ένας από τους δώδεκα, ο οποίος ελέγετο εις την ελληνικήν Διδυμος, δεν ήτο μαζή τους, όταν ήλθε ο Ιησούς.
20,25 ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἑωράκαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.
20,25 Ελεγαν, λοιπόν, εις αυτόν οι άλλοι μαθηταί· “είδαμε τον Κυριον”. Εκείνος όμως τους είπε· “εάν δεν ίδω εις τα χέρια του το σημάδι των καρφιών και δεν βάλω το δάκτυλό μου στο σημάδι των καρφιών, και αν δεν βάλω το χέρι μου εις την πλευράν, που την ετρύπησε η λόγχη, δεν θα πιστεύσω”.
20,26 Καὶ μεθ᾽ ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ᾽ αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν.
20,26 Και έπειτα από οκτώ ημέρας ήσαν πάλιν οι μαθηταί μέσα στο σπίτι και ο Θωμάς μαζή με αυτούς. Ερχεται, λοιπόν, ο Ιησούς έξαφνα, ενώ οι πόρτες ήσαν κλεισμένες, εστάθηκε στο μέσον και είπε· “ειρήνη υμίν”.
20,27 εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.
20,27 Επειτα λέγει στον Θωμάν· “φέρε το δάκτυλό σου εδώ, ιδέ και με τα μάτια σου τα χέρια μου και φέρε το χέρι σου και βάλε το εις την πλευράν μου, ψηλάφησε και ιδέ τα σημάδια των καρφιών και της λόγχης, και μη γίνεσαι άπιστος, αλλά πιστός”.
20,28 καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.
20,28 Απήντησε τότε ο Θωμάς και είπε εις αυτόν· “Πιστεύω, Κυριε, ότι συ είσαι ο Κυριος μου και ο Θεός μου”.
20,29 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

20,29 Λεγει εις αυτόν ο Ιησούς· “επίστευσες, διότι με είδες· μακάριοι θα είναι απ' εδώ και πέρα στους αιώνας των αιώνων, εκείνοι οι οποίοι καίτοι δεν με είδαν, επίστευσαν”.
20,30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·
20,30 Εκτός από το θαύμα αυτό της αναστάσεως και από όσα άλλα θαύματα είχε κάμει προηγουμένως ο Ιησούς, έκαμε και πολλά άλλα, εμπρός στους μαθητάς του, τα οποία απεδείκνυαν την θεότητά του και το έργον του, και τα οποία δεν είναι γραμμένα στο ιερόν τούτο βιβλίον.
20,31 ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
20,31 Αυτά δε, που εξιστορήσαμεν, εγράφησαν, δια να πιστεύσετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες αυτόν με φωτισμένην και ενεργόν πίστιν, έχετε, ως παντοτεινόν κτήμα σας, εν τω ονόματι αυτού, την αιωνίαν ζωήν”.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 21

21,1 Μετὰ ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.
21,1 Επειτα από αυτά, εφανέρωσε τον ευατόν του πάλιν ο Ιησούς κοντά εις την λίμνην της Τιβεριάδος· εφανερώθηκε δε ως εξής·
21,2 ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.
21,2 Ησαν μαζή ο Σιμων Πετρος και ο Θωμάς, που ελέγετο Διδυμος, και ο Ναθαναήλ, που κατήγετο από την Κανά της Γαλιλαίας, και οι υιοί του Ζεβεδαίου και άλλοι δύο από τους μαθητάς του.
21,3 λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· ὑπάγω ἁλιεύειν. λέγουσιν αὐτῷ· ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. ἐξῆλθον καὶ ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.
21,3 Λεγει εις αυτούς ο Σιμων Πετρος· “πηγαίνω να ψαρέψω”. Λεγουν εις αυτόν και εκείνοι· “ερχόμαστε και ημείς μαζή σου”. Εβγήκαν, λοιπόν, προς την θάλασσαν, εμπήκαν αμέσως στο πλοίον

και ήρχισαν να ρίπτουν τα δίκτυα. Εκείνη όμως την νύκτα δεν έπιασαν τίποτε.
21,4 πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ᾔδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.
21,4 Οταν δε πλέον έγινε πρωϊ, εστάθηκεν ο Ιησούς εις την παραλίαν. Οι μαθηταί όμως δεν αντελήφθησαν ότι αυτός είναι ο Ιησούς.
21,5 λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· οὔ.
21,5 Λεγει, λοιπόν, εις αυτούς ο Ιησούς σαν άγνωστος διαβάτης και με την συνηθισμένην τότε οικειότητα μεταξύ των ανθρώπων, “παιδιά, μήπως έχετε κανένα ψάρι για προσφάγι;” Του απήντησαν· “όχι· δεν έχομεν τίποτε”.
21,6 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.
21,6 Εκείνος τότε τους είπε· “ρίξτε το δίκτυ εις τα δεξιά μέρη του πλοίου και θα βρήτε ψάρια”. Ερριξαν τότε το δίκτυ και επιασαν τόσον πολλά, ώστε δεν ημπόρεσαν πλέον να σηκώσουν το δίκτυον και να το τραβήξουν επάνω στο πλοίον από το πλήθος των ψαριών.
21,7 λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο· ἦν γὰρ γυμνός· καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν·
21,7 Ο μαθητής εκείνος, τον οποίον αγαπούσε ιδιαιτέρως ο Ιησούς, εθυμήθηκε τότε και άλλην, προ τριών ετών, θαυμαστήν αλιείαν πλήθους ψαριών και λέγει στον Πετρον· “αυτός είναι ο Κυριος”. Οταν, λοιπόν, ο Σιμων Πετρος ήκουσε ότι αυτός που στέκεται εκεί είναι ο Κυριος, έρριξε επάνω του και εζώστηκε τον επενδύτην. Διότι ήτο σχεδόν γυμνός κατά τας ώρας του ψαρέματος. Ερρίφθη εις την θάλασσαν, δια να έλθη όσον ημπορούσε συντομώτερα προς τον Κυριον.
21,8 οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον· οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ᾿ ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων· σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.
21,8 Οι άλλοι όμως μαθηταί ήλθαν με το πλοιάριον, διότι δεν απείχαν πολύ από την ξηράν, αλλά περίπου διακόσιες πήχες, δηλαδή εκατό

περίπου μέτρα. Και ήλθαν σύροντες το δίκτυ, που ήτο γεμάτο ψάρια.
21,9 ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον καὶ ἄρτον.
21,9 Αμέσως δε μόλις εβγήκαν εις την ξηράν, βρεγμένοι και πεινασμένοι, βλέπουν αναμμένα κάρβουνα σωρόν και επάνω εις αυτά ψάρι και κοντά εις την φωτιά ψωμί.
21,10 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.
21,10 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “φέρτε και από τα ψάρια, που επιάσατε τώρα”.
21,11 ἀνέβη Σίμων Πέτρος καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντήκοντα τριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.
21,11 Ανέβηκε ο Σιμων Πετρος στο πλοιάριον και ετράβηξε εις την ξηράν το δίκτυ, γεμάτο από εκατόν πενήντα τρία μεγάλα ψάρια. Και ενώ τόσον πολλά και μεγάλα ήσαν τα ψάρια, δεν εσχίσθηκε το δίκτυον.
21,12 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· δεῦτε ἀριστήσατε. οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτὸν σὺ τίς εἶ, εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.
21,12 Λεγει εις αυτούς ο Ιησούς· “ελάτε τώρα να φάτε το πρωϊνό σας φαγητό”. Κανείς δε από τους μαθητάς δεν ετολμούσε να τον εξετάση και να τον ερωτήση, ποιός είσαι συ, διότι όλοι εγνώριζαν πολύ καλά ότι αυτός είναι ο Κυριος.
21,13 ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον καὶ δίδωσιν αὐτοῖς καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.
21,13 Ερχεται λοιπόν ο Ιησούς και παίρνει το ψωμί εις τα χέρια του και τους το εμοίρασε, επίσης δε και το ψάρι.
21,14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.
21,14 Αυτή ήτο η τρίτη φορά, που εφανερώθηκε ο Ιησούς εις συγκεντρωμένους μαθητάς του, από την ημέραν που ανεστήθη εκ νεκρών.
21,15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ· βόσκε τὰ ἀρνία μου.

21,15 Αφού, λοιπόν, επήραν το πρωϊνό τους φαγητό, λέγει στον Σιμωνα Πετρον ο Ιησούς· “Σιμων, παιδί του Ιωνά, με αγαπάς περισσότερο από αυτούς, όπως είχες ισχυρισθή κατά την νύκτα της συλλήψεώς μου;” Ο Πετρος, χωρίς τώρα να υποτιμήση την αγάπην των άλλων μαθητών, με ταπεινοφροσύνην πολλήν λέγει· “ναι, Κυριε, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπώ”. Του λέγει ο Ιησούς· “βόσκε τα λογικά αρνιά μου της πνευματικής μου ποίμνης. (Διδαξε την αλήθειαν στους καλοπροαιρέτους ανθρώπους, που θα γίνουν μέλη της Εκκλησίας μου· θρέψε τους και ανάθρεψέ τους με την χάριν των μυστηρίων)”.
21,16 λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ· ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.
21,16 Λεγει εις αυτόν πάλιν δευτέραν φοράν ο Κυριος· “Σιμων, παιδί του Ιωνά, με αγαπάς;” Λεγει εις αυτόν ο Πετρος· “ναι, Κυριε, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπώ”. Του λέγει· “ποίμαινε τα λογικά μου πρόβατα”.
21,17 λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· βόσκε τὰ πρόβατά μου.
21,17 Λεγει εις αυτόν τρίτην φοράν ο Κυριος· “Σιμων, υιέ του Ιωνά, με αγαπάς;” Ο Πετρος ελυπήθηκε, διότι τρεις φορές του είπε ο Ιησούς, “αγαπάς με;” επειδή ενόμισε ότι αμφέβαλλεν ο Κυριος δια την αγάπην του, και του είπε· “Κυριε, συ γνωρίζεις τα πάντα, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπώ”. Και έπειτα από την τριπλήν αυτήν ομολογίαν (που έσβησε οριστικά πλέον την τριπλήν του άρνησιν και τον αποκατέστησε στο αποστολικόν του αξίωμα), ο Κυριος του λέγει· “βόσκε τα πρόβατά μου”.
21,18 ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.
21,18 Και πληροφορών αυτόν ο Κυριος, ότι θα μείνη πλέον πιστός μέχρι θανάτου, του λέγει· “σε διαβεβαιώνω και σε πληροφορώ, ότι όταν ήσουν νεώτερος έζωνες τον εαυτόν σου και επήγαινες, όπου ήθελες. Οταν όμως γηράσης θα απλώσης τα χέρια σου και άλλος θα σε ζώση και θα σε φέρη εκεί, όπου δεν θέλεις· (θα σε οδηγήση

δηλαδή εις σκληρόν μαρτύριον, το οποίον θα δεχθής, παρά την φυσικήν αποστροφήν προς τον θάνατον)”.
21,19 τοῦτο δὲ εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. καὶ τοῦτο εἰπὼν λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.
21,19 Είπε δε αυτά τα λόγια ο Κυριος δηλώνων, με ποίον θάνατον έμελλε να δοξάση ο Πετρος τον Θεόν. Και αφού είπε τούτο ο Κυριος του λέγει· “ακολούθησε με”.
21,20 ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;
21,20 Καθώς δε επροχωρούσαν, εγύρισε ο Πετρος πίσω την κεφαλήν και βλέπει τον μαθητήν, που αγαπούσε ο Ιησούς, να τους ακολουθή. Ο μαθητής αυτός ήτο εκείνος, που είχε πέσει κατά τον μυστικόν δείπνον στο στήθος του Ιησού και είπε· “Κυριε, ποιός είναι αυτός που θα σε παραδώση;”
21,21 τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;
21,21 Αυτόν όταν τον είδε ο Πετρος, λέγει στον Ιησούν· “Κυριε, αυτός τι θα γίνη; Τι θα του συμβή στο μέλλον;”
21,22 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; σὺ ἀκολούθει μοι.
21,22 Λεγει ο Ιησούς στον Πετρον· “εάν εγώ θέλω να μένη αυτός εις την ζωήν, έως ότου θα έλθω πάλιν κατά την δευτέραν παρουσίαν, τι σε ενδιαφέρει αυτό; Τι έχεις να ωφεληθής από απόψεως πνευματικής, εάν μάθης τι θα γίνη με τον μαθητήν αυτόν; Συ ακολούθησέ με και φρόντισε δια τον εαυτόν σου, δι' αυτά που σου λέγω εγώ και που αφορούν εσέ”.
21,23 ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ᾽ ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;
21,23 Διαδόθηκε λοιπόν η φήμη αυτή μεταξύ των αδελφών, ότι ο μαθητής εκείνος δεν πεθαίνει. Και δεν είπεν στον Πετρον ο Ιησούς ότι ο μαθητής αυτός δεν πεθαίνει, αλλά εάν υποθέσωμεν, ότι θέλω να μένη αυτός εις την ζωήν, μέχρις ότου έλθω, αυτό τι ενδιαφέρει εσένα;
21,24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

21,24 Αυτός είναι ο μαθητής εκείνος, που δίδει την μαρτυρίαν δι' όλα αυτά και που τα έγραψεν στο Ευγγέλιόν του. Και γνωρίζομεν καλά ότι είναι αληθινή η μαρτυρία του.
21,25 ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ᾿ ἕν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. ἀμήν.
21,25 Υπάρχουν δε και πολλά άλλα, όσα έκαμεν ο Ιησούς, τα οποία εάν ήθελαν γραφή ένα προς ένα, νομίζω ότι ολόκληρος ο κόσμος με τας βιβλιοθήκας του δε θα εχωρούσε τα βιβλία, που θα εγράφοντο. Πράγματι”.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ 1

1,1 Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν,
1,1 Εγώ, ω Θεόφιλε, στο πρώτον βιβλίον που έγραψα, δηλαδή στο Ευαγγέλιον, έκαμα λόγον δι' όλα όσα έπραξε και εδίδαξεν ο Ιησούς από την αχήν
1,2 ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήφθη·
1,2 μέχρι την ημέραν, που ανελήφθη στους ουρανούς, αφού προηγουμένως έδωκε, δια μέσου του Αγίου Πνεύματος, εντολάς στους Αποστόλους, τους οποίους ο ίδιος είχεν εκλέξει.
1,3 οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι᾿ ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
1,3 Εις αυτούς δε και παρουσίασε τον ευατόν του ζωντανόν, ύστερα από το σωτήριον πάθος του, και έδωσε πολλάς αποδείξεις, ότι ήτο πράγματι ζωντανός. Επί σαράντα δε ημέρας παρουσιάζετο εις αυτούς και τους εδίδασκε αληθείας περί της βασιλείας του Θεού.
1,4 καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου·
1,4 Και καθώς συνανεστρέφετο και συνέτρωγε συχνά με αυτούς, τους έδωκε παραγγελίαν· “να μη απομακρύνεσθε από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένετε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως του Πατρός, την αποστολήν δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, δια την οποίαν με έχετε ακούσει να σας ομιλώ.
1,5 ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας.
1,5 Διότι ο μεν Ιωάννης εβάπτισε με νερό μόνον, χωρίς να μεταδώση αναγέννησιν και πνευματικήν ζωήν. Σεις όμως θα βαπτισθήτε με το Πνεύμα το Αγιον, ύστερα από ολίγας ημέρας”.

1,6 οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;
1,6 Επειτα από αυτά τα λόγια του Κυρίου ήλθαν όλοι μαζή οι μαθηταί προς αυτόν και τον ηρώτησαν λέγοντες· "Κυριε, πες μας, εάν στον καιρόν τούτον, που διερχόμεθα, πρόκειται να αποκαταστήσης πάλιν ένδοξον την βασιλείαν του Ισραήλ;"
1,7 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ,
1,7 Ο Ιησούς όμως τους είπε· "δεν είναι ιδικόν σας έργον και δικαίωμα να γνωρίσετε τα χρόνια η τους ωρισμένους καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ εκράτησε εις την ιδικήν του εξουσίαν και παγγνωσίαν.
1,8 ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ᾿ ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.
1,8 Θα λάβετε όμως δύναμιν, όταν έλθη εις σας το Πνεύμα το Αγιον, και τότε θα γίνετε μάρτυρές μου, οι οποίοι θα διδάξετε τα περί εμού εις την Ιερουσαλήμ και όλην την Ιουδαίαν και Σαμάρειαν και έως τα πλέον μακρυνά και απομονωμένα σημεία της γης".
1,9 καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
1,9 Και αφού είπεν αυτά, ενώ εκείνοι τον έβλεπαν, υψώθηκε εις τα επάνω και ένα σύννεφον ολόφωτον τον παρέλαβε εκ των κάτω και τον απέκρυψε από τα μάτια των.
1,10 καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ,
1,10 Και καθώς εκείνος ανελαμβάνετο και οι μαθηταί είχαν καρφωμένα τα βλέμματα των στον ουρανόν, ιδού εστάθησαν κοντά των ντυμένοι ολόλευκα φορέματα δύο άνδρες, οι οποίοι ήσαν άγγελοι εκ του ουρανού,
1,11 οἳ καὶ εἶπον· ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ᾿ ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.
1,11 και είπαν προς αυτούς· "άνδρες Γαλιλαίοι, διατί εσταθήκατε εδώ με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανόν; Αυτός ο Ιησούς, ο οποίος

προ ολίγου ανελήφθη εκ μέσου υμών στον ουρανόν, θα έλθη και πάλιν έτσι, όπως τον είδατε ένδοξον επάνω εις ένα σύννεφον να πηγαίνη προς τον ουρανόν”.
1,12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος, ὅ ἔστιν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.
1,12 Τοτε οι μαθηταί επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ από το όρος, που ελέγετο Ελαιών και το οποίον είναι πλησίον της Ιερουσαλήμ, εις απόστασιν ενός και κάτι χιλιομέτρου, όσον δηλαδή επετρέπετο στους Ισραηλίτας να βαδίσουν κατά την ημέραν του Σαββάτου.
1,13 καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅ τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.
1,13 Και όταν εισήλθαν εις την πόλιν, ανέβηκαν στο γνωστόν υπερώον, όπου συνήθως συνηντώντο και παρέμεναν οι μαθηταί, ο Πετρος και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και ο Ανδρέας, ο Φιλιππος και ο Θωμάς, ο Βαρθολομαίος και ο Ματθαίος, ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαίου και ο Σιμων ο Ζηλωτής και ο Ιούδας ο υιός του Ιακώβου.
1,14 οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.
1,14 Ολοι αυτοί με μια ψυχή και με μια καρδιά ακούραστα προσηύχοντο και εδέοντο στον Θεόν μαζή και με άλλας ευσεβείς γυναίκας, που είχαν ακολουθήσει τον Κυριον, όπως επίσης μαζή με την Μαρίαν την μητέρα του Ιησού και με αυτούς, που ενομίζοντο αδελφοί του.
1,15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν εἶπεν· ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν·
1,15 Και κατά τας ημέρας αυτάς εσηκώθηκε ο Πετρος στο μέσον των μαθητών και είπε· ήσαν δε εκεί συνηθροισμένοι εκατόν είκοσι περίπου πρόσωπα·
1,16 ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ στόματος Δαυΐδ περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν,

1,16 “άνδρες αδελφοί, έπρεπε να εκπληρωθή ακριβώς η προφητεία της Γραφής, την οποίαν προείπε το Πνεύμα το Αγιον με το στόμα του Δαυίδ δια τον Ιούδαν, ο οποίος έγινε οδηγός εκείνων, που συνέλαβαν τον Ιησούν.
1,17 ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.
1,17 Η προφητεία λέγει, ότι είχε και αυτός συμπεριληφθή στον αριθμόν μας και έλαβεν εκ μέρους του Θεού ως τιμητικήν δωρεάν, ωσάν θείον λαχνόν, μέρος εις την αποστολικήν αυτήν διακονίαν.
1,18 οὗτος μὲν οὖν ἐκτήσατο χωρίον ἐκ μισθοῦ τῆς ἀδικίας, καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ·
1,18 Αυτός μεν, λοιπόν, απέκτησε με τα χρήματα της προδοσίας του κάποιο χωράφι. Και όταν εκρεμάσθη, έπεσε πρηνής κάτω στο χώμα, διερράγη στο μέσον του σώματός του και εχύθηκαν έξω όλα τα σπλάγχνα του.
1,19 καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλήμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν Ἀκελδαμᾶ, τουτέστιν χωρίον αἵματος.
1,19 Το φρικτόν αυτό τέλος του Ιούδα, όπως και η αγορά του χωραφιού με τα χρήματα της προδοσίας, έγιναν γνωστά εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, ώστε να ονομασθή από αυτούς, εις την ιδικήν των γλώσσαν, το χωράφι εκείνο Ακελδαμά, δηλαδή χωράφι που έχει αγορασθή με το τίμημα αίματος, του αίματος δηλαδή του Χριστού.
1,20 γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ· καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.
1,20 Διότι είναι γραμμένο στο βιβλίον των ψαλμών· Ας γίνη η αγροτική του οικία έρημη και κανένας ας μη κατοική πλέον εις αυτήν· και το αποστολικόν του αξίωμα ας το πάρη άλλος.
1,21 δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθε ἐφ᾽ ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς,
1,21 Δια να εκπληρωθή και η τελευταία αυτή φράσις της προφητείας, πρέπει να πάρη την θέσιν του Ιούδα μεταξύ των Αποστόλων ένας από τους άνδρας εκείνους, οι οποίοι ήσαν μαζή μας όλον τον καιρόν,

από τότε που ο Κυριος εισήλθε εις την δημοσίαν δράσιν μέχρι την ημέραν, που έφυγε από ημάς.
1,22 ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ᾿ ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα τούτων.
1,22 Δηλαδή από την ημέραν της βαπτίσεώς του υπό του Ιωάννου, μέχρι και της ημέρας, που ανελήφθη στους ουρανούς. Αυτός δε που θα πάρη τώρα το αποστολικόν αξίωμα πρέπει να γίνη μάρτυς και κήρυξ, μαζή με ημάς, της αναστάσεως του Κυρίου”.
1,23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσὴφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματθίαν,
1,23 Και επρότειναν δύο, τον Ιωσήφ, που ελέγετο Βαρσαββάς και έλαβε κατόπιν το επώνυμον Ιούστος, και τον Ματθίαν.
1,24 καὶ προσευξάμενοι εἶπον· σὺ Κύριε, καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα,
1,24 Και προσηυχήθησαν οι μαθηταί και είπαν· “Συ, Κυριε, που γνωρίζεις τας καρδίας όλων, φανέρωσε και ανάδειξε εκείνον, που εδιάλεξες, ένα από τους δύο τούτους,
1,25 λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.
1,25 δια να λάβη, σαν θείον λαχνόν, το αξίωμα της υπηρεσίας αυτής, δηλαδή το αποστολικόν, από το οποίον εξέπεσε ο Ιούδας, δια να πορευθή στον τόπον της καταδίκης, που του ήρμοζε”.
1,26 καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.
1,26 Και έβαλαν κλήρους με τα ονόματα των δύο και έπεσε ο κλήρος στον Ματθίαν, ο οποίος και κατετάχθη μαζή με τους ένδεκα Αποστόλους.

ΠΡΑΞΕΙΣ 2

2,1 Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.
2,1 Καθώς δε επροχωρούσε να συμπληρωθή και να κλείση η ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία είχε αρχίσει από την προηγουμένην

εσπέραν, ήσαν όλοι οι πιστοί ομόψυχοι, συγκεντρωμένοι στο ίδιον μέρος.
2,2 καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι·
2,2 Και έξαφνα ήλθε από τον ουρανόν ένας ήχος, σαν ισχυρή βοή ανέμου που κινείται με ορμήν, και εγέμισε όλο το σπίτι, μέσα στο οποίον εκάθηντο οι μαθηταί.
2,3 καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ᾿ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν,
2,3 Και παρουσιάσθησαν εις αυτούς γλώσσες σαν από φλόγες πυρός, να διαμοιράζωνται· και στον καθένα από αυτούς εκάθισε από μία γλώσσα.
2,4 καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.
2,4 Και εγέμισαν όλοι από Πνεύμα Αγιον και ήρχισαν να ομιλούν ξένας γλώσσας και να κηρύττουν τας υψηλάς αληθείας, όπως το Πνεύμα το Αγιον τους εφώτιζε και τους έδιδε την δύναμιν να ομιλούν.
2,5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν·
2,5 Ευρίσκοντο δε εις την Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν εκείνην, άλλοι μεν ως μόνιμοι κάτοικοι, άλλοι δε ως προσωρινοί λόγω της εορτής, άνδρες Ιουδαίοι ευσεβείς από κάθε έθνος που υπήρχε κάτω από τον ουρανόν.
2,6 γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν.
2,6 Οταν δε έγινε η βοή από τον ουρανόν, εμαζεύτηκε το πλήθος εκεί και όλοι εκυριεύθησαν από σύγχυσιν και απορίαν, διότι ο καθένας των ήκουε τους μαθητάς να ομιλούν την ιδικήν του γλώσσαν.
2,7 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;
2,7 Εξεπλήσσοντο δε όλοι και εθαύμαζαν, λέγοντες μεταξύ των· "τι συμβαίνει; Ολοι αυτοί, που ομιλούν, δεν είναι Γαλιλαίοι;
2,8 καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν,

2,8 Και πως, ο καθένας από ημάς, τους ακούομεν να ομιλούν την ιδικήν μας γλώσσαν, την οποίαν εμάθαμεν από της γεννήσεώς μας;
2,9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,
2,9 Και είμεθα από τόσα πολλά έθνη· Παρθοι και Μήδοι και Ελαμίται και κάτοικοι της Μεσοποταμίας, της Ιουδαίας και της Καππαδοκίας, του Ποντου και της Ασίας,
2,10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,
2,10 της Φρυγίας και της Παμφυλίας, της Αιγύπτου και των περιοχών της Λιβύης, που είναι πλησίον της Κυρήνης, όπως επίσης και οι παρεπίδημοι Ρωμαίοι, Ιουδαίοι την καταγωγήν και προσήλυτοι από άλλα έθνη.
2,11 Κρῆτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;
2,11 Ακόμη δε Κρήτες και Αραβες, όλοι όσοι καταγόμεθα από τα πολλά και διάφορα αυτά μέρη, πως συμβαίνει να τους ακούωμεν να κηρύττουν τα μεγαλεία του Θεού εις τας ιδικάς μας γλώσσας;”
2,12 ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;
2,12 Εξεπλήσσοντο δε όλοι και απορούσαν, λέγοντες ο ένας προς τον άλλον· “τι τάχα σημαίνει το έκτακτον αυτό γεγονός;”
2,13 ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί.
2,13 Αλλοι δε περιγελούσαν και έλεγαν· “έπιαν πολύ και δυνατό κρασί και γι' αυτό δεν ξέρουν τι λένε”.
2,14 Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.
2,14 Και τότε ο Πετρος μαζή με τους ένδεκα εστάθηκε, ώστε να τον βλέπουν όλοι, ύψωσε την φωνήν αυτού και ήρχισε να ομιλή, όπως το Πνεύμα το Αγιον τον εφώτιζε· “άνδρες Ιουδαίοι και σεις όλοι που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, ας γίνη γνωστόν εις σας αυτό, που θα σας πω και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια μου.

2,15 οὐ γάρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·
2,15 Δεν είναι ορθόν αυτό που είπατε, διότι αυτοί οι άνθρωποι που ομιλούν ενώπιόν σας ξένας γλώσσας, δεν είναι μεθυσμένοι, όπως σεις νομίζετε· άλλωστε η ώρα είναι τρεις μετά την ανατολήν του ηλίου, που ως γνωστόν και σύμφωνα με την διδασκαλίαν των ραββίνων δεν πίνουν ακόμη κρασί οι άνθρωποι.
2,16 ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·
2,16 Αλλά αυτό, που βλέπετε, είναι εκπλήρωσις εκείνου που ελέχθη από τον προφήτην Ιωήλ, ο οποίος και προείπε·
2,17 καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται·
2,17 Και κατά τις τελευταίες εκείνες ημέρες, που θα επακολουθήσουν την έλευσιν του Μεσσίου, θα χύσω-λέγει ο Θεός-από τας δωρεάς και τα χαρίσματα του Πνεύματός μου εις κάθε άνθρωπον· και θα προφητεύσουν οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι δε νέοι σας θα ίδουν αποκαλυπτικά οράματα και οι γέροντές σας θα λάβουν θεία και αποκαλυπτικά όνειρα.
2,18 καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.
2,18 Ακόμη δε στους δούλους μου και εις τας δούλας μου θα χορηγήσω κατά τις ημέρες εκείνες από τα χαρίσματα του Πνεύματός μου και θα προφητεύσουν.
2,19 καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ·
2,19 Και θα δώσω θαύματα επάνω στον ουρανόν και σημεία εις την γην κάτω, που θα μαρτυρούν την θείαν μου δύμαμιν· αιματοχυσίας και πυρκαϊάς και σύνεφα καπνού, που θα ανεβαίνουν από τας καιομένας πόλεις σας.
2,20 ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.
2,20 Ο ήλιος από φωτεινός που είναι, θα αλλάξη και θα γίνη σκοτάδι· το φεγγάρι θα φένεται σαν αίμα, πριν έλθη η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και περίβλεπτος.

2,21 καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.
2,21 Και τότε καθένας, που με πίστιν θα επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θα σωθή.
2,22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι᾿ αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,
2,22 Ανδρες Ισραηλίται, ακούστε με προσοχήν τους λόγους αυτούς, που θα σας πω· Τον Ιησούν τον Ναζωραίον, ο οποίος απεδείχθη και εμαρτυρήθη εις σας από τον ίδιον τον Θεόν με υπερφυσικάς δυνάμεις και καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά σημεία, που δι' αυτού έκαμε ανάμεσα εις όλους σας ο Θεός, όπως άλωστε και σεις οι ίδιοι καλά γνωρίζετε,
2,23 τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε·
2,23 αυτόν τον Ιησούν, ο οποίος σύμφωνα με την ωρισμένην θέλησιν και πρόγνωσιν του Θεού σας παρεδόθη από τον προδότην, αφού τον επιάσατε, τον εσταυρώσατε και τον εφονεύσατε με τα χέρια των Ρωμαίων στρατιωτών, οι οποίοι, σαν εθνικοί που είναι, δεν έχουν και δεν γνωρίζουν τον νόμον του Θεού.
2,24 ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ᾿ αὐτοῦ.
2,24 Αυτόν ο Θεός τον ανέστησεν εκ νεκρών και κατέλυσε τας φοβεράς θλίψστου θανάτου, διότι δεν ήτο δυνατόν να κρατήται αυτός από τον θάνατον.
2,25 Δαυΐδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· προωρῴμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μού ἐστιν ἵνα μὴ σαλευθῶ.
2,25 Επειδή και ο Δαυίδ λέγει δια λογαριασμόν αυτού· Εγώ ο Μεσσίας έβλεπα εμπρός μου τον Κυριον διαρκώς, ότι είναι εις τα δεξιά μου, έτοιμος και ισχυρός να με προστατεύση, δια να μη κλονισθώ από το φρικτόν μαρτύριον και τον σκληρόν θάνατον.
2,26 διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ᾿ ἐλπίδι,
2,26 Δια τούτο ακριβώς ευφράνθηκε η καρδιά μου και η γλώσσα μου εξεδήλωσε την αγαλλίασίν μου, ακόμη δε και το σώμα μου θα αναπαυθή κατά την ώραν του θανάτου και θα κατοικήση εις τάφον με βεβαίαν την ελπίδα ότι συντομώτατα θα αναστηθή.

2,27 ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.
2,27 Διότι συ, ουράνιε Πατερ, δεν θα εγκαταλείψης την ψυχήν μου στον Αδην και δεν θα επιτρέψης ο αφωσιωμένος εις σε άγιος Μεσσίας να ίδη το σώμα του φθειρόμενον εις την αποσύνθεσιν του τάφου.
2,28 ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.
2,28 Συ έκαμες εις εμέ γνωστούς τους πνευματικούς δρόμους, που οδηγούν εις την πνευματικήν ζωήν· θα με γεμίσης με ευφροσύνην, όταν θα με αξιώσης και ως άνθρωπος να απολαμβάνω την δόξαν του προσώπου σου.
2,29 Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαυΐδ ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐστιν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.
2,29 Ανδρες αδελφοί, είναι επιτετραμμένον να σας πω με όλον το θάρρος δια τον πατριάρχην Δαυίδ ότι και απέθανε και ετάφη και το μνημείον του ευρίσκεται εδώ μεταξύ μας μέχρι της ημέρας αυτής. (Αρα η παρά πάνω προφητεία του δεν αναφέρεται εις αυτόν).
2,30 προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,
2,30 Αλλά προφήτης πραγματικός υπάρχων ο Δαυίδ και γνωρίζων πολύ καλά, ότι ο Θεός του είχε υποσχεθή με όρκον, πως από απόγονον των σπλάγχνων του, δηλαδή από την Παρθένον Μαρίαν, επρόκειτο να αναστήση τον Χριστόν, κατά το ανθρώπινον, και να τον καθίση στον θρόνον ως βασιλέαν αιώνιον,
2,31 προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.
2,31 προείδε και ελάλησε δια την ανάστασιν του Χριστού, ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή του στον Αδην ούτε το σώμα του είδε την φθοράν και την αποσύνθεσιν του θανάτου.
2,32 τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.
2,32 Αυτό τον Ιησούν τον ανέστησεν πράγματι ο Θεός και αυτού του μεγάλου γεγονότος είμεθα ημείς μάρτυρες.

2,33 τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρός, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.
2,33 Αφού, λοιπόν, με την παντοδύναμον δεξιάν του Θεού ανεστήθη εκ των νεκρών και υψώθηκε στους ουρανούς και έλαβεν από τον Πατέρα το Αγιον Πνεύμα, που είχε υποσχεθή και εις ημάς, το έστειλε με τας πλουσίας του δωρεάς και ενεργείας εις ημάς, πράγμα το οποίον σεις σήμερα και βλέπετε και ακούετε.
2,34 οὐ γὰρ Δαυΐδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανούς, λέγει δὲ αὐτός· εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου
2,34 Αλλά και περί της αναλήψεως του Μεσσίου στους ουρανούς επροφήτευσε ο Δαΐδ, διότι δεν ανέβηκε ο Δαυίδ στους ουρανούς, εν τούτοις όμως λέγει ο ίδιος· Είπεν ο Κυριος και Θεός στον Μεσσίαν, που είναι απόγονός μου κατά το ανθρώπινον, αλλά Κυριος μου ως Θεός, ίσος με τον Πατέρα, κάθισε εις τα δεξιά μου,
2,35 ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
2,35 έως ότου βάλω κάτω από τα πόδια σου νικημένους τους εχθρούς σου.
2,36 ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.
2,36 Ας γνωρίζη, λοιπόν, με κάθε βεβαιότητα όλη η φυλή του Ισραήλ, ότι αυτόν τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε, ο Θεός τον ανέδειξε Κυριον και Χριστόν”.
2,37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;
2,37 Αφού δε ήκουσαν τα θεόπνευστα αυτά λόγια, κατελήφθησαν από λύπην και κατάνυξιν καρδίας δια την βαρείαν ενοχήν των και είπαν προς τον Πετρον και τους άλλους Αποστόλους· “τι να κάμωμεν, άνδρες αδελφοί;”
2,38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
2,38 Είπε δε προς αυτούς ο Πετρος· “μετανοήσατε και ας βαπτισθή ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού δια την άφεσιν των

αμαρτιών σας· και θα λάβετε και σεις την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος.
2,39 ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.
2,39 Διότι η υπόσχεσις, που εδόθη δια του προφήτου Ιωήλ περί των δωρεών του Αγίου Πνεύματος, είναι και δια σας και δια τα παιδιά σας και δι' όλους, που ευρίσκονται μακράν από τον Θεόν εις την πλάνην της ειδωλολατρίας και τους οποίους θα προσκαλέση ο Κυριος και Θεός μας εις την νέαν πίστιν”.
2,40 ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο καὶ παρεκάλει λέγων· σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.
2,40 Και με άλλους περισσοτέρους λόγους, κατά ένα τρόπον ζωηρόν και έντονον, εκήρυττε και εμαρτυρούσε ο Πετρος την περί του Χριστού αλήθειαν και τους παρακινούσε να μετανοήσουν και πιστεύσουν λέγων· “σωθήτε από την πονηράν και διεστραμμένην αυτήν γενεάν, που βαδίζει προς την φοβεράν τιμωρίαν και καταστροφήν”.
2,41 οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.
2,41 Και αυτοί, τότε εδέχθησαν με χαράν την διδασκαλίαν του Πετρου, εβαπτίσθησαν και προσετέθησαν εις την Εκκλησίαν του Χριστού κατά την ημέραν εκείνην τρεις περίπου χιλιάδες ψυχές.
2,42 ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς.
2,42 Με επιμονήν και ζήλον μεγάλον ήκουαν την διδασκαλίαν των Αποστόλων, επικοινωνούσαν με αγάπην μεταξύ των, μετελάμβαναν στο μυστήριον της θείας Ευχαριστίας και προσηύχοντο.
2,43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος, πολλά τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο.
2,43 Επεσε δε φόβος μεγάλος εις κάθε ψυχήν και εις αυτούς που δεν επίστευαν και προηγουμένως περιγελούσαν τους μαθητάς, διότι πολλά καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά σημεία εγίνοντο δια των Αποστόλων.
2,44 πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά,

2,44 Ολοι δε αυτοί που είχαν πιστεύσει ευρίσκοντο εις συνεχή επικοινωνίαν και ενότητα μεταξύ των και είχαν τα πάντα κοινά.
2,45 καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε·
2,45 Επωλούσαν δε τα κτήματα και τα άλλα υπάρχοντά των και τα εισπραττόμενα χρήματα εμοίραζαν στους πτωχούς αδελφούς, ανάλογα με τας ανάγκας που είχε ο καθένας από αυτούς.
2,46 καθ᾿ ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ᾿ οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,
2,46 Καθε δε ημέραν ήρχοντο με ζήλον και με μίαν ψυχήν όλοι στον ναόν, και αφού έκοπταν το ψωμί, ιδιαιτέρως εις τα σπίτια, μετείχαν εις την τροφήν που παρετίθετο και έτρωγαν με αγαλλίασιν και απλότητα καρδίας
2,47 αἰνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σῳζομένους καθ᾿ ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.
2,47 δοξολογούντες τον Θεόν και έχοντες την εκτίμησιν και εύνοιαν όλου του λαού. Ο δε Κυριος προσέθετε κάθε ημέραν και άλλους πιστούς εις την Εκκλησίαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 3

3,1 Ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην.
3,1 Ο Πετρος δε και ο Ιωάννης ανέβαιναν μαζή στον ναόν μίαν από τας ημέρας εκείνας, κατά την τρίτην απογευματινήν, που ήτο ώρα προσευχής.
3,2 καί τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐβαστάζετο, ὃν ἐτίθουν καθ᾿ ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην ὡραίαν τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν·
3,2 Και έφεραν, κατά την ώραν εκείνη, εις τα χέρια, ένα άνθρωπον εκ γενετής χωλόν, τον οποίον κάθε ημέραν έβαζαν εις την θύραν της αυλής του ναού, η οποία ελέγετο ωραία, δια να ζητή ελεημοσύνην από εκείνους, που εισήρχοντο στον ναόν.

3,3 ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν ἠρώτα ἐλεημοσύνην.
3,3 Αυτός, όταν είδε τον Πετρον και τον Ιωάννην να προχωρούν, δια να εισέλθουν στον ναόν, τους παρεκάλεσε να τον ελεήσουν.
3,4 ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ εἶπε· βλέψον εἰς ἡμᾶς.
3,4 Τον εκύτταξε κατάματα ο Πετρος μαζή με τον Ιωάννην και είπε· “κύτταξέ μας”.
3,5 ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς προσδοκῶν τι παρ᾽ αὐτῶν λαβεῖν.
3,5 Εκείνος δε τους εκύτταξε με πολύ ενδιαφέρον και προσοχήν, περιμένων κάτι να λάβη από αυτούς.
3,6 εἶπε δὲ Πέτρος· ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει.
3,6 Είπε δε ο Πετρος· “αργυρά και χρυσά νομίσματα δεν έχω. Εκείνο δε που έχω, αυτό και σου δίδω, εν τω ονόματι Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, σήκω όρθιος και περιπάτει ελεύθερα”.
3,7 καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά,
3,7 Και αφού τον επιασε από το δέξι χέρι τον εσήκωσε. Αμέσως δε εστερεώθησαν τα πέλματα αυτού και οι αστράγαλοι
3,8 καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιεπάτει, καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἁλλόμενος καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.
3,8 και γεμάτος χαράν εσηκώθηκε με πήδημα, εστάθηκε όρθιος και περιπατούσε χωρίς καμμίαν δυσκολίαν. Εμπήκε δε μαζή με αυτούς εις την αυλήν του ναού, ελεύθερα περιπατών και πηδών και δοξάζων τον Θεόν δια την θεραπείαν του.
3,9 καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦντα τὸν Θεόν·
3,9 Ολος δε ο λαός τον είδε να περιπατή εντελώς υγιής και να δοξάζη τον Θεόν.
3,10 ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.
3,10 Εγνώριζαν δε πολύ καλά αυτόν και ήσαν απολύτως βέβαιοι ότι αυτός ήτο εκείνος, που εκάθητο εις την ωραίαν πύλην της αυλής του

ναού, δια να ζητή ελεημοσύνην. Και εγέμισαν από θάμβος και κατάπληξιν εμπρός στο μεγάλο αυτό γεγονός.
3,11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἔκθαμβοι.
3,11 Ενώ δε ο θεραπευθείς χωλός ακολουθούσε κατά πόδας τον Πετρον και τον Ιωάννην και δεν εχωρίζετο καθόλου από αυτούς, έτρεξε προς αυτούς όλος ο λαός μαζή με πολύν θαυμασμόν και έκπληξιν στο υπόστεγον, που ωνομάζετο στοά του Σολομώντος.
3,12 ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;
3,12 Οταν δε είδε ο Πετρος τον λαόν, έλαβε τον λόγον και είπε· “άνδρες Ισραηλίται, τι θαυμάζετε, δια το γεγονός αυτό, η διατί έχετε καρφώσει τα μάτια σας εις ημάς, ως εάν ημείς με την ιδικήν μας δύναμιν η ευσέβειαν εκάμαμε αυτόν να περιπατή;
3,13 ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν· ὃν ὑμεῖς μὲν παρεδώκατε καὶ ἠρνήσασθε αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν·
3,13 Ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των προγόνων μας, εδόξασε τον παίδα αυτού Ιησούν, ο οποίος με την ενανθρώπησίν του έγινε κατά πάντα υπάκουος στον Πατέρα του, δια την σωτηρίαν των ανθρώπων. Σεις όμως τον παρεδώκατε στον σταυρικόν θάνατον και τον αρνηθήκατε εμπρός στον Πιλάτον, όταν εκείνος έκρινε ότι έπρεπε να τον απολύση.
3,14 ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν,
3,14 Σεις όμως αντιθέτως προς τον Πιλάτον αρνηθήκατε τον απολύτως άγιον και δίκαιον, τον Ιησούν, και εζητήσατε να σας χαρισθή ένας φονιάς.
3,15 τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν.
3,15 Αυτόν δε, ο οποίος είναι αρχηγός και χορηγός της ζωής, τον εφονεύσατε. Ο Θεός όμως τον ανέστησε εκ νεκρών και του

γεγονότος αυτού ημείς οι Απόστολοί του είμεθα οι αυτόπται μάρτυρες.
3,16 καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ πίστις ἡ δι᾿ αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.
3,16 Και αυτή η πίστις μας στο όνομα αυτού εστερέωσε εις τα πόδια του τούτον τον άνθρωπον, τον οποίον βλέπετε υγιή και εγνωρίζατε καλά ότι ήτο προηγουμένως χωλός. Η πίστις, η οποία προέρχεται από αυτόν και αναφέρεται εις αυτόν, έδωσε στον τέως χωλόν πλήρη και τελείαν την θεραπείαν εμπρός εις τα μάτια όλων.
3,17 καὶ νῦν, ἀδελφοί, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε, ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν·
3,17 Τωρα δε, αδελφοί, προσέξατε αυτά, που θα σας πω. Γνωρίζω ότι εξ αγνοίας επράξατε σεις, όπως και οι άρχοντες σας, το μεγάλο αυτό έγκλημα της σταυρώσεως του αθώου.
3,18 ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ παθεῖν τὸν Χριστόν, ἐπλήρωσεν οὕτω.
3,18 Ο Θεός όμως με την σταυρικήν θυσίαν του Υιού του επραγματοποίησε όσα είχε προαναγγείλει με το στόμα όλων των προφητών του δια το σωτήριον πάθος του Χριστού.
3,19 μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας,
3,19 Μετανοήσατε, λοιπόν, και γυρίσατε πλησίον στον Θεόν· πιστεύσατε στον Χριστόν, δια να εξαλειφθούν αι αμαρτίαι σας.
3,20 ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεχειρισμένον ὑμῖν Χριστὸν Ἰησοῦν,
3,20 Και δια να έλθουν εις σας εκ μέρους του Κυρίου καιροί λυτρώσεως και αναψυχής και να αποστείλη εις σας λυτρωτήν τον Ιησούν Χριστόν, τον οποίον προ πάντων των αιώνων είχε προορίσει και ως ιδικόν σας Μεσσίαν.
3,21 ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ᾿ αἰῶνος.
3,21 Αυτόν, σύμφωνα με τας προφητείας, πρέπει να τον υποδεχθή και να τον έχη εκεί εν μέσω του πνευματικού κόσμου ένδοξον ο ουρανός, έως ότου έλθουν οι προκαθωρισμένοι χρόνοι δια την

αποκατάστασιν και ανακαίνισιν του σύμπαντος, δια τους οποίους χρόνους έχει ομιλήσει ο Θεός με το στόμα όλων των δια μέσου των αιώνων αγίων προφητών του.
3,22 Μωϋσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς.
3,22 Διότι ο μεν Μωϋσής είπε στους προγόνους σας, ότι προφήτην ωσάν εμέ, νομοθέτην και μεσίτην, θα αναδείξη εις σας Κυριος ο Θεός σας από τους αδελφούς σας. Αυτόν έχετε καθήκον να υπακούετε εις όλα όσα θα σας διδάξη.
3,23 ἔσται δὲ πᾶσα ψυχή, ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.
3,23 Καθε δε ψυχή, η οποία δεν θα υπακούση στον προφήτην εκείνον, θα εξολοθρευθή ανάμεσα από τον λαόν.
3,24 καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ κατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας.
3,24 Και όλοι οι προφήται από τον Σαμουήλ και έπειτα, όσοι εκήρυξαν προς τους προγόνους σας, προανήγγειλαν αυτάς τας ημέρας που ζώμεν σήμερα.
3,25 ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ· καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.
3,25 Σεις είσθε οι απόγονοι των προφητών και οι κληρονόμοι της διαθήκης, την οποίαν ο Θεός έκαμε με τους πατέρας σας λέγων προς τον Αβραάμ· Δια του Μεσσίου, ο οποίος κατά σάρκα θα είναι ιδικός σου απόγονος, θα ευλογηθούν όλαι αι φυλαί της γης.
3,26 ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.
3,26 Εις σας πρώτον ο Θεός, αφού ανέστησε τον παίδα του τον Ιησούν, και τον απέδειξε ως Μεσσίαν, τον έστειλε να σας ευλογή, όταν θα μετανοήσετε δια τας αμαρτίας σας και ο καθένας σας θα ξεκόβη από τας πονηρίας σας

ΠΡΑΞΕΙΣ 4

4,1 Λαλούντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι,
4,1 Καθ' ον δε χρόνον ωμιλούσαν οι δύο Απόστολοι στον λαόν, ώρμησαν ξαφνικά εις αυτούς οι ιερείς και ο αξιωματικός ιερεύς, ο στρατηγός, που ήτο επί κεφαλής της φρουράς του ναού και οι Σαδδουκαίοι,
4,2 διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν·
4,2 στενοχωρούμενοι και αγανακτούντες επειδή οι Απόστολοι εδίδασκαν τον λαόν και εκύρυτταν την ανάστασιν των νεκρών δια του Ιησού Χριστού.
4,3 καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.
4,3 Και άπλωσαν επάνω εις αυτούς τα χέρια των, τους επιασαν και τους έβαλαν υπό επιτήρησιν εις την φυλακήν, δια να τους δικάσουν την επομένην ημέραν. Διότι ήτο πλέον εσπέρα και δεν επετρέπετο να γίνη δίκη κατά την νύκτα.
4,4 πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν, καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε.
4,4 Ομως πολλοί από όσους ήκουσαν το κήρυγμα του Πετρου επίστευσαν και έτσι ο αριθμός των πιστών έγινε περίπου πέντε χιλιάδες, εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά.
4,5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἱερουσαλήμ,
4,5 Κατά την επομένην ημέραν συνεκεντρώθησαν οι άρχοντες των Ιουδαίων και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς, που κατοικούσαν εις την Ιερουσαλήμ,
4,6 καὶ Ἄνναν τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ,
4,6 όπως επίσης και ο Αννας ο αρχιερεύς και ο Καϊάφας και ο Ιωάννης και ο Αλέξανδρος και όσοι κατήγοντο από οικογένειαν αρχιερατικήν.
4,7 καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ ἐπυνθάνοντο· ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;
4,7 Αφού, λοιπόν, έβαλαν τους Αποστόλους να σταθούν όρθιοι στο μέσον, τους ανέκριναν και τους ερωτούσαν· “με ποίαν δύναμιν η δια

μέσου ποίου ονόματος εκάματε σστούτο, δηλαδή την θεραπείαν του χωλού;”
4,8 τότε Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου εἶπε πρὸς αὐτούς· ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,
4,8 Τοτε ο Πετρος, αφού εγέμισε και εφωτίσθη από το Πνεύμα το Αγιον, τους είπε· “άρχοντες του λαού και πρεσβύτεροι του Ισραηλιτικού έθνους,
4,9 εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται,
4,9 εάν ημείς σήμερα ανακρινώμεθα δια την ευεργεσίαν, που εκάμαμεν στον άνθρωπον αυτόν, και ειδικώτερον δια μέσου τίνος έχει αυτός σωθή και θεραπευθή από την ασθένειάν του,
4,10 γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.
4,10 ας γίνη γνωστόν εις όλους σας και εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, ότι ο τέως χωλός εθεραπεύθη και στέκεται τώρα ενώπιόν σας υγιής με την επίκλησιν του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον σεις μεν εσταυρώσατε, ο δε Θεός ανέστησε εκ νεκρών.
4,11 οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ᾽ ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας.
4,11 Αυτός είναι ο λίθος, τον οποίον σεις, οι πρωτοστατούντες εις την πνευματικήν οικοδομήν του Ισραήλ, τον επεριφρονήσατε ως άχρηστον και ο οποίος εν τούτοις έγινε θεμελιακό αγκωνάρι εις νέαν πνευματικήν οικοδομήν Ισραηλιτών και ειδωλολατρών.
4,12 καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.
4,12 Και δεν είναι δυνατόν με κανένα άλλο πρόσωπον και τρόπον να επιτύχωμεν την σωτηρίαν, διότι δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα κάτω από τον ουρανόν και εις όλην την γην, που να έχη δοθή εκ μέρους του Θεού στους ανθρώπους, δια του οποίου, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, έχει ορισθή να σωθώμεν όλοι μας”.

4,13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παῤῥησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν,
4,13 Εκείνοι βλέποντες το θάρρος του Πετρου και του Ιωάννου και έχοντες υπ' όψιν των, ότι ήσαν αγράμματοι άνθρωποι του λαού, κατελαμβάνοντο από θαυμασμόν δια την σοφίαν και την δύναμιν του λόγου των και συγχρόνως ανεγνώριζαν και παρεδέχοντο ότι αυτοί ήσαν μαζή με τον Ιησούν.
4,14 τὸν δὲ ἄνθρωπον βλέποντες σὺν αὐτοῖς ἑστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.
4,14 Βλέποντες δε θεραπευμένον τον τέως χωλόν να στέκεται μαζή με αυτούς, δεν είχαν και δεν εύρισκαν να αντείπουν τίποτε.
4,15 κελεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου ἀπελθεῖν, συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους
4,15 Αφού δε τους διέταξαν να βγουν έξω από την αίθουσαν του συνεδρίου, ήρχισαν να συζητούν μεταξύ των και να ανταλλάσσουν τας σκέψεις των.
4,16 λέγοντες· τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον γέγονε δι᾿ αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ φανερὸν καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι·
4,16 Λεγοντες· "τι να κάμωμεν με αυτούς τους ανθρώπους; Διότι, ότι μεν βέβαια έγινε από αυτούς θαύμα γνωστόν και αναντίρρητον, είναι πλέον φανερόν εις όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, και δεν ημπορούμεν να το αρνηθούμεν.
4,17 ἀλλ᾿ ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.
4,17 Δια να μη διαδοθή όμως περισσότερον μεταξύ του λαού το θαύμα, ας τους απειλήσωμεν με μεγάλας τιμωρίας, ώστε να μη ομιλούν εις κανένα πλέον των ανθρώπων δια το όνομά του, δηλαδή δια τον Χριστόν".
4,18 καὶ καλέσαντες αὐτοὺς παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.
4,18 Και αφού τους εκάλεσαν πάλιν εις την αίθουσαν, τους έδωσαν την εντολήν να μη κηρύττουν πλέον και να μη διδάσκουν πίστιν στο όνομα του Ιησού Χριστού.

4,19 ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς εἶπον· εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ κρίνατε.
4,19 Αλλά ο Πετρος και ο Ιωάννης απεκρίθησαν προς αυτούς και είπαν· "εάν είναι ορθόν και δίκαιον ενώπιον του Θεού, να υπακούωμεν περισσότερον εις σας παρά στον Θεόν, σκεφθήτε και κρίνετε μόνοι σας.
4,20 οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν.
4,20 Διότι ημείς δεν ημπορούμεν να μη κηρύττωμεν αυτά που είδαμε και ακούσαμε".
4,21 οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτούς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσονται αὐτούς, διὰ τὸν λαόν, ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·
4,21 Εκείνοι όμως, αφού διετύπωσαν και νέας απειλάς, τους απέλυσαν, αφ' ενός μεν διότι δεν εύρισκαν τίποτε το ένοχον, δια να τους τιμωρήσουν, αφ' ετέρου δε εξ αιτίας του λαού, διότι όλοι εδόξαζαν τον Θεόν, δια το θαυμαστόν αυτό γεγονός της θεραπείας του χωλού.
4,22 ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ᾿ ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.
4,22 Εδικαιολογείτο δε ο θαυμασμός του λαού, διότι ο εκ γενετής χωλός, στον οποίον έγινε το θαύμα της θεραπείας, ήτο σαράντα ετών και πλέον.
4,23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.
4,23 Οταν δε οι Απόστολοι απελύθησαν, ήλθαν στους άλλους πιστούς, με τους οποίους στενότατα, ως αδελφοί της αυτής πνευματικής οικογενείας, συνεδέοντο και τους ανήγγειλαν όσα οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι είχαν είπει εις αυτούς.
4,24 οἱ δὲ ἀκούσαντες ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς,
4,24 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν, με μια ψυχή και με μια καρδιά ύψωσαν φωνήν προς τον Θεόν και είπαν· "Δεσποτα, συ, ο οποίος έκαμες τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά,

4,25 ὁ διὰ στόματος Δαυΐδ παιδός σου εἰπών· ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;
4,25 συ, που με το στόμα του δούλου σου Δαυίδ είπες· Διατί εφρύαξαν τα έθνη οι δε λαοί κατέστρωσαν καλομελετημένα, μάταια όμως και ανωφελη, πονηρά σχέδια;
4,26 παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.
4,26 Παρετάχθησαν εις πολεμικήν παράταξιν οι βασιλείς της γης και εμαζεύθηκαν στον ίδιον τόπον όλοι οι άρχοντες εναντίον Κυρίου του Θεού και εναντίον του Μεσσίου, τον οποίον ο Θεός έχρισε βασιλέα, προφήτην και αρχιερέα.
4,27 συνήχθησαν γὰρ ἐπ᾽ ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρῴδης τε καὶ Πόντιος Πιλᾶτος σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραήλ,
4,27 Διότι, πράγματι, Κυριε, εμαζεύθηκαν όλοι αυτοί εναντίον του αγίου παιδός σου Ιησού, τον οποίον συ έστειλες και έχρισες Σωτήρα, ο Ηρώδης και ο Ποντιος Πιλάτος μαζή με τα ειδωλολατρικά έθνη και με τας φυλάς του Ισραήλ,
4,28 ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι.
4,28 δια να πράξουν όχι όλα όσα αυτοί εν τη πονηρία των ήθελαν, αλλά όσα η παντοδύναμος δεξιά σου και η πάνσοφος ιδική σου θέλησις είχε προορίσει να γίνουν.
4,29 καὶ τὰ νῦν, Κύριε, ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν τὸν λόγον σου
4,29 Και τώρα, Κυριε, ρίξε το βλέμμα σου εις τας απειλάς των, με τας οποίας μας φοβερίζουν και δώσε στους δούλους σου δύναμιν και φωτισμόν να λαλούν με κάθε παρρησίαν και να κηρύττουν το θέλημά σου,
4,30 ἐν τῷ τὴν χεῖρά σου ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν καὶ σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός σου Ἰησοῦ.
4,30 καθ' ον χρόνον συ θα απλώνης το χέρι σου εις θαυματουργικήν θεραπείαν και θα γίνωνται με την επίκλησιν του ονόματος του αγίου παιδός σου Ιησού καταπληκτικά και αποδεικτικά σημεία και θαύματα”.
4,31 καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ

ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παῤῥησίας.
4,31 Και όταν αυτοί έτσι παρεκάλεσαν τον Θεόν, εσείσθη ο τόπος, στον οποίον ήσαν συγκεντρωμένοι, και έλαβαν πλουσίως όλοι Αγιον Πνεύμα, διεποτίσθησαν από αυτό και εκήρυτταν τον λόγον του Θεού με θάρρος.
4,32 Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ᾽ ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά.
4,32 Ολο δε εκείνο το πλήθος των πιστών είχε μια καρδιά και μια ψυχή, ώστε να αποτελούν μίαν αρμονικήν και πνευματικήν κοινωνίαν· και κανείς δεν έλεγεν ότι και το ελάχιστον από τα υπάρχοντα του είναι ιδικόν του, αλλά ήσαν τα πάντα εις αυτούς κοινά και διετίθεντο δια την εξυπηρέτησιν όλων.
4,33 καὶ μεγάλῃ δυνάμει ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς.
4,33 Και με μεγάλην δύναμιν και ως καθήκον ιερόν και μέγα προσέφεραν οι Απόστολοι την μαρτυρίαν των δια την ανάστασιν του Κυρίου Ιησού. Μεγάλη δε χάρις Θεού ήτο εις όλους τους πιστούς.
4,34 οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων·
4,34 Απόδειξις δε τούτου ήτο ότι δεν υπήρχε μεταξύ αυτών, κανένας που να στερήται, διότι όσοι ήσαν ιδιοκτήται χωραφιών η σπιτιών τα επωλούσαν και έφερναν το αντίτιμον των πωλουμένων και το έθεταν με ευλάβειαν πολλήν κατά γης, κοντά εις τα πόδια των Αποστόλων.
4,35 διεδίδετο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν τις χρείαν εἶχεν.
4,35 Εμοιράζετο δε κατόπιν αυτό το χρήμα στον καθένα ανάλογα με την ανάγκην που είχε.
4,36 Ἰωσῆς δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, ὅ ἔστι μεθερμηνευόμενον υἱὸς παρακλήσεως, Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει,
4,36 Ο Ιωσής δε, ο οποίος ωνομάσθηκε από τους Αποστόλους Βαρνάβας, που σημαίνει εις την ελληνικήν υιός παρηγορίας και ενισχύσεως και ο οποίος ήτο Λευΐτης γεννηθείς εις την Κυπρον,
4,37 ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.

4,37 είχε ένα αγρόν. Και αφού τον επώλησε, έφερε τα χρήματα και τα έθεσεν εμπρός εις τα πόδια των Αποστόλων.

ΠΡΑΞΕΙΣ 5

5,1 Ἀνὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα
5,1 Ενας άνθρωπος, Ανανίας ονόματι, μαζή με την γυναίκα του την Σαπφείραν επώλησε το κτήμα του
5,2 καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐνέγκας μέρος τι παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν.
5,2 και εξεχώρισε και εκράτησε δια τον εαυτόν του ένα μέρος από τα εισπραχθέντα χρήματα, με γνώσιν και συγκατάθεσιν της γυναικός του, εν αγνοία των Αποστόλων. Και αφού έφερε το υπόλοιπον μέρος των χρημάτων, το έθεσε στους πόδας των Αποστόλων.
5,3 εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;
5,3 Είπε δε ο Πετρος· “Ανανία, διατί αφήκες τον σατανάν να γεμίση με πονηρίαν την καρδίαν σου, ώστε να πης ψέματα και να θελήσης να απατήσης το Πνεύμα το Αγιον και να κρατήσης δολίως δια τον εαυτόν σου ένα μέρος από το αντίτιμον του χωραφιού;
5,4 οὐχὶ μένον σοι ἔμενε καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.
5,4 Πριν πωληθή το χωράφι δεν έμενε ιδικόν σου και αφού επωλήθη, δεν ήτο το αντίτιμόν του εις την εξουσίαν σου να το κρατήσης η να το δώσης; Διατί έβαλες εις την καρδίαν σου αυτήν την πονηράν πράξιν, να εξαπατήσης την Εκκλησίαν και να φανής, ότι από χριστιανικήν τάχα αγάπην προσφέρεις τα πάντα στους πιστούς; Δεν είπες ψέματα εις ανθρώπους, αλλά στο Αγιον Πνεύμα, στον Θεόν”.
5,5 ἀκούων δὲ ὁ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.
5,5 Ενώ δε ήκουε τους λόγους αυτούς ο Ανανίας και σχεδόν πριν τελειώση ο Πετρος, έπεσε καταγής και εξεψύχησε. Και έπεσε

μεγάλος φόβος εις όλους εκείνους που ήκουαν αυτά.
5,6 ἀναστάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.
5,6 Οι νεώτεροι δε εσηκώθησαν αμέσως, περιετύλιξαν το νεκρό σώμα του Ανανίου με νεκρικά σάβανα, το μετέφεραν έξω από την πόλιν και το έθαψαν.
5,7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονός, εἰσῆλθεν.
5,7 Υστερον δε από διάστημα τριών περίπου ωρών η σύζυγος του Ανανίου, η οποία δεν είχε ακόμη πληροφορηθή το γεγονός αυτό, ήλθεν στον τόπον της συγκεντρώσεως των πιστών.
5,8 ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· εἰπέ μοι, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; ἡ δὲ εἶπε· ναί, τοσούτου.
5,8 Την ηρώτησε δε ο Πετρος· πες μου, πράγματι αντί τόσου ποσού επωλήσατε το χωράφι;" Εκείνη δε είπε· "ναι, αντί τόσου".
5,9 ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου ἐπὶ τῇ θύρᾳ καὶ ἐξοίσουσί σε.
5,9 Ο δε Πετρος της είπε τότε· "διατί εσυμφωνήσατε συ και ο σύζυγός σου να πειράξετε με την ψευδολογίαν και απάτην το Πνεύμα του Κυρίου; Ιδού, τα πόδια εκείνων, που έθαψαν τον άνδρα σου είναι τώρα εις την θύραν και θα μεταφέρουν και σε έξω από την πόλιν, δια να σε θάψουν".
5,10 ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.
5,10 Επεσε δε και αυτή αμέσως κοντά εις τα πόδια του Πετρου και εξεψύχησε. Οταν δε εισήλθαν οι νέοι, ευρήκαν και αυτήν νεκράν. Και αφού την έβγαλαν έξω από την πόλιν, την έθαψαν κοντά στον σύζυγόν της.
5,11 καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ᾿ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.
5,11 Και έπεσε μεγάλος φόβος εις όλην την Εκκλησίαν και εις όλους όσοι επληροφορούντο τα φοβερά αυτά γεγονότα.
5,12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ

Σολομῶντος·
5,12 Με τα χέρια δε των Αποστόλων εγίνοντο πολλά και μεγάλα θαύματα, που επιμαρτυρούσαν την αλήθειαν του κηρύγματός των και επροκαλούσαν κατάπληξιν στον λαόν. Και ήσαν όλοι με μια καρδιά και με μια γνώμη εις την στοάν του Σολομώντος.
5,13 τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ᾿ ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός·
5,13 Από δε τους άλλους, που είχαν πιστεύσει, κανείς δεν ετολμούσε να τους πλησιάση και να ανακατευθή με θάρρος μαζή των, αλλά ο λαός τους ετιμούσε και τους εδόξαζε.
5,14 μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν,
5,14 Οσον δε επερνούσαν αι ημέραι, ολονέν περισσότερα πλήθη ανδρών και γυναικών προσειλκύοντο εις την πίστιν του Κυρίου και επροστίθεντο στον αριθμόν των πιστών.
5,15 ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάττων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.
5,15 Ο σεβασμός δε και η εκτίμησις του λαού προς αυτούς δια την θείαν δύναμιν, που ενεργούσε δια μέσου αυτών, ήτο τόσος, ώστε έβγαζαν τους ασθενείς εις τας πλατείας και τους έβαζαν οι μεν πλούσιοι επάνω εις κλίνας, οι δε πτωχοί εις απέριττα κρεββάτια, ώστε, όταν θα ήρχετο και θα επερνούσε ο Πετρος, και η σκια του έστω να πέση επάνω εις κανένα από αυτούς, δια να τον θεραπεύση.
5,16 συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλὴμ φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.
5,16 Αλλά και το πλήθος των γύρω πόλεων εμαζεύοντο εις την Ιερουσαλήμ και έφεραν τους ασθενείς και αυτούς που ηνωχλούντο από πονηρά πνεύματα, οι οποίοι και εθεραπεύοντο όλοι.
5,17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου
5,17 Ο αρχιερεύς όμως και όλοι όσοι ήσαν μαζή με αυτόν, αυτοί που αποτελούσαν την θρησκευτικήν παράταξιν των Σαδδουκαίων, εκυριεύθησαν από φθόνον και κακίαν και εκινήθησαν εναντίον των Αποστόλων.

5,18 καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.
5,18 Απλωσαν δε τα χέρια τους στους Αποστόλους, τους επιασαν και τους έβαλαν υπό επιτήρησιν εις την δημοσίαν φυλακήν.
5,19 ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγών τε αὐτοὺς εἶπε·
5,19 Αγγελος όμως Κυρίου κατά την νύκτα ήνοιξε τας θύρας της φυλακής, τους έβγαλε έξω και τους είπε·
5,20 πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.
5,20 “πηγαίνετε, σταθήτε με θάρρος και διδάσκετε εις τας αυλάς του ναού τον λαόν όλα τα λόγια της νέας αυτής ζωής, που σας μετέδωκε ο Ιησούς”.
5,21 ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκον. παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀχθῆναι αὐτούς.
5,21 Ηκουσαν οι Απόστολοι αυτά, εισήλθαν, ενώ ακόμη ήτο όρθρος, στον ιερόν τόπον και εδίδασκον. Ηλθε δε κατά την πρωΐαν ο αρχιερεύς και όσοι ήσαν μαζή του στον τόπον των συνεδριάσεων, εκάλεσαν το συνέδριον και όλην την γερουσίαν των Ισραηλιτών και έστειλαν ανθρώπους εις την φυλακήν, δια να φέρουν προ του συνεδρίου τους Αποστόλους.
5,22 οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν
5,22 Οι υπηρέται όμως ήλθον εις την φυλακήν και δεν τους ευρήκαν· επιστρέψαντες δε στο συνέδριον ανέφεραν το γεγονός,
5,23 λέγοντες ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὕρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ καὶ τοὺς φύλακας ἑστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν, ἀνοίξαντες δὲ ἔσω οὐδένα εὕρομεν.
5,23 λέγοντες· “ότι το μεν δεσμωτήριον το ευρήκαμεν κλεισμένον με κάθε ασφάλειαν και τους φρουρούς να στέκωνται όρθιοι εμπρός από τας θύρας, όταν όμως ανοίξαμε, δεν ευρήκαμε κανένα μέσα εις την φυλακήν”.
5,24 ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὅ τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διηπόρουν περὶ αὐτῶν τί ἂν

γένοιτο τοῦτο.
5,24 Οταν δε ήκουσαν αυτούς τους λόγους ο αρχιερεύς και ο στρατηγός της φρουράς του ιερού και οι άλλοι αρχιερείς κατελήφθησαν από μεγάλην απορίαν δι' αυτά, που ήκουσαν, και διηρωτώντο, πως συνέβη και τι ημπορεί τάχα να γίνη με το γεγονός αυτό.
5,25 παραγενόμενος δέ τις ἀπήγγειλεν αὐτοῖς ὅτι ἰδοὺ οἱ ἄνδρες, οὓς ἔθεσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἑστῶτες καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν.
5,25 Εν τω μεταξύ όμως ήλθεν κάποιος και τους ανήγγειλε ότι· “ιδού, οι άνδρες, τους οποίους σεις εβάλατε εις την φυλακήν, ευρίσκονται τώρα εις την αυλήν του ναού και διδάσκουν τον λαόν”.
5,26 τότε ἀπελθὼν ὁ στρατηγὸς σὺν τοῖς ὑπηρέταις ἤγαγεν αὐτοὺς οὐ μετὰ βίας· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν, ἵνα μὴ λιθασθῶσιν·
5,26 Τοτε επήγε εκεί ο στρατηγός, μαζή με τους υπηρέτας και τους έφερε στο συνέδριον όχι δια της βίας, επειδή εφοβούντο μήπως λιθοβοληθούν από τον λαόν.
5,27 ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ. καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιερεὺς
5,27 Αφού δε τους έφεραν, τους έβαλαν ως κατηγορουμένους και υποδίκους, να σταθούν όρθιοι εν μέσω του συνεδρίου και τους ηρώτησεν ο αρχιερεύς
5,28 λέγων· οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ πεπληρώκατε τὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν, καὶ βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ᾿ ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.
5,28 λέγων· “δεν σας εδώσαμε αυστηράν εντολήν, να μη διδάσκετε στο όνομα τούτο; Και ιδού σεις εγεμίσατε την Ιερουσαλήμ με την διδασκαλίαν σας και θέλετε να ρίξετε επάνω εις ημάς την ευθύνην δια το αίμα αυτού του ανθρώπου” (την οποίαν εν τούτοις ευθύνην αυτοί είχαν αναλάβει ενώπιον του Πιλάτου λέγοντες· Το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών).
5,29 ἀποκριθεὶς δὲ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπον· πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.
5,29 Απεκρίθη δε ο Πετρος και οι άλλοι Απόστολοι και είπαν· “πρέπει να υπακούωμεν στον Θεόν μάλλον (ο οποίος και κατά την νύκτα

αυτήν μας διέταξε με τον άγγελόν του να κηρύξωμεν την αλήθειαν) και όχι εις σας τους ανθρώπους, που μας εδώσατε διαταγήν να σιωπήσωμεν.
5,30 ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου·
5,30 Ο Θεός των πατέρων μας ανέστησε εκ νεκρών τον Ιησούν, τον οποίον σεις εφονεύσατε, κρεμάσαντες επάνω στο ξύλον του σταυρού.
5,31 τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
5,31 Αυτόν ο Θεός τον ύψωσε με την παντοδύναμον αυτού δεξιάν και τον ανέδειξε αρχηγόν και Σωτήρα, να δίδη μετάνοιαν στους Ισραηλίτας και άφεσιν αμαρτιών.
5,32 καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.
5,32 Και ημείς είμεθα αυτόπται μάρτυρες, που ηκούσαμεν και είδομεν αυτόν, δια να κηρύττωμεν τα λόγια και τα γεγονότα αυτά, καθ' ον χρόνον και αυτό το Αγιον Πνεύμα, που έδωκεν ο Θεός εις όσους τον υπακούουν, μαρτυρεί την αλήθειαν των λόγων μας με τα θαύματα και τα χαρίσματά του”.
5,33 οἱ δὲ ἀκούσαντες διεπρίοντο καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτούς.
5,33 Εκείνοι όμως, όταν ήκουσαν τα λόγια αυτά, εταράχθησαν, έτριζαν τα δόντια των με οργήν και συζητούσαν μεταξύ των, να καταδικάσουν αυτούς εις θάνατον.
5,34 Ἀναστὰς δέ τις ἐν τῷ συνεδρίῳ Φαρισαῖος ὀνόματι Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι,
5,34 Εσηκώθηκε όμως μέσα στο συνέδριον ένας Φαρισαίος, ονόματι Γαμαλιήλ, διδάσκαλος του Νομου, άνθρωπος κύρους και υπολήψεως ενώπιον όλου του λαού, και διέταξε να βγάλουν δι' ολίγον έξω από την αίθουσαν τους Αποστόλους.
5,35 εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις τί μέλλετε πράσσειν.
5,35 Και είπε τότε προς τους συνέδρους· “άνδρες Ισραηλίται, προσέχετε καλά τους εαυτούς σας και αναλογισθήτε την ευθύνην σας, δι' αυτό που σκέπτεσθε να πράξετε εναντίον αυτών των ανθρώπων.

5,36 πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς ἀνῃρέθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ διελύθησαν καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.
5,36 Διότι, πριν από τας ημέρας αυτάς, παρουσιάστηκε ο Θευδάς, ο οποίος έλεγε δια τον ευατόν του ότι είναι τάχα κάποιος μεγάλος. Τον ηκολούθησαν ως οπαδοί του κάπου τετρακόσιοι άνθρωποι. Αλλά εφονεύθη αυτός, και όλοι όσοι επίστευον εις αυτόν διελύθησαν και εξωλοθρεύθησαν.
5,37 μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἀπέστησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω αὐτοῦ· κἀκεῖνος ἀπώλετο, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ διεσκορπίσθησαν.
5,37 Επειτα από αυτόν παρουσιάσθηκε ο Ιούδας ο Γαλιλαίος κατά τας ημέρας που έγινε από τους Ρωμαίους η απογραφή, και ετράβηξε με το μέρος του αρκετόν λαόν, αλλά και εκείνος εθανατώθηκε και εχάθηκε και όλοι όσοι τον υπήκουαν διεσκορπίσθησαν.
5,38 καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ ἐάσατε αὐτούς· ὅτι ἐὰν ᾖ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται·
5,38 Και τώρα εγώ σας λέγω, σταθήτε μακρυά από τους ανθρώπους τούτους, αφήσατέ τους και μη απλώνετε επάνω των τα χέρια σας. Διότι, εάν αυτό που σχεδιάζουν η το έργον που πράττουν προέρχεται εξ ανθρώπων, θα διαλυθή μόνο του.
5,39 εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστιν, οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτό, μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε.
5,39 Εάν όμως είναι εκ του Θεού, δεν ημπορείτε σεις να το καταστρέψετε. Σκεφθήτε δε, μήπως γίνετε και θεομάχοι, πολεμούντες τον Θεόν και το έργον του”.
5,40 ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ, καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.
5,40 Επείσθησαν δε εις αυτόν τα μέλη του συνεδρίου και αφού επροσκάλεσαν τους Αποστόλους πάλιν εις την αίθουσαν, τους έδειραν, τους παρήγγειλαν να μη κηρύττουν πλέον επί τω ονόματι του Ιησού και κατόπιν τους απέλυσαν.

5,41 οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι·
5,41 Αλλά οι Απόστολοι, ύστερα από όλα αυτά, ανεχώρησαν από το συνέδριον χαίροντες, διότι ηξιώθησαν της μεγάλης τιμής να υποστούν εξευτελιστικήν τιμωρίαν χάριν του ονόματος του Χριστού.
5,42 πᾶσαν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ᾿ οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.
5,42 Δεν εσταματούσαν δε κάθε ημέραν, τόσον ενώπιον του λαού στο ιερόν, όσον και ιδιαιτέρως εις τα σπίτια, να διδάσκουν και να μεταδίδουν την χαρμόσυνον αγγελίαν, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο σταλμένος από τον Θεόν Σωτήρ.

ΠΡΑΞΕΙΣ 6

6,1 Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.
6,1 Κατά τας ημέρας δε αυτάς, καθώς ηύξανε ο αριθμός των πιστών, οι Εβραίοι Χριστιανοί, οι οποίοι κατήγοντο από ξένας περιοχάς και ωμιλούσαν την ελληνικήν γλώσσαν και ελέγοντο Ελληνισταί, ήρχισαν να γογγύζουν και να παραπονούνται εναντίον των Εβραίων Χριστιανών της Ιουδαίας, διότι αι χήραι αυτών παρεμερίζοντο και παρημελούντο εις την καθημερινήν υπηρεσίαν της διανομής τροφών και βοηθημάτων.
6,2 προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις.
6,2 Οι δώδεκα Απόστολοι τότε, αφού προσεκάλεσαν όλον το πλήθος των πιστών, είπαν· “δεν είναι ορθόν και αρεστόν στον Θεόν, να αφήσωμεν ημείς το κήρυγμα του θείου λόγου και να υπηρετούμεν εις τας τραπέζας του φαγητού.
6,3 ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης·

6,3 Δι' αυτό, αδελφοί, εξετάσατε με πολλήν προσοχήν και εκλέξατε ανάμεσα σας επτά άνδρας, οι οποίοι να έχουν καλήν μαρτυρίαν από όλους, να είναι δε γεμάτοι από Αγιον Πνεύμα και σοφίαν και τους οποίους ημείς θα εγκαταστήσωμεν δια την υπηρεσίαν αυτήν.
6,4 ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν.
6,4 Ημείς δε θα επιμείνωμεν ακόμη περισσότερον και θα ασχοληθώμεν με μεγαλύτερον ζήλον εις την προσευχήν και την υπηρεσίαν του κηρύγματος”.
6,5 καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα,
6,5 Και ήρεσεν ο λόγος αυτός εις όλον το πλήθος των πιστών. Και εξέλεξαν τον Στέφανον, άνδρα γεμάτον πίστιν και Πνεύμα Αγιον, και τον Φιλιππον και τον Πρόχορον και τον Νικάνορα και τον Τιμωνα και τον Παρμενάν και τον Νικόλαον, ο οποίος υπήρξεν ειδωλολάτρης από την Αντιόχειαν και πριν να πιστεύση στον Χριστόν είχε προσηλυτισθή εις την ιουδαϊκήν θρησκείαν.
6,6 οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.
6,6 Αυτούς, λοιπόν, τους παρουσίασαν μετά την εκλογήν των εμπρός στους Αποστόλους. Και οι Απόστολοι, αφού προσευχήθηκαν, έβαλαν επάνω εις αυτούς τας χείρας των, δια να τους μεταδοθή η ειδική δια το έργον των θεία χάρις.
6,7 καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολύς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.
6,7 Και το κήρυγμα του θείου λόγου ηπλώνετο και διεδίδετο και ο αριθμός των μαθητών εις την Ιερουσαλήμ ηύξανε και επληθύνετο παρά πολύ και πολύ πλήθος από τους Ιουδαίους εδέχοντο την νέαν πίστιν και υπετάσσοντο εις αυτήν.
6,8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.
6,8 Ο δε Στέφανος, γεμάτος πίστιν και δύναμιν Θεού, έκανε μεταξύ του λαού καταπληκτικά θαύματα και υπερφυσικά έργα, που μαρτυρούσαν την αλήθειαν της πίστεως.

6,9 ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ,
6,9 Μερικοί δε Εβραίοι από την συναγωγήν, που ελέγετο συναγωγή των Λιβερτίνων, των δούλων δηλαδή που είχαν απελευθερώσει οι Ρωμαίοι, και από την συναγωγήν των Κυρηναίων και Αλεξανδρέων καθώς και των Ιουδαίων της Κιλικίας και της Ασίας, εσηκώθηκαν με φανατισμόν και πείσμα και συζητούσαν με τον Στέφανον.
6,10 καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.
6,10 Αλλά δεν ημπορούσαν να αντισταθούν εις την σοφίαν και στο πνεύμα, με το οποίον ωμιλούσε ο Στέφανος.
6,11 τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν·
6,11 Τοτε εδωροδόκησαν και έβαλαν μερικούς άνδρας, οι οποίοι και ήρχισαν να λέγουν ότι ημείς έχομεν ακούσει τον Στέφανον να λέγη βλάσφημα λόγια εναντίον του Μωϋσέως και του Θεού.
6,12 συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον,
6,12 Και έφεραν αναταραχήν και εξέγερσιν στον λαόν και τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς εναντίον του Στεφάνου, και όλοι μαζή ώρμησαν έξαφνα και ήρπασαν τον Στέφανον και τον έφεραν στο συνέδριον.
6,13 ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντας· ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου·
6,13 Και παρουσίασαν ψευδομάρτυρας, οι οποίοι έλεγαν· “ο άνθρωπος αυτός δεν παύει να λέγη βλάσφημα λόγια εναντίον του αγίου τόπου, δηλαδή του ναού, και εναντίον του Νομου.
6,14 ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς.
6,14 Διότι ημείς με τα ίδια μας τα αυτιά τον έχομε ακούσει να λέγη ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος θα καταστρέψη αυτόν τον ιερόν τόπον και θα αλλάξη τα ιερά έθιμα, που μας έχει παραδώσει ο Μωϋσής με τον νόμον του”.

6,15 καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου.
6,15 Και όταν όλοι οι δικασταί, που εκάθηντο στο συνέδριον, εγύρισαν τα βλέμματα προς τον Στέφανον, είδαν το πρόσωπόν του ν' ακτινοβολή ωσάν να ήτο πρόσωπον αγγέλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 7

7,1 Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεύς· εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει;
7,1 Είπε δε ο αρχιερεύς· “πες μας, είναι τάχα αληθινά, όσα καταγγέλλουν οι μάρτυρες;”
7,2 ὁ δὲ ἔφη· ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαῤῥάν,
7,2 Ο δε Στέφανος είπε· “άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε. Ο Θεός της δόξης παρουσιάσθηκε στον πρόγονον μας, τον Αβραάμ, όταν ήτο εις την Μεσοποταμίαν, πριν ακόμη κατοικήση εις την Χαρράν.
7,3 καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἥν ἄν σοι δείξω.
7,3 Και είπε εις αυτόν· Αναχώρησε από τον τόπον σου και από τους συγγενείς σου και έλα εις περιοχήν, την οποίαν εγώ θα σου δείξω.
7,4 τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατῴκησεν ἐν Χαῤῥάν. κἀκεῖθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῴκησεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε·
7,4 Τοτε ο Αβραάμ ανεχώρησε από την χώραν των Χαλδαίων και εγκατεστάθη εις την Χαρράν. Από εκεί, μετά τον θάνατον του πατρός του, τον έβαλε ο Θεός να κατοικήση εις την γην αυτήν, εις την οποίαν και σεις τώρα κατοικείτε.
7,5 καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ οὐδὲ βῆμα ποδός, καὶ ἐπηγγείλατο δοῦναι αὐτῷ εἰς κατάσχεσιν αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ᾿ αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ τέκνου.
7,5 Και εν τούτοις δεν του έδωκε εις την περιοχήν αυτήν ως κληρονομίαν ούτε ενός βήματος τόπον. Και όμως είχε υποσχεθη ο Θεός να δώση ως ιδιοκτησίαν την χώραν αυτήν, εις αυτόν τον ίδιον

και ύστερα από αυτόν στους απογόνους του, καίτοι όταν υπέσχετο αυτά ο Θεός, δεν είχεν ο Αβραάμ τέκνον.
7,6 ἐλάλησε δὲ οὕτως ὁ Θεός, ὅτι ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσουσιν ἔτη τετρακόσια·
7,6 Ελάλησε δε ο Θεός κατ' αυτόν τον τρόπον, ότι δηλαδή οι απόγονοί του θα μείνουν ως πάροικοι εις ξένην χώραν. Και οι άνθρωποι της χώρας εκείνης θα τους κάμουν δούλους των και θα τους ταλαιπωρήσουν τετρακόσια χρόνια.
7,7 καὶ τὸ ἔθνος ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι κρινῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται καὶ λατρεύσουσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.
7,7 Και είπεν ο Θεός· Το έθνος, στο οποίον θα εργασθούν ως δούλοι, θα το δικάσω εγώ. Και έπειτα από αυτά θα φύγουν από εκεί και θα με λατρεύσουν στον τόπον αυτόν.
7,8 καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.
7,8 Και έδωκεν ο Θεός στον Αβραάμ διαθήκην, που την επεκύρωσε με την περιτομήν. Και έτσι, σύμφωνα με την πίστιν και την διαθήκην αυτήν, εγέννησε ο Αβραάμ τον Ισαάκ και τον περιέταμε την ογδόην ημέραν. Το ίδιο και ο Ισαάκ τον Ιακώβ και ο Ιακώβ τους δώδεκα πατριάρχας.
7,9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον.
7,9 Και οι δώδεκα πατριάρχαι επειδή εφθόνησαν τον Ιωσήφ τον επώλησαν ως δούλον εις εμπόρους, οι οποίοι και τον μετέφεραν εις την Αίγυπτον.
7,10 καὶ ἦν ὁ Θεὸς μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ᾽ Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ.
7,10 Ο Θεός όμως ήτο μαζή του, τον έβγαλε και τον εγλύτωσε από όλας τας θλίψστου και του έδωκε χάριν και σοφίαν, όπως αυτή εφάνηκε ενώπιον Φαραώ, του βασιλέως της Αιγύπτου. Και εγκατέστησε αυτόν ο Φαραώ άρχοντα εις όλην την Αίγυπτον και εις όλον το ανάκτορόν του.

7,11 ἦλθε δὲ λιμὸς ἐφ᾿ ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χαναὰν καὶ θλῖψις μεγάλη, καὶ οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν.
7,11 Ηλθε δε πείνα εις όλην την χώραν της Αιγύπτου και της Χαναάν και θλίψις μεγάλη, και δεν εύρισκαν τροφάς οι πρόγονοί μας δια τον εαυτόν τους και τα βοσκήματά τους.
7,12 ἀκούσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ ἐξαπέστειλε τοὺς πατέρας ἡμῶν πρῶτον·
7,12 Οταν δε ήκουσεν ο Ιακώβ, ότι εις την Αίγυπτον υπάρχει σιτάρι, έστειλε δια πρώτην φοράν τους προγόνους μας.
7,13 καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ φανερὸν ἐγένετο τῷ Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.
7,13 Και κατά το δεύτερον ταξίδιόν των εφανέρωσε τον εαυτόν του ο Ιωσήφ στους αδελφούς του και έγινε πλέον γνωστή στον Φαραώ η οικογένεια του Ιωσήφ.
7,14 ἀποστείλας δὲ Ἰωσὴφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰακὼβ καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ ἐν ψυχαῖς ἑβδομήκοντα πέντε.
7,14 Εστειλε δε ο Ιωσήφ και εκάλεσεν εις την Αίγυπτον τον πατέρα του τον Ιακώβ και όλην την οικογένειάν του, η οποία απετελείτο από εβδομήκοντα πέντε ψυχάς.
7,15 κατέβη δὲ Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν,
7,15 Κατέβηκε πράγματι ο Ιακώβ εις την Αίγυπτον και εκεί απέθανε αυτός και οι δώδεκα πρόγονοί μας.
7,16 καὶ μετετέθησαν εἰς Συμὲχ καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνήματι ᾧ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμόρ τοῦ Συχέμ.
7,16 Και μετεφέρθησαν τα οστά των εις την Συχέμ και ετέθησαν στο μνήμα, το οποίον είχε αγοράσει ο Αβραάμ με αργυρά νομίσματα από τους υιούς του Εμμόρ, που κατοικούσε εις την Συχέμ.
7,17 Καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἧν ὤμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ηὔξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,
7,17 Καθώς δε επλησίαζε ο χρόνος δια την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως, την οποίαν με όρκον είχε δώσει ο Θεός στον Αβραάμ, αυξήθηκε ο λαός και έγινε πλήθος πολύ ο αριθμός του εις την Αίγυπτον.
7,18 ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ.

7,18 Μεχρις ότου παρουσιάσθηκε άλλος βασιλεύς, ο οποίος δεν εγνώριζε τον Ιωσήφ και τας υπηρεσίας τας οποίας είχε προσφέρει αυτός εις την Αίγυπτον.
7,19 οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν τοῦ ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι·
7,19 Αυτός εσκέφθηκε πονηρά και δόλια εναντίον του γένους ημών, εταλαιπώρησε τους πατέρας ημών και τους εξηνάγκασε να αφίνουν έκθετα τα βρέφη των, ώστε να μη διατηρούνται αυτά εις την ζωήν.
7,20 ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωϋσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ· ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
7,20 Κατά τον καιρόν δε εκείνον εγεννήθηκε ο Μωϋσής, ο οποίος ήτο ωραίος και αγαπητός στον Θεόν. Αυτός ανατράφηκε κρυφά τρεις μήνες στο σπίτι του πατρός του.
7,21 ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν ἀνείλετο αὐτὸ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱόν.
7,21 Οταν δε τον έρριψαν έκθετον εις τα νερά του ποταμού, τον ανέσυρε από εκεί και τον επήρε η κόρη του Φαραώ και τον ανέθρεψε, δια να τον έχη ως θετόν υιόν της.
7,22 καὶ ἐπαιδεύθη Μωϋσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων, ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.
7,22 Και εμορφώθηκε ο Μωϋσής με όλην την σοφίαν των Αιγυπτίων. Ητο δε δυνατός και συνετός και στους λόγους και εις τα καλά έργα, που έκανε.
7,23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετὴς χρόνος, ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.
7,23 Καθώς δε αυτός συνεπλήρωσε τα σαράντα χρόνια της ηλικίας του, ήρθε εις την καρδίαν του η επιθυμία, να επισκεφθή τους αδελφούς του, τους απογόνους του Ισραήλ.
7,24 καὶ ἰδών τινα ἀδικούμενον ἠμύνατο, καὶ ἐποιήσατο ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.
7,24 Και όταν είδε κάποιον Ισραηλίτην να αδικήται, τον υπερησπίσθη και εξεδικήθη τον αδικούμενον και βασανιζόμενον αυτόν αδελφόν του, φονεύσας τον Αιγύπτιον.
7,25 ἐνόμιζε δὲ συνιέναι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς αὐτοῦ δίδωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ δὲ οὐ συνῆκαν.

7,25 Ενόμιζε δε ότι θα εκαταλάβαιναν οι αδελφοί του, πως ο Θεός με το χέρι το ιδικόν του δίδει εις αυτούς σωτηρίαν. Εκείνοι όμως δεν το εκατάλαβαν.
7,26 τῇ τε ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ ὤφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην εἰπών· ἄνδρες, ἀδελφοί ἐστε ὑμεῖς· ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους;
7,26 Και την άλλην ημέραν, ενώ δύο από αυτούς εφιλονεικούσαν και είχαν έλθει εις τα χέρια, παρουσιάσθηκε άξαφνα ο Μωϋσής και τους παρεκίνησε να ειρηνεύσουν ειπών· “Ανθρωποι, σεις είσθε αδελφοί μεταξύ σας. Διατί αδικείτε ο ένας τον άλλον;
7,27 ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον ἀπώσατο αὐτὸν εἰπών· τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ᾿ ἡμῶν;
7,27 Αλλά εκείνος, που αδικούσε τον πλησίον του, έσπρωξε τον Μωϋσέα και του είπε· Ποιός σε έβαλε άρχοντα και δικαστήν εις ημάς;
7,28 μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;
7,28 Μηπως συ θέλεις να με φονεύσης, όπως εφόνευσες χθες τον Αιγύπτιον;
7,29 ἔφυγε δὲ Μωϋσῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἐγένετο πάροικος ἐν γῇ Μαδιάμ, οὗ ἐγέννησεν υἱοὺς δύο.
7,29 Ενεκα δε του λόγου αυτού, που εφανέρωνεν ότι ο χθεσινός φόνος έγινε πλέον γνωστός, έφυγε ο Μωϋσής από την Αίγυπτον και ήλθε και έμεινε ως ξένος εις την γην Μαδιάμ, όπου και επέκτησε δύο υιούς.
7,30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν τεσσαράκοντα ὤφθη αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς βάτου.
7,30 Οταν δε συνεπληρώθησαν σαράντα χρόνια από την ημέραν της φυγής του, παρουσιάσθηκε προς αυτόν εις την έρημον του όρους Σινά ο Υιός του Θεού, ο άγγελος της μεγάλης βουλής του Κυρίου, μέσα εις φλόγα πυρός, που έβγαινε από ένα βάτο.
7,31 ὁ δὲ Μωϋσῆς ἰδὼν ἐθαύμαζε τὸ ὅραμα· προσερχομένου δὲ αὐτοῦ κατανοῆσαι ἐγένετο φωνὴ Κυρίου πρὸς αὐτόν·
7,31 Ο δε Μωϋσής, όταν είδε αυτό το περίργον γεγονός, εθαύμαζε το θέαμα· καθώς δε επροχωρούσε δια να το αντιληφθή καλύτερα, ήλθε φωνή Κυρίου προς αυτόν, η οποία του έλεγε·
7,32 ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. ἔντρομος δὲ γενόμενος Μωϋσῆς οὐκ

ἐτόλμα κατανοῆσαι.
7,32 Εγώ είμαι ο Θεός των πατέρων σου, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ. Επειδή δε εκυριεύθηκε από τρόμον ο Μωϋσής, δεν ετολμούσε να ερευνήση περισσότερον το όραμα.
7,33 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου. ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστίν.
7,33 Είπε δε εις αυτόν ο Κυριος· Λύσε και βγάλε το υπόδημα των ποδών σου, διότι ο τόπος, επάνω στον οποίον στέκεσαι, είναι γη αγία.
7,34 ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.
7,34 Εγώ είδα πολύ καλά την ταλαιπωρίαν και καταπίεσιν του λαού μου εις την Αίγυπτον και ήκουσα τους στεναγμούς των και κατέβηκα να τους ελευθερώσω. Και τώρα εμπρός, θα σε στείλω εις την Αίγυπτον.
7,35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠρνήσαντο εἰπόντες· τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.
7,35 Αυτόν, λοιπόν, τον Μωϋσήν, τον οποίον εκείνοι είχον αρνηθή και του είπαν· Ποιός σε έβαλε άρχοντα και δικαστήν; Αυτόν ο Θεός άρχοντα και ελευθερωτήν έστειλεν με το χέρι και την δύναμιν του αγγέλου της μεγάλης βουλής του Κυρίου, που είχε παρουσιασθή προς αυτόν εις την βάτον.
7,36 οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τεσσαράκοντα.
7,36 Αυτός, λοιπόν, ο Μωϋσής τους ωδήγησε έξω από την χώραν της δουλείας, αφού έκαμε μεγάλα θαύματα εις την Αίγυπτον και την Ερυθράν θάλασσαν και εις την έρημον επί σαράντα έτη, και τα οποία θαύματα εμαρτυρούσαν την δύναμιν του Θεού.
7,37 οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

7,37 Αυτός είναι ο Μωϋσής, που είπε στους Ισραηλίτας· Προφήτην εις σας θα αναδείξη Κυριος ο Θεός σας από τους αδελφούς σας, ωσάν εμέ, νομοθέτην και ελευθερωτήν. Εις αυτόν θα υπακούετε.
7,38 οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν.
7,38 Αυτός ο Μωϋσής είναι που ήλθε εις την συγκέντρωσιν του λαού εις την έρημον μετά του αγγέλου ο οποίος του ωμιλούσε στο όρος Σινά, και των πατέρων μας· αυτός έλαβε τα λόγια του Θεού, που δίδουν ζωήν, δια να τα παραδώση εις ημάς.
7,39 ᾧ οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἀπώσαντο καὶ ἐστράφησαν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον
7,39 Εις αυτόν δεν ηθέλησαν να υπακούσουν οι πατέρες μας αλλά τον απώθησαν και κατά την καρδίαν και την διάθεσίν των εγύρισαν πίσω εις την Αίγυπτον,
7,40 εἰπόντες τῷ Ἀαρών· ποίησον ἡμῖν θεοὺς οἳ προπορεύσονται ἡμῶν· ὁ γὰρ Μωϋσῆς οὗτος ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ.
7,40 αφού είπαν στον Ααρών· Κατασκεύασέ μας θεούς, οι οποίοι θα προπορεύωνται εμπρός μας, διότι αυτός ο Μωϋσής, που μας έβγαλε από την χώραν της Αιγύπτου, εχάθηκε και δεν γνωρίζομεν, τι του συνέβη.
7,41 καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.
7,41 Και κατεσκεύασαν ένα είδωλον μοσχαριού κατά τας ημέρας εκείνας και προσέφεραν θυσίας στο είδωλον και ευφραίνοντο και εγλεντούσαν δια τα έργα των χειρών των. (Και έδειξαν έτσι φοβεράν απιστίαν και αχαριστίαν προς τον αληθινόν Θεόν, ο οποίος με τόσα θαύματα τους έχει λυτρώσει από την δουλείαν των Αιγυπτίων).
7,42 ἔστρεψε δὲ ὁ Θεὸς καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς λατρεύειν τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς γέγραπται ἐν βίβλῳ τῶν προφητῶν· μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατέ μοι ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἶκος Ἰσραήλ;
7,42 Ενεκα δε τούτων έφυγε από αυτούς ο Θεός και τους αφήκε να λατρεύουν τα αστέρια του ουρανού, όπως έχει γραφή στο βιβλίον

των προφητών· Μηπως και μου προσφέρατε σεις, απόγονοι του Ισραήλ, με πίστιν και ευλάβειαν σφάγια και θυσίας επί σαράντα έτη εις την έρημον; Οχι βέβαια.
7,43 καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥεμφάν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιήσατε προσκυνεῖν αὐτοῖς· καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος.
7,43 Αλλά εσηκώσατε στους ώμους σας την ειδωλολατρικήν σκηνήν του Μολόχ και το αστέρι του θεού σας Ρεμφάν, δηλαδή του Κρόνου, είδωλα που εκάματε δια να τα προσκυνήτε. Και δια τούτο προς τιμωρίαν σας, θα σας διώξω και θα σας βάλω να κατοικήσετε μακρύτερα από την Βαβυλώνα.
7,44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦν τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς διετάξατο ὁ λαλῶν τῷ Μωϋσῇ ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει·
7,44 Η ιερά όμως σκηνή του μαρτυρίου υπήρχε εις την έρημον δια τους πατέρας μας, όπως είχε διατάξει αυτός που ωμιλούσε προς τον Μωϋσέα, να κατασκευάση αυτήν σύμφωνα με τον τύπον, τον οποίον είχε ίδει στο όρος.
7,45 ἣν καὶ εἰσήγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν ὧν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμερῶν Δαυΐδ·
7,45 Αυτήν, λοιπόν, την σκηνήν οι πατέρες μας, που διεδέχθησαν τον Μωϋσέα, την έφεραν μαζή με τον Ιησούν του Ναυή εις την κυριευθείσαν χώραν των εθνικών, τους οποίους έδιωξε ο Θεός εμπρός από τους πατέρας μας, και αυτή η σκηνή έμεινε έως εις τας ημέρας του Δαυΐδ.
7,46 ὃς εὗρε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ᾐτήσατο εὑρεῖν σκήνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.
7,46 Αυτός ευρήκε χάριν ενώπιον του Θεού και εζήτησε να εύρη κατάλληλον περιοχήν, δια να ανεγείρη κατοικίαν στον Θεόν του Ιακώβ.
7,47 Σολομὼν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον.
7,47 Αλλά ο Σολομών έκτισε ναόν στον Θεόν.
7,48 ἀλλ᾿ οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·
7,48 Ομως ο Υψιστος δεν κατοικεί εις χειροποιήτους ναούς, όπως άλλωστε και ο προφήτης λέγει·

7,49 ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος, ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου;
7,49 Ο ουρανός είναι δι' εμέ θρόνος και η γη υποπόδιον των ποδών μου. Ποίον οίκον ημπορείτε να μου οικοδομήσετε, λέγει ο Κυριος, η ποίος θα είναι ο τόπος της μονίμου παραμονής και αναπαύσεώς μου;
7,50 οὐχὶ ἡ χείρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;
7,50 Ολα αυτά, που ημπορείτε σεις οι άνθρωποι να μου τα προσφέρετε, δεν τα έχει κάμει το παντοδύναμον χέρι μου;
7,51 Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.
7,51 Σκληροτράχηλοι, που δεν θέλετε να σκύψετε το κεφάλι σας ενώπιον του Θεού και που έχετε περικόψει από την καρδίαν σας τας κακίας, έχετε βαρειά τ' αυτιά σας, ώστε να μη ακούετε το θέλημα του Θεού· σεις πάντοτε αντιπράττετε και ανθίστασθε στο Πνεύμα το Αγιον, όπως και οι πατέρες σας.
7,52 τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·
7,52 Ποίον από τους προφήτας δεν κατεδίωξαν οι πατέρες σας; Αυτοί και εφόνευσαν εκείνους, που προανήγγειλαν, δια την έλευσιν του δικαίου, του οποίου τώρα σεις έχετε γίνει προδόται και φονείς.
7,53 οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.
7,53 Σεις οι οποίοι ελάβατε τον νόμον με εντολάς, που ο Θεός σας έδωσε δια μέσου των αγγέλων, και δεν τον εφυλάξατε”.
7,54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ᾿ αὐτόν.
7,54 Ενώ δε ήκουαν αυτά ησθάνοντο τας καρδίας των να σχίζωνται από άγριον θυμόν και έτριζαν τα δόντια των εναντίων του Στεφάνου.
7,55 ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ,
7,55 Αυτός δε, γεμάτος Πνεύμα Αγιον, έστρεψε και προσήλωσε το βλέμμα του στον ουρανόν, είδε την δόξαν και λαμπρότητα του

ουρανού και τον Ιησούν να στέκεται εις τα δεξιά του Θεού
7,56 καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἑστῶτα.
7,56 και είπε· "ιδού, βλέπω ανοιγμένους τους ουρανούς και τον υιόν του ανθρώπου να στέκεται εκ δεξιών του Θεού".
7,57 κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ᾽ αὐτόν,
7,57 Οι σύνεδροι και οι άλλοι Ιουδαίοι, αφού εκραύγασαν με μεγάλην φωνήν, εβούλλωσαν τ' αυτιά των, δια να μη ακούουν τα βλάσφημα τάχα αυτά λόγια του Στεφάνου και ώρμησαν με μια γνώμη όλοι μαζή εναντίον του.
7,58 καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου,
7,58 Και αφού τον έβγαλαν έξω από την πόλιν, τον λιθοβολούσαν. Και μάρτυρες της κατηγορίας, οι οποίοι, σύμφωνα με τον νόμον, πρώτοι έπρεπε να ρίψουν λίθον εναντίον του καταδίκου, έβγαλαν και αφήκαν προς φύλαξιν τα ρούχα των κοντά εις τα πόδια ενός νέου, που ελέγετο Σαύλος,
7,59 καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.
7,59 και ελιθοβολούσαν τον Στέφανον, καθ' ον χρόνον εκείνος επεκαλείτο τον Κυριον και έλεγε· "Κυριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου".
7,60 θεὶς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη. Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ.
7,60 Αφού δε εγονάτισε, εφώναξε με μεγάλην φωνήν· "Κυριε, μη καταλογίσης εις αυτούς αυτήν την αμαρτίαν". Και αφού είπε την προσευχήν αυτήν της συγγνώμης, εκοιμήθηκε εν Κυρίω. Ο δε Σαύλος επεδοκίμαζε την θανατικήν εκτέλεσιν του Στεφάνου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 8

8,1 Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ τὰς

χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.
8,1 Εγινε δε κατά την ημέραν εκείνην μεγάλος διωγμός εναντίον της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων και σχεδόν όλοι οι Χριστιανοί διεσκορπίσθησαν εις τα διάφορα μέρη της Ιουδαίας και της Σαμαρείας, πλην των Αποστόλων.
8,2 συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς καὶ ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ᾽ αὐτῷ.
8,2 Ανδρες δε ευλαβείς επήραν και έθαψαν το νεκρό σώμα του Στεφάνου και έκαμαν μεγάλον θρήνον δι' αυτόν.
8,3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακήν.
8,3 Ο δε Σαύλος κατεδίωκε την Εκκλησίαν των Ιεροσολύμων, εισερχόμενος από σπίτι σε σπίτι· και αφού έσυρε από εκεί άνδρας και γυναίκας, τους παρέδιδε εις την φυλακήν.
8,4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.
8,4 Οσοι μεν, λοιπόν, έφυγαν και διεσκορπίσθησαν από την Ιερουσαλήμ, επέρασαν από διάφορα μέρη κηρύττοντες το χαρούμενο μήνυμα του Ευαγγελίου.
8,5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.
8,5 Ο δε Φιλιππος κατέβηκε εις κάποιαν πόλιν της Σαμαρείας και εκήρυττε στους κατοίκους τον Χριστόν.
8,6 προσεῖχον δὲ οἱ ὄχλοι τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.
8,6 Επρόσεχαν δε πλήθη λαού το κήρυγμα του Φιλίππου, όλοι μαζή με μα καρδιά ήκουαν τα όσα έλεγε, αλλά συγχρόνως έβλεπαν και τα θαύματα, που έκανε ο Φιλιππος.
8,7 πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα βοῶντα φωνῇ μεγάλῃ ἐξήρχετο, πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν,
8,7 Διότι από πολλούς, που είχαν ακάθαρτα πνεύματα, έφευγαν αυτά, αφού έβγαζαν μεγάλην κραυγήν· πολλοί δε παράλυτοι και χωλοί εθεραπεύθησαν.
8,8 καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.
8,8 Και έγινε μεγάλη χαρά εις την πόλιν εκείνην.

8,9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι Σίμων προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν·
8,9 Εζούσε όμως εις την πόλιν εκείνην και κάποιος άνθρωπος, ονόματι Σιμων, ο οποίος έκανε μαγείες και εξέπληττε τον λαόν της Σαμαρείας, λέγων δια τον εαυτόν του, ότι είναι κάποιος μεγάλος.
8,10 ᾧ προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου λέγοντες· οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.
8,10 Επρόσεχαν δε εις αυτόν όλοι, μικροί μεγάλοι, και έλεγαν· Αυτός είναι η μεγάλη δύναμις του Θεού.
8,11 προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.
8,11 Επρόσεχαν δε εις αυτόν, διότι επί πολύν χρόνον τους είχε καταπλήξει με τας μαγείας του.
8,12 ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.
8,12 Οταν όμως επίστευσαν στον Φιλιππον, που εκήρυττε το χαρμόσυνον μήνυμα περί της βασιλείας του Θεού και περί του προσώπου του Ιησού Χριστού, εβαπτίζοντο και άνδρες και γυναίκες. (Οι καλοπροαίρετες ψυχές δέχονται, όταν ακούσουν, την αλήθειαν και ελευθερώνοντο από τας πλάνας, εις τας οποίας καλή τη πίστει είχαν παρασυρθή).
8,13 ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ, θεωρῶν τε δυνάμεις καὶ σημεῖα γινόμενα ἐξίστατο.
8,13 Αλλά και ο ίδιος ο Σιμων επίστευσε και αφού εβαπτίσθη, έμενε συνεχώς και με επιμονήν κοντά στον Φιλιππον. Βλέπων δε τα υπερφυσικά θαύματα και τα σημεία, που εγίνοντο από τον Φιλιππον, εθαύμαζε και εξεπλήσσετο, διότι αυτός δεν ημπορούσε να κάμη τα ίδια.
8,14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·
8,14 Οταν δε ήκουσαν οι Απόστολοι, που ήσαν εις τα Ιεροσόλυμα, ότι η Σαμάρεια εδέχθη τον λόγον του Θεού, έστειλαν προς τους Σαμαρείτας τον Πετρον και τον Ιωάννην.

8,15 οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο περὶ αὐτῶν ὅπως λάβωσι Πνεῦμα Ἅγιον·
8,15 Αυτοί δε, αφού κατέβηκαν εις την Σαμάρειαν, προσευχήθηκαν υπέρ των Σαμαρειτών, δια να λάβουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.
8,16 οὔπω γὰρ ἦν ἐπ᾿ οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκός, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
8,16 Διότι δεν είχεν ακόμη κατεβή εις κανένα από αυτούς το Αγιον Πνεύμα· ήσαν δε μόνον βαπτισμένοι στο όνομα του Κυρίου Ιησού.
8,17 τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἐλάμβανον Πνεῦμα Ἅγιον.
8,17 Τοτε έβαζαν οι Απόστολοι επάνω εις αυτούς τα χέρια των και έπερναν εκείνοι Πνεύμα Αγιον.
8,18 ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα
8,18 Οταν όμως ο Σιμων είδε ότι με την επίθεσιν των χειρών των Αποστόλων μετεδίδοντο τα θαυμαστά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, επρόσφερε εις αυτούς χρήματα
8,19 λέγων· δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας λαμβάνῃ Πνεῦμα Ἅγιον.
8,19 λέγων· “δώστε και εις εμέ αυτήν την εξουσίαν, ώστε εις οποιανδήποτε βάλω επάνω τα χέρια, να παίρνη Πνεύμα Αγιον”.
8,20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι.
8,20 Ο Πετρος όμως είπε προς αυτόν με αγανάκτησιν· “το χρήμα σου μαζή με σένα ας καταστραφή και ας χαθή, διότι ενόμισες ότι αποκτάται με χρήματα η δωρεά του Θεού.
8,21 οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
8,21 Δεν υπάρχει εις σε μερίδιον ούτε κλήρος εις τας δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, δια τας οποίας γίνεται λόγος. Και τούτο, διότι η καρδία σου δεν είναι ειλικρινής και ανιδιοτελής ενώπιον του Θεού.
8,22 μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου·

8,22 Μετανόησε, λοιπόν, από αυτήν την κακίαν σου και παρεκάλεσε τον Θεόν, μήπως τυχόν και σου συγχωρηθή η πονηρά αυτή επινόησις της καρδίας σου.
8,23 εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.
8,23 Αμφιβάλλω όμως, διότι σε βλέπω να είσαι μέσα εις πικράν χολήν, που σου δημιουργεί η κακία σου, και μέσα εις τα δεσμά της αδικίας".
8,24 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ᾿ ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.
8,24 Απήντησε τότε ο Σιμων και είπε· "παρακαλέσατε και σεις για μένα τον Θεόν, να μη πέση επάνω μου κανένα από τα κακά, που είπατε".
8,25 Οἱ μὲν οὖν διαμαρτυράμενοι καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, πολλάς τε κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγγελίσαντο.
8,25 Και οι μεν λοιπόν Απόστολοι, αφού επεβεβαίωσαν με τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος το κήρυγμα περί του Κυρίου Ιησού, επέστρεψαν εις την Ιερουσαλήμ και καθώς προχωρούσαν εκήρυτταν εις πολλάς χωριά των Σαμαρειτών το Ευαγγέλιον.
8,26 Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων· ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος.
8,26 Αγγελος δε Κυρίου ελάλησε στον Φιλιππον και του είπε· "σήκω και προχώρησε προς νότον στον δρόμον, ο οποίος κατεβαίνει από την Ιερουσαλήμ εις την Γαζαν· αυτός ο δρόμος είναι έρημος, δεν έχει κίνησιν".
8,27 καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη. καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ.
8,27 Ο Φιλιππος εσηκώθηκε και επήγε, όπως του είχε είπει ο άγγελος. Και ιδού ένας άνθρωπος Αιθίοψ, ευνούχος, άρχων και αυλικός της Κανδάκης, βασιλίσσης της Αιθιοπίας, ο οποίος ήτο διευθυντής όλων των οικονομικών αυτής, και ο οποίος είχεν έλθει να προσκυνήση εις την Ιερουσαλήμ,
8,28 ἦν τε ὑποστρέφων καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

8,28 επέστρεφε τότε εις την πατρίδα του, καθήμενος εις την άμαξάν του, και εδιάβαζε δυνατά τον προφήτην Ησαΐαν.
8,29 εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ· πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ.
8,29 Είπε δε το Πνεύμα το Αγιον στον Φιλιππον· "πλησίασε και προχώρει κολλητά εις την άμαξαν αυτήν".
8,30 προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;
8,30 Ετρεξε πράγματι ο Φιλιππος προς την άμαξαν, ήκουσε αυτόν να διαβάζη τον προφήτην Ησαΐαν και είπεν· "άρά γε καταλαβαίνεις αυτά, που διαβάζεις;"
8,31 ὁ δὲ εἶπε· πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μή τις ὁδηγήσῃ με; παρεκάλεσέ τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ.
8,31 Εκείνος δε είπε· "δεν τα καταλαβαίνω· διότι πως είναι δυνατόν να τα εννοήσω, εάν κάποιος δεν με οδηγήση;" Και παρεκάλεσε τον Φιλιππον να ανεβή εις την άμαξαν και να καθίση μαζή του.
8,32 ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.
8,32 Το δε χωρίον της Γραφής, που εδιάβαζε, ήτο αυτό· "Σαν πρόβατον ωδηγήθηκε εις την σφαγήν· και σαν αρνί, που μένει άφωνον εμπρός εις αυτόν που το κουρεύει, έτσι και αυτός δεν ανοίγει το στόμα του.
8,33 ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ.
8,33 Εις την βαθείαν ταπείνωσίν του, εις την οποίαν υπεβλήθη, του ηρνήθησαν την δικαίαν του κρίσιν και το δίκαιόν του και όμως επέτυχε το έργον του, την σωτηρίαν των ανθρώπων· αυτό δε το πλήθος των πνευματικών του απογόνων, που έχει αναγεννήσει εις σωτηρίαν, ποιός ημπορεί να διηγηθή; Διότι του αφήρεσαν με βίαιον θάνατον την ζωήν του από την γην· εδοξάσθη όμως κατόπιν".
8,34 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φιλίππῳ εἶπε· δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἑτέρου τινός;
8,34 Ελαβε τότε τον λόγον ο ευνούχος και είπε στον Φιλιππον· "σε παρακαλώ πολύ, δια ποίον ο προφήτης λέγει αυτό; Δια τον εαυτόν του η δια κανένα άλλον;"

8,35 ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης εὐηγγελίσατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν.
8,35 Ηνοιξε τότε το στόμα του ο Φιλιππος, και αφού ήρχισε από το χωρίον αυτό της Γραφής, εκήρυξε εις αυτόν το χαρμόσυνον μήνυμα δια τον Ιησούν και την σωτηρίαν, που εκείνος προσφέρει στους πιστούς.
8,36 ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδόν, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ, καί φησιν ὁ εὐνοῦχος· ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;
8,36 Καθώς δε επροχωρούσαν στον δρόμον, έφθασαν κάπου εκεί, που υπήρχε ύδωρ, και είπε τότε ο ευνούχος· “ιδού, υπάρχει εδώ νερό· τι με εμποδίζει να βαπτισθώ;”
8,37 εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεστιν. ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε· πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
8,37 Είπε δε ο Φιλιππος· “Εάν πιστεύης με όλην σου την καρδιά, έχστο δικαίωμα να βαπτισθής”. Απεκρίθη δε και είπε· “πιστεύω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού”.
8,38 καὶ ἐκέλευσε στῆναι τὸ ἅρμα, καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.
8,38 Και διέταξς αμέσως να σταθή η άμαξα· κατέβηκαν και οι δύο στο νερό, και ο Φιλιππος και ο ευνούχος. Και ο Φιλιππος τον εβάπτισε.
8,39 ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.
8,39 Αμέσως δε μόλις ανέβηκαν από το νερό, το Πνεύμα του Κυρίου ήρπασε τον Φιλιππον και δεν τον ξαναείδε πλέον ο ευνούχος, ο οποίος και συνέχισε το ταξίδι του γεμάτος χαράν.
8,40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη εἰς Ἄζωτον, καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισάρειαν.
8,40 Ο δε Φιλιππος ευρέθηκε, χωρίς να το καταλάβη πως, εις την Αζωτον· και καθώς επερνούσε από τα διάφορα μέρη, εκήρυττε το Ευαγγέλιον εις όλας τας πόλεις, έως ότου ήλθεν εις την Καισάρειαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 9

9,1 Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ
9,1 Ο Σαύλος όμως, κυριευμένος από μίσος και μανίαν, εξακολουθούσε να αποπνέη και να εκδηλώνη αισθήματα απειλής και φόνου εναντίον των μαθητών του Κυρίου. Προσήλθε στον αρχιερέα
9,2 ᾐτήσατο παρ᾽ αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς συναγωγάς, ὅπως ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.
9,2 και εζήτησε από αυτόν συστατικάς επιστολάς προς τας συναγωγάς της Δαμασκού, όπως, εάν εύρη μερικούς άνδρας και γυναίκας να ανήκουν στον δρόμον του Ιησού, δεμένους τους οδηγήση εις την Ιερουσαλήμ.
9,3 ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίζειν τῇ Δαμασκῷ, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ,
9,3 Ενώ δε επροχωρούσε και επλησίαζε πλέον εις την Δαμασκόν, αίφνης άστραψε ολόγυρά του από τον ουρανόν λαμπρόν φως.
9,4 καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ Σαούλ, τί με διώκεις;
9,4 Και καθώς από την απαστράπτουσαν λάμψιν έπεσε κάτω εις την γης, ήκουσε μίαν φωνήν, η οποία του έλεγε· “Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις;”
9,5 εἶπε δέ· τίς εἶ, κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις·
9,5 Είπε δε ο Σαύλος· “ποιός είσαι, κύριε;” Ο δε Κυριος απήντησε· “εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ καταδιώξεις, αφού καταδιώκστους οπαδούς μου.
9,6 ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.
9,6 Αλλά σήκω επάνω και πήγαινε εις την πόλιν και εκεί θα σου ανακοινωθή, τι πρέπει να κάμης”.
9,7 οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ εἱστήκεισαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες.
9,7 Οι άνδρες όμως, που τον συνώδευαν, έμειναν άφωνοι, με ανοικτό το στόμα, διότι ήκουαν μεν την φωνήν, αλλά δεν έβλεπαν κανένα.

9,8 ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, ἀνεῳγμένων τε τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ οὐδένα ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν.
9,8 Εσηκώθηκε ο Σαύλος από την γην, και ενώ ήσαν ανοικτά τα μάτια του, δεν έβλεπε κανένα. Οι στρατιώται οδηγούντες αυτό από το χέρι, τον έφεραν μέσα εις την Δαμασκόν.
9,9 καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲ ἔπιεν.
9,9 Και έμεινε τρεις ημέρας τυφλός, χωρίς να βλέπη· και ούτε έφαγε ούτε έπιε.
9,10 Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε·
9,10 Υπήρχε δε εις την Δαμασκόν ένας μαθητής, ονόματι Ανανίας, και με όραμα είπε προς αυτόν ο Κυριος· “Ανανία”. Εκείνος δε είπε· “ιδού, εδώ είμαι, Κυριε”.
9,11 ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται,
9,11 Ο δε Κυριος είπε τότε προς αυτόν· “σήκω και πήγαινε εις την οδόν, που λέγεται ευθεία, και ζήτησε στο σπίτι του Ιούδα κάποιον, που ονομάζεται Σαύλος και κατάγεται από την Ταρσόν. Διότι, ιδού, κατά την ώραν αυτήν προσεύχεται και ζητεί την βοήθειάν μου.
9,12 καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ.
9,12 Είδε και αυτός εις όραμα ένα άνθρωπον, ονόματι Ανανίαν, ο οποίος εισήλθε στο σπίτι και έθεσε επάνω εις αυτόν το χέρι, δια να τον θεραπεύση από την τύφλωσιν και ξαναϊδή έτσι το φως”.
9,13 ἀπεκρίθη δὲ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ·
9,13 Απήντησε δε ο Ανανίας· “Κυριε, έχω ακούσει από πολλούς δια τον άνθρωπον αυτόν, δια τα τόσα και τόσα κακά, που έκαμε στους αγίους οπαδούς σου, οι οποίοι μενουν εις την Ιερουσαλήμ
9,14 καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.
9,14 Και εδώ εις την Δαμασκόν έχει εξουσίαν από τους αρχιερείς να δέση όλους, όσοι επικαλούνται το όνομά σου”.

9,15 εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραήλ·
9,15 Είπε δε προς αυτόν ο Κυριος· "πήγαινε και μη φοβείσαι. Διότι αυτός είναι όργανον της ιδικής μου εκλογής, δια να βαστάση και κηρύξη το όνομά μου εμπρός εις εθνικούς και εις βασιλείς και στους απογόνους του Ισραήλ.
9,16 ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.
9,16 Διότι εγώ ο ίδιος θα του δείξω από τώρα, όσα πρέπει να πάθη δια το όνομά μου"
9,17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ᾿ αὐτὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ ἤρχου, ὅπως ἀναβλέψῃς καὶ πλησθῇς Πνεύματος Ἁγίου.
9,17 Επήγε πράγματι ο Ανανίας· εισήλθε εις την οικίαν και αφού έθεσε επάνω εις αυτόν τα χέρια του, είπε· "Σαούλ, αδελφέ, ο Κυριος Ιησούς, ο οποίος σου παρουσιάσθηκε στον δρόμον, που ήρχεσο· με έστειλε, να αποκτήσης και πάλιν το φως και να γεμίσης από Αγιον Πνεύμα".
9,18 καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη, καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν.
9,18 Και αμέσως έπεσαν από τα μάτια του κάτι σαν λέπια, απέκτησε το φως του, εσηκώθηκε και εβαπτίσθηκε αμέσως. Και κατόπιν έφαγε τροφήν και απέκτησεν πάλιν τας δυνάμστου, τας σωματικάς και τας πνευματικάς.
9,19 Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ὄντων ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς,
9,19 Εμεινε δε ο Σαύλος ολίγας ημέρας μαζή με τους μαθητάς, που ήσαν εις την Δαμασκόν.
9,20 καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Ἰησοῦν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
9,20 Και αμέσως εκήρυττε εις τας συναγωγάς τον Ιησούν, λέγων ότι αυτός είναι πράγματι ο μονογενής Υιός του Θεού.

9,21 ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν, ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς;
9,21 Ολοι δε όσοι τον ήκουσαν εκυριεύθησαν από έκπληξιν και απορίαν και έλεγαν· “δεν είναι αυτός, που κατεδίωξε με μίσος μέχρις αφανισμού εις την Ιερουσαλήμ εκείνους, που επεκαλούντο με πίστιν το όνομα τούτο και ο οποίος έχει έλθει εδώ, με αυτός ακριβώς τον σκοπόν, να συλλάβη αυτούς και δεμένους να τους οδηγήση στους αρχιερείς;”
9,22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.
9,22 Ο Παύλος όμως ενισχύετο ακόμη περισσότερον με την χάριν του Θεού και με το φωτισμένον κήρυγμά του έφερε σύγχυσιν στους Ιουδαίους, που κατοικούσαν εις την Δαμασκόν, αποδεικνύων, με την πραγματοποίησιν των προφητειών, ότι αυτός είναι ο Χριστός.
9,23 ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναί, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν·
9,23 Οταν δε επέρασαν αρκετές ημέρες, συνεσκέφθησαν και απεφάσισαν οι Ιουδαίοι να τον φονεύσουν.
9,24 ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν, παρετήρουν τε τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ὅπως αὐτὸν ἀνέλωσι·
9,24 Εγινε όμως γνωστή στον Σαύλον η επιβουλή των. Και οι Ιουδαίοι παρατηρούσαν ημέραν και νύκτα τας πύλας της πόλεως, δια να τον φονεύσουν.
9,25 λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι.
9,25 Οι μαθηταί όμως επήραν τον Σαύλον και εις καιρόν νυκτός τον κατέβασαν μέσα εις ένα κοφίνι από κάποιο παράθυρο του τείχους.
9,26 Παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής.
9,26 Οταν δε ο Σαύλος έφθασε εις την Ιερουσαλήμ, προσπαθούσε να επικοινωνήση και να προσκολληθή στους μαθητάς. Ολοι όμως

τον εφοβούντο, διότι δεν επίστευαν ότι είναι πράγματι μαθητής του Χριστού.
9,27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαῤῥησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.
9,27 Αλλά ο Βαρνάβας τον επήρε με εμπιστοσύνην και τον ωδήγησε στους Αποστόλους. Και διηγήθηκε τότε εις αυτούς ο Σαύλος, πως στον δρόμον είδε τον Κυριον και ότι του ωμίλησε ο Κυριος και πως εις την Δαμασκόν εκήρυξε με θάρρος πίστιν στον Ιησούν Χριστόν.
9,28 καὶ ἦν μετ᾽ αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ παῤῥησιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ,
9,28 Και συνεδέθη πλέον με αυτούς στενότατα, επήγαινε και ήρχετο μαζή των συνεχώς εις Ιερουσαλήμ και με παρρησίαν ωμιλούσε δια τον Κυριον Ιησούν.
9,29 ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.
9,29 Ακόμη δε ωμιλούσε και εσυζητούσε με τους Ελληνιστάς Ιουδαίους. Εκείνοι όμως εζητούσαν ευκαιρίαν, να τον φονεύσουν.
9,30 ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.
9,30 Οταν δε οι αδελφοί έμαθαν τους σκοπούς των, συνώδευσαν και ωδήγησαν τον Παύλον εις την Καισάρειαν και τον έστειλαν εις την Ταρσόν, την πατρίδα του, όπου και θα ήτο ασφαλής από τας επιβουλάς των Εβραίων, που έμειναν άπιστοι και αμετανόητοι.
9,31 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι καθ᾽ ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.
9,31 Αι Εκκλησίαι, λοιπόν, που ήσαν εις όλην την Ιουδαίαν και την Γαλιλαίαν και την Σαμάρειαν, είχαν ειρήνην και οικοδομούντο εις την χριστιανικήν ζωήν και εζούσαν με τον φόβον του Κυρίου και με την δύναμιν και παρηγορίαν, που τους έδιδε το Πνεύμα το Αγιον, επληθύνοντο.
9,32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

9,32 Συνέβη δε, όταν ο Πετρος περιώδευε όλα αυτά τα μέρη, να κατεβή στους πιστούς, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Λυδδαν.
9,33 εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάττῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.
9,33 Ευρήκε δε εκεί ένα άνθρωπον, ονόματι Αινέαν, ο οποίος κατέκειτο επί οκτώ έτη παράλυτος επάνω εις ένα κρεββάτι.
9,34 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ. καὶ εὐθέως ἀνέστη.
9,34 Και του είπεν ο Πετρος· "Αινέα, ο Ιησούς, ο Χριστός σε θεραπεύει από την ασθένειάν σου. Σηκω και στρώσε μόνος σου το κρεββάτι σου". Και αμέσως εκείνος εσηκώθηκε υγιής.
9,35 καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.
9,35 Και τον είδαν όλοι, όσοι κατοικούσαν την Λυδδαν και την περιοχήν του Σαρωνος, οι οποίοι επίστευσαν και επέστρεψαν στον Κυριον, παρακινηθέντες από το θαύμα αυτό.
9,36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.
9,36 Εις δε την Ιόππην εζούσε μία μαθήτρια του Κυρίου, ονόματι Ταβιθά, της οποίας το όνομα εις την ελληνικήν σημαίνει Δορκάς. Αυτή ήτο γεμάτη από καλά έργα και ελεημοσύνας, τας οποίας έκανε συνεχώς.
9,37 ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ.
9,37 Συνέβη όμως κατά τας ημέρας εκείνας να ασθενήση και να πεθάνη. Αφού δε, σύμφωνα με τα ιουδαϊκά έθιμα, την έλουσαν και την ετοίμασαν δια την ταφήν, την έβαλαν στο υπερώον.
9,38 ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν.
9,38 Επειδή δε η Λυδδα ήτο κοντά εις την Ιόππην και οι μαθηταί είχαν ακούσει, ότι ο Πετρος ήταν εκεί, έστειλαν δύο άνδρας προς αυτόν και τον παρακαλούσαν να μη βραδύνη να έλθη μέχρις αυτών.
9,39 ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι

κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ᾿ αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς.
9,39 Πράγματι ο Πετρος εσηκώθηκε και επήγε μαζή με τους δύο απεσταλμένους. Οταν δε έφθασε, τον ανέβασαν στο υπερώον. Εκεί δε παρουσιάσθησαν εις αυτόν όλαι αι χήραι κλαίουσαι δια τον θάνατον της Ταβιθάς, και εδείκνυαν στον Πετρον χιτώνας και επανωφόρια, όσα έφκιανε, όταν ήτο εν ζωή η Δορκάς.
9,40 ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε.
9,40 Ο Πετρος, αφού έβγαλε όλους έξω από το υπερώον, εγονάτισε και προσευχήθηκε. Επειτα εστράφη προς το σώμα και είπε· "Ταβιθά, σήκω". Εκείνη δε άνοιξε αμέσως τα μάτια της και όταν είδε τον Πετρον ανασηκώθηκε στο κρεββάτι της.
9,41 δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.
9,41 Της έδωσε τότε το χέρι του ο Πετρος και την εσήκωσε. Και αφού εκάλεσε τους Χριστιανούς και μάλιστα τας χήρας, τους την παρουσίασε ζωντανήν.
9,42 γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ᾿ ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.
9,42 Εγινε δε γνωστόν το θαύμα αυτό της αναστάσεως εις όλην την Ιόππην και πολλοί επίστευσαν στον Κυριον.
9,43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.
9,43 Εμεινε δε εις την Ιόππην ο Πετρος αρκετάς ημέρας στο σπίτι κάποιου Σιμωνος βυρσοδέψου.

ΠΡΑΞΕΙΣ 10

10,1 Ἀνὴρ δέ τις ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,
10,1 Υπήρχε δε εις την Καισάρειαν κάποιος άνθρωπος, ονόματι Κορνήλιος, εκατόνταρχος, από την στρατιωτικήν μονάδα, που ελέγετο σπείρα Ιταλική.

10,2 εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διὰ παντός,
10,2 Αυτός ήτο ευσεβής και θεοφοβούμενος μαζή με όλον του τον οίκον. Εκανε πολλάς ελεημοσύνας στον λαόν και παρακαλούσε πάντοτε τον Θεόν να τον φωτίζη.
10,3 εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς ὡσεὶ ὥραν ἐνάτην τῆς ἡμέρας ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.
10,3 Είδε, λοιπόν, κατά την τρίτην απογευματινήν ώραν, φανερά εις ένα όραμα, άγγελον του Θεού, ο οποίος εισήλθε στο σπίτι του δι' αυτόν και του είπε· “Κορνήλιε”.
10,4 ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἔμφοβος γενόμενος εἶπε· τί ἐστι, κύριε; εἶπε δὲ αὐτῷ· αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
10,4 Αυτός προσήλωσε τα μάτια του στον άγγελον, κατελήφθη από φόβον και είπε· “τι είναι, κύριε;” Ο δε άγγελος του απήντησε· “αι προσευχαί σου και αι ελεημοσύναι σου ανέβησαν στον ουρανόν προς τον Θεόν, δια να σε ενθυμήται συνεχώς.
10,5 καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον·
10,5 Και τώρα στείλε εις την Ιόππην ανθρώπους σου και προσκάλεσε εδώ τον Σιμωνα, που επονομάζεται Πετρος.
10,6 οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστιν οἰκία παρὰ θάλασσαν.
10,6 Αυτός φιλοξενείται από κάποιον βυρσοδέψην Σιμωνα, του οποίου το σπίτι είναι κοντά εις την θάλασσαν”.
10,7 ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,
10,7 Αμέσως δε μόλις ο άγγελος που ωμιλούσε προς τον Κορνήλιον έφυγεν, εφώναξε αυτός δύο υπηρέτας του και ένα ευσεβή στρατιώτην, από εκείνους που ήσαν απεσπασμένοι εις την υπηρεσίαν του,
10,8 καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

10,8 και αφού τους εξήγησε όλα όσα είδε και ήκουσε, τους έστειλε εις την Ιόππην γεμάτος ελπίδας και εμπιστοσύνην εις τα λόγια του αγγέλου.
10,9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι περὶ ὥραν ἕκτην.
10,9 Την άλλην ημέραν, ενώ εκείνοι επεζοπορούσαν και επλησίαζαν εις την πόλιν, ανέβηκε ο Πετρος εις την ταράτσα της οικίας, κατά τας δώδεκα το μεσημέρι, δια να προσευχηθή.
10,10 ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων ἐπέπεσεν ἐπ᾿ αὐτὸν ἔκστασις,
10,10 Ησθάνθη δε πείναν μεγάλην και ήθελε να φάγη. Ενώ δε εκείνοι που ήσαν στο σπίτι ετοίμαζαν τα του φαγητού, κατέλαβε τον Πετρον έκτασις, ώστε να βλέπη αποκαλύψεις Θεού.
10,11 καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον καὶ καταβαῖνον ἐπ᾿ αὐτὸν σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς,
10,11 Και βλέπει τον ουρανόν ανοιγμένο και να κατεβαίνη προς αυτόν ένα σκεύος, που ωμοίαζε με μεγάλο σινδόνι, δεμένον από τα τέσσερα άκρα, και το οποίον σιγά-σιγά κατέβαινε εις την γην.
10,12 ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.
10,12 Εις αυτό υπήρχαν όλα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ερπετά και τα πτηνά του ουρανού.
10,13 καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· ἀναστάς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.
10,13 Και έγινε μια φωνή προς αυτόν, η οποία του έλεγε· “Πετρε, σήκω, σφάξε και φάγε”.
10,14 ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.
10,14 Ο δε Πετρος απήντησε· “ποτέ και με κανένα τρόπο, δεν θα κάμω αυτό, Κυριε· διότι ποτέ έως τώρα δεν έφαγα κανένα μολυσμένον η ακάθαρτον, που το απαγορεύει ο νόμος”.
10,15 καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.

10,15 Και πάλιν δια δευτέραν φοράν ήλθε η φωνή προς τον Πετρον· “αυτά, που ο Θεός έχει κάμει πλέον καθαρά, συ μη τα θεωρείς μολυσμένα και ακάθαρτα”.
10,16 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς, καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.
10,16 Αυτό επανελήφθη τρεις φορές και ενελήφθη πάλιν το σκεύος στον ουρανόν.
10,17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα,
10,17 Καθώς δε απορούσε από μέσα του ο Πετρος, τι τάχα να εσήμαινε το όραμα, που είδε, και ιδού οι άνθρωποι οι σταλμένοι από τον Κορνήλιον, αφού εν τω μεταξύ είχαν πληροφορηθή, που ήτο το σπίτι του Σιμωνος, ετάθησαν εις την εξωτερικήν πόρταν.
10,18 καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.
10,18 Εφώναξαν δυνατά και εζητούσαν να πληροφορηθούν, εάν ο Σιμων, που λέγεται και Πετρος, φιλοξενείται εδώ.
10,19 τοῦ δὲ Πέτρου διενθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος εἶπεν αὐτῷ τὸ Πνεῦμα· ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·
10,19 Ενώ δε ο Πετρος εσυλλογίζετο δια το όραμα, που είδε, είπε εις αυτόν το Αγιον Πνεύμα· “ιδού, τρεις άνδρες, σε ζητούν, Είναι εθνικοί.
10,20 ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.
10,20 Αλλά σήκω, κατέβα από το δώμα και πήγαινε μαζή τους, χωρίς κανένα δισταγμόν, διότι εγώ τους έχω στείλει”.
10,21 καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι᾿ ἣν πάρεστε;
10,21 Κατέβηκε πράγματι ο Πετρος προς τους ανθρώπους αυτούς και είπε· “ιδού, εγώ είμαι αυτός που ζητείτε, ποιός είναι ο λόγος δια τον οποίον ήρθατε εδώ;”
10,22 οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

10,22 Εκείνοι δε του είπαν· "ο Κορνήλιος, ο εκατόνταρχος, άνθωπος δίκαιος και φοβούμενος τον Θεόν, που μαρτυρείται ως ευσεβής από όλον το έθνος των Ιουδαίων, επήρε εντολήν από άγιον άγγελον, να σε καλέση στο σπίτι του και να ακούση από σένα λόγια Θεού".
10,23 εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἀναστὰς ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καί τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ,
10,23 Ο Πετρος τους εκάλεσε μέσα στο σπίτι και τους εφολοξένησε. Την άλλην ημέραν εσηκώθηκε και μαζή με αυτούς ανεχώρησε δια την Καισάρειαν. Μαζή του δε ανεχώρησαν και μερικοί αδελφοί από αυτούς, που έμεναν εις την Ιόππην.
10,24 καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν. ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτοὺς συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.
10,24 Και την άλλην ημέραν εισήλθαν εις την Καισάρειαν. Ο δε Κορνήλιος εν τω μεταξύ τους επερίμενε και είχε καλέσει τους συγγενείς του και τους στενοτέρους φίλους του.
10,25 Ὡς δὲ ἐγένετο τοῦ εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησεν.
10,25 Οταν δε επρόκειτο να εισέλθη ο Πετρος στο σπίτι, εβγήκε και τον προϋπάντησε ο Κορνήλιος και αφού έπεσε εις τα πόδια του, επροσκύνησε.
10,26 ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε λέγων· ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.
10,26 Ο Πετρος όμως τον εσήκωσε λέγων· "σήκω επάνω, διότι και εγώ είμαι άνθρωπος".
10,27 καὶ συνομιλῶν αὐτῷ εἰσῆλθε, καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς,
10,27 Και συνομιλών μαζή του εισήλθεν στο σπίτι και ευρήκε εκεί πολλούς συγκεντρωμένους.
10,28 ἔφη τε πρὸς αὐτούς· ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον·
10,28 Και είπε προς αυτούς ο Πετρος· "σεις γνωρίζετε ότι είναι παράνομον και απαγορεύεται από τον νόμον του Μωϋσέως, Ιουδαίος άνθρωπος να έρχεται εις στενήν επικοινωνίαν και

συναναστροφήν η και να πλησιάζη απλώς αλλοεθνή. Εις εμέ όμως ο Θεός εφανέρωσε με όραμα, να μη θεωρώ μολυσμένον η ακάθαρτον κανένα άνθρωπον.
10,29 διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς. πυνθάνομαι οὖν τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;
10,29 Δι' αυτό, και όταν με εκαλέσατε, ήλθα χωρίς καμμίαν αντίρρησιν. Παρακαλώ λοιπόν, πληροφορήσατέ με, δια ποίον λόγον με εκαλέσατε;"
10,30 καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ,
10,30 Και ο Κορνήλιος είπε· "τέσσαρες ημέρες, από το πρωϊ και έως την ώρα αυτήν, ενήστευα και εις τας τρστο απόγευμα προσευχόμουν στο σπίτι μου και ιδού ένας άνθρωπος, με λαμπράν ενδυμασίαν, εστάθηκε εμπρός μου
10,31 καί φησι· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
10,31 και είπε· Κορνήλιε, η προσευχή σου έγινε ακουστή από τον Θεόν και αι ελεημοσύναι σου έχουν γίνει γνωσταί και φανεραί ενώπιον του.
10,32 πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.
10,32 Στείλε λοιπόν εις την Ιόππην και προσκάλεσε εδώ τον Σιμωνα, που επονομάζεται Πετρος. Αυτός φιλοξενείται εις την οικίαν του Σιμωνος του βυρσοδέψου, κοντά εις την θάλασσαν. Οταν έλθη θα σου ομιλήση, τι πρέπει να πράξης δια την σωτηρίαν σου.
10,33 ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρός σε, σύ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος. νῦν οὖν πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
10,33 Αμέσως, λοιπόν, την στιγμήν εκείνην έστειλα και σε εκάλεσα και συ έκαμες καλά που ήλθες. Τωρα όλοι ημείς είμεθα εμπρός στον Θεόν, δια να ακούσωμεν με προσοχήν, όλα όσα έχει διατάξει εις σε ο Θεός".
10,34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα αὐτοῦ εἶπεν· ἐπ᾽ ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός,

10,34 Ηνοιξε ο Πετρος το στόμα αυτού και με ευλάβειαν και επισημότητα είπεν· “αλήθεια, καταλαβαίνω τώρα πολύ καλά, ότι ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης.
10,35 ἀλλ᾿ ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι.
10,35 Αλλά εις κάθε έθνος, κάθε ένας, που ευλαβείται τον Θεόν και εφαρμόζει δικαιοσύνην εις την ζωήν του, γίνεται δεκτός από αυτόν.
10,36 τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι πάντων Κύριος·
10,36 Συμφωνα, άλλωστε, και με τον λόγον, τον οποίον έστειλε ο Θεός στους Ισραηλίτας, αναγγέλων το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης δια του Ιησού Χριστού. Αυτός δε είναι και Κυριος όλων.
10,37 ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ᾿ ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας μετὰ τὸ βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης,
10,37 Σεις γνωρίζετε καλά το γεγονός, που εκηρύχθηκε και διαδόθηκε εις όλην την Ιουδαίαν και το οποίον έχει αρχίσει από την Γαλιλαίαν έπειτα από το βάπτισμα μετανοίας, που είχε κηρύξει ο Ιωάννης.
10,38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ᾿ αὐτοῦ·
10,38 Γνωρίζετε δηλαδή τον Ιησούν, τον εκ της Ναζαρέτ, πως έχρισεν αυτόν ο Θεός με Πνεύμα Αγιον και του έδωσε την θείαν δύναμιν και ο οποίος επέρασε περιοχάς και χώρας ευεργετών και θεραπεύων, όλους όσοι εβασανίζοντο και ετυραννούντο από τον διάβολον· έκανε δε τα αναρίθμητα και μεγάλα αυτά θαύματα, διότι ο Θεός ήτο μαζή του.
10,39 καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν καὶ ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.
10,39 Και ημείς είμεθα αυτόπται μάρτυρες δι' όλα όσα έπραξεν ο Ιησούς εις την χώραν των Ιουδαίων και εις την Ιερουσαλήμ. Αλλά αυτόν, τον μέγιστον ευεργέτην των, τον εφόνευσαν οι Εβραίοι κρεμάσαντες στο ξύλον του σταυρού.

10,40 τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι,
10,40 Ο Θεός όμως τον ανέστησε κατά την τρίτην ημέραν και, πανάγαθος, όπως είναι, γεμάτος στοργή και ενδιαφέρον πάντοτε δια την σταθεράν πίστιν και σωτηρίαν των καλοπροαιρέτων ψυχών, ηυδόκησε και επέστρεψε να γίνη ορατός και φανερός,
10,41 οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·
10,41 όχι πλέον εις όλον τον λαόν, όπως πρώτα, αλλά στους αυτόπτας μάρτυρας, οι οποίοι είχαν εκλεγή εκ των προτέρων από τον Θεόν, εις ημάς δηλαδή, οι οποίοι εφάγαμεν και έπιαμεν μαζή του, μετά την εκ νεκρών ανάστασίν του.
10,42 καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρῦξαι τῷ λαῷ καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.
10,42 Και μας παρήγγειλε να κηρύξωμεν το Ευαγγέλιον εις όλον τον λαόν, να μαρτυρήσωμεν επισήμως και να διαλαλήσωμεν ότι αυτός ο Ιησούς είναι ο ωρισμένος από τον Θεόν κριτής ζώντων και νεκρών.
10,43 τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.
10,43 Δι' αυτόν όλοι οι προφήται μαρτυρούν και διδάσκουν ότι καθένας που πιστεύει εις αυτόν, θα λάβη άφεσιν αμαρτιών με την χάριν και την δύναμιν του ονόματός του”.
10,44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.
10,44 Ενώ δε ο Πετρος συνέχιζε να λέγη τα λόγια αυτά, αίφνης έπεσε το Πνεύμα το Αγιον εις όλους αυτούς, που ήκουαν την διδασκαλίαν.
10,45 καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκέχυται·
10,45 Οι εκ περιτομής Χριστιανοί, που είχαν έλθει μαζή με τον Πετρον, όταν είδαν το γεγονός αυτό, κατελήφθησαν από θαυμασμόν, διότι και στους εθνικούς ξεχύθηκε πλουσία η δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

10,46 ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν.
10,46 Και εβεβαιώθησαν δια το γεγονός, διότι ήκουαν αυτούς να ομιλούν ξένας γλώσσας και να δοξολογούν τον Θεόν.
10,47 τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαι δύναταί τις τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς;
10,47 Τοτε έλαβε τον λόγον ο Πετρος και είπε· “μήπως ημπορεί να εμποδίση κανείς το νερό, δια να μη βαπτισθούν αυτοί, οι οποίοι, όπως και ημείς, έλαβαν το Πνεύμα το Αγιον;”
10,48 προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.
10,48 Και διέταξε να βαπτισθούν αυτοί στο όνομα του Κυρίου. Τοτε τον παρεκάλεσαν να μείνη μαζή των μερικάς ημέρας.

ΠΡΑΞΕΙΣ 11

11,1 Ἤκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.
11,1 Επληροφορήθησαν δε οι Απόστολοι και οι αδελφοί, που ήσαν εις την περιοχήν της Ιουδαίας, ότι και οι εθνικοί εδέχθησαν τον λόγον του Θεού και εβαπτίσθησαν.
11,2 καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς
11,2 Και όταν ενέβηκε ο Πετρος εις τα Ιεροσόλυμα, οι εκ περιτομής Χριστιανοί τον απέφευγαν
11,3 λέγοντες ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.
11,3 και του απηύθηναν παρατηρήσεις λέγοντες ότι· “εισήλθες στο σπίτι ανθρώπων, που δεν είχαν περιτμηθή, και έφαγες μαζή των, χωρίς να λάβης υπ' όψιν σου τας απαγορεύσστου μωσαϊκού νόμου”.
11,4 ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς λέγων·
11,4 Ηρχισε τότε ο Πετρος να εκθέτη με την σειράν τα γεγονότα λέγων·

11,5 ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος, καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὅραμα, καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ·
11,5 “εγώ προσηυχόμην εις την Ιόππην και εις στιγμήν εκστάσεως είδα ένα όραμα· είδα, δηλαδή, ένα σκεύος, σαν μεγάλο σινδόνι, να κρατήται από τέσσερα άκρα και να κατεβαίνη σιγά-σιγά από τον ουρανόν, έως ότου ήλθε εκεί, που ήμουν εγώ.
11,6 εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν, καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.
11,6 Εις αυτό το σινδόνι, αφού εκύτταξα με προσοχήν, αντελήφθην πολύ καλά και ολοκάθαρα είδα τα τετράποδα της γης και τα θηρία και τα ερπετά και τα πτηνά του ουρανού.
11,7 ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· ἀναστάς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.
11,7 Ηκουσα δε φωνήν, η οποία μου έλεγε· “Πετρε, σήκω, σφάξε και φάγε”.
11,8 εἶπον δέ, μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.
11,8 Εγώ δε είπα· “κατά κανένα τρόπον, Κυριε, δεν θα κάμω εγώ αυτό· διότι ποτέ δεν εμπήκε στο στόμα μου κάτι μολυσμένον η ακάθαρτον”.
11,9 ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.
11,9 Μου απήντησε δε δια δευτέραν φοράν η φωνή εκ του ουρανού· “αυτά, που Θεός εκαθάρισε, συ μη τα θεωρείς μολυσμένα”.
11,10 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς, καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.
11,10 Αυτό επανελήφθη τρεις φορές. Και πάλιν όλα ανεσύρθησαν στον ουρανόν.
11,11 καὶ ἰδοὺ ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρός με.
11,11 Και ιδού, εκείνην ακριβώς την στιγμήν εστάθησαν απέξω από το σπίτι, όπου ευρισκόμουνα, άνθρωποι από την Καισάρειαν, σταλμένοι εις εμέ.

11,12 εἶπε δέ μοι τὸ Πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενον. ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός.
11,12 Μου είπε δε το Πνεύμα να έλθω μαζή τους, χωρίς κανένα δισταγμόν. Ηλθαν δε μαζή μου εις την Καισάρειαν και οι εξ αυτοί αδελφοί και εισήλθαμε μαζή στο σπίτι του ανθρώπου, που μας είχε καλέσει.
11,13 ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· ἀπόστειλον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον,
11,13 Αυτός διηγήθηκε λεπτομερώς εις ημάς πως είδε τον άγγελον στο σπίτι του, που εστάθηκε εμπρός του και ο οποίος του είπε· Στείλε εις την Ιόππην ανθρώπους και κάλεσε εδώ τον Σιμωνα, που λέγεται και Πετρος.
11,14 ὃς λαλήσει ῥήματα πρός σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου.
11,14 Αυτός θα λαλήση προς σε λόγια Θεού, δια των οποίων, εάν τα πιστεύσης και τα παραδεχθής, θα εύρης την σωτηρίαν συ και όλοι όσοι είναι στο σπίτι σου.
11,15 ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ᾿ αὐτοὺς ὥσπερ καὶ ἐφ᾿ ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.
11,15 Οταν δε εγώ ήρχισα να ομιλώ, ξεχύθηκε το Πνεύμα το Αγιον εις αυτούς, όπως ακριβώς και εις ημάς εις την αρχήν, κατά την ημέραν της Πεντηκοστής.
11,16 ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίου ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.
11,16 Εθυμήθηκα τότε τα λόγια του Κυρίου, που έλεγε· Ο Ιωάννης μεν εβάπτιζε τους ανθρώπους με νερό, σεις όμως θα βαπτισθήτε με Πνεύμα Αγιον.
11,17 εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν, πιστεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;
11,17 Εάν λοιπόν ο Θεός έδωκε εις αυτούς την ίδιαν δωρεάν, τα ίδια χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όπως και εις ημάς, επειδή και εκείνοι και ημείς επιστεύσαμεν στον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ποιός

ήμουν εγώ, που θα είχα την δύναμιν να εμποδίσω τον Θεόν, να δεχθή στο βάπτισμα και εις την σωτηρίαν τους εθνικούς;”
11,18 ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες· ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν.
11,18 Οταν δε ήκουσαν αυτάς τας εξηγήσεις, ησύχασαν και ειρήνευσαν και εδόξαζαν τον Θεόν, λέγοντες· “άρα λοιπόν από αυτά βγαίνει το συμπέρασμα, ότι και στους εθνικούς έδωκε ο Θεός μετάνοιαν, δια να κερδήσουν και αυτοί την σωτηρίαν και την ζωήν”.
11,19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.
11,19 Προηγουμένως οι Χριστιανοί, που είχαν διασκορπισθή, ένεκα του διωγμού εξ αιτίας του Στεφάνου, επέρασαν έως την Φοινίκην και την Κυπρον και την Αντιόχειαν και δεν εκήρυτταν τον λόγον του Θεού, παρά μόνον στους Ιουδαίους, επειδή δεν είχαν εννοήσει ακόμη ότι το Ευαγγέλιον προωρίζετο και δια τους εθνικούς.
11,20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.
11,20 Μερικοί δε από αυτούς ήσαν Ιουδαίοι την καταγωγήν, γεννημένοι όμως εις την Κυπρον και την Κυρήνην της Λιβύης. Αυτοί, όταν ήλθαν εις την Αντιόχειαν, εδίδασκαν προς τους Ελληνιστάς Εβραίους, κηρύττοντες το Ευαγγέλιον της σωτηρίας δια του Ιησού Χριστού.
11,21 καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ᾿ αὐτῶν, πολύς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.
11,21 Και το χέρι του Κυρίου ήτο μαζή των και έτσι με την θείαν δύναμιν πολύς αριθμός από τους Ιουδαίους αυτούς ελληνιστάς επέστρεψεν στον Κυριον.
11,22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας·
11,22 Εφθασε δε εις τα αυτιά της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων η πληροφορία αυτή δια την διάδοσιν του Ευαγγελίου και έστειλαν τον Βαρνάβαν να υπάγη έως την Αντιόχειαν.

11,23 ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ,
11,23 Αυτός, όταν ήλθε και είδε την χάριν και την ευλογίαν αυτήν του Κυρίου, εχάρηκε παρά πολύ, παρακαλούσε δε και παρακινούσε όλους αυτούς, που είχαν πιστεύσει, να μένουν με όλην τους την καρδιά πιστοί και αφωσιωμένοι στον Κυριον.
11,24 ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.
11,24 Εδικίμασε δε αυτήν την πνευματικήν χαράν και αγαλλίασιν ο Βαρνάβας, διότι ήτο άνθρωπος αγαθός, γεμάτος Πνεύμα Αγιον και πίστιν. Από την διδασκαλίαν δε και το παράδειγμα του Βαρνάβα προσετέθη πολύς λαός εις την Εκκλησίαν του Κυρίου.
11,25 ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.
11,25 Επήγε δε ο Βαρνάβας εις Ταρσόν, δια να ζητήση τον Παύλον ως βοηθόν του. Και αφού τον ευρήκε, τον έφερε εις την Αντιόχειαν.
11,26 ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.
11,26 Επί ένα δε ολόκληρον έτος οι δύο αυτοί Απόστολοι συμετείχαν εις τας συγκεντρώσεις των πιστών της εκεί Εκκλησίας και εδίδασκαν πλήθος πολύ. Εκεί δε εις την Αντιόχειαν, δια πρώτη φοράν, ωνομάσθησαν οι μαθηταί του Χριστού, Χριστιανοί.
11,27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν·
11,27 Κατά τας ημέρας δε αυτάς ήλθαν εις την Αντιόχειαν από τα Ιεροσόλυμα μερικοί προφήται.
11,28 ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ᾿ ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.
11,28 Ενας δε από αυτούς, ονόματι Αγαβος, εσηκώθηκε και, φωτισμένος από το Πνεύμα το Αγιον, προανήγγειλε ότι έμελλε να γίνη μεγάλη πείνα εις όλην την οικουμένην. Αυτή δε η πείνα έγινε πράγματι επί της αυτοκρατορίας του Κλαυδίου Καίσαρος.
11,29 τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ

ἀδελφοῖς·
11,29 Ολοι δε οι Χριστιανοί, ανάλογα έκαστος με τας οικονομικάς του δυνατότητας, απεφάσισαν να στείλουν βοηθήματα δια την εξυπηρέτησιν των αδελφών, που κατοικούσαν εις την Ιουδαίαν.
11,30 ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.
11,30 Αυτό πράγματι και το έκαμαν και έστειλαν με τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον τας εισφοράς των προς τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων.

ΠΡΑΞΕΙΣ 12

12,1 Κατ᾿ ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.
12,1 Κατά τον καιρόν εκείνον, ο βασιλεύς Ηρώδης Αγρίππας, άπλωσε τα χέρια και επιασε μερικούς από τους πιστούς της Εκκλησίας, δια να τους κακοποιήση.
12,2 ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρᾳ.
12,2 Εξετέλεσε δε δια μαχαίρας τον απόστολον Ιάκωβον, αδελφόν του ευαγγελιστού Ιωάννου.
12,3 καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων·
12,3 Και όταν είδε ότι αυτό ήτο ευχάριστον στους Ιουδαίους, απεφάσισε εν συνεχεία να συλάβη και τον Πετρον. Ησαν δε τότε αι ημέραι των αζύμων, δηλαδή της εορτής του πάσχα.
12,4 ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακήν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ.
12,4 Και αφού τον συνέλαβε, τον έβαλε εις την φυλακήν, παραδώσας αυτόν εις τέσσαρες τετράδες στρατιωτών να τον φρουρούν υπευθύνως, επειδή ήθελε έπειτα από το πάσχα να τον δικάση ενώπιον του λαού.
12,5 ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.
12,5 Ετσι, λοιπόν, ο Πετρος εφρουρείτο μέσα εις την φυλακήν. Από όλην όμως την Εκκλησίαν εγίνετο συνεχώς μακρά και θερμή

προσευχή δι' αυτόν στον Θεόν.
12,6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρῴδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἁλύσεσι δυσί, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν.
12,6 Οταν δε επρόκειτο να τον φέρη ο Ηρώδης στο δικαστήριον, την νύκτα εκείνη ο Πετρος εκοιμάτο μεταξύ δύο στρατιωτών δεμένος μαζή με αυτούς με δύο αλυσίδες. Και επί πλέον φρουροί εμπρός εις την θύραν εφρουρούσαν την φυλακήν.
12,7 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων. ἀνάστα ἐν τάχει· καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν.
12,7 Και ιδού άγγελος Κυρίου έξαφνα εισήλθε και φως έλαμψε στο κελλί, όπου εκοιμάτο ο Πετρος. Εκτύπησε την πλευράν του Πετρου, τον εξύπνησε και του είπε· “σήκω γρήγορα”. Και έπεσαν οι αλυσίδες από τα χέρια του.
12,8 εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· περίζωσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. ἐποίησε δὲ οὕτω. καὶ λέγει αὐτῷ· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι.
12,8 Και είπεν ο άγγελος προς αυτόν· “ζώσε τον χιτώνα σου και δέσε τα πέδιλά σου”. Και ο Πετρος έκαμε έτσι. Και του λέγει ο άγγελος· “φόρεσε τώρα το ιμάτιόν σου και ακολούθησέ με”.
12,9 καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν.
12,9 Και εξελθών ο Πετρος ακολουθούσε τον άγγελον και δεν είχεν ακόμη εννοήσει ότι ήτο πραγματικότης αυτό, που εγίνετο δια μέσου του αγγέλου. Ενόμιζε ότι βλέπει κάποιο όραμα.
12,10 διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς, καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν, καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ᾽ αὐτοῦ.
12,10 Αφού δε επέρασαν την πρώτην και την δευτέραν φρουράν, ήλθαν εις την σιδερένιαν θύραν, που ωδηγούσε προς την πόλιν, η οποία και ανοίχθηκε δι' αυτούς μόνη της. Αφού εβγήκαν, επέρασαν μαζή ένα δρόμον και αμέσως έφυγε από αυτόν ο άγγελος.
12,11 καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ εἶπε· νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς

Ἡρῴδου καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.
12,11 Συνήλθε τότε ο Πετρος και είπε· “τώρα καταλαβαίνω καλά, ότι πράγματι έστειλε ο Κυριος τον άγγελόν του και με έβγαλε από τα χέρια του Ηρώδου και με εγλύτωσε από κάθε κακόν, που ο λαός των Ιουδαίων επερίμενε να μου γίνη”.
12,12 συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.
12,12 Και αφού είδε πλέον καλά που ευρίσκετο, ήλθε στο σπίτι της Μαρίας της Μητρός του Ιωάννου, ο οποίος ελέγετο και Μάρκος, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί και προσηύχοντο.
12,13 κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι ὀνόματι Ῥόδη,
12,13 Οταν δε εκτύπησε την αυλόπορταν, ήλθε μία νεαρά υπηρέτρια, ονόματι Ροδη, να ερωτήση και να ακούση, ποιός ήτο.
12,14 καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἑστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.
12,14 Και επειδή εγνώρισε καλά την φωνήν του Πετρου, από την χαράν της δεν άνοιξε την εξώπορτα, αλλά έτρεξε μέσα και τους επληροφόρησε ότι ο Πετρος στέκεται εμπρός εις την εξώπορτα.
12,15 οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· μαίνῃ. ἡ δὲ διισχυρίζετο οὕτως ἔχειν. οἱ δὲ ἔλεγον· ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστιν.
12,15 Εκείνοι δε της είπαν· “έχεις παρακρούσεις, δεν είσαι στα καλά σου”. Εκείνη όμως επέμενε και τους διεβεβαίωνε ότι όπως είπε, έτσι είναι. Εκείνοι δε στο τέλος είπεν ότι όχι ο Πετρος, αλλά ο άγγελος του είναι.
12,16 ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων. ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξέστησαν.
12,16 Ο Πετρος όμως επέμενε να κτυπά την θύραν. Και όταν επί τέλους ήνοιξαν, τον είδαν και έμειναν έκπληκτοι.
12,17 κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾶν διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, εἶπε δέ· ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

12,17 Αυτός δε, αφού με το χέρι του τους έκανε νόημα να σιωπήσουν, τους διηγήθηκε πως ο Κυριος τον έβγαλε από την φυλακήν και είπε· “αναφέρατε στον Ιάκωβον και στους αδελφούς αυτά”. Και αφού εβγήκε από το σπίτι, έφυγε από την πόλιν και επήγε εις άλλο μέρος.
12,18 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.
12,18 Οταν δε έγινε ημέρα, μεγάλη ταραχή συνέβη μεταξύ των στρατιωτών, δια το τι άραγε είχε γίνει ο Πετρος.
12,19 Ἡρῴδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν καὶ μὴ εὑρών, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι, καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν διέτριβεν.
12,19 Εν τω μεταξύ δε ο Ηρώδης τον εζήτησε και επειδή φυσικά δεν τον ευρήκε, υπέβαλεν εις ανάκρισιν τους φύλακας. Επειδή δε τους εθεώρησε υπευθύνους δια την αποφυλάκισιν του Πετρου, διέταξε και τους ωδήγησαν στον τόπον της θανατικής των εκτελέσεως, (όπου και τους εξετέλεσαν. Υπεύθυνοι οι στρατιώται δια την τήρησιν των κρατουμένων) έπρεπε εν περιπτώσει δραπετεύσεως αυτών να υποστούν, κατά τον ρωμαϊκόν νόμον, την ποινήν, που θα υφίσταντο οι κρατούμενοι). Επειτα δε από αυτά κατέβηκε από την Ιουδαίαν εις την Καισάρειαν, όπου και έμενε.
12,20 Ἦν δὲ Ἡρῴδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· ὁμοθυμαδόν τε παρῆσαν πρὸς αὐτόν, καὶ πείσαντες Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως ᾐτοῦντο εἰρήνην, διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.
12,20 Συνέβη δε τότε να είναι ο Ηρώδης πολύ ωργισμένος εναντίον των καστοίκων Τυρου και Σιδώνος. Εκείνοι δε συνεφώνησαν και έστειλαν αντιπροσώπους των προς αυτόν. Και αφού κατώρθωσαν να πάρουν με το μέρος των τον Βλάστον, τον θαλαμηπόλον του βασιλέως, που επεριποιείτο τον κοιτώνα του, εζητούσαν ειρήνην και φιλίαν με τον Ηρώδην, διότι η χώρα των έπαιρνε τα τρόφιμα της από την χώραν του βασιλέως Ηρώδου.
12,21 τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ Ἡρῴδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα βασιλικὴν καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐδημηγόρει πρὸς αὐτούς.
12,21 Εις ωρισμένην δε ημέραν ο Ηρώδης, αφού εφόρεσε λαμπράν βασιλικήν στολήν, εκάθησε στον θρόνον και ήρχισε να δημηγορή προς αυτούς και προς τον λαόν.

12,22 ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ καὶ οὐκ ἀνθρώπου.
12,22 Ο ειδωλολατρικός δε λαός της Καισαρείας επεδοκίμαζε και εφώναζε· "αυτή είναι η φωνή Θεού και όχι ανθρώπου!"
12,23 παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ᾿ ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν.
12,23 Αμέσως όμως την ώραν εκείνην άγγελος Κυρίου εκτύπησε με φοβεράν νόσον τον Ηρώδην, διότι δεν έδωσε την δόξαν στον Θεόν, αλλά στον εαυτόν του, και μετά το κτύπημα αυτό σκώληκες έτρωγαν τας σάρκας του, έως ότου επέθανε.
12,24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.
12,24 Ο δε λόγος του Θεού προώδευε και οι πιστοί επληθύνοντο.
12,25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μᾶρκον.
12,25 Ο Βαρνάβας δε και ο Σαύλος, αφού εξεπλήρωσαν την αποστολήν των και έφεραν τα βοηθήματα, επέστρεψαν από την Ιερουσαλήμ εις την Αντιόχειαν, παραλαβόντες μαζή των και τον Ιωάννην, ο οποίος ελέγετο και Μάρκος.

ΠΡΑΞΕΙΣ 13

13,1 Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὅ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ ἐπικαλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναήν τε Ἡρῴδου τοῦ τετράρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος.
13,1 Ησαν δε εις την Αντιόχειαν, μέλη της εκεί Εκκλησίας, μερικοί προφήται και διδάσκαλοι και ο Βαρνάβας και ο Συμεών, που ελέγετο και Νιγερ, και ο Λούκιος ο Κυρηναίος και ο Μαναήν, ο οποίος είχε ανατραφή μαζή με τον τετράρχην Ηρώδην και ο Σαύλος.
13,2 λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ἀφορίσατε δή μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον είς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.
13,2 Ενώ δε αυτοί προσέφεραν την λατρείαν των προς τον Κυριον και ενήστευαν, είπε το Πνεύμα το Αγιον· "ξεχωρίστε μου αμέσως τον

Βαρνάβαν και τον Σαύλον δια το έργον, δια το οποίον εγώ τους έχω προσκαλέσει”.
13,3 τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἀπέλυσαν.
13,3 Τοτε, αφού και πάλιν ενήστευσαν και προσευχήθησαν, έβαλαν επάνω εις αυτούς τας χέρια των (δια να τους αναδείξουν επισήμως τρόπον τινά εκπροσώπους και πληρεξουσίους των) και τους έστειλαν στο ειδικόν έργον, που τους είχε καλέσει ο Κυριος.
13,4 Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατῆλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθεν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον,
13,4 Αυτοί τότε, αφού έλαβαν την ειδικήν αυτήν αποστολήν από το Αγιον Πνεύμα, κατέβηκαν εις την Σελεύκειαν και από εκεί έπλευσαν εις την Κυπρον.
13,5 καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.
13,5 Και όταν έφθασαν εις την Σαλαμίνα της Κυπρου, εκήρυτταν τον λόγον του Θεού εις τας συναγωγάς των Ιουδαίων· είχον δε μαζή των και τον Ιωάννην, δια να τους υπηρετή.
13,6 Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,
13,6 Αφού δε επέρασαν όλην την νήσον μέχρι της Παφου, ευρήκαν εκεί κάποιον μάγον ψευδοπροφήτην Ιουδαίον, του οποίου το όνομα ήτο Βαριησούς.
13,7 ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ. οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·
13,7 Αυτός ανήκε εις την ακολουθίαν του ανθυπάτου Σεργίου Παύλου, ο οποίος ήτο άνθρωπος συνετός. Αυτός επροσκάλεσε τον Βαρνάβαν και τον Σαύλον και εζήτησε να ακούση τον λόγον του Θεού.
13,8 ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος -οὕτω γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ- ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.
13,8 Ανθίστατο όμως εις αυτούς ο Ελύμας ο μάγος-έτσι, με την λέξιν μάγος μεταφράζεται το όνομά του-ο οποίος προσπαθούσε με

σοφίσματα να απομακρύνη τον ανθύπατον από την πίστιν.
13,9 Σαῦλος δέ, ὁ καὶ Παῦλος, πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου καὶ ἀτενίσας πρὸς αὐτὸν
13,9 Ο Σαύλος δε, ο οποίος είχε και το ρωμαϊκόν όνομα Παύλος καθό Ρωμαίος πολίτης, αφού εγέμισε από Πνεύμα Αγιον, εκύτταξε κατάματα τον μάγον
13,10 εἶπεν· ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;
13,10 και είπε· "ω υιέ του διαβόλου, που είσαι γεμάτος από κάθε δολιότητα και κάθε ραδιουργίαν, εχθρέ κάθε δικαιοσύνης, δεν θα παύσης να διαστρέφης με τα σοφίσματα και τας πονηρίας σου τας ευθείας οδούς του Κυρίου;
13,11 καὶ νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ. παραχρῆμα δὲ ἔπεσεν ἐπ᾽ αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος, καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς.
13,11 Και τώρα, ιδού, το εκδικητικόν χέρι του Κυρίου είναι επάνω σου και θα μείνης τυφλός μέχρις ωρισμένου καιρού μη βλέπων τον ήλιον". Και αμέσως έπεσε επάνω εις αυτόν κάτι σαν πυκνή ομίχλη και σκοτάδι, περιεφέρετο εδώ και εκεί και εζητούσε ανθρώπους, να τον οδηγούν από το χέρι.
13,12 τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς ἐπίστευσεν, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.
13,12 Τοτε, όταν ο ανθύπατος είδε το καταπληκτικόν αυτό θαύμα, επίστευσε. Και καθώς ήκουε από τους δύο Αποστόλους την διδασκαλίαν του Κυρίου, εξεπλήσσετο και εθαύμαζε δ' αυτήν.
13,13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ᾽ αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.
13,13 Αφού δε απέπλευσαν από την Παφον ο Παύλος και οι συνοδοί του, ήλθαν εις την Περγην της Παμφυλίας. Ο Ιωάννης όμως απεχώρησε από αυτούς και επέστρεψε εις Ιεροσόλυμα.
13,14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐκάθισαν.

13,14 Αυτοί δε, αφού επέρασαν από την περιοχήν της Περγης, έφθασαν εις την Αντιόχειαν της Πισιδίας και κατά την ημέραν του Σαββάτου εισελθόντες εις την συναγωγήν εκάθισαν.
13,15 μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· ἄνδρες ἀδελφοί, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαόν, λέγετε.
13,15 Μετά δε την ανάγνωσιν περικοπών από τον νόμον και τους προφήτας, έστειλαν οι ερχισυνάγωγοι προς αυτούς τον υπηρέτην της συναγωγής και τους είπαν· "άνδρες αδελφοί, εάν έχετε λόγον διδασκαλίας και παρηγορίας προς τον λαόν, λέγετε".
13,16 ἀναστὰς δὲ Παῦλος καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ εἶπεν· ἄνδρες Ἰσραηλῖται καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ἀκούσατε.
13,16 Αφού δε εσηκώθηκε ο Παύλος και με το χέρι του έκαμε σημείον, ότι ήθελε να ομιλήση, είπε· "άνδρες Ισραηλίται και όσοι εθνικοί, που φοβείσθε τον Θεόν είσθε εδώ, ακούσατε.
13,17 ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαὸν ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς,
13,17 Ο Θεός τούτου του ισραηλιτικού λαού εξέλεξε τους προγόνους μας και εξύψωσε και επλήθυνε τον λαόν, καθ' ον χρόνον έμεινε εις την χώραν της Αγύπτου και με την παντοδύναμον δεξιάν του τους έβγαλε ελευθέρους από αυτήν.
13,18 καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ,
13,18 Και επί σαράντα περίπου χρόνια υπέμεινε τας δυστροπίας των εις την έρημον.
13,19 καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν κατεκληρονόμησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.
13,19 Και αφού κατέλυσε επτά έθνη εις την χώραν της Χαναάν, έδωκε εις αυτούς κληρονομίαν την γην των εθνών αυτών.
13,20 καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
13,20 Επειτα δε από αυτά, επί τετρακόσια πενήντα περίπου έτη, τους έδωσε κριτάς, δια να τους κυβερνήσουν μέχρι της εποχής του Σαμουήλ του προφήτου.

13,21 κἀκεῖθεν ᾐτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κίς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, ἔτη τεσσαράκοντα·
13,21 Από την εποχήν δε του Σαμουήλ εζήτησαν βασιλέαν και τους έδωκεν ο Θεός τον Σαούλ, τον υιόν του Κις, που κατήγετο από την φυλήν Βενιαμίν, και ο οποίος εβασίλευσε σαράντα έτη.
13,22 καὶ μεταστήσας αὐτὸν ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαυΐδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· εὗρον Δαυΐδ τὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.
13,22 Και όταν, δια την ανυπακοήν και τας αμαρτίας του, τον εδίωξε ο Θεός, ανέδειξε εις αυτούς βασιλέα τον Δαυίδ, δια τον οποίον και είπε αυτήν την μαρτυρίαν· Ευρήκα τον Δαυίδ, τον υιόν του Ιεσσαί, άνθρωπον κατά την καρδίαν μου, ο οποίος θα εκτελέση όλα τα θελήματά μου.
13,23 τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ᾿ ἐπαγγελίαν ἤγαγε τῷ Ἰσραὴλ σωτηρίαν,
13,23 Από τους απογόνους δε τούτου ανέδειξε ο Θεός, σύμφωνα με την υπόσχεσίν του, τον Ιησούν Χριστόν Σωτήρα στον Ισραήλ.
13,24 προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.
13,24 Ολίγον δε χρόνον προηγουμένως πριν εισέλθη ο Ιησούς εις την δημοσίαν δράσιν του, εκήρυξε ο Ιωάννης βάπτισμα μετανοίας εις όλον τον λαόν του Ισραήλ.
13,25 ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ᾿ ἰδοὺ ἔρχεται μετ᾿ ἐμὲ οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.
13,25 Κατά τον καιρόν δε που ο Ιωάννης εξεπλήρωνε την αποστολήν του και ακολουθούσε τον δρόμον, που του είχεν ορίσει ο Θεός, έλεγε· Ποίον με νομίζετε ότι είμαι; Δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας, αλλ' ιδού, ύστερα από εμέ έρχεται εκείνος, του οποίου εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω το υπόδημα των ποδών.
13,26 Ἄνδρες ἀδελφοί, υἱοὶ γένους Ἀβραὰμ καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη.
13,26 Ανδρες αδελφοί, παιδιά του γένους Αβραάμ, και σεις οι εθνικοί, που φοβείσθε τον Θεόν, ακούσατε τούτο· προς σας απευθύνεται το κήρυγμα αυτής της σωτηρίας.

13,27 οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκομένας κρίναντες ἐπλήρωσαν.
13,27 Διότι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και οι άρχοντές των παρεγνώρισαν τούτον, τον Ιησούν, όπως επίσης και τας φωνάς των προφητών, που αναγινώσκονται και ακούονται κάθε Σαββατον εις τας συναγωγάς, και τον κατεδίκασαν εις θάνατον, χωρίς να αντιληφθούν ότι έτσι επραγματοποιήσαν τας προφητείας.
13,28 καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες ᾐτήσαντο Πιλᾶτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.
13,28 Και ενώ δεν ευρήκαν εις αυτόν καμμίαν ενοχήν, που να τιμωρήται με θάνατον, εζήτησαν από τον Πιλάτον να θανατωθή αυτός.
13,29 ὡς δὲ ἐτέλεσαν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.
13,29 Αφού δε με εκείνα τα οποία εν τη κακία των έπραξαν, εξεπλήρωσαν όλα όσα είχαν γραφή στους προφήτας δι' αυτόν, τον κατέβασαν από το ξύλον του σταυρού και τον έβαλαν εις μνημείον.
13,30 ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·
13,30 Ο Θεός όμως τον ανέστησε εκ νεκρών.
13,31 ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινές εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.
13,31 Και αυτός παρουσιάσθηκε επί πολλάς ημέρας εις εκείνους, που είχαν ανεβή μαζή του από την Γαλιλαίαν εις την Ιερουσαλήμ και οι οποίοι είναι αυτόπται μάρτυρες αυτού και της αναστάσεώς του προς τον λαόν.
13,32 καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν,
13,32 Και ημείς σήμερον κηρύττομεν προς σας το χαρμόσυνον μήνυμα, ότι την υπόσχεσιν, που έδωσεν ο Θεός προς τους προγόνους μας, αυτήν την έχει εκπληρώσει τώρα εις τα τέκνα των, δηλαδή εις ημάς, αναστήσας τον Ιησούν εκ νεκρών.
13,33 ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

13,33 Αυτά έγιναν σύμφωνα και με όσα είναι γραμμένα στον δεύτερον ψαλμόν· Υιός μου είσαι συ, τον οποίον εγώ προαιωνίως εγέννησα εκ της ουσίας μου· και σήμερον, που δια της υπακοής σου και της σταυρικής σου θυσίας ενίκησες τον θάνατον, εβεβαίωσα εγώ δια της αναστάσεώς σου, ότι όντως έχεις γεννηθή από εμέ.
13,34 ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἴρηκεν, ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαυΐδ τὰ πιστά.
13,34 Οτι δε ο Θεός τον ανέστησε, όχι όπως μερικούς άλλους νεκρούς της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι απέθανον πάλιν, αλλά δια να μη δοκιμάση ποτέ πλέον τον θάνατον και να μη επιστρέψη εις την φθοράν του τάφου, είχε προείπει ο ίδιος ο Θεός λέγων ότι θα δώσω εις σας τας ιεράς και αξιοπίστους πάντοτε υποσχέσεις μου, που είχα δώσει στον Δαυίδ.
13,35 διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.
13,35 Δι' αυτό και εις άλλον ψαλμόν με το στόμα του Δαυίδ προφητεύει· Δεν θα επιτρέψης να ίδη την φθοράν και αποσύνθεσιν του θανάτου ο Μεσσίας, ο αφωσιωμένος εντελώς εις σε.
13,36 Δαυΐδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ ἐκοιμήθη καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ καὶ εἶδε διαφθοράν·
13,36 Η προφητεία αυτή δεν εξεπληρώθη στον Δαυίδ, διότι ο Δαυίδ, αφού υπηρέτησε τους ανθρώπους της εποχής του, σύμφωνα με την θέλησιν του Θεού, απέθανε και προσετέθη στους προγόνους του και είδε την αποσύνθεσιν του θανάτου.
13,37 ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.
13,37 Ο Ιησούς όμως, τον οποίον ο Θεός ανέστησε εκ νεκρών, δεν είδε αυτήν την φθοράν και αποσύνθεσιν.
13,38 γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται,
13,38 Ας είναι λοιπόν γνωστόν εις σας, άνδρες αδελφοί, ότι σήμερον κηρύττεται προς σας άφεσις αμαρτιών δια του Ιησού Χριστού.
13,39 καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.
13,39 Και από όλας τας παραβάσεις και τα αμαρτήματα, που δεν ημπορέσατε να απαλλαγήτε και να δικαιωθήτε δια του μωσαϊκού

νόμου, κάθε ένας που πιστεύει στον Ιησούν Χριστόν, παίρνει δι' αυτού την άφεσιν και την δικαίωσιν.
13,40 βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·
13,40 Προσέχετε όμως, μήπως δείξετε απιστίαν και πέσει επάνω σας εκείνο, που έχει λεχθή εις τα βιβλία των προφητών·
13,41 ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε, ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.
13,41 Ιδέτε σεις, που καταφρονείτε τον Θεόν και τα προστάγματά του. Θαυμάσατε και εξαφανισθήτε· διότι εγώ πραγματοποιώ εις τας ημέρας σας έργον τιμωρίας και καταστροφής, έργον το οποίον εάν κανείς εκ των προτέρων σας το διηγηθή, θα σας φανή τόσον παράδοξον, ώστε δεν θα το πιστεύσετε”.
13,42 Ἐξιόντων δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.
13,42 Οταν δε ο Παύλος και ο Βαρνάβας εβγήκαν από την συναγωγήν των Ιουδαίων, οι εθνικοί που είχαν ακούσει το κήρυγμά του μέσα εις την συναγωγήν, τους παρακαλούσαν να κηρύξουν εις αυτούς πάλιν τα λόγια αυτά κατά το προσεχές Σαββατον.
13,43 λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ, οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς ἔπειθον αὐτοὺς προσμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.
13,43 Οταν δε έληξε η συγκέντρωσις της συναγωγής, πολλοί από τους Ιουδαίους και τους προσηλύτους εθνικούς, που εσέβοντο τον Θεόν, ηκολούθησαν τον Παύλον και τον Βαρνάβαν, οι οποίοι και συνωμιλούσαν με απλότητα μαζή των και τους έπειθαν να μένουν πιστοί εις την χάριν που τους έδωκε ο Θεός.
13,44 Τῷ τε ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.
13,44 Κατά το επόμενον δε Σαββατον, όλη σχεδόν η πόλις είχε συγκεντρωθή, δια να ακούση τον λόγον του Θεού.
13,45 ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις ἀντιλέγοντες καὶ

βλασφημοῦντες.
13,45 Οι Ιουδαίοι όμως, όταν είδαν τα πλήθη αυτά του λαού, κατελήφθησαν από φθόνον και ζηλοτυπίαν και αντέλεγαν εις όσα εδίδασκε ο Παύλος, παρατάσσοντες ολονέν και νέας σοφιστικάς αντιλογίας, υβρίζοντες και βλασφημούντες τον Χριστόν και τους Αποστόλους.
13,46 παῤῥησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἶπον· ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.
13,46 Ο Παύλος όμως και ο Βαρνάβας ωμίλησαν με παρρησίαν και θάρρος και τους είπαν· "εις σας, σύμφωνα με το θείον σχέδιον, ήτο ανάγκη να κηρυχθή πρώτον ο λόγος του Θεού. Επειδή όμως σστον αποκρούετε και δεν τον δέχεσθε και οι ίδιοι δεν κρίνετε αξίους τους εαυτούς σας δια την αιώνιον ζωήν, ιδού, στρεφόμεθα τώρα προς τα έθνη.
13,47 οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.
13,47 Διότι τέτοια εντολή μας έχει δώσει ο Κυριος. Δια του προφήτου Ησαΐου ομιλών προς τον Μεσσίαν είπε· Σε έχω θέσει φως των εθνών, δια να είσαι συ εις σωτηρίαν όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων έως τα πέρατα της γης".
13,48 ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον καὶ ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον·
13,48 Οι εθνικοί ακούοντες τα λόγια αυτά έχαιραν και εδέχθησαν τον λόγον του Κυρίου και επίστευσαν, όσοι, δια την καλήν των διάθεσιν, είχαν προορισθή από τον Θεόν δια την αιώνιον ζωήν.
13,49 διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι᾿ ὅλης τῆς χώρας.
13,49 Διεδίδετο δε ο λόγος του Κυρίου εις όλην την χώραν.
13,50 οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.
13,50 Οι δε Ιουδαίοι εξηρέθισαν και παρεκίνησαν τας προσηλύτους γυναίκας, που εσέβοντο τον Θεόν, τας γυναίκας της αριστοκρατίας και τους πρώτους της πόλεως και εξήγειραν διωγμόν εναντίον του

Παύλου και του Βαρνάβα και τους έβγαλαν έξω από τα σύνορα της χώρας των.
13,51 οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.
13,51 Εκείνοι δε εις ένδειξιν διαμαρτυρίας εναντίον των, ετίναξαν την σκόνην των ποδιών των και ήλθαν στο Ικόνιον.
13,52 οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου.
13,52 Οι Χριστιανοί όμως, που έμεναν εις την Αντιόχειαν και την περιοχήν εγέμιζαν ολονέν και με περισσοτέραν χαράν και Πνεύμα Αγιον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 14

14,1 Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ λαλῆσαι οὕτως ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.
14,1 Συνέβη δε στο Ικόνιον το ίδιο με εκείνο, που είχε συμβή εις την Αντιόχειαν· εισήλθαν δηλαδή ο Παύλος και ο Βαρνάβας εις την συναγωγήν των Ιουδαίων και ωμίλησαν με τόσην πολλήν δύναμιν και πειστικότητα, ώστε να πιστεύσουν πλήθος Ιουδαίοι και Ελληνες.
14,2 οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.
14,2 Οι Ιουδαίοι όμως, που επέμεναν εις την απιστίαν των, εξηρέθισαν και ανετάραξαν τας ψυχάς των εθνικών εναντίον των αδελφών Χριστιανών.
14,3 ἱκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παῤῥησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.
14,3 Παρ' όλον όμως τούτο οι Απόστολοι, διότι το κήρυγμά των έφερνε πολλά αγαθά αποτελέσματα, έμειναν αρκετόν χρόνον εκεί. Εκήρυτταν δε αφόβως με το θάρρος, που τους έδιδε η πίστις των στον Κυριον, ο οποίος επεβεβαίωνε το κήρυγμά των περί της χάριτος αυτού και τους έδιδε την δύναμιν, ώστε με τα χέρια των να γίνωνται καταπληκτικά σημεία και θαύματα.
14,4 ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.

14,4 Διαιρέθηκε δε το πλήθος της πόλεως εις δύο παρατάξεις· και άλλοι μεν ήσαν με το μέρος των Ιουδαίων, άλλοι δε με το μέρος των Αποστόλων.
14,5 ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτούς,
14,5 Επειδή δε έγινε πολύς ερεθισμός και εξέγερσις των απιστούντων εθνικών και Ιουδαίων μαζή με τους άρχοντάς των και επήραν την απόφασιν να υβρίσουν και να λιθοβολήσουν τους Αποστόλους,
14,6 συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περίχωρον,
14,6 εκατάλαβαν αυτοί τας κακάς εκείνων διαθέσεις και κατέφυγαν εις τας πόλεις της Λυκαονίας, την Λυστραν και την Δερβην και εις τα περίχωρα.
14,7 κἀκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.
14,7 Και εκεί εκήρυτταν το Ευαγγέλιον.
14,8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιπεπατήκει.
14,8 Εις τα Λυστρα εκάθητο κάποιος άνθρωπος, ο οποίος είχε αδύνατα πόδια, διότι ήτο χωλός από την κοιλίαν της μητέρας του και δεν είχε ποτέ περιπατήσει.
14,9 οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι,
14,9 Αυτός ήκουσε με προσοχήν και πίστιν τον Παύλον. Ο Παύλος, όταν τον παρετήρησε προσεκτικά και είδε ότι είχεν πίστιν, δια να γίνη το θαύμα της θεραπείας του,
14,10 εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. καὶ ἥλατο καὶ περιεπάτει.
14,10 είπε με μεγάλην φωνήν· “σήκω εις τα πόδια σου ορθός”. Και αμέσως εκείνος επήδησε και εντελώς υγιής περιπατούσε.
14,11 οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λυκαονιστὶ λέγοντες· οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς·
14,11 Τα πλήθη δε του λαού, όταν είδαν το θαύμα αυτό, που έκαμε ο Παύλος, εσήκωσαν μεγάλην την φωνήν των λέγοντες εις την

λυκαονικήν γλώσσαν των· “οι θεοί επήραν μορφήν ανθρώπων και κατέβηκαν εις ημάς”.
14,12 ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.
14,12 Ωνόμαζαν δε τον με Βαρνάβαν Διαν, δια το παράστημα και την σοβαρότητα του, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ήτο ο αρχηγός του λόγου.
14,13 ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.
14,13 Ο δε ιερεύς του Διός, του οποίου ο ναός ήτο κτισμένος εμπρός από την πόλιν, έφερε ταύρους και στεφάνια κοντά εις τας μεγάλας θύρας του τείχους, όπου ευρίσκετο ο ναός, και ήθελε μαζή με το πλήθος του λαού να προσφέρη θυσίαν προς τιμήν των δύο Αποστόλων.
14,14 ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες
14,14 Οι δε Απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, όταν ήκουσαν αυτό, έσχισαν τα ιμάτιά των, δια να εκφράσουν έτσι την διαμαρτυρίαν και αγανάκτησίν των και ώρμησαν μέσα στο πλήθος φωνάζοντες
14,15 καὶ λέγοντες· ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·
14,15 και λέγοντες· “άνθρωποι, διατί κάνετε όλα αυτά; Και ημείς είμεθα όμοιοι με σας άνθρωποι, έχοντες την ιδίαν ασθενή και αδύνατον ανθρωπίνην φύσιν. Κηρύττομεν δε εις σας, να αφήσετε αυτά τα ψευδή και μάταια περί θεών και θυσιών, που έως τώρα επιστεύατε, και να γυρίσετε στον Θεόν τον ζωντανόν και αληθινόν, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά.
14,16 ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν
14,16 Αυτός ο Θεός, εις τας περασμένας γενεάς, αφήκε τους εθνικούς να βαδίζουν τον δρόμον των, να ζουν και να

συμπεριφέρωνται σύμφωνα με τας αμαρτωλάς διαθέσεις της καρδίας των,
14,17 καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν.
14,17 μολονότι δεν αφήκε και μεταξύ αυτών ο Θεός τον ευατόν του χωρίς μαρτυρίας, δια την ύπαρξίν του και τας τελειότητάς του, διότι και τότε σας ευεργετούσε, έστελνε από τον ουρανόν ωφελίμους βροχάς και καταλλήλους καιρούς δια πλουσίαν καρποφορίαν και σας έδιδεν άφθονον τροφήν και χαράν εις τας καρδίας σας".
14,18 καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.
14,18 Και με αυτά τα λόγια οι Απόστολοι μόλις και μετά βίας εσταμάτησαν τους όχλους, να μη προσφέρουν εις αυτούς τας θυσίας εκείνας.
14,19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον ἔσυραν ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.
14,19 Τοτε όμως ήλθαν εις την Λυστραν από την Αντιόχειαν και το Ικόνιον φανατικοί Ιουδαίοι, οι οποίοι έπεισαν τους όχλους και ελιθοβόλησαν τον Παύλον και τον έσυραν αναίσθητον έξω από την πόλιν, επειδή ενόμισαν ότι είχε αποθάνει.
14,20 κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.
14,20 Οταν δε οι Χριστιανοί περιεκύκλωσαν με πόνον αυτόν, δια να τον κηδεύσουν, εσηκώθηκε ο Παύλος υγιής, με την δύναμιν του Θεού, και εισήλθε εις την πόλιν. Την επομένην δε έφυγε μαζή με τον Βαρνάβαν και ήλθε εις την Δερβην.
14,21 εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ μαθητεύσαντες ἱκανοὺς ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν,
14,21 Αφού δε εκήρυξαν και εις την πόλιν εκείνην το Ευαγγέλιον και εδίδαξαν πολλούς, επέστρεψαν εις την Λυστραν και το Ικόνιον και την Αντιόχειαν
14,22 ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

14,22 στηρίζοντες περισσότερον τας ψυχάς των μαθητών, παρακαλούντες αυτούς να μένουν ακλόνητοι εις την πίστιν και λέγοντες ότι δια μέσου πολλών θλίψεων θα εισέλθωμεν εις την βασιλείαν των ουρανών.
14,23 χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ᾿ ἐκκλησίαν καὶ προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, εἰς ὃν πεπιστεύκασι.
14,23 Αφού δε εχειροτόνησαν δι' αυτούς πρεσβυτέρους εις κάθε Εκκλησίαν και προσηυχήθησαν με νηστείας, ενεπιστεύθησαν αυτούς στον Κυριον, στον οποίον είχαν πιστεύσει.
14,24 καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν ἦλθον εἰς Παμφυλίαν,
14,24 Και αφού περιώδευσαν την χώραν της Πισιδίας, ήλθαν εις την Παμφυλίαν.
14,25 καὶ λαλήσαντες ἐν Πέργῃ τὸν λόγον κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν,
14,25 Αφού δε και εις την Περγην εκήρυξαν τον λόγον του Θεού, κατέβηκαν εις την παράλιον πόλιν Αττάλειαν.
14,26 κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.
14,26 Από εκεί έπλευσαν εις την Αντιόχειαν, εις πόλιν όπου οι αδελφοί τους είχαν παραδώσει εις την χάριν του Θεού δια το έργον του ευαγγελισμού, το οποίον και έφεραν εις πέρας.
14,27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ᾿ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.
14,27 Οταν λοιπόν ήλθαν, συνεκέντρωσαν τους πιστούς της Εκκλησίας και εγνωστοποίησαν εις αυτούς όσα ο Θεός, χρησιμοποιών αυτούς ως συνεργούς του, έκαμε και ότι ήνοιξε στους εθνικούς την θύραν της πίστεως και της σωτηρίας.
14,28 διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.
14,28 Εμειναν δε εκεί μαζή με τους άλλους Χριστιανούς αρκετόν χρόνον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 15

15,1 Καὶ τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε

σωθῆναι.
15,1 Τοτε κατέβηκαν μερικοί από την Ιουδαίαν εις την Αντιόχειαν και εδίδασκαν τους εθνικούς Χριστιανούς, ότι “εάν δεν περιτέμνεσθε, σύμφωνα με το έθιμον, το οποίον και ο Μωϋσής ενομοθέτησε, δεν είναι δυνατόν να σωθήτε”.
15,2 γενομένης οὖν στάσεως καὶ ζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καί τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.
15,2 Επειδή λοιπόν έγινε φιλονεικία και μεγάλη συζήτησις του Παύλου και του Βαρνάβα προς αυτούς, ώρισαν οι αδελφοί της Αντιοχείας να ανεβούν ο Παύλος και ο Βαρνάβας και μερικοί άλλοι από αυτούς εις τα Ιεροσόλυμα προς τους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους, δια να θέσουν και λύσουν οριστικώς το ζήτημα αυτό.
15,3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.
15,3 Αυτοί λοιπόν κατευοδωθέντες από τα μέλη της Εκκλησίας, επερνούσαν την περιοχήν της Φοινίκης και της Σαμαρείας, διηγούμενοι την επιστροφήν των εθνικών στον Χριστόν και επροκαλούσαν έτσι χαράν μεγάλην εις όλους τους αδελφούς.
15,4 παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ᾿ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.
15,4 Οταν δε έφθασαν εις την Ιερουσαλήμ, τους υπεδέχθησαν τα μέλη της Εκκλησίας και οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι. Και αυτοί εγνωστοποίησαν όσα ο Θεός έκαμε μαζή των και ότι ήνοιξε στους εθνικούς την θύραν της πίστεως και της σωτηρίας.
15,5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωϋσέως.
15,5 Εσηκώθηκαν όμως μερικοί, οι οποίοι προήρχοντο από την τάξιν των Φαρισαίων αλλά είχαν πιστεύσει στον Χριστόν, και έλεγαν, ότι πρέπει να περιτέμνουν τους εθνικούς, που δέχονται την νέαν πίστιν,

και να τους παραγγέλουν να τηρούν όλας τας διατάξστου μωσαϊκού νόμου.
15,6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου.
15,6 Συνεκεντρώθησαν λοιπόν οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι, δια να ιδούν και συσκεφθούν επάνω εις αυτό το ζήτημα.
15,7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γενομένης ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ᾽ ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι.
15,7 Αφού δε έγινε πολλή συζήτησις, εσηκώθηκε ο Πετρος και είπε εις αυτούς· “άνδρες αδελφοί, σεις γνωρίζετε ότι εδώ και αρκετά χρόνια ο Θεός εδιάλεξε μεταξύ των Αποστόλων εμέ, δια να ακούσουν οι εθνικοί από το στόμα μου τα λόγια του Ευαγγελίου και να πιστεύσουν (Εννοώ τον Κορνήλιον και την ομάδα του).
15,8 καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς δοὺς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν,
15,8 Και ο Θεός, που γνωρίζει τας καρδίας των ανθρώπων, έδωκε μαρτυρίαν υπέρ αυτών, ότι ημπορούν να πιστεύσουν και να σωθούν, διότι μετέδωσε εις αυτούς τότε το Πνεύμα το Αγιον, όπως και εις ημάς.
15,9 καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν τῇ πίστει καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν.
15,9 Και δεν έκαμε καμμίαν απολύτως διάκρισιν μεταξύ ημών, που είμεθα περιτμημένοι και εκείνων, που ήσαν απερίτμητοι, καθαρίσας και αγιάσας τας καρδίας αυτών με μόνην την πίστιν στον Χριστόν.
15,10 νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεόν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;
15,10 Τωρα λοιπόν, ύστερα από αυτό το ολοφάνερο γεγονός, διατί προκαλείτε τον Θεόν να κάμη κάτι διαφορετικόν από ο,τι προηγουμένως είχε πράξει, να επιβάλη δηλαδή ζυγόν στον τράχηλον των εθνικών Χριστιανών, τον οποίον ζυγόν ούτε οι πατέρες μας ούτε ημείς ημπορέσαμεν να βαστάσωμεν;
15,11 ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πιστεύομεν σωθῆναι καθ᾽ ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

15,11 Αλλά πιστεύομεν ότι και ημείς οι Ιουδαίοι θα σωθώμεν όχι με τας τυπικάς διατάξστου Νομου, αλλά με την χάριν του Θεού, όπως και εκείνοι”.
15,12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος καὶ ἤκουον Βαρνάβα καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι᾿ αὐτῶν.
15,12 Εμεινε δε άφωνον όλο εκείνο το πλήθος των πιστών και ήκουον με προσοχήν τον Βαρνάβαν και τον Παύλον, οι οποίοι διηγούντο όσα καταπληκτικά θαύματα και σημεία, εις επικύρωσιν του κηρύγματος, έκαμε ο Θεός δια μέσου αυτών στους εθνικούς.
15,13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος λέγων· ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου.
15,13 Αφού δε και αυτοί έπαυσαν να ομιλούν, απήντησεν ο Ιάκωβος προς τους αντιλέγοντας Ιουδαίους και είπε· “άνδρες αδελφοί, ακούστε με με προσοχήν.
15,14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
15,14 Ο Συμεών, δηλαδή ο Πετρος, σας διηγήθηκε και σας έδωκε εξηγήσεις, πως πρώτην φοράν ο Θεός επεσκέφθη με την χάριν του τα ειδωλολατρικά έθνη, ώστε να αποκτήση από αυτά πιστόν λαόν εν τω ονόματί του.
15,15 καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς γέγραπται·
15,15 Και με το γεγονός αυτό συμφωνούν και οι λόγοι των προφητών, όπως έχει γραφή και από τον προφήτην Αμώς·
15,16 μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαυΐδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν,
15,16 Επειτα από αυτά, λέγει ο Θεός, ύστερα δηλαδή από την έλευσιν του Μεσσίου, θα επιστρέψω και θα ανοικοδομήσω τον κρημνισμένον οίκον και τον βασιλικόν θρόνον του Δαυίδ και τα ερείπια αυτών θα τα ξανακτίσω και θα ανορθώσω την βασιλείαν του με την πνευματικήν βασιλεία του Χριστού.
15,17 ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ᾿ οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα.

15,17 Και τούτο, δια να ζητήσουν τον Κυριον, όχι μόνον οι Ιουδαίοι, αλλά και οι υπόλοιποι εκ των ανθρώπων και όλοι οι εθνικοί, στους οποίους θα έχη δοθή ως όνομα το όνομά μου, δια να είναι ιδικοί μου, λέγει ο Κυριος, ο οποίος κάμνει όλα αυτά.
15,18 γνωστὰ ἀπ᾿ αἰῶνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.
15,18 Είναι δε στον Θεόν προαιωνίως γνωστά όλα αυτά τα έργα του.
15,19 διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν,
15,19 Δια τούτο εγώ κρίνω να μην ενοχλούμεν και να μη φορτώνωμεν με τας διατάξστου μωσαϊκού νόμου τους εθνικούς, οι οποίοι επιστρέφουν με πίστιν στον Θεόν.
15,20 ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος.
15,20 Αλλά κρίνω μόνον να στείλωμε εις αυτούς γραπτόν μήμυμα να απέχουν από τους μολυσμούς των ειδώλων, από την πορνείαν και να μη τρώγουν πνιγμένον ζώον και να μη πίνουν αίμα.
15,21 Μωϋσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος.
15,21 Πρέπει δε να απαγορεύσωμεν εκτός της πορνείας και τα ειδωλόθυτα και το κρέας του πνικτού ζώου και το αίμα, διότι ο Μωϋσής από αρχαίας γενεάς έχει εις κάθε πόλιν ραββίνους, που τον κηρύττουν εις τας συναγωγάς, αφού κάθε Σαββατον διαβάζονται περικοπαί από τον Νομον του”.
15,22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ, Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαββᾶν καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς,
15,22 Τοτε εφάνηκε ορθόν στους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους μαζή με όλην την Εκκλησίαν, αφού εκλέξουν άνδρας εκ των Χριστιανών της Ιερουσαλήμ, να τους στείλουν εις την Αντιόχειαν μαζή με τον Παύλον και τον Βαρνάβαν· εξέλεξαν δε τον Ιούδαν, που ελέγετο και Βαρσαββάς, και τον Σιλαν άνδρας, οι οποίοι κατείχαν ηγετικάς θέσεις μεταξύ των αδελφών.
15,23 γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ

Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν χαίρειν.
15,23 Εγραψαν δε επιστολήν με το εξής περιεχόμενον, την οποίαν έστειλαν με τους δύο αυτούς αντιπροσώπους· “Οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι Χριστιανοί των Ιεροσολύμων χαιρετίζουν τους αδελφούς, που προέρχονται από τα έθνη και κατοικούν εις την Αντιόχειαν, την Συρίαν και την Κιλικίαν.
15,24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστειλάμεθα,
15,24 Επειδή ηκούσαμεν ότι μερικοί, οι οποίοι προέρχονται από ημάς τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς και στους οποίους ημείς δεν εδώσαμεν καμμίαν σχετικήν εντολήν, σας ετάραξαν και με αστηρίκτους λόγους κλονίζουν τας ψυχάς σας, διδάσκοντες να περιτέμνεσθε και να τηρήτε τον Νομον του Μωϋσέως,
15,25 ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,
15,25 μας εφάνη καλόν και ορθόν και ελάβομεν ομόφωνον απόφασιν, αφού εκλέξωμεν σοβαρούς και πιστούς άνδρας ως αντιπροσώπους μας, να τους στείλωμεν προς σας μαζή με τους αγαπητούς μας Βαρνάβαν και Παύλον,
15,26 ἀνθρώποις παρεδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
15,26 ανθρώπους οι οποίοι έχουν παραδώσει και εκθέσει την ζωήν των εις κίνδυνον δια το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
15,27 ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.
15,27 Λοιπόν μαζή με αυτούς εστείλαμεν τον Ιούδαν και τον Σιλαν, οι οποίοι θα σας πουν και προφορικώς τα ίδια, που είναι γραμμένα και εις την επιστολήν μας.
15,28 ἔδοξε γὰρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων,
15,28 Εκρίθη και απεφασίσθη ως ορθόν και αληθές από το Αγιον Πνεύμα και ημάς, να μη σας επιβάλωμεν κανένα άλλο βάρος πλην από αυτά, που είναι απαραίτητα και αναγκαία.
15,29 ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς εὖ πράξετε. ἔῤῥωσθε.

15,29 Δηλαδή, να απέχετε από τα ειδωλόθυτα και από το αίμα και από το πνικτόν και από την πορνείαν. Από αυτά εάν φυλάττετε τους εαυτούς σας καθαρούς, θα προοδεύσετε εις την ειρηνικήν κατά Χριστόν ζωήν. Χαίρετε”.
15,30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.
15,30 Αυτοί λοιπόν κατευοδωθέντες με τας ευχάς της Εκκλησίας ήλθαν εις την Αντιόχειαν, εμάζεψαν το πλήθος των Χριστιανών και παρέδωκαν την επιστολήν.
15,31 ἀναγνόντες δὲ ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.
15,31 Οταν δε οι Χριστιανοί την ανέγνωσαν, εχάρησαν δια την ειρήνην και την ενίσχυσιν, που τους έδωκε.
15,32 Ἰούδας τε καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐπεστήριξαν.
15,32 Και ο Ιούδας και ο Σιλας, οι οποίοι ήσαν προφήται και αυτοί, με πολλούς λόγους παρηγόρησαν, καθησύχασαν και εστήριξαν εις την ορθήν πίστιν τους αδελφούς.
15,33 ποιήσαντες δὲ χρόνον ἀπελύθησαν μετ᾿ εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.
15,33 Αφού δε έμειναν αρκετόν χρόνον εκεί, κατευωδώθησαν με ευχάς ειρηνικάς από τους αδελφούς της Αντιοχείας δια τα Ιεροσόλυμα.
15,34 ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.
15,34 Εις τον Σιλαν όμως εφάνη προτιμότερον να παραμείνη εκεί.
15,35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἑτέρων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.
15,35 Ο δε Παύλος και ο Βαρνάβας παρέμειναν εις την Αντιόχειαν διδάσκοντες και κηρύττοντες το Ευαγγέλιον του Κυρίου μαζή και με πολλούς άλλους κήρυκας.
15,36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.
15,36 Επειτα δε από μερικάς ημέρας είπε ο Παύλος προς τον Βαρνάβαν· “λοιπόν τώρα, ας επανέλθωμεν και ας επισκεφθώμεν τους αδελφούς μας εις όλας εκείνας τας πόλεις, εις τας οποίας κατά την προηγουμένην περιοδείαν μας εκηρύξαμεν τον λόγον του

Κυρίου, και ας ίδωμεν εις ποίαν κατάστασιν ευρίσκονται ως προς την πίστιν και την αρετήν.
15,37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν ἐπικαλούμενον Μᾶρκον·
15,37 Ο Βαρνάβας δε εσκέφθηκε και ηθέλησε να πάρη μαζή του τον Ιωάννην, που ελέγετο Μάρκος.
15,38 Παῦλος δὲ ἠξίου, τὸν ἀποστάντα ἀπ᾿ αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον.
15,38 Ο Παύλος όμως έκρινε ορθόν, να μη πάρουν μαζή των εκείνον, που τους είχε εγκαταλείψει από την Παμφυλίαν και δεν επήγε μαζή των στο έργον της ιεραποστολής.
15,39 ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ᾿ ἀλλήλων, τόν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον.
15,39 Εγινε δε τότε ζωηρά διαφωνία και φιλονεικία, ώστε οι δύο Απόστολοι να χωρίσουν ο ένας από τον άλλον και ο Βαρνάβας μαζή με τον Μάρκον να πλεύσουν εις την Κυπρον.
15,40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σίλαν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν,
15,40 Ο Παύλος όμως, αφού εξέλεξε ως συνοδόν του τον Σιλαν, ανεχώρησεν από την Αντιόχειαν με τας ευχάς των αδελφών, οι οποίοι τον παρέδωσαν και τον ενεπιστεύθησαν εις την χάριν του Θεού.
15,41 διήρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἐπιστηρίζων τὰς ἐκκλησίας.
15,41 Περιώδευε δε την Συρίαν και την Κιλικίαν στηρίζων εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν τους Χριστιανούς των κατά τόπους Εκκλησιών.

ΠΡΑΞΕΙΣ 16

16,1 Κατήντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύστραν. καὶ ἰδοὺ μαθητής τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικός τινος Ἰουδαίας πιστῆς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος,
16,1 Εφθασε δε εις την Δερβην και εις την Λυστραν και ιδού υπήρχε εκεί κάποιος μαθητής, ονόματι Τιμόθεος, υιός μιας γυναικός

Ιουδαίας, πιστής στον Χριστόν, πατρός δε Ελληνος, εθνικού.
16,2 ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύστροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.
16,2 Ο Τιμόθεος είχε την καλήν μαρτυρίαν δια την πίστιν και την αρετήν αυτού από τους αδελφούς, που ήσαν εις τα Λυστρα και το Ικόνιον.
16,3 τοῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν, καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ᾔδεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχεν.
16,3 Αυτόν ηθέλησε ο Παύλος να τον πάρη μαζή του εις την περιοδείαν· δια να μη προκληθή δε σκάνδαλον στους Ιουδαίους, που ήσαν εις τας περιοχάς εκείνας-διότι όλοι αυτοί εγνώριζαν ότι ήτο Ελλην ο πατήρ του Τιμοθέου-του έκαμε περιτομήν με τα ίδια του τα χέρια.
16,4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.
16,4 Καθώς δε επερνούσαν τας διαφόρους πόλεις, εδίδασκαν οι Απόστολοι τους αδελφούς να τηρούν τας αποφάσεις, αι οποίαι είχαν κριθή και θεσπισθή από τους Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους των Ιεροσολύμων.
16,5 αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ᾽ ἡμέραν.
16,5 Αι Εκκλησίαι λοιπόν, χάρις στο κήρυγμα των Αποστόλων, εστερεώνοντο ακόμη περισότερον εις την πίστιν και επληθύνοντο κάθε ημέραν ως προς τον αριθμόν των πιστών.
16,6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
16,6 Αφού δε επέρασαν την Φρυγίαν και την χώραν της Γαλατίας, εμποδίσθησαν από το Αγιον Πνεύμα να κηρύξουν τον λόγον του Θεού εις την Ασίαν.
16,7 ἐλθόντες κατὰ τὴν Μυσίαν ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα.
16,7 Ηλθαν προς την περιοχήν της Μυσίας και εδοκίμαζαν να προχωρήσουν εις την Βιθυνίαν· και πάλιν όμως το Πνεύμα το Αγιον

δεν τους άφησε.
16,8 παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν κατέβησαν εἰς Τρῳάδα.
16,8 Αφού δε επέρασαν σύντομα την Μυσίαν, κατέβηκαν εις τα παράλια, εις την Τρωάδα.
16,9 καὶ ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ· ἀνήρ τις ἦν Μακεδὼν ἑστώς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.
16,9 Εκεί δε κατά το διάστημα της νυκτός παρουσιάσθηκε στον Παύλον ένα όραμα· κάποιος δηλαδή Μακεδών εστέκετο όρθιος εμπρός του και τον παρακαλούσε λέγων· “πέρασε από την Ασίαν εις την Μακεδονίαν και βοήθησέ μας”.
16,10 ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.
16,10 Αμέσως δε μόλις είδε αυτό το όραμα ο Παύλος, επήραμε την απόφασιν να ταξιδεύσωμεν εις την Μακεδονίαν, διότι εβγάλαμε το συμπέρασμα, ότι ο Κυριος μας είχε προσκαλέσει και διατάξει να κηρύξωμεν το Ευαγγέλιον στους κατοίκους της Μακεδονίας.
16,11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρῳάδος εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθρᾴκην, τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν,
16,11 Αφού δε από την Τρωάδα ανοιχθήκαμε με το πλοίον εις την θάλασσαν, επλεύσαμεν κατ' ευθείαν εις την Σαμοθράκην· την επομένην δε εις την Νεάπολιν.
16,12 ἐκεῖθέν τε εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ἦμεν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς,
16,12 Από εκεί επροχωρήσαμεν στους Φιλίππους, πόλιν η οποία είναι η σπουδαιοτέρα ρωμαϊκή αποικία της περιοχής της Μακεδονίας. Εμείναμεν δε εις την πόλιν αυτήν μερικάς ημέρας.
16,13 τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν οὗ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι, καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξί.
16,13 Και κατά την ημέραν του Σαββάτου εβγήκαμεν έξω από την πόλιν καντά στον ποταμόν, όπου εθεωρείτο τόπος προσευχής των Ιουδαίων. Και αφού εκαθίσαμεν, συνωμιλούσαμεν με τας γυναίκας, που είχαν συγκεντρωθή εκεί.

16,14 καί τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.
16,14 Και μία γυναίκα, ονόματι Λυδία, που κατήγετο από τα Θυάτειρα και επωλούσε στους Φιλίππους πορφυρά πολύτιμα υφάσματα και η οποία εσέβετο τον αληθινόν Θεόν, ήκουε με προσοχήν τα λόγια μας. Αυτής ο Κυριος ήνοιξε, με την θείαν του χάριν, την καρδίαν, δια να δώση έτσι μεγάλην προσοχήν εις όσα έλεγεν ο Παύλος.
16,15 ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου μείνατε· καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.
16,15 Οταν δε εβαπτίσθηκε μαζή με όλην την οικογένειάν της, μας επροσκάλεσε στο σπίτι της λέγουσα· "εάν με έχετε κρίνει πιστήν στον Κυριον, ελάτε στο σπίτι μου και μείνατε ως φιλοξενούμενοι". Και με την πολλήν και ευλαβή επιμονήν της μας ηνάγκασε να μείνωμεν στο σπίτι της.
16,16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.
16,16 Καποτε δε, όταν ημείς επηγαίναμε στον τόπον της προσευχής, μας συνήντησε στον δρόμον μια νεαρά δούλη, που είχε πονηρόν, μαντικόν πνεύμα μέσα της και έδιδε διαφόρους μαντείας επί μέσα της και έδιδε διαφόρους μαντείας επί πληρωμή. Αυτή με τας μαντείας που έδινε, απέδιδε πολλά κέρδη στους κυρίους της.
16,17 αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας.
16,17 Αυτή, λοιπόν, ηκολούθησε από κοντά τον Παύλον και τον Σιλαν και έκραζε λέγουσα· "αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του υψίστου, οι οποίοι μας κάνουν γνωστόν τον δρόμον της σωτηρίας".
16,18 τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ᾿ αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

16,18 Αυτό δε έκανε επί πολλάς ημέρας (διότι το πανούργον πονηρόν πνεύμα ήθελε ν' αποκτήση έτσι την εμπιστοσύνην και εκείνων, που θα επίστευαν στον Χριστόν). Ενοχληθείς δε και οργισθείς ο Παύλος από την πανούργον αυτήν μαρτυρίαν εγύρισε προς την παιδίσκην, που τον ακολουθούσε, και είπε στο πονηρόν πνεύμα· “σε διατάσσω, εν ονόματι του Ιησού Χριστού, να εξέλθης από αυτήν”. Και πράγματι το πονηρόν πνεύμα εβγήκε αμέσως την στιγμήν εκείνην.
16,19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας,
16,19 Οι κύριοι όμως αυτής όταν είδαν, ότι έφυγε η ελπίς της προσοδοφόρου εργασίας των, συνέλαβαν τον Παύλον και τον Σιλαν και τους έφεραν εις την αγοράν προς τους άρχοντας.
16,20 καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες.
16,20 Και αφού τους ωδήγησαν εμπρός στους στρατηγούς, είπαν· “αυτοί οι άνθρωποι, που είναι Ιουδαίοι, αναστατώνουν τον πόλιν μας·
16,21 καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὖσι.
16,21 και κηρύττουν θρησκευτικά έθιμα, τα οποία δεν επιτρέπεται ημείς οι Ρωμαίοι να τα παραδεχώμεθα και να τα τηρούμεν”.
16,22 καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ᾿ αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν,
16,22 Και συνεκεντρώθη ο όχλος εναντίον των. Οι στρατηγοί τότε έσχισαν τα ιμάτια των Αποστόλων και διέταξαν τους ραβδούχους να τους ραβδίσουν.
16,23 πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακήν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς·
16,23 Αφού δε τους κατέφεραν πολλά κτυπήματα, τους έβαλαν εις την φυλακήν παραγγείλαντες στον δεσμοφύλακα να τους φρουρή με κάθε ασφάλειαν.
16,24 ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.
16,24 Αυτός δε, επειδή έλαβε μίαν τέτοιαν αυστηράν εντολήν, έρριψε αυτούς στο βαθύτερον κελλί των φυλακών και έδεσε τα πόδια των εις ένα ειδικόν ξύλον, ώστε να τους είναι αδύνατος κάθε κίνησις.

16,25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι.
16,25 Κατά το μεσονύκτιον όμως ο Παύλος και ο Σιλας προσηύχοντο και έψαλλαν ύμνους προς τον Θεόν. Τους ήκουον δε με προσοχήν οι φυλακισμένοι.
16,26 ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου, ἀνεῴχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη.
16,26 Και αίφνης έγινε μεγάλος σεισμός, ώστε εκλονίσθησαν τα θεμέλια της φυλακής. Ανοίχτηκαν δε αμέσως μόναι των όλαι αι θύραι και όλων των φυλακισμένων τα δεσμά έπεσαν.
16,27 ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεῳγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους.
16,27 Καθώς δε εξύπνησε ο δεσμοφύλαξ από τον σεισμόν και είδε αναικτάς τας θύρας της φυλακής, ανέσυρε μάχαιραν και ητοιμάζετο να αυτοκτονήση, διότι ενόμισεν ότι είχαν δραπετεύσει οι φυλακισμένοι.
16,28 ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξῃς σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε.
16,28 Ο Παύλος όμως εφώναξε με μεγάλην φωνήν λέγων· “μη κάμης κανένα κακόν κατά του εαυτού σου· διότι όλοι ανεξαιρέτως οι φυλακισμένοι είμεθα εδώ”.
16,29 αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ,
16,29 Αφού δε εζήτησε φώτα ο δεσμοφύλαξ, εισώρμησε εις την φυλακήν και είδε, όπως του είχε πει ο Παύλος, όλους τους φυλακισμένους εκεί, εκατάλαβε αμέσως το θαύμα, εκυριεύθηκε από τρόμον και έπεσε εις τα πόδια του Παύλου και του Σιλα.
16,30 καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;
16,30 Και αφού τους έβγαλε έξω από το βαθύ κελλί, εις την αυλήν της φυλακής, τους είπε· “κύριοι, τι πρέπει να κάμω, δια να εύρω και εγώ την σωτηρίαν;”
16,31 οἱ δὲ εἶπον· πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου.

16,31 Και εκείνοι του είπαν· “πίστευσε συ στον Κυριον Ιησούν Χριστόν και θα σωθής συ και όλο σου το σπίτι”.
16,32 καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
16,32 Και εκήρυξαν εις αυτόν τον λόγον του Κυρίου και εις όλους όσοι ήσαν στο σπίτι του.
16,33 καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα,
16,33 Και αφού τους επήρε εκείνην την ώραν της νυκτός, τους έλουσε από τα αίματα των πληγών των. Και αμέσως εβαπτίσθηκε αυτός και όλοι οι δικοί του.
16,34 ἀναγαγών τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ.
16,34 Και αφού τους ανέβασε στο σπίτι του, παρέθεσε τράπεζαν φαγητών και εδοκίμασε μεγάλην χαράν μαζή με όλην την οικογένειάν του, επειδή ακριβώς είχε πιστεύσει στον Θεόν.
16,35 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους λέγοντες· ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.
16,35 Αφού δε έγινε ημέρα, έστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους στον δεσμοφύλακα και είπαν· “απόλυσε εκείνους τους ανθρώπους από την φυλακήν”.
16,36 ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον, ὅτι ἀπεστάλκασιν οἱ στρατηγοὶ ἵνα ἀπολυθῆτε. νῦν οὖν ἐξελθόντες πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.
16,36 Ανήγγειλε δε ο δεσμοφύλαξ αυτούς τους λόγους προς τον Παύλον, ότι δηλαδή, “έστειλαν οι στρατηγοί και με διέταξαν να αποφυλακισθήτε. Τωρα λοιπόν εβγάτε από την φυλακήν και πηγαίνετε στο καλό”.
16,37 ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακήν· καὶ νῦν λάθρᾳ ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; οὐ γάρ, ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.
16,37 Ο Παύλος όμως είπε στους ραβδούχους· “αφού μας έδειραν οι στρατηγοί σας δημοσία, χωρίς προηγουμένως να μας δικάσουν, ημάς οι οποίοι είμεθα Ρωμαίοι πολίται, μας έβαλαν εις την φυλακήν.

Και τώρα μας αποφυλακίζουν κρυφά; Λοιπόν δεν θα βγούμε μόνοι, αλλά πρέπει να έλθουν εδώ οι στρατηγοί να μας βγάλουν και να μας συνοδεύσουν οι ίδιοι έξω από την φυλακήν".
16,38 ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ῥαβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι,
16,38 Εγνωστοποίησαν δε οι ραβδούχοι στους στρατηγούς αυτά τα λόγια. Και εκείνοι, όταν ήκουσαν ότι οι δύο Απόστολοι είναι Ρωμαίοι πολίται, εφοβήθησαν δια την άδικον και αδικαιολόγητον ποινήν, που τους είχαν επιβάλει.
16,39 καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.
16,39 Και λοιπόν, ελθόντες τους παρεκάλεσαν να βγουν από την φυλακήν. Και αφού τους έβγαλαν, τους παρακαλούσαν να αναχωρήσουν από την πόλιν.
16,40 ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον πρὸς τὴν Λυδίαν, καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφοὺς παρεκάλεσαν αὐτοὺς καὶ ἐξῆλθον.
16,40 Οταν όμως οι Απόστολοι εβγήκαν από την φυλακήν, επήγαν στο σπίτι της Λυδίας. Και αφού είδαν εκεί όλους τους αδελφούς, τους παρηγόρησαν και τους ενίσχυσαν να μείνουν πιστοί στο Ευαγγέλιον. Κατόπιν δε ανεχώρησαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 17

17,1 Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.
17,1 Αφού δε επέρασαν την Αμφίπολιν και την Απολλωνίαν ήλθαν εις την Θεσσαλονίκην, όπου υπήρχε η συναγωγή των Ιουδαίων.
17,2 κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,
17,2 Ο Παύλος, καθώς εσυνήθιζε, εισήλθε εις την συναγωγήν προς τους Ιουδαίους και επί τρία κατά συνέχειαν Σαββατα συνωμιλούσε με αυτούς, έφερε χωρία και θέματα από τας Γραφάς,
17,3 διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, Ἰησοῦς ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

17,3 τα ερμήνευε και παρέθετε από αυτά μαρτυρίας, δια να πιστοποιηθή έτσι από τα ιερά κείμενα η αλήθεια ότι έπρεπε, σύμφωνα με το πάνσοφον σχέδιον του Θεού, να πάθη ο Χριστός και ν' αναστηθή εκ νεκρών και ότι “αυτός είναι ο Μεσσίας, ο Ιησούς, τον οποίον εγώ κηρύττω εις σας”.
17,4 καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.
17,4 Και μερικοί από αυτούς επείσθησαν και ηκολούθησαν, ως μαθηταί πλέον του Χριστού, τον Παύλον και τον Σιλαν, όπως επίσης και από τους προσηλύτους Ελληνας πολύ πλήθος επίστευσε και πολλαί γυναίκες από την ανωτέραν τάξιν.
17,5 Προσλαβόμενοι δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηροὺς καὶ ὀχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν, ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον·
17,5 Οι Ιουδαίοι όμως, που έμεναν με φανατισμόν εις την απιστίαν των, επήραν μαζή των μερικούς πονηρούς και αργόσχολους ανθρώπους και εδημιουργούσαν θόρυβον εις την πόλιν εναντίον των Αποστόλων. Αφού δε όλοι μαζή εστάθησαν εμπρός εις την οικίαν του Ιάσονος, εζητούσαν να οδηγήσουν τους Αποστόλους εις την συνέλευσιν των πολιτών και των αρχόντων, δια να τους καταδικάσουν.
17,6 μὴ εὑρόντες δὲ αὐτοὺς ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καί τινας ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν,
17,6 Επειδή όμως δεν ευρήκαν τους Αποστόλους, έσυραν με βαρβαρότητα τον Ιάσονα και μερικούς Χριστιανούς προς τους άρχοντας της πόλεως κραυγάζοντες, ότι αυτοί, που αναστάτωσαν την οικουμένην, ήλθαν και εδώ, δια να κάμουν το ίδιο.
17,7 οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράσσουσι, βασιλέα ἕτερον λέγοντες εἶναι, Ἰησοῦν.
17,7 Αυτούς δε τους ανθρώπους τους έχει υποδεχθή και τους φιλοξενοί ο Ιάσων. Και έλεγαν ακόμη, ότι όλοι αυτοί ενεργούν εναντίον των νόμων του Καίσαρος, λέγοντες ότι υπάρχει άλλος βασιλεύς, ο Ιησούς.

17,8 ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα,
17,8 Ανεστάτωσαν δε τον λαόν και τους πολιτάρχας, οι οποίοι ήκουαν τας θορυβώδεις αυτάς κατηγορίας.
17,9 καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτούς.
17,9 Οι πολιτάρχαι όμως, αφού έλαβαν από τον Ιάσονα και τους άλλους Χριστιανούς, ικανοποιητικήν εγγύησιν δια την βεβαίαν αναχώρησιν του Παύλου και του Σιλα από την Θεσσαλονίκην, τους απέλυσαν.
17,10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τόν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέροιαν, οἵτινες παραγενόμενοι εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπῄεσαν.
17,10 Οι δε αδελφοί αμέσως έστειλαν δια νυκτός τον Παύλον και τον Σιλαν εις την Βεροιαν. Αυτοί δε, όταν έφθασαν εκεί, επήγαν εις την συναγωγήν των Ιουδαίων.
17,11 οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ᾽ ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως.
17,11 Οι δε Ιουδαίοι της Βεροίας είχαν ευγενέστερα αισθήματα και καλυτέραν διάθεσιν από τους της Θεσσαλονίκης. Εδέχθησαν τον λόγον του Θεού με κάθε προθυμίαν, μελετώντες και ερευνώντες κάθε ημέραν τας Γραφάς, δια να πεισθούν, εάν τα πράγματα ήσαν όπως τα έλεγε ο Παύλος.
17,12 πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσχημόνων καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι.
17,12 Πολλοί μεν λοιπόν από αυτούς επίστευσαν και από τας Ελληνίδας γυναίκας της ανωτέρας τάξεως και αρκετοί άνδρες.
17,13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθον κἀκεῖ σαλεύοντες τοὺς ὄχλους.
17,13 Οταν όμως οι Ιουδαίοι της Θεσσαλονίκης (φανατισμένοι και εμπαθείς καθώς ήσαν) επληροφορήθησαν ότι και εις την Βεροιαν εκηρύχθη ο λόγος του Θεού, ήλθαν και εκεί προσπαθούντες να εξεγείρουν τα πλήθη.
17,14 εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὅ τε Σίλας καὶ ὁ

Τιμόθεος ἐκεῖ.
17,14 Αμέσως δε τότε οι αδελφοί έστειλαν τον Παύλον, σαν να επρόκειτο να ταξιδεύση δια θαλάσσης· έμειναν δε εκεί ο Σιλας και ο Τιμόθεος.
17,15 οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, καὶ λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ Τιμόθεον ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθωσι πρὸς αὐτόν, ἐξῄεσαν.
17,15 Αυτοί δε που συνώδευαν τον Παύλον, τον έφεραν έως τας Αθήνας. Ανεχώρησαν δε, αφού έλαβον από τον Παύλον εντολήν δια τον Τμόθεον και τον Σιλαν, να έλθουν όσον το δυνατόν συντομώτερα εις συνάντησίν του.
17,16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοὺς τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν.
17,16 Ενώ δε ο Παύλος επερίμενε αυτούς εις τας Αθήνας, εξερεθίζετο το πνεύμα του, διότι έβλεπε την πόλιν να είναι γεμάτη είδωλα.
17,17 διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας.
17,17 Συζητούσε λοιπόν επί του θέματος αυτού εις την συναγωγήν με τους Ιουδαίους και με τους προσηλύτους Ελληνας, που εσέβοντο τον Θεόν, και με όσους συναντούσε κάθε ημέραν εις την αγοράν.
17,18 τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καί τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; οἱ δέ· ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς.
17,18 Μερικοί δε από τους Επικουρείους και τους Στωϊκούς φιλοσόφους συζητούσαν με αυτόν. Και μερικοί άλλοι έλεγαν· “τι θέλει να μας πη αυτός ο διαδοσίας;” Αλλοι δε έλεγαν· “φαίνεται ότι κηρύττει ξένας και αγνώστους θεότητας”. Αυτό δε το έλεγαν, διότι ο Παύλος εκύρυττε εις αυτούς τον Ιησούν και την ανάστασιν.
17,19 ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή;

17,19 Και αφού τον επήραν, τον έφεραν στον Αρειον Παγον και του είπαν· “ημπορούμεν να μάθωμεν ποιά είναι αυτή η νέα διδασκαλία, την οποίαν κηρύττεις;
17,20 ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι.
17,20 Διότι εκαταλάβαμε, ότι κάτι παράδοξα πράγματα βάζεις εις τα αυτιά μας· θέλομεν να μάθωμεν, τι τάχα είναι αυτά”.
17,21 Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.
17,21 Εζήτησαν δε να μάθουν, διότι οι Αθηναίοι και όλοι οι ξένοι, που έμεναν εις τας Αθήνας, δια τίποτε άλλο δεν είχαν καιρόν, παρά μόνον δια να λέγουν και να ακούουν νεώτερα.
17,22 Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου ἔφη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ.
17,22 Αφού εστάθηκε ο Παύλος εν μέσω του Αρείου Παγου είπε· “άνδρες Αθηναίοι, εγώ σας θεωρώ ως τους περισσότερον θρήσκους από τους άλλους ανθρώπους.
17,23 διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἀγνώστῳ Θεῷ. ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.
17,23 Διότι, καθώς επερνούσα τους δρόμους της πόλεώς σας και έβλεπα με προσοχήν τα ιερά, που σέβεσθε, ευρήκα και ένα βωμόν, στον οποίον ήτο χαραγμένη η επιγραφή· Εις τον άγνωστον Θεόν. Αυτόν λοιπόν τον οποίον σέβεσθε χωρίς να τον γνωρίζετε, αυτόν εγώ κηρύττω εις σας.
17,24 ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ,
17,24 Ο Θεός, ο οποίος έκαμε τον κόσμον και όλα όσα υπάρχουν εις αυτόν, αυτός υπάρχει απόλυτος κύριος του ουρανού και της γης και δεν κατοικεί εις ναούς, που τους κατασκευάζουν τα χέρια των ανθρώπων.
17,25 οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα·
17,25 Ούτε και υπηρετείται από τα χέρια ανθρώπων, σαν να έχη ανάγκην από κάτι. Δεν έχει ανάγκην από τίποτε, εξ αντιθέτου δε δίδει

εις όλα ζωήν και αναπνοήν και όλα όσα τους χρειάζονται δια την συντήρησίν των.
17,26 ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὁρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν,
17,26 Αυτός έκαμε από ένα αίμα όλα τα έθνη των ανθρώπων, να κατοικούν στο πρόσωπον της γης και ώρισε δια τον καθένα από αυτά προσδιωρισμένους καιρούς εμφανίσεως και ζωής, όπως επίσης και τα σύνορα της κατοικίας των.
17,27 ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν, καί γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.
17,27 Τους ενεφύτευσε δε τον πόθον να αναζητούν πάντοτε τον Κυριον, μήπως και θα κατώρθωναν να τον ψηλαφήσουν και να τον εύρουν, αν και αυτός υπάρχη πολύ κοντά στον καθένα από ημάς.
17,28 ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὡς καί τινες τῶν καθ᾿ ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.
17,28 Διότι μέσα εις την θείαν αυτού παρουσίαν και αγαθότητα ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν, όπως και μερικοί από τους ποιητάς σας έχουν πει. Διότι είμεθα ιδικόν του γένος, πλασθέντες από αυτόν κατ' εικόνα αυτού και καθ' ομοίωσιν.
17,29 γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον.
17,29 Εφ' οσον λοιπόν είμεθα γένος του Θεού, δεν πρέπει να νομίζωμεν ότι η θεότης είναι ομοία με χρυσόν η με άργυρον η με μάρμαρον, με αγάλματα δηλαδή που έχουν χαραχθή με τέχνην και σύμφωνα με τας καλλιτεχνικάς επινοήσστου ανθρώπου.
17,30 τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν,
17,30 Τωρα λοιπόν ο Θεός, μακρόθυμος καθώς είναι, αφήκε τους χρόνους αυτούς της αγνοίας και ειδωλολατρίας των ανθρώπων και παραγγέλει εις όλους τους ανθρώπους πανταχού της γης να μετανοήσουν.
17,31 διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

17,31 Διότι ώρισεν ημέραν, κατά την οποίαν μέλλει να κρίνη όλην την οικουμένην με δικαιοσύνην δια μέσου ενός ανδρός, τον οποίον ο ίδιος ώρισε κριτήν και τον επρόβαλε εις όλους με αδιαφιλονίκητον απόδειξιν και κύρος, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών”.
17,32 ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου.
17,32 Οταν όμως ήκουσαν δι' ανάστασιν νεκρών, άλλοι μεν τον ενέπαιζαν, άλλοι δε του είπαν· “θα σε ακούσωμεν και πάλιν δια το ζήτημα αυτό”.
17,33 καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.
17,33 Ετσι δε, αφού είπε και ήκουσε αυτά ο Παύλος, ανεχώρησε από τον Αρειον Παγον εκ μέσου αυτών.
17,34 τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.
17,34 Μερικοί όμως άνθρωποι προσκολλήθηκαν εις αυτόν και τον ηκολούθησαν με εμπιστοσύνην και επίστευσαν στο κήρυγμά του. Μεταξύ δε αυτών ήτο και ο Διονύσιος ο Αεροπαγίτης και κάποια γυναίκα, ονόματι Δαμαρις, και μερικοί άλλοι μαζή με αυτούς.

ΠΡΑΞΕΙΣ 18

18,1 Μετὰ δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἦλθεν εἰς Κόρινθον·
18,1 Επειτα δε από αυτά ανεχώρησε ο Παύλος από τας Αθήνας και ήλθε εις την Κορινθον.
18,2 καὶ εὑρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τῆς Ῥώμης, προσῆλθεν αὐτοῖς,
18,2 Εκεί δε ευρήκε κάποιον Ιουδαίον, Ακύλαν ονόματι, ο οποίος κατήγετο από τον Ποντον. Είχε δε έλθει κατάς τας ημέρας εκείνας αυτός και η γυναίκα του η Πρίσκιλλα από την Ιταλίαν, επειδή είχε διατάξει ο Κλαύδιος να απομακρυνθούν όλοι οι Ιουδαίοι από την Ρωμην. Εις αυτούς λοιπόν ήλθεν ο Παύλος.

18,3 καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι ἔμεινε παρ᾿ αὐτοῖς καὶ εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τῇ τέχνῃ.
18,3 Επειδή δε εγνώριζε την ιδίαν τέχνην με εκείνους, έμενε στο σπίτι των και ειργάζετο. Διότι και εκείνοι ήσαν σκηνοποιοί.
18,4 διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ ῞Ελληνας.
18,4 Καθε δε Σαββατον ωμιλούσε και συνωμιλούσε με τους Εβραίους εις την συναγωγήν και έπειθεν Ιπυδαίους και Ελληνας με την διδασκαλίαν του.
18,5 Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὅ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.
18,5 Οταν δε κατέβηκαν από την Μακεδονίαν ο Σιλας και ο Τιμόθεος, ο Παύλος ευρίσκετο εις κατάστασιν στενοχωρίας δια την απροθυμίαν των Ιουδαίων, προς τους οποίους αυτός απεδείκνυε ότι ο Ιησούς ήτο ο Χριστός.
18,6 ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγώ· ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.
18,6 Επειδή όμως εκείνοι αντετάσσοντο στο έργον του και εξεστόμιζαν ύβρεις και βλασφημίας εναντίον αυτού και του Χριστού, ετίναξε τα ενδύματά του και είπε προς αυτούς· “η ευθύνη δια την απιστίαν σας ας πέση επάνω εις τα κεφάλια σας· εγώ είμαι ανεύθυνος. Από τώρα δε και στο εξής θα υπάγω να κηρύξω στους εθνικούς της Κορίνθου”.
18,7 καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.
18,7 Και πράγματι έφυγε από την συναγωγήν. Και ήλθε στο σπίτι κάποιου προσηλύτου, ονόματι Ιούστου, που εσέβετο τον Θεόν και του οποίου η οικία εγειτόνευε με την συναγωγήν.
18,8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον καὶ ἐβαπτίζοντο.
18,8 Ο Κρίσπος δε ο αρχισυνάγωγος επίστευσε στον Κυριον μαζή με όλο του το σπίτι και πολλοί από τους Κορινθίους, καθώς ήκουαν το κήρυγμα του Παύλου, επίστευαν και εβαπτίζοντο.

18,9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι᾿ ὁράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσῃς,
18,9 Είπε δε ο Κυριος στον Παύλον κατά την νύκτα με ένα όραμα· “μη φοβάσαι, αλλά κήρυττε και μη σιωπήσης.
18,10 διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε, διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.
18,10 Διότι εγώ είμαι μαζή σου και κανείς δεν θα σου επιτεθή δια να σε βλάψη. Κηρυττε, διότι εις την πόλιν αυτήν είναι πολύς λαός μου”.
18,11 ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἓξ διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.
18,11 Εκάθισε, πράγματι, ο Παύλος εκεί ένα έτος και εξ μήνες, διδάσκων μεταξύ των κατοίκων τον λόγον του Θεού.
18,12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα,
18,12 Κατά τον καιρόν δε που εκυβερνούσε την Αχαΐαν ως ανθύπατος ο Γαλλίων, εξηγέρθησαν οι Ιουδαίοι με μια γνώμη εναντίον του Παύλου και τον έφεραν εμπρός εις την δικαστικήν έδραν του Γαλλίωνος
18,13 λέγοντες ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.
18,13 λέγοντες ότι αυτός παρασύρει με δολίους λόγους τους ανθρώπους να λατρεύουν τον Θεόν, με τρόπον διαφορετικόν από αυτόν, που λέγει ο νόμος του Μωϋσέως.
18,14 μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρόν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν·
18,14 Οταν δε επρόκειτο να ανοίξη το στόμα του ο Παύλος και να απολογηθή, είπε ο Γαλλίων προς τους Ιουδαίους· “εάν μεν αυτό που καταγγέλετε, ω Ιουδαίοι, ήτο αδίκημα που το τιμωρεί ο νόμος η ήτο κάποια εγκληματική πράξις εναντίον σας, θα σας ήκουα με υπομονήν κατά λόγον δικαιοσύνης.
18,15 εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ καθ᾿ ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κριτὴς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι εἶναι.
18,15 Εάν όμως είναι ζήτημα σχετικόν με διδασκαλίας και ονόματα και με διατάξστου νόμου σας, τακτοποιήσατέ το σεις μόνοι σας. Διότι

εγώ δεν θέλω να γίνω δικαστής εις τέτοια ζητήματα”.
18,16 καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βήματος.
18,16 Και τους εδίωξε από το δικαστήριον.
18,17 ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον ἔτυπτον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίωνι ἔμελεν.
18,17 Τοτε όλοι οι Ελληνες επιασαν τον Σωσθένην, τον αρχισυνάγωγον, και τον εκτυπούσαν εμπρός στο δικαστικόν βήμα. Αλλά όλα αυτά αφήκαν εντελώς αδιάφορον τον Γαλλίωνα.
18,18 Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι προσμείνας ἡμέρας ἱκανάς, τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν, καὶ σὺν αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας, κειράμενος τὴν κεφαλὴν ἐν Κεγχρεαῖς· εἶχε γὰρ εὐχήν.
18,18 Ο δε Παύλος, αφού έμεινε αρκετάς ημέρας ακόμη εκεί, απεχαιρέτησε τους αδελφούς και με πλοίον ανεχώρησε δια την Συρίαν. Μαζή δε με αυτόν ανεχώρησαν η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας. Πριν δε ο Παύλος αναχωρήση εκούρευσε την κεφαλήν του εις τας Κεγχρεάς· διότι είχε κάνει τάξιμον σύμφωνα με τον ιουδαϊκόν έθιμον να μείνη ακούρευτος επί ωρισμένον χρόνον και να προσφέρη κατόπιν την κόμην του θυσίαν στον Θεόν.
18,19 κατήντησε δὲ εἰς Ἔφεσον, κἀκείνους κατέλιπεν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν διελέχθη τοῖς Ἰουδαίοις.
18,19 Ηλθε δε εις την Εφεσον· και τον μεν Ακύλαν και την Πρίσκιλλαν άφησε εκεί, αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν συνωμίλησε με τους Ιουδαίους.
18,20 ἐρωτώντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ πλείονα χρόνον μεῖναι παρ᾿ αὐτοῖς οὐκ ἐπένευσεν,
18,20 Επειδή δε εκείνοι τον παρακαλούσαν να μείνη περισσότερον χρόνον κοντά των, αυτός δεν συγκατετέθη,
18,21 ἀλλ᾿ ἀπετάξατο αὐτοῖς εἰπών· δεῖ με πάντως τὴν ἑορτὴν τὴν ἐρχομένην ποιῆσαι εἰς Ἱεροσόλυμα, πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς τοῦ Θεοῦ θέλοντος. καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου,
18,21 αλλά τους απεχαιρέτησε και είπε· “πρέπει οπωσδήποτε την προσεχή εορτήν να την κάνω εις τα Ιεροσόλυμα. Παλιν δε, Θεού θέλοντος, θα επιστρέψω εις σας”. Και ανεχώρησε από την Εφεσον με πλοίον.

18,22 καὶ κατελθὼν εἰς Καισάρειαν, ἀναβὰς καὶ ἀσπασάμενος τὴν ἐκκλησίαν κατέβη εἰς Ἀντιόχειαν,
18,22 Απεβιβάσθη εις την Καισάρειαν και αφού ανέβηκε εις τα Ιεροσόλυμα και εχαιρέτησε την εκεί Εκκλησίαν των πιστών, κατέβηκε εις την Αντιόχειαν.
18,23 καὶ ποιήσας χρόνον τινὰ ἐξῆλθε διερχόμενος καθεξῆς τὴν Γαλατικὴν χώραν καὶ Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων πάντας τοὺς μαθητάς.
18,23 Αφού δε έμεινεν ολίγον χρόνον εκεί, έφυγε και περιώδευε εν συνεχεία την χώραν της Γαλατίας και την Θρυγίαν, στηρίζων εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν όλους τους μαθητάς.
18,24 Ἰουδαῖος δέ τις Ἀπολλὼς ὀνόματι, Ἀλεξανδρεὺς τῷ γένει, ἀνὴρ λόγιος, κατήντησεν εἰς Ἔφεσον, δυνατὸς ὢν ἐν ταῖς γραφαῖς.
18,24 Εν τω μεταξύ δε κάποιος Ιουδαίος, ονόματι Απολλώς, που κατήγετο από την Αλεξάνδρειαν και ήτο μορφωμένος και εύγλωττος και βαθύς γνώστης της Αγίας Γραφής, ήλθεν εις την Εφεσον.
18,25 οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, καὶ ζέων τῷ πνεύματι ἐλάλει καὶ ἐδίδασκεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τοῦ Κυρίου, ἐπιστάμενος μόνον τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·
18,25 Αυτός είχε διδαχθή την οδόν του Κυρίου και ήτο θερμός και ενθουσιώδης κατά το πνεύμα. Ωμιλούσε και εδίδασκε με ακρίβειαν τα περί του Κυρίου, μολονότι εγνώριζε μόνον το βάπτισμα και το κήρυγμα του Ιωάννου.
18,26 οὗτός τε ἤρξατο παῤῥησιάζεσθαι ἐν τῇ συναγωγῇ. ἀκούσαντες δὲ αὐτοῦ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα προσελάβοντο αὐτὸν καὶ ἀκριβέστερον αὐτῷ ἐξέθεντο τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ.
18,26 Αυτός ήρχισε με θάρρος να κηρύττη εις την συναγωγήν. Οταν δε τον ήκουσαν ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, τον επήραν με αγάπην κοντά των και εξέθεσαν εις αυτόν με ακόμη μεγαλυτέραν ακρίβειαν τον δρόμον του Θεού.
18,27 βουλομένου δὲ αὐτοῦ διελθεῖν εἰς τὴν Ἀχαΐαν προτρεψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἔγραψαν τοῖς μαθηταῖς ἀποδέξασθαι αὐτόν· ὃς παραγενόμενος συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος.
18,27 Επειδή δε αυτός ήθελε να περάση εις την Αχαΐαν, τον παρεκίνησαν και τον ενεθάρρυναν οι αδελφοί δι' αυτό και έγραψαν στους εκεί Χριστιανούς να τον δεχθούν με κάθε αγάπην και

εμπιστοσύνην. Αυτός δε, όταν ήλθε εις την Κορινθον, ωφέλησε και εστήριξε εις την πίστιν πολύ εκείνους, οι οποίοι με την χάριν του Θεού είχον πιστεύσει στον Κυριον.
18,28 εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.
18,28 Διότι με πολλήν δύναμιν εξήλεγχε και απεστόμωνε δημοσία τους Ιουδαίους αποδεικνύων δια των Γραφών, ότι ο Ιησούς ήτο ο Μεσσίας, ο Χριστός.

ΠΡΑΞΕΙΣ 19

19,1 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν Ἀπολλὼ εἶναι ἐν Κορίνθῳ Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον· καὶ εὑρὼν μαθητάς τινας
19,1 Οταν δε ο Απολλώς ευρίσκετο εις την Κορινθον, ο Παύλος, αφού επέρασε τα βαρειότερα μέρη της Μ. Ασίας, ήλθε εις την Εφεσον, όπου και ευρήκε μερικούς μαθητάς.
19,2 εἶπε πρὸς αὐτούς· εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· ἀλλ᾿ οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἅγιόν ἐστιν ἠκούσαμεν.
19,2 Είπε δε προς αυτούς εάν, όταν επίστευσαν, έλαβαν Πνεύμα Αγιον. Εκείνοι δε του απήντησαν· “ημείς δεν έχομεν ακούσει ούτε και αν υπάρχη Πνεύμα Αγιον”.
19,3 εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· εἰς τί οὖν βαπτίσθητε; οἱ δὲ εἶπον· εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα.
19,3 Και είπε τότε προς αυτούς· “εις τίνος το όνομα και ποίου είδους βάπτισμα εβαπτίσθητε;” Εκείνοι δε του είπαν· “εβαπτίσθημεν στο βάπτισμα του Ιωάννου”.
19,4 εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ᾿ αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τοῦτ᾿ ἔστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
19,4 Είπε δε ο Παύλος· “ο Ιωάννης μεν σας εβάπτισε εις βάπτισμα μετανοίας και προπαρασκευής, λέγων συγχρόνως στον λαόν να πιστεύσουν εις εκείνον, που θα ήρχετο κατόπιν από αυτόν, δηλαδή στον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος και μόνος θα έδιδε άφεσιν και σωτηρίαν”.
19,5 ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

19,5 Οταν δε εκείνοι ήκουσαν αυτά, επίστευσαν και εβαπτίσθησαν στο όνομα του Κυρίου Ιησού.
19,6 καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ᾽ αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον.
19,6 Και όταν ο Παύλος έθεσε τας χείρας του επάνω εις την κεφαλήν των, κατήλθεν εις αυτούς το Πνεύμα το Αγιον, επήραν και ειδικά χαρίσματα, ωμιλούσαν διαφόρους γλώσσας αγνώστους προηγουμένως εις αυτούς και επροφήτευσαν.
19,7 ἦσαν δὲ οἱ πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.
19,7 Ολοι δε αυτοί ήσαν περίπου δώδεκα άνδρες.
19,8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν ἐπαῤῥησιάζετο ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
19,8 Επειτα δε από το γεγονός αυτό ο Παύλος εισήλθε εις την συναγωγήν των Εβραίων, εκήρυττε με θάρρος επί τρεις μήνας, συνδιελέγετο με τους Ιουδαίους και με τα χωρία της Γραφής και τα άλλα επιχειρήματα τους έπειθε να πιστεύσουν εις την βασιλείαν του Θεού.
19,9 ὡς δέ τινες ἐσκληρύνοντο καὶ ἠπείθουν κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ἀποστὰς ἀπ᾽ αὐτῶν ἀφώρισε τοὺς μαθητάς, καθ᾽ ἡμέραν διαλεγόμενος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννου τινός.
19,9 Επειδή όμως μερικοί από τους Ιουδαίους εσκληρύνοντο και δεν επίστευαν, διέβαλλαν δε και εβλασφημούσαν την οδόν της πίστεως και της σωτηρίας εμπρός στο πλήθος, απομακρύνθηκε από αυτούς ο Παύλος, εξεχώρισε τους μαθητάς από όσους δεν είχαν πιστεύσει και από τότε εκήρυττε και συνδιελέγετο καθημερινώς εις την σχολήν κάποιου, που ελέγετο Τυραννος.
19,10 τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ ἔτη δύο, ὥστε πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.
19,10 Το έργον δε αυτό του Παύλου συνεχίσθηκε επί δύο έτη, ώστε όλοι όσοι κατοικούσαν την Ασίαν, και Ιουδαίοι και Ελληνες, ήκουσαν την διδασκαλίαν του Κυρίου Ιησού.
19,11 Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου,
19,11 Και ο Θεός, δια μέσου των χειρών του Παύλου, έκανε θαύματα όχι μικρά και τυχαία,

19,12 ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ᾿ αὐτῶν τὰς νόσους, τά τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ᾿ αὐτῶν.
19,12 ώστε έπαιρναν οι άνθρωποι πετσέτες, με τις οποίες είχε καλύψει το πρόσωπόν του ο Παύλος η μανδήλιά που εσφόγγιζε τον ιδρώτα, τα έφερναν επάνω στους αρρώστους και έφευγαν από αυτούς αι ασθένειαι, όπως επίσης έβγαιναν από αυτούς και τα πονηρά πνεύματα.
19,13 Ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ λέγοντες· ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει.
19,13 Μερικοί δε από τους Ιουδαίους, που περιήρχοντο τα διάφορα μέρη και με εξορκισμούς έδιωχναν δαιμόνια, επεχείρησαν να επικαλεσθούν το όνομα του Κυρίου Ιησού, δια να θεραπεύσουν εκείνους, που είχαν πονηρά πνεύματα, λέγοντες· “σας εξορκίζομεν στον Ιησούν, τον οποίον ο Παύλος κηρύττει, να φύγετε από αυτούς, που βασανίζετε”.
19,14 ἦσαν δέ τινες υἱοὶ Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ἑπτὰ οἱ τοῦτο ποιοῦντες.
19,14 Αυτοί δε που έκαναν τούτο ήσαν επτά παιδιά του Ιουδαίου αρχιερέως Σκευά.
19,15 ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἶπε· τὸν Ἰησοῦν γινώσκω καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;
19,15 Απήντησε δε το πονηρόν πνεύμα και είπε· “γνωρίζω τον Ιησούν, και τον Παύλον επίσης τον ξεύρω καλά· σεις όμως ποίοι είσθε;”
19,16 καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ᾿ αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρόν, καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν ἴσχυσε κατ᾿ αὐτῶν, ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματισμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου.
19,16 Και ο άνθρωπος μέσα στον οποίον υπήρχε το πονηρόν πνεύμα, επήδησε με ορμήν επάνω εις αυτούς τους ήρπασε με μεγάλην δύναμιν (κατά παραχώρησιν Θεού δια να τους τιμωρήση) τους έβαλε κάτω και ήρχισε να τους κτυπά, ώστε αυτοί μισόγυμνοι

και τραυματισμένοι κατώρθωσαν να ξεφύγουν από το σπίτι του δαιμονιζομένου εκείνου.
19,17 τοῦτο δὲ ἐγένετο γνωστὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτούς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ·
19,17 Το γεγονός δε αυτό έγινε γνωστόν εις όλους τους Ιουδαίους και τους Ελληνας, που κατοικούσαν εις την Εφεσον και οι οποίοι δεν είχαν πιστεύσει στον Χριστόν, και εκυριεύθησαν όλοι από μεγάλον φόβον και εδοξάζετο το όνομα του Κυρίου Ιησού.
19,18 πολλοί τε τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο ἐξομολογούμενοι καἰ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν.
19,18 Πολλοί δε από εκείνους, που είχαν πιστεύσει, ήρχοντο, εξωμολογούντο και ανεκοίνωναν δημοσία τας κακάς των πράξεις.
19,19 ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων συνενέγκαντες τὰς βίβλους κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν καὶ εὗρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.
19,19 Αρκετοί δε πάλιν από εκείνους, που είχαν κάμει διαφόρους μαγικάς πράξεις, έφεραν μαζή των τα μαγικά βιβλία και τα έκαιαν εμπρός εις όλους. Και υπελόγισαν την τιμήν της πωλήσεως των βιβλίων αυτών και ευρήκαν ότι άξιζαν πενήντα χιλιάδες αργυρά νομίσματα.
19,20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.
19,20 Ετσι ο λόγος του Κυρίου διεδίδετο με δύναμιν πολλήν και επεβάλλετο ολονέν και περισσότερον.
19,21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰπὼν ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.
19,21 Οταν δε έγιναν όλα αυτά, εσκέφθηκε και επήρε την απόφασιν ο Παύλος να περιοδεύση την Μακεδονίαν και Αχαΐαν και κατόπιν να πορευθή εις την Ιερουσαλήμ, προσθέσας ότι “μετά την άφιξίν μου εις Ιεροσόλυμα πρέπει να υπάγω να ίδω και την Ρωμην”.
19,22 ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.
19,22 Αφού δε έστειλε εις την Μακεδονίαν δύο από τους μαθητάς του, που τον υπηρετούσαν στο έργον του, τον Τιμόθεον και τον Εραστον, αυτός έμεινε ολίγον ακόμη χρόνον εις την Ασίαν.

19,23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.
19,23 Εγινε δε κατά τον χρόνον αυτόν μεγάλη αναταραχή δια την οδόν της σωτηρίας που είχε αποκαλύψει ο Κυριος.
19,24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην·
19,24 Διότι κάποιος, ονόματι Δημήτριος, που κατειργάζετο τον άργυρον και έκανε μικρούς αργυρούς ναούς, μικρογραφίες του ναού της Αρτέμιδος, και έδιδε επικερδή εργασίαν στους τεχνίτας,
19,25 οὓς συναθροίσας καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας εἶπεν· ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι,
19,25 αυτός εμάζευσε όλους εκείνους, που ησχολούντο με τα έργα αυτά, και τους είπε· “άνδρες, γνωρίζετε πολύ καλά, ότι από αυτό το επάγγελμα μας προέρχεται το πλούσιον εισόδημά μας.
19,26 καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.
19,26 Βλέπετε δε οι ίδιοι και ακούετε ότι πολύ πλήθος, όχι μόνον της Εφέσου αλλά σχεδόν όλης της Ασίας, αυτός ο Παύλος το έπεισε και το απεμάκρυνε από την θρησκείαν μας, λέγων ότι οι θεοί που κατασκευάζονται με τα χέρια των ανθρώπων δεν είναι αληθινοί θεοί.
19,27 οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐθὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.
19,27 Και δεν είναι μόνον ότι κινδυνεύει η εργασία μας να πέση εις παρακμήν, αλλά δεν θα λογαριάζεται πλέον εις τίποτε και ο ναός της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και μέλλει να καθαιρεθή και να σβήση η μεγαλειότης αυτής, την οποίαν όλη η Ασία και η οικουμένη σέβεται”.
19,28 ἀκούσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ ἔκραζον λέγοντες· μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.
19,28 Οταν δε άκουσαν εκείνοι αυτά, εκυριεύθησαν από θυμόν και έκραζαν λέγοντες· “είναι μεγάλη η θεά Αρτεμις των Εφεσίων”.
19,29 καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη τῆς συγχύσεως, ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον

Μακεδόνας, συνεκδήμους Παύλου.
19,29 Και εγέμισεν η πόλις από αναστάτωσιν και ταραχήν, ώρμησαν όλοι μαζή στο θέατρον και ήρπασαν τους δύο Μακεδόνας Γαϊον και Αρίσταρχον, οι οποίοι ήσαν συνεργάται και συνοδοιπόροι του Παύλου.
19,30 τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.
19,30 Οταν δε ο Παύλος ηθέλησε να έλθη εις την συγκέντρωσιν αυτήν του λαού, δεν τον άφιναν οι μαθηταί.
19,31 τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν, ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.
19,31 Μερικοί δε από τους Ασιάρχας, που ήσαν φίλοι του, έστειλαν προς αυτόν ανθρώπους και τον παρακαλούσαν να μη μεταβή στο θέατρον και εκθέση τον ευατόν του εις κίνδυνον.
19,32 ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.
19,32 Εν τω μεταξύ άλλοι άλλα εκραύγαζον, διότι η συνέλευσις του λαού ευρίσκετο εις αναστάτωσιν και σύγχυσιν και οι περισσότεροι δεν εγνώριζαν, δια ποίον λόγον είχον συγκεντρωθή εκεί.
19,33 ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.
19,33 Μερικοί δε από τον λαόν ωδήγησαν προς τα εμπρός κάποιον Αλέξανδρον, τον οποίον οι Ιουδαίοι προσπαθούσαν να προβάλουν και παρυσιάσουν στο πλήθος. Ο δε Αλέξανδρος εκίνησε το χέρι, δια να δηλώση, ότι ήθελε να ομιλήση στον λαόν και να απολογηθή υπέρ των Ιουδαίων.
19,34 ἐπιγνόντες δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.
19,34 Οταν όμως τα πλήθη εκατάλαβαν ότι είναι Ιουδαίος, τότε έγινε μία μεγάλη φωνή από όλους και επί δύο περίπου ώρας έκραζον· “μεγάλη η θεά Αρτεμις των Εφεσίων”!
19,35 καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησίν· ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

19,35 Τοτε ο γραμματεύς της Εφέσου, αφού καθησύχασε τα πλήθη, είπε· “άνδρες Εφέσιοι, ηρεμήσατε· διότι ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, που δεν γνωρίζει ότι η πόλις των Εφεσίων έχει κτίσει και τιμά τον ναόν της μεγάλης θεάς Αρτέμιδος και ιδιαιτέρως λατρεύει αυτήν και το άγαλμα της, που μας έχει ρίξει ο Ζεύς;
19,36 ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν.
19,36 Αφού λοιπόν η τιμή, που αποδίδεται εις την θεάν και η προέλευσις του αγάλματος από τον Δια είναι αναντίρρητος και δεν επιδέχονται καμμίαν αμφιβολία, πρέπει σεις να μένετε ήσυχοι και να μη κάνετε τίποτε το απερίσκεπτον και παράφορον.
19,37 ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.
19,37 Διότι εφέρατε αυτούς τους άνδρας, τον Γαϊον και Αρίσταρχον, οι οποίοι ούτε έκλεψαν τίποτε από τον ναόν ούτε βλασφημούν την θεάν σας.
19,38 εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται ἔχουσι πρός τινα λόγον, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις.
19,38 Εάν λοιπόν ο Δημήτριος και οι μαζή με αυτόν τεχνίται έχουν να διατυπώσουν κατηγορίαν εναντίον κάποιου ανθρώπου, γίνονται δημόσιαι συγκεντρώσεις εις απονομήν δικαιοσύνης, έχομεν δε και τους ανθυπάτους, δια να αποδώσουν το δίκαιον και ας καταγγείλουν ο ένας τον άλλον εις τα δικαστήρια.
19,39 εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.
19,39 Εάν όμως ζητήτε και κάτι άλλο περί άλλων υποθέσεων, που δεν μπορούν να τακτοποιηθούν από τους ανθυπάτους, τότε αυτό θα λυθή από την συνέλευσιν του λαού, η οποία σύμφωνα με τον νόμον, συγκαλείται ωρισμένας ημέρας.
19,40 καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης.
19,40 Αναγκάζομαι να σας είπω αυτά, διότι κινδυνεύομεν να κατηγορηθώμεν επί στάσει δια την σημερινήν αυτήν συγκέντρωσιν, αφού δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία με την οποίαν θα

ημπορέσωμεν να απολογηθώμεν δια την συρροήν αυτήν και αναταραχήν του λαού”.
19,41 καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.
19,41 Και αφού είπε αυτά, διέλυσε την συγκέντρωσιν του λαού.

ΠΡΑΞΕΙΣ 20

20,1 Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς Μακεδονίαν.
20,1 Οταν πλέον έπαυσεν ο θόρυβος, εκάλεσε ο Παύλος τους μαθητάς, τους αποχαιρέτησε και ανεχώρησε, δια να μεταβή εις Μακεδονίαν.
20,2 διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα·
20,2 Αφού δε επέρασε τα γνωστά του μέρη της Μακεδονίας και με την διδασκαλίαν του και πολλούς άλλους λόγους του Ευαγγελίου ενίσχυσε τους εκεί μαθητάς, ήλθε εις την Ελλάδα.
20,3 ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.
20,3 Εις αυτήν έμεινε επί τρεις μήνας. Επειδή δε μερικοί Ιουδαίοι τον επιβουλεύθησαν και εσχεδίαζαν να τον φονεύσουν, όταν επρόκειτο να ταξιδεύση με πλοίον δια την Συρίαν, απεφασίσθη να επιστρέψη δια μέσου της Μακεδονίας.
20,4 συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος, Θεσσαλονικέων δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος, καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος, Ἀσιανοὶ δὲ Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.
20,4 Συνώδευαν δε αυτόν μέχρι της Ασίας ο Σωπατρος από την Βεροιαν, ο Αρίσταρχος και ο Σεκούνδος από την Θεσσαλονίκην, όπως επίσης ο Γαϊος, που κατήγετο από την Δερβην, και ο Τιμόθεος, από δε την Ασίαν ο Τυχικός και Τρόφιμος.
20,5 οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρῳάδι·
20,5 Αυτοί δε ήλθαν ενωρίτερον εις την Τρωάδα και μας επερίμεναν.

20,6 ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρῳάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.
20,6 Ημείς δε εξεκινήσαμεν με πλοίον από την Νεάπολιν, έπειτα από την εορτήν των αζύμων, έπειτα δηλαδή από το εβραϊκόν πάσχα, και μετά πέντε ημέρας ήλθαμε προς αυτούς εις την Τρωάδα, όπου και εμείναμεν επτά ημέρας.
20,7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.
20,7 Κατά δε την πρώτην ημέραν της εβδομάδος, δηλαδή την Κυριακήν, όταν οι μαθηταί είχαν συγκεντρωθή, δια να κόψουν και κοινωνήσουν τον άρτον της θείας Ευχαριστίας, ο Παύλος ωμιλούσε και συνωμιλούσε προς αυτούς, επειδή την επομένη έμελλε ν' αναχωρήση. Παρέτεινε δε την διδασκαλίαν μέχρι του μεσονυκτίου.
20,8 ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦμεν συνηγμένοι.
20,8 Εκεί δε στο υπερώον, όπου είμεθα συγκεντρωμένοι. ήσαν αρκεταί λαμπάδες ανεμμέναι.
20,9 καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω καὶ ἤρθη νεκρός.
20,9 Ενας νέος, ονόματι Εύτυχος εκάθητο στο παράθυρον και είχε καταληφθή από βαθύν ύπνον. Επειδή δε ο Παύλος παρέτεινε πολλήν ώραν την διδασκαλίαν, εκυριεύθη εξ ολοκλήρου ο Εύτυχος από τον ύπνον και έπεσε από το τρίτο πάτωμα κάτω, απ' όπου και τον εσήκωσαν νεκρόν.
20,10 καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστιν.
20,10 Αλλά ο Παύλος κατέβηκε κάτω, έπεσε επάνω εις αυτόν, τον επήρε εις την αγκάλην του και είπε· "μη ταράσσεσθε και μη λυπείσθε, διότι η ψυχή του επανήλθε και υπάρχει μέσα του".
20,11 ἀναβὰς δὲ καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος ἐφ᾿ ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξῆλθεν.
20,11 Ανέβηκε δε και πάλιν επάνω, έκοψε τον άρτον της θείας Ευχαριστίας και έφαγε και αφού επί αρκετάς ακόμη ώρας, μέχρι την

αυγήν, τους ωμίλησε, έτσι κουρασμένος από την αϋπνίαν και το κήρυγμα ανεχώρησε.
20,12 ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.
20,12 Εφεραν δε στο υπερώον τον νέον ζωντανόν και παρηγορήθηκαν όλοι παρά πολύ.
20,13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀνήχθημεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.
20,13 Ημείς δε ήλθαμε ολίγον ενωρίτερα στο πλοίον και επλεύσαμεν εις την Ασσον, απ' όπου επρόκειτο να πάρωμεν μαζή μας τον Παύλον. Διότι έτσι είχε κανονίσει ο Παύλος, επειδή αυτός επρόκειτο να ταξιδεύση έως εκεί δια ξηράς.
20,14 ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μυτιλήνην·
20,14 Οταν δε μας συνήντησε εις την Ασσον, τον επήραμεν στο πλοίον και ήλθαμε εις την Μιτυλήνην.
20,15 κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου, τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον, καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλίῳ τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.
20,15 Από εκεί την επομένην ημέραν απεπλεύσαμεν και εφθάσαμεν αντικρύ εις την Χιον. Κατά δε την άλλην ημέραν προσεγγίσαμεν εις την Σαμον, και αφού εμείναμεν την νύκτα στον Τρωγύλιον, ήλθομεν κατά την τρίτην ημέραν εις την Μιλητον.
20,16 ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.
20,16 Ηλθομεν δε εκεί, διότι ο Παύλος απεφάσισε να προσπεράση με το πλοίον την Εφεσον και να μη αποβιβασθή εις αυτήν, δια να μη χρονοτριβήση εις την Ασίαν. Και τούτο, διότι εβιάζετο, εάν θα του ήτο δυνατόν, κατά την ημέραν της Πεντηκοστής να φθάση εις Ιεροσόλυμα.
20,17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.
20,17 Από την Μιλητον δε έστειλε ανθρώπους εις την Εφεσον και εκάλεσε τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας.

20,18 ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ᾿ ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ᾿ ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην,
20,18 Οταν δε ήλθαν προς αυτόν, τους είπε· "σεις γνωρίζετε πολύ καλά, πως συμπεριεφέρθην μαζή σας από την πρώτην ημέραν που ήλθα εις την Ασίαν και καθ' όλον τον χρόνον της παραμονής μου.
20,19 δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων,
20,19 Υπηρετούσα, ως πιστός δούλος τον Κυριον, με κάθε ταπεινοφροσύνην και με πολλά δάκρυα, που έχυνα δια τους απιστούντας και πολεμούντας το Ευαγγέλιον, και με πολλήν υπομονήν εν μέσω των δυσκολιών και των κατατρεγμών, που μου συνέβησαν από τας επιβουλάς των Ιουδαίων.
20,20 ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ᾿ οἴκους,
20,20 Γνωρίζετε ακόμη, ότι καμμία δυσκολία και κανένας κίνδυνος δεν με ημπόδισε από του να κηρύξω εις σας, και εις δημόσια κέντρα και ιδιαιτέρως εις τα σπίτια σας, κάθε τι που εξυπηρετούσε το πνευματικόν σας συμφέρον.
20,21 διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.
20,21 Ετόνιζα δε στους Ιουδαίους και στους Ελληνας την ανάγκην της μετανοίας απέναντι του Θεού και την ανάγκην της πίστεως στον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν.
20,22 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς,
20,22 Και ιδού τώρα εγώ, σαν να είμαι δεμένος από το Πνεύμα το Αγιον, πηγαίνω υποχρεωτικά εις την Ιερουσαλήμ, χωρίς να ξέρω εκείνα, που θα μου συμβούν εις αυτήν.
20,23 πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν.
20,23 Πλην τούτο μόνον γνωρίζω ότι το Πνεύμα το Αγιον από πόλεως εις πόλιν μαρτυρεί καθαρά μέσα μου και μου λέγει, ότι με περιμένουν δεσμά και θλίψεις.

20,24 ἀλλ᾿ οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.
20,24 Αλλά τίποτε από αυτά δεν θεωρώ άξιον λόγου, να με εμποδίση από την πορείαν μου, ούτε και θεωρώ την ζωήν μου πολύτιμον δι' εμέ, όσον θεωρώ σπουδαίον να φθάσω στο τέλος του δρόμου μου με χαράν και ειρήνην συνειδήσεως και να φέρω εις πέρας την αποστολήν, που έχω λάβει από τον Κυριον Ιησούν, και η οποία είναι να κηρύξω και να δώσω αφόβως την καλήν μαρτυρίαν δια το Ευαγγέλιον της χάριτος του Θεού.
20,25 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
20,25 Και ιδού τώρα εγώ προβλέπω, κατά το ανθρώπινον, ότι δεν θα ξαναϊδήτε πλέον το πρόσωπόν μου όλοι σεις, ανάμεσα στους οποίους επέρασα, κηρύσσων την βασιλείαν του Θεού.
20,26 διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων·
20,26 Δι' αυτό και κατά την σημερινήν ημέραν, την τελευταίαν που με βλέπετε, βεβαιώνω, με καθαράν την συνείδησιν ενώπιον του Θεού, ότι είμαι ανεύθυνος δι' όλους σας, εάν συμβή και παραστρατήση κανείς από σας.
20,27 οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.
20,27 Δεν έχω ευθύνην, διότι δεν παρέλειψα ποτέ να μη καταστήσω γνωστήν εις σας κάθε βουλήν του Θεού, που σχετίζεται με την σωτηρίαν του ανθρώπου.
20,28 προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.
20,28 Προσέχετε λοιπόν στον εαυτόν σας, πως θα ζήτε. Προσέχετε δε πως θα φέρεσθε και τι θα διδάσκετε εις όλον το πνευματικόν σας ποίμνιον, στο οποίον το Πνεύμα το Αγιον σας έβαλε επισκόπους, να ποιμαίνετε την Εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού, την οποίαν αυτός ο Κυριος απέκτησε με το αίμα του.

20,29 ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου·
20,29 Διότι εγώ γνωρίζω τούτο· ότι μετά την έλευσίν μου αυτήν και την αναχώρησιν θα εισέλθουν μεταξύ σας ψευδοδιδάσκαλοι και αιρετικοί, σαν άγριοι λύκοι, οι οποίοι δεν θα λογαριάζουν καθόλου τα λογικά πρόβατα του Χριστού, αλλά θα προσπαθούν να τα παρασύρουν εις τας πλάνας των και να τα κατασπαράξουν ψυχικώς.
20,30 καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.
20,30 Και από σας τους ίδιους θα εγερθούν εγωπαθείς άνδρες, οι οποίοι θα διδάσκουν διεστραμμένας και ψευδείς διδασκαλίας, δια να αποσπούν τους μαθητάς από τον ορθόν δρόμον της σωτηρίας και να τους παρασύρουν με το μέρος των ως ιδικούς των οπαδούς.
20,31 διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.
20,31 Δι' αυτό πρέπει να είσθε άγρυπνοι και προσεκτικοί, ενθυμούμενοι το παράδειγμά μου, ότι επί τρία κατά συνέχειαν έτη δεν έπαυσα νύκτα και ημέραν με δάκρυα να συμβουλεύω και καθοδηγώ τον καθένα σας.
20,32 καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.
20,32 Και τώρα, αδελφοί, σας εμπιστεύομαι εις τα χέρια του Θεού και εις την διδασκαλίαν της χάριτος αυτού, ο οποίος Θεός μόνος ημπορεί να σας οικοδομήση εις την κατά Χριστόν ζωήν και να σας δώση κληρονομίαν μεταξύ όλων εκείνων, οι οποίοι έχουν προχωρήσει στον αγιασμόν δια της χάριτος του Χριστού.
20,33 ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα·
20,33 Αργύριον η χρυσίον η ενδύματα, τίποτε από αυτά δεν επεθύμησα.
20,34 αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ᾿ ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.
20,34 Σεις δε οι ίδιοι γνωρίζετε ότι εις τας ανάγκας μου και εις τας ανάγκας εκείνων, που ήσαν μαζή μου, υπηρέτησαν αυτά τα χέρια.
20,35 πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι

αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν.
20,35 Ολα, έργω και λόγω, σας τα έχω υποδείξει, ότι δηλαδή έτσι εργαζόμενοι πνευματικώς και υλικώς θα βοηθήτε και θα στηρίζετε τους ασθενείς εις την πίστιν αδελφούς. Να ενθυμήσθε τους λόγους του Κυρίου Ιησού, τους οποίους αυτός είπε· Είναι περισσότερον μακάριον να δίδη κανείς, παρά να λαμβάνη".
20,36 καὶ ταῦτα εἰπών, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.
20,36 Και αφού είπε αυτά, εγονάτισε και μαζή με όλους προσευχήθηκε.
20,37 ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων, καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν,
20,37 Εγινε δε πολύς κλαυθμός από όλους και αφού έπεσαν στον τράχηλον του Παύλου, τον εφιλούσαν και τον ξαναφιλούσαν με πολλήν στοργήν,
20,38 ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.
20,38 πονούντες μάλιστα και λυπούμενοι δια τον λόγον, που τους είπε, ότι δεν πρόκειτε πλέον να ξαναϊδούν το πρόσωπόν του. Ετσι δε συγκινημένοι τον συνώδευσαν έως το πλοίον και τον κατευώδωσαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 21

21,1 Ὡς δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ᾿ αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἤλθομεν εἰς τὴν Κῶ, τῇ δὲ ἑξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κἀκεῖθεν εἰς Πάταρα.
21,1 Οταν δε, καθώς με δυσκολίαν απεσπάνθημεν από αυτούς, επεπλεύσαμεν, ήλθαμεν κατ' ευθείαν εις την Κω, την δε άλλη ημέραν εις την Ροδον και από εκεί εις τα Παταρα.
21,2 καὶ εὑρόντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.
21,2 Και αφού ευρήκαμεν πλοίον, που επρόκειτο να περάση εις την Φοινίκην, επεβιβάσθημεν εις αυτό και επεπλεύσαμεν.

21,3 ἀναφανέντες δὲ τὴν Κύπρον καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, καὶ κατήχθημεν εἰς Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.
21,3 Οταν δε επροχωρήσαμεν αρκετά, ώστε να φανή από μακρυά η Κυπρος, την αφήσαμεν αριστερά και επλέσαμεν εις την Συρίαν και ερρίξαμε άγκυρα εις την Τυρον. Διότι εκεί επρόκειτο το πλοίον να ξεφορτώση το φορτίον του.
21,4 καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς ἐπεμείναμεν αὐτοῦ ἡμέρας ἑπτά· οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ Πνεύματος μὴ ἀναβαίνειν εἰς Ἱεροσόλυμα.
21,4 Αφού δε ανεζητήσαμεν και ευρήκαμεν τους μαθητάς, εμείναμεν εις την πόλιν αυτήν επτά ημέρας. Και οι Χριστιανοί αυτοί, επειδή είχαν φωτισθή από το Αγιον Πνεύμα δι' όσα έμελλον να συμβούν στον Παύλον, του έλεγαν να μη ανεβή εις τα Ιεροσόλυμα, δια να αποφύγη τας σκληράς περιπετείας.
21,5 ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες ἐπορευόμεθα προπεμπόντων ἡμᾶς πάντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἕως ἔξω τῆς πόλεως, καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν προσηυξάμεθα,
21,5 Οταν όμως συνεπληρώσαμεν τας επτά ημέρας, εβγήκαμεν από το σπίτι, που εφιλοξενούμεθα, και επηγαίναμε, συνοδευόμενοι και προπεμπόμενοι από όλους συν γυναιξί και τέκνοις, έως έξω από την πόλιν. Και εκεί εις την παραλίαν γονατιστοί προσευχηθήκαμε.
21,6 καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐπέβημεν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.
21,6 Και αφού αποχαιρετήσαμεν αλλήλους, ημείς μεν ανεβήκαμε στο πλοίον, εκείνοι δε επέστρεψαν εις τα σπίτια των.
21,7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες ἀπὸ Τύρου κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα, καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελφοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ᾽ αὐτοῖς.
21,7 Ημείς δε αφού ετελειώσαμε το θαλασσινό ταξίδι, εφθάσαμεν από την Τυρον εις την Πτολεμαΐδα και αφού αχαιρετήσαμεν με εγκαρδιότητα τους αδελφούς εμείναμεν κοντά των μίαν ημέραν.
21,8 τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ὄντος ἐκ τῶν ἑπτά, ἐμείναμεν παρ᾽ αὐτῷ.

21,8 Την δε άλλην ημέραν ανεχωρήσαμεν και ήλθαμεν εις την Καισάρειαν. Επήγαμεν δε στο σπίτι του Φιλίππου του Ευαγγελιστού, ο οποίος ήτο ένας από τους επτά διακόνους και εμείναμεν πλησίον του.
21,9 τούτῳ δὲ ἦσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι.
21,9 Είχε δε αυτός τέσσαρας θυγατέρας παρθένους, αι οποίαι εδίδασκαν και επροφήτευαν.
21,10 ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν ἡμέρας πλείους κατῆλθέ τις ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης ὀνόματι Ἄγαβος,
21,10 Ενώ δε ημείς εμέναμεν περισσοτέρας ημέρας εις την Καισάρειαν, κατέβηκε από την Ιουδαίαν ένας προφήτης, ονόματι Αγαβος.
21,11 καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, δήσας τε αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας εἶπε· τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· τὸν ἄνδρα οὗ ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν.
21,11 Ηλθεν εκεί όπου εμέναμεν, επήρε την ζώνην του Παύλου, έδεσε με αυτήν τα δικά του πόδια και χέρια και είπε· “αυτά λέγει το Πνεύμα το Αγιον· τον άνδρα στον οποίον ανήκει η ζώνη αυτή, έτσι θα τον δέσουν εις την Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι και θα τον παραδώσουν εις τα χέρια των εθνικών Ρωμαίων”.
21,12 ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ.
21,12 Ημείς δε και οι εντόπιοι, αμέσως μόλις ηκούσαμεν τα λόγια αυτά, παρακαλούσαμεν με δάκρυα τον Παύλον να μη ανεβή εις Ιερουσαλήμ.
21,13 ἀπεκρίθη τε ὁ Παῦλος· τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
21,13 Απεκρίθη τότε ο Παύλος· “τι είναι αυτό που κάνετε, κλαίετε και μου κομματιάζετε την καρδιά; Διότι εγώ είμαι έτοιμος δια το όνομα του Κυρίου Ιησού, όχι μόνον να δεθώ, αλλά και να αποθάνω εις την Ιερουσαλήμ”.
21,14 μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ ἡσυχάσαμεν εἰπόντες· τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γινέσθω.
21,14 Επειδή δε ο Παύλος δεν επείθετο εις τας παρακλήσεις μας, ησυχάσαμεν ειπόντες· “ας γίνη το θέλημα του Κυρίου”.

21,15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ·
21,15 Επειτα δε από τας ημέρας αυτάς, αφού ετοιμάσαμεν τα του ταξιδίου μας, εξεκινήσαμεν δια την Ιερουσαλήμ.
21,16 συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἄγοντες παρ᾿ ᾧ ξενισθῶμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.
21,16 Ηλθαν δε μαζή μας και μερικοί μαθηταί από την Καισάρειαν, οι οποίοι μάλιστα και μας ωδήγησαν, δια να φιλοξενηθώμεν κατά το ταξίδι μας, εις κάποιον, ονόματι Μνάσωνα, Κυπριον, αρχαίον μαθητήν.
21,17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.
21,17 Οταν σε εφθάσαμεν εις Ιεροσόλυμα, μας εδέχθησαν με χαράν οι αδελφοί.
21,18 τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσῄει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰάκωβον, πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.
21,18 Την επομένην επήγε ο Παύλος μαζή με ημάς στο σπίτι του Ιακώβου, όπου και ήλθαν όλοι οι πρεσβύτεροι.
21,19 καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς ἐξηγεῖτο καθ᾿ ἓν ἕκαστον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεός ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακονίας αὐτοῦ.
21,19 Και αφού τους εχαιρέτησε, ανέφερε και εξήγησε ένα προς ένα, όσα ο Θεός επραγματοποίησε μεταξύ των εθνών δια της αποστολικής διακονίας αυτού.
21,20 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδόξαζον τὸν Κύριον, εἶπόν τε αὐτῷ· θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰουδαίων τῶν πεπιστευκότων, καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσι.
21,20 Εκείνοι δε, όταν ήκουσαν αυτά, εδόξασαν τον Κυριον και του είπον· "βλέπεις, αδελφέ, πόσαι χιλιάδες είναι οι Εβραίοι, που έχουν πιστεύσει στον Κυριον, και όλοι αυτοί εξακολουθούν με ζήλον να κρατούν και να ομιλούν δια τον νόμον του Μωϋσέως.
21,21 κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωϋσέως τοὺς κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα μηδὲ τοῖς ἔθεσι περιπατεῖν.
21,21 Ηκουσαν δε πολλές φορές και με επιμονήν δια σε, ότι διδάσκεις όλους τους Ιουδαίους, που ευρίσκονται μεταξύ των διαφόρων εθνών, να αποστατήσουν από τον νόμον του Μωϋσέως,

λέγων εις αυτούς να μη περιτέμνουν τα τέκνα των ούτε να ζουν σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα έθιμα των Εβραίων.
21,22 τί οὖν ἐστι; πάντως δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκούσονται γὰρ ὅτι ἐλήλυθας.
21,22 Τι θα γίνη λοιπόν τώρα; Παντως, θα συγκεντρωθή οπωσδήποτε το πλήθος των Χριστιανών Ιουδαίων, διότι θα ακούσουν ότι ήλθες.
21,23 τοῦτο οὖν ποίησον ὅ σοι λέγομεν· εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ᾿ ἑαυτῶν·
21,23 Δια να διαλύσης λοιπόν τας υποψίας και να προλάβης το σκάνδαλον, κάμε αυτό που θα σου είπωμεν. Υπάρχουν εδώ μαζή μας τέσσαρες άνδρες, που έχουν κάμει τάξιμο επί του ευατού των να ζήσουν με ειδικήν εγκράτειαν και να μη κόψουν επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα τας τρίχας της κεφαλής των, δια να τας αφιερώσουν κατόπιν στο θυσιαστήριον σύμφωνα με το έθιμον περί των Ναζηραίων.
21,24 τούτους παραλαβὼν ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς καὶ δαπάνησον ἐπ᾿ αὐτοῖς ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλήν, καὶ γνῶσι πάντες ὅτι ὧν κατήχηνται περὶ σοῦ οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων.
21,24 Αφού λοιπόν πάρης αυτούς μαζή σου, κάμε και συ μαζή με αυτούς ο,τι ορίζει ο μωσαϊκός νόμος δια τον αγνισμόν και πλήρωσε δι' αυτούς ο,τι θα χρειασθή, δια τας θυσίας, που πρέπει να γίνουν, δια να ξυρίσουν οι άνθρωποι αυτοί την κεφαλήν των. Ετσι δε θα μάθουν όλοι ότι δεν έχουν καμμίαν βάσιν όσα εις βάρος σου έχουν πληροφορηθή, αλλ' ότι και συ ο ίδιος πορεύεσαι φυλάσσων τον μωσαϊκόν νόμον.
21,25 περὶ δὲ τῶν πεπιστευκότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν κρίναντες μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτούς, εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα καὶ πνικτὸν καὶ πορνείαν.
21,25 Οσον δε δια τους εθνικούς, που έχουν πιστεύσει, ημείς τους εστείλαμεν επιστολήν, σύμφωνα με την απόφασιν που ελάβομεν, να μη τηρούν κανένα από τους τύπους αυτούς του Νομου, ει μη μόνον να προφυλάσσωνται από το ειδωλόθυτον και το αίμα και το πνικτόν και την πορνείαν”.
21,26 τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς εἰσῄει εἰς τὸ ἱερόν, διαγγέλλων τὴν

ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, ἕως οὗ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ προσφορά.
21,26 Τοτε ο Παύλος επήρε την επομένην ημέραν τους τέσσαρας άνδρας, υπεβλήθη στους αγνισμούς, που ώριζε ο νόμος, εισήλθε στο ιερόν και ανήγγειλε εις όλους ότι συνεπληρώθησαν αι ημέραι του αγνισμού, έως ότου προσεφέρθη δι' ένα έκαστον από αυτούς η καθιερωμένη θυσία.
21,27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι θεασάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ συνέχεον πάντα τὸν ὄχλον, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ᾿ αὐτὸν
21,27 Οτυαν δε επρόκειτο να συμπληρωθούν αι επτά ημέραι, κατά τας οποίας θα έληγε η όλη τελετή του αγνισμού, οι από την Ασίαν Ιουδαίοι, όταν είδαν τον Παύλον στο ιερόν, ανεστάτωσαν και εξεσήκωσαν όλον τον λαόν και τον έπιασαν,
21,28 κράζοντες· ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· οὗτός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου τούτου πάντας πανταχοῦ διδάσκων· ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τοῦτον·
21,28 κράζοντες· “άνδρες Ισραηλίται, βοηθήστε μας· αυτός είναι ο άνθρωπος, ο οποίος εις όλα τα μέρη διδάσκει όλους εναντίον του ισραηλιτικού λαού και εναντίον του μωσαϊκού Νομου και εναντίον του ιερού τούτου τόπου. Ακόμη δε και Ελληνας ειδωλολάτρας έφερε στο ιερόν και εμόλυνε τον άγιον τούτον τόπον”.
21,29 ἦσαν γὰρ ἑωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ, ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος.
21,29 Ελεγαν δε αυτό, διότι είχαν ιδεί τον Τρόφιμον, τον Εφέσιον, εις την πόλιν μαζή με τον Παύλον, τον οποίον και ενόμιζαν ότι τον είχεν εισαγάγει ο Παύλος στο ιερόν.
21,30 ἐκινήθη τε ἡ πόλις ὅλη καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου εἷλκον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱεροῦ, καὶ εὐθέως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.
21,30 Εταράχθηκε όλη η πόλις, εμαζεύτηκε ταχέως εκεί λαός Εβραίων και αφού έπιασαν τον Παύλον, τον έσυραν έξω από την αυλήν του ναού και αμέσως εκλείσθησαν αι θύραι, μήπως και μολυνθή ο ναός με το αίμα του Παύλου, τον οποίον είχαν απόφασιν να εκτελέσουν αμέσως εκεί.

21,31 ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἱερουσαλήμ·
21,31 Ενώ δε εκείνοι με τα κτυπήματα των επιχειρούσαν να τον φονεύσουν, έγινε γνωστόν στον χιλίαρχον του ρωμαϊκού τάγματος ότι όλη η Ιερουσαλήμ είναι αναστατωμένη.
21,32 ὃς ἐξαυτῆς παραλαβὼν στρατιώτας καὶ ἑκατοντάρχους κατέδραμεν ἐπ᾿ αὐτούς. οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν Παῦλον.
21,32 Αυτός παραλαβών αμέσως στρατιώτας και εκατοντάρχους, έτρεξε κάτω εις αυτούς. Οταν δε εκείνοι είδαν τον χιλίαρχον και τους στρατιώτας, έπαυσαν να κτυπούν τον Παύλον.
21,33 ἐγγίσας δὲ ὁ χιλίαρχος ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι δυσί, καὶ ἐπυνθάνετο τίς ἂν εἴη καὶ τί ἐστι πεποιηκώς.
21,33 Αφού επλησίασε ο χιλίαρχος, έπιασε τον Παύλον, διέταξε να τον δέσουν με δύο αλυσίδες και εζητούσε πληροφορίες, ποιός είναι αυτός και τι έχει κάμει.
21,34 ἄλλοι δὲ ἄλλο τι ἐβόων ἐν τῷ ὄχλῳ· μὴ δυνάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν.
21,34 Ομως άλλοι άλλα εφώναζαν μέσα στο πλήθος. Επειδή δε ο χιλίαρχος ένεκα της οχλοβοής δεν ημπορούσε να μάθη κάτι το βέβαιον, διέταξε να οδηγήσουν τον Παύλον στο περιτειχισμένον στρατόπεδον.
21,35 ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἀναβαθμούς, συνέβη βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου·
21,35 Οταν δε ήλθε εις τα σκαλοπάτια της κλίμακος του φρουρίου, ηναγκάσθησαν οι στρατιώται να βαστάζουν εις τα χέρια τον Παύλον, δια να τον προφυλάξουν από το στρύμωγμα και την ορμήν του όχλου.
21,36 ἠκολούθει γὰρ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ κρᾶζον· αἶρε αὐτόν.
21,36 Διότι όλον το πλήθος του λαού ακολουθούσε και εκραύγαζε· “φόνευσέ τον, να λείψη από την γην”.
21,37 Μέλλων τε εἰσάγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦλος λέγει τῷ χιλιάρχῳ· εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρός σε; ὁ δὲ ἔφη· ἑλληνιστὶ γινώσκεις;

21,37 Και όταν ο Παύλος επρόκειτο να εισαχθή στο φρούριον, είπε στον εκατόνταρχον· “μου επιτρέπεται να σου πω κάτι;” Εκείνος δε είπε· “ώστε γνωρίζεις την ελληνικήν;
21,38 οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων;
21,38 Δεν είσαι λοιπόν συ ο Αιγύπτιος, ο οποίος τώρα προ ολίγων ημερών είχε αναστατώσει και έβγαλε εις την έρημον τις τέσσαρες χιλιάδες δολοφόνους, τους ωπλισμένους με μαχαίρια;”
21,39 εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεύς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.
21,39 Είπε δε ο Παύλος· “εγώ είμαι μεν Ιουδαίος, κατάγομαι όμως από την Ταρσόν και είμαι συνεπώς πολίτης μιας επισήμου πόλεως της Κιλικίας. Σε παρακαλώ πολύ, δος μου την άδειαν, να ομιλήσω προς τον λαόν”.
21,40 ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἑστὼς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης προσεφώνησε τῇ ἑβραΐδι διαλέκτῳ λέγων·
21,40 Αφού δε ο χιλίαρχος έδωσε την άδειαν, ο Παύλος εστάθηκε εις τα σκαλιά και εκίνησε το χέρι προς τον λαόν, δια να φανερώση ότι θέλει να ομιλήση. Οταν δε έγινε πολλή ησυχία, ωμίλησε προς αυτούς εις την εβραϊκήν γλώσσαν λέγων·

ΠΡΑΞΕΙΣ 22

22,1 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς ὑμᾶς νυνὶ ἀπολογίας.
22,1 Ανδρες αδελφοί και πατέρες, ακούσατε την απολογίαν μου, που απευθύνω τώρα προς σας”.
22,2 ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν.
22,2 Οταν δε ήκουσαν ότι ωμιλούσε την εβραϊκήν γλώσσαν, τον επρόσεξαν περισσότερον και έκαμαν μεγαλυτέραν ησυχίαν.

22,3 καί φησιν· ἐγὼ μέν εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιήλ, πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον.
22,3 Και τότε ο Παύλος είπε· "εγώ είμαι άνθρωπος Ιουδαίος, που έχω γεννηθή εις την Ταρσόν της Κιλικίας· έχω όμως εκπαιδευθή εις την πόλιν αυτήν, εις την Ιερουσαλήμ, κοντά στον γνωστόν σας διδάσκαλον Γαμαλιήλ. Επομένως έχω διδαχθή με πολλήν ακρίβειαν τον νόμον των πατέρων μας και ήμουν πάντοτε γεμάτος ζήλον δια την δόξαν του Θεού, όπως είσθε και σεις σήμερα.
22,4 ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δεσμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας,
22,4 Ακριβώς δε διότι είχα τέτοιον ζήλον, κατεδίωξα μέχρι θανάτου την νέαν αυτήν πίστιν, τον δρόμον της χριστιανικής ζωής, συλλαμβάνων, δεσμεύων και παραδίδων εις τας φυλακάς άνδρας και γυναίκας.
22,5 ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ᾿ ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλὴμ ἵνα τιμωρηθῶσιν.
22,5 Αυτά ακριβώς τα βεβαιώνουν ο αρχιερεύς και όλον το συνέδριον των Ιουδαίων. Από αυτούς δε αφού έλαβα συστατικάς και εξουσιοδοτικάς επιστολάς δια τους Ιουδαίους αδελφούς της Δαμασκού, επήγαινα με τον σκοπόν να φέρω εις την Ιερουσαλήμ δεμένους τους χριστιανούς, που θα ήσαν εκεί, δια να τιμωρηθούν.
22,6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ,
22,6 Ενώ δε επροχωρούσα και επλησίαζα εις την Δαμασκόν, αίφνης κατά το μεσημέρι άστραψε γύρω μου ολόλαμπρο φως από τον ουρανόν.
22,7 ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ Σαούλ, τί με διώκεις;
22,7 Επεσα τότε κάτω στο έδαφος και ήκουσα φωνήν, που μου έλεγε· Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις;

22,8 ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· τίς εἶ, Κύριε; εἶπέ τε πρός με· ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.
22,8 Εγώ δε απήντησα· Ποιός είσαι Κυριε; Και μου είπε· Εγώ είμαι ο Ιησούς, ο Ναζωραίος, τον οποίον συ καταδιώκεις.
22,9 οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο καὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.
22,9 Αυτοί δε που ήσαν μαζή μου, είδαν το φως, εκυριεύθησαν από φόβον, αλλά δεν εξεχώρισαν τις λέξεις εκείνου, ο οποίος μου ωμιλούσε.
22,10 εἶπον δέ· τί ποιήσω, Κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρός με· ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν, κἀκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.
22,10 Εγώ δε είπα· Τι να κάμω, Κυριε; Ο δε Κυριος μου είπε· Σηκω, πήγαινε εις την Δαμασκόν και εκεί θα σου λεχθή δι' όλα όσα ο Θεός έχει ορίσει να κάμης εσύ.
22,11 ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι ἦλθον εἰς Δαμασκόν.
22,11 Επειδή δε, εξ αιτίας του λαμπρού εκείνου φωτός, δεν έβλεπα πλέον, ήλθα εις την Δαμασκόν χειραγωγούμενος, από εκείνους, που ήσαν μαζή μου.
22,12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων ἐν Δαμασκῷ Ἰουδαίων,
22,12 Καποιος δε, ονόματι Ανανίας, άνθρωπος σύμφωνα με τον Νομον πιστός και ευλαβής και ο οποίος εμαρτυρείτο ως ενάρετος από όλους τους Ιουδαίους κατοίκους της Δαμασκού,
22,13 ἐλθὼν πρός με καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφέ, ἀνάβλεψον. κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.
22,13 ήλθε εις εμέ, εστάθηκε κοντά μου και μου είπε· Σαούλ, αδελφέ, σήκωσε τα μάτια σου επάνω. Και εγώ αμέσως την στιγμήν εκείνην απέκτησα το φως των οφθαλμών μου και τον εκύτταξα.
22,14 ὁ δὲ εἶπεν· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,
22,14 Εκείνος δε είπε· Ο Θεός των πατέρων μας σε προώρισε να μάθης το θέλημα του και να ιδής τον δίκαιον Ιησούν και να ακούσης τα λόγια του από το ίδιο του το στόμα.

22,15 ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.
22,15 Και τούτο, διότι θα είσαι κήρυξ και μάρτυς αυτού προς όλους τους ανθρώπους, στους οποίους θα αναγγείλης αυτά που είδες και ήκουσες.
22,16 καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.
22,16 Και τώρα τι περιμένεις; (Θεσε αμέσως εις ενέργειαν αυτά που ήκουσες). Σηκω, βαπτίσου και καθαρίσου από τας αμαρτίας σου με το άγιον βάπτισμα, αφού επικαλεσθής το όνομα του Κυρίου Ιησού.
22,17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι·
22,17 Οταν δε επέστρεψα εις την Ιερουσαλήμ και εις ώραν που προσευχόμουν στο ιερόν, περιέπεσα εις έκστασιν και είδα αυτόν τον Κυριον να μου λέγη·
22,18 σπεῦσον καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ, διότι οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.
22,18 Σπεύσε και φύγε γρήγορα από την Ιερουσαλήμ, διότι οι Ιουδαίοι δεν θα παραδεχθούν την μαρτυρίαν και το κύρυγμά σου περί εμού.
22,19 κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ·
22,19 Και εγώ είπα· Κυριε, αυτοί γνωρίζουν πολύ καλά ότι εγώ εφυλάκιζα και έδερνα εις τας διαφόρους συναγωγάς εκείνους, που επίστευσαν εις σε.
22,20 καὶ ὅτε ἐξεχεῖτο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἤμην ἐφεστὼς καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.
22,20 Και όταν εχύνετο το αίμα του Στεφάνου, του μάρτυρός σου εγώ ο ίδιος ήμουν εκεί κοντά παρών και επεδοκίμαζα τον φόνον του και εφύλασσα τα ενδύματα εκείνω, που τον εφόνευαν.
22,21 καὶ εἶπε πρός με· πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε.
22,21 Και μου είπε· Πηγαινε, διότι εγώ θα σε στείλω εις έθνη μακράν”.

22,22 Ἤκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λέγοντες· αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον· οὐ γὰρ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν.
22,22 Οι Ιουδαίοι τον ήκουαν ήσυχοι έως το σημείον αυτό του λόγου. Οταν όμως ανέφερε τα έθνη (εκυριεύθησαν από φανατισμόν και σκοτισμόν νου) εσήκωσαν την φωνήν των κράζοντες· "φόνευσέ τον, εξαφάνισε από την γην αυτόν τον άνθρωπον. Διότι δεν θα έπρεπε ήδη να ζη αυτός".
22,23 κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν καὶ ῥιπτόντων τὰ ἱμάτια καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,
22,23 Επειδή δε αυτοί εκραύγαζαν και έρριπταν τα ρούχα των και επετούσαν χώμα στον αέρα,
22,24 ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλίαρχος ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολήν, εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν, ἵνα ἐπιγνῷ δι᾿ ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.
22,24 διέταξε ο χιλίαρχος να οδηγηθή ο Παύλος στο στρατόπεδον και έδωσε εντολήν να τον ανακρίνουν χρησιμοποιούντες και την μαστίγωσιν, δια να τον αναγκάσουν έτσι να πη την αλήθειαν, ώστε να μάθη ο χιλίαρχος την αιτίαν, δια την οποίαν εκραύγαζαν έτσι εναντίον του οι Εβραίοι.
22,25 ὡς δὲ προέτειναν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἑστῶτα ἑκατόνταρχον ὁ Παῦλος· εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον ἔξεστιν ὑμῖν μαστίζειν;
22,25 Οταν όμως γυμνόν τον ετέντωσαν και τον έδεσαν εις την σανίδα, δια να τον μαστιγώσουν, είπε ο Παύλος στον εκατόνταρχον, που εστέκετο εκεί όρθιος· "έχετε λοιπόν το δικαίωμα και την εξουσίαν να μαστιγώσετε Ρωμαίον πολίτην, χωρίς προηγουμένως να τον δικάσετε και να τον κρίνετε;"
22,26 ἀκούσας δὲ ὁ ἑκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ λέγων· ὅρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὗτος Ῥωμαῖός ἐστι.
22,26 Οταν ο εκατόνταρχος ήκουσε αυτό, προσήλθε στον χιλίαρχον και του είπε· "πρόσεχε τι μέλλεις να πράξης· διότι ο άνθρωπος αυτός είναι Ρωμαίος πολίτης".
22,27 προσελθὼν δὲ ὁ χιλίαρχος εἶπεν αὐτῷ· λέγε μοι εἰ σὺ Ῥωμαῖος εἶ. ὁ δὲ ἔφη· ναί.

22,27 Ηλθε τότε ο χιλίαρχος προς τον Παύλον και του είπε· “λέγε μου, εάν πράγματι συ είσαι Ρωμαίος πολίτης”. Ο δε Παύλος του είπε· “ναι”.
22,28 ἀπεκρίθη τε ὁ χιλίαρχος· ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.
22,28 Απεκρίθη ο χιλίαρχος· “εγώ με πολλά χρήματα απέκτησα το δικαίωμα του Ρωμαίου πολίτου”. Ο δε Παύλος είπε· “εγώ όμως και έχω γεννηθή Ρωμαίος πολίτης”.
22,29 εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ᾿ αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν· καὶ ὁ χιλίαρχος δὲ ἐφοβήθη ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδεκώς.
22,29 Αμέσως δε τότε απεμακρύνθησαν από αυτόν εκείνοι, που επρόκειτο να τον ανακρίνουν. Αλλά και ο χιλίαρχος εφοβήθηκε, όταν έμαθε ότι είναι Ρωμαίος πολίτης και διότι τον είχε δέσει.
22,30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλές, τὸ τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν, καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον ἔστησεν εἰς αὐτούς.
22,30 Την άλλην δε ημέραν επειδή ήθελε να μάθη με ακρίβειαν, τι είναι εκείνο, δια το οποίον κατηγορείται από τους Εβραίους, έλυσε αυτόν από τις αλυσίδες και διέταξε να συγκεντρωθούν οι αρχιερείς και όλον το συνέδριόν των και αφού κατέβασε τον Παύλον από το στρατόπεδον, τον έβαλε να σταθή όρθιος εμπρός εις αυτούς.

ΠΡΑΞΕΙΣ 23

23,1 Ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ εἶπεν· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.
23,1 Ο δε Παύλος, αφού προσήλωσε το βλέμμα στο συνέδριον, είπε· “άνδρες αδελφοί, εγώ έχω πολιτευθή απένεντι του Θεού με καθαράν συνείδησιν έως την ημέραν αυτήν”.
23,2 ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.

23,2 Αλλ' ο αρχιερεύς Ανανίας διέταξε τους υπηρέτας, που εστέκοντο κοντά στον Παύλον, να του κτυπήσουν το στόμα.
23,3 τότε ὁ Παῦλος πρὸς αὐτὸν εἶπε· τύπτειν σε μέλλει ὁ Θεός, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι!
23,3 Τοτε ο Παύλος είπε· "θα σε κτυπήση και σε ο Θεός, τοίχε ασβεστωμένε· και συ κάθεσαι να με κρίνης σύμφωνα με τον νόμον και αυτόν τον νόμον (ο οποίος δίδει το δικαίωμα στον κατηγορούμενον ν' απολογήται ελεύθερα και δεν επιτρέπει να τον κτυπούν) τον καταπατείς, με το να διατάσσης να με κτυπήσουν".
23,4 οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;
23,4 Αυτοί δε, που εστέκοντο κοντά στον Παύλον, είπαν· "τον αρχιερέα του Θεού υβρίζεις;"
23,5 ἔφη τε ὁ Παῦλος· οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοί, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς· γέγραπται γάρ· ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.
23,5 Και ο Παύλος είπε· "δεν εγνώριζα, αδελφοί, ότι είναι αρχιερεύς· διότι έχει γραφή· Δεν θα είπης λόγια κακά και υβριστικά εναντίον άρχοντος του λαού σου".
23,6 γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον Φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ Φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.
23,6 Επειδή δε ο Παύλος αντελήφθη ότι ένα μέρος του συνεδρίου ήσαν Σαδδουκαίοι, το δε άλλο Φαρισαίοι, εφώναξε δυνατά· "άνδρες αδελφοί, εγώ είμαι Φαρισαίος, υιός Φαρισαίου και αυτήν την στιγμήν εγώ δικάζομαι, επειδή πιστεύω και ελπίζω εις την ανάστασιν των νεκρών".
23,7 τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.
23,7 Οταν δε είπε αυτό ο Παύλος, έγινε ζωηρά φιλονεικία μεταξύ των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων και εδιχάσθησαν μεταξύ των οι σύνεδροι.
23,8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν μήτε ἄγγελον μήτε πνεῦμα, Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.
23,8 Διότι οι μεν Σαδδουκαίοι λέγουν ότι δεν υπάρχει ανάστασις ούτε άγγελος ούτε ψυχή έξω από το σώμα. Οι δε Φαρισαίοι ομολογούν

και τα δύο, και την ανάστασιν των νεκρών και την ύπαρξιν αγγέλων και ψυχών.
23,9 ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη, καὶ ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο λέγοντες· οὐδὲν κακὸν εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.
23,9 Εγινε δε μεγάλη κραυγή και αφού εσηκώθηκαν οι γραμματείς της παρατάξεως των Φαρισαίων, ελογομαχούσαν με θυμόν και έλεγαν· “τίποτε το κακόν δεν ευρίσκομεν στον άνθρωπον αυτόν· εάν δε πνεύμα η άγγελος ωμίλησε και έκαμε αποκαλύψεις εις αυτόν, ας μη μαχώμεθα εναντίον του Θεού”.
23,10 πολλῆς δὲ γενομένης στάσεως εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ᾿ αὐτῶν, ἐκέλευσε τὸ στράτευμα καταβῆναι καὶ ἁρπάσαι αὐτὸν ἐκ μέσου αὐτῶν ἄγειν τε εἰς τὴν παρεμβολήν.
23,10 Επειδή δε έγινε έντονος αντίθεσις και μεγάλη φιλονεικία, εφοβήθηκε ο χιλίαρχος, μήπως και ξεσχισθή από αυτούς ο Παύλος, διέταξε να κατεβούν οι στρατιώται και να αρπάξουν τον Παύλον εκ μέσου των συνέδρων και να τον οδηγήσουν στο στρατόπεδον.
23,11 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐπιστὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε· θάρσει, Παῦλε· ὡς γὰρ διεμαρτύρω τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, οὕτω σε δεῖ καὶ εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.
23,11 Κατά δε την επομένην νύκτα παρουσιάσθηκε έξαφνα στον Παύλον ο Κυριος και είπε· “έχε θάρρος, Παύλε· διότι, όπως με παρρησίαν εμαρτύρησες και εκήρυξες την αλήθειαν περί εμού εις την Ιερουσαλήμ, έτσι σύμφωνα με το θείον σχέδιον θα κηρύξης και εις την Ρωμην”.
23,12 Γενομένης δὲ ἡμέρας ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαίων συστροφὴν ἀνεθεμάτισαν ἑαυτούς, λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀποκτείνωσι τὸν Παῦλον.
23,12 Οταν δε έγινε ημέρα, μερικοί από τους Ιουδαίους εμαζεύτηκαν και έκαμαν συνωμοσίαν, ωρκίσθησαν και αναθεμάτισαν τον εαυτόν τους λέγοντες, να μη φάγουν και να μη πίουν, έως ότου φονεύσουν τον Παύλον.
23,13 ἦσαν δὲ πλείους τεσσαράκοντα οἱ ταύτην τὴν συνωμοσίαν πεποιηκότες·

23,13 Αυτοί δε που έκαμαν την συνωμοσίαν ήσαν περισσότεροι από σαράντα.
23,14 οἵτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις εἶπον· ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς μηδενὸς γεύσασθαι ἕως οὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.
23,14 Αυτοί λοιπόν προσήλθαν στους αρχιερείς και πρεσβυτέρους και είπαν· "αναθεματίσαμεν με φοβερόν ανάθεμα τους ευτούς μας, να μη γευθούμε τίποτε έως ότου φονεύσωμεν τον Παύλον.
23,15 νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ ἐγγίσαι αὐτὸν ἕτοιμοί ἐσμεν τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.
23,15 Τωρα λοιπόν σεις μαζή με το συνέδριον δηλώσατε στον χιλίαρχον, να κατεβάση αύριον τον Παύλον εις σας, διότι τάχα πρόκειται να μάθετε με μεγαλυτέραν ακρίβειαν τα περί αυτού. Ημείς δε προτού να πλησιάση αυτός στο συνέδριον, είμεθα έτοιμοι να τον φονεύσωμεν".
23,16 ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον, παραγενόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ.
23,16 Ο υιός όμως της αδελφής του Παύλου ήκουσε την σχεδιαζομένην ενέδραν, έφθασε και εισήλθε στο στρατόπεδον και εγνωστοποίησε στον Παύλον αυτά, που είχε ακούσει.
23,17 προσκαλεσάμενος δὲ ὁ Παῦλος ἕνα τῶν ἑκατοντάρχων ἔφη· τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπάγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον· ἔχει γάρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ.
23,17 Τοτε ο Παύλος εκάλεσε ένα από τους εκατοντάρχους και είπε· "αυτόν τον νέον οδήγησέ τον στον χιλίαρχον, διότι κάτι έχει να του αναγγείλη".
23,18 ὁ μὲν οὖν παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον καί φησιν· ὁ δέσμιος Παῦλος προσκαλεσάμενός με ἠρώτησε τοῦτον τὸν νεανίαν ἀγαγεῖν πρός σε, ἔχοντά τι λαλῆσαί σοι.
23,18 Αυτός λοιπόν επήρε τον νέον, τον οδήγησε προς τον χιλίαρχον και είπε· "ο Παύλος, ο φυλακισμένος, με επροσκάλεσε και με παρεκάλεσε να οδηγήσω εις σε αυτόν τον νέον, διότι κάτι έχει να σου πη".

23,19 ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρός αὐτοῦ ὁ χιλίαρχος καὶ ἀναχωρήσας κατ᾽ ἰδίαν ἐπυνθάνετο, τί ἐστιν ὃ ἔχεις ἀπαγγεῖλαί μοι;
23,19 Τον επιασε τότε από το χέρι ο χιλίαρχος, επήγε εις ένα ιδιαίτερον μέρος και τον ηρώτησε· "ποιό είναι αυτό, που έχεις να μου αναγγείλης;"
23,20 εἶπε δὲ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνέθεντο τοῦ ἐρωτῆσαί σε ὅπως αὔριον εἰς τὸ συνέδριον καταγάγῃς τὸν Παῦλον, ὡς μελλόντων τι ἀκριβέστερον πυνθάνεσθαι περὶ αὐτοῦ.
23,20 Είπε δε ο νέος· "οι Ιουδαίοι συνεφώνησαν να σε παρακαλέσουν να κατεβάσης αύριον τον Παύλον στο συνέδριον, διότι τάχα πρόκειται να εξετάσουν και να πληροφορηθούν ακριβέστερον τα περί αυτού.
23,21 σὺ οὖν μὴ πεισθῇς αὐτοῖς· ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσιν αὐτόν, καὶ νῦν ἕτοιμοί εἰσι προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.
23,21 Συ όμως να μη πεισθής εις αυτούς. Διότι του στήνουν καρτέρι σαράντα και πλέον άνδρες από αυτούς, οι οποίοι επήραν όρκον και ανάθεμα, να μη φάγουν και να μη πίουν, έως ότου τον φονεύσουν. Και τώρα είναι έτοιμοι, περιμένοντες την υπόσχεσίν σου, να οδηγήσης εκεί τον Παύλον".
23,22 ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.
23,22 Ο χιλίαρχος λοιπόν αφήκε ελεύθερον τον νέον, αφού του παρήγγειλε να μη πη εις κανένα "ότι εφανέρωσες αυτά εις εμέ".
23,23 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων εἶπεν· ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός,
23,23 Και αφού επροσκάλεσε δύο από τους εκατοντάρχους είπε· "ετοιμάσατε διακοσίους στρατιώτας να υπάγουν μέχρι την Καισάρειαν και εβδομήντα ιππείς και διακοσίους λογχοφόρους, να είναι έτοιμοι εις τας εννέα την νύκτα.
23,24 κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα,

23,24 Και να πάρουν μαζή των ζώα, δια να επιβιβάσουν και να μεταφέρουν σώον και ασφαλή τον Παύλον προς τον Φηλικα, τον επίτροπον της Ιουδαίας”.
23,25 γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·
23,25 Εγραψε δε και επιστολήν, η οποία περιείχε τα εξής·
23,26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.
23,26 “Ο Κλαύδιος Λυσίας χαιρετίζει τον ευγενέστατον ηγεμόνα Φηλικα.
23,27 τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ᾿ αὐτῶν ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτόν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.
23,27 Τον άνδρα αυτόν, που συνελήφθη από τους Ιουδαίους και επρόκειτο να φονευθή από αυτούς, ώρμησα εγώ μαζή με το στράτευμα και τον έσωσα από τα χέρια των, διότι έμαθα ότι είναι Ρωμαίος.
23,28 βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι᾿ ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν·
23,28 Επειδή δε ήθελα να μάθω την αιτίαν, δια την οποίαν τον κατηγορούσαν, τον εκατέβασα στο συνέδριόν των.
23,29 ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔγκλημα ἔχοντα.
23,29 Ευρήκα όμως να τον κατηγορούν δια ζητήματα του θρησκευτικού των νόμου, χωρίς να έχη υποπέσει εις κανένα έγκλημα, το οποίον να τιμωρήται από τους νόμους μας με θάνατον η με φυλάκισιν.
23,30 μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρός σε, παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σοῦ. ἔῤῥωσο.
23,30 Επειδή δε μου κατηγγέλθη ότι επρόκειτο να γίνη κάποια δολοφονική απόπειρα εναντίον του ανδρός αυτού εκ μέρους των Ιουδαίων, τον έστειλα αμέσως προς σε και παρήγγειλα στους κατηγόρους του να εκθέσουν ενώπιόν σου όσα έχουν εναντίον του. Υγίαινε”.
23,31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον ἤγαγον διὰ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα,

23,31 Οι στρατιώται λοιπόν σύμφωνα με την διαταγήν που έλαβον, επήραν τον Παύλον και τον έφεραν δια νυκτός εις την Αντιπατρίδα.
23,32 τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν·
23,32 Την άλλην δε ημέραν οι πεζοί στρατιώται αφήκαν τους ιππείς να πορευθούν μαζή με τον Παύλον και αυτοί επέστρεψαν στο στρατόπεδον της Ιερουσαλήμ.
23,33 οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.
23,33 Οι δε ιππείς, αφού εισήλθαν εις την Καισάρειαν, παρέδωσαν την επιστολήν στον επίτροπον και του παρουσίασαν και τον Παύλον.
23,34 ἀναγνοὺς δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστί, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας,
23,34 Οταν δε ο ηγεμών εδιάβασε την επιστολήν, ηρώτησε τον Παύλον από ποίαν επαρχίαν είναι και αφού επληροφορήθηκε ότι είναι από την Κιλικίαν,
23,35 διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται· ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρῴδου φυλάσσεσθαι.
23,35 είπε· “θα σε ακούσω με προσοχήν, όταν έλθουν και οι κατήγοροί σου”. Διέταξε δε να φρουρήται ο Παύλος εις φυλακήν του ανακτόρου, που είχε κτίσει ο Ηρώδης και το οποίον ήτο τώρα οίκημα του πραίτωρος.

ΠΡΑΞΕΙΣ 24

24,1 Μετὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινός, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου.
24,1 Επειτα δε από πέντε ημέρας κατέβηκε ο αρχιερεύς Ανανίας εις την Καισάρειαν μαζή με τους πρεσβυτέρους και με κάποιον δικηγόρον, ονόματι Τερτυλλον, οι οποίοι και κατέθεσαν στον επίτροπον καταγγελίαν εναντίον του Παύλου.
24,2 κληθέντος δὲ αὐτοῦ ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλος λέγων·
24,2 Αφού δε εκλήθη ο Παύλος, ήρχισε ο Τερτυλλος να τον κατηγορή λέγων·

24,3 πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σοῦ καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντῃ τε καὶ πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας.
24,3 “επειδή, ευγενέστατε Φήλιξ, απολαμβάνομεν χάρις εις σε πολλήν ειρήνην και γίνονται μεγάλα έργα στο έθνος τούτο, χάρις εις την ιδικήν σου φροντίδα, εις κάθε περίστασιν και εις όλας τας περιοχάς τα βλέπομεν και τα δεχόμεθα με κάθε ευγνωμοσύνην.
24,4 ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.
24,4 Δια να μη σε ενοχλώ δε περισσότερον, διηγούμενος τα έργα σου, σε παρακαλώ να ακούσης με ευμένειαν αυτά, που με συντομίαν θα σου είπωμεν.
24,5 εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν καὶ κινοῦντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως,
24,5 Διότι ευρήκαμεν αυτόν τον άνθρωπον πολύ επικίνδυνον δια τον λαόν, αληθινήν πληγήν, να αναταράσση και να εξερεθίζη εις στάσιν όλους τους Ιουδαίους, ανά τας διαφόρους επαρχίας, να είναι δε η ψυχή και ο πρωτοστάτης της αιρέσεως των Ναζωραίων.
24,6 ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν·
24,6 Αυτός επεχείρησε να βεβηλώση και το ιερόν. Δι' αυτό και τον επιάσαμε· και ηθελήσαμεν σύμφωνα με τον Νομον μας να τον δικάσωμεν.
24,7 παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλίαρχος μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε,
24,7 Αλλά κατέφθασε ο Λυσίας ο χιλίαρχος και τον ήρπασε από τα χέρια μας με πολλήν βίαν.
24,8 κελεύσας τοὺς κατηγόρους αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπὶ σέ· παρ᾽ οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.
24,8 Διέταξε δε να έλθουν οι κατήγοροί του ενώπιόν σου. Από τον ίδιον δε τον Λυσίαν, εάν κάμης έρευναν και ανάκρισιν, θα γνωρίσης πολύ καλά όλα αυτά, δια τα οποία ημείς τον κατηγορούμε”.
24,9 συνεπέθεντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

24,9 Συνεφώνησαν δε και οι παριστάμενοι Ιουδαίοι λέγοντες ότι έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα.
24,10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν· ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι,
24,10 Ο δε Παύλος, όταν ο ηγεμών του έκαμε νεύμα να ομιλήση, απεκρίθη· "επειδή γνωρίζω, ότι από πολλά χρόνια είσαι δικαστής στο έθνος τούτο, με πρόθυμον διάθεσιν και με εμπιστοσύνην απολογούμαι ενώπιόν σου δια τα περί εμέ.
24,11 δυναμένου σου γνῶναι ὅτι οὐ πλείους εἰσί μοι ἡμέραι δεκαδύο ἀφ᾿ ἧς ἀνέβην προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ·
24,11 Και τούτο, διότι ημπορείς συ να πληροφορηθής, ότι δεν είναι περισσότερες από δώδεκα ημέρες από τότε που ανέβηκα εις Ιεροσόλυμα, δια να προσκυνήσω.
24,12 καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·
24,12 Και ούτε στο ιερόν με ευρήκαν να συζητώ με κανένα η να κάνω συναγερμόν του όχλου ούτε εις τας συναγωγάς ούτε εις οποιονδήποτε άλλο μέρος της πόλεως.
24,13 οὔτε παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νῦν κατηγοροῦσί μου.
24,13 Ούτε ημπορούν να αποδείξουν αυτά, δια τα οποία τώρα με κατηγορούν.
24,14 ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ τοῖς ἐν τοῖς προφήταις γεγραμμένοις,
24,14 Ομολογώ όμως εις σε τούτο· ότι σύμφωνα με την νέαν πίστιν, την χριστιανικήν, την οποίαν αυτοί ονομάζουν αίρεσιν, έτσι λατρεύω τον Θεόν των πατέρων μας, πιστεύων εις όλα όσα διατάσσει ο Νομος και εις όσα είνα γραμμένα στους προφήτας.
24,15 ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεὸν ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων·
24,15 Εχω πίστιν και ελπίδα στον Θεόν, την οποίαν και αυτοί οι ίδιοι έχουν και συμμερίζονται, ότι δηλαδή θα γίνη ανάστασις νεκρών, δικαίων και αδίκων.

24,16 ἐν τούτῳ δὲ καὶ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπτον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ παντός.
24,16 Ακριβώς δε διότι έχω αυτή την ελπίδα, εργάζομαι προσπαθών να έχω πάντοτε συνείδησιν αγαθήν, χωρίς καμμίαν τύψιν ενώπιον του Θεού και ενώπιον των ανθρώπων.
24,17 δι᾿ ἐτῶν δὲ πλειόνων παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς·
24,17 Αφού δε απουσίασα αρκετά έτη, ήρθα εις την Ιερουσαλήμ, δια να φέρω ελεημοσύνας στο έθνος μου και να προσφέρω θυσίας στον ναόν.
24,18 ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ ὄχλου οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινὲς ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι,
24,18 Εις αυτά ακριβώς τα έργα μου με ευρήκαν στο ιερόν να εκπληρώνω όσα δια τον αγνισμόν είναι καθιερωμένα, όχι με όχλον ούτε με αναταραχήν και αναστάτωσιν. Με ευρήκαν δε μερικοί Ιουδαίοι από την Ασίαν,
24,19 οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρεῖναι καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔχοιεν πρός με.
24,19 οι οποίοι έπρεπε και να παρουσιασθούν ενώπιόν σου και να καταθέσουν κατηγορίαν, εάν βέβαια υποτεθή ότι έχουν κάτι εναντίον να καταθέσουν.
24,20 ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπάτωσαν τί εὗρον ἐν ἐμοὶ ἀδίκημα στάντος μου ἐπὶ τοῦ συνεδρίου,
24,20 Η επί τέλους, ας πουν αυτοί εδώ, ποίον αδίκημα ευρήκαν εις εμέ, όταν εστάθηκα ως κατηγορούμενος στο συνέδριόν των.
24,21 ἢ περὶ μιᾶς ταύτης φωνῆς ἧς ἔκραξα ἑστὼς ἐν αὐτοῖς, ὅτι περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι σήμερον ὑφ᾿ ὑμῶν.
24,21 Εκτός εάν αδίκημα θεωρούν μίαν φωνήν, που εφώναξα δυνατά όρθιος εν μέσω αυτών, ότι εγώ δικάζομαι σήμερα από σας περί αναστάσεως νεκρών”.
24,22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτούς, ἀκριβέστερον εἰδὼς τὰ περὶ τῆς ὁδοῦ, εἰπών· ὅταν Λυσίας ὁ χιλίαρχος καταβῇ, διαγνώσομαι τὰ καθ᾿ ὑμᾶς,
24,22 Οταν δε ο Φήλιξ ήκουσε αυτά, ανέβαλε να βγάλη απόφασιν, και τούτο διότι εγνώριζε πολύ καλύτερα τα περί νέας θρησκείας και αντελήφθη ότι είναι ασύστατοι αι κατηγορίαι των Ιουδαίων εναντίον

του Παύλου. Είπε όμως· “όταν ο Λυσίας ο χιλίαρχος κατεβή εις την Καισάρειαν, θα πληροφορηθώ καλύτερον το ζήτημά σας”.
24,23 διαταξάμενός τε τῷ ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἔχειν τε ἄνεσιν καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ.
24,23 Εδωσε δε διαταγήν στον εκατόνταρχον, να φρουρήται ο Παύλος, να έχη σχετικήν ελευθερίαν και ευκολίαν και να μη εμποδίζεται κανείς από τους ιδικούς του να τον υπηρετή η να τον επισκέπτεται.
24,24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς παραγενόμενος ὁ Φῆλιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, οὔσῃ Ἰουδαίᾳ, μετεπέμψατο τὸν Παῦλον καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.
24,24 Επειτα δε από ολίγας ημέρας ήλθε ο Φήλιξ μαζή με την σύζυγόν του την Δρούσιλλαν, η οποία ήτο Ιουδαία, εκάλεσε τον Παύλον και τον ήκουσε να ομιλή περί της πίστεως στον Χριστόν.
24,25 διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, ἔμφοβος γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρίθη· τὸ νῦν ἔχον πορεύου, καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε,
24,25 Καθώς όμως αυτός ωμιλούσε περί δικαιοσύνης και περί εγκρατείας και περί της κρίσεως, η οποία έμελλε να γίνη, ο Φήλιξ, καθό ένοχος εις πολλά αμαρτήματα, κατελήφθη από φόβον και απήντησεν στον Παύλον· “επί του παρόντος πήγαινε και όταν εύρω ευκαιρίαν θα στείλω να σε καλέσω πάλιν”.
24,26 ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Παύλου ὅπως λύσῃ αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μεταπεμπόμενος ὡμίλει αὐτῷ.
24,26 Συγχρόνως ήλπιζε ο Φήλιξ ότι θα πάρη χρήματα από τον Παύλον, δια να τον απολύση. Δι' αυτό δε και τον προσκαλούσε συχνότερα και συνωμιλούσε μαζή του.
24,27 Διετίας δὲ πληρωθείσης ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆστον· θέλων δὲ χάριν καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ κατέλιπε τὸν Παῦλον δεδεμένον.
24,27 Οταν δε συνεπληρώθησαν δύο χρόνια, ήλθε διάδοχος του Φηλικος ο Πορκιος Φήστος. Επειδή δε ο Φήλιξ ήθελε να κάμη χάριν

στους Ιουδαίους και να τους καλοπιάση, αφήκε τον Παύλον φυλακισμένον.

ΠΡΑΞΕΙΣ 25

25,1 Φῆστος οὖν ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ Καισαρείας·
25,1 Ο Φήστος λοιπόν, όταν ήλθε και εγκατεστάθηκε εις την επαρχίαν της Συρίας, έπειτα από τρεις ημέρας ανέβηκε από την Καισάρειαν εις τα Ιεροσόλυμα.
25,2 ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ παρεκάλουν αὐτόν,
25,2 Παρουσίασαν δε εις αυτόν ο αρχιερεύς και οι πρώτοι ματαξύ των Ιουδαίων καταγγελίαν εναντίον του Παύλου και τον παρακαλούσαν,
25,3 αἰτούμενοι χάριν κατ᾿ αὐτοῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐνέδραν ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδόν.
25,3 ζητούντες ως χάριν ιδικήν των εναντίον του Παύλου, να τον καλέση ο Φήστος εις την Ιερουσαλήμ. Ενώ συγχρόνως ετοίμαζαν ενέδραν να τον φονεύσουν στον δρόμον.
25,4 ὁ μὲν οὖν Φῆστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ ἑαυτὸν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι·
25,4 Ο Φήστος όμως απήντησε, να κρατήται ο Παύλος εις την Καισάρειαν και ότι αυτός σύντομα επρόκειτο να αναχωρήση από την Ιερουσαλήμ δια την Καισάρειαν.
25,5 οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησί, συγκαταβάντες, εἴ τί ἐστιν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, κατηγορείτωσαν αὐτοῦ.
25,5 “Αυτοί λοιπόν που κατέχουν τας πρώτας θέσεις μεταξύ σας, είπεν, ας κατεβούν μαζή μου, και εάν υπάρχη κάποια ενοχή εναντίον του ανθρώπου τούτου, ας διατυπώσουν εκεί την κατηγορίαν των”.
25,6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείους ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.
25,6 Αφού δε έμεινε μεταξύ αυτών περισσότερον από δέκα ημέρες, κατέβηκε εις την Καισάρειαν. Την δε άλλην ημέραν καθίσας στο δικαστικόν βήμα, διέταξε να φέρουν τον Παύλον.

25,7 παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιώματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδεῖξαι,
25,7 Οταν δε αυτός ήλθε, τον περιεκύκλωσαν οι Ιουδαίοι, που είχαν κατεβή από την Ιερουσαλήμ, διατυπώνοντες εναντίον του Παύλου πολλάς και βαρείας κατηγορίας, τας οποίας όμως δεν ημπορούσαν να αποδείξουν.
25,8 ἀπολογουμένου αὐτοῦ ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.
25,8 Και τούτο διότι ο Παύλος απολογούμενος, διεκήρυσσε ότι· "ούτε στον νόμον των Ιουδαίων ούτε στον ναόν ούτε στον Καίσαρα διέπραξα το παραμικρότερον σφάλμα".
25,9 ὁ Φῆστος δὲ θέλων τοῖς Ἰουδαίοις χάριν καταθέσθαι, ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· θέλεις εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀναβὰς ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ᾿ ἐμοῦ;
25,9 Ο δε Φήστος θέλων να ευχαριστήση τους Ιουδαίους απεκρίθη στον Παύλον και είπε· "θέλεις να ανεβής εις την Ιερουσαλήμ και να δικασθής εκεί ενώπιόν μου δια τα ζητήματα αυτά;"
25,10 εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἑστώς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι. Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὡς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγνώσκεις·
25,10 Ο δε Παύλος είπε· "εγώ στέκομαι εδώ, εμπρός στο δικαστήριον του Καίσαρος, στο οποίον και πρέπει να δικασθώ ως Ρωμαίος πολίτης. Τους Ιουδαίους δεν τους έχω αδικήσει εις τίποτε, όπως και συ ο ίδιος καλύτερα από κάθε άλλον γνωρίζεις.
25,11 εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδέν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι· Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.
25,11 Διότι εάν μεν τους αδικώ και έχω διαπράξει κάτι άξιον θανάτου, δεν αρνούμαι να καταδικασθώ εις θάνατον και να αποθάνω. Εάν όμως τίποτε δεν είναι αληθινόν από εκείνα, που αυτοί με κατηγορούν, κανείς δεν έχει το δικαίωμα και την εξουσίαν να με χαρίση εις αυτούς, δια να με θανατώσουν. Καμνω έφεσιν στον Καίσαραν και ζητώ να δικασθώ ενώπιόν του".
25,12 τότε ὁ Φῆστος συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλησαι, ἐπὶ Καίσαρα πορεύσῃ.

25,12 Τοτε ο Φήστος, αφού συνεζήτησε με το συμβούλιόν του, απεκρίθη· “τον Καίσαρα έχεις επικαλεσθή; Εις τον Καίσαρα θα πορευθής”.
25,13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν εἰς Καισάρειαν ἀσπασόμενοι τὸν Φῆστον.
25,13 Αφού δε επέρασαν μερικές ημέρες, ο βασιλεύς Αγρίππας και η αδελφή του Βερνίκη ήλθαν εις την Καισάρειαν με τον σκοπόν να χαιρετήσουν και να συγχαρούν τον Φήστον.
25,14 ὡς δὲ πλείους ἡμέρας διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον λέγων· ἀνήρ τίς ἐστι καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος δέσμιος,
25,14 Καθώς δε παρέμειναν εκεί περισσότερες ημέρες, ο Φήστος εξέθεσε στον βασιλέα τα κατά τον Παύλον λέγων· “κάποιος άνθρωπος έχει αφεθή φυλακισμένος από τον Φηλικα.
25,15 περὶ οὗ γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων αἰτούμενοι κατ᾿ αὐτοῦ δίκην·
25,15 Δι' αυτόν, όταν εγώ επήγα εις Ιεροσόλυμα, μου επέδωσαν καταγγελίαν οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων, ζητούντες να τον δικάσω και καταδικάσω.
25,16 πρὸς οὓς ἀπεκρίθην ὅτι οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγόρους τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος.
25,16 Απήντησα όμως εις αυτούς ότι δεν υπάρχει συνήθεια στους Ρωμαίους, δια να φανούν ευχάριστοι εις κάποιους, να παραδίδουν ένα άνθρωπον εις θάνατον, πριν ο κατηγορούμενος έλθη εις αντιπαράστασιν προς τους μηνυτάς του και πριν λάβη το δικαίωμα να απολογηθή δια το έγκλημα, που κατηγορείται.
25,17 συνελθόντων οὖν αὐτῶν ἐνθάδε ἀναβολὴν μηδεμίαν ποιησάμενος τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα·
25,17 Οταν δε αυτοί ήλθαν μαζή μου εδώ, εγώ χωρίς καμμίαν αναβολήν εκάθισα αμέσως την επομένην ημέραν στο δικαστικόν βήμα και διέταξα να προσαχθή ο άνθρωπος αυτός.

25,18 περὶ οὗ σταθέντες οἱ κατήγοροι οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπέφερον ὧν ὑπενόουν ἐγώ,
25,18 Οι κατήγοροι όμως, όταν εστάθησαν εις την δικαστικήν αίθουσαν, δεν διετύπωσαν καμμίαν εναντίον του κατηγορίαν, από εκείνας τας οποίας εγώ υπέθετα και επερίμενα.
25,19 ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν καὶ περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.
25,19 Αλλά είχαν εναντίον του κάποια ζητήματα περί της ιδικής των θρησκείας και δια κάποιον Ιησούν πεθαμένον, δια τον οποίον ο Παύλος έλεγε ότι ζη.
25,20 ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ τὴν περὶ τούτου ζήτησιν ἔλεγον εἰ βούλοιτο πορεύεσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα κἀκεῖ κρίνεσθαι περὶ τούτων.
25,20 Επειδή δε εγώ ευρέθηκα εις απορίαν δια την έρευναν του ζητήματος αυτού, είπα στον Παύλον, εάν ήθελε, να μεταβη εις Ιεροσόλυμα και να δικασθή εκεί δι' αυτά τα ζητήματα.
25,21 τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν ἕως οὗ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.
25,21 Επειδή όμως ο Παύλος, επικαλεσθείς την ρωμαϊκήν του υπηκοότητα, εζήτησε να φρουρηθή, δια να δικασθή από τον σεβαστόν αυτοκράτορα, διέταξα να φρουρήται αυτός, έως ότου τον στείλω στον Καίσαρα”.
25,22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. ὁ δέ, αὔριον, φησίν, ἀκούσῃ αὐτοῦ.
25,22 Είπε δε ο Αγρίππας προς τον Φήστον· “ήθελα και εγώ ο ίδιος να ακούσω αυτόν τον άνθρωπον”. Ο δε Φήστος απήντησε· “αύριον θα τον ακούσης”.
25,23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σύν τε τοῖς χιλιάρχοις καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ᾽ ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου ἤχθη ὁ Παῦλος.
25,23 Την επομένην, αφού ήλθε ο Αγρίππας και η Βερνίκη λαμπροστολισμένοι και με πολλήν συνοδείαν και εισήλθαν εις την αίθουσαν του δικαστηρίου μαζή με τους χιλιάρχους και τους άλλους επισήμους άνδρας, που ήσαν εις την πόλιν, διέταξε ο Φήστος και ωδηγήθηκε εκεί ο Παύλος.

25,24 καί φησιν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.
25,24 Και λέγει τότε ο Φήστος· "Βασιλεύ Αγρίππα και όλοι όσοι είσθε παρόντες εδώ μαζή μας, βλέπετε τον άνθρωπον αυτόν, δια τον οποίον όλος ο λαός των Ιουδαίων ήλθαν και με συνήντησαν και εις τα Ιεροσόλυμα και εδώ και εφώναζαν ότι δεν πρέπει πλέον αυτός να ζη.
25,25 ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστόν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.
25,25 Εγώ όμως επειδή εκατάλαβα ότι τίποτε άξιον θανάτου δεν έχει πράξει αυτός και επειδή και αυτός ο ίδιος επεκαλέσθη τον σεβαστόν αυτοκράτορα, επήρα την απόφασιν να τον στείλω εις την Ρωμην.
25,26 περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ κυρίῳ οὐκ ἔχω· διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ᾿ ὑμῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.
25,26 Δεν έχω όμως τίποτε το σαφές και βέβαιον να γράψω δι' αυτόν στον κύριον. Δι' αυτό, τον έφερα από την φυλακήν εις σας και μάλιστα εμπρός εις σε, βασιλεύ Αγρίππα, δια να γίνη ανάκρισις και από αυτήν να έχω κάτι να γράψω.
25,27 ἄλογον γὰρ μοι δοκεῖ πέμποντα δέσμιον μὴ καὶ τὰς κατ᾿ αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.
25,27 Διότι μου φαίνεται παράλογον να στέλνω κάποιον δεμένον εις την Ρωμην, χωρίς να καθορίσω τας εναντίον του κατηγορίας".

ΠΡΑΞΕΙΣ 26

26,1 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· ἐπιτρέπεταί σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. τότε ὁ Παῦλος ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἀπελογεῖτο·
26,1 Ο Αγρίππας ο βασιλεύς είπε προς τον Παύλον· "σου επιτρέπεται να ομιλήσης υπέρ του ευατού σου". Τοτε ο Παύλος, αφού άπλωσε το χέρι, ήρχισε την απολογίαν του.

26,2 περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον ἐπὶ σοῦ μέλλων ἀπολογεῖσθαι σήμερον,
26,2 “Δι' όλα όσα κατηγορούμαι από τους Ιουδαίους, θεωρώ τον ευατόν μου ευτυχή, βασιλεύ Αγρίππα, διότι μέλλω να απολογηθώ ενώπιόν σου σήμερον.
26,3 μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σου μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.
26,3 Και τούτο, διότι συ γνωρίζεις πολύ καλά, όλα τα έθιμα των Ιουδαίων, όπως και όλα τα ζητήματά των. Δι' αυτό και σε παρακαλώ, να με ακούσης με υπομονήν.
26,4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος τὴν ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι,
26,4 Ποία μεν υπήρξε η ζωή και η δράσις μου στο έθνος μου και εις τα Ιεροσόλυμα από την αρχήν της νεότητός μου και εντεύθεν, γνωρίζουν όλοι οι Ιουδαίοι.
26,5 προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος.
26,5 Αυτοί με έχουν γνωρίσει πολύ ενωρίτερα και εάν θέλουν να καταθέσουν την αλήθειαν, θα βεβαιώσουν ότι εγώ έζησα σύμφωνα με την διδασκαλίαν και τας παραδόσεις της πλέον αυστηράς ομάδος της θρησκείας μας· έζησα δηλαδή και επολιτεύθην ως Φαρισαίος.
26,6 καὶ νῦν ἐπ᾽ ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἕστηκα κρινόμενος,
26,6 Και τώρα εγώ στέκομαι υπόδικος στο δικαστήριον τούτο δια την ελπίδα περί του Μεσσίου, η οποία στηρίζεται εις την υπόσχεσιν, που ο Θεός έδωκε στους πατέρας μας.
26,7 εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.
26,7 Και δια την πραγματοποίησιν αυτής της υποσχέσεως αι δώδεκα φυλαί του λαού μας συνεχώς νύκτα και ημέραν προσφέρουν τας θυσίας της λατρείας και έχουν την ελπίδα να φθάσουν εις αυτήν. Δι' αυτήν την ελπίδα εγώ κατηγορούμαι από τους Ιουδαίους, βασιλεύ Αγρίππα.

26,8 τί ἄπιστον κρίνεται παρ᾽ ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;
26,8 Διατί θεωρείται απίστευτον από σας, ότι ο Θεός ανασταίνει τους νεκρούς;
26,9 ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι·
26,9 Και εγώ έδειξα απιστίαν εις την ανάστασιν του Ιησού και εις αυτόν τον Ιησούν. Και ενόμισα λοιπόν ότι είχα καθήκον πολλά να πράξω αντίθετα και εχθρικά κατά του ονόματος του Ιησού του Ναζωραίου.
26,10 ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ ἐν φυλακαῖς κατέκλεισα τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβών, ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον,
26,10 Πράγμα άλλως τε, το οποίον έκανα και εις Ιεροσόλυμα, και πολλούς από τους μαθητάς του Χριστού εγώ έρριψα και έκλεισα εις τας φυλακάς, αφού είχα λάβει αυτήν την εξουσίαν από τους αρχιερείς, και όταν οι άνθρωποι αυτοί εφονεύοντο, εγώ είχα δώσει καταδικαστικήν ψήφον εναντίον των.
26,11 καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.
26,11 Και εις όλας τας συναγωγάς, όπου ωδηγούντο δια να δικασθούν, εγώ εις πολλάς περιστάσεις βασανίζων αυτούς προσπαθούσα να τους εξαναγκάσω να βλασφημήσουν εναντίον του Ιησού. Κυριαρχούμενος δε από ασυγκράτητον μανίαν εναντίον των, τους κατεδίωκα ακόμη και εις πόλεις, αι οποίαι είναι έξω από την Παλαιστίνην.
26,12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ᾽ ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,
26,12 Ακριβώς επάνω στο έργον μου αυτό επήγαινα εις την Δαμασκόν, δια να καταδιώξω και εκεί τους Χριστιανούς με εξουσίαν και εγκρισιν, που είχα λάβει από τους αρχιερείς.
26,13 ἡμέρας μέσης κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους·
26,13 Κατά το μεσημέρι, καθώς επροχωρούσα στον δρόμον, είδα, βασιλεύ Αγρίππα, να λάμπη γύρω από εμέ και από εκείνους, που

επήγαιναν μαζή μου, ένα φως από τον ουρανόν εντονώτερον από την λαμπρότητα του ηλίου.
26,14 πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με καὶ λέγουσαν τῇ ἑβραΐδι διαλέκτῳ· Σαοὺλ Σαούλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.
26,14 Ενώ δε όλοι επέσαμεν κάτω εις την γην, διότι δεν αντείχαμεν εις την καταπληκτικήν αυτήν λάμψιν, ήκουσα μίαν φωνήν να μου ομιλή και να λέγη εις την εβραϊκήν γλώσσαν· Σαούλ, Σαούλ, διατί με καταδιώκεις; Είναι σκληρόν δια σε να κλωτσάς εις τα καρφιά.
26,15 ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶ, Κύριε; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.
26,15 Εγώ δε είπα· Ποιός είσαι, Κυριε; Εκείνος δε είπε· Εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ καταδιώκεις.
26,16 ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθήσομαί σοι,
26,16 Αλλά σήκω και στάσου ορθός εις τα πόδια σου· δια τούτο παρουσιάσθηκα εις σε, να σε αναδείξω υπηρέτην και κήρυκα αυτών που είδες και εκείνων τα οποία στο μέλλον θα σου αποκαλύψω.
26,17 ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς ἐγώ σε ἀποστέλλω
26,17 Εγώ δε θα σε σώζω από τους κινδύνους, που θα διατρέξης εκ μέρους του Ιουδαϊκού λαού και εκ μέρους των εθνών, εις τα οποία εγώ σε στέλλω.
26,18 ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ.
26,18 Και σε στέλνω να ανοίξης τα μάτια της ψυχής των, δια να πιστεύσουν και επιστρέψουν από το σκότος στο φως και από την εξουσίαν του σατανά στον Θεόν, και να πάρουν δια της πίστεώς των εις εμέ άφεσιν αμαρτιών και κληρονομίαν μαζή με εκείνους, που έχουν αγιασθή.
26,19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ,
26,19 Οθεν, βασιλεύ Αγρίππας, δεν έγινα ανυπάκουος στο ουράνιον αυτό όραμα.

26,20 ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρῶτον καὶ Ἱερολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγέλλω μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας.
26,20 Αλλά πρώτον εις αυτούς που κατοικούσαν εις την Δαμασκόν και εις τα Ιεροσόλυμα, έπειτα δε εις όλην την περιοχήν της Ιουδαίας και εις τα έθνη, εκήρυττα και κηρύττω ματάνοιαν και επιστροφήν στον Θεόν και να πράττουν έργα άξια της μετανοίας των.
26,21 ἕνεκα τούτων με οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ ἐπειρῶντο διαχειρίσασθαι.
26,21 Ενεκα δε αυτών ακριβώς των κηρυγμάτων μου, οι Ιουδαίοι με συνέλαβαν εις την αυλήν του ναού και επροσπαθούσαν να με φονεύσουν.
26,22 ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἕστηκα μαρτυρόμενος μικρῷ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν μελλόντων γενέσθαι καὶ Μωϋσῆς,
26,22 Ελαβα όμως βοήθειαν και προστασίαν από τον Θεόν τότε και μέχρις αυτής της ημέρας, που στέκομαι σώος και υγιής εμπρός σας και δίδω την μαρτυρίαν του Ευαγγελίου εις μικρούς και μεγάλους, χωρίς να λέγω τίποτε άλλο εκτός από εκείνα, που οι προφήται και ο Μωϋσής προεκήρυξαν, ότι μέλλουν να γίνουν.
26,23 εἰ παθητὸς ὁ Χριστός, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι.
26,23 Κηρύττω δηλαδή, περί του αν ο Χριστός έμελλε να πάθη, εάν επρόκειτο πρώτος αυτός εκ των νεκρών να αναστηθή και περί του αν επρόκειτο να κηρύξη το Ευαγγέλιον της σωτηρίας στον Ιουδαϊκόν λαόν και τους εθνικούς”.
26,24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου ὁ Φῆστος μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἔφη· μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει.
26,24 Ενώ δε αυτά ο Παύλος απελογείτο είπε ο Φήστος με μεγάλη φωνήν· “παρεφρόνησες, Παύλε, τα πολλά γράμματα σε κάνουν να παραλογίζεσαι”.
26,25 ὁ δέ, οὐ μαίνομαι, φησί, κράτιστε Φῆστε, ἀλλὰ ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι.
26,25 Ο δε Παύλος απήντησε· “δεν παραλογίζομαι, εξοχώτατε Φήστε, αλλά εξαγγέλω λόγους αληθείας και συνέσεως.

26,26 ἐπίσταται γὰρ περὶ τούτων ὁ βασιλεύς, πρὸς ὃν καὶ παῤῥησιαζόμενος λαλῶ· λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.
26,26 Και ομιλώ έτσι, διότι γνωρίζει πολύ καλά τα γεγονότα αυτά ο βασιλεύς, προς τον οποίον και με τόσον θάρρος ομιλώ. Δεν πιστεύω τίποτε από αυτά να διαφεύγη την γνώσιν και την προσοχήν του. Είναι άλλως τε αυτά γνωστά, διότι δεν έχουν πραγματοποιηθή εις καμμίαν απόμερον γωνίαν, αλλά εις όλους τους Ιουδαίους.
26,27 πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις.
26,27 Πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα, στους προφήτας; Εγώ ξέρω ότι πιστεύεις”.
26,28 ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι.
26,28 Είπε δε ο Αγρίππας στον Παύλον· “ολίγον ακόμη και με πείθεις να γίνω Χριστιανός”.
26,29 ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν· εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον γενέσθαι τοιούτους ὁποῖος κἀγώ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων.
26,29 Ο δε Παύλος είπε· “θα ηυχόμην στον Θεόν και ολίγον και πολύ όχι μόνον συ, αλλά και όλοι όσοι με ακούουν σήμερον να γίνουν τέτοιοι σαν εμέ, εκτός από τις αλυσίδες αυτές”.
26,30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν ἥ τε Βερνίκη καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς,
26,30 Και αφού είπε αυτά ο Παύλος, εσηκώθηκε ο Βασιλεύς και ο Ρωμαίος ηγεμών και η Βερνίκη και όλοι όσοι εκάθηντο μαζή με αυτούς.
26,31 καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες ὅτι οὐδὲν θανάτου ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ ἄνθρωπος οὗτος.
26,31 Και όταν ανεχώρησαν, συνωμιλούσαν μεταξύ των λέγοντες ότι ο άνθρωπος αυτός τίποτε άξιον θανάτου η φυλακίσεως δεν έχει κάμει.
26,32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φήστῳ ἔφη· ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

26,32 Ο δε Αγρίππας είπε στον Φήστον· “ο άνθρωπος αυτός ήτο δυνατόν ν' απολυθή, αν δεν είχε επικαλεσθή τον Καίσαρα”.

ΠΡΑΞΕΙΣ 27

27,1 Ὡς δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τόν τε Παῦλον καί τινας ἑτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχῃ ὀνόματι Ἰουλίῳ σπείρης Σεβαστῆς.
27,1 Οταν δε απεφασίσθη να πλεύσωμεν δια την Ιταλίαν, παρέδωσαν και τον Παύλον και μερικούς άλλους κρατουμένους εις ένα εκατόνταρχον, ονόματι Ιούλιον, του τάγματος, που έφερε το όνομα “σπείρα Σεβαστή”.
27,2 ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνος Θεσσαλονικέως,
27,2 Αφού δε απεβιβάσθημεν στο πλοίον, που ανήκε εις την πόλιν Αδραμύττιον, ανοιχθήκαμε στο πέλαγος με διεύθυνσιν προς τους λιμένας, που ευρίσκοντο κατά μήκος της Μικρασιατικής παραλίας. Ητο δε μαζή μας και ο Αρίσταρχος ο Μακεδών από την Θεσσαλονίκην.
27,3 τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.
27,3 Την άλλην ημέραν αγκυροβολήσαμε εις την Σιδώνα· και ο Ιούλιος με εύνοιαν φερόμενος προς τον Παύλον, του επέτρεψε να υπάγη στους φίλους του δια να τον περιποιηθούν.
27,4 κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους,
27,4 Και από εκεί εβγήκαμε στο ανοικτόν πέλαγος, επλεύσαμεν κοντά και κατά μήκος της Κυπρου, επειδή οι άνεμοι ήσαν αντίθετοι.
27,5 τό τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.
27,5 Και αφού διεσχίσαμεν το πέλαγος της περιοχής Κιλικίας και Παμφυλίας, προσωρμίσθημεν εις τα Μυρα της Λυκίας.

27,6 Κἀκεῖ εὑρὼν ὁ ἑκατοντάρχης πλοῖον Ἀλεξανδρῖνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.
27,6 Εκεί δε ευρήκε ο εκατόνταρχος ένα πλοίον της πόλεως Αλεξανδρείας, που επρόκειτο να ταξιδεύση εις την Ιταλίαν και μας επεβίβασε εις αυτό.
27,7 ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην,
27,7 Αφού επί αρκετάς ημέρας επλέαμεν βραδέως, λόγω του αντιθέτου ανέμου, μόλις και με δυσκολίαν πολλήν προσεγγίσαμεν κοντά εις την Κνίδον. Και επειδή δεν μας άφινε ο άνεμος, επλεύσαμεν νοτίως, επεράσαμεν πλησίον του ακρωτηρίου Σαλμώνη και εσυνεχίσαμεν τον πλουν κατά μήκος της νοτίας ακτής της Κρήτης.
27,8 μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.
27,8 Καθώς δε μόλις και με δυσκολίαν πολλήν επλέαμεν κοντά εις την Κρήτην, εφθάσαμεν εις κάποιον τόπον, που ελέγετο “Καλοί λιμένες”. πλησίον στον οποίον ήτο μία πόλις, ονόματι Λασαία.
27,9 Ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοὸς διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρῄνει ὁ Παῦλος
27,9 Επειδή δε είχε περάσει αρκετός καιρός έως ότου φθάσωμεν εκεί, ήτο δε επικίνδυνον το ταξίδι, καθόσον είχε περάσει η νηστεία των Εβραίων, που εγίνετο κατά Οκτώβριον, και ευρισκόμεθα πλέον στον Νοέμβριον με τας τρικυμίας του, τους προέτρεπε ο Παύλος να μη συνεχίσουν το ταξίδι των,
27,10 λέγων αὐτοῖς· ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν.
27,10 λέγων εις αυτούς· “άνδρες, βλέπω ότι το ταξίδι μας μέλλει να γίνη με κακοπάθειαν μεγάλην και πολλήν ζημίαν, όχι μόνον του φορτίου και του πλοίου, αλλά και της ζωής μας”.
27,11 ὁ δὲ ἑκατοντάρχης τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις.

27,11 Ο εκατόνταρχος όμως έδιδε μεγαλυτέραν πίστιν στον κυβερνήτην του πλοίου και στον ιδιοκτήτην παρά εις τα λόγια του Παύλου.
27,12 ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, εἴ πως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χῶρον.
27,12 Επειδή δε ο λιμήν ήτο ακατάλληλος, δια να παραχειμάσωμεν εκεί, οι περισσότεροι επήραν την απόφασιν να ανοιχθούν από εκεί στο πέλαγος, μήπως και ημπορούσαν να φθάσουν και να παραχειμάσουν εις ένα λιμάνι της Κρήτης, ονόματι Φοίνικα, που έβλεπε προς τα νοτιοδυτικά και βορειοδυτικά.
27,13 Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην.
27,13 Οταν δε ο νότιος άνεμος ήρχισε να πέφτη, ενόμισαν ότι ημπορούσαν να θέσουν εις εφαρμογήν το σχέδιον των. Και αφού εσήκωσαν τις άγκυρες, έπλεαν πολύ κοντά, παρά την ακτήν της Κρήτης.
27,14 μετ᾿ οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ᾿ αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων.
27,14 Αλλά έπειτα από ολίγον επέπεσε με σφοδρότητα εναντίον της Κρήτης θυελλώδης άνεμος, που καλείτα Ευροκλύδων, δηλαδή νοτιοανατολικός τρικυμιώδης.
27,15 συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ ἐπιδόντες ἐφερόμεθα.
27,15 Επειδή δε από την μανίαν του ανέμου είχεν αρπαγή το πλοίον και δεν ημπορούσε να αντισταθή εις την ορμήν αυτού, αφήκαμεν, ανίσχυροι πλέον, την κυβέρνησιν του πλοίου εις την διάθεσιν του ανέμου και εφερόμεθα έτσι, όπου αυτός μας έσπρωχνε.
27,16 νησίον δέ τι ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης,
27,16 Οταν δε επεράσαμεν με ταχύτητα κοντά από κάποιαν μικράν νήσον ονόματι Κλαύδην, μόλις και μετά βίας κατωρθώσαμεν να γίνωμεν κύριοι της βάρκας,
27,17 ἣν ἄραντες βοηθείας ἐχρῶντο ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος

οὕτως ἐφέροντο.
27,17 την οποίαν και εσύραμεν από τα κύματα επάνω στο πλοίον. Εχρησιμοποιούσαν τότε σχοινία περασμένα κάτω από την καρίνα του πλοίου και με αυτά έζωναν σφικτά εις τα πλευρά του το πλοίον. Επειδή δε εφοβούντο, μήπως παρασυρθούν από τον άνεμον και πέσουν εις την Συρτιν της Αφρικανικής ακτής, εκρέμασαν μέσα στο νερό και την άγκυραν του πλοίου. Ετσι δε με ζωσμένο το πλοίον και κρεμασμένην την άγκυραν εφέροντο από τα κύματα.
27,18 σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν τῇ ἑξῆς ἐκβολὴν ἐποιοῦντο,
27,18 Επειδή δε εβασανιζόμεθα πολύ από την τρικυμίαν, έρριψαν την επομένην ημέραν μέρος του φορτίου εις την θάλασσαν, δια να ελαφρώση και σηκωθή ολίγον υψηλότερα το πλοίον.
27,19 καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.
27,19 Κατά δε την τρίτην ημέραν δια τον αυτόν λόγον ερρίψαμεν εις την θάλασσαν με τα ίδια μας τα χέρια τα εξαρτήματα του πλοίου.
27,20 μήτε δὲ ἡλίου μήτε ἄστρων ἐπιφαινόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σῴζεσθαι ἡμᾶς.
27,20 Επειδή δε ούτε ήλιος ούτε αστέρια επί πολλάς ημέρας δεν εφαίνοντο και βαρύς χειμών είχε ενσκήψει, λοιπόν, ολονέν και περισσότερον εχάνετο κάθε ελπίς να σωθώμεν.
27,21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης τότε σταθεὶς ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶπεν· ἔδει μέν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.
27,21 Ενώ δε οι ταξιδιώται δεν είχαν φάγει τίποτε κατά τας ημέρας αυτάς και ήσαν εξηντλημένοι, ο Παύλος εστάθηκε στο μέσον αυτών και είπε· "έπρεπε, ω άνδρες, να με είχατε υπακούσει και να μη είχατε αναχωρήσει από την Κρήτην, δια να γλυτώσετε έτσι την κακοπάθειαν αυτήν και την ζημίαν.
27,22 καὶ τὰ νῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσται ἐξ ὑμῶν πλὴν τοῦ πλοίου.
27,22 Αλλά και τώρα σας προτρέπω να αναθαρρήσετε και να χαρήτε, διότι κανείς από σας δεν θα χάση την ζωήν του· μόνον το πλοίον θα χαθή.
27,23 παρέστη γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὗ εἰμι, ᾧ καὶ λατρεύω,

27,23 Το ξεύρω δε αυτό καλά, διότι αυτήν την νύκτα μου παρουσιάστηκε ένας άγγελος του Θεού, στον οποίον Θεόν ανήκω και τον οποίον λατρεύω,
27,24 λέγων· μὴ φοβοῦ, Παῦλε· Καίσαρί σε δεῖ παραστῆναι· καὶ ἰδοὺ κεχάρισταί σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ.
27,24 και μου είπε· Παύλε, μη φοβείσαι· όπως ο Θεός εκανόνισε, πρέπει συ να εμφανισθής ενώπιον του Καίσαρος· και ιδού, ότι ο Θεός σου έχει χαρίσει και όλους όσοι ταξιδεύουν μαζή σου.
27,25 διὸ εὐθυμεῖτε, ἄνδρες· πιστεύω γὰρ τῷ Θεῷ ὅτι οὕτως ἔσται καθ᾿ ὃν τρόπον λελάληταί μοι.
27,25 Δι' αυτό, ω άνδρες, χαρήτε. Διότι έχω απόλυτον πίστιν εγώ στον Θεόν, ότι θα γίνη έτσι, όπως ακριβώς μου έχει λεχθή από τον άγγελον.
27,26 εἰς νῆσον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.
27,26 Συμφωνα με το θείον σχέδιον εις κάποιο νησί θα ξεπέσωμε”.
27,27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτη νὺξ ἐγένετο διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν.
27,27 Οταν δε έφθασε η δεκάτη τετάρτη νύκτα από τότε που παραδέρναμε στο Αδριατικόν πέλαγος, κατά τα μεσάνυκτα οι ναύτες σαν να εκατάλαβαν ότι επλησίαζαν εις κάποιαν ξηράν.
27,28 καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι, βραχὺ δὲ διαστήσαντες καὶ πάλιν βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε·
27,28 Και αφού έρριψαν βολίδα, ευρήκαν βάθος θαλάσσης είκοσι οργυές, τριάντα εξ περίπου μέτρα. Αφού δε επροχώρησαν ολίγον και έρριψαν πάλιν την βολίδα, ευρήκαν βάθος δέκα πέντε οργυές, ήτο εικόσι επτά περίπου μέτρα.
27,29 φοβούμενοί τε μήπως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκπέσωμεν, ἐκ πρύμνης ῥίψαντες ἀγκύρας τέσσαρας ηὔχοντο ἡμέραν γενέσθαι.
27,29 Και επειδή εφοβούντο, μήπως πέσουν εις βράχους και σκοπέλους, έρριψαν από την πρύμνην του πλοίου τέσσαρες άγκυρες και ηύχοντο πότε να ξημερώση.
27,30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου καὶ χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει ὡς ἐκ πρῴρας μελλόντων ἀγκύρας ἐκτείνειν,

27,30 Επειδή δε οι ναύται ήθελαν να φύγουν και να εγκαταλείψουν το πλοίον, κατέβασαν την βάρκα εις την θάλασσαν με την πρόφασιν ότι επρόκειτο τάχα να ρίψουν από την πρώραν άγκυρες εις κάποιαν απόστασιν από το πλοίον.
27,31 εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς στρατιώταις· ἐὰν μὴ οὗτοι μείνωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς σωθῆναι οὐ δύνασθε.
27,31 Τοτε ο Παύλος είπε στον εκατόνταρχον και τους στρατιώτας· “εάν δεν μείνουν αυτοί μέσα στο πλοίον, σεις δεν θα μπορέσετε να σωθήτε”.
27,32 τότε οἱ στρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν.
27,32 Τοτε οι στρατιώται έκοψαν τα σχοινιά της βάρκας και την άφησαν να πέση και να παρασυρθή από την θάλασσαν.
27,33 Ἄχρι δὲ οὗ ἔμελλεν ἡμέρα γίνεσθαι, παρεκάλει ὁ Παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς λέγων· τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι.
27,33 Μεχρις ότου δε φανή η ημέρα ο Παύλος (γεμάτος πίστιν και ελπίδα εις την προστασίαν του Κυρίου) παρακαλούσε και προέτρεπε όλους να φάγουν λέγων· “είναι η δεκάτη τετάρτη ημέρα σήμερα, που είσθε νηστικοί, χωρίς να πάρετε τίποτε περιμένοντες τι θα γίνη τέλος πάντων με αυτήν την τρικυμίαν.
27,34 διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς μεταλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γὰρ ὑμῶν θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.
27,34 Δι' αυτό σας παρακαλώ να πάρετε τροφήν. Και τούτο διότι είναι απαραίτητον δια την σωτηρίαν σας. Πρέπει να αναλάβετε τας δυνάμεις σας, δια να ημπορέσετε να βγήτε εις την ξηράν. Φάτε, διότι κανενός από σας ούτε τρίχα από την κεφαλήν δεν πρόκειτε να πέση”.
27,35 εἰπὼν δὲ ταῦτα καὶ λαβὼν ἄρτον εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων, καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.
27,35 Αφού δε είπε αυτά, επήρε άρτον εις τα χέρια, ευχαρίστησε τον Θεόν εμπρός εις όλους και αφού έκοψε το ψωμί, ήρχισε να τρώγη.
27,36 εὔθυμοι δὲ γενόμενοι πάντες καὶ αὐτοὶ προσελάβοντο τροφῆς·

27,36 Τοτε δε απέκτησαν θάρρος και ευδιαθεσίαν όλοι, επήραν τροφήν και έφαγαν.
27,37 ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ διακόσιαι ἑβδομήκοντα ἕξ.
27,37 Ημεθα δε όλοι μέσα στο πλοίον διακόσιοι εβδομήντα εξ.
27,38 κορεσθέντες δὲ τροφῆς ἐκούφιζον τὸ πλοῖον ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν.
27,38 Αφού δε εχόρτασαν με τροφήν, ελάφρωναν το πλοίον, δια να σηκωθή υψηλότερα, ρίπτοντες το σιτάρι εις την θάλασσαν.
27,39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο, τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον, κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλόν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο, εἰ δύναιντο, ἐξῶσαι τὸ πλοῖον.
27,39 Οταν δε έγινε ημέρα, δεν ημπορούσαν να καταλάβουν ποιά ήτο η ξηρά αυτή, αλλά διέκριναν κάποιον κόλπον, που είχε ομαλήν παραλίαν, όπου και απεφάσισαν, εάν θα ημπορούσαν, να ρίξουν έξω το πλοίον.
27,40 καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα τῇ πνεούσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν.
27,40 Και αφού έλυσαν τις άγκυρες, τις αφήκαν να πέσουν εις την θάλασσαν, συγχρόνως δε εχαλάρωσαν και τα σχοινιά, με τα οποία προηγουμένως είχαν ανασηκώσει τα πηδάλια έξω από την θάλασσαν και αφού εσήκωσαν το μικρό πανί της πρώρας, προσπαθούσαν με την πνοήν του ανέμου να φθάσουν την παραλίαν.
27,41 περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν καὶ ἡ μὲν πρῷρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων.
27,41 Αλλ' επειδή έπεσαν εις ένα ακρωτήριον, που έκοβε εις δύο την θάλασσαν, έρριξαν έξω το πλοίον και η μεν πρώρα εσφηνώθηκε μέσα εις την γην και έμεινε ακίνητος, η δε πρύμνη ήρχισε να διαλύεται από την σφοδρότητα των κυμάτων.
27,42 τῶν δὲ στρατιωτῶν βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι.
27,42 Εν τω μεταξύ οι στρατιώται επήραν την απόφασιν να φονεύσουν τους κρατουμένους, μήπως τυχόν και κανείς διαφύγη

κολυμβών (οπότε θα ήσαν υπεύθυνοι με την ζωήν των δια την απόδρασίν των).
27,43 ὁ δὲ ἑκατοντάρχης βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι,
27,43 Επειδή όμως ο εκατόνταρχος ήθελε να διασώση τον Παύλον, τους ημπόδισε από την απόφασιν των αυτήν και διέταξε όσοι ήξευραν να κολυμβούν να ριφθούν πρώτοι εις την θάλασσαν και να βγουν εις την ξηράν.
27,44 καὶ τοὺς λοιποὺς οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου. καὶ οὕτως ἐγένετο πάντας διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.
27,44 Και τους υπολοίπους διέταξε να εξέλθουν άλλοι μεν επάνω εις σανίδες, άλλοι δε επάνω εις τα ξύλινα συντρίμματα του πλοίου. Και έτσι επετεύχθη να διασωθούν όλοι εις την ξηράν.

ΠΡΑΞΕΙΣ 28

28,1 Καὶ διασωθέντες τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος καλεῖται.
28,1 Και όταν πλέον εσώθησαν εις την ξηράν, τότε έμαθον, ότι η νήσος ελέγετο Μελίτη (η σημερινή Μαλτα).
28,2 οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν· ἀνάψαντες γὰρ πυρὰν προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεστῶτα καὶ διὰ τὸ ψῦχος.
28,2 Οι εντόπιοι της νήσου μας προσέφεραν αξαιρετικήν περιποίησιν και αγάπην. Διότι, αφού άναψαν φωτιά, μας εδέχθησαν και μας παρέλαβαν όλους μας με καλωσύνην κοντά εις την φωτιάν κάτω από υπόστεγον, δια να μας προφυλάξουν από την βροχήν, που έπιπτε και από το ψύχος.
28,3 συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν, ἔχιδνα ἀπὸ τῆς θέρμης διεξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.
28,3 Ο Παύλος, αφού εμάζευσε αρκετά φρύγανα σε δεμάτι και τα έρριψε εις την φωτιά, μια οχιά αναζωογονήθηκε από την θερμότητα, επετάχθηκε και εδάγκωσε το χέρι του Παύλου.

28,4 ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ Δίκη ζῆν οὐκ εἴασεν.
28,4 Οταν δε οι κάτοικοι είδαν το θηρίον να κρέμεται από το χέρι του Παύλου, έλεγαν μεταξύ των· “εξάπαντος ο άνθρωπος αυτός είναι φονηάς, τον οποίον, αν και εσώθηκε από τη θάλασσαν, η θεία Δικη δεν τον άφησε να ζη”.
28,5 ὁ μὲν οὖν ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ ἔπαθεν οὐδὲν κακόν·
28,5 Αλλ' ο Παύλος ετίναξε απ' επάνω του το θηρίον και το έρριψεν εις την φωτιάν, χωρίς αυτός να πάθη κανένα κακό από το δάγκωμα.
28,6 οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκώντων καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον θεὸν αὐτὸν εἶναι.
28,6 Εκείνοι όμως επερίμεναν ότι θα επρήζετο η θα έπιπτε κάτω αιφνιδίως νεκρός. Ενώ δε επί πολύ επερίμεναν και έβλεπαν ότι τίποτε το δυσάρεστον δεν είχε γίνει στον Παύλον, μετέβαλαν γνώμην και έλεγαν ότι αυτός είναι θεός.
28,7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.
28,7 Εις την περιοχήν δε του τόπου εκείνου υπήρχον κτήματα, που ανήκαν στον πρώτον της νήσου, ονόματι Ποπλιον. Αυτός μας υποδέχθηκε και μας εφιλοξένησε με πολλήν καλωσύνην επί τρεις ημέρας.
28,8 ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίῳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι· πρὸς ὃν ὁ Παῦλος εἰσελθὼν καὶ προσευξάμενος καὶ ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ ἰάσατο αὐτόν.
28,8 Συνέβη δε τότε να κατάκειται με πυρετόν και με δυσεντερίαν ο πατέρας του Ποπλίου. Αυτόν επεσκέφθηκε ο Παύλος, προσευχήθηκε, έβαλε τα χέρια επάνω του και τον εθεράπευσε.
28,9 τούτου οὖν γενομένου καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο·
28,9 Επειτα από το γεγονός αυτό και οι άλλοι της νήσου, που είχαν ασθενείας, ήρχοντο στον Παύλον και εθεραπεύοντο.

28,10 οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.
28,10 Αυτοί δε και με πολλάς εκδηλώσεις σεβασμού μας ετίμησαν και όταν επρόκειτο να ταξιδεύσωμεν από την νήσον μας εφωδίασαν με τα απαραίτητα τρόφιμα δια το ταξίδι.
28,11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρίνῳ, παρασήμῳ Διοσκούροις,
28,11 Επειτα δε από τρεις μήνες απεπλεύσαμεν επάνω εις ένα πλοίον Αλεξανδρινόν, που είχε παραχειμάσει εις την νήσον και έφερε ως σήμα του την εικόνα του Καστορος και Πολυδεύκους, οι οποίοι κατά την μυθολογίαν ήσαν δίδυμα παιδιά του Διός.
28,12 καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας ἐπεμείναμεν ἡμέρας τρεῖς·
28,12 Και αφού προσωρμισθήκαμε εις τας Συρακούσας, εμείναμεν εκεί τρεις ημέρας.
28,13 ὅθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον, καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου δευτεραῖοι ἤλθομεν εἰς Ποτιόλους·
28,13 Από εκεί, αφού επλεύσαμεν παραλλήλως προς την ακτήν της Σικελίας, εφθάσαμεν στο Ρηγιον. Και όταν έπειτα από μίαν ημέραν εσηκώθηκε νότιος άνεμος, εξεκινήσαμεν και μετά δύο ημέρας εφθάσαμεν εις Ποτιόλους.
28,14 οὗ εὑρόντες ἀδελφοὺς παρεκλήθημεν ἐπ᾿ αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτά, καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἤλθομεν.
28,14 Εκεί δε ευρήκαμεν αδελφούς Χριστιανούς, παρηγορηθήκαμεν και ενισχυθήκαμεν από την επικοινωνίαν με αυτούς, ώστε εμείναμεν μαζή των επτά ημέρας. Και έτσι εφθάσαμεν εις την Ρωμην.
28,15 κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου καὶ Τριῶν ταβερνῶν, οὓς ἰδὼν ὁ Παῦλος εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβεν θάρσος.
28,15 Από την Ρωμην δε οι αδελφοί, οι οποίοι εν τω μεταξύ είχαν πληροφορηθή τα περί του ταξιδίου μας, εβγήκαν εις προυπάντησίν μας μέχρι της εμπορικής αγοράς, που ελέγετο Απιος φόρος, και μέχρις των Τριών Ταβερνών. Οταν τους είδε ο Παύλος, ευχαρίστησε τον Θεόν δια την συνάντησιν αυτήν με τους Χριστιανούς της Ρωμης και επήρε θάρρος από την συμπαράστασίν των.
28,16 Ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς Ῥώμην, ὁ ἑκατοντάρχης παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ στρατοπεδάρχῃ· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ᾿

ἑαυτὸν σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ.
28,16 Οταν δε ήλθαμεν εις την Ρωμην, ο εκατόνταρχος παρέδωκε τους δεσμίους στον αρχηγόν του στρατοπέδου. Εις τον Παύλον όμως εδόθηκε η άδεια να μένη μόνος του εις δωμάτιον μαζή με τον στρατιώτην, που τον εφρουρούσε.
28,17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων πρώτους· συνελθόντων δὲ αὐτῶν ἔλεγε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ οὐδὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρῴοις δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων·
28,17 Επειτα δε από τρεις ημέρας επροσκάλεσε ο Παύλος τους προκρίτους εκ των Ιουδαίων. Οταν δε αυτοί συνεκεντρώθησαν, τους είπε·“άνδρες αδελφοί, εγώ χωρίς να έχω κάμει τίποτε εναντίον του λαού η εναντίον των ιερών πατροπαραδότων εθίμων, παρεδόθην δέσμιος από τα Ιεροσόλυμα εις τα χέρια των Ρωμαίων.
28,18 οἵτινες ἀνακρίνατές με ἐβούλοντο ἀπολῦσαι διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου ὑπάρχειν ἐν ἐμοί.
28,18 Αυτοί, αφού με ανέκριναν, ήθελαν να με απολύσουν, διότι δεν υπήρχε εις εμέ και δεν με εβάρυνε κανένα έγκλημα άξιον θανάτου.
28,19 ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰουδαίων ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα, οὐχ ὡς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι.
28,19 Επειδή όμως οι Ιουδαίοι αντέλεγαν, ηναγκάσθην να επικαλεσθώ τον Καίσαραν, όχι διότι έχω να κατηγορήσω εις κάτι το έθνος μου, αλλά διότι ήθελα να υπερασπίσω τον ευατόν μου.
28,20 διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι· ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι.
28,20 Δι' αυτόν λοιπόν τον λόγον σας παρεκάλεσα να σας ίδω και να σας ομιλήσω δια την αιτίαν, που είμαι δέσμιος. Διότι εγώ ένεκα της ελπίδος του ισραηλιτικού λαού, δια την έλευσιν του λυτρωτού Μεσσίου, είμαι δεμένος με αυτήν την αλυσίδα”.
28,21 οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπον· ἡμεῖς οὔτε γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σοῦ πονηρόν.
28,21 Εκείνοι δε είπαν προς αυτόν· “ημείς ούτε γράμματα δια σε ελάβαμε από την Ιουδαίαν ούτε κανένας από τους αδελφούς ήλθε και

μας ανέφερε η μας είπε κάτι κακόν εναντίον σου.
28,22 ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωστόν ἐστιν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται.
28,22 Παντως έχομεν την δικαίαν αξίωσιν και επιθυμούμεν να ακούσωμεν από σε αυτά, τα οποία φρονείς· μας είναι όμως γνωστόν ότι δια την θρησκευτικήν αυτήν αίρεσιν, εις την οποίαν ανήκεις, εις κάθε μέρος πολλαί λέγονται αντιλογίαι".
28,23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν ἧκον πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες, οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πείθων τε αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τε τοῦ νόμου Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν ἀπὸ πρωΐ̈ ἕως ἑσπέρας.
28,23 Αφού δε ώρισαν εις αυτόν ημέραν συναντήσεως, ήλθαν στο οίκημα, όπου εφιλοξενείτο, περισσότεροι τώρα. Εις αυτούς εξέθετε ο Παύλος τα περί του Χριστού και έδιδε την καλήν μαρτυρίαν περί της βασιλείας του Θεού και προσπαθούσε να πείση αυτούς δια την ζωήν και το έργον του Ιησού, ομιλών από πρωίας έως το βράδυ και φέρων αποδείξεις από τον νόμον του Μωϋσέως και τους προφήτας.
28,24 καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπίστουν.
28,24 Και άλλοι μεν επείθοντο εις τα λεγόμενα του Παύλου, άλλοι δε απιστούσαν.
28,25 ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες πρὸς ἀλλήλους ἀπελύοντο, εἰπόντος τοῦ Παύλου ῥῆμα ἕν, ὅτι καλῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν
28,25 Επειδή δε διαφωνούσαν μεταξύ των, ανεχώρησαν, αφού τους είπε ο Παύλος ένα ακόμη λόγον, ότι δηλαδή "καλά είπε το Πνεύμα το Αγιον δια του προφήτου Ησαΐου προς τους προγόνους μας,
28,26 λέγον· πορεύθητι πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ εἶπον· ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε,
28,26 λέγον· πήγαινε στον λαόν αυτόν και ειπέ· Θα ακούσετε, αλλά δεν θα καταλάβετε, και με τα ίδια σας τα μάτια θα ιδήτε, αλλά δεν θα ίδετε την αλήθειαν του Ευαγγελίου.
28,27 ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.

28,27 Διότι εχόνδρυνε και εσκληρύνθηκε η καρδία του λαού τούτου και εβαρυάκουσαν με τα αυτιά της ψυχής των και έκλεισαν τα μάτια του νου των, ώστε να μην ίδουν με τα μάτια των και να μη ακούσουν με τα αυτιά των και να μη καταλάβουν την αλήθειαν του Ευαγγελίου με την διάνοιάν των και επιστρέψουν εις εμέ μετανοημένοι και θεραπεύσω αυτούς.
28,28 γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τοῦτο τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.
28,28 Αλλά ας είναι γνωστόν εις σας, ότι αυτή η δια του Μεσσίου σωτηρία εκ μέρους του Θεού εστάλη στους εθνικούς. Αυτοί θα την ακούσουν και θα την δεχθούν με αγαθήν διάθεσιν”.
28,29 καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.
28,29 Και αφού είπε ο Παύλος αυτά, έφυγαν οι Ιουδαίοι συζητούντες πολύ και με πολλήν έξαψιν μεταξύ των.
28,30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν,
28,30 Εμεινε δε ο Παύλος δύο ολόκληρα έτη εις ιδιαίτερον οίκημα, το οποίον είχε ενοικιάσει και εδέχετο με χαράν όλους εκείνους, που ήρχοντο εις επίσκεψίν του.
28,31 κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παῤῥησίας ἀκωλύτως.
28,31 Εκήρυσσε δε προς αυτούς την βασιλείαν του Θεού και εδίδασκε τα περί του Κυρίου Ιησού Χριστού με κάθε παρρησίαν, χωρίς να του περεμβάλη κανείς κανένα εμπόδιον.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 1

1,1 Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ
1,1 Εγώ ο Παύλος είμαι δούλος του Ιησού Χριστού, αφωσιωμένος ψυχή και σώματι εις αυτόν, κεκλημένος από τον ίδιον στο αποστολικόν αξίωμα, ξεχωρισμένος δια να κηρύττω το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας, την οποίαν ο Θεός προσφέρει στους ανθρώπους.
1,2 ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις
1,2 Αυτό το κήρυγμα, όπως φαίνεται από τας προφητείας, που περιέχονται εις τας Αγίας Γραφάς, το είχεν υποσχεθή ο Θεός και προαναγγείλει με τους προφήτας του·
1,3 περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυΐδ κατὰ σάρκα,
1,3 αφορά δε τον μονογενή Υιόν του, ο οποίος εγεννήθη, κατά το ανθρώπινον, από απόγονον του Δαυΐδ,
1,4 τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν,
1,4 απεδείχθη δε σαφώς, ότι ούτος είναι Υιός του Θεού με υπερφυσικήν δύναμιν, που επήγαζε από το Πνεύμα, το οποίον μεταδίδει αγιότητα· επεδείχθη δε Υιός του Θεού ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός ιδιαιτέρως με την εκ νεκρών ανάστασιν του.
1,5 δι᾿ οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ,
1,5 Δια του Χριστού ελάβομεν, εγώ ο Παύλος και οι άλλοι Απόστολοι, την χάριν και το αποστολικόν αξίωμα, δια να κηρύττωμεν μεταξύ όλων των εθνών την νέαν πίστιν και την εις αυτήν υποταγήν, προς δόξαν του ονόματός του.
1,6 ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,6 Μεταξύ δε των εθνικών συγκαταλέγεσθε και σεις, οι οποίοι έχετε κληθή δια του Ιησού Χριστού.
1,7 πᾶσι τοῖς οὖσι ἐν Ῥώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1,7 Απευθύνομαι με την επιστολήν μου αυτήν εις όλους τους πιστούς, που ευρίσκεσθε εις την Ρωμην και οι οποίοι είσθε ιδαιαιτέρως αγαπητοί στον Θεόν και προσκεκλημένοι να γίνετε άγιοι, και εύχομαι να είναι μαζή σας πάντοτε η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
1,8 Πρώτον μεν ευχαριστώ τον Θεόν μου δια μέσου του Ιησού Χριστού δι' όλους σας, επειδή η πίστις σας έχει διαλαληθή εις όλον τον κόσμον.
1,9 μάρτυς γὰρ μού ἐστιν ὁ Θεός, ᾧ λατρεύω ἐν τῷ πνεύματί μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι,
1,9 Μαρτυς μου είναι ο Θεός, τον οποίον λατρεύω με όλην μου την ψυχήν και την καρδίαν, υπηρετών και κηρύσσων το ευαγγέλιον του Υιού αυτού, ότι συνεχώς και αδιακόπως σας ενθυμούμαι,
1,10 πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴ πως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.
1,10 παρακαλών πάντοτε τον Θεόν εις τας προσευχάς μου, μήπως, έστω και τώρα, ευδοκήση κατά το άγιον του θέλημα, και κατευοδωθώ και έλθω εις επίσκεψίν σας.
1,11 ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικὸν εἰς τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς,
1,11 Διότι έχω φλογερόν πόθον να σας ίδω, δια να σας μεταδώσω κάποιο πνευματικόν χάρισμα και πνευματικήν ωφέλειαν, ώστε να στηριχθήτε ακόμη περισσότερον εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν.
1,12 τοῦτο δέ ἐστι συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε καὶ ἐμοῦ.
1,12 Αλλά τούτο σημαίνει ότι και εγώ αισθάνομαι την ανάγκην να παρηγορηθώ και ενισχυθώ μεταξύ σας, όπως και σεις από εμέ, δια της κοινής πίστεως και ημών και εμού, η οποία μας συνδέει.
1,13 οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὅτι πολλάκις προεθέμην ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐκωλύθην ἄχρι τοῦ δεῦρο, ἵνα τινὰ καρπὸν σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν.

1,13 Θελω δε να γνωρίζετε καλά, αδελφοί, ότι πολλές φορές εσκέφθην και απεφάσισα να έλθω πλησίον σας, αλλά συνήντησα εμπόδια μέχρι τώρα. Ηθελα δε να έλθω, δια να έχω κάποιον πνευματικόν καρπόν και μεταξύ σας, όπως έχω και μεταξύ των άλλων εθνών.
1,14 Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί·
1,14 Αισθάνομαι ότι είμαι υποχρεωμένος να κηρύξω το Ευαγγέλιον και στους Ελληνας και στους βαρβάρους, και στους σοφούς και στους αγραμμάτους.
1,15 οὕτω τὸ κατ᾿ ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐγγελίσασθαι.
1,15 Δι' αυτό, καθόσον εξαρτάται από εμέ, είμαι πρόθυμος να κηρύξω το Ευαγγέλιον της σωτηρίας και εις σας, που ευρίσκεσθε εις την Ρωμην.
1,16 οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.
1,16 Διότι δεν εντρέπομαι ποτέ το Ευαγγέλιον του Χριστού, επειδή είναι δύναμις του Θεού, η οποία χαρίζει σωτηρίαν εις κάθε ένα που πιστεύει ειλικρινώς, κατά πρώτον λόγον εις κάθε Ιουδαίον, έπειτα δε εις κάθε Ελληνα και ειδωλολάτρην.
1,17 δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.
1,17 Διότι φανερώνεται και προσφέρεται δια του Ευαγγελίου η σωτηρία και η δικαίωσις εκ μέρους του Θεού προς τον άνθρωπον, ο οποίος αρχίζει από την πίστιν και προχωρεί δια της πίστεως, σύμφωνα άλλωστε και με εκείνο που έχει γραφή από τον προφήτην Αβακούμ. “Ο δίκαιος θα κερδήση την αιώνιον ζωήν δια της πίστεώς του”.
1,18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ᾿ οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων,
1,18 Ηυδόκησε δε ο Θεός να δώση την εκ πίστεως δικαίωσιν, καθόσον τα έργα του κόσμου είναι τέτοια, ώστε εξ αιτίας των φανερώνεται και ξεσπάει η οργή του Θεού από τον ουρανόν εναντίον

κάθε ασεβείας και κάθε αδικίας των πονηρών ανθρώπων, οι οποίοι, ενώ γνωρίζουν και κατέχουν την αλήθειαν, ζουν μέσα εις την αδικίαν.
1,19 διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε.
1,19 Επειδή η γνώσις περί του Θεού και του θελήματός του (όσην ημπορεί να χωρέση ο άνθρωπος) είναι φανερή και γνωστή εις αυτούς· ο ίδιος ο Θεός την έχει φανερώσει εις αυτούς.
1,20 τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους,
1,20 Διότι από τότε που εκτίσθη ο κόσμος, αι αόρατοι τελειότητες του Θεού γίνονται καθαρά αισθηταί με την διάνοιαν δια μέσου των δημιουργημάτων, τόσον η αιωνία αυτού παντοδυναμία, όσον και κάθε θεία τελειότης του, εις τρόπον ώστε να μένουν αυτοί αναπολόγητοι δια τον αμαρτωλόν βίον των·
1,21 διότι γνόντες τὸν Θεὸν οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ᾽ ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία·
1,21 διότι, ενώ εγνώρισαν δια μέσου της δημιουργίας τον πάνσοφον και πανάγαθον Θεόν, δεν τον εδόξασαν ως αληθινόν Θεόν δια τα μεγαλεία του και δεν τον ευχαρίστησαν δια τας αναριθμήτους ευεργεσίας του, αλλ' επλανήθησαν με τους μωρούς και ψευδείς συλλογισμούς των περί των ειδώλων και της αμαρτωλής ζωής και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών διάνοια·
1,22 φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν,
1,22 και ενώ διακηρύττουν ότι είναι σοφοί, απεδείχθησαν μωροί και ανόητοι·
1,23 καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.
1,23 και αντικατέστησαν την άπειρον και μεγαλειώδη δόξαν του αφθάρτου Θεού με υλικά αγάλματα, με είδωλα, που εικονίζουν φθαρτούς ανθρώπους και πτηνά και τετράποδα και ερπετά.
1,24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς,

1,24 Δια την ασέβειαν δε και την αποστασίαν των αυτήν απέσυρεν ο Θεός την χάριν του και έτσι παρεδόθησαν και υπεδουλώθησαν εις τας αμαρτωλάς επιθυμίας των καρδιών των, εις ηθικήν ακαθαρσίαν, ώστε να εξευτελίζωνται τα σώματα των από αυτούς τους ιδίους.
1,25 οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
1,25 Αυτοί αντήλλαξαν και αντικατέστησαν την αλήθειαν του Θεού με το ψεύδος της ειδωλολατρίας, εσεβάσθησαν δε και ελάτρευσαν την άψυχον και άλογον και πεπερασμένην κτίσιν, αντί του Δημιουργού, ο οποίος την έκτισε και πρέπει δια τούτο να ευλογήται και να δοξάζεται εις όλους τους αιώνας. Αμήν.
1,26 Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν,
1,26 Ακριβώς δε διότι ελάτρευσαν ψευδείς και φαύλους θεούς, παρεχώρησεν ο Θεός να παραδοθούν και υποδουλωθούν εις εξευτελιστικά πάθη. Διότι και αι γυναίκες των (χωρίς να εντραπούν και σεβασθούν ούτε τον ευατόν των) αλλάξαν την φυσικήν χρήσιν του φύλου των εις την παρά φύσιν και εξετράπησαν εις ακατανομάστους πράξεις.
1,27 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.
1,27 Κατά παρόμοιον τρόπον και οι άρρενες αφήκαν την φυσικήν σχέσιν και χρήσιν της γυναικός και εφλογίσθησαν εις τας εμπαθείς ορέξεις μεταξύ των, ώστε άνδρες εις άνδρας να ενεργούν αναισχύντους και εξευτελιστικάς πράξεις και να λαμβάνουν τον μισθόν, που τους έπρεπε δια την πλάνην των, από τον ίδιον τον ευατόν των.
1,28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα,
1,28 Και καθώς δεν έκριναν καλόν και δεν ηθέλησαν να κατέχουν την αληθή και σοφήν γνώσιν περί του Θεού, παρεχώρησεν ο Θεός να παραδοθούν και υποδουλωθούν εις νουν ανίκανον να διακρίνη το

ορθόν, με αποτέλεσμα να διαπράττουν αυτά τα απρεπή και επαίσχυντα.
1,29 πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου κακοηθείας,
1,29 Και έτσι εγέμισαν και διεποτίσθησαν, κατά την ψυχήν και το σώμα, από κάθε αδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν· εγέμισαν από φθόνον, φόνον, φιλόνεικον διάθεσιν, δολιότητα και κάθε κακοήθειαν.
1,30 ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς,
1,30 Εγιναν κρυφοί κατήγοροι σιγοψιθυρίζοντες μεταξύ των εις βάρος των άλλων, θρασείς συκοφάνται των απόντων, γεμάτοι μίσος εναντίον του Θεού, υβρισταί, φαντασμένοι και κομπασταί, επιδειξιομανείς, επινοηταί κακών εις βάρος των άλλων, ασεβείς και ανυπάκοοι απέναντι των γονέων·
1,31 ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας·
1,31 άνθρωποι χωρίς σύνεσιν, που χωρίς εντροπήν καταπατούν τον λόγον των και τας συμφωνίας που έχουν κάμει, άστοργοι απέναντι των οικείων των, αδιάλλακτοι και μνησίκακοι, σκληροί και ανάλγητοι εις την ξένην δυστυχίαν.
1,32 οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.
1,32 Αυτοί, μολονότι εγνώρισαν καλά το θέλημα και την δικαιοσύνην του Θεού, ότι δηλαδή όσοι διαπράττουν τέτοια πονηρά έργα είναι άξιοι θανάτου, όχι μόνον πράττουν αυτά, αλλά από ψυχικήν πώρωσιν και κακότητα επιδοκιμάζουν με όλην των την καρδιά και εκείνους που τα πράττουν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 2

2,1 Διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε, πᾶς ὁ κρίνων· ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.

2,1 Και συ ο Ιουδαίος γνωρίζεις πόσον ο Θεός οργίζεται εναντίον εκείνων που καταπατούν το θέλημά του). Δια τούτο είσαι αναπολόγητος, ω άνθρωπε, οιοσδήποτε και αν είσαι συ, ο οποίος καταδικάζστους άλλους, διότι καθ' ον χρόνον κρίνεις και καταδικάζστον άλλον, κρίνεις και καταδικάζστον εαυτόν σου. Επειδή και συ ο Ιουδαίος, που παρουσιάζεσαι ως αυτόκλητος δικαστής, κάμνεις τα ίδια με τον ειδωλολάτρην.
2,2 οἴδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ ἐστι κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.
2,2 Γνωρίζομεν δε πολύ καλά ότι η δικαία κρίσις και καταδίκη εκ μέρους του Θεού εναντίον εκείνων, που πράττουν τέτοια αμαρτωλά έργα, είναι βεβαία και αληθινή.
2,3 λογίζῃ δὲ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας καὶ ποιῶν αὐτά, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ;
2,3 Συ, δε, ω άνθρωπε, ο οποίος καταδικάζστους άλλους, που διαπράττουν αυτά, ενώ και συ κάμνεις τα ίδια, νομίζεις ότι θα αποφύγης την καταδίκην σου εκ μέρους του Θεού;
2,4 ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;
2,4 Η δείχνεις περιφρόνησιν και αχαριστίαν προς τον πλούτον της αγαθότητος του Θεού και της ανεκτικότητός του και της μακροθυμίας του απέναντί σου, θέλων έτσι να αγνοής ότι η στοργή και η αγαθότης του Θεού σε οδηγεί εις μετάνοιαν και διόρθωσιν;
2,5 κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ,
2,5 Συμφωνα δε με την σκληρότητά σου, με την αμετανόητον και αναίσθητον καρδίαν σου, που δεν μαλάσσεται από την τόσην στοργήν του Θεού, συσσωρεύεις εναντίον του ευατού σου θησαυρούς οργής, που θα εκσπάσουν κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα εκδηλωθή η οργή του Θεού και θα φανερωθή η δικαία κρίσις αυτού,
2,6 ὃς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ ἔργα αὐτοῦ,
2,6 ο οποίος και “θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του”·
2,7 τοῖς μὲν καθ᾿ ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσι ζωὴν αἰώνιον,

2,7 εις εκείνους μεν, οι οποίοι με υπομονήν και επιμονήν πράττουν τα αγαθά και ενάρετα έργα, ζητούν δε από τον Θεόν την δόξαν του ουρανού και την αφθαρσίαν και την αθανασίαν, θα δώση ο Θεός ζωήν αιωνίαν πλησίον του.
2,8 τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή·
2,8 Εναντίον δε εκείνων, οι οποίοι από πνεύμα αντιλογίας και φιλονεικίας δεν πείθονται μεν και δεν υποτάσσονται εις την αλήθειαν, πείθονται δε και υποδουλώνονται εις την αδικίαν, θα εκσπάση θυμός και οργή.
2,9 θλῖψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος·
2,9 Θλίψις και στενοχωρία θα κυριεύση και θα πλημμυρίση κάθε άνθρωπον, ο οποίος αμετανόητα επιμένει να εργάζεται το κακόν, τον Ιουδαίον κατά πρώτον λόγον, αλλά και τον εθνικόν·
2,10 δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι·
2,10 δόξα δε από τον Θεόν, τιμή και έπαινος, ειρήνη και χαρά θα δοθή εις καθένα, που εργάζεται το αγαθόν, στον Ιουδαίον πρώτον, αλλά και στον ειδωλολάτρην·
2,11 οὐ γὰρ ἔστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ.
2,11 διότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός· (δεν λαμβάνει υπ' όψιν την φυλήν και την τάξιν των ανθρώπων, αλλά την πίστιν και τα έργα των).
2,12 ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται.
2,12 Δι' αυτό, όσοι ημάρτησαν, χωρίς να έχουν γνωρίσει τον μωσαϊκόν Νομον, θα καταδικασθούν εις απώλειαν, χωρίς να χρησιμοποιηθή ο Νομος ως μέτρον της κρίσεως εναντίον των· και όσοι ημάρτησαν, ενώ είχαν λάβει και εγνώριζαν τον γραπτόν, τον μωσαϊκόν Νομον, θα κριθούν επί τη βάσει του Νομου.
2,13 οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ᾿ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.
2,13 Διότι δίκαιοι και άξιοι αμοιβής ενώπιον του Θεού δεν είναι αυτοί, οι οποίοι απλώς ακούουν και γνωρίζουν τον Νομον, αλλ' όσοι τον τηρούν και τον εφαρμόζουν.

2,14 ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος,
2,14 Οταν λοιπόν εθνικοί και ειδωλολάτραι, που δεν έχουν λάβει τον γραπτόν Νομον του Θεού, πράττουν δε από έμφυτον ηθικήν παρόρμησιν όσα λέγει ο Νομος, αυτοί καίτοι δεν έχουν νόμον είναι οι ίδιοι δια τον ευατόν των νόμος (επειδή έχουν οδηγόν την συνείδησίν των).
2,15 οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων-
2,15 Αυτοί αποδεικνύουν και φανερώνουν με την συμπεριφοράν των, ότι έχουν γραπτόν το έργον του Νομου μέσα εις τας καρδίας των, όταν η συνείδησίς των δίδη μαρτυρίαν και επιβεβαίωσιν εις αυτούς δια τας πράξεις των, αν είναι καλαί η κακαί, η δε διάνοια εκ παραλλήλου προς την συνείδησιν αναπτύσσει λογισμούς, οι οποίοι κατηγορούν ο ένας τον άλλον η και απολογούνται, δια την εξακρίβωσιν του καλού.
2,16 ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
2,16 Αυτοί, λοιπόν, οι ειδωλολάτραι, οι τηρηταί του εμφύτου ηθικού νόμου, θα ανακηρυχθούν δίκαιοι εκ μέρους του Θεού κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ο δίκαιος Θεός θα κρίνη τας φανεράς και κρυφάς πράξεις των ανθρώπων δια του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το Ευαγγέλιον, το οποίον εγώ κηρύττω.
2,17 Ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ,
2,17 Ιδού, λοιπόν, συ έχεις ως τιμητικόν τίτλον το όνομα του Ιουδαίου (όναμα που το ετίμησαν πατριάρχαι και προφήται) και επαναπαύεσαι στον Νομον, που έχεις λάβει, και καυχάσαι δια τον Θεόν, που έχεις γνωρίσει ως ιδικόν σου.
2,18 καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου,
2,18 Και γνωρίζστουλάχιστον θεωρητικώς, το θέλημα του Θεού και είσαι εις θέσιν να διακρίνης την διαφοράν μεταξύ καλού και κακού, διότι διδάσκεσαι από τον Νομον·
2,19 πέποιθάς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,

2,19 και έχεις σχηματίσει δια τον ευατόν σου την πεποίθησιν ότι είσαι αδηγός των τυφλών, δηλαδή των ειδωλολατρών, φως δι' εκείνους που ευρίσκονται στο σκοτάδι της πλάνης,
2,20 παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.
2,20 παιδαγωγός κατά Θεόν των αφρόνων, διδάσκαλος αυτών που είναι νήπιοι κατά την γνώσιν και την αρετήν, άνθρωπος γενικώς, που έχεις από τον Νομον την μόρφωσιν της γνώσεως και της αληθείας.
2,21 ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις;
2,21 Συ λοιπόν, που διδάσκστον άλλον, δεν διδάσκεις και δεν συνετίζστον ευατόν σου; Συ, που κηρύττεις στους άλλους να μη κλέπτουν, κλέπτεις;
2,22 ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα ἱεροσυλεῖς;
2,22 Συ, που συμβουλεύστους άλλους να μη καταπατούν την συζυγικήν πίστιν, διαπράττεις μοιχείαν; Συ, που αποστρέφεσαι με αηδίαν τα είδωλα, διαπράττεις ιεροσυλίας, κλέπτων χρήματα από τους ειδωλολατρικούς ναούς;
2,23 ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;
2,23 Συ, που καυχάσαι δια την γνώσιν του Νομου, με την παράβασιν αυτού του Νομου προσβάλλεις και ατιμάζστον Θεόν;
2,24 τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι᾿ ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέγραπται.
2,24 Διότι πράγματι, “εξ αιτίας των ιδικών σας αναισχύντων παραβάσεων υβρίζεται και βλασφημείται το όνομα του Θεού μεταξύ των ειδωλολατρών”, όπως έχει γραφή από τον προφήτην Ησαΐαν.
2,25 περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφελεῖ, ἐὰν νόμον πράσσῃς· ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν.
2,25 Ετσι δε σου είναι εντελώς άχρηστος η περιτομή. Διότι η περιτομή σε ωφελεί, εάν τηρής τον Νομον. Εάν όμως είσαι παραβάτης των διατάξεων του Νομου, η περιτομή σου έχασε κάθε αξίαν και έγινε σαν την ακροβυστίαν των ειδωλολατρών.
2,26 ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσῃ, οὐχὶ ἡ ἀκροβυστία αὐτοῦ εἰς περιτομὴν λογισθήσεται;

2,26 Εάν τώρα ο απερίτμητος ειδωλολάτρης τηρή τας διατάξστου νόμου και συμμορφώνεται προς αυτόν, τότε η ακροβυστία του δεν θα θεωρηθή από τον Θεόν ως περιτομή;
2,27 καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία, τὸν νόμον τελοῦσα, σὲ τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου.
2,27 Ετσι δε, ο εθνικός, που έχει φυσικήν την ακροβυστίαν, τηρεί όμως τον νόμον του Θεού, θα καταδικάση σε, ο οποίος, καίτοι έλαβες από τον Θεόν τον γραπτόν Νομον και την περιτομήν, παραβαίνεις εν τούτοις τον Νομον.
2,28 οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ Ἰουδαῖός ἐστιν, οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ ἐν σαρκὶ περιτομή,
2,28 Διότι Ιουδαίος αληθινός και άξιος των δωρεών του Θεού δεν είναι εκείνος, που εξωτερικώς φαίνεται ως Ιουδαίος ούτε αληθινή περιτομή είναι εκείνη, που έχει γίνει και φαίνεται εις την σάρκαν.
2,29 ἀλλ᾽ ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, καὶ περιτομὴ καρδίας ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι, οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ Θεοῦ.
2,29 Αλλά πραγματικός και ευάρεστος στον Θεόν Ιουδαίος είναι εκείνος, που με το άγνωστος στους ανθρώπους και κρυφό εσωτερικόν του λατρεύει και υπακούει στον Θεόν. Και αληθινή περιτομή είναι η αποκοπή πάσης κακίας και ενοχής από την καρδίαν, η οποία γίνεται με την χάριν του Αγίου Πνεύματος και όχι με την τυπικήν και νεκράν πλέον διάταξιν του μωσαϊκού Νομου. Αυτός δε, ο αληθινά γνήσιος Ιουδαίος θα λάβη τον έπαινόν του, όχι εκ μέρους ανθρώπων, αλλά από τον ίδιον τον Θεόν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 3

3,1 Τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;
3,1 Τοτε λοιπόν, αφού ευάρεστος ενώπιον του Θεού είναι και ο απερίτμητος, αλλ' ευσεβής εθνικός, ποίον είναι το πλεονέκτημα του Ιουδαίου η ποία είναι η ωφέλεια από την περιτομήν;
3,2 πολὺ κατὰ πάντα τρόπον. πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3,2 Το πλεονέκτημα είναι πολύ και από όλας τας απόψεις. Πρώτον μεν, διότι στους Ιουδαίους ενεπιστεύθη ο Θεός τον Νομον του, τας προφητείας και τας υποσχέσστου.
3,3 τί γὰρ εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;
3,3 Τι σημασίαν δε έχει, εάν μερικοί εφάνησαν άπιστοι; Μηπως η απιστία αυτών είναι δυνατόν ποτέ να καταργήση την αξιοπιστίαν και την φιλαλήθειαν του Θεού;
3,4 μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθής, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης, καθὼς γέγραπται· ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.
3,4 Μη γένοιτο να είπη κανείς ποτέ τέτοιον λόγον· ας αποδεικνύεται δε, όπως και είναι πάντοτε, ο Θεός αληθινός και αξιόπιστος εις όλα όσα λέγει, κάθε δε άνθρωπος αντιθέτως φαίνεται ψεύστης και ασυνεπής εις τας υποσχέσεις και υποχρεώσστου, όπως άλλωστε είναι γραμμένον και στους ψαλμούς· “δια να αποδειχθής, συ ω Θεε, δίκαιος και αληθινός στους λόγους σου και να νικήσης, εάν ποτέ τολμήσουν οι άνθρωποι να σε κρίνουν”.
3,5 εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; κατὰ ἄνθρωπον λέγω.
3,5 Εάν δε η ιδική μας αδικία και ασυνέπεια καταδεικνύη και εξαίρη την δικαιοσύνην του Θεού, τι θα είπωμεν; Μηπως είναι άδικος ο Θεός, ο οποίος εκδηλώνει την οργήν του εναντίον μας δια την αδικίαν μας αυτήν; Αυτά τα λέγω, σαν άνθρωπος που σκέπτεται και κρίνει με τον ιδικόν του νουν.
3,6 μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;
3,6 Μη γένοιτο να είπωμεν ποτέ τον Θεόν άδικον· διότι πως είναι δυνατόν τότε να κρίνη με δικαιοσύνην όλον τον κόσμον;
3,7 εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τί ἔτι κἀγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς κρίνομαι,
3,7 Καθε δε αμαρτωλός θα ημπορούσε πάλιν να είπη· Εάν η φιλαλήθεια του Θεού έλαμψε και επλεόνασε, προς δόξαν του αγίου του ονόματος χάρις εις την ιδικήν μου ψευδολογίαν και ασυνέπειαν, διατί τότε εγώ κρίνομαι και δικάζομαι ως αμαρτωλός, αφού έτσι έχω συντελέσει εις την δόξαν του Θεού;
3,8 καὶ μὴ καθὼς βλασφημούμεθα καὶ καθὼς φασί τινες ἡμᾶς λέγειν ὅτι ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά; ὧν τὸ κρῖμα ἔνδικόν

ἐστι.
3,8 Και μήπως, όπως μερικοί μας συκοφαντούν ότι τάχα πιστεύομεν και λέγομεν, θα πράξωμεν τα κακά, δια να έλθουν εις ημάς τα αγαθά; Αυτών όμως, που μας συκοφαντούν, η καταδίκη εκ μέρους του Θεού είναι δικαία.
3,9 Τί οὖν; προεχόμεθα; οὐ πάντως· προῃτιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ ῞Ελληνας πάντας ὑφ᾿ ἁμαρτίαν εἶναι,
3,9 Λοιπόν, υπερέχομεν ημείς οι Ιουδαίοι από τους εθνικούς; Καθόλου και κατά κανένα τρόπον. Διότι κατηγορήσαμεν προηγουμένως και επεδείξαμεν ότι όλοι, Ιουδαίοι και Ελληνες, ευρίσκονται υπό την κυριαρχίαν της αμαρτίας.
3,10 καθὼς γέγραπται ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς,
3,10 Οπως ακριβώς έχει γραφή στους ψαλμούς, ότι “δεν υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων ούτε ένας δίκαιος,
3,11 οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν·
3,11 δεν υπάρχει κανένας με φωτισμένον νουν και καθαράν την σκέψιν, που να γνωρίζη τον Θεόν, κανένας, που να αναζητή με πόθον ειλικρινή τον Θεόν.
3,12 πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.
3,12 Ολοι παρεξέκλιναν από τον δρόμον του Θεού και συγχρόνως διεφθάρησαν· δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη το αγαθόν, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού και το χρήσιμον στους ανθρώπους. Δεν υπάρχει ούτε ένας.
3,13 τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν·
3,13 Το στόμα των ομοιάζει με ανοικτόν τάφον, από τον οποίον αναδίδονται δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις. Με τας γλώσσας των ωμιλούσαν κατά ένα τρόπον πανούργον και δόλιον· δηλητήριον οχιάς υπάρχει κάτω από τα χείλη των· είναι έτοιμοι με τα λόγια των να πλήξουν κατά θανάσιμον τρόπον τους άλλους.
3,14 ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει·
3,14 Το στόμα των ανθρώπων αυτών είναι γεμάτο από λόγους κατάρας και πικρίας.
3,15 ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα,
3,15 Είναι πολύ γρήγορα τα πόδια των, δια να φονεύσουν και χύσουν αίμα.

3,16 σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν,
3,16 Εις τους δρόμους της ζωής των σκορπίζουν συντρίμματα και σωρεύουν δυστυχίας και θλίψεις εναντίον του πλησίον των.
3,17 καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.
3,17 Τον δρόμον της ειρήνης, δηλαδή ζωήν ειρήνης δια τον ευατόν των και τους άλλους, δεν εγνώρισαν και δεν εδοκίμασαν.
3,18 οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
3,18 Δεν υπάρχει καθόλου φόβος του Θεού εις τα μάτια της ψυχής των, εις τα βάθη της καρδίας των".
3,19 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ, ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ,
3,19 Γνωρίζομεν, ότι όσα ο Νομος της Παλαιάς Διαθήκης λέγει, τα λέγει προς εκείνους, οι οποίοι ευρίσκοντο υπό τον Νομον και είχον αυτόν ως οδηγόν των, δηλαδή προς τους Ιουδαίους. Και τούτο δια να φράξη και κλείση κάθε στόμα και δια να γίνη όλος ο κόσμος υπεύθυνος και υπόδικος ενώπιον του Θεού.
3,20 διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σάρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.
3,20 Διότι από τα έργα του Νομου "δεν θα λάβη την δικαίωσιν και την σωτηρίαν ενώπιον του Θεού καμμία ανθρωπίνη ύπαρξις". Επειδή δια μέσου του Νομου επιτυγχάνεται τούτο μόνον· να γνωρίση καλά ο άνθρωπος την αμαρτωλήν του κατάστασιν και την ενοχήν του.
3,21 Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν,
3,21 Τωρα δε χωρίς τον παλαιόν Νομον, και ως εάν δεν υπήρχεν ο Νομος αυτός, έχει πλέον φανερωθή και έγινε πραγματικότης η δικαίωσις, την οποίαν δίδει ο Θεός. Αυτή δε η δικαίωσις μαρτυρείται και προφητεύεται από τον Νομον και τους προφήτας.
3,22 δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας· οὐ γάρ ἐστι διαστολή·
3,22 Παρέχεται δε η δικαίωσις από τον Θεόν δια μέσου της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν προς όλους και απλώνεται πλουσία επάνω εις όλους τους πιστεύοντας ανεξαιρέτως. Διότι δεν υπάρχει καμμία διάκρισις μεταξύ Ιουδαίων και εθνικων.
3,23 πάντες γὰρ ἥμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ,
3,23 Και τούτο, διότι όλοι ανεξαιρέτως ημάρησαν και έχουν στερηθή από την δόξαν, που έχει και μεταδίδει ο Θεός.

3,24 δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
3,24 Γινονται δε όλοι δίκαιοι και παίρνουν την σωτηρίαν δωρεάν με την χάριν του Θεού, δια της εξαγοράς από την αμαρτίαν, όπως αυτή επραγματοποιήθη με την θυσίαν του Ιησού Χριστού.
3,25 ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων
3,25 Αυτόν ο Θεός τον προώρισε προ πάντων των αιώνων ως ατίμητον μέσον εξιλασμού δια του τιμίου του αίματος προς σωτηρίαν των ανθρώπων και συμφιλίωσίν των με τον Θεόν δια μέσου της ορθής πίστεως. Και τούτο, δια να δειχθή και φανερωθή η δικαιοσύνη του Θεού, η τιμωρούσα το κακόν, επειδή ήτο ενδεχόμενον να την παραθεωρήσουν οι άνθρωποι, εκ του γεγονότος ότι ο Θεός ένεκα της μακροθυμίας και ανοχής του δεν είχε τιμωρήσει, όπως θα έπρεπε, τα αμαρτήματα που είχαν διαπραχθή πριν έλθη ο Χριστός.
3,26 ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐν τῷ νῦν καιρῷ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον καὶ δικαιοῦντα τὸν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ.
3,26 Εθυσιάσθη δηλαδή ο Χριστός, δια να δείξη ο Θεός την δικαιοσύνην του στον παρόντα καιρόν, ώστε με το να είναι αυτός δίκαιος να καθιστά δίκαιον και κάθε αμαρτωλόν, που θα έχη αληθινήν και ζωντανήν πίστιν στον Ιησούν.
3,27 Ποῦ οὖν ἡ καύχησις; ἐξεκλείσθη. διὰ ποίου νόμου; τῶν ἔργων; οὐχί, ἀλλὰ διὰ νόμου πίστεως.
3,27 Εάν, λοιπόν οι άνθρωποι επετύγχανον την δικαίωσιν και την σωτηρίαν με τα έργα των, που ευρίσκεται τώρα η καύχησίς των; Εχει αποκλεισθή εντελώς. Βασει ποίου νόμου; Με τον νόμον των έργων; Οχι, αλλά με τον νόμον της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν.
3,28 λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον χωρὶς ἔργων νόμου.
3,28 Ετσι, λοιπόν, ορθώς σκεπτόμενοι, συμπεραίνομεν με βεβαιότητα ότι κάθε άνθρωπος δικαιώνεται δια της πίστεως χωρίς τα έργα του παλαιού Νομου.
3,29 ἢ Ἰουδαίων ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; ναὶ καὶ ἐθνῶν,
3,29 Η μήπως τάχα ο Θεός είναι μόνον των Ιουδαίων Θεός, όχι δε και των εθνικών; Ναι, είναι Θεός και των εθνικών,

3,30 ἐπείπερ εἷς ὁ Θεὸς ὃς δικαιώσει περιτομὴν ἐκ πίστεως καὶ ἀκροβυστίαν διὰ τῆς πίστεως.
3,30 επειδή ακριβώς ένας είναι ο Θεός, ο οποίος θα σώση την δικαίωσιν και την σωτηρίαν δια της πίστεως στους Εβραίους που έχουν την περιτομήν, όπως επίσης δια της πίστεως και στους απεριτμήτους εθνικούς.
3,31 νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον ἱστῶμεν.
3,31 Λοιπόν, θα ερωτήση κανείς, καταργούμεν τον Νομον εν ονόματι της πίστεως; Μη γένοιτο! Οχι μόνον δεν καταργούμεν τον Νομον, αλλ' αντιθέτως τον στηρίζομεν και του δίδομεν κύρος (διότι ακριβώς δια του Χριστού επραγματοποιήθησαν προς σωτηρίαν μας αι προφητείαι και αι επαγγελίαι του Νομου και απεδείχθη έτσι αυτός αληθής).

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 4

4,1 Τί οὖν ἐροῦμεν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὑρηκέναι κατὰ σάρκα;
4,1 Λοιπόν τι θα είπωμεν, πως ο,τι κατώρθωσεν ο πατέρας μας ο Αβραάμ το κατώρθωσε με τας φυσικάς δυνάμεις και ικανότητάς του, χωρίς την βοήθειαν του Θεού; Ασφαλώς όχι.
4,2 εἰ γὰρ Ἀβραὰμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ᾽ οὐ πρὸς τὸν Θεόν.
4,2 Διότι, εάν υποτεθή ότι ο Αβραάμ εδικαιώθη από τα έργα, τα οποία αυτός έκαμε, έχει καύχημα από τον ευατόν του και στον εαυτόν του δια τα έργα του. Αλλά δεν έχει κανένα καύχημα προς τον Θεόν; Αφού δεν έλαβε την τελείαν δικαίωσιν από την πίστιν προς Εκείνον.
4,3 τί γὰρ ἡ γραφὴ λέγει; ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.
4,3 Αλλά τι λέγει η Γραφή στο θέμα αυτό; “Επίστευσεν ο Αβραάμ στον Θεόν και η πίστις αυτή εθεωρήθη ως αξιόμισθος ενώπιον του Θεού, από τον οποίον και έλαβε την δικαίωσιν”.
4,4 τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ ὀφείλημα·

4,4 Εις κάθε ένα δε που εργάζεται, η αμοιβή δια την εργασίαν του δεν θεωρείται ως χάρις και δωρεά, αλλ' ως χρέος, που πρέπει να καταβληθή.
4,5 τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιστεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην,
4,5 Εις εκείνον όμως ο οποίος δεν έχει να παρουσιάση έργα, αλλά πιστεύει στον Θεόν, που δίδει δικαίωσιν και εις αυτόν ακόμη τον ασεβή, εάν μετανοήση, λαμβάνεται υπ' όψιν η πίστις του αυτή, ώστε να πάρη την δικαίωσιν εκ μέρους του Θεού.
4,6 καθάπερ καὶ Δαυΐδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·
4,6 Καθώς ακριβώς και ο Δαυίδ προλέγει τον μακαρισμόν του ανθρώπου, στον οποίον ο Θεός καταλογίζει και δίδει την δικαίωσιν, χωρίς να την εξαρτά πλέον από τα έργα του Νομου.
4,7 μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι·
4,7 “Μακάριοι, λέγει, είναι εκείνοι, στους οποίους έχουν συγχωρηθή αι ανομίαι και έχουν σκεπασθή, ώστε να μη καταλογίζωνται καθόλου, αι αμαρτίαι.
4,8 μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν.
4,8 Μακάριος είναι ο άνθρωπος, στον οποίον ο Θεός δεν θα καταλογίση καμμίαν αμαρτίαν”.
4,9 ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.
4,9 Ο μακαρισμός, λοιπόν, αυτός εις ποίους αναφέρεται; Εις τους Ιουδαίους, που έχουν την περιτομήν η και στους απεριτμήτους εθνικούς; Λοιπόν σας λέγομεν, όπως μας διδάσκει η Αγία Γραφή, ότι “η πίστις κατελογίσθη στον Αβραάμ ως μέγιστον πλεονέκτημα, χάρις στο οποίον του εδόθη η δικαίωσις”.
4,10 πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ᾿ ἐν ἀκροβυστίᾳ·
4,10 Ποτε λοιπόν και πως του κατελογίσθη αυτή η πίστις; Οταν είχε λάβει την περιτομήν η όταν ακόμη ήτο απερίτμητος; Του κατελογίσθη ως δικαιοσύνη αυτή η πίστις, όχι όταν είχε περιτμηθή, αλλ' όταν ήτο ακόμη απερίτμητος.

4,11 καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι᾿ ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην,
4,11 Και επήρε την περιτομήν εξωτερικόν σημείον, σαν σφραγίδα, η οποία επιμαρτυρούσε και επεβεβαίωνε την δικαίωσίν του ενώπιον του Θεού, όταν ακόμη ήτο απερίτμητος, δια να είναι αυτός ο πνευματικός πατέρας όλων εκείνων, οι οποίοι καίτοι θα ήσαν απερίτμητοι, θα είχαν φωτεινήν και ζωντανήν πίστιν, ώστε να καταλογισθή και εις αυτούς, χάρις εις την πίστιν των, η δικαίωσις εκ μέρους του Θεού.
4,12 καὶ πατέρα περιτομῆς τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.
4,12 Εγινε ακόμη και ο πατέρας των Ιουδαίων, που έχουν την περιτομήν την σαρκικήν, οι οποίοι όμως δεν επαναπαύονται εις αυτήν, αλλά ακολουθούν και τα ίχνη της πίστεως, την οποίαν είχε και έδειξεν ο πατέρας μας ο Αβραάμ, όταν ακόμη ήτο απερίτμητος.
4,13 οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγγελία τῷ Ἀβραὰμ ἢ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.
4,13 Διότι η υπόσχεσις, που εδόθη στον Αβραάμ, ότι με την πνευματικήν βασιλείαν του κατά σάρκα απογόνος του Ιησού Χριστού, θα γίνη αυτός κληρονόμος του κόσμου, δεν του εδόθη δια μέσου κανενός νόμου, αλλά δια μέσου της δικαιώσεως, που έλαβε από την πίστιν.
4,14 εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίστις καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·
4,14 Διότι, εάν κληρονόμοι του πνευματικού κόσμου γίνωνται αυτοί μόνον που έλαβαν και τηρούν τον Νομον, τότε έχει γίνει αδειανή και ανωφελής η πίστις και έχει καταργηθή πλέον η υπόσχεσις του Θεού, ότι η κληρονομία αυτή θα δοθή δωρεάν δια της πίστεως στον Χριστόν.
4,15 ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· οὗ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.
4,15 (Η παράβασις του Νομου του Θεού είναι αμαρτία. Ως τοιαύτη δε συνεπάγεται την οργήν του Θεού και την καταδίκην του αμαρτωλού).

Ο Νομος, επειδή βέβαια δεν τηρείται από τους ανθρώπους, επιφέρει ως συνέπειαν την οργήν του Θεού εναντίον των παραβατών, τους οποίους φυσικά και αποξενώνει από τας πνευματικάς δωρεάς, Οπου όμως δεν υπάρχει νόμος, εκεί φυσικόν είναι να μη υπάρχη ούτε παράβασις.

4,16 διὰ τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραάμ, ὅς ἐστι πατὴρ πάντων ἡμῶν,

4,16 Δια τούτο η σωτηρία και η κληρονομία των αγαθών δίδεται δια μέσου της πίστεως δωρεάν και κατά χάριν και όχι ως ανταμοιβή έργων του Νομου. Ετσι δε είναι σταθερά και ασφαλής η υπόσχεσις του Θεού περί δικαιώσεως εις όλους τους απογόνους του Αβραάμ· όχι μόνον εις εκείνους, είχαν τον Νομον, αλλά και εις εκείνους, που χωρίς τον Νομον είχαν την πίστιν του Αβραάμ, ο οποίος κατ' αυτόν τον τρόπον είναι πατέρας όλων μας, των Εβραίων και των εθνικών, εφ' όσον έχουν την πίστιν.

4,17 καθὼς γέγραπται ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, κατέναντι οὗ ἐπίστευσε Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τοὺς νεκροὺς καὶ καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

4,17 Αλλωστε έτσι έχει γραφή και στο θεόπνευστον βιβλίον της Γενέσεως· ότι δηλαδή “πατέρα πολλών εθνών σε έχω θέσει” ενώπιον του Θεού, στον οποίον επίστευσε και ο οποίος δίδει ζωήν στους νεκρούς, καλεί δε εκ του μηδενός και ονομάζει και εκείνα τα οποία δεν έλαβαν ακόμη ύπαρξιν, ως εάν υπάρχουν ήδη εις την πραγματικότητα.

4,18 ὃς παρ᾿ ἐλπίδα ἐπ᾿ ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν κατὰ τὸ εἰρημένον· οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου·

4,18 Ο Αβραάμ, καίτοι λόγω της γεροντικής του ηλικίας δεν είχε καμμίαν ελπίδα κατά το ανθρώπινον να αποκτήση τέκνον, εν τούτοις ήλπισεν εις την παντοδυναμίαν του Θεού και επίστευσεν εις ότι θα εγίνετο αυτός “πατέρας πολλών εθνών”, σύμφωνα με τον λόγον του Θεού, ο οποίος του είπεν ότι οι απόγονοί σου θα είναι πολυάριθμοι ωσάν την άμμον και λαμπροί ωσάν τ' αστέρια.

4,19 καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταέτης που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάῤῥας·

4,19 Και επειδή δεν έδειξεν αδυναμίαν η κλονισμόν εις την πίστιν του, δεν έλαβε υπ' όψιν του το σώμα του, το οποίον ήτο πλέον νεκρόν δια παιδοποιΐαν, αφού ήτο περίπου εκατό ετών ούτε και εσυλλογίσθη την νέκρωσιν της μήτρας της Σαρρας.
4,20 εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ᾿ ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ
4,20 Εις την υπόσχεσιν δε αυτήν, που του έδωσεν ο Θεός, δεν εκλονίσθη από αμφιβολίας της απιστίας, αλλά τουναντίον επήρε δύναμιν δια της πίστεως και εδόξασεν έτσι τον Θεόν, ωσάν νε είχε γίνει πραγματικότης η υπόσχεσις αυτή.
4,21 καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι.
4,21 Και έλαβε βεβαίαν και ακλόνητον την εσωτερικήν πληροφορίαν, ότι ο Θεός είναι δυνατός να πραγματοποιήση αυτό, το οποίον υπεσχέθη.
4,22 διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.
4,22 Δια τούτο η ακλόνητος και σταθερά αυτή πίστις του, του κατελογίσθη ως δικαίωσις.
4,23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι᾿ αὐτὸν μόνον ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ,
4,23 Δεν εγράφη δε εις την Αγίαν Γραφήν δι' αυτόν μόνον, ότι η πίστις του κατελογίσθη εις δικαίωσιν,
4,24 ἀλλὰ καὶ δι᾿ ἡμᾶς οἷς μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν,
4,24 αλλ' εγράφη και δι' ημάς, στους οποίους μέλλει να καταλογισθή εις δικαίωσίν μας, δι' ημάς οι οποίοι πιστεύομεν στον Θεόν Πατέρα, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρών τον Κυριον μας Ιησούν Χριστόν.
4,25 ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν.
4,25 Αυτόν, ο οποίος παρεδόθη εις σταυρικόν λυτρωτικόν θάνατον, δια τα αμαρτήματα ημών και ανεστήθη, δια να μας δώση την δικαίωσιν και την σωτηρίαν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 5

5,1 Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5,1 Αφού, λοιπόν, ελάβομεν την δικαίωσιν δια της πίστεως, έχομεν ειρήνην με τον Θεόν δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
5,2 δι᾽ οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἑστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ᾽ ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.
5,2 Αυτός δια της πίστεώς μας έχει φέρει εις την περιοχήν της χάριτος, εις την οποίαν έχομεν πλέον σταθή και εδραιωθή και καυχώμεθα με την βεβαίαν ελπίδα, ότι θα απολαύσωμεν την δόξαν του Θεού.
5,3 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται,
5,3 Δεν καυχώμεθα δε μόνον δια την χάριν, που ελάβομεν και την δόξαν που θα απολαύσωμεν, αλλά και δια τας θλίψεις, επειδή γνωρίζομεν καλά, ότι η θλίψις εργάζεται σιγά-σιγά και φέρει ως πολύτιμον αγαθόν την υπομονήν,
5,4 ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα,
5,4 η δε υπομονήν έχει ως καρπόν της την δοκιμασμένην αρετήν, η δε δοκιμασμένη αρετή φέρει την σταθεράν ελπίδα προς τον Θεόν.
5,5 ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.
5,5 Αυτή δε η ελπίς, διότι δεν διαψεύδεται ποτέ, δεν εντροπιάζει και δεν απογοητεύει αυτόν που την έχει. Δεν μας εντροπιάζει δε, διότι η αγάπη του Θεού έχει πλουσία χυθή και πλημμυρίσει τας καρδίας μας με το Αγιον Πνεύμα, το οποίον μας εδόθη ως προκαταβολή και ως απαρχή των υψίστων δωρεών, τας οποίας έχομεν βεβαίαν την ελπίδα, ότι θα λάβωμεν από τον Θεόν.
5,6 ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.
5,6 Η άπειρος δε αυτή αγάπη και συγκατάβασις του Θεού προς ημάς εφάνη και εκ του υψίστου γεγονότος, ότι καθ' ον χρόνον ημείς ήμεθα ασθενείς πνευματικώς, αμαρτωλοί και ένοχοι, ο Χριστός στον κατάλληλον καιρόν, που είχεν ορίσει με την πρόγνωσίν του ο Θεός, απέθανεν επί του σταυρού, δια να σώση με την λυτρωτικήν του θυσίαν τους ασεβείς.
5,7 μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν.

5,7 Μεγίστη όντως η αγάπη του Θεού. Διότι μόλις και μετά δυσκολίας θα υπάρξη άνθρωπος να θυσιασθή δια κάποιον δίκαιον. Δια τον αγαθόν ίσως και να τολμήση κανείς να αποθάνη.
5,8 συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε.
5,8 Ο Θεός όμως δεικνύει και επιβεβαιώνει κατά ένα τρόπον αναντίρρητον την αγάπην του προς ημάς εκ του γεγονότος ότι, ενώ ημείς ήμεθα αμαρτωλοί, ο Χριστός εθυσιάσθη προς χάριν ημών.
5,9 πολλῷ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι᾿ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.
5,9 Πολύ περισσότερον, λοιπόν, τώρα που ελάβομεν την δικαίωσιν με το αίμα της θυσίας του, θα σωθώμεν ασφαλώς δι' αυτού από την μέλλουσαν οργήν.
5,10 εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ·
5,10 Διότι εάν, ενώ ήμεθα εχθροί, εσυμφιλιώθημεν με τον Θεόν δια του σταυρικού θανάτου του Υιού του, πολύ περισσότερον τώρα, που έχομεν συμφιλιωθή, θα σωθώμεν δια μέσου του ζώντος αιωνίως πλησίον του Θεού Κυρίου, αρχιερέως και μεσίτου ημών Ιησού Χριστού.
5,11 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι᾿ οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν.
5,11 Και όχι μόνον θα σωθώμεν, αλλά απολαμβάνοντες από τώρα τας ευεργεσίας του Θεού, καυχώμεθα εν αυτώ δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια του οποίου τώρα επήραμεν δωρεάν την συμφιλίωσιν μας με τον Θεόν.
5,12 Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι᾿ ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ᾿ ᾧ πάντες ἥμαρτον·-
5,12 Εγινε δε αυτή η συμφιλίωσις κατά κάποιον ανάλογον τρόπον, με εκείνον που είχε γίνει δια της πτώσεως του Αδάμ η αποστασία και εχθρότης· όπως δηλαδή δι' ενός ανθρώπου, δια του Αδάμ, “εισήλθεν η αμαρτία στο ανθρώπινον γένος” και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και έτσι απλώθηκε και εκυράρχησεν εις όλους τους ανθρώπους ο θάνατος, επειδή εν τω Αδάμ όλοι ημάρτησαν, έτσι και δια του Ιησού

Χριστού εισήλθε και προσφέρεται εις όλον το ανθρώπινον γένος η δικαίωσις.
5,13 ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ, ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου·
5,13 Διότι μέχρι της εποχής που εδόθη ο Νομος υπήρχεν η αμαρτία στον κόσμον, αλλ' η αμαρτία δεν κατελογίζεται ως ενοχή και ευθύνη, εφ' όσον δεν υπάρχει ο συγκεκριμένος νόμος, που την απαγορεύει.
5,14 ἀλλ᾿ ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Μωϋσέως καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἁμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοιώματι τῆς παραβάσεως Ἀδάμ, ὅς ἔστι τύπος τοῦ μέλλοντος.
5,14 Εν τούτοις, μολονότι δεν υπήρχε ο Νομος, ο θάνατος εκυριάρχησε από τον Αδάμ μέχρι του Μωϋσέως και στους απογόνους του Αδάμ, οι οποίοι, ενώ ημάρτανον, δεν είχαν αμαρτήσει με παράβασιν συγκεκριμένης εντολής, όπως ο Αδάμ. Ο δε Αδάμ είναι και προεικόνισμα του μέλλοντος νέου Αδάμ, δηλαδή του Χριστού.
5,15 Ἀλλ᾿ οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπερίσσευσε.
5,15 Αλλ' η χάρις του Χριστού ευηργέτησε πολύ περισσότερον, παρ' όσον έβλαψεν η παράβασις του Αδάμ· διότι, εάν με την παράβασιν του ενός, δηλαδή του Αδάμ, απέθαναν σωματικώς και πνευματικώς οι πολλοί, πολύ περισσότερον η χάρις του Θεού και η δωρεά της σωτηρίας, που δίδεται δια της χάριτος του ενός ανθρώπου, του Ιησού Χριστού, επλεόνασε πλουσίως εις πολλούς, εις αυτούς δηλαδή που επίστευσαν.
5,16 καὶ οὐχ ὡς δι᾿ ἑνὸς ἁμαρτήσαντος τὸ δώρημα· τὸ μὲν γὰρ κρῖμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα.
5,16 Και η ανεκτίμητος δωρεά του Χριστού δεν είναι όπως η βλάβη από την αμαρτίαν του ενός, αλλ' ασυγκρίτως μεγαλυτέρα, αφού εξαλείφει αναρίθμητα πλήθη αμαρτιών. Διότι η μεν καταδίκη της παραβάσεως του Αδάμ έγινε δι' ένα μόνον αμάρτημα και επεξετάθη εις όλον τον κόσμον. Η χάρις όμως και η δωρεά από την σταυρικήν θυσίαν του Χριστού έσβησε τα πλήθη των παραπτωμάτων όλου του

ανθρωπίνου γένους, ώστε να ημπορούν οι πάντες να εύρουν την δικαίωσιν.
5,17 εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.
5,17 Διότι, εάν εξ αιτίας της παραβάσεως του ενός, του Αδάμ, ο θάνατος εκυριάρχησε δια του ενός ανθρώπου, πολύ περισσότερον αυτοί που παίρνουν τον ανεξάντλητον πλούτον της χάριτος και την δωρεάν της δικαιώσεως, θα βασιλεύσουν αιωνίως εις νέαν ζωήν δια μέσου του ενός, του Ιησού Χριστού.
5,18 Ἄρα οὖν ὡς δι᾿ ἑνὸς παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτω καὶ δι᾿ ἑνὸς δικαιώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.
5,18 Αρα, λοιπόν, όπως δια μιας παραβάσεως διέβη εις όλους τους ανθρώπους το αμάρτημα και η καταδίκη εις θάνατον, έτσι και δια του έργου της δικαιοσύνης και της τελείας αγιότητος του ενός ήλθεν εις όλους τους ανθρώπους η δικαίωσις, της οποίας καρπός είναι η ζωη.
5,19 ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.
5,19 Διότι, όπως με την παρακοήν του ενός ανθρώπου έγιναν αμαρτωλοί οι πολλοί, έτσι και με την τελείαν υπακοήν, που έδειξεν ο εις, ο Χριστός στον Πατέρα, θα γίνουν δίκαιοι οι πολλοί.
5,20 νόμος δὲ παρεισῆλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα. οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις,
5,20 Ο δε μωσαϊκός Νομος εισεχώρησε τρόπον τινά προσωρινώς, δια να καταστή αισθητόν το πλεόνασμα της αμαρτίας και της ενοχής, που προήλθεν από την πτώσιν του Αδάμ. Οπου όμως επλεόνασεν η αμαρτία, εκεί επερίσευσε πολύ πλουσιωτέρα και αφθονωτέρα η χάρις.
5,21 ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
5,21 Ινα, όπως ακριβώς εκυριάρχησεν η αμαρτία, και μία έκφρασις αυτής της κυριαρχίας ήτο ο θάνατος, έτσι βασιλεύση και η χάρις δια

της δικαιώσεως, ώστε να επικρατήση η αιωνία ζωή δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 6

6,1 Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;
6,1 Εφ' όσον λοιπόν, όπου επληνθύνθη η αμαρτία, εδόθη πλουσιωτέρα η χάρις, τι θα είπωμεν; Θα επιμείνωμεν εις την αμαρτίαν, δια να μας δοθή πλουσιωτέρα η χάρις;
6,2 μὴ γένοιτο. οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;
6,2 Μη γένοιτο· ημείς οι οποίοι έχομεν πλέον αποθάνει ως προς την αμαρτίαν και είμεθα νεκροί δι' αυτήν, πως θα ζήσωμεν ακόμη μέσα εις αυτή;
6,3 ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;
6,3 Η δεν γνωρίζετε, ότι όσοι εβαπτίσθημεν με την πίστιν στον Ιησούν Χριστόν, εβαπτίσθημεν συγχρόνως (εβυθίσθημεν τρόπον τινά και εγίναμεν μέτοχοι) στον θάνατον αυτού; (Δια της σταυρώσεως του παλαιού ανθρώπου).
6,4 συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.
6,4 Ετάφημεν, λοιπόν, μαζή με αυτόν δια του βαπτίσματος και εγίναμεν μέτοχοι στον θάνατον του, ίνα, όπως ακριβώς ανεστήθη ο Χριστός εκ νεκρών δια της δόξης του ουρανίου Πατρός, έτσι και ημείς αναστηθώμεν και ζήσωμεν μίαν νέαν ζωήν, σύμφωνον προς το θέλημα εκείνου.
6,5 εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα,
6,5 Διότι, εάν, σαν δύο δένδρα αδιασπάστως ηνωμένα εις ένα, εγίναμεν ένα σώμα με τον Χριστόν δια του βαπτίσματος, που είναι ομοίωμα του σταυρικού του θανάτου, κατά λογικήν και φυσικήν συνέπειαν θα γίνωμεν ένα με αυτόν και εις την ανάστασίν του (θα αναστηθώμεν δηλαδή και ημείς ένδοξοι, όπως και εκείνος),

6,6 τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ·
6,6 γνωρίζοντες τούτο, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος, η διεφθαρμένη από την αμαρτίαν φύσις μας, εσταυρώθη μαζή με τον Χριστόν δια του βαπτίσματος, δια να ατονήση πλέον και να είναι σαν πεθαμένον το σώμα μας απέναντι της αμαρτίας, ώστε να μη γίνωμεν πάλιν δούλοι της αμαρτίας.
6,7 ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.
6,7 Διότι εκείνος που απέθανε έχει πλέον ελευθερωθή από τον κίνδυνον της αμαρτίας (δεδομένου ότι ο πεθαμένος και νεκρός ούτε πειράζεται ούτε αμαρτάνει).
6,8 εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ,
6,8 Εφ' όσον δε δια του βαπτίσματος έχομεν αποθάνει μαζή με τον Χριστόν, ως προς την αμαρτίαν, πιστεύομεν ότι και θα ζήσωμεν ένδοξοι μαζή με αυτόν εις την αιωνιότητα.
6,9 εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει.
6,9 Διότι γνωρίζομεν πολύ καλά, ότι ο Χριστός αναστηθείς εκ των νεκρών δεν πεθαίνει πλέον ποτέ, ο θάνατος δεν έχει καμμίαν απολύτως εξουσίαν και κυριότητα εις αυτόν.
6,10 ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὅ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.
6,10 Και δεν τον κατακυριεύει πλέον ο θάνατος, διότι, τον σταυρικόν θάνατον τον υπέστη τότε ο Κυριος, άπαξ δια παντός, δια να εξαλείψη την αμαρτίαν. Και την ζωήν δε, την οποίαν ζη τώρα, την ζη αιωνίως ένδοξος πλησίον του Θεού.
6,11 οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.
6,11 Ετσι και σεις θα θεωρήτε πλέον τους ευατούς σας, νεκρούς ως προς την αμαρτίαν, ζωντανούς δε δια τον Θεόν δια μέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.
6,12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ,

6,12 Λοιπόν, ας μη βασιλεύη και ας μη κυριαρχή η αμαρτία στο θνητόν σας σώμα, ώστε να υπακούετε εις αυτήν, παρασυρόμενοι από τας επιθυμίας του σώματος.
6,13 μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ.
6,13 Ούτε να προσφέρετε και να κάνετε τα μέλη του σώματός σας όργανα και όπλα της αδικίας, δια των οποίων θα σας νικά και θα σας εξουσιάζη η αμαρτία. Αλλά να προσφέρετε τους εαυτούς σας στον Θεόν σαν άνθρωποι, που πράγματι έχετε αναστηθή εκ των νεκρών, και τα μέλη σας να τα προσφέρετε και αφιερώσετε στον Θεόν, δια να είναι όργανα και όπλα εις κάθε αρετήν.
6,14 ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γάρ ἐστε ὑπὸ νόμον, ἀλλ᾿ ὑπὸ χάριν.
6,14 Ετσι δε ποτέ πλέον η αμαρτία δεν θα σας υποδουλώση, διότι δεν είσθε πλέον υπό την εξουσίαν του Νομου, ο οποίος κατεδίκαζε με την αμαρτίαν, χωρίς όμως να δίδη την λύτρωσιν, αλλά ευρίσκεσθε εις την βασιλείαν της χάριτος, που δίδει συγχώρησιν, ελευθερίαν και αγιασμόν.
6,15 Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ᾿ ὑπὸ χάριν; μὴ γένοιτο.
6,15 Τι λοιπόν; Εφ' όσον δεν είμεθα υπό την κυριαρχίαν του Νομου, αλλ' ευρισκόμεθα εις την δωρεάν της χάριτος, θα αμαρτήσωμεν, αφού είναι εύκολον να λάβωμεν άφεσιν; Μη γένοιτο!
6,16 οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;
6,16 Δεν γνωρίζετε ότι εις εκείνον, που προσφέρετε τους εαυτούς σας δούλους, δια να τον υπακούετε, γίνεσθε πράγματι δούλοι με την υπακοήν αυτήν. Δηλαδή είσθε η δούλοι υπακούοντες εις την αμαρτίαν δια να καταλήξετε στον πνευματικόν θάνατον η δούλοι υπακούοντες στον Χριστόν, δια να αποκτήσετε την δικαίωσιν και την αιωνίαν μακαριότητα.
6,17 χάρις δὲ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς,
6,17 Αλλά, δόξα στον Θεόν, διότι ναι μεν υπήρξατε άλλοτε δούλοι της αμαρτίας, υπηκούσατε όμως με όλην σας την ψυχήν και την καρδίαν

στον τέλειον κανόνα της αρίστης διδασκαλίας, την οποίαν έχετε διδαχθή από τους Αποστόλους.
6,18 ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.
6,18 Ετσι δε, αφού εγίνατε ελεύθεροι από την αμαρτίαν, υπεδουλώθητε εις την αγιότητα και την αρετήν.
6,19 ἀνθρώπινον λέγω διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν. ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.
6,19 Χρησιμοποιώ ανθρωπίνας εικόνας και εκφράσεις εξ αιτίας της αδυναμίας, που παρουσιάζει η ανθρωπίνη, η σαρκική ακόμη κατάστασίς σας. Δηλαδή όπως είχατε προσφέρει τα μέλη σας δούλα εις την ακαθαρσίαν της αμαρτίας και της ανομίας, δια να διαπράττετε την αμαρτίαν, έτσι και τώρα πρέπει να προσφέρετε τα μέλη σας δούλα εις την αρετήν, δια να πρωχωρήσετε και επιτύχετε την αγιότητα.
6,20 ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.
6,20 Αλλοτε, όταν ήσθε δούλοι εις την αμαρτίαν, ήσθε μεν ελεύθεροι ως προς την δικαίωσιν και την αρετήν, που θέλει ο Θεός,
6,21 τίνα οὖν καρπὸν εἴχετε τότε ἐφ᾿ οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων θάνατος.
6,21 αλλά ποίον καρπόν, ποίον κέρδος και ωφέλειαν είχατε τότε από τα έργα της αμαρτίας, δια τα οποία τώρα εντρέπεσθε κάθε φοράν που τα ενθυμείσθε. Διότι η κατάληξις εκείνων είναι ο αιώνιος πνευματικός θάνατος.
6,22 νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον.
6,22 Τωρα δε που απεκτήσατε την ελευθερίαν και απηλλάγητε από την δουλείαν της αμαρτίας, υπεδουλώθητε δε θεληματικά στον Θεόν, έχετε ως καρπόν την προκοπήν εις την αγιότητα τελικόν δε και αναφαίρετον κέρδος την αιωνίαν ζωήν.
6,23 τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

6,23 Διότι αι μεν συνέπειαι και ο μισθός της αμαρτίας είναι ο πνευματικός θάνατος, το δε δώρον του Θεού προς εκείνους, που τον υπακούουν, είναι η αιώνιος ζωή δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 7

7,1 Ἢ ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί· γινώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ. ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ᾿ ὅσον χρόνον ζῇ;
7,1 Ομιλώ προς ανθρώπους, οι οποίοι γνωρίζουν τον Νομον. Η μήπως αγνοείτε, αδελφοί, ότο ο Νομος έχει κύρος και εξουσίαν στον άνθρωπον, εφ' όσον αυτός ζη;
7,2 ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός.
7,2 Διότι η υπανδρευμένη γυναίκα, παραδείγματος χάριν, έχει δια του νόμου του γάμου δεθή προς τον άνδρα της, εφ' όσον χρόνον εκείνος ζη. Εάν όμως αποθάνη ο σύζυγός της, έχει αυτή αποδεσμευθή από την εξουσίαν του νόμου, ο οποίος την έδενε προηγουμένως με τον άνδρα της.
7,3 ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ·
7,3 Αρα, όταν ζη ο σύζυγος της, εάν αυτή συνάψη σχέσεις με άλλον άνδρα, θα γίνη μοιχαλίς. Εάν όμως πεθάνη ο σύζυγος της είναι ελευθέρα από τον νόμον, να γίνη σύζυγος άλλου ανδρός, χωρίς να θεωρήται αυτή πλέον μοιχαλίς.
7,4 ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.
7,4 Ωστε, αδελφοί μου, κατά το παράδειγμά που σας έφερα, έχετε θανατωθή και αποθάνει ως προς τον Νομον δια του σταυρωθέντος σώματος του Κυρίου, ώστε να έχετε το δικαίωμα να ανήκετε εις άλλον, δηλαδή στον αναστηθέντα Χριστόν, δια να φέρωμεν έτσι καρπούς πνευματικούς προς τιμήν και δόξαν του Θεού.
7,5 ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ·

7,5 Διότι, όταν εζούσαμεν τον σαρκικόν βίον του παλαιού ανθρώπου, τα πάθη των αμαρτιών, τα οποία κατεδίκαζε αλλά δεν εξήλειφεν ο παλαιός Νομος, ενεργούσαν έντος μας και επράττοντο δια των μελών μας, δια να παράγουν έτσι καρπούς που έφερναν τον αιώνιον θάνατον.
7,6 νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.
7,6 Τωρα όμως έχομεν αποδεσμευθή εντελώς από τον Νομον, διότι απεθάναμεν ως προς αυτόν, υπό την κατοχήν του οποίου προηγουμένως ευρισκόμεθα, ώστε τώρα να υπακούωμεν στον Θεόν, δια να ζήσωμεν την νέαν κατάστασιν, που μας εχάρισε το Πνεύμα, και να μη δουλεύωμεν εις την παλαιάν κατάστασιν, όπου εκυριαρχούσαν οι τύποι και το γράμμα του Νομου.
7,7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου· τήν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν, οὐκ ἐπιθυμήσεις·
7,7 Αλλά τότε, τι λοιπόν θα είπωμεν; Οτι ο Νομος, που μας εδημιουργούσε αυτήν την κατάστασιν της δουλείας, ήτο κάτι το αμαρτωλόν και κακόν; Ασφαλώς όχι. Αλλά πρέπει να λέγωμεν ότι την αμαρτίαν δεν την εγνωρίσαμεν ει μη μόνον δια του Νομου, ο οποίος και την απηγόρευε. Διότι και την αμαρτωλήν επιθυμίαν δεν θα την εγνώριζα ως αμαρτωλήν, εάν ο Νομος ρητώς δεν έλεγεν “ουκ επιθυμήσεις όσα τω πλησίον σου εστι”.
7,8 ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά.
7,8 Ελαβεν όμως αφορμήν από αυτάς τας απαγορεύσστου Νομου η αμαρτία, που υπήρχε μέσα μου και ως κατάστασις και ως ροπή προς το κακόν και εκαλλιέργησε και εφλόγισε μέσα μου κάθε αμαρτωλήν επιθυμίαν. Διότι χωρίς τον Νομον η αμαρτία είναι νεκρά, σαν να μην υπάρχη.
7,9 ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν,
7,9 Εγώ δε εζούσα κάποτε χωρίς τον Νομον, χωρίς να έχω γνώσιν των εντολών του. Οταν δε εγνώρισα την εντολήν, τότε αναζωγονήθηκε μέσα μου και μου έγινε γνωστή η αμαρτία.

7,10 ἐγὼ δὲ ἀπέθανον, καὶ εὑρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἡ εἰς ζωήν, αὕτη εἰς θάνατον·
7,10 Συνέπεια αυτού είναι, ότι εγώ απέθανα πνευματικώς εξ αιτίας των παραβάσεων. Και έτσι η εντολή του Νομου, που είχε δοθή δια να με χειραγωγήση εις την λύτρωσιν και ζωήν, αυτή ευρέθη ότι με ωδήγησεν στον θάνατον.
7,11 ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς ἐξηπάτησέ με καὶ δι᾽ αὐτῆς ἀπέκτεινεν.
7,11 Διότι η αμαρτία επήρε αφορμήν από την εντολήν, με ηπάτησε και με παρέσυρε δελεαστικώς εις την παράβασιν και δι' αυτής με εθανάτωσε πνευματικώς.
7,12 ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.
7,12 Ωστε ο μεν Νομος, που εδόθη δια του Μωϋσέως, είναι άγιος και κάθε εντολή του είναι αγία και δικαία και αγαθή δι' εμέ τον άνθρωπον.
7,13 τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ἵνα φανῇ ἁμαρτία, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ᾽ ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.
7,13 Αλλά θα ερωτήση κανείς· Αυτό, λοιπόν, το αγαθόν, ο άγιος δηλάδη και δίκαιος Νομος, έγινε δι' εμέ αιτία θανάτου; Μη γένοιτο! Αλλ' η αμαρτία, δια να φανή πόσον ολεθρία και φοβερά είναι, επέτυχε δια του Νομου, που είναι αγαθός και δίκαιος, να κατεργασθή και πραγματοποιήση έντος μου τον θάνατον· δια να γίνη έτσι και αποδειχθή ολοκάθαρα δια μέσου της εντολής, πόσον υπερβολικά καταστρεπτική και ύπουλος είναι η αμαρτία δια τον άνθρωπον.
7,14 οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.
7,14 Διότι γνωρίζομεν ότι ο νόμος είναι πνευματικός, δώρον δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, δια να εξυπηρετή την ιδικήν μας πνευματικήν ζωήν. Εγώ όμως είμαι δούλος της σαρκός, σαν πουλημένος σκλάβος υπό την κυριαρχίαν της αμαρτίας.
7,15 ὃ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ᾽ ὃ μισῶ τοῦτο ποιῶ.
7,15 Κυριευμένος και σκοτισμένος από το πάθος δεν γνωρίζω καλά αυτό το κακόν που πράττω. Διότι δεν πράττω αυτό το οποίον

εσωτερικώς θέλω, αλλά κάμνω εκείνο το οποίον μισώ.
7,16 εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.
7,16 Εάν δε, παρασυρόμενος από την εσωτερικήν μου αμαρτωλότητα και τους εξωτερικούς πειρασμούς, πράττω αυτό που δεν θέλω, τότε με την θέλησίν μου και αντίθετα προς τα έργα μου συμφωνώ με τον Νομον και ομολογώ ότι είναι καλός.
7,17 νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ᾿ ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.
7,17 Τωρα δε δεν πράττω εγώ το κακόν, αλλά η αμαρτία, η οποία κατοικεί μέσα μου και με εξουσιάζει.
7,18 οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ᾿ ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὑρίσκω·
7,18 Διότι γνωρίζω καλά ότι δεν κατοικεί μέσα μου, δηλαδή εις την διεφθαρμένην ανθρωπίνην φύσιν, το αγαθόν· αυτό δε φαίνεται καθαρά και εκ του γεγονότος, ότι το να θέλω μεν το καλόν είναι τούτο κοντά μου, το να πραγματοποιώ όμως το καλόν δεν το ευρίσκω κοντά μου και εύκολον.
7,19 οὐ γὰρ ὃ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ᾿ ὃ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω.
7,19 Διότι δεν πράττω το αγαθόν, το οποίον εσωτερικώς με όλην μου την θέλησιν επιθυμώ, αλλά το κακόν, που δεν θέλω, αυτό πράττω.
7,20 εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ᾿ ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.
7,20 Εάν δε εγώ πράττω το κακόν, που εις την πραγματικότητα δεν το θέλω, αυτό σημαίνει ότι δεν το πραγματοποιώ πλέον εγώ, αλλ' η αμαρτία, που κατοικεί μέσα μου και η οποία με έχει κάμει δούλον της.
7,21 εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται·
7,21 Αρα ευρίσκω τον Νομον του Θεού βοηθόν και σύμφωνον με την θέλησίν μου, η οποία και θέλει να πράττω το καλόν. Δεν ημπορώ όμως να τηρήσω αυτόν, διότι υπάρχει κοντά μου και έντος μου το κακόν, η δύναμις της αμαρτίας.
7,22 συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον,
7,22 Διότι ευχαριστούμαι και ευφραίνομαι στον νόμον του Θεού με όλην μου την ψυχήν, την καρδίαν και τον νουν.

7,23 βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.
7,23 Βλέπω όμως να κυριαρχή εις τα μέλη μου άλλος νόμος, η δύναμις της αμαρτίας, που αντιστρατεύεται και μάχεται όσα ο νους μου και η συνείδησις μου υποδεικνύουν ως ορθά, και με υποδουλώνει στον νόμον της αμαρτίας, ο οποίος κυριαρχεί εις την αμαρτωλήν ανθρωπίνην μου φύσιν.
7,24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;
7,24 Δυστυχισμένος και ταλαιπωρημένος εγώ άνθρωπος! Ποιός θα με ελευθερώση και θα με γλυτώση από το σώμα τούτο, μέσα στο οποίον κυριαρχεί η αμαρτία και δια της αμαρτίας ο θάνατος;
7,25 εὐχαριστῷ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοΐ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δὲ σαρκὶ νόμῳ ἁμαρτίας.
7,25 Ευχαριστώ τον Θεόν, ο οποίος με ηλευθέρωσε και με έσωσε δια του Ιησού Χριστού, του Κυρίου ημών. Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι εγώ δουλεύω εις δύο κυρίους· με τον νουν και την συνείδησιν δουλεύω στον νόμον του Θεού, με τα μέλη όμως της σαρκός μου δουλεύω στον νόμον της αμαρτίας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 8

8,1 Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.
8,1 Επομένως δεν υπάρχει τώρα καμμία καταδίκη στους πιστεύοντας και τους ηνωμένους με τον Ιησούν Χριστόν, οι οποίοι ζουν και πολιτεύονται όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα με τας εντολάς του Πνεύματος.
8,2 ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.
8,2 Διότι ο Νομος του Πνεύματος, η χάρις, ο φωτισμός και η δύναμις του Αγίου Πνεύματος, που μεταδίδει και καλλιεργεί και αναπτύσσει την κατά Χριστόν ζωήν, με απηλευθέρωσε από τον νόμον και την κυριαρχίαν της αμαρτίας και του θανάτου.

8,3 τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,
8,3 Διότι εκείνο το οποίον ήτο αδύνατον και ακατόρθωτον στον Νομον, που δεν ημπορούσε δηλαδή να κατανικήση την αμαρτωλότητα και την αντίστασιν του σαρκικού αμαρτωλού ανθρώπου, το επραγματοποίησε και το έφερεν εις πέρας ο Θεός με το να στείλη, δια την εξάλειψιν της αμαρτίας, τον Υιόν του τον μονογενή, με ανθρώπινον σώμα, χωρίς βέβαια και να είναι αμαρτωλόν. Και έτσι καταδίκασε και κατέλυσε την αμαρτίαν δια της αναμαρτήτου σαρκός του Υιού του, που παρεδόθη εις θάνατον.
8,4 ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα·
8,4 Δια να εκπληρωθούν πλέον με την χάριν του Θεού όλαι αι διατάξστου Νομου και από ημάς, οι οποίοι ζώμεν και φερόμεθα τώρα, όχι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της σαρκός, αλλά σύμφωνα προς τα παραγγέλματα του Ευαγγελίου και τας υπαγορεύσστου Αγίου Πνεύματος.
8,5 οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος.
8,5 Διότι όσοι ευρίσκονται ακόμη υπό την κυριαρχίαν της σαρκός φρονούν και επιθυμούν όσα θέλει η σαρξ· όσοι όμως κατευθύνονται από την χάριν και την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος, σκέπτονται και φρονούν και θέλουν όσα το Αγιον Πνεύμα τους υπαγορεύει.
8,6 τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη· διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν·
8,6 Αι σκέψεις, τα φρονήματα και αι επιθυμίαι της σαρκός προκαλούν τον πνευματικόν θάνατον. Το δε φρόνημα, που υπαγορεύει το Πνεύμα το Αγιον και η αγία κατάστασις που δημιουργεί, οδηγεί εις την αληθινήν ζωήν και ειρήνην. Διότι η σαρκική κατάστασις και επιθυμία είναι εχθρά στον Θεόν και φέρει τον θάνατον.
8,7 τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται·
8,7 Εις τον Νομον του Θεού δεν υποτάσσεται ο σαρκικός άνθρωπος και ούτε έχει την δύναμιν να υποταχθή.
8,8 οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

8,8 Οσοι δε ζουν κατά σάρκα και πορεύονται κατά τας επιθυμίας της σαρκός, δεν ημπορούν να αρέσουν και να ευαρεστήσουν στον Θεόν.
8,9 ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί, ἀλλ᾿ ἐν πνεύματι, εἴπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. εἰ δέ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.
8,9 Σεις όμως δεν είσθε πλέον δούλοι της σαρκός, αλλ' ευρίσκεσθε υπό την καθοδήγησιν του πνεύματος σας, που έχει φωτισθή και αναγεννηθή από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, εάν βέβαια κατοική έντος υμών το Πνεύμα του Θεού. Εάν δε κανείς δεν έχη μέσα του Πνεύμα Χριστού, αυτός δεν είναι άνθρωπος του Χριστού.
8,10 εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι᾿ ἁμαρτίαν, τὸ δὲ πνεῦμα ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.
8,10 Εάν δε κατοική ο Χριστός μέσα σας, τότε έστω και αν το σώμα σας υπόκειται στον θάνατον εξ αιτίας της αμαρτίας, το πνεύμα σας όμως έχει ζωήν αιωνίαν χάρις εις την δικαίωσιν, που ελάβατε από τον Χριστόν.
8,11 εἰ δὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν ὑμῖν.
8,11 Εάν δε το Πνεύμα του Θεού, που ανέστησε εκ νεκρών τον Ιησούν, κατοική μέσα σας, τότε αυτός που ανέστησε τον Χριστόν θα ζωοποιήση και τα θνητά σώματα σας ένεκα του Πνεύματός του, που κατοικεί μέσα σας.
8,12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν·
8,12 Αρα, λοιπόν, αδελφοί, αφού τέτοιες ευεργεσίες ελάβομεν και τέτοιες δωρεές ετοιμάζονται δι' ημάς, δεν έχομεν υποχρέωσιν εις την σάρκα, να ζώμεν κατά τας επιθυμίας της σαρκός (αλλά στο Πνεύμα, να ζώμεν κατάς υπαγορεύσστου Πνεύματος).
8,13 εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ Πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.
8,13 Διότι, εάν ζήτε κατά τας επιθυμίας της σαρκός, μέλλετε να αποθάνετε τον αιώνιον θάνατον. Εάν όμως, με τας πνευματικάς δυνάμεις που χαρίζει το Πνεύμα, αποστρέφεσθε και νεκρώνετε τας κακάς πράξστου σώματος, θα ζήσετε αιωνίως πλησίον του Θεού.
8,14 ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

8,14 Διότι, όσοι οδηγούνται και κατευθύνονται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι οι πραγματικοί υιοί του Θεού.
8,15 οὐ γὰρ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ᾿ ἐλάβετε Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ.
8,15 Σεις δε, όταν επιστεύσατε και εβαπτίσθητε, δεν ελάβετε ψυχικήν κατάστασιν και φρονήματα δουλείας, δια να περιπέσετε πάλιν εις φόβον, αλλ' ελάβετε από το Πνεύμα το Αγιον ψυχικήν κατάστασιν και φρονήματα υιών του Θεού κατά χάριν, ώστε χάρις εις αυτά να φωνάζωμεν με θάρρος προς τον Θεόν; Αββά ο Πατήρ!
8,16 αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.
8,16 Αυτό δε το Αγιον Πνεύμα μαρτυρεί και επιβεβαιώνει μαζή με το ιδικόν μας πνεύμα ότι είμεθα τέκνα του Θεού.
8,17 εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.
8,17 Εάν δε είμαθα τέκνα, κατά λογικήν συνέπειαν είμεθα και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, που είναι πατέρας μας, συγκληρονόμοι δε μαζή με τον Χριστόν, που είναι πρωτότοκος αδελφός μας. Αποκτώμεν δε αυτά τα δικαιώματα, εάν βεβαίως πάσχωμεν και ταλαιπωρούμεθα μαζή με τον Χριστόν δια να δοξασθώμεν έτσι μαζή του.
8,18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.
8,18 Φρονώ δε, και είναι απολύτως λογική η σκέψις μου, ότι τα όσα υποφέρομεν κατά το διάστημα της παρούσης ζωής δεν είναι άξια κατά κανένα τρόπον να συγκριθούν προς την δόξαν, η οποία μέλλει να αποκαλυφθή και δοθή εις ημάς.
8,19 ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.
8,19 Και αυτή ακόμη η άψυχος κτίσις ευρίσκεται εις συνεχή έντονον αναμονήν, περιμένουσα με πόθον την ένδοξον φανέρωσιν των τέκνων του Θεού.
8,20 τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ᾿ ἐλπίδι
8,20 Διότι και η κτίσις έχει υποδουλωθή εις την φθοράν όχι βέβαια με την θέλησίν της, αλλά από τον Θεόν, ο οποίος την υπέταξεν εις την

φθοράν (μετά την πτώσιν του ανθρώπου) με την ελπίδα όμως της απαλλαγής.
8,21 ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.
8,21 Η βεβαία δε ελπίς είναι ότι και αυτή η κτίσις θα ελευθερωθή από τον ζυγόν της φθοράς και του θανάτου και άφθαρτος πλέον θα λάβη μέρος εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού.
8,22 οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν·
8,22 Διότι γνωρίζομεν, ότι όλη η κτίσις μαζή στενάζει και πονεί πολύ μέχρι σήμερον.
8,23 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Πνεύματος ἔχοντες καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.
8,23 Και όχι μόνον η κτίσις, αλλά και ημείς οι ίδιοι, μολονότι έχομεν ήδη πάρει την απαρχήν των δωρεών του Αγίου Πνεύματος ως προκαταβολήν, τρόπον τινά, και εγγύησιν δια τα μέλλοντα αγαθά, στενάζομεν εν τούτοις εσωτερικώς, περιμένοντες το πλήρες και τέλειον δώρον της υιοθεσίας μας εκ μέρους του Θεού, την απολύτρωσιν του σώματος ημών εκ της φθοράς.
8,24 τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δὲ βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;
8,24 Διότι τώρα έχομεν σωθή με την ελπίδα, την βεβαίαν και ασφαλή. Ελπίς όμως η οποία είναι αισθητή και ορατή, δεν είναι ελπίς. Διότι εκείνο το οποίον βλέπει κανείς με τα σωματικά του μάτια, τι λόγος υπάρχει να το ελπίζη, αφού το βλέπει ως πραγματικότητα;
8,25 εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι᾿ ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.
8,25 Εάν όμως εκείνο, που δεν βλέπομεν, ελπίζωμεν να το αποκτήσωμεν στο μέλλον, τότε με πολλήν υπομονήν και σφοδράν επιθυμίαν το περιμένομεν.
8,26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξόμεθα καθὸ δεῖ οὐκ οἴδαμεν, αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις·
8,26 Και αυτό επίσης το Αγιον Πνεύμα μας βοηθεί ωσαύτως εις όλας τας αδυναμίας μας, απαλύνει τους κόπους και τους πόνους και τας θλίψεις μας. Ειδικώτεον δε, επειδή ημείς δεν γνωρίζομεν πως πρέπει να προσευχηθώμεν και τι να ζητήσωμεν εις την προσευχήν μας,

αυτό τούτο το Πνεύμα το Αγιον μεσιτεύει με το παραπάνω υπέρ ημών, εμπνέει εις τας καρδίας μας στεναγμούς ιεράς κατανύξεως, που δεν είναι δυνατόν να εκφρασθούν με λόγια, και οι οποίοι μας υψώνουν προς τον Θεόν.

8,27 ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

8,27 Ο Θεός όμως, ο οποίος ερευνά και τα βάθη των καρδιών, γνωρίζει τι θέλει να εκφράση με τους στεναγμούς αυτούς το Πνεύμα, διότι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, προσεύχεται και κατ' αυτόν τον τρόπον υπέρ των πιστών.

8,28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν·

8,28 Τους στεναγμούς μας δια τας θλίψεις της παρούσης ζωής τους απαλύνει και το γεγονός, ότι γνωρίζομεν πως εις εκείνους που αγαπούν τον Θεόν όλα υποβοηθούν και συνεργάζονται δια το καλόν των· εις αυτούς δηλαδή, οι οποίοι σύμφωνα με την προαιώνιον πρόθεσιν του Θεού έχουν κληθή και έχουν δεχθή την σωτηρίαν.

8,29 ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς·

8,29 Διότι εκείνους τους οποίους ο Θεός έχει προγνωρίσει ως αξίους σωτηρίας δια την καλήν των διάθεσιν, τους προώρισε να γίνουν ομοιόμορφοι προς την ένδοξον εικόνα του Υιού του, ώστε να είναι ο Υιός του Θεού πρωτοτόκος μεταξύ πολλών αδελφών, που θα είναι όμοιοί του.

8,30 οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

8,30 Εκείνους δε που προώρισε δια την δόξαν της ομοιώσεώς των προς τον Χριστόν, αυτούς και εκάλεσε· και αυτούς που εκάλεσε και εδέχθησαν την κλήσιν, τους κατέστησε δικαίους· και εκείνους που εδικαίωσε, αυτούς και εδόξασε εις την Βασιλείαν των ουρανών.

8,31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ᾽ ἡμῶν;

8,31 Τι λοιπόν, θα είπωμεν και τι συμπεράσματα θα βγάλωμεν δια τας μεγάλας αυτάς δωρεάς, που μας εχάρισεν ο Θεός; Το συμπέρασμα είναι ότι, εάν ο Θεός μας αγαπά και είναι υπερασπιστής μας, ποίος θα τολμήση να εναντιωθή προς ημάς και να μας βλάψη;

8,32 ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;
8,32 Αυτός, ο οποίος δεν ελυπήθη ούτε τον μονογενή Υιόν του, αλλά τον παρέδωκεν στον σταυρικόν θάνατον υπέρ όλων ημών, πως μαζή με αυτόν δεν θα μας χαρίση και κάθε άλλην εύνοιαν και όλα τα άλλα, που μας χρειάζονται; (Αφού μας εδώρισε το απείρως ανώτερον, δεν θα μας χαρίση και τα άλλα αγαθά;)
8,33 τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν·
8,33 Ποίος θα τολμήση να παρουσιασθή επικριτής και κατήγορος εναντίον των εκλεκτών του Θεού; Κανείς· διότι “αυτός ο ίδιος ο Θεός σβήνει και εξαλείφει τας αμαρτίας μας και μας κάμνει δικαίους”.
8,34 τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθείς, ὃς καί ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.
8,34 “Ποίος θα τολμήση να μας κατακρίνη και να μας καταδικάση”; Κανένας· διότι ο Χριστός είναι εκείνος, που απέθανε δι' ημάς, μάλλον δε και ανεστήθη δια την δικαίωσίν μας, ο οποίος και ευρίσκεται πάντοτε ένδοξος εις τα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει προς τον Πατέρα δι' ημάς.
8,35 τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;
8,35 Ποιός, λοιπόν, θα ημπορέση ποτέ να μας χωρίση από την αγάπην του Χριστού; Θλίψις η εσωτερική στενοχωρία η διωγμός εκ μέρους των απίστων η πείνα η γυμνότης η οιοσδήποτε κίνδυνος η μαχαίρα, που να μας απειλή με σφαγήν;
8,36 καθὼς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.
8,36 Αντικρύζομεν βέβαια και αυτόν τον κίνδυνον της σφαγής, όπως άλλωστε έχει προφητευθή και στους ψαλμούς ότι· “ένεκά σου, Κυριε, εκτιθέμεθα εις κίνδυνον θανάτου όλην την ημέραν. Εθεωρήθημεν από τους διώκτας μας σαν πρόβατα, προωρισμένα εις σφαγήν”.
8,37 ἀλλ᾽ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.
8,37 Αλλά εις όλας αυτάς τας δυσκολίας και τας απειλάς βγαίνομεν με το παραπάνω νικηταί, δια της βοηθείας του Χριστού, ο οποίος τόσον πολύ μας έχει αγαπήσει.

8,38 πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα
8,38 Διότι έχω απόλυτον πεποίθησιν και βεβαιότητα, ότι ούτε ο θάνατος, με τον οποίον μας απειλούν, ούτε αι τέρψεις και αι απολαύσεις της ζωής, τας οποίας μας υπόσχονται, ούτε αι υπερκόσμιαι δυνάμεις, τα εν ουρανοίς τάγματα των αγγέλων και των αρχών και των δυνάμεων, ούτε αι περιστάσεις και τα γεγονότα του παρόντος ούτε τα μελλοντικά γεγονότα
8,39 οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.
8,39 ούτε ύψος δόξης ούτε βάθος ταπεινώσεως και περιφρονήσεως ούτε καμμιά άλλη κτίσις διαφορετική απ' αυτήν που βλέπομεν, θα ημπορέση ποτέ να μας χωρίση από την αγάπην του Θεού, όπως μας την εφανέρωσεν ο ίδιος δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 9

9,1 Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ,
9,1 Αλήθειαν σας λέγω, ως άνθρωπος που ομιλεί ενώπιον του Χριστού, δεν ψεύδομαι και έχω μαρτυρούσαν και επιβεβαιώνουσαν την αλήθειαν αυτήν ταύτην την συνείδησίν μου, η οποία φωτίζεται από το Αγιον Πνεύμα.
9,2 ὅτι λύπη μοί ἐστι μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου.
9,2 Σας λέγω, λοιπόν, ότι μεγάλη λύπη υπάρχει μέσα μου, συνεχής και ακατάπαυστος πόνος εις την καρδίαν μου, δια την σκληροκαρδίαν και απιστίαν των ομοεθνών μου Εβραίων.
9,3 ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα,
9,3 Θα ηυχόμην δε να χωρισθώ εγώ ο ίδιος από τον Χριστόν και να γίνω ανάθεμα, εάν ήτο δυνατόν με την καταδίκην μου αυτήν να σωθούν οι κατά σάρκα αδελφοί μου, οι ομοεθνείς μου Ιουδαίοι.
9,4 οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι,

9,4 Αυτοί που είναι απόγονοι του Ιακώβ, στους οποίους ανήκει η υιοθεσία και η δόξα με τα τόσα θαύματα που έκαμε προς χάριν αυτών ο Θεός· στους οποίους εδόθησαν αι συνθήκαι, που είχε κάμει ο Θεός με τους προγόνους των, και η νομοθεσία και η λατρεία και αι ανεκτίμητοι υποσχέσεις.
9,5 ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
9,5 Αυτοί, των οποίων οι πατέρες και οι πατριάρχαι είναι επίσημοι και ένδοξοι και από τους οποίους κατάγεται, κατά σάρκα, ο Χριστός, ο οποίος είναι Θεός, κύριος και εξουσιαστής όλων, άξιος να υμνήται και να δοξάζεται στους αιώνας. Αμήν.
9,6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ, οὗτοι Ἰσραήλ,
9,6 Το γεγονός όμως ότι εξέπεσαν αυτοί από τας ευλογίας, δεν σημαίνει ότι έχει ξεπέσει και διαψευσθή υπό των πραγμάτων ο λόγος του Θεού, διότι αληθινοί Ισραηλίται δεν είναι όλοι όσοι κατάγονται σαρκικώς από τον Ισραήλ,
9,7 οὐδ᾿ ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα, ἀλλ᾿ ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα·
9,7 ούτε, διότι είναι σαρκικοί απόγονοι του Αβραάμ, είναι όλοι άξια τέκνα του Αβραάμ. Αλλά, όπως ο Θεός είπεν στον Αβραάμ, “θα ονομασθούν αληθινοί απόγονοί σου από τον Ισαάκ”.
9,8 τοῦτ᾿ ἔστιν οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας λογίζεται εἰς σπέρμα.
9,8 δηλαδή τέκνα του Θεού δεν είναι όλοι οι κατά σάρκα απόγονοι του Αβραάμ, που γεννώνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Αλλά θεωρούνται και είναι γνήσια τέκνα και πραγματικοί απόγονοι του Αβραάμ αυτοί που γεννώνται σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού.
9,9 ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος· κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι καὶ ἔσται τῇ Σάῤῥᾳ υἱός.
9,9 Διότι είναι λόγος της επισήμου υποσχέσεως του Θεού, αυτός τον οποίον είπεν στον Αβραάμ· ότι δηλαδή, “κατά το ερχόμενον έτος, εις τέτοιαν εποχήν, θα έλθω, και η στείρα Σαρρα θα έχη παιδί”, δηλαδή τον Ισαάκ.
9,10 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν·

9,10 Οχι μόνον δε η Σαρρα ετεκνοποίησε, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού, αλλά και η Ρεβέκκα έλαβε τέτοια υπόσχεσιν και από ένα άνδρα, δηλαδή τον πατέρα μας Ισαάκ, ετεκνοποίησε.
9,11 μήπω γὰρ γεννηθέντων μηδὲ πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἵνα ἡ κατ᾿ ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ πρόθεσις μένῃ, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ᾿ ἐκ τοῦ καλοῦντος,
9,11 Είναι δε αξιοσημείωτον ο,τι πριν ακόμη γεννηθούν τα παιδιά, όταν δεν είχαν πράξει κάτι καλόν η κάτι κακόν, ελέχθη εις την Ρεβέκκαν από τον Θεόν, ,
9,12 ἐῤῥέθη αὐτῇ ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι,
9,12 ότι “ο μεγαλύτερος, ο Ησαύ, θα υπηρετήση στον μικρότερον, στον Ιακώβ”, και τούτο δια να μένη στερεά και ακλόνητος η θεία βουλή και προαπόφασις η οποία δεν εκξαρτάται από τα έργα του ανθρώπου, αλλά από τον καλούντα Θεόν.
9,13 καθὼς γέγραπται· τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἠσαῦ ἐμίσησα.
9,13 Πράγματι δε η βουλή του Θεού επραγματοποιήθη, σύμφωνα και με εκείνο που έχει γραφή και από τον προφήτην Μαλαχίαν· “τον Ιακώβ και τους απογόνους του Ισραηλίτας ηγάπησα, τον δε Ησαύ και τους Ιδουμαίους απογόνους του εμίσησα”.
9,14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; μὴ γένοιτο.
9,14 Εμπρός στο γεγονός αυτό της εκλογής του Θεού τι θα είπωμεν; Μηπως διεπράχθη αδικία από τον Θεόν εις βάρος του Ησαύ; Μη γένοιτο!
9,15 τῷ γὰρ Μωϋσῇ λέγει· ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω.
9,15 Αλλά και στον Μωϋσήν είπεν ο Θεός· “εγώ ο δίκαιος και απροσωπόληπτος θα ελεήσω εκείνον που κρίνω άξιον ελέους και θα εκδηλώσω την στοργήν και τους οικτιρμούς μου προς εκείνον, τον οποίον κρίνω άξιον της εσπλαγχνίας μου”.
9,16 ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ.
9,16 Αρα το θείον έλεος δεν εξαρτάται κυρίως από εκείνον που το θέλει και τρέχει δια να το αποκτήση, αλλ' από τον ελεούντα Θεόν.
9,17 λέγει γὰρ ἡ γραφὴ τῷ Φαραὼ ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δυναμίν μου, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

9,17 Διότι, όπως είναι γραμμένο εις την Εξοδον, είπεν ο Θεός στον Φαραώ· ότι “δι' αυτό τούτο επέτρεψα να εξερεθισθής και να σκληρυνθής, δια να δείξω δια μέσου σου στον λαόν μου, με τα μεγάλα θαύματά μου, την δύναμίν μου και να διαλαληθή τοιουτοτρόπως το όνομά μου εις όλην την γην”.
9,18 ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.
9,18 Αρα, λοιπόν, όποιον θέλει ο παντοδύναμος Θεός ελεεί και όποιον θέλει τον αφίνει να σκληρυνθή, σύμφωνα με την δικαίαν αυτού πρόγνωσιν.
9,19 Ἐρεῖς οὖν μοι· τί ἔτι μέμφεται; τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;
9,19 Θα μου είπης όμως τώρα· αφού όποιον θέλει τον αφίνει και σκληρύνεται, διατί τον καταδικάζει; Εις το θέλημά του ποιός ποτέ έχει αντισταθή;
9,20 μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας οὕτως;
9,20 Βεβαίως, κανείς δεν έχει αντισταθή και δεν έχει ματαιώσει το θέλημα του Θεού· αλλά, ω άνθρωπε, συ ποιός είσαι ο οποίος συζητείς και αντιλέγεις προς τον Θεόν; “Μηπως είναι δυνατόν ποτέ το πήλινον αγγείον να πη στον αγγειοπλάστην που το έπλασε· Διατί με έκαμες έτσι;
9,21 ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;
9,21 Η μήπως ο κεραμοποιός δεν είναι κύριος και εξουσιαστής στον πηλόν του, ώστε να κάμη από το αυτό φύραμα άλλο μεν σκεύος δια χρήσιν τιμητικήν και άλλο δια χρήσιν ευτελή;
9,22 εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν,
9,22 Εάν δε ο Θεός, θέλων να δείξη την οργήν του και να κάμη γνωστήν την δύναμιν του, ηνέχθη με πολλήν μακροθυμίαν σκεύη οργής, τα οποία μόνα των, με την αμετανόητον κακίαν των, ετοίμασαν και προώρισαν τον ευατόν των δια την απώλειαν, συ τι ημπορείς στούτο νε πης;
9,23 καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους, -ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν,

9,23 Και πάλιν τι ημπορείς να πης, εάν ο Θεός, θέλων να δείξη τον πλούτον της δόξης αυτού, έδωσε χάριν εις σκεύη ελέους, εις ανθρώπους δηλαδή αξίους του ελέους του, τους οποίους εκ των προτέρων παρεσκεύασε και ητοίμασε δια να τους δοξάση;
9,24 οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν,
9,24 Αυτούς δε τους ανθρώπους, δηλαδή ημάς, εκάλεσεν εις την δόξαν, όχι μόνον από τους Ιουδαίους αλλά και από τους εθνικούς.
9,25 ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· καλέσω τὸν οὐ λαόν μου λαόν μου, καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην ἠγαπημένην·
9,25 Συμφωνα και με εκείνο που είπε ο Θεός δια του προφήτου Ωσηέ· “θα καλέσω και θα αναδείξω λαόν μου τους εθνικούς, οι οποίοι δεν είναι τώρα λαός μου και θα καλέσω και θα αναδείξω αγαπημένην μου την εκκλησίαν των ειδωλολατρών, η οποία τώρα δεν είναι αγαπημένη μου”.
9,26 καὶ ἔσται ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἐρρέθη αὐτοῖς, οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.
9,26 Και εις την χώραν όχι μόνον των Εβραίων, αλλά και των ειδωλολατρών, όπου ελέχθη εις αυτούς· “δεν είσθε σεις λαός μου”, και εκεί ακόμη θα ονομασθούν παιδιά του ζώντος Θεού.
9,27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθήσεται·
9,27 Αλλά και ο Ησαΐας κράζει σχετικώς με τον Ισραηλιτικόν λαόν· “εάν το πλήθος των απογόνων του Ισραήλ είναι σαν την άμμον της θαλάσσης, δεν θα σωθούν όλοι, αλλά θα σωθή το εκλεκτόν υπόλοιπον των καλοπροαιρέτων”.
9,28 λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ ὅτι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.
9,28 Διότι “ο Θεός πραγματοποιεί και φέρει εις πέρας, σύντομα και με δικαιοσύνην, απόφασιν, που είχε λέβει, ότι δηλαδή θα πραγματοποιήση ταχέως εις την γην τον λόγον του”.
9,29 καὶ καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας, εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καὶ ὡς Γόμοῤῥα ἂν ὡμοιώθημεν.
9,29 Και όπως ο προφήτης Ησαΐας έχει προαναγγείλει· “Εάν ο παντοδύναμος Κυριος δεν είχε αφήσει εν μέσω ημών αγαθούς,

απογόνους του Αβραάμ, θα είχαμεν γίνει σαν τα Σοδομα και θα είχαμε ομοιωθή με τα Γομορρα”.
9,30 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως,
9,30 Τι λοιπόν θα συμπεράνωμεν τώρα; Οτι τα ειδωλολατρικά έθνη που δεν επεδίωκαν να δικαιωθούν, κατέλαβον ως κτήμα των την δικαίωσιν, δικαίωσιν δε η οποία προέρχεται από την πίστιν,
9,31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.
9,31 οι δε Ισραηλίται, οι οποίοι επιζητούσα την δικαίωσιν των δια του Νομου στον αληθινόν Νομον της δικαιώσεως, δεν κατώρθωσαν να φθάσουν.
9,32 διατί; ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ᾽ ὡς ἐξ ἔργων νόμου· προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος,
9,32 Διατί; Διότι δεν επεδίωκαν την δικαίωσίν των δια της πίστεως στον Χριστόν, αλλά δια του Μωσαϊκού Νομου, ως εάν ήτο δυνατόν με έργα του Νομου να δικαιωθούν. Διότι εξ αιτίας της απιστίας των “εσκόνταψαν επάνω στον Χριστόν, ο οποίος υπήρξε δι' αυτούς λίθος προσκόμματος”.
9,33 καθὼς γέγραπται· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου, καὶ πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.
9,33 Ετσι δε έχει γραφή και στον προφήτην Ησαΐαν· “ιδού εγώ θέτω εις την Ιερουσαλήμ ακρογωνιαίον θεμέλιον λίθον, τον Ιησούν Χριστόν, στον οποίον όμως θα σκοντάπτουν και σαν εις πέτραν σκανδάλου θα πίπτουν όσοι δεν θα πιστεύσουν. Εξ αντιθέτου, καθένας που πιστεύει και θεμελιώνεται επάνω εις αυτόν, δεν θα εντροπιασθή”.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 10

10,1 Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ ἐστιν εἰς σωτηρίαν·
10,1 Αδελφοί, παρ' όλην την απιστίαν που μέχρι σήμερον έχουν δείξει οι Ισραηλίται, η θερμή επιθυμία μου και η ευμενής διάθεσις της

καρδίας μου και η δέησίς μου προς τον Θεόν είναι υπέρ των Ισραηλιτών, δια να δεχθούν και αυτοί την σωτηρίαν.
10,2 μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ᾿ οὐ κατ᾿ ἐπίγνωσιν.
10,2 Διότι γνωρίζω και δίδω μαρτυρίαν δι' αυτούς ότι έχουν ζήλον Θεού, αλλά όχι με φωτισμένην την γνώσιν και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού.
10,3 ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.
10,3 Διότι αυτοί ηγνόησαν μεν και περεμέρισαν την δικαίωσιν, που παρέχει ο Θεός, ζητούν δε να στήσουν τας ιδικάς των αντιλήψεις περί δικαιώσεως και έτσι δεν υπετάχθησαν εις την δικαίωσιν του Θεού.
10,4 τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι.
10,4 Διότι σκοπός του Νομου αλλά και τέρμα της αποστολής του Νομου είναι ο Χριστός, ο οποίος δίδει την δικαίωσιν στον καθένα, που πιστεύει εις αυτόν.
10,5 Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς·
10,5 Διότι ο Μωϋσής γράφει σχετικώς με την δικαίωσιν, η οποία προέρχεται από τον νόμον ότι· "ο άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήση όλα όσα διατάσσει ο Νομος, αυτός θα ζήση δι' αυτών".
10,6 ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ᾿ ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν·
10,6 Δια δε την εκ πίστεως δικαίωσιν λέγει πάλιν ο Μωϋσής· "μη αφήσης να εισχωρήση λογισμός αμφιβολίας εις την καρδίαν σου, και είπης· ποιός θ' ανεβή στον ουρανόν;" δια να κατεβάση, δηλαδή, από εκεί τον Χριστόν, που θα μου δώση την σωτηρίαν.
10,7 ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; τοῦτ᾿ ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.
10,7 Η "ποιός θα κατεβή εις την άβυσσον του Αδου;" δια να αναστήση δηλαδή τον Χριστόν, που θα μας δώση την δικαίωσιν.
10,8 ἀλλὰ τί λέγει; ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ᾿ ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν.

10,8 Αλλά τι λέγει ο Θεός δια της Γραφής; Λεγει ότι “κοντά σου είναι ο λόγος, στο στόμα και εις την καρδίαν σου”, δηλαδή το Ευαγγέλιον της πίστεως, το οποίον ημείς οι Απόστολοι κηρύσσομεν.
10,9 ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ·
10,9 Διότι, εάν με το στόμα σου ομολογήσης τον Ιησούν ως ύψιστον Κυριον, και με όλην σου την καρδίαν εσωτερικώς πιστεύσης ότι ο Θεός τον ανέστησε εκ νεκρών, θα σωθής.
10,10 καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.
10,10 Διότι με την καρδίαν του πιστεύει κανείς στον Χριστόν και ως συνέπειαν αυτής της πίστεώς του έχει την δικαίωσιν· με το στόμα του δε ομολογεί τον Χριστόν εμπρός στους ανθρώπους και λαμβάνει έτσι την σωτηρίαν.
10,11 λέγει γὰρ ἡ γραφή· πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.
10,11 Αλλωστε και η Αγία Γραφή λέγει· “καθένας, που πιστεύει εις αυτόν, είτε Ιουδαίος είναι είτε εθνικός, δεν θα εντροπιασθή ούτε θα ίδη να διαψεύδεται η πίστις του”.
10,12 οὐ γὰρ ἔστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος· ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν·
10,12 Ναι, καθένας που πιστεύει, διότι δεν υπάρχει καμμία διάκρισις μεταξύ Ιουδαίου και Ελληνος, επειδή ο αυτός Κυριος είναι Κυριος και Θεός όλων, προσφέρων πλουσίας τας δωρεάς του εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον επικαλούνται.
10,13 πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.
10,13 Αυτό προλέγει και ο προφήτης Ιωήλ· “καθένας που θα επικαλεσθή με πίστιν το όνομα του Κυρίου, θα σωθή”.
10,14 πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;
10,14 Οι Εβραίοι όμως δεν επίστευσαν στον Χριστόν. Πως, λοιπόν, θα επικαλεσθούν Εκείνον, στον οποίον δεν επίστευσαν; Πως δε θα πιστεύσουν εις Εκείνον, δια τον οποίον δεν ήκουσαν κήρυγμα και διδασκαλίαν; Πως δε είναι δυνατόν να ακούσουν, χωρίς να υπάρχη δι' αυτούς ο κήρυξ, ο διδάσκαλος της αληθείας;

10,15 πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς γέγραπται· ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά!
10,15 Πως δε θα κηρύξουν επιτυχώς την αλήθειαν του Ευαγγελίου οι κήρυκες, εάν δεν αποσταλούν εις την υπηρεσίαν αυτήν; Πρέπει δε να λάβουν, όπως και έλαβαν, προς τούτο εντολήν από τον Θεόν, καθώς έχει γραφή και στον προφήτην Ησαΐαν· "πόσον ωραίοι είναι οι πόδες εκείνων, που κηρύττουν το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης του Θεού προς τους ανθρώπους, αυτών που αναγγέλουν τα αγαθά και τας δωρεάς", που μας προσφέρει δια της θυσίας του ο λυτρωτής!
10,16 Ἀλλ᾿ οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ· Ἠσαΐας γὰρ λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;
10,16 Αλλά, μολονότι ο Θεός έστειλε τους κήρυκάς του, δεν υπήκουσαν όλοι οι Εβραίοι στο Ευαγγέλιον. Αυτήν την απιστίαν προείπε και ο Ησαΐας, λέγων· "Κυριε, ποιός επίστευσεν εις όσα ήκουσεν από ημάς να κηρύττωμεν;"
10,17 ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ.
10,17 Αρα η πίστις γεννάται μέσα εις την καρδίαν από την ακρόασιν του κηρύγματος· το δε κήρυγμα έχει ως περιεχόμενον και σκοπόν την ανάπτυξιν και γνωστοποίησιν των λόγων του Θεού.
10,18 ἀλλὰ λέγω, μὴ οὐκ ἤκουσαν; μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.
10,18 Αλλά λέγω, ότι ίσως θα ημπορούσε να ισχυρισθή κανείς· μήπως τάχα οι Ιουδαίοι δεν ήκουσαν το κήρυγμα; Καθε άλλο, διότι βεβαιότατα "εις όλην την γην εξήλθε και διεδόθη φωτεινόν και έντονον το κήρυγμα των Αποστόλων, και εις τα πέρατα της οικουμένης έχουν φθάσει και έχουν ακουσθή οι λόγοι των".
10,19 ἀλλὰ λέγω, μὴ οὐκ ἔγνω Ἰσραήλ; πρῶτος Μωϋσῆς λέγει· ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ᾿ οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.
10,19 Αλλά πάλιν λέγω, ότι θα ημπορούσε να ερωτήση κανείς· Μηπως δεν εγνώρισαν και δεν ενόησαν καλά τον λόγον του Θεού οι Ισραηλίται; Οχι, διότι απ' αρχής αυτοί ήσαν σκληρόκαρδοι και κωφοί στο θέλημα του Θεού. Πρώτος ο Μωϋσής λέγει, εκ μέρους του Θεού, δι' αυτούς· "εγώ θα σας κάμω να καταληφθήτε από ζήλειαν δι' έθνος, που δεν το θεωρείτε έθνος, και θα σας εξερεθίσω ένεκα του φθόνου

σας εναντίον ειδωλολατρικού έθνους, το οποίον σεις θεωρείτε ασύνετον και το οποίον εν τούτοις εγώ δια την καλήν του διάθεσιν θα ελεήσω”.
10,20 Ἠσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ καὶ λέγει· εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.
10,20 Ο δε προφήτης Ησαΐας τολμά και λέγει εκ μέρους του Θεού προς τους Ισραηλίτας· απεκαλύφθην εγώ και έγινα γνωστός από τους εθνικούς, που δεν με ζητούν, έγινα φανερός εις εκείνους, οι οποίοι λόγω της αγνοίας των δεν με ερωτούν”.
10,21 πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.
10,21 Προς δε τον Ισραηλιτικόν λαόν λέγει· “όλας τας ημέρας συνεχώς άπλωσα με στοργήν τα χέρια μου, δια να αγκαλιάσω ένα λαόν, ο οποίος απειθεί και αντιλέγει”.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 11

11,1 Λέγω οὖν, μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; μὴ γένοιτο· καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν.
11,1 Ερωτώ λοιπόν τώρα· Μηπως ο Θεός απώθησε και απέρριψε μακρυά τον λαόν του; Ποτέ ας μη λεχθή κάτι τέτοιο· διότι και εγώ, που έχω κληθή από τον Θεόν Απόστολος, είμαι Ισραηλίτης, από τους απογόνους του Αβραάμ, από την φυλήν του Βενιαμίν.
11,2 οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. ἢ οὐκ οἴδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ γραφή, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ λέγων;
11,2 Οχι, δεν απέρριψε ο Θεός τον λαόν του, τον οποίον είχε προγνωρίσει και εκλέξει. Η δεν γνωρίζετε και δεν ενθυμείσθε τι λέγει η Γραφή εις την ιστορίαν του Ηλία; Οτι δηλαδή ο Ηλίας προσεύχεται προς τον Θεόν εναντίον του Ισραηλιτικού λαού λέγων·
11,3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου.
11,3 “Κυριε, οι Ισραηλίται εφόνευσαν τους προφήτας σου, εκρήμνισαν και κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά σου, εγώ δε απέμεινα πλέον μόνος και ζητούν αυτοί να μου πάρουν την ζωήν!”.

11,4 ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῷ Βάαλ.
11,4 Αλλά τι λέγει εις αυτόν ο Θεός με ειδικήν αποκάλυψιν; “Εχω αφήσει και έχω φυλάξει δια τον ευατόν μου επτά χιλιάδας άνδρας, οι οποίοι δεν έκλιναν τα γόνατά των, δια να προσκυνήσουν το είδωλον του Βααλ”.
11,5 οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ᾽ ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.
11,5 Ετσι λοιπόν και εις την σημερινήν εποχήν έχει απομείνει ένα υπόλοιπον πιστών Ισραηλιτών, σύμφωνα με την εκλογήν, την οποίαν κατά χάριν έκαμεν ο Θεός.
11,6 εἰ δὲ χάριτι, οὐκέτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκέτι γίνεται χάρις. εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκέτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκέτι ἐστὶν ἔργον.
11,6 Εάν δε αυτό το υπόλοιπον το εξέλεξεν ο Θεός σύμφωνα με την ιδικήν του χάριν, τότε δεν το εξέλεξε δια την αξίαν των έργων. Διότι άλλως η χάρις παύει πλέον να είναι χάρις. Εάν όμως από τα έργα των εκείνοι εξελέγησαν και εδικαιώθησαν, δεν ημπορεί πλέον να γίνεται λόγος δια χάριν, διότι άλλως το έργον το αγαθόν παύει πλέον να είναι άξιον αμοιβής.
11,7 Τί οὖν; ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,
11,7 Τι, λοιπόν, ημπορούμεν να συμπεράνωμεν επί του προκειμένου; Αυτό το οποίον επιζητούσεν ο Ισραηλιτικός λαός, δηλαδή την δικαίωσίν του δια του Νομου, δεν το επέτυχεν. Οσοι όμως δια την πίστιν των εξελέγησαν από τον Θεόν, επέτυχαν και έλαβαν την δικαίωσιν· οι άλλοι όμως, οι οποίοι ένεκα της απιστίας των δεν εξελέγησαν, απεμακρύνθησαν από τον Θεόν, και εσκληρύνθησαν.
11,8 καθὼς γέγραπται· ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.
11,8 Ετσι άλλωστε έχει προφητευθή από τον Ησαΐαν· “παρεχώρησεν ο Θεός να τους καραλάβη πνεύμα και τάσις νυσταγμού και σκοτισμού, νάρκωσις και αναισθησία πνευματική. Τους έδωσεν ο Θεός οφθαλμούς, που οι ίδιοι τους εκότισαν, ώστε να μη βλέπουν την αλήθεια, και αυτιά να μην ακούουν την θείαν διδασκαλίαν μέχρι της σημερινής ημέρας”.

11,9 καὶ Δαυΐδ λέγει· γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.
11,9 Αλλά και ο Δαυίδ λέγει· "η τράπεζά των, εις την οποίαν απολαμβάνουν με ένα πνεύμα υλοφροσύνης τα εκλεκτά φαγητά, ας γίνη δι' αυτούς παγίδα, δίκτυ και θηλειά που θα τους πιάση, πρόσκομμα δια να σκοντάψουν και πέσουν και έτσι κατά λόγον δικαιοσύνης να τιμωρηθούν.
11,10 σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διὰ παντὸς σύγκαμψον.
11,10 Ας σκοτισθούν τα μάτια της ψυχής και του νου των δια να μη βλέπουν, και ας λυγίση η ράχη των, δια να μένουν πάντοτε δούλοι κάτω από το βαρύ φορτίον της αμαρτίας των".
11,11 Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.
11,11 Ερωτώ ακόμη, μήπως οι Ισραηλίται έφταιξαν τόσο βαρειά, ώστε να πέσουν πολύ βαθειά, που να μη υπάρχη πλέον ελπίς ανορθώσεώς των; Μη γένοιτο! Αλλ' επεσαν, ώστε δια μέσου της ιδικής των απιστίας και πτώσεως, να κηρυχθή και διαδοθή η σωτηρία εις τα έθνη, έτσι δε να κεντήση ο Θεός την ζήλειαν των και να τους παρακινήση με τον τρόπον αυτόν να πιστεύσουν και οι ίδιοι.
11,12 εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;
11,12 Εάν δε η πτώσις αυτών έφερε κατά ένα έμεσον τρόπον πλούτον δωρεών και ευλογιών εις τα έθνη και η ήττα των εις την πνευματικήν ζωήν έγινε πρόξενος πλουσίων ευεργεσιών, πόσω μάλλον η προσέλευσις όλων των στον Χριστόν, θα γίνη αιτία ακόμη πλουσιωτέρων ευλογιών δια τα έθνη;
11,13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν. ἐφ᾿ ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω,
11,13 Εις σας τους εθνικούς τα λέγω αυτά, δια να μη υψηλοφρονήσετε και περιφρονήσετε τους Ιουδαίους. Εφ' όσον άλλωστε εγώ είμαι Απόστολος των εθνών, εργάζομαι με κάθε αυταπάρνησιν να σας μεταδώσω το Ευαγγέλιον, να εκπληρώσω την αποστολήν μου και να σας οδηγήσω εις την δόξαν του Θεού.
11,14 εἴ πως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.

11,14 Ακόμη δε μήπως και διεγείρω τον ζήλον των ομοεθνών μου και οδηγήσω, έστω και μερικούς από αυτούς, στον δρόμον της σωτηρίας.
11,15 εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν καταλλαγὴ κόσμου, τίς ἡ πρόσληψις εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;
11,15 Διότι εάν η αποπομπή των από την Χριστινικήν πίστιν έγινεν έμμεσος αιτία να συμφιλιωθή ο ειδωλολατρικός κόσμος με τον Θεόν, η πρόσληψίς των εις την πίστιν τι άλλο θα είναι ειμή ζωή όλων και πνευματική ανάστασις εκ των νεκρών;
11,16 εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι.
11,16 Εάν δε η απαρχή του Ισραηλιτικού λαού, δηλαδή οι πατριάρχαι, οι προφήται, οι δίκαιοι, που πρώτοι δια την αξίαν των ευλογήθησαν από τον Θεόν, είναι αγία, τότε και η μάζα του Ισραηλιτικού λαού είναι δεκτική αγιότητος. Και εάν η ρίζα είναι αγία, τότε και οι κλάδοι, δηλαδή οι Ισραηλίται, ημπορεί να γίνουν άγιοι.
11,17 Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς καὶ συγκοινωνὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς ποιότητος τῆς ἐλαίας ἐγένου,
11,17 Εάν δε μερικοί από τους κλάδους εκόπησαν από τον κορμόν, απεσπάσθησαν και επετάχθησαν δια την απιστίαν των, συ δε, ο ειδωλολάτρης, που μέχρι προ ολίγου παρέμεινες αγριέλαια και εκεντρώθηκες εις την θέσιν των αποκοπτέντων κλάδων, συνεδέθης δε με την ρίζαν και μετέχεις στους παχείς χυμούς της ελαίας,
11,18 μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ᾿ ἡ ῥίζα σέ.
11,18 μη υπερηφανεύεσαι εις βάρος των κλάδων, που απεσπάσθησαν. Εάν δε αλαζονεύεσαι και υπερηφανεύεσαι, μάθε, ότι δεν βαστάζεις συ την ρίζαν, αλλά η ρίζα βαστάζει σε· “και ως Χριστιανός δε που είσαι, στηρίζεσαι στους πατριάρχας και τους προφήτας των Εβραίων.
11,19 ἐρεῖς οὖν· ἐξεκλάσθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγκεντρισθῶ.
11,19 Θα πης ίσως προς δικαιολογίαν σου· Εκόπησαν οι κλάδοι, δια να κεντρωθώ εγώ εις την θέσιν των.
11,20 καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πίστει ἕστηκας. μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ·

11,20 Πολύ καλά· ένεκα της απιστίας των εκόπησαν και επετάχθησαν οι κλάδοι· συ δε όχι ένεκα των έργων σου, αλλά ένεκα της πίστεως στέκεις και είσαι κολλημένος με την ρίζαν. Λοιπόν μη υψηλοφρονής, αλλά ταπεινώσου με τον φόβον, μήπως τυχόν ξεπέσης απ' εκεί που είσαι.
11,21 εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μή πως οὐδὲ σοῦ φείσεται.
11,21 Διότι εάν ο Θεός δεν ελυπήθη, αλλ' έκοψε και επέταξε τους φυσικούς κλάδους της ελαίας, δηλαδή τους Ισραηλίτας, φοβήσου μήπως δεν λυπηθή και σένα, εάν υψηλοφρονήσης.
11,22 ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ, ἐπὶ μὲν τοὺς πεσόντας ἀποτομίαν, ἐπὶ δὲ σὲ χρηστότητα, ἐὰν ἐπιμείνῃς τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ ἐκκοπήσῃ.
11,22 Πρόσεξε, λοιπόν, και κύτταξε την αγαθότητα, αλλά και την αυστηρότητα του Θεού· αυστηρότητα εναντίον εκείνων, που έδειξαν απιστίαν και έπεσαν, αγαθότητα δε εις σε, εάν επιμείνης να πιστεύης και να στηρίζεσαι εις αυτήν την αγαθότητα, διότι άλλως και συ θα αποκοπής.
11,23 καὶ ἐκεῖνοι δέ, ἐὰν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς γὰρ ὁ Θεός ἐστι πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς,
11,23 Και εκείνοι δε, οι Ισραηλίται, εάν δεν επιμείνουν εις την απιστίαν των, θα κεντρωθούν πάλιν εις την ελαίαν. Διότι ο Θεός είναι δυνατός και ικανός να τους κεντρώση πάλιν.
11,24 εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ μᾶλλον οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;
11,24 Διότι, εάν συ εκόπης ως άγριος κλάδος από την αγριελαίαν, που εκ φύσεως είναι τέτοια, και παρά την αγρίαν φύσιν σου εκεντρώθηκες εις την ήμερον ελαίαν, πόσω μάλλον θα κεντρωθούν εις την ιδικήν τους ήμερον ελαίαν αυτοί, που είναι της ιδίας φύσεως με εκείνην;
11,25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τὸ μυστήριον τοῦτο, ἵνα μὴ ἦτε παρ᾽ ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ,

11,25 Σας τα λέγω αυτά, αδελφοί, διότι δεν θέλω να αγνοήτε αυτήν την κρυμμένην μέχρι σήμερον αλήθειαν, δια να μη θεωρήτε σστον ευατόν σας συνετόν και άγιον και περιφρονήτε τους Ισραηλίτας. Η αλήθεια δε αυτή είναι ότι εις ένα μεγάλο μέρος του Ισραηλιτικού λαού έχει γίνει σκλήρυνσις, μέχρις ότου το πλήθος των εθνικών, που έχει προγνωρίσει ο Θεός, εισέλθουν εις την βασιλείαν του Χριστού.
11,26 καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυόμενος καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ·
11,26 Και έτσι, όταν αυτό πραγματοποιηθή, όλος ο Ισραηλιτικός λαός θα σωθή, όπως άλλωστε είναι γραμμένον στον προφήτην Ησαΐαν· “θα έλθη από την Σιών ο υπερασπιστής και ελευθερωτής, ο οποίος θα αποβάλη και θα εξαλείψη τας ασεβείας και τας αμαρτίας από τους απογόνους του Ιακώβ.
11,27 καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ᾿ ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.
11,27 Και αυτή είναι η συμφωνία και η διαθήκη μου με αυτούς, όταν θα αφαιρέσω και θα εξαλείψω τας αμαρτίας των”.
11,28 κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον ἐχθροὶ δι᾿ ὑμᾶς, κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας·
11,28 Οσον δηλαδή αφορά το Ευαγγέλιον, οι άπιστοι Εβραίοι είναι εχθροί του Θεού και εξ αιτίας του γεγονότος ότι εκάλεσε σας τους εθνικούς εις σωτηρίαν ο Θεός· όσον αφορά όμως την από αιώνων εκλογήν των, είναι αγαπητοί στον Θεόν και δια τους προγόνους, από τους οποίους κατάγονται.
11,29 ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ.
11,29 Διότι ο Θεός, όταν δίδη τα χαρίσματα και όταν εκλέγη και καλή ως αλάθητος και πάνσοφος που είναι, δεν κάμνει λάθος και είναι δι' αυτό τα χαρίσματά του αμετάκλητα και αμετακίνητα.
11,30 ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς ποτε ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ, νῦν δὲ ἠλεήθητε τῇ τούτων ἀπειθείᾳ,
11,30 Διότι, όπως ακριβώς και σεις στο παρελθόν είχατε απειθήσει στον Θεόν και εδουλεύσατε εις τα είδωλα, τώρα δε έχετε ελεηθή χάρις εις την απείθειαν των Ισραηλιτών,
11,31 οὕτω καὶ οὗτοι νῦν ἠπείθησαν, τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι·
11,31 έτσι και αυτοί τώρα έχουν απειθήσει και απιστήσει, δια να ελεηθούν έπειτα παραδειγματιζόμενοι από το έλεος, που έχετε λάβει

σεις.
11,32 συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν, ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.
11,32 Ετσι δε έκλεισε ο Θεός όλους μαζή τους ανθρώπους, Ιουδαίους και εθνικούς μέσα εις την απείθειάν των, δια να ελεήση τους πάντας.
11,33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!
11,33 Ω απροσμέτρητον βάθος πλουσίων δωρεών και απείρους σοφίας και παγγνωσίας του Θεού! Ποσον ανεξερεύνητοι και ακατάληπτοι εις την ανθρωπίνην διάνοιαν είναι αι κρίσεις και αι αποφάσεις αυτού και πόσον ανεξιχνίαστοι είναι αι οδοί και αι μέθοδοι, δια των οποίων εργάζεται δια την σωτηρίαν των ανθρώπων!
11,34 τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;
11,34 Διότι "ποίος ποτέ εγνώρισε τον άπειρον νουν του Κυρίου, τας πανσόφους σκέψεις και δικαίας αποφάσστου; Η ποίος έγινε σύμβουλός του;
11,35 ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;
11,35 Η ποίος τον επρόλαβε και του έδωσε πρώτος, ώστε να ζητή δικαιωματικώς ανταπόδοσιν;"
11,36 ὅτι ἐξ αὐτοῦ καὶ δι᾿ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
11,36 Κανείς βέβαια. Διότι από αυτόν εκτίσθησαν τα πάντα και από αυτόν κυβερνώνται, και εις δόξαν του αγίου ονόματός του αποβλέπουν. Εις αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 12

12,1 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν,
12,1 Σας παρακαλώ, λοιπόν, αδελφοί, και σας εξορκίζω εν ονόματι της στοργής και της ευσπλαγχνίας, που δεικνύει εις ημάς ο Θεός, να καταστήσετε και να παρυσιάσετε, σαν άλλοι ιερείς με θυσιαστήριον, τον ευατόν σας, τα σώματά σας, θυσίαν ζωντανήν, αγίαν, ευάρεστον

στον Θεόν, η οποία αποτελεί έτσι την πράγματι ορθήν και πνευματικήν λατρείαν σας, αξίαν του λογικού σας.
12,2 καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον.
12,2 Και προσέχετε να μη συμμορφώνεσθε με τα φρονήματα και τον τρόπον της ζωής των ανθρώπων της υλόφρονος αυτής εποχής, αλλά συνεχώς να μεταμορφώνεσθε με το ξεκαινούργωμα και την ευθυκρισίαν του νου σας, ώστε να εξακριβώνετε και να διακρίνετε, ποίον είναι το θέλημα του Θεού, το οποίον έχει πάντοτε ως χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ότι είναι αγαθόν, ευάρεστον εις αυτόν και τέλειον.
12,3 Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ᾿ ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἑκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίστεως.
12,3 Διότι, φωτιζόμενος και εγώ από την αποστολικήν χάριν και κλήσίν που μου εδόθη, παρακαλώ και διδάσκω τον καθένα από σας να μη φρονή δια τον εαυτόν του υψηλότερα από ο,τι πρέπει να φρονή, αλλά να έχη το αληθές και δίκαιον φρόνημα, ώστε να σκέπτεται αληθινά και συνετά δια το χάρισμα της πίστεως και την θέσιν, που ο Θεός σύμφωνα με το δίκαιον μέτρον του του έχει δώσει. Ετσι δε θα υπάρχη αρμονία, ενότης και συνεργασία εις την Εκκλησίαν.
12,4 καθάπερ γὰρ ἐν ἑνὶ σώματι μέλη πολλὰ ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν,
12,4 Διότι όπως στο ένα σώμα έχομεν πολλά μέλη, όλα δε τα μέλη δεν έχουν την αυτήν λειτουργίαν και υπηρεσίαν,
12,5 οὕτως οἱ πολλοὶ ἓν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθ᾿ εἷς ἀλλήλων μέλη.
12,5 έτσι και τα πολλά μέλη της Εκκλησίας, οι Χριστιανοί, είμεθα ένα σώμα με τον Χριστόν, και δια του Χριστού μεταξύ μας· ο καθένας μας δε είμεθα μέλη αλλήλων, με την υποχρέωσιν να συνεργαζώμεθα μεταξύ μας και να υπηρετούμεν ο ένας τον άλλον.
12,6 ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως,
12,6 Εφ' όσον δε έχομεν διάφορα χαρίσματα σύμφωνα με την χάριν, που μας έχει δοθή από το Αγιον Πνεύμα, ας επαναπαυώμεθα εις

αυτά και ας εργαζώμεθα πνευματικώς δι' αυτών. Είτε δηλαδή έχομεν προφητικόν χάρισμα, ας διδάσκωμεν την αλήθειαν ανάλογα με το χάρισμα αυτό.
12,7 εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ,
12,7 Είτε έχομεν χάρισμα πνευματικής διακονίας εις την Εκκλησίαν, ας μένωμεν συνεπείς εις αυτό· εκείνος, που έλαβε το χάρισμα να διδάσκη, ας μένη εις την διακονίαν της διδασκαλίας και ας αναλύη τας αληθείας του Θεού στους πιστούς.
12,8 εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει, ὁ μεταδιδούς, ἐν ἁπλότητι, ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.
12,8 Εκείνος που έχει το χάρισμα να παρηγορή, να ενθαρρύνη και να προτρέπη τους πιστούς στον δρόμον της αρετής, ας μένη στο έργον αυτό της ηθικής τονώσεως· εκείνος, που έχει αγαθά και αισθάνεται την εσωτερικήν κλίσιν να τα μοιράζη στους πτωχούς, ας το πράττη με απλότητα και διάκρισιν· εκείνος που έχει ορισθή προϊστάμενος, ας διαχειρίζεται την εξουσίαν και ας επιστατή εις κάθε καλόν έργον με επιμέλειαν και δραστηριότητα· εκείνος, που ελεεί, ας προσφέρη την ελεημοσύνην του με γλυκύτητα και καλωσύνην.
12,9 Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ,
12,9 Η αγάπη σας ας είναι πάντοτε ειλικρινής, απηλλαγμένη από κάθε υποκρισίαν και ιδιοτέλειαν· να αποστρέφεσθε και να μισήτε με όλην σας την δύναμιν το πονηρόν, να είσθε δε και να μένετε πάντοτε προσκολλημένοι στο αγαθόν.
12,10 τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι,
12,10 Δια της ειλικρινούς και αδελφικής αγάπης να γίνεσθε φιλόστοργοι ο ένας στον άλλον και ο καθένας σας να αποδίδη τα πρωτεία της τιμής και του σεβασμού στους άλλους (και να μη σπεύδη να ζητή δια τον ευατόν του τιμάς και πρωτοκαθεδρίας).
12,11 τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες,
12,11 Εις τον ζήλον και την δραστηριότητα, που απαιτείται δια κάθε καλόν έργον, να μη είσθε ράθυμοι και δυσκίνητοι. Το πνεύμα σας, αι εσωτερικαί πνευματικαί δυνάμεις σας, να είναι διαποτισμέναι και πλήρεις από την φλόγα του κατά Θεόν ζήλου. Δι' όλων δε αυτών των

χαρισμάτων και αρετών να δουλεύετε με προθυμίαν και να ευαρεστήτε στον Κυριον.
12,12 τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες,
12,12 Εχοντες ακλόνητον την ελπίδα εις τα άπειρα αγαθά, που σας έχει ετοιμάσει ο Θεός, να χαίρετε και να αγάλλεσθε· εις την θλίψιν να δεικνύετε υπομονήν και γενναιότητα· να επιμένετε πάντοτε με προθυμίαν και ζήλον εις την προσευχήν.
12,13 ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες.
12,13 Με τα δώρα της αγάπης σας να γίνεσθε συμμέτοχοι και βοηθοί εις τας ανάγκας των Χριστιανών· να επιδιώκετε την φιλοξενίαν, χωρίς να περιμένετε να σας την ζητήσουν.
12,14 εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.
12,14 Να εύχεσθε και να παρακαλήτε, τον Θεόν δι' εκείνους που σας διώκουν. Να εύχεσθε και να λέγετε πάντοτε καλά λόγια δι' όλους και ποτέ να μη καταράσθε.
12,15 χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.
12,15 Πλημμυρισμένοι από ανεπίφθονον αγάπην να χαίρετε μαζή με εκείνους που χαίρουν και να κλαίετε μαζή με εκείνους που θλίβονται και κλαίουν.
12,16 τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες. μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι. μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ᾽ ἑαυτοῖς.
12,16 Να έχετε μεταξύ σας τα ίδια φρονήματα, τας αυτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις. Μη έχετε υψηλόν φρόνημα δια τον εαυτόν σας (και μη ζητείτε υψηλάς διακρίσεις και τιμάς), αλλά να συγκαταβαίνετε με αγάπην και να συναναστρέφεσθε με απλότητα τους ταπεινούς. “Μη αυταπατάσθε και φαντάζεσθε δια τον εαυτόν σας ότι είσθε σεις συνετοί και φρόνημοι” (ώστε να μη σας χρειάζεται συμβουλή και καθοδήγησις από τους άλλους).
12,17 μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες. προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων·
12,17 Ποτέ να μη αποδίδετε κακόν αντί κακού, αλλά “να λαμβάνετε πρόνοιαν και φροντίδα, ώστε να φέρεσθε καλά και να πράττετε τα καλά εις όλους τους ανθρώπους”, τους φίλους και τους εχθρούς.

12,18 εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.
12,18 Καθόσον δε εξαρτάται από σας να έχετε ειρήνην με όλους τους ανθρώπους.
12,19 μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.
12,19 Να μην εκδικήτε και να μην υπερασπίζετε τον εαυτόν σας απέναντι εκείνων που σας αδικούν, αγαπητοί, αλλά αφήστε ελεύθερον τον τόπον να ενεργήση η δικαία οργή του Θεού εναντίον εκείνων που σας αδικούν. Διότι είναι γραμμένον· Μεις εμέ ανήκει η εκδίκησις· εγώ θα ανταποδώσω το δίκαιον". λέγει ο Κυριος.
12,20 ἐὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
12,20 Κανετε κάτι πολύ περισσότερον· δηλαδή "εάν πεινά ο εχθρός σου δίδε του ψωμί, εάν διψά φέρε του νερό να πιή· διότι εάν αυτά τα καλά πράττης, είναι σαν να βάζης σωρούς από αναμμένα κάρβουνα στο κεφάλι του". (Αυτός δηλαδή θα καταληφθή από φλογεράς τύψεις συνειδήσεως και θα δοκιμάση μεγάλην εντροπήν δια το κακόν, που σου έκαμε).
12,21 μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.
12,21 Να μη νικάσαι από το κακόν και να μη κυριαρχήσαι από οργήν και εκδίκησιν εναντίον αυτού, που σε ηδίκησε, αλλά να νικάς το κακόν με την καλωσύνην και τα αγαθά σου έργα.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 13

13,1 Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. οὐ γάρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν.
13,1 Καθε άνθρωπος, ας υποτάσσεται εις τας ανωτέρας εξουσίας της πολιτείας, τους άρχοντας δηλαδή, που είναι φορείς αυτής της εξουσίας, (εφ' Οσον αι εντολαί των δεν αντίκεινται στο θέλημα του Θεού)· διότι δεν υπάρχει εξουσία μέσα εις την κοινωνίαν, που να μη απορρέη από τον Θεόν· οι άρχοντες, που ασκούν σήμερον τας εξουσίας, έχουν ταχθή από τον Θεόν (έστω και κατ' ανοχήν).

13,2 ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται.
13,2 Ωστε εκείνος που αντιτάσσεται εις την εξουσίαν, αντιτίθεται εις την διαταγήν του Θεού· δι' αυτό δε και όσοι αντιτάσσονται θα επισύρουν επάνω τους την τιμωρίαν, που τους πρέπει.
13,3 οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς·
13,3 Διότι οι άρχοντες (εφ' όσον διατάσσουν το ορθόν) δεν εμπνέουν φόβον δια τα καλά έργα, που υποβοηθούν την ζωήν και την πρόοδον της κοινωνίας, αλλά δια τα κακά έργα και τους κακούς· θέλεις δε να μη φοβήσαι την εξουσίαν των αρχόντων; Πράττε το αγαθόν και θα έχης έπαινον από αυτούς.
13,4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργήν, ἔκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι.
13,4 Διότι ο άρχων είναι υπηρέτης του Θεού δια το αγαθόν, το ιδικόν σου και των άλλων. Εάν όμως πράττης το κακόν, τότε να φοβήσαι, διότι δεν φέρει ματαίως και ανωφελώς ο άρχων την μάχαιραν, το δικαίωμα δηλαδή να δικάζη και να τιμωρή. Την φέρει δια να επιβάλλη τιμωρίας, και τας πλέον αυστηράς ακόμη, διότι είναι υπηρέτης Θεού, εκδικητής υπέρ του αγαθού και εναντίον του κακού, δια να επιβάλλη την πρέπουσαν τιμωρίαν στους κακοποιούς και παραβάτας.
13,5 διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.
13,5 Δι' αυτό είναι ανάγκη να υποτάσσεσθε, όχι μόνον δια τον φόβον της τιμωρίας, αλλά και από σεβασμόν προς την συνείδησίν σας, η οποία επιβάλλει, όπως και ο Θεός διατάσσει, αυτήν την υποταγήν.
13,6 διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες.
13,6 Δι' αυτό άλλωστε και καταβάλλετε φόρους στους άρχοντας, διότι αυτοί είναι υπηρέται του Θεού, που αφήκαν κάθε άλλο ατομικόν των έργον, δια να ασχολούνται και επαγρυπνούν συνεχώς εις την εκπλήρωσιν του καθήκοντός των.
13,7 ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῷ τὸν φόρον τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὸν φόβον τὸν φόβον, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμήν.

13,7 Λοιπόν να αποδίδετε εις όλους αυτούς, που κατέχουν εξουσίας, τας οφειλάς σας· εις εκείνον που εισπράττει τον φόρον, αποδώσατε τον φόρον· εις εκείνον που έχει καθήκον να εισπράττη τον τελωνειακόν δασμόν, αποδώσατε αυτόν τον δασμόν· εις εκείνον που του ανήκει ο σεβασμός, όπως είναι τα δικαστικά και εκτελεστικά όργανα της Πολιτείας, αποδώσατε τον σεβασμόν· εις εκείνον που κατέχει ανώτερα αξιώματα και του πρέπει ιδιαιτέρα τιμή, αποδώσατε αυτήν την τιμήν.
13,8 μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε·
13,8 Εις δε τους άλλους πολίτας της κοινωνίας τίποτε εις κανένα να μη χρεωστήτε, παρά μόνον το να αγαπάτε ο ένας τον άλλον. Διότι εκείνος που αγαπά τον άλλον έχει εκπληρώσει όλον τον Νομον.
13,9 τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴ τις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.
13,9 Διότι αι αντολαί του Θεού· “δεν θα καταπατήσης την συζυγικήν πίστιν, δεν θα φονεύσης, δεν θα κλέψης, δεν θα ψευδομαρτυρήσης, δεν θα επιθυμήσης όσα ανήκουν στον πλησίον σου” και οποιαδήποτε άλλη εντολή του Θεού, συμπεριλαμβάνεται στούτο· “να αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον εαυτόν σου”.
13,10 ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.
13,10 Η αγάπη ποτέ δεν πράττει το κακόν εις βάρος του πλησίον. Είναι, λοιπόν, η τελεία αγάπη εκπλήρωσις και τήρησις όλου του νόμου.
13,11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.
13,11 Και αυτά θα τα πράττωμεν, έχοντες υπ' όψιν μας την προσωρινότητα και βραχύτητα της παρούσης ζωής· και ότι ακόμη είναι πλέον ώρα να εξυπνήσωμεν από τον ύπνον της πνευματικής ραθυμίας, που μας κάνει νωθρούς δια τα καλά έργα. Διότι τώρα είναι πιο κοντά η ημέρα της σωτηρίας και απολυτρώσεώς μας, παρ' όσον ήτο τότε που επιστεύσαμεν.
13,12 ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

13,12 Η νύχτα, δηλαδή η παρούσα ζωη, που ομοιάζει με νύχτα, έχει πλέον προχωρήσει· η δε ημέρα της μελλούσης ζωής και της εκδημίας μας προς τον ουρανόν επλησίασε. Ας αποθέσωμεν, λοιπόν, και ας πετάξωμεν από την ψυχήν μας και την ζωήν μας τα έργα του σκότους και ας ενδυθώμεν, σαν φωτεινά όπλα, τα έργα της αρετής.
13,13 ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίτας καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ,
13,13 Ας ζώμεν και ας φερώμεθα με ευπρέπειαν και σεμνότητα, όπως εκείνος, που περιπατεί κατά το διάστημα της ημέρας και τον βλέπουν οι άνθρωποι. Οχι με αμαρτωλά φαγοπότια και μέθας, ούτε με πράξεις αισχράς και εξευτελιστικάς ούτε με φιλονεικίας και ζηλοφθονίας.
13,14 ἀλλ᾿ ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας.
13,14 Αλλά, σαν πολυτιμότατον φέρεμα της ψυχής σας, ενδυθήτε τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ώστε να ζήτε εν τω Χριστώ και ο Χριστός να ζη εις σας· και μη φροντίζετε δια τας ικανοποιήσεις των ατάκτων και παρανόμων επιθυμιών της σαρκός.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 14

14,1 Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν.
14,1 Εκείνον τον αδελφόν, που είναι αδύνατος κατά την πίστιν (και προσέχει περισσότερον τους εξωτερικούς τύπους, όπως είναι π,χ. η διάκρισις των φαγητών σύμφωνα με τον μωσαϊκόν Νομον) πρέπει να τον δέχεσθε και να τον αγκαλιάζετε με στοργήν, χωρίς να συζητήτε και να επικρίνετε τας αντιλήψστου.
14,2 ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει.
14,2 Αλλος μεν πιστεύει, ότι έχει το δικαίωμα να τρώγη όλα τα φαγητά· ο ασθενής όμως κατά την πίστιν τρώγει λάχανα, διότι φοβείται μήπως μολυνθή από τα άλλα φαγητά και χάση την ψυχήν του.
14,3 ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο.

14,3 Εκείνος που έχει φωτισμένην πίστιν και τρώγει από όλα, ας μη καταφρονή και εξευτελίζη ως ολιγόπιστον και στενοκέφαλον τον άλλον. Και εκείνος πάλιν που δεν τρώγει από όλα, ας μη κατακρίνη τον άλλον· διότι και αυτόν ο Θεός τον έχει δεχθή και προσλάβει εις την Εκκλησίαν του.
14,4 σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.
14,4 Επειτα συ ποίος είσαι που κατακρίνεις ξένον δούλον; Εάν στέκεται η εάν πίπτη, είναι υπεύθυνος απέναντι του Κυρίου του. Συ τον κατακρίνεις, αυτός όμως (εάν καταφύγη στον Θεόν) θα σταθή. Διότι ο Θεός έχει την δύναμιν να στήση και να στερεώση αυτόν εις την πίστιν.
14,5 ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοΐ πληροφορείσθω.
14,5 Αλλος μεν ξεχωρίζει την μίαν ημέραν ως αγιωτέραν από την άλλην. Αλλος δε κρίνει ως αγίαν κάθε ημέραν. Περί αυτών ο καθένας ας πληροφορήται και ας φωτίζεται από την συνείδησιν του.
14,6 ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ φρονεῖ, καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν Κυρίῳ οὐ φρονεῖ. καὶ ὁ ἐσθίων Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ.
14,6 Εκείνός που φρονεί ότι αυτή η ημέρα είναι αγιωτέρα από την άλλην, φρονεί τούτο εις δόξαν Θεού, και εκείνος που δεν ξεχωρίζει την μίαν ημέραν ως αγιωτέραν από την άλλην, αλλά θεωρεί κάθε ημέραν αγίαν, εις δόξαν του Κυρίου δεν την ξεχωρίζει. Και εκείνος που τρώγει από όλα τα φαγητά, τρώγει προς δόξαν Θεού (διότι δοξολογεί και ευχαριστεί τον Θεόν που του τα δίδει). Και εκείνος που δεν τρώγει από όλα, προς δόξαν του Θεού δεν τρώγει και ευχαριστεί τον Θεόν, (που τον αξιώνει να κάνη αυτήν την μικράν θυσίαν).
14,7 οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει·
14,7 Και οι δύο προς δόξαν Θεού ενεργούν, όπως ενεργούν. Διότι κανείς από ημάς τους πιστούς δεν ζη δια τον εαυτόν του, δια να κάνη το ιδικόν του θέλημα, και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πεθαίνη δια τον ευατόν του. (Η ζωή και ο θάνατός μας ανήκουν όχι εις ημάς, αλλά στον Θεόν).
14,8 ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ

Κυρίου ἐσμέν.
14,8 Διότι και εάν ζώμεν, ζώμεν δια να δοξάζωμεν με τα έργα μας τον Κυριον, και εάν πεθαίνωμεν, πεθαίνομεν όταν ο Θεός το θελήση, υποτασσόμενοι στο θείον του θέλημα. Λοιπόν και εάν ζώμεν και εάν αποθνήσκωμεν, ανήκομεν στον Κυριον.
14,9 εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἔζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.
14,9 Διότι και ο Χριστός δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν και απέθανεν επί του σταυρού και ανεστήθη εκ των νεκρών και έλαβε πάλιν ως άνθρωπος την ζωήν, δια να είναι κύριος και εξουσιαστής νεκρών και ζώντων.
14,10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.
14,10 Συ, λοιπόν, διατί κατακρίνστον αδελφόν σου, που τρώγει από όλα τα φαγητά; Η συ διατί καταφρονείς τον αδελφόν σου, που δεν τρώγει από όλα; Κανείς δεν έχει εξουσίαν να κρίνη και να κατακρίνη, διότι όλοι θα σταθώμεν εμπρός στο βήμα του Χριστού, που είναι κριτής όλων.
14,11 γέγραπται γάρ· ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.
14,11 Είναι άλλωστε γραμμένον και εις την Αγίαν Γραφήν· “ζω εγώ, λέγει ο Κυριος, εις αιώνας αιώνων και κατευθύνω τα πάντα σύμφωνα με την βουλήν μου· βουλή μου δε είναι ότι κάθε γόνατο θα κάμψη εμπρός μου και κάθε γλώσσα θα δοξολογήση τον Θεόν”.
14,12 ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.
14,12 Αρα, λοιπόν, ο καθένας από ημάς θα δώση δια τον εαυτόν του λόγον στον Θεόν.
14,13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν, ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον.
14,13 Από εδώ και πέρα, λοιπόν, ας μη κατακρίνωμεν πλέον ο ένας τον άλλον, αλλά τούτο προτιμήσατε και προσέξατε· κανείς να μη θέτη πρόσκομμα στον αδελφόν, δια να πέση η σκάνδαλον, δια να κλονισθή εις την πίστιν και παρασυρθή εις την αμαρτίαν.
14,14 οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι᾽ αὐτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.
14,14 Γνωρίζω πολύ καλά και έχω πεποίθησιν, που μου την εμπνέει ο Κυριος Ιησούς, ότι κανένα φάγητον δεν είναι ακάθαρτον από τον

εαυτόν του και καμμιά τροφή δεν είναι μολυσμένη από την φύσιν της. Αλλά μόνο εις εκείνον που κρίνει και θεωρεί κάτι ακάθαρτον, γίνεται αυτό πράγματι ακάθαρτον.
14,15 εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.
14,15 Εάν όμως εξ αιτίας του φαγητού σου ο αδελφός σου λυπήται και δυσφορή εναντίον σου, δεν συμπεριφέρεσαι πλέον με αγάπην προς αυτόν. Πρόσεχε να μη εξωθήσης με το φαγητόν σου εις απώλειαν εκείνον, προς χάριν του οποίου ο Χριστός εθυσιάσθη.
14,16 μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.
14,16 Η ελευθερία που έχετε να τρώγετε απ' όλα τα φαγητά, ποτέ δεν πρέπει να γίνεται αφορμή να κακολογήται και να διαβάλεται το αγαθόν.
14,17 οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ·
14,17 Διότι η επίγειος βασιλεία του Χριστού δεν είναι υπόθεσις φαγητών και ποτών, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά, την οποίαν δωρίζει το Αγιον Πνεύμα.
14,18 ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.
14,18 Εκείνος δε, που έχει τας αρετάς αυτάς και με αυτάς υπηρετεί τον Χριστόν, γίνεται ευάρεστος στον Θεόν και ευϋπόληπτος μεταξύ των ανθρώπων.
14,19 ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.
14,19 Αρα, λοιπόν, όλοι μας ας επιδιώκωμεν όλα εκείνα, που υποβοηθούν εις την ειρήνην και εις την αναμεταξύ μας πνευματικήν ωφέλειαν και πρόοδον.
14,20 μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. πάντα μὲν καθαρά, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.
14,20 Μη καταλύης και εκμηδενίζης το σωτήριον έργον του Θεού ένεκα των φαγητών, που αδιακρίτως τρώγεις. Ολα βέβαια είναι καθαρά δια τον άνθρωπον, αλλά βλέπτει τον εαυτόν του και φορτώνεται ενόχην ενώπιον του Θεού, οποίος ένεκα του φαγητού του γίνεται πρόσκομμα εις την πνευματικήν ζωήν του άλλου.

14,21 καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα μηδὲ πιεῖν οἶνον μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.
14,21 Δι' αυτό, παρά την ελευθερίαν που έχομεν, καλόν και προτιμότερον είναι να μη φάγης κρέατα και να μη πίης οίνον και να μη κάμης καμμίαν πράξιν, εξ αιτίας της οποίας σκοντάπτει η σκανδαλίζεται η καταβάλλεται ο αδελφός σου.
14,22 σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.
14,22 Συ έχεις ορθήν και φωτισμένην πίστιν δια τα φαγητά; Κράτησέ την μέσα σου και ενώπιον του Θεού. Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος δεν ελέγχεται από την συνείδησίν του, όταν πράττη αυτό, το οποίον προηγουμένως έκρινεν ως ορθόν και το απεφάσιζε.
14,23 ὁ δὲ διακρινόμενος ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν.
14,23 Εκείνος όμως που αμφιβάλλει και μάλλον πιστεύει ότι το φάγητον τον μολύνει, αυτός εάν φάγη, έχει ήδη κατακριθή, διότι δεν έχει την πεποίθησιν ότι το φάγητον είναι καθαρόν. Καθε τι δε που δεν πραγματοποιείται με την πεποίθησιν, ότι είναι ορθόν, αυτό είναι αμαρτία.
14,24 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου,
14,24 Δοξα και τιμή ας αποδίδεται από όλους μας εις Εκείνον, ο οποίος έχει την δύναμιν να σας στηρίξη εις την πίστιν και την αρετήν, σύμφωνα με το Ευαγγέλιόν μου και με το κήρυγμα, που σας έχω κάνει περί του Ιησού Χριστού. Αυτό δε το Ευαγγέλιον και το κήρυγμά μου, δια του οποίου σώζονται οι λαοί, γίνεται σύμφωνα με την αποκάλυψιν μυστηρίου, που αιώνας-αιώνων έμενε σκεπασμένον εις την σιωπήν και την μυστικότητα.
14,25 φανερωθέντος δὲ νῦν, διά τε γραφῶν προφητικῶν κατ᾽ ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ εἰς ὑπακοὴν πίστεως εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος,
14,25 Εφανερώθη όμως τώρα δια μέσου των προφητειών, που έχουν γραφή εις τα ιερά κείμενα και έγινε γνωστόν κατ' εντολήν του αιωνίου Θεού εις όλα τα έθνη, δια να δείξουν αυτά την υπακοήν που επιβάλλει εις ημάς η πίστις.

14,26 μόνῳ σοφῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
14,26 Εις αυτόν, λοιπόν, τον μόνον σοφόν Θεόν ανήκει και πρέπει να αναπέμπεται η δόξα δια του Ιησού Χριστού στους αιώνας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 15

15,1 Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.
15,1 Ημείς δε, οι προωδευμένοι και φωτισμένοι εις την πίστιν και την αρετήν, έχομεν υποχρέωσιν να ανεχώμεθα και να υπομένωμεν τας πνευματικάς ασθενείας των αδυνάτων αδελφών, να μη φερώμεθα δε με αυταρέσκειαν και να μη επιζητούμεν ο,τι ευχαριστεί τον ευατόν μας.
15,2 ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν·
15,2 Ο καθένας σας ας προσπαθή να αρέση στον πλησίον του, όχι δια λόγους κολακείας και ιδιοτελείας, αλλά δια να τον υποβοηθή στο καλόν και να τον οικοδομή εις την πνευματικήν ζωήν.
15,3 καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ.
15,3 Διότι και ο Χριστός δεν επιζητούσε ο,τι ήτο αρεστόν και ευχάριστον στον εαυτόν του, αλλ' εμόχθησε και εθυσιάσθη και υπέμεινε ταλαιπωρίας και εξευτελισμούς δια τους άλλους, όπως άλλωστε είναι γραμμένον και εις την Παλαιάν Διαθήκην· “Οι εμπαιγμοί και αι ύβρεις εκείνων, που σε βλασφημούν, ω Πατερ, έπεσαν επάνω εις εμέ”.
15,4 ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.
15,4 Αυτό δε αναφέρεται και εις ημάς, διότι όσα κατά το παρελθόν έχουν γραφή εις την Αγίαν Γραφήν, εγράφησαν προς νουθεσίαν και ημών, ίνα με την υπομονήν και την παρηγορίαν και την ενίσχυσιν των Αγίων Γραφών κρατούμεν και έχωμεν πάντοτε ζωντανήν την ελπίδα.

15,5 ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν,
15,5 Ο δε Θεός, ο οποίος είναι η πηγή και ο δοτήρ της παρηγορίας και της ενισχύσεως, εύχομαι να σας δώση να έχετε το ίδιο φρόνημα μεταξύ σας, τας αυτάς πεποιθήσεις και κατευθύνσεις σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού,
15,6 ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
15,6 δια να δοξάζετε όλοι μαζή με ένα στόμα και με μια καρδία τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
15,7 διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.
15,7 Ακριβώς δε αυτό και σας παρακαλώ να δέχεσθε με αγάπην και καλωσύνην και να εξυπηρετήτε με προθυμίαν ο ένας τον άλλον, όπως ακριβώς και ο Χριστός σας εδέχθη με άπειρον αγάπην ως αδελφούς του εις δόξαν του Θεού.
15,8 Λέγω δὲ Χριστὸν Ἰησοῦν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων,
15,8 Εδέχθη δε όλους αδιακρίτως, Ιουδαίους και εθνικούς, διότι σας λέγω ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθε κατά πρώτον να υπηρετήση και οδηγήση εις σωτηρίαν τους Εβραίους της περιτομής, δια να φανή η θεία αλήθεια και αποδειχθούν βέβαιοι και αληθιναί αι υποσχέσστου Θεού προς τους πατέρας των Εβραίων.
15,9 τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν, καθὼς γέγραπται· διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.
15,9 Συγχρόνως δε να καλέση και τα έθνη να δοξάσουν τον Θεόν δια της συμμετοχής των στο έλεος και την σωτηρίαν, που αυτός τους προσφέρει. Ετσι άλλωστε έχει γραφή στους ψαλμούς, όπου ο Χριστός παρουσιάζεται να λέγη προς τον Πατέρα· “δια τούτο, Κυριε, θα σε δοξάσω μεταξύ των εθνών και θα υμνολογήσω το όνομά σου”.
15,10 καὶ πάλιν λέγει· εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.
15,10 Και πάλιν άλλου η Γραφή λέγει· “ευφρανθήτε και χαρήτε σεις οι εθνικοί μαζή με τους Εβραίους, που είναι λαός του Θεού”.
15,11 καὶ πάλιν αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

15,11 Και εις άλλο χωρίον λέγει· “υμνείτε και εγκωμιάζετε τον Κυριον όλα τα έθνη, που έχουν πιστεύσει, και επαινέσατε αυτόν όλοι οι λαοί, Εβραίοι και εθνικοί”.
15,12 καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· ἔσται ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ᾿ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.
15,12 Και πάλιν ο Ησαΐας λέγει· “θα αναφανή από την ρίζαν του Ιεσσαί βλαστός και αυτός θα είναι εκείνος που θα εγερθή και ανυψωθή, δια να γίνη άρχων και κυβερνήτης εθνών. Εις αυτόν όλα τα έθνη θα στηρίξουν την ελπίδα της σωτηρίας των”.
15,13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου.
15,13 Είθε, λοιπόν, ο Θεός, που έδωσε στους εθνικούς αυτήν την ελπίδα, να σας γεμίση με κάθε χαράν και ειρήνην δια της σταθεράς και φωτισμένης πίστεως σας προς αυτόν, δια να έχετε και να κρατήτε πλουσίαν αυτήν την ελπίδα με την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος.
15,14 Πέπεισμαι δέ, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.
15,14 Εχω δε εγώ ο ίδιος την πεποίθησιν, αδελφοί μου, για σας, ότι και σεις οι ίδιοι είσθε γεμάτοι από αγαθότητα και αρετήν, πλήρεις από κάθε γνώσιν των αληθειών του Θεού και ότι έχετε την δύναμιν και την ικανότητα να συμβουλεύετε και να καθοδηγήτε ο ένας τον άλλον.
15,15 τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς, διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
15,15 Εις μερικά βέβαια σημεία της επιστολής μου, αδελφοί, σας έγραψα εντονώτερα και δριμύτερα, με τον σκοπόν να επαναφέρω ζωηρά εις την μνήμην σας τας αληθείας, που ξεύρετε. Και το έκαμα αυτό κατά καθήκον, σύμφωνα με την ειδικήν χάριν που μου έδωσε ο Θεός, σαν Απόστολος που είμαι.
15,16 εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

15,16 Με αξίωσε δηλαδή να είμαι υπηρέτης του Ιησού Χριστού στους εθνικούς και σαν άλλην λατρείαν και θυσίαν να τελώ το ιερόν έργον του Ευαγγελίου του Θεού, ώστε να ελκυσθούν οι εθνικοί εις την πίστιν και να γίνουν αι ψυχαί και η ζωή των θυσία ευπρόσδεκτος στον Θεόν, αγιασμένη από το Πνεύμα το Αγιον.
15,17 ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν·
15,17 Εχω, λοιπόν, και εγώ βαθείαν ηθικήν ικανοποίησιν και καύχησιν με την δύναμιν και τον φωτισμόν του Ιησού Χριστού δια την κατά Θεόν πνευματικήν αυτήν εργασίαν.
15,18 οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι᾽ ἐμοῦ εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν λόγῳ καὶ ἔργῳ,
15,18 Αυτό δε το έργον μου οφείλεται στον Κυριον. Δια τούτο και ποτέ δεν θα τολμήσω να ομιλήσω με αλαζονείαν, ότι υπάρχει τάχα κάτι από τα έργα μου, το οποίον αυτός ο ίδιος ο Χριστός να μη το έχη πραγματοποιήσει, χρησιμοποιών εμέ ως όργανον της ευδοκίας του. Αυτός με εφώτιζε και με ενίσχυεν, ώστε με την διδασκαλίαν μου, αλλά και με τα κατά Θεόν έργα μου να κηρύττω και να καλώ τους εθνικούς να πιστεύσουν και να υπακούσουν στον Θεόν.
15,19 ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ, ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ,
15,19 Αυτός επεκύρωνε και ενίσχυε το κήρυγμά μου με την δύναμιν υπερφυσικών έργων και καταπληκτικών θαυμάτων, που επραγματοποιούντο με την δύναμιν του Πνεύματος του Θεού, ώστε εγώ από την Ιερουσαλήμ και δια μεγάλης γύρω περιοδείας μέχρι του Ιλλυρικού να κηρύξω ανελλιπώς και πλήρως το Ευαγγέλιον του Χριστού.
15,20 οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ᾽ ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ,
15,20 Ετσι δε με εβοήθησεν ο Κυριον να θεωρώ μεγάλην μου τιμήν και μετά ζήλου να αγωνίζωμαι, δια να κηρύττω το Ευαγγέλιον όχι εκεί όπου έχει κηρυχθή ο Χριστός, δια να μη κτίζω επάνω εις ξένον θεμέλιον.
15,21 ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ ὄψονται, καὶ οἳ οὐκ ἀκηκόασι συνήσουσι.
15,21 Αλλ' εκήρυξα αλλού, όπως άλλωστε έχει γραφή εις την Π. Διαθήκην· “οι εθνικοί και ειδωλολάτραι στους οποίους δεν ανηγγέλθη

το κήρυγμα περί του Χριστού, θα τον ίδουν και εκείνοι που δεν έχουν ακούσει, θα ακούσουν και θα εννοήσουν αυτό το κήρυγμα”.
15,22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς·
15,22 Ακριβώς διότι υπήρχον πολλαί περιοχαί, όπου δεν είχεν ακουσθή το περί του Χριστού κήρυγμα, εμποδίσθηκα πολλές φορές να έλθω εις σας.
15,23 νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν,
15,23 Τωρα όμως, που δεν έχω πλέον απασχόλησιν εις τα μέρη αυτά, διότι εις κάθε τόπον έγινε γνωστόν το περί Χριστού κήρυγμα, ποθώ πολύ σφοδρώς και από πολλάς χρόνια να έλθω εις σας.
15,24 ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καὶ ὑφ᾽ ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ, ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ.
15,24 Οταν, λοιπόν, θα επιχειρήσω το ταξίδιόν μου δια την Ισπανίαν, θα έλθω προς σας, διότι ελπίζω, καθώς θα διαβαίνω, να σταματήσω εις την πόλιν σας, να σας ίδω και, αφού πρώτον απολαύσω την χαράν από την επικοινωνίαν σας, να προπεμφθώ από σας προς την Ισπανίαν.
15,25 νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ διακονῶν τοῖς ἁγίοις.
15,25 Τωρα δε πηγαίνω εις την Ιερουσαλήμ, εκτελών συγχρόνως υπηρεσίαν χάριν των εκεί Χριστιανών.
15,26 εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.
15,26 Διότι με αγάπην και χαράν απεφάσισαν οι Χριστιανοί της Μακεδονίας και της Αχαΐας να κάμουν κάποιον έρανον μεταξύ των δια τους πτωχούς εκ των Χριστιανών, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ.
15,27 εὐδόκησαν γὰρ καὶ ὀφειλέται αὐτῶν εἰσιν· εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.
15,27 Από καλωσύνην βέβαια το απεφάσισαν, αλλά και από υποχρέωσιν αφού είναι και οφείλεται εις αυτούς. Διότι εάν οι εθνικοί επήραν μέρος εις τας πνευματικάς δωρεάς, τας οποίας είχαν οι Ιουδαίοι, οφείλουν και αυτοί, κατά λόγον δικαιοσύνης, να τους εξυπηρετήσουν με τα υλικά αγαθά των.

15,28 τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπόν τοῦτον, ἀπελεύσομαι δι᾿ ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν.
15,28 Οταν, λοιπόν, εκτελέσω την αποστολήν μου και παραδώσω εις αυτούς ασφαλώς το προϊόν αυτόν της συνεισφοράς και αγάπης, θα αναχωρήσω δια μέσου της χώρας σας εις την Ισπανίαν.
15,29 οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐν πληρώματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι.
15,29 Γνωρίζω δε, ότι ερχόμενος εις σας, θα έλθω με πλουσίας τας ευλογίας του Ευαγγελίου του Χριστού.
15,30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν,
15,30 Σας παρακαλώ δε θερμώς, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και εν ονόματι της αγάπης, που χαρίζει εις τας καρδίας μας το Αγιον Πνεύμα, να αγωνισθήτε μαζή μου εις τας προσευχάς και να παρακαλήτε τον Κυριον δι' εμέ.
15,31 ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἡ εἰς Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις,
15,31 Αίτημα της προσευχής σας ας είναι, να γλυτώσω από τους απίστους Ιουδαίους, που έγιναν πλέον εχθροί και του Ευαγγελίου και εμού και δεύτερον να γίνη δεκτή με προθυμίαν και χαράν από τους εκεί Χριστιανούς αυτή μου η υπηρεσία της μεταφοράς των βοηθημάτων.
15,32 ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ καὶ συναναπαύσωμαι ὑμῖν.
15,32 Να προσεύχεσθε, δια να ευοδωθή το ταξίδιόν μου εις την Ιερουσαλήμ, ώστε, Θεού θέλοντος, με χαράν να έλθω εις σας, δια να γευθώ μαζή σας ανάπαυσιν και χαράν από αυτήν την επικοινωνίαν μας.
15,33 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
15,33 Ο δε Θεός, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, ας είναι πάντοτε μαζή με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 16

16,1 Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς,
16,1 Σας συνιστώ την Φοίβην, την εν Χριστώ αδελφήν μας, η οποία είναι διακόνισσα εις την Εκκλησίαν των Κεγχρεών.
16,2 ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων καὶ παραστῆτε αὐτῇ ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρῄζῃ πράγματι· καὶ γὰρ αὕτη προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ.
16,2 Σας την συνιστώ και σας παρακαλώ να την δεχθήτε με αγάπην, όπως θέλει ο Κυριος και όπως αξίζει να υποδέχεται κανείς τους Χριστιανούς. Να της συμπαρασταθήτε δε και να την βοηθήσετε εις ο,τι σας χρειασθή. Διότι και αυτή έγινε προστάτις πολλών Χριστιανών και εμού του ιδίου.
16,3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
16,3 Χαιρετήσατε εκ μέρους μου με αγάπην Θεού την Πρίσκιλλαν και τον σύζυγον της Ακύλαν, οι οποίοι είναι συνεργάται μου εν Χριστώ Ιησού.
16,4 οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν, οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν κατ᾿ οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν.
16,4 Αυτοί, δια να με σώσουν από θανάσιμον κίνδυνον, έβαλαν το κεφάλι τους κάτω από το μαχαίρι και διέτρεξαν κίνδυνον να σφαγούν. Προς αυτούς δεν αισθάνομαι μόνον εγώ βαθείαν ευγνωμοσύνην, αλλά και όλαι αι Εκκλησίαι των εθνών. Χαιρετήσατε ακόμη εγκαρδίως εκ μέρους μου και την συγκέντρωσιν των πιστών, που γίνεται στο σπίτι των.
16,5 ἀσπάσασθε Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητόν μου, ὅς ἐστιν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας εἰς Χριστόν.
16,5 Χαιρετήσατε και τον αγαπητόν μου Επαίνετον, ο οποίος πρώτος εις την Αχαΐας επίστευσεν στον Χριστόν και έκαμε την καλήν αρχήν να πιστεύσουν και άλλοι.
16,6 ἀσπάσασθε Μαριάμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς.
16,6 Χαιρετήσατε την Μαριάμ, η οποία παρά πολύ εκοπίασεν προς χάριν ημών.
16,7 ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινές εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἳ

καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγόνασιν ἐν Χριστῷ,
16,7 Χαιρετήσατε τους δύο, Ανδρόνικον και Ιουνίαν, τους ομοεθνείς μου, οι οποίοι συνελήφθησαν και εφυλακίσθησαν μαζή με εμέ. Αυτοί, όπως ξεύρετε, είναι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων, και μάλιστα έχουν προσέλθει στον Χριστόν προ εμού.
16,8 ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.
16,8 Χαιρετήσατε τον Αμπλίαν, τον εν Κυρίω αγαπητόν μου.
16,9 ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριστῷ καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μου.
16,9 Χαιρετήσατε τον Ουρβανόν, τον συνεργάτην μας στο κήρυγμα του Ευαγγελίου του Χριστού, και τον αγαπητόν μου Στάχυν.
16,10 ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου.
16,10 Χαιρετήσατε τον Απελλήν, τον κατά πάντα γνήσιον και ενάρετον μαθητήν του Χριστού. Χαιρετήσατε τους Χριστιανούς, από τους περί τον Αριστόβουλον.
16,11 ἀσπάσασθε Ἡρῳδίωνα τὸν συγγενῆ μου. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ.
16,11 Χαιρετήσατε τον συμπατριώτην μου τον Ηρωδίωνα· χαιρετήσατε τους ανήκοντας στον Κυριον πιστούς, από τους περί τον Ναρκισσον.
16,12 ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ.
16,12 Χαιρετήσατε την Τρύφαιναν και την Τρυφώσαν, αι οποίαι κοπιάζουν εργαζόμεναι εις την υπηρεσίαν του Κυρίου. Χαιρετήσατε την Περσίδα την αγαπητήν, η οποία πολύ εκοπίασεν στο έργον του Κυρίου.
16,13 ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.
16,13 Χαιρετήσατε τον Ρούφον, ο οποίος είναι εκλεκτός Χριστιανός ενώπιον του Κυρίου, και την μητέρα του, που είναι και ιδική μου μητέρα δια την στοργήν και τας περιποιήσεις που μου έχει δείξει.
16,14 ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν, Ἑρμῆν καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς.

16,14 Χαιρετήσατε τους αδελφούς Ασύγκριτον, Φλέγοντα, Ερμάν, Πατρόβαν, Ερμήν και τους άλλους αδελφούς, που είναι μαζή των.
16,15 ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπᾶν καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους.
16,15 Χαιρετήσατε τον Φιλόλογον και την Ιουλίαν, τον Νηρέα και την αδελφήν του, τον Ολυμπάν και όλους τους πιστούς, που είναι μαζή των.
16,16 ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.
16,16 Χαιρετήσατε ο ένας τον άλλον με άγιον φίλημα της αγάπης του Χριστού. Σας χαιρετούν όλαι αι Εκκλησίαι του Χριστού.
16,17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιοῦντας, καὶ ἐκκλίνατε ἀπ᾽ αὐτῶν·
16,17 Σας παρακαλώ δε αδελφοί να είσθε άγρυπνοι και να προσέχετε αυτούς, που προκαλούν διαιρέσεις και σκάνδαλα και που δεν συμμορφώνονται, αλλά φέρονται αντίθετα προς την αποστολικήν διδασκαλίαν, την οποίαν σεις εμάθατε. Φεύγετε μακρυά από αυτούς.
16,18 οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων·
16,18 Διότι οι τέτοιοι άνθρωποι, ιδιοτελείς και φίλαυτοι, δεν υπηρετούν τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν, αλλά την κοιλίαν των και γενικώτερα την καλοπέρασίν των. Αυτοί δε με τους καλούς λόγους, με τους επαίνους και τας κολακείας των, παρασύρουν και ξεγελούν τους απονήρευτους, δια να τους εκμεταλλεύωνται.
16,19 ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. χαίρω οὖν τὸ ἐφ᾽ ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν.
16,19 Σας γράφω αυτά, διότι εις όλους έχει διαδοθή η φήμη της προθύμου υπακοής σας στον Χριστόν και φοβούμαι μήπως αγύρται και υποκριταί εκμεταλλευθούν αυτήν σας την υπακοήν. Εγώ δε προσωπικώς χαίρω δια την υπακοήν και την ενάρετον ζωήν σας. Σας θέλω όμως να είσθε συνετοί και φρόνιμοι στο να διακρίνετε και να πράττετε το αγαθόν, να είσθε δε ανεπηρέαστοι και αμέτοχοι στο κακόν.

16,20 ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ᾽ ὑμῶν.
16,20 Ο δε Θεός της ειρήνης θα συντρίψη με την παντοδυναμίαν αυτού σύντομα τον σατανάν κάτω από τα πόδια σας. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εύχομαι ολοψύχως να είναι μαζή σας.
16,21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.
16,21 Σας χαιρετούν εν Κυρίων ο Τιμόθεος, ο συνεργάτης μου στο αποστολικόν έργον, και ο Λούκιος και ο Ιάσων και ο Σωσίπατρος, οι ομοεθνείς μου.
16,22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ.
16,22 Σας χαιρετώ εν Κυρίω και εγώ ο Τερτιος, που έγραψα αυτήν την επιστολήν.
16,23 ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.
16,23 Σας χαιρετά επίσης εν Κυρίω ο Γαϊος, που φιλοξενεί όχι μόνον εμέ, αλλά και τους Χριστιανούς, που από διαφόρους Εκκλησίας επισκέπτονται την Κορινθον. Σας χαιρετά ο Εραστος, ο διαχειριστής των δημοσίων εσόδων της πόλεως Κορίνθου και ο Κουάρτος ο εν Χριστώ αδελφός.
16,24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
16,24 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εύχομαι να είναι πάντοτε μαζή σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 1

1,1 Παῦλος, κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός,
1,1 Εγώ, ο Παύλος, ο οποίος έχω προσκληθή σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να είμαι Απόστολος του Ιησού Χριστού, και ο Σωσθένης, ο αδελφός εν Χριστώ,
1,2 τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν παντὶ τόπῳ αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν·
1,2 απευθύνομεν την επιστολήν αυτήν προς την Εκκλησίαν του Θεού, η οποία υπάρχει εις την Κορινθον, προς σας που ανήκετε εις αυτήν και έχετε αγιασθή δια του Ιησού Χριστού και έχετε κληθή να γίνετε και να είσθε άγιοι μαζή με όλους εκείνους τους πιστούς, οι οποίοι εις κάθε τόπον επικαλούνται με πίστιν το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι Κυριος και Σωτήρ και εκείνων και ημών,
1,3 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,3 και ευχόμεθα να είναι πάντοτε μαζή σας και να βασιλεύη εις τας ψυχάς σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
1,4 Ευχαριστώ πάντοτε τον Θεόν μου δια την κατάστασιν της χάριτος και τα άλλα χαρίσματα του Θεού, τα οποία σας εδόθησαν χάρις εις την πίστιν, την επικοινωνίαν και την ενότητα, που έχετε με τον Ιησούν Χριστόν.
1,5 ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντὶ λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει,
1,5 Διότι από την εν πίστει επικοινωνίαν σας αυτήν με τον Κυριον εγίνατε πλούσιοι εις όλα, εις κάθε διδασκαλίαν της χριστιανικής αληθείας και εις κάθε γνώσιν, την οποίαν αυτή διδάσκει και εμπνέει,

1,6 καθὼς τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη ἐν ὑμῖν,
1,6 σύμφωνα με το μέτρον με το οποίον έγινε από σας δεκτή ως βεβαία και εστερεώθη εις σας η αληθής μαρτυρία και το κήρυγμα περί του Ιησού Χριστού.
1,7 ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδεχομένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
1,7 Τοσον δε πλούσια χαρίσματα επήρατε, ώστε να μη υπολείπεσθε εις κανένα χάρισμα, περιμένοντες με εγκαρτέρησιν και ελπίδα την μεγάλην εκείνην ημέρα, κατά την οποίαν θα φανερωθή εις όλην του την δόξαν ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός.
1,8 ὃς καὶ βεβαιώσει ὑμᾶς ἕως τέλους ἀνεγκλήτους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,8 Αυτός δε ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός θα σας στερεώση και θα σας κατασφαλίση μέχρι τέλους, ώστε να είσθε άμεπτοι και ακατηγόρητοι κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
1,9 πιστὸς ὁ Θεὸς δι᾿ οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
1,9 Είναι άλλωστε κατά πάντα αξιόπιστος ο Θεός, από τον οποίον έχετε κληθή να γίνετε μέτοχοι εις την ζωήν και την βασιλείαν και την δόξαν του Υιού αυτού, Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.
1,10 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ.
1,10 Σας παρακαλώ δε, αδελφοί μου, στο όνομα και εξ ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να είσθε όλοι ομόφωνοι και να λέγετε σαν από μια καρδία, την ίδια ομολογία της πίστεώς σας και να μη υπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα και διαιρέσεις, αλλά να είσθε συγκρατημένοι, κατηρτησμένοι και ενωμένοι μεταξύ σας με τα αυτά φρονήματα και με την αυτήν γνώμην.
1,11 ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι.
1,11 Διότι-σας το καθιστώ αυτό γνωστόν-μου ανεφέρθη από τους οικιακούς και συγγενείς της Χλόης για σας, αδελφοί μου, ότι υπάρχουν μεταξύ σας αντιθέσεις και φιλονεικίαι.

1,12 λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ.
1,12 Εννοώ δε τούτο, ότι ο καθένας από σας, θέλων να παρουσιάση ανώτερον τον εαυτόν του από τους άλλους, λέγει· "εγώ μεν είμαι του Παύλου μαθητής". Αλλος λέγει· "εγώ είμαι του Απολλώ". και άλλος· "εγώ είμαι μαθητής του Κηφά", και άλλος· "εγώ είμαι μαθητής του Χριστού".
1,13 μεμέρισται ὁ Χριστός; μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;
1,13 Εχει, λοιπόν, διαιρεθή ο Χριστός και η Εκκλησία του εις κόμματα και εις μερίδας; Ερωτώ ειδικώτερα σας, που διαλαλείτε και λέγετε ότι είσθε του Παύλου· μήπως ο Παύλος εσταυρώθη προς χάριν σας, δια να λάβετε την σωτηρίαν; Η μήπως έχετε βαπτισθή στο όνομα του Παύλου;
1,14 εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον,
1,14 Ας είναι ευλογημένον και δοξασμένον το όνομα του Θεού, ο οποίος έφερεν έτσι τα πράγματα, ώστε από σας να μη βαπτίσω κανένα, ειμή μόνον τον Κρίσπον και τον Γαϊον.
1,15 ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.
1,15 Και έτσι δεν ημπορεί να πη κανείς, ότι εβάπτισα Χριστιανούς στο ιδικόν μου όνομα.
1,16 ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.
1,16 Εβάπτισα ακόμη και την οικογένειαν του Στεφανά· εκτός δε από αυτούς δεν γνωρίζω, αν έχω βαπτίσει κανένα άλλον.
1,17 οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ᾿ εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.
1,17 Αλλωστε εγώ δεν είχα ως κύριον έργον μου την τέλεσιν του μυστηρίου του βαπτίσματος, διότι δεν με έστειλεν ο Χριστός ως Απόστολόν του εις την οικουμένην να βαπτίζω, αλλά να κηρύττω το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας. Αυτό δε το κήρυγμα δεν το κάνω με την δύναμιν και τα ρητορικά σχήματα της ανθρωπίνης σοφίας, μη τυχόν και χάση την σωτήριον δύναμίν του και την άπειρον θείαν αξίαν του ο σταυρός του Κυρίου.
1,18 Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σῳζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι.

1,18 Διότι το περί σταυρού θείον κήρυγμα εις εκείνους μεν, που απιστούν και επιμένουν να βαδίζουν τον δρόμον της απωλείας, φαίνεται και θεωρείται μωρία· εις ημάς όμως, που το εδέχθημεν και ευρισκόμεθα στον δρόμον της σωτηρίας, είναι, όπως και η προσωπική μας πείρα βεβαιώνει, δύναμις Θεού.
1,19 γέγραπται γάρ· ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω.
1,19 Οι άπιστοι, σκοτισμένοι από τα πάθη της αμαρτίας, δεν ημπορούν να εννοήσουν το ύψος της ευαγγελικής αληθείας, τα έχουν κυριολεκτικώς χαμένα, διότι έχει γραφή δι' αυτούς από τον προφήτην Ησαΐαν· “θα καταστρέψω και θα εξαφανίσω, λέγει ο Θεός, την σοφίαν αυτών, που παρουσιάζονται ως σοφοί και θα εκτοπίσω ως ανόητον την φρόνησιν εκείνων, οι οποίοι παρουσιάζονται ως συνετοί”.
1,20 ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;
1,20 Που είναι, λοιπόν, τώρα σοφός; Που είναι Εβραίος γραμματεύς ο οποίος κατέχει και διδάσκει τον Νομον; Που είναι ικανός συζητητής και απολογητής της πλάνης, που επικρατεί κατά την εποχήν αυτήν; Δια των πραγμάτων δεν απέδειξεν ο Θεός μωράν και ανωφελή την σοφίαν, την οποίαν εμπνέει και καλλιεργεί ο κόσμος, που ευρίσκεται μακράν από την θείαν αλήθειαν;
1,21 ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας.
1,21 Ακριβώς επειδή δεν κατώρθωσαν και δεν ηθέλησαν δια μέσου της σοφίας του Θεού, που διαλαλείται με όλην την δημιουργίαν, να γνωρίσουν οι άνθρωποι του κόσμου με την σοφίαν των τον Θεόν, απεφάσισεν ο πανάγαθος Θεός να σώση τους καλοπροαιρέτους και τους προθύμους να πιστεύσουν ανθρώπους με το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίον στους σκοτισμένους από την αμαρτίαν ανθρώπους φαίνεται μωρόν.
1,22 ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν,
1,22 Φαίνεται δε μωρόν, επειδή ο καθένας από αυτούς το κρίνει με τα ιδικά του κριτήρια. Οι Ιουδαίοι π.χ. ζητούν υπερφυσικόν σημείον δια να παραδεχθούν την αλήθειαν του κηρύγματος και πιστεύσουν

εις αυτό. Οι δε Ελληνες ζητούν φιλοσοφικούς συλλογισμούς και ακλονήτους αποδείξεις.
1,23 ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν,
1,23 Ημείς όμως κηρύσσομεν εις όλον τον κόσμον Χριστόν, που έχει σταυρωθή. Και αυτός ο εσταυρωμένος Χριστός και σωτήρ, δια μεν τους Ιουδαίους, που επερίμεναν ένδοξον βασιλέαν τον Μεσσίαν των, είναι σκάνδαλον, επάνω στο οποίον σκοντάπτουν· δια δε τους Ελληνας είναι μωρία και αδυναμία, αφού δεν κατώρθωσε να αντιπαραταχθή και νικήση τους εχθρούς του.
1,24 αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν·
1,24 Εις αυτούς όμως, τους οποίους ο Θεός δια την καλήν των διάθεσιν τους έχει καλέσει εις σωτηρίαν, είτε Ιουδαίοι είναι είτε Ελληνες, ημείς οι Απόστολοι κηρύττομεν Χριστόν, ο οποίος είναι Θεού δύναμις εις σωτηρίαν και Θεού σοφία, που κάμνει τον πιστόν ανώτερον από όλους τους σοφούς.
1,25 ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί.
1,25 Διότι εκείνο που προέρχεται από τον Θεόν, και οι άνθρωποι του κόσμου το θεωρούν μωρόν, είναι σοφώτερον από τους ανθρώπους αυτούς, όσην γνώσιν και σοφίαν και αν έχουν ούτοι. Και το ασθενές φαινομενικώς κήρυγμα του Εσταυρωμένου είναι ισχυρότερον από τους ισχυροτέρους κατά κόσμον ανθρώπους.
1,26 Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς,
1,26 Οι κατά κόσμον σοφοί κλείουν ένεκα του εγωϊσμού τα μάτια και τα αυτιά των εις την σοφίαν του Θεού· Αλλωστε κυττάξετε και σεις, αδελφοί, ότι εις την πρόσκλησιν, που σας απηύθυνεν ο Θεός, δεν υπήκουσαν και δεν την εδέχθησαν πολλοί σοφοί κατά κόσμον ούτε πολλοί από εκείνους που έχουν δύναμιν και εξουσίαν ούτε πολλοί με ευγενή και αριστοκρατικήν την καταγωγήν,
1,27 ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά,
1,27 αλλά τουναντίον ο Θεός εδιάλεξε, δια την καλήν των διάθεσιν, τους απλοϊκούς αυτούς, τους οποίους ο κόσμος θεωρεί μωρούς, δια

να καταντροπιάση έτσι τους σοφούς. Και εδιάλεξε τους αδυνάτους κατά κόσμον, δια να καταντροπιάση εκείνους που έχουν ισχύν και επιρροήν.
1,28 καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ,
1,28 Και εδιάλεξεν ακόμη ο Θεός εκείνους, που έχουν άσημον κατά κόσμον την καταγωγήν, και τους περιφρονημένους εκ μέρους των ανθρώπων του κόσμου· και εκείνους που οι σοφοί και ισχυροί τους αντιπαρέρχονται με περιφρόνησιν, σαν να μη υπάρχουν καν. Τους εδιάλεξεν ο Θεός, δια να καταλύση και να αποδείξη χωρίς καμμίαν αξίαν εκείνους, τους οποίους ο κόσμος θεωρεί μεγάλους και ισχυρούς.
1,29 ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σάρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
1,29 Και τούτο, δια να μη ημπορή να καυχηθή ενώπιον του Θεού κανείς απολύτως (ούτε οι κατά κόσμον σοφοί, διότι η σοφία των αποδεικνύεται μωρία ούτε οι πιστοί στον Χριστόν, διότι η σωτηρία των οφείλεται στον Θεόν και όχι εις αυτούς).
1,30 ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις,
1,30 Από αυτόν δε, τον Θεόν, και χάρις εις αυτόν, και σεις είσθε ενωμένοι με τον Ιησούν Χριστόν και σωσμένοι από αυτόν, ο οποίος έγινε και απεδείχθη εις ημάς τους πιστούς άπειρος σοφία εκ μέρους του Θεού, δικαίωσίς μας χάρις εις την θυσίαν του, αγιασμός και αναγέννησις των καρδιών μας, απελευθέρωσις από την αμαρτίαν και ένδοξος σωτηρία μας.
1,31 ἵνα, καθὼς γέγραπται, ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.
1,31 Και τούτο έγινε, δια να πραγματοποιηθή και εις ημάς εκείνο, που έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· “όποιος καυχάται δια τα καλά που έχει, ας καυχάται δοξάζων τον Θεόν και αποδίδων αυτά εις Εκείνον και όχι στον εαυτόν του”.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 2

2,1 Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ᾽ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ.

2,1 Και εγώ, αδελφοί μου, όταν ήλθα προς σας εις την Κορινθον, ήλθα να προσφέρω και να κηρύξω την αλήθειαν του Θεού, όχι με ευγλωττίαν, με σοφίαν, με ρητορικά σχήματα και τεχνικάς μεθόδους, με τρόπους που χρησιμοποιούν οι κατά κόσμον σοφοί.
2,2 οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.
2,2 Διότι δεν έκρινα ορθόν και δεν ηθέλησα να καταστήσω γνωστόν μεταξύ σας και να κηρύξω τίποτε άλλο, παρά μόνον τον Ιησούν Χριστόν και τούτον εσταυρωμένον. Αυτόν και μόνον ήλθα φέρων εις σας.
2,3 καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς,
2,3 Και ήλθα εις σας εγώ ως αδύνατος άνθρωπος, με φόβον και τρόμον πολύν.
2,4 καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ᾿ ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως,
2,4 Και η διδασκαλία μου και το κήρυγμά μου δεν είχε τίποτε από τας πειστικάς δημηγορίας και τα κτυπητά σχήματα της ανθρωπίνης σοφίας, αλλ' ήτο και έγινε με αποδείξστου Αγίου Πνεύματος, πειστικάς δια τας ψυχάς των ακροατών και με δύναμιν θείαν, όπως εφαίνετο από τα μεγάλα θαύματα, που το συνώδευαν.
2,5 ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾿ ἐν δυνάμει Θεοῦ.
2,5 Και τούτο, δια να μη θεμελιώνεται η πίστις σας εις την ματαίαν σοφίαν και ικανότητα των ανθρώπων, αλλ' επάνω εις την ακλόνητον και αιώνιον δύναμιν του Θεού.
2,6 Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων·
2,6 Και ημείς οι Απόστολοι διδάσκομεν βέβαια σοφίαν, αλλά μεταξύ των ωρίμων και προωδευμένων, από απόψεως πνευματικής, ανθρώπων, όχι όμως την σοφίαν των ανθρώπων του αμαρτωλού τούτου αιώνος ούτε των αρχόντων του κόσμου τούτου, των οποίων η εξουσία είναι προσωρινή και θα καταλυθή.
2,7 ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν,

2,7 Αλλά λαλούμεν και κηρύσσομεν σοφίαν μυστηριώδη, απρόσιτον εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, σοφίαν του Θεού, η οποία μολονότι έχει αποκαλυφθή από τον Θεόν, εις μεν τους πιστούς, δια την ασθένειαν του ανθρωπίνου νου, δεν είναι εις όλον της το βάθος και το πλάτος γνωστή, εις δε τους απίστους και αδιαφωτίστους είναι ακόμη κρυμμένη. Αυτήν την σοφίαν προώρισεν ο Θεός, πριν ακόμη γίνη η εν χρόνω δημιουργία, να την φανερώση, δια να δοξάση ημάς τους πιστούς.
2,8 ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν·
2,8 Αυτήν δε την σοφίαν κανείς από τους άρχοντας του κόσμου τούτου δεν την έχει γνωρίσει. Διότι αν την είχαν γνωρίσει, δεν θα έφθανάν ποτέ μέχρι τέτοιου σημείου σκοτισμού και καταπτώσεως, ώστε να σταυρώσουν τον Κυριον της δόξης.
2,9 ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.
2,9 Αλλ' εγινε αυτό σύμφωνα με εκείνο που έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· “εκείνα που έχει ετοιμάσει ο Θεός από καταβολής κόσμου δια τους αγαπώντας αυτόν είναι τέτοια, τα οποία μάτι δεν είδε ποτέ και αυτί δεν έχει ακούσει και ανθρώπινος νους δεν έχει φαντασθή”.
2,10 ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.
2,10 Εις ημάς όμως τους πιστούς εφανέρωσεν αυτά ο Θεός με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Διότι το Αγιον Πνεύμα γνωρίζει τα πάντα, ερευνά και αυτά τα άπειρα βάθη του Θεού, (και αυτό είναι εις θέσιν να μεταδώση όσον χωρεί εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, τα μεγαλεία του Θεού).
2,11 τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.
2,11 Συμβαίνει με το Πνεύμα κάτι ανάλογον, αλλά εις άπειρον βαθμόν, με αυτό που συμβαίνει με το πνεύμα του ανθρώπου. Δηλαδή ποιός από τους ανθρώπους γνωρίζει τα ιδιαίτερα του ανθρώπου, παρά μόνον το πνεύμα που υπάρχει μέσα εις αυτόν;

Ετσι και τα του Θεού, κανένας άλλος δεν τα γνωρίζει εις την εντέλειαν, παρά μόνον το Πνεύμα του Θεού.
2,12 ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ Πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν.
2,12 Ημείς δε δεν έχομεν λάβει το πνεύμα, που βασιλεύει και εμπνέει τον κόσμον της αμαρτίας, αλλ' ελάβομεν το Πνεύμα, το οποίον προέρχεται από τον Θεόν, δια να γνωρίσωμεν όσον το δυνατόν βαθύτερα και πλατύτερα αυτά, που μας έχουν χαρισθή από τον Θεόν.
2,13 ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνοις σοφίας λόγοις, ἀλλ᾿ ἐν διδακτοῖς Πνεύματος Ἁγίου, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες.
2,13 Αυτά δε και διδάσκομεν, όχι με καλλωπισμένους και ρητορικούς λόγους, σαν αυτούς που μεταχειρίζεται η ανθρωπίνη σοφία, αλλά με λόγους που μας τους διδάσκει και μας τους εμπνέει το Αγιον Πνεύμα, συγκρίνοντες και αντιπαραβάλλοντες τα πνευματικά νοήματα και γεγονότα με άλλα πνευματικά, δια να τα εννοούμεν καλύτερα.
2,14 ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται.
2,14 Ο ψυχικός άνθρωπος, ο άνθρωπος δηλαδή που δεν έχει αναγεννηθή, αλλά ζη την κατωτέραν ζωήν των ενστίκτων και παθών, δεν δέχεται εκείνα που αποκαλύπτει το Πνεύμα του Θεού, διότι του φαίνονται ανόητα, και δεν έχει την πνευματικήν ικανότητα να τα γνωρίση, επειδή αυτά ερευνώνται και κατανοούνται κατά τρόπον πνευματικόν, με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος.
2,15 ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ᾿ οὐδενὸς ἀνακρίνεται.
2,15 Ο πνευματικός όμως άνθρωπος διακρίνει και εννοεί όλα, κάθε γεγονός και κάθε άνθρωπον, ενώ αυτός δεν είναι δυνατόν να κατανοηθή από κανένα κοσμικόν και ξένον προς τον Χριστόν άνθρωπον.
2,16 τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.
2,16 Διότι, ποίος από εκείνους που δεν εφωτίσθησαν από το πνεύμα του Θεού, εγνώρισε την σκέψιν και τα σχέδια του Θεού και ποιός ποτέ θα διδάξη και θα διορθώση τον Θεόν; Κανείς. Ετσι και κανείς

από αυτούς δεν ημπορεί να εννοήση και ημάς, που έχομεν τας σκέψεις και τα αισθήματα του Χριστού.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 3

3,1 Καὶ ἐγώ, ἀδελφοί, οὐκ ἠδυνήθην ὑμῖν λαλῆσαι ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ᾿ ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.
3,1 Και εγώ, αδελφοί, δεν ημπόρεσα να ομιλήσω προς σας, να σας διδάξω και συζητήσω μαζή σας ως προς ωρίμους και πνευματικώς προωδευμένους Χριστιανούς, αλλά σας ωμίλησα ως προς ανθρώπους που έχουν ακόμη το σαρκικόν φρόνημα, που δεν έχουν αναγεννηθή, αλλ' είναι ακόμη νήπιοι και αρχάριοι εις την πνευματικήν ζωήν.
3,2 γάλα ὑμᾶς ἐπότισα καὶ οὐ βρῶμα. οὔπω γὰρ ἠδύνασθε. ἀλλ᾿ οὔτε ἔτι νῦν δύνασθε· ἔτι γὰρ σαρκικοί ἐστε.
3,2 Σας επότισα με γάλα (σας εδίδαξα δηλαδή τας απλάς και ευκόλους χριστιανικάς αληθείας). Και τούτο, διότι δεν είχατε την δύναμιν και την αντοχήν, να εννοήσετε και να αφομοιώσετε την βαθυτέραν διδασκαλίαν. Αλλ' ούτε και τώρα ακόμη ημπορείτε, διότι κατέχεσθε ακόμη από σαρκικά φρονήματα.
3,3 ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;
3,3 Διότι, εφ' όσον μεταξύ σας υπάρχουν ζηλοφθονία και φιλονεικία και διαιρέσεις, πέστε μου, δεν είσθε ακόμη σαρκικοί άνθρωποι και δεν έχετε μεταξύ σας την συμπεριφοράν και την πολιτείαν ανθρώπου, που δεν έχει αναγεννηθή από τον Χριστόν;
3,4 ὅταν γὰρ λέγῃ τις, ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἕτερος δὲ ἐγὼ Ἀπολλώ, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε;
3,4 Διότι όταν ο ένας λέγη· “εγώ μεν είμαι του Παύλου”. ο δε άλλος λέγει· “εγώ είμαι του Απολλώ”, και χωρίζεσθε μεταξύ σας εις κόμματα, δεν είσθε άνθρωποι που κατέχονται από σαρκικά φρονήματα;
3,5 Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλὼς ἀλλ᾿ ἢ διάκονοι δι᾿ ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν;
3,5 Ποιός είναι, λοιπόν, αυτός ο Παύλος και ποιός είναι αυτός ο Απολλώς, παρά υπηρέται και απόστολοι του Θεού, δια των οποίων

σεις εγνωρίσατε και εδεχθήκατε την πίστιν; Είμαθα υπηρέται του Θεού, ο καθένας ανάλογα με την χάριν και τα χαρίσματα, που μας έχει δώσει ο Κυριος.
3,6 ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ᾿ ὁ Θεὸς ηὔξανεν·
3,6 Εγώ εφύτευσα εις σας τον λόγον του Θεού και την πίστιν, ο Απολλώς επότισεν αυτά, αλλ' ο Θεός είναι εκείνος ο οποίος έδωσε την αύξησιν και την καρποφορίαν. (Χωρίς αυτόν σπορά και πότισμα θα ήσαν μάταια).
3,7 ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ᾿ ὁ αὐξάνων Θεός.
3,7 Ωστε εις την πραγματικότητα δια την επιτυχίαν του έργου του Θεού ούτε εκείνος που φυτεύει είναι τίποτε, ούτε εκείνος που ποτίζει, αλλ' ο Θεός ο οποίος με την χάριν του δίδει την αύξησιν. Εις αυτόν ανήκει το παν.
3,8 ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον.
3,8 Εκείνος δε που φυτεύει και εκείνος που ποτίζει είναι ένα και το αυτό, δηλαδή δούλοι και απόστολοι του Θεού. Θα λάβη δε ο καθένας από αυτούς τον μισθόν του, ανάλογα με τον κόπον που κατέβαλε.
3,9 Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε.
3,9 Ο Απολλώς, λοιπόν, και εγώ είμεθα μεταξύ μας ένα, συνεργάται του Θεού δια την ιδικήν σας σωτηρίαν. Σεις δε είσθε αγρός και ιδιοκτησία του Θεού, που καλιεργείται από αυτόν τον ίδιον. Είσθε οικοδόμημα του Θεού, που εις την πραγματικότητα κτίζεται από τον ίδιον τον Θεόν με όργανά του ημάς.
3,10 Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ·
3,10 Συμφωνα δε με την χάριν και την αποστολήν που μου έδωσεν ο Θεός μεταξύ των εθνών, εγώ, σαν σοφός αρχιτέκτων φωτισμένος από τον Θεόν, έχω θέσει ακλόνητον θεμέλιον εις την Κορινθον και άλλος κτίζει επάνω στο θεμέλιον αυτό. Ο καθένας όμως ας βλέπη και ας προσέχη πως κτίζει επάνω στο θεμέλιον.
3,11 θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός.
3,11 Δεν πρέπει δε να ασχολήται με νέαν θεμελίωσιν, διότι κανένας δεν ημπορεί να βάλη άλλο θεμέλιο αγκωνάρι εκτός από εκείνο που

έχει ήδη τεθή και κείται εις την βάσιν της οικοδομής· και αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός.
3,12 εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην,
3,12 Εάν δε κανείς κτίζη επάνω στο θεμέλιον αυτό πολύτιμα υλικά, όπως είναι ο χρυσός, ο άργυρος, οι πολύτιμοι λίθοι, η κτίζη ξύλα, χορτάρι και καλάμια,
3,13 ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει.
3,13 ας έχη υπ' όψιν του, ότι του καθενός οικοδόμου θα γίνη φανερόν το έργον και η αξία του. Διότι η μεγάλη εκείνη ημέρα της κρίσεως θα το φανερώση ολοκάθαρα. Επειδή θα συνοδεύεται αυτή με την θείαν δικαιοσύνην, η οποία σαν φως θα αποκαλύπτη και σαν πυρ θα κατακαίη κάθε τι το ευτελές και σάπιο. Και του καθενός το έργον τι είναι και τι αξίζει, θα το φανερώση η δικαία κρίσις του Θεού που ομοιάζει με την φωτιά.
3,14 εἴ τινος τὸ ἔργον μενεῖ ὃ ἐπῳκοδόμησε, μισθὸν λήψεται·
3,14 Εάν, λοιπόν, το έργον που ένας ωκοδόμησε επάνω στο θεμέλιον, στον Χριστόν, μένη άθικτον από την φωτιά, καθ' ο στερεόν και ανθεκτικόν, αυτός θα λάβη μισθόν.
3,15 εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός.
3,15 Εάν όμως κάποιου άλλου το έργον κατακαή και γίνη στάκτη, αυτός θα ζημιωθή, διότι οι κόποι του θα πάνε χαμένοι. Ο ίδιος όμως ίσως σωθή με πολύ μεγάλην δυσκολίαν, σαν εκείνον που διέρχεται ανάμεσα από τας φλόγας. (Θα σωθή εάν η δικαιοσύνη του Θεού τον κρίνη, τουλάχιστον δια την καλήν του διάθεσιν, άξιον συγνώμης και σωτηρίας).
3,16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;
3,16 Σεις οι Κορίνθιοι είσθε αυτό το πνευματικόν οικοδόμημα, δια το οποίον ομιλώ. Σας ερωτώ, λοιπόν· δεν γνωρίζετε, ότι είσθε πράγματι πνευματικός ναός του Θεού και ότι το πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας και μεταξύ σας;
3,17 εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

3,17 Εάν, λοιπόν, κανείς με τας φιλονεικίας και τας διαιρέσεις καταστρέφη τον ναόν του Θεού, ας γνωρίζη αυτός, ότι θα τον καταστρέψη ο Θεός. Διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, ιερόν αφιέρωμα στον Θεόν. Τετοιος δε άγιος ναός του Θεού είσθε σεις.
3,18 Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.
3,18 Κανένας ας μη ξεγελάη τον ευατόν του· εάν κανείς νομίζη ότι είναι σοφός μεταξύ σας, επειδή έχει την σοφίαν του αιώνος τούτου, και κυριευμένος από υψηλόν φρόνημα θέλη να δημιουργή κόμμα μέσα εις την Εκκλησίαν, ας έχη υπ' όψιν του, ότι το καλύτερον που έχει να κάμη είναι να γίνη δια τους ανθρώπους του κόσμου μωρός, δια να αναδειχθή πραγματικά σοφός εκ μέρους του Θεού.
3,19 ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστι. γέγραπται γάρ· ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.
3,19 Διότι η σοφία του κόσμου τούτου, όσον λαμπρά και υψηλή αν φαίνεται, είναι μωρία ενώπιον του Θεού, αφού έτσι έχει γραφή και εις την Παλαιάν Διαθήκην· “ο Θεός είναι εκείνός που αρπάζει με το παντοδύναμό του χέρι τους σοφούς, τους ξετινάζει και τους εξευτελίζει μέσα εις την ίδια των σοφιστικήν επιτηδειότητα και πανουργίαν”.
3,20 καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.
3,20 Και πάλιν είναι γραμμένον· “Ο Κυριος γνωρίζει πολύ καλά τους συλλογισμούς, τας εσωτερικάς σκέψεις και τους διαλογισμούς των σοφών, ότι είναι μάταιοι και ψευδείς”.
3,21 ὥστε μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐστιν,
3,21 Ωστε κανείς ας μη καυχάται, ούτε διότι κατέχει την σοφίαν των ανθρώπων ούτε διότι έχει αρχηγούς και διδασκάλους ανθρώπους με μεγάλα ονόματα. Διότι όλα είναι ιδικά σας.
3,22 εἴτε Παῦλος εἴτε Ἀπολλὼς εἴτε Κηφᾶς εἴτε κόσμος εἴτε ζωὴ εἴτε θάνατος εἴτε ἐνεστῶτα εἴτε μέλλοντα, πάντα ὑμῶν ἐστιν,
3,22 είτε ο Παύλος είτε ο Απολλώς είτε ο Κηφάς είτε ο κόσμος όλος είτε η ζωή είτε ο θάνατος είτε τα παρόντα είτε τα μέλλοντα, όλα είναι ιδικά σας (ώστε να μη γίνεσθε σεις δούλοι ανθρώπων η και συστημάτων ξένων προς τον Χριστόν).
3,23 ὑμεῖς δὲ Χριστοῦ, Χριστὸς δὲ Θεοῦ.

3,23 Σεις δεν ανήκετε εις κανένα άλλον ει μη μόνον στον Χριστόν, ο δε Χριστός είναι ο μονογενής υιός του Θεού.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 4

4,1 Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ.
4,1 Σκεφθήτε καλά αυτά που σας είπα και μη μας θεωρείτε ως αρχηγούς παρατάξεων, αλλ' ο καθένας σας έτσι ας μας θεωρή, δηλαδή σαν υπηρέτας του Χριστού, ως διαχειριστάς που μας διέταξεν ο Κυριος να διαχειριζώμεθα τας υψηλάς και μυστηριώδεις αληθείας και δωρεάς, τας οποίας ο ίδιος μας έχει δώσει.
4,2 ὃ δὲ λοιπὸν ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ.
4,2 Εκείνο, λοιπόν, το οποίον εις τελευταίαν ανάλυσιν ζητείται από τους διαχειριστάς, είναι να ευρεθή ο καθένας από αυτούς πιστός και τίμιος εις την διαχείρισιν αυτών, που του έχουν εμπιστευθή.
4,3 ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστόν ἐστιν ἵνα ὑφ᾿ ὑμῶν ἀνακριθῶ ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ᾿ οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω·
4,3 Και εγώ, λοιπόν, ως υπηρέτης, είμαι υπόλογος ενώπιον του Θεού. Δι' αυτό και πολύ ολίγον λογαριάζω, εάν θα κριθώ από σας η από οιονδήποτε άλλο ανθρώπινον δικαστήριον, που λειτουργεί εις τας ημέρας της ανθρωπίνης ζωής μας· αλλ' ούτε εγώ ο ίδιος δεν έχω το δικαίωμα να κρίνω τον ευατόν μου.
4,4 οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύνοιδα· ἀλλ᾿ οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν.
4,4 Και είναι μεν αληθές, ότι η συνείδησίς μου δεν μου μαρτυρεί καμμίαν ενοχήν και καμμίαν κατάχρησιν της εξουσίας, που μου έχει εμπιστευθή ο Θεός. Αλλ' αυτό δεν αρκεί, δια να θεωρώ τον ευατόν μου ανεπίληπτον και δίκαιον. Ο μόνος αρμόδιος δικαστής μου και κριτής μου είναι ο Κυριος. Αυτός θα αποφανθή, εάν υπήρξα πιστός οικονόμος.
4,5 ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν, καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.
4,5 Ωστε και σεις μη σπεύδετε παράκαιρα να κάμνετε κρίσεις και διακρίσεις, ότι ο Παύλος η ο Πετρος η ο Απολλώς είναι καλύτερος.

Περιμείνατε έως ότου έλθη ο Κυριος, ο οποίος θα φωτίση και θα αποκαλύψη όσα τώρα είναι κρυμμένα στο σκοτάδι και θα φανερώση τας εσωτερικάς σκέψεις και επιθυμίας και θελήσεις των καρδιών. Και τότε θα αποδοθή από τον Θεόν στον καθένα ο δίκαιος έπαινος.
4,6 Ταῦτα δέ, ἀδελφοί, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλῶ δι᾿ ὑμᾶς, ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέγραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἑτέρου.
4,6 Αυτά δε αδελφοί, που σας είπα παραπάνω τους έδωσα τέτοιο σχήμα και έκφρασιν, ώστε να μεταφέρωνται στον εαυτόν μου και τον Απολλώ, προς διαφωτισμόν και ωφέλειαν ιδικήν σας, δια να μάθετε, δηλαδή, εν τω προσώπω ημών τούτο· το να μη σχηματίζετε φρόνημα παραπάνω από εκείνο, που είναι γραμμένο, δια να μη υπερηφανεύεσθε και αλαζονεύεσθε ο ένας διότι έχει τάχα τούτον αρχηγόν και διδάσκαλον, εναντίον του άλλου, που έχει εκείνον διδάσκαλον.
4,7 τίς γάρ σε διακρίνει; τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;
4,7 Αλλωστε και οι ίδιοι οι διδάσκαλοι ποτέ δεν πρέπει να υπερηφανεύωνται δια το χάρισμα και το αξίωμά που έχουν λάβει. Διότι σε τον διδάσκαλον, ποίος σε ξεχωρίζει ως καλύτερον από τους άλλους; Ποίον δε χάρισμα έχεις, που δεν το έλαβες από τον Θεόν; Εάν δε, όλα όσα έχεις, τα έλαβες από τον Θεόν, τι καυχάσαι, σαν να μη έλαβες τίποτε;
4,8 ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν.
4,8 Και σεις οι Κορίνθιοι έχετε αυτήν την ιδέαν, ότι είσθε μεγάλοι και επίσημοι. Τωρα πλέον είσθε χορτασμένοι από όλα! Τωρα πλέον έχετε πλουτήσει από τας πνευματικάς δωρεάς! Χωρίς να έχετε μαζή σας ημάς, τους διδασκάλους σας, έχετε πλέον γίνει βασιλείς του ουρανού! Και είθε να εβασιλεύατε, δια να λάβωμεν και ημείς μέρος μαζή σας εις την βασιλείαν του Θεού.
4,9 δοκῶ γάρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.
4,9 Αλλ' ημείς οι Απόστολοι κάθε άλλο παρά βασιλείαν και δόξαν έχομεν κερδήσει στον κόσμον αυτόν. Διότι νομίζω, ότι ο Θεός ημάς

τους Αποστόλους μας έχει δείξει εις τα μάτια όλων των ανθρώπων σαν τους πιο τελευταίους, σαν καταδικασμένους εις θάνατον, που βαδίζουν στον τόπον της εκτελέσεως. Διότι εγίναμεν παράδοξον θέαμα εις όλον τον κόσμον, στους αγγέλους που θαυμάζουν, και στους ανθρώπους που χλευάζουν.
4,10 ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.
4,10 Ημείς οι Απόστολοι θεωρούμεθα από τους ανθρώπους του κόσμου μωροί και ανόητοι δια το όνομα του Χριστού. Σεις όμως είσθε φρόνιμοι και συνετοί εν Χριστώ! Ημείς είμεθα ασθενείς και αδύνατοι. Σεις όμως είσθε ισχυροί και ακατανίκητοι! Σεις είσθε ένδοξοι, ημείς δε περιφρονημένοι και εξουθενωμένοι.
4,11 ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν
4,11 Από την ημέραν που ελάβαμεν το αποστολικόν αξίωμα και μέχρις αυτής της ώρας, ζώμεν ανάμεσα στο πλήθος από ταλαιπωρίας και περιπετείας. Και πεινώμεν και διψώμε· και δεν έχομεν ρούχα δια να προφυλαχθώμεν από τας κακοκαιρίας και δεχόμεθα ραπίσματα και γρονθοκοπήματα, και συνεχώς μετακινούμεθα από τόπου εις τόπον, χωρίς να έχωμεν πουθενά σταθεράν παραμονήν.
4,12 καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα,
4,12 Και κοπιάζομεν εργαζόμενοι με τα ίδια μας τα χέρια. Οταν οι άπιστοι μας εμπαίζουν και μας υβρίζουν ημείς τους ευλογούμεν και ευχόμεθα αγαθά δι' αυτούς. Οταν μας καταδιώκουν, δεικνύομεν μακροθυμίαν και υπομονήν απέναντί των.
4,13 βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.
4,13 Οταν μας δυσφημούν και μας διαβάλλουν, ημείς προσπαθούμεν με λόγια καλωσύνης και αγάπης να τους καταπραΰνωμεν και τους ημερώσωμεν. Σαν τα πλέον ρυπαρά πράγματα του κόσμου έχομεν γίνει, σαν αποσπογγίσματα για πέταμα θεωρούμεθα εις τα μάτια όλων έως την στιγμήν αυτήν.
4,14 Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ᾽ ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ.

4,14 Με αυτά που σας γράφω δεν θέλω να σας πικράνω και εντροπιάσω, αλλά σαν παιδιά μου αγαπητά σας συμβουλεύω.
4,15 ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ᾿ οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.
4,15 Διότι έστω και αν έχετε παρά πολλούς παιδαγωγούς και διδασκάλους κατά Χριστόν, δεν έχετε όμως πολλούς πατέρας. Ενας είναι ο πατέρας σας, εγώ. Διότι εγώ, με τον φωτισμόν και την δύναμιν του Χριστού, σας έχω γεννήσει πνευματικώς εις την νέαν ζωήν δια μέσου του Ευαγγελίου.
4,16 παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.
4,16 Σας παρακαλώ, λοιπόν, σαν παιδιά μου αγαπημένα, να γίνεσθε μιμηταί μου.
4,17 Διὰ τοῦτο ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, ὅς ἐστι τέκνον μου ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν ἐν Κυρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδούς μου τὰς ἐν Χριστῷ, καθὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω.
4,17 Δια τούτο σας έστειλα τον Τιμόθεον, πνευματικόν μου τέκνον, αγαπητόν και πιστόν εν Κυρίω, ο οποίος και θα σας υπενθυμίση πως ζω, πως εγώ φέρομαι και εργάζομαι εν Χριστώ, καθώς επίσης και πως διδάσκω το Ευαγγέλιον του Κυρίου πανταχού εις κάθε Εκκλησίαν.
4,18 Ὡς μὴ ἐρχομένου δέ μου πρὸς ὑμᾶς ἐφυσιώθησάν τινες·
4,18 Και πρέπει αυτός εν τω μεταξύ να έλθη, διότι μερικοί με την ιδέν, ότι τάχα εγώ δεν θα ηρχόμην προς σας, εφούσκωσαν από υψηλοφροσύνην και αλαζονείαν.
4,19 ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ γνώσομαι οὐ τὸν λόγον τῶν πεφυσιωμένων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν·
4,19 Αλλ' εάν ο Κυριος θελήση, θα έλθω γρήγορα προς σας και θα ζητήσω να μάθω τότε όχι τας καυχησιολογίας και δημοκοπίας των φαντασμένων, αλλά την πνευματικήν των δύναμιν να ζουν κατά Θεόν και να οδηγούν άλλους στον δρόμον του Θεού.
4,20 οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾿ ἐν δυνάμει.
4,20 Διότι η βασιλεία του Θεού δεν εγκαθίσταται εις τας ψυχάς των ανθρώπων με λόγια και ρητορισμούς, αλλά με θείαν δύναμιν, που αιχμαλωτίζει και αγιάζει την καρδίαν.
4,21 τί θέλετε; ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ πνεύματί τε πρᾳότητος;

4,21 Τι θέλετε; Να έλθω εις σας με την παιδαγωγικήν ράβδον των παρατηρήσεων και των τιμωριών η να έλθω με αγάπην και καλωσύνην, με πνεύμα επιεικείας και πραότητος;

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 5

5,1 Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν.
5,1 Είμαι όμως υποχρεωμένος από την αγάπην που σας έχω, να σας κάμω μερικάς ακόμη παρατηρήσεις. Εχει διαδοθή και είναι γνωστόν παντού, ότι επικρατεί μεταξύ σας πορνεία, και τέτοια μάλιστα φοβερά πορνεία, η οποία ούτε και μεταξύ αυτών των ειδωλολατρών δεν αναφέρεται, ώστε κάποιος από σας να συζή με την γυναίκα του πατέρα του, δηλαδή την μητρυιάν του.
5,2 καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστέ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας!
5,2 Και σεις εν τούτοις εξακολουθείτε να είσθε φαντασμένοι και υπερήφανοι δια την σοφίαν σας και τα χαρίσματά σας, και δεν επενθήσατε μάλλον όλοι σας, δια να εκδιωχθή εκ μέρους του Θεού και λείψη από την κοινωνίαν σας εκείνος, που εισέπραξε την φοβεράν αυτήν αμαρτίαν!
5,3 ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν τὸν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον,
5,3 Διότι εγώ, σας το λέγω καθαρά, αν και είμαι απών σωματικώς, είμαι όμως με τον νουν και την καρδίαν παρών μεταξύ σας, έχω πλέον κρίνει και καταδικάσει, σαν να ήμουν παρών μεταξύ σας, αυτόν ο οποίος κατά έναν τέτοιον αναίσχυτον τρόπον έχει διαπράξει την φοβεράν αμαρτίαν.
5,4 ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
5,4 Και πρέπει, λοιπόν, αφού εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συγκεντρωθήτε όλοι σας, και σεις και το πνεύμα μου μαζή με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
5,5 παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

5,5 να παραδώσωμεν αυτόν τον άνθρωπον στον σατανάν (με την αποκοπήν του από της Εκκλησίας), δια να τιμωρηθή και ταλαιπωρηθή σκληρά το σώμα του και συνέλθη με την παιδαγωγικήν αυτήν τιμωρίαν, ώστε να σωθή η ψυχή του κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν του Κυρίου ημών Ιησού.
5,6 Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν. οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ;
5,6 Η πλαδαρά στάσις και η αναισθησία, που εδείξατε εμπρός στο μεγάλο αυτό παράπτωμα, μαρτυρεί, ότι δεν έχετε και δεν ημπορείτε να έχετε καλήν καύχησιν ενώπιον του Θεού και των ανθρώπων. Δεν γνωρίζετε, ότι ολίγον προζύμι ζυμώνει και μεταβάλλει όλο το ζυμάρι;
5,7 ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι. καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός·
5,7 Ξεκαθαρίσατε, λοιπόν, και πετάξατε την παλαιάν ζύμην της διαφθοράς και της αμαρτίας, που σας μολύνει και σας διαφθείρει, δια να γίνετε και να είσθε νέον, καθαρόν ζυμάρι, όπως άλλωστε και δια του βαπτίσματος στο όνομα του Κυρίου ελευθερωθήκατε από την παλαιάν κακήν ζύμην της αμαρτίας. Και πρέπει να είμεθα αγνοί και αμόλυντοι, διότι ιδικός μας πασχάλιος αμνός, που εθυσιάσθη προς χάριν ημών είναι ο Χριστός.
5,8 ὥστε ἑορτάζωμεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ᾿ ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.
5,8 Ωστε ας εορτάζωμεν το Πασχα ημών όχι επτά ημέρας, όπως οι Εβραίοι, αλλά εις όλην μας την ζωήν· και όχι με το παλαιό προζύμι των ιουδαϊκών τύπων, ούτε με το προζύμι της κακίας και πονηρίας του κόσμου, αλλά με τα άζυμα της χριστιανικής αληθείας και ειλικρινείας, με βίον δηλαδή ευθύτητος και αγνότητος.
5,9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις,
5,9 Σας έχω γράψει προηγουμένως, ότι δεν πρέπει να έχετε επικοινωνίαν και σχέσεις με πόρνους.
5,10 καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου ἢ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἅρπαξιν ἢ εἰδωλαλάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν·
5,10 Και δεν εννοώ βέβαια γενικώς τους πόρνους του αμαρτωλού τούτου κόσμου, τους πλεονέκτας η τους άρπαγας η τους ειδωλολάτρας· διότι τότε θα είσθε κατά λογικήν συνέπειαν

υποχρεωμένοι να φύγετε και να βγήτε έξω από την κοινωνίαν των ανθρώπων, μεταξύ των οποίων ζήτε.
5,11 νῦν δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναμίγνυσθαι ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος ᾖ πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ, τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.
5,11 Τωρα δε σας έγραψα να μη συναναστρέφεσθε και να μη έχετε επικοινωνίαν μαζή του, εάν κάποιος που, αν και έχη το όνομα του αδελφού, είνα εν τούτοις πόρνος η πλεονέκτης η ειδωλολάτρης η υβριστής η μέθυσος η άρπαξ. Με τέτοιον αδελφόν δεν πρέπει ούτε να συντρώγετε.
5,12 τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε;
5,12 Δεν σας έγραψα, λοιπόν, δια τους μη Χριστιανούς, διότι τι δουλειά έχω εγώ να κρίνω τους απίστους, οι οποίοι είναι έξω από την χριστιανικήν Εκκλησίαν; Εγώ περιορίζομαι να κρίνω τους Χριστιανούς. Και σεις δεν κρίνετε αυτούς που είναι μέσα εις την Εκκλησίαν του Χριστού;
5,13 τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει. καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.
5,13 Τους δε απίστους ο Θεός τους κρίνει. Και σεις, λοιπόν, έχετε καθήκον να καταδικάσετε εις την συνείδησίν σας τον πονηρόν και φαύλον αυτόν αδελφόν σας και “να τον απομακρύνετε έξω από την κοινωνίαν σας, από το περιβάλλον σας”.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 6

6,1 Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;
6,1 Είπα, ότι οι πιστοί έχουν το δικαίωμα να κρίνουν τους αδελφούς. Και ερωτώ, λοιπόν· πως τολμά κάποιος από σας, όταν έχη διαφοράν και αντιδικίαν με άλλον αδελφόν, να υποβάλλη την διαφοράν αυτήν υπό την κρίσιν των αδίκων δικαστών, των ειδωλολατρών δηλαδή, που έχουν χαλαράν αντίληψιν περί δικαίου και δεν προσφεύγει εις την κρίσιν και διαιτησίαν των εμπείρων και εναρέτων αδελφών;
6,2 οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;

6,2 Δεν γνωρίζετε, ότι οι Χριστιανοί θα κρίνουν τους ανθρώπους, που ευρίσκονται μακράν από τον Χριστόν; Και εφ' όσον εν τω προσώπω σας και με κριτήριον την ιδικήν σας ζωήν κρίνεται και δικάζεται ο μακράν του Θεού κόσμος, σεις είσθε λοιπόν ανάξιοι και ανίκανοι να κάμετε κριτήρια και να εκφέρετε απόφασιν δι' υποθέσεις ελαχίστης σημασίας;
6,3 οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά;
6,3 Δεν γνωρίζετε, ότι ημείς οι πιστοί θα δικάσωμεν και αυτούς άκομα τους πονηρούς αγγέλους, τον διάβολον και τα πονηρά πνεύματα; Και δεν είμεθα, λοιπόν, ικανοί να διακρίνωμεν και να αποδώσωμεν το δίκαιον εις υποθέσεις βιωτικάς;
6,4 βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τούτους καθίζετε.
6,4 Εάν, λοιπόν, έχετε τέτοιες βιωτικές διαφορές μεταξύ σας, βάζετε ως δικαστάς έστω και εκείνους, που θεωρούνται ως οι πλέον ελάχιστοι και ευτελείς μεταξύ σας, παρά τους σοφώτερους έστω εκ των εθνικών.
6,5 πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω. οὕτως οὐκ ἔνι ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ,
6,5 Προς εντροπήν σας τα λέγω αυτά. Τοσον, λοιπόν, δεν ευρίσκεται μεταξύ σας ούτε ένας συνετός και λογικός άνθρωπος, που θα ημπορέση να κρίνη και αποφασίση δια διαφοράν, που υπάρχει μεταξύ του ενός αδελφού και του άλλου;
6,6 ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων;
6,6 Αλλά φθάνετε μέχρι του σημείου, ώστε αδελφός να έρχεται εις αντιδικίαν με άλλον αδελφόν εις δικαστήρια και μάλιστα εις δικαστήρια, που δικάζουν άπιστοι;
6,7 ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ὑμῖν ἐστιν ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ᾽ ἑαυτῶν. διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε; διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε;
6,7 Και μόνον το γεγονός ότι έχετε τέτοιες δικαστικές διαφορές μεταξύ σας αποτελεί για σας μεγάλην ήτταν και φθοράν. Διατί δεν προτιμάτε μάλλον να αδικήσθε από τον αδελφόν; Διατί δεν προτιμάτε να στερηθήτε μάλλον από το δίκαιόν σας, από το συμφέρον σας, παρά να καταφύγετε εις δίκας;
6,8 ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφούς;

6,8 Αλλά το φοβερόν είναι ότι σεις, καίτοι Χριστιανοί, αδικείτε τους άλλους· τους στερείτε αυτά που τους ανήκουν, δια να τα κρατήσετε εσείς. Και αυτά τα πράττετε εις βάρος αδελφών;
6,9 ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται
6,9 Η δεν γνωρίζετε, ότι όσοι διαπράττουν αδικίας, δεν θα κληρονομήσουν την βασιλείαν του Θεού; Μη πλανάσθε, ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε θηλυπρεπείς ούτε αρσενοκοίται
6,10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.
6,10 ούτε πλεονέκται ούτε κλέπται ούτε μέθυσοι ούτε ύβρισται ούτε άρπαγες θα κληρονομήσουν βασιλείαν Θεού.
6,11 καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
6,11 Και κάτι τέτοιοι υπήρξατε και σεις στο παρελθόν. Αλλ' ελουσθήκατε με το άγιον βάπτισμα και εκαθαρισθήκατε από αυτά τα αμαρτήματα. Αλλ' επήρατε τον αγιασμόν που χαρίζει το Πνεύμα το Αγιον, εγίνατε δίκαιοι εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού δια του Πνεύματος του Θεού μας.
6,12 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ᾿ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ᾿ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος.
6,12 Ολα μου επιτρέπεται να τα κάμω, όπως π.χ. να τρώγω και να πίνω χωρίς διακρίσεις, αλλά δεν είναι συμφέρον να πράττω όλα. Ολα μου επιτρέπονται, αλλ' εγώ δεν θα εξουσιασθώ και δεν θα υποδουλωθώ εις τίποτε.
6,13 τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι·
6,13 Τα φαγητά είναι δια την κοιλίαν και η κοιλία δια τα φαγητά. Ο δε Θεός θα καταργήση και αυτά και εκείνην εις την μέλλουσαν ανάστασιν των σωμάτων. Δεν είναι η τροφή, που μας κάνει αμαρτωλούς ενώπιον του Θεού. Αυτό όμως δεν ισχύει προκειμένου περί της ηθικής καθαρότητος, διότι το σώμα δεν έχει γίνει δια την πορνείαν και τας σαρκικάς επιθυμίας, αλλά δια τον Κυριον, που είναι

κεφαλή του πνευματικού σώματος της Εκκλησίας· και ο Κυριος είναι δια το σώμα, δια να κατοική εις αυτό και το αγιάζη.
6,14 ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.
6,14 Αφού δε ο Θεός και τον Κυριον ανέστησεν εκ νεκρών, και ημάς όλους, που αποθνήσκομεν και το σώμα μας διαλύεται, θα μας αναστήση εκ νεκρών με την παντοδυναμίαν του.
6,15 οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστιν; ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο.
6,15 Δεν γνωρίζετε ότι τα σώματά σας είναι μέλη του Χριστού, (ο οποίος είναι κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας); Να αποτραβήξω, λοιπόν, και να πάρω τα μέλη του Χριστού και να τα κάνω μέλη πόρνης; Μη γένοιτο.
6,16 ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ ἓν σῶμά ἐστιν; ἔσονται γάρ, φησίν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν·
6,16 Η δεν γνωρίζετε, ότι εκείνος ο οποίος προσκολλάται και ενώνεται με την πόρνην είναι ένα σώμα με αυτήν; Διότι αυτό λέγει η Γραφή· “θα γίνουν, λέγει, οι δύο, άνδρας και γυναίκα, μια σάρκα, εν σώμα”.
6,17 ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι.
6,17 Εκείνος όμως που προσκολλάται και ενώνεται με τον Κυριον, γίνεται κατά μυστηριώδη τρόπον ένα πνεύμα με αυτόν, γεμίζει ολόκληρος και αγιάζεται από αυτόν.
6,18 φεύγετε τὴν πορνείαν. πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.
6,18 Αποφεύγετε πάντοτε με όλην σας την δύναμιν τον μολυσμόν της πορνείας. Καθε άλλο αμάρτημα, που ήθελε πράξει ο άνθρωπος, είναι αμάρτημα που διαπράττεται έξω από το σώμα και δεν το βλάπτει αμέσως και κατ' ευθείαν τόσον πολύ. Ενώ εκείνος που πορνεύει, αμαρτάνει εναντίον αυτού τούτου του σώματος, το οποίον και μολύνει και βλάπτει κατά τρόπον άμεσον και ταχύν.
6,19 ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;
6,19 Η δεν γνωρίζετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, που κατοικεί μέσα σας, και το έχετε λάβει από τον Θεόν και άρα δεν ανήκετε στον εαυτόν σας;

6,20 ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.
6,20 Διότι έχετε εξαγορασθή με πολύτιμον τίμημα, δηλαδή με το ανεκτίμητον αίμα του Χριστού. Αποφεύγετε, λοιπόν, κάθε σαρκικήν εκτροπήν, που μολύνει το σώμα, και δοξάσατε τον Θεόν με όλην σας την προσωπικότητα, με το σώμα σας και με το πνεύμα σας, τα οποία είναι του Θεού.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 7

7,1 Περὶ δὲ ὧν ἐγράψατέ μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι·
7,1 Ως προς εκείνα δε που μου εγράψατε, σας λέγω ότι καλόν είναι να μη εγγίση καθόλου ο άνθρωπος γυναίκα.
7,2 διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω.
7,2 Επειδή όμως ο άνθρωπος είναι αδύνατος και υπάρχει φόβος να παρασυρθή εις πορνείας, ας έχη ο καθένας την γυναίκα του και καθεμία ας έχη τον άνδρα της.
7,3 τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.
7,3 Εις την σύζυγόν του ο άνδρας ας αποδίδη, καθ' ο άλλωστε καθήκον έχει, την στοργήν, την συμπάθειαν και την προστασίαν, που της οφείλεται. Ομοίως και η γυναίκα ας αποδίδη τα αυτά στον άνδρα της.
7,4 ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ᾿ ὁ ἀνήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ᾿ ἡ γυνή.
7,4 Η γυναίκα δεν εξουσιάζει το σώμα της, αλλά, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού και έντος του νόμου του Θεού, το εξουσιάζει ο ανήρ· ομοίως και ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά το εξουσιάζει η σύζυγός του.
7,5 μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μή τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρόν, ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχησθε, ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν.

7,5 Μη αποστερείτε δε ο ένας τον άλλον, εκτός εάν αυτό το κάνετε κατόπιν κοινής συμφωνίας και επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα, δια να επιδίδεσθε απερίσπαστοι με μεγαλυτέραν προθυμίαν και αφωσίωσιν εις την νηστείαν και την προσευχήν. Και πάλιν να επανέρχεσθε εις τας συζυγικάς σας σχέσεις, δια να μη δίδετε αφορμήν και ευκαιρίαν, λόγω της ακρατείας σας, να σας πειράζει ο σατανάς.
7,6 τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ᾿ ἐπιταγήν.
7,6 Αυτό που σας είπα, να μη αποστερήτε δηλαδή ο ένας τον άλλον, το λέγω ως υποχώρησιν και συγκατάβασιν δια την πνευματικήν σας αδυναμίαν. Δεν σας το επιβάλλω ως εντολήν.
7,7 θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτόν· ἀλλ᾿ ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως.
7,7 Διότι εγώ θέλω να είναι όλοι οι άνθρωποι όπως είμαι και εγώ, δηλαδή άγαμος και αφωσιωμένος στον Θεόν, αλλ' ο καθένας έχει από τον Θεόν ιδικόν του ιδιαίτερον χάρισμα, άλλος μεν έχει το χάρισμα να ζη κατ' αυτόν τον τρόπον, δηλαδή άγαμος· άλλος δε να ζη κατά διαφορετικόν τρόπον, δηλαδή έγγαμος.
7,8 Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ.
7,8 Λεγω δε στους αγάμους και εις τας χήρας, ότι είναι καλόν και συμφέρον δι' αυτούς, εάν μείνουν όπως εγώ, δηλαδή άγαμοι.
7,9 εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρεῖσσον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι.
7,9 Εάν όμως δεν αισθάνωνται την δύναμιν να εγκρατευθούν, αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν το χάρισμα της αγαμίας, και ας προχωρήσουν εις γάμον. Διότι είναι προτιμότερον να έλθη κανείς εις γάμον, παρά να πυρποληται από την φλόγα της σαρκικής επιθυμίας.
7,10 τοῖς δὲ γεγαμηκόσι παραγγέλλω, οὐκ ἐγώ, ἀλλ᾿ ὁ Κύριος, γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι·
7,10 Εις εκείνους δε οι οποίοι έχουν έλθει εις γάμον, δίδω την εντολήν, όχι εγώ, αλλά ο Κυριος, η γυναίκα να μη χωρισθή από τον άνδρα της.
7,11 ἐὰν δὲ καὶ χωρισθῇ, μενέτω ἄγαμος ἢ τῷ ἀνδρὶ καταλλαγήτω· καὶ ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι.
7,11 Εάν όμως συμβή και χωρισθή, ας μένη άγαμος η ας συμφιλιωθή με τον άνδρα της. Αλλά και ο άνδρας να μη αφίνη την

γυναίκα του.
7,12 τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ᾿ αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν·
7,12 Εις δε τους άλλους εγγάμους, εγώ ως απόστολος του Κυρίου, και όχι κατ' ευθείαν ο Κυριος, λέγω· εάν κανένας αδελφός Χριστιανός έχη γυναίκα άπιστον, που την έλαβε ως σύζυγον, πριν και αυτός πιστεύση, και αυτή συγκατατίθεται προθύμως να κατοική μαζή του, ας μη την απομπέμπη.
7,13 καὶ γυνὴ εἴ τις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ᾿ αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν.
7,13 Και γυναίκα Χριστιανή, που έχει άνδρα άπιστον, και αυτός δέχεται προθύμως να κατοική μαζή της, ας μην τον αφήση.
7,14 ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί, καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί· ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι, νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν.
7,14 Διότι ο άνδρας ο άπιστος έχει κατά κάποιον τρόπον και εις κάποιον βαθμόν αγιασθή δια της ενώσεώς του προς την πιστήν γυναίκα· και η άπιστος γυναίκα έχει κάπως αγιασθή και αυτή δια της ενώσεώς της προς τον πιστόν άνδρα της. Επειδή, εάν δεν υπήρχε αυτή η κάποια μετάδοσις αγιασμού τα τέκνα θα ήσαν κατά φυσικήν συνέπειαν ακάθαρτα· ενώ τώρα είναι και αυτά άγια.
7,15 εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω. οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις. ἐν δὲ εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θεός.
7,15 Εάν δε ο άπιστος σύζυγος επιθυμή και θέλη χωρισμόν, ας χωρίζεται η Χριστιανή γυναίκα. Εις τοιαύτας περιπτώσεις δεν είναι υποδουλωμένος και δεσμευμένος ο πιστός η πιστή. Ο Θεός μας έχει καλέσει να ζώμεν με ειρήνην εσωτερικήν και με ειρήνην προς τους γύρω μας και δεν είναι ορθόν να ταλαιπωρήται ο πιστός σύζυγος από τας έριδας και τας μάχας της απίστου συζύγου.
7,16 τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; ἢ τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις;
7,16 Ως προς δε την συνοίκησιν, σας λέγω και τούτο· που το ξέρεις συ, η Χριστιανή γυναίκα, εάν στέργουσα να συγκατοικής με τον άπιστον άνδρα σου, εφ' όσον και αυτός το θέλει, μήπως τυχόν και

τον σώσης; Η που το ξέρεις συ, ο Χριστιανός σύζυγος, μήπως και σώσης την άπιστον γυναίκα;
7,17 εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περιπατείτω. καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι.
7,17 Εκτός όμως αυτών που είπα παραπάνω, ο καθένας ας προσπαθή να ζη και να πορεύεται σύμφωνα με τας συνθήκας της ζωής, τας οποίας ο Θεός εν τη προνοία του του έχει κανονίσει, να συνεχίση ομαλά τον βίον του, όπως τον ευρήκεν η κλήσις, που του απηύθηνεν ο Κυριος. Εγώ κατ' αυτόν τον τρόπον κανονίζω και ορίζω εις όλας τας τας Εκκλησίας.
7,18 περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω. ἐν ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ περιτεμνέσθω.
7,18 Εκλήθη κανείς εις την Χριστιανικήν πίστιν και εδέχθη το βάπτισμα, ενώ ήτο περιτετμημένος; Ας μη τραβά το δέρμα, δια να κρύψη την περιτομήν του. Εκλήθη κανείς εις την πίστιν και έγινε Χριστιανός, ενώ ήτο απερίτμητος; Ας μη περιτέμνεται.
7,19 ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.
7,19 Τιποτε δεν είναι η περιτομή, και τίποτε δεν είναι η ακροβυστία. Αλλ' εκείνο που έχει την αξίαν είναι η τήρησις των εντολών του Θεού.
7,20 ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω.
7,20 Καθένας ας μένη εις την κατάστασίν που ευρέθη, όταν εκλήθη από τον Θεόν εις την πίστιν.
7,21 δοῦλος ἐκλήθης; μή σοι μελέτω· ἀλλ᾿ εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι.
7,21 Εκλήθης εις την πίστιν καθ' ον χρόνον ήσο δούλος; Μη σε μέλη δια την δουλείαν σου αυτήν. Αλλά και αν ακόμη ημπορής να γίνης ελεύθερος, χρησιμοποίησε μάλλον και προτίμα την κατάστασιν της δουλείας.
7,22 ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλός ἐστι Χριστοῦ.
7,22 Διότι εκείνος ο οποίος ήτο δούλος, όταν εκλήθη από τον Κυριον εις την πίστιν, έχει τώρα απελευθερωθή υπό του Κυρίου, ο οποίος του εχάρισε την λύτρωσιν από τον ζυγόν της δουλείας και του θανάτου. Ομοίως και εκείνος που εκλήθη εις την πίστιν, καθ' ον χρόνον ήτο ελεύθερος, είναι τώρα δούλος του Χριστού.

7,23 τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.
7,23 Ολοι έχετε εξαγορασθή από τον Χριστόν με ανεκτίμητον τίμημα. Μη γίνεσθε, λοιπόν, δούλοι των ανθρώπων, (μη συμμορφώνεσθε και μη υποδουλώνεσθε εις τας αμαρτωλάς απαιτήσεις και συνηθείας των ανθρώπων).
7,24 ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοί, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ τῷ Θεῷ.
7,24 Ο καθένας, αδελφοί, εις όποιαν κατάστασιν ευρέθη, όταν εκλήθη, εις αυτήν και ας μένη, (φροντίζων μόνον και αγωνιζόμενος να είναι πάντοτε κοντά στον Θεόν).
7,25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐχ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.
7,25 Ως προς δε τας παρθένους, δεν έχω εντολήν εκ μέρους του Κυρίου να σας διαβιβάσω, αλλά και εγώ σαν άνθρωπος, που έχω ελεηθή από τον Κυριον, ώστε να είμαι αξιόπιστος διδάσκαλος σας, σας δίδω γνώμην.
7,26 νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.
7,26 Νομίζω, λοιπόν, ότι εξ αιτίας της δυσκόλου εποχής, που διερχόμεθα εις την παρούσαν ζωήν, τούτο είναι καλόν· ότι δηλαδή είναι καλόν στον άνθρωπον να μένη έτσι, δηλαδή άγαμος.
7,27 δέδεσαι γυναικί; μὴ ζήτει λύσιν· λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; μὴ ζήτει γυναῖκα·
7,27 Είσαι όμως δεμένος δια των δεσμών του γάμου με γυναίκα; Μη ζητής να λυθής από τον δεσμόν αυτόν της γυναικός. Είσαι ελεύθερος από τα δεσμά του γάμου με γυναίκα; Μη ζητής σύζυγον.
7,28 ἐὰν δὲ καὶ γήμῃς, οὐχ ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γήμῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτε· θλῖψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι· ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.
7,28 Αλλά και αν έλθης εις γάμον, δεν διαπράττεις καμμίαν αμαρτίαν. Και η παρθένος εάν υπανδρευθή, δεν θα έχη αμαρτήσει. Θα έχουν όμως αυτοί θλίψιν κατά το σώμα, (εξ αιτίας των μεριμνών και των φροντίδων και των αγώνων, στους οποίους περιπλέκονται οι έγγαμοι). Εγώ όμως σας λυπούμαι και θέλω να προλάβω αυτάς τας ταλαιπωρίας σας.
7,29 τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὁ καιρὸς συνεσταλμένος τὸ λοιπόν ἐστιν, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι,

7,29 Και τούτο σας λέγω ακόμη, αδελφοί μου, ο καιρός είναι ολίγος και περιωρισμένος, ώστε και εκείνοι που έχουν γυναίκας να είναι σαν να μην έχουν, και ας φροντίζουν να μη υποδουλώνωνται εξ ολοκλήρου εις βιωτικάς μερίμνας.
7,30 καὶ οἱ κλαίοντες ὡς μὴ κλαίοντες, καὶ οἱ χαίροντες ὡς μὴ χαίροντες, καὶ οἱ ἀγοράζοντες ὡς μὴ κατέχοντες,
7,30 Και εκείνοι που κλαίουν δια τας θλίψεις των, να είναι σαν να μη κλαίουν, διότι γρήγορα εις την σύντομον ροήν του χρόνου θα περάσουν και αυταί. Και εκείνοι που χαίρουν, να ζουν σαν να μη χαίρουν δια τον ίδιον λόγον. Και εκείνοι που αγοράζουν, σαν να μη κατέχουν, διότι πολύ γρήγορα θα τα αφήσουν.
7,31 καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου.
7,31 Και αυτοί, οι οποίοι χρησιμοποιούν και μεταχειρίζονται τα αγαθά του κόσμου τούτου, ας μη κάμουν κατάχρησιν, η οποία βλάπτει και το σώμα και την ψυχήν· διότι φεύγει ασυγκράτητα η εξωτερική μορφή του κόσμου τούτου.
7,32 θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι. ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ·
7,32 Θελω δε να είσθε απηλλαγμένοι από τας πολλάς και δυσκόλους φροντίδας του βίου τούτου. Ο άγαμος φροντίζει και ενδιαφέρεται δι' όσα παραγγέλλει και θέλει ο Κυριος. Φροντίζει πως να αρέση στον Κυριον (αυτή δε η φροντίδα είναι ειρηνική και χαρούμενη).
7,33 ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί.
7,33 Εκείνος όμως που ήλθεν εις γάμον, φροντίζει δια τα κοσμικά πράγματα, πως θα αρέση εις την γυναίκα του.
7,34 μεμέρισται καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος. ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί.
7,34 Υπάρχει διαφορά και διάκρισις μεταξύ της εγγάμου και εκείνης που ηθέλησε και έμεινε παρθένος. Η μείνασα παρθένος φροντίζει με όλην της την ψυχήν και επιδιώκει εκείνα που αρέσουν στον Κυριον, δια να είναι αγία και καθαρά κατά το σώμα και την ψυχήν. Η έγγαμος φροντίζει πολύ δια κοσμικά πράγματα, πως θα αρέση στον άνδρα της.
7,35 τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν συμφέρον λέγω, οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ

ἀπερισπάστως.
7,35 Λεγω δε αυτό περί της παρθενικής ζωής αποκλειστικά και μόνον προς το συμφέρον σας, όχι δια να σας βάλω θηλειά στον λαιμόν και να σας τραβήξω, χωρίς να το θέλετε, στον άγαμον βίον, αλλά δια να σας δείξω και να σας οδηγήσω εις μίαν σεμνήν ζωήν και διακεκριμένην θέσιν πλησίον του Κυρίου, χωρίς βιωτικούς περισπασμούς και φροντίδας.
7,36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.
7,36 Αν όμως κανένας πατέρας νομίζη, σύμφωνα με τας κρατούσας αντιλήψεις, ότι είναι εντροπήν και άσχημον πράγμα δι' αυτόν, που άφησε την κόρην του να περάση πλέον την ώριμον ηλικίαν δια τον γάμον και τα πράγματα φανερώνουν, ότι έτσι πρέπει να γίνη, δηλαδή ότι πρέπει να την υπανδρεύση, ας κάμη αυτό που θέλει, ας κάμη το καθήκον του. Τοιουτοτρόπως ενεργών δεν αμαρτάνει. Ας γίνη ο γάμος.
7,37 ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιεῖ.
7,37 Εκείνος όμως που έχει σταθή ακλόνητος με αμετακίνητον την απόφασιν μέσα εις την καρδιά του και δεν αισθάνεται καμμίαν ανάγκην να αλλάξη γνώμην και έχει εξουσίαν να πορευθή σύμφωνα με το θέλημά του και έχει οριστικώς αποφασίσει μέσα του να κρατήση την παρθένον του άγαμον, καλά κάνει.
7,38 ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων καλῶς ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων κρεῖσσον ποιεῖ.
7,38 Ωστε, λοιπόν, και εκείνος που υπανδρεύει την παρθένον του, καλά κάνει. Εκείνος όμως που, σύμφωνα και με την ιδικήν της θέλησιν, δεν την υπανδρεύει κάνει καλύτερα.
7,39 Γυνὴ δέδεται νόμῳ ἐφ᾿ ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.
7,39 Καθε άγγαμος γυναίκα, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού, έχει δεθή με τον άνδρα της δια του γάμου, όσον καιρόν βέβαια ζη ο άνδρας της. Εάν όμως αποθάνη ο σύζυγός της, είναι ελευθέρα να

υπανδρευθή όποιον θέλει, αλλά μόνον σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου.
7,40 μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἐὰν οὕτω μείνῃ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ Πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν.
7,40 Κατά την γνώμην μου όμως είναι ευτυχεστέρα και περισσότερον κερδισμένη, εάν μείνη χήρα. Νομίζω δε ότι έχω και εγώ Πνεύμα Θεού, ώστε να μη κάνω λάθος εις τας γνώμας μου.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 8

8,1 Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν.
8,1 Ας ομιλήσω τώρα δι' ένα άλλο θέμα. Δια τα ειδωλόθυτα, δια τα κρέατα δηλαδή που έχουν προσφερθή ως θυσία. Ξερομεν ότι όλοι έχομεν γνώσιν· αυτό εννοείται.
8,2 ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γνῶναι·
8,2 Η γνώσις όμως χωρίς την ορθήν πράξιν οδηγεί εις κουφότητα και αλαζονεία, ενώ η αγάπη οικοδομεί και ωφελεί τον πλησίον. Εάν δε κανείς νομίζη ότι γνωρίζει κάτι, αυτός ακόμη δεν έχει γνωρίσει τίποτε, όπως πρέπει να το γνωρίζη εις βάθος και πλάτος.
8,3 εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ᾿ αὐτοῦ.
8,3 Εάν όμως κανείς αγαπά τον Θεο, αυτός έχει γίνει πολύ γνωστός και οικείος και φίλος του Θεού, και παίρνει από τον Θεόν την αληθινήν γνώσιν.
8,4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς.
8,4 Λοιπόν εις ο,τι αφορά το αν πρέπει να τρώγωμεν η όχι τα ειδωλόθυτα, γνωρίζομεν, ότι εις την πραγματικότητα κανένα είδωλον δεν υπάρχει στον κόσμον, και ότι κανένας άλλος Θεός δεν υπάρχει, ειμή μόνον ο ένας, ο αληθινός Θεός.
8,5 καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς, ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί,
8,5 Διότι και αν μερικοί φαντάζονται, ότι υπάρχουν πολλοί λεγόμενοι θεοί, είτε στον ουρανόν είτε εις την γην-όπως και πράγματι υπάρχουν πολλοί ψευδείς θεοί και πολλοί κύριοι εις την γην, και αυτοί είναι τα πονηρά πνεύματα-

8,6 ἀλλ᾿ ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν, καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι᾿ οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι᾿ αὐτοῦ.
8,6 αλλά δι' ημάς τους Χριστιανούς ένας μόνον Θεός υπάρχει, ο Πατήρ, από τον οποίον προέρχονται και πηγάζουν τα πάντα και δια τον οποίον ημείς όλοι οφείλομεν να ζώμεν και να αποβλέπωμεν ως προς το ύψιστον αγαθόν. Και ένας μόνος Κυριος υπάρχει, ο Ιησούς Χριστός, δια του οποίου έγιναν τα πάντα, δια του οποίου και ημείς εγεννήθημεν και αναγεννήθημεν.
8,7 Ἀλλ᾿ οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις· τινὲς δὲ τῇ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου ἕως ἄρτι ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι, καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται.
8,7 Αλλ' αυτή η καθαρά και αγία γνώσις δεν υπάρχει εις όλους. Και απόδειξις ότι μερικοί από τους Χριστιανούς έχουν μέσα εις την συνείδησίν των την πεποίθησιν ότι το είδωλον, που ελάτρευαν άλλοτε, είναι πραγματικός Θεός· και τρώγουν έως τώρα ακόμη τα κρέατα, σαν ιεράν θυσίαν, που έχει προσφερθή εις θεούς. Και το αποτέλεσμα είναι ότι η συνείδησίς των, που είναι ακόμη αδύνατος και αδιαφώτιστος, μολύνεται από αυτό που έκαναν και τους ελέγχει.
8,8 βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύωμεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα.
8,8 Μαθετε, λοιπόν, όλοι ότι το οιανδήποτε φάγητον και τα ειδωλόθυτα, δεν μας δίδουν ηθικήν αξίαν και δεν μας παρουσιάζουν ως εναρέτους και αρεστούς ενώπιον του Θεού. Διότι ούτε εάν φάγωμεν τα ειδωλόθυτα, με την ορθήν πεποίθησιν ότι αυτά είναι κοινά κρέατα, προχωρούμεν και πλεονάζομεν εις αρετήν ούτε εάν δεν φάγωμεν βραδυπορούμεν και καθυστερούμεν εις αυτήν
8,9 βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.
8,9 Προσέχετε όμως μήπως η εξουσία, που σας δίδει η φωτισμένη σας πίστις να τρώγετε και τα ειδωλόθυτα, γίνη πρόσκομμα στους ασθενείς και αδυνάτους κατά την πίστιν.
8,10 ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;
8,10 Διότι εάν κανείς από αυτούς ίδη σε, που έχεις την ορθήν γνώσιν και θεωρείσαι προωδευμένος Χριστιανός, να στρογγυλοκάθεσαι και

να τρώγης εις κάποιον τραπέζι ειδωλολατρικού ναού, δεν θα ενισχυθή η συνείδησις αυτού του αδελφού, ο οποίος είναι ασθενής κατά την πίστιν, να τρώγη τα ειδωλόθυτα με θρησκευτικήν ευλάβειαν;
8,11 καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι᾽ ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.
8,11 Και έτσι θα παρασυρθή πάλιν εις την ειδωλολατρείαν και θα χαθή εξ αιτίας της ιδικς σου φωτισμένης γνώσεως ο ασθενής κατά την πίστιν αδελφός, δια τον οποίον εν τούτοις ο Χριστός εθυσιάσθη επάνω στον σταυρόν.
8,12 οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε.
8,12 Ετσι δε αμαρτάνοντες εναντίον των αδελφών και καταφέροντες κτυπήματα εις την ασθενή συνείδησίν των, αμαρτάνετε ενώπιον του Χριστού, διότι ματαιώνετε το έργον της σωτηρίας των αδελφών.
8,13 διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.
8,13 Δι' αυτό εάν το φάγητον γίνεται αφορμή να κλονισθή εις την πίστιν και την χριστιανικήν ζωήν του ο αδελφός μου, δεν θα φάγω ποτέ κανένα είδος κρέατος δια να μη σκανδαλίσω τον αδελφόν μου. (Η θυσία των δικαιωμάτων αποτελεί καθήκον, όταν δι' αυτής προλαμβάνωμεν το σκάνδαλον, υποβοηθούμεν δε εις την αρετήν).

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 9

9,1 Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;
9,1 Εγώ δεν είμαι Απόστολος όπως και οι άλλοι Απόστολοι; Δεν είμαι ελεύθερος όπως και οι άλλοι Χριστιανοί; Δεν έχω ιδεί και εγώ τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον μας; Σεις οι Κορίνθιοι δεν είσθε το έργον μου, το οποίον με την χάριν του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου έχω πραγματοποιήσει;
9,2 εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.
9,2 Εάν, έστω, δι' άλλους ανθρώπους δεν είμαι Απόστολος, αλλά δια σας οπωσδήποτε είμαι. Μαρτυρία και απόδειξις και επίσημος

σφραγίς του αποστολικού μου αξιώματος και έργου είσθε σεις με την χάριν του Κυρίου.
9,3 ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστί.
9,3 Η απολογία μου εις εκείνους, οι οποίοι μου κάνουν ανάκρισιν και ερευνούν με καχυποψίαν να μάθουν, αν είμαι Απόστολος, είναι αυτή ακριβώς, το έργον που έχω κάμει εις σας.
9,4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν;
9,4 Και, λοιπόν, μήπως εγώ και οι συνεργάται μου δεν έχομεν δικαίωμα να φάγωμεν και να πίωμεν αυτά που μας προσφέρουν οι μαθηταί μας δια την διατροφήν μας;
9,5 μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καὶ Κηφᾶς;
9,5 Μηπως δεν έχομεν και ημείς δικαίωμα να έχωμεν μαζή μας ανά τας διαφόρους περιοδείας μας Χριστιανήν αδελφήν, δια να μας υπηρετή, (όπως και οι άλλοι Απόστολοι και οι λεγόμενοι αδελφοί του Κυρίου και ο Κηφάς;
9,6 ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;
9,6 Η μόνος εγώ και ο Βαρνάβας δεν έχομεν δικαίωμα να εργαζώμεθα βιοποριστικόν έργον, (όπως και οι άλλοι Απόστολοι) και να ζώμεν από τα βοηθήματα, που με αγάπην θα μας προσφέρουν οι μαθηταί μας;
9,7 τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; τίς φυτεύει ἀμπελῶνα καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;
9,7 Σας ερωτώ· ποιός ποτέ στρατιώτης παίρνει μέρος εις μίαν εκστρατείαν, εις ένα πόλεμον και πληρώνει ο ίδιος την τροφήν και τον οπλισμόν του; Ποιός φυτεύει αμπέλι και από τον καρπόν αυτού δεν τρώγει; Η ποιός βόσκει ποίμνιον και δεν τρώγει από το γάλα του ποιμνίου; (Ημείς οι Απόστολοι είμεθα και στρατιώται του Χριστού και εργάται του αμπελώνος του και ποιμένες των λογικών του προβάτων. Σας ερωτώ λοιπόν· είναι λογικόν και νοητόν να μη τρεφώμεθα από το έργον και νοητόν να μη τρεφώμεθα από το έργον μας;)
9,8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει;
9,8 Αλλά μήπως αυτά που σας λέγω είναι παρμένα από τας συνηθείας των ανθρώπων μόνο; Η μήπως δεν λέγει τα ίδια και ο

μωσαϊκός Νομος;
9,9 ἐν γὰρ τῷ Μωϋσέως νόμῳ γέγραπται· οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα. μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;
9,9 Διότι και στον Νομον του Μωϋσέως έχει γραφή· “δεν θα βάλης φίμωτρον και δεν θα δέσης το στόμα του βωδιού που αλωνίζει”· θα του το αφήσης ελεύθερον να τρώγη και κάτι από τα στάχυα που αλωνίζει. Μηπως ο Θεός σαν Νομοθέτης ενδιαφέρεται δια τα βόδια;
9,10 ἢ δι᾿ ἡμᾶς πάντως λέγει; δι᾿ ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ᾿ ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ᾿ ἐλπίδι.
9,10 Η δεν είναι λογικώτερον να πιστεύσωμεν, μήπως δι' ημάς πάντως δίδη αυτήν την εντολήν; Ναι δι' ημάς το λέγει. Διότι δι' ημάς τους πνευματικούς εργάτας έχει γραφή στον Νομον ότι ο γεωργός με την ελπίδα ότι θα απολαύση και ο ίδιος από την εσοδείαν, οφείλει να οργώνη και να καλλιεργή. Και εκείνος που γεμάτος ελπίδα αλωνίζει οφείλει να μετέχη εις την ελπίδα, ότι θα απολαύση τους καρπούς των κόπων του.
9,11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;
9,11 Λοιπόν και ημείς οι πνευματικοί εργάται, εάν εσπείραμεν εις σας τον σπόρον της θείας αληθείας και σας μετεδώσαμεν τας πνευματικάς δωρεάς του Θεού, είναι μεγάλο και παράδοξον πράγμα, εάν και ημείς θερίσωμεν και πάρωμεν προς συντήρησιν μας μερικά από τα υλικά αγαθά σας;
9,12 εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; ἀλλ᾿ οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.
9,12 Εάν άλλοι έχουν απέναντί σας αυτό το δικαίωμα, να τρέφωνται δηλαδή από σας, δεν πρέπει πολύ περισσότερον να το έχωμεν ημείς; (Ποίος από σας και ποίος λογικός άνθρωπος θα πη όχι;). Και εν τούτοις ημείς δεν εκάμαμεν χρήσιν αυτών των δικαιωμάτων μας, αλλ' υποφέρομεν αντιθέτως τα πάντα και πείναν και δίψαν και γυμνότητα, δια να μη δώσωμεν ουδέ την παραμικροτέραν δυσκολίαν, ούτε το παραμικρότερον εμπόδιον εις την απρόσκοπον διάδοσιν του Ευαγγελίου του Χριστού.
9,13 οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσιν, οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται;

9,13 Δεν γνωρίζετε, ότι αυτοί που υπηρετούν στο ιερόν και υποβοηθούν εις την λατρείαν, όπως είναι οι Λευΐται, τρώγουν και τρέφονται από εκείνα, που προσφέρονται ως θυσία στον ναόν; Οι ιερείς και οι αρχιερείς των Εβραίων, οι οποίοι με ζήλον εργάζονται κοντά στο θυσιαστήριον και προσφέρουν τας θυσίας, δεν μοιράζονται μαζή με το θυσιαστήριον τας θυσίας;
9,14 οὕτω καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν.
9,14 Ετσι και τώρα ο Κυριος έδωσεν εντολήν δι' εκείνους, που κηρύττουν το Ευαγγέλιον της σωτηρίας να ζουν από το Ευαγγέλιον, δηλαδή από τους πιστούς, που δέχονται το ευαγγελικόν κήρυγμα.
9,15 ἐγὼ δὲ οὐδενὶ ἐχρησάμην τούτων. Οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα ἵνα οὕτω γένηται ἐν ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ.
9,15 Εγώ όμως δεν έκαμα χρήσιν κανενός από τα δικαιώματα αυτά. Δεν σας τα έγραψα δε αυτά, δια να γίνεται έτσι απ' εδώ και πέρα και εις εμέ, να μου προσφέρωνται δηλαδή από σας όσα χρειάζονται δια την συντήρησίν μου. Διότι εγώ προτιμώ να πεθάνω μάλλον από την στέρησιν και την ταλαιπωρίαν επάνω εις την εργασίαν του Ευαγγελίου, παρά να κάμη κανείς κενόν και άνευ περιεχομένου το καύχημά μου, το ότι δηλαδή κηρύττω το ευαγγέλιον του Χριστού χωρίς να επιβαρύνω κανένα.
9,16 ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δὲ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι·
9,16 Μολονότι και το κηρύττω το Ευαγγέλιον δεν μου δίδει κανένα δικαίωμα να καυχώμαι, διότι το αποστολικόν έργον είναι δι' εμέ ανάγκη και υποχρέωσις, με την οποίαν ο Κυριος με ετίμησε. Αλλοίμονόν μου δε εάν δεν εκπληρώσω αυτήν την αποστολήν και παύσω να κηρύττω το Ευαγγέλιον.
9,17 εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.
9,17 Διότι εάν κάμνω αυτό το έργον από ιδικήν μου καλήν διάθεσιν και πρωτοβουλίαν, χωρίς να μο έχη δοθή από κανένα τέτοια εντολήν, τότε θα είχα το δικαίωμα να ζητώ μισθόν. Εάν όμως το κάμνω όχι από ιδικήν μου πρωτοβουλίαν, αλλ' ως εντολήν, τότε είμαι ένας οικονόμος, στον οποίον ο Κυριος έχει εμπιστευθή την διαχείρησιν αυτής της πνευματικής εξουσίας.

9,18 τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μισθός; ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.
9,18 Ποίος λοιπόν είναι ο μισθός μου και η καύχησίς μου εις την περίστασιν αυτήν; Είναι αυτός· να κηρύττω το Ευαγγέλιον του Χριστού και ως ανεκτίμητον αξίαν να το προσφέρω στους ακροατάς μου, χωρίς να τους επιβαρύνω με δαπάνας δια την συντήρισίν μου· και έτσι να μη κάμνω καμμίαν απολύτως χρήσιν του δικαιώματος, που μου δίδει αυτό τούτο το Ευαγγέλιον.
9,19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω·
9,19 Επί τη ευκαιρία δε πρέπει να σας είπω ότι και άλλας θυσίας έχω κάμει. Διότι αν και ήμουν ελεύθερος από όλους, χωρίς κανένα κύριον επί του εαυτού μου, εν τούτοις έκαμα τον εαυτόν μου δούλον εις όλους, δια να κερδήσω στον Χριστόν τους περισσοτέρους.
9,20 καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·
9,20 Και έγινα μεταξύ των Ιουδαίων σαν Ιουδαίος, δια να κερδήσω Ιουδαίους· εις εκείνους που ευρίσκοντο υπό την εξουσίαν του μωσαϊκού Νομου έγινα σαν να ήμουν και εγώ υπό Νομον, δια να κερδήσω τους υπό Νομον.
9,21 τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ᾽ ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους·
9,21 Εις τους εθνικούς που δεν είχαν τον μωσαϊκόν Νομον, έγινα σαν άνομος χωρίς φυσικά ποτέ να παραβώ νόμον Θεού, αλλά ζων σύμφωνα με τον νόμον του Χριστού, δια να κερδήσω τους ανόμους.
9,22 ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω.
9,22 Εις τους ασθενείς κατά την πίστιν και την αρετήν Χριστιανούς έγινα κι' εγώ σαν ασθενής, δια να κερδήσω εις Χριστόν τους ασθενείς. Εις όλους έγινα τα πάντα, χωρίς βέβαια να παραβώ ποτέ το θέλημα του Θεού, δια να σώσω με κάθε τίμημα και θυσίαν έστω και μερικούς.
9,23 Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.

9,23 Αυτό δε το πράττω δια το Ευαγγέλιον του Χριστού, δια να γίνω και εγώ μαζή με τους άλλους πιστούς συμμέτοχος εις την χάριν και τας δωρεάς, που παρέχει.
9,24 οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε.
9,24 Δεν γνωρίζετε τι συμβαίνει με αυτούς που τρέχουν στο στάδιον; Οτι δηλαδή όλοι τρέχουν, ένας όμως παίρνει το βραβείον; Ετσι και σεις, να τρέχετε με ενθουσιασμόν και επιμονήν τον δρόμον της αρετής, δια να κερδήσετε όλοι, και όχι ένας μόνον, το βραβείον.
9,25 πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον.
9,25 Εχετε δε βέβαια υπ' όψιν σας, ότι κάθε αθλητής εγκρατεύεται από όλα, φαγητά, ποτά, κ.λ.π. εκείνοι μεν δια να πάρουν έναν φθαρτόν στέφανον, ημείς δε δια να πάρωμεν από τον Θεόν τον άφθαρτον στέφανον.
9,26 ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως, οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων,
9,26 Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω και αγωνίζομαι, όχι εις την τύχην και χωρίς σκοπόν, αλλά με συγκεκριμένον σκοπόν. Ετσι πυγμαχώ προς κάτι ωρισμένον και όχι σαν να γρονθοκοπώ αέρα.
9,27 ἀλλ᾿ ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.
9,27 Αλλά ταλαιπωρώ το σώμα μου και το υποβάλλω εις σκληράν πειθαρχίαν και δουλείαν μήπως τυχόν ενώ θα έχω κηρύξει και καλέσει άλλους εις σωτηρίαν, εγώ αποδοκιμασθώ από τον Θεόν.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 10

10,1 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον,
10,1 Δεν θέλω δε, αδελφοί, να αγνοήτε, ότι οι πρόγονοι ημών των Ισραηλιτών όλοι ήσαν κάτω από την σκέπην της νεφέλης και όλοι επέρασαν ασφαλείς και υγιείς δια μέσου της θαλάσσης.
10,2 καὶ πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ,

10,2 Και όλοι δια του Μωϋσέως και μαζή με τον Μωϋσήν επήραν σαν ένα ειδός βαπτίσματος εις την νεφέλην και εις την θάλασσαν (πράγμα το οποίον ετόνωσε τους δεσμούς μεταξύ των, ως ενός λαού του Θεού).
10,3 καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον,
10,3 Και όλοι έφαγαν την αυτήν τροφήν, το μάννα, το οποίον το Πνεύμα του Θεού τους έδιδε.
10,4 καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.
10,4 Και όλοι έπιαν το αυτό ποτόν, το οποίον το Πνεύμα το Αγιον τους προσέφερε. Διότι έπιναν από υπερφυσικήν και αόρατον, από πνευματικήν πέτραν, που τους ακολουθούσε· αυτή δε η πέτρα ήτο ο Χριστός.
10,5 ἀλλ᾿ οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ.
10,5 Αλλά, καίτοι όλοι επήραν τας δωρεάς αυτάς του Πνεύματος, ο Θεός δεν ευηρεστήθη και δεν έδωσε την ειδικήν ευμένειάν του στους περισοτέρους από αυτούς. Και τούτο, επειδή οι περισσότεροι παρέβησαν το θέλημά του, ετιμωρήθησαν από τον Θεόν, και έπεσαν κάτω νεκροί εις την έρημον γην.
10,6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν.
10,6 Αυτά όλα έγιναν προφητικά σύμβολα και αλληγορίαι δι' ημάς και μας διδάσκουν να μη κυριευώμεθα από επιθυμίας κακών και αμαρτωλών πραγμάτων, όπως εκείνοι επεθύμησαν.
10,7 μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν, ὡς γέγραπται· ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν.
10,7 Ούτε δε να γίνεσθε ειδωλολάτραι τρώγοντες με ευλάβειαν τα ειδωλόθυτα, όπως έγιναν μερικοί από εκείνους, καθώς έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· “εκάθισεν ο λαός να φάγη και να πίη και εσηκώθησαν έπειτα να παίξουν και να χορεύσουν προς τιμήν και λατρείαν του ειδώλου, του χρυσού μόσχου που είχαν στήσει”.
10,8 μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.
10,8 Ακόμη δε ας μη παρασυρώμεθα ποτέ από την πορνείαν, όπως μερικοί από αυτούς επόρνευσαν και εις μίαν ημέραν έπεσαν κάτω νεκροί εικόσι τρεις χιλιάδες.

10,9 μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καί τινες αὐτῶν ἐπείρασαν καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο.
10,9 Ούτε να ζητούμεν να δοκιμάσωμεν, εάν ο Χριστός θα μας φυλάξη από τους κινδύνους της αμαρτίας και της ειδωλολατρείας, όπως και μερικοί από εκείνους επείραξαν τότε τον Θεόν και δια την παράβασίν των αυτήν επέθαναν δαγκωμένοι από τα δηλητηριώδη φίδια.
10,10 μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καί τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ.
10,10 Και μη γογγύζετε εις καιρόν θλίψεων εναντίων του Θεού, όπως και μερικοί από εκείνους εγόγγυσαν και εξωλοθρεύθησαν από τον εξολοθρευτήν άγγελον.
10,11 ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις, ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν.
10,11 Ολαι δε αυταί αι τιμωρίαι επεβλήθησαν εις εκείνους, διότι έτσι έπρεπε να γίνη. Αλλ' αυτά ήσαν και προφητικά σύμβολα· εγράφησαν και δια την νουθεσίαν και καθοδήγησιν ημών των σημερινών πιστών, στους οποίους κατέληξαν οι τελευταίοι χρόνοι της προχριστιανικής περιόδου και ήρχισεν η νέα εποχή της χάριτος του Χριστού.
10,12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ.
10,12 Ας τα έχωμεν, λοιπόν, υπ' όψιν αυτά ημείς οι σημερινοί Χριστιανοί, ώστε εκείνος που νομίζει, ότι στέκεται καλά εις την πίστιν, ας προσέχη μήπως πέση, όπως έπεσαν οι Εβραίοι τότε.
10,13 πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.
10,13 Πειρασμός βέβαια μεγάλος έως τώρα δεν σας έχει καταλάβει, ειμή μόνον μικροπειρασμοί προσωρινοί, τους οποίους ημπορεί να υποστή και να υπερνικήση ο άνθρωπος. Εάν δε στο μέλλον παρουσιασθον μεγάλοι πειρασμοί, μη λησμονείτε, ότι είναι αξιόπιστος ο Θεός, ο οποίος δεν θα σας αφήση να πειρασθήτε παραπάνω από την δύναμιν σας, αλλά μαζή με τον πειρασμόν θα ανοίξη και διέξοδον, ώστε να βγήτε από τον περιρασμόν και θα σας δώση την δύναμιν να τον υπομείνετε.
10,14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

10,14 Δι' αυτό ακριβώς, αγαπητοί μου, φεύγετε μακρυά από την ειδωλαλατρείαν, από τας θυσίας, τα έθιμα και την ζωήν των ειδωλολατρών (χωρίς να φοβηθήτε τας παρεξηγήσεις και τους πειρασμούς εκ μέρους αυτών).
10,15 ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὅ φημι.
10,15 Ομιλώ προς σας, ως προς ανθρώπους συνετούς και λογικούς, κρίνατε και σεις αυτό το οποίον θα σας πω·
10,16 τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;
10,16 Το ποτήριον, το οποίον ο ίδιος ο Κυριος ηυλόγησε κατά τον μυστικόν δείπνον, και το οποίον ημείς με προσευχήν, με ευχαριστίας και δεήσεις αγιάζομεν, σύμφωνα προς το θέλημά του, δεν είναι κοινωνία και συμμετοχή στο αίμα του Χριστού; Ο άρτος, τον οποίον στο μυστήριον της θείας Ευχαριστίας κόπτομεν εις τεμάχια και μοιραζόμεθα μεταξύ μας, δεν είναι κοινωνία του σώματος του Χριστού;
10,17 ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.
10,17 Επειδή δε ένας είναι ο άρτος, από τον οποίον κοινωνούμεν, ένα πνευματικόν σώμα είμεθα οι πολλοί. Διότι όλοι από τον ένα άρτον, το σώμα του Κυρίου, μετέχομεν, και δι' αυτού ενωνόμεθα όλοι μεταξύ μας.
10,18 βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσί;
10,18 Κυττάξατε τους Ισραηλίτας οι οποίοι είναι μόνον κατά σάρκα και όχι κατά πνεύμα απόγονοι των πατριαρχών· αυτοί οι οποίοι τρώγουν τας θυσίας που προσφέρονται στο ιερόν της Ιερουσαλήμ, δεν είναι κοινωνοί και συμμέτοχοι του θυσιαστηρίου; (Ετσι και όσοι τρώγουν με πίστιν τας θυσίας των ειδώλων γίνονται συμμέτοχοι και κοινωνοί των ειδώλων).
10,19 τί οὖν φημί; ὅτι εἴδωλόν τί ἐστιν; ἢ ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστιν;
10,19 Λοιπόν, τι λέγω; Οτι υπάρχει πράγματι στον κόσμον αυτόν είδωλον, που εικονίζει αληθινόν Θεόν; Η ότι το ειδωλόθυτον είναι κάτι που εγκλείει κάποιαν ιερότητα και δύναμιν; Οχι βέβαια.
10,20 ἀλλ᾿ ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

10,20 Αλλά λέγω, ότι τα ζώα και αι άλλαι προσφοραί, που θυσιάζουν οι ειδωλολάτραι, “τα θυσιάζουν εις τα δαιμόνια, και όχι στον Θεόν”. Εγώ, λοιπόν, δεν θέλω να γίνεσθε σεις συμμέτοχοι και κοινωνοί των δαιμονίων.
10,21 οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων.
10,21 Δεν ημπορείτε και δεν πρέπει να πίνετε το ποτήριον του Κυρίου, το ποτήριον της θείας Ευχαρηστίας, και κατόπιν να πίνετε από το ποτήριον του οίνου που προσφέρεται ως σπονδή και θυσία εις τα δαιμόνια. Δεν ημπορείτε να μετέχετε εις την τράπεζαν του Κυρίου και εις την τράπεζαν των δαιμονίων.
10,22 ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν;
10,22 Η παρακινούμεν εις ζηλοτυπίαν και παροργίζομεν τον Κυριον εναντίον μας; Και μήπως τάχα είμεθα ισχυρότεροι από αυτόν, δια να αντικρύσωμεν την δικαίαν οργήν του;
10,23 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ᾽ οὐ πάντα συμφέρει. πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ᾽ οὐ πάντα οἰκοδομεῖ.
10,23 Ολα έχω το δικαίωμα να τα πράττω, αλλά δεν είναι συμφέρον και ωφέλιμον δι' εμέ να τα πράττω όλα. Ολα έχω το δικαίωμα να τα κάνω, αλλά δεν οικοδομούν όλα στο έργον της σωτηρίας.
10,24 μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος.
10,24 Κανείς δε, παρασυρόμενος από την φιλαυτίαν του, να μη επιζηήή ο,τι του αρέσει η ο,τι τον εξυπηρετε, αλλ' ας επιδιώκη και ας ενδιαφέρεται ο καθένας και δια το καλόν του άλλου.
10,25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν·
10,25 Ετσι κάθε κρέας που πωλείται στο κρεοπωλείον, χωρίς να εξετάζετε από που προέρχεται, ας το τρώγετε, δια να μη δίδετε και αφορμήν ταραχής εις την συνείδησίν σας.
10,26 τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.
10,26 Ας σκέπτεσθε δε, ότι όχι μόνον τα κρέατα, αλλ' “όλη η γη και τα εν αυτή ανήκουν στον Κυριον”.
10,27 εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.
10,27 Εάν δε σας προσκαλή εις φάγητον κάποιος από τους απίστους και θέλετε να πάτε, τρώγετε κάθε τι που παρατίθεται εις την

τράπεζαν, χωρίς να εξετάζεται από που προέρχεται, δια να μη δώσετε αφορμήν τύψεων εις την συνείδησίν σας.
10,28 ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ, τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε δι᾽ ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα καὶ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.
10,28 Εάν όμως σας πη κανείς “αυτό που παρατίθεται είναι ειδωλόθυτον”, μη το τρώτε, όχι διότι είναι μολυσμένον, αλλά δι' εκείνον, που σας το κατέστησε γνωστόν και δια την συνείδησίν του, η οποία είναι επόμενον να τον τύψη εάν φάγη και αυτός και να εξεγερθή και σκανδαλισθή εναντίον σας, εάν αυτός μεν δεν φάγη, φάγετε όμως σεις. Παλιν όμως σας επαναλαμβάνω, ότι τα πάντα ανήκουν στον Κυριον, διότι του Κυρίου είναι η γη και κάθε τι που την γεμίζει.
10,29 συνείδησιν δὲ λέγω οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου. ἱνατί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;
10,29 Συνείδησιν δε λέγω όχι την ιδικήν σου, αλλά του άλλου. Ισως όμως ερωτήση κανείς· διατί η ελευθερία, την οποίαν έχω από τον Θεόν να τρώγω και από τα ειδωλόθυτα ακόμη, να κρίνεται και να καταδικάζεται από την συνείδησιν του άλλου;
10,30 εἰ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;
10,30 Εάν δε εγώ, πληροφορημένος την αλήθειαν από την χάριν του Θεού, τρώγω κάθε είδος κρέατος, διατί κατηγορούμαι δια την πράξιν μου αυτήν, δια την οποίαν μάλιστα εγώ ευχαριστώ και δοξολογώ τον Θεόν;
10,31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.
10,31 Δυο όμως πράγματα πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας. Πρώτον είτε τρώγετε είτε πίνετε είτε οτιδήποτε άλλο πράττετε, όλα να τα κάμνετε εις δόξαν Θεού.
10,32 ἀπρόσκοπτοι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ,
10,32 Δεύτερον να μη παρέχετε πρόσκομμα και αφορμήν σκανδάλου εις κανέναν· ούτε στους Ιουδαίους ούτε στους Ελληνας, ούτε εις την Εκκλησίαν του Θεού.
10,33 καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.

10,33 Να φέρεσθε όπως εγώ, ο οποίος δι' όλα και εις όλους είμαι ευάρεστος, διότι δεν ζητώ αυτό που εγωϊστικώς με συμφέρει αλλά αυτό που συμφέρει και ωφελεί τους πολλούς, δια να σωθούν.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 11

11,1 Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.
11,1 Γινεσθε μιμηταί μου, όπως και εγώ έγινα και είμαι μιμητής του Χριστού.
11,2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε.
11,2 Σας επαινώ δε, αδελφοί, διότι πράγματι εις όλα με ενθυμείσθε και κρατείτε στερεά τας διδασκαλίας, τας οποίας σας έχω παραδώσει προφορικώς.
11,3 θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστι, κεφαλὴ δὲ γυναικὸς ὁ ἀνήρ, κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ ὁ Θεός.
11,3 Θελω δε ακόμη να γνωρίζετε ότι κάθε Χριστιανού ανδρός η κεφαλή, που τον διευθύνει και τον κυβερνά προς το καλόν, είναι ο Χριστός. Κεφαλή δε της γυναικός είναι ο σύζυγος της. Κεφαλή δε του ένανθρωπήσαντος Χριστού είναι ο Θεός.
11,4 πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
11,4 Καθε άνδρας, που προσεύχεται η φωτισμένος από το Αγιον Πνεύμα προλέγει, φανερώνει και διδάσκει το θέλημα του Θεού, όταν έχη κάλυμμα εις την κεφαλήν, κατεντροπιάζει την κεφαλήν του, διότι το κάλυμμα είναι σύμβολον υποτελείας και κατάλοιπον ιουδαϊκών καταργηθέντων πλέον τύπων.
11,5 πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς· ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.
11,5 Καθε δε γυναίκα, η οποία εξ αντιθέτου, όταν προσεύχεται η όταν φανερώνη το θέλημα του Θεού έχει ακάλυπτον την κεφαλήν, κατεντροπιάζει την κεφαλήν της, διότι παρουσιάζεται ότι στασιάζει κατά του ανδρός, διεκδικεί εξουσίαν ανδρός και ότι επί πλέον είναι άσεμνος. Διότι καταπίπτει εις την ιδίαν άκοσμον κατάστασιν με την γυναίκα εκείνην, η οποία έχει ξυρίσει την καφαλήν της.

11,6 εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνή, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι κατακαλυπτέσθω.
11,6 Διότι εάν δεν έχη ένα σεμνόν κάλυμμα εις την κεφαλήν η γυναίκα, ας κουρεύεται τότε όπως και ο άνδρας. Εάν δε είναι απρεπές και αηδές εις την γυναίκα το να κουρεύεται, η το να ξυρίζεται, τότε ας καλύπτεται καλά.
11,7 ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλήν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστι.
11,7 Διότι ο μεν άνδρας δεν πρέπει να καλύπτη την κεφαλήν, επειδή είναι εικών και καθρέπτης της δόξης του Θεού, όπως επλάσθη απ' αρχής. Η δε γυναίκα, μόνη βοηθός αυτή και ανταξία του ανδρός από όλα τα άλλα δημιουργήματα, είναι δόξα του ανδρός.
11,8 οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικός, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός·
11,8 Είναι άλλωστε ανώτερος ο άνδρας από την γυναίκα, όπως φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι δεν έγινε ο άνδρας από την γυναίκα, αλλά η γυναίκα από τον άνδρα.
11,9 καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.
11,9 Και διότι επί πλέον δεν επλάσθη από τον Θεόν ο άνδρας δια να βοηθή την γυναίκα και να υποτάσσεται εις αυτήν, αλλ' η γυναίκα επλάσθη, δια να υπηρετή τον άνδρα και να φέρεται με σεβασμόν και υποταγήν εις αυτόν.
11,10 διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους.
11,10 Δι' αυτό, επειδή δηλαδή ο Χριστός είναι κεφαλή του ανδρός, ο δε άνδρας είναι κεφαλή της γυναικός, οφείλει η γυναίκα να έχη επί της κεγαλής της, ως σύμβολον της υποταγής της στον άνδραν, το κάλυμμα, τουλάχιστον και δια λόγους εντροπής προς τους αγγέλους (οι οποίοι είναι αοράτως παρόντες μεταξύ μας και οι οποίοι όταν παρίστανται ενώπιον του Θεού καλύπτουν από σεβασμόν τα πρόσωπα αυτών).
11,11 πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ·
11,11 Αλλά μη λησμονείτε, ότι ούτε ο άνδρας, μετά την δημιουργίαν, γεννάται χωρίς την γυναίκα, ούτε η γυναίκα χωρίς τον άνδρα, σύμφωνα άλλωστε και με τους νόμους που έχει θέσει ο Κυριος.

11,12 ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός, τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.
11,12 Διότι όπως η γυναίκα προήλθεν από το άνδρα, πλασθείσα από την πλευράν του, έτσι έκτοτε και ο άνδρας γεννάται δια μέσου της γυναικός. Τα πάντα δε προέρχονται απ' αρχής και μέχρι τέλους από τον Θεόν.
11,13 ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε· πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;
11,13 Καμετε, λοιπόν, σεις οι ίδιοι δικαίαν κρίσιν· είναι σεμνόν και πρέπον να προσεύχεται η γυναίκα προς τον Θεόν μα ακάλυπτον την κεφαλήν της;
11,14 ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι,
11,14 Η μήπως και αυτή η φύσις δεν σας διδάσκει ότι, εάν ο άνδρας τρέφη και περιποιήται κατά τρόπον θηλυπρεπή μακράν κόμην, είναι εξευτελισμός και εντροπή δι' αυτόν;
11,15 γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν; ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.
11,15 Η δε γυναίκα εξ αντιθέτου εάν τρέφη μακρυά μαλλιά, είναι τούτο τιμή και στόλισμά της, αφού και η ιδία η φύσις της έχει δώσει μια τέτοις δυνατότητα; Διότι η κόμη της έχει δοθή από τον Θεόν ως ένα ειδός σεμνής περιβολής.
11,16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.
11,16 Εάν δε κανείς έχη διάφορον γνώμην και θέλη να φιλονεική επάνω εις αυτά που είπα, ας μάθη ότι ημείς δεν έχομεν τέτοια συνήθεια, να είναι δηλαδή αι γυναίκες κατά την θείαν λατρείαν με την κεφαλήν ακάλυπτον, ούτε δε και αι άλλαι Εκκλησίαι του Θεού.
11,17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε.
11,17 Και τώρα θα σας δώσω μίαν παραγγελίαν, η οποία κάθε άλλο παρά προς έπαινον σας είναι. Διότι συγκεντρώνεσθε κατά τας ώρας της λατρείας, όχι δια να οικοδομήτε ο ένας τον άλλον στο καλύτερον, αλλά δια να εξωθήτε και εξωθήσθε στο κατώτερον.
11,18 πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν, καὶ μέρος τι πιστεύω·

11,18 Διότι πρώτον μεν ακούω, ότι όταν συναθροίζεσθε εις συγκέντρωσιν προσευχής και λατρείας, υπάρχουν μεταξύ σας μερίδες και κόμματα· και ένα μέρος από αυτά που ακούω, τα πιστεύω,
11,19 δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν.
11,19 διότι είναι επόμενον, ένεκα της ανθρωπίνης αδυναμίας, να αναπηδούν μεταξύ σας γνώμες διάφορες και προτιμήσεις και διαιρέσεις, δια να γίνουν έτσι φανεροί οι εκλεκτοί μεταξύ σας.
11,20 συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οὐκ ἔστι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν·
11,20 Οταν, λοιπόν, έτσι συγκεντρώνεσθε στον αυτόν τόπον της λατρείας και έχετε αυτάς τας διαιρέσεις, δεν είναι δυνατόν φυσικά να φάγετε προς οικοδομήν σας τον δείπνον, που ο Κυριος συνέστησε.
11,21 ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.
11,21 Διότι ο καθένας από σας σπεύδει και παίρνει το φάγητον του και τρώγει το ιδικόν του δείπνον μόνος του, χωρίς να περιμένη τους άλλους. Και έτσι συμβαίνει ο μεν ένας που είναι πτωχός να πεινά, ο δε άλλος που είναι πλούσιος να μεθά. (Και ταύτα κατά την ώραν του δείπνου της αγάπης. Που είναι, λοιπόν, η αγάπη σας;).
11,22 μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; τί ὑμῖν εἴπω; ἐπαινέσω ὑμᾶς ἐν τούτω; οὐκ ἐπαινῶ.
11,22 Διότι μήπως δεν έχετε επιτέλους σπίτια να τρώγετε και να πίνετε; Η περιφρονείτε τους πιστούς, που αποτελούν την Εκκλησίαν του Θεού και προσβάλλετε εκείνους που δεν έχουν; Τι να σας πω; Να σας επαινέσω δι' αυτό; Καθε άλλο παρά έπαινον σας αποδίδω.
11,23 ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ᾗ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ εἶπε·
11,23 Επειτα δε ως προς το Δείπνον του Κυρίου, ως προς το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας, έχω πάλιν να σας πω, ότι εγώ παρέλαβα από τον Κυριον αυτό, το οποίον και παρέδωκα εις σας, ότι δηλαδή ο Κυριος Ιησούς κατά την νύκτα που επρόκειτο να παραδοθή στους εχθρούς του, δια να σταυρωθή, επήρε άρτον και αφού

ηυχαρίστησε με θερμήν προσευχήν τον Πατέρα, έκοψε εις τεμάχια τον άρτον και είπε·
11,24 λάβετε φάγετε· τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.
11,24 “Λαβετε φάγετε· τούτο είναι το σώμά μου, το οποίον τεμαχίζεται δια σας, δια την σωτηρίαν σας· αυτό δε που εγώ τελώ τώρα, να το τελήτε και σεις πάντοτε, δια να ενθυμήσθε εμέ και την θυσίαν μου, που προσφέρω προς χάριν σας”.
11,25 ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσαι λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὁσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.
11,25 Επίσης, αφού ετελείωσε το Δείπνον, επήρε το ποτήριον με τον οίνον και είπε· “τούτο το ποτήριον είναι η νέα διαθήκη, η οποία καθιερώνεται και επισφραγίζεται με το αίμα μου. Αυτό να κάνετε, δια να ενθυμήσθε εμέ και την θυσίαν μου. Καθε φοράν που θα πίνετε το αίμα μου, το οποίον περιέχεται στο ποτήριον της Ευχαριστίας, να το κάνετε εις ανάμνησίν μου”.
11,26 ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ.
11,26 Λοιπόν, ω Κορίνθιοι, κάθε φοράν που τρώγετε τον αγιασμένον αυτόν άρτον και πίνετε το ευλογημένον τούτο ποτήριον της Θείας Ευχαριστίας, ομολογείτε και διαλαλείτε τον σταυρικόν λυτρωτικόν θάνατον του Κυρίου, συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρις ότου έλθη κατά την δευτέραν παρουσίαν.
11,27 ὥστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου.
11,27 Ωστε όποιος τρώγει τον άρτον αυτόν και πίνει το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, θα είναι ένοχος και υπόδικος δια βαρείαν ασέβειαν και ύβριν εναντίον του σώματος και του αίματος του Κυρίου.
11,28 δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω·
11,28 Ας εξετάζη δε κάθε άνθρωπος τον εαυτόν του με πολλήν προσοχήν, και έτσι προετοιμασμένος ας τρώγη από τον καθαγιασμένον άρτον και από το καθαγιασμένον ποτήριον.

11,29 ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.
11,29 Διότι εκείνος ο οποίος τρώγει και πίνει αναξίως τα πάντιμα αυτά δώρα τρώγει και πίνει κρίμα και καταδίκην δια τον εαυτόν του, επειδή δεν κάνει καμμίαν διάκρισιν του σώματος και του αίματος του Κυρίου από τας συνήθεις, και κοινάς τροφάς του σώματος.
11,30 διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.
11,30 Ακριβώς δε, διότι αναξίως κοινωνείτε από τα τίμια δώρα, υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ασθενείς και πολύ βαρειά άρρωστοι· αρκετοί δε και πεθαίνουν.
11,31 εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα·
11,31 Διότι εάν εξετάζαμεν τον ευατόν μας με προσοχήν και μετανοούσαμε ειλικρινώς δια τα αμαρτήματά μας και έτσι προετοιμασμένοι προσηρχόμεθα στο μέγα μυστήριον, δεν θα κατεδικαζόμεθα και δεν θα ετιμωρούμεθα έτσι από τον Θεόν.
11,32 κρινόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν.
11,32 Τιμωρούμενοι δε τώρα υπό του Κυρίου κατά την δικαίαν αυτού κρίσιν, παιδαγωγούμεθα προς μετάνοιαν και διόρθωσιν, δια να μη καταδικασθώμεν οριστικώς εις απώλειαν μαζή με τον κόσμον της αμαρτίας.
11,33 Ὥστε, ἀδελφοί μου, συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλους ἐκδέχεσθε·
11,33 Ωστε, αδελφοί μου, όταν συγκεντρώνεσθε δια να φάγετε το Κυριακόν Δείπνον, περιμένετε με αγάπην ο ένας τον άλλον.
11,34 εἰ δέ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρῖμα συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἂν ἔλθω διατάξομαι.
11,34 Εάν επί τέλους κανείς πεινά, ας φάγη στο σπίτι του, δια να μη αποβαίνουν εις καταδίκην σας αι λατρευτικαί αυταί συγκεντρώσεις. Τα δε άλλα σχετικώς με το Κυριακόν Δείπνον, με το μέγα μυστήριον της θείας Ευχαριστίας, όταν έλθω θα τα τακτοποιήσω.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 12

12,1 Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν.

12,1 Ως προς δε τα πνευματικά χαρίσματα αδελφοί, δεν θέλω να έχετε σεις άγνοιαν σχετικώς με αυτά·
12,2 οἴδατε ὅτι, ὅτε ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα ὡς ἂν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι.
12,2 Ξερετε ότι, όταν ήσθε ειδωλαλάτραι, εσύρεσθε σαν δούλοι από τοπικήν συνήθειαν και ανατροφήν και τας άλλας επιδράσστου περιβάλλοντος σας προς τα άψυχα και άφωνα είδωλα, και σαν να σας έσπρωχνε κανείς εφεύγατε από τον δρόμον του Θεού και επλανάσθε εις την άγνοιαν.
12,3 διὸ γνωρίζω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.
12,3 Από αυτήν την πλάνην και την σύγχυσιν λυτρώνει ο Χριστός, δι' αυτό σας κάμνω γνωστόν ότι κανείς άνθρωπος, ομιλών κατ' έμπνευσιν του Πνεύματος του Θεού, δεν λέγει· “Ανάθεμα να είναι ο Ιησούς”. Αλλά και κανείς πάλιν δεν ημπορεί να ομολογήση με πίστιν και ευλάβειαν “Κυριον Ιησούν”, ειμή μόνον με την χάριν και την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος.
12,4 Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσί, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα·
12,4 Το Πνεύμα δίδει χαρίσματα και δωρεάς· υπάρχουν βέβαια καταμερισμοί διαφόρων χαρισμάτων,·αλλά το Πνεύμα, που μοιράζει τα χαρίσματα, είναι ένα.
12,5 καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος·
12,5 Και καταμερισμοί υπηρεσιών υπάρχουν εις διαφόρους πιστούς εν τη Εκκλησίᾳ· αλλ' ένας και ο αυτός είναι ο Κυριος, που μοιράζει αυτάς τας εκκλησιστικάς υπηρεσίας.
12,6 καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσίν, ὁ δὲ αὐτός ἐστι Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.
12,6 Υπάρχουν και διανομαί δυνάμεων, δια των οποίων ενεργούνται υπερφυσικαί και θαυμασταί πράξεις· ο ίδιος όμως Θεός είναι εκείνος που ενεργεί και μοιράζει όλα αυτά εις όλους.
12,7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.
12,7 Εις τον καθένα δίδεται το χάρισμα, με το οποίον φανερώνεται η ενέργεια και η δωρεά του Αγίου Πνεύματος δια το πνευματικόν συμφέρον και την εξυπηρέτησιν των πιστών.

12,8 ᾧ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα,
12,8 Διότι εις άλλον μεν δίδεται από το Αγιον Πνεύμα ικανότης λόγου να κατανοή βαθέως και να διδάσκη με σαφήνειαν και πειστικότητα τας υψηλάς αληθείας της πίστεως. Εις άλλον δίδεται ικανότης λόγου να εξηγή και μεταδίδη στους πιστούς την σωτηριώδη γνώσιν· δίδεται δε σύμφωνα με το μέτρον και την δωρεάν του αυτού Αγίου Πνεύματος.
12,9 ἑτέρῳ δὲ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι,
12,9 Εις άλλον δε δίδεται από το αυτό Αγιον Πνεύμα θερμή και ζωντανή πίστις, ώστε να κάμνη θαύματα. Εις άλλον δε χαρίσματα θεραπείας διαφόρων ασθενειών, αι οποίαι θεραπείαι γίνονται με το ίδιον Αγιον Πνεύμα.
12,10 ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν·
12,10 Εις άλλον δε δίδονται ενέργειαι δυνάμεων δι' υπερφυσικά έργα. Εις άλλον δίδεται χάρισμα προφητείας· εις άλλον το χάρισμα να διακρίνη τους πνευματικούς ανθρώπους από τους μη πνευματικούς, τους αληθινούς προφήτας και διδασκάλους από τους ψευδείς. Εις άλλον δίδεται το χάρισμα να ομιλή διαφόρους γλώσσας, εις άλλον δε το χάρισμα να ερμηνεύη αυτά που λέγονται εις ξένας γλώσσας.
12,11 πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.
12,11 Ολα δε αυτά τα ενεργεί το ένα και το αυτό Αγιον Πνεύμα, το οποίον σύμφωνα με την αγαθήν και πάνσοφον αυτού θέλησιν μοιράζει ιδιαιτέρως στον καθένα τα χαρίσματα, (ώστε να υπάρχη εις την Εκκλησίαν του Χριστού ποικιλία μικρών και μεγάλων χαρισμάτων).
12,12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι καὶ μέλη ἔχει πολλά, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, πολλὰ ὄντα, ἕν ἐστι σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Χριστός·
12,12 Διότι όπως ακριβώς το σώμα ένα είναι και έχει πολλά μέλη, όλα δε τα μέλη του ενός σώματος, καίτοι είναι πολλά, αποτελούν ένα σώμα, έτσι και ο Χριστός μαζή με όλους τους πιστούς, ανεξαρτήτως

των χαρισμάτων και δωρεών που έχουν, αποτελεί ένα πνευματικόν σώμα.
12,13 καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν.
12,13 Διότι και ημείς όλοι οι πιστοί εις ένα Πνεύμα εβαπτίσθημεν, ώστε να αποτελέσωμεν ένα σώμα, είτε Ιουδαίοι είμεθα είτε Ελληνες είτε δούλοι είτε ελεύθεροι και όλοι σαν δένδρα φυτευμένα στον παράδεισον της Εκκλησίας εποτίσθημεν από το αυτό Αγιον Πνεύμα με το ζων ύδωρ της χάριτος.
12,14 καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.
12,14 Είμεθα πολλοί, αλλ' αποτελούμεν ένα, διότι και το σώμα δεν είναι ένα μέλος, αλλά πολλά.
12,15 ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς, ὅτι οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, -οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;
12,15 Εάν πη το πόδι· “επειδή δεν είμαι χέρι, δεν είμαι και δεν εξαρτώμαι από το σώμα”. παρ' όλον αυτό που θα πη, έπαυσε να είναι μέλος του σώματος;
12,16 καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, -οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;
12,16 Και εάν πη το αυτί· “επειδή δεν είμαι μάτι, δεν είμαι και δεν εξαρτώμαι από το σώμα”, παρ' ολον αυτό δεν είναι μέλος του σώματος και δεν ανήκει στο σώμα;
12,17 εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;
12,17 Επειτα, εάν όλο το σώμα ήτο μάτι, τότε που θα υπήρχε η ακοή; Και εάν όλο το σώμα ήτο ακοή, που θα ευρίσκετο η όσφρησις;
12,18 νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν.
12,18 Τωρα όμως ετοποθέτησεν ο Θεός στο σώμα τα μέλη, το καθένα από αυτά, όπως έκρινε και ηθέλησε, δια την εξυπηρέτησιν ολοκλήρου του σώματος.
12,19 εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;
12,19 Εάν δε όλα τα μέλη ήσαν εν μέλος, τότε που και ποίον θα ήτο το σώμα; (Δεν θα υπήρχε καν σώμα).
12,20 νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα.

12,20 Τωρα δε είναι πολλά μεν τα μέλη, ένα όμως είναι το σώμα.
12,21 οὐ δύναται δὲ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· χρείαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω·
12,21 Δεν ημπορεί δε το μάτι να πη στο χέρι· "δεν έχω την ανάγκην σου". Η πάλιν το κεφάλι να πη εις τα πόδια· "δεν έχω την ανάγκην σας".
12,22 ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι,
12,22 Αλλά τα μέλη του σώματος, που νομίζονται και φαίνονται ασθενέστερα, είναι πολύ περισσότερον αναγκαία και απαραίτητα δια την ύπαρξιν του σώματος.
12,23 καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει.
12,23 Και τα μέλη εκείνα του σώματος, που τα θεωρούμεν ευτελέστερα και ασημότερα, αυτά τα περιβάλλομεν με μεγαλυτέραν τιμήν και τα σκεπάζομεν προσεκτικώτερον. Και τα θεωρούμενα άσχημα μέλη τα περιποιούμεθα με επιμέλειαν, ώστε να έχουν περισσότερον και ωραιότερον εξωτερικόν στολισμόν.
12,24 τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρείαν ἔχει. ἀλλ᾿ ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμήν,
12,24 Τα δε μέλη μας που φαίνονται ωραία, δεν έχουν ανάγκην από τέτοιαν περιποίησιν. Αλλά ο Θεός ανέμειξε εις μίαν αρμονικήν ενότητα τα μέλη, ώστε ν' αποτελήται το εν σώμα, δώσας περισσοτέραν τιμήν στο μέλος που φαίνεται ότι υστερεί, εν συγκρίσει προς τα άλλα μέλη.
12,25 ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη·
12,25 Και τούτο, δια να μη υπάρχη διαίρεσις και κομματισμός στο σώμα, αλλά όλα τα μέλη να φροντίζουν το ένα δια το άλλο με την αυτήν στοργήν και επιμέλειαν.
12,26 καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.
12,26 Και, όπως είναι γνωστόν, εάν πάσχη ένα μέλος, πάσχουν μαζή με αυτό όλα τα μέλη, και εάν δοξάζεται και τιμάται ένα μέλος, χαίρουν μαζή του όλα τα μέλη.

12,27 Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους.
12,27 Σεις, λοιπόν, οι Χριστιανοί είσθε σώμα Χριστού και ο καθένας σας είναι επί μέρους μέλος, που κατέχει την ταιριαστήν θέσιν δι' αυτόν και δι' ολον το σώμα.
12,28 Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.
12,28 Και άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εις την Εκκλησίαν του πρώτον μεν αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους· έπειτα άλλους τους έθεσε εις αναλόγους θέσεις και τους έδωσε την δύναμιν να κάνουν θαύματα, άλλους ώρισε να έχουν χαρίσματα εις θεραπείαν ασθενειών, εις άλλους έδωσε χαρίσματα φροντίδος και επιμελείας δια τους πτωχούς και πάσχοντας, χαρίσματα διοικητικά εις την Εκκλησίαν, χαρίσματα διαφόρων γλωσσών. (Ο καθένας κατά την ικανότητα του έχει λάβει από τον Θεόν το χάρισμά του και την θέσιν του).
12,29 μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις;
12,29 Μηπως όλοι είναι απόστολοι; Μηπως όλοι είναι προφήται; Μηπως όλοι είναι διδάσκαλοι; Μηπως όλοι έχουν θαυματουργικάς δυνάμεις;
12,30 μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μὴ πάντες διερμηνεύουσι;
12,30 Μηπως όλοι έχουν χαρίσματα θεραπείας ασθενειών; Μηπως όλοι ομιλούν γλώσσας; Μηπως όλοι έχουν το χάρισμα να ενοούν και να ερμηνεύουν ξένας γλώσσας;
12,31 ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα. καὶ ἔτι καθ᾿ ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.
12,31 Ολα βέβαια αυτά τα θεόσδοτα χαρίσματα έχουν την αξίαν των. Να επιθυμήτε όμως σεις με ζήλον και να προσπαθήτε να αποκτήσετε τα χαρίσματα τα ακόμη καλύτερα. Και σας δείχνω ακόμη ένα εξαίρετον δρόμον, ένα υπέροχον μέσον, δια να αποκτήσετε τα μεγάλα χαρίσματα. Και αυτό είναι η αγάπη.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 13

13,1 Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.
13,1 Εάν υποτεθή, ότι έχω τέτοια ικανότητα, ώστε να εννοώ και να ομιλώ τας γλώσσας των ανθρώπων και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπην, έχω γίνει χαλκός που ηχολογάει η κύμβαλον που αλαλάζει χωρίς να αναδίδη κανένα μουσικόν φθόγγον.
13,2 καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδέν εἰμι.
13,2 Και εάν έχω το χάρισμα της προφητείας και γνωρίζω όλα τα άγνωστα και απόκρυφα μυστήρια και όλην την γνώσιν, που ημπορεί να χωρέση ποτέ ανθρωπίνη διάνοια, και εάν έχω την πίστιν εις όλην της την πληρότητα, ώστε με την δύναμίν της να μετακινώ βουνά, δεν έχω όμως αγάπην, δεν είμαι τίποτε.
13,3 καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.
13,3 Και εάν διαθέσω όλα μου τα υπάρχοντα, δια να αγοράσω ψωμιά και θρέψω με τα ίδια μου τα χέρια τους πεινώντας, και εάν παραδώσω το σώμα μου να καή εις την φωτιά, αλλά δεν έχω αγάπην, τίποτε δεν ωφελούμαι.
13,4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,
13,4 Η αγάπη δείχνει μεγαλοψυχίαν και ανεκτικότητα, είναι ευεργετική και εξυπηρετική. Η αγάπη δεν ζηλεύει και δεν φθονεί. Η αγάπη δεν φέρεται με αλαζονείαν και αυθάδειαν, δεν υπερηφανεύεται και δεν ξιππάζεται.
13,5 οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν,
13,5 Δεν κάμνει ποτέ τίποτε το απρεπές και άκοσμον, δεν ζητεί εγωϊστικώς τα ιδικά της συμφέροντα, δεν εξερεθίζεται εναντίον του άλλου, δεν βάζει ποτέ κακό στον νου της εναντίον του πλησίον και δεν θέλει να ενθυμήται το κακόν που της έχει κάμει ο άλλος.
13,6 οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ·
13,6 Δεν χαίρει, όταν βλέπη να γίνεται κάτι το άδικον, και αν ακόμη με αυτό εξυπηρετούνται τα συμφέροντά της, χαίρει δε όταν βλέπη να επικρατή η αλήθεια.

13,7 πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.
13,7 Σκεπάζει και υποφέρει και δικαιολογεί όλα τα μειονεκτήματα και τα ελατώματα του πλησίον, διότι δεν θέλει ποτέ τον εξευτελισμόν του. Πιστεύει και δέχεται με εμπιστοσύνην κάθε τι καλόν δια τον πλησίον. Τα πάντα και πάντοτε ελπίζει δια την διόρθωσιν των παρεκτρεπομένων. Εις όλα δεικνύει υπομονήν απέναντι του πλησίον.
13,8 ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται.
13,8 Η αγάπη δεν ξεπέφτει ποτέ, αλλά μένει σταθερά και αιωνία. Είτε χαρίσματα προφητειών υπάρχουν τώρα θα έλθη καιρός, που θα καταργηθούν και δεν θα είναι πλέον χρήσιμα. Είτε χαρίσματα γλωσσολαλιών υπάρχουν, θα παύσουν και δεν θα έχωμεν πλέον την ανάγκην των είτε η επί μέρους γνώσις και επιστήμη των ανθρώπων, και αυτή θα καταργηθή, ως μικράς πλέον σημασίας.
13,9 ἐκ μέρους δὲ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·
13,9 Διότι τώρα στον κόσμον αυτόν μερικώς και ατελώς γνωρίζομεν και μερικώς προφητεύομεν. Εχομεν πολύ πτωχήν και περιωρισμένην γνώσιν.
13,10 ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.
13,10 Οταν δε εις την μέλλουσαν ζωήν της αιωνιότητος έλθη το τέλειον και πάρωμεν από τον Θεόν την τελείαν γνώσιν, τότε το επί μέρους και περιωρισμένον καταργείται. (Τωρα είμεθα σαν νήπια ως προς την γνώσιν, τότε θα είμεθα ώριμοι και προωδευμένοι σαν άνδρες).
13,11 ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.
13,11 Οταν ήμουν νήπιον, σαν νήπιον ωμιλούσα· είχα φρονήματα και σκέψεις νηπίου και σαν νήπιον εσυλλογιζόμουν και έκρινα. Οταν όμως έγινα άνδρας, κατήργησα και αφήκα πλέον τας νηπιώδεις γνώσεις και τον νηπιώδη τρόπον του σκέπτεσθαι. (Εις την παρούσαν ζωήν έχομεν την ατελή και ανανάπτυκτον διάνοιαν και γνώσιν του νηπίου).
13,12 βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι᾽ ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ

ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.
13,12 Διότι τώρα βλέπομεν σαν μέσα σε μεταλλινόν θαμπόν καθρέπτην θαμπά και ακαθόριστα, ώστε να μας μένουν πολλά ασαφή και σκοτεινά, άλυτα προβλήματα και απορίαι, τότε όμως θα ίδωμεν πρόσωπον προς πρόσωπον, φανερά και καθαρά. Τωρα γνωρίζω ένα μέρος της αληθείας, τότε όμως θα αποκτήσω τελείαν επίγνωσιν, θα λάβω τόσον καθαράν και τελείαν γνώσιν, όσον πλήρως και τελείως με έχει γνωρίσει και με ωδήγησεν στον δρόμον της σωτηρίας ο παντογνώστης Θεός.
13,13 νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.
13,13 Εις δε την παρούσαν ζωήν, μένει η πίστις, η ελπίς και η αγάπη, τα τρία αυτά, μεγαλύτερα δε μεταξύ αυτών είναι η αγάπη.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 14

14,1 Διώκετε τὴν ἀγάπην· ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε.
14,1 Λοιπόν, αγωνίζεσθε, με επιμονήν να αποκτήσετε την αγάπην. Να επιθυμήτε με φλογερόν ζήλον τα πνευματικά χαρίσματα· περισσότερον δε από κάθε άλλον το χάρισμα και την ικανότητα να εξαγγέλλετε το θέλημα και την βουλήν του Θεού στους πιστούς.
14,2 ὁ γὰρ λαλῶν γλώσσῃ οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια·
14,2 Διότι εκείνος που ομιλεί ξένας γλώσσας, δεν ομιλεί προς τους ανθρώπους, αφού ως ξενόγλωσσον δεν τον εννοούν, αλλ' ομιλεί προς τον Θεόν· διότι κανείς δεν τον ακούει με ενδιαφέρον, αφού δεν τον καταλαβαίνει, εφ' όσον αυτός με το πνεύμα του, που έχει βέβαια τον φωτισμόν και την χάριν του Αγίου Πνεύματος, λαλεί αγνώστους και μυστηριώδεις αληθείας.
14,3 ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν.
14,3 Εκείνος όμως που εξαγγέλει στους ανθρώπους το θέλημα και την βουλήν του Θεού ομιλεί κατά τρόπον ωφέλιμον και οικοδομητικόν και ενθαρρύνει και παρηγορεί τους πιστούς με την διδασκαλίαν του.

14,4 ὁ λαλῶν γλώσσῃ ἑαυτὸν οἰκοδομεῖ, ὁ δὲ προφητεύων ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.
14,4 Εκείνος που ομολεί ξένην γλώσσαν, οικοδομείται βέβαι ο ίδιος από τα νοήματά που του εμπνέει το Πνεύμα το Αγιον. Εκείνος όμως που διδάσκει τας αληθείας της πίστεως, οικοδομεί όλο το πλήθος των πιστών, που τον ακούουν.
14,5 θέλω δὲ πάντας ὑμᾶς λαλεῖν γλώσσαις, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε· μείζων γὰρ ὁ προφητεύων ἢ ὁ λαλῶν γλώσσαις, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ.
14,5 Και εγώ βέβαια θέλω να ομιλήτε όλοι σας ξένας γλώσσας, αφού τόσον πολύ το επιθυμείτε. Περισσότερον όμως θέλω να έχετε τον πλούτον της γνώσεως του Αγίου Πνεύματος και να εξαγγέλλετε το θέλημα και την βουλήν του Κυρίου. Διότι από απόψεως πνευματικής οικοδομής και εξυπηρετήσεως των πιστών, είναι ανώτερος εκείνος, που διδάσκει, από εκείνον που ομιλεί ξένας γλώσσας, εκτός εάν ο ίδιος εξηγή όσα λέγει, δια να οικοδομηθή εις την αλήθειαν και την αρετήν η Εκκλησία, οι πιστοί.
14,6 νυνὶ δέ, ἀδελφοί, ἐὰν ἔλθω πρὸς ὑμᾶς γλώσσαις λαλῶν, τί ὑμᾶς ὠφελήσω, ἐὰν μὴ ὑμῖν λαλήσω ἢ ἐν ἀποκαλύψει ἢ ἐν γνώσει ἢ ἐν προφητείᾳ ἢ ἐν διδαχῇ;
14,6 Τωρα όμως αδελφοί, ας υποθέσωμεν ότι έρχομαι προς σας ομιλών ξένας γλώσσας. Τι έχω να σας ωφελήσω, εάν δεν σας ομιλήσω η με αποκάλυψιν Θεού η με γνώσιν που θα γίνη κτήμα σας η με προφητείαν η με διδασκαλίαν οικοδομητικήν;
14,7 ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ διδῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον ἢ τὸ κιθαριζόμενον;
14,7 Ομως τα μουσικά όργανα, που είναι βέβαια άψυχα, όταν βγάζουν ήχον, είτε αυλός είναι είτε κιθάρα, εάν δεν ξεχωρίσουν και εναρμονίσουν τους μουσικούς φθόγγους, πως θα γίνη γνωστόν και κατανοητόν αυτό που παίζει ο αυλός η η κιθάρα;
14,8 καὶ γὰρ ἐὰν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῷ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον;
14,8 Και εάν πάλιν η πολεμική σάλπιγξ βγάλή φωνήν χωρίς νόημα και σημασίαν, ποιός θα παρασκευασθή εις πόλεμον και θα λάβη μέρος εις την μάχην;

14,9 οὕτω καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες.
14,9 Ετσι και σεις, εάν με την γλώσσαν σας δεν πήτε λόγον, που να έχη νόημα και σημασίαν σαφή και καταληπτήν στους άλλους, πως είναι δυνατόν να εννοηθούν τα λεγόμενά σας; Διότι θα είσθε σαν να ομιλήτε στον αέρα.
14,10 τοσαῦτα εἰ τύχοι γένη φωνῶν ἐστιν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον·
14,10 Υπάρχουν στον κόσμον, και εγώ δεν γνωρίζω πόσα ειδή γλωσσών και κανένα από αυτά δεν είναι χωρίς νόημα, χωρίς σημασίαν.
14,11 ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος καὶ ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ βάρβαρος.
14,11 Εάν, λοιπόν, εγώ δεν γνωρίζω την σημασίαν της γλώσσης και δεν εννοώ τα νοήματα που αναπτύσσονται με αυτήν, θα είμαι δια τον ομιλούντα ξενόγλωσσος βάρβαρος, όπως και ο ομιλών την ξένην γλώσσαν θα είναι δι' εμέ βάρβαρος.
14,12 οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐπεὶ ζηλωταί ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε.
14,12 Ετσι και σεις, επειδή έχετε ζήλον και επιθυμείτε πολύ να αποκτήσετε πνευματικά χαρίσματα, ζητείτε από τον Θεόν να σας δώση με το παραπάνω εκείνα που βοηθούν και συνεργούν εις την πνευματικήν ωφέλειαν και πρόοδον των πιστών.
14,13 Διόπερ ὁ λαλῶν γλώσσῃ προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.
14,13 Δι' αυτό ακριβώς εκείνος που ομιλεί ξένην γλώσσαν, ας παρακαλή τον Θεόν να του δοθή το χάρισμα, δια να εξηγή και να ερμηνεύη την γλώσσαν αυτήν.
14,14 ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσσῃ, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται, ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστι.
14,14 Διότι, εάν με το χάρισμα της γλώσσης προσεύχωμαι στον Θεόν, η καρδιά μου και η ψυχή μου, που ευρίσκονται υπό την χάριν του Αγίου Πνεύματος, πλημμυρίζουν από ιερά συναισθήματα και ωφελούνται από την προσευχήν. Η διάνοιά μου όμως μένει στείρα και άκαρπος, διότι δεν κατανοεί και δεν προσφέρει καμμίαν πνευματικήν ωφέλειαν στους άλλους.
14,15 τί οὖν ἐστι; προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ· ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ.

14,15 Τι λοιπόν πρέπει να γίνη επί του προκειμένου; Θα προσευχηθώ με το πνευματικόν χάρισμα, αλλά θα προσευχηθώ και με τον νουν, κατανοών και ερμηνεύων το περιεχόμενον, της προσευχής. Θα ψάλλω με το πνευματικόν χάρισμα της γλώσσης, θα ψάλλω όμως και με τον νουν.
14,16 ἐπεὶ ἐὰν εὐλογήσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶς ἐρεῖ τὸ ἀμὴν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε;
14,16 Διότι εάν δια του πνευματικού σου χαρίσματος δοξολογήσης τον Θεόν εις την ξένην γλώσσαν, τότε εκείνο που έχει την θέσιν του ακροατού, ο απλούς που δεν γνωρίζει την γλώσσαν, πως θα είπη το αμήν δια την ευχαριστίαν σου; Βεβαίως δεν θα το είπη, διότι δεν γνωρίζει τι λέγεις.
14,17 σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ᾿ ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.
14,17 Διότι συ μεν καλά ευχαριστείς τον Θεόν εις την ξένην γλώσσαν· ο άλλος όμως δεν οικοδομείται πνευματικώς.
14,18 εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν·
14,18 Ευχαριστώ τον Θεόν μου, διότι μου έδωσε το χάρισμα να ομιλώ ξένας γλώσσας περισσότερον από όλους σας.
14,19 ἀλλ᾿ ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.
14,19 Αλλ' εις την σύναξιν των πιστών επιθυμώ και θέλω να πω πέντε σαφή και καθαρά λόγια, που να τα καταλαβαίνη ο ιδικός μου νους και ο νους των άλλων, δια να τους διδάξω την αλήθειαν του Θεού, παρά να είπω χιλιάδας λόγους εις ξένην και άγνωστον δι' αυτούς γλώσσαν.
14,20 Ἀδελφοί, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλὰ τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε.
14,20 Αδελφοί, μη γίνεσθε σαν μικρά παιδιά κατά τον νουν και κατά την σκέψιν, αλλά να γίνεσθε απονήρευτοι και αθώοι σαν τα νήπια κατά την κακίαν. Κατά δε τον νουν και την σύνεσιν και την ορθοφροσύνην να γίνεσθε τέλειοι.
14,21 ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ᾿ οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

14,21 Εις την Παλαιάν Διαθήκην έχει γραφή, ότι “θα ομιλήσω στον λαόν τούτον, τον ιουδαϊκόν, δια μέσου ανθρώπων που ομιλούν ξένας γλώσσας και με χείλη ξένων λαών, αλλ' ακόμη ούτε με τον τρόπον αυτόν, τον θαυμαστόν και υπερφυσικόν, θα με ακούσουν”, λέγει ο Κυριος.
14,22 ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις, ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.
14,22 Ωστε αι ξέναι γλώσσαι δίδονται δια να είναι υπερφυσικόν σημείον όχι στους πιστεύοντας, αλλ' στους απίστους, μήπως και επιστρέψουν εις την πίστιν. Το δε χάρισμα της προφητείας και διδασκαλίας υπάρχει όχι δια τους απίστους, αλλά δια τους πιστούς, ώστε να προοδεύουν και να ενισχύωνται εις την πνευματικήν ζωήν.
14,23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;
14,23 Εάν, λοιπόν, συγκεντρωθούν στο αυτό μέρος οι πιστοί και όλοι ομιλούν ξένας γλώσσας, εισέλθουν δε άνθρωποί που δεν έχουν χαρίσματα η είναι και εντελώς άπιστοι, δεν θα πουν ότι είσθε έξαλλοι και τρελλοί;
14,24 ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων,
14,24 Εάν όμως όλοι διδάσκουν με απλότητα και σαφήνειαν, έλθη δε στον τόπον της συγκεντρώσεώς σας ένας άπιστος η κάποιος απλοϊκός χωρίς πνευματικόν χάρισμα, αποκαλύπτεται τότε με τον τρόπον αυτόν από όλους οποίος πράγματι είναι αυτός και ερευνάται η καρδία του από όλους·
14,25 καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.
14,25 και έτσι τα κρυπτά της καρδίας του γίνονται φανερά· και ως αποτέλεσμα θα έλθη ότι αυτός θα πέση με το πρόσωπον εις την γην, θα προσκυνήση τον Θεόν και θα ομολογήση δημοσία με συναίσθησιν και μετάνοιαν, ότι “πράγματι ο Θεός είναι μεταξύ σας”.
14,26 Τί οὖν ἐστιν, ἀδελφοί, ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἑρμηνείαν ἔχει· πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω.

14,26 Τι πρέπει, λοιπόν, να γίνη επί του προκειμένου, αδελφοί; Οταν συναθροίζεσθε στον τόπον της λατρείας και της προσευχής, ο καθένας σας η ψαλμόν έχει η διδασκαλίαν έχει η γλώσσαν η κάποιαν αποκάλυψιν η εξήγησιν και ανάλυσιν των θείων λόγων, όλα αυτά τα χαρίσματα του Θεού, ας γίνωνται προς πνευματικήν ωφέλειαν των πιστών.
14,27 εἴτε γλώσσῃ τις λαλεῖ, κατὰ δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς, καὶ ἀνὰ μέρος, καὶ εἷς διερμηνευέτω·
14,27 Εάν μερικοί ομιλούν γλώσσας, ας ομιλούν από δύο η το πολύ τρεις και με την σειράν του ο καθένας· ένας δε ας ερμηνεύη όσα λέγει εκείνος, που ομιλεί εις ξένην γλώσσαν.
14,28 ἐὰν δὲ μὴ ᾖ διερμηνευτής, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ, ἑαυτῷ δὲ λαλείτω καὶ τῷ Θεῷ.
14,28 Εάν δε δεν υπάρχη διερμηνεύς, τότε αυτός που έχει το χάρισμα της γλώσσης ας σιωπά κατά την σύναξιν. Ας ομιλή δε με τον εαυτόν του και με τον Θεόν.
14,29 προφῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς λαλείτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν·
14,29 Προφήται δε πάλιν δύο η τρεις ας ομιλούν και οι άλλοι ας κρίνουν και ας διακρίνουν, αν ο προφήτης είναι πραγματικός η εάν είναι απατεών.
14,30 ἐὰν δὲ ἄλλῳ ἀποκαλυφθῇ καθημένῳ, ὁ πρῶτος σιγάτω.
14,30 Εάν δε εν τω μεταξύ εις άλλον, που κάθεται, αποκαλυφθούν αλήθειαι εκ μέρους του Θεού, ας ομιλήση αυτός και ο πρώτος ας σιωπήση.
14,31 δύνασθε γὰρ καθ᾿ ἕνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσι καὶ πάντες παρακαλῶνται·
14,31 Διότι ημπορείτε όλοι σας ο ένας μετά τον άλλον να προφητεύετε και να διδάσκετε, ώστε όλοι να μανθάνουν, και όλοι να παρηγορούνται, να ενισχύωνται εις την πίστιν και την αρετήν.
14,32 καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται·
14,32 Διότι και τα χαρίσματα της προφητείας υποτάσσονται στους προφήτας και έτσι ημπορούν αυτοί να ομιλούν και να σιωπούν, όταν το κρίνουν.
14,33 οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλὰ εἰρήνης.
14,33 Διότι ο Θεός μας δεν είναι Θεός αταξίας και συγχύσεως, αλλ' ειρήνης και τάξεως.

14,34 Ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων, αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν. ἀλλ᾿ ὑποτάσσεσθαι, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.
14,34 Κατά την τάξιν δε που επικρατεί εις όλας τας Εκκλησίας των Χριστιανών, αι γυναίκες σας εις τας συγκεντρώσεις των πιστών ας σιωπούν. Διότι δεν είναι επιτετραμμένον εις αυτάς να ομιλούν και να διδάσκουν, αλλά να υποτάσσωνται, όπως και ο νόμος του Θεού λέγει.
14,35 εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν· αἰσχρὸν γάρ ἐστι γυναιξὶν ἐν ἐκκλησίᾳ λαλεῖν.
14,35 Εάν δε και θέλουν να μάθουν κάτι που δεν γνωρίζουν η κάτι που ελέχθη εις την σύναξιν και δεν το εννόησαν, ας ερωτούν δι' αυτό τους άνδρας των στο σπίτι. Διότι είναι απρεπές και άκοσμον δια τας γυναίκας να ομιλούν και να διδάσκουν εις την σύναξιν των πιστών κατά την ώραν της λατρείας.
14,36 ἢ ἀφ᾿ ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθεν, ἢ εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;
14,36 Αυτό γίνεται εις τας άλλας Εκκλησίας. Η μήπως τυχόν φρονείτε ότι η ιδική σας Εκκλησία είναι αρχαιοτέρα και ανωτέρα από τας άλλας και ότι από σας εβγήκεν ο λόγος του Θεού η αποκλειστικά και μόνον εις σας ελέχθη και έμεινε;
14,37 Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικός, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσὶν ἐντολαί·
14,37 Εάν κανείς νομίζη, ότι είναι προφήτης η ότι έχει πνευματικόν χάρισμα, ας προσπαθήση να καταλάβη καλά αυτά, που σας γράφω, διότι είναι εντολαί του Κυρίου και όχι ιδικαί μου.
14,38 εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοείτω.
14,38 Εάν όμως κανείς επιμένη να τα αγνοή, ας μένη εις την άγνοιάν του και ας δώση λόγον δι' αυτήν.
14,39 Ὥστε, ἀδελφοί, ζηλοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν γλώσσαις μὴ κωλύετε·
14,39 Ωστε, αδελφοί, να επιθυμήτε και να επιδιώκετε με ζήλον το οικοδομητικόν χάρισμα της προφητείας και διδασκαλίας. Αλλά να μη εμποδίζετε και το να ομιλούν ξένας γλώσσας.
14,40 πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.
14,40 Ολα να γίνωνται με κοσμιότητα, με ευπρέπειαν και με τάξιν.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 15

15,1 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε,
15,1 Αδελφοί, σας υπενθυμίζω το Ευαγγέλιον, το οποίον εκήρυξα εις σας και το οποίον σεις παρελάβατε με πίστιν, στο οποίον και στέκεσθε σταθεροί και ακλόνητοι,
15,2 δι᾿ οὗ καὶ σῴζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν εἰ κατέχετε, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε.
15,2 δια του οποίου και βαδίζετε ασφαλώς τον δρόμον της σωτηρίας εάν βέβαια το κρατήτε καλά, όπως σας το έχω διδάξει, εκτός εάν ματαίως και ανωφελώς επιστεύσατε.
15,3 παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς,
15,3 Διότι εν πρώτοις παρέδωσα εις σας με την διδασκαλίαν μου, αυτό που και εγώ παρέλαβα, ότι δηλαδή ο Χριστός απέθανεν επί του σταυρού δια τας αμαρτίας μας, όπως είχαν προφητεύσει και αι Γραφαί.
15,4 καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς,
15,4 Και ότι ετάφη και ότι αναστήθηκε κατά την τρίτην ημέραν σύμφωνα με τας Γραφάς,
15,5 καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα·
15,5 και ότι παρουσιάσθηκε στον Πετρον, έπειτα στους δώδεκα αποστόλους.
15,6 ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν·
15,6 Υστερα δε παρουσιάσθηκε μια φορά εις πεντακοσίους και πλέον αδελφούς, από τους οποίους οι πλείστοι ζουν και μένουν μέχρι της ημέρας αυτής, μερικοί δε και έχουν αποθάνει.
15,7 ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν·
15,7 Επειτα εφανερώθηκε στον Ιάκωβον, ύστερον εις όλους τους Αποστόλους.
15,8 ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί.
15,8 Τελευταίον δε από όλους σαν σε εξάμβλωμα, σαν σε έμβρυον που γεννήθηκε παράκαιρα, παρουσιασθηκε και εις εμέ.

15,9 ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ·
15,9 Διότι εγώ είμαι ο ελάχιστος από όλους τους Αποστόλους, ο οποίος και δεν είμαι άξιος να λέφγωμαι Απόστολος, διότι κατεδίωξα την Εκκλησίαν του Θεού.
15,10 χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ᾽ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί.
15,10 Σημερον δε είμαι αυτό που είμαι, δηλαδή Απόστολος, με την χάριν του Θεού. Και η χάρις του Θεού, που μου εδόθηκε, δεν έγινε και δεν έμεινε άκαρπος. Αλλά περισσότερον από όλους τους άλλους Αποστόλους εκοπίασα στο έργον του Ευαγγελίου, όχι δε εγώ, αλλά η χάρις του Θεού, που είναι μαζή μου.
15,11 εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.
15,11 Επομένως είτε εγώ είτε εκείνοι κατά τον ίδιον τρόπον προσφέρομεν στους ανθρώπους το Ευαγγέλιον και το ίδιον Ευαγγέλιον κηρύσσομεν. Ετσι δε και σεις εδεχθήκατε το Ευαγγέλιον και επιστεύσατε.
15,12 Εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν;
15,12 Εάν δε από όλους μας κηρύσσεται ότι ο Χριστός έχει αναστηθή, πως μερικοί, αντιλέγοντες στο ομόφωνον κήρυγμα των Αποστόλων, ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει ανάστασις νεκρών;
15,13 εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·
15,13 Εάν όμως δεν υπάρχη ανάστασις νεκρών, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθή.
15,14 εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.
15,14 Εάν δε ο Χριστός δεν ανεστήθηκε, τότε είναι αδειανό και χωρίς περιεχόμενο το κήρυγμα μας, κούφια και ανωφελής η πίστις σας.
15,15 εὑρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται·
15,15 Επί πλέον δε παρουσιαζόμεθα έτσι και αποκαλυπτόμεθα ημείς οι Απόστολοι και ψευδομάρτυρες κατά του Θεού, διότι έδώσαμεν

ψευδή μαρτυρίαν δια τον Θεόν, ότι δηλαδή ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον όμως δεν ανέστησε. Και βέβαια δεν θα τον έχη αναστήσει, εάν υποτεθή ότι οι νεκροί δεν ανασταίνονται.
15,16 εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται.
15,16 Διότι εάν οι νεκροί δεν ανασταίνωνατι, ούτε ούτε ο Χριστός αναστήθηκε.
15,17 εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.
15,17 Εάν δε ο Χριστός δεν έχη αναστηθή, όπως λέγουν μερικοί πλανεμένοι, τότε είναι χωρίς περιεχόμενον και εντελώς ανωφελής η πίστις σας. Είσθε άκομα βυθισμένοι εις τας αμαρτίας σας.
15,18 ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο.
15,18 Επομένως και εκείνοι που έχουν πεθάνει με την πίστιν στον Χριστόν εχάθηκαν.
15,19 εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.
15,19 Εάν δε εις αυτήν την ζωήν έχωμεν ελπίσει δια την σωτηρίαν μας αποκλειστικά και μόνον στον Χριστόν, τότε είμεθα οι περισσότερον από όλους τους ανθρώπους ταλαίπωροι και αξιοδάκρυτοι.
15,20 Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.
15,20 Αλλά δεν είμεθα, διότι ο Χριστός όντως έχει αναστηθή εκ των νεκρών. Αναστήθηκε πρώτος από όλους και έγινε η αρχή της αναστάσεως όλων των κοιμηθέντων.
15,21 ἐπειδὴ γὰρ δι᾽ ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι᾽ ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν.
15,21 Επειδή ακριβώς δια μέσου ανθρώπου, του Αδάμ, που παρέβη την εντολήν, εισήλθεν ο θάνατος στο γένος των ανθρώπων, έτσι και δια μέσου ανθρώπου, του νέου Αδάμ, του Χριστού, θα έλθη η ανάστασις των νεκρών.
15,22 ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.
15,22 Οπως δηλαδή όλοι οι άνθρωποι εξ αιτίας της καταγωγής και της σχέσεως αυτών με τον Αδάμ αποθνήσκουν, έτσι και δια μέσου της χάριτος και της ενώσεως με τον Χριστόν όλοι θα ζωοποιηθούν.

15,23 ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ Χριστός, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ·
15,23 Αλλ' ο καθένας με την σειράν του, πρώτος δηλαδή σαν ένδοξος απαρχή ο Χριστός και έπειτα, κατά την μεγάλην ημέραν της δευτέρας παρουσίας, θα αναστηθούν όσοι ανήκουν στον Χριστόν. (Θα αναστηθούν όλοι ανεξαιρέτως οι νεκροί, αλλά εις αιώνιον και ευφρόσυνον ζωήν πλησίον του Χριστού θα κληθούν όσοι έχουν πιστεύσει και ζήσει κατά το θέλημα του).
15,24 εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῷ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ πατρί, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.
15,24 Υστερα θα έλθη το τέλος. Και τότε θα παραδώση ο Χριστός ως άνθρωπος την μεσσιανικήν βασιλείαν του στον Θεόν και Πατέρα, όταν θα έχη πλέον αχρηστεύσει και καταργήσει κάθε αρχήν και κάθε εξουσίαν και δύναμιν.
15,25 δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.
15,25 Διότι πρέπει αυτός να εξακολουθή να βασιλεύη ως Μεσσίας “μέχρι ότου υποτάξη κάτω από τους πόδας του όλους τους εχθρούς του”.
15,26 ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος·
15,26 Τελευταίος δε εχθρός καταργείται και εξαφανίζεται ο θάνατος
15,27 πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. ὅταν δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα.
15,27 Διότι όπως είναι γραμμένον και εις την Π. Διαθήκην ο Θεός Πατήρ “υπέταξεν υπό τους πόδας του Χριστού Μεσσίου τα πάντα” και αυτόν ακόμην τον θάνατον. Οταν δε ο Πατήρ πη στον Υιόν, ότι όλα πλέον έχουν υποταχθή εις αυτόν, είναι φανερόν ότι εννοεί όλα, εκτός βέβαια του Θεού Πατρός, ο οποίος υπέταξεν στον Χριστόν τα πάντα.
15,28 ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.
15,28 Οταν δε όλα υποταχθούν εις αυτόν, τότε και ο Υιός ως άνθρωπος θα υποταχθή εις εκείνον, που του υπέταξε τα πάντα, δια να είναι ο άπειρος Θεός με τον Υιόν και Λογον και με το Αγιον Πνεύμα τα πάντα εις όλους.

15,29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ τῶν νεκρῶν;
15,29 Εάν άλλως συνέβαινε και οι νεκροί δεν ανασταίνονται, τι θα κάμουν και τι έχουν να κερδήσουν όσοι βαπτίζονται με την πίστιν και την προσδοκίαν να ενωθούν με τους άλλους αποθανόντας πιστούς, τους οποίους πιστεύουν ζώντας εις την εν ουρανοίς Εκκλησίαν, εάν κατά κανένα τρόπον δεν ανασταίνωνται οι νεκροί; (Δια ποίον λόγον και βαπτίζονται, αφού δεν πρόκειται να εισέλθουν εις καμμίαν κοινωνίαν αποθαμμένων, αφού αυτοί δεν ζουν πλέον, όχι μόνον εις την γην, αλλ' ούτε και στους ουρανούς;)
15,30 τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;
15,30 Προς τι και ημείς οι Απόστολοι κάθε ώραν εκτιθέμεθα εις κινδύνους;
15,31 καθ᾿ ἡμέραν ἀποθνήσκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.
15,31 Μα την καύχησιν, που έχω για σας ενώπιον του Χριστού Ιησού του Κυρίου ημών, κάθε ημέραν αντικρύζω κίνδυνον θανάτου δια το Ευαγγέλιον.
15,32 εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τὸ ὄφελος; εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν.
15,32 Εάν, δια να ομιλήσω κατά τον ανθρώπινον τρόπον του σκέπτεσθαι, ηγωνίσθην εις την Εφεσον τον έσχατον αγώνα εναντίον ανθρώπων, που δια την αγριότητα των ωμοίαζον με θηρία, τι ωφελήθηκα από αυτό; Εάν οι νεκροί δεν ανασταίνωνται, τότε ας είπωμεν ο,τι και οι υλισταί, δια τους οποίους κάνει λόγον η Π. Διαθήκη· “ας φάμε, ας πιούμε, διότι αύριο πεθαίνομε”.
15,33 μὴ πλανᾶσθε· φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.
15,33 Μη πλανάσθε με τέτοιες ψευδείς διδασκαλίες και μη λησμονείτε ότι αι κακαί συναναστροφαί διαφθείρουν τα καλά ήθη.
15,34 ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω.
15,34 Εξυπνήσατε και γρηγορήσατε, όπως είναι δίκαιον και συμφέρον για σας, και αποφεύγετε την αμαρτίαν· διότι μερικοί έχουν άγνοιαν της δυνάμεως του Θεού και αμαρτάνουν χωρίς φόβον. Σας τα λέγω αυτά δια να εντραπήτε.

15,35 Ἀλλ᾿ ἐρεῖ τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται;
15,35 Αλλ' ίσως θα πη κανείς· πως ανασταίνονται οι νεκροί, με ποίον δε σώμα έρχονται, με αυτό το σώμα που αποσυνετέθη και διελύθη;
15,36 ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ·
15,36 Ανόητε και απερίσκεπτε, διατί αμφιβάλλεις; Εκείνο το οποίον συ σπείρεις, δεν ζωογονείται και δεν καρποφορεί, εάν δεν αποθάνη και δεν αποσυντεθή θαπτόμενον εις την γην.
15,37 καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι σίτου ἤ τινος τῶν λοιπῶν·
15,37 Και αυτό που σπέρνεις δεν είναι το σώμα, που πρόκειται να φυτρώση και να γίνη από την γην, αλλά σπέρνεις π.χ. ένα γυμνόν και χωρίς φύλλα κόκκον σιταριού η κάποιον από τους άλλους σπόρους.
15,38 ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκάστῳ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα.
15,38 Ο δε Θεός δίδει εις αυτόν τον γυμνόν κόκκον σώμα, σύμφωνα με το θέλημά του, και εις καθένα από τους σπόρους το ιδιαίτερον σώμα.
15,39 οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σάρξ, ἀλλὰ ἄλλη μὲν ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πετεινῶν.
15,39 Ολαι αι σάρκες δεν είναι η ίδια σάρκα, άλλη μεν είναι η σάρκα των ανθρώπων, άλλη δε η σάρκα των κτηνών, άλλη η σάρκα των ιχθύων και άλλη των πτηνών.
15,40 καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ᾿ ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.
15,40 Οπως επίσης υπάρχουν και σώματα επουράνια και σώματα επίγεια, αλλά άλλη μεν είναι η λαμπρότης των επουρανίων και άλλη η των επιγείων.
15,41 ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ.
15,41 Αλλη είναι η λάμψις και το μεγαλείον του ηλίου και άλλη είναι η λάμψις της σελήνης και άλλη η λαμπρότης των αστέρων· διότι αστέρι από αστέρι διαφέρει ως προς την λάμψιν.
15,42 οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ·

15,42 Ετσι είναι και η ανάστασις των νεκρών σωμάτων. Ριπτεται στον τάφον το νεκρόν σώμα εις κατάστασιν φθοράς και αποσυνθέσεως και ανασταίνεται άφθαρτον.
15,43 σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει·
15,43 Ριπτεται στον τάφον δυσειδές και δυσώδες και ανασταίνεται ωραίον και ένδοξον. Σπέρνεται εις κατάστασιν ασθενείας και ανασταίνεται γεμάτο δύναμιν.
15,44 σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν.
15,44 Σπέρνεται σώμα που εζούσε χάρις εις τας κατωτέρας ζωϊκάς του λειτουργίας και ανασταίνεται σώμα πνευματικόν. Υπάρχει σώμα ψυχικόν, ζωϊκόν, και υπάρχει σώμα πνευματικόν.
15,45 οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν·
15,45 Ετσι είναι γραμμένο εις την Π.Διαθήκην· “έγινε ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με ψυχήν ζωντανήν, που ζωογονεί και το σώμα”. Ο νέος Αδάμ, ο Κυριος, είναι πλήρης από το Πνεύμα του Θεού που μεταδίδει πνευματικήν ζωήν.
15,46 ἀλλ᾿ οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.
15,46 Ομως δεν έγινε πρώτον το πνευματικόν σώμα, αλλά το ψυχικόν, το ζωϊκόν και έπειτα το πνευματικόν.
15,47 ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ.
15,47 Ο πρώτος άνθρωπος επλάσθη και προήρχετο από την γην, χωματένιος, ο δεύτερος άνθρωπος είναι ο Κυριος, ο οποίος ως Θεός κατέβηκε από τον ουρανόν και προσέλαβε την ανθρωπίνην φύσιν.
15,48 οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί, καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι.
15,48 Οποιος ήτο ο χωματένιος, θνητός δηλαδή και φθαρτός, τέτοιοι χωματένιοι είναι και οι απόγονοί του. Και οποιος είναι ο επουράνιος, πνευματικός και άφθαρτος, τέτοιοι θα είναι και οι επουράνιοι, οι πιστοί δηλαδή που αναγεννώνται δι' αυτού εις την νέαν ζωήν.
15,49 καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

15,49 Και όπως επήραμεν επάνω μας και εφορέσαμεν τα ιδιώματα του χωματένιου, έτσι θα φορέσωμε τα ιδιώματα του επουρανίου και θα γίνωμεν εικών αυτού.
15,50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σάρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.
15,50 Με αυτό δε που σας λέγω, αδελφοί, εννοώ ότι η σάρκα και το αίμα, το σαρκικόν δηλαδή και φθαρτόν σώμα μας δεν ημπορεί, όπως είναι σήμερα, να κληρονομήση την βασιλείαν του Θεού, ούτε και η φθορά κληρονομεί ποτέ την αφθαρσίαν.
15,51 ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα,
15,51 Ιδού σας φανερώνω μίαν μυστηριώδη και άγνωστον αλήθειαν· όλοι μεν δεν θα αποθάνωμεν, όλοι όμως, νεκροί και ζώντες, όταν έλθη ο Χριστός, θα αλλάξωμεν σώμα και κατάστασιν.
15,52 ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίσει γάρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.
15,52 Και θα γίνη αυτό ακαριαίως, ώσπου να ανοιγοκλείση το βλέφαρον, όταν θα ηχήση η τελευταία σάλπιξ του ουρανού· διότι τότε θα σαλπίση ο άγγελος και οι νεκροί θα αναστηθούν άφθαρτοι. Οσοι δε τότε ζώμεν θα υποστώμεν αμέσως ριζικήν αλλαγήν.
15,53 δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.
15,53 Διότι πρέπει αυτό το φθαρτόν σώμα να ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο σώμα να ενδυθή αθανασίαν.
15,54 ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος·
15,54 Οταν δε το φθαρτόν τούτο πάρη την αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο πάρη την αθανασίαν, τότε θα γίνη πραγματικότης ο λόγος που είναι γραμμένος εις την Π. Διαθήκην· "κατεποντίσθη, κατενικήθη και εξηφανίσθη εντελώς ο θάνατος". Δεν υπάρχει πλέον.
15,55 ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ᾅδη, τὸ νῖκος;
15,55 "Που είναι, θάνατε, το φαρμακερό κεντρί σου; Αδη, που είναι η νίκη σου;"

15,56 τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος.
15,56 Το δε φαρμακερό κεντρί του θανάτου είναι η αμαρτία, την οποίαν όμως έχει εξουδετερώσει και εξαφανίσει ο Χριστός. Η δε δύναμις της αμαρτίας είναι ο νόμος, διότι χωρίς νόμον δεν νοείται αμαρτία.
15,57 τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
15,57 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός, ο οποίος δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μας δίδει την νίκην.
15,58 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ.
15,58 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, στηριχθήτε γέρα εις την μεγάλην αυτήν αλήθειαν περί της βεβαίας αναστάσεώς μας, μένετε ακλόνητοι, πάντοτε πλούσιοι στο έργον του Κυρίου, γνωρίζοντες καλά ότι ο κόπος σας δεν είναι χαμένος ενώπιον του Κυρίου.

Α ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 16

16,1 Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, ὥσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.
16,1 Περί δε της συλλογής εράνων και βοηθημάτων δια τους πτωχούς Χριστιανούς, κάμετε και σεις σύμφωνα με τας οδηγίας, που έχω δώση εις τας Εκκλησίας της Γαλατίας.
16,2 κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ᾿ ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω τότε λογίαι γίνωνται.
16,2 Δηλαδή την πρώτην ημέραν της εβδομάδος, την Κυριακήν, ο καθένας από σας ας θέτη κατά μέρος στο σπίτι του κάποιο πόσον και ας μαζεύη έτσι από τώρα ο,τι ευκολύνεται, ώστε να μη γίνωνται τέτοιες συνεισφορές, όταν θα έλθω εγώ.
16,3 ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἐὰν δοκιμάσητε, δι᾿ ἐπιστολῶν τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ·
16,3 Οταν δε έλθω, τότε το δώρον αυτό της αγάπης σας θα στείλω να το μεταφέρουν εις την Ιερουσαλήμ με συστατικάς επιστολάς μου

άνθρωποι, τους οποίους σεις θα διαλέξετε.
16,4 ἐὰν δὲ ᾖ ἄξιον τοῦ κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύσονται.
16,4 Εάν μάλιστα είναι μεγάλο το πόσον και αξίζη να μεταβώ και εγώ εις την Ιερουσαλήμ, τότε μαζή μ' εμένα θα πάνε και οι ιδικοί σας.
16,5 Ἐλεύσομαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ὅταν Μακεδονίαν διέλθω· Μακεδονίαν γὰρ διέρχομαι·
16,5 Θα έλθω δε προς σας όταν περάσω την Μακεδονίαν· διότι θα περιοδεύσω τώρα εις την Μακεδονίαν.
16,6 πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχὸν παραμενῶ ἢ καὶ παραχειμάσω, ἵνα ὑμεῖς με προπέμψητε οὗ ἐὰν πορεύωμαι.
16,6 Ισως δε να μείνω κοντά σας αρκετόν χρόνον η και να παραχειμάσω, ώστε σεις να με κατευοδώσετε όπου αν πρόκειται να μεταβει.
16,7 οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν, ἐλπίζω δὲ χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος ἐπιτρέπῃ.
16,7 Δεν έρχωμαι δε τώρα, διότι δεν θέλω να σας ίδω περαστικός εν βία, αλλ' ελπίζω να μείνω κοντά σας για λίγο διάστημα, εάν ο Κυριος επιτρέπη.
16,8 ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοστῆς·
16,8 Θα παραμείνω δε εις την Εφεσον μέχρι την Πεντηκοστήν.
16,9 θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής, καὶ ἀντικείμενοι πολλοί.
16,9 Διότι εδώ μου έχει ανοίξει ο Κυριος μεγάλην θύραν δια την ανάπτυξιν δραστηρίας και αποδοτικής εργασίας. Αλλά και οι αντίθετοι, που φθονούν το έργον του Κυρίου, είναι πολλοί.
16,10 Ἐὰν δὲ ἔλθῃ Τιμόθεος, βλέπετε ἵνα ἀφόβως γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ ἔργον Κυρίου ἐργάζεται ὡς κἀγώ· μή τις οὖν αὐτὸν ἐξουθενήσῃ.
16,10 Εάν δε έλθη ο Τιμόθεος, προσέχετε να τον δεχθήτε με καλωσύνην, ώστε να μείνη άνετα και χωρίς δειλίαν μαζή σας· διότι και αυτός εργάζεται το έργον του Κυρίου, όπως και εγώ. Προσέχετε, λοιπόν, μήπως τυχόν κανείς του φερθή με περιφρόνησιν και αδιαφορίαν, σαν να μη έχη τάχα αξίαν.
16,11 προπέμψατε δὲ αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ ἵνα ἔλθῃ πρός με· ἐκδέχομαι γὰρ αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.

16,11 Οταν δε πρόκειται να έλθη εις συνάντησίν μου, να τον κατευοδώσετε με ειρήνην. Διότι εγώ μαζή με τους εδώ αδελφούς τον περιμένω.
16,12 Περὶ δὲ Ἀπολλῶ τοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν· καὶ πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα νῦν ἔλθῃ, ἐλεύσεται δὲ ὅταν εὐκαιρήσῃ.
16,12 Δια δε τον αδελφόν Απολλώ σας λέγω ότι παρά πολύ τον παρεκάλεσα να σας επισκεφθή μαζή με τους αδελφούς. Παρ' όλα όμως αυτά δεν ηθέλησε να έλθη τώρα. Θα έλθη όμως όταν το κρίνη εύκαιρον.
16,13 Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε.
16,13 Μενετε άγρυπνοι και προσεκτικοί. Σταθήτε στερεοί και ακλόνητοι εις την πίστιν. Δειχθήτε άνδρες γενναίοι· παρέτε δύναμιν και ισχύν.
16,14 πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.
16,14 Ολα όσα λέγετε και κάνετε ας γίνωνται με αγάπην.
16,15 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς·
16,15 Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, και δια το εξής ακόμη· γνωρίζετε την οικογένειαν του Στεφανά, ότι είναι οικογένεια που πρώτη αυτή από όλην την Αχαΐαν επίστευσεν στον Χριστόν και έταξαν τον εαυτόν τους εις την υπηρεσίαν των Χριστιανών.
16,16 ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιούτοις καὶ παντὶ τῷ συνεργοῦντι καὶ κοπιῶντι.
16,16 Σας παρακαλώ, λοιπόν, να υποτάσσεσθε και σεις εις τέτοιους εκλεκτούς Χριστιανούς και εις καθένα, ο οποίος συνεργεί και κοπιάζει στο έργον του Κυρίου.
16,17 χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν·
16,17 Χαίρω δε, διότι είναι παρόντες εδώ ο Στεφανάς και ο Φουρτουνάτος και ο Αχαϊκός, οι οποίοι ανεπλήρωσαν εις αρκετόν βαθμόν την στέρησιν της ιδικής σας παρουσίας.
16,18 ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους.

16,18 Διότι ανέπαυσαν το πνεύμα μου με τας πληροφορίας που μου έφεραν, και πιστεύω ότι θα αναπαύσουν και το ιδικόν σας πνεύμα με την επιστολήν, που θα σας φέρουν. Να αναγνωρίζετε την αξίαν των και να εκτιμάτε τους τοιούτους Χριστιανούς.
16,19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα σὺν τῇ κατ᾽ οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.
16,19 Σας στέλνουν αδελφικούς χαιρετισμούς αι Εκκλησίαι της Ασίας. Σας χαιρετούν πολύ εν Κυρίω ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα μαζή με τους πιστούς, οι οποίοι συναθροίζονται στο σπίτι των.
16,20 ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ.
16,20 Σας χαιρετούν όλοι οι αδελφοί. Ασπασθήτε ο ένας τον άλλον με το άγιον φίλημα της αγάπης.
16,21 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.
16,21 Οχαιρετισμός αυτός εγράφη με το χέρι εμού, του Παύλου.
16,22 εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθᾶ.
16,22 Εάν κανείς δεν αγαπά με όλην του την ψυχήν και την δύναμιν τον Κυριον Ιησούν, ας είναι χωρισμένος από την Εκκλησίαν και τον Χριστόν. Ο Κυριος θα έλθη και θα τον κρίνη όπως του πρέπει.
16,23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ᾽ ὑμῶν.
16,23 Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού είθε να είναι μαζή σας πάντοτε.
16,24 ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.
16,24 Η αγάπη μου, η εν Χριστώ Ιησού, είναι και θα είναι με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ·
1,1 Εγώ ο Παύλος, που είμαι απόστολος του Ιησού Χριστού δια του θελήματος του Θεού και ο Τιμόθεος ο αδελφός, προς την Εκκλησίαν του Θεού που είναι εις την Κορινθον και προς πάντας τους Χριστιανούς, οι οποίοι ευρίσκονται εις όλην την Αχαΐαν,
1,2 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,2 είθε να είναι πάντοτε μαζή σας χάρις και ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως,
1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Πατήρ και ο χορηγός της εσπλαγχνίας, του ελέους και της συγκαταβάσεως, και ο Θεός κάθε παρηγορίας δια τους θλιβομένους ανθρώπους.
1,4 ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει διὰ τῆς παρακλήσεως ἧς παρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ·
1,4 Αυτός είναι που μας παρηγορεί και μας γαληνεύει εις κάθε μας θλίψιν, ώστε να ημπορούμεν και ημείς να παρηγορούμεν τους ανθρώπους τους ευρισκομένους εις κάθε θλίψιν με την παρηγορίαν, με την οποίαν ημείς οι ίδιοι παρηγορούμεθα από τον Θεόν.
1,5 ὅτι καθὼς περισσσεύει τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις ἡμῶν.
1,5 Ευχαριστούμεν τον Κυριον, διότι όπως πλεονάζουν και αφθονούν εις ημάς αι θλίψεις και τα παθήματα σαν του Χριστού και προς χάριν του Χριστού, έτσι πλεονάζει και περισσεύει και η παρηγορία, την οποίαν δια μέσου του Χριστού παίρνομεν.

1,6 εἴτε δὲ θλιβόμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημάτων ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχομεν, καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν βεβαία ὑπὲρ ὑμῶν· εἴτε παρακαλούμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας,
1,6 Αλλ' είτε δοκιμάζομεν θλίψεις, τας δοκιμάζομεν δια την ιδικήν σας παρηγορίαν και δια την ιδικήν σας σωτηρίαν, την οποίαν η χάρις του Θεού ενεργεί εις σας, και η οποία χάρις σας δίδει την δύναμιν να υπομένετε τα ίδια παθήματα, τα οποία και ημείς πάσχομεν· είτε παρηγορούμεθα, παρηγορούμεθα πάλιν προς ιδικήν σας παρηγορίαν και σωτηρίαν, δια να ενθαρρύνεσθε από το παράδειγμά μας και να στηρίζεσθε εις την ελπίδα και την υπομονήν.
1,7 εἰδότες ὅτι ὥσπερ κοινωνοί ἐστε τῶν παθημάτων, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως.
1,7 Και είναι σταθερά και αδιάψευστος η ελπίδα που έχομεν για σας, επειδή γνωρίζομεν καλά ότι όπως συμμετέχετε εις τας θλίψεις και τας κακοπαθείας μας, έτσι θα συμμετέχετε και εις την παρηγορίαν μας.
1,8 Οὐ γὰρ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ᾿ ὑπερβολὴν ἐβαρήθημεν ὑπὲρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν·
1,8 Δεν θέλομεν δε να αγνοήτε, αδελφοί, την θλίψιν που μας ευρήκεν εις την Ασίαν, διότι εταλαιπωρήθημεν παρά πολύ υπερβολικά μεγάλο βάρος θλίψεων και δοκιμασιών έπεσεν επάνω μας, παραπάνω από την δύναμίν μας, ώστε να χάσωμεν κάθε ελπίδα και δι' αυτήν ακόμη την ζωήν μας.
1,9 ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ᾿ ἑαυτοῖς, ἀλλ᾿ ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκρούς·
1,9 Ολα δε αυτά έγιναν αιτία, ώστε ημείς οι ίδιοι να πάρωμεν σαν απάντησιν από τα γεγονότα την πληροφορίαν και την βεβαιότητα, ότι πρόκειται να αποθάνωμεν. Επέτρεψε δε ο Κυριος τους φοβερούς αυτούς και θανασίμους κινδύνους δια να μη έχωμεν πεποίθησιν στον εαυτόν μας, αλλ' στον Θεόν, ο οποίος ανασταίνει τους νεκρούς.
1,10 ὃς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐρύσατο ἡμᾶς καὶ ῥύεται, εἰς ὃν ἠλπίκαμεν ὅτι καὶ ἔτι ῥύσεται,
1,10 Αυτός μας εγλύτωσεν από ένα τόσον μεγάλον και βέβαιον κίνδυνον θανάτου και μας γλυτώνει. Εις αυτόν δε έχομεν αναθέσει

τας ελπίδας μας, ότι και στο μέλλον θα μας γλυτώση και από άλλους κινδύνους,
1,11 συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν.
1,11 αφού και σεις υποβοηθείτε και συνεργείτε με τας προσευχάς σας υπέρ ημών προς τον Θεόν, ώστε το δώρον που θα μας χαρίση ο Θεός, η περιφρούρησις δηλαδή της ζωής μας από τους κινδύνους, να ομολογηθή και να αναγνωρισθή ως δωρεά του από πολλά πρόσωπα, από ημάς δηλαδή και από σας. Και έτσι να αναπεμφθή με πολλούς τρόπους θερμή ευχαριστία προς τον Κυριον δι' ημάς.
1,12 Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστί, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ᾿ ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς.
1,12 Αυτό το οποίον μας κάμνει να καυχώμεθα είναι η μαρτυρία της συνειδήσεώς μας, ότι έχομεν συμπεριφερθη και εργασθή εις όλον τον κόσμον και ιδιαιτέρως μεταξύ σας, με απλότητα και ειλικρίνειαν, όπως θέλει ο Θεός, όχι με την κοσμικήν, την ψευδή και πλανωμένην σοφίαν, αλλά με την σοφίαν και την σύνεσιν, που μας δίδει η χάρις του Θεού.
1,13 οὐ γὰρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν, ἀλλ᾿ ἢ ἃ ἀναγινώσκετε ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε,
1,13 Διότι δεν σας γράφομεν άλλα, διαφορετικά από όσα προφορικώς σας εδιδάξαμεν, αλλά τα ίδια αυτά που διαβάζετε, και αυτά που καταλαβαίνετε πολύ καλά. Ελπίζω δε ότι και μέχρις τέλους θα τα γνωρίσετε με ακρίβειαν και βαθύτητα.
1,14 καθὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπὸ μέρους ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
1,14 Θα γνωρίσετε δε και ημάς τους ιδίους καλά, όπως εις κάποιον βαθμόν μας έχετε γνωρίσει, ότι είμεθα καύχημά σας, διότι έχετε τέτοιους διδασκάλους. Ακριβώς δε τα ίδια και ημείς αισθανώμεθα για σας, ότι είσθε δηλαδή καύχημά μας, διότι εδεχθήκατε με προθυμίαν και πίστιν την διδασκαλίαν του Κυρίου και την νέαν ζωήν. Και το δίκαιον αυτό καύχημά μας θα φανή ακόμη λαμπρότερον κατά την μεγάλην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου Ιησού.

1,15 Καὶ ταύτῃ τῇ πεποιθήσει ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευτέραν χάριν ἔχητε,
1,15 Και με αυτήν την πεποίθησιν και διάθεσιν ήθελα να έλθω προς σας, πριν περιοδεύσω την Μακεδονίαν, ώστε να έχετε διπλήν χαράν και πνευματικήν ωφέλειαν από τας δύο αυτάς επισκέψεις μου.
1,16 καὶ δι᾿ ὑμῶν διελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑφ᾿ ὑμῶν προπεμφθῆναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν.
1,16 Δια μέσου δε της πόλεώς σας ήθελα να διαβώ από σας εις την Μακεδονίαν και πάλιν από την Μακεδονίαν να έλθω εις σας, δια να με κατευοδώσετε εις την Ιουδαίαν.
1,17 τοῦτο οὖν βουλόμενος μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; ἢ ἃ βουλεύομαι, κατὰ σάρκα βουλεύομαι, ἵνα ᾖ παρ᾿ ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ καὶ τὸ οὒ οὔ;
1,17 Αυτά, λοιπόν, εσχεδίαζα και απεφάσιζα, αλλ' αι περιστάσεις δεν με εβοήθησαν να τα πραγματοποιήσω. Μηπως από αυτό βγαίνει το συμπέρασμα, όπως με κατηγορούν οι εχθροί μου, ότι με πολλήν ελαφρότητα εσκέφθην η εκείνα τα οποία σκέπτομαι και αποφασίζω, τα σκέπτομαι σαν σαρκικός άνθρωπος και θέλω κατά τρόπον εγωϊστικόν αυτό, που θα είπω ναι, να είναι ναι και το όχι να είναι όχι; (Εγώ όμως δεν αποφασίζω σαν κοσμικός άνθρωπος, αλλά σαν άνθρωπος που υποβάλλει τας αποφάσστου στο Πνεύμα το Αγιον, και τας οποίας αποφάσεις ημπορεί το Πνεύμα άλλας να ευοδώση και άλλας να ματαιώση).
1,18 πιστὸς δὲ ὁ Θεὸς ὅτι ὁ λόγος ἡμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ.
1,18 Μη βγάλετε όμως το συμπέρασμα, ότι και το κήρυγμα του Ευαγγελίου, που σας έχω διδάξει είναι αβέβαιον. Καθε άλλο· είναι κατά πάντα αξιόπιστος ο Θεός, ο οποίος επιμαρτυρεί, ότι το κήρυγμά μας προς σας δεν είναι αμβίβολον, δεν είναι και ναι και όχι.
1,19 ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι᾿ ἡμῶν κηρυχθείς, δι᾿ ἐμοῦ καὶ Σιλουανοῦ καὶ Τιμοθέου, οὐκ ἐγένετο ναί καὶ οὔ, ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονεν·
1,19 Διότι ο Υιός του Θεού, ο Ιησούς Χριστός, τον οποίον ημείς, δηλαδή εγώ, ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος, σας έχομεν κηρύξει, δεν έγινε και ναι και όχι, δεν απεδείχθη δηλαδή κάτι το άστατον και αβέβαιον, αλλ' όπως και η προσωπική σας πείρα μαρτυρεί,

επεκυρώθησαν και απεδείχθησαν αληθινά και αμετακίνητα όλα όσα αναφέρονται στον Χριστόν.
1,20 ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναὶ καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀμὴν τῷ Θεῷ πρὸς δόξαν δι᾿ ἡμῶν.
1,20 Διότι όλαι αι υποσχέσστου Θεού περί της σωτηρίας μας επραγματοποιήθησαν δια του Ιησού Χριστού και απεδείχθησαν δι' αυτού ναι και αμήν, (αληθιναί και βέβαιαι) δια να δοξάζεται έτσι δι' ημών των Αποστόλων ο Θεός.
1,21 ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός,
1,21 Εκείνος δε ο οποίος δίδει την ακλόνητον και βεβαίαν πεποίθησιν εις ημάς μαζή με σας, ώστε να μένωμεν πιστοί στον Χριστόν και ο οποίος μας έχρισε με το Αγιον Πνεύμα, είναι ο Θεός.
1,22 ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.
1,22 Αυτός και έβαλε την σφραγίδα του επάνω μας, δια να δείξη, ότι είμεθα ιδικοί του και έδωσε το Πνεύμα του το Αγιον εις τας καρδίας μας ως προκαταβολήν και εγγύησιν δι' όλα όσα μας έχει υποσχεθή.
1,23 Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχήν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον.
1,23 Πρέπει δε να σας πω τούτο· ότι εγώ, επειδή σας λυπούμαι, δεν ήλθα ακόμη εις την Κορινθον, δια να μη σας στενοχωρήσω με τας παρατηρήσεις μου και εις αυτό επικαλούμαι μάρτυρα τον Θεόν, που βλέπει την ψυχήν μου.
1,24 οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἑστήκατε.
1,24 Δεν σας τα λέγομεν αυτά, διότι έχομεν εξουσίαν επάνω εις σας και εις την πίστιν σας, αλλά διότι είμεθα συνεργάται εις την ιδικήν σας χαράν. Αλλωστε σεις στέκεσθε στερεοί εις την πίστιν.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 2

2,1 Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐν λύπῃ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.
2,1 Εσκέφθην δε μόνος μου και απεφάσισα τούτο· να μη έλθω προς σας λυπούμενος δια τα σφάλματά σας, λυπών δε και σας με τας

παρατηρήσεις, που είμαι αναγκασμένος να σας κάμω.
2,2 εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;
2,2 Η λύπη όμως, που θα σας προκαλέσω, αποβλέπει στο καλόν σας, διότι εάν εγώ με τους ελέγχους σας στενοχωρώ, ποιός είναι εκείνος, που με ευφραίνει, παρά αυτός που δέχεται τας παρατηρήσεις μου, λυπείται και μετανοεί δια τα σφάλματά του και προχωρεί εις διόρθωσιν·
2,3 καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ᾽ ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστιν.
2,3 Και σας έγραψα αυτό τούτο ακριβώς εις προηγουμένην επιστολήν και σας έκαμα παρατηρήσεις, δια να διορθωθήτε εν τω μεταξύ, ώστε, όταν θα έλθω, να μη δοκιμάσω λύπην από εκείνους, από τους οποίους έπρεπε μάλλον να δοκιμάζω χαράν. Είμαι δε βέβαιος δι' όλους σας, ότι η ιδική μου χαρά είναι και χαρά όλων σας.
2,4 ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.
2,4 Είχα βέβαια λυπηθή και εγώ πολύ, δια τους ελέγχους που σας έκαμα εις την πρώτην επιστολήν βαθύτατα θλιμμένος και με σφιγμένην την καρδιά και με πολλά δάκρυα, όχι δια να καταβληθήτε από λύπην, αλλά δια να γνωρίσετε την εξαιρετικήν αγάπην, την οποίαν έχω προς σας.
2,5 Εἰ δέ τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλά, ἀπὸ μέρους ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ, πάντας ὑμᾶς.
2,5 Εάν δε κάποιος με το βαρύ του σφάλμα επροκάλεσε λύπην, δεν ελύπησε μόνον εμέ, αλλ' εν μέρει ελύπησε και όλους σας, και δια τούτο δεν θέλω να σας στενοχωρήσω και σας λυπήσω με ελέγχους δι' αδιαφορίαν ως προς το θέμα αυτό.
2,6 ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων·
2,6 Είναι αρκετή τιμωρία δι' αυτόν η επίπληξις αυτή, η οποία του έγινε από τους περισσοτέρους.
2,7 ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι καὶ παρακαλέσαι, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος.
2,7 Ωστε αντιθέτως είναι καλύτερον τώρα να του δείξετε χάριν και καλωσύνην, να του συγχωρήσετε το σφάλμα και να τον

παρηγορήσετε, μήπως από την μεγάλην και βαρείαν λύπην καταβληθή και καταποντισθή εις απογοήτευσιν και απελπισίαν.
2,8 διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην.
2,8 Δι' αυτό και σας παρακαλώ να δείξετε εις αυτόν ειλικρινή αγάπη και καλωσύνην.
2,9 εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγραψα, ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπήκοοί ἐστε.
2,9 Διότι με αυτόν τον σκοπόν και σας έγραψα εις την προηγουμένην μου επιστολήν, δια να ίδω και γνωρίσω την αρετήν σας, εάν εις όλα είσθε υπήκοοι.
2,10 ᾧ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι ᾧ κεχάρισμαι, δι᾽ ὑμᾶς ἐν προσώπῳ Χριστοῦ,
2,10 Εις όποιον δε σεις δίδετε χάριν και συγχώρησιν, δίδω και εγώ διότι και εγώ, εάν έχω χαρίσει κάτι εις οποίον έχω χαρίσει, το έκαμα προς χάριν ιδικήν σας, ενώπιον του Χριστού.
2,11 ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ· οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν.
2,11 Πρέπει δε να δείχνωμεν αυτήν την καλωσύνην και την ανοχήν προς τους αδελφούς, δια να μη εξαπατηθώμεν με υψηλόφρονας λογισμούς από τον σατανάν και κυριαρχηθώμεν έτσι από αυτόν. Διότι δεν μας είναι άγνωστοι οι μοχθηραί και δόλιαι αυτού επινοήσεις.
2,12 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τρῳάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ θύρας μοι ἀνεῳγμένης ἐν Κυρίῳ,
2,12 Οταν δε ήλθα εις την Τρωάδα, δια να μεταφέρω και εκεί το Ευαγγέλιον του Χριστού, και ενώ μου είχε ανοιχθή θύρα, δια να υπηρετήσω το έργον του Κυρίου,
2,13 οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν τῷ πνεύματί μου τοῦ μὴ εὑρεῖν με Τίτον τὸν ἀδελφόν μου, ἀλλὰ ἀποταξάμενος αὐτοῖς ἐξῆλθον εἰς Μακεδονίαν.
2,13 δεν εδοκίμασα και δεν είχα άνεσιν στο πνεύμα μου, διότι δεν ευρήκα εκεί τον Τιτον, τον αδελφόν μου, να με πληροφορήση σχετικώς με την κατάστασιν σας. Δι' αυτό αφού απεχαιρέτησα τους εκεί αδελφούς, ανεχώρησα εις την Μακεδονίαν, δια να προαπαντήσω τον Τιτον.
2,14 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ὀσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι᾽ ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ·

2,14 Ας είναι δε ευλογημένον και δοξασμένον το όνομα του Θεού, ο οποίος μας δίδει χάριν και δύναμιν και μας κάμνει να νικώμεν και να θριαμβεύωμεν εν τω Χριστώ, και ο οποίος κάμνει φανεράν και αισθητήν δια μέσου ημών εις κάθε τόπον την ζωογόνον ευωδίαν της αληθινής γνώσεως.
2,15 ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σῳζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις,
2,15 Διότι ημείς, οι εργάται του Ευαγγελίου, είμεθα ευωδία Χριστού στον Θεόν· ευωδία και μεταξύ των σωζομένων και μεταξύ εκείνων, που βαδίζουν τον δρόμον της αιωνίας απωλείας.
2,16 οἷς μὲν ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωήν. καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός;
2,16 Εις άλλους μεν είμεθα οσμή που φέρει τον θάνατον, διότι αυτοί δεν θέλουν να δεχθούν την σώζουσαν αλήθειαν· εις άλλους δε, τους καλοπροαιρέτους, ζωογόνος ευωδία, που δίδει ζωήν. Και ποιός είναι ικανός από τον εαυτόν του να πραγματοποιήση αυτά τα μεγάλα έργα;
2,17 οὐ γάρ ἐσμεν ὡς οἱ λοιποὶ καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ᾽ ὡς ἐκ Θεοῦ κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.
2,17 Ημείς δεν είμεθα, όπως οι πολλοί, που νοθεύουν και αλλοιώνουν τον λόγον του Θεού και κερδοσκοπούν επάνω εις αυτόν. Αλλά κηρύττωμεν τον λόγον του Θεού κινούμενοι από αγνά και ειλικρινή ελατήρια, από άδολον ενδιαφέρον, ως εμπνεόμενοι από τον Θεόν και ενώπιον του Θεού και εν Χριστώ ομιλούντες.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 3

3,1 Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; εἰ μὴ χρῄζομεν ὥς τινες συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν;
3,1 Αρχίζομεν πάλιν να συνιστώμεν τον εαυτόν μας; Μηπως τυχόν και χρειαζόμεθα, όπως και μερικοί άλλοι, συστατικάς επιστολάς προς σας η από σας συστατικάς επιστολάς δια τους άλλους;
3,2 ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων,

3,2 Η ιδική μας συστατική επιστολή είσθε σεις οι ίδιοι. Επιστολή γραμμένη μέσα εις τας καρδίας μας, η οποία γνωρίζεται ως γνησία και αληθινή και αναγινώσκεται από όλους τους ανθρώπους.
3,3 φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ᾿ ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις.
3,3 Σεις γίνεσθε φανεροί και δια των πραγμάτων αποδεικνύετε, ότι είσθε επιστολή Χριστού, την οποίαν εκείνος έγραψε, χρησιμοποιήσας ημάς ως όργανα του· γραμμένη όχι με μέλανι, αλλά με την χάριν και τον φωτισμόν του Πνεύματος του ζώντος Θεού· όχι εις λίθινες πλάκες, όπως είχε γραφή ο μωσαϊκός Νομος, αλλ' εις τις σάρκινες πλάκες των καρδιών σας, αι οποίαι αισθάνονται και ζουν τας δωρεάς και τας αληθείας, που δίδει το Πνεύμα το Αγιον.
3,4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν.
3,4 Καμνομεν δε αυτήν την ομολογίαν και έχομεν αυτήν την πεποίθησιν δια του Ιησού Χριστού, έμπροσθεν του Θεού.
3,5 οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ᾿ ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ᾿ ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ,
3,5 Οχι διότι είμεθα από τους εαυτούς μας ικανοί, ούτε ότι από την ιδικήν μας διάνοιαν και από τους ιδικούς μας λογισμούς συνθέτομεν και προσφέρομεν το κήρυγμα. Αλλ' η ικανότης μας είναι από τον Θεόν.
3,6 ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ.
3,6 Αυτός και μας έχει αναδείξει ικανούς και αξίους διακόνους της Καινής Διαθήκης, όχι του παλαιού γραπτού και τυπικού νόμου, αλλά του πνευματικού, ο οποίος δια του Αγίου Πνεύματος γράφεται εις τας καρδίας μας και δίδει ζωήν. Διότι το γράμμα, αι τυπικαί διατάξεις του παλαιού Νομου, φέρουν τον πνευματικόν θάνατον. Τον νέον όμως πνεύμα της Καινής Διαθήκης δίδει την ζωήν.
3,7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θανάτου ἐν γράμμασιν ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μωϋσέως διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὴν καταργουμένην,
3,7 Εάν δε ο παλαιός Νομος, που οδηγεί στον θάνατον και είχε χαραχθή με γράμματα εις λίθους, εδόθη με τόσην δόξαν, ώστε οι

Ισραηλίται να μη ημπορον να ατενίσουν το πρόσωπον του Μωϋσέως, ένεκα της δόξης και λαμπρότητος που ανέδιδεν αυτό, η οποία εν τούτοις ήτο παροδική και θα κατηργείτο,
3,8 πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ;
3,8 πως δεν θα έχη μεγαλυτέραν δόξαν και μεγαλειότητα η διακονία της Καινής Διαθήκης, η οποία χορηγεί στους ανθρώπους το Πνεύμα το Αγιον;
3,9 εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως δόξα, πολλῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ.
3,9 Διότι εάν η διακονία εκείνη του παλαιού Νομου, που είχε ως συνέπειαν την καταδίκην του ανθρώπου, ήτο ένδοξος, πολύ περισσότερον η διακονία της Καινής Διαθήκης, που δίδει την δικαίωσιν και την σωτηρίαν έχει με το παραπάνω πλουσίαν την δόξαν.
3,10 καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης.
3,10 Διότι δεν έχει αποκτήσει ποτέ τέτοιαν δόξαν ο δοξασμένος παλαιός Νομος, εν συγκρίσει και αντιπαραβολής προς την Καινήν Διαθήκην, ένεκα της υπερβολικής και ασυλλήπτου δόξης, που έχει η νέα αυτή Διαθήκη.
3,11 εἰ γὰρ τὸ καταργούμενον διὰ δόξης, πολλῷ μᾶλλον τὸ μένον ἐν δόξῃ.
3,11 Και έτσι έπρεπε να είναι· διότι εάν ο παλαιός Νομος, που ήτο προσωρινός και θα κατηργείτο, είχε την δόξαν του, πολύ περισσότερον συνοδεύεται από μεγαλυτέραν δόξαν αυτό που μένει στους αιώνας αιώνων, δηλαδή η Καινή Διαθήκη.
3,12 Ἔχοντες οὖν τοιαύτην ἐλπίδα πολλῇ παῤῥησίᾳ χρώμεθα,
3,12 Εχοντες, λοιπόν, μίαν τέτοιαν ελπίδα, ότι δηλαδή το εν Χριστώ έργον μας είναι αφαντάστως και αιωνίως, ένδοξον, προχωρούμεν και εργαζόμεθα με πολύ θάρρος δια την διάδοσιν του Ευαγγελίου.
3,13 καὶ οὐ καθάπερ Μωϋσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργουμένου.
3,13 Και προσφέρομεν καθαράν, χωρίς κανένα κάλλυμα, την νέαν διδασκαλίαν και το έργον μας, και όχι όπως ο Μωϋσής, ο οποίος έθετε κάλυμμα εμπρός στο πρόσωπον του, το οποίον κάλυμμα υπεδήλωνεν, ότι οι υιοί του Ισραήλ δεν θα ημπορόσαν, εξ αιτίας της

σκληροκαρδίας των, να ατενίσουν και να κατανοήσουν του καταργουμένου εκείνου Νομου το τέλος και τον σκοπόν, δηλαδή τον Χριστόν.
3,14 ἀλλ᾽ ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν. ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον ὅτι ἐν Χριστῷ καταργεῖται,
3,14 Αλλ' εσκληρύνθη και ετυφλώθη η διάνοιά των. Διότι και μέχρι σήμερον μένει το ίδιο κάλυμμα κατά την ανάγνωσιν της Παλαιάς Διαθήκης και δεν αφαιρείται τούτο από αυτούς (κατά κυριολεξίαν και κατά μεταφοράν) επειδή δεν πιστεύουν στον Χριστόν, εν τω οποίω και δια του οποίου καταργείται αυτό.
3,15 ἀλλ᾽ ἕως σήμερον, ἡνίκα ἀναγινώσκεται Μωϋσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται·
3,15 Αλλά μέχρι σήμερον, όταν αναγινώσκεται ο Νομος του Μωϋσέως, απλώνεται και υπάρχει κάλυμμα όχι μόνον στο πρόσωπόν των, αλλά και εις την καρδίαν των.
3,16 ἡνίκα δ᾽ ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα.
3,16 Οταν δε κάποιος από αυτούς καθοδηγηθή και επιστρέψη προς τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, τότε ξετυλίγεται και αφαιρείται το κάλυμμα της καρδίας, δια να γίνη έτσι φανερά εις αυτόν και κατανοητή η αλήθεια.
3,17 ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν· οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία.
3,17 Ο Κυριος είναι το Πνεύμα και όπου υπάρχει το Πνεύμα, το οποίον δια μέσου του Κυρίου χορηγείται, εκεί υπάρχει η απελευθέρωσις από το κάλυμμα και την δουλείαν του Νομου· εκεί ευρίσκεται η πραγματική ελευθερία.
3,18 ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος.
3,18 Ημείς δε όλοι με ακάλυπτον το πρόσωπον και ανεμπόδιστον την καρδίαν δεχόμεθα και αντικατοπτρίζομεν και ακτινοβολούμεν την δόξαν του Κυρίου, και μεταμορφωνόμεθα εις αυτήν ταύτην την εικόνα του και του ομοιάζομεν ταύτην την εικόνα του και του ομοιάζομεν πνευματικώς, προχωρούντες από δόξης εις δόξαν, όπως είναι φυσικόν να προχωρή αυτός, που αγιάζεται και λαμπρύνεται από το Πνεύμα, από τον Κυριον.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 4

4,1 Διὰ τοῦτο, ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην καθὼς ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν,
4,1 Δι' αυτό και ημείς έχοντες την υψηλήν και μεγάλην αυτήν διακονίαν του κηρύγματος, χάρις στο έλεος του Κυρίου, δεν αποκάμνομεν, ούτε δυσφορούμεν ενώπιον των δυσκολιών και κινδύνων.
4,2 ἀλλ᾿ ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
4,2 Αλλ' έχομεν απαρνηθή όλα εκείνα, που οι άνθρωποι, δια λόγους εντροπής, τα κρύπτουν, και δεν προχωρούμεν τον δρόμον μας με πανουργίαν ούτε νοθεύομεν τον λόγον του Θεού με ιδικάς μας η ξένας επινοήσεις, αλλά με την καθαράν και ανόθευτον φανέρωσιν της αληθείας συσταίνομεν εις κάθε ευσυνείδητον και ορθοφρονούντα άνθρωπον τον εαυτόν μας, ως γνήσιον εργάτην του Ευαγγελίου, ενώπιον του Θεού.
4,3 εἰ δὲ καὶ ἔστι κεκαλυμμένον τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κεκαλυμμένον,
4,3 Εάν δε και είναι σκεπασμένον και ακατάληπτον το κήρυγμα του Ευαγγελίου μας, είναι σκεπασμένον δι' εκείνους που θεληματικά βαδίζουν τον δρόμον της απωλείας.
4,4 ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.
4,4 Εν μέσω αυτών ο Θεός του αμαρτωλού τούτου αιώνος, δηλαδή ο σατανάς, έχει σκοτίσει και τυφλώσει τας διανοίας και τας σκέψεις των απίστων, ώστε να μη λάμψη εις αυτούς το φως του Ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ο οποίος είναι εικών του Θεού.
4,5 οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοὺς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν.
4,5 Διότι ημείς δεν κηρύσσομεν και δεν διαφημίζομεν τον εαυτόν μας, αλλά κηρύττομεν τον Χριστόν Ιησούν, τον Κυριον, που είναι ο μόνος

ένδοξος· τους εαυτούς μας δε τους παρουσιάζομεν ως δούλους και υπηρέτας ιδικούς σας δια την δόξαν του Ιησού.
4,6 ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
4,6 Και τούτο, διότι ο Θεός, ο οποίος κατά τους χρόνους της δημιουργίας διέταξε να λάμψη φως αντί του σκότους που υπήρχε τότε, αυτός έλαμψεν εις τας καρδίας μας και τας εφώτισεν, όχι μόνον δια να γνωρίσωμεν ημείς, αλλά δια να μεταδώσωμεν και στους άλλους φωτεινήν και καθαράν την γνώσιν της δόξης του Θεού, η οποία δόξα εφανερώθη δια του Ιησού Χριστού.
4,7 Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν,
4,7 Εχομεν δε αυτόν τον ανεκτίμητον θησαυρόν της ενδόξου γνώσεως μέσα εις τα σώματα μας, τα αδύνατα και εύθραστα σαν όστρακα, δια να φαίνεται έτσι καθαρά ότι ο υπεράφθονος πλούτος της δυνάμεως είναι και προέρχεται από τον Θεόν και όχι από ημάς.
4,8 ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ᾿ οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ᾿ οὐκ ἐξαπορούμενοι,
4,8 Ετσι δε εξηγείται η υπερνίκησις των αναριθμήτων εμποδίων και κινδύνων που συναντώμεν στο έργον μας. Διότι όντως ημείς οι Απόστολοι παντού και πάντοτε θλιβόμεθα, χωρίς όμως να φθάνωμεν εις αδιέξοδον και καταθλιπτικήν στενοχωρίαν. Περιπίπτομεν εις απορίαν και αμηχανίαν, χωρίς ποτέ να αποθαρρυνώμεθα και να μη ευρίσκωμεν λύσιν και απάντησιν εις τας απορίας μας.
4,9 διωκόμενοι ἀλλ᾿ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ᾿ οὐκ ἀπολλύμενοι,
4,9 Διωκόμεθα από απίστους και ψευδαδέλφους, αλλά δεν εγκαταλειπόμεθα από τον Θεόν. Φαίνεται μερικές φορές, ότι καταβαλλόμεθα και ριπτόμεθα από τους εχθρούς μας κάτω ως ηττημένοι, αλλά δεν χανόμεθα.
4,10 πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ.
4,10 Οπου και αν περιοδεύωμεν, φέρομεν στο σώμα μας πάντοτε τας οδύνας και τον θάνατον του Κυρίου Ιησού, κινδυνεύοντες όπως εκείνος και να αποθάνωμεν εις κάθε στιγμήν. Τούτο όμως, δια να

φανερωθή εις την ζωήν και ύπαρξιν μας, που πάντοτε διαφεύγει τον θάνατον, η ζωή και η δύναμις του Ιησού.
4,11 ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν.
4,11 Διότι πάντοτε ημείς, που ζώμεν δια το έργον του Κυρίου, παραδιδόμεθα εις θάνατον δια την δόξαν του Ιησού, ώστε η ζωή και η δύναμις του Ιησού Χριστού να φανή στο θνητόν μας σώμα, το οποίον ο Κυριος κατά θαυμαστούς τρόπους σώζει.
4,12 ὥστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν.
4,12 Ωστε οι μεν καθημερινοί θανάσιμοι κίνδυνοι υπάρχουν εις ημάς, η δε πνευματική ζωη, που προέρχεται από τον ιδικόν μας θάνατον, ενεργείται και αυξάνεται εις σας.
4,13 ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν,
4,13 Επειδή όμως έχομεν το αυτό Αγιον Πνεύμα, που μας χαρίζει και μας στερεώνει εις την πίστιν, σύμφωνα με εκείνο που είναι γραμμένον εις την Παλαιάν Διαθήκην “επίστευσα και δι' αυτό ελάλησα”. και ημείς πιστεύομεν κατά τρόπον ορθόν και σταθερόν στον Κυριον, δι' αυτό και με θάρρος κηρύττομεν την διδασκαλίαν της πίστεώς μας.
4,14 εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν.
4,14 Από αυτήν δε την πίστιν αντλούμεν την βεβαίαν γνώσιν, ότι ο Θεός και Πατήρ, ο οποίος ανέστησε το Κυριον Ιησούν, θα αναστήση και ημάς δια μέσου του Ιησού και θα μας θέση κοντά του, μαζή με σας, ενδόξους εις την βασιλείαν του.
4,15 τὰ γὰρ πάντα δι᾿ ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.
4,15 Διότι όλα γίνονται δια σας, ώστε η ευεργεσία και η δωρεά του Θεού, που γίνεται εις ημάς, να γίνη και ιδική σας ευεργεσία και να πλεονάση εις όλους. Ετσι δε σεις και ημείς, που είμεθα οι ευεργετούμενοι, να ευχαριστούμεν τον Θεόν, ώστε και η ευχαριστία να πλεονάζή και να περισσεύη προς δόξαν του Θεού.
4,16 Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ᾿ εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ᾿ ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρᾳ καὶ ἡμέρᾳ.

4,16 Επειδή δε ακριβώς και αι θλίψεις αποβλέπουν στο αγαθόν, δεν αποκάμνομεν και δεν αποθαρρυνόμεθα. Αλλ' αν και ο έξω άνθρωπος, το σώμα μας, ταλαιπωρήται και θλίβεται και φθείρεται, ο έσω όμως άνθρωπος, η ψυχή, ξανακαινουργώνεται και ξανανιώνει ημέρα με την ημέραν.
4,17 τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ᾿ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν,
4,17 Διότι η βραχείας διαρκείας, δια τούτο δε και ελαφρά, θλίψις μας, απεργάζεται και φέρει ως κέρδος εις ημάς αιώνιον βάρος δόξης, υπερβολικά μεγάλο και αφάνταστον.
4,18 μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια.
4,18 Οσον δε μεγάλαι και οδυνηραί και αν είναι αι θλίψεις μας, θα τας αισθανώμεθα ως ελαφράς και θα τας υπομένωμεν με χαράν, εάν δεν θα προσηλώνωμεν το βλέμμα μας εις εκείνα που βλέπονται με τα μάτια του σώματος, εις τα υλικά και αισθητά, αλλ' εις εκείνά που δεν βλέπονται. Διότι τα βλεπόμενα είναι παροδικά και προσωρινά, τα δε μη βλεπόμενα είναι αιώνια και αναλλοίωτα.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 5

5,1 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
5,1 Δια τούτο ούτε καταβαλλόμεθα ούτε αποκάμνομεν από τας θλίψεις, τους κινδύνους και τας ταλαιπωρίας. Διότι γνωρόζομεν καλά ότι, εάν η επίγειος κατοικία της ψυχής μας, σαν προσωρινή σκηνή που είναι, διαλυθή από τον θάνατον, έχωμεν άλλην οικοδομήν ετοιμασμένην από τον Θεόν, οικίαν που δεν την έχουν κάμει ανθρώπινα χέρια, δηλαδή το αθάνατον και ένδοξον σώμα μας, που θα είναι αιώνιον στους ουρανούς.
5,2 καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες,
5,2 Διότι πράγματι στούτο το σκήνος, το φθαρτόν και ταλαιπωρημένον σώμα, στενάζομεν, επιθυμούντες με πολύν πόθον και λαχτάραν να φορέσωμεν επάνω μας, σαν άλλο πολυτιμόταστον

ένδυμα, την ένδοξον κατοικίαν μας, η οποία θα μας δοθή από τον ουρανόν, δηλαδή το άφθαρτον και ακατάλυτον και ένδοξον νέον σώμα.
5,3 εἴ γε καὶ ἐνδυσάμενοι οὐ γυμνοὶ εὑρεθησόμεθα.
5,3 Εάν βέβαια έστω και σαν ένδυμα φορέσωμεν αυτό το νέον σώμα, δεν θα ευρεθώμεν πλέον γυμνοί.
5,4 καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ σκήνει στενάζομεν, βαρούμενοι ἐφ᾿ ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι, ἀλλ᾿ ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς.
5,4 Διότι ημείς που είμεθα και ζώμεν στο φθαρτόν τούτο σώμα, στενάζομεν σαν να είμεθα φορτωμένοι βαρύ φορτίον, όχι διότι θέλομεν να εκδυθώμεν το σώμα και να απαλλαγώμεν από αυτό, αλλά διότι θέλομεν να φορέσωμεν επάνω μας το αθάνατον σώμα, δια να απορροφηθή και εξαφανισθή εντελώς η θνητότης του σώματος και μεταστοιχειωθή το φθαρτόν τούτο σώμα υπό της αιωνίου και αφθάρτου ζωής του άλλου, ώστε να γίνη άφθαρτον.
5,5 ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο Θεός, ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος.
5,5 Εκείνος δε, ο οποίος μας εδημιούργησε δι' αυτό τούτο, δια να ενδυθώμεν δηλαδή το άφθαρτον σώμα, είναι αυτός ο Θεός, ο οποίος μας έδωσε από τώρα σαν εγγύησιν και βεβαίαν υπόσχεσιν την χάριν του Αγίου Πνεύματος, του χορηγού της ζωής.
5,6 Θαῤῥοῦντες οὖν πάντοτε καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου·
5,6 Παντοτε, λοιπόν, έχομεν θάρρος και ελπίδα και γνωρίζομεν καλά, ότι κατά το διάστημα, κατά το οποίον μένομεν στο σώμα τούτο, είναι σαν να έχωμεν ξενητευθή από τον Κυριον.
5,7 διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους·
5,7 Διότι την παρούσαν ζωήν την διερχόμεθα με πίστιν, χωρίς και να βλέπωμεν με τρόπον αισθητόν κατά πρόσωπον τον Κυριον.
5,8 θαῤῥοῦμεν δὲ καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον.
5,8 Εχομεν δε ακλόνητον θάρρος και πολύ προτιμώμεν να εκδημήσωμεν από το σώμα αυτό και να μείνωμεν δια παντός πλησίον του Κυρίου.
5,9 διὸ καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε ἐνδημοῦντες εἴτε ἐκδημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι.

5,9 Δι' αυτό και προσπαθούμεν με κάθε φιλοτιμίαν να είμεθα ευάρεστοι στον Θεόν, είτε ευρισκόμεθα στο φθαρτόν αυτό σώμα είτε αναχωρούμεν από αυτό δια τον ουρανόν κατά την ώραν του θανάτου.
5,10 τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε κακόν.
5,10 Διότι όλοι μας θα παρουσιασθώμεν οπωσδήποτε μπροστά στο βήμα του Χριστού, ολοφάνεροι και ξέσκεποι, δια να αποκομίση και απολαύση ο καθένας, ανάλογα με όσα δια του σώματος έπραξε, είτε αγαθά είτε κακά.
5,11 Εἰδότες οὖν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἀνθρώπους πείθομεν, Θεῷ δὲ πεφανερώμεθα, ἐλπίζω δὲ καὶ ἐν ταῖς συνειδήσεσιν ὑμῶν πεφανερῶσθαι.
5,11 Επειδή ακριβώς γνωρίζομεν τον φόβον του Κυρίου, που θα καθίση ως κριτής κατά την δευτέραν παρουσίαν στο ένδοξον εκείνο βήμα, ζητούμεν με κάθε ειλικρίνειαν να πείσωμεν τους ανθρώπους δια τας διαθέσεις μας και το έργον μας. Ως προς δε τον Θεόν είμεθα ολοφάνεροι εις αυτόν. Ελπίζω δε ότι και εις τας ιδικάς σας συνειδήσεις έχομεν φανερωθή, οποίοι είμεθα.
5,12 οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλὰ ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἔχητε πρὸς τοὺς ἐν προσώπῳ καυχωμένους καὶ οὐ καρδίᾳ.
5,12 Διότι δεν συσταίνομεν πάλιν τους εαυτούς μας εις σας, αλλά σας δίδομεν αφορμήν να καυχάσθε δι' ημάς, ώστε να έχετε τι να απαντάτε και τι να λέγετε εις εκείνους που καυχώνται και ζητούν δόξαν από εξωτερικά πλεονεκτήματα και όχι από τας εσωτερικάς αρετάς της καρδίας.
5,13 εἴτε γὰρ ἐξέστημεν, Θεῷ, εἴτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν.
5,13 Είτε όμως ένεκα του ενθουσιασμού μας εβγήκαμε από τον ευατόν μας και παραλογιζόμεθα με το να αυτοεπαινούμεθα, δια την δόξαν του Θεού εφθάσαμεν στο σημείον αυτό· είτε είμεθα σώφρονες και συνετοί και περικρύπτομεν τας δωρεάς που μας έχει δώσει ο Θεός, το πράττομεν δια την ιδικήν σας ωφέλειαν.
5,14 ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς,
5,14 Διότι η άδολος και αγνή αγάπη του Χριστού μας κρατεί όλους, ημάς και σας, σφικτά ενωμένους.

5,15 κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι.
5,15 Εσχηματίσαμεν δε ακλόνητον το φρόνημα και την πεποίθησιν, ότι εάν ένας, ο Χριστός, απέθανεν υπέρ όλων και ως αντιπρόσωπος όλων, άρα όλοι απέθανον και απέθανεν υπέρ όλων ίνα, όσοι ζουν και ευρίσκονται ακόμη εις την παρούσαν ζωήν, μη ζουν πλέον δια τον εαυτόν των, αλλά δι' εκείνον, ο οποίος εθυσιάσθη επί του σταυρού και ανεστήθη προς χάριν αυτών.
5,16 Ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν.
5,16 Ωστε ημείς από τότε που εσχηματίσαμεν αυτήν την πεποίθησιν, δεν αναγνωρίζομεν και δεν εκτιμώμεν κανένα, κατά τα εξωτερικά του προσόντα (όπως είναι η ευγενής κατά σάρκα καταγωγή του η τα αξιώματα του και η σοφία του). Εάν δε και κάποτε είχαμεν γνωρίσει τον Χριστόν, εις την ταπείνωσιν και ασημότητα της ανθρωπίνης του σαρκός, τώρα όμως δεν τον γνωρίζομεν πλέον έτσι, αλλά ως τον Θεάνθρωπον λυτρωτήν.
5,17 ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα.
5,17 Κατά συνέπειαν όποιος είναι αναγεννημένος και ενωμένος με τον Χριστόν είναι νέα δημιουργία, νέος άνθρωπος. Η αρχαία κατάστασις της αμαρτίας και της καταδίκης επέρασεν. Ιδού όλα έχουν γίνει νέα.
5,18 τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς,
5,18 Ολαι δε αυταί αι δωρεαί πηγάζουν από τον Θεόν, ο οποίος μας συνεφιλίωσε με τον εαυτόν του δια του Ιησού Χριστού και έδωσεν εις ημάς τους Αποστόλους το τιμητικόν έργον να υπηρετούμεν εις αυτήν την συνδιαλλαγήν και συμφιλίωσιν του Θεού με τους ανθρώπους.
5,19 ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.
5,19 Διότι ο Θεός ήτο ενωμένος με τον Χριστόν, εις μίαν θεανδρικήν υπόστασιν, συνδιαλλάσσων και συμφιλιώνων προς τον εαυτόν του τον κόσμον, μη καταλογίζων πλέον στους ανθρώπους τα

αμαρτήματα των, και αναθέσας εις ημάς το ευαγγελικόν κήρυγμα της συμφιλιώσεως προς τον Θεόν.
5,20 Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι᾽ ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ·
5,20 Είμεθα, λοιπόν, ημείς οι Απόστολοι πρεσβευταί του Χριστού προς τους άλλους ανθρώπους· διότι ο Θεός δια μέσου ημών παρακαλεί. Παρακαλούμεν, λοιπόν, και ημείς εξ ονόματος του Χριστού, συμφιλιωθήτε με τον Θεόν. (Ο Απόστολος είναι θεόθεν εντεταλμένος να συνεχίζη το έργον του Χριστού ως εκπρόσωπος αυτού. Οταν δε ομιλή είναι ως να ομιλή δι' αυτού ο Χριστός).
5,21 τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ.
5,21 Και είναι πλέον έργον εύκολον αυτή η συμφιλίωσις, διότι τον Χριστόν, ο οποίος δεν εγνώρισε ποτέ από προσωπικήν πείραν καμμίαν απολύτως αμαρτίαν, τον έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν ο Θεός, του εφόρτωσε τας ιδικάς μας αμαρτίας και τον αφήκε να κατακριθή ως αμαρτωλός χάριν ημών, δια να δικαιωθώμεν ημείς δι' αυτού ενώπιον του Θεού.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 6

6,1 Συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς
6,1 Συνεργαζόμενοι δε με τον Θεόν δια να συμφιλιωθή με αυτόν ο κόσμος, σας παρακαλούμεν να προσέξετε, μήπως ματαίως και ανωφελώς δεχθήτε την χάριν του Θεού.
6,2 λέγει γάρ· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας-
6,2 Αι ευκαιρίαι της σωτηρίας παρέρχονται. Διότι η Γραφή λέγει· “εις κατάλληλον και ευπρόσδεκτον καιρόν σε ήκουσα και σε εδέχθην και εις περίοδον, που προσφέρεται προς σωτηρίαν, σε εβοήθησα”. Ιδού τώρα είναι ο κατάλληλος και ευπρόσδεκτος καιρός, ιδού τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας.
6,3 μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία,

6,3 Τωρα και ημείς ως πρεσβευταί του Θεού μεσιτεύομεν και παρακαλούμεν να δεχθήτε την σωτηρίας, χωρίς να δίδωμεν εις κανένα ουδεμίαν αφορμήν προσκόμματος, δια να μη γίνη κατά κανένα τρόπον θέμα μομφής και εμπαιγμού η διακονία, που μας ανέθεσεν ο Κυριος.
6,4 ἀλλ᾽ ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις,
6,4 Αλλά τουναντίον εις κάθε περίστασιν και με κάθε έργον συσταίνομεν και προβάλλομεν τους εαυτούς μας σαν γνησίους υπηρέτας του Θεού με πολλήν υπομονήν, με θλίψεις, με ανάγκας, με στενοχωρίας,
6,5 ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις,
6,5 με δαρμούς, με φυλακίσεις, με συνεχείς μετακινήσεις-είτε ένεκα των διωγμών είτε ένεκα των αναγκών του έργου μας-με κόπους, με αγρυπνίας, με νηστείας,
6,6 ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ,
6,6 με αγνότητα από κάθε μολυσμόν, με την άδολον γνώσιν της αληθείας, με την μακροθυμίαν, με ημερότητα και καλωσύνην, με τας δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, με αγάπην ειλικρινή και άδολον,
6,7 ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν,
6,7 με το κήρυγμα, δια του οποίου εξαγγέλεται η αλήθεια, με την δύναμιν του Θεού, με τα όπλα της δικαιοσύνης τα δεξιά, σαν εκείνα που κρατούν οι επιτιθέμενοι κατά την μάχην, και με τα όπλα τα αριστερά, σαν εκείνα που κρατούν οι αμυνόμενοι με το αριστερόν των χέρι, όπως είναι η ασπίδα.
6,8 διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς,
6,8 Μαρτυρούμεν και βεβαιώνομεν επάνω εις τα πράγματα ποίοι είμεθα με την δόξαν, την οποίαν ο Θεός και οι πιστοί άνθρωποι μας αποδίδουν, αλλά και με την περιφρόνησιν εκ μέρους των απίστων, με την δυσφήμησιν εκ μέρους των διαβολέων, με τον έπαινον και την καλήν φήμην εκ μέρους των πιστών, με την κατηγορίαν εκ μέρους των απίστων ότι είμεθα απατεώνες και με την ομολογίαν εκ μέρους των πιστών ότι είμεθα ειλικρινείς.

6,9 ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι,
6,9 Εργάται του Ευαγγελίου ημείς ζώμεν εν μέσω του κόσμου ως άγνωστοι δια την ασημότητα ημών, αλλά και ως πολύ καλά γνωστοί από τους πιστούς δια το έργον μας, ως κινδυνεύοντες κάθε ημέραν να αποθάνωμε, αλλ' ιδού ότι ζώμεν, ως βασανιζόμενοι και τιμωρούμενοι, αλλά και μη θανατούμενοι έως τώρα,
6,10 ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.
6,10 ως άνθρωποι, που είμεθα συνεχώς βυθισμένοι εις την λύπην, ημείς οι οποίοι εν τούτοις εις την πραγματικότητα πάντοτε χαίρομεν, ως πτωχοί οι οποίοι κάμνομεν πολλούς άλλους πλουσίους, ως άνθρωποι ποι δεν έχομεν τίποτε και όμως κατέχομεν τα πάντα.
6,11 Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται·
6,11 Ηνοίχθη το στόμα μας προς σας, Κορίνθιοι, δια να καταστήση γνωστά με εμπιστοσύνην, τα όσα μας συμβαίνουν. Η καρδία μας έχει γίνει πλατειά, δια να σας περιλάβη με στοργήν όλους.
6,12 οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν·
6,12 Δεν στενοχωρείσθε μέσα εις την αγαπώσαν καρδίαν μας. Στενοχωρείσθε εις τα ιδικά σας σπλάγχνα, διότι είσθε στενόκαρδοι από έλλειψιν αγάπης.
6,13 τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν, ὡς τέκνοις λέγω, πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς.
6,13 Πλατύνατε και σεις τις καρδιές σας και ως αμοιβήν της αγάπης μας δείξτε την ιδίαν αγάπην. Σας ομιλώ σαν πατέρας προς παιδιά.
6,14 Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;
6,14 Μη συνδέεσθε στενά και μη συνοδοιπορείτε με τους απίστους (με τους οποίους, ως εκ της απιστίας των, είναι αδύνατος η καλή συνεννόησις και συνεργασία σας). Διότι ποία συνάφεια και ανάμιξις ημπορεί να υπάρχη μεταξύ της δικαιοσύνης και της παρανομίας; Ποία επικοινωνία μεταξύ φωτός και σκότους;
6,15 τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;

6,15 Ποία συννενόησις και συμφωνία μεταξύ Χριστού και διαβόλου; Τι κοινόν ημπορεί να έχη ένας πιστός με έναν άπιστον;
6,16 τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός.
6,16 Ποίος δε συμβιβασμός και ποία συνύπαρξις ημπορεί να νοηθή μεταξύ του ναού του Θεού και του ναού των ειδώλων; Διότι σεις-μη το λησμονείτε-είσθε ναός του Θεού του ζώντος, όπως άλλωστε έχει προφητεύσει ο Θεός και εις την Π. Διαθήκην· ότι "θα κατοικήσω μεταξύ αυτών και εντός αυτών και θα περιπατήσω ανάμεσά των και θα είμαι εγώ ο ιδικός των Θεός και θα είναι αυτοί λαός μου.
6,17 διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς,
6,17 Δι' αυτό εξέλθετε ανάμεσα από τους απίστους και ξεχωρισθήτε από αυτούς με τον τρόπον της ζωής σας, λέγει ο Κυριος, και μη πιάνετε τίποτε το ακάθαρτον. Και εγώ θα σας δεχθώ με στοργήν εις την βασιλείαν μου.
6,18 καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.
6,18 Και θα είμαι για σας πατέρας και σεις θα είσθε υιοί μου και θυγατέρες μου, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ".

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 7

7,1 Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.
7,1 Εφ' όσον, λοιπόν, αγαπητοί, έχομεν αυτάς τας μαγάλας υποσχέσστου Θεού, ας καθαρίσωμεν τους εαυτούς μας από κάθε μολυσμόν σαρκός και πνεύματος, αγωνιζόμενοι και συνεχώς προχωρούντες μέχρι τέλους στον δρόμον της αγιότητος, με φόβον Θεού.
7,2 Χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδένα ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν.
7,2 Καμετε ευρύχωρες τις καρδιές σας με αγάπην, δια να μας χωρέσετε· κανένα δεν έχομεν αδικήσει· κανένα δεν εξωθήσαμεν και

δεν παρεσύραμεν εις διαφθοράν· επάναντι κανενός δεν εφανήκαμεν πλεονέκται, ώστε να του αρπάσωμεν τα αγαθά του.
7,3 οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γὰρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστε εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν.
7,3 Δεν τα λέγω αυτά προς κατάκρισίν σας· διότι σας έχω πει, ότι είσθε μέσα εις τας καρδίας μας, δια να πεθάνωμεν και ζήσωμε μαζή σας (συμμέτοχοι των θλίψεων και των κινδύνων σας, όπως επίσης της χαράς και της επιτυχίας σας).
7,4 πολλή μοι παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, πολλή μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν.
7,4 Εχω πολύ θάρρος και εμπιστοσύνην προς σας. Μεγάλο είναι το καύχημά μου δια σας. Είμαι γεμάτος από την παρηγορίαν, που μο έχετε χαρίσει. Υπερεκχειλίζει η χαρά μου, ώστε να υπερκαλύπτη κάθε θλίψιν μας.
7,5 Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σάρξ ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἐν παντὶ θλιβόμενοι· ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι.
7,5 Χαίρομεν τώρα, διότι, όταν ήλθαμε εις την Μακεδονίαν, δεν ευρήκε καμμίαν άνεσιν το σώμα μας, αλλ' από κάθε τι και εις κάθε στιγμήν εθλιβόμεθα. Απ' έξω ήσαν αι μάχαι των απίστων εναντίον μας, από μέσα εις την καρδίαν μας υπήρχεν ο φόβος δια τους ασθενείς πνευματικώς αδελφούς.
7,6 Ἀλλ᾽ ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν τῇ παρουσίᾳ Τίτου·
7,6 Αλλ' ο Θεός, που παρηγορεί και ενισχύει τους ταπεινούς και αδυνάτους, μας παρηγόρησε με την παρουσίαν του Τιτου.
7,7 οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ᾽ ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμόν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε με μᾶλλον χαρῆναι,
7,7 Επαρηγορήθημεν όχι μόνον με την παρουσίαν αυτού, αλλά και με την παρηγορίαν, την οποίαν αυτός επήρεν εξ αιτίας σας, όταν κατέστησεν εις ημάς γνωστόν τον μεγάλον πόθον σας, τα κλάματα και τους στεναγμούς σας, τον ζήλον που εδείξατε δι' εμέ, ώστε εγώ πληροφορούμενος αυτά να δοκιμάσω μεγάλην χαράν.

7,8 ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ, οὐ μεταμέλομαι, εἰ καὶ μετεμελόμην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὥραν, ἐλύπησεν ὑμᾶς.
7,8 Ακριβώς αυτή η αγάπη σας για μένα, με κάμνει να λέγω, ότι αν και σας ελύπησα με την επιστολήν μου, δεν μετανοώ, μολονότι είχα αισθανθή μεταμέλειαν που σας την έγραψα (μέχρις ότου όμως ήλθεν ο Τιτος και με επληροφόρησε τα της διορθόσεώς σας). Διότι βλέπω τώρα ότι η επιστολή μου εκείνη, καίτοι σας εστενοχώρησε επί ολίγον διάστημα, σας ελύπησε προς ωφέλειαν, διότι σας έφερε εις συναίσθησιν και μετάνοιαν.
7,9 νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ᾿ ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν.
7,9 Τωρα χαίρω, όχι διότι απλώς ελυπηθήκατε, αλλά διότι ελυπηθήκατε εις μετάνοιαν και διόρθωσιν. Εδοκιμάσατε την κατά Θεόν λύπην, εις τρόπον ώστε να μη υποστήτε καμμίαν ζημίαν εκ μέρους ημών.
7,10 ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.
7,10 Ωφέλειαν πνευματικήν σας έφερεν η λύπη αυτή. Διότι η κατά Θεόν λύπη κατεργάζεται την ειλικρινή μετάνοιαν, δια την οποίαν ποτέ δεν θα μεταμεληθή ο λυπούμενος και η οποία φέρει ως καρπόν την σωτηρίαν. Η λύπη όμως, την οποίαν δια της αμαρτίας του προκαλεί ο κόσμος, έχει ως καρπόν και αποτέλεσμά της τον θάνατον τον πνευματικόν.
7,11 ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο, τὸ κατὰ Θεὸν λυπηθῆναι ὑμᾶς, πόσην κατειργάσατο ὑμῖν σπουδήν, ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον, ἀλλὰ ἐκδίκησιν! ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι.
7,11 Αλλωστε ίδετε και μόνοι σας· ότι δηλαδή αυτό τούτο, το ότι ελυπηθήκατε κατά Θεόν, πόσην δραστηριότητα προς διόρθωσιν ανέπτυξεν εις σας, αλλά και ποίαν απολογίαν σας εχάρισε απέναντί μου, αλλά και αγανάκτησιν εναντίον του εκτραπέντος αδελφού, αλλά και φόβον μήπως ο Θεός τιμωρήση μαζή μ' εκείνον και σας, αλλά και σφπδράν επιθυμίαν να με ίδετε, αλλά και ιερόν ζήλον και ενθουσιασμόν, αλλά και τιμωρίαν κατά του κακού κατά λόγον

δικαιοσύνης. Με όλους αυτούς τους τρόπους απεδείξατε, ότι είσθε καθαροί και ανεύθυνοι εις την υπόθεσιν αυτήν του παρεκτραπέντος.
7,12 ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑμῖν, οὐχ εἵνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδὲ εἵνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος, ἀλλ᾿ εἵνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
7,12 Επομένως αν και σας έγραψα, δεν σας έγραψα ένεκα του αδικήσαντος, δια να ζητήσω την τιμωρίαν του, ούτε ένεκα του αδικηθέντος, δια να ζητήσω την ικανοποίησίν του, αλλά δια να φανερωθή το ζωηρόν σας υπέρ ημών ενδιαφέρον και η φροντίς σας να συμμορφωθήτε προς όσα σας έγραψα· και ταύτα ενώπιον του Θεού.
7,13 Διὰ τοῦτο παρακεκλήμεθα. ἐπὶ δὲ τῇ παρακλήσει ὑμῶν περισσοτέρως μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν·
7,13 Δια τούτο ακριβώς έχομεν παρηγορηθ. Επί πλέον δε κοντά εις την παρηγορίαν σας εχαρήκαμε και ημείς πιο πολύ δια την χαράν που εδοκίμασεν ο Τιτος, επειδή το πνεύμα του έχει αναπαυθή από όλους σας.
7,14 ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατῃσχύνθην, ἀλλ᾿ ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ Τίτου ἀλήθεια ἐγενήθη.
7,14 Η χαρά του Τιτου με ικανοποίησε, διότι, εάν έχω κάπως καυχηθη ενώπιον αυτού δια σας, δεν εντροπιάσθηκα, αλλά, όπως όλα με αλήθειαν τα εδιδάξαμεν εις σας, έτσι και η καύχησίς μας δια σας στον Τιτον απεδείχθη αληθινή.
7,15 καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστιν ἀναμιμνησκομένου τὴν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν, ὡς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν.
7,15 Και η καρδιά του τώρα είναι ακόμη περισσότερον δοσμένη εις σας, διότι ενθυμείται την υπακοήν όλων σας, όπως επίσης και το πως τον εδεχθήκατε με φόβον και τρόμον, μήπως τυχόν και με νέαν τινά αταξίαν τον λυπήσετε.
7,16 χαίρω ὅτι ἐν παντὶ θαῤῥῶ ἐν ὑμῖν.
7,16 Χαίρω, διότι δια το κάθε τι πλέον ημπορω να έχω θάρρος και παποίθησιν εις σας.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 8

8,1 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας,
8,1 Φερω δε εις γνώσιν σας, αδελφοί, την δωρεάν, που έχει δώσει ο Θεός εις τας Εκκλησίας της Μακεδονίας (που τας ηξίωσε δηλαδή να προσφέρουν το βοήθημα της αγάπης των στους στερουμένους των αδελφούς).
8,2 ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς αὐτῶν καὶ ἡ κατὰ βάθος πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν·
8,2 Και πρόκειται όντως περί θείας δωρεάς και ενισχύσεως, διότι ενώ ευρίσκοντο αι Εκκλησίαι αυτά εις μεγάλην δοκιμασίαν θλίψεως, η πλουσία χαρά των δια το καλόν έργον που επρόκειτο να κάμουν και η εσχάτη πτωχεία των, εξεχείλισαν και εφάνησαν θαυμασταί εις την μεγάλην απλοχεριά των και την ολοπρόθυμον γενναιοδωρίαν των.
8,3 ὅτι κατὰ δύναμιν, μαρτυρῶ, καὶ ὑπὲρ δύναμιν, αὐθαίρετοι,
8,3 Βεβαιώνω, ότι έδωκαν, όχι μόνο το κατά δύναμιν, αλλά και υπέρ την δύναμίν των, με ιδικήν των πρωτοβουλίαν, χωρίς κανείς να τους υποχρεώση.
8,4 μετὰ πολλῆς παρακλήσεως δεόμενοι ἡμῶν τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους,
8,4 Και με πολλάς θερμάς παρακλήσεις μας ικέτευαν να τους κάμωμεν την χάριν, να συμετάσχουν εις την ιεράν αυτήν υπηρεσίαν της προσφορας και συλογης βοηθημάτων δια τους πτωχούς Χριστιανούς.
8,5 καὶ οὐ καθὼς ἠλπίσαμεν, ἀλλ᾿ ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν διὰ θελήματος Θεοῦ,
8,5 Και δεν έδωσαν, όπως και όσα ημείς ηλπίζαμεν και επεριμέναμεν, αλλ' έδωσαν πρώτα τον ευατόν τους στον Κυριον και έπειτα εις ημάς, κατά το θέλημα του Κυρίου.
8,6 εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενήρξατο οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην.
8,6 Και αυτό έκαμεν ημάς να παρακαλέσωμεν τον Τιτον, όπως άλλοτε ήρχισεν από την Κορινθον το έργον των εισφορών υπέρ των πτωχών, έτσι και τώρα να ολοκλήρωση και αποτελειώση το γεμάτο χάριν Θεού αυτό έργον μεταξύ σας.

8,7 ἀλλ᾿ ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε, πίστει καὶ λόγῳ καὶ γνώσει καὶ πάσῃ σπουδῇ καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε.
8,7 Και σεις, λοιπόν, τώρα, όπως εις κάθε τι αγαθόν είσθε πλούσιοι, εις την πίστιν και στον λόγον του Θεού και εις την γνώσιν της αληθείας και εις κάθε καλήν δραστηριότητα και εις την αγάπην σας προς ημάς, φροντίσατε να φανήτε πλούσιοι και γενναιόδωροι και εις την χάριν αυτήν της αγαθοεργίας.
8,8 οὐ κατ᾿ ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων·
8,8 Δεν σας δίδω εντολήν και διαταγήν. Αλλά σας παρουσιάζω το ενδιαφέρον και την δραστηριότητα των άλλων δια το έργον αυτό της φιλανθρωπίας, δια να αποδείξω και παρουσιάσω το γνήσιον της ιδικής σας αγάπης.
8,9 γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι᾿ ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε.
8,9 Διότι γνωρίζετε την ανεκτίμητον δωρεάν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότι δηλαδή ενώ ήτο απείρως πλούσιος εις όλας τας τελειότητας της θείας του υποστάσεως, έγινε πτωχός προς χάριν σας, δια να γίνετε σεις πνευματικώς πλούσιοι με την πτωχείαν εκείνου.
8,10 καὶ γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι·
8,10 Διδω, λοιπόν, απλώς γνώμην στο ζήτημα αυτό, διότι αυτό, το να προσφέρετε με γενναιοδωρίαν, συμφέρει και σας τους ιδίους. Σεις άλλωστε έχετε αρχίσει από πέρυσι, πριν δηλαδή εγώ σας προτρέψω, όχι μόνον να κάνετε έρανον μεταξύ σας, αλλά και είχατε εκδηλώσει πρώτοι την θέλησίν σας δια το καλόν αυτό έργον.
8,11 νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε, ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν, οὕτω καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν.
8,11 Τωρα, λοιπόν, σύμφωνα με την καλήν σας θέλησιν ολοκληρώσατε με τας εισφοράς σας το καλόν έργον, ώστε όπως εδείχθη η προθυμία της καλής σας θελήσεως, έτσι να ολοκληρωθή και το καλόν έργον με τας συνεισφοράς σας, ανάλογα με όσα έχετε.

8,12 εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν ἔχῃ τις εὐπρόσδεκτος, οὐ καθὸ οὐκ ἔχει.
8,12 Διότι, όταν η προθυμία υπάρχη, τότε είναι κανείς ευπρόσδεκτος με ο,τι έχει, και όχι με ο,τι δεν έχει.
8,13 οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλῖψις, ἀλλ᾿ ἐξ ἰσότητος ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα,
8,13 Διότι δεν θέλω ποτέ να δώσετε περισσότερα από όσα έχετε, ώστε η εισφορά σας αυτή να γίνη δια μεν τους άλλους άνεσις. δια σας δε στέρησις και στενοχωρία. Αλλά με κανόνα την ισότητα μεταξύ αδελφών, ώστε αυτό που περισεύει εις σας κατά την παρούσαν περίστασιν να έλθη ως συμπλήρωμα εις την στέρησιν εκείνων.
8,14 ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης,
8,14 Ετσι δε και ο πλούτος της υπομονής και της προσευχής εκείνων προς τον Θεόν να συμπληρώση το ιδικόν σας υστέρημα, δια να γίνη και επί του πνευματικού αυτού πεδίου ισότης μεταξύ σας.
8,15 καθὼς γέγραπται· ὁ τὸ πολὺ οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον οὐκ ἠλαττόνησε.
8,15 Οπως άλλωστε έχει γραφή και εις την Παλαιάν Διαθήκην· “εκείνος που εμάζευσε το πολύ μάννα, δεν ημπόρεσε να το κρατήση ως περίσσευμα και εκείνος που εμάζεψε το ολίγον δεν εστερήθη (θαυματουργικώς τους εδόθη το αυτό ποσόν. Αυτή η ισότης που έγινε τότε με θαύμα Θεού, ας γίνη σήμερον μεταξύ σας με την καλήν σας διάθεσιν ως έργον αγάπης).
8,16 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτου,
8,16 Ευχαριστία και δόξα στον Θεόν, ο οποίος δίδει εις την καρδίαν του Τιτου την ιδίαν προθυμίαν και φροντίδα δια σας.
8,17 ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέξατο, σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς.
8,17 Και εδείχθη αυτό το ενδιαφέρον του, διότι την παράκλησίν μου να σας επισκεφθή και σας συμβουλεύση την εδέχθη ευχαρίστως. Επειδή δε και ο ίδιος ήτο προθυμότερος από κάθε άλλην φοράν, ήλθε και από την ιδικήν του θέλησιν προς σας.
8,18 συνεπέμψαμεν δὲ μετ᾿ αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν·

8,18 Μαζή του δε εστείλαμεν τον αδελφόν, του οποίου ο έπαινος δια το έργον του Ευαγγελίου διαλαλείται μεταξύ όλων των Εκκλησιών.
8,19 οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ᾿ ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ἡμῶν·-
8,19 Και όχι μόνον τούτο, αλλά ο αδελφός αυτός επεμαρτυρήθη και ομοφώνως εξελέγη από τας Εκκλησίας ως συνοδοιπόρος και συνεργάτης μας στο έργον τόσον του κηρύγματος όσον και της συλλογής βοηθημάτων δια τους πτωχούς, το οποίον έργον εξυπηρετεται από ημάς, δια να δοξάζεται έτσι αυτός ο Κυριος, να γινώμεθα δε και ημείς προθυμότεροι εις κάθε καλόν έργον.
8,20 στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ᾿ ἡμῶν,
8,20 Προσέχομεν όμως τούτο· μήπως τυχόν και μας κατηγορήση κανείς ως απαιτητικούς η ως συμφεροντολόγους εις την πλουσίαν συνεισφοράν σας, η οποία ενεργεται από ημάς.
8,21 προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων.
8,21 Λαμβάνομεν δε πρόνοιαν και φροντίδα να φερώμεθα κατά τρόπον καλόν και ανεπίληπτον όχι μόνον ενώπιον του Κυρίου, αλλά και ενώπιον των ανθρώπων.
8,22 συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς.
8,22 Εστείλαμεν δε μαζή με αυτούς τον αδελφόν μας, τον οποίον εις πολλάς περιστάσεις και πολλές φορές τον εδοκιμάσαμεν και τον είδαμεν να είναι πρόθυμος και δραστήριος, τώρα δε είναι ακόμη περισσότερον πρόθυμος ένεκα της μεγάλης πεποιθήσεως και εμπιστοσύνης, που έχει εις την γενναιοδωρίαν σας.
8,23 εἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ.
8,23 Είτε υπέρ του Τιτου ομιλούμεν, λέγομεν ότι είναι σύντροφός μας και συνεργάτης μας δια την ιδικήν σας εξυπηρέτησιν· είτε δια τους αδελφούς μας ομιλούμεν, λέγομεν ότι είναι σταλμένοι από τας Εκκλησίας και αποτελούν με τον άγιον βίον των δόξαν Χριστού.

8,24 Τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης ὑμῶν καὶ ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν εἰς αὐτοὺς ἐνδείξασθε εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν.
8,24 Τωρα, λοιπόν, την απόδειξιν και επιβεβαίωσιν της αγάπης σας προς ημάς και του ιδικού μας καυχήματος δια σας, αποδείξατέ τα με την συμπεριφοράν σας εις αυτούς, με την βεβαιότητα, ότι αυτή η καλή συμπεριφορά σας αναφέρεται και εις αυτάς ταύτας τας Εκκλησίας, που τους έστειλαν.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 9

9,1 Περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσὸν μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν·
9,1 Ως προς μεν της ιεράν διακονίαν της συνεισφοράς δια τους πτωχούς αδελφούς θεωρώ περιττόν να σας γράψω.
9,2 οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ἡμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι Ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισε τοὺς πλείονας.
9,2 Διότι γνωρίζω καλά την προθυμίαν σας, δια την οποίαν, δια λογαριασμόν ιδικόν σας, καυχώμαι μεταξύ των Μακεδόνων λέγων, ότι η Αχαΐα είναι από πέρυσι έτοιμη. Και ο ζήλος, που προήλθεν από σας, εκέντησε και παρεκίνησε έντονα τους περισσοτέρους να σας μιμιθούν.
9,3 ἔπεμψα δὲ τοὺς ἀδελφούς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τούτῳ, ἵνα, καθὼς ἔλεγον, παρεσκευασμένοι ἦτε,
9,3 Εστειλα δε τους αδελφούς εις σας, δια να μη παρουσιασθή κούφιο και χωρίς περιεχόμενον το καύχημά μας δια την προθυμίαν σας στο θέμα τούτο της συνεισφοράς, δια να είσθε προπαρασκευασμένοι, όπως έλεγα στους Μακεδόνας.
9,4 μήπως ἐὰν ἔλθωσι σὺν ἐμοὶ Μακεδόνες καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς, ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς, ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως.
9,4 Μηπως τυχόν, εάν έλθουν μαζή μου οι Μακεδόνες και σας εύρουν απροετοιμάστους, καταντροπιασθώμεν ημείς, δια να μη είπωμεν ότι και σεις θα εντροπιασθήτε, και αποδειχθή ματαία η καύχησίς μας δια την ιδικήν σας γενναιοδωρίαν.

9,5 ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφοὺς ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἑτοίμην εἶναι, οὕτως ὡς εὐλογίαν καὶ μὴ ὡς πλεονεξίαν.
9,5 Εκρινα, λοιπόν, αναγκαίον να παρακαλέσω τους αδελφούς να σας επισκεφθούν ενωρίτερον από εμέ και να οργανώσουν εκ των προτέρων το ζήτημα της ευλογημένης αυτής συνεισφοράς σας, την οποίαν έχω προαναγγείλει στους Μακεδόνας, ώστε όταν θα έλθωμεν να είναι ετοίμη σαν καλόν έργον και καρπός της αγάπης σας, και όχι σαν υποχρεωτική εισφορά μιας φιλαργύρου και πλεονεκτικάς καρδίας.
9,6 Τοῦτο δέ, ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει, καὶ ὁ σπείρων ἐπ᾿ εὐλογίαις ἐπ᾿ εὐλογίαις καὶ θερίσει.
9,6 Ας γνωρίζετε δε τούτο· ότι εκείνος που στο χωράφι του σπέρνει με τσιγκουνιά λιγοστό σπόρο, θα θερίση και λίγο σιτάρι. Και εκείνος που σπέρνει απλόχερα, θα θερίση πολύν καρπόν. (Ο καθένας δηλαδή θα αμειφθή από τον Θεόν ανάλογα με όσα δίνει, κατά την δύναμίν του πάντοτε).
9,7 ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.
9,7 Ο καθένας ας δίδη σύμφωνα με την αγαθήν διάθεσιν της καρδίας του, όχι με λύπην η από ανάγκην. Διότι ο Θεός “αγαπά εκείνον, που δίδει με καλωσύνην και γλυκύτητα”.
9,8 δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν,
9,8 Είναι δε δυνατόν ο Θεός να σας δώση με το παραπάνω κάθε δωρεάν, ώστε πάντοτε, σε κάθε τι, να έχετε κάθε επάρκειαν εις υλικά αγαθά και έτσι να προθυμοποιήσθε με το παραπάνω δια κάθε καλόν έργον.
9,9 καθὼς γέγραπται· ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν. ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
9,9 Με τον τρόπον δε αυτόν θα πραγματοποιηθή και εις σας εκείνο που λέγει η Γραφή· “εσκόρπισεν αφθόνως τας ελεημοσύνας του, έδωκεν στους πτωχούς· η αρετή του μένει και διαλαλείται πάντοτε”.

9,10 ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσαι καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν·
9,10 Ο δε Θεός, ο οποίος "παρέχει εν αφθονία σπόρον στον γεωργόν που σπέρνει, και ψωμί προς τροφήν όλων μας", είθε να χορηγήση, να ευλογήση και να πληθύνη την σποράν των χωραφιών σας και τα άλλα υλικά αγαθά σας και να αυξήση έτσι τους καρπούς της αγάπης και της καλωσύνης σας προς τους άλλους.
9,11 ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι᾿ ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ·
9,11 Ετσι δε να γίνεσθε πλούσιοι εις κάθε καλόν έργον, εις κάθε γενναιοδωρίαν, η οποία συνεργεί δια μέσου ημών, που εξυπηρετούμεν αυτήν την διακονίαν, να εκφράζωνται ευχαριστίαι προς τον Θεόν.
9,12 ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ· -
9,12 Διότι η διακονία αυτής της αγαθοεργίας σας, όχι μόνον προλαμβάνει και θεραπεύει με το παραπάνω τας ανάγκας των Χριστιανών, αλλά και γεμίζει την καρδίαν από ευγνωμοσύνην, ώστε να ξεχειλίζουν πλούσιαι ευχαριστίαι προς τον Θεόν.
9,13 διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας,
9,13 Αυτή η εισφορά της αγάπης σας δείχνει ποίοι πράγματι είσθε και οι απολαμβάνοντες τας δωρεάς σας δοξάζουν τον Θεόν, δια την έμπρακτον υποταγήν της ομολογίας σας στο Ευαγγέλιον του Χριστού και δια την γενναιοδωρίαν σας να συμμετέχετε προθύμως εις τας ανάγκας αυτών και εις τας ανάγκας όλων.
9,14 καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐφ᾿ ὑμῖν.
9,14 Και αυτοί με τας δεήσεις, τας οποίας για σας κάμνουν προς τον Θεόν, μαρτυρούν πόσον πολύ σας ποθούν δια την πλουσίαν χάριν, που ο Θεός σας έχει δώσει.
9,15 χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ.

9,15 Ευχαριστία δε και δόξα ανήκει στον Θεόν δια την δωρεάν του αυτήν, την οποίαν στόμα ανθρώπου είναι αδύνατον να διηγηθή.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 10

10,1 Αὐτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τῆς πρᾳότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν, ἀπὼν δὲ θαῤῥῶ εἰς ὑμᾶς·
10,1 Εγώ δε ο ίδιος ο Παύλος προσωπικώς σας παρακαλώ δια της πραότητος και της επιεικείας και της γλυκύτητος του Χριστού, εγώ ο οποίος, όταν είμαι προσωπικώς κοντά σας, είμαι μηδαμινός και ασθενής εις τα μάτια σας, όταν δε απουσιάζω παίρνω θάρρος απέναντί σας και φαίνομαι τόσον τολμηρός.
10,2 δέομαι δὲ τὸ μὴ παρὼν θαῤῥῆσαι τῇ πεποιθήσει ᾗ λογίζομαι τολμῆσαι ἐπί τινας τοὺς λογιζομένους ἡμᾶς ὡς κατὰ σάρκα περιπατοῦντας.
10,2 Σας παρακαλώ δε να μη με φέρετε εις την ανάγκην, όταν θα είμαι παρών μεταξύ σας, να χρησιμοποιήσω αυτό το θάρρος, που μου το δίδει η πίστις και η πεποίθησίς μου εις την αποστολήν μου, να κάμω χρήσιν της εξουσίας, την οποίαν λογαριάζω να μεταχειρισθώ με τόλμην εναντίον μερικών, οι οποίοι μας θεωρούν σαν ζώντας και συμπεριφερομένους, όπως οι σαρκικοί άνθρωποι με ιδιοτέλειαν και εμπάθειαν.
10,3 Ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦντες οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα·
10,3 Διότι ημείς αν και ζώμεν όπως όλοι οι άνθρωποι, καθό σάρκα και οστά έχοντες, δεν αγωνιζόμεθα όμως τον καλόν αγώνα με σαρκικά μέσα.
10,4 τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων·
10,4 Διότι τα όπλα του αγώνας μας δεν είναι ευτελή και αδύνατα ανθρώπινα όπλα, αλλά δυνατά ενώπιον του Θεού δια το κρήμνισμα των οχυρωμάτων του εχθρού.
10,5 λογισμοὺς καθαιροῦντες καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ,

10,5 Και αυτά τα οχυρά, που κρημνίζομεν, είναι τα σοφίσματα και κάθε έπαρσις, και υψηλοφροσύνη, που υψώνεται αλαζονικά, δια να εμποδίζη τους ανθρώπους να γνωρίσουν τον Θεόν. Επί πλέον δε με τα πνευματικά μας όπλα ελκύομεν κάθε καλοπροαίρετον καρδίαν και σαν αιχμάλωτον την παραδίδομεν εις την υπακοήν του Χριστού.
10,6 καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοήν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή.
10,6 Και είμεθα έτοιμοι να αποδώσωμεν δικαιοσύνην και να τιμωρήσωμεν κάθε παρακοήν, εφ' όσον και όταν η ιδική σας υπακοή γίνη πλήρης και τελεία.
10,7 Τὰ κατὰ πρόσωπον βλέπετε! εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι, τοῦτο λογιζέσθω πάλιν ἀφ᾿ ἑαυτοῦ, ὅτι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ.
10,7 Σεις όμως βλέπετε ακόμη την επιφάνειαν των πραγμάτων και όχι το βάθος. Εάν κανείς κολακεύεται να πιστεύη, ότι ανήκει στον Χριστόν, ας συλλογισθή πάλιν από τον εαυτόν του και τούτο, ότι, όπως αυτός είναι του Χριστού, έτσι και ημείς είμεθα του Χριστού.
10,8 ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσωμαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῖν εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι,
10,8 Διότι και αν ακόμη καυχηθώ κάπως περισσότερον δια την εξουσίαν, που έχομεν ημείς οι Απόστολοι και την οποίαν μας έχει δώσει αυτός ο Κυριος, δια να σας οικοδομούμεν εις την πνευματικήν ζωήν και όχι να σας κατακρημνίζωμεν, δεν θα εντροπιασθώ, διότι την αλήθειαν θα είπω.
10,9 ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν.
10,9 Δεν το πράττω όμως, δια να μη φανώ σαν να θέλω με τας επιστολάς μου να σας εκφοβίσω.
10,10 ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαί, φησί, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί, ἡ δὲ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενὴς καὶ ὁ λόγος ἐξουθενημένος.
10,10 Διότι λέγουν και τούτο οι κατήγοροί μας, ότι αι μεν επιστολαί του είναι καταθλιπτικαί με το βάρος των και αυστηραί με την δύναμιν των ελέγχων· η σωματική του όμως εμφάνισις είναι ασθενής και ο λόγος του σαν ένα τίποτε.
10,11 τοῦτο λογιζέσθω ὁ τοιοῦτος, ὅτι οἷοί ἐσμεν τῷ λόγῳ δι᾿ ἐπιστολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῷ ἔργῳ.

10,11 Αυτός όμως που μας κατηγορεί, ας σκεφθή τούτο· ότι οποίοι είμεθα με όσα γράφομεν εις τας επιστολάς μας, όταν απουσιάζωμεν, τέτοιοι είμεθα και με τα έργα μας, όταν είμεθα παρόντες.
10,12 Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων· ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες καὶ συγκρίνοντες ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσιν.
10,12 Πράγματι δεν έχομεν την τόλμην να συναριθμήσωμεν τους ευατούς μας η και να τους συγκρίνωμεν με μερικούς, που συσταίνουν τους εαυτούς των ως μεγάλους και ισχυρούς. Αυτοί όμως είναι άνθρωποι που αυτοθαυμάζονται μετρούντες τον εαυτόν των με τους εαυτούς των και συγκρίνοντες τον εαυτόν των προς εαυτούς και δεν καταλαβαίνουν ούτε τι είναι ούτε τι λέγουν.
10,13 ἡμεῖς δὲ οὐχὶ εἰς τὰ ἄμετρα καυχησόμεθα, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος οὗ ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεὸς μέτρου, ἐφικέσθαι ἄχρι καὶ ὑμῶν.
10,13 Ημείς δε δεν θα καυχηθώμεν κατά τρόπον υπερβολικόν και έξω από την αλήθειαν, αλλά θα καυχηθώμεν σύμφωνα με το μέτρον της δικαιοδοσίας, που εξεχώρισεν εις ημάς ο Θεός σαν περιοχήν της αποστολικής μας δράσεως και που μας έχει αξιώσει να φθάσωμεν μέχρις εις σας.
10,14 οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς ὑπερεκτείνομεν ἑαυτούς· ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ,
10,14 Διότι δεν εξυψώνομεν με κενάς καυχησιολογίας τον ευατόν μας, σαν να μη είχαμεν φθάσει μέχρι και εις την χώραν σας κηρύττοντες το Ευαγγέλιον, διότι τότε θα εψεδόμεθα. Ενώ ημείς λέγομεν την αλήθειαν, διότι εφθάσαμεν πράγματι μέχρις υμών δια το έργον του Ευαγγελίου του Χριστού.
10,15 οὐκ εἰς τὰ ἄμετρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κόποις, ἐλπίδα δὲ ἔχοντες, αὐξανομένης τῆς πίστεως ὑμῶν ἐν ὑμῖν μεγαλυνθῆναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσείαν,
10,15 Οχι, δεν καυχώμεθα έξω από το μέτρον δι' εργασίας και κόπους, που άλλοι έχουν κάμει. Αλλ' έχομεν ελπίδα, καθ' όσον αυξάνει η χριστιανική σας πίστις και ζωη, ότι θα δοξασθώμεν με την ιδικήν σας πρόοδον και ημείς, έντος των ορίων πάντοτε της δικαιοδοσίας και της δράσεως, που μας έχει δοθή από τον Θεόν. Ετσι δε θα εκτείνωμεν την αποστολικήν δράσιν και ακόμη περισσότερον,

10,16 εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι, οὐκ ἐν ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τὰ ἕτοιμα καυχήσασθαι.
10,16 ώστε να κηρύξωμεν το Ευαγγέλιον και εις περιοχάς, που είναι πέραν από τα ιδικά σας σύνορα, εις ανθρώπους προς τους οποίους κανείς μέχρι σήμερα δεν έχει διδάξει τον Χριστόν, ώστε και πάλιν να μη καυχώμεθα εις ξένην δικαιοδοσίαν δι' έργα, που έχουν πραγματοποιήσει και ετοιμάσει άλλοι.
10,17 ὁ δὲ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω·
10,17 Ας εφαρμόζεται και εις ημάς ο λόγος της Γραφής· "εκείνος που καυχάται, ας καυχάται όχι αλαζωνικώς, αλλά με ταπείνωσιν αποδίδων στον Κυριον την δόξαν δια τα καλά έργα, που αυτός ο ίδιος ο Θεός του έχει δώσει δύναμιν και χάριν να τα κάμη".
10,18 οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ᾽ ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν.
10,18 Διότι ενάρετος και ευάρεστος στον Θεόν δεν είναι εκείνος ο οποίος αυτοσυσταίνεται και αυτοεγκωμιάζεται, αλλ' εκείνος τον οποίον συσταίνει και εγκωμιάζει ο Θεός.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 11

11,1 Ὄφελον ἀνείχεσθέ μου μικρὸν τῇ ἀφροσύνῃ· ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθέ μου·
11,1 Θα ήθελα, και το εκφράζω ως ευχήν, να εδείχνατε ανοχήν εις κάποιαν μικράν απερισκεψίαν, που θα κάμω τώρα. Και έχω την πεποίθησιν, ότι θα μου δείξατε αυτήν την ανοχήν.
11,2 ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ· ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρί, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ·
11,2 Διότι σας αγαπώ υπερβολικά μέχρι του σημείου να σας ζηλεύω με ζηλοτυπίαν σαν εκείνην, με την οποίαν ο Θεός αγαπά και τρόπον τινά ζηλοτυποί τους ανθρώπους. Και τούτο, διότι σας έχω ενώσει με δεσμούς αρραβώνος προς ένα άνδρα, δηλαδή τον Χριστόν, δια να παρουσιάσω την ψυχήν σας αγνήν και καθαράν προς αυτόν, ως παρθένον και πνευματικήν νύμφην.
11,3 φοβοῦμαι δὲ μήπως, ὡς ὁ ὄφις Εὔαν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἁπλότητος τῆς εἰς τὸν Χριστόν.

11,3 Φοβούμαι όμως μήπως, όπως άλλοτε ο όφις εδελέασε και εξηπάτησε την Εύαν με την πανουργίαν του, έτσι εξαπατήση και σας και διαφθαρούν αι σκέψεις τα φρονήματα του νου και της καρδίας σας και ξεπέσετε από την απλότητα και την ειλικρίνειαν, που πρέπει να έχωμεν προς τον Χριστόν.
11,4 εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἀνείχεσθε.
11,4 Φοβούμαι μήπως παρασυρθήτε από ψευδοδιδασκάλους. Διότι εάν ο πρώτος τυχόν, που έρχεται ως διδάσκαλος, κηρύσση εις σας άλλον Ιησούν, τον οποίον ημείς δεν εκηρύξαμεν η, εάν παίρνετε από αυτόν άλλο Αγιον Πνεύμα, το οποίον δεν έχετε λάβει η άλλο Ευαγγέλιον, το οποίον δεν ηκούσατε και δεν επήρατε, δικαιολογημένα θα εδείχνατε ανοχήν και υπομονήν να ακούσετε τον νέον διδάσκαλον.
11,5 λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων.
11,5 Τωρα όμως διατί δίδετε προσοχήν εις αγνώστους και αδοκίμους διδασκάλους; Διατί φρονώ ότι εγώ δεν έχω υπολειφθή καθόλου εις την διδασκαλίαν και στο έργον του Ευαγγελίου (και δεν έχω υπολειφθή καθόλου), ούτε από τους πιο μεγάλους μεταξύ των Αποστόλων.
11,6 εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῷ λόγῳ, ἀλλ᾿ οὐ τῇ γνώσει, ἀλλ᾿ ἐν παντὶ φανερωθέντες ἐν πᾶσιν εἰς ὑμᾶς.
11,6 Και αν ακόμη παραδεχθώ, ότι είμαι απλούς, άκομψος, χωρίς ρητορείαν εις την διδασκαλίαν μου, δεν είμαι όμως πτωχός και άπειρος κατά την γνώσιν. Αλλ' εις κάθε περίστασιν, είτε δρων είτε διδάσκων, είτε ενεργών, εφανερώθημεν εις σας (ποίο είμεθα, ότι δηλαδή δεν είμεθα καθόλου κατώτεροι από τους άλλους Αποστόλους).
11,7 Ἢ ἁμαρτίαν ἐποίησα ἐμαυτὸν ταπεινῶν ἵνα ὑμεῖς ὑψωθῆτε, ὅτι δωρεὰν τὸ τοῦ Θεοῦ εὐαγγέλιον εὐηγγελισάμην ὑμῖν;
11,7 Η μήπως διέπραξα αμαρτίαν κηρύττων το Ευαγγέλιον του Θεού δωρεάν και εταπείνωνα τον εαυτόν μου εργαζόμενος με τα ίδιά μου τα χέρια, δια να υψωθήτε και δοξασθήτε κατά τον Χριστόν;
11,8 ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλησα λαβὼν ὀψώνιον πρὸς τὴν ὑμῶν διακονίαν, καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθεὶς οὐ κατενάρκησα οὐδενός·

11,8 Αλλας Εκκλησίας εγύμνωσα παίρνοντας από αυτάς τα μέσα της συντηρήσεώς μου, δια να εξυπηρετήσω όμως σας αδαπάνως. Και όταν εζούσα μεταξύ σας και ευρέθην εις στέρησιν και στενοχωρίαν, δεν επεβάρυνα κανένα σας.
11,9 τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλθόντες ἀπὸ Μακεδονίας· καὶ ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα καὶ τηρήσω.
11,9 Διότι την στέρησίν μου την ικανοποίησαν και την ανεπλήρωσαν με το παραπάνω οι αδελφοί, όταν ήλθαν από την Μακεδονίαν. Και εις κάθε τι επρόσεξα να μη σας γίνω βάρος και στο μέλλον το ίδιο θα προσέξω.
11,10 ἔστιν ἀλήθεια Χριστοῦ ἐν ἐμοὶ ὅτι ἡ καύχησις αὕτη οὐ φραγήσεται εἰς ἐμὲ ἐν τοῖς κλίμασι τῆς Ἀχαΐας.
11,10 Υπάρχει μέσα μου η αλήθεια του Χριστού και την αλήθειαν σας λέγω πάντοτε. Σας λέγω, λοιπόν, ότι αυτή η καύχησίς μου, που δεν σας έγινα βάρος, δεν θα αποστομωθή και δεν θα ανακοπή ποτέ, όσον εξαρτάται από εμέ, εις τα μέρη της Αχαΐας.
11,11 διατί; ὅτι οὐκ ἀγαπῶ ὑμᾶς; ὁ Θεὸς οἶδεν·
11,11 Διατί δεν θα αποστομωθή; Μηπως επειδή δεν σας αγαπώ; Ο Θεός ξεύρει πόσον σας αγαπώ.
11,12 ὃ δὲ ποιῶ, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐκκόψω τὴν ἀφορμὴν τῶν θελόντων ἀφορμήν, ἵνα ἐν ᾧ καυχῶνται εὑρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς.
11,12 Αυτό δε που κάμνω τώρα, το ότι δηλαδή κηρύττω αδαπάνως το Ευαγγέλιον, θα το κάνω και στο μέλλον, δια να κόψω κάθε αφορμήν εκείνων, που θέλουν να καυχώνται και ζητούν να σας πείσουν ότι ευρίσκονται εις ίσην μοίραν και στο αυτό επίπεδον, που ευρισκόμεθα και ημείς, ισχυριζόμενοι ότι παίρνουν χρήματα από σας, διότι το ίδιον τάχα κάμνομεν και ημείς.
11,13 οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ.
11,13 Διότι οι τοιούτοι κήρυκες είναι ψευδαπόστολοι, δόλιοι εργάται, οι οποίοι υποκρίνονται και παίρνουν την εξωτερικήν μορφήν, ώστε να φαίνωνται ότι τάχα είναι απόστολοι του Χριστού.
11,14 καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτὸς γὰρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός.
11,14 Και αυτό βέβαια δεν είναι παράδοξον· διότι και αυτός ο ίδιος ο σατανάς υποκρίνεται και μεταβάλλεται μερικές φορές κατά την

εμφάνησιν και συμπεριφοράν εις άγγελον φωτός.
11,15 οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.
11,15 Δεν είναι, λοιπόν, μεγάλο πράγμα, εάν και οι υπηρέται του σατανά παρυσιάζωνται υποκριτικά και συμπεριφέρωνται σαν να είναι υπηρέται δικαιοσύνης. Το κατάντημα όμως και το τέλος αυτών θα είναι ανάλογον προς τα πονηρά των έργα.
11,16 Πάλιν λέγω, μὴ τίς με δόξῃ ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μή γε, κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με, ἵνα κἀγὼ μικρόν τι καυχήσωμαι.
11,16 Παλιν λέγω και επανσαλαμβάνω, ας μη με νομίση κανείς απερίσκεπτον και άκριτον. Ει δ' άλλως και αν με θεωρήσετε ως απερίσκεπτον, θεωρήσατέ με επί τέλους, δια να καυχηθώ και εγώ ολίγον.
11,17 ὃ λαλῶ οὐ λαλῶ κατὰ Κύριον, ἀλλ᾿ ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως.
11,17 Αυτό που θα σας πω δια τον εαυτόν μου δεν το λέγω σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου, (ο οποίος διέταξε, ότι και αν τηρήσωμεν όλα όσα είπε, πρέπει πάλιν να λέγωμεν ότι είμεθα άχρηστοι δούλοι). Αλλά θα σας ομιλήσω σαν να παραλογίζωμαι, με την βεβαιότητα όμως ότι εις την πραγματικότητα έχω και εγώ λόγους να καυχώμαι.
11,18 ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, κἀγὼ καυχήσομαι.
11,18 Αφού άλλωστε πολλοί καυχώνται δια τα σωματικά και κοσμικά προσόντα των, θα καυχηθώ και εγώ.
11,19 ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων φρόνιμοι ὄντες·
11,19 Διότι γνωρίζω άλλωστε, ότι ευχαρίστως ανέχεσθε σστους άφρονας να καυχώνται, αν και είσθε συνετοί και φρόνιμοι.
11,20 ἀνέχεσθε γὰρ εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει.
11,20 Και ανέχεσθε πράγματι, εάν κανείς σας υποδουλώνη και σας κάμνη όργανα του, εάν κανείς κατατρώγη τα αγαθά σας, εάν κανείς σας παγιδεύη και σας τυλίγη εις τα σχέδιά του, εάν κανείς αλαζονεύεται απέναντί σας και σ*ς θέτη εις κατωτέραν μοίραν, εάν κανείς σας δέρνη στο πρόσωπον.
11,21 κατὰ ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν. ἐν ᾧ δ᾿ ἄν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ κἀγώ.

11,21 Προς εντροπήν και ταπείνωσίν μου το λέγω, σαν να υπήρξαμεν ημείς ασθενείς και αδύνατοι μεταξύ σας, και δεν μπορούσαμε τάχα να κάμωμεν όσα οι ψευδαπόστολοι σας έκαμαν. Σας λέγω όμως τούτο· εις οτιδήποτε τολμά να καυχηθή κανείς τολμώ και εγώ-με αφροσύνην το λέγω αυτό.
11,22 Ἑβραῖοί εἰσι; κἀγώ· Ἰσραηλῖταί εἰσι; κἀγώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ·
11,22 Είναι Εβραίοι εκείνοι; Και εγώ είμαι Εβραίος· είναι Ισραηλίται, απόγονοι του Ισραήλ, δηλαδή του πατριάρχου Ιακώβ; είμαι και εγώ. Καυχώνται ότι είναι απόγονοι του Αβραάμ; Είμαι και εγώ.
11,23 διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις·
11,23 Καυχώνται ότι είναι υπηρέται του Χριστού-ομιλώ σαν παραλογιζόμενος αυτήν την στιγμήν-είμαι εγώ παραπάνω από αυτούς διάκονος του Χριστού. Το απέδειξε όλη μου η ζωή ως Αποστόλους του Χριστού. Διότι εγώ υπεβλήθην εις κόπους περισσοτέρους από οιανδήποτε άλλον· υπέμεινα πληγές αναρίθμητες στο σώμα μου, ερρίφθην εις τας φυλακάς και έμεινα φυκλακισμένος περισσότερον από κάθε άλλον· πολλές φορές αντίκρυσα εμπρός μου τον θάνατον.
11,24 ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον,
11,24 Από τους Ιουδαίους πέντε φορές εμαστιγώθην με σαράντα παρά μίαν μαστιγώσεις κάθε φοράν.
11,25 τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα·
11,25 Τρεις φορές εκτυπήθηκα με ράβδους· μια φορά ελιθοβολήθηκα· τρεις φορές εναυάγησα· επί ένα ημερονύκτιον έμεινα ναυαγός εις την θάλασσαν.
11,26 ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις·
11,26 Εργάσθηκα δια το Ευαγγέλιον του Κυρίου με κουραστικές και μακρές οδοιπορίες πολλές φορές, με κινδύνους από ποτάμια και μάλιστα κατά τον χειμώνα που επλημμύριζαν. Αντίκρυσα κινδύνους από ληστάς, κινδύνους από τους ομοεθνείς μου Εβραίους,

κινδύνους από εθνικούς και ειδωλολάτρας, κινδύνους μέσας εις τας πόλεις, κινδύνους μέσα σε έρημες περιοχές, κινδύνους εις την θάλασσαν, κινδύνους εκ μέρους ψευδαδέλφων, που υπεκρίνοντο, ότι είναι Χριστιανοί.
11,27 ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι·
11,27 Εξεπλήρωσα μέχρι σήμερα την αποστολήν μου με κόπον και μόχθον, με αγρυπνίες πολλές φορές, με πείναν και δίψαν, με νηστείες και στερήσεις πολλές φορές, με το ψύχος του χειμώνα και με τα λίγα ρούχα, που είχα για να καλύπτω την γυμνότητά μου.
11,28 χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ᾿ ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν.
11,28 Και δια να μη αναφέρω τόσα και τόσα άλλα, με εταλαιπωρούσε και με έρριπτε εις στενοχωρίαν η καθημερινή πίεσις και ενόχλησις εχθρών και φίλων, όπως επίσης και η αγωνιώδης φροντίδα δια τας Εκκλησίας.
11,29 τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;
11,29 Ποιός Χριστιανός ασθενεί και δεν ασθενώ μαζή του και δεν συμπάσχω και εγώ; Ποιός σκοντάπτει και πίπτει και δεν καιομαι και εγώ μέσα εις αυτήν την θλίψιν;
11,30 εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι.
11,30 Εάν όμως πρέπει να καυχηθώ, θα καυχηθώ δια την ασθένειαν και αδυναμίαν μου μέσα στους πειρασμούς και τους διωγμούς.
11,31 ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι.
11,31 Ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, που είναι ευλογημένος και δοξασμένος στους αιώνας, γνωρίζει ότι δεν ψεύδομαι, αλλ' ότι αυτά που θα σας πω είναι απολύτως αληθινά.
11,32 ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων,
11,32 Εις την Δαμασκόν ο διοικητής ο διωρισμένος από τον βασιλέα Αρέταν εφρουρούσε την πόλιν των Δαμασκηνών, επειδή ήθελε να με συλλαβή·
11,33 καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

11,33 και από κάποιο παράθυρο, μέσα εις ένα καλάθι πλεγμένο με σχοινί με κατέβασαν έξω από το τοίχος και εξέφυγα από τα χέρια του.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 12

12,1 Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.
12,1 Να καυχηθώ δια τόσα και τόσα άλλα, που υπέστην και έπραξα δια το Ευαγγέλιον, δεν με συμφέρει από πνευματικής απόψεως. Θα προχωρήσω όμως εις οράματα και αποκαλύψεις, που έλαβα εκ μέρους του Κυρίου.
12,2 οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων· εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἁρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ.
12,2 Γνωρίζω ένα άνθρωπον, που εζούσε εν Χριστώ, και ο οποίος προ δεκατεσσάρων ετών-είτε ευρίσκετο στο σώμα του κατά την ώραν εκείνην δεν γνωρίζω· είτε ήτο εκτός του σώματος, δεν γνωρίζω, ο Θεός το γνωρίζει-είχεν αρπαγή και αναληφθ έως τον τρίτον ουρανόν.
12,3 καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν·
12,3 Και γνωρίζω, ότι αυτός ο άνθρωπος-είτε με το σώμα του έξω από το σώμα του, δεν γνωρίζω, ο Θεός γνωρίζει-
12,4 ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.
12,4 ότι ηρπάγη έως στον παράδεισον και ήκουσε λόγους, τους οποίους ανθρωπίνη γλώσσα δεν ημπορεί να διατυπώση και τους οποίους δεν είναι επιτετραμμένον στον άνθρωπον να τους είπη και τους αποκαλύψη.
12,5 ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχήσομαι, ὑπὲρ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ καυχήσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου.
12,5 Δια τον άνθρωπον αυτόν θα καυχηθώ, που τον ετίμησε τόσον πολύ ο Θεός. Δια τον ευατόν μου όμως δεν θα καυχηθώ, παρά μόνον δια τας ασθενείας μου, όπως αυταί αφάνησαν εις τας περιόδους των διωγμών και των κινδύνων.

12,6 ἐὰν γὰρ θελήσω καυχήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι δὲ μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ.
12,6 Εάν όμως θελήσω να καυχηθώ δια τους αγώνας μου και δια τα έργα, τα οποία με την βοήθειαν του Θεού υπέρ του Ευαγγελίου έκαμα, δεν θα είμαι άφρων, διότι θα πω την αλήθειαν. Διστάζω όμως και αποφεύγω να το πράξω, μήπως τυχόν κανείς σχηματίση δι' εμέ ιδέαν ανωτέραν, από ο,τι βλέπεις εις εμέ η απ' ο,τι ακούει από εμέ.
12,7 Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι.
12,7 Και ένεκα του πολλού πλήθους των αποκαλύψεων, δια να μη υπερηφανεύωμαι, επέτρεψεν ο Θεός και μου εδόθη σκληρό αγκάθι στο σώμα, άγγελος δηλαδή του σατανά, δια να με γρονθοκοπή και να με ταλαιπωρή, ανίατος ασθένεια δια να μη το παρώ επάνω μου.
12,8 ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἵνα ἀποστῇ ἀπ᾽ ἐμοῦ·
12,8 Δια την θλίψιν και δοκιμασίαν αυτήν τρεις φορές παρεκάλεσα τον Κυριον να μου την απομακρύνη.
12,9 καὶ εἴρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ᾽ ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.
12,9 Και ο Κυριος μου είπε· “σου αρκεί η χάρις μου· διότι η δύναμίς μου φαίνεται ολοένα και τελειοτέρα μέσα εις την ανθρωπίνην αδυναμίαν με τα μεγάλα και θαυμαστά έργα που κατορθώνει”. Με πολύ μεγάλην εσωτερικήν γλυκύτητα και ευχαρίστησιν θα καυχώμαι περισσότερον δια τας ασθενείας μου, ώστε να μένω έτσι εις την ταπεινοφροσύνην, δια να κατοικήση εις εμέ η δύναμις του Χριστού.
12,10 διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις, ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι.
12,10 Δια τούτο δοκιμάζω εσωτερικήν χαράν και ευφροσύνην εις τας ασθενείας, εις τας ύβρεις, εις τας ανάγκας, στους διωγμούς, εις τας στενοχωρίας, τας οποίας υφίσταμαι και υπομένω δια τον Χριστόν. Διότι όταν ευρίσκωμαι υπό το κράτος αυτών των ασθενειών, τότε με την χάριν του Θεού γίνομαι και είμαι δυνατός.

12,11 Γέγονα ἄφρων καυχώμενος! ὑμεῖς με ἠναγκάσατε. ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ᾽ ὑμῶν συνίστασθαι· οὐδὲν γὰρ ὑστέρησα τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδέν εἰμι.
12,11 Εγινα ανόητος, που έχω καυχηθή έτσι! Αλλά σεις με αναγκάσατε. Διότι εγώ έπρεπε από σας να συσταίνωμαι, και όχι εγώ να συσταίνω τον ευατόν μου εις σας. Επειδή, όπως και σεις ξέρετε, δεν έχω υστερήσει εις τίποτε και δεν έχω φανή κατώτερος και από τους πλέον επισήμους μεταξύ των Αποστόλων, αν και εγώ από τον εαυτόν μου δεν είμαι τίποτε.
12,12 τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, ἐν σημείοις καὶ τέρασι καὶ δυνάμεσι.
12,12 Ολα τα γνωρίσματα, που αποδεικνύουν και πιστοποιούν το αξίωμα του Αποστόλου, έχουν πραγματοποιηθή μεταξύ σας από εμέ με κάθε υπομονήν και με θαύματα, με καταπληκτικά έργα και υπερφυσικάς δυνάμεις.
12,13 τί γάρ ἐστιν ὃ ἡττήθητε ὑπὲρ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας, εἰ μὴ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.
12,13 Διότι τι είναι εκείνο στον οποίον έχετε νικηθή και έχετε υστερήσει απέναντι των άλλων Εκκλησιών, παρά μόνον το ότι εγώ δεν σας επεβάρυνα με τα έξοδα της συντηρήσεώς μου; Εάν έπταισα στούτο, συγχωρήσετέ μου αυτήν την αδικίαν.
12,14 Ἰδοὺ τρίτον ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν· οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλὰ ὑμᾶς. οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν θησαυρίζειν, ἀλλ᾽ οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις.
12,14 Ιδού, τρίτην φοράν τώραν ετοιμάζομαι να έλθω προς σας και δεν θα σας επιβαρύνω. Διότι εγώ δεν ζητώ τα αγαθά τα ιδικά σας, αλλά ζητώ σας τους ιδίους δια τον Χριστόν. Αλλωστε δεν οφείλουν τα τέκνα να θησαυρίζουν δια τους γονείς, αλλ' οι γονείς να θησαυρίζουν δια τα τέκνα.
12,15 ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν ἧττον ἀγαπῶμαι.
12,15 Εγώ δε, σαν πατέρας σας που είμαι, με όλη μου την ευχαρίστησιν θα δαπανήσω για σας χρήματα, αλλά και θα δαπανηθώ ολόκληρος δια την σωτηρίαν των ψυχών σας. Αν και-ας

πω αυτό το παράπονον-ενώ εγώ σας αγαπώ περισσότερον, σεις ολιγώτερον με αγαπάτε.
12,16 Ἔστω δέ, ἐγὼ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς, ἀλλ᾽ ὑπάρχων πανοῦργος δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον.
12,16 Εστω, εγώ δεν σας επεβάρυνα, αλλά, όπως λέγουν οι συκοφάνται μου, επειδή είμαι πανούργος, σας επιασα με δολιότητα και σας έφερα με το μέρος μου.
12,17 μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι᾽ αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;
12,17 Εις Ποίον όμως σημείον έδειξα αυτήν την πανουργίαν και δολιότητά μου; Μηπως με κανένα από εκείνους, που σας έχω στείλει, σας επήρα πλεονεκτικώς και με απάτην χρήματα;
12,18 παρεκάλεσα Τίτον καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν· μήτι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;
12,18 Παρεκάλεσα τον Τιτον να σας επισκεφθή και μαζή με αυτόν έστειλα και τον αδελφόν. Μηπως ο Τιτος σας εξεγέλασε και σας επήρε χρήματα; Δεν επολιτεύθημεν όλοι απέναντι σας με το αυτό φρόνημα και με τον αυτόν τρόπον; Δεν εβαδίσαμεν όλοι εις τα ίδια ίχνη;
12,19 Πάλιν δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα; κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.
12,19 Μηπως πάλιν νομίζετε, ότι απολογούμεθα ενώπιόν σας; Οχι, αλλ' ομολούμεν ενώπιον του Θεού, εν Χριστώ Ιησού. Οσα δε λέγομεν και πράττομεν, αγαπητοί, τα κάμνουν χάριν της ιδικής σας πνευματικής προόδου.
12,20 φοβοῦμαι γὰρ μήπως ἐλθὼν οὐχ οἵους θέλω εὕρω ὑμᾶς, κἀγὼ εὑρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε, μήπως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι,
12,20 Διότι φοβούμαι, μήπως όταν έλθω δεν σας εύρω, όποιους θέλω να σας εύρω, και εγώ ευρεθώ απέναντι σας έτσι που και σεις δεν θέλετε. Φοβούμαι μήπως εύρω μεταξύ σας έριδας, φθόνους, θυμούς, φιλονεικίας και φατριασμούς, κατακρίσεις εναντίον αλλήλων, ψυθυρισμούς εις βάρος των άλλων, αλαζονείας και αποκαταστασίας.

12,21 μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ πορνείᾳ καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.
12,21 Φοβούμαι μήπως, όταν πάλιν έλθω προς σας, με ταπεινώση ο Θεός, όπως και προηγουμένως, και πενθήσω δια πολλούς από εκείνους, που πιθανόν να έχουν αμαρτήσει προς της νέας μου αυτής επισκέψεως και δεν έχουν μετανοήσει δια την ακαθαρσίαν και την πορνείαν και την ασέλγειαν, που διέπραξαν.

Β ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 13

13,1 Τρίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα·
13,1 Δια τρίτην τώρα φοράν έρχομαι προς σας. Η Γραφή λέγει, ότι “εις την μαρτυρίαν δύο μαρτύρων και τριών θα σταθή και θα είναι έγκυρος κάθε λόγος”. (Και αυτά τα τρία μου ταξίδια έχουν θέσιν τριών μαρτύρων).
13,2 προείρηκα καὶ προλέγω, ὡς παρὼν τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς προημαρτηκόσι καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν οὐ φείσομαι,
13,2 Σας το έχω παραγγείλει, σας το λέγω εκ των προτέρων και τώρα. Σας το προείπα αυτοπροσώπως την δευτέραν φοράν και τώρα που είμαι απών σας το λέγω και γράφω προς εκείνους που είχαν αμαρτήσει προηγουμένως και είχαν δεχθή ελέγχους από εμέ, όπως επίσης και εις όλους, που εν τω μεταξύ πιθανόν να παρεσύρθησαν εις την αμαρτίαν και μένουν εις αυτήν, ότι εάν ξαναέλθω δεν θα διστάσω και δεν θα λυπηθώ κανένα,
13,3 ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ὑμῖν.
13,3 επειδή και σεις ζητείτε να πάρετε απόδειξιν εκ μέρους του Χριστού, ο οποίος μένει έντος μου και λαλεί με το στόμα μου και ο οποίος εις σας δεν έχει φανή ασθενής, αλλά πολύ δυνατός με τα χαρίσματα και τα δώρα και τα θαύματα, που έχει κάμει μεταξύ σας δια μέσου ημών των Αποστόλων.
13,4 καὶ γὰρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ· καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ ζησόμεθα σὺν

αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς.
13,4 Διότι και αν κατά την ασθενή ανθρωπίνην του φύσιν έπαθε και εσταυρώθη, εν τούτοις ζη και δίδει ζωήν εκ της δυνάμεως του Θεού, ως Θεός που είναι και αυτός. Διότι και ημείς οι ίδιοι είμεθα ασθενείς εφ' όσον εν τω ονόματί του διωκόμεθα, όπως εδιώχθη και αυτός, αλλά θα ζήσωμεν μαζή με αυτόν από την δύναμιν του Θεού, την οποίαν θα γνωρίσετε και σεις.
13,5 Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτοὺς δοκιμάζετε. ἢ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτοὺς ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν; εἰ μή τι ἀδόκιμοί ἐστε.
13,5 Να εξετάζετε, λοιπόν, τους εαυτούς σας, εάν είσθε και μένετε εις την αληθινήν και ζωντανήν πίστιν· να δοκιμάζετε συνεχώς τους εαυτούς σας. Η δεν γνωρίζετε τους εαυτούς σας, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι έντος υμών; Εκτός εάν είσθε ακατάρτιστοι εις την κατά Χριστόν ζωήν.
13,6 ἐλπίζω δὲ ὅτι γνώσεσθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν ἀδόκιμοι.
13,6 Ελπίζω όμως ότι θα γνωρίσετε-και θα σας δοθούν προς τούτο ευκαιρίαι όταν έλθωμεν-ότι ημείς δεν είμεθα ακατάρτιστοι και άξιοι αποδοκιμασίας.
13,7 εὔχομαι δὲ πρὸς τὸν Θεὸν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κακὸν μηδέν, οὐχ ἵνα ἡμεῖς δόκιμοι φανῶμεν, ἀλλ᾽ ἵνα ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν.
13,7 Εύχομαι δε και παρακαλώ τον Θεόν να μη παρασυρθήτε και πράξετε σεις κανένα κακόν. Οχι διότι θέλω να φανώμεν ημείς οι Απόστολοι δόκιμοι ως έχοντες αρετήν και εξουσίαν από τον Θεόν, αλλά θέλω σεις να κάμνετε το καλόν, ημείς δε να φανώμεν έτσι, ως εάν δεν έχωμεν καμμίαν εξουσίαν, ως εάν είναι άχρηστος η εξουσία, μας να τιμωρούμεν τους πταίοντας.
13,8 οὐ γὰρ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.
13,8 Και πράγματι δεν ημπορούμεν τίποτε και δεν έχομεν το δικαίωμα να κάμνωμεν χρήσιν της εξουσίας μας εναντίον εκείνων που ζουν σύμφωνα με την αλήθειαν του Θεού, αλλά εναντίον εκείνων που την καταπατούν, δια να τους παιδαγωγήσωμεν εις την μετάνοιαν.
13,9 χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡμεῖς ἀσθενῶμεν, ὑμεῖς δὲ δυνατοὶ ἦτε· τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν.

13,9 Διότι χαίρομεν, όταν ημείς μεν φαινώμεθα ασθενείς και χωρίς εξουσίαν, σεις δε είσθε ενάρετοι και δυνατοί. Αυτό δε και ευχόμενος τον καταρτισμόν σας εις την κατά Χριστόν ζωήν.
13,10 Διὰ τοῦτο ταῦτα ἀπὼν γράφω, ἵνα παρὼν μὴ ἀποτόμως χρήσωμαι κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἣν ἔδωκέ μοι ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν.
13,10 Δια τούτο τώρα που είμαι απών σας γράφω αυτά, ώστε όταν θα είμαι παρών μεταξύ σας, να μη χρησιμοποιήσω απότομον τρόπον, σύμφωνα με το δικαίωμα και την δύναμιν που μου έδωκεν ο Κυριος, δια να καταρτίζω και οικοδομώ και όχι να κρημνίζω.
13,11 Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ᾿ ὑμῶν.
13,11 Λοιπόν, αδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρηγορείσθε και ενθαρρύνεσθε, έχετε το αυτό φρόνημα, ειρηνεύετε με τον εαυτόν σας και με τους άλλους και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης θα είναι μαζή σας.
13,12 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν ἁγίῳ φιλήματι. ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἅγιοι πάντες.
13,12 Χαιρετήσατε ο ένας τον άλλον με εγκάρδιον και άγιον φίλημα. Σας χαιρετούν όλοι οι εδώ Χριστιανοί.
13,13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
13,13 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και η μετάδοσις από το Αγιον Πνεύμα των δωρεών του, ώστε να συμμετέχετε εις αυτάς και εις Αυτό, ας είναι πάντοτε μαζή σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος οὐκ ἀπ᾽ ἀνθρώπων, οὐδὲ δι᾽ ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν,
1,1 Εγώ ο Παύλος, Απόστολος, που δεν έλαβα το αποστολικόν αξίωμα από ανθρώπους, ούτε δια της μεσιτείας ανθρώπου, αλλά κατ' ευθείαν δια του Ιησού Χριστού και του Θεού Πατρός, ο οποίος τον ανέστησεν εκ νεκρών
1,2 καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἀδελφοί, ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·
1,2 και όλοι οι αδελφοί, που είναι μαζή μου, απευθύνομεν την επιστολήν αυτήν εις τας Εκκλησίας της Γαλατίας
1,3 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,3 και ευχόμεθα να είναι πάντοτε μαζή σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα και από τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν,
1,4 τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν,
1,4 ο οποίος παρέδωσε τον ευατόν του εις σταυρικόν θάνατον, δια να εξαλείψη τας αμαρτίας μας, δια να μας αποσπάση και μας ελευθερώση από τον παρόντα αιώνα της πονηρίας και της κακίας, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και Πατρός μας.
1,5 ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
1,5 Εις αυτόν οφείλεται και πρέπει να αναπέμπεται η δόξα στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.
1,6 Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον,
1,6 Κατέχομαι από βαθείαν έκπληξιν και απορίαν εκ του γεγονότος, ότι τόσον εύκολα και γρήγορα φεύγετε από τον Θεόν, ο οποίος σας αποκάλεσε δια της χάριτος του Ιησού Χριστού και μεταπηδάτε εις άλλην διδασκαλίαν, την οποίαν οι ψευδοδιδάσκαλοι παρουσιάζουν ως ευαγγέλιον τάχα του Χριστού.

1,7 ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.
1,7 Αυτό δε το ψευδοευαγγέλιον δεν είναι τίποτε άλλο, ει μη ότι υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι σας αναταράσσουν και θέλουν να μεταβάλουν και νοθεύσουν το Ευαγγέλιον του Χριστού.
1,8 ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ᾿ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.
1,8 Αλλά προσέξατε τούτο· Εάν και ημείς ακόμη οι Απόστολοι η και άγγελος από τον ουρανόν σας κηρύττη Ευαγγέλιον διαφορετικόν από εκείνο, το οποίον ημείς απ' αρχής σας έχομεν κηρύξει, ας είναι αυτός αναθεματισμένος και χωρισμένος από τον Θεόν.
1,9 ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ᾿ ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω.
1,9 Οπως και προφορικώς, προηγουμένως σας είχαμε πει και τώρα πάλιν σας λέγω· Εάν κανείς σας διδάσκη άλλο Ευαγγέλιον, διαφορετικόν από εκείνο, που έχετε παραλάβει, ας είναι αναθεματισμένος.
1,10 ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν; εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην.
1,10 Εν πάση περιπτώσει σας ερωτώ· με το Ευαγγέλιον που εκήρυξα εις σας και κηρύττω, τι επιδιώκω; Μηπως θέλω να πείθω ανθρώπους, δια να τους κάνω ιδικήν μου παράταξιν η επιζητώ να αρέσω στον Θεόν; Μωπως τυχόν ζητώ να αρέσω στους ανθρώπους; Οχι βέβαια διότι εάν και τώρα επιζητούσα να αρέσω στους ανθρώπους, δεν θα ήμουν δούλος του Χριστού.
1,11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ᾿ ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον·
1,11 Σας καθιστώ δε γνωστόν, αδελφοί, ότι το Ευαγγέλιον, το οποίον εγώ εκήρυξα εις σας δεν είναι έργον ανθρώπου και δεν εκφράζει σκέψεις ανθρώπων.
1,12 οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι᾿ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,12 Διότι εγώ-όπως άλλωστε και οι άλλοι Απόστολοι-δεν έχω παραλάβει αυτό από άνθρωπον ούτε το εδιδάχθην από άνθρωπον, αλλά το παρέλαβα κατ' ευθείαν δι' αποκαλύψεων, τας οποίας ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μου εφανέρωσε.

1,13 Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ᾿ ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν,
1,13 Βεβαίως και σεις οι ίδιοι έχετε πληροφορηθή την ζωήν και συμπεριφοράν που είχα, όταν έμενα πιστός εις την θρησκείαν των Εβραίων και ακολουθούσα όσα ο Ιουδαϊσμός εδίδασκε. Εχετε δηλαδή πληροφορηθή ότι, επηρεασμένος βαθύτατα από τας παλαιάς διδασκαλίας του Νομου και τα έθιμα των Ιουδαίων, κατεδίωκα με πολύν φανατισμόν και σκληρότητα την Εκκλησίαν του Χριστού και προσπαθούσα να την ερημώσω και αφανίσω.
1,14 καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.
1,14 Χαρις δε στον φανατισμόν μου αυτόν προώδευα στον Ιουδαϊσμόν παραπάνω από πολλούς ομοεθνείς συνομήλικάς μου, διότι εδείκνυα περισσότερον από αυτούς ζήλον δια τας πατροπαραδότους παραδόσεις μας.
1,15 Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ
1,15 Οταν δε ευδόκησεν ο πανάγαθος Θεός, ο οποίος με είχε ξεχωρίσει και προορίσει από την κοιλίαν ακόμη της μητρός μου, και με εκάλεσε δια της χάριτος του
1,16 ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι,
1,16 να αποκαλύψη εις την καρδίαν και την ψυχήν μου τον Υιόν αυτού, δια να τον κηρύττω ως Σωτήρα εις τα έθνη, αμέσως δεν εζήτησα από κανένα άνθρωπον συμβουλήν και καθοδήγησιν δια την μεγάλην αυτήν κλήσιν.
1,17 οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.
1,17 Ούτε ανέβηκα εις τα Ιεροσόλυμα, δια να συναντήσω και συμβουλευθώ τους Αποστόλους, που είχαν κληθή προ εμού στο αποστολικόν έργον, αλλ' ανεχώρησα εις τα μέρη της Αραβίας και πάλιν επέστρεψα εις Δαμασκόν.
1,18 Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε·

1,18 Επειτα, τρία έτη μετά την ημέραν που εκλήθην από τον Χριστόν, ανέβηκα εις τα Ιεροσόλυμα, δια να συναντήσω και γνωρίσω προσωπικώς τον Πετρον και έμεινα κοντά του δεκαπέντε μόνον ημέρας.
1,19 ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.
1,19 Αλλον δε από τους Αποστόλους δεν είδα, παρά μόνον τον Ιάκωβον, τον αδελφόν του Κυρίου.
1,20 ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι οὐ ψεύδομαι.
1,20 Αυτά δε που σας γράφω είναι η απόλυτος και καθαρά αλήθεια. Ιδού σας διαβεβαιώνω ενώπιον του Θεού, ότι δεν ψεύδομαι. (Σας τα γράφω δε, δια να πεισθήτε απολύτως, ότι τον θησαυρόν του Ευαγγελίου δεν τον παρέλαβα από κανένα άνθρωπον, ούτε από Απόστολον, αλλά κατ' ευθείαν από τον Χριστόν).
1,21 ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.
1,21 Επειτα δε από την δεκαπενθήμερον αυτήν παραμονήν μου εις την Ιερουσαλήμ, ήλθα εις τας περιοχάς της Συρίας και της Κιλικίας.
1,22 ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ·
1,22 Ημουν δε άγνωστος προσωπικώς εις τας Εκκλησίας της Ιουδαίας, αι οποίαι απετελούντο από Ιουδαίους που είχαν πιστεύσει στον Χριστόν.
1,23 μόνον δὲ ἀκούοντες ἦσαν ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτε νῦν εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν ἥν ποτε ἐπόρθει,
1,23 Αυτοί δε μόνον εξ ακοής επληροφορούντο, ότι εκείνος ο οποίος άλλοτε μας κατεδίωκε, κηρύττει τώρα το χαρμόσυνον μήνυμα της πίστεώς μας, την οποίαν άλλοτε κατεδίωκε και προσπαθούσε να αφανίση.
1,24 καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐμοὶ τὸ Θεόν.
1,24 Και εδόξαζαν όλοι τον Θεόν δια το μεγάλο θαύμα, που επραγματοποίησε εις εμέ.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 2

2,1 Ἔπειτα διὰ δεκατεσσάρων ἐτῶν πάλιν ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ Βαρνάβα, συμπαραλαβὼν καὶ Τίτον·

2,1 Επειτα , αφού επέρασαν δεκατέσσαρα όλα έτη από το ταξίδι μου εις την Συρίαν και Κιλικίαν, ανέβηκα πάλιν εις τα Ιεροσόλυμα με τον Βαρνάβαν, παίρνοντας μαζή μου και τον Τιτον.
2,2 ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν· καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι, κατ᾽ ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, μήπως εἰς κενὸν τρέχω ἢ ἔδραμον.
2,2 Ανέβηκα δε σύμφωνα με ειδικήν φανέρωσιν, που μου έκαμεν ο Θεός, και εξέθεσα στους Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ το Ευαγγέλιον, το οποίον κηρύττω μεταξύ των εθνικών, ιδιαιτέρως δε και λεπτομερέστερα εξέθεσα τούτο εις εκείνους, οι οποίοι εθεωρούντο και ήσαν οι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων. Εκαμα δε αυτάς τας ανακοινώσεις, δια να ελεγχθή, μήπως τυχόν ματαίως κοπιάζω η εκοπίσα έως τώρα.
2,3 ἀλλ᾽ οὐδὲ Τίτος ὁ σὺν ἐμοί, Ἕλλην ὤν, ἠναγκάσθη περιτμηθῆναι,
2,3 Αι, λοιπόν! Οχι μόνον το Ευαγγέλιόν μου ανεγνωρίσθη από όλους ως γνήσιον, αλλ' ούτε ο Τιτος ο Ελλην και απερίτμητος, ο οποίος ήτο μαζή μου, δεν υπεχρεώθη να περιτμηθή.
2,4 διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡμᾶς καταδουλώσωνται·
2,4 Και τούτο, όχι μόνον διότι η περιτομή είναι εντελώς άχρηστος δι' αυτούς, που πιστεύουν στον Χριστόν, αλλά και δια να μη δοθή αφορμή νοθεύσεως της αληθείας εκ μέρους των ψευδαδέλφων, οι οποίοι υπούλως είχαν εισχωρήσει εις την Εκκλησίαν σαν κατάσκοποι, δια να κλονίσουν και καταλύσουν την ελευθερίαν μας, την οποίαν έχομεν εν Χριστώ Ιησού και δια να μας υποδουλώσουν εις την καταθλιπτικήν δουλείαν των εβραϊκών τύπων.
2,5 οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, ἵνα ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου διαμείνῃ πρὸς ὑμᾶς.
2,5 Εις τους ψευδαδέλφους αυτούς ούτε προς στιγμήν δεν υπεχωρήσαμεν να περιτμηθή ο Τιτος, δια να μείνη έτσι καθαρά και ανόθευτος η αλήθεια του Ευαγγελίου εις σας.
2,6 ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναί τι, ὁποῖοί ποτε ἦσαν οὐδέν μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει· ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο,

2,6 Δια δε τους επισήμους και μεγάλους μεταξύ των Αποστόλων, τι δηλαδή εφρονούσαν άλλοτε, που δεν εμπόδιζαν την περιτομήν και την τήρησιν των άλλων νομικών διατάξεων, δεν με ενδειαφέρει διόλου. Ο Θεός δεν λαμβάνει υπ' όψιν του πρόσωπον ανθρώπου και δεν μεροληπτεί, αλλά προσφέρει καθαράν την αυτήν εις όλους αλήθειαν. Δι' αυτό άλλωστε και οι επίσημοι μεταξύ των Αποστόλων δεν προσέθεσαν εις εμέ τίποτε περισσότερον από όσα εξ αποκαλύψεως Χριστού εγνώριζα και εκήρυττα.
2,7 ἀλλὰ τοὐναντίον ἰδόντες ὅτι πεπίστευμαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας καθὼς Πέτρος τῆς περιτομῆς·
2,7 Αλλά αντιθέτως, όταν είδαν ότι ο Θεός μου έχει εμπιστευθή να κηρύττω το Ευαγγέλιον στους απεριτμήτους, όπως ο Πετρος στους περιτμημένους Ιουδαίους,
2,8 ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη·
2,8 διότι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος είχε κάμει ικανόν και άξιον τον Πετρον να είναι Απόστολος στους Εβραίους, αυτός αξίωσε και εμέ να κηρύττω εις τα έθνη·
2,9 καὶ γνόντες τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι, Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι, δεξιὰς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας, ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περιτομήν·
2,9 και όταν εγνώρισαν πλέον πολύ καλά την χάριν, που μου είχε δοθή από τον Θεόν, ο Ιάκωβος και ο Πετρος και ο Ιωάννης, οι οποίοι θεωρούνται -και πολύ ορθώς- ότι είναι στύλοι της Εκκλησίας, επείσθησαν πλέον απολύτως εις την αποστολήν μου. Εδωκαν δε εις εμέ και τον Βαρνάβαν το δεξί των χέρι, δια να εκφράσουν έτσι ότι συμμετέχουν και συμφωνούν απολύτως στο έργον μας, να κηρύττωμεν δηλαδή ημείς το Ευαγγέλιον εις τα έθνη, αυτοί δε στους Εβραίους.
2,10 μόνον τῶν πτωχῶν ἵνα μνημονεύωμεν, ὃ καὶ ἐσπούδασα αὐτὸ τοῦτο ποιῆσαι.
2,10 Μας παρεκάλεσαν δε μόνον να ενθυμούμεθα τους πτωχούς Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ, πράγμα το οποίον ιδαιοτέρως εφρόντισα με πολλήν προθυμίαν να το κάμω.
2,11 Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν.

2,11 Οταν δε ήλθεν ο Πετρος εις την Αντιόχειαν, φανερά και κατά πρόσωπον του αντιστάθηκα και διεφώνησα μαζή του, διότι ήτο αξιόμεμπτος και αξιοκατάκριτος.
2,12 πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τινας ἀπὸ Ἰακώβου μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλθον, ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτόν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς.
2,12 Το γεγονός έχει ως εξής· Πριν έλθουν εις την Αντιόχειαν μερικοί από τους Χριστιανούς των Ιεροσολύμων, όπου επίσκοπος ήτο ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου, ο Πετρος συναναστρέφετο και έτρωγε ελεύθερα μαζή με τους εξ εθνών Χριστιανούς. Οταν όμως ήλθαν εκείνοι, άλλαξε αυτός τακτικήν, απέφευγε τους εξ εθνών Χριστιανούς και εξεχώριζε τον ευατόν του, επειδή εφοβείτο μήπως σκανδαλίση τους εξ Εβραίων Χριστιανούς.
2,13 καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει.
2,13 Και μαζή με αυτόν υπεκρίθησαν ότι δεν έχουν τάχα επικοινωνίαν με τους εξ εθνών Χριστιανούς και οι άλλοι Ιουδαίοι Χριστιανοί, ώστε και αυτός ακόμη ο Βαρνάβας παρεσύρθη εις την υποκρισίαν των.
2,14 ἀλλ᾽ ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων ἐθνικῶς ζῇς καὶ οὐκ ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν;
2,14 Αλλ' όταν είδα εγώ, ότι δεν βαδίζουν ορθώς εις την προκειμένην περίστασιν ως προς την αλήθειαν του Ευαγγελίου, είπα στον Πετρον εμπρός εις όλους· “εάν συ, μολονότι είσαι Ιουδαίος, ζης και φέρεσαι τώρα που έγινες Χριστιανός όπως οι εξ εθνών Χριστιανοί και όχι όπως οι Ιουδαίοι, διατί με αυτό που κάμνεις, θέλεις να αναγκάζης τώρα τους εξ εθνών Χριστιανούς, να υποβληθούν εις τα Ιουδαϊκά έθιμα;
2,15 Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι καὶ οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἁμαρτωλοί,
2,15 Ημείς είμεθα εκ γενετής Ιουδαίοι και δεν είμεθα αδιαφώτιστοι αμαρτωλοί από τα έθνη,
2,16 εἰδότες δὲ ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν

ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ.
2,16 Επειδή όμως εγνωρίσαμεν καλά ότι ο άνθρωπος δεν γίνεται δίκαιος, δεν αποκτά την δικαίωσιν ενώπιον του Θεού από τας τυπικάς διατάξστου μωσαϊκού Νομου, αλλά μόνον δια της φωτισμένης ενεργείας και ενεργού πίστεως στον Ιησούν Χριστόν, και ημείς επιστεύσαμεν στον Χριστόν Ιησούν, δια να γίνωμεν δίκαιοι από την πίστιν και με την πίστιν στον Χριστόν και όχι από τα έργα του μωσαϊκού Νομου. Διότι, όπως άλλωστε έχει γραφή και εις την Παλαιάν Διαθήκην, “δεν θα δικαιωθή ποτέ κανείς από τα έργα του Νομου”.
2,17 εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; μὴ γένοιτο.
2,17 Εάν δε ημείς, αφήσαντες τον Νομον και ζητούντες να επιτύχωμεν την δικαίωσίν μας δια της πίστεως και επικοινωνίας μας με τον Ιησούν Χριστόν, ευρεθήκαμεν στο κεφαλαιώδες αυτό θέμα αμαρτωλοί, τότε έρχεται στο στόμα το παράλογον ερώτημα· άρα γε ο Χριστός που μας εκάλεσεν εις αυτόν τον δρόμον, μας ηπάτησε και είναι υπηρέτης αμαρτίας; Μη γένοιτο να σκεφθώμεν ποτέ τέτοιαν βλασφημίαν.
2,18 εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι.
2,18 Διότι, εάν εκείνα τα οποία έχω καταργήσει ως άχρηστα, δηλαδή τα τυπικά έργα του μωσαϊκού Νομου, αυτά πάλιν επαναφέρω εις την ισχύν και τα τηρώ, αποδεικνύω τον ευατόν μου παραβάτην, διότι έτσι ομολογώ, ότι η προηγουμένη παραμέλησις των τυπικών διατάξεων του Νομου ήτο αμαρτία.
2,19 ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω.
2,19 Αυτό όμως δεν είναι αληθινό, διότι εγώ δια του Νομου, τον οποίον κατήργησα και ο οποίος καταδικάζει εις θάνατον κάθε παραβάτην, έχω πλέον αποθάνει δι' αυτόν, δια να ζήσω πλέον εν τω Θεώ, χάρις εις την πίστιν μου προς τον Χριστόν.
2,20 Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.
2,20 Εγώ έχω σταυρωθή μαζή με τον Χριστόν και δεν ζω πλέον εγώ, ο παλαιός φυσικός άνθρωπος, αλλά ζη μέσα μου ο Χριστός. Αυτήν

δε την ζωήν που ζω μέσα στο σώμα μου τώρα, την ζω με την χάριν και την δύναμιν της πίστεως στον Υιόν του Θεού, ο οποίος με έχει αγαπήσει και παρέδωκε τον ευατόν του εις σταυρικόν θάνατον, δια την σωτηρίαν μου.
2,21 Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανεν.
2,21 Οχι, δεν απορρίπτω την χάριν του Θεού. Μη γένοιτο να διαπράξω ποτέ τέτοιαν φοβεράν απερισκεψίαν. Μενω εις την χάριν. Διότι εάν η δικαίωσις ήτο έργον του Νομου, άρα ήτο μάταιος και ανωφελής ο θάνατος του Χριστού. Αυτό όμως είναι άτοπον και βλάσφημον”.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 3

3,1 Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, οἷς κατ᾿ ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος;
3,1 Ω ανόητοι Γαλάται, ποιός σας εβάσκανε, ώστε τώρα να μη πείθεσθε και να μη υπακούετε εις την αλήθειαν, σεις εμπρός εις τα μάτια των οποίων, ολοκάθαρα και ξάστερα παρεστάθη και σαν να εζωγραφήθη ο εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός;
3,2 τοῦτο μόνον θέλω μαθεῖν ἀφ᾿ ὑμῶν· ἐξ ἔργων νόμου τὸ Πνεῦμα ἐλάβετε ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;
3,2 Τούτο μόνον θέλω να μάθω από σας· το Πνεύμα το Αγιον, τα πολλά και θαυμαστά χαρίσματά του, τα ελάβατε από τας τυπικάς διατάξστου μωσαϊκού Νομου η τα ελάβατε από το κήρυγμα της πίστεως που ακούσατε και εδεχθήκατε;
3,3 οὕτως ἀνόητοί ἐστε; ἐναρξάμενοι πνεύματι νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε;
3,3 Είσθε, λοιπόν, τόσον ανόητοι; Αφού αρχίσατε τόσον καλά με την χάριν του Αγίου Πνεύματος, τώρα καταλήγετε εις τας διατάξστου Νομου, που έχουν να κάμουν με την σάρκα και όχι με τον αγιασμόν της καρδίας;
3,4 τοσαῦτα ἐπάθετε εἰκῇ; εἴ γε καὶ εἰκῇ.
3,4 Τοσας δωρεάς και ευεργεσίας, που ελάβατε από το Πνεύμα το Αγιον, ματαίως τας έχετε λάβει; Εάν βέβαια ημπορή να λεχθή ότι τας

ελάβατε ματαίως, διότι το βέβαιον είναι ότι, εάν τας περιφρονήσετε, θα γίνουν εις καταδίκην σας.
3,5 ὁ οὖν ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ Πνεῦμα καὶ ἐνεργῶν δυνάμεις ἐν ὑμῖν, ἐξ ἔργων νόμου ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;
3,5 Ο Θεός, λοιπόν, ο οποίος πλούσια σας χορηγεί το Πνεύμα το Αγιον και ενεργεί μεταξύ σας θαύματα μεγάλα με την άπειρον δύναμίν του, σας χορηγεί και ενεργεί αυτά από τα έργα του Νομου, που τάχα επράξατε η από την πίστιν στο κήρυγμα που έχετε ακούσει;
3,6 καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.
3,6 Ο Θεός σας εχορήγησε το Πνεύμα του δια την πίστιν σας. Οπως συνέβη και με τον Αβραάμ, ο οποίος "επίστευσεν στον Θεόν και κατελογίσθη στο ενεργητικόν του η πίστις αυτή, ώστε ο Θεός να του δώση την δικαίωσιν".
3,7 Γινώσκετε ἄρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Ἀβραάμ.
3,7 Συνεπώς γνωρίζετε, ότι τέκνα του Αβραάμ δεν είναι εκείνοι, οι οποίοι τηρούν τας διατάξστου Νομου, αλλ' όσοι έχουν δεχθή και ζουν την πίστιν στον Χριστόν.
3,8 προϊδοῦσα δὲ ἡ γραφὴ ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοῖ τὰ ἔθνη ὁ Θεός, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραὰμ ὅτι ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη.
3,8 Επειδή δε η Αγία Γραφή προείδεν ότι από την πίστιν και δια μέσου της πίστεως έμελλεν ο Θεός να δικαιώση και σώση τα έθνη, προανήγγειλε την χαρμόσυνον αγγελίαν στον Αβραάμ, ότι "δια σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη" και όχι μόνον το ιουδαϊκόν.
3,9 ὥστε οἱ ἐκ πίστεως εὐλογοῦνται σὺν τῷ πιστῷ Ἀβραάμ.
3,9 Ωστε παίρνουν τας ευλογίας του Θεού και ευλογούνται μαζή με τον πιστόν Αβραάμ όσοι πιστεύουν, είτε Εβραίοι είναι είτε εθνικοί.
3,10 Ὅσοι γὰρ ἐξ ἔργων νόμου εἰσίν, ὑπὸ κατάραν εἰσί· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου τοῦ ποιῆσαι αὐτά·
3,10 Διότι όσοι ευρίσκονται κάτω από τας τυπικάς διατάξστου Νομου, ευρίσκονται υπό την κατάραν. Επειδή εις αυτόν τούτον τον Νομον έχει γραφή· "είναι καταράμενος καθένας που δεν μένει πιστός και δεν τηρεί όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίον του Νομου".

3,11 ὅτι δὲ ἐν νόμῳ οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τῷ Θεῷ, δῆλον· ὅτι ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.
3,11 Οτι δε δια μέσου του μωσαϊκού Νομου κανείς δεν παίρνει την δικαίωσιν ενώπιον του Θεού, είναι φανερόν. Διότι εις αυτόν τούτον τον Νομον γράφεται, ότι "ο δίκαιος θα ζήση και θα επιτύχη την σωτηρίαν του δια της πίστεως".
3,12 ὁ δὲ νόμος οὐκ ἔστιν ἐκ πίστεως, ἀλλ᾿ ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς.
3,12 Ο Νομος όμως δεν στηρίζεται εις την πίστιν και δεν δίδει δικαίωσιν δια της πίστεως, αλλ' όπως γράφεται εις αυτόν, "εκείνος ο άνθρωπος που ετήρησεν όλα τα προστάγματα του Νομου, αυτός θα ζήση δι' αυτών". (Κανείς όμως δεν ημπόρεσε ούτε θα ημπορέση να τηρήση όλον τον Νομον, και άρα όλοι ευρίσκονται υπό κατάραν εξ αιτίας των παραβάσεων του).
3,13 Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου·
3,13 Ο Χριστός όμως μας εξηγόρασεν από αυτήν την κατάραν του Νομου με το να γίνη ο ίδιος χάριν ημών κατάρα και να πληρώση ως λύτρον δι' ημάς τον σταυρικόν του θάνατον. Διότι έχει γραφή εις την Παλαιάν Διαθήκην· "καταράμενος είναι καθένας που κρεμάται και πεθαίνει επάνω στο ξύλον του σταυρού".
3,14 ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.
3,14 Και έγινε κατάρα, δια να έλθη στους εθνικούς, δια μέσου του Ιησού Χριστού, η ευλογία του Θεού προς τον Αβραάμ, δια να λάβωμεν ημείς, Ιουδαίοι και εθνικοί, δια μέσου της πίστεως την ευλογημένην υπόσχεσιν περί των ανεκτιμήτων δωρεών του Αγίου Πνεύματος.
3,15 Ἀδελφοί, κατὰ ἄνθρωπον λέγω· ὅμως ἀνθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται.
3,15 Αδελφοί, σας φέρνω ένα παράδειγμα, από όσα συμβαίνουν μεταξύ των ανθρώπων. Διαθήκην ανθρώπου, η οποία μετά τον θάνατον του έχει ελεχθή και αναγνωρισθή ως έγκυρος, κανένας δεν την καταργεί η δεν προσθέτει καμμίαν διάταξιν εις αυτήν.

3,16 τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐῤῥέθησαν αἱ ἐπαγγελίαι καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ· οὐ λέγει, καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ᾿ ὡς ἐφ᾿ ἑνός, καὶ τῷ σπέρματί σου, ὅς ἐστι Χριστός.
3,16 Και ο Θεός είχε συνάψει διαθήκην με τον Αβραάμ, όταν έδωκε τας υποσχέσστου “εις αυτόν και στο σπέρμα του”. Δεν είπεν ο Θεός “και εις τα σπέρματα αυτού”, διότι τότε θα επρόκειτο περί πολλών, αλλ' ως εάν επρόκειτο-όπως και επρόκειτο-περί ενός μόνον, είπε, “καις στο σπέρμα σου”. στον απόγονόν σου. Αυτός δε ο ένας απόγονος είναι ο Χριστός.
3,17 τοῦτο δὲ λέγω· διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ, εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν.
3,17 Ιδού τώρα η σκέψις μου· Την διαθήκην αυτήν, που είχεν επικυρωθή προηγουμένως από τον Θεόν με όρκον και ανεφέρετο στον Χριστόν, ο Νομος, ο οποίος εδόθη έπειτα από τετρακόσια τριάντα έτη, δεν την ακυρώνει-και ούτε ημπορεί να την ακυρώση-ώστε να καταργήση την υπόσχεσιν του Θεού.
3,18 εἰ γὰρ ἐκ νόμου ἡ κληρονομία, οὐκέτι ἐξ ἐπαγγελίας· τῷ δὲ Ἀβραὰμ δι᾿ ἐπαγγελίας κεχάρισται ὁ Θεός.
3,18 Θα το έπραττεν όμως αυτό, εάν η δικαίωσις και η κληρονομία της αιωνίου ζωής ήτο καρπός της τηρήσεως του νόμου και όχι δωρεά από την υπόσχεσιν του Θεού. Εις τον Αβραάμ όμως έχει χαρίσει ο Θεός αυτήν την δωρεάν, δια της υποσχέσεως που του είχε δώσει.
3,19 Τί οὖν ὁ νόμος; τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ σπέρμα ᾧ ἐπήγγελται, διαταγεὶς δι᾿ ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου.
3,19 Και λοιπόν, διατί τότε εδόθη ο Νομος; Προσετέθη ο Νομος εις την υπόσχεσιν του Θεού, εξ αιτίας των παραβάσεών μας, δια να συναισθανώμεθα δηλαδή την αμαρτωλότητα και ενόχην μας, να ζητούμεν δε και να περιμένωμεν από τον Θεόν την λύτρωσίν μας, μέχρις ότου έλθη ο ευλογημένος απόγονος του Αβραάμ, εν τω προσώπω του οποίου θα επραγματοποιούντο όλαι αι επαγγελίαι και θα ευλογούντο όλα τα έθνη της γης. Ο δε Νομος εκοινοποιήθη με διαταγάς δια μέσου των αγγέλων και εδόθη με το χέρι του Μωϋσέως, ως μεσίτου.
3,20 ὁ δὲ μεσίτης ἑνὸς οὐκ ἔστιν, ὁ δὲ Θεὸς εἷς ἐστιν.

3,20 Ο δε μεσίτης δεν είναι ενός μόνον προσώπου, αλλά τουλάχιστον δύο. Το ένα δε πρόσωπον εις την περίστασιν αυτήν είναι ο Θεός, το δε άλλο οι Εβραίοι, οι οποίοι έπρεπε να τηρήσουν κατά πάντα τον Νομον, δια να ζήσουν δια μέσου αυτού. Τον παρέβησαν όμως και ήσαν ως εκ τούτου επικατάρατοι.
3,21 ὁ οὖν νόμος κατὰ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ; μὴ γένοιτο. εἰ γὰρ ἐδόθη νόμος ὁ δυνάμενος ζωοποιῆσαι, ὄντως ἂν ἐκ νόμου ἦν ἡ δικαιοσύνη·
3,21 Ο Νομος, λοιπόν, είναι εναντίον των επαγγελιών του Θεού, αφού έκαμε τους ανθρώπους εξ αιτίας των παραβάσεών των καταραμένους; Οχι βέβαια. Διότι εάν εδόθη τέτοιος Νομος, ο οποίος θα ηδύνατο να παρέχη αιωνίαν ζωήν, τότε θα ημπορούσαμεν να είπωμεν, ότι η δικαίωσις του ανθρώπου θα ήτο έργον του Νομου. Τετοιαν δικαίωσιν όμως δεν δίδει ο Νομος και άρα δεν καταργεί ούτε και αντιτίθεται εις τας επαγγελίας του Θεού.
3,22 ἀλλὰ συνέκλεισεν ἡ γραφὴ τὰ πάντα ὑπὸ ἁμαρτίαν, ἵνα ἡ ἐπαγγελία ἐκ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθῇ τοῖς πιστεύουσι.
3,22 Αλλ' ο γραπτός Νομος έκλεισεν ολοτελώς τα πάντα υπό την αμαρτίαν, ώστε η επαγγελία της λυτρώσεως να δοθή δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν, εις όλους δηλαδή που πιστεύουν.
3,23 Πρὸ δὲ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.
3,23 Πριν δε να έλθη η δια της πίστεως λύτρωσις και σωτηρία, όλοι εφρουρούμεθα από τον Νομον, κλεισμένοι και περιμανδρωμένοι, προοριζόμενοι δια την πίστιν, που έμελλε εν καιρώ να αποκαλυφθή.
3,24 ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν·
3,24 Ωστε ο Νομος έγινε παιδαγωγός μας, ο οποίος μας εξεπαίδευε και μας προπαρασκευάζε να ποθήσωμεν και γνωρίσωμεν τον Χριστόν, ώστε να πάρωμεν την δικαίωσιν από την πίστιν.
3,25 ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν.
3,25 Από τότε δε που ήλθεν αυτή η πίστις, που ήλθε δηλαδή ο Χριστός, ο οποίος δια της πίστεως εις αυτόν μας δίδει την δικαίωσιν, δεν είμεθα πλέον κάτω από τον παιδαγωγόν, δηλαδή κάτω από τον Νομον.
3,26 πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

3,26 Διότι όλοι είσθε υιοί του Θεού δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν,
3,27 ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.
3,27 επειδή όσοι έχετε βαπτισθή στο όνομα του Χριστού και ομολογείτε έτσι αυτόν Σωτήρα, εφορέσατε τον Χριστόν και ενωθήκατε με αυτόν.
3,28 οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
3,28 Δι' αυτό και εις την νέαν κατάστασιν, εις την βασιλείαν του Χριστού, δεν υπάρχουν διαφραί εθνικότητος, τάξεως και φύλου. Δεν υπάρχει Ιουδαίος ούτε Ελλην, δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει άρσεν και θύλυ, διότι όλοι σεις είσθε ένας νέος άνθρωπος και νέος οργανισμός, δια μέσου του Ιησού Χριστού.
3,29 εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστὲ καὶ κατ᾿ ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.
3,29 Εάν δε σεις οι εθνικοί, που επιστεύσατε, ανήκετε στον Χριστόν, άρα είσθε πνευματικοί απόγονοι του Αβραάμ και σύμφωνα με την υπόσχεσιν, που ο Θεός έδωσεν εις αυτόν, κληρονόμοι των ευλογιών.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 4

4,1 Λέγω δέ, ἐφ᾿ ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὤν,
4,1 Σας λέγω δε και τούτο· ότι όσον χρόνον ο κληρονόμος είναι νήπιος και ανήλικος, δεν διαφέρει τίποτε από τον δούλον, καίτοι είναι κύριος όλης της κληρονομίας.
4,2 ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.
4,2 Αλλ' ευρίσκεται πάντοτε κάτω από την κηδεμονίαν και την εξουσίαν των επιτρόπων, που τον εκπροσωπούν, και κάτω από τους οικονόμους, που διαχειρίζονται την κληρονομίαν, μέχρι της προσθεμίας, που έχει ορίσει με την διαθήκην του ο πατήρ.
4,3 οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι·

4,3 Ετσι και ημείς οι Χριστιανοί, εφ' όσον διαρκούσε η νηπιακή μας ηλικία, από πνευματικής απόψεως, ήμεθα υποδουλωμένοι κάτω από τας στοιχειώδεις διατάξστου μωσαϊκού Νομου και των άλλων θρησκειών, που έχουν οι άνθρωποι της αγνοίας.
4,4 ὅτε δέ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον,
4,4 Οταν δε συνεπληρώθη ο χρόνος και ήλθεν ο κατάλληλος καιρός, που είχεν ορισθή μέσα στο θείον σχέδιον, έστειλεν ο Θεός, από τον ουρανόν εις την γην, τον Υιόν του, ο οποίος έλαβε σάρκα ανθρωπίνην δια μέσου παρθένου γυναικός και υπετάχθη θεληματικά στον μωσαϊκόν Νομον.
4,5 ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.
4,5 Και τούτο, δια να εξαγοράση εκείνους που ευρίσκοντο κάτω από την κατάραν του Νομου, δια να πάρωμεν όλοι την υιοθεσίαν, που μας είχεν υποσχεθή ο Θεός.
4,6 Ὅτι δέ ἐστε υἱοί, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, κρᾶζον· ἀββᾶ ὁ πατήρ.
4,6 Ακριβώς δε διότι τώρα είσθε υιοί του Θεού, δια τούτο έστειλεν ο Θεός από τον ουρανόν το Πνεύμα του Υιού του εις τας καρδίας σας, ώστε να σας δίδη το προνόμιον και την χάριν, να απευθύνεσθε προς τον Θεόν κράζοντες· Αββά, δηλαδή Πατέρα μας.
4,7 ὥστε οὐκέτι εἶ δοῦλος, ἀλλ᾽ υἱός· εἰ δὲ υἱός, καὶ κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ.
4,7 Ωστε σύμφωνα με αυτά συ, ο Χριστιανός, δεν είσαι πλέον δούλος των στοιχείων του κόσμου, αλλ' υιός του Θεού. Εάν δε είσαι υιός του Θεού, είσαι κατά συνέπειαν και κληρονόμος του Θεού δια μέσου του Ιησού Χριστού.
4,8 Ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ εἰδότες Θεὸν ἐδουλεύσατε τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς·
4,8 Αλλά τότε μεν, εις την εποχήν της αγνοίας και ειδωλολατρίας σας, που δεν είχατε γνωρίσει τον αληθινόν Θεόν, εδουλεύσατε εις θεούς, οι οποίοι εις την πραγματικότητα δεν είναι θεοί.
4,9 νῦν δὲ γνόντες Θεόν, μᾶλλον δὲ γνωσθέντες ὑπὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε;
4,9 Τωρα όμως που εγνωρίσατε τον αληθινόν Θεόν, η μάλλον έχετε γνωρισθή και αναγνωρισθή από τον Θεόν ως παιδιά του, πως

ξαναγυρίζετε πάλιν εις τα ατελή και αδύνατα και φτωχά στοιχεία της ειδωλολατρικής θρησκείας και των τυπικών διατάξεων του Νομου, εις τα οποία θέλετε, όπως και πριν, να υποδουλωθήτε πάλιν;
4,10 ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς;
4,10 Εξετάζετε τώρα και φυλάσσετε, όπως οι Εβραίοι, ωρισμένας ημέρας της εβδομάδος και μήνας και εποχάς του έτους και εορτάς των ετών;
4,11 φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς.
4,11 Φοβούμαι, μήπως ματαίως και ανωφελώς έχω κοπιάσει δια σας.
4,12 Γίνεσθε ὡς ἐγώ, ὅτι κἀγὼ ὡς ὑμεῖς, ἀδελφοί, δέομαι ὑμῶν. οὐδέν με ἠδικήσατε.
4,12 Θελήστε, αδελφοί, να γίνετε όπως τώρα είμαι εγώ, ο οποίος άλλοτε ήμουν όπως σεις τώρα, (και επρόσεχα με πολύν ζήλον τας διατάξστου Νομου, τας εβραϊκάς εορτάς και τα άλλα ιουδαϊκά έθιμα, τα οποία όμως τώρα έχω αποκηρύξει και ακολουθώ τον Χριστόν). Σας παρακαλώ δια τούτο, αδελφοί· δεν με έχετε αδικήσει εις τίποτε, (ώστε εγώ να θέλω να σας βλάψω. Εξ αντιθέτου, εγώ σας αγαπώ και ποθώ πάντοτε το καλόν σας).
4,13 οἴδατε δὲ ὅτι δι᾿ ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς εὐηγγελισάμην ὑμῖν τὸ πρότερον,
4,13 Ξεύρετε άλλωστε, ότι ένεκα σωματικής ασθενείας έμεινα μεταξύ σας, καθώς επερνούσα από την χώρα σας, και εκύρυξα εις σας πρώτην φοράν το Ευαγγέλιον του Χριστού.
4,14 καὶ τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξουθενήσατε οὐδὲ ἐξεπτύσατε, ἀλλ᾿ ὡς ἄγγελον Θεοῦ ἐδέξασθέ με, ὡς Χριστὸν Ἰησοῦν.
4,14 Και την θλίψιν μου αυτήν την σωματικήν δεν την περιφρονήσατε, ούτε και με αηδιάσατε, αλλά τουναντίον με εδέχθητε σαν άγγελον Θεού, σαν αυτόν τον Ιησούν Χριστόν.
4,15 τίς οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι εἰ δυνατὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι.
4,15 Τι έγινε, λοιπόν, ο μακαρισμός σας εκ μέρους των ανθρώπων, που με εδεχθήκατε με τέτοιαν διάθεσιν και προθυμίαν; Διότι, το καταθέτω προς τιμήν σας, ότι αν ήτο δυνατόν και αυτά ακόμη τα μάτια σας θα τα εβγάζατε και θα μου τα εδίδατε. Τοσον πολύ με είχατε εκτιμήσει και αγαπήσει.

4,16 ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;
4,16 Ωστε έχω γίνει τώρα εχθρός σας, επειδή σας λέγω την αλήθειαν;
4,17 ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ ἐκκλεῖσαι ὑμᾶς θέλουσιν, ἵνα αὐτοὺς ζηλοῦτε.
4,17 Διατί πείθεσθε στους ψευδοδιδασκάλους; Αυτοί δεικνύουν ζήλον για σας, όχι βέβαια δια το καλόν σας, αλλά διότι θέλουν να σας αποκλείσουν από την ορθήν πίστιν του Χριστού, δια να δεικνύετε ζήλον και υπακοήν εις αυτούς τους ιδίους και να γίνετε έτσι όργανα εξυπηρετήσεως των.
4,18 καλὸν δὲ τὸ ζηλοῦσθαι ἐν καλῷ πάντοτε καὶ μὴ μόνον ἐν τῷ παρεῖναί με πρὸς ὑμᾶς.
4,18 Καλόν είναι το να είσθε πάντοτε ζηλευτοί και αξιομίμητοι, στο καλόν όμως και το σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού. Και αυτό πρέπει να γίνεται πάντοτε, και όχι μόνον όταν εγώ ευρίσκωμαι μαζή σας.
4,19 τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν!
4,19 Παιδάκια μου, αγαπημένα μου πνευματικά παιδιά, δια τους οποίους πάλιν ξαναδοκιμάζω πόνους και ωδίνας, μέχρις ότου η προσωπικότης του Χριστού μορφωθή μέσα σας.
4,20 ἤθελον δὲ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι καὶ ἀλλάξαι τὴν φωνήν μου, ὅτι ἀποροῦμαι ἐν ὑμῖν.
4,20 Ηθελα δε να είμαι πάλιν παρών μεταξύ σας τώρα και να αλλάξω τον πατρικόν τόνον της φωνής μου εις θρήνον και δάκρυα, διότι ευρίσκομαι εις απορίαν και δεν γνωρίζω πως να φερθώ απέναντί σας.
4,21 Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι· τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε;
4,21 Πεστε μου, σεις οι οποίοι θέλετε να είσθε κάτω από την εξουσίαν του Νομου, δεν ακούετε τι λέγει αυτός ο Νομος;
4,22 γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας.
4,22 Διότι εκεί έχει γραφή, ότι ο Αβραάμ απέκτησε δύο παιδιά, ένα παιδί από την δούλην του, την Αγαρ, και ένα παιδί από την ελευθέραν, από την Σαρραν.

4,23 ἀλλ᾿ ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται, ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας διὰ τῆς ἐπαγγελίας.
4,23 Αλλ' ο μεν πρώτος υιός, ο από την δούλην, έχει γεννηθή, όπως συνήθως, κατά τους βιολογικούς νόμους της σαρκός, χωρίς καμμίαν ειδικήν εύνοιαν και υπόσχεσιν του Θεού. Ο δε άλλος, από την ελευθέραν, την Σαρραν, εγεννήθη σύμφωνα με την υπόσχεσιν, που έδωκεν ο Θεός στον Αβραάμ.
4,24 ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα. αὗται γάρ εἰσι δύο διαθῆκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ·
4,24 Αυτά είναι αλληγορίαι, που προδιατυπώνουν άλλα γεγονότα. Διότι αι δύο αυταί γυναίκες εικονίζουν τας δύο διαθήκας. Η μεν μία διαθήκη είναι η του όρους Σινά, η οποία γεννά τα παιδιά της εις την δουλείαν του Νομου και η οποία εικονίζεται από την 'Αγαρ.
4,25 τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς·
4,25 Διότι, όπως είναι γνωστόν, το όρος Σινά λέγεται και Αγαρ. Υπάρχει εις την Αραβίαν, αντιστοιχεί δε και προτυπώνει την επίγειον Ιερουσαλήμ. Αυτή δε η επίγειος Ιερουσαλήμ μαζή με τα τέκνα της είναι δούλη, όπως δούλη υπήρξε και η Αγαρ.
4,26 ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.
4,26 Η δε επουράνιος Ιερουσαλήμ είναι ελευθέρα. Αυτή ακριβώς είναι η μητέρα όλων ημών των Χριστιανών.
4,27 γέγραπται γάρ· εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.
4,27 Εχει άλλωστε γραφή προφητικώς εις την Π. Διαθήκην· “γέμισε με χαράν και ευφροσύνην συ η Εκκλησία, η οποία πριν έλθη ο Χριστός ήσουν στείρα και δεν εγεννούσες τέκνα. Κραύγασε με αγαλλίασιν και βόησε χαρμόσυνα συ, η οποία έως τώρα δεν είχες γεννήσει τέκνα και δεν είχες γνωρίσει τας ωδίνας του τοκετού. Διότι τα παιδιά σου, που ήσουν έρημη από άνδρα, θα είναι πολλά, περισσότερα από όσα είχεν αποκτήσει, η επίγειος Ιερουσαλήμ, η οποία, επειδή εγνώριζε τον αληθινόν Θεόν, εφαίνετο σαν να έχη άνδρα”.
4,28 ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, κατὰ Ἰσαὰκ ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν.

4,28 Ημείς δε οι Χριστιανοί, αδελφοί, είμεθα τέκνα, που εγεννήθημεν σύμφωνα με τας υποσχέσστου Θεού προς τον Αβραάμ, όπως είχε γεννηθή τότε και ο Ισαάκ.
4,29 ἀλλ᾿ ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα, οὕτω καὶ νῦν.
4,29 Αλλ' όπως τότε ο υιός, που εγεννήθη κατά τους βιολογικούς νόμους της σαρκός, εφθονούσε και κατεδίωκε τον Ισαάκ, που είχε γεννηθή με την δύναμιν του Πνεύματος και με τρόπον υπερφυσικόν, έτσι και τώρα οι πνευματικοί απόγονοι του Αβραάμ, οι Χριστιανοί, διώκονται από τους κατά σάρκα απογόνους, δηλαδή από τους Εβραίους.
4,30 ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ μὴ γὰρ κληρονομήσει ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐλευθέρας.
4,30 Αλλά τι λέγει επί του γεγονότος αυτού η Γραφή; “Διώξε την δούλην, την Αγαρ, και το παιδί της, τον Ισμαήλ, είπεν ο Θεός στον Αβραάμ· διότι δεν θα κληρονομήση ο υιός της δούλης μαζή με τον υιόν της ελευθέρας”.
4,31 Ἄρα, ἀδελφοί, οὐκ ἐσμὲν παιδίσκης τέκνα, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.
4,31 Κατά συνέπειαν, αδελφοί, δεν είμεθα παιδιά της δούλης, της επιγείου δηλαδή Ιερουσαλήμ, η οποία ευρίσκεται υπό την κυριαρχίαν του Νομου, αλλ' είμεθα τέκνα της ελευθέρας, δηλαδή της επουρανίου Ιερουσαλήμ, της Εκκλησίας του Χριστού.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 5

5,1 Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε.
5,1 Σταθήτε, λοιπόν, και μένετε στερεοί και ακλόνητοι εις την ελευθερίαν, με την οποίαν ο Χριστός μας ηλευθέρωσε και μη βάζετε πάλιν τον εαυτόν σας κάτω από τον ζυγόν της δουλείας των τυπικών διατάξεων του Νομου.
5,2 Ἴδε ἐγὼ Παῦλος λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει.

5,2 Ιδού εγώ ο Παύλος σας το λέγω και σας το διαβεβαιώνω, ότι εάν περιτέμνεσθε, όπως σας συνιστούν οι ψευδοδιδάσκαλοι, ο Χριστός τίποτε δεν θα σας ωφελήση.
5,3 μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι.
5,3 Καταθέτω και πάλιν επίσημον μαρτυρίαν ενώπιον του Θεού εις κάθε άνθρωπον που περιτέμνεται, ότι υποχρεούται να τηρήση όλον τον Νομον, (εφ' όσον από αυτόν περιμένει την δικαίωσιν και όχι από τον Χριστόν).
5,4 κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε, τῆς χάριτος ἐξεπέσατε·
5,4 Σεις οι οποίοι επιμένετε και προσπαθήτε να εύρετε την δικαίωσιν δια του Μωσαϊκού Νομου, δεν έχετε πλέον καμμίαν σχέσιν με τον Χριστόν, εγίνατε έκπτωτοι από την χάριν του Χριστού. Δεν είσθε όπως ημείς.
5,5 ἡμεῖς γὰρ Πνεύματι ἐκ πίστεως ἐλπίδα δικαιοσύνης ἀπεκδεχόμεθα.
5,5 Διότι ημείς δια του Αγίου Πνεύματος, που έχομεν λάβει, πληροφορούμεθα και περιμένομεν με βεβαιότητα την ελπίδα της δικαιώσεως από την πίστιν στον Χριστόν και όχι από τα έργα του Νομου.
5,6 ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι᾿ ἀγάπης ἐνεργουμένη.
5,6 Διότι εις την νέαν ζωήν και πολιτείαν την εν Χριστώ Ιησού, ούτε η περιτομή έχει καμμίαν ισχύν δια την δικαίωσιν ούτε η ακροβυστία, αλλά ισχύει μόνον η πίστις, η οποία εκδηλώνεται με τα έργα της ζωντανής και αληθινής αγάπης.
5,7 Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἐνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι;
5,7 Ετρέχατε στον δρόμον του καταρτισμού σας καλά. Ποιός τώρα έβαλε προσκόμματα στον δρόμον σας και σας ανέκοψε την ορμήν, ώστε να μη πείθεσθε και να μη επαναπαύεσθε εις την αλήθειαν του Ευαγγελίου;
5,8 ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς.
5,8 Το πείσμα και η ισχυρογνωμοσύνη σας αυτή δεν προέρχεται από τον Κυριον, ο οποίος όπως προηγουμένως, έτσι και τώρα σας καλεί εις την δικαίωσιν και την σωτηρίαν.
5,9 μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.

5,9 Μη νομίσετε δε ότι είναι ασήμαντον γεγονός να τηρήτε και μερικάς έστω διατάξστου Νομου. Διότι μικρό προζύμι μεταβάλλει και ζυμώνει όλο το ζυμάρι.
5,10 ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρῖμα, ὅστις ἂν ᾖ.
5,10 Εν τούτοις εγώ έχω δια σας πεποίθησιν, που μου εμπνέει ο Κυριος, ότι κανένα άλλο φρόνημα ξένο προς την διδασκαλίαν του Χριστού δεν θα υιοθετήσετε. Εκείνος δε ο οποίος σας αναταράσσει με τας ψευδοδιδασκαλίας του θα βαστάση επάνω του την δικαίαν κρίσιν και κατάκρισιν εκ μέρους του Θεού, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός.
5,11 ἐγὼ δέ, ἀδελφοί, εἰ περιτομὴν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.
5,11 Μη ακούετε δε τους ψευδαδέλφους, οι οποίοι έφθασαν μέχρι του σημείου να διαδίδουν, ότι εγώ διδάσκω την τήρησιν της περιτομής. Αδελφοί, εάν εγώ κηρύττω τώρα και συνιστώ την περιτομήν, διατί να καταδιώκωμαι ακόμη από τους Εβραίους; Διότι εν τοιαύτη περιπτώσει έχει εξαλειφθή πλέον το σκάνδαλον, που δημιουργείται μεταξύ των Εβραίων από το κήρυγμά μου περί του λυτρωτικού σταυρικού θανάτου.
5,12 ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς.
5,12 Αυτοί οι οποίοι σας αναστατώνουν με τας συκοφαντίας και τας ψευδείς διδασκαλίας των όχι μόνον ας περιτμηθούν, αν θέλουν, αλλά και ας ακρωτηριασθούν ακόμη.
5,13 Ὑμεῖς γὰρ ἐπ᾿ ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις.
5,13 Διότι σεις, αδελφοί, έχετε κληθή από τον Κυριον, να γίνετε και να μείνετε ελεύθεροι. Μονον προσέξατε, μήπως αυτήν την ελευθερίαν την χρησιμοποιήσετε ως αφορμή δια σαρκικήν ζωήν. Αλλά τουναντίον πρέπει να υπηρετήτε σαν δούλοι ο ένας τον άλλον δια της αγάπης του Χριστού.
5,14 ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.
5,14 Ολος άλλωστε ο Νομος συγκεφαλαιώνεται πλήρως εις ένα λόγον· εις την εντολήν· “θα αγαπήσης τον πλησίον σου, όπως τον ευατόν σου”.

5,15 εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ᾿ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.
5,15 Εάν όμως δαγκώνετε και κατατρώγετε ο ένας τον άλλον, πράγμα που μαρτυρεί έλλειψιν αγάπης, προσέξατε, μήπως αλληλοκαταστραφήτε και αφανισθήτε μεταξύ σας.
5,16 Λέγω δέ, πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε.
5,16 Εννοώ δε τούτο, ότι πρέπει να ζήτε και να συμπεριφέρεσθε μεταξύ σας σύμφωνα με το θέλημα και τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος και έτσι δεν θα εκτελέσετε την επιθυμίαν της σαρκός (η οποία επιθυμία, καθό αμαρτωλή, δημιουργεί καταστρεπτικάς έριδας μεταξύ σας).
5,17 ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε ταῦτα ποιῆτε.
5,17 Διότι η σαρξ, ο παλαιός άνθρωπος, επιθυμεί και επιζητεί αντίθετα προς το πνεύμα, και το πνεύμα, η ανωτέρα φύσις του ανθρώπου, που εμπνέεται από το Αγιον Πνεύμα, επιθυμεί αντίθετα προς την σάρκα. Αυτά δε αντιτίθενται και ανταγωνίζονται το ένα το άλλο, ώστε να μη πράττετε εκείνα, τα οποία θέλετε.
5,18 εἰ δὲ Πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον.
5,18 Εάν, λοιπόν, οδηγήσθε και εμπνέεσθε από το Αγιον Πνεύμα, δεν είσθε πλέον κάτω από τον ζυγόν του Νομου.
5,19 φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,
5,19 Είναι δε φανερά τα έργα, εις τα οποία παρασύρει τον άνθρωπον η διεφθαρμένη σαρκική φύσις του· είναι δε αυτά τα πονηρά έργα η μοιχεία, η πορνεία, κάθε πράξις διαφθοράς, που κάμνει τον άνθρωπον ακάθαρτον, η ακολασία και η μανία δια την απόλαυσιν της ηδονής,
5,20 εἰδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις,
5,20 η ειδωλολατρία, η μαγεία. Είναι δε ακόμη αι εχθρότητες και αι αντιπάθειαι, αι φιλονεικίαι και αι έριδες, αι ζηλοφθονίαι, οι θυμοί, οι φατριασμοί, που διαιρούν τους ανθρώπους εις κόμματα, αι διχόνιαι, αι αιρέσεις, που οδηγούν εις σχίσματα,

5,21 φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.
5,21 οι φθόνοι, οι φόνοι, αι μέθαι, αι άσωτοι και άσεμνοι διασκεδάσεις και τα άλλα όμοια προς αυτά, δια τα οποία σας προλέγω, όπως άλλωστε και κατά την πρώτην επίσκεψίν μου, όταν σας εκήρυξα το Ευαγγέλιόν μου, σας είχα είπει, ότι εκείνοι οι οποίοι διαπράττουν τέτοια αμαρτήματα και δεν μετανοούν δι' αυτά, δεν θα κληρονομήσουν την βασιλείαν των ουρανών.
5,22 ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις,
5,22 Ο καρπός όμως, τον οποίον το Αγιον Πνεύμα παράγει εις τας καλοπροαιρέτους και πιστάς καρδίας, είναι η αγάπη προς όλους, η χαρά από την λύτρωσιν που δίδει ο Χριστός, η ειρήνη που παρέχει η αγαθή συνείδησις, η μακροθυμία προς εκείνους που πταίουν απέναντι μας, η καλωσύνη και η διάθεσις να είμεθα εξυπηρετικοί προς τους άλλους, η αγαθότης της καρδίας, η αξιοπιστία στους λόγους και τας υποσχέσεις μας,
5,23 πρᾳότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.
5,23 η πραότης απέναντι εκείνων, που μας φέρονται κατά τρόπον εξοργιστικόν, η εγκράτεια και η αποφυγή κάθε πονηράς επιθυμίας και πράξεως. Εναντίον των ανθρώπων, που έχουν αυτάς τας αρετάς, δεν υπάρχει και δεν ισχύει ο νόμος.
5,24 οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.
5,24 Οι δε αληθινοί οπαδοί και μαθηταί του Χριστού έχουν σταυρώσει και νεκρώσει τον παλαιόν σαρκικόν άνθρωπον, μαζή με τα πάθη και τας αμαρτωλάς επιθυμίας του.
5,25 Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν.
5,25 Εάν πράγματι ζώμεν την ζωήν του Αγίου Πνεύματος, πρέπει να πορευθώμεθα και να συμπεριφερώμεθα σύμφωνα με όσα το Πνεύμα μας διδάσκει.
5,26 μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.
5,26 Ας μη γινώμεθα κενόδοξοι, προσκαλούντες και εξερεθίζοντες ο ένας τον άλλον εις αντιθέσεις και φιλονεικίας και φθονούντες ο ένας τον άλλον.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 6

6,1 Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πρᾳότητος σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς.
6,1 Αδελφοί, εάν από αδυναμίαν παρασυρθή κανείς και περιπέση εις κάποιο αμάρτημα, σεις οι πνευματικώς προωδευμένοι και ισχυροί ας διορθώνετε αυτόν και ας τον καθοδηγήτε με πνεύμα πραότητος. Αλλά και συ που διορθώνστον άλλον, πρόσεχε τον ευατόν σου, μήπως και ο ίδιος περιπέσης εις πειρασμόν και παρασυρθής είτε στο ίδιον αμάρτημα, είτε στο αμάρτημα της υψηλοφροσύνης.
6,2 ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.
6,2 Ας υπομένετε με πραότητα ο ένας του άλλου τα ελαττώματα, τα οποία, καθό αλαττώματα, είναι φορτικά και ενοχλητικά και έτσι τηρήσατε πλήρως τον νόμον του Χριστού, που διδάσκει την αγάπην. (Ανθρωπος, που δεν δείχνει τέτοιαν υπομονήν, αλλ' οργίζεται και περιφρονεί τον παρασυρθέντα, δεν έχει την αγάπην του Χριστού).
6,3 εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι μηδὲν ὤν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ.
6,3 Διότι εάν κανείς νομίζη, ότι είναι κάτι τι, ενώ εις την πραγματικότητα, εξ αιτίας του εγωϊσμού του, δεν είναι τίποτε, αυτός εξαπατά και πλανά τον ευατόν του.
6,4 τὸ δὲ ἔργον ἑαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἑαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἕξει καὶ οὐκ εἰς τὸν ἕτερον·
6,4 Δι' αυτό ο καθένας ας ερευνά και ας εξετάζη με προσοχήν το έργον του, και αν το εύρη σύμφωνον με το θέλημα του Θεού, θα έχη λόγον να καυχάται στον εαυτόν του και δια τον ευατόν του μόνον, και όχι εν σχέσει προς την διαγωγήν του άλλου.
6,5 ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει.
6,5 Διότι κατά την δευτέραν παρουσίαν ο καθένας θα βαστάση το φορτίον των ιδικών του αμαρτιών.
6,6 Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.
6,6 Καθένας δε που διδάσκεται τον λόγον του Θεού και καθοδηγείται στον δρόμον της σωτηρίας, ας κάμνη τον διδάσκαλον και κατηχητήν

του μέτοχον εις όλα τα αγαθά του.
6,7 Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει·
6,7 Μη πλανάσθε. Ο Θεός δεν εξαπατάται ούτε και περιπαίζεται. Διότι κατά την ημέραν της μεγάλης κρίσεως θα θερίση ο άνθρωπος εκείνο, που θα έχη σπείρει.
6,8 ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν, ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.
6,8 Εκείνος που σπέρνει εις την σάρκα τα έργα της αμαρτίας και της διαφθοράς, αυτός θα θερίση από τα έργα της σαρκός τον όλεθρον, την αιωνίαν κόλασιν. Εκείνος δε ο οποίος σπέρνει και καλλιεργεί στο πνεύμα του τα έργα, που εμπνέει το Αγιον Πνεύμα, θα θερίση από τα έργα του πνεύματος την αιώνιον ζωήν.
6,9 τὸ δὲ καλὸν ποιοῦντες μὴ ἐκκακῶμεν· καιρῷ γὰρ ἰδίῳ θερίσομεν μὴ ἐκλυόμενοι.
6,9 Οταν δε πράττωμεν το καλόν, ας μη αποκάμνωμεν από τας δυσκολίας που συναντώμεν, και από τας θυσίας, εις τας οποίας υποβαλλόμεθα. Διότι εις καιρόν ωρισμένον θα θερίσωμεν τους καρπούς των καλών έργων μας, εφ' όσον τώρα δεν αποκάμνομεν και δεν παραλύομεν.
6,10 Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.
6,10 Λοιπόν, έως ότου έχομεν καιρόν, τώρα που ευρισκόμεθα εις την παρούσαν ζωήν, ας πράττωμεν με προθυμίαν τα αγαθά έργα προς όλους, μάλιστα δε προς εκείνους οι οποίοι, δια της πίστεως στον Χριστόν, μας έγιναν οικείοι και αδελφοί.
6,11 Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί.
6,11 Ιδέτε με πόσην λεπτομέρειαν και σαφήνειαν σας έγραψα με το ίδιό μου το χέρι.
6,12 ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται.
6,12 Οσοι θέλουν να φανούν ευπρόσωποι και να αρέσουν στους ανθρώπους του κόσμου δια πράγματα, που αναφέρονται εις την σάρκα, αυτοί σας πειθαναγκάζουν να περιτέμνεσθε, όχι από πεποίθησιν εις την αξίαν της περιτομής, αλλά μόνον και μόνον δια να

μη καταδιώκωνται από τους Εβραίους εξ αιτίας του κηρύγματος περί του σταυρού του Χριστού.
6,13 οὐδὲ γὰρ οἱ περιτετμημένοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται.
6,13 Αυτό δε αποδεικνύεται και από το γεγονός, ότι ούτε αυτοί οι περιτμημένοι δεν τηρούν τον Νομον του Μωϋσέως, αλλά θέλουν να περιτέμνεσθε σεις, δια να καυχώνται αυτοί εις την ιδικήν σας σάρκα, ότι δηλαδή σας έπεισαν να δεχθήτε την σαρκικήν περιτομήν.
6,14 ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ.
6,14 Μη γένοιτο δε ποτέ να καυχηθώ εγώ δια τίποτε άλλο, παρά μόνον δια τον σταυρικόν θάνατον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια του οποίου έχει πλέον σταυρωθή και νεκρωθή ως προς εμέ ο κόσμος, όπως και εγώ, χάρις στον σταυρόν του Κυρίου, έχω σταυρωθή και νεκρωθή δια τον κόσμον.
6,15 ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.
6,15 Διότι εις την νέαν κατάστασιν της σωτηρίας και της πνευματικής ζωής, που προσφέρει ο Χριστός, ούτε η περιτομή έχει καμμίαν ισχύν ούτε η ακροβυστία, αλλ' ισχύει η νέα πνευματική δημιουργία και αναγέννησις, που παρέχεται από τον Χριστόν.
6,16 καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ᾽ αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.
6,16 Και όσοι θα ακολουθήσουν αυτόν τον κανόνα και θα πορευθούν σύμφωνα με την διδασκαλίαν του Χριστού, θα έχουν ειρήνην και έλεος από τον Θεόν, όπως γενικώτερα θα έχη ειρήνην και έλεος ο νέος Ισραήλ της χάριτος, ο χριστιανικός λαός του Θεού.
6,17 Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.
6,17 Εις το εξής να μη με βάζη κανείς εις κόπους και ενοχλήσεις δια τα ζητήματα, που αναφέρονται εις την περιτομήν και τας άλλας τυπικάς διατάξστου μωσαϊκού Νομου. Πεισθήτε εις αυτά που σας λέγω, διότι εγώ βαστάζω επάνω στο σώμά μου τα σημάδια των πληγών, που υπέστην δια τον Κυριον, και αυτά μαρτυρούν την αγνήν πίστιν μου προς τον Χριστόν και την φιλαλήθειάν μου.

6,18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.
6,18 Αδελφοί, η χάρις του Κυρίου μας Ιησού Χριστού είθε να είναι πάντοτε με το πνεύμα σας και να σας ενισχύη συνεχώς εις την πνευματικήν σας ζωήν και πρόοδον. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς οὖσιν ἐν Ἐφέσῳ καὶ πιστοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
1,1 Εγώ ο Παύλος, απόστολος του Ιησού Χριστού, με το θέλημα του Θεού και Πατρός, στους Χριστιανούς, οι οποίοι ευρίσκονται εις την Εφεσον και αγιάζονται με την θείαν χάριν και έχουν πιστεύσει στον Ιησούν Χριστόν·
1,2 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,2 εύχομαι να είναι εις σας η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ,
1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος μας έχει χορηγήσει πλουσίως κάθε πνευματικήν ευλογίαν δια μέσου του Ιησού Χριστού, ώστε να αποκτήσωμεν και να απολαύσωμεν τα επουράνια αγαθά.
1,4 καθὼς καὶ ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ
1,4 Αυτό δε το επραγματοποίησε σύμφωνα με την εκλογήν, που μας έκανε δια του Ιησού Χριστού, πριν ακόμη δημιουργηθή ο κόσμος, προς τον σκοπόν να είμεθα ημείς άγιοι και ανεπίληπτοι ενώπιόν του. Εν τη αγάπη του δε
1,5 προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ,
1,5 προώρισεν ημάς ν' αποκτήσωμεν την υιοθεσίαν και να γίνωμεν τέκνα του κατά χάριν δια μέσου του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με την αγαθήν του διάθεσιν και το άγιόν του θέλημα, που έχει δια να σωθώμεν,
1,6 εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ,

1,6 δια να υμνήται έτσι και να δοξάζεται η φιλάνθρωπος χάρις αυτού και αι πλούσιαι δωρεαί του, με τας οποίας μας εκόσμησε και μας έκαμε χαριτωμένους δια μέσου του αγαπημένου του Υιού.
1,7 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ,
1,7 Πράγματι δια του Υιού του ελάβομεν και έχομεν την απελευθέρωσιν από την δουλείαν της αμαρτίας και την σωτηρίαν με το αίμα του, που εχύθη επάνω στον σταυρόν και εδόθη δια την εξαγοράν μας. Ελάβομεν έτσι και έχομεν την συγχώρησιν των αμαρτιών μας σύμφωνα με τον πλούτον της χάριτός του.
1,8 ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει,
1,8 Αυτήν δε την χάριν την εχορήγησε με το παραπάνω, πλουσίαν εις ημάς, μαζή με κάθε σοφίαν, δια να γνωρίσωμεν τας υψηλάς αληθείας, και με κάθε ορθοφροσύνην να σκεπτώμεθα και κανονίζωμεν τα καθ' ημάς, όπως πρέπει.
1,9 γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ
1,9 Κατέστησε δε εις ημάς γνωστόν το κρυμμένον και άγνωστον στο ανθρώπινον πνεύμα θέλημα του σύμφωνα με την ευμενή και αγαθήν του θέλησιν, την οποίαν είχε προ πάντων των αιώνων στο άπειρον πνεύμα του,
1,10 εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν αὐτῷ,
1,10 δια να την πραγματοποιήση, όταν θα ήρχετο ο κατάλληλος καιρός προς σωτηρίαν ημών, ώστε να συνενώση εις μίαν αρμονικήν ενότητα τα πάντα δια του Ιησού Χριστού, και τους αγγέλους του ουρανού και τους ανθρώπους της γης.
1,11 ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθημεν προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ,
1,11 Δια του Ιησού Χριστού και ημείς οι Χριστιανοί έχομεν εκλεγή, σαν με κλήρον, και έχομεν προορισθή σύμφωνα με την αγαθήν πρόθεσιν του Θεού, ο οποίος ενεργεί και πράττει όλα, όπως ευδοκεί και αρέσει στο θέλημα Αυτού.
1,12 εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον δόξης αὐτοῦ, τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ·

1,12 Εχομεν, λοιπόν, προορισθή να είμεθα εις παντοτεινόν έπαινον και ύμνον της απείρου του δόξης και αγαθότητος, ημείς οι Χριστιανοί, που προερχόμεθα από τους Εβραίους, και είχαμεν εκ των προτέρων ελπίσει και επεριμέναμε την δια του Χριστού σωτηρίαν.
1,13 ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ,
1,13 Δια του Χριστού και σεις οι εθνικοί, που ήσασθε άλλοτε ειδωλολάτραι, αφού ηκούσατε το κήρυγμα της αληθείας, το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας σας, και αφού επιστεύσατε πλέον εις αυτό, ελάβατε την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος, (το οποίον Αγιον Πνεύμα είχεν υποσχεθή ο Θεός δια του προφήτου Ιωήλ, ότι θα το έστελλεν στους ανθρώπους).
1,14 ὅς ἐστιν ἀῤῥαβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ.
1,14 Αυτό δε το Πνεύμα το Αγιον είναι η ασφαλής εγγύησις δια την επουράνιον κληρονομίαν μας, προετοιμάζει δε και παρέχει την απολύτρωσιν στον λαόν του Θεού, δια να υμνήται έτσι η άπειρος δόξα του.
1,15 Διὰ τοῦτο κἀγώ, ἀκούσας τὴν καθ᾿ ὑμᾶς πίστιν ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,
1,15 Ανήκετε, λοιπόν, και σεις στον λαόν του Θεού. Δια τούτο και εγώ, όταν ήκουσα την πίστιν σας προς τον Κυριον Ιησούν και την αγάπην, την οποίαν δεικνύετε προς όλους τους Χριστιανούς, ανεξαρτήτως εθνικότητος και τάξεως,
1,16 οὐ παύομαι εὐχαριστῶν ὑπὲρ ὑμῶν μνείαν ὑμῶν ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,
1,16 δεν παύω να ευχαριστώ τον Θεόν δια σας και να σας ενθυμούμαι πάντοτε εις τας προσευχάς μου.
1,17 ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, δῴη ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ,
1,17 Ζητώ δε εις τας προσευχάς μου να σας δώση ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ο Πατήρ της δόξης πνευματικόν χάρισμα σοφίας και αποκαλύψεως των θείων αληθειών, δια να λάβετε όσον το δυνατόν τελειοτέραν γνώσιν αυτού και του αγίου του θελήματος.

1,18 πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστιν ἡ ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις,
1,18 Παρακαλώ δε ακόμη τον Θεόν, να σας δώση φωτισμένα τα μάτια της καρδίας σας, δια να γνωρίσετε σεις καλά ποία είναι τα ελπιζόμενα αγαθά, δια τα οποία μας έχει καλέσει ο Θεός, και ποιός είναι ο αφάνταστος πλούτος της δόξης, την οποίαν από καταβολής κόσμου έχει αποφασίσει να δώση ως κληρονομίαν στους πιστούς.
1,19 καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ,
1,19 Και να γνωρίσετε ακόμη, ποίον είναι το ασύλληπτον μέγεθος της δυνάμεως αυτού, την οποίαν έδειξε και δεικνύει εις ημάς τους πιστεύοντας, ώστε να μας σώση από την αμαρτίαν και να μας οδηγήση εις την δόξαν του ουρανού, σύμφωνα με την ενέργειαν της ακατανικήτου ισχύος του,
1,20 ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις
1,20 την οποίαν έχει εκδηλώσει εν τω προσώπω του Ιησού Χριστού, όταν ενέστησεν αυτόν εκ των νεκρών και τον έθεσεν εις τα δεξιά του θρόνου του, επάνω στους ουρανίους κόσμους.
1,21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι·
1,21 Και τον έβαλεν υψηλότερα από τους αγγέλους, πάρα-πάνω από κάθε Αρχήν και Εξουσίαν και Δυναμιν και Κυριότητα και από κάθε άλλο αγγελικόν και ένδοξον όνομα, που υπάρχει και ονομάζεται όχι μονάχα εις την παρούσαν ζωήν, αλλά και εις την μέλλουσαν.
1,22 καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,
1,22 Και υπέταξε τα πάντα κάτω από τα πόδια του. Τον ένδοξον δε αυτόν Κυριον μας τον κατέστησε καφαλήν εις την Εκκλησίαν, παρά-πάνω από όλα.
1,23 ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.
1,23 Αυτή δε η Εκκλησία είναι το σώμα του, το συμπλήρωμα του Χριστού, ως ανθρώπου και ως κεφαλής της Εκκλησίας· του Χριστού,

ο οποίος ως άπειρος Θεός γεμίζει τα πάντα με την πανάγαθον παρουσίαν του και χορηγεί τα πάντα εις όλα τα δημιουργήματά του.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 2

2,1 Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις,
2,1 Και σας επίσης εκάλεσεν εις σωτηρίαν, ενώ είσθε νεκροί πνευματικώς ένεκα των παραπτωμάτων και των αμαρτιών σας.
2,2 ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας·
2,2 Εις αυτάς τας αμαρτίας είχατε και σεις άλλοτε περιπατήσει, σύμφωνα με την διεφθαρμένην κοσμικήν ζωήν της εποχής αυτής, σύμφωνα με το θέλημα του άρχοντος που κυριαρχεί επί του αέρος, δηλαδή του πονηρού πνεύματος, που ενεργεί τώρα στους υιούς της ανυπακοής και της αποστασίας.
2,3 ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν, καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί·
2,3 Εν μέσω δε αυτών και όλοι ημείς οι Ιουδαίοι είχαμεν κάποτε αναστραφή και ζήσει σύμφωνα με τας επιθυμίας της σαρκός ημών, επράττομεν τα θελήματα του σαρκικού ανθρώπου και των σκοτισμένων από τα πάθη διανοιών μας και ήμεθα τότε εκ φύσεως τέκνα της οργής, όπως και οι άλλοι λαοί (ένεκα της αμαρτίας, την οποίαν εκ γενετής εφέραμεν και εις την οποίαν κατά το διάστημα της ζωής μας είχομεν υποδουλωθή).
2,4 ὁ δὲ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς,
2,4 Ο Θεός όμως, ο οποίος είναι πλούσιος εις έλεος και φιλανθρωπίαν, χάρις εις την απεριόριστον αγάπην του, με την οποίαν μας ηγάπησε,
2,5 καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι·
2,5 μας εζωοποίησε πνευματικώς, μαζή με τον Χριστόν, και όταν ακόμη ήμεθα νεκροί ένεκα των παραβάσεων. Εχετε σωθή όχι ένεκα της αξίας σας η των έργων σας, αλλά δωρεάν δια της χάριτος.

2,6 καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
2,6 Και μας ανέστησε μαζή με τον Χριστόν και μας έβαλε να καθήσωμεν μαζή του εις την επουράνιον δόξαν δια του Ιησού Χριστού.
2,7 ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ᾿ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
2,7 Και τούτο δια να φανερώση καθαρά εις τας ερχομένας γενεάς, δια μέσου όλων των αιώνων, τον μέγαν και ακατάληπτον, εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, πλούτον της χάριτός του με την προς ημάς αγαθωσύνην, την οποίαν έδειξε δια του Ιησού Χριστού.
2,8 τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον,
2,8 Διότι πράγματι έχετε σωθή δωρεάν με την χάριν δια μέσου της πίστεως. Και αυτή η ανεκτίμητος σωτηρία σας δεν προήλθεν από σας· το δώρον είναι του Θεού.
2,9 οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται.
2,9 Δεν είναι καρπός και αποτέλεσμα έργων, δια να μη ημπορή ποτέ κανείς να καυχηθή.
2,10 αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.
2,10 Διότι όλοι μας είμεθα έργον ιδικόν του, αναγεννηθέντες και κτισθέντες εκ νέου δια του Ιησού Χριστού και επί του Χριστού ως θεμελίου, δια να πράττωμεν τα αγαθά έργα, τα οποίαν από καταβολής κόσμου είχεν ετοιμάσει ο Θεός, δια να πορευθώμεν κατά το διάστημα της ζωής μας με αυτά.
2,11 Διὸ μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρκί, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυστία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκὶ χειροποιήτου,
2,11 Δια τούτο πρέπει να ενθυμήσθε ότι σεις, οι άλλοτε εθνικοί, που δεν είχατε σαρκικώς περιτμηθή και δι' αυτό ελέγεσθε “ακροβυστία” από αυτούς που ελέγοντο “περιτομή”, επειδή είχαν περιτμηθή εις την σάρκα με χέρι ανθρώπου,
2,12 ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας,

ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ.
2,12 να ενθυμήσθε ότι κατά τον καιρόν εκείνον εζούσατε χωρίς Χριστόν, αποξενωμένοι από το θεοσύστατον πολίτευμα των Ισραηλιτών και ξένοι προς τας διαθήκας, με τας οποίας ο Θεός υπέσχετο την λύτρωσιν δια του Χριστού. Δεν είχατε καμμίαν ελπίδα περί σωτηρίας και αιωνίου ζωής, δεν εγνωρίζατε τον αληθινόν Θεόν και εζούσατε σαν άθεοι στον κόσμον.
2,13 νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.
2,13 Τωρα όμως δια του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού σεις, οι οποίοι άλλοτε εζούσατε μακράν από τον Θεόν και από την ελπίδα της σωτηρίας, ήλθατε πολύ κοντά δια του λυτρωτικού αίματος του Χριστού.
2,14 αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας,
2,14 Διότι αυτός είναι η ειρήνη όλων μας, ο οποίος τον Ιουδαϊσμόν και τον Εθνισμόν, τα δύο αυτά τα έκαμεν ένα, εκρήμνισε και διέλυσε το μεσότοιχον του Νομου, που σαν ανυπέρβλητος φραγμός εχώριζε τους δύο λαούς·
2,15 τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην,
2,15 δηλαδή κατέλυσε και εξηφάνισε την έχθραν, που εχώριζε τους δύο λαούς, αφού κατήργησε με την θυσίαν της σαρκός αυτού τον νόμον των εντολών, ο οποίος έδιδε διαταγάς, που εδέσμευαν τον άνθρωπον. Και κατήργησε τον παλαιόν Νομον, δια να αναδημιουργήση και ενώση τους δύο αυτούς λαούς δια του εαυτού του εις ένα νέον άνθρωπον, χαρίζων τοιουτρόπως ειρήνην μεταξύ των·
2,16 καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ·
2,16 και να συμφιλιώση προς τον Θεόν τους δύο λαούς, ενωμένους εις ένα πνευματικόν σώμα δια της σταυρικής του θυσίας, θανατώσας εν τω προσώπω του και εξαφανίσας την εχθράν και το μίσος.
2,17 καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς,

2,17 Και αφού κατέβη εις την γην, εκήρυξε το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης εις σας που εζούσατε μακράν από τον Θεόν, και εις ημάς που ήμεθα κοντά του.
2,18 ὅτι δι᾿ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.
2,18 Διότι δια του Χριστού οδηγούμεθα και πλησιάζομεν προς τον Θεόν Πατέρα και οι δύο λαοί με το αυτό Αγιον Πνεύμα.
2,19 ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ,
2,19 Αρα δεν είσθε πλέον ξένοι, όπως προηγουμένως, και προσωρινοί πολίται της Εκκλησίας του Χριστού, αλλ' είσθε συμπολίται όλων των αγίων, και οικιακοί του Θεού.
2,20 ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
2,20 Εχετε δε κτισθή επάνω στον πνευματικόν θεμέλιον των Αποστόλων και των προφητών εις μίαν πνευματικήν οικοδομήν, την Εκκλησίαν, της οποίας ακρογωνιαίος και θεμελιακός λίθος είναι αυτός ούτος ο Ιησούς Χριστός.
2,21 ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ·
2,21 Επάνω δε εις αυτόν και με την δύναμιν αυτού όλη η οικοδομή συναρμολογείται και αυξάνεται κατά τρόπον αρμονικόν, ώστε να γίνη ναός άγιος, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου.
2,22 ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.
2,22 Εις αυτόν δε τον ναόν δια του Ιησού Χριστού οικοδομείσθε και σεις μαζή με τους άλλους πιστούς, δια να γίνετε κατοικία, εις την οποίαν θα μένη ο Θεός με το Πνεύμα του.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 3

3,1 Τούτου χάριν ἐγὼ Παῦλος ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν,
3,1 Ακριβώς, διότι είσθε μέλη της οικογενείας του Θεού, της Εκκλησίας, εγώ ο απόστολος Παύλος, φυλακισμένος δια τον Ιησούν

Χριστόν, παρακαλώ τον Θεόν δια σας τους εθνικούς, προς χάριν των οποίων είμαι δέσμιος.
3,2 εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς,
3,2 Είμαι ιδικός σας απόστολος. Και βεβαίως θα έχετε πληροφορηθή τον θαυμαστόν τρόπον, με τον οποίον με εκάλεσεν στο αποστολικόν αξίωμα η χάρις του Θεού, που μου εδόθη ειδικώς, δια να εξυπηρετήσω σας τους εθνικούς.
3,3 ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον, καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ,
3,3 Διότι ο Θεός με υπερφυσικήν φανέρωσίν μου έκαμε γνωστήν την έως τότε κρυμμένην και άγνωστον αλήθειαν, σχετικώς με την ιδικήν σας σωτηρίαν, όπως δι' ολίγων προηγουμένως σας έγραψα.
3,4 πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγινώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνεσίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ,
3,4 Συμφωνα δε με αυτά, όταν τα διαβάσετε καλά, ημπορείτε να ενοήσατε την σοφίαν και την γνώσιν, που έχω σχετικώς με το μέγα μυστήριον της δια του Χριστού σωτηρίας όχι μόνον των Εβραίων, αλλά και των εθνικών.
3,5 ὃ ἑτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν Πνεύματι,
3,5 Αυτό το μυστήριον δεν είχε γνωστοποιηθή στους υιούς των ανθρώπων άλλων γενεών, όπως με αποκάλυψιν Θεού εφανερώθη τώρα στους αγίους Αποστόλους του και στους χριστιανούς προφήτας δια του Αγίου Πνεύματος.
3,6 εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ εὐαγγελίου,
3,6 Απεκαλύφθη δηλαδή από το Αγιον Πνεύμα, ότι τα έθνη, ηνωμένα εις ένα πνευματικόν σώμα με τους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς, είναι συγκληρονόμα και συμμέτοχα εις την περί λυτρώσεως υπόσχεσιν του Θεού. Αποκτούν δε τέτοια προνόμια τα έθνη δια της ενώσεώς των με τον Ιησούν Χριστόν, η οποία επιτυγχάνεται με την πίστιν των στο Ευαγγέλιον.
3,7 οὗ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

3,7 Αυτού δε του Ευαγγελίου έγινα εγώ υπηρέτης, σύμφωνα με την δωρεάν της χάριτος του Θεού, η οποία μου εδόθη κατά τον θαυμαστόν εκείνον τρόπον, που ενήργησεν η δύναμις του Θεού, ώστε εμέ τον διώκτην του Χριστού να με κάμη Απόστολόν του.
3,8 ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ
3,8 Πράγματι εις εμέ, τον πλέον ελάχιστον από όλους τους Χριστιανούς, εδόθη αυτή η χάρις να κηρύττω μεταξύ των εθνικών το χαρμόσυνον μήνυμα και να κάμνω γνωστόν τον ανεξερεύνητον και ακατάληπτον από κάθε διάνοιαν πλούτον των ευλογιών του Χριστού προς όλους μας.
3,9 καὶ φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
3,9 Και να φωτίσω όλους, ποιά είναι η σοφή και θαυμαστή τακτοποίησις της σωτηρίας των ανθρώπων, η οποία μέχρι προ ολίγου ήτο μυστηριώδης και κρυμμένη απ' αρχής δια μέσου των αιώνων εν τω Θεώ, ο οποίος εδημιούργησε και ανεδημιούργησε τα πάντα δια του Ιησού Χριστού.
3,10 ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ,
3,10 Εμεινε δε άγνωστος και απόκρυφος αυτή η αλήθεια, δια να γίνη τώρα γνωστή εις τα πνευματικά τάγματα του ουρανού, εις τας Αρχάς και τας Εξουσίας, δια μέσου της Εκκλησίας, η πολυποίκιλος εις μορφάς και τρόπους ενεργείας σοφία του Θεού.
3,11 κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων ἣν ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν,
3,11 Εγινε δε τώρα, στους καιρούς μας, γνωστή δια μέσου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας, σύμφωνα με το θέλημα και το σχέδιον, το οποίον προαιωνίως είχε συλλάβει εν τη πανσοφία του ο Θεός.
3,12 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.
3,12 Δια μέσου δε του Ιησού Χριστού και από αυτόν τον ίδιον προσωπικώς παίρνομεν και έχομεν θάρρος προς τον Θεόν και πλησιάζομεν προς αυτόν με την πεποίθησιν, ότι θα γίνωμεν δεκτοί. Ολα δε αυτά δια της πίστεώς μας προς τον Χριστόν.

3,13 διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστὶ δόξα ὑμῶν.
3,13 Δια τούτο και εγώ σας παρακαλώ και σας ζητώ να μη αποθαρρύνεσθε και αποκάμνετε δια τας ιδικάς μου θλίψεις, που υποφέρω προς χάριν σας και αι οποίαι είναι δόξα και καύχημά σας.
3,14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
3,14 Επειδή λοιπόν δεν είσθε πλέον ξένοι, αλλ' αγαπητά μέλη της οικογενείας του Θεού, γονατίζω εμπρός στον Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
3,15 ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται,
3,15 από τον οποίον όλα τα αγγελικά τάγματα των ουρανών και όλαι αι φυλαί της γης επήραν ύπαρξιν και ονομασίαν,
3,16 ἵνα δῴη ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον,
3,16 και τον παρακαλώ γονατιστός να σας δώση, σύμφωνα με τον άπειρον πλούτον της δόξης του, να ενισχυθήτε και να ενδυναμωθήτε στον εσωτερικόν άνθρωπον με την δύναμιν και την χάριν του Αγίου Πνεύματος,
3,17 κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν,
3,17 δια να κατοικήση ο Χριστός μέσα εις τας καρδίας σας δια της πίστεως.
3,18 ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος,
3,18 Να μένετε δε δια της αγάπης προς τον Θεόν και μεταξύ σας ριζωμένοι βαθειά και θεμελιωμένοι ακλόνητα, δια να ημπορέσετε να καταλάβετε μαζή με όλους τους αγίους, ποίον είναι το πλάτος και το μήκος και το βάθος και το ύψος των ανεκτιμήτων δωρεών της συγκαταβάσεως του Χριστού προς ημάς.
3,19 γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.
3,19 Και να γνωρίσετε καλά την αγάπην, που έχει ο Χριστός προς ημάς και η οποία ξεπερνά κέθε όριον της ανθρωπίνης γνώσεως, δια να γεμίσετε έτσι από όλα τα πλούσια και πολυάριθμα χαρίσματα, που πηγάζουν και δίδονται από τον Θεόν.

3,20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν,
3,20 Εις δε τον Θεόν, ο οποίος ως παντοδύναμος ημπορεί με το παραπάνω να πραγματοποιήση αυτά, που εμείς ζητούμεν η βάζομεν με τον νουν μας, να τα πραγματοποιήση δε σύμφωνα με την ειδικήν δύναμίν του, που ενεργεί μέσα μας εις επιτυχίαν του προορισμού μας,
3,21 αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.
3,21 εις αυτόν ας είναι η δόξα μέσα εις την Εκκλησίαν, που έχει οικοδομηθή επί του Ιησού Χριστού, εις όλας τας γενεάς του αιώνος των αιώνων. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 4

4,1 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε,
4,1 Σας παρακαλώ, λοιπόν, και σας εξορκίζω εγώ, ο οποίος είμαι φυλακισμένος και αλυσοδεμένος δια το όναμα του Κυρίου, να ζήτε και να συμπεριφέρεσθε, όπως ταιριάζει εις την υψηλήν κλήσιν, με την οποίαν έχετε προσκληθή από τον Θεόν.
4,2 μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πρᾳότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ,
4,2 Δηλαδή να ζήτε και να φέρεσθε με κάθε ταπεινοφροσύνην και πραότητα, με ανοχήν απέναντι των άλλων και μεγαλοκαρδίαν, ανεχόμενοι ο ένας του άλλου τας αδυναμίας με αγάπην,
4,3 σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.
4,3 να επιμελήσθε και να αγωνίζεσθε να διατηρήτε την ενότητα, με την οποίαν το Πνεύμα το Αγιον σας έχει συνδέσει, έχοντες ως σύνδεσμον την ειρήνην, η οποία θα βασιλεύη μεταξύ σας και θα σας ενώνη εις ένα πνευματικόν σώμα.
4,4 ἓν σῶμα καὶ ἓν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν·
4,4 Είσθε ένα πνευματικόν σώμα και έχετε ένα και το αυτό Πνεύμα Αγιον, που σας ζωογονεί, καθώς επίσης έχετε κληθή όλοι εις μίαν και

την αυτήν ελπίδα της κλήσεώς σας.
4,5 εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα·
4,5 Ενας και μόνος είναι ο Κυριος, μία είναι η πίστις όλων των Χριστιανών, ένα το βάπτισμα που έχουν λάβει.
4,6 εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν.
4,6 Ενας και μόνος ο Θεός και Πατήρ όλων, αυτός ο οποίος κυριαρχεί επί όλων ανεξαιρέτως και δια μέσου όλων ενεργεί και φανερώνει την αγαθήν του πρόνοιαν, και μέσα εις όλους μας κατοικεί.
4,7 Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.
4,7 Εις τον καθένα δε από ημάς εδόθη η χάρις, τα χαρίσματα και αι δωρεαί, σύμφωνα με το μέτρον, με το οποίον δικαίως και σαφώς μοιράζει ο Χριστός τας δωρεάς του. (Ας μη υπάρχουν, λοιπόν, ζηλοφθονίαι μεταξύ σας, διότι τα χαρίσματα είναι δώρα του Θεού, δια την εξυπηρέτησιν όλων).
4,8 διὸ λέγει· ἀναβὰς εἰς ὕψος ᾐχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις.
4,8 Ακριβώς, διότι ο Χριστός ο ίδιος διανέμει τα χαρίσματα, (στον ψαλμ.67,στιχ.19,τον οποίον ελευθέρως αποδίδει ο Παύλος) λέγει η Γραφή. "Οταν ανέβη δια της αναλήψεως του υψηλά στους ουρανούς επήρε αιχμαλώτους του και ηλευθέρωσεν εκείνους, τους οποίους εκρατούσε δούλους του ο διάβολος και έδωκε δώρα και χαρίσματα στους ανθρώπους".
4,9 τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστιν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;
4,9 Αυτό δε που λέγει η Γραφή, ότι ανέβη, τι άλλο συμαίνει, παρά ότι προηγουμένως είχε κατεβή ο σταυρωθείς Κυριος εις τα κατώτερα μέρη της γης, δηλαδή κάτω στον Αδην;
4,10 ὁ καταβὰς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα.
4,10 Ο Χριστός, ο οποίος κατέβη μέχρι και του Αδου, αυτός είναι που ανέβη επάνω επό όλους τους ουρανούς, δια να γεμίση έτσι με την παρουσίαν του και τα χαρίσματά του τα πάντα.
4,11 καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους,

4,11 Αυτός, λοιπόν, εμοίρασε τας δωρεάς του και έτσι ανέδειξε και έδωκεν εις την Εκκλησίαν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, που θα αναλύουν τα λόγια του Θεού και θα προλέγουν τα μέλλοντα, άλλους δε κήρυκας του Ευαγγελίου, άλλους ποιμένας και διδασκάλους, οι οποίοι θα καθοδηγούν ένα έκαστον και όλους μαζή τους Χριστιανούς.
4,12 πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ,
4,12 Και όλα αυτά προς τον σκοπόν να οικοδομούνται και να προοδεύουν εις την κατά Χριστόν ζωήν οι πιστοί, να εκτελήται άρτια και αρμονικά το έργον της διακονίας, ώστε να οικοδομείται συνεχώς η Εκκλησία, η οποία είναι σώμα Χριστού,
4,13 μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,
4,13 μέχρις ότου καταλήξωμεν όλοι εις μίαν και την αυτήν πίστιν, χωρίς διαφοράς και αντιθέσεις, εις την βαθείαν γνώσιν του Υιού του Θεού, εις τέλειον άνδρα, από απόψεως πνευματικής σοφίας και αρετής, στο μέτρον της πνευματικής ηλικίας και της πλήρους ηθικής τελειότητος, δια να ολοκληρωθώμεν και αποτελέσωμεν έτσι το σώμα του Χριστού.
4,14 ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης,
4,14 Δια να μη είμεθα πλέον νήπιοι από απόψεως πνευματικής, άστατοι σαν τα κύματα τρικυμισμένης θαλάσσης, που ανεβοκατεβαίνουν και ωθούνται εδώ κι' εκεί από την φοράν των ανέμων. Αυτήν δε την ακαταστασίαν την προκαλεί σαν ορμητικός άνεμος η δολία απάτη της υπούλου διδασκαλίας των πλανεμένων ανθρώπων, οι οποίοι με πανουργίαν χρησιμοποιούν τεχνάσματα, δια να διαδώσουν την πλάνην των.
4,15 ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός,
4,15 Ημείς όμως μένοντες σταθεροί και ακλόνητοι εις την αλήθειαν του ευαγγελίου, συνοδευομένην πάντοτε από την αγάπην, ας αυξήσωμεν και ας τελειοποιήσωμεν την πνευματικήν μας ζωήν, κατά πάντα, όπως θέλει ο Χριστός και όπως μας έχει δώσει τον ευατόν

του πρότυπον. Αυτός δε ο Χριστός είναι η κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας.
4,16 ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ᾿ ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.
4,16 Από αυτόν όλον το σώμα της Εκκλησίας συναρμολογείται, συνδέεται αρμονικά και ενώνεται δια της στενής επαφής όλων των μελών, ώστε να χορηγήται εις όλα η πνευματική ζωή και βοήθεια, την οποίαν προσφέρει ο Χριστός, σύμφωνα με την προθυμίαν και την ενέργειαν ενός εκάστου μέλους. Ετσι δε με την χορηγίαν και βοήθειαν του Χριστού το σώμα της Εκκλησίας, ηνωμένον με τον Χριστόν, πραγματοποιεί με αγάπην την αύξησίν του προς οικοδομήν των μελών και του ευατού του ως συνόλου.
4,17 Τοῦτο οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν,
4,17 Αυτό, λοιπόν, τονίζω και λέγω και διαμαρτύρομαι ενώπιον του Κυρίου, να μη πορεύεσθε και συμπεριφέρεσθε πλέον σεις, όπως ζουν και συμπεριφέρονται οι άλλοι εθνικοί, οι οποίοι πορεύονται σύμφωνα με τας ψευδείς και επιβλαβείς επινοήσστου νου των.
4,18 ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν,
4,18 Αυτοί είναι σκοτισμένοι κατά την διάνοιαν, αποξενωμένοι από την ζωήν του Θεού εξ αιτίας της αγνοίας, που επικρατεί μεταξύ των, και της πωρώσεως και σκληρύνσεως των καρδιών των.
4,19 οἵτινες, ἀπηλγηκότες, ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ.
4,19 Εχουν δε καταντήσει εις ηθικήν αναλγησίαν, ώστε ούτε τύψεις να δοκιμάζουν ούτε την χάριν του Θεού να αισθάνωνται. Και παρέδωκαν τους ευατούς των εις την αχαλίνωτον και ρυπαράν φιληδονίαν, δια να διαπράττουν κάθε ακαθαρσίαν, χωρίς ποτέ να χορταίνουν.
4,20 ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως ἐμάθετε τὸν Χριστόν,
4,20 Σεις όμως δεν έχετε διδαχθή και μάθει κατ' αυτόν τον τρόπον τον Χριστόν (δεν έχετε δηλαδή διδαχθή, ότι αυτά τα επιτρέπει ο

Χριστός, αλλ' όλως τουναντίον τα αποδοκιμάζει και τα καταδικάζει).
4,21 εἴγε αὐτὸν ἠκούσατε καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθώς ἐστιν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησοῦ,
4,21 Εάν-όπως πιστεύω-έχετε διδαχθή το ορθόν περί αυτού κήρυγμα, το οποίον είναι αυτή αύτη η αλήθεια, που υπάρχει στον Ιησούν·
4,22 ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης,
4,22 και έχετε πράγματι διδαχθή να αποβάλετε και πετάξετε από επάνω σας τον παλαιόν άνθρωπον της αμαρτίας όπως αυτός είχε υπάρξει και εκδηλωθή εις την προηγουμένην ειδωλολατρικήν ζωήν και συμπεριφοράν σας. Αυτός ο παλαιός άνθρωπος, εξ αιτίας των αμαρτιών και των παθών του, φθείρεται συνεχώς και προχωρεί στον όλεθρον από τας επιθυμίας, που ανάπτει η απατηλή αμαρτία.
4,23 ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν
4,23 Εχετε ακόμη διδαχθή να ανανεώνεσθε συνεχώς με τα υγιή πνευματικά φρονήματα του νου σας
4,24 καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.
4,24 και να ενδυθήτε τον νέον άνθρωπον, ο οποίος ανεδημιουργήθη και αναγεννήθη σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, δια να ζήτε με δικαιοσύνην και οσιότητα, με αρετάς, τας οποίας εμπνέει η αλήθεια του Ευαγγελίου.
4,25 Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη.
4,25 Δι' αυτό, αφού πετάξετε από επάνω σας, οριστικώς και αμετακλήτως, το ψέμα, να λαλήτε ο καθένας με τον πλησίον του αλήθειαν, διότι συγκροτούμεν όλοι ένα σώμα και είμεθα μέλη ο ένας του άλλου (πως δε είναι δυνατόν τα μέλη του αυτού σώματος να εξαπατούν και να επιβουλεύωνται το ένα το άλλο;).
4,26 ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν,
4,26 “Οργίζεσθε, όχι όταν θίγεται ο εγωϊσμός σας και το συμφέρον σας, αλλά όταν διαβάλλεται ο Θεός και η αλλήθεια του, οπότε η οργή σας θα έχη ιερόν κίνητρον, θα στρέφεται κατά της αμαρτίας και δεν θα αποτελή αμαρτίαν”. Εάν όμως συμβή και εξοργισθήτε μεταξύ σας, ας μη προφθάση να δύση ο ήλιος, πριν συμφιλιωθήτε.

4,27 μηδὲ δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ.
4,27 Και μη δίδετε τόπον και ευκαιρίαν στον διάβολον, να εισχωρή μεταξύ σας.
4,28 ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι.
4,28 Εκείνος που έκλεπτε, ας μη κλέπτη πλέον, αλλά πρέπει να κοπιάζη περισσότερον και να εργάζεται με τα ίδια του τα χέρια το έντιμον έργον του, ώστε να είναι εις θέσιν να μεταδίδη και εις εκείνον, που ευρίσκεται εις ανάγκην.
4,29 πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλ᾿ εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούουσι.
4,29 Καθε ρυπαρός λόγος ας μη βγαίνη ποτέ από το στόμα σας, αλλ' αντιθέτως να βγαίνη κάθε καλός λόγος, κατάλληλος να θεραπεύη και να οικοδομή την παρουσιαζομένην ανάγκην, δια να δώση χάριν εις αυτούς που τον ακούουν.
4,30 καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.
4,30 Και μη λυπείτε με τα απρεπή λόγια σας το Αγιον Πνεύμα του Θεού, με το οποίον έχετε σφραγισθή και προορισθή, δια να λάβετε την πλήρη απολύτρωσιν κατά την ημέραν της δευτέρας παρουσίας.
4,31 πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ᾿ ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ.
4,31 Καθε εσωτερική πικρία εναντίον του άλλου και θυμός και οργή και θυμώδης ξεφωνητά και ύβρις εναντίον του πλησίον ας φύγη και ας λείψη εντελώς από σας, όπως και κάθε άλλη κακοβουλία και κακοτροπία εις βάρος του άλλου.
4,32 γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ἡμῖν.
4,32 Να γίνεσθε δε αγαθοί και ευεργετικοί μεταξύ σας, εύσπλαγχνοι και συμπονετικοί, συγχωρούντες ο ένας τον άλλον, όπως και ο Θεός δια του Χριστού μας έχει συγχωρήσει.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 5

5,1 Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά,

5,1 Και σεις, λοιπόν, σαν τέκνα αγαπητά του Θεού επιδιώκετε να γίνεσθε μιμηταί αυτού, ο οποίος τόσην αγάπην και μακροθυμίαν δεικνύει προς τους αμαρτάνοντας.
5,2 καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.
5,2 Να πορεύεσθε και να συμπεριφέρεσθε με αγάπην, όπως ο Χριστός μας έχει αγαπήσει και παρέδωκε τον ευατόν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν ημών, προσφοράν και θυσίαν στον Θεόν, και η οποία θυσία είναι ως ευώδες άρωμα ενώπιον του Θεού.
5,3 πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις,
5,3 Πορνεία δε και κάθε σαρκική ακαθαρσία η αχόρταστος επιθυμία δια τα υλικά αγαθά δεν πρέπει ούτε και να ονομάζεται καν μεταξύ σας, όπως άλλωστε αρμόζει εις ανθρώπους, που έχουν αγιασθή από τον Θεόν και προχωρούν εις την αγιότητα.
5,4 καὶ αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία.
5,4 Ακόμη δε δεν πρέπει ούτε και να αναφέρεται μεταξύ σας καμμιά αισχρότης και μωρολογία η απρεπής αστειολογία και βωμολοχία, ρυπαρά λόγια, που δεν τεριάζουν στους Χριστιανούς, αλλά πιο πολύ πρέπει να ακούεται μεταξύ σας προσευχή ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας προς τον Θεόν.
5,5 τοῦτο γάρ ἐστε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.
5,5 Διότι πρέπει να γνωρίζετε καλά και να έχετε στον νου σας τούτο· ότι κάθε πόρνος η ακάθαρτος η πλεονέκτης, ο οποίος πλεονέκτης με το να λατρεύη τα υλικά αγαθά είναι ειδωλολάτρης, δεν έχει κανένα απολύτως μερίδιον κληρονομίας εις την βασιλείαν του Χριστού και του Θεού.
5,6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.
5,6 Και ας μη σας εξαπατά κανείς με λόγια κούφια και ψεύτικα, διότι δια τα αμαρτήματα αυτά, που σας είπα προηγουμένως, έρχεται η οργή του Θεού εναντίων των τέκνων της ανυπακοής και της αποστασίας.

5,7 μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.
5,7 Μη γίνεσθε, λοιπόν, συμμέτοχοι των ανθρώπων αυτών εις την αμαρτωλήν ζωήν των.
5,8 ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε· -
5,8 Διότι άλλοτε ήσασθε σκοτάδι εξ αιτίας της πλάνης και της αμαρτίας, που κυριαρχούσε μέσα σας. Τωρα όμως δια του Κυρίου έχετε φωτισθή και είσθε φως. Να ζήτε, λοιπόν, και να συμπεριφέρεσθε σαν άνθρωποι, που τα πάντα εις αυτούς είναι φως αληθείας και αρετής.
5,9 ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ·-
5,9 (Εφ' όσον ελάβετε το πνευματικόν φως πρέπει να έχετε και φωτεινήν ζωήν). Διότι ο άγιος καρπός τον οποίον παράγει το Αγιον Πνεύμα μέσα εις τας καρδίας των πιστών, εκδηλώνεται με κάθε καλωσύνην και δικαιοσύνην και φιλαλήθειαν.
5,10 δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.
5,10 Να ερευνάτε και να διακρίνετε πάντοτε, τι είναι ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου,
5,11 καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε·
5,11 και να μη συμμετέχετε εις τα έργα του σκότους, που είναι άκαρπα και επιβλαβή. Ούτε καν και να τα ανέχεσθε, αλλά μάλλον να τα ελέγχετε και να τα παρουσιάζετε εις τα μάτια όλων επιβλαβή και ολέθρια.
5,12 τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ᾽ αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν·
5,12 Διότι όσα από τους ασεβείς και αμαρτωλούς γίνονται κρυφά και στο σκότος είναι αισχρόν και να τα αναφέρη κανένας. (Δι' αυτό ακριβώς και δεν είναι νοητόν, όχι μόνον να συμμετέχετε, αλλ' ούτε και να συζητήτε μεταξύ σας δι' αυτά. Μονον δε να τα ελέγχετε εις διόρθωσιν των αμαρτωλών και περιφρούρησιν των άλλων).
5,13 τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι.
5,13 Ολα δε αυτά τα πονηρά έργα κάτω από το φως του ελέγχου, γίνονται φανερά πόσον ολέθρια είναι (ώστε οι μεν καλοπροαίρετοι αμαρτωλοί να μετανοήσουν, οι δε άλλοι να προφυλαχθούν). Διότι

κάθε τι που φανερώνεται, είτε καλόν είτε κακόν, είναι σαν το φως, ώστε ο καθένας να κανονίση απέναντι αυτού την στάσιν του.
5,14 διὸ λέγει· ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός.
5,14 Ο έλεγχος εις φανέρωσιν του κακού και διόρθωσιν του αμαρτάνοντος πρέπει να γίνεται· δι' αυτό και το Αγιον Πνεύμα ελέγχει και φωνάζει προς κάθε αμαρτωλόν· Σηκω, συ που κοιμάσαι τον ύπνον της αμαρτίας, και πετάξου ορθός ανάμεσα από τους νεκρούς της αμαρτίας και θα σε φωτίση ο Χριστός.
5,15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ᾽ ὡς σοφοί,
5,15 Προσέχετε, λοιπόν, εφ' όσον έχετε φωτισθή από τον Χριστόν, πως με κάθε ακρίβειαν να συμπεριφέρεσθε, όχι σαν μωροί και ασύνετοι, αλλά σαν φρόνιμοι και συνετοί.
5,16 ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.
5,16 Να κερδίζετε πάντοτε και να εκμεταλλεύεσθε δια το αγαθόν τον χρόνον και τας ευκαιρίας της παρούσης ζωής, διότι αι ημέραι, εξ αιτίας της αμαρτίας που επικρατεί, είναι γεμάται πειρασμούς και πνευματικούς κινδύνους.
5,17 διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.
5,17 Δι' αυτό προσέχετε να μη γίνεσθε και φέρεσθε σαν ασύνετοι, αλλά να ερευνάτε και να ενοήτε καλά ποίον είναι το θέλημα του Κυρίου.
5,18 καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι,
5,18 Και μη μεθάτε με οίνον· εις την μέθην υπάρχει πάντοτε η ασωτία και η κατάπτωσις. Αλλά γεμίζετε την ψυχήν, την καρδίαν και τον νου σας με Πνεύμα Αγιον.
5,19 λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ,
5,19 Θα αισθάνεσθε τότε ασυγκρίτως ανώτερον και μεγαλύτερον ενθουσιασμόν από εκείνον, που δοκιμάζουν οι μέθυσοι, τον οποίον και θα εξωτερικεύετε λαλούντες μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και ωδάς πνευματικάς, άδοντες και ψάλλοντες στον Κυριον με όλην σας την καρδίαν.

5,20 εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Θεῷ καὶ πατρί,
5,20 Να ευχαριστήτε δε πάντοτε και δι' όλα εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τον Θεόν και Πατέρα.
5,21 ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ.
5,21 Να υποτάσσεσθε δε ο ένας στον άλλον με σεβασμόν και ιερόν δέος Χριστού.
5,22 Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ,
5,22 Αι γυναίκες να υποτάσσωνται στους άνδρας των, σαν να υποτάσσωνται στον Κυριον, ο οποίος και παραγγέλλει την υποταγήν αυτήν των γυναικών.
5,23 ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος.
5,23 Διότι ο άνδρας είναι κεφαλή και αρχηγός της γυναικός, όπως και ο Χριστός είναι κεφαλή και αρχηγός της Εκκλησίας, ο οποίος όμως Χριστός είναι συγχρόνως και σωτήρ του σώματος της Εκκλησίας όλων δηλαδή ανεξαιρέτως των πιστών.
5,24 ἀλλ᾿ ὥσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί.
5,24 Αλλ' όπως η Εκκλησία υποτάσσεται στον αρχηγόν, στον Χριστόν, έτσι και αι γυναίκες πρέπει να υποτάσσωνται στους άνδρας των εις κάθε τι, που δεν αντιστρατεύεται στο θείον θέλημα.
5,25 οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς,
5,25 Οι δε άνδρες εξ άλλου να αγαπάτε τας γυναίκας σας και να υποβάλλεσθε μέχρι και των μεγαλυτέρων θυσιών προς χάριν αυτών, όπως και ο Χριστός ηγάπησε την Εκκλησίαν και παρέδωκεν υπέρ αυτής τον ευατόν του εις σταυρικόν θάνατον,
5,26 ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι,
5,26 δια να την αγιάση, καθαρίσας αυτήν με το λουτρόν του ύδατος, δηλαδή δια του αγίου βαπτίσματος, κατά το οποίον λέγεται το ιερόν λόγιον “στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”.
5,27 ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ᾿ ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος.

5,27 Και τούτο, δια να την καταστήση και την παραστήση στο πλευρόν του ως νύμφην ένδοξον και άσπιλον, την Εκκλησίαν, χωρίς πλέον αυτή να έχη καμμίαν κηλίδα η ρυτίδα η τίποτε άλλο από εκείνα, που ρυπαίνουν και ασχημίζουν, αλλά να είναι αγία και άμεμπτος.
5,28 οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ·
5,28 Ετσι και οι άνδρες οφείλουν να αγαπούν τας γυναίκας των, όπως αγαπούν τα ιδικά των σώματα. Εκείνος που αγαπά την γυναίκα του, τον ευατόν του αγαπά, αφού αποτελεί ένα σώμα με αυτήν.
5,29 οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ᾽ ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·
5,29 Διότι ποτέ κανείς δεν εμίσησε το σώμα του, αλλά το τρέφει με πολύ ενδιαφέρον και το περιθάλπει, όπως και ο Κυριος τρέφει και περιθάλπει την Εκκλησίαν του, που είναι σώμα του.
5,30 ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ·
5,30 Διότι πράγματι ημείς οι πιστοί, που αποτελούμε την Εκκλησίαν, είμεθα μέλη από την σάρκα του και από τα οστά του, κατά τον τύπον της Εύας, που ήτο από τα οστά και την σάρκα του Αδάμ.
5,31 ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.
5,31 Δι' αυτό και ο Αδάμ, όταν είδε την Εύα, είπε φωτιζόμενος από τον Θεόν· “ένεκα τούτου θα εγκαταλείψη ο άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα αυτού και θα προσκολληθή προς την γυναίκα του και θα είναι οι δύο εις σάρκαν μίαν”.
5,32 τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
5,32 Αυτά που είχεν είπει τότε ο Αδάμ, αναφέρονται αλληγορικώς στον Χριστόν και την Εκκλησίαν και ήσαν έως τώρα άγνωστον αποκεκρυμμένον μυστήριον μεγίστης σπουδαιότητος. Εγώ, λοιπόν, λέγω, ότι η αλήθεια την οποίαν προφητικώς είπεν ο Αδάμ, αναφέρεται εις την πνευματικήν ένωσιν του Χριστού και της Εκκλησίας.

5,33 πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ᾽ ἕνα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν, ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.
5,33 Παρ' όλην την αλληγορίαν, που κρύπτουν οι λόγοι του Αδάμ, δεν παύουν να έχουν ισχύν και δια τους συζύγους. Δι' αυτό και ο καθένας από σας ας αγαπά την γυναίκα του έτσι ακριβώς, όπως αγαπά τον εαυτόν του. Η δε γυναίκα να σέβεται και να τιμά τον άνδρα.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 6

6,1 Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον.
6,1 Τα τέκνα να υπακούετε στους γονείς σας εις κάθε τι, που είναι σύμφωνον με το θέλημα του Κυρίου· διότι τούτο είναι κατά Θεόν και κατά φύσιν δίκαιον.
6,2 τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα, ἥτις ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ,
6,2 Αλλωστε η πρώτη εντολή στον δεκάλογον του Μωϋσέως, που συνοδεύεται με υπόσχεσιν αμοιβής είναι αυτή· “τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου,
6,3 ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἔσῃ μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.
6,3 δια να έλθουν όλα καλά εις την ζωήν σου και δια να ζήσΗς μακρόν και χαρούμενον χρόνον εις την γην”.
6,4 καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ᾽ ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.
6,4 Και οι πατέρες προσέχετε να μη εξερεθίζετε και να μη εξωθήτε εις θυμόν και οργήν τα τέκνα σας, αλλά ανατρέφετε αυτά με παιδαγωγίαν και συμβουλήν σύμφωνον με το θέλημα του Κυρίου.
6,5 Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐν ἁπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν ὡς τῷ Χριστῷ,
6,5 Οι δούλοι να υπακούετε στους κατά σάρκα κυρίους σας με φόβον και τρόμον, με ευθύτητα και ειλικρίνειαν της καρδίας σας, σαν να υπακούετε στον Χριστόν.
6,6 μὴ κατ᾽ ὀφθαλμοδουλίαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ᾽ ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς,

6,6 Οχι δε με υποκριτικήν εξωτερικήν υποταγήν, που γίνεται έτσι για τα μάτια και εφ' όσον σας βλέπουν οι κύριοί σας, όπως κάμνουν αυτοί που επιδιώκουν να αρέσουν στους ανθρώπους, αλλά να υπακούετε σαν δούλοι του Χριστού, πράττοντες το θέλημα του Θεού με όλην σας την ψυχήν·
6,7 μετ᾽ εὐνοίας δουλεύοντες ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις,
6,7 με την καλήν και ευμενή διάθεσιν, σαν να υπηρετήτε τον Κυριον και όχι ανθρώπους.
6,8 εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος εἴτε ἐλεύθερος.
6,8 Να ξέρετε δε ότι εκείνο το αγαθόν, που θέλει πράξει κάθε άνθρωπος, τούτο και θα πάρη πάλιν από τον Κυριον ανταμειβόμενος δι' αυτό, είτε δούλος είναι είτε ελεύθερος.
6,9 Καὶ οἱ κύριοι τὰ αὐτὰ ποιεῖτε πρὸς αὐτούς, ἀνιέντες τὴν ἀπειλήν, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμῶν αὐτῶν ὁ Κύριός ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ᾽ αὐτῷ.
6,9 Και οι κύριοι κατά τον αυτόν τρόπον να συμπεριφέρεσθε προς τους δούλους σας με καλωσύνην και με αγάπην, αφίνοντες κατά μέρος τας απειλάς και τας τιμωρίας. Να γνωρίζετε δε ότι και σεις οι ίδιοι έχετε ως εξουσιαστήν σας τον Κυριον, ο οποίος είναι στους ουρανούς και ο οποίος δεν μεροληπτεί χαριστικώς υπέρ κανενός, (αλλά θα αποδώση στον καθένα το πρέπον είτε δούλος είναι αυτός είτε ελεύθερος).
6,10 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.
6,10 Λοιπόν, αδελφοί μου, γίνεσθε ισχυροί και δυνατοί πνευματικώς δια του Κυρίου και δια της ακατανικήτου αυτού δυνάμεως.
6,11 ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου·
6,11 Ενδυθήτε όλα τα όπλα του Θεού, δια να ημπορήτε να αντισταθήτε εις τας δολίας και πονηράς μεθόδους και παγίδας του διαβόλου.
6,12 ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

6,12 Διότι ο αγών, που έχομεν αναλάβει, δεν είναι αγών προς ανθρώπους με αίμα και σάρκα, αλλά προς τας πονηράς αρχάς και εξουσίας, προς τα πλήθη των πονηρών πνευμάτων, προς τους καταχθονίους κοσμοκράτορας, που κυριαρχούν επί ανθρώπων ευρισκομένων στο βαθύ σκότος του αμαρτωλού τούτου αιώνος. Ο αγών μας διεξάγεται αναντίον των πνευματικών αυτών πονηρών όντων και γίνεται χάριν της κληρονομίας της βασιλείας των ουρανών.
6,13 διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι.
6,13 Δια τούτο πάρετε επάνω σας όλα τα όπλα, που δίνει ο Θεός, δια να ημπορέσετε να αντισταθήτε κατά την ημέραν των πονηρών πειρασμών και κινδύνων, και αφού εκτελέσετε με κάθε ακρίβειαν όλα τα καθήκοντά σας και νικήσετε, να σταθήτε σταθερά εις την θέσιν σας.
6,14 στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὀσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης,
6,14 Σταθήτε, λοιπόν, ακλόνητοι στον αγώνα αυτόν, αφού ζωσθήτε την αλήθειαν, ωσάν την ζώνην που σφίγγουν εις την μέσην των οι πολεμισταί, δια να είναι ευκίνητοι, και ενδυθήτε σαν άλλον θώρακα την δικαιοσύνην, δια να είσθε απρόσβλητοι από τα βέλη της αδικίας και της ιδιοτελείας.
6,15 καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης,
6,15 Και όπως οι πολεμισταί φορούν εις τα πόδια των υποδήματα, δια να τρέχουν με ασφάλειαν και ευκολίαν, και σεις φορέσατε την ετοιμασίαν, που απαιτεί το Ευαγγέλιον της ειρήνης, δια να κινήσθε με άνεσιν και δραστηριότητα.
6,16 ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι·
6,16 Μαζή δε με όλα αυτά πάρετε επάνω σας και κρατείτε σταθεράν σαν άλλην ασπίδα την πίστιν, με την οποίαν θα ημπορέσετε να εξουδετερώσετε και σβήσετε όλους τους φλογοβόλους πειρασμούς του πονηρού, που ομοιάζουν με πύρινα βέλη.
6,17 καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ, -

6,17 Και δεχθήτε σαν άλλην περικεφαλαίαν την πεποίθησιν της σωτηρίας (δια να ασφαλίζετε και προφυλάσσετε έτσι τον νουν σας από λογισμούς αμφιβολίας). Παρετε και την μάχαιραν του Αγίου Πνεύματος, η οποία είναι ο άδολος και φωτεινός λόγος του Θεού.
6,18 διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως, προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν Πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἁγίων,
6,18 Να παρακαλήτε δε με κάθε προσευχήν και δέησιν τον Κυριον να σας βοηθήση, δια να αξιοποιήσετε τον πνευματικόν αυτόν οπλισμόν, προσευχόμενοι εις κάθε καιρόν με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος. Να επιμένετε δε πολύ εις αυτό τούτο το έργον της προσευχής. Να είσθε άγρυπνοι με κάθε εγκαρτέρησιν και με δέησιν δι' όλους γενικώς τους Χριστιανούς.
6,19 καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μοι δοθῇ λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, ἐν παῤῥησίᾳ γνωρίσαι τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,
6,19 Ιδιαιτέρως σας παρακαλώ να προσεύχεσθε και υπέρ εμού, να μου δοθή από τον Θεόν η ικανότης να ομιλώ με δύναμιν και κατάλληλον τρόπον, δια να κάμω γνωστήν, με θάρρος και αφοβίαν, την μέχρι προ ολίγου κρυμμένην από τους ανθρώπους αλήθειαν του Ευαγγελίου.
6,20 ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω ἐν ἁλύσει, ἵνα ἐν αὐτῷ παῤῥησιάσωμαι ὡς δεῖ με λαλῆσαι.
6,20 Δια την αλήθειαν αυτήν του Ευαγγελίου είμαι πρεσβευτής του Θεού μεταξύ των ανθρώπων, αλυσοδεμένος όμως κατά την περίοδον αυτήν. Να προσεύχεσθε, λοιπόν, δια να ομιλήσω με θάρρος περί του Ευαγγελίου, όπως πρέπει να ομιλήσω.
6,21 Ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ᾿ ἐμέ, τί πράσσω, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ,
6,21 Δια να μάθετε δε και σεις τα κατ' εμέ, τι δηλαδή πράττω, μολονότι είμαι φυλακισμένος, θα σας επισκεφθή ο Τυχικός, ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος στο έργον του Κυρίου, ο οποίος και θα σας τα γνωστοποιήση όλα.
6,22 ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν.
6,22 Δι' αυτό ακριβώς έστειλα αυτόν προς σας, δια να μάθετε από αυτόν τα καθ' ημάς και να παρηγορήση και στηρίξη τας καρδίας σας,

που είναι θλιμμένες εξ αιτίας της φυλακίσεώς μου.
6,23 Εἰρήνη τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
6,23 Από τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού ας είναι εις όλους τους αδελφούς ειρήνη και αγάπη μαζή με την πίστιν.
6,24 Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ· ἀμήν.
6,24 Η χάρις είθε να είναι μαζή με όλους εκείνους, που τρέφουν αγνήν και άφθαρτον αγάπην προς τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 1

1,1 Παῦλος καὶ Τιμόθεος, δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις·
1,1 Ημείς, ο Παύλος και ο Τιμόθεος, δούλοι του Ιησού Χριστού, εις όλους τους εν Χριστώ Ιησού πιστούς Χριστιανούς, που ευρίσκονται στους Φιλίππους μαζή με τους επισκόπους και τους διακόνους,
1,2 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,2 ευχόμεθα να είναι εις σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,3 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν,
1,3 Ευχαριστίας αναπέμπω στον Θεόν μου κάθε φοράν, που σας ενθυμούμαι.
1,4 πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος
1,4 Παντοτε, εις κάθε μου δέησιν, με χαράν παρακαλώ και ικετεύω τον Θεόν δι' όλους σας, να προοδεύετε εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν.
1,5 ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν,
1,5 Ευχαριστώ τον Θεόν δια την συμμετοχήν σας εις την χάριν του Ευαγγελίου και στο έργον της διαδόσεώς του από την πρώτην ημέραν, που επιστεύσατε μέχρι σήμερον.
1,6 πεποιθὼς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,6 Είμαι δε βέβαιος στούτο ακριβώς, ότι δηλαδή ο Θεός, που ήρχισεν εις σας το αγαθόν αυτό έργον της σωτηρίας σας και της συμμετοχής σας εις την νέαν ζωήν του Ευαγγελίου, θα το φέρη εις άρτιον και τέλειον πέρας μέχρι της μεγάλης εκείνης ημέρας, της δευτέρας παρουσίας του Ιησού Χριστού.

1,7 καθώς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.
1,7 Και είναι δι' εμέ ορθόν και δίκαιον να έχω αυτό το καλόν φρόνημα δι' όλους σας, επειδή τρέφω προς σας πολλήν αγάπην και σας έχω μέσα εις την καρδία μου. Διότι σεις και εις τα δεσμά της φυλακής μου και εις την απολογίαν μου ενώπιον των δικαστών και εις την επιβεβαίωσιν του Ευαγγελικού μου κηρύγματος με τον βίον μου γενικώς και ειδικώτερον με την υπομονήν εις τας σημερινάς θλίψεις μου, είσθε όλοι συμμέτοχοι μαζή μου στο Ευαγγέλιον και εις την χάριν του Θεού, που με ενισχύει.
1,8 μάρτυς γάρ μού ἐστιν ὁ Θεός, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,8 Διότι είναι μάρτυς μου ο Θεός, πόσον πολύ σας ποθώ και σας αγαπώ με την καρδίαν μου, η οποία ανήκει εξ ολοκλήρου στον Χριστόν.
1,9 καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει,
1,9 Ακόμη δε προσεύχομαι και δια τούτο· η αγάπη σας προς τον Θεόν και μεταξύ σας να αυξάνη και να πλεονάζη με πλήρη και καθαράν γνώσιν της αληθείας, με κατανόησιν και σύνεσιν,
1,10 εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ,
1,10 ώστε να ερευνάτε και να διακρίνετε ορθώς τα συμφέροντα και τα άριστα, δια να είσθε γνήσιοι και ακέραιοι ενώπιον του Θεού, χωρίς ούτε οι ίδιοι να προσκόπτετε ούτε στους άλλους να παραθέτετε πρόσκομμα, αθώοι και άμεμπτοι κατά την μεγάλην ημέραν της παρουσίας του Χριστού.
1,11 πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.
1,11 Γεμάτοι από τους καρπούς της αρετής, οι οποίοι επιτυγχάνονται με την χάριν και την δύναμιν του Ιησού Χριστού προς δόξαν και έπαινον του Θεού.
1,12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοί, ὅτι τὰ κατ᾿ ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν,

1,12 Θελω δε, αδελφοί μου, να γνωρίζετε, ότι τα κατ' εμέ (και αυτά τα πολλά και δυσάρεστα που μου συνέβησαν) εβοήθησαν μάλλον και συνετέλεσαν εις την επέκτασιν του Ευαγγελικού κηρύγματος,
1,13 ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι,
1,13 διότι η φυλακή και τα δεσμά, που υπομένω εξ αιτίας της πίστεώς μου προς τον Χριστόν, έγιναν γνωστά και φανερά εις όλην την φρουράν του Πραιτωρίου και στους άλλους κατοίκους της Ρωμης.
1,14 καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.
1,14 Και έτσι οι πλείστοι από τους εν Κυρίω αδελφούς ενισχύθησαν εις την πίστιν και απέκτησαν θάρρος από τα δεσμά και την φυλακήν μου, ώστε να έχουν τώρα μεγαλυτέραν τόλμην, δια να κηρύττουν χωρίς φόβον τον λόγον του Ευαγγελίου.
1,15 τινὲς μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν, τινὲς δὲ καὶ δι᾽ εὐδοκίαν τὸν Χριστὸν κηρύσσουσιν·
1,15 Και μερικοί μεν κηρύττουν τον Χριστόν ένεκα φθόνου προς εμέ (δημιουργούντες αντιθέσεις και φιλονεικίας με τον σκοπόν να με βλάψουν) Μερικοί όμως κηρύττουν τον Χριστόν από αγαθήν διάθεσιν και καρδίαν.
1,16 οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν, οὐχ ἁγνῶς, οἰόμενοι θλῖψιν ἐπιφέρειν τοῖς δεσμοῖς μου·
1,16 Αλλοι, μεν, λοιπόν, από φατριασμόν και ιδιοτέλειαν κηρύττουν τον Χριστόν, όχι από αγνά και ειλικρινή ελατήρια, αλλά διότι νομίζουν ότι έτσι θα προσθέσουν μεγαλυτέραν θλίψιν εις την φυλάκισίν μου.
1,17 οἱ δὲ ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.
1,17 Αλλοι δε κηρύττουν από αγάπην, γνωρίζοντες ότι εγώ ζω και υπάρχω δια να απολογούμαι, να υπερασπίζω και να διαδίδω το Ευαγγέλιον.
1,18 τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται. καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι·
1,18 Αλλά τι πειράζει; Εν πάση περιπτώσει, είτε με πρόφασιν είτε με ειλικρινή διάθεσιν, ο Χριστός κηρύττεται εις την Ρωμην. Και δι' αυτό ακριβώς το γεγονός χαίρω, αλλά και θα χαίρω.

1,19 οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ Πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,19 Διότι γνωρίζω καλά ότι τούτο, το να αυξάνωνται αι θλίψεις μου και να διαδίδεται εξ αιτίας μου το Ευαγγέλιον, θα μου αποβή εις πνευματικήν ωφέλειαν και σωτηρίαν δια της προσευχής σας, δια της χάριτος και των δωρεών του Αγίου Πνεύματος, το οποίον ο Χριστός μας δίδει.
1,20 κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ᾿ ἐν πάσῃ παῤῥησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου εἴτε διὰ ζωῆς εἴτε διὰ θανάτου.
1,20 Η πρόοδός μου δε αυτή και η αιωνία σωτηρία μου είναι σύμφωνος προς την σφοδράν και φλογεράν προσδοκίαν, την προσμονήν και ελπίδα μου, ότι εις τίποτε δεν θα εντροπιασθώ, αλλά, όπως πάντοτε, έτσι και τώρα, με κάθε παρρησίαν και αφοβίαν θα δοξασθή ο Χριστός δια του φυλακισμένου και θλιβομένου αυτού σώματός μου είτε ζήσω είτε θανατωθώ.
1,21 Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος.
1,21 Αλλωστε δι' εμέ όλη μου η ζωή είναι ο Χριστός, αφού ζω εν Χριστώ και ο Χριστός ζη εν εμοί. Αλλά και το να αποθάνω είναι κέρδος, διότι θα εκδημήσω έτσι προς τον ουρανόν εις πλήρη και τελείαν κοινωνίαν και ένωσιν με τον Χριστόν.
1,22 εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκί, τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω.
1,22 Εάν όμως, το να ζω την σωματικήν αυτήν ζωήν και να συνεχίσω εργαζόμενος δια το Ευαγγέλιον, φέρη πνευματικόν καρπόν στους πιστούς και προάγη το έργον του Ευαγγελίου, τι να προτιμήσω δεν γνωρίζω.
1,23 συνέχομαι δὲ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κρεῖσσον·
1,23 Κυριαρχούμαι δε και πιέζομαι από τα δύο, και από την επιθυμίαν της ζωής και από την επιθυμίαν του θανάτου. Υπερισχύει δε μέσα μου η επιθυμία να εκδημήσω από την ζωήν αυτήν και να είμαι μαζή με τον Χριστό, διότι αυτό άλλωστε είναι ασυγκρίτως καλύτερον δι' εμέ.
1,24 τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκὶ ἀναγκαιότερον δι᾿ ὑμᾶς.

1,24 Το να παραμείνω όμως με το σώμα μου εις την παρούσαν ζωήν είναι αναγκαιότερον δια σας, επειδή θα εξυπηρετή την πνευματικήν σας ωφέλειαν.
1,25 καὶ τοῦτο πεποιθώς οἶδα ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν εἰς τὴν ὑμῶν προκοπὴν καὶ χαρὰν τῆς πίστεως,
1,25 Εχων δε πεποίθησιν στο τελευταίον τούτο, γνωρίζω ότι θα μείνω ακόμη εις την παρούσαν ζωήν και θα παραμείνω μαζή με όλους σας, δια την πνευματικήν σας πρόοδον και την χαράν, που σας δίδει η ζωντανή πίστις.
1,26 ἵνα τὸ καύχημα ὑμῶν περισσεύῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐν ἐμοὶ διὰ τῆς ἐμῆς παρουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.
1,26 Και θα μείνω μαζή σας, δια να αυξάνη και πλεονάζη το ιερόν καύχημα σας εν τω Ιησού Χριστώ εξ αιτίας της ιδικής μου πάλιν παρουσίας και εργασίας εις σας.
1,27 Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑμᾶς εἴτε ἀπὼν ἀκούσω τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου,
1,27 Μονον σας παρακαλώ να πορεύεσθε και να φέρεσθε κατά τρόπον άξιον του Ευαγγελίου του Χριστού, ώστε είτε όταν έλθω και σας ίδω, είτε όταν δεν κατορθώσω να έλθω και είμαι απών, ακούσω όμως πληροφορίας δια σας, να βεβαιωθώ ότι στέκεσθε και μένετε σταθεροί στον πνευματικόν αγώνα, συναγωνιζόμενοι δια την πίστιν του Ευαγγελίου όλοι μαζή με ένα φρόνημα και με μία ψυχήν,
1,28 καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἥτις αὐτοῖς μέν ἐστιν ἔνδειξις ἀπωλείας, ὑμῖν δὲ σωτηρίας, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·
1,28 χωρίς καθόλου να φοβήσθε και να ταράττεσθε εις τίποτε από τους αντιπάλους του Χριστού. Αυτή δε η απτόητος και γενναία συμπεριφορά σας είναι δι' αυτούς μεν απόδειξις, ότι θα καταλήξουν εις την αιωνίαν απώλειαν, αμετανόητοι εις την αποστασίαν των, δια σας δε είναι απόδειξις αιωνίας σωτηρίας. Και τούτο, το διώκεσθε από τους εχθρούς του Ευαγγελίου και το να κερδίσετε την σωτηρίαν, είναι δώρον Θεού.
1,29 ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν, -
1,29 Διότι εις σας έχει δοθή ως χάρισμα και δώρον από τον Θεόν, όχι μόνον το να πιστεύετε στον Χριστόν, αλλά και να πάσχετε δια το

όνομα του Χριστού.
1,30 τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες, οἷον εἴδετε ἐν ἐμοὶ καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.
1,30 Ετσι δε έχετε και τον ίδιον με εμέ αγώνα, τον οποίον με είδατε να διεξάγω, όταν ευρισκόμην στους Φιλίππους, όπου εδάρην και εφυλακίσθην, και τον οποίον τώρα ακούετε, ότι έχω επίσης εις την Ρωμην.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 2

2,1 Εἴ τις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία Πνεύματος, εἴ τις σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί,
2,1 Εαν, λοιπόν, ω Φιλιππήσιοι, θέλετε να με παρηγορήσετε τώρα, που ευρίσκομαι φυλακισμένος και δέσμιος, εάν επιθυμήτε με την αγάπην σας να με παραμυθήσετε εις την θλίψιν μου, εάν μετέχετε στο αυτό Αγιον Πνεύμα, που μετέχω και εγώ, εάν έχετε σπλάγχνα καλωσύνης και οικτιρμούς και με συμπονήτε δι' όσα τώρα πάσχω,
2,2 πληρώσατέ μου τὴν χαράν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες,
2,2 κάμετε πλήρη και τελείαν την χαράν μου. Και θα ολοκληρωθή πράγματι η χαρά μου, εάν φροντίζετε και αγωνίζεσθε να καλιεργήτε και κρατήτε όλοι το αυτό φρόνημα, έχοντες την ιδίαν αγάπην μεταξύ σας, εάν γίνεσθε σαν μια ψυχή και μια καρδία, όλοι με ένα και το αυτό αληθινόν φρόνημα,
2,3 μηδὲν κατὰ ἐριθείαν ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.
2,3 χωρίς τίποτε να πράττετε από φατριασμόν και ιδιοτέλειαν η από κενοδοξίαν, αλλά δια της ταπεινοφροσύνης να θεωρή ο ένας τον άλλον ανώτερον από τον ευατόν του και να τον τιμά και να τον σέβεται.
2,4 μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος.
2,4 Μη κυττάζετε κατά ένα τρόπον στενόκαρδον και μη επιδιώκετε ο καθένας τα ατομικά του συμφέροντα, αλλ' α επιζητή και ας εξυπηρετη και τα συμφέροντα των άλλων.
2,5 τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2,5 Διότι πρέπει στούτον να μιμηθήτε τον Κυριον· να καλλιεργήσετε δηλαδή το φρόνημα της ταπεινοφροσύνης απέναντι των άλλων και της αγάπης προς τους άλλους, το οποίον υπήρχε και στον Ιησούν Χριστόν.
2,6 ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ,
2,6 Ο Χριστός δηλαδή καίτοι είχε την αυτήν ουσίαν και τα αυτά άπειρα ιδιώματα με τον Θεόν και ως ζωντανή, αυτουσία και απαράλλακτος εικών του Θεού υπήρχε εν μορφή Θεού, δεν εθεώρησε, ότι έχει εξ αρπαγής το να είναι ίσος με τον Θεόν. (Δι' αυτό δε και δεν εφοβήθη να αποθέση κατά συγκατάβασιν και οικονομίαν δι' ημάς την δόξαν της θεότητός του),
2,7 ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος,
2,7 αλλά άδειασε, τρόπον τινά, τον εαυτόν του και εμίκρυνε μόνος του την άπειρον δόξαν της θεότητός του προσκαίρως και έλαβε μορφήν δούλου, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους.
2,8 καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.
2,8 Και ευρέθη έτσι κατά το σχήμα και την εμφάνισιν σαν απλούς άνθρωπος, ενώ δεν έπαυσε ούτε επί στιγμήν να είναι και τέλειος Θεός, και εταπείνωσε τον ευατόν του γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου και μάλιστα θανάτου σταυρικού, του πλέον φρικτού και ταπεινωτικού.
2,9 διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα,
2,9 Δι' αυτήν του δε την ταπείνωσιν και υπακοήν τον ύψωσε και τον εδόξασε με το παραπάνω ο Θεός και ως άνθρωπον και του εχάρισε το όνομα Κυριος, που είναι ανώτερον από κάθε άλλο όνομα του ουρανού και της γης.
2,10 ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων,
2,10 Και τον υπερύψωσε, δια να καμφθή στο όνομα του Ιησού κάθε γόνατον με ευλάβειαν και σεβασμόν και να προσκυνήσουν τον Ιησούν οι επουράνιοι άγγελοι και οι επίγειοι άνθρωποι και αυτά ακόμη τα πονηρά πνεύματα, που είναι εις τα καταχθόνια, να

υποταχθούν με φόβον και τρόμον ενώπιον της θείας του δυνάμεως και δόξης.
2,11 καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.
2,11 Και έτσι κάθε γλώσσα να διαλαλήση με όλην της την δύναμιν, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κυριος του ουρανού και της γης· και η διακήρυξις αυτή θα γίνεται εις δόξαν του Θεού και Πατρός (ο οποίος έτσι εσχεδίασε την σωτηρίαν των ανθρώπων και την δόξαν του ενανθρωπήσαντος Υιού του).
2,12 Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπηκούσατε, μὴ ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου μόνον, ἀλλὰ νῦν πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε·
2,12 Ωστε, αγαπητοί μου, όπως και προηγουμένως πάντοτε υπηκούσατε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου και εμιμήθητε την ταπείνωσιν και την αγάπην του Χριστού, έτσι και τώρα, όχι μόνον όταν είμαι παρών, αλλά πολύ περισσότερον τώρα που είμαι απών, με φόβον και τρόμον να εργάζεσθε και να αγωνίζεσθε, δια να ολοκληρώσετε την σωτηρίαν σας.
2,13 ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας.
2,13 Είναι ιερώτατον και μέγιστον το έργον αυτό, διότι ο Θεός είναι εκείνος ο οποίος ενεργεί εις σας και δίδει την χάριν του, ώστε να θέλετε την σωτηρίαν σας και να ενεργήτε με προθυμίαν, δια να πραγματοποιηθή η αγαθή του θέλησις δια την ιδικήν σας σωτηρίαν.
2,14 πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν,
2,14 Ολα όσα ο Θεός διατάσσει πρέπει να τα εφαρμόζετε χωρίς να γογγύζετε, ότι τάχα είναι δύσκολα και πολλά, και χωρίς να γεννώνται μέσα σας διαλογισμοί αμφιβολίας και κλονισμοί, αν είναι ορθά και απαραίτητα, όσα το θείον θέλημα επιβάλλει.
2,15 ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ,
2,15 Δια να γίνετε έτσι άμεμπτοι και ακατηγόρητοι εις την συμπεριφοράν σας, άδολοι, καθαροί και άρτιοι κατά τον χαρακτήρα και την ψυχήν, άξια τέκνα του Θεού, απηλλαγμένα από κάθε ηθικόν ρύπον μέσα εις μίαν γενεάν ανθρώπων δολίων και διεστραμμένων, μεταξύ των οποίων σεις φαίνεσθε σαν φωτεινά αστέρια στον κόσμον.

2,16 λόγον ζωῆς ἐπέχοντες, εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα.
2,16 Κρατείτε, λοιπόν, σταθερά, χωρίς αμφιβολίας και χαλαρότητας, τον λόγον του Ευαγγελίου, που είναι ζωή και μεταδίδει ζωήν. Αυτό δε θα είναι και δι' εμέ καύχημα κατά την μεγάλην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, διότι θα φανή έτσι, ότι δεν έτρεξα ανωφελώς ούτε και εκοπίασα χωρίς αποτέλεσμα.
2,17 Ἀλλ᾿ εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν·
2,17 Αλλά και αν ακόμη χύνω σαν σπονδήν σταγόνα προς σταγόνα το αίμα μου εις την θυσίαν μου, την οποίαν ως ιεράν λειτουργίαν προσφέρω προς τον Θεόν, δια να διακονήσω εις την ιδικήν σας πίστιν, (και αν υφίσταμαι βαρυτάτας θλίψεις προς χάριν σας μέχρι και του θανάτου) χαίρω δι' αυτό και χαίρω μαζή με όλους σας δια τα σωτήρια αποτελέσματα, που θα φέρη εις σας αυτή η σπονδή μου.
2,18 τὸ δ᾿ αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε καὶ συγχαίρετέ μοι.
2,18 Το ίδιο να αισθάνεσθε και σεις, να μη λυπήσθε, αλλά να χαίρετε δια την σωτηρίαν σας, να χαίρετε δε ακόμη μαζή μου δια τας θυσίας μου.
2,19 Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν·
2,19 Εχων όμως πεποίθησιν στον Κυριον ελπίζω, ότι σύντομα θα στείλω εις σας τον Τιμόθεον, δια να χαρώ και εγώ και ευφρανθώ, όταν με την επιστροφήν του μου δώση καλάς πληροφορίας δια σας.
2,20 οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει·
2,20 Σας στέλλω δε τον Τιμόθεον, διότι δεν έχω κανένα άλλον, που να έχη την αυτήν με έμενα αγάπην, το αυτό ενδιαφέρον και τα αυτά φρονήματα, ο οποίος θα φροντίση ειλικρινώς και ανιδιοτελώς δια τα ζητήματά σας.
2,21 οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.
2,21 Διότι όλοι κατά την εποχήν αυτήν ζητούν και επιδιώκουν με ιδιοτέλειαν τα συμφέροντά των, τας ανέσεις και αναπαύσεις των και όχι αυτά που θέλει ο Χριστός.
2,22 τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρὶ τέκνον σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

2,22 Την δοκιμασμένην άλλωστε ειλικρίνειαν και αφοσίωσιν στο έργον του Χριστού και αρετήν του την γνωρίζετε, διότι μέχρι σήμερον έχει συνεργασθή μαζή μου στο έργον του Ευαγγελίου με τέτοιαν προθυμίαν και υπακοήν, σαν το αγαπητό παιδί με το στοργικό πατέρα του.
2,23 τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι ὡς ἂν ἀπίδω τὰ περὶ ἐμὲ ἐξαυτῆς·
2,23 Αυτόν, λοιπόν, ελπίζω να στείλω εις σας, αμέσως μόλις ίδω την καλήν έκβασιν της δίκης μου.
2,24 πέποιθα δὲ ἐν Κυρίῳ ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.
2,24 Εχω δε την πεποίθησιν, που μου την δίδει ο Κυριος, ότι και εγώ ο ίδιος γρήγορα θα έλθω στους Φιλίππους.
2,25 Ἀναγκαῖον δὲ ἡγησάμην Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, ὑμῶν δὲ ἀπόστολον καὶ λειτουργὸν τῆς χρείας μου, πέμψαι πρὸς ὑμᾶς,
2,25 Εκρινα δε απαραίτητον να σας στείλω τώρα προ του Τιμοθέου τον Επαφρόδιτον, τον αδελφόν μου εν Χριστώ και τον συνεργάτην μου στο Ευαγγέλιον και τον συστρατιώτην μου στους αγώνας μου. Αυτός άλωστε είναι και ιδικός σας απεσταλμένος προς εμέ, που μου προσέφερε τας υπηρεσίας του εις την ανάγκην που είχα, φέρνοντάς μου συγχρόνως και την ιδικήν σας χρηματικήν συνδρομήν.
2,26 ἐπειδὴ ἐπιποθῶν ἦν πάντας ὑμᾶς, καὶ ἀδημονῶν διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.
2,26 Απεφάσισα δε να τον στείλω, επειδή πάρα πολύ εποθούσε ίδη όλους σας και ευρίσκετο εις στενοχωρίαν και ανησυχίαν, επειδή επληροφορηθήκατε ότι ησθένησε και εδικιμάσατε δι' αυτό λύπην.
2,27 καὶ γὰρ ἠσθένησε παραπλήσιον θανάτου· ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς αὐτὸν ἠλέησεν, οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπην σχῶ.
2,27 Και πραγματικά ησθένησε πολύ βαρειά, ώστε επλησίασε και αυτόν τον θάνατον, αλλ' ο Θεός τον ελέησε και του ξαναέδωσε την υγείαν του. Και δεν ηλέησε μόνον αυτόν, αλλά και εμέ, δια να μη δοκιμάσω από τον θάνατον του λύπην επάνω εις την άλλην λύπην, που δοκιμάζω από την φυλάκισιν και τα δεσμά.
2,28 σπουδαιοτέρως οὖν ἔπεμψα αὐτόν, ἵνα ἰδόντες αὐτὸν πάλιν χαρῆτε, κἀγὼ ἀλυπότερος ὦ.

2,28 Δι' αυτό και έσπευσα το συντομώτερον να τον στείλω προς σας, ώστε να τον ίδετε πάλιν μεταξύ σας υγιή και να χαρήτε· να μετριασθή δε έτσι και η ιδική μου λύπη, διότι θα σκέπτωμαι, ότι επαύσατε σεις να λυπήσθε δια τον Επαφρόδιτον.
2,29 προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἐντίμους ἔχετε,
2,29 Δεχθήτε τον, λοιπόν, με θερμήν αγάπην, όπως ο Κυριος θέλει, και με κάθε χαράν. Γενικώς δε τέτοιους εναρέτους ανθρώπους και προθύμους εργάτας του Ευαγγελίου να τους τιμάτε πάντοτε.
2,30 ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ὑμῶν ὑστέρημα τῆς πρός με λειτουργίας.
2,30 Και ο Επαφρόδιτος είναι άξιος τέτοιας τιμής, διότι δια το έργον του Χριστού έφθασε εις τα πρόθυρα του θανάτου, καταφρονήσας και αυτήν την ζωήν του και εκτεθείς στον έσχατον κίνδυνον, δια να αναπληρώση ο,τι σεις, παρά την καλήν σας διάθεσιν, δεν ημπορούσατε να κάμετε· να με υπηρετήση δηλαδή σαν αντιπρόσωπος σας εις την Ρωμην.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 3

3,1 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ. τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.
3,1 Λοιπόν, αδελφοί, επειδή τώρα έχετε μαζή σας τον Επαφρόδιτον, εμάθετε δε ότι και τα κατ' εμέ συντελούν εις την διάδοσιν του Ευαγγελίου εδώ εις την Ρωμην, χαίρετε με την αληθινήν και πλήρη χαράν, που δίδει ο Κυριος. Το να σας απευθύνω πάλιν γραπτήν αυτήν την προτροπήν της χαράς, όπως σας την είπα και προφορικώς, όταν ήμην μαζή σας, δι' εμέ μεν δεν είναι ενοχλητικόν, δια σας δε είναι ασφαλές, διότι σας στηρίζει εις την ορθήν πίστιν και ζωήν.
3,2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν·
3,2 Προσέχετε τους ψευδοδιδασκάλους, οι οποίοι είναι σαν αδέσποτοι και ύπουλοι σκύλοι· προσέχετε τους κακούς εργάτας, οι οποίοι κάμνουν ψεύτικη εργασία η και κρημνίζουν την εργασίαν των

άλλων· και αυτοί είναι οι ψευδάδελφοι Ιουδαίοι, που νοθεύουν την ευαγγελικήν αλήθειαν με την περιτομήν, και τας άλλας τυπικάς διατάξστου Νομου· προσέχετε αυτούς, οι οποίοι προσπαθούν να κατακομματιάσουν την Εκκλησίαν.
3,3 ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ Πνεύματι Θεοῦ λατρεύοντες καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες,
3,3 Διότι όχι αυτοί, αλλ' ημείς είμεθα η αληθινή πνευματική περιτομή, οι οποίοι, φωτιζόμενοι και θερμαινόμενοι από το Πνεύμα του Θεού, λατρεύομεν με την αληθινήν λατρείαν τον Κυριον και καυχώμεθα, ότι πιστεύομεν και ανήκομεν στον Ιησούν Χριστόν και δεν βασίζομεν την πεποίθησίν μας εις τας διατάξστου μωσαϊκού Νομου, που αναφέρονται εις την σάρκα, όπως είναι και η περιτομή.
3,4 καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκί, ἐγὼ μᾶλλον·
3,4 Μολονότι εγώ ημπορώ να έχω και πεποίθησιν εις τας τυπικάς αυτάς περί της σαρκός διατάξστου μωσαϊκού Νομου. Εάν κανείς άλλος νομίζη, ότι ημπορεί να έχη μια τέτοια πεποίθησι, εγώ ημπορώ πολύ περισσότερον.
3,5 περιτομῇ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος,
3,5 Επεριτμήθηκα οκτώ ημέρας μετά την γέννησίν μου· κατάγομαι από το γένος του Ισραήλ και από την φυλήν Βενιαμίν· είμαι γνήσιος Εβραίος από γονείς Εβραίους και με ανατροφήν εβραϊκήν· ως προς δε τον Νομον ήμουν Φαρισαίος και προσπαθούσα να τον τηρώ με πολλήν ακρίβειαν.
3,6 κατὰ ζῆλον διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος.
3,6 Από ζήλον δια την πατροπαράδοτον θρησκείαν κινούμενος, κατεδίωκα την Εκκλησίαν του Χριστού. Ως προς δε την δικαιοσύνην, που προήρχετο από την πιστήν τήρησιν του Νομου, υπήρξα άμεμπτος, χωρίς κανείς να ημπορή εις κάτι να με κατηγορήση.
3,7 ἀλλ᾽ ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν.
3,7 Αλλ' αυτά, τα οποία ήσαν τότε δι' εμέ ηθικά κέρδη και προσόντα, φωτισμένος τώρα από την αλήθειαν του Ευαγγελίου τα έχω θεωρήσει ζημίαν και μειονέκτημα και τα έχω απαρνηθή, δια να αρέσω στον Χριστόν και να εύρω δι' αυτού μόνου την σωτηρίαν.

3,8 ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι᾽ ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω
3,8 Αλλά βεβαίως και τώρα ακόμη περισσότερον θεωρώ όλα γενικώς όσα είναι ξένα προς τον Χριστόν ζημίαν, εν συγκρίσει προς την υπεροχήν και το μεγαλείον της γνώσεως του Κυρίου μου Ιησού Χριστού, δια τον οποίον τα πάντα θεληματικώς απέρριψα και επεριφρόνησα. Και τα θεωρώ όλα σκύβαλα και ανάξια λόγου, δια να κερδήσω τον Χριστόν,
3,9 καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐτῷ μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει,
3,9 και δια να ευρεθώ κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως ενώπιόν του, όχι με την δικαιοσύνην μου, την οποίαν δίδει ο μωσαϊκός Νομος, αλλά με την δικαίωσιν που αποκτάται δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν, που πηγάζει από τον Θεόν και θεμελειώνεται επάνω εις την πίστιν.
3,10 τοῦ γνῶναι αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ,
3,10 Επιδιώκω δε αυτήν την αληθινήν και μόνην δικαίωσιν, δια να γνμωρίσω έτσι προσωπικώς και εκ πείρας τον Χριστόν και την σωτήριον δύναμιν, που προέρχεται από την Ανάστασίν του και την συμμετοχήν μου εις τα παθήματά του, διωκόμενος και εγώ, ταλαιπωρούμενος και θλιβόμενος, πρόθυμος να υπομείνω θλίψεις και παθήματα όμοια με όσα Εκείνος έπαθε και αυτόν ακόμη τον θάνατον καθ' ομοίωσιν Εκείνου.
3,11 εἴ πως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.
3,11 Μηπως ημπορέσω και εγώ να φθάσω εις την ένδοξον εκ νεκρών ανάστασιν.
3,12 οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον ἢ ἤδη τετελείωμαι, διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ᾽ ᾧ καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.
3,12 Δεν φρονώ βέβαια και δεν λέγω, ότι έχω πλέον λάβει το βραβείον της νίκης η ότι έχω φθάσει εις την ηθικήν μου τελείωσιν. Αλλά επιδιώκω και αγωνίζομαι συνεχώς, μήπως κατορθώσω να πιάσω και κρατήσω στερεά εκείνο δια το οποίον με έχει πιάσει και

ελκύσει εις την πίστιν ο Ιησούς Χριστός. Αυτό δε εις τελευταίαν λέξιν θα είναι η εν ουρανοίς σωτηρία μου.
3,13 ἀδελφοί, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὔπω λογίζομαι κατειληφέναι·
3,13 Αδελφοί, εγώ δεν νομίζω, ότι έχω επιτύχει τον σκοπόν, δια τον οποίον με εκάλεσε και με έστειλε ο Κυριος.
3,14 ἓν δέ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
3,14 Αλλά ένα πράγμα σκέπτομαι πάντοτε και δι' ένα πράγμα φροντίζω· λησμονώ μεν όσα με την δύναμιν του Θεού έγιναν στο παρελθόν, απλώνομαι δε συνεχώς προς εκείνα, που είναι εμπρός μου και πρέπει να εκτελεσθούν. Και επιδιώκω έτσι με σταθερότητα και ζήλον να πραγματοποιήσω τον σκοπόν της κλήσεώς μου, δια να λάβω το βραβείον, που μας έχει ετοιμάσει ο Θεός, ο οποίος και μας εκάλεσε δια του Ιησού Χριστού επάνω στον ουρανόν.
3,15 ὅσοι οὖν τέλειοι, τοῦτο φρονῶμεν· καὶ εἴ τι ἑτέρως φρονεῖτε, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ὑμῖν ἀποκαλύψει.
3,15 Οσοι, λοιπόν, ποθούμεν να γίνωμεν τέλειοι, αυτό ας φρονούμεν· ότι δεν εγίναμε τέλειοι, αλλά δια να γίνωμεν, πρέπει να αγωνιζώμεθα συνεχώς και μέχρι τέλους. Και εάν κάτι διαφορετικόν από αυτό που σας λέγω φρονήτε και που δεν είναι ορθόν, και αυτό ο Θεός θα το φανερώση.
3,16 πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν.
3,16 Αλλ' έως εδώ πλέον που έχομεν φθάσει, εις την πνευματικήν κατάστασίν που ευρισκόμεθα σήμερον, δεν πρέπει να έχωμεν διαφορετικά μεταξύ μας φρονήματα, αλλά να ακολουθώμεν τον ίδιον κανόνα πίστεως και ζωής, να έχωμεν το αυτό αληθινόν φρόνημα.
3,17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σκοπεῖτε τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς.
3,17 Αδελφοί, γίνεσθε όλοι μαζή μιμηταί ιδικοί μου· και προσέχετε εκείνους, οι οποίοι πορεύονται και συμπεριφέρονται κατά τρόπον υποδειγματικόν, σύμφωνα με τον τύπον και το παράδειγμα που σας έχομεν δώσει ημείς. Αυτούς να τους μιμήσθε.
3,18 πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, -οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ,

3,18 Διότι πολλοί βαδίζουν ένα δρόμον όχι-καλόν και γίνονται σκάνδαλον. Δι' αυτούς πολλές φορές σας έλεγα, όταν ευρισκόμην μαζή σας στους Φιλίππους, και τώρα κλαίων σας λέγω. Εννοώ τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού, αυτούς δηλαδή, που εις την αρχήν επίστευσαν και υπήκουσαν στον Χριστόν, κατόπιν όμως έζησαν και ζουν αμαρτωλήν ζωήν και σκανδαλίζουν έτσι τους πιστούς, υπονομεύουν την Εκκλησίαν και πολεμούν τον Χριστόν.
3,19 ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες!
3,19 Αυτών το κατάντημα θα είναι η απώλεια, η οριστική καταδίκη εις την αιωνίαν κόλασιν. Αυτοί, κοιλιόδουλοι και ιδιοτελείς καθώς είναι, έχουν ως Θεόν και λατρεύουν την κοιλίαν των και επιζητούν την δόξαν εις πράξεις και καταστάσεις, που φέρουν εντροπήν, έχουν δε γήϊνα και σαρκικά φρονήματα.
3,20 ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
3,20 Αλλ' ημών των πιστών μαθητών του Κυρίου η πατρίς μας και η πολιτεία μας, το πολίτευμά μας και η συμπεριφορά μας είναι, όπως και των αγγέλων, στους ουρανούς, απ' όπου με πολύν πόθον περιμένομεν τον σωτήρα μας, τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
3,21 ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα.
3,21 Αυτός θα μετασχηματίση το σώμα αυτό της ταπεινότητος και της ασημότητος, το ασθενές και φθαρτόν και θνητόν, θα το μεταμορφώση, ώστε να γίνη όμοιον προς το ένδοξον ιδικόν του σώμα δια της παντοδυνάμου αυτού ενεργείας, δια της οποίας ημπορεί και τα πάντα να υποτάξη στον εαυτόν του.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 4

4,1 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου, οὕτω στήκετε ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητοί.
4,1 Ωστε αδελφοί μου, αγαπητοί και επιπόθητοι, οι οποίοι δια τας αρετάς σας και ειδικώτερα δια την αγάπην σας είσθε δι' εμέ χαρά εν Κυρίω και στέφανος δόξης, σας παρακαλώ και σας προτρέπω να

στέκεσθε και να μένετε σταθεροί εις την κατά Χριστόν ζωήν, όπως σας είπα και προηγούμενως.
4,2 Εὐοδίαν παρακαλῶ καὶ Συντύχην παρακαλῶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν Κυρίῳ·
4,2 Παρακαλώ την Ευοδίαν και την Συντύχην παρακαλώ να έχουν το ίδιο κατά Χριστόν φρόνημα, ώστε να ομονοούν μεταξύ των.
4,3 ναὶ ἐρωτῶ καὶ σέ, Σύζυγε γνήσιε, συλλαμβάνου αὐταῖς, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι μετὰ καὶ Κλήμεντος καὶ τῶν λοιπῶν συνεργῶν μου, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς.
4,3 Ιδιαιτέρως δε παρακαλώ και σε, Συζυγε, που είσαι γνήσιος και ειλικρινής μαθητής του Χριστού και πολίτης της Εκκλησίας του, να βοηθής, να καθοδηγής και να στηρίζης αυτάς, αι οποίαι εταλαιπωρήθησαν και ηγωνίσθησαν δια το κήρυγμα του Ευαγγελίου μαζή με εμέ και με τον Κλήμεντα και με τους άλλους συνεργάτας μου, των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένα από τον Θεόν στο βιβλίον της αιωνίας ζωής.
4,4 Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε.
4,4 Χαίρετε πάντοτε με την αγίαν και πλουσίαν χαράν, που δίδει ο Κυριος· πάλιν θα πω· χαίρετε.
4,5 τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ Κύριος ἐγγύς.
4,5 Η επιείκειά σας, η υποχωρητικότης και ανεξικακίας σας ας γίνη γνωστή και ας διδάξη όλους τους ανθρώπους, πιστούς και απίστους· ο Κυριος είναι κοντά, έρχεται δια να αποδώση στον καθένα κατά τα έργα του.
4,6 μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ᾽ ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν.
4,6 Μη αφίνετε καθόλου τον εαυτόν σας να καταληφθή από αγωνιώδεις μερίμνας και φροντίδας, αλλά δια κάθε τι που σας χρειάζεται η δια κάθε δυσκολίαν, που παρουσιάζεται εμπρός σας, κάμνετε γνωστά τα αιτήματά σας στον Θεόν δια της προσευχής και της δεήσεως, αι οποίαι πρέπει να συνοδεύωνται πάντοτε με έκφρασιν ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας δια τα υλικά και πνευματικά αγαθά, που μας δίδει ο Θεός.
4,7 καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
4,7 Και η ειρήνη, που χαρίζει ο Θεός στους ανθρώπους του και η οποίαν, καθ' ο τελεία και υπερφυσική, ξεπερνάει κάθε νουν

ανθρώπων και αγγέλων, θα φρουρήση τας καρδίας σας, τα φρονήματα και τας σκέψεις σας δια του Ιησού Χριστού.
4,8 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε·
4,8 Λοιπόν αδελφοί, όσα είναι αληθινά, όσα είναι τίμια και σεβαστά, όσα είναι δίκαια ενώπιον του Θεού, όσα είναι αμόλυντα και καθαρά, όσα είναι αγαπητά και ευάρεστα στον Θεόν και τους ανθρώπους, όσα έχουν και δίδουν καλήν φήμην και υπόληψιν, κάθε αρετήν και κάθε τι το άξιον επαίνου, αυτά και μόνα να συλλογίζεσθε.
4,9 ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ᾿ ὑμῶν.
4,9 Αυτά που εμάθατε και παρελάβατε και έχετε ακούσει από την προφορικήν μου διδασκαλίαν, και αυτά που είδατε εις την όλην μου ζωήν και συμπεριφοράν, αυτά να πράττετε. Και ο Θεός, ο θησαυρός και ο χορηγός της ειρήνης, θα είναι μαζή σας.
4,10 Ἐχάρην δὲ ἐν Κυρίῳ μεγάλως ὅτι ἤδη ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν· ἐφ᾿ ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ.
4,10 Παρά πολύ εχάρην με την εν Κυρίω χαράν, διότι επί τέλους εξαναβλάστησε το ενδιαφέρον και η συμπάθεια της καρδίας σας δι' εμέ· και είχατε μεν και στο παρελθόν το ίδιο ενδιαφέρον και φρόνημα δι' εμέ, δεν σας παρουσιάζετο όμως ευκαιρία να το εκδηλώσετε εμπράκτως.
4,11 οὐχ ὅτι καθ᾿ ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι.
4,11 Δεν λέγω αυτά ως παράπονον, διότι ευρίσκομαι εις στέρησιν και ανάγκην, διότι εγώ έμαθα να αρκούμαι εις όσα έχω, υπό οιασδήποτε περιστάσεις και αν ευρίσκομαι.
4,12 οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι·
4,12 Γνωρίζω να υπομένω με ταπείνωσιν την έλλειψιν ενδύματος και τροφής, την πείναν και την φτώχειαν· γνωρίζω πως να φέρωμαι και όταν έχω με το παραπάνω τα υλικά αγαθά· εις κάθε τι που μου συμβαίνει και εις όλας τας περιστάσεις της ζωής έχω μάθει το μυστικόν και να χορταίνω και να πεινώ και να κάμνω καλήν χρήσιν

των αγαθών, όταν τα έχω άφθονα και να υπομείνω με ειρήνην την στέρησιν.
4,13 πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ.
4,13 Τα πάντα ημπορώ και κατορθώνω με την δύναμιν, που μο δίδει ο Χριστός.
4,14 πλὴν καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει.
4,14 Αλλά και σεις καλώς επράξατε και είσθε αξιέπαινοι, που εγίνατε συμμέτοχοι εις την θλίψιν και στέρησίν μου.
4,15 οἴδατε δὲ καὶ ὑμεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ Μακεδονίας, οὐδεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως εἰ μὴ ὑμεῖς μόνοι,
4,15 Ξεύρετε δε και ενθυμείσθε και σεις, ω Φιλιππήσιοι, ότι εις την αρχήν του ευαγγελικού μου κηρύγματος προς σας, όταν δια πρώτην φορά ήλθον στους Φιλίππους και από εκεί εξεκίνησα δια την Μακεδονίαν, καμμία Εκκλησία δεν επεκοινώνησε μαζή μου με λογαριασμόν δοσοληψίας, καμμία δεν μου προσέφερε τίποτε και από καμμίαν δεν έλαβα βοήθειαν, παρά μόνον από σας.
4,16 ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς εἰς τὴν χρείαν μοι ἐπέμψατε.
4,16 Διότι και όταν ήμουν εις την Θεσσαλονίκην και μια και δυό φορές μου εστείλατε βοηθήματα δια τας ανάγκας τας ιδικάς μου και του έργου μου.
4,17 οὐχ ὅτι ἐπιζητῶ τὸ δόμα, ἀλλ᾿ ἐπιζητῶ τὸν καρπὸν τὸν πλεονάζοντα εἰς λόγον ὑμῶν.
4,17 Σας τα γράφω αυτά, όχι διότι εγώ ενδιφέρομαι και ζητώ το δώρον, αλλά διότι ενδιαφέρομαι και ζητώ τον πνευματικόν καρπόν, ο οποίος από την καλήν αυτήν πράξιν σας, θα προκύψη πλούσιος δια σας.
4,18 ἀπέχω δὲ πάντα καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι δεξάμενος παρὰ Ἐπαφροδίτου τὰ παρ᾿ ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ.
4,18 Εχω δε τώρα όλα με το παραπάνω, ώστε και να μου περισσεύουν· είμαι γεμάτος από όλα, αφού έλαβα από τον Επαφρόδιτον αυτά που μου εστάλησαν από σας και τα οποία είναι ευώδες άρωμα, θυσία ευπρόσδεκτος και ευάρεστος στον Θεόν.

4,19 ὁ δὲ Θεός μου πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἐν δόξῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
4,19 Ο δε Θεός μου, ο οποίος ανταμείβει και βραβεύει τα καλά έργα της αγάπης, θα πληρώση και θα ικανοποιήση κάθε ανάγκην σας, σύμφωνα με τον άπειρον πλούτον των ανεκτιμήτων αγαθών του, δια να δοξάζεται έτσι η άπειρος αγαθότης του, δια του Ιησού Χριστού, που εδίδαξε και έδιξε το ύψος της αγάπης.
4,20 Τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
4,20 Εις δε τον Θεόν και Πατέρα ημών ας είναι και ας αναπέμπεται η δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
4,21 Ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.
4,21 Χαιρετήσατε κάθε πιστόν, ο οποίος εκλήθη και παίρνει την αγιότητα δια του Ιησού Χριστού. Σας χαιρετούν όλοι οι αδελφοί, που ευρίσκονται μαζή μου.
4,22 ἀσπάζονται ὑμᾶς πάντες οἱ ἅγιοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας.
4,22 Σας χαιρετούν όλοι οι Χριστιανοί, που ευρίσκονται εις την Ρωμην, μάλιστα δε αυτοί που ανήκουν και ευρίσκονται εις την οικίαν του Καίσαρος.
4,23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
4,23 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είθε να είναι μαζή με όλους σας· αμήν

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός,
1,1 Εγώ ο Παύλος, ο οποίος είμαι Απόστολος του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και ο Τιμόθεος, ο πνευματικός αδελφός,
1,2 τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἁγίοις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,2 στους Χριστιανούς, τους στερεούς εν τη πίστει και αδελφούς εν Χριστώ, που κατοικούν εις τας Κολοσσάς, ευχόμεθα να σας δοθή χάρις και ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα μας και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,3 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντοτε περὶ ὑμῶν προσευχόμενοι,
1,3 Παντοτε, κάθε φορά που προσευχόμεθα δια σας, ευχαριστούμεν τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
1,4 ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,
1,4 διότι επληροφορήθημεν την αγνήν και θερμήν εν Χριστώ Ιησού πίστιν σας και την αγάπην σας, που έχετε και εκδηλώνετε προς όλους τους Χριστιανούς.
1,5 διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀποκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἣν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου
1,5 Τον ευχαριστούμεν και τον ευγνωμονούμεν ακόμη δια τα ελπιζόμενα πλούσια αγαθά, που έχουν αποθησαυρισθή από αυτόν στους ουρανούς δια σας και δια τα οποία κατά το παρελθόν ηκούσατε στο γεμάτο από την αλήθειαν του Θεού κήρυγμα του Ευαγγελίου.
1,6 τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, καὶ ἔστι καρποφορούμενον καὶ αὐξανόμενον καθὼς καὶ ἐν ὑμῖν, ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἠκούσατε καὶ ἐπέγνωτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ,

1,6 Και το οποίον Ευαγγέλιον είναι πάντοτε παρόν και φωτεινόν ενώπιόν σας, όπως και εις όλον τον κόσμον. Και συνεχώς φέρει καρπούς αρετής και σωτηρίας στους ανθρώπους, απλώνεται και διαδίδεται προς όλας τας κατευθύνσεις, όπως και μεταξύ σας από την ημέραν, κατά την οποίαν δια πρώτην φοράν ηκούσατε και εγνωρίσατε καλά την ευαγγελικήν διδασκαλίαν, που μας εφανέρωσεν ο Θεός και η οποία είναι απολύτως αληθινή.
1,7 καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου ἡμῶν, ὅς ἐστι πιστὸς ὑπὲρ ὑμῶν διάκονος τοῦ Χριστοῦ,
1,7 Ετσι ακριβώς, καθαρόν και ανόθευτον, επήρατε και εμάθατε το Ευαγγέλιον του Χριστού από τον Επαφράν, τον αγαπητόν σύνδουλόν μας, ο οποίος είναι πιστός και αφωσιωμένος υπηρέτης και εργάτης του Χριστού δια την ιδικήν σας σωτηρίαν και πρόοδον.
1,8 ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν Πνεύματι.
1,8 Αυτός δε και εγνωστοποίησεν εις ημάς την αγάπην σας, την οποίαν το Πνεύμα το Αγιον εκαλλιέργησε και ανέπτυξεν εις τας ψυχάς σας.
1,9 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἠκούσαμεν, οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσευχόμενοι καὶ αἰτούμενοι ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευματικῇ,
1,9 Δια τούτο και ημείς από εκείνην την ημέραν, που ηκούσαμεν αυτάς τας πληροφορίας, δεν παύομεν να προσευχώμεθα δια σας στον Θεόν και να ζητούμεν να εμπλησθήτε και να εμποτισθήτε ακόμη περισσότερον από την πλήρη και τελείαν γνώσιν του θελήματος του Θεού με κάθε πνευματικήν σοφίαν και σύνεσιν,
1,10 περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ,
1,10 ώστε να ζήσετε και να πορευθήτε καθώς πρέπει και αξίζει στον Κυριον, εις κάθε τι που είναι ευάρεστον εις αυτόν, καρποφορούντες πλουσίως κάθε καλόν έργον και προοδεύοντες συνεχώς εις την καθαράν και τελείαν γνώσιν του Θεού,
1,11 ἐν πάσῃ δυνάμει δυναμούμενοι κατὰ τὸ κράτος τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, μετὰ χαρᾶς
1,11 ενδυναμούμενοι με κάθε δύναμιν κατά την ένδοξον αυτού ισχύν και κραταιότητα, προοδεύοντες συνεχώς εις κάθε υπομονήν κατά

τους διωγμούς και τας θλίψεις, εις κάθε μεγαλοκαρδίαν απέναντι εκείνων, που σας αδικούν. Μετά χαράς δε πάντοτε
1,12 εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί,
1,12 να ευχαριστήτε και να δοξάζετε τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος μας ηξίωσε και με την χάριν του μας έδωσε την ικανότητα, να λάβωμεν μέρος και να γίνωμεν μέτοχοι της κληρονομίας, την οποίαν θα έχουν οι άγιοι, (δηλαδή της μακαρίας και φωτεινής βασιλείας του Θεού)
1,13 ὃς ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ,
1,13 Αυτός είναι εκείνος, που μας ελύτρωσεν από την εξουσίαν των σκοτεινών δαιμόνων και μας κατέταξε εις την Βασιλείαν του Υιού της αγάπης του.
1,14 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·
1,14 Δια του Υιού του δε, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, επήραμε και έχομεν την απολύτρωσιν, την συγχώρησιν και εξάλειψιν των αμαρτιών μας.
1,15 ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως,
1,15 Αυτός, ο Υιός, είναι απαράλλακτη εικών του Θεού του αοράτου, πρωτοτόκος, που δεν εκτίσθη, αλλ' εγεννήθη προαιωνίως από την αυτήν ουσίαν του Πατρός, Θεού τέλειος, πριν ακόμη δημιουργηθή κανένα απολύτως από όλα τα κτίσματα.
1,16 ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι᾿ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται·
1,16 Διότι δι' αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, όλα όσα υπάρχουν στους ουρανούς και εις την γην, τα ορατά και τα αόρατα· είτε τα αόρατα αυτά είναι οι Θρόνοι είτε είναι αι Κυριότητες είτε είναι αι Εξουσίαι, όλα εν γένει τα τάγματα των αγγέλων δι' αυτού και εις δόξαν αυτού έχουν κτισθή.
1,17 καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε,
1,17 Και αυτός άναρχος και προαιώνιος υπάρχει πριν από όλα, και τα πάντα συγκρατονται εις την ύπαρξιν και κυβερνώνται από αυτόν.
1,18 καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας· ὅς ἐστιν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς

πρωτεύων,
1,18 Και αυτός είναι η κεφαλή και ο αρχηγός του σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας· η αρχή και η ζωοποιός δύναμις της Εκκλησίας, ο πρώτος που ανεστήθη εκ των νεκρών, δια να γίνη αυτός και ως άνθρωπος πρώτος εις όλα.
1,19 ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι
1,19 Διότι εις αυτόν έχει ευαρεστηθή και ευχαριστηθή να κατοικήση ολόκληρος η θεότης.
1,20 καὶ δι᾽ αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι᾽ αὐτοῦ εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
1,20 Και δια μέσου αυτού ευηρεστήθη και ηθέλησεν ο Θεός να συμφιλιώση τα πάντα προς τον εαυτόν του. Ειρήνευσε δε και συνεφιλίωσε με το αίμα της σταυρικής του θυσίας τόσον τους ανθρώπους της γης μεταξύ τους και με τον Θεόν, όσον και τους εν ουρανοίς αγγέλους με όλους ημάς τους ανθρώπους.
1,21 καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν
1,21 Και σας, οι οποίοι άλλοτε ήσασθε αποξενωμένοι από τον Θεόν και εχθροί αυτού, κατά τον εσωτερικόν σας άνθρωπον, με τα πονηρά του έργα, τώρα σας συνεφιλίωσε
1,22 ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ,
1,22 δια του σώματος του, της ιδικής του σαρκός, με τον σταυρικόν του θάνατον, δια να σας καταστήση και σας παραστήση ενώπιον του αγίους και αμέμπτους και χωρίς καμμίαν κατηγορίαν.
1,23 εἴ γε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὗ ἠκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, οὗ ἐγενόμην ἐγὼ Παῦλος διάκονος.
1,23 Αυτά τα σωτηρία και ανεκτίμητα δώρα σας τα έδωσε ως ιδικά σας πλέον, εάν βέβαια και σεις έχετε πάρει την απόφασιν να μένετε σταθερά θεμελιωμένοι εις την πίστιν, στερεοί και αμετακίνητοι επάνω εις την ελπίδα, που μας παρέχει το Ευαγγέλιον, το οποίον έχει κηρυχθή εις όλην την οικουμένην την κάτω από τον ουρανόν και του οποίου Ευαγγελίου εγώ, ο Παύλος, έγινα διάκονος.

1,24 Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλησία,
1,24 Τωρα δε φυλακισμένος και δέσμιος χαίρω δια τα παθήματα, που υποφέρω προς χάριν σας και αναπληρώνω όσα δεν επρόφθασε να πάθη δια σας ο Χριστός, τα αναπληρώνω σαν εργάτης του Ευαγγελίου του, που εν μέσω κόπων και κινδύνων και θλίψεων, προσφέρω την σωτηρίαν στους συγχρόνους μου ανθρώπους. Και υφίσταμαι αυτά δια το σώμα του Χριστού, το οποίον είναι η Εκκλησία.
1,25 ἧς ἐγενόμην ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,
1,25 Αυτής δε της Εκκλησίας είμαι εγώ διάκονος σύμφωνα με την πνευματικήν διαχείρισιν και ενέργειαν και χάριν του Θεού, η οποία μου εδόθη, δια να εξυπηρετήσω σας και να κηρύξω ανόθευτον και πλήρη τον λόγον του Θεού.
1,26 τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ,
1,26 Δηλαδή να κηρύξω την βουλήν και απόφασιν του Θεού δια την σωτηρίαν των ανθρώπων, η οποία βουλή και απόφασις ήτο άγνωστος και κρυμμένη από την αρχήν του χρόνου και εις όλους τους αιώνας και από όλας τας γενεάς, και η οποία εφανερώθη τώρα με το κήρυγμα του Ευαγγελίου στους αγίους του Θεού, στους Χριστιανούς.
1,27 οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·
1,27 Εις αυτούς ηθέλησεν ο Θεός να γνωστοποιήση ποίος είναι ο αφάνταστος πλούτος της δόξης του μυστηρίου της σωτηρίας των ανθρώπων, όπως μάλιστα φαίνεται εις την σωτηρίαν των εθνικών. Αυτός δε ο προηγουμένως άγνωστος και άπειρος θησαυρός είναι ο σαρκωθείς και σταυρωθείς Χριστός, ο οποίος σαν ιδικός σας Σωτήρ υπάρχει μεταξύ σας και δια του οποίου ελπίζομεν όλοι να αποκτήσωμεν την αιωνίαν δόξαν.
1,28 ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

1,28 Αυτόν δε τον Χριστόν κηρύττομεν ημείς οι Απόστολοι, συμβουλεύοντες κάθε άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον, με κάθε σοφίαν και σύνεσιν, δια να τον καταστήσωμεν και παραστήσωμεν τέλειον δια του Ιησού Χριστού.
1,29 εἰς ὃ καὶ κοπιῶ ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοὶ ἐν δυνάμει.
1,29 Προς τούτο δε και κοπιάζω αγωνιζόμενος, σύμφωνα με την χάριν και την δραστηριότητα, η οποία ενεργείται έντος εμού και δι' εμού με την δύναμιν του Χριστού.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 2

2,1 Θέλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ ὅσοι οὐχ ἑωράκασι τὸ πρόσωπόν μου ἐν σαρκί,
2,1 Διότι θέλω να μάθετε και σεις πόσον μεγάλον αγώνα έχω δια σας και δια τους Χριστιανούς της Λαοδικείας και δι' όσους δεν έχουν ίδει το πρόσωπόν μου και δεν με εγνώρισαν σωματικώς,
2,2 ἵνα παρακληθῶσιν αἱ καρδίαι αὐτῶν, συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ καὶ εἰς πάντα πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως, εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ,
2,2 δια να παρηγορηθούν και ενισχυθούν αι καρδίαι των και μείνουν απρόσβλητοι και ακλόνητοι από ψευδοδιδασκαλίας και αμφιβολίας. Και αυτό θα επιτευχθή, εάν βέβαια και οι ίδιοι καλλιεργήσουν την αγάπην μεταξύ των και αρμονικώς συνδεθούν δι' αυτής και πληροφορηθούν έτσι με σοφίαν και σύνεσιν όλον τον πλούτον της αληθείας, που αναφέρεται εις την σωτηρίαν των, και γνωρίσουν εις βάθος το μυστήριον του Θεού Πατρός και του Χριστού.
2,3 ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι.
2,3 Να γνωρίσουν, ότι στον Χριστόν υπάρχουν όλοι οι θυσαυροί της σοφίας και της γνώσεως, οι οποίοι ήσαν προηγουμένως άγνωστοι και απόκρυφοι, και εφανερώθησαν τώρα από τον Χριστόν στους πιστούς.
2,4 Τοῦτο δὲ λέγω ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ·
2,4 Αυτό δε σας το λέγω, δια να μη σας παραπλανά κανείς εις παραλογισμούς και αστηρίκτους εικασίας, που βασίζονται εις

αναποδείκτους πιθανολογίας, και σας απομακρύνει έτσι από τον Χριστόν.
2,5 εἰ γὰρ καὶ τῇ σαρκὶ ἄπειμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι σὺν ὑμῖν εἰμι, χαίρων καὶ βλέπων ὑμῶν τὴν τάξιν καὶ τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὑμῶν.
2,5 Εχω όμως πεποίθησιν εις σας, ότι θα μείνετε ακλόνητοι εις την αλήθειαν. Διότι, αν και απουσιάζω σωματικώς, είμαι εν τούτοις δια του πνεύματός μου παρών μαζή σας και χαίρω, διότι βλέπω την τάξιν, που έχετε και την σταθερότητα της πίστεως σας στον Χριστόν.
2,6 Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε,
2,6 Οπως λοιπόν εδιδάχθητε από τον Επαφράν και παρελάβατε τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον, έτσι σύμφωνα με αυτά να προχωρήτε και συμπεριφέρεσθε.
2,7 ἐῤῥιζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ.
2,7 Εξακολουθείτε να μένετε βαθειά ριζωμένοι και να οικοδομήσθε επάνω στον Χριστόν και να προχωρήτε συνεχώς με αδίστακτον βεβαιότητα δια την πίστιν σας, όπως έχετε διδαχθή, προοδεύοντες ολονέν και περισσότερον εις αυτήν και ευχαριστούντες συγχρόνως τον Θεόν, που σας έδωσε αυτήν την πίστιν.
2,8 Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν·
2,8 Προσέχετε, μήπως σας εξαπατήση κανείς και λεηλατήση τον θησαυρόν της πίστεώς σας με την ψευδή φιλοσοφίαν και την κούφιαν απάτην, η οποία βασίζεται εις την ψευδή και ακατάστατον παράδοσιν των ανθρώπων, κατά την παιδαριώδη και μωράν αντίληψιν περί των στοιχείων του κόσμου, και όχι σύμφωνα με την διδασκαλίαν του Χριστού.
2,9 ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς,
2,9 Μη λησμονείτε ποτέ ότι στον Χριστόν, μέσα στο σώμα του, μέσα εις την ανθρωπίνην του φύσιν, την οποίαν δια της σαρκώσεως προσέλαβε, κατοικεί ολόκληρος η θεότης.
2,10 καὶ ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας,

2,10 Αλλωστε και σεις είσθε δι' αυτού γεμάτοι με πλήθος από ανεκτίμητα χαρίσματα. Αυτός είναι η κεφαλή και η πηγή κάθε αρχής και εξουσίας στον ουρανόν και την γην·
2,11 ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ,
2,11 δι' αυτού και εν αυτώ έχετε περιτμηθή όχι με την σαρκικήν περιτομήν των Εβραίων, αλλά με την πνευματικήν, που δεν γίνεται από χέρι ανθρώπου· με περιτομήν, που ελάβατε από τον Χριστόν (όταν εβαπτίσθητε) και η οποία συνίσταται εις την αποβολήν όλου του αμαρτωλού παλαιού ανθρώπου,
2,12 συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν.
2,12 όταν ετάφητε μαζή με τον Χριστόν στο βάπτισμα και κατά ένα τρόπον μυστηριώδη, αλλά πραγματικόν, αναστηθήκατε τότε μαζή του δια της πίστεως και της ενεργείας του Θεού, ο οποίος ανέστησε τον Χριστόν εκ νεκρών.
2,13 καὶ ὑμᾶς, νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησεν ὑμᾶς σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα,
2,13 Και σας, οι οποίοι ήσασθε νεκροί ένεκα των αμαρτημάτων και της σαρκικής ακροβυστίας, που είχατε ως ειδωλολάτραι, σας εζωοποίησε μαζή με τον Χριστόν. Ετσι δε εχάρισε, έσβησε και εξηφάνισε τα αμαρτήματα όλων ημών Ιουδαίων και εθνικών.
2,14 ἐξαλείψας τὸ καθ᾽ ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρεν ἐκ τοῦ μέσου προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ·
2,14 Και εξηφάνισε τελείως το καταδικαστικόν δι' ημάς γραμμάτιον της ενοχής μας, που είχε γίνει εξ αιτίας των διατάξεων του μωσαϊκού Νομου, τας οποίας όλοι μας τας είχαμεν παραβή κατά το μέγιστον μέρος των. Αυτό, λοιπόν, το καταδικαστικόν δι' ημάς γραμμάτιον το έβγαλε από το μέσον και το εκάρφωσεν στον σταυρόν, όπου και με το αίμα του το έσβησε.
2,15 ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ.

2,15 Εις τον σταυρόν δε απεγύμνωσε τας πονηράς αρχάς και εξουσίας των δαιμόνων, τας εξηυτέλισε και τας διεπόμπευσε φανερά και έσυρε νικημένους και αδυνάτους πλέον τους δαίμονας εις την θριαμβευτικήν του πομπήν.
2,16 Μὴ οὖν τις ὑμᾶς κρινέτω ἐν βρώσει ἢ ἐν πόσει ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νουμηνίας ἢ σαββάτων,
2,16 Εφ' όσον, λοιπόν, αι διατάξστου Νομου έχουν καταργηθή, ας μη σας κρίνη και ας μη σας κατακρίνη κανείς δια φαγητόν η ποτόν η δια κάτι που αναφέρεται εις Εβραϊκήν εορτήν η εις την πρωτομηνιάν η εις την ημέραν του Σαββάτου.
2,17 ἅ ἐστι σκιὰ τῶν μελλόντων, τὸ δὲ σῶμα Χριστοῦ.
2,17 Αυτά είναι μία απλή σκια και υποτύπωσις των όσων έμελλαν να παραδοθούν δια της Κ. Διαθήκης. Το δε πραγματικόν σώμα, η ουσία δηλαδή και η αλήθεια που σώζει, είναι ο Χριστός.
2,18 μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, εἰκῇ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,
2,18 Προσέχετε, λοιπόν, ώστε κανείς να μη αρπάξη από σας και σας στερήση από το βραβείον, παρουσιαζόμενος με ψευδοταπεινοφροσύνην και διδάσκων, ότι λατρεύει και προσεύχεται στους αγγέλους, διότι τάχα είναι ανάξιος να λατρεύση κατ' ευθείαν τον Θεόν. Αυτός, φαντασιοκόπος καθώς είναι, ισχυρίζεται ότι εισχωρεί εις πράγματα, τα οποία δεν είδε και φουσκώνει από ανόητον υπερηφάνειαν, βυθιζόμενος εις πλάνας από τον σκοτισμένον νουν της σαρκός του.
2,19 καὶ οὐ κρατῶν τὴν κεφαλήν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.
2,19 Παραμερίζει δε αυτός και δεν κρατεί την κεφαλήν, δηλαδή τον Χριστόν, από τον οποίον κατ' ευθείαν όλον το σώμα της Εκκλησίας-που αποτελείται από τους πιστούς, οι οποίοι σαν άλλα σωματικά μέλη εφάπτονται και συνδέονται αρμονικώς μεταξύ των-ζωογονείται από την χορηγουμένην υπό του Χριστού ζωήν, ενώνεται αρμονικά και αυξάνει την αύξησιν, που θέλει και ενεργεί ο Θεός.
2,20 Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε,

2,20 Εάν, λοιπόν, έχετε αποθάνει μαζή με τον Χριστόν και έχετε απαλλαγή από τα στοιχειώδη και μάταια αυτά διδάγματα του Κοσμου, διατί, σαν να ζήτε ακόμη κοσμικήν ζωήν, δέχεσθε τα αυθαίρετα διδάγματα των ψευδοδιδασκάλων;
2,21 μὴ ἅψῃ μηδὲ γεύσῃ μηδὲ θίγῃς -
2,21 Σας λέγουν δε αυτοί· "μη πιάσης αυτό ούτε να γευθής εκείνο ούτε να εγγίσης το άλλο".
2,22 ἅ ἐστι πάντα εἰς φθορὰν τῇ ἀποχρήσει- κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων;
2,22 Αυτά τα υλικά στοιχεία είναι προωρισμένα όλα να φθείρωνται, όταν χρησιμοποιηθούν και αχρηστευθούν. Πως, λοιπόν, σεις δέχεσθε τέτοια δόγματα και τέτοιες διδασκαλίες αυτών των ανθρώπων;
2,23 ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος, οὐκ ἐν τιμῇ τινι πρὸς πλησμονὴν τῆς σαρκός.
2,23 Τα αυθαίρετα αυτά δόγματα δεν περιέχουν κανένα λόγον σοφίας, αλλά είναι θρησκεία καμωμένη κατά την αρέσκειαν των αιρετικών και ψευδοταπεινοφροσύνη και περιφρόνησις, αλλά και ταλαιπωρία του σώματος. Αυτά όμως δεν δίδουν καμμίαν τιμήν στον άνθρωπον, αλλ' απλώς μόνον υποβοηθούν να γεμίζη από ψευδή ικανοποίησις το σαρκικόν και αμαρτωλόν φρόνημα του παλαιού ανθρώπου.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 3

3,1 Εἶ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος,
3,1 Εαν, λοιπόν, ανεστήθητε μαζή με τον Χριστόν, ζητείτε και επιδιώκετε τα άνω, τα εν ουρανοίς, εκεί όπου υπάρχει ο Χριστός, καθήμενος επί θρόνου εις τα δεξιά του Θεού.
3,2 τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.
3,2 Τας σκέψεις σας, τας επιθυμίας σας, όλα τα φρονήματά σας, ανυψώσατέ τα προς τα άνω και όχι εις τα επί της γης.
3,3 ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ·

3,3 Μη σκέπτεσθε και μη ελκύεσθε από τα γήϊνα και κοσμικά, διότι έχετε αποθάνει ως προς τον κόσμον δια του αγίου βαπτίσματος και ελάβατε νέαν ζωήν, η οποία είναι κρυμμένη μαζή με τον Χριστόν εν τω Θεώ.
3,4 ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.
3,4 Οταν δε ο Χριστός, που είναι η ζωή και η πηγή της ζωής μας, φανερωθή ένδοξος κατά την δευτέραν παρουσίαν, τότε και σεις μαζή με αυτόν θα φανερωθήτε και θα λάμψετε εν δόξη.
3,5 Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρία,
3,5 Λοιπόν, νεκρώσατε τα μέλη σας, τα μέλη του παλαιού ανθρώπου, που ζητούν γηΐνας αμαρτωλάς απολαύσεις και ηδονάς· νεκρώσατε και διώξτε από τον εαυτόν σας την πορνείαν, την σαρκικήν ακαθαρσίαν, κάθε αμαρτωλόν πάθος, κάθε κακήν επιθυμίαν, που μολύνει τον άνθρωπον και τον ωθεί προς την κακήν πράξιν, και την πλεονεξίαν, η οποία είναι ειδωλολατρία που θεοποιεί και λατρεύει το χρήμα.
3,6 δι᾿ ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας,
3,6 Δια τα αμαρτήματα αυτά έρχεται και ξεσπάει η οργή του Θεού εναντίον των τέκνων της παρακοής, εναντίον αυτών που επεμένουν αμετανόητοι εις την κακίαν των.
3,7 ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν αὐτοῖς·
3,7 Εις τα αμαρτήματα αυτά και σεις είχατε περιπατήσει και παρασυρθή άλλοτε, τότε που εζούσατε μεταξύ αυτών.
3,8 νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν·
3,8 Τωρα όμως πετάξτε και σεις από πάνω σας όλα αυτά, ακόμη δε και την οργήν, τον θυμόν, την κακότητα και πονηρίαν, την υβρεολογίαν και την αισχρολογίαν από το στόμα σας.
3,9 μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ
3,9 Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αφού έχετε αποβάλει πλέον τον παλαιόν άνθρωπον μαζή με τας πονηράς αυτού πράξεις
3,10 καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ᾿ εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν,

3,10 και έχετε ενδυθή τον νέον, ο οποίος συνεχώς ξανακαινουργώνεται, ώστε να προχωρή εις βαθυτέραν γνώσιν του Θεού και να γίνεται συνεχώς τελειοτέραν εικών του Χριστού, ο οποίος τον έκτισεν.
3,11 ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.
3,11 Εις την νέαν δε αυτήν κατάστασιν των ανακαινισμένων υπό του Χριστού ανθρώπων, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ Ελληνος και Ιουδαίου, περιτμημένου Ισραηλίτου και απεριτμήτου εθνικού. Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ βαρβάρου, Σκύθου, δούλου, ελευθέρου, αλλά όλα αυτά και εις όλους τους πιστούς είναι ο Χριστός.
3,12 Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, μακροθυμίαν,
3,12 Ενδυθήτε, λοιπόν, σαν εκλεκτοί του Θεού, αγιασμένοι και αγαπημένοι από τον Θεόν, καρδίαν ευσπλαγχνικήν και πονετικήν, αγαθότητα και καλωσύνην, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μεγαλοκαρδίαν.
3,13 ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς ἐάν τις πρός τινα ἔχῃ μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς·
3,13 Να ανέχεσθε με αγάπην ο ένας του άλλου τας αδυναμίας, να χαρίσεσθε μεταξύ σας και να αλληλοσυγχωρήσθε, εάν τυχόν κανένας έχη εναντίον άλλου κάποιον δικαιολογημένην δυσαρέσκειαν και αφορμήν κατηγορίας. Οπως ο Χριστός εχαρίσθη εις σας και σας συνεχώρησε, έτσι και σεις να συγχωρήτε ο ένας τον άλλον.
3,14 ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος.
3,14 Παρά πάνω δε από όλα αυτά να ενδυθήτε και να κάμετε κτήμα της ψυχής σας την αγάπην, η οποία συνδέει εις ένα τέλειον σύνολον όλας τας αρετάς.
3,15 καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἑνὶ σώματι· καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε·
3,15 Και η ειρήνη του Θεού ας βασιλεύη μέσα σας και ας αποτελή το συνεχές βραβείον των καρδιών σας. Εις αυτήν άλλωστε την ειρήνην έχετε κληθή από τον Θεόν, ώστε να γίνετε ένα πνευματικόν σώμα.

Προσπαθείτε δε ακόμα να γίνεσθε ευχάριστοι μεταξύ σας και προς τους άλλους, σύμφωνα πάντοτε με το θέλημα του Θεού.
3,16 ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.
3,16 Η διδασκαλία του Χριστού ας κατοική μέσα σας πλουσία, με κάθε σύνεσιν και σοφίαν. Να διδάσκετε δε και να συμβουλεύετε ο ένας τον άλλον με ψαλμούς και με ύμνους και με πνευματικάς ωδάς, υμνολογούντες και ευχαριστούντες τον Κυριον με όλην σας την καρδίαν.
3,17 καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν ποιῆτε ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι᾿ αὐτοῦ.
3,17 Και κάθε τι, το οποίον πράττετε με τα λόγια σας η με τα έργα σας, τα πάντα να τα κάμνετε εν ονόματι του Κυρίου και προς δόξαν αυτού, ευχαριστούντες δι' αυτού τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος τόσον πολύ μας έχει ευεργετήσει και μας ευεργετεί.
3,18 Αἱ γυναῖκες ὑποτάσσεσθε τοῖς ἀνδράσιν, ὡς ἀνῆκεν ἐν Κυρίῳ.
3,18 Αι γυναίκες να υποτάσσεσθε στους άνδρας σας, σαν να υποτάσσεσθε στον Κυριον (ο οποίος και παραγγέλλει αυτήν την υποταγήν).
3,19 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας καὶ μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς.
3,19 Οι άνδρες να αγαπάτε τας γυναίκας σας και να μη φέρεσθε με πικρίαν και αποτομίαν προς αυτάς.
3,20 Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα· τοῦτο γάρ ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.
3,20 Τα τέκνα να υπακούετε στους γονείς εις όλα τα ορθά, που εκείνοι σας συμβουλεύουν. Διότι τούτο είναι ευάρεστον στον Κυριον.
3,21 Οἱ πατέρες μὴ ἐρεθίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν.
3,21 Οι πατέρες να μη εξερεθίζετε τα τέκνα σας, δια να μη περιπίπτουν εις αθυμίαν και χάνουν το θάρρος των και απελπίζωνται.
3,22 Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε κατὰ πάντα τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλίαις, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ᾿ ἐν ἁπλότητι καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν.

3,22 Οι δούλοι να υπακούετε κατά πάντα στους κατά σάρκα κυρίους σας, όχι υποκριτικά και δια τα μάτια σαν ανθρωπάρεσκοι, αλλά με κάθε ευθύτητα και ειλικρίνειαν καρδίας, φοβούμενοι τον Θεόν.
3,23 καὶ πᾶν ὅ,τι ἐὰν ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις,
3,23 Και κάθε τι το οποίον πράττετε να το εργάζεσθε πρόθυμα με όλην σας την ψυχήν, σαν αυτό να αναφέρεται στον Κυριον και όχι στους ανθρώπους,
3,24 εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δουλεύετε·
3,24 γνωρίζοντες, ότι από τον Κυριον θα απολαύσετε την ανταπόδοσιν, η οποία ανταπόδοσις είναι η κληρονομία της Βασιλείας των ουρανών. Θα σας δοθή δε αυτή ως αμοιβή, διότι δουλεύετε έτσι στον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
3,25 ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται ὃ ἠδίκησε, καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία.
3,25 Εκείνος όμως, ο οποίος αδικεί τον δούλον του η οιονδήποτε άλλον, θα λάβη την ανταπόδοσιν και την τιμωρίαν δια την αδικίαν, που έκαμε· δεν υπάρχει στον Θεόν προσωποληψία, αλλά δικαιοσύνη και ορθή κρίσις.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 4

4,1 Οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρέχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον ἐν οὐρανοῖς.
4,1 Οι κύριοι να παρέχετε στους δούλους σας πάντοτε το δίκαιον και την ισοτιμίαν, εν ονόματι της αδελφικής αγάπης, που σας συνδέει, γνωρίζοντες ότι και σεις έχετε κύριον στους ουρανούς.
4,2 Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ,
4,2 Κυριοι και δούλοι, όλοι οι Χριστιανοί, να επιμένετε εις την προσευχήν, να αγρυπνήτε εις αυτήν και να εκφράζετε συγχρόνως δι' αυτής τας ευχαριστίας σας προς τον Θεόν.
4,3 προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου, λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δι᾿ ὃ καὶ δέδεμαι,

4,3 Να προσεύχεσθε συγχρόνως και δι' ημάς, δια να μας ανοίξη ο Θεός θύραν της ευαγγελικής διδασκαλίας, ώστε με ευκολίαν και χωρίς εμπόδια να κηρύξωμεν το μυστήριον της σωτηρίας, που προσφέρει ο Χριστός, δια το οποίον και είμαι τώρα δεμένος.
4,4 ἵνα φανερώσω αὐτὸ ὡς δεῖ με λαλῆσαι.
4,4 Να βοηθήση ο Κυριος να φανερώσω καθαρά αυτό το μυστήριον και να το προσφέρω στους ανθρώπους, όπως πρέπει.
4,5 Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι.
4,5 Να συμπεριφέρεσθε με σύνεσιν και φρόνησιν προς τους ανθρώπους που ευρίσκονται έξω από την Εκκλησίαν του Χριστού, εκμεταλλευόμενοι κάθε ευκαιρίαν, δια να πράττετε το αγαθόν, κερδίζοντες έτσι τον καιρόν σας.
4,6 ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.
4,6 Τα λόγια σας ας είναι πάντοτε γεμάτα χάριν, αρτυμένα με το άλατι της καλωσύνης και της διακρίσεως, ώστε να είναι κατά Θεόν ευχάριστα στους ανθρώπους. Να ξέρετε δε πως πρέπει σεις να αποκρίνεσθε στον καθένα.
4,7 Τὰ κατ᾽ ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ,
4,7 Τα κατ' εμέ θα σας τα ανακοινώση και θα σας τα κάμη γνωστά ο Τυχικός, αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος και σύνδουλος στο έργον του Κυρίου.
4,8 ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῷ τὰ περὶ ὑμῶν καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν,
4,8 Αυτόν άλλωστε έστειλα εις σας, προς αυτόν τον σκοπόν, δια να μάθη τα καθ' υμάς, την πνευματικήν σας δηλαδή κατάστασιν και παρηγορήση τας καρδίας σας.
4,9 σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὅς ἐστιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε.
4,9 Τον έστειλα δε μαζή με τον Ονήσιμον, τον πιστόν και αγαπητόν αδελφόν, ο οποίος είναι συμπολίτης σας, από τας Κολοσσάς. Αυτοί θα κάμουν εις σας γνωστά όλα τα εδώ.
4,10 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μᾶρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα. -περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ

πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν,-
4,10 Σας χαιρετά ο Αρίσταρχος, που συμπαρίσταται εις την φυλακήν μου και έγινε έτσι συναιχμάλωτός μου, και Μάρκος ο ανεψιός του Βαρνάβα δια τον οποίον έχετε λάβει οδηγίας, εάν έλθη προς σας να τον δεχθήτε και να τον φιλοξενήσετε-.
4,11 καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς, οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία.
4,11 Σας ασπάζεται ο Ιησούς, ο οποίος λέγεται και Ιούστος· και οι τρεις αυτοί είναι από τους περιτμημένους Χριστιανούς, και αυτοί μονοί από τους Ιουδαίους Χριστιανούς, είναι συνεργάται μου εδώ εις την Ρωμην, δια το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεού. Αυτοί μου έγιναν παρηγορία εις την θλίψιν της φυλακίσεώς μου.
4,12 ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐπαφρᾶς ὁ ἐξ ὑμῶν, δοῦλος Χριστοῦ, πάντοτε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἵνα στῆτε τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι ἐν παντὶ θελήματι τοῦ Θεοῦ·
4,12 Σας ασπάζεται ο Επαφράς, που είναι από σας, δούλος Χριστού, ο οποίος αγωνίζεται εις τας προσευχάς του δια σας, δια να σταθήτε δηλαδή τέλειοι στον αγώνα της αρετής, εκπληρώνοντες με ακρίβειαν κάθε θέλημα του Θεού.
4,13 μαρτυρῶ γὰρ αὐτῷ ὅτι ἔχει ζῆλον πολὺν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει.
4,13 Βεβαιώνω και πιστοποιώ δι' αυτόν, ότι έχει πολύν και θερμόν ζήλον δια σας, όπως επίσης και δια τους Χριστιανούς της Λαοδικείας και της Ιεραπόλεως.
4,14 ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς καὶ Δημᾶς.
4,14 Σας ασπάζεται ο Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός, και ο Δημάς.
4,15 ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς καὶ Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ᾿ οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν·
4,15 Χαιρετήσατε εκ μέρους μου τους αδελφούς Χριστιανούς, που είναι εις την Λαοδικείαν και τον Νυμφάν και τους πιστούς, που συγκεντρώνονται στο σπίτι του και που αποτελούν την κατ' οίκον εκκλησίαν.
4,16 καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ᾿ ὑμῖν ἡ ἐπιστολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ, καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.

4,16 Και όταν αναγνωσθή μεταξύ σας αυτή η επιστολή μου, ενδιαφερθήτε να αναγνωσθή και εις την εκκλησίαν των Λαοδικέων. Και την επιστολήν, που θα λάβετε από την Λαοδικείαν, φροντίσατε να την αναγνώσετε και σεις.
4,17 καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ· βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.
4,17 Και πέστε στον Αρχιππον· Πρόσεχε την ιεράν υπηρεσίαν, την οποίαν παρέλαβες με το θέλημα του Κυρίου, να την εκπληρώνης πιστώς και ευσυνειδήτως.
4,18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ᾿ ὑμῶν· ἀμήν.
4,18 Ο χαιρετισμός εγράφη με το δικό μου το χέρι, του Παύλου. Να ενθυμήσθε τα δεσμά μου, δια να παραδειγματίζεσθε από αυτά εις την Χριστιανικήν σας ζωήν και εργασίαν· η χάρις του Κυρίου μας να είναι μαζή σας· αμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α

Α ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 1

1,1 Παῦλος καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ πατρὶ καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,1 Ο Παύλος και ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος προς την Εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων, η οποία ιδρύθη και υπάρχει εν τω Θεώ και Πατρί και εν τω Κυρίω Ιησούς Χριστώ· είθε να είναι εις σας η χάρις και η ειρήνη και αι άλλαι δωρεαί από τον Θεόν Πατέρα ημών και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,2 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν,
1,2 Ευχαριστούμεν τον Θεόν πάντοτε δι' όλους σας, δια τας πνευματικάς προόδους, που έχετε σημειώσει, μνημονεύοντες σας εις τας προσευχάς μας.
1,3 ἀδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν,
1,3 Συνεχώς δε ενθυμούμεθα το έργον, που είναι καρπός της πίστεως και του κόπου στον οποίον υποβάλλεσθε ένεκα της αγάπης σας και της υπομονής και της ελπίδος, που έχετε στον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν. Και το έργον σας αυτό γίνεται έμπροσθεν του Θεού και Πατρός μας, ο οποίος βλέπει και παρακολουθεί τα πάντα.
1,4 εἰδότες, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Θεοῦ, τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν,
1,4 Ευχαριστούμεν τον Κυριον, αδελφοί αγαπημένοι από τον Θεόν, διότι γνωρίζομεν καλά την εκλογήν, την οποίαν σας έχει κάμει ο Θεός.
1,5 ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ, καθὼς οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι᾿ ὑμᾶς·
1,5 Εχετε αναδειχθή άξιοι αυτής της εκλογής, διότι το Ευαγγέλιον, που εκηρύξαμεν εις σας, δεν σας παρεδόθη με λόγον μόνον, αλλά και με δύναμιν Θεού και με Πνεύμα Αγιον, που φωτίζει πάντοτε και

ενισχύει τους πιστούς, και με πληροφορίαν και βεβαιότητα πολλήν εις την ψυχήν σας, όπως άλλωστε και σεις οι ίδιοι γνωρίζετε πως ημείς συνανεστράφημεν και εφέρθημεν μεταξύ σας, με μοναδικόν σκοπόν να σας μεταδώσωμεν το Ευαγγέλιον και δι' αυτού την κατά Θεόν ζωήν.
1,6 καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ μετὰ χαρᾶς Πνεύματος Ἁγίου,
1,6 Αλλά και σεις εμιμήθητε ημάς και τον Κυριον με το να δεχθήτε τον λόγον του Ευαγγελίου εν μέσω πολλών θλίψεων, που σας είχαν προκαλέσει οι διωγμοί, αλλά και με χαράν, την οποίαν γεννά το Αγιον Πνεύμα εις τας καλοπροαιρέτους καρδίας.
1,7 ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ.
1,7 Με τον τρόπον δε αυτόν έχετε αναδειχθή πράγματι εκλεκτοί μαθηταί του Κυρίου, ώστε να γίνετε τύπος και παράδειγμα εις όλους τους πιστούς της Μακεδονίας και της Νοτίου Ελλάδος.
1,8 ἀφ᾿ ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου· οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἡ πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐξελήλυθεν, ὥστε μὴ χρείαν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι·
1,8 Διότι από σας έχει διαλαληθή και ακουσθή ο λόγος του Κυρίου, όχι δε μόνον εις την Μακεδονίαν και εις την Νοτιον Ελλάδα, αλλά και εις κάθε τόπον έχει απλωθή και έχει φθάσει η καλή πληροφορία δια την ζωντανήν πίστιν σας, ώστε να μη ευρισκόμεθα ημείς εις ανάγκην να λέγωμεν τίποτε δι' αυτήν.
1,9 αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν ὁποίαν εἴσοδον ἔσχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων δουλεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ,
1,9 Διότι αυτοί οι ίδιοι οι Χριστιανοί της Μακεδονίας, της Νοτίου Ελλάδος και των άλλων μερών διηγούνται πως ημείς εισήλθαμεν εις την πόλιν σας, ποίους δηλαδή κινδύνους αντικρύσαμεν εκ μέρους των εχθρών της πίστεως, και πως σεις, παρά τους κινδύνους και τας άλλας περιπετείας, εδέχθητε την νέαν πίστιν, εγκαταλείψατε τα είδωλα και επεστρέψατε στον Θεόν, δια να δουλεύετε πλέον, όχι εις τα είδωλα, αλλά στον Θεόν τον ζωντανόν και αληθινόν·
1,10 καὶ ἀναμένειν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἰησοῦν τὸν ῥυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

1,10 και δια να περιμένετε με πίστιν και χαράν τον Υιόν του κατά την ένδοξον Δευτέραν Παρουσίαν του από τους ουρανούς, δηλαδή τον Ιησούν Χριστόν, τον οποίον ανέστησε εκ των νεκρών και ο οποίος μας σώζει και μας ελευθερώνει από την θείαν οργήν, που πρόκειται να έλθη και να εκσπάση κατά την Δευτέραν Παρουσίαν.

Α ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 2

2,1 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ἀδελφοί, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς ὅτι, οὐ κενὴ γέγονεν,
2,1 Περί του έργου μας εις την Θεσσαλονίκην δεν έχω ανάγκην να σας γράψω· διότι, αδελφοί, σεις οι ίδιοι γνωρίζετε καλά, ότι η έλευσίς μας εις σας δεν υπήρξε ματαία και ανωφελής,
2,2 ἀλλὰ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαῤῥησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι.
2,2 αλλά, μολονότι προηγουμένως είχομεν κακοποιηθή και ταλαιπωρηθή στους Φιλίππους, όπως άλλωστε και σεις γνωρίζετε, εν τούτοις χωρίς κανένα δισταγμόν, αλλά με θάρρος και τόλμην, που μας τα ενέπνεε ο Θεός ημών, εκηρύξαμεν εις σας το Ευαγγέλιον του Θεού, εν μέσω βέβαια πολλού και μεγάλου αγώνος εξ αιτίας του διωγμού, που εξήγειραν εναντίον μας οι Εβραίοι.
2,3 ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δόλῳ,
2,3 Και είχαμεν αυτό το θάρρος, διότι το χαροποιόν και ενυσχυτικόν εις την νέαν ζωήν κήρυγμά μας δεν προήρχετο από πλάνην, αλλ' από αυτόν τον Θεόν της αληθείας, ούτε από ψυχήν ακάθαρτον εκ της αμαρτίας και ιδιοτελείας, αλλ' από καρδίαν αγνήν, καθαράν και γεμάτην ανιδιοτελή αγάπην· ούτε είχε κανένα δόλον και δόλιον σκοπόν, αλλ' είχε την ευθύτητα και την ειλικρίνειαν.
2,4 ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν.
2,4 Αλλά, όπως ακριβώς έχομεν ευρεθή από τον Θεόν δόκιμοι και άξιοι να μας εμπιστευθή το Ευαγγέλιον του, έτσι και το διδάσκομεν· δεν επιδιώκομεν να αρέσωμεν στους ανθρώπους, αλλά να

αρέσωμεν στον Θεόν, ο οποίος βλέπει και εξετάζει όχι μόνον τα εξωτερικά έργα, αλλά και τας καρδίας μας.
2,5 οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεὸς μάρτυς,
2,5 Διότι, όπως και σεις οι ίδιοι πάλιν ξεύρετε, ούτε ποτέ εχρησιμοποιήσαμεν λόγους καλακείας, δια να παρασύρωμεν με το μέρος μας και προς ωφέλειαν μας κανένα, ούτε εξεμεταλλεύθημεν το κήρυγμα ως πρόφασιν, δια να κερδήσωμεν χρήματα. Μαρτυς μου είναι ο Θεός.
2,6 οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ᾿ ὑμῶν οὔτε ἀπὸ ἄλλων, δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι,
2,6 Ούτε δια του κηρύγματος εζητήσαμεν δόξαν και τιμήν εκ μέρους των ανθρώπων, ούτε από σας τους ιδίους ούτε από άλλους, καίτοι ημπορούσαμεν με το κύρος και την εξουσίαν, που έχομεν ως Απόστολοι του Χριστού, να επιζητήσωμεν και να επιτύχωμεν δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων.
2,7 ἀλλ᾿ ἐγενήθημεν ἤπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλπῃ τὰ ἑαυτῆς τέκνα·
2,7 Αλλ' υπήρξαμεν πράοι και απλοί μεταξύ σας, εφέρθημεν με καλωσύνην και στοργήν, όπως μια καλή μητέρα που περιθάλπει τα παιδιά της.
2,8 οὕτως ὁμειρόμενοι ὑμῶν εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, διότι ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγένησθε.
2,8 Ακριβώς σαν στοργική μετέρα τόσον ενθέρμως σας αγαπώμεν και σας ποθούμεν, ώστε έχομεν όλην την αγαθήν διάθεσιν και προθυμίαν να μεταδώσωμεν εις σας όχι μόνον το Ευαγγέλιον του Θεού, αλλά και τας ψυχάς μας, διότι μας έχετε γίνει αγαπητοί.
2,9 μνημονεύετε γάρ, ἀδελφοί, τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον· νυκτὸς γὰρ καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν ἐκηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.
2,9 Δεν είναι δε ανάγκη να σας ομιλώ δια την αγάπην μας αυτήν , διότι και σεις οι ίδιοι, αδελφοί, ενθυμείσθε τον κόπον και τον μόχθον μας εις την Θεσσαλονίκην. Επειδή νύκτα και ημέραν ειργαζόμεθα, δια να κερδήσωμεν αυτά που μας εχρειάζοντο προς συντήρησίν μας ώστε να μη επιβαρύνωμεν κανένα από σας και έτσι εκηρύξαμεν το Ευαγγέλιον του Θεού μεταξύ σας.

2,10 ὑμεῖς μάρτυρες καὶ ὁ Θεὸς ὡς ὁσίως καὶ δικαίως καὶ ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν ἐγενήθημεν,
2,10 Σεις και ο Θεός είσθε μάρτυρες, πόσον και πως η συμπεριφορά και ανατροφή μας ανάμεσα εις σας τους πιστούς υπήρξεν αγνή και δικαία και άμεμπτος.
2,11 καθάπερ οἴδατε ὡς ἕνα ἕκαστον ὑμῶν ὡς πατὴρ τέκνα ἑαυτοῦ παρακαλοῦντες ὑμᾶς καὶ παραμυθούμενοι
2,11 Καθώς άλλωστε ξέρετε, ότι σαν πατέρας τα παιδιά του επροτρέπαμεν τον καθένα από σας και σας ενισχύαμεν εις την νέαν ζωήν και σας επαρηγορούσαμεν εις τας θλίψεις σας
2,12 καὶ μαρτυρόμενοι εἰς τὸ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Θεοῦ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν.
2,12 και εντόνως και ζωηρώς διεμαρτυρόμεθα και σας εξωρκίζαμεν να πορευθήτε και να ζήσετε, όπως αξίζει και πρέπει στον Θεόν, που σας εκάλεσεν εις την ιδικήν του βασιλείαν και δόξαν.
2,13 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως, ὅτι παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ᾿ ἡμῶν τοῦ Θεοῦ ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καθώς ἐστιν ἀληθῶς, λόγον Θεοῦ, ὃς καὶ ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν.
2,13 Δια τούτο (δια το γεγονός δηλαδή ότι σεις ανταπεκρίθητε εις την κλήσιν του Θεού) ευχαριστούμεν τον Θεόν συνεχώς, διότι παρελάβατε το προφορικόν κήρυγμα του Θεού, όπως το ακούσατε από ημάς και το εδέχθητε όχι σαν λόγον ανθρώπων, αλλά-όπως και πράγματι είναι-σαν λόγον Θεού, που ενεργεί και φέρει θαυμαστούς καρπούς εις σας, οι οποίοι πιστεύετε.
2,14 ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων,
2,14 Διότι σεις, αδελφοί, εγίνατε μιμηταί των Εκκλησιών του Θεού, που ευρίσκονται εις την Ιουδαίαν και είναι θεμελιωμέναι εν τω ονόματι του Χριστού· επειδή και σεις επάθατε από τους ομοεθνείς σας τα ίδια, τα οποία έπαθαν και αυτοί από τους απίστους Ιουδαίους.
2,15 τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων,

2,15 Αυτοί δε οι άπιστοι Εβραίοι είναι εκείνοι, οι οποίοι εθανάτωσαν τον Κυριον Ιησούν και τους προφήτας του και ημάς τους Αποστόλους κατεδίωξαν και εξεδίωξαν και στον Θεόν δεν αρέσουν και είναι προς όλους τους ανθρώπους αντίθετοι και πολέμιοι.
2,16 κωλυόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας πάντοτε. ἔφθασε δὲ ἐπ᾽ αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.
2,16 Αυτοί δεν ηρκέσθησαν να μας εκδιώξουν από την περιοχήν του έθνους των, αλλά μας εμποδίζουν να κηρύξωμεν τον Χριστόν και στους εθνικούς, δια να σωθούν και αυτοί. Και το κάμνουν αυτό, δια να γεμίση έως επάνω και ξεχειλίση το ποτήριον των αμαρτιών των, παρανομούντες και αμαρτάνοντες πάντοτε. Εφθασεν όμως επάνω τους η οργή του Θεού, που θα σημάνη την τελειωτικήν πλέον καταστροφήν των.
2,17 Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ᾽ ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ.
2,17 Ημείς δε, αδελφοί, όταν εφύγαμεν από την Θεσσαλονίκην και εμείναμεν σαν ορφανά παιδιά μακρυά από σας, και εχωρίσθημεν προσωρινά κατά το σώμα μόνον και όχι κατά την καρδίαν, επεδιώξαμεν και κατεβάλαμεν κάθε προσπάθειαν να ίδωμεν το πρόσωπον σας με πολλήν και ιεράν επιθυμίαν.
2,18 διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, ἐγὼ μὲν Παῦλος καὶ ἅπαξ καὶ δίς, καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ σατανᾶς.
2,18 Δια τούτο ηθελήσαμεν να έλθωμεν πάλιν προς σας, εγώ δε ειδικώτερα ο Παύλος και μίαν φοράν και δύο φοράς, αλλά μας ημπόδισε (κατά παραχώρησιν βέβαια Θεού) ο σατανάς.
2,19 τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπὶς ἢ χαρὰ ἢ στέφανος καυχήσεως ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ;
2,19 Εποθήσαμεν δε να σας ίδωμεν, διότι ποίος άλλος παρά και σεις μαζή με τους άλλους είσθε η ελπίδα μας η η χαρά μας η ο στέφανος, δια τον οποίον ημπορούμε να καυχώμεθα έμπροσθεν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εις την Δευτέραν αυτού Παρουσίαν;
2,20 ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χαρά.
2,20 Διότι σεις πράγματι είσθε η δόξα μας και η χαρά μας.

Α ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 3

3,1 Διὸ μηκέτι στέγοντες εὐδοκήσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι,
3,1 Επειδή τόσον πολύ σας έχομεν αγαπήσει και σας επεθυμήσαμεν, δεν υπεφέραμεν πλέον να μένωμεν χωρισμένοι από σας και δι' αυτό επροτιμήσαμεν με όλην μας την καρδιά να μείνωμεν μόνοι εις τας Αθήνας.
3,2 καὶ ἐπέμψαμεν Τιμόθεον, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ καὶ συνεργὸν ἡμῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς καὶ παρακαλέσαι ὑμᾶς περὶ τῆς πίστεως ὑμῶν,
3,2 Και εστείλαμεν εις σας τον Τιμόθεον τον αδελφόν μας και διάκονον του Θεού και συνεργάτην μας στο έργον του Ευαγγελίου, δια να σας στηρίξη, να σας παρηγορήση και ενισχύση εις την πίστιν σας,
3,3 τὸ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις. αὐτοὶ γὰρ οἴδατε ὅτι εἰς τοῦτο κείμεθα·
3,3 ώστε κανείς να μη κλονίζεται και να μη ταράσσεται εις τας θλίψεις αυτάς. Διότι και σεις οι ίδιοι γνωρίζετε ότι δι' αυτό υπάρχομεν και έχομεν ταχθή (δια να υποφέρωμεν δηλαδή με υπομονήν και πίστιν τας θλίψεις και να προοδεύωμεν έτσι εις την κατά Χριστόν ζωήν).
3,4 καὶ γὰρ ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦμεν, προελέγομεν ὑμῖν ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθὼς καὶ ἐγένετο καὶ οἴδατε.
3,4 Αυτό δε το γνωρίζετε, διότι, όταν ήμεθα μαζή σας, σας επρολέγαμεν, ότι μέλλομεν να υποστώμεν θλίψεις, όπως και πράγματι έγινε και σστο γνωρίζετε.
3,5 διὰ τοῦτο κἀγὼ μηκέτι στέγων ἔπεμψα εἰς τὸ γνῶναι τὴν πίστιν ὑμῶν, μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν.
3,5 Εξ αιτίας των θλίψεών σας ακριβώς αυτών εγώ δεν ημπορούσα πλέον να μένω ήσυχος και έστειλα τον Τιμόθεον, δια να μάθω μέσω αυτού περί της πίστεως σας και να κατατοπισθώ, μήπως σας εδημιούργησε πειρασμούς ισχυρούς και σας εκλόνισεν ο πονηρός, ο οποίος ως έργον του έχει να πειράζη τους ανθρώπους, και μήπως έτσι ο κόπος μας αποδειχθή μάταιος και ανωφελής.

3,6 Ἄρτι δὲ ἐλθόντος Τιμοθέου πρὸς ἡμᾶς ἀφ᾽ ὑμῶν καὶ εὐαγγελισαμένου ἡμῖν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καὶ ὅτι ἔχετε μνείαν ἡμῶν ἀγαθήν, πάντοτε ἐπιποθοῦντες ἡμᾶς ἰδεῖν καθάπερ καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς,
3,6 Τωρα δε, όταν ήλθεν ο Τιμόθεος και μου έφερεν από σας χαρμοσύνους πληροφορίας δια την πίστιν και την αγάπην σας και μας εβεβαίωσεν ότι διατηρείτε σταθερά καλήν την ανάμνησίν μας, ποθούντες πολύ πάντοτε να μας ιδήτε, όπως ακριβώς και ημείς ποθούμεν να σας ίδωμεν,
3,7 διὰ τοῦτο παρεκλήθημεν, ἀδελφοί, ἐφ᾽ ὑμῖν ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ ἀνάγκῃ ἡμῶν διὰ τῆς ὑμῶν πίστεως·
3,7 δια τούτο, (δια τας καλάς δηλαδή πληροφορίας, που είχαμεν σχετικώς με την σταθεράν και ζωντανήν πίστιν σας) επαρηγορήθημεν και ημείς, εξ αιτίας σας, εις όλην την θλίψις και την ταλαιπωρίαν μας.
3,8 ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκετε ἐν Κυρίῳ.
3,8 Διότι, όπως και προηγουμένως έτσι και τώρα, ζώμεν, εάν σεις στέκεσθε σταθεροί και ακλόνητοι εν Κυρίω.
3,9 τίνα γὰρ εὐχαριστίαν δυνάμεθα τῷ Θεῷ ἀνταποδοῦναι περὶ ὑμῶν ἐπὶ πάσῃ τῇ χαρᾷ ᾗ χαίρομεν δι᾽ ὑμᾶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
3,9 Διότι ποίαν ευγνωμοσύνην και ευχαριστίαν ημπορούμεν να ανταποδώσωμεν στον Θεόν δια σας, δι' όλην την χαράν, που απολαμβάνομεν εξ αιτίας σας εμπρός στον Θεόν,
3,10 νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὑπερεκπερισσοῦ δεόμενοι εἰς τὸ ἰδεῖν ὑμῶν τὸ πρόσωπον καὶ καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ὑμῶν;
3,10 και τον παρακαλούμεν νύκτα και ημέραν με εξαιρετικήν επιμονήν να ευδοκήση και φέρη τας περιστάσεις να ίδωμεν το πρόσωπόν σας και να διορθώσωμεν και αναπληρώσωμεν ο,τι ακόμη σας λείπει από την πίστιν σας;
3,11 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατευθύναι τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς·
3,11 Αυτός δε ο Θεός και Πατήρ ημών και ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός είθε να κατευθύνουν τον δρόμον μας προς σας, παραμερίζοντες κάθε τυχόν εμπόδιον και δυσκολίαν.

3,12 ὑμᾶς δὲ ὁ Κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας, καθάπερ καὶ ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς,
3,12 Σας δε είθε ο Κυριος να σας αξιώση να έχετε άφθονον και πλουσίαν και με το παραπάνω την αγάπην μεταξύ σας και προς όλους, όπως ακριβώς και ημείς έχομεν αυτήν την αγάπην προς σας.
3,13 εἰς τὸ στηρίξαι ὑμῶν τὰς καρδίας ἀμέμπτους ἐν ἁγιωσύνῃ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ.
3,13 Και να στηρίξη έτσι τας καρδίας σας, ώστε να είσθε άμεμπτοι και άγιοι ενώπιον του Θεού και Πατρός ημών κατά την επίσημον Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όταν θα έλθη με όλους τους αγίους του, αγγέλους και ανθρώπους.

Α ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 4

4,1 Τὸ λοιπὸν οὖν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ᾿ ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον·
4,1 Εν συμπεράσματι, λοιπόν, αδελφοί, σας παρακαλούμεν και σας προτρέπομεν εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, καθώς παρελάβατε και εδιδάχθητε από την προφορικήν μας διδασκαλίαν, δια το πως πρέπει να ζήτε και να φέρεσθε και να ευαρεστήτε στον Θεόν, σας παρακαλούμεν έτσι να φέρεσθε και να προοδεύετε ακόμη περισσότερον εις την χριστιανικήν ζωήν.
4,2 οἴδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
4,2 Γνωρίζετε άλωστε ποίας εντολάς και οδηγίας σας εδώκαμεν εκ μέρους του Κυρίου ημών Ιησού.
4,3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας,
4,3 Διότι τούτο είναι θέλημα του Θεού, δηλαδή να γίνετε άγιοι και αγνοί, να απέχετε από την πορνείαν, (η οποία μολύνει πάντοτε τον άνθρωπον),
4,4 εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ,

4,4 και να γνωρίζη ο καθένας σας να κρατή υπό την εξουσίαν και κυριαρχίαν του το σώμα του εις κατάστασιν αγιασμού και τιμής·
4,5 μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν,
4,5 και να μη αφήση ποτέ κανείς τον ευατόν του να κυριευθή από πάθος αμαρτωλής επιθυμίας, όπως τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία δεν γνωρίζουν τον Θεόν.
4,6 τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διότι ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων, καθὼς καὶ προείπομεν ὑμῖν καὶ διεμαρτυράμεθα.
4,6 Ακόμη δε κανείς από σας επί του θέματος αυτού να μη ξεπερνά ποτέ τα όρια της ηθικής ζωής και συμπεριφοράς και μολύνη την τιμήν του αδελφού με το αμάρτημα της μοιχείας, διότι ο Κυριος είναι εκδικητής και τιμωρεί όλας αυτάς τας αισχράς πράξεις, όπως άλλωστε σας είχομεν προείπει, όταν ήμεθα μαζή σας και διεμαρτυρήθημεν μάλιστα.
4,7 οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ᾽ ἐν ἁγιασμῷ.
4,7 Διότι δεν μας εκάλεσεν ο Θεός εις μίαν ακάθαρτον ζωήν σαρκικότητος, αλλ' εις ζωήν αγνότητος και αγιασμού.
4,8 τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ Ἅγιον εἰς ὑμᾶς.
4,8 Ωστε, λοιπόν, εκείνός που παραβαίνει αυτά δεν καταπατεί και δεν απορρίπτει άνθρωπον, αλλ' αυτόν τον Θεόν, ο οποίος και σας έδωσε το Πνεύμα του το Αγιον, δια να ζήτε με αγνότητα και αγιασμόν.
4,9 Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους·
4,9 Ως προς δε την αγάπην προς τους αδελφούς Χριστιανούς δεν έχετε ανάγκην να γράψω εγώ προς σας, διότι σεις έχετε διδαχθή από τον ίδιον τον Θεόν στο να αγαπάτε ο ένας τον άλλον.
4,10 καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Μακεδονίᾳ. παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, περισσεύειν μᾶλλον
4,10 Και αυτό μαρτυρείται εκ του γεγονότος, ότι αυτήν την αγάπην την τρέφετε και την ασκείτε εις όλους τους αδελφούς, που ευρίσκονται καθ' όλην την έκτασιν της Μακεδονίας. Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να την ασκήτε ακόμη πλουσιωτέραν.

4,11 καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν καὶ πράσσειν τὰ ἴδια καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν,
4,11 Να προσπαθήτε δε με κάθε φιλοτιμίαν και να το θεωρήτε τιμήν σας να ζήτε ειρηνικοί και ήσυχοι και να ασχολήται ο καθένας σας εις τα ιδικά του έργα και να εργάζεσθε με τα ίδια σας τα χέρια σύμφωνα με τας οδηγίας και τας εντολάς, που σας εδώσαμεν
4,12 ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω καὶ μηδενὸς χρείαν ἔχητε.
4,12 δια να συμπεριφέρεσθε έτσι όπως ταιριάζει στους Χριστιανούς με αξιοπρέπειαν και ευγένειαν προς τους έξω της Εκκλησίας απίστους, και να μην έχετε ανάγκην από τίποτε, αλλά με την εργασίαν σας να επαρκήτε στον ευατόν σας.
4,13 Οὐ θέλομεν δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.
4,13 Δεν θέλομεν δε, αδελφοί, να ευρίσκεσθε εις άγνοιαν σχετικώς με αυτούς, οι οποίοι έχουν αποθάνει, δια να μη λυπήσθε, όπως λυπούνται οι άλλοι, που δεν έχουν καμμίαν αλπίδα αναστάσεως και αιωνίου ζωής.
4,14 εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ.
4,14 Διότι, εάν πραγματικά και αληθινά πιστεύωμεν, ότι ο Ιησούς απέθανε και ανεστήθη, έτσι και πρέπει να πιστεύωμεν, ότι και ο Θεός αυτούς, οι οποίοι απέθαναν με πίστιν στον Ιησούν, θα τους αναστήση και θα τους φέρη μαζή με αυτόν εις την αιωνίαν και μακαρίαν ζωήν.
4,15 τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας·
4,15 Τούτο δε σας το λέγομεν όχι από ιδικήν μας επινόησιν, αλλ' από λόγον και αποκάλυψιν, που έκαμεν εις ημάς ο Κυριος, ότι δηλαδή ημείς που θα ζώμεν ακόμη, και κατά την Δευτέρα Παρουσίαν του Κυρίου θα έχωμεν απομείνει και θα ευρισκώμεθα εις την γην, δεν θα προφθάσωμεν τους κοιμηθέντας, επειδή αυτοί θα έχουν πρώτον αναστηθή.
4,16 ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ᾿ οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ

ἀναστήσονται πρῶτον,
4,16 Επειδή αυτός ο ίδιος ο Κυριος με παντοδύναμον πρόσταγμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβή από τον ουρανόν και οι νεκροί, που έχουν πεθάνει με την πίστιν στον Χριστόν, θα αναστηθούν πρώτοι.
4,17 ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.
4,17 Επειτα από αυτό ημείς που θα ζώμεν και θα έχωμεν απομείνει εις την γην, θα αρπαχθώμεν μαζή με αυτούς μέσα εις νεφέλας, δια να προυπαντήσωμεν τον Κυριον στους ουρανίους χώρους. Και έτσι θα είμεθα πάντοτε μαζή με τον Κυριον στον ουρανόν.
4,18 Ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις.
4,18 Ωστε, λοιπόν, παρηγορείτε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον με τα λόγια αυτά, που σας γράφω και τα οποία είναι λόγοι του Κυρίου.

Α ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 5

5,1 Περὶ δὲ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι·
5,1 Ως προς δε τους χρόνους και τους καιρούς της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου δεν έχετε ανάγκην, αδελφοί, να σας γράψωμεν ημείς,
5,2 αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ οὕτως ἔρχεται.
5,2 διότι σεις ξέρετε πολύ καλά, σύμφωνα με εκείνα, που προφορικώς σας έχομεν διδάξει, ότι δηλαδή η ημέρα της Παρουσίας του Κυρίου θα έλθη έξαφνα εις ώραν, που δεν περιμένομεν, όπως ακριβώς έρχεται ο κλέπτης κατά την νύκτα. (Κατά τον ίδιον τρόπον έξαφνα έρχεται και η ημέρα της εκδημίας μας από τον κόσμον αυτόν).
5,3 ὅταν γὰρ λέγωσιν, εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν.
5,3 Διότι, όταν οι άνθρωποι λέγουν, “τώρα υπάρχει ειρήνη και ασφάλεια”. τότε έρχεται ξαφνικός εις αυτούς ο όλεθρος, όπως έξαφνα

έρχεται και η ωδίνη του τοκετού εις την έγκυον. Ετσι και οι άνθρωποι αυτοί δεν θα αποφύγουν την καταστροφήν.
5,4 ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ·
5,4 Σεις όμως, αδελφοί, δεν ευρίσκεσθε στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης, δια να σας καταλάβη σαν κλέπτης απροετοιμάστους και αμετανοήτους η ημέρα του Κυρίου.
5,5 πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας. οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς οὐδὲ σκότους.
5,5 Ολοι σεις είσθε τέκνα του φωτός, παιδιά της ημέρας του Θεού. Δεν είμεθα άνθρωποι της νύκτας και του σκότους (ώστε να μη ξέρωμεν που βαδίζομεν η να κοιμώμεθα τον βαρύν ύπνον της αμεριμνησίας).
5,6 Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν.
5,6 Αρα, λοιπόν, ας μη κοιμώμεθα τον ύπνον της ραθυμίας και απροσεξίας, όπως οι άλλοι άνθρωποι, που ζουν μακράν από τον Χριστόν, αλλ' ας είμεθα άγρυπνοι, προσεκτικοί και εγκρατείς.
5,7 οἱ γὰρ καθεύδοντες νυκτὸς καθεύδουσι, καὶ οἱ μεθυσκόμενοι νυκτὸς μεθύουσιν·
5,7 Διότι εκείνοι που κοιμώνται, κοιμώνται κατά το διάστημα της νυκτός, και εκείνοι που μεθούν, μεθούν κατά την νύκτα. (Οι πνευματικώς κοιμισμένοι και απρόσεκτοι άνθρωποι ευρίσκονται στο σκοτάδι της αμαρτίας και έξαφνα θα αντικρύσουν την ημέραν του Κυρίου).
5,8 ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας·
5,8 Ημείς όμως οι Χριστιανοί, αφού είμεθα τέκνα της ημέρας, ας ζώμεν με προσοχήν και εγκράτειαν αγωνιζόμενοι συνεχώς εναντίον της αμαρτίας. Ας ενδυθώμεν ως άλλον πνευματικόν θώρακα, που θα ασφαλίζη την ψυχήν μας από τα βέλη της αμαρτίας, την πίστιν και την αγάπην· και ας φορέσωμεν σαν περικεφαλαίαν, που θα περιφρουρή τον νου μας από την πλάνην, την ελπίδα της σωτηρίας.
5,9 ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργήν, ἀλλ᾿ εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
5,9 Αυτή δε η ελπίς θα μας πληροφορή πάντοτε, ότι ο Θεός δεν μας έχει τάξει δι' οργήν και καταδίκην, αλλά μας έχει προορίσει να

αποκτήσωμεν ως αναφαίρετον θησαυρόν μας την σωτηρίαν δια μέσου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
5,10 τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα εἴτε γρηγορῶμεν εἴτε καθεύδωμεν ἅμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.
5,10 ο οποίος απέθανε προς χάριν ημών, δια να ζήσωμεν όλοι οι πιστοί μαζή με αυτόν εις την αιωνιότητα, είτε μας εύρη η Δευτέρα Παρουσία του ζώντας ακόμη εις την γην είτε μας εύρη κοιμηθέντας εν Κυρίω.
5,11 Διὸ παρακαλεῖτε ἀλλήλους καὶ οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε.
5,11 Δια τούτο παρηγορείτε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον και οικοδομείτε εις την κατά Θεόν πίστιν και ζωήν ο καθένας τον πλησίον του, όπως άλλωστε και πράττετε.
5,12 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς,
5,12 Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να περιβάλλετε με εκτίμησιν και σεβασμόν αυτούς, οι οποίοι κοπιάζουν μεταξύ σας και είναι προϊστάμενοί σας κατά το θέλημα του Κυρίου, και σας συμβουλεύουν και σας καθοδηγούν εις την πνευματικήν ζωήν.
5,13 καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν. εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς.
5,13 Να τους τιμάτε και να τους σέβεσθε με το παραπάνω δια το μεγάλον έργον των. Να έχετε ειρήνην μεταξύ σας.
5,14 Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας.
5,14 Σας παρακαλούμεν, αδελφοί, να συβουλεύετε και καθοδηγήτε αυτούς που συμπεριφέρονται άτακτα, να παρηγορήτε και να ενισχύετε τους ολιγοψύχους, να στηρίζετε και να βοηθήτε τους ασθενείς κατά την πίστιν, να δείχνετε μεγαλοκαρδίαν και ανωτερότητα προς όλους.
5,15 ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινι ἀποδῷ, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.
5,15 Προσέχετε, μήπως τυχόν κανείς από σας ανταποδώση εις κάποιον κακόν αντί κακού, αλλά πάντοτε προσπαθείτε μα ζήλον να πράττετε το αγαθόν και μεταξύ σας και εις όλους ανεξαιρέτως.
5,16 Πάντοτε χαίρετε,

5,16 Παντοτε και εις όλας τας περιστάσεις της ζωής σας να χαίρετε.
5,17 ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε,
5,17 Συνεχώς και ακατάπαυστα να προσεύχεσθε προς τον Θεόν.
5,18 ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.
5,18 Δια κάθε τι, ευχάριστον η δυσάρεστον, να ευχαριστήτε τον Θεόν· διότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως το εφανέρωσεν ο Ιησούς Χριστός εις σας δια μέσου του κηρύγματός μας.
5,19 τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε,
5,19 Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, που είναι φως και φωτιά, μη τα σβήνετε και μη τα αχρηστεύετε.
5,20 προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε.
5,20 Μη εξουθενώνετε τας προφητείας, που το Αγιον Πνεύμα αποκαλύπτει δια μέσου των πιστών.
5,21 πάντα δὲ δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε·
5,21 Ερευνάτε και ξεχωρίζετε όλα τα χαρίσματα και τας προφητείας και ο,τι καλόν και ωφέλιμον δια σας εύρετε να το κρατήτε καλά.
5,22 ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.
5,22 Από κάθε ειδός πονηρίας να φεύγετε μακρυά.
5,23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη.
5,23 Αυτός δε ο Θεός, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, είθε να σας καταστήση αγίους πλήρως και τελείως, και ολόκληρον το πνεύμα σας και η ψυχή σας και το σώμα σας είθε να διατηρηθούν ανεπίληπτα και άμεμπτα κατά την παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
5,24 πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.
5,24 Είναι κατά πάντα αξιόπιστος ο Θεός, που σας έχει καλέσει και ο οποίος και θα πραγματοποιήση αυτά που σας ηυχήθην· είμαι δι' αυτό βέβαιος.
5,25 Ἀδελφοί, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν.
5,25 Αδελφοί, προσεύχεσθε και δι' ημάς.
5,26 Ἀσπάσασθε τοὺς ἀδελφοὺς πάντας ἐν φιλήματι ἁγίῳ.
5,26 Ασπασθήτε όλους τους αδελφούς με φίλημα άγιον.

5,27 Ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολὴν πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς.
5,27 Σας εξορκίζω στον Κυριον να αναγνωσθή αυτή η επιστολή εις όλους τους αγίους αδελφούς.
5,28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ᾿ ὑμῶν· ἀμήν.
5,28 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, είθε να είναι πάντοτε μαζή σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β

Β ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 1

1,1 Παῦλος καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ·
1,1 Ο Παύλος και ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος εις την Εκκλησίαν των Θεσσαλονικέων, η οποία έχει ιδρυθή και υπάρχει εν τω ονόματι του Θεού και Πατρός ημών και του Κυρίου Ιησού Χριστού,
1,2 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,2 είθε να είναι εις σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα μας και τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,3 Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί, καθὼς ἄξιόν ἐστιν, ὅτι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις ὑμῶν καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἑκάστου πάντων ὑμῶν εἰς ἀλλήλους,
1,3 Οφείλομεν να ευχαριστούμεν τον Θεόν πάντοτε δια σας, αδελφοί, όπως είναι πρέπον και δίκαιον, διότι αυξάνει πλουσίως με το παραπάνω η πίστις σας και πλεονάζει η αγάπη του καθενός από σας προς όλους τους άλλους.
1,4 ὥστε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν καὶ πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς ἀνέχεσθε,
1,4 Τοσον δε αξιόλογος είναι η πίστις και η αγάπη σας, ώστε ημείς οι ίδιοι να καυχώμεθα δια λογαριασμόν ιδικόν σας εις τας Εκκλησίας του Θεού, δια την υπομονήν σας και την πίστιν σας εις όλους τους διωγμούς και τας θλίψεις, τας οποίας με εγκαρτέρησιν υπομένετε.
1,5 ἔνδειγμα τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε,
1,5 Είναι δε αυταί λαμπρά απόδειξις της δικαίας κρίσεως του Θεού, δια να αξιωθήτε σεις με την υπομονήν, που δείχνετε, της βασιλείας του Θεού, προς χάριν της οποίας υφίστασθε παθήματα.
1,6 εἴπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλῖψιν

1,6 Διότι θα είναι έργον δικαιοσύνης εκ μέρους του Θεού, εις εκείνους μεν που σας θλίβουν, να ανταποδώση θλίψιν,
1,7 καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ᾽ ἡμῶν ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ᾽ οὐρανοῦ μετ᾽ ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ
1,7 και εις σας, οι οποίοι θλίβεσθε, να ανταποδώση άνεσιν, ανάπαυσιν και χαράν, μαζή με ημάς, όταν θα φανερωθή ο Κυριος Ιησούς από τον ουρανόν μαζή με τους αγγέλους, τους ισχυρούς και δυνατούς, χάρις εις την δύναμιν, την οποίαν ο ίδιος τους έχει δώσει.
1,8 ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,8 Θα φανερωθή δε με φλόγα πυρός και θα αποδώση την δικαίαν τιμωρίαν εις εκείνους, που δεν θέλουν να γνωρίζουν τον Θεόν και να υπακούουν στο Ευαγγέλιον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
1,9 οἵτινες δίκην τίσουσιν ὄλεθρον αἰώνιον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ,
1,9 Αυτοί θα δώσουν λόγον των πράξεών των και θα καταδικασθούν εις αιώνιον όλεθρον εκ μέρους του Κυρίου Ιησού και από την ένδοξον και ακατανίκητον δύναμίν του,
1,10 ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύσασιν, ὅτι ἐπιστεύθη τὸ μαρτύριον ἡμῶν ἐφ᾽ ὑμᾶς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.
1,10 όταν θα έλθη να δοξασθή μαζή με όλους τους αγίους του και να θαυμασθή ανάμεσα εις όλους όσοι επίστευσαν εις αυτόν. Και τούτο, διότι έγινε πιστευτόν και παραδεκτόν από αυτούς το κήρυγμά μας και η μαρτυρία μας περί του Ιησού Χριστού, αυτή ακριβώς που εδώκαμεν και εις σας. Και αυτή η δόξα και μακαριότης των αγίων θα πραγματοποιηθή κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν.
1,11 εἰς ὃ καὶ προσευχόμεθα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυνάμει,
1,11 Δι' αυτό δε και προσευχόμεθα πάντοτε για σας, να σας αναδείξη ο Θεός μας αξίους της υψηλής κλήσεως και να εκπληρώση με την δύναμίν του κάθε καλήν διάθεσιν της καρδίας σας προς το αγαθόν και καλόν έργον, που εμπνέει και καρποφορεί η πίστις,
1,12 ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ Κυρίου

Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,12 δια να δοξασθή μεταξύ σας με τα καλά αυτά έργα σας το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να δοξασθήτε δε και σεις δι' αυτού, σύμφωνα με την χάριν του Θεού μας και του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Β ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 2

2,1 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ᾿ αὐτόν,
2,1 Σας παρακαλούμεν δε, αδελφοί, ως προς την Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της συγκεντρώσεως ημών πλησίον του,
2,2 εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς μήτε θροεῖσθαι μήτε διὰ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι᾿ ἐπιστολῆς ὡς δι᾿ ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.
2,2 να μη συναρπασθήτε ταχέως και σαλευθήτε από την λογικήν και αντικειμενικήν σκέψιν του νου σας ούτε να ταράσσεσθε και ανησυχήτε ούτε από προφητικόν τάχα χάρισμα του πνεύματος, ούτε από λόγον ούτε από επιστολήν, δια τα οποία θα προσπαθήσουν να σας πείσουν, ότι τάχα προέρχονται από ημάς και δια των οποίων σας ειδοποιούμεν τάχα ημείς, ότι έχει φθάσει η ημέρα του Χριστού.
2,3 μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,
2,3 Λαβετε τα μέτρα σας να μη σας εξαπατήση κανείς κατά κανένα τρόπον· διότι η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου δεν θα έλθη, εάν προηγουμένως δεν έλθη η αποσκίρτησις πολλών από την πίστιν, συνέπεια της σκληρύνσεώς των εξ αιτίας των αμαρτιών των και δεν φανερωθή ο άνθρωπος, ο κατ' εξοχήν αμαρτωλός και υποκινητής προς κάθε αμαρτίαν, ο υιός της απωλείας,
2,4 ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός.
2,4 ο εχθρός και αντίπαλος του Θεού και της αληθείας και ο οποίος θα εξιψώνη τον ευατόν του και θα τον θέτη παραπάνω από κάθε

άλλον, που ονομάζεται Θεός η από κάθε άλλον που θα απολαμβάνη σεβασμόν και λατρείαν εκ μέρους των ανθρώπων. Τοσον δε πολύ θα αλαζονευθή αυτός, ώστε θα καθίση ως Θεός στον ναόν του Θεού και θα προσπαθή με πονηρά και δόλια τεχνάσματα να αποδείξη τον ευατόν του, ότι είναι Θεός.
2,5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν;
2,5 Δεν ενθυμείσθε, ότι σας τα έλεγα αυτά, όταν άκομα ήμουν μεταξύ σας;
2,6 καὶ νῦν τὸ κατέχον οἴδατε, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ·
2,6 Και γνωρίζετε τώρα, ποίον είναι εκείνο, το οποίον συγκρατεί και εμποδίζει τον άνομον να αποκαλυφθή ενωρίτερα, δια να φανερωθή αυτός στον καιρόν, που του έχει καθορισθή από τον Θεόν.
2,7 τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται·
2,7 Διότι τώρα η δράσις και το έργον της ανομίας ενεργείται και επεκτείνεται κατά τρόπον ακόμη μυστικόν, ώστε να μη είναι εξ ολοκλήρου φανερόν. Και τούτο διότι υπάρχει κάποιος, που εμποδίζει τον άνομον να εκδηλωθή με όλην αυτού την θρασύτητα και αναισχυντίαν. Και έτσι η πλήρης εμφάνισις του ανόμου θα γίνη, όταν το εμπόδιον αυτό λείψη από το μέσον.
2,8 καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ·
2,8 Και τότε θα ξεσκεπασθή και θα φανερωθή ο άνομος, τον οποίον ο Κυριος θα εξολοθρεύση και θα αφανίση τόσον εύκολα, σαν με ένα φύσημα απλώς του στόματός του και θα τον εξουδετερώση με την ένδοξον εμφάνισιν της παρουσίας του.
2,9 οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ᾽ ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους
2,9 Αυτού δε του ανθρώπου της ανομίας η παρουσία και η εμφάνισις θα γίνεται τότε με κάθε δύναμιν, με σημεία και τέρατα ψευδή και διαβολικά, τα οποία θα ενεργή ο διάβολος, που θα χρησιμοποιή αυτόν σαν όργανόν του.
2,10 καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ᾽ ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς·

2,10 Θα γίνη ακόμη η εμφάνισίς του με κάθε μέσον και είδος απάτης, που θα είναι καρπός της αδικίας, που θα επικρατήση μεταξύ εκείνων που θα είναι προωρισμένοι εξ αιτίας των δια την απώλειαν, επειδή δεν εδέχθησαν να αγαπήσουν και κάμουν κτήμα των την αλήθειαν, δια να σωθούν.
2,11 καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει,
2,11 Και δια τούτο θα παραχωρήση ο Θεός να έλθη και εκδηλωθή εις αυτούς ενέργεια πονηρά, δια να πιστεύσουν αυτοί στο ψεύδος,
2,12 ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ᾽ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.
2,12 και έτσι να κατακριθούν όλοι όσοι δεν επίστευσαν εις την αλήθειαν, αλλ' εδέχθησαν και ηκολούθησαν με ευχαρίστησιν και προθυμίαν την αδικίαν.
2,13 Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἵλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας,
2,13 Ημείς όμως, αδελφοί, οφείλομεν να ευχαριστούμεν τον Θεόν πάντοτε δια σας, που έχετε αγαπηθή από τον Κυριον, διότι σας εξέλεξεν ο Θεός απ' αρχής, δια να δεχθήτε την σωτηρίαν με τον αγιασμόν, που χορηγεί το Αγιον Πνεύμα, και την πίστιν και την παραδοχήν της αληθείας του Θεού.
2,14 εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
2,14 Εις την σωτηρίαν δε αυτήν σας εκάλεσε με το Ευαγγέλιον που ημείς κηρύττομεν, δια να αποκτήσετε έτσι ως μόνομον ιδικόν σας θησαυρόν την δόξαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
2,15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι᾽ ἐπιστολῆς ἡμῶν.
2,15 Αρα, λοιπόν, αδελφοί, σταθήτε στερεοί και αμετακίνητοι και κρατείτε σφικτά τας παραδόσεις, που έχετε διδαχθη είτε με το προφορικόν μας κήρυγμα, είτε με επιστολήν μας.
2,16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

2,16 Αυτός δε ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός και ο Θεός και Πατήρ ημών, ο οποίος τόσον πολύ μας ηγάπησε και έδωκε παρηγορίαν αιωνίαν και ανεξάντλητον και μας εχορήγησε με την χάριν του την ελπίδα των αγαθών του ουρανού,
2,17 παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.
2,17 είθε να παρηγορήση τας καρδίας σας και να στηρίξη εις κάθε διδασκαλίαν του και εις κάθε έργον αγαθόν.

Β ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 3

3,1 Τὸ λοιπόν, προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ καὶ δοξάζηται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς,
3,1 Εν τέλει, αδελφοί, σς λέγομεν τούτο· προσεύχεσθε για μας, δια να απλώνεται παντού, χωρίς εμπόδια, ο λόγος του Κυρίου και να δοξάζεται από τους ανθρώπους, καθώς απλώνεται και δοξάζεται και μεταξύ σας.
3,2 καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις.
3,2 Προσεύχεσθε ακόμη να απαλλαγώμεν και γλυτώσωμεν από τους αδίκους και πονηρούς ανθρώπους. Διότι, η πίστις δεν γίνεται από όλους δεκτή, αλλ' από εκείνους που έχουν την αγαθήν διάθεσιν.
3,3 πιστὸς δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
3,3 Είναι δε αξιόπιστος ο Κυριος, ο οποίος θα σας στηρίξη εις την ορθήν πίστιν, και θα σας προφυλάξη από τας δολίας επιβουλάς του πονηρού.
3,4 Πεποίθαμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ᾿ ὑμᾶς ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.
3,4 Εχομεν δε δια σας πεποίθησιν, την οποίαν μας εμπνέει ο Κυριος, ότι εκείνα, που σας παραγγέλλομεν, και τώρα τα εφαρμόζετε και στο μέλλον θα τα εφαρμόζετε.
3,5 Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.
3,5 Είθε δε ο Κυριος να καθοδηγή τας καρδίας σας εις την αγάπην προς τον Θεόν και εις την υπομονήν, την οποίαν ο Χριστός μας έχει

παρουσιάσει.
3,6 Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ᾿ ἡμῶν.
3,6 Παραγγέλλομεν δε εις σας, αδελφοί, εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να κρατήτε τον εαυτόν σας εις απόστασιν από κάθε αδελφόν, ο οποίος συμπεριφέρεται άτακτα και δεν πορεύεται σύμφωνα με την παράδοσιν, την οποίαν και αυτοί που ατακτούν έχουν παραλάβει από ημάς.
3,7 αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν,
3,7 Σεις δε οι ίδιοι γνωρίζετε καλά, πως πρέπει να μας μιμήσθε, διότι δεν εφέρθημεν ποτέ με αταξίαν ανάμεσά σας.
3,8 οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος, ἀλλ᾿ ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν·
3,8 Ούτε και δωρεάν εφάγαμεν το ψωμί μας ούτε και συντηρηθήκαμεν από κανένα, αλλ' επρομηθευόμεθα αυτά, που μας εχρειάζοντο δια την συντήρισίν μας, με κόπον και μόχθον, εργαζόμενοι νύκτα και ημέραν δια να μη επιβαρύνωμεν κανένα από σας.
3,9 οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ᾿ ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς.
3,9 Και τούτο, όχι διότι δεν είχαμεν εξουσίαν και δικαίωμα να ζητήσωμεν από σας τα μέσα της συντηρήσεώς μας, αλλά δια να δώσωμεν τον ευατόν μας παράδειγμα, ώστε να μας μιμήσθε.
3,10 καὶ γὰρ ὅτε ἦμεν πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο παρηγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω.
3,10 Διότι, και όταν ήμεθα μεταξύ σας, αυτήν την εντολήν και νουθεσίαν σας εδίδαμεν, ότι, εάν κανείς δεν θέλη να εργάζεται, δεν πρέπει ούτε και να τρώγη.
3,11 ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους·
3,11 Σας υπενθυμίζομεν πάλιν αυτήν την εντολήν, διότι ακούομεν, ότι μερικοί φέρονται μεταξύ σας κατά τρόπον άτακτον, ότι δε κάμνουν

καμμίαν εργασίαν, αλλά περιεργάζονται τους άλλους και τας υποθέσεις των άλλων.
3,12 τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν.
3,12 Εις αυτούς παραγγέλλομεν και τους παρακαλούμεν εξ ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να εργάζωνται με ησυχίαν και τρώγουν ειρηνικοί το ψωμί που θα κερδίζουν με την εργασίαν των.
3,13 Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες.
3,13 Σεις δε, αδελφοί, να μη αποκάμνετε ποτέ, πράττοντες το καλόν προς όλους.
3,14 εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦτον σημειοῦσθε, καὶ μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ·
3,14 Εάν δε κανείς δεν υπακούη στους λόγους μας, που περιέχει η επιστολή αυτή, αυτόν να τον έχετε υπ' όψιν σας και να μη τον συναναστρέφεσθε, δια να αισθανθή το σφάλμα του, δια να εντραπή και διορθωθή.
3,15 καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.
3,15 Και μη τον θεωρείτε ως εχθρόν, αλλά να τον συμβουλεύετε με αγάπην ως αδελφόν.
3,16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ. Ὁ Κύριος μετὰ πάντων ὑμῶν.
3,16 Αυτός δε ο Κυριος, η πηγή και ο χορηγός της ειρήνης, είθε να σας δώση την ειρήνην παντοτεινήν και με κάθε τρόπον, ώστε να είσθε σαν άτομα και σαν κοινωνία, ειρηνικοί. Είθε ο Κυριος να είναι μαζή με όλους σας.
3,17 Ὁ ἀσπασμός τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, ὅ ἐστι σημεῖον ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ· οὕτω γράφω.
3,17 Ο χαιρετισμός αυτός εγράφη με το δικό μου το χέρι, του Παύλου· αυτό δε είναι σημείον γνησιότητος εις κάθε επιστολήν μου. Ετσι γράφω πάντοτε τας επιστολάς μου.
3,18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
3,18 Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είθε να είναι μαζή με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Α

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ᾽ ἐπιταγὴν Θεοῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν,
1,1 Εγώ ο Παύλος, απόστολος του Ιησού Χριστού κατόπιν προσταγής του Θεού, του Σωτήρος μας, και του Κυρίου Ιησού Χριστού, που είνα η ελπίδα μας,
1,2 Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
1,2 στον Τιμόθεον, που είναι δια της πίστεως στο κήρυγμά μου γνήσιον πνευματικόν μου τέκνον, είθε η χάρις, το έλεος και η ειρήνη να δοθή από τον Θεόν Πατέρα μας και από τον Χριστόν Ιησούν, τον Κυριον μας.
1,3 Καθὼς παρεκάλεσά σε προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν
1,3 Καθώς σε είχα παρακελέσει τότε, που επήγαινα εις την Μακεδονίαν, να παραμείνης εις την Εφεσον, έτσι σε παρακαλώ και τώρα να μείνης, δια να παραγγέλλης εις μερικούς και να συμβουλεύης να μη διδάσκουν διαφορετικήν διδασκαλίαν από την του Ευαγγελίου,
1,4 μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, αἵτινες ζητήσεις παρέχουσι μᾶλλον ἢ οἰκονομίαν Θεοῦ τὴν ἐν πίστει·
1,4 ούτε να δίδουν προσοχήν εις μύθους και εις τας ατελεώτους γενεαλογίας προγόνων, αι αποίαι παρέχουν μάλλον αφορμήν και παρασύρουν εις ανωφελείς και επιβλαβείς συζητήσεις και φιλονεικίας, παρά στο έργον της σωτηρίας, το οποίον με απείρους σοφούς τρόπους προσφέρεται από τον Θεόν στους ανθρώπους δια της πίστεως.
1,5 τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου,
1,5 Το δε τέλος και ο σκοπός της παραγγελίας μου είναι αγάπη από καθαράν και αγνήν καρδίαν και από συνείδησιν αγαθήν, που δεν την ταράσσουν αι τύψεις, και από πίστιν ειλικρινή και ορθήν.
1,6 ὧν τινες ἀστοχήσαντες ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν,

1,6 Από αυτάς δε τας αρετάς μερικοί παρεξέκλιναν και έπεσαν έξω και παρεξετράπησαν εις κενάς και ανωφελείς αργολογίας,
1,7 θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.
1,7 θέλοντες να παρουσιάζωνται ως διδάσκαλοι του Νομου, χωρίς να ενοούν ούτε εκείνα που λέγουν ούτε εκείνα τα οποία προσφέρουν με τόσο αυθεντικάς τάχα και κατηγορηματικάς διαβεβαιώσεις.
1,8 Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται,
1,8 Ημείς βέβαια γνωρίζομεν ότι ο νόμος είναι καλός, εάν τον χρησιμοποιή κανείς κατά τρόπον τον οποίον εδόθη.
1,9 εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολῴαις καὶ μητρολῴαις, ἀνδροφόνοις,
1,9 Ας γνωρίζη δε καθένας, ότι ο Νομος δεν εδόθη και δεν έχει ισχύν δια τον δίκαιον, του οποίου η συμπεριφορά ανταποκρίνεται εκ των προτέρων στον Νομον. Αλλ' ο Νομος υπάρχει και έχει ισχύν εναντίον των παρανόμων και των ανυποτάκτων στο θείον θέλημα, εναντίον των ασεβών και αμαρτωλών, εναντίον εκείνων που δεν έχουν τίποτε το όσιον και βεβηλώνουν τα πάντα. Εδόθη και έχει ισχύν δια τους πατροκτόνους και μητροκτόνους, δια τους φονείς των ανθρώπων,
1,10 πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται,
1,10 δια τους πόρνους, τους αρσενοκοίτας, δι' αυτούς, που πωλούν ως ανδράποδα τους ανθρώπους, δια τους ψεύστας και τους επιόρκους και δι' εκείνους, οι οποίοι διαπράττουν και ο,τι άλλο αντιστρατεύεται εις την ορθήν και αληθινήν διδασκαλίαν του Χριστού,
1,11 κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.
1,11 αυτήν που είναι σύμφωνος με το Ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού και το οποίον Ευαγγέλιον το ενεπιστεύθη ο Θεός εις εμέ.
1,12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν,
1,12 Και ευχαριστώ τον Ιησούν Χριστόν, τον Κυριον μας, που με ενίσχυσε και εδυνάμωσεν στο έργον του Ευαγγελίου, διότι με ενέκρινεν άξιον της εμπιστοσύνης του και με έθεσεν εις την ιεράν αυτήν υπηρεσίαν του κηρύγματος

1,13 τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καί ὑβριστήν· ἀλλ᾿ ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ,
1,13 εμέ, που ήμουν προηγουμένως βλάσφημος του αγίου ονόματός του, διώκτης και υβριστής του έργου του και της Εκκλησίας του. Αλλ' ελεήθην από τον Θεόν, διότι όσα τότε έκαμνα, τα έκαμνα εξ αγνοίας, ευρισκόμενος εις την κατάστασιν της απιστίας.
1,14 ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
1,14 Αλλ' εδόθη εις εμέ με το παραπάνω η χάρις του Κυρίου ημών μαζή με την φωτισμένην πίστιν και την πλουσίαν αγάπην, που απορρέουν και προσφέρονται από τον Ιησούν Χριστόν.
1,15 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ·
1,15 Αξιόπιστος είναι ο λόγος, που θα σου πω, και άξιος ολοψύχου και αδιστάκτου αποδοχής εκ μέρους όλων· ότι δηλαδή ο Ιησούς Χριστός ήλθεν στον κόσμον να σώση τους αμαρτωλούς, μεταξύ των οποίων πρώτος είμι εγώ.
1,16 ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ᾿ αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον.
1,16 Αλλά δια τούτο ακριβώς ηλεήθην, δια να δείξη ολοκάθαρα ο Ιησούς Χριστός εις εμέ, περισσότερον από οιανδήποτε άλλον, όλην την μακροθυμίαν του προς παραδειγματισμόν και ενθάρρυνσιν όλων εκείνων, που έμελλαν να πιστεύσουν εις αυτόν, δια να απολαύσουν την αιωνίαν ζωήν.
1,17 Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
1,17 Εις δε τον βασιλέα και κύριον όλων των αιώνων και όλων των δημιουργημάτων, που έγιναν δια μέσου των αιώνων, στον άφθαρτον, στον αόρατον, στον ένα και μόνον πάνσοφον Θεόν, ας είναι τιμή και δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
1,18 Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατὰ τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας, ἵνα στρατεύῃ ἐν αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,
1,18 Αυτήν την εντολήν παραθέτω εις τα χέρια σου, δια να την φυλάξης πιστώς, τέκνον Τιμόθεε, σύμφωνα με τας προφητείας και

τας αποκαλύψστου Θεού, που ελέχθησαν δια σε, δηλαδή να είσαι συνεχώς ο καλός στρατιώτης, ο επιστρατευμένος εις αυτάς με την καλήν στρατείαν,
1,19 ἔχων πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, ἥν τινες ἀπωσάμενοι περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν·
1,19 έχων την ορθήν πίστιν, αγαθήν και ακατάκριτον συνείδησιν, την οποίαν συνείδησιν μερικοί απώθησαν, την κατέπνιξαν και την επέταξαν από την ψυχήν των και έτσι κατέληξαν εις ναυάγιον της πίστεως των.
1,20 ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Ἀλέξανδρος, οὓς παρέδωκα τῷ σατανᾷ, ἵνα παιδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν.
1,20 Από αυτούς είναι ο Υμέναιος και ο Αλέξανδρος, τους οποίους απεμάκρυνα από την Εκκλησίαν και τους παρέδωσα στον σατανάν. Τους απέκοψα δε από την Εκκλησίαν, δια να παιδαγωγηθούν με την σωφρονιστικήν αυτήν τιμωρίαν, ώστε να μη διδάσκουν πλέον ψευδολογίας και βλασφημίας.

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 2

2,1 Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων,
2,1 Σας παρακαλώ, λοιπόν, και σας προτρέπω πρώτον από όλα να κάμνετε δεήσεις, προσευχάς, παρακλήσεις, ευχαριστίας δι' όλους τους ανθρώπους,
2,2 ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι.
2,2 δια τους βασιλείς και δι' όλους εκείνους που κατέχουν αξιώματα και θέσεις μέσα εις την κοινωνίαν, ώστε να τους φωτίζη ο Θεός να κυβερνούν με σύνεσιν, δια να διερχώμεθα τον βίον μας ειρηνικόν και ήσυχον με κάθε ευσέβειαν και σεμνότητα.
2,3 τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,
2,3 Διότι το να προσευχώμεθα δια την πρόοδον και την σωτηρίαν των άλλων, αυτό είναι καλόν, ευάρεστον και ευπρόσδεκτον ενώπιον του Σωτήρος ημών Θεού,

2,4 ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.
2,4 ο οποίος θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, να προχωρήσουν και να λάβουν πλήρη και καθαράν γνώσιν της αληθείας (δια να βαδίσουν ανεπηρέαστοι από τας πλάνας στον δρόμον της σωτηρίας).
2,5 εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς,
2,5 Διότι ένας είναι ο Θεός, Θεός όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων, ένας είναι και ο μεσίτης ματαξύ του Θεού και των ανθρώπων, ο Ιησούς Χριστός, ο υιός του Θεού, που έγινεν άνθρωπος
2,6 ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίοις,
2,6 και έδωκε τον εαυτόν του λύτρον δια την εξαγοράν και απολύτρωσιν όλων από την δουλείαν και τον θάνατον της αμαρτίας, γεγονός το οποίον επεμαρτυρήθη και επεβεβαιώθη από αυτόν τον ίδιον στους καθωρισμένους από τον Θεόν καιρούς.
2,7 εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, -ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι,- διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.
2,7 Δι' αυτήν δε την μαρτυρίαν και διακήρυξιν έχω κληθή και τεθή από τον Θεόν κήρυξ και απόστολος-σας λέγω την αλήθειαν ενώπιον του Χριστού, δεν ψεύδομαι-διδάσκαλος των εθνικών, δια να τους φανερώσω την πίστιν και την αλήθειαν.
2,8 Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ.
2,8 Θελω, λοιπόν, να προσεύχωνται οι άνδρες εις κάθε τόπον, να υψώνουν προς τον ουρανόν χέρια αμόλυντα από την αμαρτίαν και με πλουσίους τους καρπούς της αρετής, να προσεύχωνται χωρίς οργήν και χωρίς καμμίαν αμφιβολίαν και ολιγοπιστίαν.
2,9 ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ,
2,9 Επίσης αι γυναίκες πρέπει να προσεύχωνται με ενδυμασίαν σεμνήν, να στολίζουν δε τον εαυτόν των με συστολήν και σεμνότητα και σωφροσύνην και όχι με εξεζητημένα πλεξίματα των μαλλιών η με χρυσά κοσμήματα η με μαργαριτάρια η με πολυτελή ενδύματα,

2,10 ἀλλ᾿ ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι᾿ ἔργων ἀγαθῶν.
2,10 αλλά με ο,τι ταιριάζει εις γυναίκας, αι οποίαι έχουν ως έργον των την ευσέβειαν· δηλαδή τους ταιριάζει να στολίζωνται με έργα αγαθά.
2,11 Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ·
2,11 Η γυναίκα ας προσπαθή να μαθαίνη την αλήθειαν του Ευαγγελίου με ησυχίαν, χωρίς να εκτρέπεται εις πολυλογίας και θορύβους, αλλά με κάθε σεμνότητα και υπακοήν.
2,12 γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός, ἀλλ᾿ εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ.
2,12 Δεν επιτρέπω δε εις την γυναίκα να διδάσκη εις τας λατρευτικάς συγκεντρώσεις των πιστών, ούτε να κυριαρχή και να εξουσιάζή επί του ανδρός, αλλά να παραμένη ήσυχος χωρίς αντιρρήσεις και θορύβους.
2,13 Ἀδὰμ γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὔα·
2,13 Ταιριάζει να υποτάσσεται η γυναίκα, διότι ο Αδάμ επλάσθη πρώτος και έπειτα από αυτόν επλάσθη η Εύα.
2,14 καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη, ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονε·
2,14 Και ο μεν Αδάμ δεν ηπατήθη από τον διάβολον, η δε γυναίκα εξηπατήθη από την υποβολήν του πονηρού και έπεσεν εις την παράβασιν.
2,15 σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης.
2,15 Θα σωθή δε κάθε γυναίκα δια της τεκνογονίας, με την απόκτησιν δηλαδή και καλήν ανατροφήν των τέκνων της, εάν βέβαια μείνουν μέχρι τέλους εις την πίστιν προς τους άνδρας των, εις την αγάπην προς αυτούς και στον αγιασμόν με την σωφροσύνην και την αγνότητά των.

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 3

3,1 Πιστὸς ὁ λόγος· εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.
3,1 Αξιόπιστος και αληθινός είναι ο λόγος, που θα σας πω· εάν κανείς επιθυμή πολύ το αξίωμα του επισκόπου, καλόν έργον

επιθυμεί (εφ όσον πράγματι ποθεί το έργον του υψίστου τούτου λειτουργήματος και όχι την τιμήν του αξιώματος).
3,2 δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν,
3,2 Αλλ' ας έχη υπ' όψιν του, ότι το καλόν έργον ταιριάζει εις εκλεκτούς ανθρώπους. Πρέπει, λοιπόν, ο επίσκοπος να είναι άμεμπτος και ακατηγόρητος· να είναι, σύζυγος μιας μόνης γυναικός και να μην έχη συνάψει δεύτερον γάμον· να είναι εγκρατής και προσεκτικός, σώφρων, σεμνός, φιλόξενος, ικανός να διδάσκη τους άλλους τον λόγον του Θεού·
3,3 μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ᾽ ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον,
3,3 να μη είναι μέθυσος και οργίλος, να μη εκτρέπεται εις χειροδικίας, να μη είναι αισχροκερδής, αλλά να είναι επιεικής, αφιλόνεικος και φιλειρηνικός, αφιλάργυρος.
3,4 τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος·
3,4 Να προΐσταται δε και να κυβερνά με σύνεσιν το σπίτι του, να έχη τέκνα καλώς παιδαγωγημένα, ώστε να υποτάσσωνται με κάθε σεμνότητα.
3,5 εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;
3,5 Εάν δε κανείς δεν γνωρίζη να κυβερνά καλά το σπίτι του, πως θα ενδιαφερθή και θα φροντίση ορθώς δια την Εκκλησίαν του Θεού;
3,6 μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς εἰς κρῖμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου.
3,6 Πρέπει ακόμη να μην είναι νεοφώτιστος και νεοπροσήλυτος εις την πίστιν του Χριστού, δια να μην υπερηφανευθή από το αξίωμα και πέση έτσι εις την ιδίαν καταδίκην, που έπεσε δια την αλαζονείαν του ο διάβολος.
3,7 δεῖ δὲ αὐτόν καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.
3,7 Πρέπει δε, εκτός αυτών που είπαμεν ανωτέρω, να έχη και καλήν μαρτυρίαν περί της αμέμπτου ζωής του από τους έξω της Εκκλησίας ανθρώπους, δια να μη περιπέση στον περίγελων και τον χλευασμόν των ανθρώπων και συλληφθή έτσι εις την παγίδα του διαβόλου.
3,8 Διακόνους ὡσαύτως σεμνούς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς,

3,8 Επίσης οι διάκονοι πρέπει να είναι σεμνοί, όχι διπλοπρόσωποι που δια λόγους καλακείας η συμφέροντος άλλα να λέγουν στον ένα και άλλα στον άλλον. Να μη δίνουν την καρδιά τους στο πολύ κρασί, να μη είναι αισχροκερδείς·
3,9 ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει.
3,9 να γνωρίζουν και να κρατούν καλά τας μυστηριώδεις αληθείας της πίστεως με καθαράν και αμόλυντον την συνείδησιν, με βίον δηλαδή άμεμπτον.
3,10 καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν ἀνέγκλητοι ὄντες.
3,10 Και αυτοί θα εξετάζωνται προηγουμένως και θα εξελέγχωνται με προσοχήν και έπειτα θα αναλαμβάνουν το έργον της διακονίας, εφ' όσον πράγματι αποδειχθούν, ότι είναι άμεμπτοι και ακέραιοι.
3,11 γυναῖκας ὡσαύτως σεμνάς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσι.
3,11 Αι δε διακόνισσαι επίσης πρέπει να είναι σεμναί, απηλλαγμέναι από το πάθος της κακολογίας, και συκοφαντίας, εγκρατείς και προσεκτικαί, πισταί εις όλα τα καθήκοντα των.
3,12 διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων.
3,12 Οι διάκονοι ας είναι σύζυγοι μια γυναικός και να μην έχουν έλθει εις δεύτερον γάμον· να προΐστανται και να παιδαγωγούν καλώς τα παιδιά των και όλην των την οικογένειαν.
3,13 οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται καὶ πολλὴν παῤῥησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
3,13 Διότι εκείνοι, οι οποίοι με σύνεσιν και φόβον Θεού διηκόνησαν καλώς και διακονούν, αποκτούν καλόν βαθμόν, προάγονται δηλαδή στο αξίωμα του ιερέως και του αρχιερέως· επί πλέον δε αποκτούν τόλμην και θάρρος να ομολογούν και να κηρύττουν την πίστιν στον Ιησούν Χριστόν.
3,14 Ταῦτά σοι γράφω ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον·
3,14 Σου τα γράφω αυτά έχων την ελπίδα, ότι σύντομα θα έλθω εις σε, δια να σου πω και προφορικώς περισσότερα.
3,15 ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας.

3,15 Εάν όμως αργοπορήσω, σου τα γράφω δια να γνωρίζης πως πρέπει να ζης και να φέρεσαι στον οίκον του Θεού, ο οποίος οίκος είναι η Εκκλησία του Θεού του ζώντος. (Είναι αυτή θεοσύστατος, ζων οργανισμός επί ασαλεύτου βάσεως εδραιωμένος, φορεύς της αιωνίου θείας αληθείας. Θεμέλιος λίθος και κεφαλή της είναι ο Χριστός, πλήρωμα δε αυτής οι πιστοί, κλήρος και λαός). Και η Εκκλησία αυτή είναι στύλος και στερεόν θεμέλιον της αληθείας.
3,16 καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.
3,16 Και πράγματι είναι μεγάλο το μυστήριον της ευσεβείας, όπως μας το εδίδαξεν ο Κυριος. Ο Θεός εφανερώθη με σάρκα ανθρωπίνην εν μέσω των ανθρώπων, εμαρτυρήθη με τα καταπληκτικά σημεία του Αγίου Πνεύματος ως ο απόλυτα αναμάρτητος και δίκαιος Υιός του Θεού, έγινεν ορατός ως άνθρωπος από τους αγγέλους, εκηρύχθη μεταξύ των εθνικών, επιστεύθη στον κόσμον ως σωτήρ του κόσμου, ανελήφθη στους ουρανούς με δόξαν.

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 4

4,1 Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονταί τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων,
4,1 Το δε Αγιον Πνεύμα ρητώς λέγει και προλέγει, ότι κατά τους κατόπιν χρόνους σκληρυμένοι μερικοί, εξ αιτίας της αμαρτωλότητός των, θα αποστατήσουν από την ορθήν πίστιν και θα προσέχουν εις πνεύματα πλάνης και εις δαιμονικάς διδασκαλίας.
4,2 ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν,
4,2 Θα δίδουν προσοχήν και πίστιν εις διδασκάλους του ψεύδους και της πλάνης, οι οποίοι θα έχουν αναίσθητον και ανάλγητον, σαν καυτηριασμένην, την συνείδησίν των.
4,3 κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν.

4,3 Οι ασυνείδητοι αυτοί ψευδολόγοι θα εμποδίζουν τους ανθρώπους να έρχωνται εις γάμον, θα διδάσκουν ότι πρέπει να απέχουν οι άνθρωποι από φαγητά, τα οποία εν τούτοις ο ίδιος ο Θεός τα έδωσε, δια να τα τρώγουν και τα απολαμβάνουν με ευγνωμοσύνην προς τον Θεόν οι πιστοί και οι προχωρημένοι εις την πλήρη γνώσιν της αληθείας.
4,4 ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον·
4,4 Διότι κάθε τι, που έκτισεν ο Θεός και το έδωσε προς τροφήν στους ανθρώπους, είναι καλόν και κανένα από αυτά δεν είναι μολυσμένον και άξιον περιφρονήσεως, αρκεί μόνον να λαμβάνεται με ευγνωμοσύνην και ευχαριστίαν προς τον Θεόν.
4,5 ἁγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως.
4,5 Διότι κάθε τι προς τροφήν γίνεται καθαρόν και άγιον με τον λόγον και την προσευχήν μας προς τον Θεόν.
4,6 Ταῦτα ὑποτιθέμενος τοῖς ἀδελφοῖς καλὸς ἔσῃ διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας ᾗ παρηκολούθηκας.
4,6 Εάν αυτά προσφέρης στους αδελφούς και τα θέτης πάντοτε υπ' όψιν των, θα αναδειχθής ο καλός διάκονος του Ιησού Χριστού, που θα τρέφεσαι συγχρόνως με τα λόγια της φωτισμένης πίστεως και της υγιούς διδασκαλίας, την οποίαν έχεις παρακολουθήσει.
4,7 τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ, γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν·
4,7 Αφινε κατά μέρος και μη δίδης σημασίαν στους ανιέρους και τους ακαθάρτους μύθους, με τους οποίους μόνον ωρισμένα γραΐδια ευρίσκουν ευχαρίστησιν να ασχολούνται. Να γυμνάζης δε, να ασκής και να συνηθίζης τον ευατόν σου εις την αληθινήν ευσέβειαν.
4,8 ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος, ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.
4,8 Διότι η μεν σωματική γυμναστική και εξάσκησις ολίγον χρόνον και εις μικρά ζητήματα είναι ωφέλιμος, διότι αναφέρεται στο φθαρτόν μόνον σώμα. Η ευσέβεια όμως είναι ωφέλιμος εις όλα, εις την ψυχήν και στο σώμα, διότι υπόσχεται και προσφέρει αγαθά, δια την παρούσαν και την μέλουσα ζωήν.
4,9 πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος·

4,9 Αυτός δε ο λόγος, που σου γράφω, είναι αξιόπιστος και άξιος να γίνη δεκτός με όλην την καρδίαν.
4,10 εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.
4,10 Δι' αυτό ακριβώς και ημείς κοπιάζωμεν και γινόμεθα αντικείμενον εμπαιγμών και ειρωνειών, διότι έχομεν τας ελπίδας μας στον ζώντα Θεόν, ο οποίος είναι σωτήρ και τροφοδότης όλων των ανθρώπων, μάλιστα δε σωτήρ των πιστών, στους οποίους χαρίζει την αιωνίαν ζωήν.
4,11 Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε.
4,11 Αυτά να παραγγέλλης συνεχώς, αυτά που σου γράφω να διδάσκης.
4,12 μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.
4,12 Κανείς ας μη προκαταλαμβάνεται και ας μη καταφρονή το νεαρόν της ηλικίας σου, αλλά συ, καίτοι είσαι νέος ακόμη, να γίνης τύπος και παράδειγμα των πιστών στον λόγον σου, εις την συναναστροφήν σου με τους άλλους ανθρώπους, εις την αγάπην που θα δεικνύης προς τους όλους, εις την πνευματικήν ζωήν, εις την φωτισμένην πίστιν, εις την αγνότητα και καθαρότητα της ζωής σου.
4,13 ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.
4,13 Εως ότου έλθω να επιδίδεσαι με επιμέλειαν και προσοχήν εις την ανάγνωσιν των Γραφών, εις την παρηγορίαν και νουθεσίαν των πιστών, εις την διδασκαλίαν όλων.
4,14 μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.
4,14 Μη αδιαφορής και μη παραμελής το χάρισμα, που υπάρχει εις σε, και το οποίον σου εδόθη με επίθεσιν των χειρών της τάξεως των πρεσβυτέρων, σύμφωνα με προφητικήν αποκάλυψιν εκ μέρους του Θεού.
4,15 ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.
4,15 Αυτά, που σου γράφω, να τα μελετάς πάντοτε· μέσα εις αυτά να μένης με την ψυχήν και την διάνοιαν, δια να γίνη έτσι φανερά η πρόοδός σου εις όλους, και να χρησιμεύση ως καλόν παράδειγμα.

4,16 ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπίμενε αὐτοῖς· τοῦτο γὰρ ποιῶν καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου.
4,16 Να αγρυπνής και να παρακολουθής με προσοχήν τον ευτόν σου και την διδασκαλίαν σου. Επίμενε εις αυτά, διότι όταν κάμνης αυτό, που σου συνιστώ, θα σώσης και τον εαυτόν σου και εκείνους που σε ακούουν.

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 5

5,1 Πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα, νεωτέρους ὡς ἀδελφούς,
5,1 Μη επιπλήξης, και μάλιστα με απότομον τρόπον, γεροντότερον, αλλά να τον προτρέπης και να τον παρηγορής σαν πατέρα, τους δε νεωτέρους κατά την ηλικίαν να τους συμβουλεύης και να τους καθοδηγής σαν αδελφούς.
5,2 πρεσβυτέρας ὡς μητέρας, νεωτέρας ὡς ἀδελφὰς ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ.
5,2 Τας ηλικιωμένας να τας προτρέπης και ενθαρρύνης σαν μητέρας, τας νεωτέρας κατά την ηλικίαν να τας νουθετής σαν αδελφάς, κρατών τον ευατόν σου εις πάσαν αγνότητα και καθαρώτητα.
5,3 Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας.
5,3 Να τιμάς και να υπολήπτεσαι τας χήρας, τας πραγματικάς χήρας, αυτάς αι οποίαι ζουν με σεμνότητα και σωφροσύνην.
5,4 εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις· τοῦτο γάρ ἐστι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
5,4 Εάν δε καμμιά χήρα έχη παιδιά η εγγόνια, ας μανθάνουν αυτά να σέβωνται πρώτον την οικογένειάν των και να ανταποδίδουν αμοιβάς στους προγόνους των, απέναντι των όσων έλαβαν από αυτούς, όταν ως παιδιά είχαν ανάγκην διατροφής και περιποιήσεως· διότι αυτό είναι καλόν και ευάρεστον ενώπιον του Θεού.
5,5 ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας·
5,5 Η δε πραγματική χήρα, η αγνή και σεμνή, η οποία μένει απολύτως μονή, χωρίς συγγενείς η απογόνους, έχει αναθέσει όλας

τας ελπίδας της στον Θεόν και αφιερώνει τας ημέρας και τας νύκτας της εις δεήσεις και προσευχάς.
5,6 ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε.
5,6 Η χήρα όμως που ζη ένα σπάταλον και τρυφηλόν βίον, καίτοι ζη ένα σωματικώς, έχει εν τούτοις αποθάνει πνευματικώς εξ αιτίας των αμαρτιών της.
5,7 καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν.
5,7 Και αυτά να παραγγέλλης και να συμβουλεύης εις τας χήρας, δια να είναι άμεμπτοι και ακατηγόρητοι.
5,8 εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων.
5,8 Εάν δε κανείς από τους απογόνους, περί των οποίων έκαμα λόγον ανωτέρω, δεν φροντίζη και δεν λαμβάνη πρόνοιαν δια τους ιδικούς του ανθρώπους και μάλιστα τους οικιακούς του, έχει αρνηθή την πίστιν και είναι χειρότερος από τον άπιστον, (ο οποίος επί τέλους ημπορεί να ενδιαφέρεται δια τους οικιακούς του).
5,9 Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα γεγονυῖα, ἑνὸς ἀνδρὸς γυνή,
5,9 Χηρα ας κατατάσσεται εις την τάξιν των χήρων, δια να διακονή εις την Εκκλησίαν, εφ' όσον δεν είναι μικροτέρα των εξήντα ετών και έχει υπάρξει σύζυγος ενός μόνον ανδρός, χωρίς να έχη έλθει εις δεύτερον γάμον.
5,10 ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε.
5,10 Πρέπει δε να έχη εκ μέρους των άλλων και την καλήν μαρτυρίαν δια τα καλά της έργα· εάν δηλαδή έθρεψε και ανέθρεψε με επιμέλειαν τα τέκνα της, εάν εφιλοξένησε με προθυμίαν και χωρίς να λυπηθή έξοδα ανθρώπους, που δεν είχαν που να μείνουν, εάν έπλυνε τα πόδια των Χριστιανών που ήρχοντο από οδοιπορίαν, εάν επροθυμοποιήθη να βοηθήση τους θλιβομένους, εάν κατά το μέτρον των δυνάμεών της επεδίωξε κάθε έργον καλωσύνης.
5,11 νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσιν,
5,11 Νεωτέρας όμως χήρας να μη τας δέχεσαι εις την τάξιν των διακονισσών, διότι όταν κυριευθούν από επιθυμίας και πόθους

σαρκικής ζωής, αφανίζεται η αγάπη των προς τον Χριστόν και θέλουν να υπανδρευθούν.
5,12 ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν·
5,12 Αυταί δε επωμίζονται ευθύνην και καταδίκην, διότι την πρώτην αυτών υπόσχεσιν, ότι θα μένουν πισταί στον Χριστόν, την κατεπάτησαν.
5,13 ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας, οὐ μόνον δὲ ἀργαί, ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα.
5,13 Συγχρόνως δε αι νεώτεραι αυταί χήραι μανθάνουν να είναι αργαί και να περιέρχωνται τα διάφορα σπίτια. Και είναι όχι μόνον αργαί, αλλά και φλύαροι και περίεργοι, λέγουσαι εκείνά που δεν πρέπει.
5,14 βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν.
5,14 Προς αποφυγήν, λοιπόν, αυτών των κινδύνων, θέλω αι νεώτεραι χήραι να υπανδρεύωνται, να αποκτον και να τρέφουν τα παιδιά των, να γίνωνται καλαί νοικοκυραί, ώστε να μη δίδουν καμμίαν αφορμήν στον εχθρόν της πίστεως, να εμπαίζη αυτάς και την πίστιν μας.
5,15 ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ σατανᾶ.
5,15 Διότι, και τώρα που σου γράφω αυτά, μερικαί παρεξετράπησαν εις αμαρτωλήν ζωήν οπίσω από τον σατανά.
5,16 εἴ τις πιστὸς ἢ πιστὴ ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία, ἵνα ταῖς ὄντως χήραις ἐπαρκέσῃ.
5,16 Εάν κανείς πιστός η καμμιά πιστή έχη στο σπίτι του πτωχάς και εναρέτους χήρας, να παρέχη εις αυτάς ο,τι χρειάζεται δια την συντήρησίν των και ας μη επιβαρύνεται η Εκκλησία, δια να βοηθή άλλας πραγματικάς και απροστατεύτους χήρας.
5,17 Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ·
5,17 Οι πρεσβύτεροι, οι οποίοι προΐστανται κατά τρόπον καλόν και φροντίζουν και κοπιάζουν δια το ποίμνιόν των, ας κρίνωνται άξιοι μεγαλυτέρας αμοιβής, μάλιστα δε εκείνοι που κοπιάζουν στο κήρυγμα και την διδασκαλίαν.
5,18 λέγει γὰρ ἡ γραφή· βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις· καί· ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

5,18 Διότι και η Αγία Γραφή λέγει· “δεν θα δέσης και δεν θα κλείσης το στόμα του βωδιού, που αλωνίζει”· και “ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του”.
5,19 κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου, ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.
5,19 Μη δέχεσαι και νην υιοθετής κατηγορίαν εναντίον πρεσβυτέρου, παρά μόνον όταν επιβεβαιώνεται με την μαρτυρίαν δύο η τριών μαρτύρων.
5,20 τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι.
5,20 Αυτούς που συνεχώς αμαρτάνουν, χωρίς να έχουν προθυμίαν διορθώσεως, να τους ελέγχης ενώπιον όλων, δια να έχουν και οι άλλοι φόβον.
5,21 διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς, χωρὶς προκρίματος μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν.
5,21 Σε εξορκίζω ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού και των εκλεκτών αγγέλων να φυλάξης αυτά, που σου γράφω χωρίς καμμίαν προκατάληψιν και χωρίς να κάμνης τίποτε κινούμενος από ευμενή προδιάθεσιν της καρδίας σου προς τους πταίστας.
5,22 χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις· σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει.
5,22 Να μη απλώνης ταχέως και χωρίς προηγουμένην εξέτασιν τα χέρια σου, δια να χειροτονήσης κάποιον ούτε να συμμετέχης και να αναλαμβάνης ευθύνην εις ξένας αμαρτίας, εις αμαρτίας δηλαδή τας οποίας πιθανόν να διαπράξη ο χειροτονηθείς αναξίως· φύλαττε τον ευατόν σου αγνόν από όλα.
5,23 Μηκέτι ὑδροπότει, ἀλλ᾿ οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου καὶ τὰς πυκνάς σου ἀσθενείας.
5,23 Να μη πίνης πλέον νερό κατά το φαγητόν σου, αλλά να χρησιμοποιής και ολίγον οίνον δια το στομάχι σου και δια τας συχνάς ασθενείας σου.
5,24 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν, τισὶ δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν·
5,24 Μερικών ανθρώπων αι αμαρτίαι είναι ολοφάνεροι, ώστε να υποβοηθούν εις την ορθήν κρίσιν περί αυτών. Εις μερικούς όμως

αποκαλύπτονται κατόπιν. (Πρόσεχε, λοιπόν, να μη χειροτονής κάτι τέτοιους ανθρώπους).
5,25 ὡσαύτως καὶ τὰ καλὰ ἔργα πρόδηλά ἐστι, καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα κρυβῆναι οὐ δύνανται.
5,25 Και τα καλά επίσης έργα είναι ολοφάνερα και τα κακά έργα, που προσπαθούν οι πονηροί να τα αποκρύψουν, δεν είναι δυνατόν να μείνουν κρυμένα. Θα τα φανερώση ο Θεός.

Α ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 6

6,1 Ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ ζυγὸν δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθωσαν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται.
6,1 Οσοι δούλοι είναι κάτω από τον ζυγόν των απίστων, ας θεωρούν αξίους κάθε τιμής τους κυρίους των και ας φέρωνται απέναντι αυτών με σεβασμόν και τιμήν, δια να μη δίδουν αφορμήν να συκοφαντήται και να υβρίζεται το όνομα του Θεού και η διδασκαλία του Χριστού.
6,2 οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν, ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι.
6,2 Οσοι δε έχουν ως κυρίους των πιστούς Χριστιανούς, ας μη τους περιφρονούν και ας μη παίρνουν πολύ θάρρος απέναντί των, εκ του γεγονότος, ότι είναι αδελφοί δια του Χριστού. Αλλά ας δουλεύουν περισσότερον, διότι αυτοί που απολαμβάνουν τους καρπούς της καλής εργασίας των, είναι πιστοί και αγαπητοί Χριστιανοί.
6,3 Ταῦτα δίδασκε καὶ παρακάλει. εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ᾿ εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ,
6,3 Αυτά να διδάσκης και να προτρέπης τους Χριστιανούς να τα τηρούν. Εάν κανείς διδάσκη διαφορετικά και δεν μένη με υποταγήν και πίστιν προσηλωμένος στους αγίους λόγους του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και εις την διδασκαλίαν, που οδηγεί προς την αληθινήν ευσέβειαν,
6,4 τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,

6,4 αυτός είναι σκοτισμένος και φουσκωμένος από αλαζονείαν και έπαρσιν, χωρίς να γνωρίζη τίποτε το ορθόν και οικοδομητικόν, αλλά κατέχεται από ασθένειαν και ασχολείται με νοσηρόν τρόπον γύρω από ματαίας συζητήσεις και λογομαχίας, από τας οποίας προέρχεται φθόνος, φιλονεικία, βλασφημίαι, υποψίαι αστήρικτοι και άδικοι.
6,5 παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν. ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων.
6,5 Από αυτάς ακόμη προέρχονται ανωφελείς και μάταιαι ασχολίαι ανθρώπων, που έχουν διεφθαρμένον τον νουν και έχουν στερηθή την αλήθειαν του Θεού και οι οποίοι θεωρούν την ευσέβειαν σαν ένα μέσον βιοπορισμού και εκμεταλλεύσεως των άλλων. Φεύγε μακρυά από κάτι τέτοιους ανθρώπους.
6,6 ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας.
6,6 Είναι πράγματι η ευσέβεια μεγάλος βιοπορισμός, όταν όμως ακολουθήται από την ολιγάρκειαν.
6,7 οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα·
6,7 Ολοι ας είμεθα ολιγαρκείς, διότι τίποτε δεν εφέραμεν στον κόσμον κατά την γέννησίν μας. Είναι δε ολοφάνερον, ότι και τίποτε δεν ημπορούμεν να βγάλωμεν από τον κόσμον και να πάρωμεν μαζή μας κατά την ώραν του θανάτου μας.
6,8 ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.
6,8 Οταν δε έχωμεν τας απαραιτήτους τροφάς, κατοικίαν και σκεπάσματα δια να σκεπαζώμεθα, εις αυτά θα αρκούμεθα.
6,9 οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.
6,9 Εκείνοι που κατέχονται από την επιθυμίαν των χρημάτων και θέλουν να πλουτήσουν, περιπίπτουν μέσα εις πειρασμόν και εις παγίδα, που τους στήνει ο διάβολος, και εις επιθυμίας πολλάς και βλαβεράς, αι οποίαι βυθίζουν τους ανθρώπους εις την καταστροφήν και την απώλειαν.
6,10 ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς.

6,10 Διότι ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Και μερικοί, οι οποίοι εκυριεύθησαν από αυτήν και την σφοδράν επιθυμίαν, που γεννά η φυλαργυρία δια το χρήμα, παρεπλανήθησαν και εξέκοψαν από την πίστιν και εκάρφωσαν τον ευτόν τους με πολλάς οδύνας και πόνους, σαν με φοβερά καρφιά.
6,11 Σὺ δέ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ταῦτα φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πρᾳότητα.
6,11 Συ δε, ω άνθρωπε του Θεού, απόφευγε όλα αυτά τα αμαρτήματα και πάθη. Επιδίωκε δε να αποκτήσης την δικαιοσύνην, την ευσέβειαν, την πίστιν, την αγάπη, την υπομονήν, την πραότητα.
6,12 ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως· ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.
6,12 Να αγωνίζεσαι δε πάντοτε τον καλόν και ένδοξον αγώνα της χριστιανικής πίστεως και ζωής. Πιάσε γερά και κράτησε σφικτά την αιώνιον ζωήν, εις την οποίαν έχεις κληθή από τον Θεόν και έδωσες την καλήν ομολογίαν της υγιούς πίστεώς σου ενώπιον πολλών μαρτύρων προ του βαπτίσματός σου.
6,13 παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τὰ πάντα καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν,
6,13 Παραγγέλω εις σε ενώπιον του Θεού, ο οποίος ως πηγή και χορηγός της ζωής ζωοποιεί τα πάντα, και ενώπιον του Ιησού Χριστού, ο οποίος εμαρτύρησεν εμπρός στον Ποντιον Πιλάτον την καλήν ομολογίαν, ότι είναι Υιός του Θεού και βασιλεύς των πάντων και ο μόνος διδάσκαλος της αληθείας,
6,14 τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
6,14 σου παραγγέλλω να κρατήσης και να διατηρήσης την εντολήν, που έλαβες, και την υποχρέωσιν που ανέλαβες κατά το βάπτισμα και κατά την χειροτονίαν σου, αμόλυντον, άμεμπτον και ανωτέραν από κάθε κατηγορίαν μέχρι της ενδόξου και επισήμου εμφανίσεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
6,15 ἣν καιροῖς ἰδίοις δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων,
6,15 την οποίαν ένδοξον εμφάνισιν θα δείξη ο Θεός κατά τους καθωρισμένους καιρούς, ο μακάριος και ο μόνος εξουσιαστής, ο

βασιλεύς των βασιλευόντων και ο κύριος των κυριευόντων·
6,16 ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον· ἀμήν.
6,16 αυτός, ο οποίος μόνος έχει από τον εαυτόν του την αθανασίαν και αιωνιότητα, ο οποίος κατοικεί στο απλησίαστον δι' όλα τα δημιουργήματα φως και το οποίον κανείς από τους ανθρώπους ούτε είδε ούτε ημπορεί να ίδη. Εις αυτόν δε ανήκει η τιμή και η αιωνία και ακατάλυτος εξουσία. Αμήν.
6,17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ᾽ ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πάντα πλουσίως εἰς ἀπόλαυσιν,
6,17 Εις τους πλουσίους της παρούσης ζωής παραγγέλλε να μη αλαζονεύωνται και υπερηφανεύωνται ούτε να θεμελιώνουν τας ελπίδας των εις την αβεβαιότητα του πλούτου, αλλά να ελπίζουν στον ζώντα Θεόν, ο οποίος παρέχει τα πάντα εις ημάς πλουσίως, δια να τα απολαμβάνωμεν·
6,18 ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς,
6,18 παράγγελλε εις αυτούς να πράττουν αγαθά έργα, να γίνωνται πλούσιοι όχι εις άψυχα και επικίνδυνα χρήματα, αλλ' εις καλά έργα. Να είναι πρόθυμοι εις μετάδοσιν των αγαθών, που τους έχει δώσει ο Θεός, καταδεκτικοί και ομιλητικοί,
6,19 ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς.
6,19 δια να αποθησαυρίζουν προς μεγάλην των ωφέλειαν θεμέλιον καλόν και αμετακίνητον στο μέλλον, δια να κερδήσουν και κρατήσουν πάντοτε την αιώνιον ζωήν
6,20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως,
6,20 Ω Τιμόθεε, την ιεράν παρακαταθήκην των αληθειών του Ευαγγελίου φύλαξε την ακεραίαν και ανόθευτον και απόφευγε τας ανιέρους ματαιολογίας και αντιλογίας της πλάνης η οποία φέρει το πλαστόν και ψεύτικον όνομα της γνώσεως.
6,21 ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ· ἀμήν.

6,21 Αυτήν δε την ψεύτικην γνώσιν έχοντες μερικοί ως επάγγελμα των και έργον των εξέπεσαν από την πίστιν και επλανήθησαν. Είθε η χάρις να είναι πάντοτε μαζή σου. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Β

Β ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1

1,1 Παῦλος, ἀπόστολος Χριστοῦ Ἰησοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ κατ᾿ ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
1,1 Εγώ, ο Παύλος, που εκλήθην απόστολος του Ιησού Χριστού με το θέλημα του Θεού δια να κηρύττω προς τους άλλους, δια να κερδήσω και εγώ ο ίδιος σύμφωνα με την θείαν υπόσχεσιν την αιωνίαν ζωήν, η οποία αποκτάτε δια του Ιησού Χριστού,
1,2 Τιμοθέῳ ἀγαπητῷ τέκνῳ· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
1,2 στον Τιμόθεον, το αγαπητόν μου πνευματικόν τέκνον, είθε να είναι η χάρις, το έλεος, η ειρήνη από τον Θεόν πατέρα και από τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν.
1,3 Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας,
1,3 Ευχαριστώ τον Θεόν, τον οποίον λατρεύω καθώς έχω διδαχθή από τους προγόνους μου με καθαράν συνείδησιν, τον ευχαριστώ, διότι συνεχώς και ακατάπαυστα σε ενθυμούμαι εις τας δεήσεις μου ημέραν και νύκτα.
1,4 ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σου τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ,
1,4 Αναλογιζόμενος δε τα δάκρυά σου, όταν εχωριζόμεθα, επιθυμώ παρά πολύ να σε ίδω, δια να γεμίσω από χαράν.
1,5 ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἥτις ἐνῴκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκῃ, πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί.
1,5 Ενθυμούμαι δε συνεχώς την ανυπόκριτον και ειλικρινή πίστιν σου, η οποία πρώτον είχεν κατοικήσει εις την ψυχήν της μάμμης σου Λωΐδος και της μητρός σου Ευνίκης· έχω δε την πεποίθησιν, ότι κατοικεί και παραμένει επίσης και εις σε.
1,6 δι᾿ ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου·

1,6 Δι' αυτό και σου υπενθυμίζω να αναζωπυρώνης το χάρισμα του Θεού, που υπάρχει εις σε και το οποίον έχεις λάβει με την επίθεσιν των ιδικών μου χειρών.
1,7 οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.
1,7 Διότι δεν μας έδωκεν ο Θεός πνεύμα δειλίας, ώστε να φοβούμεθα δυσκολίας και απειλάς και διωγμούς, αλλά μας έδωκε πνεύμα δυνάμεως, δια να νικώμεν, και αγάπης και σωφρονισμού, ώστε με σύνεσιν να καθοδηγούμεν στον δρόμον του Θεού τον ευατόν μσας και τους άλλους.
1,8 μὴ οὖν ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ,
1,8 Και, λοιπόν, μη δειλιάσης ποτέ και μη εντραπής να ομολογής την καλήν μαρτυρίαν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού· μη εντραπής ακόμη και εμέ, τον δέσμιον και φυλακισμένον δια την ομολογίαν του Χριστού, αλλά κακοπάθησε μαζή μου προς χάριν του Ευαγγελίου, σύμφωνα με την δύναμιν, που δίδει ο Θεός.
1,9 τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ᾿ ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων,
1,9 Αυτός ο Θεός μας έσωσε και μας εκάλεσε με κλήσιν αγίαν, όχι δια την αξίαν των έργων μας, αλλά σύμφωνα με την ιδικήν του αγαθήν θέλησιν και χάριν, η οποία μας εδόθη δια του Ιησού Χριστού, πριν ακόμη λάβη ύπαρξιν ο κόσμος (εφ' όσον προαιωνίως είχεν αποφασίσει ο Θεός την σωτηρίαν μας).
1,10 φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου,
1,10 Εφανερώθη δε αυτή η χάρις τώρα με την ενανθρώπησιν και εμφάνησιν εν μέσω των ανθρώπων του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος κατήργησε μεν τον θάνατον και με το θείον του φως έκαμε να λάμψη η αιωνία ζωή και η αφθαρσία, δια μέσου των αληθειών του Ευαγγελίου.
1,11 εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν.
1,11 Εις αυτό το Ευαγγέλιον και εγώ έχω κληθή και τεθή από τον Θεόν κήρυξ και Απόστολος και διδάσκαλος των εθνών.

1,12 δι᾿ ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω, ἀλλ᾿ οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
1,12 Ακριβώς δε διότι είμαι κήρυξ του Ευαγγελίου, πάσχω αυτάς τας ταλαιπωρίας, αλλά δεν εντρέπομαι (ούτε δια τα δεσμά ούτε δια την φυλάκισίν μου), διότι γνωρίζω ποίος είναι αυτός, στον οποίον έχω απολύτως εμπιστευθή τον ευατόν μου, και είμαι απολύτως πεπεισμένος, ότι είναι ικανός και δυνατός να φυλάξη έως την μεγάλην εκείνην ημέρα της Δευτέρας παρουσίας τον θησαυρόν του αποστολικού μου έργου, τον οποίον αυτός μου έχει εμπιστευθή.
1,13 ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ᾿ ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
1,13 Ως υπόδειγμα υγιούς και ανοθεύτου διδασκαλίας πρέπει να έχης και να κρατής στερεά τους λόγους, τους οποίους από εμέ ήκουσες περί της πίστεως και της αγάπης, που δίδει και καλλιεργεί εις τας καρδίας μας ο Χριστός.
1,14 τὴν καλὴν παραθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.
1,14 Τον καλόν και ανεκτίμητον θησαυρόν της ευαγγελικής διδασκαλίας, που σου ενεπιστεύθη ο Θεός, φύλαξέ τον ανόθευτον και ακέραιον με την δύναμιν και την χάριν του Αγίου Πνεύματος, το οποίον κατοικεί μέσα μας.
1,15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.
1,15 Γνωρίζστούτο, ότι δηλαδή με εγκατέλειψαν και έφυγαν μακρυά όλοι αυτοί, που ευρίσκονται τώρα εις την Ασίαν, μεταξύ των οποίων είναι ο Φυγελλος και ο Ερμογένης.
1,16 δῴη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ, ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη,
1,16 Είθε να δώση ο Κυριος έλεος εις την οικογένειαν του Ονησιφόρου, διότι πολλές φορές μου έδωσεν αναψυχήν, άνεσιν και ξεκούρασμα, και δεν εντράπηκεν ο Ονησίφορος την αλυσίδα, με την οποίαν είμαι δεμένος.
1,17 ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ σπουδαιότερον ἐζήτησέ με καὶ εὗρε·
1,17 Αλλά, όταν ήλθεν εις την Ρωμην, με ανεζήτησε με πολύν ζήλον και δραστηριότητα και με εύρε.

1,18 δῴη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.
1,18 Είθε ο Κυριος να δώση να εύρη έλεος εκ μέρους του Κυρίου κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας. Τα όσα δε αυτός μου προσέφερε και το πόσον με εξυπηρέτησεν εις την Εφεσον, το γνωρίζεις συ καλύτερα.

Β ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 2

2,1 Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
2,1 Συ λοιπόν, τέκνον μου, να ενδυναμώνεσαι με την χάριν, που δίδει ο Ιησούς Χριστός (δια να μένης πιστός εις αυτόν και εις εμέ, χωρίς να επηρεάζεσαι από το παράδειγμα εκείνων, που με εγκατέλειψαν).
2,2 καὶ ἃ ἤκουσας παρ᾿ ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.
2,2 Και αυτά που έχεις ακούσει και διδαχθή από εμέ, παρουσία πολλών μαρτύρων, αυτά να τα εμπιστευθής ως ανεκτίμητον θησαυρόν εις πιστούς και αξιοπίστους ανθρώπους, οι οποίοι θα είναι ικανοί και άλλους να διδάξουν τας αληθείας του Ευαγγελίου.
2,3 σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.
2,3 Συ λοιπόν κακοπάθησε σαν καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού.
2,4 οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ.
2,4 Εχε δε υπ' όψιν σου, ότι κανείς, καθ' ον χρόνον υπηρετεί στρατιώτης, δεν περιπλέκεται εις τας μερίμνας και φροντίδας του βίου, δια να υπηρετή έτσι και να αρέση εις εκείνον, που τον εστρατολόγησε.
2,5 ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.
2,5 Εάν δε και συμμετέχη κανείς εις αθλητικούς αγώνας, δεν παίρνει ως βραβείον τον στέφανον, εάν δεν αγωνισθή κατά τρόπον νόμιμον.
2,6 τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν.
2,6 Ο γεωργός, που κοπιάζει δια την καλλιέργειαν του αγρού και την συγκομιδήν των προϊόντων, πρώτος αυτός πρέπει ν' απολαμβάνη

τους καρπούς των κόπων του. (Ετσι και συ από τον πνευματικόν αγρόν, στον οποίον κατ' εντολήν του Θεού εργάζεσαι, πρέπει να απολαμβάνης όχι μόνον την πρέπουσα υπόληψιν και τιμήν, αλλά και τα μέσα της συντηρήσεώς σου).
2,7 νόει ἃ λέγω· δῴη γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.
2,7 Ενόησε αυτά που σου λέγω. Είθε δε να σου δίδη πάντοτε ο Θεός σύνεσιν και σοφίαν, ώστε να κατανοής όλα.
2,8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου,
2,8 Να ενθυμήσαι τον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος έχει αναστηθή εκ νεκρών και κατάγεται κατά το ανθρώπινον από τον Δαυΐδ, σύμφωνα με το Ευαγγέλιόν μου,
2,9 ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος· ἀλλ᾿ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.
2,9 προς χάριν του οποίου ευαγγελίου εγώ ταλαιπωρούμαι και πάσχω, ώστε να είμαι φυλακισμένος και δεμένος με αλυσίδες σαν κακούργος· αλλά ο λόγος του Θεού δεν έχει δεθή (από τίποτε δεν εμποδίζεται στο να διαδίδεται και να κατακτά ψυχάς).
2,10 διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.
2,10 Δια τούτο υπομένω όλα αυτά προς χάριν εκείνων, που έχει εκλέξει ο Θεός, δια να επιτύχουν και αυτοί την σωτηρίαν, που προσφέρει ο Χριστός μαζή με την αιωνίαν δόξαν.
2,11 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ συναπεθάνομεν, καὶ συζήσομεν·
2,11 Αξιόπιστος είναι αυτός ο λόγος· διότι εάν απεθάναμεν, δια του βαπτίσματος, μαζή με τον Χριστόν, μαζή του και θα ζήσωμεν αιωνίως και εις την μέλλουσαν ζωήν.
2,12 εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς·
2,12 Εάν υπομένωμεν τας θλίψεις, όπως στον τέλειον βαθμόν τας υπέμεινεν Εκείνος, και θα βασιλεύσωμεν μαζή με αυτόν. Εάν όμως τον αρνούμεθα και Εκείνος θα μας αρνηθή.
2,13 εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν οὐ δύναται.
2,13 Εάν ημείς δεικνύωμεν απιστίαν και αμφιβολίαν εις όσα μας έχει υποσχεθή, Εκείνος όμως μένει πιστός εις τας υποσχέσστου. Δεν

ημπορεί ποτέ να αρνηθή τον εαυτόν του και να αθετήση τας υποσχέσστου.
2,14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε, διαμαρτυρόμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μὴ λογομαχεῖν εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων.
2,14 Αυτά να υπενθυμίζης στους πιστούς, εξορκίζων αυτούς ενώπιον του Κυρίου να μη λογομαχούν και φιλονεικον, διότι αι φιλονεικίαι αυταί όχι μόνον χρήσιμοι δεν είναι, αλλά φέρουν καταστροφήν στους ακούοντας.
2,15 σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.
2,15 Προσπάθησε με ζήλον και δραστηριότητα να αναδείξης και να παραστήσης τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού άμεμπτον και τέλειον, εργάτην που δεν φοβάται μήπως εντροπιασθή δι' αμέλειαν η ατέλειαν του έργου του, και ο οποίος ακολουθεί τον ορθόν δρόμον στο κήρυγμα της αληθείας του Ευαγγελίου.
2,16 τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο· ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας,
2,16 Απόφευγε δε τας ασεβείς ματαιολογίας, που δεν έχουν υγιές και ουσιαστικόν περιεχόμενον, διότι αυτοί, που τας λέγουν και τας ακολουθούν, θα προχωρήσουν και θα περιπέσουν εις μεγαλυτέραν ασέβειαν.
2,17 καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Φιλητός,
2,17 Και η διδασκαλία αυτών σαν γάγγραινα θα απλωθή και θα καταφάγη καρδίας. Μεταξύ αυτών των ψευδοδιδασκάλων είναι ο Υμέναιος και ο Φιλητός,
2,18 οἵτινες περὶ τὴν ἀλήθειαν ἠστόχησαν, λέγοντες τὴν ἀνάστασιν ἤδη γεγονέναι, καὶ ἀνατρέπουσι τήν τινων πίστιν.
2,18 οι οποίοι εξέπεσαν και απεπλανήθησαν από την αλήθειαν, με το να λέγουν ότι τάχα η ανάστασις έχει πλέον γίνει και κρημνίζουν έτσι την πίστιν μερικών.
2,19 ὁ μέντοι στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ ἕστηκεν, ἔχων τὴν σφραγῖδα ταύτην· ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ· καὶ ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Κυρίου.
2,19 Ο στερεός όμως και θεμελιωμένος εις την ορθήν πίστιν του Θεού, στέκει ακλόνητος, έχων αυτήν την σφραγίδα και επιγραφήν· “Εγνώρισε ο Κυριος εκείνους, οι οποίοι είναι ιδικοί του”. Και “ας φύγη

μακρυά από κάθε αδικίαν εκείνος, που ομολογεί και επικαλείται το όνομα του Κυρίου”.
2,20 ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα, καὶ ἃ μὲν εἰς τιμήν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.
2,20 Εις ένα δε μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μόνον σκεύη χρυσά και αργυρά, αλλά και σκεύη ξύλινα και πήλινα· και άλλα μεν είναι προωρισμένα δια χρήσιν τιμητικήν, αλλά δε δι' ασήμαντον και ευτελή.
2,21 ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος εἰς τιμήν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.
2,21 Εάν, λοιπόν, καθαρίσή κανείς τον εαυτόν του και τον προφυλάξη από τας πλάνας και τα πάθη, που είπα παραπάνω, θα είναι σκεύος εις τιμητικήν χρήσιν, αγιασμένον και εύχρηστον στον δεσπότην, ετοιμασμένον δια κάθε αγαθόν έργον.
2,22 τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε, δίωκε δὲ δικαιοσύνην, πίστιν, ἀγάπην, εἰρήνην μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὸν Κύριον ἐκ καθαρᾶς καρδίας.
2,22 Τας δε ακρίτους και επιβλαβείς επιθυμίας, αι οποίαι παρατηρούνται συνήθως μεταξύ των νεωτέρων κατά την ηλικίαν, απόφευγέ τας. Επεδίωκε δε να αποκτήσης δικαιοσύνην, πίστιν, αγάπην, ειρήνην με εκείνους που επικαλούνται τον Κυριον με καθαράν και αγνήν καρδίαν.
2,23 τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι γεννῶσι μάχας·
2,23 Μη δίνης σημασίαν, αλλά απόφευγε τας ανοήτους και ανικάνους να μορφώσουν τον άνθρωπον συζητήσεις, γνωρίζων, ότι αυταί δημιουργούν και αναπτύσσουν φιλονεικίας και αντιπαθείας.
2,24 δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ᾿ ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον,
2,24 Ο δούλος δε του Κυρίου δεν πρέπει να φιλονεική και να ερίζη, αλλά να είναι ήπιος προς όλους, διδακτικός, ανεξίκακος,
2,25 ἐν πρᾳότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας,
2,25 και να παιδαγωγή με πραότητα εκείνους, που αντιτίθενται εις την αλήθειαν, μήπως και ο Θεός τους δώση κάποτε μετάνοιαν, δια

να γνωρίσουν έτσι καλά την αλήθειαν,
2,26 καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ᾿ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.
2,26 και εξυπνήσουν και συνέλθουν από την παγίδα του διαβόλου, από τον οποίον έχουν συλληφθή ως δούλοι, δια να πράττουν το θέλημά του.

Β ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 3

3,1 Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί·
3,1 Μαθε δε τούτο· ότι κατά τας τελευταίας ημέρας που θα επακολουθήσουν, θα παρουσιασθούν στον δρόμον της Εκκλησίας καιροί δύσκολοι, περιστάσεις επικίνδυνοι,
3,2 ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι,
3,2 διότι οι άνθρωποι θα είναι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζονικοί, υπερήφανοι, φιλοκατήγοροι και ύβρισται, απειθείς στους γονείς, αχάριστοι, χωρίς ιερόν και όσιον,
3,3 ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,
3,3 γυμνοί και από την στοιχειώδη στοργήν προς τους οικείους, αδιάλλακτοι και ασυμβίβαστοι, διαβολείς και συκοφάνται, άγριοι και σκληροί, χωρίς καμμίαν αγάπην προς το αγαθόν,
3,4 προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι,
3,4 προδόται, παράφοροι και αυθάδεις, φουσκωμένοι και σκοτισμένοι από οίησιν, θα αγαπούν περισσότερον τας ηδονάς παρά τον Θεόν·
3,5 ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου.
3,5 άνθρωποι που θα έχουν το εξωτερικόν σχήμα και την εμφάνισιν της ευσεβείας, θα έχουν όμως αρνηθή την δύναμίν της. Φεύγε μακρυά από αυτούς,
3,6 ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις,

3,6 (διότι άλλως υπάρχει κίνδυνος να εκμεταλλευθούν το κύρος σου). Επειδή από κάτι τέτοιους προέρχονται εκείνοι, που εισδύουν με δολιότητα εις τα σπίτια και σύρουν με το μέρος των σαν αιχμαλώτους γυναικάρια, που έχουν σωρόν αμαρτίες επάνω των και άγονται και φέρονται από ποικίλας επιθυμίας.
3,7 πάντοτε μανθάνοντα καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα.
3,7 Είναι αυταί, που πάντοτε ζητούν να μάθουν, δια λόγους περιεργείας και μόνον, αλλά δεν ημπορούν ποτέ να φθάσουν εις επίγνωσιν της αληθείας.
3,8 ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωΰσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν.
3,8 Οπως δε οι μάγοι του Φαραώ, ο Ιαννής και ο Ιαμβρής, αντεστάθησαν κατά του Μωϋσέως, έτσι και αυτοί ανθίστανται εναντίον της αληθείας· άνθρωποι που έχουν χαλασμένον και διεστραμμένον τον νουν, απρόκοπτοι και αποτυχημένοι εις την πίστιν.
3,9 ἀλλ᾿ οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον· ἡ γὰρ ἄνοια αὐτῶν ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ ἡ ἐκείνων ἐγένετο.
3,9 Αλλά δεν θα προκόψουν περισσότερον, διότι η αμυαλωσύνη και πνευματική των γυμνότης θα γίνη ολοφάνερη εις όλους, όπως έγινε φανερή και η μωροκενοδοξία και γυμνότης των μάγων εκείνων.
3,10 Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ,
3,10 Συ όμως έχεις παρακολουθήσει την διδασκαλίαν, την συμπεριφοράν και αναστροφήν μου, τας αγνάς μου διαθέσεις, την φωτισμένην και ζωντανήν πίστιν μου, την μακροθυμίαν μου, την αγάπην και την υπομονήν μου.
3,11 τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα! καὶ ἐκ πάντων με ἐῤῥύσατο ὁ Κύριος.
3,11 Εχεις παρακολουθήσει ακόμη εκ του πλησίον και είδες τους διωγμούς και τα παθήματα, που μου έγιναν εις την Αντιόχειαν, στο Ικόνιον, εις τα Λυστρα. Ποσον φοβερούς διωγμούς υπέφερα τότε! Και όμως από όλους με εγλύτωσεν ο Κυριος!

3,12 καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται·
3,12 Αλλά και όσοι θέλουν να ζουν με την ευσέβειαν, που διδάσκει και εμπνέει ο Ιησούς Χριστός, θα υποστούν διωγμούς.
3,13 πονηροὶ δέ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.
3,13 Ανθρωποι δε κακοί και μοχθηροί, πλάνοι και απατεώνες θα προκόψουν στο χειρότερον πλανώντες τους άλλους, πλανώμενοι και οι ίδιοι.
3,14 σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες,
3,14 Συ όμως μένε σταθερός εις εκείνα, που έμαθες, και την αλήθειαν των οποίων την έχεις πλέον βεβαιωθή, έχων υπ' όψιν σου και από ποιόν διδάσκαλον εδιδάχθης αυτά.
3,15 καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
3,15 Και μη λησμονής, ότι από αυτήν ακόμη την πλέον απαλήν ηλικίαν σου γνωρίζεις τας Αγίας Γραφάς, αι οποίαι ημπορούν να σε κάμουν σοφόν και συνετόν εις τας αληθείας, που οδηγούν εις την σωτηρίαν, δια της πίστεως στον Ιησούν Χριστόν,
3,16 πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ,
3,16 Ολη η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστος, έχει γραφή με την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος. Και επομένως είναι ωφέλιμη, δια να αποκαλύπτη και διδάσκη την αλήθειαν του Θεού, δια να φανερώνη και ελέγχη την πλάνην και την κακίαν, δια να διορθώνη και ανορθώνη τους παρεκτρεπομένους, δια να μορφώνη τους καλοπροαιρέτους εις κάθε αρετήν,
3,17 ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.
3,17 ώστε να είναι έτσι ο άνθρωπος του Θεού τέλειος και ακέραιος, συγκροτημένος και ικανός δια κάθε καλόν έργον.

Β ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 4

4,1 Διαμαρτύρομαι οὖν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ,
4,1 Σε εξορκίζω, λοιπόν, εγώ ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο οποίος κατά την Δευτέραν αυτού Παρουσίαν και την ένδοξον βασιλείαν του μέλλει να κρίνη ζώντας και νεκρούς,
4,2 κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.
4,2 κήρυξε τον λόγον του Θεού· συμπαράστεκε και επίβλεπε με αγάπην και προσοχήν τους πιστούς όχι μόνο εις ευκαιρίας καταλλήλους, αλλά και εις περιστάσεις που φαίνονται απρόσφοροι, ελέγξε, επίπληξε, παρηγόρησε και ενίσχυσε με κάθε μακροθυμίαν και κατάληλον διδασκαλίαν.
4,3 ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν,
4,3 Διότι θα έλθη καιρός, που οι άνθρωποι δεν θα ανέχωνται την υγιά και αγίαν διδασκαλίαν, αλλά σύμφωνα με τας κλίσεις και τας επιθυμίας της αμαρτωλής καρδίας των θα επισωρεύουν στον εαυτόν τους ποικίλους ψευδοδιδασκάλους, ώστε να ακούουν από αυτούς διάφορα και παράδοξα, που θα τέρπουν τα αυτιά των.
4,4 καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.
4,4 Και την μεν αλήθειαν δεν θα την προσέχουν, αλλά θα γυρίζουν αλλού τα αυτιά των. Θα εκτραπούν δε και θα στραφούν εις μυθολογίας και ψευδολογίας.
4,5 σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.
4,5 Συ όμως πρόσεχε άγρυπνος εις όλα όσα διδάσκει ο Θεός και επιβάλλει το καθήκόν σου. Κοπίασε και ταλαιπωρήσουν εις την διακονίαν σου, κάμε έργον κήρυκος του Ευαγγελίου, εκπλήρωσε εις τέλειον βαθμόν την υπηρεσίαν, που ανέλαβες εν τη Εκκλησίᾳ.
4,6 ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε.
4,6 Δεν θα είμαι πλέον εν τη ζωή, δια να σε καθοδηγώ, διότι εγώ χύνω τώρα το αίμα μου θυσίαν προς τον Θεόν και ο καιρός της

εκδημίας μου από τον κόσμον αυτόν έχει πλησιάσει.
4,7 τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα·
4,7 Εχω αγωνισθή τον καλόν αγώνα δια το Ευαγγέλιον του Χριστού, έφθασα στο τέλος του δρόμου, που με έχει τάξει ο Κυριος, έχω τηρήσει κατά θεωρίαν και πράξιν την πίστιν.
4,8 λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.
4,8 Λοιπόν μου επιφυλάσσεται ο στέφανος, που βραβεύει την δικαιοσύνην και την αρετήν, και τον οποίον ο Κυριος, που είναι ο δίκαιος κριτής, θα μου δώση ως ανταμοιβήν κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας. Και θα τον δώση όχι μόνον εις εμέ, αλλά και εις όλους όσοι έχουν αγαπήσει και ποθήσει με καθαράν και αγίαν καρδίαν την ένδοξον εμφάνισίν του.
4,9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·
4,9 Προσπάθησε όσον ημπορείς να έλθης σύντομα προς εμέ.
4,10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην, Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·
4,10 Διότι ο Δημάς με εγκατέλειψεν, αγαπήσας και στραφείς προς την ματαιότητα και τρυφήν του παρόντος κόσμου, και επήγεν εις την Θεσσαλονίκην. Ο Κρήσκης επήγεν εις την Γαλατίαν,·ο Τιτος εις την Δαλματίαν.
4,11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ᾿ ἐμοῦ. Μᾶρκον ἀναλαβὼν ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.
4,11 Ο Λουκάς μόνος είναι μαζή μου. Ερχόμενος πάρε τον Μάρκον και φέρε τον μαζή σου, διότι μου είναι χρήσιμος εις εξυπηρέτησίν μου.
4,12 Τυχικὸν δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον.
4,12 Τον Τυχικόν έχω στείλει εις την Εφεσον.
4,13 τὸν φαιλόνην, ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρῳάδι παρὰ Κάρπῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβάνας.
4,13 Τον ταξιδιωτικόν μου μανδύαν, που αφήκα στο σπίτι του Καρπού εις την Τρωάδα, φέρε τον καθώς θα έλθης. Φερε δε και τα βιβλία, μάλιστα δε τας μεμβράνας.

4,14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο· ἀποδῴη αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·
4,14 Ο Αλέξανδρος ο χαλκουργός μου επροξένησε πολλά κακά. Ας του αποδώση ο Κυριος σύμφωνα με τα έργα του.
4,15 ὃν καὶ σὺ φυλάσσου· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις.
4,15 Από αυτόν να φυλάγεσαι και συ, διότι παρά πολύ αντέδρασε και επολέμησε τα λόγια του Θεού που κηρύττομεν ημείς.
4,16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· μὴ αὐτοῖς λογισθείη·
4,16 Μαθε δε ότι κατά την πρώτην μου απολογίαν κανείς δεν μου συμπαραστάθηκε να καταθέση υπέρ εμού, αλλ' όλοι με εγκατέλειψαν. Είθε να μη τους το καταλογίση ο Κυριος.
4,17 ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι᾿ ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐῤῥύσθην ἐκ στόματος λέοντος.
4,17 Ομως ο Κυριος μου εστάθη στο πλευρόν μου και με ενεδυνάμωσε, ώστε δι' εμού και εκεί ενώπιον του δικαστηρίου να εκτεθή εις όλην του την πληρότητα το κήρυγμα του Ευαγγελίου και να το ακούσουν όλοι οι εθνικοί. Και εγλύτωσα από το στόμα του λέοντος.
4,18 καὶ ῥύσεταί με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
4,18 Αλλά και στο μέλλον θα με γλυτώση ο Κυριος από κάθε πονηρόν έργον και θα με σώση εις την επουράνιον του βασιλείαν. Προς αυτόν ας είναι η δόξα στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
4,19 Ἄσπασαι Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν καὶ τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον.
4,19 Χαιρέτησε την Πρίσκαν και τον Ακύλαν και την οικογένειαν του Ονησιφόρου.
4,20 Ἔραστος ἔμεινεν ἐν Κορίνθῳ, Τρόφιμον δὲ ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα.
4,20 Ο Εραστος έμεινεν εις την Κορινθον· τον δε Τρόφιμον τον αφήκα ασθενή εις την Μιλητον.
4,21 σπούδασον πρὸ χειμῶνος ἐλθεῖν. Ἀσπάζεταί σε Εὔβουλος καὶ Πούδης καὶ Λίνος καὶ Κλαυδία καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες.

4,21 Φρόντισε να έλθης προ του χειμώνος. Σε χαιρετά ο Εὔβουλος και ο Πούδης και ο Λινος και η Κλαυδία και όλοι οι αδελφοί.
4,22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τοῦ πνεύματός σου. Ἡ χάρις μεθ᾿ ὑμῶν· ἀμήν.
4,22 Ο Κυριος Ιησούς Χριστός είθε να είναι μετά του πνεύματός σου. Η χάρις του Κυρίου μας ας είναι μαζή σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 1

1,1 Παῦλος, δοῦλος Θεοῦ, ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ᾽ εὐσέβειαν
1,1 Εγώ ο Παύλος, δούλος του Θεού, απόστολος δε του Ιησού Χριστού σύμφωνα με την ορθήν πίστιν, την οποίαν ο Θεός απεκάλυψεν στους εκλεκτούς του, και την πλήρη γνώσιν της αληθείας, που οδηγεί εις την ευσέβειαν,
1,2 ἐπ᾽ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων,
1,2 και μας θεμελιώνει επάνω εις την ελπίδα της αιωνίου ζωής την οποίαν ο αψευδής και απολύτως αληθής Θεός έχει υποσχεθή προ πολλών αιώνων,
1,3 ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς ἰδίοις τὸν λόγον αὐτοῦ ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ κατ᾽ ἐπιταγὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,
1,3 την εφανέρωσε δε εις καιρούς που ο ίδιος είχεν ορίσει με τον λόγον του, δηλαδή με το ευαγγέλιον, με το ευαγγελικόν κήρυγμα, το οποίον κατά διαταγήν του σωτήρος ημών Θεού είναι εμπιστευμένον ως πολύτιμος θησαυρός εις εμέ,
1,4 Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν.
1,4 στον Τιτον, γνήσιον κατά την κοινήν μας πίστιν πνευματικόν μου τέκνον, είθεν να είναι η χάρις, το έλεος, η ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα και τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, τον Σωτήρα μας.
1,5 Τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διεταξάμην,
1,5 Δια τούτο ακριβώς σε αφήκα, διερχόμενος από την Κρήτην, δια να οργανώσης καλύτερον και συμπληρώσης όσα εγώ βιαζόμενος να φύγω παρέλειψα, και να εγκαταστήσης εις κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, όπως εγώ σε διέταξα.
1,6 εἴ τίς ἐστιν ἀνέγκλητος, μιᾶς γυναικὸς ἀνήρ, τέκνα ἔχων πιστά, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας ἢ ἀνυπότακτα.

1,6 Και προκειμένου να εκλέξης πρεσβύτερον, θα εξετάζης πρώτον, εάν κανείς είναι ανεπίληπτος και ακατηγόρητος, σύζυγος μιας γυναικός εις ενός γάμου κοινωνίαν, εάν έχη παιδιά πιστά στον Χριστόν, τα οποία δεν κατηγορούνται ως άσωτα η ανυπότακτα.
1,7 δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ,
1,7 Διότι πρέπει ο επίσκοπος, υπό την ιδιότητά του ως επιστάτου εκ μέρους του Θεού, να είναι έμεμπτος και ακατηγόρητος, όχι αυθάδης ούτε ευερέθιστος και οργίλος, να μη είναι φίλος του κρασιού, να μη χειροδική, να μη επιδιώκη παράνομα και αισχρά κέρδη.
1,8 ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ,
1,8 Αλλά να είναι φιλόξενος, φιλάγαθος, συνετός και φρόνιμος, δίκαιος, ευλαβής και σεμνός, εγκρατής,
1,9 ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.
1,9 να κρατή καλά και να μένη προσηλωμένος στον αξιόπιστον λόγον, τον σύμφωνον με την διδαχήν του Κυρίου και των Αποστόλων, δια να είναι έτσι ικανός και δυνατός να νουθετή, να προτρέπη σύμφωνα με την ορθήν και αγίαν διδασκαλίαν, ακόμη δε και να αποστομώνη τους αντιλέγοντας, αποδεικνύων ανυπόστατα τα λόγια των.
1,10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς,
1,10 Διότι υπάρχουν και πολλοί ανυπόκτοι εις την αλήθειαν του Ευαγγελίου, άλλοι δε που διδάσκουν κούφια και επιβλαβή λόγια και παραπλανούν και σκοτίζουν τον νουν μερικών. Τετοιοι δε προπαντός είναι αυτοί που προέρχονται από τους Ιουδαίους.
1,11 οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι διδάσκοντες ἃ μὴ δεῖ αἰσχροῦ κέρδους χάριν.
1,11 Αυτούς πρέπει ο επίσκοπος να τους αποστομώνη. Αυτοί είναι εκείνοι που αναστατώνουν ολοκλήρους οικογενείας, διδάσκοντες εκείνα, που δεν πρέπει, χάριν αισχρού κέρδους, ως ιεροκάπηλοι.
1,12 εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.
1,12 Είπε δε κάποιος ιδικός των από αυτούς τους Κρητικούς, που τον θεωρούν ως προφήτην· “οι Κρήτες είναι πάντοτε ψεύστες, κακά

και ανήμερα θηρία, αχόρταστες κοιλιές”.
1,13 ἡ μαρτυρία αὕτη ἐστὶν ἀληθής. δι᾽ ἣν αἰτίαν ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει,
1,13 Η μαρτυρία αυτή είναι αληθινή. Δια τούτο έλεγχέ τους έντονα και ανοικτά, δια να κατορθώσουν έτσι να κρατήσουν ανόθευτον και υγιά την πίστιν,
1,14 μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν.
1,14 χωρίς να δίδουν καμμίαν προσοχήν εις ιουδαϊκούς μύθους και εις εντολάς ανθρώπων, που αποστρέφονται την αλήθειαν.
1,15 πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιαμμένοις καὶ ἀπίστοις οὐδὲν καθαρόν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις.
1,15 Να μη λαμβάνουν υπ' όψιν των όσα περί καθαρών και ακαθάρτων φαγητών διδάσκουν οι ψευδάδελφοι Ιουδαίοι. Διότι εις μεν τους καθαρούς κατά την καρδίαν είναι όλα καθαρά· εις δε τους μολυσμένους από την αμαρτίαν και απίστους τίποτε δεν είναι καθαρόν, αλλά έχει μολυνθή ο νους των και η συνείδησίς των.
1,16 Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι.
1,16 Ομολογούν με τα λόγια, ότι γνωρίζουν τον Θεόν, με τα έργα των όμως τον αρνούνται. Είναι δε έτσι βδελυροί και αποτρόπαιοι και απειθείς και δια κάθε καλόν έργον ανίκανοι και ανάξιοι.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 2

2,1 Σὺ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ.
2,1 Συ όμως δίδασκε εκείνα που πρέπει και ταιριάζουν εις την ορθήν και αγίαν διδασκαλίαν.
2,2 Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, σεμνούς, σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ.
2,2 Διδάσκε τους γέροντας να είνα προσεκτικοί και άγρυπνοι, σεμνοί, φρόνιμοι και συνετοί, υγιείς και ρωμαλέοι εις την ορθήν πίστιν, εις την αγάπην, εις την υπομονήν.
2,3 Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ οἴνῳ πολλῷ δεδουλωμένας, καλοδιδασκάλους,

2,3 Επίσης τας ηλικιωμένας γυναίκας να είναι εις την εξωτερικήν των εμφάνισιν και ενδυμασίαν ιεροπρεπείς, (όπως ταιριάζει εις ευσεβείς ανθρώπους)· να μη παρασύρωνται εις διαβολάς και συκοφαντίας, να μην είναι υποδουλωμέναι στο πολύ κρασί, να διδάσκουν τα καλά και αληθινά,
2,4 ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας φιλάνδρους εἶναι, φιλοτέκνους,
2,4 δια να νουθετούν και σωφρονίζουν τας νέας, ώστε αυταί να αγαπούν τους άνδρας των, να άγαπούν τα παιδιά των,
2,5 σώφρονας, ἁγνάς, οἰκουρούς, ἀγαθάς, ὑποτασσομένας τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα μὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται.
2,5 να είναι εγκρατείς, αγναί, νοικοκυρές, που θα φροντίζουν για τα σπίτια των, αγαθαί και καλόκαρδοι, που θα υποτάσσωνται στους άνδρας των, δια να μη βλασφημήται από αυτούς ο λόγος του Θεού.
2,6 Τοὺς νεωτέρους ὡσαύτως παρακάλει σωφρονεῖν,
2,6 Επίσης τους νεωτέρους να τους νουθετής και να τους προτρέπης να είναι εγκρατείς και σώφρονες,
2,7 περὶ πάντα σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σεμνότητα, ἀφθαρσίαν,
2,7 προσφέρων τον ευατόν σου κατά πάντα παράδειγμα καλών έργων και φροντίζων, ώστε η διδασκαλία σου να είναι αγνή και καθαρά, να εμπνέη την σεμνότητα, να είναι σταθερή και απρόσβλητη από την φθοράν και αλλοίωσιν.
2,8 λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ μηδὲν ἔχων περὶ ἡμῶν λέγειν φαῦλον.
2,8 Να είναι λόγος υγιής και απηλλαγμένος από την ασθένειαν της αιρέσεως, άμεμπτος και ακατάκριτος, ώστε και ο πολέμιος να εντραπή, μη έχων κανένα κακόν να είπη εις βάρος μας.
2,9 Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶσιν εὐαρέστους εἶναι, μὴ ἀντιλέγοντας,
2,9 Πρότρεπε τους δούλους να υποτάσσωνται στους κυρίους των, να είναι προς αυτούς ευάρεστοι εις όλα, να μη αντιλέγουν,
2,10 μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν, ἵνα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶσιν.
2,10 να μη κατακρατούν και κλέπτουν, αλλά να δείχνουν επάνω εις τα πράγματα πάντοτε κάθε αξιοπιστίαν και εντιμότητα, αγαθήν και σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού, δια να στολίζουν έτσι εις όλα την διδασκαλίαν του σωτήρος ημών Θεού.

2,11 Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις,
2,11 Διότι εφανερώθη πλέον και εδόθη εις όλους, κυρίους και δούλους, η χάρις του Θεού, η σωτήριος δια τους ανθρώπους.
2,12 παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι,
2,12 Αυτή η χάρις μας διδάσκει και μας παιδαγωγεί να αρνηθώμεν την ασέβειαν και τας κοσμικάς αμαρτωλάς επιθυμίας και να ζήσωμεν εις την παρούσαν ζωήν με εγκράτειαν και σωφροσύνην, με δικαιοσύνην και αγάπην προς τους γύρω μας, με ευσέβειαν και υπακοήν προς τον Θεόν,
2,13 προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
2,13 περιμένοντες την απερίγραπτον μακαριότητα, που ελπίζομεν, και την φανέρωσιν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού,
2,14 ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.
2,14 ο οποίος παρέδωκε τον ευατόν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν μας, δια να μας εξαγοράση από την ενόχην κάθε παραβάσεως του Νομου, να μας καθαρίση από κάθε μολυσμόν, ώστε να συγκρατήση δια τον ευατόν του λαόν εκλεκτόν, γεμάτον ζήλον δια καλά έργα.
2,15 Ταῦτα λάλει καὶ παρακάλει καὶ ἔλεγχε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς· μηδείς σου περιφρονείτω.
2,15 Αυτά λέγε και πρότρεπε και έλεγχε με κάθε εξουσίαν. Κανείς ας μη σε περιφρονή.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 3

3,1 Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἑτοίμους εἶναι,
3,1 Υπενθύμιζε δε εις αυτούς να υποτάσσωνται εις τας αρχάς και τας εξουσίας, να πειθαρχούν και να είναι έτοιμοι δια κάθε καλόν έργον.

3,2 μηδένα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς, πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πρᾳότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους.
3,2 Να μη κακολογον κανένα· να είναι αόργητοι και αφιλόνεικοι, επιεικείς και υποχωρητικοί, να δείχνουν και να φέρωνται με κάθε πραότητα προς όλους τους ανθρώπους.
3,3 Ἦμεν γάρ ποτε καὶ ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλεύοντες ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ διάγοντες, στυγητοί, μισοῦντες ἀλλήλους·
3,3 Διότι ήμεθα κάποτε και ημείς μωροί και αναίσθητοι, απειθείς, πλανώμενοι μακράν από τον Θεόν, δούλοι εις αμαρτωλάς επιθυμίας και διαφόρους ηδονάς, και επεράσαμεν τον καιρόν μας βυθισμένοι εις την κακίαν και το φθόνον, μισητοί από τους άλλους και μισούντες ο ένας τον άλλον.
3,4 ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,
3,4 Οταν όμως εφανερώθηκε η αγαθότης και η φιλανθρωπία του σωτήρος ημών Θεού,
3,5 οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου,
3,5 όχι από τα έργα της δικαιοσύνης που τάχα εκάμαμε ημείς, αλλά σύμφωνα με το άπειρον έλεός του μας έσωσε δια μέσου του βαπτίσματος, του λουτρού αυτού της αναγεννήσεως και δια του ξεκαινουργώματος, που χαρίζει το Αγιον Πνεύμα,
3,6 οὗ ἐξέχεεν ἐφ᾿ ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν,
3,6 το οποίον ο Θεός έχυσε και έδωσεν εις ημάς πλουσίως δια του Ιησού Χριστού, του Σωτήρος μας.
3,7 ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ᾿ ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.
3,7 Και τούτο, δια να δικαιωθώμεν με την σωτήριον χάριν Εκείνου και να γίνωμεν κληρονόμοι της αιωνίου ζωής, σύμφωνα με την χαρμόσυνον ελπίδα, που ο ίδιος μας έχει δώσει.
3,8 Πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις·

3,8 Αυτός δε ο λόγος, που σου γράφω, είναι κατά πάντα αληθινός και αξιόπιστος. Και περί αυτών των μεγάλων αληθειών θέλω να διαβεβαιώνης και να πείθης τους Χριστιανούς, δια να φροντίζουν, όσοι έχουν πιστεύσει στον Θεόν, να μη μένουν εις την απλήν πίστιν, αλλά να πρωτοστατούν με ζήλον εις τα καλά έργα. Αυτά δε που είπα παραπάνω είναι έργα τα καλά και τα ωφέλιμα στους ανθρώπους.
3,9 μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι.
3,9 Να αντιπαρέρχεσαι δε και να αποφεύγης τας ανοήτους συζητήσεις και τας γενεαλογίας περί ευγενούς καταγωγής και τας φιλονεικίας και τας μάχας γύρω από τα ζητήματα του Ιουδαϊκού νόμου· διότι όλα αυτά είναι ανωφελή και μάταια.
3,10 αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ,
3,10 Αιρετικόν άνθρωπον, ο οποίος ύστερα από πρώτην και δευτέραν συμβουλήν μένει με πείσμα εις την πλάνην του, παράτησέ τον και μη συζητής πλέον μαζή του.
3,11 εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος.
3,11 Γνωρίζων, ότι ο τοιούτος έχει πλέον παρεκκλίνει από την αλήθειαν και διαστροφή και αμαρτάνει, ελεγχόμενος και καταδικαζόμενος από τον ίδιον τον ευατόν του, από την συνείδησίν του.
3,12 Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρός σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρός με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι.
3,12 Οταν στείλω εις σε τον Αρτεμάν η τον Τυχικόν, φρόντισε με κάθε τρόπον να έλθης να με συναντήσης εις την Νικόπολιν, διότι εκεί έχω αποφασίσει να περάσω τον χειμώνα.
3,13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλὼ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ.
3,13 Τον Ζηναν τον νομικόν και τον Απολλώ να τους κατευοδώσης και να τους εφοδιάσης με πολλήν επιμέλειαν, ώστε να μη τους λείπη τίποτε στο ταξίδι των.
3,14 μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι.
3,14 Ας φροντίζουν δε και όλοι οι ιδικοί μας να πρωτοστατούν εις τα καλά έργα και μάλιστα εις τας επειγούσας ανάγκας των αδελφών, δια

να μη μένουν άκαρποι.
3,15 Ἀσπάζονταί σε οἱ μετ᾿ ἐμοῦ πάντες. ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
3,15 Σε χαιρετούν όλοι όσοι είναι μαζή μου· χαιρέτησε όλους εκείνους, που μας αγαπούν δια της πίστεως του Χριστού. Η χάρις του Θεού, ας είναι με όλους σας. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ 1

1,1 Παῦλος, δέσμιος Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, Φιλήμονι τῷ ἀγαπητῷ καὶ συνεργῷ ἡμῶν
1,1 Εγώ ο Παύλος, δέσμιος και φυλακισμένος εις την Ρωμην δια το Ευαγγέλιον του Ιησού Χριστού και Τιμόθεος ο αδελφός, προς τον Φιλήμονα, τον αγαπητόν δια την αρετήν του και συνεργάτην μας στο κήρυγμα
1,2 καὶ Ἀπφίᾳ τῇ ἀγαπητῇ καὶ Ἀρχίππῳ τῷ συστρατιώτῃ ἡμῶν καὶ τῇ κατ᾿ οἶκόν σου ἐκκλησίᾳ·
1,2 και προς την Απφιάν την αγαπητήν, και τον Αρχιππον, τον συστρατιώτην μας και συναγωνιστήν στους πνευματικούς αγώνας, και εις όλην την συνάθροισιν των πιστών, που γίνεται στο σπίτι σου·
1,3 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,3 είθε να είναι μαζή σας η χάρις και η ειρήνη από τον Θεόν και Πατέρα ημών και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν.
1,4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε μνείαν σου ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,
1,4 Ευχαριστώ τον Θεόν μου πάντοτε, ενθυμούμενος σε εις τας προσευχάς μου.
1,5 ἀκούων σου τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,
1,5 Τον ευχαριστώ δε επειδή πληροφορούμαι την αγάπην και την πίστιν σου· την πίστιν, την οποίαν έχεις προς τον Κυριον Ιησούν, και την αγάπην που εκδηλώνεις προς όλους τους Χριστιανούς.
1,6 ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ἡμῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.
1,6 Και παρακαλώ τον Κυριον να γίνη η συμμετοχή σου εις την πίστιν έμπρακτος και ενεργητική, με πλήρη επίγνωσιν και ακριβή πραγματοποίησιν παντός αγαθού, που είναι στο χέρι μας να κάμωμεν προς δόξαν του Ιησού Χριστού.

1,7 χάριν γὰρ ἔχομεν πολλὴν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ.
1,7 Ευχαριστώ δε τον Θεόν δια σε, αδελφέ, διότι έχομεν πολλήν παρηγορίαν και ενίσχυσιν και χαράν δια την αγάπην σου, επειδή αι καρδίαι των αδελφών Χριστιανών ευρίσκουν εις σε άνεσιν και ανάπαυσιν.
1,8 Διό, πολλὴν ἐν Χριστῷ παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον,
1,8 Δι' αυτό, μολονότι με το δικαίωμα, που μου δίδει ο Χριστός και η κοινή πίστις μας προς τον Χριστόν, έχω το θάρρος να διατάσσω εις σε εκείνο που πρέπει να πράττης,
1,9 διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ· τοιοῦτος ὤν, ὡς Παῦλος πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,9 εν τούτοις δια την αγάπην, που σου έχω, σε παρακαλώ· και το πράττω αυτό με το κύρος που έχω, σαν Παύλος ηλικιωμένος, τώρα δε φυλακισμένος και δέσμιος προς χάριν του Ιησού Χριστού.
1,10 παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον,
1,10 Σε παρακαλώ, λοιπόν, δια το πνευματικόν μου τέκνον, τον οποίον εγέννησα πνευματικώς κατά το διάστημα αυτό που είμαι δέσμιος, δια τον Ονήσιμον,
1,11 τὸν ποτέ σοι ἄχρηστον, νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὔχρηστον, ὃν ἀνέπεμψα·
1,11 ο οποίος άλλοτε σου ήτο άχρηστος, διότι σε είχε κλέψει και είχε δραπετεύσει, τώρα όμως που εδέχθη την χάριν του Ευαγγελίου, είναι χρήσιμος εις σε και εις εμέ και σου τον στέλλω πάλιν.
1,12 σὺ δὲ αὐτόν, τοῦτ᾿ ἔστι τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, προσλαβοῦ·
1,12 Συ δε να τον δεχθής και να κρατήσης πάλιν πλησίον σου με καλωσύνην αυτόν, που είναι σπλάγνο μου.
1,13 ὃν ἐγὼ ἐβουλόμην πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν, ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ εὐαγγελίου·
1,13 Εγώ ήθελα να τον κρατήσω δια τον ευατόν μου και να τον έχω κοντά μου, δια να με υπηρετή προς λογαριασμόν ιδικόν σου κατά το διάστημα των δεσμών και της φυλακίσεώς μου.
1,14 χωρὶς δὲ τῆς σῆς γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα ποιῆσαι, ἵνα μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην τὸ ἀγαθόν σου ᾖ, ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον.

1,14 Αλλά χωρίς την ιδικήν σου γνώμην και συγκατάθεσιν δεν ηθέλησα να κάμω τίποτε μόνος μου, δια να μην είναι κατ' ανάγκην το καλόν, το οποίον θα μου προσέφερες, αλλά να προέρχεται από την ιδικήν σου καλήν θέλησιν και καρδίαν.
1,15 τάχα γὰρ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη πρὸς ὥραν, ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἀπέχῃς,
1,15 Λοιπόν, αυτόν πρέπει να τον δεχθής με αδελφικήν αγάπην, διότι ίσως δι' αυτό εχωρίσθη από σε επί ολίγον διάστημα, δια να τον ξαναπάρης πάλιν και να τον έχης αιωνίως μαζή σου,
1,16 οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλ᾽ ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπητόν, μάλιστα ἐμοί, πόσῳ δὲ μᾶλλον σοὶ καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ!
1,16 όχι πλέον ως δούλον, αλλά παρά πάνω από δούλον σαν αγαπητόν αδελφόν, αγαπητόν μάλιστα εις εμέ, πόσω μάλλον αγαπητόν εις σε και ως άνθρωπος που θα σε υπηρετή με πίστιν και αφωσίωσιν και ως αδελφός εν Κυρίω.
1,17 εἰ οὖν με ἔχεις κοινωνόν, προσλαβοῦ αὐτὸν ὡς ἐμέ.
1,17 Εάν, λοιπόν, έχης, εμέ αδελφόν συγκοινωνόν και συμμέτοχον εις την ιδίαν πίστιν και τα ίδια φρονήματα, να δεχθής πάλιν αυτόν όπως θα εδέχεσο εμέ.
1,18 εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει·
1,18 Εάν δε σε έχη αδικήσει εις τίποτε η σου οφείλη κάτι, αυτό λογάριασέ το εις εμέ.
1,19 ἐγὼ Παῦλος ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί, ἐγὼ ἀποτίσω· ἵνα μὴ λέγω σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις.
1,19 Εγώ ο Παύλος, που έγραψα με το χέρι μου την επιστολήν, εγώ θα πληρώσω εις σε το χρέος του· δια να μη είπω, ότι συ μου χρεωστείς όχι μόνον όλα όσα σου ανήκουν, αλλά και τον ευατόν σου ακόμη.
1,20 ναί, ἀδελφέ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.
1,20 Ναι, αδελφέ, περιμένω από σε αυτήν την χαράν και την εξυπηρέτησιν εν Κυρίω. Ανάπαυσε και χαροποίησε την καρδίαν μου με την εν Κυρίω χαράν.
1,21 Πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψά σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις.
1,21 Επειδή έχω πεποίθησιν εις την υπακοήν σου, σου έγραψα αυτήν την επιστολήν γνωρίζων καλά, ότι θα κάμης και παρά πάνω

από αυτό που σου λέγω.
1,22 ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν· ἐλπίζω γὰρ ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν χαρισθήσομαι ὑμῖν.
1,22 Συγχρόνως δε ετοίμαζέ μου και φιλοξενίαν. Διότι ελπίζω, ότι με τας προσευχάς σας θα με ελευθερώση ο Θεός από τα δεσμά και την φυλακήν και θα με χαρίση σαν δώρον εις σας.
1,23 Ἀσπάζεταί σε Ἐπαφρᾶς ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
1,23 Σε χαιρετά με όλη του την καρδιά ο Επαφράς, ο οποίος προς χάριν του Ιησού Χριστού μένει θεληματικά μαζή μου φυλακισμένος και αιχμάλωτος.
1,24 Μᾶρκος, Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.
1,24 Επίσης σε χαιρετούν ο Μάρκος, ο Αρίσταρχος, ο Δημάς, ο Λουκάς, οι συνεργάται μου.
1,25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν· ἀμήν.
1,25 Είθε η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να είναι πάντοτε μετά του πνεύματος σας· αμήν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 1

1,1 Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ᾿ ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ,
1,1 Κατά τους παλαιοτέρους χρόνους, κατά την προ του Χριστού δηλαδή περίοδον, εις πολλάς περιστάσεις και με πολλούς τρόπους ωμίλησε και εφανέρωσεν ο Θεός το θέλημά του στους προγόνους μας δια μέσου των προφητών. Κατά δε τας τελευταίας αυτάς ημέρας ελάλησε προς ημάς δια μέσου του μονογενούς αυτού Υιού,
1,2 ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι᾿ οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν·
1,2 τον οποίον ο Θεός Πατήρ κατέστησε κληρονόμον, κύριον και βασιλέα όλης της κτίσεως, ουρανίων και επιγείων και δια του οποίου εδημιούργησε όλα όσα έγιναν εν χρόνω.
1,3 ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι᾿ ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς,
1,3 Αυτός είναι προαιωνίως ολόλαμπρος ακτινοβολία της απείρους δόξης του Πατρός, ακριβέστατον και απαράλλακτον και ενυπόστατον αποτύπωμα του Πατρός, της αυτής ουσίας και απείρου τελειότητος, όσος με Εκείνον, κρατών και κυβερνών τα πάντα με τον παντοδύναμον λόγον του. Αυτός ενανθρωπήσας εκαθάρισεν ημάς από τας αμαρτίας μας, δια της θυσίας του εαυτού του επάνω στον σταυρόν, και εκάθισε και ως ο υιός του ανθρώπου δια της αναλήψεώς του εκ δεξιών της μεγαλειότητος του Πατρός στον ίδιον με Εκείνον θρόνον υψηλά στους ουρανούς.
1,4 τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ᾿ αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.
1,4 Ανεδείχθη δε τόσον πολύ υπεροχώτερος και ανώτερος από τους αγγέλους, όσον διαφορετικώτερον και ενδοξότερον από αυτούς έχει κληρονομήσει όνομα (εκ παραλλήλου προς τον Υιόν μονογενής ονομασθείς και Κυριος των επουρανίων, των επιγείων και των καταχθονίων).

1,5 τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν;
1,5 Διότι εις ποίον ποτέ από τους αγγέλους είπεν ο Θεός· “συ είσαι Υιός μου, εγώ σήμερα σου έδωκα την ανθρωπίνην φύσιν, εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου;” Και πάλιν εις άλλο χωρίον της Γραφής είπε· “Εγώ θα είμαι πατήρ στον ενανθρωπήσαντα Ιησούν και αυτός θα είναι εις εμέ Υιός, υπό εντελώς ειδικήν σημασίαν;”
1,6 ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.
1,6 Οταν δε πάλιν θα επαναφέρη και θα εισαγάγη εις την οικουμένην ως κριτής ένδοξον τον Υιόν, ο οποίος εγεννήθη ανάρχως προ πάσης κτίσεως από τον Πατέρα θα είπη· “και ας προσκυνήσουν αυτόν όλοι οι άγγελοι του Θεού”.
1,7 καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα·
1,7 Και κάμνουν διάκρισιν μεταξύ των αγγέλων και του Υιού του Θεού λέγει χαρακτηριστικώς δια μεν τους αγγέλους· “ο Θεός είναι αυτός που κάμνει τους αγγέλους του νοεράς και αΰλους υπάρξεις, ταχείς και λεπτούς σαν τους ανέμους, και αυτούς που τον υπηρετούν αΰλους με δραστικήν ενέργειαν και φωτεινήν λαμπρότητα σαν την φλόγαν του πυρός”.
1,8 πρὸς δὲ τὸν υἱόν· ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.
1,8 Προς δε τον Υιόν λέγει· “ω Θεε, ο βασιλικός και ένδοξος θρόνος σου μένει ασάλευτος στους αιώνας των αιώνων· το βασιλικόν σου σκήπτρον είναι σκήπτρον και εξουσία ευθήτητος και δικαιοσύνης.
1,9 ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίμησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε, ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου·
1,9 Εχεις αγαπήσει την δικαιοσύνην και εμίσησες πάντοτε την ανομίαν. Δια τούτο, ω Θεε, ο Θεός και Πατήρ σου σε έχρισε με το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος, που φέρει αγαλλίασιν και χαράν, ασύγκριτα παραπάνω από όσον έχρισεν εκείνους, που μετέχουν στο ίδιο χρίσμα με εσέ, (δηλαδή τους προφήτας, τους ιερείς και βασιλείς

της Π. Διαθήκης. Εκείνοι έλαβον εν μέρει το Αγιον Πνεύμα, συ το έλαβες ολόκληρον).
1,10 καὶ σὺ κατ᾿ ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σού εἰσιν οἱ οὐρανοί·
1,10 Και, πάλιν η Γραφή άλλου λέγει· “συ, Κυριε, εις την αρχήν της δημιουργίας εστερέωσας την γην επάνω εις ασφαλές θεμέλιον και έργα των ιδικών σου χειρών, είναι οι ουρανοί·
1,11 αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,
1,11 αυτοί θα χαθούν από την σημερινήν των μορφήν και θα αλλάξουν, συ όμως παραμένεις πάντοτε αιώνιος και αναλλοίωτος· τα πάντα σαν ένδυμα θα παληώσουν
1,12 καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.
1,12 και σαν εξωτερικόν ένδυμα θα τους περιτυλίξης και θα αλλάξουν μορφήν, συ όμως είσαι ο ίδιος πάντοτε και τα έτη σου δεν θα λάβουν ποτέ τέλος”.
1,13 πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;
1,13 Προς ποίον δε από τους αγγέλους είπεν ποτέ ο Θεός και Πατήρ· “κάθισε εις τα δεξιά μου έως ότου βάλω τους εχθρούς σου κάτω από τα πόδιά σου, σαν υποπόδιον, επάνω στο οποίον θα πατάς;”
1,14 οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;
1,14 Ολοι οι άγγελοι είναι πνεύματα υπηρετικά, τα οποία αποστέλλονται από τον Θεόν, δια να εξυπηρετούν αυτούς, που μέλλουν να κληρονομήσουν την σωτηρίαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 2

2,1 Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραῤῥυῶμεν.
2,1 Επειδή ακριβώς τόσον ασύγκριτα ανώτερος είναι ο Υιός, δια τούτο πρέπει πολύ περισσότερον να προσέχωμεν εις εκείνα, τα οποία ηκούσαμεν από το κήρυγμα των Αποστόλων, που είναι ιδικόν

του κήρυγμα, μήπως τυχόν ποτέ παρεκκλίνωμεν από τον δρόμον της σωτηρίας.
2,2 εἰ γὰρ ὁ δι᾽ ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,
2,2 Διότι εάν ο παλαιός νόμος, που ελέχθη στον Μωϋσήν δια μέσου των αγγέλων, απεδείχθη έγκυρος και ισχυρός και κάθε παράβασις αυτού και παρακοή έλαβε σαν μισθόν της την δικαίαν τιμωρίαν,
2,3 πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη,
2,3 πως ημείς θα διαφύγωμεν την τιμωρίαν, εάν παραμελήσωμεν μίαν τόσον μεγάλην και ανεκτίμητον σωτηρίαν; Η σωτηρία δε αυτή ήρχισε να διδάσκεται από αυτόν τούτον τον Κυριον, παρεδόθη δε εις ημάς ως κατά πάντα βεβαία και αξιόπιστος από εκείνους, που την ήκουσαν κατ' ευθείαν από το στόμα του Κυρίου, δηλαδή από τους Αποστόλους.
2,4 συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος Ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.
2,4 Επεβεβαίωνε δε το κήρυγμα των Αποστόλων και αυτός ο Θεός με θαύματα, με καταπληκτικά γεγονότα και με ποικίλας υπερφυσικάς δυνάμεις και με θεία χαρίσματα, τα οποία το Πνεύμα το Αγιον εμοίραζεν στους πιστούς κατά την θέλησιν του Θεού.
2,5 Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν,
2,5 Η υπεροχή του Χριστού φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι ο Θεός δεν υπέταξεν στους αγγέλους τον μέλλοντα κόσμον, που θα εγκαθιδρύετο από τον Μεσσίαν και περί του οποίου κόσμου κάμνομεν τώρα λόγον, αλλά τον υπέταξεν στον Χριστόν.
2,6 διεμαρτύρατο δὲ πού τις λέγων· τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;
2,6 Παραστατικά δε κάποιος εμαρτύρυσεν εις ένα χωρίον της Γραφής, λέγων· “τι αξίαν έχει ο άνθρωπος, ώστε να τον ενθυμήσαι η το τέκνον του ανθρώπου, ώστε να τον επισκέπτεσαι με την πατρικήν σου φροντίδα;
2,7 ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν.

2,7 Τον έκαμες κατά τι κατώτερον από τους αγγέλους, με δόξαν και τιμήν ως βασιλέα της κτίσεως τον εστεφάνωσες.
2,8 πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. νῦν δὲ οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα·
2,8 Ολα υπέταξες κάτω από τους πόδας του". Και εφ' όσον ο Θεός Πατήρ υπέταξε εις αυτόν τα πάντα, δεν αφήκε τίποτε, που να του μένη ανυπότακτον. Τωρα όμως δεν βλέπομεν ακόμη να είναι όλα απολύτως υποταγμένα στον ενανθρωπήσαντα Υιόν του Θεού.
2,9 τὸν δὲ βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον, ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσηται θανάτου.
2,9 Τον δε Ιησούν, ο οποίος επί μικρόν χρονικόν διάστημα έγινε κατώτερος από τους αγγέλους, (εφ' όσον έπαθε και απέθανεν επί του σταυρού) τον βλέπομεν, ότι ακριβώς λόγω του παθήματος του θανάτου, έχει στεφανωθή με δόξαν και τιμήν· έπαθε δε και εγεύθη το πικρόν ποτήριον του θανάτου δια την χάριν, που ηυδόκησε να κάμη ο Θεός υπέρ της σωτηρίας του κάθε ανθρώπου.
2,10 ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι᾽ ὃν τὰ πάντα καὶ δι᾽ οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.
2,10 Διότι έπρεπεν στον Θεόν, τον δημιουργόν του παντός, προς τον οποίον αποβλέπουν τα πάντα και δια του οποίου κατευθύνονται και κυβερνώνται τα πάντα, να αναδείξη και αποδείξη τέλειον, δια μέσου των παθημάτων, τον αρχηγόν και αίτιον της σωτηρίας των, δηλαδή τον Χριστόν, εφ' όσον είχε την πανάγαθον απόφασιν πολλούς ανθρώπους να οδηγήση εις την δόξαν.
2,11 ὅ τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες· δι᾽ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν,
2,11 Διότι ο Χριστός που μας αγιάζει, και ημείς που αγιαζόμεθα, καταγόμεθα από ένα Πατέρα. Δι' αυτήν ακριβώς την αιτίαν και ο Χριστός δεν εντρέπεται να ονομάζη αυτούς, που καλεί εις σωτηρίαν, αδελφούς του,
2,12 λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε·
2,12 λέγων· "θα διαλαλήσω και θα ομολογήσω το όνομά σου, ω Θεέ και Πατέρα, στους αδελφούς μου· εν μέσω συγκεντρώσεως των

αδελφών μου θα σε ανυμνήσω και θα σε δοξάσω”.
2,13 καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ᾿ αὐτῷ· καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.
2,13 Και πάλιν λέγει· “εγώ ο Μεσσίας ως άνθρωπος θα έχω στηρίξει την πεποίθησίν μου στον Θεόν και Πατέρα·” Και άλλου πάλιν λέγει· “ιδού εγώ και τα παιδιά, που μου έδωκεν ο Θεός”.
2,14 ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ᾿ ἔστι τὸν διάβολον,
2,14 Επειδή δε τα παιδιά του Θεού, έχουν πάρει όλα την ασθενή και φθαρτήν ανθρωπίνην φύσιν, σάρκα και αίμα, δια τούτο και αυτός κατά παρόμοιον τρόπον επήρε σάρκα και αίμα, την ανθρωπίνην φύσιν, χωρίς όμως καμμίαν αμαρτίαν· έγινεν άνθρωπος, δια να εξουδετερώση με τον θάνατόν του και καταργήση τον διάβολον, ο οποίος μέχρι προ ολίγου είχε την δύναμιν και την εξουσίαν να ρίπτη τους ανθρώπους, εξ αιτίας των αμαρτιών των στον θάνατον,
2,15 καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας.
2,15 και να απαλλάξη αυτούς, οι οποίοι ένεκα του φόβου του θανάτου εκυριαρχούντο καθ' όλον το διάστημα της ζωής των από την καταθλιπτικήν δουλείαν της αγωνίας και του τρόμου απέναντι του θανάτου.
2,16 οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται.
2,16 Επρεπε δε να ενανθρωπήση ο Υιός, διότι δεν αναλαμβάνει βέβαια να βοηθήση και στηρίξη εις την σωτηρίαν αΰλους αγγέλους (επειδή τότε δεν θα υπήρχεν ανάγκη να γίνη άνθρωπος), αλλ' έρχεται να βοηθήση τους απογόνους του Αβραάμ.
2,17 ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ.
2,17 Επομένως έπρεπε να γίνη άνθρωπος, όμοιος καθ' όλα με τους αδελφούς του-πλην βέβαια της αμαρτίας-δια να γίνη έτσι εύσπλαγχνος και αξιόπιστος Αρχιερεύς, που θα προσέφερε ευπρόσδεκτον θυσίαν και μεσιτείαν στον Θεόν, δια την εξιλέωσιν και συγχώρησιν των αμαρτιών του λαού.

2,18 ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθείς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.
2,18 Ακριβώς διότι ο ίδιος έχει πάθει και εδοκίμασε πειρασμούς, ημπορεί και θέλει με απεριόριστον αγάπην και συμπάθειαν να βοηθήση αυτούς, που πειράζονται και ταλαιπωρούνται.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 3

3,1 Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,
3,1 Κατά συνέπειαν, αδελφοί άγιοι, που συμμετέχετε εις την επουρανίαν κλήσιν του Θεού, κατανοήσατε βαθειά και μάθετε καλά αυτόν, που ο επουράνιος Θεός μας απέστειλε, τον Αρχιερέα της πίστεώς μας, τον Ιησούν Χριστόν.
3,2 πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτόν, ὡς καὶ Μωϋσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ.
3,2 Είναι αυτός δια την άφθαστον αρετήν του απολύτως αξιόπιστος ενώπιον εκείνου, ο οποίος τον κατέστησε Απόστολόν του και αρχιερέα μας, όπως και ο Μωϋσής υπήρξε πιστός εις όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος ήτο οίκος του Θεού.
3,3 πλείονος γὰρ δόξης οὗτος παρὰ Μωϋσῆν ἠξίωται, καθ᾿ ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτόν.
3,3 Ο Χριστός όμως είναι ασυγκρίτως ανώτερος από τον Μωϋσέα, διότι έχει αξιωθή και έλαβε πολύ μεγαλυτέραν δόξαν από εκείνον, επειδή έχει μεγαλυτέραν τιμήν και αξίαν από το σπίτι εκείνος, που κατεσκεύασε το σπίτι.
3,4 πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός.
3,4 Διότι κάθε σπίτι κατασκευάζεται από κάποιον. Εκείνος δε που εδημιούργησε τα πάντα ορατά και αόρατα, εστακτοποίησε και ωργάνωσε την θεοκρατικήν πολιτείαν των Ισραηλιτών, είναι ο Θεός.
3,5 καὶ Μωϋσῆς μὲν πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὡς θεράπων, εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων,
3,5 Και ο μεν Μωϋσής, σαν επιστάτης και υπηρέτης εκ μέρους του Θεού, ανεδείχθη πιστός και αξιόπιστος μέσα εις όλο το σπίτι του Θεού, στον Ισραηλιτικόν δηλαδή λαόν, εις πίστωσιν και βεβαίωσιν

εκείνων που απρόκειτο να λεχθούν και αποκαλυφθούν προς τον λαόν.
3,6 Χριστὸς δὲ ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, οὗ οἶκός ἐσμεν ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.
3,6 Ο Χριστός όμως ως Υιός, ανεδείχθη ασυγκρίτως περισσότερον πιστός και αξιόπιστος επάνω εις όλο το σπίτι του Θεού, το οποίον είναι και ιδικόν του. Σπίτι δε τώρα του Θεού είμεθα ημείς οι Χριστιανοί, εάν βέβαια κρατήσωμεν μέχρι τέλους σταθεράν και αμετακίνητον την παρρησίαν μας προς τον Θεόν και το χαρμόσυνον καύχημα της ελπίδος μας, ότι θα είμεθα κληρονόμοι των αιωνίων αγαθών.
3,7 Διό, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,
3,7 Δι' αυτό ακριβώς και το Αγιον Πνεύμα λέγει· “σήμερον, εις την παρούσαν δηλαδή ζωήν, εάν ακούσετε την φωνήν και τας εντολάς του Θεού,
3,8 μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ,
3,8 μη κάμετε σκληράς και αναισθήτους τας καρδίας σας εις τας θείας εντολάς, όπως έγινε κατά τον καιρόν της πικρίας και της οργής μου εναντίον του Ισραηλιτικού λαού, κατά την ημέραν δηλαδή που εις την έρημον εφέρθησαν αυτοί προκλητικά απέναντί μου, και έθεσαν υπό δοκιμασίαν την αγαθότητά μου και την δύναμίν μου.
3,9 οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη·
3,9 Πράγματι εκεί εις την έρημον οι πρόγονοί σας, ολιγόπιστοι καθώς ήσαν, έθεσαν υπό αμφισβήτησιν και δοκιμήν την πρόνοιάν μου και την δύναμίν μου. Εν τούτοις εγώ και τότε δεν τους εγκατέλειψα και είδαν τα θαυμαστά και ένδοξα έργα μου σαράντα ολόκληρα χρόνια, που έμειναν εις την έρημον.
3,10 διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καὶ εἶπον· ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου·
3,10 Επειδή όμως έμειναν αμετανόητοι και αδιόρθωτοι, εδυσφόρησα και ηγανάκτησα εναντίον της γενεάς εκείνης και είπα· Παντοτε αυτοί πλανώνται, σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας και διαθέσεις της καρδίας των. Αυτοί όμως δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τους

θαυμαστούς τρόπους μου, με τους οποίους τους καθωδηγούσα και τους επροστάτευα.
3,11 ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου·
3,11 Δι' αυτό και ωργισμένος εναντίον των ωρκίσθην ότι δεν θα εισέλθουν εις την γην της ειρηνικής αναπαύσεως, που τους έχω υποσχεθή".
3,12 βλέπετε, ἀδελφοί, μή ποτε ἔσται ἔν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος,
3,12 Λοιπόν προσέχετε, αδελφοί, μήπως και εις κανένα από σας γίνη πονηρή, σκληρή και άπιστος η καρδιά εξ αιτίας της αποστασίας από τον Θεόν τον ζώντα.
3,13 ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ ἐξ ὑμῶν τις ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας·
3,13 Αλλά προτρέπετε και ενθαρρύνετε ο ένας τον άλλον κάθε ημέραν, έως ότου διαρκεί η παρούσα ζωη, ώστε να μη σκληρυνθή κανείς από σας από τα απατηλά θέλγητρα της αμαρτίας.
3,14 μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν,
3,14 Βεβαίως έχομεν γίνει συμμέτοχοι εις την ζωήν και την δόξαν του Χριστού, υπό την απαραίτητον βέβαια προϋπόθεσιν ότι θα κρατήσωμεν σταθεράν μέχρι τέλους την πίστιν, με την οποίαν ηρχίσαμεν και δια της οποίας ελάβαμεν νέαν υπόστασιν ως τέκνα του Θεού.
3,15 ἐν τῷ λέγεσθαι· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.
3,15 Εφ' όσον, λοιπόν, εξακολουθεί να λέγεται και να ισχύη το· Σημερον, εις την παρούσαν ζωήν, εάν ακούσετε την φωνήν αυτού, μη σκληρύνετε τας καρδίας σας, όπως οι Εβραίοι κατά τον καιρόν του παραπικρασμού.
3,16 τίνες γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν; ἀλλ᾿ οὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως;
3,16 Διότι ποιοί ήσαν εκείνοι, που επίκραναν τον Θεόν, μολονότι είχαν ακούσει την φωνήν του; Δεν ήσαν όλοι όσοι εβγήκαν ελεύθεροι από την Αίγυπτον με την καθοδήγησιν του Μωϋσέως;

3,17 τίσι δὲ προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; οὐχὶ τοῖς ἁμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;
3,17 Εναντίον ποίων δε εδυσφόρησε και ηγανάκτησεν ο Θεός επί σαράντα έτη; Δεν οργίσθη εναντίον αυτών, που ημάρτησαν απέναντί του και εσκληρύνθησαν και των οποίων τα σώματα έπεσαν εις την έρημον;
3,18 τίσι δὲ ὤμοσε μὴ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ εἰ μὴ τοῖς ἀπειθήσασι;
3,18 Εναντίον δε ποίων ωρκίσθη ο Θεός, ότι δεν θα εισέλθουν εις την γην της επαγγελίας, παρά εναντίον εκείνων που έδειξαν απείθειαν και σκληροκαρδίαν;
3,19 καὶ βλέπομεν ὅτι οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι᾿ ἀπιστίαν.
3,19 Και βλέπομεν, ότι πράγματι εξ αιτίας της απιστίας των δεν κατώρθωσαν να εισέλθουν εις την γην της επαγγελίας.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 4

4,1 Φοβηθῶμεν οὖν μή ποτε, καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι.
4,1 Λοιπόν και ημείς, έχοντες υπ' όψιν την τιμωρίαν των Εβραίων ας φοβηθώμεν μήπως τυχόν, ενώ ισχύει δι' ημάς η νέα υπόσχεσις του Θεού δια να εισέλθωμεν εις την αιωνίαν ανάπαυσιν της ενδόξου Βασιλείας του, φανή ότι κάποιος από σας έχει καθυστερήσει και μένει έξω.
4,2 καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κἀκεῖνοι· ἀλλ᾿ οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους μὴ συγκεκραμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν.
4,2 Διότι και ημείς έχομεν πάρει την χαρμόσυνον υπόσχεσιν της αιωνίου ζωής, όπως ακριβώς εκείνοι είχαν πάρει την υπόσχεσιν δια την γην της αναπαύσεώς των. Αλλά δεν τους ωφέλησεν ο λόγος, τον οποίον ήκουσαν δια την γην της επαγγελίας, επειδή στους ακούσαντας δεν ήτο συνυφασμένος και συνδεδεμένος με την ζωντανήν πίστιν και την πρόθυμον υπακοήν.
4,3 εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἴρηκεν· ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν

κατάπαυσίν μου· καίτοι τῶν ἔργων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου γενηθέντων.
4,3 Ημείς όμως, που έχομεν πιστεύσει, θα εισέλθωμεν εις την αιωνίαν ανάπαυσιν του ουρανού, καθώς έχει είπει ο Θεός· “Ετσι ωργισμένος εναντίον των ωρκίσθην, ότι δεν θα εισέλθουν εις την γην της αναπαύσεως, που τους έχω υποσχεθή”· καίτοι τα έργα του Θεού, συνεπώς και η γη της καταπαύσεως, έγιναν από τότε που εκτίσθη ο κόσμος.
4,4 εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς ἑβδόμης οὕτω· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ·
4,4 Διότι έχει λεχθή κάπου εις την Αγίαν Γραφήν δια την εβδόμην ημέραν τούτο· “και κατέπαυσεν ο Θεός κατά την εβδόμην ημέραν από όλα τα έργα του”.
4,5 καὶ ἐν τούτῳ πάλιν· εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.
4,5 Και πάλιν εις την Αγίαν Γραφήν έχει λεχθή· “δεν θα εισέλθουν εις την καταύπασίν μου”, όπως και πράγματι δεν εισήλθον.
4,6 ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεταί τινας εἰσελθεῖν εἰς αὐτήν, καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι᾽ ἀπείθειαν,
4,6 Επειδή, λοιπόν, υπολείπεται να εισέλθουν κάποιοι εις την καταύπασιν και αυτοί που εδέχθησαν προηγουμένως την χαρμόσυνον υπόσχεσιν δεν εισήλθον εις αυτήν εξ αιτίας της απιστίας των,
4,7 πάλιν τινὰ ὁρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαυΐδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον, καθὼς εἴρηται· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν.
4,7 πάλιν ο Θεός ορίζει κάποιον άλλην ημέραν, λέγων με το στόμα του Δαυΐδ· σήμερον, ύστερα δηλαδή από τόσους αιώνας μετά τον Μωϋσέα, καθώς έχει λεχθή δια του Δαυίδ “σήμερον, εάν ακούσετε την φωνήν του Θεού, μη κάμετε σκληράς τας καρδίας σας, με την απιστίας και την ανυπακοήν σας”.
4,8 εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας·
4,8 Διότι, εάν ο Ιησούς του Ναυή ωδηγούσε τους Εβραίους εκείνους της ανυπακοής και τους εισήγε τότε εις την γην της καταπαύσεως, δεν θα ωμιλούσε ο Θεός έπειτα από αυτά περί άλλης ημέρας καταπαύσεως. (Η γη της επαγγελίας εις την οποίαν εισήλθον οι

Ισραηλίται δεν ήτο η γη της αληθινής, της αιωνίας αναπαύσεως. Δι' αυτό ο Θεός ομιλεί περί άλλης αναπαύσεως).
4,9 ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.
4,9 Δια να ομιλή όμως το Πνεύμα το Αγιον περί άλλης καταπαύσεως, σημαίνει ότι απομένει αιωνία και χαρμόσυνος κατάπαυσις και μακαριότητος στον αληθινόν λαόν του Θεού.
4,10 ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός.
4,10 Διότι εκείνος που εισήλθεν εις αυτήν την αιωνίαν κατάπαυσιν του Θεού, εις την βασιλείαν των ουρανών, έχει αναπαυθή και αυτός από τους αγώνας και τα έργα του, όπως ακριβώς και ο Θεός ανεπαύθη από τα ιδικά του έργα.
4,11 Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας.
4,11 Ας προσπαθήσωμεν, λοιπόν, με κάθε επιμέλειαν και δραστηριότητα να εισέλθωμεν εις εκείνην την ουρανίαν ανάπαυσιν, δια να μη πέση κανείς στο αυτό κατάντημα και πάθημα των απίστων και ανυποτάκτων Ιουδαίων.
4,12 Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας,
4,12 Διότι ο λόγος του Θεού δεν είναι νεκρός και αδρανής, αλλά ζωντανός και δραστήριος, κοπτερώτερος από κάθε κολοτροχισμένο δίκοπο μαχαίρι, ικανός να εισδύη εις όλην την ύπαρξιν του ανθρώπου, μέχρι που να ξεχωρίζη την ψυχήν και τα πνευματικά χαρίσματα του ανθρώπου, τας αρθρώσεις και τους μυελούς· και έχει την δύναμιν να ερευνά και να κρίνη και τας πλέον αφανείς και κρυφίας σκέψεις και εννοίας της καρδίας.
4,13 καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος.
4,13 Και δεν υπάρχει κανένα κτίσμα αφανές και αόρατον ενώπιον του Θεού, αλλ' όλα είναι γυμνά και ξέσκεπα εις τα μάτια αυτού, προς τον οποίον και ημείς μίαν ημέραν θα λογοδοτήσωμεν.
4,14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

4,14 Αφού, λοιπόν, έχομεν Αρχιερέα μέγαν, που έχει διαβή τους ουρανούς και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού, τον Ιησούν, τον Υιόν του Θεού, ας κρατώμεν σφικτά την ομολογίαν της πίστεώς μας.
4,15 οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ᾿ ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας.
4,15 Διότι δεν έχομεν Αρχιερέα, ο οποίος-λόγω αγνοίας εκείνων που συμβαίνουν εις ημάς-δεν ημπορεί να αισθανθή συμπάθειαν προς τας πνευματικάς και ηθικάς ημών ασθενείας και αδυναμίας. Τουναντίον έχομεν Αρχιερέα, ο οποίος έχει πειρασθή και δοκιμασθή εις όλα, όσα είναι δυνατόν να πειρασθή η ανθρωπίνη φύσις, ομοίως με ημάς, χωρίς όμως να παρασυρθή εις καμμίαν απολύτως αμαρτίαν.
4,16 προσερχώμεθα οὖν μετὰ παῤῥησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.
4,16 Λοιπόν ας προσευχώμεθα με θάρρος και ακλόνητος πεποίθησιν στον θρόνον της χάριτος, δια να λάβωμεν έλεον και συγχώρησιν των αμαρτιών μας και δια να εύρωμεν την θείαν χάριν, που θα μας βοηθή αποτελεσματικώς εις κάθε περίστασιν πειρασμών και κινδύνων.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 5

5,1 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν,
5,1 Διότι κάθε αρχιερεύς, που λαμβάνεται και ξεχωρίζεται από τους ανθρώπους, όπως συμβαίνει μεταξύ των Ιουδαίων, γίνεται και εγκαθίσταται αρχιερεύς υπέρ των ανθρώπων, δια να προσφέρη δώρα και θυσίας προς συγχώρησιν των αμαρτιών του λαού.
5,2 μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν·
5,2 Και ημπορεί αυτός να συμπαθή και να φέρεται με μετριοπάθειαν προς αυτούς, που παρασύρονται εις την αμαρτίαν από άγνοιαν και πλάνην, διότι και αυτός σαν άνθρωπος περιβάλλεται και διαποτίζεται και φέρει την ανθρωπίνην ασθένειαν.
5,3 καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.

5,3 Ακριβώς δε εξ αιτίας αυτής της ασθενείας και ενόχης του ως ανθρώπου έχει καθήκον να προσφέρη θυσίας και δια τον εαυτόν του, δια την συγχώρησιν των αμαρτιών του, όπως προσφέρει υπέρ του λαού.
5,4 καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμήν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών.
5,4 Και κανείς δεν παίρνει μόνος του και αυθαιρέτως την μεγάλην τιμήν του αρχιερατικού αξιώματος, αλλά την λαμβάνει, όταν προσκαλήται από τον Θεόν, όπως είχε προσκληθή και ο Ααρών.
5,5 οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ᾿ ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε·
5,5 Ετσι και ο Χριστός, ο μέγας Αρχιερεύς, δεν εδόξασε μόνος του τον εαυτόν του στον να γίνη Αρχιερεύς, δεν απέμεινε αυτός στον εαυτόν του το αξίωμα, αλλ' ο Θεός, ο οποίος ελάλησε προς αυτόν και του είπε· “συ είσαι Υιός μου, εγώ σε εγέννησα σήμερα, που σου έδωκα την ανθρωπίνην φύσιν”.
5,6 καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
5,6 Καθώς και εις άλλο χωρίον της Γραφής λέγει· “συ είσαι ιερεύς στον αιώνα, έχεις αιωνίαν και ακατάλυτον την αρχιερωσύνην, σύμφωνα με τον τύπον, που προφητικώς εδόθη εν τω προσώπω του Μελχισεδέκ εις την Π. Διαθήκην”.
5,7 ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σῴζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας,
5,7 Αυτός ο Ιησούς Χριστός κατά τας ημέρας της ενανθρωπήσεώς του και της επιγείου σωματικής ζωής προσέφερε προς τον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος ηδύνατο να τον σώση από το φρικτόν μαρτύριον της αγωνίας και του σταυρικού θανάτου, θερμάς δεήσεις και ικεσίας με κραυγήν ισχυράν και με δάκρυα, και εισηκούσθη, χάρις εις την άπειρον αυτού ευλάβειαν (ώστε καρτερικώς να πίη το ποτήριον του σταυρικού θανάτου του).
5,8 καίπερ ὢν υἱός, ἔμαθεν ἀφ᾿ ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν,
5,8 Ετσι δε, καίτοι ήτο Υιός του Θεού, ο μονογενής και ομοούσιος του Πατρός, έμαθε εκ προσωπικής πείρας ως άνθρωπος από όσα έπαθε

την υπακοήν.
5,9 καὶ τελειωθεὶς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου,
5,9 Και αφού έγινε τέλειος κατά πάντα και ως άνθρωπος, έγινεν αίτιος αιωνίου σωτηρίας εις όλους όσοι τον υπακούουν.
5,10 προσαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
5,10 Και ωνομάσθη και προσεφωνήθη από τον Θεόν αιώνιος Αρχιερεύς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.
5,11 Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, ἐπεὶ νωθροὶ γεγόνατε ταῖς ἀκοαῖς.
5,11 Δι' αυτόν δε τον Μελχισεδέκ, τον τύπον και το προεικόνισμα της αρχιερωσύνης του Χριστού, πολλά ημπορούμεν να είπωμεν, τα οποία όμως δύσκολα ερμηνεύονται, μάλιστα δε εις σαν, επειδή έχετε γίνει βραδείς και δυσκίνητοι στο να ακούετε και να εννοήτε τας μεγάλας αληθείας της πίστεως.
5,12 καὶ γὰρ ὀφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρείαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ, καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς.
5,12 Και ενώ σεις θα έπρεπε να είσθε διδάσκαλοι των άλλων, αφού επί τόσον χρόνον ακούετε τα λόγια του Χριστού, εν τούτοις έχετε ανάγκην να σας διδάσκουν ποίαι είναι αι στοιχειώδεις και θεμελιώδεις αλήθειαι των λόγων του Θεού, αι οποίαι διδάσκονται στους νεοφωτίστους κατά την αρχήν της πίστεώς των στον Χριστόν. Και έτσι παρουσιάζεσθε σαν νήπια, που έχουν ανάγκην από γάλα και δεν είναι εις θέσιν να πάρουν και να αφομοιώσουν στερεάν τροφήν. Είσθε νήπιοι κατά την πίστιν και όχι ώριμοι.
5,13 πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης· νήπιος γάρ ἐστι·
5,13 Διότι καθένας που τρέφεται με γάλα, που εξακολουθεί δηλαδή να παίρνη μόνον τας στοιχειώδεις αληθείας της πίστεως, δεν έχει λάβει ακόμη πείραν και δεν γνωρίζει την διδασκαλίαν, η οποία οδηγεί εις την δικαίωσιν και την ενάρετον ζωήν. Είναι ακόμη από πνευματικής απόψεως νήπιον.
5,14 τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφή, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ

κακοῦ.
5,14 Η στερεά τροφή, η βαθεία και φωτισμένη πνευματική διδασκαλία, είναι δια τους τελείους, δι' εκείνους οι οποίοι έχουν με την πνευματικήν εργασίαν και συνήθειαν γυμνασμένα και ικανά τα αισθητήρια της ψυχής, ώστε να διακρίνουν εύκολα μεταξύ καλού και κακού.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 6

6,1 Διὸ ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα, μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεόν,
6,1 Επειδή, λοιπόν, από τόσον καιρόν έχετε ακούσει την διδασκαλίαν του Χριστού και δεν πρέπει πλέον να μένετε νήπιοι πνευματικώς, ας αφήσωμεν τας στοιχειώδεις και απλουστάτας διδασκαλίας περί του Χριστού και ας προχωρήσωμεν προς τας τελειοτέρας. Και ας μη θέτωμεν πάλιν ως θεμέλιον της εν Χριστώ ζωής σας εκείνα, από τα οποία ηρχίσαμεν, δηλαδή να μη αρχίσωμεν από την μετάνοιαν εκ των νεκρών έργων της αμαρτίας και από την πίστιν στον Θεόν·
6,2 βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεώς τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν καὶ κρίματος αἰωνίου.
6,2 από την διδασκαλίαν περί της τεραστίας διαφοράς μεταξύ του χριστιανικού βαπτίσματος και των Ιουδαϊκών βαπτισμών και πλύσεων, από την επίθεσιν των χειρών, που γίνεται μετά το βάπτισμα δια την μετάδοσιν των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, από την διδασκαλίαν περί της αναστάσεως των νεκρών και της μελλούσης κρίσεως, από την οποίαν θα εξαρτηθή το αιώνιον μέλλον μας. Αυτά τα είπομεν εις την αρχην.
6,3 καὶ τοῦτο ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός.
6,3 Και, Θεού θέλοντος, θα πραγματοποιήσωμεν τώρα αυτήν την πρόοδον και θα προχωρήσωμεν εις την ανωτέραν πνευματικήν διδασκαλίαν και ζωήν.
6,4 ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας γευσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου καὶ μετόχους γενηθέντας Πνεύματος Ἁγίου
6,4 Πρέπει δε πάντοτε να προχωρούμεν, διότι άλλως υπάρχει φόβος καταστρεπτικής οπισθοδρομήσεως. Διότι είναι αδύνατον εκείνοι, οι

οποίοι κατηχήθησαν τον λόγον του Θεού, έλαβον το άπαξ τελούμενον δια τον καθένα άγιον βάπτισμα και εγεύθησαν την απερίγραπτον γλυκύτητα και χάριν των ουρανίων δωρεών του Θεού και έγιναν μέτοχοι των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος
6,5 καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος,
6,5 και έλαβαν προσωπικήν πείραν πόσον καλός, ευεργετικός και ειρηνοποιός είναι ο λόγος του Θεού και εγνώρισαν τας υπερφυσικάς δυνάμεις και τα θαύματα, που πραγματοποιούνται εν τω ονόματι του Χριστού, θα εκδηλωθούν δε εις όλην των την λαμπρότητα κατά τον μέλλοντα αιώνα,
6,6 καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.
6,6 αυτοί οι πιστοί, που τόσον έχουν προοδεύσει, εάν ξεπέσουν από όλα αυτά και τα αρνηθον, είναι αδύνατον να ανακαινίζωνται και να οδηγούνται πάλιν εις μετάνοιαν, διότι αυτοί με την άρνησίν των και την σκληροκαρδίαν των ξανασταυρώνουν τον Υιόν του Θεού, και, όπως απεσκληρυμμένοι άρχοντες του Ισραήλ τότε, τον διαπομπεύουν τώρα και αυτοί εις τα μάτια των ανθρώπων.
6,7 γῆ γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ᾿ αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑετὸν καὶ τίκτουσα βοτάνην εὔθετον ἐκείνοις δι᾿ οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·
6,7 Ας δεχώμεθα, λοιπόν, με ευλάβειαν και προς καρποφορίαν τας δωρεάς του Θεού, διότι η γη που πίνει πάντοτε την βροχήν, η οποία συχνά κατά διαστήματα πίπτει εις αυτήν, και αναβλαστάνει χόρτον και λαχανικά και καρπούς δι' εκείνους από τους οποίους και καλλιεργείται, παίρνει ευλογίαν από τον Θεόν.
6,8 ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγύς, ἧς τὸ τέλος εἰς καῦσιν.
6,8 Οταν όμως βγάζη αγκάθια και τριβόλια, τότε γίνεται ακατάλληλος και άχρηστος, πλησιάζει δε και κινδυνεύει να γίνη κατηραμένη, το δε τέλος της θα είναι φωτιά, η οποία θα κάψη τα αγκάθια και τα τριβόλια. (Οι πιστοί, που δέχονται την χάριν του Θεού και προδεύουν εις την αρετήν, παίρνουν ολονέν και περισσοτέρας θείας ευλογίας· όσοι όμως εκτρέπονται εις έργα φαύλα και μοχθηρά και μένουν αμετανοήτως εις αυτά, γίνονται ένοχοι της κατάρας του Θεού).

6,9 Πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν.
6,9 Δια σας όμως, αδελφοί, αν και σας ομιλούμεν τόσον επιτιμητικά, έχομεν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι προοδεύετε προς τα καλύτερα και προς εκείνα, τα οποία συνδέονται με την αιωνίαν σωτηρίαν σας.
6,10 οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες.
6,10 Διότι δεν είναι άδικος ο Θεός, ώστε να λησμονήση τα καλά σας έργα και τον κόπον σας, δια την άσκησιν της αγάπης, την οποίαν εδείξατε εν τω ονόματι του Χριστού, υπηρετήσαντες τους Χριστιανούς και εξακολουθούντες μέχρι σήμερον να τους υπηρετήτε και βοηθήτε.
6,11 ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους,
6,11 Θελομεν δε ο καθένας από σας να δεικνύη συνεχώς την ιδίαν προθυμίαν και φροντίδα, τον ιερόν ενθουσιασμόν και ζήλον, να έχετε ακλόνητον μέχρι τέλους της ζωής σας την βεβαιότητα περί των αιωνίων αγαθών, που ελπίζομεν,
6,12 ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.
6,12 ώστε να μη είσθε αμελείς και οκνηροί, αλλά να γίνετε μιμηταί εκείνων, οι οποίοι χάρις εις την πίστιν και την εγκαρτέρησίν των κληρονομούν τα αγαθά, που έχει υποσχεθή ο Θεός.
6,13 Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ᾿ οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ᾿ ἑαυτοῦ,
6,13 Εις δε τον Αβραάμ, όταν είχε δώσει ο Θεός τας μεγάλας υποσχέσεις, επειδή δεν είχε κανένα μεγαλύτερόν του-εφ' όσον αυτός είναι ο μόνος απειροτέλειος-δια να ορκισθή και να βεβαιώση έτσι κατά τον απόλυτον τρόπον τον Αβραάμ, ότι ασφαλώς και βεβαίως θα τας εκπληρώση, ωρκίσθη στον εαυτόν του
6,14 λέγων· ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε·
6,14 λέγων· “αληθώς και βεβαίως θα σε ευλογήσω πλουσίως και θα αυξήσω εις πλήθος πολύ και αναρίθμητον τους απογόνους σου”.
6,15 καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

6,15 Και έτσι ο Αβραάμ επίστευσεν στον Θεόν, επερίμενε με ακλόνητον αναμονήν, και επέτυχε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως, (διότι αφ' ενός μεν απέκτησε υιόν εκ της Σαρρας, τον Ισαάκ, γενάρχην και αρχηγόν έθνους, εφ' ετέρου δε από την χώραν των πνευμάτων είδε την ενανθρώπησιν του Υιού του Θεού, του ευλογημένου Σωτήρος των ανθρώπων).
6,16 ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος·
6,16 Διότι οι άνθρωποι ορκίζονται συνήθως στον Θεόν, τον μεγαλύτερον από όλους, και δίδεται όρκος, δια να σταματήση κάθε αντιλογία μεταξύ των και δια να επιβεβαιωθούν επισήμως τα λεγόμενα.
6,17 ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ,
6,17 Δι' αυτό και ο Θεός, επειδή ήθελε με μεγαλυτέραν βεβαιότητα να δείξη στους κληρονόμους των υποσχέσεών του το αμετάκλητον και αμετακίνητον της αποφάσεως του, συγκατέβη να χρησιμοποιήση ως μέσον επιβεβαιώσεως τον όρκον.
6,18 ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος·
6,18 Και έτσι με δύο πράγματα, τα οποία είναι αμετάκλητα και αμετακίνητα, δηλαδή με την υπόσχεσίν του και τον όρκον του, εις τα οποία είναι εντελώς αδύνατον να ψευσθή ποτέ ο Θεός, να έχωμεν την βεβαιότητα και το στήριγμα να κρατήσωμεν την ελπίδα, η οποία μας έχει προσφερθή.
6,19 ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος,
6,19 Αυτήν δε την ελπίδα την έχομεν σαν άγκυραν της ψυχής ασφαλή και σταθεράν, η οποία εισέρχεται και μας κρατεί σταθερά ηνωμένους προς τον ουρανόν, τον οποίον ουρανόν εσυμβόλιζε το εκείθεν από το παραπέτασμα της σκηνής του μαρτυρίου τμήμα, τα Αγια των Αγίων.
6,20 ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

6,20 Εις τον ουρανόν δε πρωτοπόρος χάρις ημών εισήλθεν ο Ιησούς, γενόμενος αρχιερεύς κατά τον τύπον του Μελχισεδεκ, όχι προσωρινός, αλλά αιώνιος.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 7

7,1 Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων καὶ εὐλογήσας αὐτόν,
7,1 Πράγματι ο Μελχιζεδέκ προεικόνιζε τον Χριστόν, διότι αυτός ο Μελχισεδέκ ήτο βασιλεύς της πόλεως Σαλήμ, της Ιερουσαλήμ, του Θεού του Υψίστου ιερεύς, ο οποίος και είχε συναντήσει τον Αβραάμ, όταν επέστρεφεν ούτος από τον όλεθρον των βασιλέων, τους οποίους είχε κατανικήσει, και τον ευλόγησεν.
7,2 ᾧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ, πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρήνης,
7,2 Εις αυτόν ο Αβραάμ εξεχώρισε και έδωσε το δέκατον από όλα τα λάφυρα. Ο Μελχισεδέκ δε αυτός έχει όνομά που ερμηνεύεται “βασιλεύς δικαιοσύνης” έπειτα δε είναι βασιλεύς της Σαλήμ, δηλαδή βασιλεύς ειρήνης, διότι το όνομα Σαλήμ σημαίνει ειρήνη.
7,3 ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε ζωῆς τέλος ἔχων, ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.
7,3 Επί πλέον δε η Αγία Γραφή παρουσιάζει τον Μελχισεδέκ αγενεαλόγητον, χωρίς να κάμνη λόγον περί του πατρός και της μητρός του, σαν να μη έχη ούτε αρχήν ημερών ούτε τέλος ζωής, όμοιον προς τον Υιόν του Θεού, που μένει διαρκώς ιερεύς. (Ετσι δε ο Μελχισεδέκ, επειδή λέγεται “βασιλεύς δικαιοσύνης” και είναι βασιλεύς ειρήνης και παρουσιάζεται χωρίς αρχήν και τέλος, έχει καταστή τύπος και σύμβολον του Χριστού, διότι ο Χριστός είναι βασιλεύς δικαιοσύνης, βασιλεύς ειρήνης, απάτωρ ως άνθρωπος, αμήτωρ ως Θεός, Αρχιερεύς δε αιώνιως και μοναδικός, χωρίς να έχη ούτε προηγούμενόν του ούτε διάδοχόν του ίσον προς αυτόν).
7,4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης.

7,4 Βλέπετε, λοιπόν, πόσον μεγάλος υπήρξεν αυτός ο Μελχισεδέκ, αφού εις αυτόν προς ένδειξιν σεβασμού και εκτιμήσεως έδωσεν ο μεγάλος πατριάρχης Αβραάμ το ένα δέκατον από τα πολυτιμότερα λάφυρά του.
7,5 καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευῒ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τοῦτ᾿ ἔστι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ·
7,5 Και όσοι μεν από την φυλήν Λευί δέχονται την ιερωσύνην, έχουν από τον Θεόν εντολήν να παίρνουν το ένα δέκατον από τα εισοδήματα του λαού, όπως ορίζει ο Νομος. Δηλαδή παίρνουν το δέκατον από τα εισοδήματα των αδελφών των, καίτοι και οι αδελφοί των αυτοί έχουν προέλθει, όπως και οι Λευῒται, από τα σπλάγχνα του Αβραάμ.
7,6 ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.
7,6 Ο Μελχισεδέκ όμως, ο οποίος δεν έχει την γενεαλογίαν του από αυτούς, έχει πάρει το δέκατον από τον Αβραάμ και ευλόγησε αυτόν, ο οποίος εν τούτοις είχε τας επαγγελίας του Θεού.
7,7 χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.
7,7 Δεν υπάρχει δε καμμία αντιλογία και αντίρρησις, ότι το μικρότερον από απόψεως αξίας ευλογείται από το μεγαλύτερον. (Και ο Μελχισεδέκ με το να ευλογήση, κατά θείαν βουλήν, τον Αβραάμ, σημαίνει, ότι ήτο ανώτερος από εκείνον).
7,8 καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.
7,8 Και εδώ μεν άνθρωποί που πεθαίνουν, δηλαδή ιερείς, παίρνουν το δέκατον από τους συνανθρώπους των. Εκεί δε επήρε το δέκατον από τον Αβραάμ ο Μελχισεδέκ, ο οποίος μαρτυρείται από την Αγίαν Γραφήν ότι ζη, επειδή πουθενά δεν γίνεται λόγος περί του θανάτου του.
7,9 καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευῒ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται·
7,9 Και δια να ομιλήσω με συντομίαν, δια μέσου του Αβραάμ και εν τω προσώπω του Αβραάμ οι Λευῒται, που παίρνουν το δέκατον, έδωσαν και αυτοί δέκατον στον Μελχισεδέκ, εφ' όσον είναι απόγονοι του Αβραάμ.

7,10 ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.
7,10 Διότι ο Λευϊ, ο γενάρχης των Λευϊτών, υπήρχεν εις τα σπλάγχνα του πάππου του Αβραάμ, όταν συνήντησεν αυτόν ο Μελχισεδέκ και επήρε από εκείνον το δέκατον.
7,11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· ὁ λαὸς γὰρ ἐπ᾿ αὐτῇ νενομοθέτητο· τίς ἔτι χρεία κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;
7,11 Εάν, λοιπόν, η ηθική τελείωσις και η πλήρης συμφιλίωσις με τον Θεόν και η σωτηρία ήτο δυνατόν να πραγματοποιηθή δια της λευϊτικής ιερωσύνης-διότι ο λαός, σύμφωνα με τον μωσαϊκόν Νομον, είχε στηριχθή εις αυτήν-ποία πλέον ανάγκη υπήρχε να προβληθή και ν' αναδειχθή άλλος ιερεύς κατά τον τύπον του Μελχισεδέκ και να μη εξακολουθή να ονομάζεται ιερεύς κατά την τάξιν του Ααρών;
7,12 μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.
7,12 Διότι όταν μετατίθεται και αλλάση η ιερωσύνη, κατ' ανάγκην επακολουθεί αλλαγή και αντικατάστασις του νόμου.
7,13 ἐφ᾿ ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ᾿ ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ.
7,13 Η ιερωσύνη των Λευϊτών έχει πλέον αντικατασταθή, διότι εκείνος προς τον οποίον αναφέρονται αυτά και τον οποίον προεικόνιζεν ο Μελχισεδέκ, δηλαδή ο Ιησούς Χριστός, προέρχεται από άλλην φυλήν, από την οποίαν κανείς ποτέ δεν επλησίασεν ως ιερεύς το θυσιαστήριον.
7,14 πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωϋσῆς ἐλάλησε.
7,14 Διότι είναι ολοφάνερον, ότι ο Κυριος ημών ανέτειλε σαν ήλιος και προήλθε από την φυλήν Ιούδα, προς την οποίαν φυλήν τίποτε περί ιερωσύνης δεν είχεν ομιλήσει ο Μωϋσής.
7,15 Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος,
7,15 Και γίνεται ακόμη περισσότερον φανερόν ότι καταλύεται η λευϊτική ιερωσύνη και μετατίθεται, αφού κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ παρουσιάζεται και καθίσταται ιερεύς άλλος,
7,16 ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου·

7,16 ο οποίος δεν έγινε ιερεύς σύμφωνα με τον Νόμον, που περιείχε εντολάς, αναφερομένας στο σώμα (όπως π.χ την περιτομήν, τους καθαρμούς, τας υποσχέσεις περί υλικών αγαθών κ.λ.π), αλλ' έγινεν ιερεύς σύμφωνα με την ακατάλυτον και ζωοποιόν δύναμιν του Θεού. (Αυτός δε ο αιώνιος ιερεύς είναι ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού, ο Χριστός).
7,17 μαρτυρεῖ γὰρ ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
7,17 Μαρτυρεί δε η Αγία Γραφή περί του Ιησού Χριστού ως αιωνίου αρχιερέως, όταν λέγη, ότι “συ είσαι ιερεύς στον αιώναν κατά την τάξιν Μελχισεδέκ”.
7,18 ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές·
7,18 Διότι τώρα, εις την εποχήν της χάριτος, γίνεται ακύρωσις και αντικατάστασις του προγενεστέρου Νομου, δηλαδή του μωσαϊκού, διότι ο Νομος αυτός δεν είχε την δύναμιν να σώση τον άνθρωπον και δι' αυτό είναι άχρηστος και ανωφελής.
7,19 οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι᾿ ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.
7,19 Διότι τίποτε δεν κατώρθωσε να τελειοποιήση ο Νομος. Ενώ τώρα με την νέαν Διαθήκην εισάγεται νέα, καλυτέρα ελπίς, δια της οποίας πλησιάζομεν τον Θεόν, επιτυγχάνομεν την λύτρωσιν και την αιωνίαν μακαριότητα.
7,20 καὶ καθ᾿ ὅσον οὐ χωρὶς ὁρκωμοσίας· -οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ὁρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες,
7,20 Αυτή δε η ασύγκριτος ανωτερότης του Χριστού φαίνεται και εκ του γεγονότος, ότι δεν συνεστήθη χωρίς όρκον-διότι οι μεν της Π. Διαθήκης έχουν γίνει ιερείς, χωρίς να δοθή κανείς όρκος δι' αυτούς εκ μέρους του Θεού.
7,21 ὁ δὲ μετὰ ὁρκωμοσίας διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·-
7,21 Ο Χριστός όμως έγινεν ιερεύς με τον όρκον, που έδωσεν ο Θεός προς αυτόν λέγων· “έχει ορκισθή ο Κυριος και δεν θα μεταμεληθή ποτέ δι' αυτό· συ είσαι ιερεύς αιώνιος κατά την τάξιν Μελχισεδέκ”.
7,22 κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς.

7,22 Οσον δε περισσότερον μέγας και σπουδαίος ιερεύς ανεδείχθη ο Ιησούς, που έλαβε την ιερωσύνην με όρκον, όσον και περισσότερον αξιόπιστος εγγυητής και μεσίτης της νέας διαθήκης έγινε.
7,23 Καὶ οἱ μὲν πλείονές εἰσι γεγονότες ἱερεῖς διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν·
7,23 Και εις μεν την εποχήν του Νομου έχουν γίνει πολλοί ιερείς, επειδή, σαν άνθρωποί που ήσαν, ημποδίζοντο από τον θάνατον να μένουν διαρκώς ως ιερείς.
7,24 ὁ δὲ διὰ τὸ μένειν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην·
7,24 Ο Χριστός όμως, επειδή μένει ζων στον αιώνα, έχει αμετακίνητον και αμεταβίβαστον την ιερωσύνην.
7,25 ὅθεν καὶ σῴζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι᾿ αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.
7,25 Επομένως και ημπορεί να σώζη πλήρως και τελείως εκείνους, οι οποίοι προσέρχονται δια μέσου αυτού προς τον Θεόν, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύη και προσεύχεται υπέρ αυτών.
7,26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος,
7,26 Διότι τέτοιος τέλειος και αιώνιος Αρχιερεύς μας εχρειάζετο, όσιος, χωρίς κανένα ίχνος κακίας και πονηρίας, αμόλυντος από κάθε σπίλον αμαρτίας, χωρισμένος και εντελώς διάφορος με την αγιότητά του από τους αμαρτωλούς και ο οποίος έχει ανυψωθή πάρα πάνω από τους ουρανούς, εις τα δεξιά του Πατρός και Θεού,
7,27 ὃς οὐκ ἔχει καθ᾿ ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας.
7,27 και δεν έχει ανάγκην, όπως οι Αρχιερείς του Νομου, να προσφέρη πρώτον θυσίας δια τας ιδικάς του αμαρτίας και έπειτα δια τας αμαρτίας του λαού. Αφ' ενός μεν διότι είναι απολύτως αναμάρτητος, αφ' ετέρου δε διότι προσέφερε μίαν φοράν υπέρ του λαού την υψίστην λυτρωτικήν θυσίαν, θυσιάσας τον εαυτόν του επάνω στον σταυρόν.
7,28 ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς

τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.
7,28 Διότι ο Νομος του Μωϋσέως εγκαθιστά αρχιερείς, που και αυτοί σαν άνθρωποι έχουν ηθικήν ασθένειαν και ατέλειαν. Ο δε λόγος της ενόρκου υποσχέσεως του Θεού, που εδόθη μετά τον Νομον δια μέσου του προφήτου Δαυΐδ, εγκαθιστά αιώνιον αρχιερέα τον Υιόν του Θεού, ο οποίος τέλειος ως Θεός ανεδείχθη και ως άνθρωπος κατά πάντα τέλειος και μένει τέλειος στους αιώνας των αιώνων.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 8

8,1 Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
8,1 Το δε σημαντικώτερον και βασικωτάτης σπουδαιότητος από όσα μέχρι τώρα είπομεν είναι τούτο ότι έχομεν τέτοιον Αρχιερέα, ο οποίος εκάθισεν εις τα δεξιά του θρόνου της θείας μεγαλωσύνης επάνω στους ουρανούς
8,2 τῶν ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.
8,2 και έγινε λειτουργός εις τα Αγια του Ουρανού και εις την αληθινήν σκηνήν, την οποίαν εθεμελίωσε και κατεσκεύασεν ο Κυριος και όχι άνθρωπος.
8,3 πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὃ προσενέγκῃ.
8,3 Διότι κάθε αρχιερεύς καθίσταται τέτοιος, δια να προσφέρη δώρα και θυσίας προς τον Θεόν. Κατά συνέπειαν ήτο ανάγκη να έχη κάτι να προσφέρη ως θυσίαν και αυτός, δηλαδή ο Χριστός. Πράγμα το οποίον και έκαμε, θυσιάσας τον εαυτόν του επάνω στον σταυρόν.
8,4 εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ γῆς, οὐδ᾽ ἂν ἦν ἱερεύς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα,
8,4 Διότι, εάν μεν ο Χριστός ήτο ιερεύς εδώ εις την γην, δεν θα ήτο καν ιερεύς, επειδή υπήρχον εδώ ιερείς, οι οποίοι σύμφωνα με τον Νομον επρόσφεραν τα δώρα στον Θεόν.
8,5 οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχρημάτισται Μωϋσῆς μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν· ὅρα γάρ φησι, ποιήσεις πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει·

8,5 Αυτοί όμως οι ιερείς τελούν τα της λατρείας κατά τρόπον συμβολικόν και σκιώδη, δια να εξεικονίζωνται έτσι τα επουράνια, η αληθής δηλαδή λατρεία ημών των Χριστιανών, όπως άλλωστε έχει αποκαλυφθή στον Μωϋσέα, όταν επρόκειτο να κατασκευάση την σκηνήν του μαρτυρίου. Διότι ο Θεός του λέγει· “πρόσεχε, θα κατασκευάσης όλα σύμφωνα με το υπόδειγμα, που σου έχει δειχθή στο όρος Σινά”.
8,6 νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται.
8,6 Τωρα δε ο Αρχιερεύς μας, ο Χριστός, έχει επιτύχει και πραγματοποιήσει πολύ διαφορετικήν και ασυγκρίτως ανωτέραν λειτουργίαν, τόσον ανωτέραν, όσον είναι αυτός ο ίδιος μεσίτης καλυτέρας και ανωτέρας διαθήκης, η οποία έχει νομοθετηθή, δια να προβάλλη και προσφέρη στους πιστούς τας καλυτέρας και τελειοτέρας υποσχέσεις.
8,7 εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος.
8,7 Διότι εάν η πρώτη εκείνη διαθήκη ήτο πράγματι πλήρης και τελεία, δεν θα εζητείτο τόπος και τρόπος να δοθή δευτέρα διαθήκη.
8,8 μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν,
8,8 Εν τούτοις προανηγγέλθη από τον Θεόν η δευτέρα και τελεία αυτή διαθήκη. Διότι αυτός ο ίδιος κατηγορών και επικρίνων αυτούς που είχαν λάβει την πρώτην διαθήκην, λέγει· “ιδού, λέγει ο Κυριος, έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας θα πραγματοποιήσω και θα συνάψω με το έθνος Ισραήλ και με την φυλήν Ιούδα, δηλαδή με τον νέον Ισραήλ της χάριτος, νέαν διαθήκην.
8,9 οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος·
8,9 Και αυτή δεν θα είναι σαν την διαθήκην, την οποίαν συνήψα με τους προπάτορας των Ισραηλιτών κατά την ημέραν, που τους επιασα από το χέρι, δια να τους βγάλω ελευθέρους από την γην της Αιγύπτου. Διότι εκείνοι δεν έμειναν πιστοί εις την διαθήκην μου, δι'

αυτό δε και εγώ τους παρημέλησα, απέσυρα την εύνοιάν μου απ' αυτών, λέγει ο Κυριος.
8,10 ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος· διδοὺς νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.
8,10 Διότι αυτή είναι η νέα διαθήκη, την οποίαν θα συνάψω με τον νέον Ισραήλ της χάριτος, δηλαδή με τους πιστούς στον Χριστόν, που θα αποτελούν την Εκκλησίαν, έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος. Και θα δώσω τους νόμους μου εις την διάνοιάν των και θα εγχαράξω αυτούς εις τας καρδίας των και θα είμαι εγώ εις αυτούς Θεός και αυτοί θα είναι εις εμέ λαός.
8,11 καὶ οὐ μὴ διδάξουσιν ἕκαστος τὸν πολίτην αὐτοῦ καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν·
8,11 Και δεν θα διδάξουν ο καθένας τον συμπατριώτην του και ο άλλος τον αδελφόν του λέγων· Μαθε ποιός είναι ο Κυριος. Διότι όλοι τότε ανεξαιρέτως θα με γνωρίσουν από τον μικρόν έως τον μεγάλον.
8,12 ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.
8,12 Διότι εγώ θα είμαι γεμάτος έλεος και θα δώσω πλήρη συγχώρησιν εις τας αδικίας αυτών και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας των και τας ανομίας των”.
8,13 ἐν τῷ λέγειν καινὴν πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.
8,13 Λεγων δε ο Θεός νέαν διαθήκην, έκαμε και εκήρυξε παλαιάν την πρώτην διαθήκην. Εκείνο δε που παληώνει και γηράσκει εγγίζει προς την εξαφάνισιν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 9

9,1 Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας τό τε Ἅγιον κοσμικόν·
9,1 Λοιπόν η πρώτη διαθήκη, που εσυμβολίζετο από την σκηνήν του μαρτυρίου, είχε λατρευτικάς διατάξεις, όπως επίσης και το επίγειον θυσιαστήριον.

9,2 σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται Ἅγια.
9,2 Διότι είχε κατασκευασθή το πρώτον τμήμα της σκηνής, όπου υπήρχε η επτάφωτος χρυσή λυχνία και η τράπεζα και οι άρτοι, τους οποίους απέθεταν επάνω εις αυτήν ως προσφοράν προς τον Θεόν. Και αυτό το πρώτον τμήμα της σκηνής, που εκλείετο προς την αυλήν με το πρώτον παραπέτασμα, ελέγετο Αγια.
9,3 μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἁγίων,
9,3 Εν συνεχεία δε προς τα Αγια υπήρχε δεύτερον εσωτερικόν καταπέτασμα, έπειτα από το οποίον ήτο το τμήμα της σκηνής, που ελέγετο Αγια Αγίων.
9,4 χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης,
9,4 Αυτά είχαν χρυσόν θυμιατήριον και την κιβωτόν της διαθήκης, η οποία ήτο ολόγυρα σκεπασμένη από παντού με χρυσόν. Μεσα εις αυτήν υπήρχεν η χρυσή στάμνα, που περιείχε το μάννα, από εκείνο που ο Θεός έδιδεν στους Εβραίους εν τη ερήμω, και η ράβδος του Ααρών, που δια θαύματος Θεού είχε βλαστήσει, και αι πλάκες της Διαθήκης, επάνω εις τας οποίας ήτο χαραγμένος ο δεκάλογος.
9,5 ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.
9,5 Επάνω δε από την κιβωτόν υπήρχον δύο χρυσά Χερουβίμ, συμβολίζοντα την δόξαν του Θεού, και τα οποία έρριπταν την σκιαν των πτερύγων των και εκάλυπταν το επάνω μέρος της κιβωτού, που ελέγετο ιλαστήριον. Δι' αυτά όμως τώρα δεν είναι καιρός να ομιλήσωμεν ιδιαιτέρως.
9,6 Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντὸς εἰσίασιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες,
9,6 Ενώ, λοιπόν αυτά έτσι είχαν κατασκευασθή, εις μεν το πρώτον μέρος της σκηνής, δηλαδή εις τα Αγια, εισήρχοντο πάντοτε οι ιερείς, δια να τελούν τας διαφόρους λατρευτικάς τελετάς.
9,7 εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεύς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ

ἀγνοημάτων,
9,7 Εις δε το δεύτερον τμήμα της σκηνής, εις τα Αγια των Αγίων, εισήρχετο μία φορά το έτος, κατά την επίσημον ημέραν του εξιλασμού, μόνος ο αρχιερεύς και αυτός όχι χωρίς να είναι εφωδιασμένος με το αίμα της θυσίας, το οποίον επρόσφερε δια την εξιλέωσιν του εαυτού του και των αμαρτημάτων, τα οποία από άγνοιαν είχε διαπράξει ο λαός.
9,8 τοῦτο δηλοῦντος τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, μήπω πεφανερῶσθαι τὴν τῶν Ἁγίων ὁδόν, ἔτι τῆς πρώτης σκηνῆς ἐχούσης στάσιν·
9,8 Με αυτήν δε την απαγόρευσιν εδήλωνε συμβολικώς το Πνεύμα το Αγιον, ότι δεν είχεν ακόμη φανερωθή και ήτο απρόσιτος στους ανθρώπους ο δρόμος, που ωδηγούσεν εις τα αληθινά Αγια, δηλαδή εις την βασιλείαν των ουρανών, διότι ήτο ακόμη στημένη και είχε κύρος η παλαιά σκηνή.
9,9 ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα, καθ᾿ ὃν δῶρά τε καὶ θυσίαι προσφέρονται μὴ δυνάμεναι κατὰ συνείδησιν τελειῶσαι τὸν λατρεύοντα,
9,9 Αυτή δε ήτο αλληγορία και σύμβολον αυτών, που πραγματοποιούνται στον παρόντα καιρόν, εις την εποχήν της χάριτος· κατά την οποίαν εποχήν εξακολουθούν εν τούτοις να προσφέρωνται από τους Εβραίους δώρα και θυσίαι, που ώριζεν ο παλαιός Νομος, τα οποία όμως δεν είχαν και δεν έχουν την δύναμιν να δώσουν την ηθικήν τελείωσιν στον λατρεύοντα και να καθαρίσουν την συνείδησιν από την ενοχήν και την τύψιν της αμαρτίας.
9,10 μόνον ἐπὶ βρώμασι καὶ πόμασι καὶ διαφόροις βαπτισμοῖς καὶ δικαιώμασι σαρκός, μέχρι καιροῦ διορθώσεως ἐπικείμενα.
9,10 Ολα τα τελούμενα εις την σκηνήν αναφέροντο κυρίως στο σώμα και απέβλεπαν μόνον εις διακρίσεις επιτρεπομένων και μη επιτρεπομένων φαγητών και ποτών, εις διαφόρους πλύσεις και καθαρμούς και εις παραγγέλματα, που εκαθάριζαν το σώμα και ήσαν προσωρινά μέχρι του καιρού, κατά τον οποίον θα επραγματοποιείτο από τον Χριστόν η ριζική διόρθωσις και μεταβολή.
9,11 Χριστὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ᾿ ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,

9,11 Και πράγματι ο Χριστός, όταν ήλθεν ως Αρχιερεύς των αγαθών, τα οποία δια την Π. Διαθήκην ήσαν μέλλοντα, εισήλθε δια της μεγαλυτέρας και τελειοτέρας σκηνής, που δεν είχε κατασκευασθή από ανθρώπινα χέρια, δηλαδή όχι δια μέσου των υλικών κτισμάτων, αλλά με το άγιον και τίμιον σώμα δια της αειπαρθένου Μαρίας. (Αυτό το σώμα ήτο η μεγαλυτέρα και τελειοτέρα σκηνή του Θεού).
9,12 οὐδὲ δι᾿ αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑράμενος.
9,12 Εισήλθε δε άπαξ δια παντός εις τα επουράνια Αγια προσφέρων θυσίαν όχι αίμα τράγων και μόσχων, αλλά το ιδικόν του αίμα, και επέτυχε έτσι δι' ημάς τους αμαρτωλούς την αιωνίαν απολύτρωσιν και σωτηρίαν.
9,13 εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα,
9,13 Διότι εάν το αίμα των ταύρων και των τράγων και η ανακατωμένη με νερό στάκτη της δαμάλεως, που εκαίετο ολόκληρος στο θυσιαστήριον, ραντίζουσα τους μολυσμένους, τους δίδη καθαρισμόν και κάποιον αγιασμόν ως προς την καθαριότητα του σώματος
9,14 πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;
9,14 πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ο οποίος με το ηνωμένον μαζή του αιώνιον Αγιον Πνεύμα προσέφερε θυσίαν τον εαυτόν του, τον τελείως καθαρόν και αμόλυντον και από την παραμικροτέραν ακόμη αμαρτίαν, θα καθαρίση την συνείδησίν σας από τα έργα της αμαρτίας, που οδηγούν στον αιώνιον θάνατον και θα σας δώση την παρρησίαν και την δύναμιν να λατρεύετε ορθώς τον ζώντα Θεόν;
9,15 Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὅπως, θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας.
9,15 Και δια τούτο ακριβώς ο Χριστός έγινε μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, δια να συσταθή η νέα διαθήκη. Ετσι δε αφού θα επραγματοποιείτο ο σταυρικός θάνατος του μεσίτου Χριστού δια την απολύτρωσιν και συγχώρησιν των παραβάσεων, που έγιναν κατά

την πρώτην διαθήκην, να λάβουν οι προσκεκλημένοι από τον Θεόν πιστοί την αιωνίαν κληρονομίαν.
9,16 ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου·
9,16 Διότι όπου υπάρχει διαθήκη, δια να τεθή αυτή εις ισχύν και πράξιν, πρέπει προηγουμένως να αναγγελθή και βεβαιωθή ο θάνατος του διαθέτου.
9,17 διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, ἐπεὶ μήποτε ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος.
9,17 Επειδή, ως γνωστόν, η διαθήκη είναι έγκυρος και υποχρεωτικώς εκτελεστή επί ανθρώπων, οι οποίοι έχουν πλέον αποθάνει. Διότι εφ' όσον χρόνον ζη ο διαθέτης, ουδέποτε ισχύει η διαθήκη.
9,18 Ὅθεν οὐδ᾿ ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται·
9,18 Εκ τούτου δε εξηγείται το γεγονός, ότι και η πρώτη διαθήκη, που συνήψεν ο Θεός με τους Εβραίους, εγκαινιάσθηκε και απέκτησε κύρος, αφού είχε χυθή αίμα.
9,19 λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐῤῥάντισε
9,19 Διότι, όταν εδόθη δια μέσου του Μωϋσέως και ανεπτύχθη εις όλον τον λαόν κάθε εντολή του Νομου, τότε αφού επήρε ο Μωϋσής το αίμα των θυσιασθέντων μόσχων και τράγων ανακατεμένο μαζή με το νερό, και με μαλλί κόκκινο και με κλωναράκια υσσώπου ερράντισε και αυτό το βιβλίον του Νομου και όλον τον λαόν
9,20 λέγων· τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.
9,20 λέγων· ότι “αυτό το αίμα είναι δια την επικύρωσιν της διαθήκης, την οποίαν διέταξε και συνήψε προς σ·ας ο Θεός”.
9,21 καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐῤῥάντισε.
9,21 Και ερράντισεν επίσης με το αίμα ο Μωϋσής την σκηνήν του μαρτυρίου, τον φορητόν δηλαδή ναόν, και όλα τα σκεύη τα προωρισμένα δια την λατρευτικήν υπηρεσίαν.
9,22 καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.

9,22 Και σχεδόν όλα όσα έχουν ανάγκην καθαρισμού, πρόσωπα και πράγματα, καθαρίζονται, σύμφωνα με τας διατάξεις του Νομου, με αίμα. Και χωρίς να γίνη δια θυσίας χύσιμο αίματος, δεν δέδεται άφεσις.
9,23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς τούτοις καθαρίζεσθαι, αὐτὰ δὲ τὰ ἐπουράνια κρείττοσι θυσίαις παρὰ ταύτας.
9,23 Ετσι, λοιπόν, είναι ανάγκη όλα αυτά της Π. Διαθήκης, που ήσαν τύπος και σύμβολα εκείνων που υπάρχουν στους ουρανούς, να καθαρίζωνται με αυτάς τας θυσίας των ζώων. Οσον όμως αφορά τα επουράνια, έπρεπε να επιτευχθούν και να γίνουν κτήμα των ανθρώπων με θυσίας ασυγκρίτως ανωτέρας από τας θυσίας της Π. Διαθήκης.
9,24 οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα Ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν·
9,24 Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις Αγια κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων, αντίτυπα των πραγματικών και αληθινών Αγίων, αλλ' εισήλθεν εις αυτόν τούτον τον ουρανόν, δια να παρουσιασθή τώρα ενώπιον του Θεού πρεσβευτής και μεσίτης υπέρ ημών.
9,25 οὐδ᾽ ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτόν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἅγια κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ·
9,25 Και εισήλθεν όχι δια να προσφέρη τον εαυτόν του πολλές φορές θυσίαν, όπως ο αρχιερεύς των Εβραίων εισέρχεται εις τα Αγια του ναού κάθε χρόνο με το ξένον αίμα των ζώων, που θυσιάζονται.
9,26 ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται.
9,26 Διότι άλλως έπρεπε αυτός να πάθη, να θυσιασθή δηλαδή επάνω στον σταυρόν πολλάκις από τότε που έλαβε σύστασιν ο κόσμος και υπάρχει η αμαρτία. Τωρα δε, όταν συνεπληρώθησαν και έληξαν οι χρόνοι της Π. Διαθήκης, μια φορά ενηνθρώπησε και εφανερώθη ο Χριστός, δια να καταργήση με την θυσίαν του την αμαρτίαν.
9,27 καὶ καθ᾽ ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις,
9,27 Και καθ' όσον μια φορά επιφυλάσσεται στους ανθρώπους να πεθάνουν, έπειτα δε απακολουθεί κρίσιν και ανταπόδοσις κατά τα

έργα των,
9,28 οὕτω καὶ ὁ Χριστός, ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.
9,28 έτσι και ο Χριστός, αφού έγινε άνθρωπος, μίαν φοράν απέθανεν και προσέφερε τον εαυτόν του θυσίαν, δια να πάρη επάνω του τας αμαρτίας των ανθρώπων. Θα φανή δε δια δευτέραν φοράν ένδοξος εις εκείνους που τον περιμένουν, δια να πάρουν την σωτηρίαν από αυτόν χωρίς πλέον να βαστάζη τας αμαρτίας των ανθρώπων.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 10

10,1 Σκιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ᾽ ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκές, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι·
10,1 Εχων, λοιπόν, ο Νομος της Π. Διαθήκης κάποιαν αμυδράν σκιαν και υποτύπωσιν των αγαθών, τα οποία έμελλεν ο Χριστός να δώση και μη έχων σαφή και βεβαίαν εικόνα των ουρανίων πραγμάτων, δεν ημπορεί ποτέ με τας ιδίας θυσίας, τας οποίας κάθε χρόνο συνεχώς προσφέρουν οι ιερείς και ο Αρχιερεύς, να δώση άφεσιν αμαρτιών και λύτρωσιν, να κάμη τελείους αυτούς, οι οποίοι προσέρχονται στον ναόν και το θυσιαστήριον.
10,2 ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους;
10,2 Διότι, σας ερωτώ, εάν πράγματι αι θυσίαι αυταί είχαν την δύναμιν να κάμουν αγίους και τελείους τους ανθρώπους, δεν θα έπαυαν να προσφέρωνται, εφ' όσον οι λατρεύοντες με αυτάς τον Θεόν και επικαλούμενοι το έλεός του, δεν θα είχαν πλέον συνείδησιν, ότι είναι αμαρτωλοί, μια φορά και είχαν καθαρισθή με τας θυσίας των; Βεβαίως θα είχαν παύσει.
10,3 ἀλλ᾽ ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ᾽ ἐνιαυτόν·
10,3 Αλλ' εξακολουθούν να προσφέρωνται, διότι εις αυτάς τας θυσίας γίνεται υπόμνησις και ανάμνησις κάθε χρόνο των αμαρτιών και της ενοχής εκείνων που τας προσφέρουν και η οποία παραμένει παρά τας θυσίας που προσφέρουν.

10,4 ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας.
10,4 Διότι είναι αδύνατον το αίμα των ταύρων και των τράγων, που προσφέρονται ως θυσία, να αφαιρή αμαρτίας και να εξαλείφη την ενόχην.
10,5 Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον λέγει· θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι·
10,5 Δια τούτο και ο Χριστός, όταν δια της ενανθρωπήσεώς του εισήρχετο στον κόσμον, είπε προς τον Πατέρα του· “θυσίαν και προσφοράν σαν εκείνας της Π. Διαθήκης δεν ηθέλησες, αλλά μου ετοίμασες σώμα, δια να προσφέρω αυτό θυσίαν ευάρεστον εις σε και λυτρωτικήν δια τους ανθρώπους.
10,6 ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας·
10,6 Δεν έχεις δε ευαρεστηθή και επαναπαυθή εις θυσίας, που καίονται ολόκληροι επάνω στο θυσιαστήριον η εις θυσίας που προσφέρονται δια συγχώρησιν αμαρτίας.
10,7 τότε εἶπον· ἰδοὺ ἥκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου.
10,7 Τοτε είπα· ιδού ήλθα-εις την επικεφαλίδα του βιβλίου και εις όλον το βιβλίον έχει γραφή προφητικώς δι' εμέ-δια να εκτελέσω, ω Θεε, πλήρως και τελείως το θέλημά σου”.
10,8 ἀνώτερον λέγων ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας οὐδὲ εὐδόκησας, αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται,
10,8 Αφού, λοιπόν, παρά πάνω λέγει, ότι “θυσίαν και προσφοράν και ολοκαυτώματα και ειδικάς θυσίας περί συγχωρήσεως αμαρτίας δεν ηθέλησες, ούτε ευηρεστήθης εις αυτάς”, που σύμφωνα με τον Μωσαϊκόν Νομον σου προσφέρονται,
10,9 τότε εἴρηκεν· ἰδοὺ ἥκω τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου. ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.
10,9 τότε είπε· “ιδού ήλθα να εκτελέσω εις την εντέλειαν, ω Θεε, το θέλημά σου”. Ακυρώνει έτσι και καταργεί το πρώτον τμήμα του Γραφικού χωρίου, που αναφέρεται εις τας θυσίας, δια να θεμελιώση και καταστήση έγκυρον το δεύτερον που αναφέρεται εις την θυσίαν του Χριστού.
10,10 ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ.

10,10 Δια του θελήματος δε αυτού του Θεού, περί της ενανθρωπήσεως και θυσίας του Υιού του, είμεθα ημείς ηγιασμένοι, δια μέσου της θυσίας του σώματος του Ιησού Χριστού, η οποία έγινεν άπαξ δια παντός.
10,11 Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ᾽ ἡμέραν λειτουργῶν καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας·
10,11 Και κάθε μεν ιερεύς της Π. Διαθήκης στέκεται κάθε ημέραν εμπρός στο θυσιαστήριον λειτουργών και προσφέρων πολλές φορές τις ίδιες θυσίες, αι οποίαι όμως ουδέποτε ημπορούν να συγχωρήσουν και να αφαιρέσουν αμαρτίες.
10,12 αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ,
10,12 Αυτός όμως ο Ιησούς Χριστός, αφού επρόσφερε μίαν και μόνην θυσίαν δια την άφεσιν των αμαρτιών, εκάθισε και μένει δια παντός εις τα δεξιά του θρόνου του Θεού,
10,13 τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ.
10,13 περιμένων στο εξής, έως ότου νικημένοι και εξουθενωμένοι τεθούν οι εχθροί του υποπόδιον των ποδών του.
10,14 μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους.
10,14 Διότι με μίαν προσφοράν και θυσίαν, με την θυσίαν δηλαδή του εαυτού του επί του σταυρού, έκαμε δια παντός τελείους εκείνους που ζητούν και αγιάζονται από αυτόν.
10,15 Μαρτυρεῖ δέ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι,
10,15 Οτι δε ο Χριστός μίαν έπρεπε να προσφέρη θυσίαν εις αγιασμόν όλων των πιστών μας το βεβαιώνει και το μαρτυρεί το Πνεύμα το Αγιον, διότι ύστερα από αυτό, που προηγουμένως είπεν·
10,16 αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος· διδοὺς νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς,
10,16 “αυτή είναι η διαθήκη την οποίαν θα συνάψω με αυτούς έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος, θα δώσω τους νόμους μου εις τας καρδίας των και θα τους εγχαράξω εις τας διανοίας των, δια να μένουν έτσι ανεξάλειπτοι”.

10,17 καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.
10,17 Εν συνεχεία δε προσθέτει· “και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας των και τας παραβάσστου Νομου”.
10,18 ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων, οὐκέτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.
10,18 Αλλά, όπου υπάρχει συγχώρησις και εξάλειψις αμαρτιών, δεν υπάρχει πλέον ανάγκην να προσφέρεται θυσία δια τας αμαρτίας.
10,19 Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοί, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἁγίων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ,
10,19 Λοιπόν, αδελφοί, σύμφωνα με αυτά που είπαμεν, έχομεν θάρρος και πεποίθησιν, ότι είναι ανοικτή και ελευθέρα η είσοδος ημών εις τα πραγματικά Αγια, δηλαδή εις την επουράνιον βασιλείαν, δια του αίματος του Ιησού.
10,20 ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτ᾽ ἔστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,
10,20 Αυτήν δε την είσοδον, την νέαν και πρωτοφανή, που οδηγεί εις την αιωνίαν ζωήν, την ήνοιξε και την ενεκαινίασε προς χάριν μας ο Ιησούς Χριστός δια μέσου του καταπετάσματος, δηλαδή με το τίμιον σώμα του, που εθυσίασε.
10,21 καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ,
10,21 Αφού, λοιπόν, έχομεν και ιερέα μέγαν, τον Ιησούν Χριστόν, εγκατεστημένον, Κυριον και αρχηγόν επάνω στο σπίτι του Θεού, δηλαδή εις την Εκκλησίαν,
10,22 προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς,
10,22 ας προσερχώμεθα με ειλικρινή και άδολον καρδίαν, με ακλόνητον και φωτισμένην πίστιν, ραντισμένοι με το λυτρωτικόν του αίμα εις τας καρδίας μας, δια να είμεθα έτσι λυτρωμένοι από την ενόχην και τας τύψεις της συνειδήσεως εξ αιτίας των πονηρών έργων,
10,23 καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ· πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος·
10,23 και λουσμένοι κατά το σώμα με καθαρό, δηλαδή με το Αγιον Βαπτισμα, ας κρατώμεν σταθεράν και ακλόνητον την ομολογίαν μας περί των αγαθών, που ελπίζομεν. Και τούτο, διότι είναι αληθινός κατά πάντα και αξιόπιστος εκείνος που μας έχει δώσει τας ανεκτιμήτους αυτάς υποσχέσεις.

10,24 καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων,
10,24 Ας παρακολουθώμεν δε και ας γνωρίζωμεν κατά βάθος ο ένας τον άλλον, σαν αδελφοί που είμεθα, ώστε να παρορμώμεθα εντόνως και να προχωρούμεν με ζήλον εις την αγάπην και τα καλά έργα.
10,25 μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν.
10,25 Παραμερίσατε δε κάθε εμπόδιον και έχετε πάντοτε προθυμίαν, ώστε να μη παραμελήτε και αφίνετε την ιεράν σύναξιν σας, όπως το έχουν μερικοί συνήθειαν, αλλά να προτρέπετε και να ενισχύετε ο ένας τον άλλον, τόσον μάλιστα περισσότερον, καθ' όσον βλέπετε να πλησιάζη η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.
10,26 Ἑκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία,
10,26 Είναι δε ανάγκη να προσέχετε όλα αυτά και να αλληλοενισχύεσθε στον δρόμον της αρετής, διότι, όταν έπειτα από την βαθείαν και καθαράν γνώσιν της αληθείας που ελάβαμεν, θεληματικώς και επιμόνως αμαρτάνωμεν, περιφρονούντες έτσι την λυτρωτικήν θυσίαν του Χριστού, δεν απομένει πλέον άλλη θυσία δια την άφεσιν των αμαρτιών μας,
10,27 φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως καὶ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους.
10,27 αλλ' έχομεν, κατ' ανάγκην, να περιμένωμεν με φόβον και τρόμον την κρίσιν του Θεού και την καταδίκην, το πυρ της φοβεράς οργής του Θεού, το οποίον μέλλει να κατατρώγη εκείνους, που θεληματικά και αμετανόητα εντιστέκονται στο θείον θέλημα και το καταπατούν με περιφρόνησιν.
10,28 ἀθετήσας τις νόμον Μωϋσέως χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει·
10,28 Εάν κανείς παραβή τον μωσαϊκόν Νομον, καταδικάζεται χωρίς καμμίαν επιείκειαν εις θάνατον “επί τη βάσει της καταθέσεως δύο η τριών μαρτύρων”.
10,29 πόσῳ δοκεῖτε χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος, ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας;

10,29 Ποσον όμως χιεροτέρας τιμωρίας νομίζετε, ότι θα κριθή ένοχος εκείνος, που κατεπάτησε με πείσμα και περιφρόνησιν τον Υιόν του Θεού και εθεώρησε το τίμιον αίμα του ευτελές και ανάξιον προσοχής, με το οποίον εν τούτοις αίμα ο ίδιος είχε πάρει τον αγιασμόν, και ο οποίος παρ' όλ' αυτα ύβρισε, περιεφρόνησε και εχλεύασε το Αγιον Πνεύμα, που παρέχει την χάριν;
10,30 οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος· καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ.
10,30 Καμμία αμφιβολία δεν υπάρχει, ότι πράγματι θα τιμωρηθή δια την ασέβειάν του, διότι γνωρίζομεν καλά εκείνον ο οποίος είπε· “εις εμέ, τον δίκαιον και παντοδύναμον, υπάρχει η δικαιοσύνη, που τιμωρεί το κακόν. Εγώ θα ανταποδώσω στον καθένα κατά τα έργα του, λέγει ο Κυριος”· και πάλιν έχει λεχθή· “ο Κυριος θα κρίνη τον λαόν αυτού”.
10,31 φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.
10,31 Και είναι φοβερόν να πέση κανείς σαν ένοχος εις τα χέρια του Θεού του ζώντος.
10,32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων,
10,32 Να ενθυμήσθε δε τας προηγουμένας ημέρας της ζωής σας, κατά τας οποίας είχατε κατηχηθή την αλήθειαν και είχατε φωτισθή με το Αγιον Βαπτισμα και υπεμείνατε πολύ καρτερικά και ηρωϊκά τον αγώνα των παθημάτων και των διωγμών.
10,33 τοῦτο μὲν ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, τοῦτο δὲ κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες.
10,33 Αφ' ενός μεν με χλευασμούς, με ύβρεις και με θλίψεις σαν διεπόμπευαν και σας εθεάτριζαν οι διώκται της πίστεώς μας, αφ' ετέρου δε σεις με συμπάθειαν και στοργήν και με κάθε βοήθειαν συμμετείχατε εις τας θλίψεις και τους διωγμούς εκείνων.
10,34 καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν.
10,34 Διότι και εις τα δεσμά, όταν ήμουν φυλακισμένος, εδείξατε στοργήν και συμπάθειαν και την αρπαγήν των υπαρχόντων σας από τους διώκτας την εδεχθήκατε όχι απλώς με υπομονήν, αλλά με χαράν, γνωρίζοντες, ότι έχετε δια τον εαυτόν σας στους ουρανούς αιωνίαν και αναφαίρετον περιουσίαν, ασυγκρίτως κασλυτέραν.

10,35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.
10,35 Μη αποβάλετε, λοιπόν, και μη χάσετε την άφοβον και θαρραλέαν πίστιν σας, η οποία έχει εκ μέρους του Θεού μεγάλον μισθόν ως ανταπόδοσιν.
10,36 ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν.
10,36 Διότι και σήμερον και μέχρι τέλους της ζωής σας έχετε ανάγκην υπομονής, ώστε, αφού τηρήσετε το θέλημα του Θεού, να απολαύσετε την αμοιβήν, που υπεσχέθη ο Θεός.
10,37 ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ.
10,37 Καλλιεργήστε και τονώστε την υπομονήν σας, “διότι πολύ ολίγος χρόνος απομένει, και ο Κυριος, ο ερχόμενος δια να κρίνη ζώντας και νεκρούς, θα έλθη πάλιν και δεν θα αργήση”.
10,38 ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ.
10,38 Καθώς λέγει ο Θεός “ο δίκαιος θα κερδήση την αιωνίαν ζωήν δια την φωτισμένην και ενεργόν πίστιν του”. Και “εάν κανείς δειλιάση και αποχωρήση από τον πνευματικόν αγώνα, μάθετε ότι δεν ευαρεστείται εις αυτόν η ψυχή μου”.
10,39 ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς.
10,39 Ημείς όμως δεν είμεθα άνθρωποι δειλίας, ατόλμου συστολής και αμφιταλαντεύσεως, ώστε να υπάρχη φόβος να καταδικασθώμεν εις απώλειαν. Αλλ' είμεθα άνθρωποι της φωτισμένης και ζωντανής πίστεως, δια να κερδήσωμεν έτσι και σώσωμεν την ψυχήν μας.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 11

11,1 Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.
11,1 Είναι δε πίστις, η αδίστακτος και ακλόνητος πεποίθησις εις την πραγματικήν και βεβαίαν ύπαρξιν αγαθών, τα οποία ελπίζομεν· απόδειξις και βεβαιότης περί πραγμάτων, που δεν βλέπονται με τα μάτια του σώματος και τα οποία εν τούτοις χάρις εις αυτήν είναι σαν να τα βλέπομεν με τα μάτια μας και να τα πιάνωμεν με τα χέρια μας.

11,2 ἐν ταύτῃ γὰρ ἐμαρτυρήθησαν οἱ πρεσβύτεροι.
11,2 Ενεκα δε αυτής ακριβώς της ζωντανής πίστεως επήραν την καλήν μαρτυρίαν εκ μέρους του Θεού οι παλαιότεροι, οι δίκαιοι της Π. Διαθήκης.
11,3 Πίστει νοοῦμεν κατηρτίσθαι τοὺς αἰῶνας ῥήματι Θεοῦ, εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ βλεπόμενα γεγονέναι.
11,3 Από αυτήν την πίστιν πληροφορούμεθα και ενοούμεν καλά, ότι ο ορατός κόσμος, που έλαβεν ύπαρξιν εν χρόνω, εδημιουργήθη με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού, ώστε όσα δημιουργήματα βλέπομεν τώρα, να έχωμεν βεβαίαν την πεποίθησιν ότι έχουν γίνει από μη υπάρχοντα και τα οποία φυσικά δεν εφαίνοντο εις τα σωματικά μάτια.
11,4 Πίστει πλείονα θυσίαν Ἄβελ παρὰ Κάϊν προσήνεγκε τῷ Θεῷ, δι᾿ ἧς ἐμαρτυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυροῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ δι᾿ αὐτῆς ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.
11,4 Χαρις εις την πίστιν, που είχεν ο Αβελ, επρόσφερεν στον Θεόν τελειοτέραν θυσίαν από τον Καϊν. Δια την πίστιν του δε αυτήν, του εδόθη εκ μέρους του Θεού η μαρτυρία, ότι είναι δίκαιος· διότι ο ίδιος ο Θεός επεβεβαίωσεν, ότι εδέχθη ευαρέστως τα δώρα της θυσίας του. Και χάρις εις την πίστιν του ο Αβελ, καίτοι έχει αποθάνει προ πολλού, διαλαλείται ως δίκαιος και εγκωμιάζεται.
11,5 Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός· πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ·
11,5 Δια την πίστιν του ο Ενώχ μετετέθη ζωντανός από τον παρόντα κόσμον, δια να μη ίδη θάνατον και δεν ευρίσκετο πλέον εις την γην, διότι τον είχε μεταθέσει ο Θεός. Διότι προ της μεταθέσεώς του αυτής εδόθη δι' αυτόν μαρτυρία, ότι είχεν ευαρεστήσει με την όλην ζωήν του στον Θεόν.
11,6 χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι· πιστεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ ὅτι ἔστι καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται.
11,6 Χωρίς δε την πίστιν είναι αδύνατον να ευαρεστήση ο άνθρωπος στον Θεόν· διότι εκείνος που προσέρχεται στον Θεόν πρέπει απαραιτήτως να πιστεύση πρώτον μεν ότι υπάρχει Θεός, και δεύτερον, ότι ο Θεός αποδίδει πάντοτε τον δίκαιον μισθόν εις

εκείνους που τον αναζητούν και προσέρχονται εις αυτόν και τηρούν το θέλημά του.
11,7 Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ, δι᾿ ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατά πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος.
11,7 Ενακα της πίστεώς του ο Νώε, πληροφορηθείς προφητικώς από τον Θεόν δι' εκείνα που δεν εβλέποντο ακόμη, έμελλαν όμως να γίνουν, δηλαδή δια τον κατακλυσμόν, κατελήφθη από ιερόν δέος και κατεσκεύασε την κιβωτόν δια την σωτηρίαν της οικογενείας του. Με την ακλόνητον και ευλαβή δε αυτήν πίστιν του, διεβεβαίωσε και απέδειξεν, ότι ήτο άξιος καταδίκης ο άπιστος και αμαρτωλός κόσμος της εποχής του. Και χάρις εις την πίστιν του αυτήν δεν εσώθη μόνον από τον κατακλυσμόν, αλλ' έγινε και κληρονόμος της δικαιώσεως, που παρέχει ο Θεός στους πιστούς.
11,8 Πίστει καλούμενος Ἀβραὰμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἔμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται.
11,8 Ενεκα της πίστεώς του ο Αβραάμ, καλούμενος από τον Θεόν, υπήκουσε να εξέλθη και να φύγη από την πατρίδα του και νε μεταβή στον τόπον, τον οποίον επρόκειτο να λάβη ως κληρονομίαν του από τον Θεόν. Και πράγματι εξήλθε, χωρίς και να γνωρίζη που πηγαίνει.
11,9 Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς·
11,9 Χαρις εις αυτήν την πίστιν του κατώκησεν εις την γην, που του είχε υποσχεθή ο Θεός, σαν εις ξένην περιοχήν και έζησε μέσα εις σκηνάς μαζή με τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, που ήσαν συγκληρονόμοι της ιδίας υποσχέσεως του Θεού.
11,10 ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός.
11,10 Και τούτο, διότι επερίμενε με πίστιν και ελπίδα ακλόνητον την επουράνιον πόλιν, με τα αδιάσειστα και αιώνια θεμέλια της, της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο ίδιος ο Θεός.
11,11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε καὶ παρὰ καιρὸν ἡλικίας ἔτεκεν, ἐπεὶ πιστὸν ἡγήσατο τὸν

ἐπαγγειλάμενον.
11,11 Χαρις εις την πίστιν της και αυτή η στείρα και πολύ ηλικιωμένη Σαρρα, επήρε δύναμιν, ώστε να καταβληθή και ζωογονηθή εις αυτήν σπέρμα· και μολονότι είχε περάσει πλέον η ηλικία της, εγέννησε τέκνον, επειδή εθεώρησε κατά πάντα αξιόπιστον εκείνον, που της είχε υποσχεθή, ότι θα αποκτούσε υιόν.
11,12 διὸ καὶ ἀφ᾿ ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει καὶ ὡς ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμητος.
11,12 Δια την πίστιν αυτήν της Σαρρας και του Αβραάμ εγεννήθησαν από έναν άνθρωπον, τον Αβραάμ, νεκρωμένον πλέον εξ αιτίας του γήρατος αναρίθμητοι απόγονοι σαν τα άστρα του ουρανού κατά το πλήθος και σαν την άμμον της σακροθαλασσιάς, που είναι αδύνατον να μετρηθή.
11,13 Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς.
11,13 Ολοι αυτοί απέθαναν στερεωμένοι εις την πίστιν και εις την ελπίδα, που γεννά η πίστις, χωρίς εν τούτοις να λάβουν τας επαγγελίας. Αλλά τας είδαν από μακράν και τας εδέχθησαν με όλην των την ψυχήν και ωμολόγησαν με τα έργα των και με τα λόγια των, ότι είναι ξένοι και παρεπίδημοι επάνω εις την γην.
11,14 οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι.
11,14 Διότι αυτοί που έλεγαν τέτοια λόγια, εφανέρωναν καθαρά, ότι δεν επανεπαύοντο εις την επίγειον πατρίδα, αλλ' εζητούσαν την μόνιμον και χαρμόσυνον πατρίδα, δηλαδή τον ουρανόν.
11,15 καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον, ἀφ᾿ ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·
11,15 Και εάν ενεθυμούντο εκείνην, την επίγειον πατρίδα, από την οποίαν είχαν εξέλθει, είχαν και τον χρόνον και την ευκαιρίαν να επανέλθουν εις αυτήν.
11,16 νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ᾿ ἔστιν ἐπουρανίου. διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν.
11,16 Τωρα όμως επιθυμούν σφοδρώς καλυτέραν και τελειοτέραν πατρίδα, δηλαδή την επουράνιον. Δι' αυτό και ο Θεός δεν αισθάνεται εξ αιτίας των καμμίαν εντροπήν, να ονομάζεται Θεός των. Τουναντίον

ευαρεστείται εις αυτούς, όπως μαρτυρείται από το γεγονός, ότι τους έχει ετοιμάσει επουράνιον και μακαρίαν πατρίδα.
11,17 Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος,
11,17 Ενεκα της μεγάλης του πίστεως επρόσφερε θυσίαν τον Ισαάκ ο Αβραάμ, όταν εδοκιμάζετο από τον Θεόν. Και αυτός ο οποίος προηγουμένως είχε δεχθή και πιστεύσει ολοψύχως εις τας υποσχέσστου Θεού, ότι δια του Ισαάκ θα εγεννάτο αναρίθμητος λαός, επρόφερε με πίστιν τον μονάκριβον υιόν του.
11,18 πρὸς ὃν ἐλαλήθη ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα,
11,18 Διότι εις αυτόν είχε λεχθή προηγουμένως, ότι γνήσιοι απόγονοι του θα ωνομάζοντο αυτοί, τους οποίους θα είχεν από τον Ισαάκ.
11,19 λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγείρειν δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο.
11,19 Εσκέφθη όμως, ότι ο Θεός είναι δυνατός και ικανός και εκ νεκρών να αναστήση τον Ισαάκ. Δια την πίστιν του ακριβώς αυτήν τον επήρε πάλιν, και μάλιστα κατά τρόπον, που ο Ισαάκ έγινε προεικόνισμα της θυσίας και της αναστάσεως του Χριστού, του μονογενούς Υιού του Θεού.
11,20 Πίστει περὶ μελλόντων εὐλόγησεν Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἠσαῦ.
11,20 Επειδή επίστευσεν εις τας επαγγελίας του Θεού ο Ισαάκ, ευλόγησε τον Ιακώβ και τον Ησαύ, δι' όσα έμελλον να συμβούν.
11,21 Πίστει Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ εὐλόγησε, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.
11,21 Με πίστιν ο Ιακώβ, όταν επέθαινε, ευλόγησε τα δύο παιδιά του Ιωσήφ και τα προανήγγειλε ως αρχηγούς δύο φυλών και επροσκύνησε τον Θεόν, στηριζόμενος, καθό γέρων πλέον, στο άκρον της ράβδου του.
11,22 Πίστει Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε καὶ περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο.
11,22 Χαρις εις την πίστιν του ο Ιωσήφ, όταν επέθαινε, ενεθυμήθη εκεί, εις την επιθανάτιον κλίνην του, την έξοδον των Ισραηλιτών από την Αίγυπτον προς την γην Χαναάν και έδωσεν εντολήν να παραλάβουν μαζή των και τα οστά του.
11,23 Πίστει Μωϋσῆς γεννηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἀστεῖον τὸ παιδίον, καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ

διάταγμα τοῦ βασιλέως.
11,23 Χαρις εις την πίστιν των γονέων του, όταν εγεννήθη ο Μωϋσής, εκρατήθη κρυμμένος από αυτούς επί τρεις μήνες, διότι είδαν ωραίον και χαριτωμένον το παιδίον των, και δεν εφοβήθησαν το διάταγμα του Φαραώ (που επέβαλλε να θανατώνωνται τα αρσενικά βρέφη των Εβραίων).
11,24 Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ,
11,24 Ενεκα της πίστεως του ο Μωϋσής, όταν εμεγάλωσεν, ηρνήθη να ονομάζεται παιδί της θυγατρός του Φαραώ,
11,25 μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν,
11,25 και επροτίμησε καλύτερον να ταλαιπωρήται και να κακοπαθή μαζή με τον λαόν του Θεού, παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν μιας αμαρτωλής και τρυφηλής ζωής, σαν βασιλόπουλο εις τα ανάκτορα.
11,26 μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.
11,26 Και από τους θησαυρούς, από τα αγαθά και την δόξαν της Αιγύπτου, εθεώρησε μεγαλύτερον και πολυτιμότερον πλούτον το να χλευάζεται και να περιφρονήται, όπως βραδύτερον θα ωνειδίζετο ο Χριστός. Διότι είχε προσηλωμένα τα μάτια του και επερίμενε με πίστιν της ανταμοιβήν, που θα του έδιδεν ο Θεός στους ουρανούς.
11,27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.
11,27 Χαρις εις την πίστιν του εγκατέλειψε την Αίγυπτον, όταν, δια να υπερασπίση ένα Εβραίον, εφόνευσε τον Αιγύπτιον, χωρίς να φοβηθή τον θυμόν του Φαραώ. Και τούτο, διότι επερίμενε με πίστιν και εγκαρτέρησιν της βοήθειαν του Θεού του αοράτου, τον οποίον ησθάνετο παρόντα, σαν να τον έβλεπε με τα σωματικά του μάτια.
11,28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.
11,28 Με την πίστιν έκαμε το Πασχα, την θυσίαν του αρνίου, με το αίμα του οποίου έχρισε τους παραστάτας των εξωτερικών θυρών των οικιών των Εβραίων, δια να μη εγγίση τα πρωτότοκα των Εβραίων ο εξολεθρευτής άγγελος.

11,29 Πίστει διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς, ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.
11,29 Με πίστιν εις την παντοδύναμον βοήθειαν του Θεού διέβησαν οι Εβραίοι την Ερυθράν θάλασσαν, σαν να επερνούσαν από ξηράν, ενώ οι Αιγύπτιοι, όταν επεχείρησαν να κάμουν το ίδιο, κατεποντίσθησαν και κατεπόθησαν από την θάλασσαν.
11,30 Πίστει τὰ τείχη Ἱεριχὼ ἔπεσε κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.
11,30 Δια της πίστεως έπεσαν τα ισχυρά τείχη της Ιεριχούς, αφού προηγουμένως επί επτά ημέρας τα περιτριγύριζαν κύκλω οι Ισραηλίται.
11,31 Πίστει Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ᾿ εἰρήνης.
11,31 Χαρις εις την πίστιν της η Ραάβ, η πόρνη, δεν εξωλοθρεύθηκε μαζή με τους απειθείς συμπατριώτας της, διότι είχε δεχθή προηγουμένως με ειρήνην τους Ισραηλίτας κατασκόπους, τους οποίους είχε στείλει ο Ιησούς του Ναυή.
11,32 Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυΐδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν,
11,32 Και τι να διηγούμαι ακόμη; Θα σταματήσω, διότι δεν θα με πάρη ο χρόνος, να διηγηθώ δια τον Γεδεών, τον Βαράκ και τον Σαμψών και τον Ιεφθάε, δια τον Δαυίδ και τον Σαμουήλ και τους προφήτας.
11,33 οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων,
11,33 Αυρτοί, χάρις εις την πίστιν των, ηγωνίσθησαν και κατενίκησαν βασίλεια, ήσκησαν δικαιοσύνην, επέτυχαν την πραγματοποίησιν των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν τα στόματα των αγρίων λεόντων, όπως ο Δανιήλ,
11,34 ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων·
11,34 έσβησαν την φοβεράν δύναμιν της φωτιάς, όπως οι τρεις παίδες, διέφυγαν τον κίνδυνον να σφαγούν με μαχαίρια, όπως ο Ηλίας, εδυναμώθησαν και έγιναν καλά από αρρώστιες, ανεδείχθησαν κραταιοί και δυνατοί στον πόλεμον, έκαμψαν και έτρεψαν εις φυγήν πολυάριθμα στρατεύματα ξένων εχθρών.

11,35 ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν·
11,35 Μερικές γυναίκες, χάρις εις αυτήν την πίστιν, επήραν πάλιν ζωντανούς, δια της αναστάσεως τους νεκρούς των. Αλλοι δε εδέθησαν στο τύμπανον, στο φοβερά βασανιστικόν εκείνον όργανον, χωρίς να δεχθούν την απελευθέρωσιν, που τους επρότειναν οι βασανισταί των, εάν ηρνούντο την πίστιν των, και υπέμειναν το φοβερόν μαρτύριον μέχρι θανάτου, δια να επιτύχουν και πάρουν ανάστασιν ασυγκρίτως καλυτέραν από την παρούσαν ζωήν.
11,36 ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς·
11,36 Αλλοι δε εδοκίμασαν εμπαιγμούς και μαστιγώσεις, ακόμη δε δεσμά και φυλακήν.
11,37 ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι,
11,37 Ελιθοβολήθησαν, επριονίσθησαν, επέρασαν μέσα από πολλούς πειρασμούς, απέθαναν σφαγέντες με μάχαιραν, περιήρχοντο εδώ και εκεί φορούντες, αντί για ενδύματα, προβιές και δέρματα γιδιών, στερούμενοι, θλιβόμενοι, υποβαλλόμενοι εις πολλάς κακουχίας.
11,38 ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.
11,38 Τετοιους αγίους δεν ήτο άξιος να τους έχη ο αμαρτωλός κόσμος. Επεριπλανώντο εις τις ερημίες, εις τα όρη, εις τα σπήλαια, εις τις τρύπες της γης.
11,39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν,
11,39 Και όλοι αυτοί, μολονότι έλαβαν την καλήν και τιμίαν μαρτυρίαν, ότι ευηρέστησαν στον Θεόν χάρις εις την πίστιν των, δεν απήλαυσαν πλήρως την υπόσχεσιν της λυτρώσεως και της ουρανίου βασιλείας.
11,40 τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

11,40 Διότι ο Θεός επρόβλεψε δι' ημάς κάτι καλύτερον· δηλαδή να μη απολαύσουν αυτοί πλήρη την τελείωσιν και την μακαριότητα χωρίς ημάς (αλλ' όλοι μαζή σαν ένα πνευματικόν σώμα να απολαύσωμεν κατά την δευτέραν παρυσίαν την μακαριότητα της βασιλείας των ουρανών).

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 12

12,1 Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι᾿ ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα,
12,1 Δια τούτο, λοιπόν, και ημείς, αφού έχομεν ολόγυρά μας τόσον μεγάλο νέφος αναριθμήτων αγίων, που εμαρτύρησαν και εμαρτυρήθησαν δια την πίστιν των, ας πετάξωμεν μακρυά από επάνω μας κάθε βάρος από τας καταθλιπτικάς μερίμνας του βίου και προπαντός την αμαρτίαν, η οποία από όλα τα σημεία κατά τρόπον δελεαστικόν και προκλητικόν εύκολα μας περιβάλλει, και ας τρέχωμεν με επιμονήν και υπομονήν τον αγώνα, που ευρίσκεται ενώπιον μας.
12,2 ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.
12,2 Δια να αντλούμεν δε θάρρος και δύναμιν, ας έχωμεν προσηλωμένα με πίστιν τα βλέμματά μας στον Χριστόν, τον αρχηγόν και ιδρυτήν της πίστεώς μας, ο οποίος με την χάριν του μας χειραγωγεί στον δρόμον της τελειότητος. Αυτός αντί της μακαριότητος, την οποίαν είχε πάντοτε εμπρός του ως Θεός και αντί της χαράς την οποίαν εδικαιούτο να απολαμβάνη και ως άνθρωπος αναμάρτητος ευαρεστήσας κατά πάντα στον Πατέρα, επροτίμησε και υπέμεινε τον σταυρικόν θάνατον και κατεφρόνησε την εντροπήν και τον εξευτελισμόν προς χάριν ημών. Και δια τούτο έχει καθίσει τώρα εις τα δεξιά του θρόνου του Θεού.
12,3 ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

12,3 Σκεφθήτε, λοιπόν, εκείνον, ο οποίος από τους αμαρτωλούς και μοχθηρούς βασανιστάς και σταυρωτάς του υπέμεινε τόσον μεγάλην μαρτυρικήν οδύνην και εξουθένωσιν, δια να μη αποκάμετε και λιποψυχήσετε κσαι παραλύσουν αποθαρρυμέναι αι ψυχαί σας.
12,4 Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι,
12,4 Δεν αντισταθήκατε ακόμη αγωνιζόμενοι σκληρά εναντίον της αμαρτίας, ώστε να χύσετε και αυτό το αίμα σας.
12,5 καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος.
12,5 Και εν τούτοις εξεχάσατε την παρηγορίαν και προτροπήν, την οποίαν μας κάμνει ο Θεός, όταν συνομιλή μαζή μας σαν προς παιδιά του· “παιδί μου, μη αμελής και μη αδιαφορής δια την παιδαγωγίαν, που έστω και δια μέσου θλίψεων, σου κάμνει ο Κυριος και μη παραλύης και αποθαρρύνεσαι, όταν ελέγχεσαι από αυτόν.
12,6 ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.
12,6 Διότι εκείνον που αγαπά ο Κυριος, τον παιδαγωγεί και τον μορφώνει δια μέσου των θλίψεων· μαστιγώνει δε με ταλαιπωρίες κάθε υιόν, τον οποίον δέχεται κοντά του ως ιδικόν του”.
12,7 εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;
12,7 Εάν δείχνετε υπομονήν και δέχεσθε την παιδαγωγίαν αυτήν του Κυρίου, ας έχετε υπ' όψιν σας, ότι ο Θεός συμπεριφέρεται προς σας, σαν προς παιδιά του. Διότι, υπάρχει κανένας υιός, τον οποίον δεν παιδαγωγεί με πολλούς τρόπους ο πατέρας;
12,8 εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί.
12,8 Εάν όμως μένετε χωρίς αυτήν την παιδαγωγίαν, εις την οποίαν έλαβαν μέρος και την εγεύθησαν όλα τα αληθινά παιδιά του Θεού, τότε δεν είσθε γνήσια παιδιά του Θεού, αλλά νόθα.
12,9 εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτὰς καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων καὶ ζήσομεν;
12,9 Επειτα, ας σκεφθώμεν και τούτο· όταν ήμεθα μικροί είχαμεν τους σαρκικούς πατέρας μας ως παιδαγωγούς, οι οποίοι και μας

επέπλητταν και μας ετιμωρούσαν και εδοκιμάζαμεν εντροπήν και συστολήν επέναντί των. Δεν πρέπει, λοιπόν, ακόμη περισσότερον, να υποταχθώμεν στον Θεόν, τον δημιουργόν και πατέρα όλων των πνευματικών υπάρξεων, και να κερδήσωμεν έτσι την αιωνίαν ζωήν;
12,10 οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐπαίδευον, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.
12,10 Διότι οι μεν σαρκικοί γονείς μας επαιδαγωγούσαν, όπως ενόμιζαν καλόν, δια να επιτύχωμεν κατά το ολιγοχρόνιον αυτό διάστημα της επιγείου ζωής μας. Ο Θεός όμως μας παιδαγωγεί (σύμφωνα με την αγαθότητα και σοφίαν αυτού κατά τον απολύτως ορθόν τρόπον) προς το συμφέρον μας, δια να γίνωμεν μέτοχοι της αγιότητος και της δόξης αυτού.
12,11 πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι᾽ αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.
12,11 Καθε παιδαγωγία, καθ' ον χρόνον διαρκεί, δεν φαίνεται να φέρη χαράν, αλλά λύπην, ύστερον όμως, εις εκείνους, που ησκήθησαν και επαιδαγωγήθησαν δι' αυτής, αποδίδει και φέρει ειρηνικόν και ευχάριστον καρπόν δικαιοσύνης και αγιότητος.
12,12 Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε,
12,12 Ακριβώς, διότι τόσον μεγάλην ωφέλειαν φέρει η παιδαγωγία του Θεού “εσηκώσατε και χαλυβδώσατε τα πεσμένα κάτω χέρια και τα παραλελυμένα γόνατα”
12,13 καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.
12,13 και “κάμετε ευθείς τους δρόμους, δια να βαδίζουν με ασφάλειαν το πόδια σας”, δια να μη παρεκκλίνη και ξεκόψη από τον ορθόν δρόμον ο χωλός, αλλά μάλλον να ιαρευθή.
12,14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον,
12,14 Αγωνίζεσθε και προσπαθείτε να έχετε ειρήνην με όλους, να αποκτήσετε δε την αγιότητα και καθαρότητα της καρδίας, διότι χωρίς αυτήν την αγιότητα κανείς δεν θα ίδη τον Κυριον.

12,15 ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί,
12,15 Προσέχετε καλά, μήπως κανείς από σας στερείται εξ υπαιτιότητος του την χάριν του Θεού και χάση την σωτηρίαν. Προσέχετε μήπως καμμιά πικρή ρίζα εγωπαθούς και αμαρτωλής καρδίας φυτρώνει προς τα πάνω και προκαλεί ενόχλησιν και μολυνθούν με αυτήν πολλοί.
12,16 μή τις πόρνος ἢ βέβηλος ὡς Ἡσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ.
12,16 Προσέχετε ακόμη, μήπως είναι κανείς πόρνος η ασεβής και ανίερος, όπως ο Ησαύ, ο οποίος αντί ενός φαγητού επώλησε τα ιερά και ανεκτίμητα πρωτοτόκιά του, από τα οποία και εξέπεσε δια παντός.
12,17 ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα, θέλων κληρονομῆσαι τὴν εὐλογίαν ἀπεδοκιμάσθη· μετανοίας γὰρ τόπον οὐχ εὗρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.
12,17 Διότι γνωρίζετε, ότι, αν και έπειτα ήθελε να ξαναπάρη πάλιν την ευλογίαν των πρωτοτοκιών, απεδοκιμάσθη από τον Θεόν. Διότι δεν εύρε αποτελεσματικόν τρόπον μετανοίας, δια να επανορθώση το σφάλμα του, αν και με δάκρυα εζήτησε την επανόρθωσιν εκ μέρους του πατρός του.
12,18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ καὶ γνόφῳ καὶ σκότῳ καὶ θυέλλῃ
12,18 Να είσθε άγρυπνοι και προσεκτικοί, μήπως και χάσετε από ραθυμίαν και εμέλειαν την σωτηρίαν, διότι δεν έχετε πλησιάσει ένα ψηλαφητό και “φλογισμένο από πυρ βουνό, όπως ήτο το Σινά, ούτε πυκνήν μαύρην ομίχλην και σκότος και θύελλαν
12,19 καὶ σάλπιγγος ἤχῳ καὶ φωνῇ ῥημάτων ἧς οἱ ἀκούσαντες παρῃτήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον·
12,19 και συγκλονιστικόν ήχον σάλπιγγος και φοβεράν φωνήν λόγων Θεού”, την οποίαν, όταν ήκουσαν οι Ιουδαίοι, εκεί στο Σινά, κατυελήφθησαν από φόβον, ηρνήθησαν να την ακούσουν και παρεκάλεσαν να μη προστεθούν και άλλοι λόγοι εις αυτούς.
12,20 οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον· κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται·

12,20 Διότι δεν τους ήτο δυνατόν να υποφέρουν εκείνο που είχεν απειλήσει ο Θεός· “και ζώον ακόμη εάν πλησιάση και εγγίση το όρος θα λιθοβοληθή”.
12,21 καί· οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον! Μωϋσῆς εἶπεν· ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος·
12,21 Και ήτο τόσον πολύ φοβερόν αυτό το φαινόμενον, που επρόβαλεν εις τα μάτια των, ώστε και ο ίδιος ο Μωϋσής είπε· “είμαι γεμάτος φόβον και τρόμον!”
12,22 ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,
12,22 Αλλ' έχετε προσέλθει στο όρος της νέας Σιών, εις την πνευματικήν πόλιν του ζώντος Θεού, εις την επουράνιον Ιερουσαλήμ και εις τας μυριάδας των αγγέλων,
12,23 πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,
12,23 εις πανευφρόσυνον πανήγυριν και εις χαρμόσυνον συγκέντρωσιν των εκλεκτών τέκνων του Θεού, τα οποία έχουν πλέον καταγραφή ως πολίται της βασιλείας των ουρανών. Επλησιάσατε και στον Θεόν, τον δικαιοκρίτην όλων, και εις τα πνεύματα των δικαίων, που έχουν πλέον αποκτήσει την ηθικήν τελείωσιν και αναμένουν την τελείαν μακαριότητα.
12,24 καὶ διαθήκης νέας μεσίτῃ Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ κρεῖττον λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.
12,24 Προσήλθατε ακόμη κοντά στον μεσίτην της νέας διαθήκης, τον Ιησούν, και στο αίμα της θυσίας του, με το οποίον ερραντίσθητε και επήρατε την λύτρωσιν και τον αγιασμόν και το οποίον λαλεί και συνηγορεί πλησίον του Θεού υπέρ ημών, περισσότερον από το αίμα του Αβελ, που εζητούσε εκδίκησιν εναντίον του αδελφοκτόνου.
12,25 Βλέπετε μὴ παραιτήσησθε τὸν λαλοῦντα. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἔφυγον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ᾽ οὐρανῶν ἀποστρεφόμενοι·
12,25 Προσέχετε, λοιπόν, μήπως τυχόν και απαρνηθήτε τον πανάγαθον Θεόν, που σας ομιλεί· διότι εάν οι Εβραίοι της παλαιάς εποχής, που ηρνήθησαν να υπακούσουν στον Μωϋσέα, τον ομιλούντα εκ μέρους του Θεού, δεν εξέφυγαν την τιμωρίαν, πολύ περισσότερον δεν θα ξεφύγωμεν ημείς, που απαρνούμεθα τον Θεόν

και αποστρέφομεν τον εαυτόν μας από εκείνος, που μας ομιλεί εκ των ουρανών.
12,26 οὗ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε, νῦν δὲ ἐπήγγελται λέγων· ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.
12,26 Αυτού δε του Θεού η φωνή συνεκλόνισε τότε την γην, τώρα δε έχει προαναγγείλει και υποσχεθή δια του προφήτου λέγων· "ακόμη μίαν φοράν εγώ θα σείσω όχι μόνον την γην, αλλά και τον ουρανόν".
12,27 τὸ δὲ ἔτι ἅπαξ δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν ὡς πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα.
12,27 Αυτό, το "μία ακόμη φοράν" που λέγει, δηλώνει την μετακίνησιν και αλλαγήν αυτών, που σαν κτίσματα φθαρτά μετακινούνται και αλλοιώνεται, δια να μείνουν τα αμετακίνητα και αιώνια, που υπάρχουν στους ουρανούς.
12,28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν χάριν, δι᾿ ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας·
12,28 Δι' αυτό, αφού επήραμεν ως ανεκτίμητον κληρονομίαν μας βασιλείαν ακλόνητον και αιωνίαν, την βασιλείαν που μας προσφέρει ο Χριστός, ας αισθανώμεθα συνεχώς και ας εκφράζωμεν προς τον Θεόν ευχαριστίαν. Και με την ευχαριστίαν αυτήν, ας λατρεύωμεν τον Θεόν κατά τρόπον ευάρεστον εις αυτόν, με σεμνότητα και ευλάβειαν·
12,29 καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.
12,29 Διότι ο Θεός μας είναι φωτιά, που κατακαίει και εξολοθρεύει κάθε αναιδή και ασεβή.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 13

13,1 Ἡ φιλαδελφία μενέτω, τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε·
13,1 Μονιμος και σταθερά ας μένη εις τας καρδίας σας η αγάπη προς τους αδελφούς Χριστιανούς.
13,2 διά ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους.
13,2 Μη λησμονείτε ποτέ να ασκήτε την φιλοξενίαν· διότι χάρις εις την φιλόξενον διάθεσίν των μερικοί, όπως ο Αβραάμ και ο Λωτ, αξιώθηκαν, χωρίς και οι ίδιοι να το καταλάβουν, να φιλοξενήσουν αγγέλους.
13,3 μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

13,3 Να ενθυμήσθε τους φυλακισμένους, σαν να είσθε και σεις δεμένοι μαζή των εις την φυλακήν. Να ενθυμήσθε επίσης και αυτούς που ταλαιπωρούνται και βασανίζονται σωματικώς, διότι και σεις έχετε σώμα φθαρτόν και πιθανόν να πάθετε τις ίδιες ταλαιπωρίες.
13,4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.
13,4 Ας είναι τίμιος κατά πάντα ο γάμος και η κοίτη των συζύγων αμόλυντος και καθαρά διότι ο Θεός θα κρίνη και θα καταδικάση τους πόρνους και τους μοιχούς.
13,5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· οὐ μή σε ἀνῶ οὐδ᾿ οὐ μή σε ἐγκαταλίπω·
13,5 Η διάθεσις της ψυχής σας και η όλη σας συμπεριφορά να είναι απηλλαγμένη από κάθε τάσιν φιλαργυρίας, αρκούμενοι και ευχαριστούμενοι εις εκείνα, που εκάστοτε έχετε. Να εμπιστεύεσθε δε τον εαυτόν σας στον Θεόν, διότι αυτός είπε· “δεν θα σε αφήσω ποτέ και δεν θα σε εγκαταλείψω”.
13,6 ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος;
13,6 Ωστε έχοντες πεποίθησιν εις την πρόνοιαν του Κυρίου, να λέγωμεν με θάρρος· “ο Κυριος είναι βοηθός μου και δεν θα φοβηθώ τίποτε. Τι θα μου κάνη ο οποιοσδήποτε άνθρωπος;”
13,7 Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν.
13,7 Να ενθυμήσθε πάντοτε τους πνευματικούς σας ηγέτας και προεστούς, οι οποίοι σας εδίδαξαν τον λόγον του Θεού. Να φέρνετε στον νουν σας και να μελετάτε με ευλάβειαν το κατά Θεόν τέλος του βίου και της εναρέτου συμπεριφοράς των και να μιμήσθε την πίστιν.
13,8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.
13,8 Αλλ' εάν οι άνθρωποι έρχωνται και παρέρχωνται, ο Ιησούς Χριστός και χθες και σήμερον και στους αιώνας των αιώνων είναι ο ίδιος και αναλλοίωτος, και η διδασκαλία του είναι αιωνία και αληθής. Κρατήσατέ την σταθερά,
13,9 διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ

ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.
13,9 και μη αφίνετε τον εαυτόν σας να παρασύρεται και να παραπλανάται από λογιών-λογιών διδασκαλίας, ξένας και διαφορετικάς από την διδασκαλίαν του Χριστού. Διότι είναι καλόν, οικοδομητικόν και ασφαλές, να στερεώνεται η καρδία εις την ορθήν διδασκαλίαν με την χάριν του Κυρίου και όχι εις τας ψευδοδιδασκαλίας των Εβραίων, περί φαγητών καθαρών και ακαθάρτων, από την οποίαν τίποτε δεν ωφελήθησαν, όσοι επρόσεχαν εις τας διακρίσεις αυτάς των φαγητών.
13,10 ἔχομεν θυσιαστήριον ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες·
13,10 Ημείς οι Χριστιανοί, έχομεν ιερώτατον θυσιαστήριον, την αγίαν Τράπεζαν, επάνω εις την οποίαν παρατίθεται ουράνιος και ανεκτίμητος τροφή, το σώμα και το αίμα του Κυρίου, από το οποίον θυσιαστήριον δεν έχουν το δικαίωμα να φάγουν όσοι εξακολουθούν να λατρεύουν και να υπηρετούν τον Θεόν εις την παλαιάν σκηνήν του μαρτυρίου, (δηλαδή ούτε οι ιερείς και οι αρχιερείς της Π. Διαθήκης).
13,11 ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζῴων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ Ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς·
13,11 Συμβολικώς δε εικονίζετο αυτή η απαγόρευσις εις την Π. Διαθήκην. Διότι τα σώματα των ζώων εκείνων, που εθυσιάζοντο κατά την ημέραν του εξιλασμού και το αίμα των εφέρετο από τον αρχιερέα εις τα άγια των αγίων, ως θυσία περί αμαρτίας, δεν ετρώγοντο από τους ιερείς, αλλά εκαίοντο εξ ολοκλήρου έξω από το στρατόπεδον του Ισραήλ.
13,12 διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.
13,12 Δι' αυτό, σύμφωνα με τον προφητικόν αυτόν συμβολισμόν, και ο Ιησούς, δια να αγιάση με το ιδικόν του αίμα τον νέον λαόν της χάριτος εσταυρώθη έξω από την πύλην της Ιερουσαλήμ.
13,13 τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες·
13,13 Λοιπόν, κόπτοντες και ημείς κάθε δεσμόν προς τας παλαιάς αυτάς και συμβολικάς διατάξεις, ας εξερχώμεθα προς τον Χριστόν έξω από την ιουδαϊκήν θρησκείαν και νοοτροπίαν, και ας πάρωμεν

επάνω μας τον χλευασμόν και τον εμπαιγμόν, που πρώτος υπέμεινε δι' ημάς ο Χριστός.
13,14 οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.
13,14 Ας μη δενώμεθα με τα παλαιά σχήματα και τα πράγματα γενικώς του κόσμου. Διότι δεν έχομεν εδώ μόνιμον πατρίδα και κατοικίαν, αλλά με ενδιαφέρον και πόθον ζητούμεν να κερδήσωμεν την μέλλουσαν και αιωνίαν, δηλαδή την ουράνιον βασίλειαν του Κυρίου.
13,15 δι᾿ αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτ᾿ ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
13,15 Δια μέσου, λοιπόν, του Κυρίου μας, ως αρχιερέως και μεσίτου, ας προσφέρωμεν προς τον Θεόν πάντοτε θυσίαν δοξολογίας και ευχαριστίας· δηλαδή θυσίαν, η οποία σαν καρπός και έκφρασις θερμής ευγνωμοσύνης και λατρείας προς τον Θεόν, θα βγαίνη από τα χείλη μας, τα οποία θα δοξολογούν το άγιον όνομα του.
13,16 τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.
13,16 Μη λησμονείτε την αγαθοεργίαν και το καθήκον σας να κάμνετε και τους άλλους μετόχους των αγαθών, που σας δίδει ο Θεός, διότι στοιαύτας θυσίας ευχαριστείται ο Θεός και όχι εις θυσίας ζώων.
13,17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο.
13,17 Να πείθεσθε και να υποτάσσεσθε με προθυμίαν, χωρίς δισταγμούς και δυσφορίας, στους πνευματικούς προϊσταμένους σας. Διότι αυτοί αγρυπνούν δια την σωτηρίαν των ψυχών σας, επειδή θα δώσουν λόγον δια σας στον Χριστόν. Υπακούετε, λοιπόν, εις αυτούς με προθυμίαν, ώστε να εκτελούν το έργον αυτό της πνευματικής καθοδηγήσεώς σας με χαράν και όχι με στεναγμούς· διότι το να στενάζουν από την ιδικήν σας απείθειαν, είναι επιζήμιον εις σας τους ιδίους. Θα φέρη επάνω σας την οργήν του Θεού.
13,18 Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι.

13,18 Προσεύχεσθε δι' ημάς· διότι έχομεν την πεποίθησιν, ότι η συνείδησίς μας μας παρέχει την καλήν και δικαίαν πληροφορίαν ότι, όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, θέλομεν πάντοτε και εις όλα να συμπεριφερώμεθα προς όλους καλώς.
13,19 περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.
13,19 Σας παρακαλώ δε να κάμετε τούτο περισσότερον δι' εμέ, να προσεύχεσθε ειδικώτερον περί εμού, δια να επανέλθω κοντά σας το συντομώτερον.
13,20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν,
13,20 Ο δε Θεός της ειρήνης, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρών και ανέλαβεν στους ουρανούς εκ δεξιών του τον μεγάλον ποιμένα των λογικών προβάτων, τον Κυριον ημών Ιησούν Χριστόν, ο οποίος προσέφερεν επί του σταυρού ως λυτρωτικήν θυσίαν το αίμα του, δια να συνάψη και επικυρώση την αιωνίαν διαθήκην,
13,21 καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
13,21 είθε να σας καταρτίση εις κάθε καλόν έργον, ώστε να πράττετε πάντοτε το θέλημα αυτού· να ενεργήση και πραγματοποιήση εις τας καρδίας σας κάθε τι, που είναι ευάρεστον ενώπιόν του, δια της μεσιτείας του Ιησού Χριστού, προς τον οποίον ανήκει η δόξα στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.
13,22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τοῦ λόγου τῆς παρακλήσεως· καὶ γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν.
13,22 Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, πάρετε με προθυμίαν και δεχθήτε μέσα στις καρδιές σας τα λόγια αυτά της προτροπής και παρηγορίας, που σας έγραψα, τα οποία άλλωστε δεν είναι πολλά, διότι με συντομίαν σας έγραψα.
13,23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολελυμένον, μεθ᾽ οὗ, ἐὰν τάχιον ἔρχηται, ὄψομαι ὑμᾶς.
13,23 Μαθετε δε, ότι ο αδελφός Τιμόθεος είναι πλέον ελεύθερος. Θα σας ίδω δε μαζή με αυτόν, εάν έλθη σύντομα να με συναντήση, οπότε θα σας επισκεφθώμεν και οι δύο μαζή.

13,24 Ἀσπάσασθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ πάντας τοὺς ἁγίους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.
13,24 Διαβιβάσατε τους αδελφικούς μου χαιρετισμούς εις όλους τους προεστούς σας και εις όλους τους πιστούς. Οι αδελφοί της Ιταλίας σας ασπάζονται.
13,25 Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.
13,25 Η χάρις του Θεού είθε να είναι μαζή με όλους σας. Αμήν.

ΙΑΚΩΒΟΥ

ΙΑΚΩΒΟΥ 1

1,1 Ἰάκωβος, Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν·
1,1 Εγώ, ο Ιάκωβος, δούλος του Θεού Πατρός και του Κυρίου Ιησού Χριστού, στους Χριστιανούς, που κατάγονται από τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ, τας διεσκορπισμένας εις όλον τον κόσμον, εύχομαι να χαίρουν.
1,2 Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις,
1,2 Πηγήν και ατίαν δια την πλέον πλήρη και τελείαν χαράν να θεωρήτε, αδελφοί μου, όταν πέσετε μέσα εις διαφόρους δοκιμασίας και θλίψεις,
1,3 γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν·
1,3 γνωρίζοντες τούτο, ότι η δια μέσου θλίψεων και ταλαιπωριών δοκιμασία της πίστεώς σας προς τον Χριστόν επεξεργάζεται και πραγματοποιεί ως πολύτιμον αγαθόν μέσα σας την υπομονήν.
1,4 ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι.
1,4 Η δε υπομονή ας έχη και αυτή, ως καρπόν της, πνευματικόν έργον τέλειον εις τας καρδίας σας, δια να είσθε έτσι τέλειοι και ολόκληροι και να μη υστερήτε εις τίποτε.
1,5 Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτήτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς καὶ οὐκ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ·
1,5 Εάν δε κανείς από σας στερήται την κατά Θεόν σοφίαν, δια να γνωρίζη πως να φέρεται στους διαφόρους πειρασμούς και πως να αποκτά την υπομονήν, ας ζητή την σοφίαν αυτήν από τον πάνσοφον Θεόν, ο οποίος την δίδει εις όλους πλουσίως, χωρίς να περοφρονή και εξευτελίζη κανένα. Και θα του δοθή αυτή η σοφία.
1,6 αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
1,6 Να την ζητή όμως με σταθεράν και ακλόνητον πίστιν, χωρίς να κυμαίνεται και να αμφιβάλλη, αν θα του την δώση ο Θεός, διότι

εκείνος που αμφιβάλλει και κλονίζεται, μοιάζει με κύμα θαλάσσης, που δέρνεται από τον άνεμο και πηγαίνει εδώ και εκεί κατά την φοράν του ανέμου.
1,7 μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου.
1,7 Διότι ας μη νομίζη ο άνθρωπος αυτός, ο ολιγόπιστος και ακατάστατος, ότι θα πάρη από τον Κυριον κάτι από όσα του ζητεί.
1,8 ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.
1,8 Ο άνθρωπος αυτός είναι δίβουλος και δίγνωμος, ακατάστατος και ευμετάβολος εις όλην την πορείαν της ζωής και συμπεριφοράς του.
1,9 καυχάσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ,
1,9 Ο αδελφός δε, που δικιμάζεται από την θλίψιν της πτωχείας και είναι άσημος και αφανής μέσα στον κόσμον, ας καυχάται δια το ύψος της δόξης (εις την οποίαν ο Θεός θα τον αναβιβάση δια την υπομονήν του εις τας θλίψεις).
1,10 ὁ δὲ πλούσιος ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται.
1,10 Ο δε πλούσιος εξ άλλου, ας καυχάται δια την ταπεινοφροσύνην του, (την οποίαν γεννά η κατά Θεόν συναίσθησις της πνευματικής του πτωχείας και της προσωρινότητος του πλούτου), αφού σαν ταπεινό αγριολούλουδο και αυτός θα περάση από την επίγειον ζωήν.
1,11 ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο. οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.
1,11 Διότι ανέτειλεν ο ήλιος με το φλογερό του καύμα και εξήρανε το αγριόχορτο, και το άνθος του έπεσε μαραμένο, και η ωραιότης της εμφανίσεως και των χρωμάτων του εχάθηκε. Ετσι και ο πλούσιος στους δρόμους της ζωής του, θα μαρανθή και θα σβήση, παρ' όλα τα πλούτη και την δόξαν του.
1,12 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.
1,12 Μακάριος και τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος υπομένει με καρτερίαν και πίστιν στον Θεόν την δοκιμασίαν των θλίψεων, διότι έτσι αναδεικνύεται εκλεκτός και δοκιμασμένος άνθρωπος ενώπιον του Θεού και θα λάβη ως αμοιβήν του τον

ένδοξον στέφανον της αιωνίου ζωής, τον οποίον υπεσχέθη ο Κυριος εις εκείνους, που τον αγαπούν.
1,13 Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα.
1,13 Κανείς όμως ποτέ, όταν πειράζεται από τα εσωτερικά πάθη και τας αδυναμίας του και δελεάζεται προς την αμαρτίαν, ας μη λέγη, ότι από τον Θεόν υφίσταμαι αυτόν τον αμαρτωλόν πειρασμόν. Αυτό είναι φοβερά ύβρις εναντίον του Αγίου Θεού, διότι ο Θεός δεν είναι δυνατόν ποτέ να πειρασθή από κάτι κακόν και πονηρόν, δι' αυτό δε ακριβώς, άγευστος και απείραστος από κάθε κακόν καθώς είναι, δεν στέλλει εις κανένα ποτέ πειρασμόν, δια να τον εξωθήση προς την αμαρτίαν.
1,14 ἕκαστος δὲ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος·
1,14 Καθένας δε δελεάζεται και παρακινείται προς το κακόν από την ιδικήν του κακήν επιθυμίαν, παρασυρόμενος από το δόλωμα της αμαρτωλής ηδονής.
1,15 εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.
1,15 Επειτα αυτή του η φαύλη επιθυμία, αφού σαν πονηρά και ακόλαστος γυνή συλλάβη το κακόν, γεννά την αμαρτωλήν πράξιν· η δε αμαρτία, όταν πλέον προχωρήση και ολοκληρωθή και υποδουλώση την ψυχήν, γεννά τον θάνατον.
1,16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί·
1,16 Λοιπόν, μη πλανάσθε, αδελφοί μου αγαπητοί, τίποτε το κακόν δεν προέρχεται από τον Θεόν.
1,17 πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ᾿ ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.
1,17 Εξ αντιθέτου, κάθε αγαθή προσφορά προς τους ανθρώπους και κάθε δώρον τέλειον κατεβαίνει εκ των άνω, από τον ουρανόν, από τον πανάγαθον Θεόν, που είναι ο δημιουργός και πατέρας όλων των πνευματικών και υλικών φώτων, στον οποίον δεν υπάρχει καμμιά αλλοίωσις, ούτε η παραμικροτέρα σκια μεταβολής.
1,18 βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.

1,18 Ο πανάγαθος Θεός, υπό της απείρου αυτού αγαθότητος κινούμενος, ηθέλησεν αυτός και μας εγέννησεν πνευματικώς με την ευαγγελικήν διδασκαλίαν της αληθείας, δια να είμεθα ημείς σαν τα πλέον ευγενή και εκλεκτά πρωτόλεια μεταξύ όλων των δημιουργημάτων.
1,19 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν·
1,19 Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, ας είναι κάθε άνθρωπος γρήγορος και πρόθυμος να ακούη την αλήθειαν του Θεού, η οποία αναγεννά και σώζει, και ας είναι ακόμη αργός και δυσκίνητος στο να ομιλή (δια τον φόβον μήπως πη κάτι το άστοχον, το αμαρτωλόν και υβριστικόν). Ας είναι δε ακόμη αργός και δυσκίνητος εις την οργήν, οποιαιδήποτε αφορμαί και αν του δίδωνται.
1,20 ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται.
1,20 Διότι η οργή του ανθρώπου τον σκοτίζει, τον εξάπτει, τον παρασύρει εις αδικήματα και δεν εργάζεται μέσα εις αυτόν δικαιοσύνην Θεού.
1,21 διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
1,21 Δι' αυτό ακριβώς και σεις πετάξτε από τας ψυχάς σας κάθε ηθικήν ακαθαρσίαν, ο,τι υπολείπεται μέσα σας από τας διαφόρους κακίας, και δεχθήτε με πραότητα τον ευαγγελικόν λόγον, που εφυτεύθη μέσα σας δια του Ιησού Χριστού και ο οποίος μόνος ημπορεί να σώση τας ψυχάς σας.
1,22 Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς.
1,22 Να γίνεσθε δε τηρηταί του νόμου του Θεού και όχι μόνον ακροαταί, εξαπατώντες τον ευατόν σας με την απλήν μόνον ακρόασιν του θείου θελήματος.
1,23 ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητής, οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ·
1,23 Διότι, εάν κανείς είναι ακροατής μόνον του λόγου και όχι τηρητής, αυτός ομοιάζει με τον άνθρωπον, ο οποίος απλώς και μόνον εκύτταξε καλά στον καθρέπτην την φυσιογνωμίαν του·
1,24 κατενόησε γὰρ ἑαυτὸν καὶ ἀπελήλυθε, καὶ εὐθέως ἐπελάθετο ὁποῖος ἦν.

1,24 διότι αυτός είδε μεν καλά τον ευατόν του στον καθρέπτην και έφυγε, αλλά αμέσως εξέχασε ποίος ήτο. (Καθρέπτης είναι ο νόμος του Θεού, δια να γνωρίσωμεν τας ελλείψεις μας· εάν δεν τας προσέξωμεν και δεν ενδιαφερθώμεν δια την διόρθωσίν των, λησμονούμεν έντος ολίγου τον εαυτόν μας και τον νόμον του Θεού).
1,25 ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται.
1,25 Εκείνος όμως που έσκυψε με πολλήν προσοχήν και εμελέτησε προσεκτικά τον τέλειον νόμον του Ευαγγελίου, ο οποίος χαρίζει την ηθικήν ελευθερίαν και έμεινε με σταθερότητα στον νόμον αυτόν, αυτός δεν έγινε ακροατής απλώς, που λησμονεί, αλλά τηρητής των έργων, που διατάσσει ο νόμος. Αυτός θα είναι μακάριος και τρισευτυχισμένος δια την τήρησιν του θείου θελήματος.
1,26 Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ᾿ ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία.
1,26 Εάν κανείς από σας νομίζη ότι είναι ευσεβής και πιστός εις τα καθήκοντα, που επιβάλλει η θρησκεία, δεν χαλιναγωγή όμως την γλώσσαν τοη, αλλ' εξαπατά την καρδίαν του με την πλανεμένην αυτήν αντίληψίν του, μάθετε ότι του ανθρώπου αυτού είναι ανωφελής και άχρηστος η θρησκεία.
1,27 θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.
1,27 Θρησκεία καθαρά και αμόλυντος ενώπιον του Θεού και Πατρός είναι αυτή, να επισκέπτεται κανείς με αγάπην και καλωσύνην τα ορφανά και τας χήρας, δια να τους προσφέρη την προστασίαν και παρηγορίαν εις την θλίψιν των, και συγχρόνως να τηρή τον ευατόν του καθαρόν και αμόλυντον από την αμαρτίαν, που κυριαρχεί στον κόσμον.

ΙΑΚΩΒΟΥ 2

2,1 Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης.

2,1 Αδελφοί μου, προσέχετε να μη έχετε και εκδηλώνετε την πίστιν σας προς τον ένδοξον Κυριον μας Ιησούν Χριστόν με προσωποληψίας και μάλιστα στον τόπον και τον χρόνον της λατρείας.
2,2 ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι,
2,2 Διότι,-ας υποθέσωμεν-εάν εισέλθη εις την λατρευτικήν σας συγκέντρωσιν άνθρωπος με χρυσά δακτυλίδια, με ενδύματα πολυτελή και φαντακτερά, εισέλθη δε και ένας πτωχός με φθηνά και λερωμένα ρούχα
2,3 καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν καὶ εἴπητε αὐτῷ, σὺ κάθου ὧδε καλῶς, καὶ τῷ πτωχῷ εἴπητε, σὺ στῆθι ἐκεῖ ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου,
2,3 και στρέψετε τα βλέματά σας με θαυμασμόν και εκτίμησιν προς εκείνον, που φορεί το λαμπρόν ένδυμα, και του πήτε· “συ κάθισε εδώ αναπαυτικά στο τιμητικόν κάθισμα” και στον πτωχόν πήτε· “συ στάσου εκεί πέρα όρθιος”. η “κάθισε εδώ, πιο χαμηλά, από το υποπόδιόν μου”,
2,4 καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;
2,4 σας ερωτώ, με την προσωποληψίαν σας αυτήν και την μεροληπτικήν συμπεριφοράν σας δεν εκάματε μέσα σας μεροληπτικήν διάκρισιν μεταξύ πλουσίου και πτωχού και δεν εγίνατε άδικοι κριταί, εφ' όσον κατελήξατε εις απόφασιν στηριχθείσαν εις πονηρούς διαλογισμούς, αντιθέτους προς την αγάπην και την δικαιοσύνην του Θεού;
2,5 Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πίστει καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;
2,5 Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί, δεν εξέλεξεν ο Θεός τους πτωχούς και γυμνούς από τα υλικά αγαθά του κόσμου τούτου, δια να γίνουν πλούσιοι στον ουράνιον κόσμον, τον οποίον μας χαρίζει η πίστις, και κληρονόμοι της βασιλείας, που υπεσχέθη ο Θεός εις όσους τον αγαπούν;
2,6 ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχόν. οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια;

2,6 Σεις όμως, επεριφρονήσατε και εξηυτελίσατε τον πτωχόν, δια να τιμήσετε μεροληπτικώς τον πλούσιον. Αλλά σας ερωτώ· δεν είναι οι πλούσιοι, οι οποίοι σας καταπιέζουν, και δεν είναι αυτοί, που σας τραβούν εις τα δικαστήρια;
2,7 οὐκ αὐτοὶ βλασφημοῦσι τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ᾿ ὑμᾶς;
2,7 Δεν διαβάλλουν αυτοί με την συμπεριφοράν των και δεν εξευτελίζουν το καλόν όνομα του Χριστού, με το οποίον ονομάζεσθε Χριστιανοί και λαός του Χριστού;
2,8 εἰ μέντοι νόμον τελεῖτε βασιλικὸν κατὰ τὴν γραφήν, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, καλῶς ποιεῖτε·
2,8 Εάν όμως συμπεριφέρεσθε έτσι προς τους πλουσίους, όχι διότι προσωποληπτείτε, αλλά διότι εφαρμόζετε τον νόμον του βασιλέως Χριστού, όπως περιέχεται εις την Αγίαν Γραφήν “αγαπήσστον πλησίον σου ως σεαυτόν”. καλώς πράττετε, φερόμενοι έτσι ενώπιον των πλουσίων.
2,9 εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραβάται.
2,9 Εάν όμως φέρεσθε μεροληπτικά, επηρεασμένοι από αδίκους προσωποληψίας, τότε διαπράττετε αμαρτίαν και αποδεικνύεσθε από αυτόν τούτον τον Νομον του Θεού ως παραβάται, έστω και αν δεν έχετε παραβή άλλας εντολάς.
2,10 ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐν ἑνί, γέγονε πάντων ἔνοχος.
2,10 Διότι, εκείνος που θα τηρήση όλον τον Νομον, θα πταίση δε και θα παραβή μίαν εντολήν, έγινεν ένοχος παραβάσεως όλων των εντολών.
2,11 ὁ γὰρ εἰπὼν μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καὶ μὴ φονεύσῃς· εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ, γέγονας παραβάτης νόμου.
2,11 Διότι ο Θεός, ο οποίος είπε “μη φονεύσης”. Εάν δε δεν μοιχεύσης, αλλά φονεύσης, έγινες παραβάτης όλου του Νομου. (Τον νομοθέτην Θεόν επεριφρόνησες και ύβρισες με την παράβασίν σου αυτήν).
2,12 οὕτω λαλεῖτε καὶ οὕτω ποιεῖτε, ὡς διὰ νόμου ἐλευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι·
2,12 Να ομιλήτε μεταξύ σας και να πράττετε έτσι, όπως ταιριάζει εις ανθρώπους, που μέλλουν να κριθούν με τον νόμον, ο οποίος

αναδεικνύει τον άνθρωπον ελεύθερον (και όχι δούλον της προσωποληψίας και ανθρωπαρεσκείας).
2,13 ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως.
2,13 Μη παρασύρεσθε από από την προσωποληψίαν και φαίνεσθε σκληροί και άσπλαγχνοι απέναντι των πτωχών και ασήμων, διότι η κρίσις του Θεού θα είναι χωρίς έλεος, δι' εκείνον, που δεν έδειξε έλεος προς τους αδελφούς του. Το έλεος και η ευσπλαγχνία κατανικά και εξουδετερώνει την καταδίκην.
2,14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;
2,14 Τι ωφελεί, αδελφοί μου, εάν λέγη κανείς ότι έχει πίστιν, αλλά δεν έχει έργα, που επιβάλλει η πίστις; Μηπως αυτή η θεωρητική και γυμνή από καλά έργα πίστις ημπορεί να τον σώση;
2,15 ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπόμενοι ὦσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς,
2,15 Εάν ένας αδελφός Χριστιανός η μία αδελφή Χριστιανή δεν έχουν τα απαραίτητα ενδύματα, δια να προφυλαχθούν από το ψύχος του χειμώνος, και επί πλέον στερούνται από την αναγκαίαν τροφήν της ημέρας,
2,16 εἴπῃ δέ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος;
2,16 τους είπη δε ένας από σας, “πηγαίνετε στο καλό. Εύχομαι να ζεσταθήτε και να χορτασθήτε καλά”, δεν τους δώσετε όμως αυτά, που τους χρειάζονται δια την συντήρησιν του σώματος, τι ωφελούν τα καλά σας λόγια;
2,17 οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἐὰν μὴ ἔργα ἔχῃ, νεκρά ἐστι καθ᾿ ἑαυτήν.
2,17 Ετσι και η πίστις, εάν δεν έχη έργα, είναι εξ ολοκλήρου νεκρά.
2,18 ἀλλ᾿ ἐρεῖ τις· σὺ πίστιν ἔχεις, κἀγὼ ἔργα ἔχω· δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου, κἀγὼ δείξω σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου.
2,18 Αλλά θα πη κάποιος· “συ έχεις και κρατείς θεωρητικήν την πίστιν, ενώ εγώ έχω έργα αρετής”. Και οι δύο ευρίσκονται εις την πλάνην. Διότι εγώ θα τους είπω· Δείξε μου την πίστιν σου από τα έργα σου, διότι αυτά επιβεβαιούν την πίστιν, και εγώ από τα έργα

μου, που είναι καρπός της πίστεως, θα σου αποδείξω την πίστιν μου.
2,19 σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς εἷς ἐστι· καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίσσουσι.
2,19 Συ πιστεύεις, ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός· και καλά κάμνεις. Αλλά και τα δαιμόνια πιστεύουν εις την ύπαρξιν του αληθινού Θεού, χωρίς όμως να ωφελούνται από αυτήν, την άνευ έργων πίστιν, αλλά τουναντίον καταλαμβάνονται από φόβον και τρόμον προ του δικαίου Θεού.
2,20 θέλεις δὲ γνῶμαι, ὦ ἄνθρωπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστιν;
2,20 Θελεις δε να μάθης, ω κούφιε και ανόητε άνθρωπε, ότι η πίστις χωρίς τα έργα της αρετής είναι νεκρά, εντελώς ανωφελής, μάλλον δε και επιβλαβής, όπως το νεκρόν και αποσυντιθέμενον σώμα;
2,21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον;
2,21 Ο πρόγονος μας Αβραάμ, δεν επήρε από τον Θεόν την δικαίωσιν και έγινε δίκαιος, δια τα έργα της αρετής του, και μάλιστα, όταν προσέφερε ως θυσίαν επάνω στο θυσιαστήριον το παιδί του, τον Ισαάκ;
2,22 βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη,
2,22 Βλέπεις, ότι η ζωντανή πίστις ωδηγούσε και υποβοηθούσε εις τα έργα του, και από τα έργα η πίστις ετελειοποιήθη.
2,23 καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλήθη.
2,23 Και εξεπληρώθη έτσι η Γραφή, η οποία λέγει· “επίστευσεν ο Αβραάμ στον Θεόν με ζωντανήν και ενεργόν αυτήν πίστιν και ελογαριάσθη τούτο εκ μέρους του Θεού εις αυτόν ως δικαιοσύνη και ωνομάσθη εκλεκτός φίλος του Θεού”.
2,24 ὁρᾶτε τοίνυν ὅτι ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον.
2,24 Βλέπετε, λοιπόν, ότι κάθε άνθρωπος γίνεται και αναδεικνύεται δίκαιος από τα έργα και όχι μόνον από την θεωρητικήν πίστιν.
2,25 ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ὑποδεξαμένη τοὺς ἀγγέλους καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα;

2,25 Επίσης και η Ραάβ, η πόρνη, δεν εδικαιώθη ενώπιον του Θεού από τα έργα της, όταν με κίνδυνον της ζωής της υπεδέχθη τους απεσταλμένους των Ιουδαίων και τους έβγαλε από άλλον δρόμον, δια να φύγουν από την Ιεριχώ;
2,26 ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι.
2,26 Τα έργα αξιοποιούν και ζωντανεύουν την πίστιν. Διότι, όπως το σώμα χωρίς την ψυχήν είναι νεκρόν και καταλήγει εις την αποσύνθεσιν, έτσι και η πίστις χωρίς τα ενάρετα έργα είναι νεκρά και ανωφελής.

ΙΑΚΩΒΟΥ 3

3,1 Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα·
3,1 Αδελφοί μου, μη ζηλεύετε και μη επιδιώκετε να γίνεσθε πολλοί διδάσκαλοι, διότι γνωρίζομεν καλά, ότι ημείς οι διδάσκαλοι έχομεν μεγαλυτέραν ευθύνην και εάν δεν αγωνιζώμεθα να εφαρμόζωμεν πιστώς όσα διδάσκομεν, θα λάβωμεν μεγαλυτέραν καταδίκην.
3,2 πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες. εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα.
3,2 Διότι όλοι μας βέβαια πταίομεν πολύ απέναντι του Θεού και πολύ περισσότερον μάλιστα και ευκολώτερα πταίομεν με τα λόγια μας. Εάν κανείς δεν πταίη εις τα λόγια του και ομιλή πάντοτε τα ορθά, αυτός είναι τέλειος άνθρωπος, έχων την ικανότητα να συγκρατήση και κυβερνήση ολόκληρον τον ευατόν του.
3,3 ἴδε τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν.
3,3 Ιδετε τι συμβαίνει με τους ίππους. Εις τα στόματα των ίππων βάζομεν το χαλινάρι, δια να υποτάσσωνται αυτοί εις ημάς και έτσι διευθύνομεν και καθοδηγούμεν, όπου θέλομεν, όλο το σώμα των.
3,4 ἰδοὺ καὶ τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα ὄντα καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται.
3,4 Ιδού και τα πλοία, καίτοι είναι τόσον μεγάλα και ωθούνται ισχυρώς από ορμητικούς ανέμους, κυβερνώνται εν τούτοις και

διευθύνονται όπου η επιθυμία του πηδαλιούχου θέλει, από ένα μικρότατον πηδάλιον.
3,5 οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχεῖ. ἰδοὺ ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει!
3,5 Ετσι και η γλώσσα είναι μικρόν μέλος στο σώμα του ανθρώπου και εν τούτοις καυχάται με αλαζονείαν και με τας ακρισίας και δολιότητάς της προκαλεί μεγάλα κακα. Ιδού πως λίγη φωτιά ανάπτει τεραστίαν πυρκαϊάν εις απέραντα δάση.
3,6 καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης.
3,6 Και η γλώσσα είναι φωτιά, αιτία αναριθμήτων κακών, κόσμος ολόκληρος αδικίας και πάσης κακίας. Ετσι και η γλώσσα γίνεται μεταξύ των μελών μας η κατ' εξοχήν επικίνδυνος, η οποία μολύνει όλον το σώμα και ανάπτει πυρκαϊάν, που καταφλογίζει όλον τον κύκλον της ζωής, και καταφλέγεται έπειτα και αυτή από το πυρ της γεέννης δια τας παρεκτροπάς της.
3,7 πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ,
3,7 Μεγα κακόν η γλώσσα. Διότι κάθε φυσική αγριότης και θηρίων και πτηνών και ερπετών και θαλασσίων ζώων δαμάζεται από την θεόσδοτον επινοητικότητα και κυριαρχίαν του ανθρώπου.
3,8 τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου.
3,8 Την γλώσσαν όμως κανείς από τους ανθρώπους δεν ημπορεί να την δαμάση. Είναι ασυγκράτητον κακόν, γεμάτη από θανατηφόρον δηλητήριον (που προκαλεί θανάτους σωματικούς και ψυχικούς).
3,9 ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ᾽ ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας·
3,9 Εκτρέπεται εις τας μεγαλυτέρας αντινομίας και αντιθέσεις· διότι με αυτήν δοξολογούμεν τον Θεόν και Πατέρα, αλλά και με αυτήν καταρώμεθα τους ανθρώπους, που έχουν πλασθή καθ' ομοίωσιν Θεού.
3,10 ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. οὐ χρή, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι.

3,10 Από το ίδιο στόμα βγαίνει ευλογία και καταρά. Αλλά, αδελφοί μου, δεν πρέπει να γίνωνται αυτά έτσι, διότι δεν είναι δυνατόν στο αυτό στόμα να αναμιγνύωνται κατάραι και ευλογίαι.
3,11 μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;
3,11 Μηπως τάχα η πηγή από την αυτήν τρύπαν αναβλύζει νερό πόσιμο και ευχάριστο και νερό πικρό και αποκρουστικό;
3,12 μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.
3,12 Μηπως είναι ποτέ δυνατόν, αδελφοί μου, η συκιά να καρποφορήση ελιές και το αμπέλι να κάμη σύκα; Ετσι και καμμία ποτέ πηγή δεν είναι δυνατόν να βγάζη νερό αλμυρό και νερό πόσιμον και ευχάριστον. (Και από την ίδια γλώσσα, που αναπέμπονται δοξολογίες προς τον Θεόν, ποτέ δεν πρέπει να ξεχύνωνται κατάραι και δολιότητες).
3,13 Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας.
3,13 Ποιός μεταξύ σας είναι αληθινά σοφός και επιστήμων, φωτισμένος από τον Θεόν άνθρωπος; Ας το δείξη όχι μόνο με τα λόγια του, αλλά προ παντός και κυρίως με τα ενάρετα έργα του καλού του βίου, με πραότητα, την οποίαν χαρίζει στον άνθρωπον η αληθινή σοφία.
3,14 εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας.
3,14 Εάν όμως έχετε πικράν ζηλοφθονίαν, μεταξύ σας, φατριασμούς, αντιθέσεις και εριστικόν πνεύμα εις την καρδίαν σας, μην αλαζονεύεσθε ότι είσθε ανώτεροι από τους άλλους και ψεύδεσθε έτσι εναντίον της χριστιανικής αληθείας, της οποίας εν τούτοις θέλετε να παρουσιάζεσθε ως διδάσκαλοι.
3,15 οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ᾽ ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης.
3,15 Αυτή η ανόητος υψηλοφροσύνη, ότι είσθε σοφοί, δεν είναι η θεία σοφία, που κατεβαίνει από τον ουρανόν· αλλ' είναι σοφία επίγειος, σαρκική και εμπαθής, δαιμονική.
3,16 ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.
3,16 Διότι όπου υπάρχει ζηλοφθονία και φατριασμός και εριστικότης, εκεί επικρατεί ακαταστασία και αναταραχή και κάθε φαύλο πράγμα.

3,17 ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος.
3,17 Η δε σοφία, που δίδεται εκ των άνω, από τον Θεόν, πρώτον μεν είναι καθαρά και αμόλυντος από κάθε τι φαύλον και αμαρτωλόν, έπειτα δε είναι ειρηνική και ειρηνοποιός, επιεικής και συγκαταβατική εις την άγνοιαν και τας αδυναμίας των άλλων, πρόθυμος να υποτάσσεται εις την αλήθειαν, γεμάτη από ευσπλαγχνίαν και από αγαθά έργα, απηλλαγμένη από αμβιβολίας και ολιγοπιστίας, καθαρά και αμόλυντος από κάθε υποκρισίαν.
3,18 καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην.
3,18 Ο δε καρπός της αγιότητος και κάθε αρετής σπείρεται εις τας καρδίας των ανθρώπων με ειρήνην και πραότητα από εκείνους, που έχουν ειρήνην και μεταδίδουν ειρήνην, από τους αληθινά σοφούς και εναρέτους διδασκάλους.

ΙΑΚΩΒΟΥ 4

4,1 Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; οὐκ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;
4,1 Από που προέρχονται και γεννώνται μεταξύ σας εχθρικαί καταστάσεις, έριδες και συγκρούσεις; Δεν προέρχονται από αυτήν την αιτίαν, δηλαδή από τας εμπαθείς επιθυμίας αμαρτωλών ηδονών, αι οποίαι επιθυμίαι έχουν επιστρατευθή και διεξάγουν πόλεμον μέσα εις τα μέλη σας, δια να σας υποδουλώσουν εις την φαυλότητα;
4,2 ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλοῦτε, καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε, διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς·
4,2 Επιθυμείτε και δεν έχετε αυτό που επιθυμείτε. Και επάνω εις την επιθυμίαν σας να το αποκτήσετε, ημπορεί να φθάσετε ακόμη και μέχρι του φόνου. Φθονείτε και επιθυμείτε με εμπάθειαν και δεν ημπορείτε να επιτύχετε αυτό, που επιθυμείτε. Και το αποτέλεσμα είναι ότι καταλήγετε εις συγκρούσεις και εις εχθρικάς καταστάσεις. Και δεν έχετε αυτά που θέλετε, διότι δεν ζητείτε από τον Θεόν με πίστιν, ο,τι είναι καλόν και ωφέλιμον δια σας.

4,3 αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε.
4,3 Μερικές όμως φορές ζητείτε από τον Θεόν και όμως δεν λαβάνετε, διότι ζητείτε προς κακόν και επιβλαβή σκοπόν, δια να διαθέσετε δηλαδή και εξοδεύσετε αυτό που ζητείτε εις απόλαυσιν αμαρτωλών ηδονών.
4,4 μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστιν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται.
4,4 Προδόται και προδότριαι, που καταπατείτε και μολύνετε την πίστιν και την αγάπην προς τον Χριστόν! Δεν γνωρίζετε ότι η αγάπη και η προσκόλλησις στον αμαρτωλόν κόσμον είναι έχθρα προς τον Θεόν; Οποιος θελήση να είναι φίλος του κόσμου, των αμαρτωλών διασκεδάσεων και ηδονών του κόσμου, γίνεται εχθρός του Θεού.
4,5 ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει, πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατῴκησεν ἐν ἡμῖν;
4,5 Η νομίζετε ότι μάταια και χωρίς κανένα νόημα λέγει η Γραφή, ότι με απέραντον αγάπην, που φθάνει σαν μέχρι ζηλοτυπίας και φθόνου, μας ποθεί το Πνεύμα το Αγιον, που έχει κατοικήσει μέσα μας; (Προδοσία εκ μέρους μας αυτής της αγίας αγάπης του εξεγείρει τον αποτροπιασμόν του και την οργήν του εναντίον μας).
4,6 μείζονα δὲ δίδωσι χάριν· διὸ λέγει· ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.
4,6 Εξ αντιθέτου, όταν μείνωμεν πιστοί εις την αγάπην του και αποκηρύξωμεν την αμαρτίαν του κόσμου, μας δίδει ακόμη μεγαλυτέραν χάριν, δι' αυτό και η Γραφή λέγει, ότι “ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερηφάνους, που τον εγκαταλείπουν, δια να απολαύσουν αλαζονικώς τον κόσμον· ενώ αντιθέτως, δίδει χάριν στους ταπεινούς και τους υποταγμένους εις αυτόν”.
4,7 Ὑποτάγητε οὖν τῷ Θεῷ. ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ᾿ ὑμῶν·
4,7 Υποταχθήτε, λοιπόν, με ταπείνωσιν στον Θεόν. Αντισταθήτε στον διάβολον, που σας δελεάζει και σας φλογίζει με τας αμαρτωλάς ηδονάς του κόσμου, και θα φύγη μακρυά από σας νικημένος και εξευτελισμένος.
4,8 ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. καθαρίσατε χεῖρας ἁμαρτωλοὶ καὶ ἁγνίσατε καρδίας δίψυχοι.

4,8 Πλησιάστε κοντά στον Θεόν και ο Θεός θα πλησιάση κοντά εις σας. Αμαρτωλοί άνθρωποι, καθαρίσατε τα χέρια σας από κάθε αμαρτωλήν πράξιν και ενόχην, εξαγνίσατε το εσωτερικόν σας σεις οι δίγνωμοι, που κυμαίνεσθε μεταξύ Θεού και αμαρτωλού κόσμου.
4,9 ταλαιπωρήσατε καὶ πενθήσατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν.
4,9 Συναισθανθήτε την αμαρτωλότητά σας και την ενόχην σας, μετανοήσατε, πενθήσατε και κλαύσατε, δια τας αθλιότητάς σας. Τα αμαρτωλά σας γέλοια μέσα εις τα ξεφαντώματα της αμαρτίας ας αλλάξουν και ας γίνουν λύπη και συντριβή μετανοίας, και η ψεύτικη χαρά του κόσμου ας μετατραπή εις συναίσθησιν και κατήφειαν.
4,10 ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.
4,10 Ταπεινωθήτε ενώπιον του Κυρίου και θα σας υψώση εις την παρούσαν ζωήν ως προσωπικότητα αρετής, θα σας δοξάση δε εις την μέλλουσαν.
4,11 Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί. ὁ καταλαλῶν ἀδελφοῦ καὶ κρίνων τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καταλαλεῖ νόμου καὶ κρίνει νόμον· εἰ δὲ νόμον κρίνεις, οὐκ εἶ ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ κριτής.
4,11 Αδελφοί, μη κατηγορείτε και μη κατακρίνετε ο ένας τον άλλον. Διότι εκείνος που κατηγορεί και κατακρίνει και καταδικάζει τον αδελφόν του, κατηγορεί και καταδικάζει τον θείον Νομον, τον Νομον της αγάπης και της καλωσύνης. Εάν δε με την συμπεριφοράν σου αυτήν καταδικάζης τον νόμον της αγάπης, που απαγορεύει την κατάκρισιν, τότε δεν είσαι πλέον τηρητής του νόμου, αλλά θρασύς κριτής και επικριτής του νόμου.
4,12 εἷς ἐστιν ὁ νομοθέτης καὶ κριτής. ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ δὲ τίς εἶ ὃς κρίνεις τὸν ἕτερον;
4,12 Ενας όμως είναι ο νομοθέτης, που έχει το δικαίωμα να νομοθετή το ορθόν και να κρίνη κάθε παραβάτην, ο δίκαιος Θεός, ο οποίος έχει την δύναμιν και να σώση και να καταδικάση εις απώλειαν. Συ δε, ασήμαντε άνθρωπε, ποίος είσαι, που τολμάς να κρίνης και να κατακρίνης τον άλλον;
4,13 Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες· σήμερον καὶ αὔριον πορευσόμεθα εἰς τήνδε τὴν πόλιν καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα καὶ ἐμπορευσόμεθα καὶ κερδήσομεν·
4,13 Ελάτε τώρα σεις, που χωρίς να λογαριάζετε τον Θεόν λέτε· “σήμερα η αύριον θα πάμε εις αυτήν την πόλιν και θα μείνωμεν εκεί

ένα έτος και θα επιδοθώμεν στο εμπόριον και θα κερδήσωμεν χρήματα”.
4,14 οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμὶς γὰρ ἔσται ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ καὶ ἀφανιζομένη·
4,14 Τα λέγετε αυτά σεις, οι οποίοι δεν γνωρίζετε τι θα συμβή όχι μετά ένα έτος, αλλ' ούτε κατά την αυριανήν ημέραν. Διότι τι είναι η ζωή σας, την οποίαν θέλετε να θεωρήτε ατελείωτον; Είναι ένας λεπτός αχνός, που φαίνεται για λίγες στιγμές και αμέσως έπειτα διαλύεται και αφανίζεται.
4,15 ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ ζήσομεν καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.
4,15 Σχεδιάζετε και λέγετε, ότι επί ένα έτος θα πάτε και θα κάμετε και θα κερδήσετε, αντί να λέτε, εάν ο Κυριος θελήση και ζήσωμεν, τότε και θα κάμωμεν τούτο και εκείνο.
4,16 νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη πονηρά ἐστιν.
4,16 Τωρα δε, παραμερίζοντες τον Θεόν, καυχάσθε εις τα αλαζονικά σας σχέδια και εις τας ματαιοδόξους επιχειρήσεις σας. Καθε τέτοια καύχησις είναι κακή και αμαρτωλή.
4,17 εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστιν.
4,17 Ηκούσατε αυτά που σας είπα και εμάθατε ποιό είναι το καλόν. Αλλά μη λησμονείτε, ότι εκείνος που γνωρίζει ποίον είναι το καλόν, έχει δε και την δύναμιν να το πραγματοποιήση, και δεν το κάμνει, διαπράττει αμαρτίαν.

ΙΑΚΩΒΟΥ 5

5,1 Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις·
5,1 Και τώρα η σειρά σας πλούσιοι· κλάψατε με ολολυγμούς και θρήνους δια τας δυστυχίας και ταλαιπωρίας, αι οποίαι έρχονται κατεπάνω σας.
5,2 ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν,
5,2 Ο πλούτος σας, που με αδικίας είχατε αποκτήσει και στον οποίον εστηρίξατε τας ελπίδας σας, έχει σαπίσει και τα πολυτελή ενδύματά

σας έχουν σκοροφαγωθή μέσα εις τας ιματιοθήκας σας.
5,3 ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔσται καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν. ὡς πῦρ ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις.
5,3 Ο χρυσός και ο άργυρος, που εθησαυρίσατε, έχουν κατασκουριάσει και η σκουριά των θαμένη ως φοβερά μαρτυρία εναντίον της ιδιοτελείας και σκληρότητός σας και θα καταφάγη τας σάρκας σας σαν φωτιά. Εσυσσωρεύσατε θησαυρούς, αλλά εις καταδίκην σας κατά τας μεγάλας εκείνας ημέρας της Κρίσεως.
5,4 ἰδοὺ ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν ὁ ἀπεστερημένος ἀφ᾿ ὑμῶν κράζει, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν.
5,4 Ιδού ο μισθός των εργατών, που εθέρισαν τα απέραντα χωράφια σας και τον οποίον σεις αδίκως και πλεονεκτικώς κατεκρατήσατε, κραυγάζει εναντίον σας. Και οι ομαδικαί βοαί των θεριστών, που τους αδικήσατε, έχουν φθάσει σαν επίκλησις δικαιοσύνης μέσα εις τα αυτιά του Κυρίου των Δυνάμεων.
5,5 ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς.
5,5 Εζήσατε με απολαύσεις και ηδονάς εις την γην και εσπαταλήσατε εις αμαρτωλάς διασκεδάσεις, σαν άσωτοι, τα αγαθά σας. Εκαλοθρέψατε και επαχύνατε τας καρδίας και τα σώματά σας, σαν θρεφτάρια που προορίζονται δια την ημέραν της σφαγής των. Σαν ημέρα σφαγής και ολέθρου θα ξεσπάση εναντίον σας η δικαία κρίσις του Θεού.
5,6 κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν.
5,6 Κατεδικάσατε τον αθώον, εφονεύσατε τον δίκαιον. Δεν αντιστέκεται εις την μοχθηρότητα και ασυνειδησίαν σας.
5,7 Μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοί, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. ἰδοὺ ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ᾿ αὐτῷ ἕως λάβῃ ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον.
5,7 Σεις δε, αδελφοί, που ταλαιπωρείσθε και πάσχετε από τας αδικίας και τας πιέσεις των απλήστων και σκληρών πλουσίων, δείξατε μακροθυμίαν και υπομονήν έως την Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου. Μιμηθήτε τον γεωργόν, ο οποίος ιδού, ύστερα από τους κόπους της σποράς, περιμένει με υπομονήν και ελπίδα τον πολύτιμον καρπόν της γης. Και μακροθυμεί δι' αύτόν, έως ότου πάρη

από τον Θεόν την βροχήν την πρώϊμον και την βροχήν την όψιμον, που ευνοεί την καρποφορίαν.
5,8 μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε.
5,8 Δείξτε και σεις υπομονήν, στηρίξτε εις την πίστιν τας καρδίας σας, διότι η παρουσία του Κυρίου έχει πλησιάσει. (Η ώρα της εκδημίας μας από τον κόσμον είναι κοντά και η μεγάλη ημέρα της Κρίσεως, που θα δικαιωθώμεν ενώπιον του Κυρίου, δεν θα αργήση).
5,9 μὴ στενάζετε κατ᾿ ἀλλήλων, ἀδελφοί, ἵνα μή κριθῆτε· ἰδοὺ ὁ κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκεν.
5,9 Αδελφοί, μη στενάζετε και δυσφορείτε ο ένας εναντίον του άλλου, δια να μη καταδικασθήτε από τον Κριτήν. Ιδού ο Κριτής έφθασε, στέκεται εμπρός εις την θύραν.
5,10 ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοὺς προφήτας, οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου.
5,10 Παρετε, αδελφοί μου, ως παράδειγμα κακοπαθείας, υπομονής και μεγαλοκαρδίας τους προφήτας, οι οποίοι σαν απεσταλμένοι και πρεσβευταί του Θεού ελάλησαν προς τους ανθρώπους εξ ονόματος του Κυρίου.
5,11 ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας· τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.
5,11 Ιδού, μακαρίζομεν και καλοτυχίζομεν εκείνους, που δεικνύουν υπομονήν. Από την Αγ. Γραφήν έχετε ακούσει και μάθει την υπομονήν του Ιώβ και είδατε το χαρούμενον και ευτυχισμένον τέλος, που έδωσεν εις την δοκιμασίαν του ο Κυριος. Διότι ο Κυριος είναι πολυεύσπλαγχνος και γεμάτος συμπάθειαν και στοργήν.
5,12 Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν μήτε τὴν γῆν μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον· ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ ναί, καὶ τὸ οὒ οὔ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε.
5,12 Προ πάντων δε, αδελφοί μου, μη καταφεύγετε στους όρκους. Μη ορκίζεσθε ούτε στον ουρανόν ούτε εις την γην ούτε κανένα άλλον όρκον. Να λέγετε πάντοτε την αλήθειαν και το “ναι”, που θα πήτε, να είναι αληθινόν και πραγματικόν “ναι” και το “όχι”, να είναι πράγματι “όχι”, δια να μη περιπέσετε εις την κρίσιν και καταδίκην εκ μέρους του Θεού.
5,13 Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω.

5,13 Υπάρχει μεταξύ σας κανείς, που ταλαιπωρείται και θλίβεται; Ας προσεύχεται, ζητών από τον Θεόν παρηγορίαν και λύτρωσιν. Ευρίσκεται κανείς εις κατάστασιν ευθυμίας; Ας ψάλλη, δοξολογών τον Θεόν.
5,14 ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ᾽ αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου·
5,14 Είναι κανείς μεταξύ σας ασθενής; Ας προσκαλέση τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας και ας προσευχηθούν επάνω από αυτόν και δι' αυτόν προς τον Θεόν, αλείψαντες αυτόν με έλαιον στο όνομα του Κυρίου.
5,15 καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾖ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.
5,15 Και η προσευχή αυτή, που θα εμπνέεται από την πίστιν και θα γίνεται με πίστιν, θα θεραπεύση και θα σώση τον άρρωστον από την σωματικήν ασθένειαν, και θα τον σηκώση ο Κυριος από το κρεββάτι της αρρώστιας· και εάν ο ασθενής έχη κάμει αμαρτίας, θα του συγχωρηθον εκ μέρους του Θεού.
5,16 ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε· πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη.
5,16 Να εξομολογήσθε με ειλικρινή μετάνοιαν και συντριβήν μεταξύ σας τα αμαρτήματά σας και να προσεύχεσθε ο ένας υπέρ του άλλου, δια να θεραπευθήτε και από τας σωματικάς και από τας πνευματικάς ασθενείας. Διότι δέησις, η οποία προσφέρεται με πίστιν πολλήν προς τον Θεόν εκ μέρους του δικαίου, έχει μεγάλην δύναμιν και φέρει θαυμαστά αποτελέσματα.
5,17 Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ·
5,17 Ο προφήτης Ηλίας ήτο άνθρωπος όμοιος με ημάς, με την αυτήν ασθενή ανθρωπίνην φύσιν. Και εν τούτοις με θερμήν προσευχήν πίστεως προσηυχήθη, δια να μη βρέξη, και δεν έβρεξεν ο Θεός επάνω εις την γην τρία έτη και εξ μήνας.
5,18 καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς.
5,18 Και πάλιν προσηυχήθη, δια να βρέξη, και ο ουρανός έδωκε πλουσίαν βροχήν και εβλάστησεν και εκαρποφόρησε η γη.

5,19 Ἀδελφοί, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν,
5,19 Αδελφοί, εάν κανείς από σας παραπλανηθή και φύγη μακρυά από την χριστιανικήν αλήθειαν, και ο αδελφός τον επαναφέρη στον δρόμον του Θεού,
5,20 γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.
5,20 ας γνωρίζη, ότι εκείνος που επαναφέρει έναν αμαρτωλόν από τον δρόμον της πλάνης του στον δρόμον της αληθείας, θα σώση μίαν ψυχήν από τον αιώνιον θάνατον και θα εξαλείψη πλήθος αμαρτιών, τας οποίας ο παραπλανηθείς αμαρτωλός είχε διαπράξει.

ΠΕΤΡΟΥ Α

Α ΠΕΤΡΟΥ 1

1,1 Πέτρος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας,
1,1 Ο Πετρος, απόστολος του Ιησού Χριστού, εις σας τους εκλεκτούς του Θεού, οι οποίοι είσθε τώρα προσωρινοί κάτοικοι, διασκορπισμένοι εις τας χώρας του Ποντου, της Γαλατίας, της Καππαδοκίας, της Ασίας και της Βιθυνίας,
1,2 κατά πρόγνωσιν Θεοῦ πατρός, ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.
1,2 και έχετε γίνει εκλεκτοί, σύμφωνα με την αγαθήν προγνώσιν του Θεού και Πατρός, με τον αγιασμόν, που χαρίζει το Πνεύμα το Αγιον, δια να υπακούσετε στο θέλημα του Κυρίου και λάβετε την απολύτρωσιν, που επήγασεν από το χυθέν αίμα του Ιησού Χριστού, εύχομαι η χάρις και η ειρήνη να αυξάνη και να πληθύνεται εις σας.
1,3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι᾽ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,
1,3 Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το πολύ αυτού έλεος και την άπειρον ευσπλαγχνίαν του μας έχει αναγεννήσει πνευματικώς, ώστε με ζωντανήν και αδιάψευστον ελπίδα να αποβλέπωμεν εις τα αιώνια αγαθά δια της αναστάσεως εκ νεκρών του Ιησού Χριστού, η οποία αποτελεί βεβαίωσιν και απόδειξιν και της ιδικής μας αναστάσεως.
1,4 εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς
1,4 Αυτή δε η ελπίς αναφέρεται εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμόλυντον και αμάραντον, η οποία έχει φυλαχθή δια σας στους ουρανούς. (Και είναι η κληρονομία αυτή, η αιωνία και μακαρία και ένδοξος βασιλεία των ουρανών)·

1,5 τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως εἰς σωτηρίαν ἑτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ·
1,5 δια σας, οι οποίοι φρουρείσθε και μένετε ασφαλείς με την δύναμιν του Θεού, δια της θερμής και ενεργού πίστεως προς αυτόν, ώστε να αποκτήσετε την σωτηρίαν, που είναι ετοίμη να αποκαλυφθή εις όλην της την δόξαν κατά τον έσχατον καιρόν της Δευτέρας Παρουσίας.
1,6 ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς,
1,6 Δι' αυτό και πρέπει να χαίρετε πάντοτε, έστω και αν παραστή ανάγκη, δια τον καταρτισμόν και την πρόοδόν σας εις την αρετήν, να λυπηθήτε τώρα ολίγον με τους διαφόρους πειρασμούς και τας ποικίλας θλίψεις.
1,7 ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου διὰ πυρὸς δέ δοκιμαζομένου εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,7 Αι θλίψεις άλλωστε αυταί σκοπόν έχουν να κάμουν δόκιμον και λαμπροτέραν την πίστιν σας, πολυτιμοτέραν από τον φθαρτόν χρυσόν, ο οποίος με την φωτιάν καθαρίζεται από τις σκουριές και λαμπικαρίζεται. Και να ευρεθή έτσι η πίστις σας προς έπαινον και προς τιμήν και δόξαν σας, όταν θα αποκαλυφθή με όλην του την δόξαν ο Χριστός, κατά την Δευτέραν Παρουσίαν.
1,8 ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες, πιστεύοντες δὲ ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῃ,
1,8 Τον Χριστόν, καίτοι δεν τον εγνωρίσατε και δεν τον είδατε προσωπικώς, όμως τον αγαπάτε. Επειδή δε πιστεύετε εις αυτόν, καίτοι δεν τον βλέπετε τώρα με τα μάτια του σώματος, δοκιμάζετε αγαλλίασιν, ένδοξον και απερίγραπτον χαράν, την οποίαν στόμα ανθρώπου δεν ημπορεί να εκφράση.
1,9 κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.
1,9 Βεβαιοι απολύτως, ότι θα κερδήσετε τον σκοπόν και την κατάληξιν της πίστεώς σας, δηλαδή την σωτηρίαν των ψυχών σας.
1,10 περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες,
1,10 Περί της σωτηρίας αυτής με πολύν ζήλον και ενδιαφέρον εζήτησαν να μάθουν και ηρεύνησαν οι προφήται, οι οποίοι είχαν

προφητεύσει περί της χάριτος και της δωρεάς, που θα εδίδετο εις σας.
1,11 ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας·
1,11 Ηρεύνησαν δηλαδή εις ποίον χρόνον και κκατά ποίαν εποχήν και περίστασιν θα ελάμβαναν χώραν τα παθήματα του Χριστού και αι δόξαι που θα τα επακολουθούσαν, όπως εφανέρωνε εις αυτούς το Πνεύμα του Χριστού, που είχαν μέσα των, όταν προανήγγειλε τα εξαίρετα αυτά γεγονότα.
1,12 οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ᾿ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.
1,12 Εις αυτούς δε τους προφήτας είχεν αποκαλυφθή από τον Θεόν, ότι όχι δι' αυτούς, αλλά δια σας και επί των ημερών σας θα επραγματοποιούντο τα προφητευόμενα λόγια, τα οποία τώρα έχουν αναγγελθή προς σας, δια μέσου των Αποστόλων, οι οποίοι σας εκήρυξαν το Ευαγγέλιον, φωτιζόμενοι και εμπνεόμενοι από το Αγιον Πνεύμα, που είχε σταλή από τους ουρανούς. Και είναι τόσον μεγάλα και καταπληκτικά αυτά τα γεγονότα της σωτηρίας μας, ώστε και οι άγγελοι επιθυμούν να σκύψουν με ενδιαφέρον επάνω των και να εμβαθύνουν εις την κατανόησίν των.
1,13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,13 Δι' αυτό, λοιπόν, περισφίξατε και συγκεντρώσατε τον νουν σας, απαλλάξατε τον από κάθε τι που τον σκοτίζει και τον απομακρύνει από τον Θεόν, άγρυπνοι δε και εγκρατείς ελπίσατε πλήρως και τελείως εις την θείαν χάριν της ενδόξου σωτηρίας, την οποίαν σας έδωσε τώρα, θα σας προσφέρη δε εις όλην της την μεγαλειότητα ο Χριστός κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δευτέρας και μεγαλοπρεπούς φανερώσεως και παρουσίας του·
1,14 ὡς τέκνα ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις,
1,14 σαν παιδιά υπακοής, που υποτάσσοντο εις την αλήθειαν, χωρίς να συμμορφώνεσθε και να παρασύρεσθε εις τας επιθυμίας, αι οποίαι

σας είχαν υποδουλώσει στον καιρόν της αγνοίας σας τότε, που δεν εγνωρίζετε τον Χριστόν και το Ευαγγέλιον.
1,15 ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε,
1,15 Αλλά κατά τον τύπον του Αγίου Θεού, που σας εκάλεσε στον δρόμον του αγιασμού, γίνεσθε και σεις εις όλην σας την εσωτερικήν και εξωτερικήν συμπεριφοράν άγιοι.
1,16 διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι.
1,16 Διότι είναι γραμμένον εις την Αγίαν Γραφήν· "να γίνεσθε εις όλην σας την ζωήν άγιοι, διότι εγώ, ο Θεός και Πατέρας σας, είμαι άγιος".
1,17 καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε,
1,17 Και εφ' όσον επικαλείσθε ως Πατέρας σας τον Θεόν, ο οποίος κρίνει τον καθένα χωρίς προσωποληψίαν, αλλά σύμφωνα με τα έργα της ζωής του, να συμπεριφερθήτε και να περάσετε τον χρόνον της προσωρινής αυτής κατοικίας σας εις την γην με φόβον Θεού·
1,18 εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου,
1,18 γνωρίζοντες καλά, ότι δεν εξαγορασθήκατε και δεν ελευθερωθήκατε από την πατροπαράδοτον ματαίαν και αμαρτωλήν ζωήν και συμπεριφοράν με λύτρα φθαρτά, με αργυρ η χρυσά νομίσματα,
1,19 ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ,
1,19 αλλ' έχετε εξαγορασθή με το ατίμητον αίμα του Χριστού ο οποίος προσεφέρθη θυσία, ως αμόλυντος καθαρός και ακηλίδωτος αμνός.
1,20 προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν χρόνων δι᾽ ὑμᾶς
1,20 Ο Χριστός δε είχε προγνωσθή και προορισθή από τον Θεόν και Πατέρα, πριν ακόμη δημιουργηθή ο κόσμος, δια την μεγάλην αυτήν λυτρωτικήν θυσίαν, εφανερώθη δε με την ενανθρώπησίν του κατά τους τελευταίους τούτους χρόνους δια σας,
1,21 τοὺς δι᾽ αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν.

1,21 οι οποίοι δια μέσου αυτού πιστεύετε στον Θεόν, που τον ανέστησε εκ των νεκρών και του έδωσεν απεριόριστον δόξαν, ώστε η πίστις σας και η ελπίδα σας προς αυτόν, να είναι πίστις και ελπίς εις αυτόν τούτον τον άπειρον Θεόν και Πατέρα, ο οποίος τον έστειλε Σωτήρα των ανθρώπων και τον εδόξασε δια της αναστάσεως και αναλήψεως στους ουρανούς.
1,22 Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς,
1,22 Αφού δε κατά καθήκον και προς το συμφέρον σας καταστήσατε τας ψυχάς σας αγνάς και καθαράς από κάθε μολυσμόν και επιθυμίαν της αμαρτίας με την πρόθυμον υπακοήν σας εις την αλήθειαν δια του φωτισμού και της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, ώστε να είναι αι ψυχαί σας δεκτικαί μιας ειλικρινούς και ανυποκρίτου φιλαδελφίας, αγαπήσατε ο ένας τον άλλον θερμώς και πλουσίως με καρδίαν καθαράν από κάθε ιδιοτέλειαν και αντιζηλίαν.
1,23 ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα·
1,23 Και τούτο, διότι έχετε αναγεννηθή ως νέοι πνευματικοί άνθρωποι και αδελφοί, όχι από σποράν σαρκικήν και φθαρτήν, αλλά με του Θεού τον λόγον, ο οποίος είναι γεμάτος ζωήν και δύμαμιν και μένει ακατάλυτος στον αιώνα.
1,24 διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε·
1,24 Η αναγέννησίς σας αυτή δεν είναι σαν την σαρκικήν και φθαρτήν γέννησίν σας από τους γονείς σας. Διότι κάθε άνθρωπος γενικώς είναι σαν το χορτάρι και κάθε δόξα του ανθρώπου είναι σαν το άνθος του χόρτου. Εξηράθηκε το χόρτον και το άνθος αυτού έπεσε μαραμένον εις την γην. Ετσι μοιάζει η σαρκική γέννησις και επίγειος ζωη.
1,25 τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς.
1,25 Εξ αντιθέτου ο λόγος του Κυρίου μένει αιώνιος και ακατάλυτος· και η ζωη, την οποίαν χαρίζει είναι άφθαρτος. Ο ζωοποιός δε αυτός λόγος του Θεού είναι το κήρυγμα του Χριστού, το οποίον σαν χαρμόσυνον μήνυμα έχει κηρυχθή εις σας.

Α ΠΕΤΡΟΥ 2

2,1 Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς,
2,1 Λοιπόν, εφ' όσον εγίνατε νέοι άνθρωποι με τον σωτήριον και ζωοποιόν λόγον του Θεού, πρέπει να πετάξετε από πάνω σας κάθε κακίαν και κάθε δολιότητα και κάθε ειδός υποκρισίας και φθόνου και όλας ανεξαιρέτως τας κατακρίσεις και επικρίσεις εναντίον του πλησίον.
2,2 ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε εἰς σωτηρίαν,
2,2 Σαν βρέφη δε νεογέννητα με επιθυμίαν μεγάλην ποθήσατε το ανόθευτον και θρεπτικόν πνευματικόν γάλα της θείας Χαριτος και διδασκαλίας, δια να μεγαλώσετε με αυτό και προχωρήσετε ασφαλείς στον δρόμον της σωτηρίας.
2,3 εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος.
2,3 Και είναι φυσικόν να αισθανθήτε τον έντονον αυτόν πόθον της πνευματικής τροφής, εφ' όσον εγευθήκατε και από την προσωπικήν σας πείραν εγνωρίσατε, ότι ο Κυριος είναι πάντοτε ευεργετικός και αγαθός.
2,4 Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτόν, ἔντιμον,
2,4 Να προσέρχεσθε δε πάντοτε με ιερόν πόθον και ευλάβειαν προς τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, ο οποίος είναι ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας, ζωή και πηγή της ζωής, που από μεν τους ανθρώπους έχει αποδοκιμασθή και περιφρονηθή, όπως εφάνηκε από το γεγονός της σταυρώσεως, ενώπιον όμως του Θεού είναι εκλεκτός και τιμημένος.
2,5 καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ·
2,5 Και σεις οι ίδιοι να οικοδομήσθε επάνω εις αυτόν σαν λίθοι ζωντανοί, ώστε να είσθε πνευματικός οίκος και κατοικητήριον του Θεού, ιεράτευμα άγιον, δια να προσφέρετε δια μέσου του Ιησού Χριστού θυσίας πνευματικάς, τας οποίας με ευχαρίστησιν και ευμένειαν δέχεται ο Θεός.

2,6 διότι περιέχει ἐν τῇ γραφῇ· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνθῇ.
2,6 Διότι περιέχεται εις την Αγίαν Γραφήν η θεόπνευστος αυτή φράσις· “ιδού, θέτω εις την Σιών ακρογωνιαίον, θεμελιακόν λίθον, που θα βαστάζη και θα συγκρατή στερεά το οικοδόμημα της Εκκλησίας, λίθον εκλεκτόν, πολύτιμον, και εκείνος που πιστεύει και στηρίζεται επάνω εις αυτόν δεν θα εντροπιασθή”.
2,7 ὑμῖν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς πιστεύουσιν, ἀπειθοῦσι δὲ λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου.
2,7 Δια σας, λοιπόν, που πιστεύετε στον Χριστόν, επιφυλάσσεται αυτή η τιμή. Δι' εκείνους όμως που απειθούν κατά του Χριστού και επαναστατούν, ισχύει ο άλλος λόγος της Γραφής, “λίθον, τον οποίον επεριφρόνησαν και απέρριψαν ως ακατάλληλον οι οικοδομούντες, αυτός έγινε κεφαλή γωνίας, αγκωνάρι θεμελιακό και πολύτιμο δια την πνευματικήν οικοδομήν. Εγινε όμως και λίθος, επάνω στον οποίον σκοντάπτουν οι άπιστοι, και πέτρα, από την οποίαν κρημνίζονται”.
2,8 οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ ἀπειθοῦντες, εἰς ὃ καὶ ἐτέθησαν.
2,8 Αυτοί σκοντάπτουν στον λόγον του Ευαγγελίου, επειδή απειθούν και επαναστατούν εναντίον αυτού. Εις αυτό δε το σκόνταμμα και το ολέθριον κρήμνισμα, προωρίσθησαν από τον Θεόν, σύμφωνα με την πρόγνωσίν του προς τιμωρίαν των, δια την διεστραμμένην και κακκήν διάθεσίν των.
2,9 ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς·
2,9 Σεις όμως είσθε “γένος εκλεκτόν, ιερατείον με βασιλικήν την καταγωγήν, έθνος άγιον, καθιερωμένον στον Θεόν, ξεχωριστός λαός μέσα εις την οικουμένην, ιδιαίτερον κτήμα και περιουσία του απείρου Θεού”, δια να διαλαλήτε με τα λόγια και το παράδειγμά σας τας αρετάς εκείνου, ο οποίος σας εκάλεσεν από το σκοτάδι της πλάνης και της αμαρτίας στο λαμπρόν και αξιοθαύμαστον πνευματικόν του φως.
2,10 οἵ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ, οἱ οὐκ ἠλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες.

2,10 Σεις, οι οποίοι κάποτε δεν ήσασθε ούτε καν λαός, ενώ τώρα είσθε λαός του Θεού· σεις, οι οποίοι δεν είχατε προηγουμένως πάρει το έλεος του Θεού, ενώ τώρα έχετε ελεηθή.
2,11 Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθε τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς,
2,11 Αγαπητοί, σας παρακαλώ, λοιπόν, σαν πνευματικούς ανθρώπους και πολίτας του ουρανού, προσωρινούς και παρεπιδήμους μέσα στον φθαρτόν και αμαρτωλόν αυτόν κόσμον, να απέχετε από τας σαρκικάς επιθυμίας, αι οποίαι αντιστρατεύονται και πολεμούν την ψυχήν.
2,12 τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς.
2,12 Να έχετε πάντοτε καλήν και ανεπίληπτον την συμπεριφοράν σας μεταξύ των ειδωλολατρών, ώστε ενώ σας κατηγορούν ως κακοποιούς, όταν θα ίδουν την ανεπίληπτον ζωήν σας και τα καλά σας έργα, θα παρακινηθούν από αυτά να δοξάσουν τον Θεόν κατά την ημέραν που εκείνος θα σας επισκεφθή και θα παρουσιάση ολόλαμπρον την αθωότητα και αρετήν σας.
2,13 Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι,
2,13 Υποταχθήτε, λοιπόν, κατά το θέλημα του Κυρίου εις κάθε άνθρωπον, που κατέχει κάποιαν αρχήν και εξουσίαν είτε στον βασιλέα ως προς ανώτερον άρχοντα
2,14 εἴτε ἡγεμόσιν, ὡς δι᾿ αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν·
2,14 είτε στους διοικητάς επαρχιών, ως προς άρχοντας που στέλλονται από αυτόν δια την τιμωρίαν μεν των κακοποιών δια τον έπαινον δε και την ασφάλειαν εκείνων, που πράττουν το καλόν.
2,15 ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν·
2,15 Διοτι έτσι είναι το θέλημα του Θεού· με την κατά Θεόν νομιμοφροσύνην και με την αγαθοεργίαν σας να φιμώνετε και να σταματάτε την άγνοιαν των ανθρώπων, οι οποίοι σας επικρίνουν, χωρίς και να γνωρίζουν ποίοι πράγματι είσθε.

2,16 ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ᾿ ὡς δοῦλοι Θεοῦ.
2,16 Υποταχθήτε, λοιπόν, κατά Θεόν εις τας αρχάς και τας εξουσίας σαν ηθικώς ελεύθεροι άνθρωποι και όχι σαν άνθρωποι, που έχουν την ελευθερίαν ως πρόφασιν και καμουφλάρισμα της κακίας, αλλά σαν αληθινοί δούλοι του Θεού.
2,17 πάντας τιμήσατε, τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν βασιλέα τιμᾶτε.
2,17 Αποδώσατε την οφειλομένην τιμήν εις όλους. Αγαπάτε όλους τους αδελφούς σας Χριστιανούς, να φοβήσθε και να σέβεσθε τον Θεόν· να τιμάτε τον βασιλέα.
2,18 Οἱ οἰκέται ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς.
2,18 Οι δούλοι ας υποτάσσωνται με φόβον Θεού εις κάθε τι, που διατάσσουν οι κύριοί των, όχι μόνον στους καλούς και επιεκείς, αλλά και στους ιδιοτρόπους, που ποτέ δεν ικανοποιούνται, αλλά πάντοτε γογγύζουν.
2,19 τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως.
2,19 Διότι τούτο είναι χάρις Θεού, εάν με την συνείδησιν, ότι αυτό θέλει ο Θεός, υποφέρη κανείς λύπας, ταλαιπωρούμενος και πάσχων αδίκως.
2,20 ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ᾿ εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ.
2,20 Διότι ποία είναι η δόξα και ο έπαινός σας, εάν δείξετε υπομονήν, όταν διαπράξετε σφάλματα και εξ αιτίας αυτών σας δέρουν; Αλλ' εάν δείξετε υπομονήν, καθ' ον χρόνον πάσχετε και ταλαιπωρείσθε, μολονότι πράττετε το αγαθόν και εκτελείτε ευσυνειδήτως το καθήκον σας, τούτο είναι ευάρεστον ενώπιον του Θεού και δόξα δια σας.
2,21 εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ·
2,21 Διότι εις αυτό ακριβώς έχετε κληθή, δια να εκτελήτε το καθήκον σας, και δια να πράττετε το αγαθόν και όταν ακόμη αδικήσθε και ταλαιπωρήσθε αδίκως. Διότι και ο Χριστός έπαθε προς χάριν ημών

και υπέμεινε σταυρόν, δια να σώση ακόμη και αυτούς τους σταυρωτάς του, αφήσας εις σας τέλειον παράδειγμα προς μίμησιν, δια να ακολουθήσετε και βαδίσετε ακριβώς επάνω εις τα ίχνη του.
2,22 ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ·
2,22 Αυτός δεν έκαμε ποτέ καμμίαν απολύτως αμαρτίαν· “ούτε δε και στο στόμα του ευρέθη ποτέ δόλος η έστω και ο παραμικρότερος αμαρτωλός λόγος”.
2,23 ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως·
2,23 Αυτός, ενώ εχλευάζετο και υβρίζετο από τους βασανιστάς του, δεν εχλεύαζε και δεν ύβριζεν αυτούς. Ενώ έπασχεν αδίκως, δεν απειλούσεν εκδικήσεις, αλλά παρέδιδε και ενεπιστεύετο τον εαυτόν του στον Θεόν, που κρίνει πάντοτε με δικαιοσύνην.
2,24 ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.
2,24 “Αυτός επήρε και εβάστασεν επάνω του τας αμαρτίας μας και προσέφερε δια του σώματός του θυσίαν επάνω στο ξύλον του σταυρού, δια να λάβωμεν ημείς την λύτρωσιν και την απαλλαγήν από τας αμαρτίας”, να ζήσωμεν δε με την δικαιοσύνην και την αρετήν. “Χαρις εις τας πληγάς αυτού έχετε και σεις θεραπευθή από την θανατηφόρον νόσον της αμαρτίας”.
2,25 ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ᾽ ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.
2,25 Διότι ήσασθε προηγουμένως άρρωστοι πνευματικώς· “ήσασθε πρόβατά που επλανώντο” με άμεσον τον κίνδυνο να κατασπαραχθούν από τους λύκους. Αλλά τώρα εγυρίσατε στον καλόν Ποιμένα και τον ακοίμητον φρουρόν και υπερασπιστήν των ψυχών σας.

Α ΠΕΤΡΟΥ 3

3,1 Ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσονται,

3,1 Οπως οι δούλοι, δια τους οποίους είπα προηγουμένως, έτσι και αι γυναίκες πρέπει να υποτάσσωνται στους άνδρας των, ώστε, και εάν μερικοί από αυτούς δεν υπακούουν στον λόγον του Ευαγγελίου, να κερδηθούν εις την κατά Χριστόν πίστιν και ζωήν, χωρίς λόγια και διδασκαλίας, (αλλά με την ενάρετον, την ευγενή και σεμνήν συμπεριφοράν των γυναικών),
3,2 ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν.
3,2 όταν θα ίδουν και θα εννοήσουν καλά την αγνήν και αγίαν συμπεριφοράν σας, που θα την εμπνέη ο φόβος και ο σεβασμός του Θεού.
3,3 ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος,
3,3 Αι καλαί δε αυταί σύζυγοι ας μη επιδιώκουν να έχουν εξωτερικόν στολισμόν, το εξεζητημένον πλέξιμο των μαλλιών της κεφαλής των και τα χρυσά περιδέραια η το ντύσιμό των με πολυτελή φορέματα,
3,4 ἀλλ᾿ ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.
3,4 αλλ' ας έχουν ως στολισμόν των τον κρυμμένον από τα μάτια των ανθρώπων εσωτερικόν άνθρωπον της καρδίας, που έχει τον άφθαρτον και ανεκτίμητον στολισμόν του πράου και ειρηνικού και ησύχου πνεύματος, που ενώπιον του Θεού έχει μεγάλην αξίαν και πολυτέλειαν.
3,5 οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν,
3,5 Διότι έτσι και άλλοτε εις την Παλαιάν Διαθήκην αι άγιαι γυναίκες, που είχαν την ελπίδα και την πίστιν των στον Θεόν, εστόλιζαν τον ευατόν τους, υποτασσόμεναι, στους άνδρας των.
3,6 ὡς Σάῤῥα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα· ἧς ἐγενήθητε τέκνα· -ἀγαθοποιοῦσαι καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.
3,6 Οπως και η Σαρρα εδείκνυεν υπακοήν στον Αβραάμ, καλούσα αυτόν με σεβασμόν και ταπείνωσιν “κύριον”. Αυτής δε της Σαρρας εγίνατε και σεις πνευματικαί θυγατέρες με το να πράττετε το αγαθόν χωρίς να φοβήσθε, μήπως τυχόν αγανακτήσουν εναντίον σας οι σύζυγοί σας.

3,7 Οἱ ἄνδρες ὁμοίως συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμήν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν.
3,7 Οι άνδρες επίσης να συνοικήτε και να συζήτε ως φρόνιμοι και συνετοί με τας συζύγους σας, να αποφεύγετε κάθε τραχύτητα και σκληράν συμπεριφοράν, να αποδίδετε την πρέπουσαν τιμήν εις τας συζήγους σας και να μη λησμονήτε, ότι η γυναίκα είναι σκεύος ασθενέστερον, δεν έχει μεγάλην ψυχικήν αντοχήν και εύκολα θίγεται και θλίβεται. Αλλωστε και αι σύζυγοί σας είναι μαζή με σας κληρονόμοι της ιδίας χάριτος και αιωνίας ζωής. Ετσι δε θα προλαμβάνεται κάθε δυσαρμονία και δεν θα παρεμποδίζωνται αι κοιναί προσευχαί σας.
3,8 Τὸ δὲ τέλος πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες,
3,8 Εν τέλει δε σας συμβουλεύω και σας προτρέπω να έχετε όλοι το ίδιο φρόνημα του Θεού, να είσθε συμπαθείς δια τους άλλους και συμμέτοχοι εις την θλίψιν και την χαράν των αδελφών σας. Να αγαπάτε με αδελφικήν αγάπην τους Χριστιανούς, να έχετε ευαίσθητον και εύσπλαγχνον την καρδίαν, να είσθε προσηνείς και ευγενείς μεταξύ σας.
3,9 μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τοὐναντίον δὲ εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.
3,9 Να μη ανταποδίδετε κακόν αντί κακού η ύβριν και χλευασμόν αντί ύβρεως και χλευασμού. Τουναντίον δε να προσεύχεσθε δι' αυτούς που σας αδικούν και να τους ευλογήτε, γνωρίζοντες καλά, ότι δι' αυτό έχετε κληθή από τον Θεόν, δια να κληρονομήσετε δηλαδή ευλογίαν και όχι κατάραν. Δι' αυτό και πρέπει να είσθε άνθρωποι της ευλογίας.
3,10 ὁ γὰρ θέλων ζωὴν ἀγαπᾶν καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ καὶ χείλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον,
3,10 Να είσθε άγρυπνοι και να ελέγχετε αυτά που λέτε· διότι η Γραφή λέγει· “αυτός που θέλει να απολαμβάνη ζωήν ειρηνικήν και άνετον και να ίδη ημέρας καλάς, ας παύση την γλώσσαν του από τα κακά λόγια και τα χείλη του να μη λαλήσουν ποτέ δολιότητα, ψέμα και απάτην.

3,11 ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιησάτω ἀγαθόν, ζητησάτω εἰρήνην καὶ διωξάτω αὐτήν.
3,11 Ας αλλάξη δρόμον και ας φύγη από το κακόν, ας πραγματοποιή κάθε αγαθόν έργον, ας ζητήση από τον Θεόν ειρήνην και ας την επιδιώξη προς κάθε άνθρωπον.
3,12 ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν, πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά.
3,12 Διότι οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι εστραμμένοι με στοργήν και τρυφερότητα επάνω στους δικαίους και τα αυτιά του ανοικτά και έτοιμα να ακούσουν την προσευχήν των. Εξ αντιθέτου, ωργισμένον το πρόσωπον του Κυρίου, έχει στραφή εναντίον εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν πονηρίας”.
3,13 Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε;
3,13 Και αφού ο Θεός παρακολουθεί με στοργήν τους δικαίους και φροντίζει δι' αυτούς, ποιός είναι δυνατόν ποτέ να σας βλάψη και να σας κάμη κακόν, εάν γίνετε μιμηταί και ζηλωταί του αγαθού;
3,14 ἀλλ᾽ εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι. τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε μηδὲ ταραχθῆτε,
3,14 Αλλά και εάν ακόμη πάσχετε και υποφέρετε δια την αρετήν και την πίστιν σας, είσθε μακάριοι, “διότι ο Θεός επιτρέπει αυτήν την δοκιμασίαν προς το καλόν σας. Δι' αυτό και τον φόβον, με τον οποίον ζητούν να σας πτοήσουν οι διώκται σας, μη τον φοβηθήτε και μη αφήσετε τον ευατόν σας να καταληφθή ούτε και από την μικροτέραν ταραχήν”.
3,15 Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου,
3,15 Τον Κυριον δε και Θεόν δοξάσατε και λατρεύσατέ τον ως άγιον μέσα στις καρδιές σας. Να είσθε δε πάντοτε έτοιμοι, δια να απολογήσθε υπέρ της αληθείας εις καθένα, που σας ζητεί απόδειξιν δι' αυτά, που πιστεύετε και ελπίζετε να απολαύσετε εκ μέρους του Θεού, χωρίς να φανατίζεσθε και να εξάπτεσθε. (Ο φανατισμός και η οργή εκθέτει εις τα μάτια των εχθρών της πίστεως και σας τους ιδίους και την αλήθειαν του Ευαγγελίου).
3,16 συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφήν.

3,16 Προσπαθείτε και προσέχετε πάντοτε να έχετε καλήν μαρτυρίαν της συνειδήσεώς σας, ότι φέρεσθε όπως ο Θεός θέλει, ώστε ενώ σας κατηγορούν ως κακοποιούς, να εντροπιασθούν αυτοί, που προσπαθούν να διαβάλλουν και να προσβάλλουν την αγαθήν και ενάρετον εν Χριστώ συμπεριφοράν σας μέσα εις την κοινωνίαν.
3,17 κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν ἢ κακοποιοῦντας.
3,17 Διότι είναι προτιμότερον και καλύτερον να πάσχετε και να υποφέρετε, εάν ο Θεός το επιτρέπη, ενώ πράττετε το αγαθόν, παρά να πάσχετε, όταν εργάζεσθε το κακόν.
3,18 ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων, ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι·
3,18 Διότι και ο Χριστός μια φορά έπαθεν επάνω στον σταυρόν δια την εξάλειψιν των αμαρτιών μας, ο αναμάρτητος και ο άγιος, δι' ημάς τους αδίκους και αμαρτωλούς, με τον σκοπόν να μας οδηγήση και μας συμφιλιώση με τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά το σώμα επάνω στον σταυρόν, ζωοποιηθείς δε δια του Πνεύματος της θεότητος.
3,19 ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,
3,19 Με την ψυχήν δε ηνωμένην μαζή με την θεότητα επήγεν αμέσως μετά τον σταυρικόν του θάνατον εις τας ψυχάς, που εκρατούντο μέσα στον Αδην, και εκήρυξε το Ευαγγέλιον της σωτηρίας.
3,20 ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἀπεξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι, τοῦτ᾿ ἔστιν ὀκτὼ ψυχαί, διεσώθησαν δι᾿ ὕδατος.
3,20 Αυτά δε τα πνεύματα είχαν απειθήσει κάποτε, όταν η μακροθυμία του Θεού τα επερίμενε να μετανοήσουν και επιστρέψουν στον δρόμον της αρετής, κατά τας ημέρας του Νώε, οπότε κατεσκευάζετο η κιβωτός, εις την οποίαν ολίγαι μόνον ψυχαί, δια την ακρίβειαν οκτώ μόνον, εσώθησαν από τον κατακλυσμόν του ύδατος.
3,21 ὃ ἀντίτυπον νῦν καὶ ἡμᾶς σῴζει βάπτισμα, οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, δι᾿ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,
3,21 Αυτό δε το γεγονός, της σωτηρίας δηλαδή οκτώ ψυχών μέσα εις την κιβωτόν, είναι προεικόνισμα τώρα του αγίου βαπτίσματος, κατά το οποίον, δια του νερού της κολυμβήθρας, σωζόμεθα ημείς οι

Χριστιανοί. Το ιδικόν μας βάπτισμα δεν είναι απλώς καθαρισμός του σώματος και απόρριψις του ρύπου, αλλ' ολόθερμος προσευχή προς τον Θεόν να μας δώση αγαθήν και ακατάγνωστον συνείδησιν, δια της αναστάσεως του Ιησού Χριστού.
3,22 ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ πορευθεὶς εἰς οὐρανόν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.
3,22 Αυτός δε ο Χριστός υπάρχει τώρα εις τα δεξιά του Θεού, πορευθείς στον ουρανόν δια της ενδόξου αναλήψεώς του, όπου και υπετάχθησαν εις αυτόν τα αγγελικά τάγματα, οι άγγελοι, αι εξουσίαι και αι δυνάμεις.

Α ΠΕΤΡΟΥ 4

4,1 Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπαυται ἁμαρτίας,
4,1 Αφού λοιπόν, ο Χριστός έπαθε κατά την ανθρωπίνην αυτού φύσιν υπέρ ημών, και σεις οπλισθήτε με την αυτήν σκέψιν και απόφασιν, να δέχεσθε με υπομονήν ανάλογα παθήματα, χωρίς να παρασύρεσθε ποτέ εις την αμαρτίαν. Διότι εκείνος ο οποίος έπαθε και εσταυρώθη κατά το σώμα μαζή με τον Χριστόν είναι νεκρός ως προς την αμαρτίαν και έχει παύσει να αμαρτάνη,
4,2 εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.
4,2 δια να μη ζη πλέον τον υπόλοιπον χρόνον της επιγείου ζωής του σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας των μακράν του Θεού ανθρώπων, αλλά σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.
4,3 ἀρκετὸς γὰρ ὑμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις.
4,3 Αλλωστε ήτο δια σας αρκετός ο περασμένος χρόνος του βίου σας, κατά τον οποίον έχετε εργασθή και πραγματοποιήσει με το παραπάνω το αμαρτωλόν θέλημα των ειδωλολατρών. Διότι και σεις τότε επορεύθητε και εζήσατε με πράξεις ασελγείας, με επιθυμίας πονηράς, με μέθας, με ασέμνους διασκεδάσεις και φαγοπότια, με

οινοποσίας, με όργια ειδωλολατρικά, δια των οποίων κατεπατείτο και ο στοιχειώδης ηθικός νόμος.
4,4 ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες·
4,4 Και οι ειδωλολάτραι, με τους οποίους άλλωτε συνδιασκεδάζετε, παρεξενεύονται, διότι σεις σήμερα δεν τρέχετε μαζή τους στο ίδιο ξεχείλισμα της ασωτίας. Και επειδή σας βλέπουν διαφορετικούς τώρα από αυτούς, βλασφημούν και υβρίζουν την χριστιανικήν αλήθειαν.
4,5 οἳ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς.
4,5 Αλλ' αυτοί θα δώσουν λόγον των πράξεών των εις εκείνον, ο οποίος είναι έτοιμος να κρίνη-και θα κρίνη-ζώντας και νεκρούς.
4,6 εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.
4,6 Διότι δι' αυτόν ακριβώς τον σκοπόν εκηρύχθη το Ευαγγέλιον κάτω στον Αδην, στους φυλακισμένους εκεί νεκρούς, ώστε οι άνθρωποι αυτοί που είχαν καταδικασθή και τιμωρηθή με τον θάνατον, που, όπως συμβαίνει μεταξύ των ανθρώπων, είναι συνέπεια της αμαρτίας, να ζουν τώρα, με το πνεύμα των την κατά Θεόν ζωήν, εφ' όσον φυσικά θα είχαν δεχθή το κήρυγμα του Χριστού.
4,7 Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε. σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς·
4,7 Ας έχετε όμως πάντοτε υπ' όψιν σας ότι όλων το τέλος και ο θάνατος πλησιάζει. Λοιπόν, προσπαθείτε να ζήτε με σωφροσύνην, να είσθε προσεκτικοί και άγρυπνοι εις τας προσευχάς.
4,8 πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες, ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν·
4,8 Παρά πάνω δε από όλα, να έχετε θερμήν, παντοτεινήν και πλουσίαν την αγάπην μεταξύ σας, διότι η αγάπη θα σκεπάση τας αμαρτίας, όσον πολλαί και αν είναι αυταί.
4,9 φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ γογγυσμῶν·
4,9 Να φιλοξενήτε ο ένας τον άλλον, χωρίς να γογγύζετε από την ενόχλησιν, που είναι φυσικόν να φέρη η φιλοξενία.
4,10 ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ·

4,10 Ο καθένας σας, σύμφωνα με το χάρισμα που έχει λάβει από τον Θεόν, ας εξυπηρετή με αυτό τους άλλους, σαν καλοί διαχειρισταί διαφόρων χαρισμάτων της χάριτος του Θεού.
4,11 εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.
4,11 Εάν κανείς έχη το χάρισμα να διδάσκη, ας έχη υπ' όψιν του, ότι λαλεί λόγια Θεού και ας ομιλή με συναίσθησιν της ευθύνης του. Εάν κανείς υπηρετή τους άλλους, ας έχη υπ' όψιν του, ότι την δύναμιν και την ικανότητα αυτήν του την χορηγεί ο Θεός. Να συμπεριφέρεσθε μεταξύ σας έτσι, ώστε με την όλην σας διαγωγήν να δοξάζεται ο Θεός δια του Ιησού Χριστού, στον οποίον ανήκει η δόξα, η δύναμις και η εξουσία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
4,12 Ἀγαπητοί, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος
4,12 Αγαπητοί, ας μη παραξενεύεσθε δια την φλόγα και το κάψιμο, που σας προκαλούν αι διάφοραι θλίψεις και αι δυσκολίαι, ως εάν κάτι το παράξενον σας συμβαίνη.
4,13 ἀλλὰ καθὸ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.
4,13 Αλλά καθ' όσον συμμετέχετε εις τα παθήματα του Χριστού με τας θλίψεις και τους διωγμούς, που υφίστασθε προς χάριν του,τόσον και να χαίρετε, δια να χαρήτε με απερίγραπτον αγαλλίασιν ακόμη περισσότερον κατά την φανέρωσιν της δόξης του εις την Δευτέραν Παρουσίαν.
4,14 εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ, μακάριοι, ὅτι τὸ τῆς δόξης καὶ δυνάμεως καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα ἐφ᾿ ὑμᾶς ἀναπαύεται· κατὰ μὲν αὐτοὺς βλασφημεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς δοξάζεται.
4,14 Εάν σας υβρίζουν και σας εμπαίζουν δια το όνομα του Χριστού, είσθε μακάριοι, διότι το Πνεύμα της δόξης και της δυνάμεως, το Πνεύμα του Θεού αναπαύεται επάνω σας. Από τα λόγια μεν και τα έργα εκείνων βλασφημείται ο Χριστός, από τα έργα δε και την ζωήν την ιδικήν σας δοξάζεται.
4,15 μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης ἢ κακοποιὸς ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος·
4,15 Διότι προσέχετε, ποτέ κανείς από σας να μη πάσχη και να μη τιμωρήται ως φονεύς η ως κλέπτης η ως κακοποιός η ως άνθρωπος,

που ανακατεύεται εις ξένας υποθέσεις και προκαλεί με τας ακρισίας του ζημίας και βλάβας στους άλλους.
4,16 εἰ δὲ ὡς Χριστιανός, μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει τούτῳ.
4,16 Εάν όμως διώκεται και πάσχη ως Χριστιανός, ας μη εντρέπεται. Εξ αντιθέτου ας δοξάζη τον Θεόν εις τας περιστάσεις αυτάς.
4,17 ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρῖμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δὲ πρῶτον ἀφ᾽ ἡμῶν, τί τὸ τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίῳ;
4,17 Διότι έφθασε πλέον ο καιρός να αρχίση η κρίσις και η δοκιμασία από τους πιστούς πρώτον, οι οποίοι αποτελούν τον οίκον του Θεού. Εάν δε αρχίζη από ημάς πρώτον η κρίσις αυτή του Θεού, ποίον θα είναι το κατάντημα εκείνων, που απειθούν στο Ευαγγέλιον του Θεού;
4,18 καὶ εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῴζεται ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;
4,18 Και εάν ο δίκαιος με πολλήν δυσκολίαν σώζεται, ο αμαρτωλός και ασεβής που θα φανή; (Αυτός θα καταδικασθή εις όλεθρον).
4,19 ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν ἀγαθοποιΐᾳ.
4,19 Ωστε και αυτοί που πάσχουν τώρα, εφ' όσον αυτό είναι το θέλημα του Θεού, ας παραθέτουν και ας εμπιστεύωνται τας ψυχάς των στον κατά πάντα αξιόπιστον Δημιουργόν, φροντίζοντες εκ παραλλήλου να πράττουν το αγαθόν.

Α ΠΕΤΡΟΥ 5

5,1 Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός,
5,1 Τους πρεσβυτέρους, που υπάρχουν μεταξύ σας, τους παρακαλώ εγώ ο Πετρος, ο συμπρεσβύτερος, που αξιώθηκα να είμαι αυτόπτης μάρτυς των παθημάτων του Χριστού και ο οποίος θα είμαι συμμέτοχος εις την δόξαν, που μέλλει να αποκαλυφθ κατά την Δευτέραν Παρουσίαν του,

5,2 ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ᾽ ἑκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως,
5,2 ποιμάνετε το ποίμνιον του Θεού, που είναι υπό την ευθύνην σας, και παρακολουθείτε και επιβλέπετε αυτό με προσοχήν, όχι εξ ανάγκης και με δυσφορίαν, αλλά με όλην σας την θέλησιν, χωρίς να αποβλέπετε εις παράνομα κέρδη, αλλά με αγνήν προθυμίαν και ενδιαφέρον.
5,3 μηδ᾽ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου·
5,3 Χωρίς να καταπιέζετε και να καταδουλώνετε τους πιστούς, που σας έλαχαν, αλλά να γίνεσθε υποδείγματα αρετής στο ποίμνιόν σας.
5,4 καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.
5,4 Οταν δε φανερωθή με όλην του την δόξαν ο αρχιποίμην Χριστός, θα λάβετε και σστον αμάραντον στέφανον της δόξης.
5,5 Ὁμοίως νεώτεροι ὑποτάγητε πρεσβυτέροις, πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.
5,5 Κατά τον ίδιον τρόπον και οι νεώτεροι να υποτάσσεσθε με προθυμίαν και ανιδιοτέλειαν στους πρεσβυτέρους. Ολοι δε, νεώτεροι και πρεσβύτεροι, υποτασσόμενοι μεταξύ σας φορέσατε και κουβωθήτε σφικτά, σαν άλλο ένδυμα, την ταπεινοφροσύνην. “Διότι ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερηφάνους, ενώ στους ταπεινούς δίδει την χάριν”.
5,6 Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ.
5,6 Τπεινωθήτε, λοιπόν, κάτω από το παντοδύναμον χέρι του Θεού, δια να σας υψώση και σας δοξάση κατά τον καιρόν της Δευτέρας αυτού Παρουσίας.
5,7 πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιῤῥίψαντες ἐπ᾽ αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν,
5,7 Ολην σας δε την φροντίδα, είτε δια τα καθημερινά σας προβλήματα είτε δια την αντιμετώπισιν των δυσκολιών και των διωγμών, αναθέσατέ την με εμπιστοσύνην στον Κυριον, διότι αυτός ενδιαφέρεται και φροντίζει δια σας.

5,8 νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ.
5,8 Εγκρατευθήτε και σωφρονήσατε, αγρυπνείτε και προσέχετε· διότι ο αντίπαλος σας και κατήγορος διάβολος, σαν λιοντάρι που ωρύεται, περιπατεί με μανίαν ζητών ποιόν να καταπιή (παρασύρων αυτόν εις την αμαρτίαν και τον αιώνιον θάνατον).
5,9 ᾧ ἀντίστητε στερεοὶ τῇ πίστει, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.
5,9 Εναντίον αυτού του αντιπάλου αντισταθήτε στηριγμένοι εις την πίστιν, γνωρίζοντες, ότι οι ίδιοι πειρασμοί και τα ίδια παθήματα γίνονται εις όλους τους αδελφούς σας, που είναι διασκορπισμένοι μέσα στον κόσμον.
5,10 Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει·
5,10 Ο δε Θεός που είναι η πηγή και ο χορηγός κάθε δωρεάς και σας εκάλεσεν εις την αιώνιον αυτού δόξαν δια του Ιησού Χριστού, αφού επί ολίγον διάστημα υποστήτε παροδικάς θλίψεις, αυτός θα σας καταρτίση, θα σας στηρίξη, θα σας ενδυναμώση, θα σας θεμελιώση ακλονήτους.
5,11 αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
5,11 Εις αυτόν ανήκει η δόξα και η εξουσία και η κυριαρχία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
5,12 Διὰ Σιλουανοῦ ὑμῖν τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ, ὡς λογίζομαι, δι᾿ ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἣν ἑστήκατε.
5,12 Δια του Σιλουανού, του αξιοπίστου και εμπίστου αδελφού, σας έγραψα δι' ολίγων, όπως εγώ νομίζω, προτρέπων και παρακαλών και βεβαιώνων ότι αυτά, που σας έγραψα, είναι η αληθής και πραγματική χάρις και δωρεά του Θεού, εις την οποίαν και στέκεσθε σταθεροί.
5,13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ καὶ Μᾶρκος ὁ υἱός μου.
5,13 Σας στέλλει χαιρετισμούς η εν Βαβυλώνι Εκκλησία, που είναι μαζή και με την ιδικήν σας Εκκλησίαν εκλεκτή ενώπιον του Θεού, και ο Μάρκος, ο πνευματικός μου υιός.

5,14 ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.
5,14 Χαιρετίσατε ο ένας τον άλλον με φίλημα αγίας αγάπης. Είθε να είναι η ειρήνη του Θεού εις όλους σας, που πιστεύετε και ανήκετε στον Ιησούν Χριστόν. Αμήν.

ΠΕΤΡΟΥ Β

Β ΠΕΤΡΟΥ 1

1,1 Συμεὼν Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν λαχοῦσι πίστιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·
1,1 Ο Σιμων Πετρος, δούλος και απόστολος Ιησού Χριστού προς εκείνους, στους οποίους εδόθη δωρεάν, σαν δια λάχνού, η ιδία κατά την αξίαν και την τιμήν πίστις, που εδόθη και εις ημάς, ένεκα της αμερολήπτου δικαιοσύνης του Ιησού Χριστού, του Θεού μας και Σωτήρος.
1,2 χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
1,2 Εύχομαι να πληθυνθή μεταξύ σας η χάρις και η ειρήνη, δια της όσον το δυνατόν βαθυτέρας και τελειοτέρας γνώσεως του Θεού και του Ιησού, του Κυρίου μας.
1,3 Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς,
1,3 Και τούτο, διότι η θεία δύναμις του Κυρίου Ιησού μας έχει δωρήσει όλα όσα οδηγούν και υποβοηθον προς την πνευματικήν ζωήν και την ευσέβειαν. Μας τα εδώρησε δε δια της ακριβούς και βαθείας γνώσεως του αληθινού Θεού, ο οποίος μας εκάλεσεν από την πλάνην και την ενόχην, χάρις εις την ιδικήν του άπειρον δόξαν και την αρετήν.
1,4 δι᾿ ὧν τὰ τίμια ἡμῖν καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ τούτων γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως ἀποφυγόντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.
1,4 Δια μέσου δε αυτών των απείρων τελειοτήτων του έχουν δωρηθή εις ημάς αι ανεκτίμητοι και μέγισται υποσχέσεις, ίνα ελκυόμενοι και ενισχυόμενοι από αυτάς γίνετε συμμέτοχοι θείας φύσεως, αποφεύγοντες και ελευθερούμενοι από την φαυλότητα και την διαφθοράν του κόσμου, προς την οποίαν ωθεί και υποδουλώνει η αμαρτωλή επιθυμία.

1,5 καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετήν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν,
1,5 Δι' αυτό τούτο δε και σεις καταβάλατε από τον ευατόν σας κάθε επιμέλειαν και δραστηριότητα και προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν· εις δε την αρετήν προσθέσατε (και υπό της προσωπικής σας πείρας βοηθούμενοι) την ακριβή γνώσιν του θείου θελήματος.
1,6 ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν,
1,6 Εις δε την ακριβή γνώσιν προσθέσατε την αυτοκυριαρχίαν και σωφροσύνην, εις δε την αυτοκυριαρχίαν και σωφροσύνην την υπομονήν κατά τας διαφόρους περιπετείας και θλίψεις· εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν.
1,7 ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην.
1,7 Εις δε την ευσέβειαν προσθέσατε την ειλικρινή αγάπην προς τους αδελφούς· εις αυτήν δε την φιλαδελφίαν προσθέσατε την αγάπην προς τον Θεόν και προς όλους.
1,8 ταῦτα γὰρ ὑμῖν ὑπάρχοντα καὶ πλεονάζοντα οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίγνωσιν·
1,8 Διότι, όταν όλα αυτά τα υπέροχα πλεονεκτήματα υπάρχουν και πλεονάζουν εις σας, δεν θα σας κάμουν αμελείς και ακάρπους, αλλά τουναντίον δραστηρίους και πλήρεις πνευματικών καρπών, δια να προχωρήσετε έτσι και ολοκληρώσετε, μέσω και της προσωπικής αυτής πείρας σας, την τελείαν γνώσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
1,9 ᾧ γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.
1,9 Διότι εκείνος στον οποίον δεν υπάρχουν αυτά τα προσόντα, που ανέφερα, είναι τυφλός, βλέπει σκοτεινά και ακαθόριστα σαν μύωψ, επειδή ελησμόνησε τον καθαρισμόν των παλαιών αμαρτιών του, τον οποίον έλαβε με το βάπτισμα και τα άλλα μυστήρια της Εκκλησίας.
1,10 διὸ μᾶλλον, ἀδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε.

1,10 Δια τούτο, αδελφοί, αναπτύξατε ακόμη μεγαλυτέραν δραστηριότητα και επιμέλειαν και εργασθήτε περισσότερον, δια να κάμετε σταθεράν και ακλόνητον πραγματικότητα την κλήσιν και την εκλογήν σας με τας αρετάς, που σας είπα. Διότι, όταν εφαρμόζετε αυτά, τότε δεν θα προσκόψετε ποτέ εις τίποτε και δεν θα πέσετε.
1,11 οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,11 Επειδή έτσι θα χορηγηθή εις σας τελείως ελευθέρα και ανεμπόδιστος η είσοδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού.
1,12 Διὸ οὐκ ἀμελήσω ἀεὶ ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότας καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.
1,12 Δι' αυτό και εγώ δεν θα παραμελήσω να σας υπενθυμίζω αυτά, δια τα οποία σας έγραψα, αν και γνωρίζετε καλά και είσθε στηριγμένοι εις την χριστιανικήν αλήθειαν, που είναι φανερά και παρούσα εις σας.
1,13 δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ᾿ ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει,
1,13 Νομίζω δε, ότι είναι ορθόν και δίκαιον, εφ' οσον υπάρχω και ζω ακόμη στο σώμα τούτο, στο επίγειον αυτό σκήνωμα, να σας εξυπνώ και να σας κρατώ προσεκτικούς και προθύμους με την υπόμνησιν και ανάμνησις αυτών των αληθειών.
1,14 εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι.
1,14 Τοσούτω μάλλον, καθ' όσον γνωρίζω ότι, όπως μου εφανέρωσε ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός, είναι σύντομος και πολύ προσεχής η εκδημία μου εκ του κόσμου τούτου και η απόθεσις του σώματός μου στον τάφον.
1,15 σπουδάσω δὲ καὶ ἑκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι.
1,15 Θα φροντίσω δε με τα θεόπνευστα κείμενα, που σας αφίνω, να διατηρήτε πάντοτε την ανάμνησιν των αληθειών αυτών και μετά την εκ του κόσμου τούτου εκδημίαν μου.
1,16 οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ᾿ ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

1,16 Διότι ημείς οι Απόστολοι δεν κατεστήσαμεν εις σας γνωστήν την άπειρον δύναμιν και την ένδοξον Δευτέραν Παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ακολουθήσαντες μύθους φκιασμένους με τέχνην και επιτηδειότητα, αλλά σας εδιδάξαμεν τας μεγάλας αυτάς αληθείας, επειδή είδαμεν με τα ίδια μας τα μάτια την μεγαλειότητα Εκείνου κατά την ένδοξον μεταμόρφωσίν του.
1,17 λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα, -
1,17 Διότι κατά την μεταμόρφωσιν έλαβεν από τον Θεόν Πατέρα ο Χριστός τιμήν και δόξαν, όταν ηκούσθη δι' αυτόν από την μεγαλοπρεπή δόξαν του Θεού, τέτοια φωνή· “αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίον εγώ έχω ευαρεστηθη”.
1,18 καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ.
1,18 Και αυτήν την φωνήν ημείς, που ήμεθα μαζή του στο άγιον εκείνο όρος της μεταμορφώσεώς του, την ηκούσαμεν να βγαίνη και να έρχεται από τον ουρανόν.
1,19 καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν,
1,19 Και έπειτα από την επίσημον αυτήν μαρτυρίαν του Πατρός έχομεν τώρα περισσότερον σταθεράν και ασφαλή την πεποίθησίν μας εις τας προφητείας της Π.Διαθήκης περί του Ιησού Χριστού. Εις αυτούς δε τους προφητικούς λόγους καλά κάμνετε, που προσέχετε, σαν εις ένα λύχνον, που φωτίζει εις σκοτεινόν και δύσβατον τόπον, μέχρις ότου ολοκάθαρον πλέον το φως του Ευαγγελίου λάμψη, σαν εις πλήρη ημέραν και ολόλαμπρος ανατείλη εις τας καρδίας σας ο νοητός ήλιος της δικαιοσύνης, ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός.
1,20 τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.
1,20 Υπό την απαραίτητον προϋπόθεσιν ότι τούτο προ παντός πρέπει να γνωρίζετε· ότι κάθε προφητεία της Αγίας Γραφής δεν λύεται και δεν αποσαφηνίζεται κατά την προσωπικήν εκάστου αντίληψιν, αλλά με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος.
1,21 οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ᾿ ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

1,21 Διότι ποτέ έως τώρα δεν ελέχθη προφητεία με τον νουν και το θέλημα του ανθρώπου, αλλά οι άγιοι άνθρωποι του Θεού, οι προφήται, επροφήτευσαν εμπνεόμενοι και οδηγούμενοι από το Αγιον Πνεύμα.

Β ΠΕΤΡΟΥ 2

2,1 Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν·
2,1 Εκτός όμως των αληθινών προφητών ανεφάνησαν και ψευδοπροφήται στον ιουδαϊκόν λαόν, όπως άλλωστε και μεταξύ σας θα παρουσιασθούν ψευδοδιδάσκαλοι, οι οποίοι με πολλήν επιτηδειότητα και πανουργίαν θα προσπαθήσουν να εισαγάγουν και διαδώσουν ολεθρίας αιρέσεις. Θα αρνούνται δε και θα παραμερίζουν αυτόν τον Κυριον και Δεσπότην, που τους εξηγόρασεν από την αιωνίαν καταδίκην με το αίμα του, και θα επισύρουν εναντίον του εαυτού των ταχείαν καταστροφήν.
2,2 καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις, δι᾿ οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται·
2,2 Και πολλοί θα παρασυρθούν από τους δολίους αυτούς αιρετικούς και θα ακολουθήσουν τας διαφόρους αυτών ακολασίας. Εξ αιτίας δε όλων αυτών θα βλασφημηθή και θα κακολογηθή ο δρόμος της χριστιανικής αληθείας, που οδηγεί στον αγιασμόν και την ομοίωσιν προς τον Θεόν.
2,3 καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάξει.
2,3 Και οι ψευδοδιδάσκαλοι αυτοί, σαν απατεώνες και δόλιοι έμποροι, δια να επιτύχουν εις βάρος σας αισχρά κέρδη, θα σας εκμεταλλευθούν με ψευδείς διδασκαλίας, τας οποίας θα συλλαμβάνη και θα πλάθη η νοσηρά των διάνοια. Εναντίον αυτών η καταδίκη δεν θα βραδύνη, όπως και εις την παλαιάν εποχήν δεν εβράδυνε εναντίον άλλων ομοίων των, και η απώλειά των δεν κοιμαται (αλλά θα εκσπάση βαρεία εναντίον των, όταν σταματήση πλέον η μακροθυμία του Θεού).

2,4 εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους,
2,4 Διότι, εάν ο Θεός δεν ελυπήθη και δεν ελογαριασε και αυτούς ακόμη τους αγγέλους που είχαν αμαρτήσει, αλλά με φοβερές αλυσίδες δεμένους τους έρριψε στο βαθύ σκοτάδι του ταρτάρου και τους παρέδωσε να φρουρούνται δια την ημέραν της κρίσεως·
2,5 καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας,
2,5 και εάν τον παλαιόν εκείνον κόσμον της εποχής του κατακλυσμού δεν ελυπήθη, αλλά διεφύλαξε μόνον τον Νώε και επτά άλλους από την καταστροφήν, όταν εξαπέλυσε τον κατακλυσμόν στον κόσμον των ασεβών·
2,6 καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς,
2,6 και εάν τας πόλεις των Σοδόμων και της Γομόρρας τας έκαψε και τας έκαμε στάκτην και τας κατεδίκασε εις την φοβεράν αυτήν καταστροφήν, να μένουν ως παράδειγμα της θείας οργής προς εκείνους, που θα εζούσαν στο μέλλον με ασέβειαν και φαυλότητα·
2,7 καὶ δίκαιον Λὼτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐῤῥύσατο· -
2,7 και εάν τον δίκαιον Λωτ τον εγλύτωσε όταν εταλαιπωρείτο και υπέφερε από την φαύλην συμπεριφοράν και ζωήν εκείνων, που με τας βδελυράς ακολασίας των καταπατούσαν και παρεβίαζαν τους φυσικούς θεσμούς της συνειδήσεως,
2,8 βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν· -
2,8 -διότι ο δίκαιος Λωτ βλέπων με τα μάτια του και ακούων καθημερινώς τας φαυλότητας εκείνων εν μέσω των οποίων κατοικούσε, έθετεν εις δοκιμασίαν και βάσανον κάθε ημέραν την δικαίαν ψυχήν του με τα παράνομα έργα των, χωρίς καθόλου να παρασυρθή από το ελεεινόν παράδειγμα των-.
2,9 οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν,
2,9 Ολα αυτά μαρτυρούν, ότι γνωρίζει ο Κυριος τους μεν ευσεβείς να τους γλυτώνη και να τους σώζη από δοκιμασίας και περιπετείας, τους δε αδίκους, οι οποίοι και κατά την παρούσαν ζωήν βασανίζονται από την αμαρτωλότητά των, να τους φυλάττη δια την μεγάλην

εκείνην ημέραν της Κρίσεως (οπότε και θα τους επιβάλη πλήρη την τιμωρίαν).
2,10 μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας. τολμηταί, αὐθάδεις! δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες,
2,10 Εις κρίσιν και αιωνίαν καταδίκην ο Θεός κρατεί μάλιστα εκείνους, που πορεύονται οπίσω από τας σαρκικάς ηδονάς με επιθυμίας που μολύνουν και μιαίνουν, και οι οποίοι καταφρονούν την κυριότητα και εξουσίαν του παντοδυνάμου Θεού. Αυτοί είναι θρασείς και αδίστακτοι δια το κακόν, αλαζονικοί και αναιδείς. Δεν φοβούνται και δεν τρέμουν, όταν βλασφημούν και χλευάζουν και αυτούς τους ενδόξους αγγέλους.
2,11 ὅπου ἄγγελοι, ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ᾿ αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν.
2,11 Εις στιγμήν κατά την οποίαν οι άγγελοι, αν και κατά την ισχύν και την δύναμιν είναι μεγαλύτεροι, δεν εκφέρουν ενώπιον του Κυρίου κρίσιν υβριστικήν ούτε και εναντίον των πονηρών δαιμόνων.
2,12 οὗτοι δέ, ὡς ἄλογα ζῷα φυσικὰ γεγεννημένα εἰς ἅλωσιν καὶ φθοράν, ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται,
2,12 Αυτοί δε οι αιρετικοί, σαν άλογα ζώα, γεννημένα δια να ακολουθούν τας φυσικάς ορμάς, θα καταδικασθούν ασφαλώς εις φθοράν και απώλειαν, διότι υβρίζουν και βλασφημούν, εκείνα τα οποία αγνοούν, δηλαδή τους αγγέλους.
2,13 κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας, ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, σπίλοι καὶ μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν, συνευωχούμενοι ὑμῖν,
2,13 Θα πάρουν δε ως μισθόν την πρέπουσαν τιμωρίαν της αδικίας των. Αυτοί θεωρούν ως ηδονήν και απόλαυσιν το να οργιάζουν εις τρυφηλάς διασκεδάσεις, όχι μόνον την νύκτα, αλλά και την ημέραν. Είναι στίγματα και όνειδος της κοινωνίας και θεωρούν απόλαυσιν και ηδονήν να παραπλανούν τους άλλους με τας απάτας των, τας οποίας μάλιστα θέτουν εις κυκλοφορίαν, όταν συντρώγουν μαζή σας.
2,14 ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος καὶ ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, κατάρας τέκνα!

2,14 Εχουν μάτια γεμάτα από αισχράς επιθυμίας και τα οποία μάτια συνεχώς και ακαταπαύστως αμαρτάνουν. Εξαπατούν με δελεαστικά και απατηλά λόγια ψυχάς, που δεν είναι στηριγμέναι εις την πίστιν και την αρετήν. Εχουν αυτοί καρδίαν γυμνασμένην εις την αχόρταστον επιθυμίαν του χρήματος και των ηδονών. Είναι τέκνα της κατάρας!
2,15 καταλιπόντες εὐθεῖαν ὁδὸν ἐπλανήθησαν, ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσόρ, ὃς μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν.
2,15 Αφού εγκατέλειψαν τον ευθύν δρόμον, παρεπλανήθησαν εις τας αδιεξόδους της αμαρτίας. Ηκολούθησαν τον δρόμον και το κακόν παράδειγμα του Βαλαάμ, υιού του Βοσόρ, ο οποίος ηγάπησε μισθόν της αδικίας (όταν επήρε χρήματα από τον βασιλέα των Μωαβιτών, δια να καταρασθή εν γνώσει του άδικα, τον λαόν του Θεού, τους Ισραηλίτας).
2,16 ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας· ὑποζύγιον ἄφωνον ἐν ἀνθρώπου φωνῇ φθεγξάμενον ἐκώλυσε τὴν τοῦ προφήτου παραφρονίαν.
2,16 Αλλ' επήρε τον πρέποντα έλεγχον δια την παρανομίαν του αυτήν. Διότι το υποζύγιόν του, όνος εκ φύσεως άφωνος, ωμίλησε με φωνήν ανθρώπου και ημπόδισε την παράφρονα αυτήν πράξιν του προφήτου εκείνου.
2,17 οὗτοί εἰσι πηγαὶ ἄνυδροι, νεφέλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετήρηται.
2,17 Αυτοί είναι κατάξερες, χωρίς νερό, πηγές, σύννεφα που τα σπρώχνουν με ορμήν θυελλώδεις άνεμοι. Δι' αυτούς έχει φυλαχθή και τους περιμένει το κατάμαυρο αιώνιον σκοτάδι του Αδου.
2,18 ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς ἀσελγείαις τοὺς ὄντως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους,
2,18 Διότι αυτοί ομιλούν με εξωγκωμένους κτυπητούς λόγους, γεμάτους ψεύδος και ματαιότητα, και παρασύρουν με το δόλωμα των σαρκικών επιθυμιών και των ακολασιών, τους αστηρίκτους πιστούς, οι οποίοι εν τούτοις έχουν όντως ξεφύγει από τους ειδωλολάτρας, τους ζώντας μέσα εις την πλάνην της αμαρτίας.
2,19 ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται.

2,19 Και υπόσχονται εις αυτούς λύτρωσιν και ελευθερίαν, ενώ αυτοί είναι δούλοι της διαφθοράς, που οδηγεί εις την καταστροφήν. Διότι εις εκείνο το πάθος, από το οποίον κανείς έχει νικηθή, εις αυτό και έχει υποδουλωθή.
2,20 εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων.
2,20 Διατι εάν, αφού απέφυγαν τους μολυσμούς του αμαρτωλού κόσμου χάρις εις την πλήρη γνώσιν του Κυρίου και Σωτήρος Ιησού Χριστού, ενεπλάκησαν πάλιν και έπεσαν εις τας αμαρτωλάς ηδονάς και νικώνται από αυτάς, τότε το τελευταίον των κατάντημα είναι χειρότερον από το πρώτον.
2,21 κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς.
2,21 Διότι ήτο πολύ καλύτερον δι' αυτούς, να μη είχαν γνωρίσει καθόλου τον δρόμον της δικαιοσύνης, παρά, αφού τον εγνώρισαν καλά, να φύγουν και να απομακρυνθούν από το παραδοθέν εις αυτούς άγιον θέλημα του Κυρίου και να επιστρέψουν εις την ακαθαρσίαν της αμαρτωλότητος.
2,22 συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας, κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, καί, ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου.
2,22 Ετσι δε έχει πραγματοποιηθή εις αυτούς εκείνο, που η αληθινή παροιμία λέγει· “σκυλί που γύρισε πάλι στο ξέρασμά του” και χοίρος, που, αφού ελούσθη και εκαθαρίσθη, εκυλίσθη πάλιν μέσαν εις την λάσπην”.

Β ΠΕΤΡΟΥ 3

3,1 Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοί, δευτέραν ὑμῖν γράφω ἐπιστολήν, ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν,
3,1 Αυτήν τώρα, αγαπητοί, δευτέραν πλέον επιστολήν σας γράφω. Και δια των δύο αυτών επιστολών προσπαθώ να κρατώ άγρυπνον και προσεκτικήν την ειλικρινή διάνοιάν σας με την υπόμνησιν, που σας κάμνω,

3,2 μνησθῆναι τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ὑμῶν ἐντολῆς τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος,
3,2 δια να ενθυμηθήτε τα λόγια, τα οποία είχαν προφητευθή στους καιρούς της Παλ. Διαθήκης από τους αγίους προφήτας, καθώς επίσης και την διδασκαλίαν των Αποστόλων σας, η οποία είναι θέλημα και διδασκαλία του Κυρίου και Σωτήρος μας.
3,3 τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι
3,3 Κρατείτε αυτά ως πολύτιμον θησαυρόν, έχοντες υπ' όψιν σας τούτο πρώτον, ότι δηλαδή θα έλθουν, κατά τους τελευταίους καιρούς, άνθρωποι σκληρυμένοι εις την αμαρτίαν, που θα πορεύωνται και θα ζουν σύμφωνα με τας πονηράς των επιθυμίας και οι οποίοι θα εμπαίζουν την διδασκαλίαν του Κυρίου.
3,4 καὶ λέγοντες· ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ᾿ ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ᾿ ἀρχῆς κτίσεως.
3,4 Θα λέγουν δε προς σας· “που είναι η υπόσχεσις του Χριστού, περί Δευτέρας Παρουσίας; Τιποτε δεν έγινεν ακόμη. Διότι από την ημέραν, που οι πατέρες και οι πρόγονοι μας απέθαναν, όλα μένουν έτσι, όπως ήσαν από την αρχήν της δημιουργίας”.
3,5 λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τοῦτο θέλοντας ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι᾿ ὕδατος συνεστῶσα τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ,
3,5 Τυφλωμένοι όμως αυτοί από τα αμαρτωλά τους πάθη λησμονούν τούτο, ότι δηλαδή οι ουρανοί υπήρχαν από πολύ παλαιούς χρόνους καθώς και η γη, η οποία με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού, έγινε και υφίσταται, αφού από το ύδωρ εβγήκε και δια του ύδατος υπάρχει.
3,6 δι᾿ ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο·
3,6 Με το ίδιο ακριβώς νερό, κατόπιν διαταγής του Θεού, ο τότε αμαρτωλός κόσμος κατεκλύσθη και κατεστράφη.
3,7 οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτοῦ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων.
3,7 Οι δε σημερινοί ουρανοί και η γη με τον παντοδύναμον λόγον του Θεού φυλάσσονται δια το πυρ και διατηρούνται δια την μεγάλην ημέραν της Κρίσεως και της καταστροφής των ασεβών ανθρώπων.

3,8 Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.
3,8 Ενα πράγμα ας μη διαφεύγη την προσοχήν σας, αγαπητοί, ότι μία ημέρα ενώπιον του Θεού είναι όσον για μας τα χίλια έτη· και χίλια έτη δικά μας είναι σαν μια ημέρα ενώπιον του Θεού. (Προσωρινοί και ολιγοχρόνιοι καθώς είμεθα μας φαίνονται ατελείωτοι οι αιώνες και ίσως δυσφορούμεν).
3,9 οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, ὥς τινες βραδυτῆτα ἡγοῦνται, ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι.
3,9 Ο Κυριος όμως δεν βραδύνει να εκπληρώση τας υποσχέσστου, όπως μερικοί νομίζουν βραδύτητα, που δεν βλέπουν την ταχείαν και άμεσον εκπλήρωσιν. Αλλ' ας έχουν υπ' όψιν των, ότι μακροθυμεί εις ημάς ο Κυριος, διότι δεν θέλει ούτε και ολίγοι να απολεσθούν, αλλά θέλει να προχωρήσουν όλοι εις την μετάνοιαν και σωτηρίαν.
3,10 Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται.
3,10 Θα έλθη βεβαίως η μεγάλη ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου. Θα έλθη όμως έξαφνα, σαν κλέπτης κατά την νύκτα. Και κατά την ημέραν αυτήν οι ουρανοί θα παρέλθουν και θα εξαφανισθούν με απερίγραπτον βοήν και κρότον. Τα δε υλικά στοιχεία, από τα οποία αποτελούνται οι ουρανοί, θα αναφλεγούν και θα διαλυθούν και η γη και τα έργα, που υπάρχουν εις αυτήν, θα κατακαούν.
3,11 Τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις,
3,11 Αφού, λοιπόν, όλα αυτά και με τέτοιον τρόπον πρόκειται να διαλυθούν, σκεφθήτε ποίοι πρέπει να είσθε σεις οι Χριστιανοί εις τας αγίας συναναστροφάς σας και τα έργα της ευσεβείας.
3,12 προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι᾿ ἣν οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται!
3,12 Να περιμένετε δε όχι με φόβον, αλλά με ελπίδα και χαράν, και να προχωρήτε με όρεξιν και ενδιαφέρον προς την παρουσίαν της μεγάλης εκείνης ημέρας του Θεού, κατά την οποίαν οι ουρανοί

φλεγόμενοι από το πυρ θα διαλυθούν και τα υλικά στοιχεία του σύμπαντος καιόμενα και αυτά θα λυώσουν!

3,13 καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.

3,13 Ημείς δε, οι Χριστιανοί, καινούργιους ουρανούς και καινούργιαν γην, σύμφωνα με την υπόσχεσιν του Θεού περιμένομεν, στους οποίους πλέον μονίμως θα κατοική η δικαιοσύνη και κάθε αρετή.

3,14 Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὑρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ,

3,14 Δια τούτο, αγαπητοί, εφ' όσον τόσον ύψιστα και εξαίσια γεγονότα περιμένομεν, προσπαθήστε με ζήλον και επιμέλειαν να ευρεθήτε ενώπιον του Κυρίου, όταν θα έλθη ως κριτής, άσπιλοι και έμεμπτοι (οπότε και θα αντικρύσετε τον Κυριον με ειρήνην και χαράν).

3,15 καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν σωτηρίαν ἡγεῖσθε, καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς Παῦλος κατὰ τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν ἔγραψεν ὑμῖν,

3,15 Το δε γεγονός, ότι ο Κυριος αναβάλλει να έλθη ένεκα της μεγάλης αυτού μακροθυμίας, να το θεωρήσετε ως θεόσδοτον ευκαιρίαν, που οδηγεί προς την σωτηρίαν, όπως ο αγαπητός αδελφός ημών Παύλος σας έχει γράψει, σύμφωνα με την σοφίαν, που του έχει δοθή από τον Θεόν.

3,16 ὡς καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν.

3,16 Οπως επίσης και εις όλας τας επιστολάς του κάμνει λόγον περί των μεγάλων αυτών θεμάτων, μεταξύ των οποίων υπάρχουν μερικά δυσνόητα, που οι αμαθείς και αστήρικτου εις την χριστιανικήν αλήθειαν τα διαστρεβλώνουν, όπως άλλωστε διαστρεβλώνουν και τας άλλας Γραφάς, δια να καταλήξουν έτσι οι ίδιοι θεληματικά εις την αιώνιον απώλειαν.

3,17 Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοί, προγινώσκοντες φυλάσσεσθε, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ,

3,17 Σεις λοιπόν, αγαπητοί, γνωρίζοντες αυτά εκ των προτέρων, να λαμβάνετε τα μέτρα σας και να προφυλάσσεσθε, δια να μη συναρπασθήτε από την πλάνην των ασεβών ψευδοδιδασκάλων και

εκπέσετε από το ακλόνητον στήριγμά σας, από την χριστιανικήν αλήθειαν.
3,18 αὐξάνετε δὲ ἐν χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. αὐτῷ ἡ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς ἡμέραν αἰῶνος· ἀμήν.
3,18 Αλλά να αυξάνεσθε συνεχώς εις την χάριν και την γνώσιν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού. Εις αυτόν ας είναι η άπειρος δόξα και τώρα και εις την ανέσπερον ημέραν της αιωνιότητος. Αμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ Α

Α ΙΩΑΝΝΟΥ 1

1,1 Ὃ ἦν ἀπ᾿ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς·
1,1 Δια τον Υιόν και Λογον του Θεού, ο οποίος υπήρχε προαιωνίως, προ πάσης πνευματικής και υλικής δημιουργίας, τον οποίον ηκούσαμεν με τα αυτιά μας και τον είδαμεν καλά με τα ίδια μας τα μάτια, και είδαμε και ξαναείδαμε πολλές φορές, και αι χείρες μας εψηλάφησαν, δια τον ενυπόστατον Λογον, ο οποίος έχει προαιωνίως την ζωήν και μεταδίδει ζωήν.
1,2 καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἑωράκαμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν·
1,2 -Και αυτή η ενυπόστατος ζωή έλαβε την ανθρωπίνην φύσιν και εφανερώθη μεταξύ μας και την έχομεν ίδει με τα μάτια μας και δίδομεν επίσημον μαρτυρίαν και σας αναγγέλλομεν την αιωνίαν ζωήν, που υπήρχε πάντοτε πλησίον του Πατρός και εφανερώθη εις ημάς τους Αποστόλους και πολλούς άλλους ανθρώπους.
1,3 ὃ ἑωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ᾿ ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,3 Αυτόν, λοιπόν, που έχομεν ίδει και ακούσει, και είμεθα κατά πάντα αξιόπιστοι μάρτυρες, κηρύττομεν εις σας, δια να έχετε μέσω του Χριστού μαζή μας στενόν σύνδεσμον και ενεργόν συμμετοχήν. Αυτή δε η συμμετοχή και ο σύνδεσμος μαζή μας είναι συμμετοχή, επικοινωνία και σύνδεσμος με τον Θεόν Πατέρα και με τον Υιόν αυτού, τον Ιησούν Χριστόν.
1,4 καὶ ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπληρωμένη.
1,4 Και αυτά σας τα γράφομεν δια να είναι πλήρης και τελεία η χαρά μας, που πηγάζει από αυτήν ακριβώς την στενήν επικοινωνίαν με τον Θεόν, και μεταξύ μας.

1,5 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ᾿ αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστι καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία.
1,5 Και αυτή είναι η υπόσχεσις, την οποίαν έχομεν ακούσει από αυτόν τον Υιόν και σας αναγγέλλομεν, ότι ο Θεός είναι φως, το απόλυτον φως της απείρου αγιότητος και πάσης τελειότητος και δεν υπάρχει εις αυτόν σκότος ούτε ίχνος σκότους, ουδεμία, ούτε η παραμικροτέρα, κηλίς ατελείας.
1,6 ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ᾿ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν·
1,6 Εάν, λοιπόν, είπωμεν ότι έχομεν στενόν σύνδεσμον και επικοινωνίαν με αυτόν, αλλά ζώμεν μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας και της αγνοίας και έχομεν συμπεριφοράν αμαρτωλήν, τότε ψευδόμεθα και ούτε έχομεν ως φρόνημά μας την αλήθειαν ούτε και την τηρούμεν.
1,7 ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φωτί, κοινωνίαν ἔχομεν μετ᾿ ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.
1,7 Εάν όμως ζώμεν και συμπεριφερώμεθα σύμφωνα με το φως της θείας αληθείας, όπως ζη και υπάρχει πάντοτε μέσα στο απόλυτον ηθικόν φως αυτός ούτος ο Θεός, τότε έχομεν στενήν σχέσιν και κοινωνίαν μεταξύ μας και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, που εχύθη κατά την σταυρικήν θυσίαν, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτίαν.
1,8 ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν.
1,8 Εάν είπωμεν, ότι δεν έχομεν αμαρτίαν, εξαπατώμεν τους εαυτούς μας και η αλήθεια του Θεού δεν υπάρχει μέσα μας.
1,9 ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.
1,9 Εάν όμως, με αυτογνωσίαν και συναίσθησιν της ενοχής μας, ομολογούμεν τας αμαρτίας μας, είναι αξιόπιστος ο Θεός, δια την τήρησιν της υποσχέσεώς του περί της αφέσεως των αμαρτιών μας, είναι δε και δίκαιος, ώστε βάσει της θυσίας του Υιού του, να συγχωρήση τας αμαρτίας μας και να μας καθαρίση από κάθε αδικίαν.

1,10 ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν αὐτόν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν.
1,10 Εάν είπωμεν, ότι δεν έχομεν αμαρτήσει, είναι ως εάν να διαψεύδωμεν τον Θεόν (ο οποίος βεβαιώνει εις την Αγία Γραφήν ότι· Παντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ουκ εστί ποιών χρηστότητα, ουκ εστίν έως ενός). Και εν τοιαύτη περιπτώσει ο λόγος και η αλήθεια του Θεού δεν υπάρχει έντος ημών.

Α ΙΩΑΝΝΟΥ 2

2,1 Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν ἵνα μὴ ἁμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον·
2,1 Παιδάκιά μου, αγαπητά μου παιδιά, σας τα γράφω αυτά, δια να αποφύγετε την αμαρτίαν. Εάν όμως κανείς παρασυρθή και αμαρτήση, ας μη απελπισθή κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Διότι έχομεν πλησίον του ουρανίου Πατρός μεσίτην και συνήγορον απείρου αξίας, καθό απολύτως δίκαιον και αναμάρτητον, τον Ιησούν Χριστόν.
2,2 καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.
2,2 Και αυτός με την λυτρωτικήν του θυσίαν εξιλεώνει τον Θεόν δια της αμαρτίας μας· και όχι μόνον δια τας ιδικά μας αμαρτίας, αλλά και δια τας αμαρτίας όλου του κόσμου (εφ' όσον όλος ο κόσμος ήθελε πιστεύσει εις αυτόν).
2,3 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτόν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.
2,3 Και δια τούτο ακριβώς, διότι εθυσίσε τον ευατόν του, ίνα ημείς λάβωμεν εξιλέωσιν των αματιών μας, γνωρίζομεν τον Χριστόν και συνδεόμεθα με αυτόν. Από αυτήν δε την στενήν γνωριμίαν και σχέσιν πληροφορούμεθα, ότι τον έχομεν γνωρίσει καλώς, εάν τηρούμεν τας εντολάς του.
2,4 ὁ λέγων, ἔγνωκα αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστί, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν·
2,4 Εκείνος που λέγει, έχω γνωρίσει πλέον και συνδεθή με τον Θεόν, αλλά δεν τηρεί τας εντολάς αυτού, αυτός είναι ψεύστης και δεν

υπάρχει μέσα του η αλήθεια.
2,5 ὃς δ᾽ ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται. ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμεν.
2,5 Εκείνος όμως που υπηρετεί το θέλημα του Χριστού, αισθάνεται και έχει βεβαίαν την πληροφορίαν, ότι πράγματι η αγάπη του Θεού υπάρχει πλήρης και τελεία μέσα του. Κατ' αυτόν δε τον τρόπον και γνωρίζομεν, ότι είμεθα ηνωμένοι με αυτόν.
2,6 ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτω περιπατεῖν.
2,6 Εκείνος που λέγει, ότι μένει και ζη εν τω Χριστώ, έχει καθήκον να ζη και φέρεται, όπως έζησε και συμπεριεφέρθη μεταξύ μας ο Χριστός.
2,7 Ἀδελφοί, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ᾽ ἐντολὴν παλαιάν, ἣν εἴχετε ἀπ᾽ ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιά ἐστιν ὁ λόγος ὃν ἠκούσατε ἀπ᾽ ἀρχῆς.
2,7 Αδελφοί, δεν σας γράφω νέαν, άγνωστον εντολήν, αλλ' εντολήν παλαιάν, την οποίαν έχετε ακούσει από την αρχήν, που επιστεύσατε και επιστρέψατε προς τον Χριστόν. Και η εντολή αυτή η παλαιά είναι το κήρυγμα του Ευαγγελίου, που έχετε ακούσει εξ αρχής, και το οποίον είναι κήρυγμα αγάπης.
2,8 πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ὑμῖν, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.
2,8 Αλλά πάλιν την παλαιάν εντολήν σας την γράφω τώρα και ως νέαν, όπως και πράγματι είναι. Και αυτό φαίνεται τόσον δια του Ιησού Χριστού, ο οποίος την εδίδαξε και την εφήρμοσε στον τέλειον βαθμόν, φαίνται και από σας, που την εφαρμόζετε μεταξύ σας. Αυτή δε η αγάπη δε τα λαμπρά της αποτελέσματα μας πληροφορεί, ότι το σκότος της πλάνης και της αμαρτίας παρέρχεται, το δε αληθινόν φως της γνώσεως και της αρετής φωτίζει τώρα τον κόσμον.
2,9 ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι.
2,9 Εκείνος όμως που λέγει, ότι υπάρχει και ζη μέσα εις αυτό το φως, αλλά μισεί τον αδελφόν του, αυτός μέχρι της ώρας που ευρίσκεται μέσα εις μίαν τέτοια καταστάση ζη όχι στο φως, αλλά μέσα στο σκοτάδι.
2,10 ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν·

2,10 Εξ αντιθέτου, εκείνος που αγαπά ειλικρινώς τον αδελφόν του, αυτός μένει πράγματι και ζη στο φως του Χριστού και ούτε σκάνδαλον γίνεται αυτός δια τον άλλον ούτε ο ίδιος σκανδαλίζεται και πικραίνεται εκ μέρους των άλλων.
2,11 ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.
2,11 Οποιος όμως μισεί τον αδελφόν του, ευρίσκεται μέσα στο σκοτάδι, φέρεται δε και ενεργεί κατά τρόπον σκοτεινόν και αμαρτωλόν, και δεν γνωρίζει που πηγαίνει, αλλά σαν τυφλός περιπλανάται, διότι το σκότος της αμαρτωλής ζωής έχει τυφλώσει τα μάτια της ψυχής του.
2,12 Γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
2,12 Παιδάκια μου, αγαπητά μου παιδιά, σας γράφω αυτά σαν πιστοί Χριστιανοί που είσθε, έχουν συγχωρηθή αι αμαρτίαι σας δια της πίστεώς σας στο όνομα του Ιησού Χριστού.
2,13 γράφω ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ᾿ ἀρχῆς. γράφω ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τὸν πονηρόν. ἔγραψα ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν πατέρα.
2,13 Γράφω εις σας, τους προωδευμένους χριστιανούς, που δια την ηλικίαν και την χριστιανικήν σας ζωήν σας ταιριάζει να λέγεσθε πατέρες, διότι έχετε γνωρίσει καλά τον προ πάσης αρχής αιώνιον λόγον του Θεού. Γράφω εις σας, νέοι, διότι έχετε νικήσει τον πονηρόν στους διαφόρους πειρασμούς, που σας έχει φέρει. Εχω γράψει εις σας παιδιά μου, διότι εγνωρίσατε τον Θεόν Πατέρα, όχι μόνον από την θεωρητικήν διδασκαλίαν, αλλά και από την προσωπικήν σας δια της πίστεως και της αρετής πείραν.
2,14 ἔγραψα ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ᾿ ἀρχῆς. ἔγραψα ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροί ἐστε καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει καὶ νενικήκατε τὸν πονηρόν.
2,14 Σας έγραψα, πατέρες, διότι έχετε γνωρίσει τον προαιώνιον Λογον του Θεού, τον Χριστόν. Σας έγραψα, νέοι, διότι είσθε ισχυροί εις την πνευματικήν ζωήν και ο λόγος του Θεού μένει μέσα σας και καρποφορεί και έχετε νικήσει τον πονηρόν.
2,15 μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ. ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ·

2,15 Μη αγαπάτε τον αμαρτωλόν κόσμον ούτε τας ματαίας απολαύσεις και τας αμαρτωλάς τέρψεις, που υπάρχουν στον κόσμον και αι οποίαι χωρίζουν τον άνθρωπον από τον Θεόν. Εάν κανείς αγαπά τον κόσμον της αμαρτίας, η αγάπη του Θεού Πατρός, δεν υπάρχει μέσα του.
2,16 ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ᾿ ἐκ τοῦ κόσμου ἐστί.
2,16 Διότι κάθε τι που υπάρχει μέσα στον μακράν του Θεού κόσμον, όπως παραδείγματος χάριν είναι η διεφθαρμένη σαρκική επιθυμία, η αμαρτωλή επιθυμία που εισέρχεται εις την καρδίαν από τα απρόσεκτα μάτια και η αλαζονεία του βίου, αυτά δεν είναι από τον Θεόν και Πατέρα, αλλά προέρχονται από τον αμαρτωλόν κόσμον.
2,17 καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
2,17 Και ο μάταιος και αμαρτωλός αυτός κόσμος παρέρχεται, όπως και η επιθυμία που γεννούν αι προκλητικαί τέρψστου. Εκείνος όμως που τηρεί το θέλημα του Θεού έχει την αιώνιον ζωήν και μένει αιωνίως κοντά στον Θεόν.
2,18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐστί, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν.
2,18 Παιδιά μου, τελευταία και κρίσιμος είναι η σημερινή εποχή. Και καθώς έχετε ακούσει από την διδασκαλίαν των Αποστόλων, ότι ο αντίχριστος έρχεται· και τώρα πολλοί αντίχριστοι, πλανεμένοι και αιρετικοί, όργανα του αντιχρίστου έχουν έλθει. Από αυτό, λοιπόν, μανθάνομεν, ότι είναι κρίσιμος η εποχή μας.
2,19 ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ᾿ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ᾿ ἡμῶν· ἀλλ᾿ ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν.
2,19 Αυτοί δε οι αντίχριστοι από ημάς τους Χριστιανούς εβγήκαν και απεμακρύνθησαν από την Εκκλησίαν. Αλλά δεν ήσαν πράγματι από ημάς, δεν υπήρξαν ποτέ γνήσιοι και άδολοι Χριστιανοί, διότι εάν ήσαν από ημάς, αληθινά πιστοί στον Χριστόν, θα είχαν μείνει μαζή μας. Κιβδηλοι όμως καθώς ήσαν, εξέκοψαν και απεμακρύνθησαν από την Εκκλησίαν του Χριστού, δια να φανερωθούν ότι δεν ήσαν όλοι τους από ημάς.

2,20 καὶ ὑμεῖς χρῖσμα ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε πάντα.
2,20 Αυτήν άλλως τε την γνώσιν και διάκρισιν την έχετε και σεις. Σεις έχετε πράγματι πάρει κατά την ώραν του βαπτίσματος σας πνευματικόν χρίσμα, από τον άγιον, τον Ιησούν Χριστόν. Και με τον φωτισμόν αυτόν του Πνεύματος γνωρίζετε όλα τα αναφερόμενα εις την σωτηρίαν (και ημπορείτε να διακρίνετε την πλάνην και την αίρεσιν).
2,21 οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ᾽ ὅτι οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι.
2,21 Τα παρά πάνω σας τα έφραψα όχι διότι δεν γνωρίζετε την αλήθειαν, αλλ' αντιθέτως, διότι την γνωρίζετε και διότι κανένα ψεύδος δεν προέρχεται ποτέ από την αλήθειαν.
2,22 τίς ἐστιν ὁ ψεύστης εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.
2,22 Ποίος δε είναι ο ψεύτης, παρά μόνον εκείνος που αρνείται, ότι ο Ιησούς είναι ο ενανθρωπήσας Υιός του Θεού, ο Χριστός; Αυτός είναι πράγματι ο αντίχριστος και ο οπαδός του αντιχρίστου, αυτός που αρνείται τον Θεόν Πατέρα και τον ενανθρωπήσαντα Υιόν.
2,23 πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱὸν οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.
2,23 Καθένας που αρνείται τον Υιόν και δεν τον δέχεται ως τον σαρκωθέντα Λογον και λυτρωτήν του κόσμου, δεν έχει ούτε κι τον Πατέρα.
2,24 Ὑμεῖς οὖν ὃ ἠκούσατε ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω. ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.
2,24 Σεις, λοιπόν, αυτό που έχετε ακούσει από την αρχήν της επιστροφής σας προς τον Χριστόν, κρατήσατέ το καλά ώστε να μένη έντος σας. Εάν δε μείνη μέσα σας αυτό που απ' αρχής έχετε ακούσει, και σεις τότε θα μένετε εν τω Υιώ και εν τω Πατρί εις στενήν σχέσιν και κοινωνίαν.
2,25 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.
2,25 Και αυτή είναι η υπόσχεσις, την οποίαν ο ίδιος ο Χριστός μας υποσχέθη, η ζωή δηλαδή η αιώνιος, η τελεία και ακατάλυτος ένωσίς μας και κοινωνία με τον Θεόν.
2,26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

2,26 Αυτά έκρινα να σας γάψω δι' εκείνους, που προσπαθούν να σας παραπλανήσουν με τας αιρετικάς των διδασκαλίας.
2,27 καὶ ὑμεῖς, τὸ χρῖσμα ὃ ἐλάβατε ἀπ᾿ αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς, ἀλλ᾿ ὡς τὸ αὐτὸ χρῖσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος, καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς μενεῖτε ἐν αὐτῷ.
2,27 Και σεις έχετε το πνευματικόν χρίσμα, το Αγιον Πνεύμα με τας δωρεάς του που ελάβατε από τον Χριστόν και μένει μέσα σας. Και δι' αυτό δεν έχετε ανάγκην να σας διδάξη κανένας άνθρωπος, αλλ' όπως αυτό τούτο το πνευματικόν χρίσμα σας διδάσκει για όλα, και κάθε τι που διδάσκει είναι απολύτως αληθινό και δεν είναι ψευδές, και καθώς εξ αρχής σας έχει διδάξει, έτσι πρέπει να μένετε εν τω Χριστώ και να κρατήτε την αλήθειαν, που το Πνεύμα σας έχει αποκαλύψει.
2,28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ, ἵνα ὅταν φανερωθῇ ἔχωμεν παῤῥησίαν καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ᾿ αὐτοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.
2,28 Και τώρα, λοιπόν, παιδιά μου, μένετε σταθεροί και ηνωμένοι με τον Χριστόν, ώστε, όταν κατά την Δευτέραν Παρουσίαν του φανερωθή ενδόξως, να έχωμεν θάρρος απέναντί του και να μη εντροπιασθώμεν (αποφεύγοντες αυτόν), ένεκα αμαρτίας και ενόχης, κατά την Δευτέραν του Παρουσίαν.
2,29 ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστι, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.
2,29 Εφ' όσον δε ξεύρετε καλά, ότι ο Χριστός είναι δίκαιος, γνωρίζετε επίσης από την προσωπικήν σας πείραν ότι καθένας, ο οποίος εφαρμόζει την δικαιοσύνην εις την ζωήν του, έχει γεννηθή και αναγεννηθή από αυτόν.

Α ΙΩΑΝΝΟΥ 3

3,1 Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν.
3,1 Ιδέτε πόσον πλουσίαν και θαυμαστήν αγάπην μας έχει δώσει ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα του Θεού. Δια τούτο ο κόσμος

δεν μας κατανοεί, διότι δεν εγνώρισε και δεν κατενόησεν τον Θεόν, προς τον οποίον, καθό τέκνα του, ομοιάζομεν.
3,2 Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα· οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐάν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι.
3,2 Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα του Θεού, αλλ' ακόμη δεν έχει φανερωθή τι θα είμεθα στο μέλλον. Γνωρίζομεν όμως ότι όταν ο Χριστός φανερωθή με όλην αυτού την δόξαν, θα γίνωμεν και ημείς όμοιοι με αυτόν κατά την δόξαν, διότι θα τον ίδωμεν όπως είναι εις όλην του την θείαν δόξαν, η οποία θα είναι και ιδική μας δόξα.
3,3 καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ᾽ αὐτῷ ἁγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι.
3,3 Και ο καθένας που έχει και κρατεί σφικτά αυτήν την ελπίδα στον Χριστόν, καθαρίζει και κρατεί τον ευατόν του αγνόν από κάθε αμαρτίαν, όπως και εκείνος είναι ο απόλυτα καθαρός και άγιος.
3,4 Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία.
3,4 Καθένας, ο οποίος πράττει την αμαρτίαν, διαπράττει και την παρανομίαν, διότι καταπατεί τον νόμον του Θεού. Και η αμαρτία είναι καταπάτησις του θείου Νομου.
3,5 καὶ οἴδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι.
3,5 Γνωρίζετε δε, ότι ο Χριστός εφανερώθη ως άνθρωπος εις την γην, δια να πάρη επάνω του και εξαλείψη τας αμαρτίας μας, και αμαρτίας δεν υπάρχει καμμιά εις αυτόν, διότι είναι άγιος και απολύτως αναμάρτητος.
3,6 πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν.
3,6 Καθένας που έχει κοινωνίαν με αυτόν και μένει εν τη κοινωνία με αυτόν, δεν αμαρτάνει. Καθένας όμως που αμαρτάνει, δεν τον έχει αισθανθή με τα μάτια της ψυχής του και δεν τον έχει γνωρίσει ως Θεόν και λυτρωτήν του.
3,7 Τεκνία, μηδεὶς πλανάτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν·
3,7 Αγαπητά μου παιδιά, ας μη σας παραπλανά και σας εξαπατά κανείς με παραπλανητικάς και δολίας διδασκαλίας. Εκείνος που τηρεί

δικαιοσύνην και έχει βίον ενάρετον, είναι δίκαιος, όπως και ο Κυριος ημών Ιησούς Χριστός είναι δίκαιος.
3,8 ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ᾿ ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.
3,8 Εκείνος που επιμένει να πράττη την αμαρτίαν είναι από τον διάβολον, διότι ο διάβολος εξ αρχής με πείσμα εναντίον του Θεού αμαρτάνει. Δι' αυτόν δε τον σκοπόν ο Υιός του Θεού εφανερώθη ως άνθρωπος επί της γης, δια να καταλύση και καταστρέψη εντελώς τα έργα του διαβόλου.
3,9 Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται.
3,9 Καθένας που έχει γεννηθή από τον Θεόν, δεν πράττει την αμαρτίαν, διότι έχει μέσα του ως μόνιμον κατάστασιν την νέαν ζωήν, που του έχει μεταδώσει και φυτεύσει ο Θεός. Και ένας τέτοιος άνθρωπος, που έχει δώσει οριστικώς την θέλησίν του στον Θεόν και την αρετήν, είναι ηθικώς αδύνατον να αμαρτάνη, διότι έχει αναγεννηθή, έχει αποκτήσει το καθ' ομοίωσιν Θεού.
3,10 ἐν τούτῳ φανερά ἐστι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ.
3,10 Και εις αυτό ακριβώς το σημείον είναι φανερά και ξεχωρίζουν τα τέκνα του Θεού και τα τέκνα του διαβόλου. Καθένας δηλαδή που δεν ζη βίον ενάρετον, δεν είναι από τον Θεόν, δεν έχει πατέρα τον Θεόν, όπως επίσης και εκείνος που δεν αγαπά τον αδελφόν του.
3,11 ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία ἣν ἠκούσατε ἀπ᾿ ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους,
3,11 Διότι αυτή είναι η θεμελιώδης και σπουδαιοτάτη εντολή, την οποίαν έχετε ακούσει από την αρχήν που επιστεύσατε στον Χριστόν, το να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.
3,12 οὐ καθὼς Κάϊν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ χάριν τίνος ἔσφαξεν αὐτόν; ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια.
3,12 Και να μη ομοιάζωμεν με τον Καϊν, ο οποίος έσφαξε κατά τον πλέον σκληρόν και απάνθρωπον τρόπον τον αδελφόν του. Και διατί τον έσφαξε; Διότι τα ιδικά του έργα ήσαν πονηρά, ενώ τα έργα του

αδελφού του ήσαν δίκαια. (Κατά κανόνα δε ο μοχθηρός και κακός μισεί, θανασίμως τον δίκαιον).
3,13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελφοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.
3,13 Μην απορείτε, λοιπόν, αδελφοί μου, εάν σας μισή ο κόσμος.
3,14 ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν μένει ἐν τῷ θανάτῳ.
3,14 Ημείς γνωρίζομεν καλά ότι έχομεν μεταβή από τον πνευματικόν θάνατον εις την πνευματικήν και αιωνίαν ζωήν, διότι αγαπώμεν τους αδελφούς. Εκείνος όμως που δεν αγαπά τον αδελφόν μένει εις την κατάστασιν του πνευματικού θανάτου.
3,15 πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν ἑαυτῷ μένουσαν.
3,15 Καθένας που μισεί τον αδελφόν του, είναι φονιάς, (διότι το μίσος εμπνέει τον φόβον και τον όλεθρον του μισουμένου). Και γνωρίζετε καλά, ότι κάθε φονιάς δεν έχει ζωήν αιώνιον, η οποία να μένη μέσα του ως μόνιμος κατάστασις.
3,16 ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι.
3,16 Εχομεν δε γνωρίσει ποία ακριβώς είναι η αγάπη με αυτό, με το ότι δηλαδή ο Χριστός, από άπειρον αγάπην κινούμενος, παρέδωκε την ζωήν του στον σταυρικόν θάνατον προς χάριν ημών. Ετσι επομένως και ημείς έχομεν υποχρέωσιν, σύμφωνα με το παράδειγμά του, να θυσιάζωμεν και την ζωήν μας υπέρ των αδελφών μας (και όχι όπως ο Καϊν να αφαιρούμεν την ζωήν των η καθ' οιανδήποτε τρόπον να αδικούμεν αυτούς).
3,17 ὃς δ᾿ ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ᾿ αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;
3,17 Οποίος όμως έχει τα αγαθά του κόσμου (που κάμνουν άνετον την ζωήν) και βλέπει τον αδελφόν του να έχη ανάγκην, κλείσει δε τα σπλάγχνα του και μείνει αναίσθητος εις την δυστυχίαν εκείνου, πως είναι δυνατόν η αγάπη του Θεού να μένη μέσα του;

3,18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ᾿ ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.
3,18 Αγαπημένα μου παιδιά, ας μη αγαπώμεν με τα λόγια μόνον και με την γλώσσαν, αλλ' ας αγαπώμεν με τα έργα της καλωσύνης και με την ειλικρίνειάν που επιβάλλει ο Θεός.
3,19 καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμέν, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πείσομεν τὰς καρδίας ἡμῶν,
3,19 Και με αυτό, δηλαδή με την ειλικρινή αγάπην και αγαθοεργίαν, γνωρίζομεν ότι καταγόμεθα από την αλήθειαν, από τον Θεόν, ο οποίος είναι η αλήθεια. Επειδή δε τοιαύτην έχομεν την καταγωγήν και αγωνιζόμεθα να ασκούμεν την αγάπην, θα πείσωμεν και θα ειρηνεύσωμεν τας συνειδήσεις μας, ενώπιον του Θεού, ότι ορθώς πράττομεν.
3,20 ὅτι ἐὰν καταγινώσκῃ ἡμῶν ἡ καρδία, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ γινώσκει πάντα.
3,20 Εάν όμως μας κατηγορή η συνείδησις, ότι με τα λόγια μόνον αγαπώμεν τον αδελφόν, πολύ περισσότερον θα μας κατηγορήση ο Θεός, ο οποίος είναι βέβαια απείρως ανώτερος από την συνείδησίν μας και γνωρίζει πλήρως και τελείως, καλύτερα από αυτήν, τα πάντα.
3,21 ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν παῤῥησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν,
3,21 Αγαπητοί, εάν η συνείδησίς μας δεν μας κατηγορή, τότε έχομεν θάρρος προς τον Θεόν,
3,22 καὶ ὃ ἐὰν αἰτῶμεν λαμβάνομεν παρ᾿ αὐτοῦ ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν.
3,22 και ο,τιδήποτε και αν του ζητούμεν, το λαμβάνομεν από αυτόν, διότι τηρούμεν τας εντολάς του και πράττομεν αυτά, που του είναι ευάρεστα. Και γινόμεθα έτσι τέκνα των ευλογιών του.
3,23 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους καθὼς ἔδωκεν ἐντολήν.
3,23 Λοιπόν αυτή είναι η θεμελιώδης και σπουδαιοτάτη εντολή του, να πιστεύωμεν δηλαδή στο όνομα του Υιού του, Ιησού Χριστού, και να αγαπώμεν με ειλικρίνειαν ο ένας τον άλλον σύμφωνα με την εντολήν της αγάπης που μας έδωσεν ο Χριστός.

3,24 καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ. καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν.
3,24 Και εκείνος, που τηρεί τας εντολάς του Θεού, μένει στον Θεόν και ο Θεός μένει εις αυτόν. Και με αυτόν ακριβώς τον τρόπον έχομεν βεβαίαν την πληροφορίαν της συνειδήσεως, και γνωρίζομεν οτι ο Θεός μένει μέσα μας, από το Πνεύμα που μας έχει δώσει και το οποίον μας πληροφορεί δια την κοινωνίαν και ενότητα μας με τον Θεόν.

Α ΙΩΑΝΝΟΥ 4

4,1 Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον.
4,1 Αγαπητοί, μη δίδετε εμπιστοσύνην εις κάθε πνεύμα ανθρώπων, αλλά να εξετάζετε τους ανθρώπους, που διαβεβαιώνουν ότι έχουν Πνεύμα Θεού και πνευματικά χαρίσματα, εάν πράγματι είναι από τον Θεόν, διότι πολλοί ψευδοπροφήται έχουν βγη στον κόσμον.
4,2 ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστι·
4,2 Ημπορείτε δε να ξεχωρίζετε και να γνωρίζετε το Πνεύμα του Θεού με τούτο το κριτήριον· κάθε δηλαδή άνθρωπος που παρουσιάζεται ότι έχει Πνεύμα Θεού, εάν ομολογή αδιστάκτως και πιστεύη, ότι ο Ιησούς Χριστός έλαβε σάρκα και ήλθεν ως Θεάνθρωπος λυτρωτής εις την γην, είναι πράγματι εκ του Θεού.
4,3 καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη.
4,3 Και κάθε άνθρωπος, που ισχυρίζεται, ότι εμπνέεται από το Πνεύμα, δεν ομολογεί όμως, ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εκ του ουρανού και έλαβε σάρκα ανθρωπίνην, αυτός δεν είναι από τον Θεόν. Και αυτό ακριβώς, το να αρνήται κανείς την ενανθρώπησιν του Υιού του Θεού, είναι το κήρυγμα του αντιχρίστου, περί του οποίου έχετε ακούσει ότι πρόκειται να έλθη.

4,4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ.
4,4 Και τώρα ευρίσκεται στον κόσμον εκπροσωπούμενος από τους αιρετικούς και τους ψευδοδιδασκάλους. Σεις, όμως, αγαπητά μου παιδιά, είσθε από τον Θεόν και έχετε νικήσει τους αιρετικούς, τους προδρόμους αυτούς του αντιχρίστου, διότι είναι μεγαλύτερος ο Θεός, που ευρίσκεται μέσα σας, που σας φωτίζει και σας ενισχύει, παρά ο σατανάς, που ενεργεί μέσα στον σκληρόν και αμετανόητον κόσμον.
4,5 αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσί· διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει.
4,5 Αυτοί οι ψευδοπροφήται προέρχονται από τον αμαρτωλόν κόσμον. Δια τούτο και ομιλούν σύμφωνα με τας αμαρτωλάς αντιλήψεις και διαθέσστου κόσμου και ο κόσμος τους ακούει και τους προσέχει.
4,6 ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν ἀκούει ἡμῶν. ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἀκούει ἡμῶν. ἐκ τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.
4,6 Ημείς όμως, οι απόστολοι και οι κήρυκες του Ευαγγελίου, είμεθα εκ του Θεού και εμπνεόμεθα από αυτόν. Εκείνος δε που έχει γνωρίσει και πιστεύσει στον Θεόν, μας ακούει με προθυμίαν και προσοχήν. Οποιος όμως δεν προέρχεται από τον Θεόν, δεν μας ακούει και δεν δέχεται το κήρυγμά μας. Με αυτό δε το κριτήριον γνωρίζομεν και ξεχωρίζομεν το Πνεύμα της αληθείας, και το πνεύμα του διαβόλου, που οδηγεί εις την πλάνην.
4,7 Ἀγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν.
4,7 Αγαπητοί, ας αγαπώμεν ο ένας τον άλλον, διότι η αγάπη προέρχεται εκ του Θεού, ο οποίος είναι αγάπη. Και καθένας που αγαπά με ειλικρίνειαν τους άλλους, έχει γεννηθή από τον Θεόν, ζη εν τω Θεώ και ως εκ τούτου γνωρίζει τον Θεόν.
4,8 ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν.
4,8 Εκείνος όμως που δεν έχει αυτήν την αγάπην, δεν εγνώρισε ποτέ τον Θεόν, διότι ο Θεός είναι αγάπη και η πηγή της αγάπης.
4,9 ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι᾿ αὐτοῦ.

4,9 Εφανερώθη δε εν μέσω ημών αυτή η άπειρος αγάπη του Θεού με τούτο το μέγα γεγονός· με το ότι δηλαδή ο Θεός έστειλε τον μονογενή του Υιόν στον κόσμον, δια να αποκτήσωμεν ημείς οι αμαρτωλοί άνθρωποι με την θυσίαν εκείνου την αιωνίαν ζωήν.
4,10 ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεόν, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.
4,10 Και στούτο ακριβώς συνίσταται και φαίνεται η αγάπη του Θεού, στο ότι δεν είμεθα ημείς, που πρώτοι ηγαπήσαμεν τον Θεόν, αλλ' στο ότι αυτός ημάς τους αμαρτωλούς και ενόχους μας ηγάπησε και έστειλε τον Υιόν του, δια να προσφέρη τον εαυτόν του λυτρωτικήν θυσία υπέρ των αμαρτιών μας και να μας συμφιλιώση με τον Θεόν.
4,11 Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν.
4,11 Αγαπητοί, εάν κατ' αυτόν τον θαυμαστόν τρόπον μας ηγάπησεν ο Θεός, έχομεν και ημείς υποχρέωσιν να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.
4,12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.
4,12 Τον Θεόν κανείς ποτέ έως τώρα δεν έχει ιδεί και γνωρίσει εις όλην του την τελειότητα. Εάν όμως αγαπώμεν ο ένας τον άλλον, τότε ο αόρατος και ακατάληπτος Θεός μένει έντος ημών και η άπειρος αγάπη του παραμένει πλήρης και τελεία μέσα μας.
4,13 ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν.
4,13 Με τούτο το γεγονός γνωρίζομεν, ότι μένομεν μέσα στον Θεόν και ο Θεός μένει έντος ημών, με το ότι μας έχει δώσει από το πνεύμα του και κατέστησε τον εαυτόν μας κατοικίαν ιδικήν του.
4,14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.
4,14 Και ημείς οι Απόστολοι είδαμεν με τα ίδια μας τα μάτια και σαν αυτόπται μάρτυρες διαβεβαιώνομεν, ότι ο Θεός Πατήρ από την άπειρον προς ημάς αγάπην του κινούμενος έστειλε τον Υιόν του σωτήρα του κόσμου.
4,15 ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

4,15 Οποιος, λοιπόν ομολογήσει με καθαράν και ακλόνητον πίστιν, ότι ο Ιησούς είναι ο σαρκωθείς Υιός του Θεού, ο Θεός μένει έντος αυτού και αυτός μένει εν τω Θεώ.
4,16 καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.
4,16 Και ημείς από όσα είδαμεν και ηκούσαμεν και εδοκιμάσαμεν εκ πείρας, έχομεν γνωρίσει και έχομεν πιστεύσει εις αυτήν την αγάπην, την οποίαν έχει προς ημάς ο Θεός. Ο Θεός είναι η αγάπη και η πηγή της αγάπης και όποιος μένει εις αυτήν την αγάπην και την ασκεί δια των έργων, μένει εν τω Θεώ και ο Θεός μένει εν αυτώ.
4,17 Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ᾿ ἡμῶν, ἵνα παῤῥησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.
4,17 Τούτο δε είναι τοό σημείον και η απόδειξις, ότι η αγάπη μας έχει ολοκληρωθή και φθάσει στον τέλειον βαθμόν, το να έχωμεν θάρρος και να περιμένωμεν άφοβοι την μεγάλην εκείνην ημέραν της Κρίσεως. Διότι με την αγάπην γινόμεθα όμοιοι προς Εκείνον, που υπάρχει τώρα στους ουρανούς πλήρης αγάπης, ημείς, οι οποίοι γεμάτοι αγάπην ζώμεν και ευρισκόμεθα ακόμη ανάμεσα στον αμαρτωλόν κόσμον.
4,18 φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ᾿ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.
4,18 Φοβος ενώπιον του κριτού και της κρίσεως δεν υπάρχει εις την καρδίαν του ανθρώπου, που αγαπά, αλλ' η τελεία κατά Θεόν αγάπη βγάζει έξω από την ψυχήν και διώχνει τον φόβον. Διότι ο φόβος προϋποθέτει την τιμωρίαν εξ αιτίας της ενοχής. Και εκείνος που φοβείται εξ αιτίας της ενοχής του, είναι φανερόν ότι δεν έχει προχωρήσει και δεν έχει γίνει τέλειος εις την αγάπην.
4,19 Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.
4,19 Ολοι ημείς οι πιστοί αγαπώμεν τον Θεόν, επειδή έχομεν γνωρίσει και αισθανθή βαθειά, ότι αυτός πρώτος μας έχει αγαπήσει.
4,20 ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν Θεόν ὃν οὐχ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;

4,20 Εάν όμως κανείς πη ότι αγαπώ τον Θεόν και συγχρόνως μισή τον αδελφόν του, είναι ψεύστης. Διότι εκείνος που δεν αγαπά τον αδελφόν του, τον οποίον είδε και βλέπει κάθε ημέραν, πως είναι δυνατόν να αγαπά τον Θεόν, τον οποίον ποτέ δεν έχει ίδει·
4,21 καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ᾿ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.
4,21 Και αυτήν την εντολήν έχομεν πάρει από αυτόν· εκείνος που αγαπά τον Θεόν να αγαπά και τον αδελφόν του.

Α ΙΩΑΝΝΟΥ 5

5,1 Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ.
5,1 Καθένας που έχει την αληθινήν και ενεργόν πίστιν, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, έχει γεννηθή πνευματικώς από τον Θεόν και καθένας που αγαπά τον Θεόν, ο οποίος τον έχει γεννήσει πνευματικώς, αγαπά και τον αδελφόν του, που έχει γεννηθή από τον ίδιον Θεόν Πατέρα.
5,2 ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.
5,2 Με τούτο εδώ το γεγονός γνωρίζομεν, ότι αγαπώμεν ειλικρινώς τα τέκνα του Θεού, όταν αγαπώμεν τον Θεόν με όλην μας την δύναμιν και αγωνιζόμεθα να τηρούμεν τας εντολάς του.
5,3 αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν,
5,3 Διότι αυτή είναι η προς τον Θεόν ειλικρινής αγάπη, να τηρούμεν τας εντολάς του και αι εντολαί του δεν είναι καταθλιπτικαί και ακατόρθωτοι.
5,4 ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.
5,4 Διότι καθένας, που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, νικά τον αμαρτωλόν κόσμον, ο οποίος παρεμβάλλει δυσκολίας εις την τήρησιν του θείου θελήματος. Και αυτή είναι η νίκη, η οποία ενίκησε τον κόσμον της αμαρτίας, η πίστις ημών, (η οποία καταλύει την αμαρτίαν και οδηγεί στον δρόμον της αρετής και της ζωής).

5,5 τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;
5,5 Ποιός δε είναι εκείνος, που νικά πράγματι τον κόσμον των απατηλών τέρψεων και αμαρτιών, παρά μόνον εκείνος, που αδίστακτα πιστεύει, ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, που ενηνθρώπησε δια την σωτηρίαν των ανθρώπων;
5,6 Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθὼν δι᾿ ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ᾿ ἐν τῷ ὕδατι καὶ τὸ αἵματι· καὶ τὸ Πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν, ὅτι τὸ Πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια.
5,6 Αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λογος του Θεού, που ήλθε εις την γην ως άνθρωπος και απεδείχθη ως Μεσσίας δια του βαπτίσματος στο ύδωρ του Ιορδάνου, όπου εμαρτυρήθη από τον Πατέρα ως Υιός του αγαπητός και δια του αίματός του, που προσέφερε ως θυσίαν προς τον Θεόν δια την σωτηρίαν ημών. Και δεν απεδείχθη Μεσσίας δια του βαπτίσματος μόνον, αλλά και δια του αίματός του, που έχυσε ως θυσίαν επάνω στον σταυρόν. Αλλά και το Αγιον Πνεύμα είναι εκείνο, που μαρτυρεί περί αυτού και η μαρτυρία αυτή είναι απολύτως αληθινή, διότι το Πνεύμα το Αγιον είναι αυτή αύτη η αλήθεια.
5,7 ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἕν εἰσι·
5,7 Διότι τρεις είναι εκείνοι, οι οποίοι μαρτυρούν στον ουρανόν και λέγουν πάντοτε την απόλυτον και καθαράν αλήθειαν, ο Πατήρ, ο Λογος και το Αγιον Πνεύμα. Και αυτοί οι τρεις είναι ένα, διότι έχουν την αυτήν φύσιν και ουσίαν.
5,8 καὶ τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ αἷμα, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν εἰσιν.
5,8 Και τρεις είναι εκείνοι, που μαρτυρούν κάτω εις την γην· το Αγιον Πνεύμα με τας προφητείας και αποκαλύψεις, το βάπτισμα του Χριστού στο ύδωρ του Ιορδάνου και το αίμα του Χριστού, που εχύθη κατά την σταυρικήν θυσίαν. Και τα τρία αυτά μαρτυρούν δια το ένα και το αυτό γεγονός, δια τον Ιησούν Χριστόν ως Θεάνθρωπον λυτρωτήν.
5,9 εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μείζων ἐστίν· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ ἣν μεμαρτύρηκε περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

5,9 Εάν δε δεχώμεθα ως αληθηνήν την μαρτυρίαν των ανθρώπων, οι οποίοι ως άνθρωποι πιθανόν και να πλανώνται, ακόμη περισσότερον και χωρίς κανένα δισταγμόν πρέπει να δεχθώμεν την μαρτυρίαν του Θεού, επειδή αυτή είναι ασυγκρίτως ανωτέρα από την μαρτυρίαν των ανθρώπων· διότι η παρά πάνω μαρτυρία είναι η απολύτως αξιόπιστος μαρτυρία του Θεού, την οποίαν έχει δώσει, κατά τον πλέον επίσημον τρόπον περί του Υιού του.
5,10 ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν αὑτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ ψεύστην πεποίηκεν αὐτόν, ὅτι οὐ πεπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.
5,10 Εκείνος δε που πιστεύει αδίστακτα στον Υιόν του Θεού, έχει αυτήν την μαρτυρίαν μέσα του, επικυρωμένην και από την προσωπικήν του πείραν ως πιστού Χριστιανού. Εκείνος όμως που δεν πιστεύει στον Θεόν, είναι σαν να έχη κάμει αυτόν ψεύστην και ανάξιον εμπιστοσύνης, διότι δεν έχει πιστεύσει εις την επίσηνος μαρτυρίαν, την οποίαν έχει δώσει ο Θεός περί του Υιού του.
5,11 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός, καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν.
5,11 Και αυτή είναι η μεγάλη μαρτυρία του Θεού, ότι αυτός έδωκεν εις ημάς τους πιστούς ζωήν αιώνιον. Και αυτή η αιώνιος και μακαρία ζωή υπάρχει στον Υιόν του και μεταδίδεται δια του Υιού του εις όσους πιστεύουν εις αυτόν.
5,12 ὁ ἔχων τὸν υἱὸν ἔχει τὴν ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.
5,12 Διότι πράγματι εκείνος που έχει εις την καρδίαν του τον Υιόν και είναι ενωμένος με αυτόν δια της πίστεως, έχει την μαρτυρίαν και την αιωνίαν ζωήν. Εκείνος όμως που δεν έχει μέσα του τον Υιόν του Θεού, δεν έχει την αιωνίαν ζωήν.
5,13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔχετε, καὶ ἵνα πιστεύητε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.
5,13 Εγραψα αυτά εις σας, που πιστεύετε με όλην σας την καρδίαν στο όνομα του Υιού του Θεού, δια να γνωρίσετε καλά, ότι έχετε αιωνίαν ζωήν και δια να πιστεύσετε ακόμη περισότερον και σταθερότερον στο όνομα του Υιού του Θεού.

5,14 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παῤῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.
5,14 Και αυτή η πίστις είναι το θάρρος και η παρρησία, που έχομεν προς τον Θεόν, που εκδηλώνεται και στο γεγονός, ότι εάν του ζητούμεν κάτι σύμφωνον προς το θέλημά του, ακούει την προσευχήν μας και εκπληρώνει το αίτημά μας.
5,15 καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ἀκούει ἡμῶν ὃ ἂν αἰτώμεθα, οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν παρ᾿ αὐτοῦ.
5,15 Και εφ' όόσον γνωρίζομεν καλά και είμεθα βέβαιοι ότι μας ακούει εις ο,τι ηθέλαμεν ζητήσει από αυτόν, γνωρίζομεν επίσης καλά, ότι έχομεν και τα αιτήματα που εζητήσαμεν από αυτόν δια της προσευχής (εφ' όσον βέβαια αυτά είναι σύμφωνα με το άγιον θέλημα του).
5,16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωήν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον. ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ.
5,16 Εάν κανείς ίδη τον αδελφόν του να διαπράττη αμαρτίαν, η οποία δεν φέρει πνευματικόν θάνατον, θα ζητήση από τον Θεόν δια της προσευχής και θα δώση ο Θεός εις αυτόν ζωήν· δηλαδή θα δώση άφεσιν και ζωήν, εις εκείνους που περιπίπτουν εις μη θανάσιμα αμαρτήματα. Υπάρχει αμαρτία, η οποία οδηγεί προς τον πνευματικόν θάνατον· δεν λέγω και δεν προτρέπω να παρακαλέση κανείς τον Θεόν δια την θανάσιμον και αθεράπευτον πλέον αυτήν αμαρτίαν.
5,17 πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστί· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.
5,17 Καθε αδικία, και η πλέον μικρά παράβασις του θείου θελήματος, είναι αμαρτία. Αλλ' υπάρχει και αμαρτία, που οδηγεί προς τον πνευματικόν θάνατον.
5,18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐχ ἁμαρτάνει, ἀλλ᾿ ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτόν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.
5,18 Γνωρίζομεν δε καλά, ότι καθένας που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, αγωνίζεται επιτυχώς κατά της αμαρτίας και δεν αμαρτάνει. Αλλά προφυλάσσει τον ευατόν του από την αμαρτίαν εκείνος, που έχει αναγεννηθή από τον Θεόν, και ο πονηρός δεν τον θίγει ούτε και έχει καμμίαν εξουσίαν επάνω εις αυτόν.

5,19 οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.
5,19 Εχομεν βεβαίαν την πληροφορίαν της συνειδήσεως ότι ημείς οι πιστοί είμεθα από τον Θεόν, ενώ εξ αντιθέτου όλοι οι μακράν του Θεού, οι άνθρωποι του αμαρτωλού κόσμου, είναι βυθισμένοι μέσα εις την πονηρίαν και ευρίσκονται κάτω από την εξουσίαν του πονηρού.
5,20 οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καί ἐσμεν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος.
5,20 Γνωρίζομεν δε καλά, ότι ο Υιός του Θεού έχει έλθει και μας έδωσε νουν φωτισμένον και ικανόν να γνωρίζωμεν τον αληθινόν Θεόν. Είμεθα δε και ζώμεν μέσα στον αληθινόν Θεόν, δια του Υιού του, του Ιησού Χριστού. Και αυτός, ο Ιησούς Χριστός, είναι ο αληθινός Θεός, και η αιώνιος ζωή και η ανεξάντλητος πηγή της αιωνίας ζωής.
5,21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων· ἀμήν.
5,21 Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, προφυλάξτε τον εαυτόν σας από τα διάφορα είδωλα του αμαρτωλού και απίστου κόσμου. Αμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ Β

Β ΙΩΑΝΝΟΥ 1

1,1 Ὁ πρεσβύτερος ἐκλεκτῇ κυρίᾳ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν,
1,1 Εγώ, ο μεγαλύτερος κατά την ηλικίαν και κατά το αξίωμα, το οποίον μου έχει δώσει ο Θεός, γράφω προς την ακλεκτήν κυρίαν και τα τέκνα της, προς την Εκκλησίαν δηλαδή του Θεού και τα πιστά αυτής μέλη, που εγώ τους αγαπώ με την αληθινήν και ειλικρινή αγάπην. Και όχι μόνον εγώ τους αγαπώ, αλλά και όλοι όσοι έχουν γνωρίσει και δεχθή την αλήθειαν του Χριστού.
1,2 διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μένουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μεθ᾽ ἡμῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα·
1,2 Και ακριβώς δια την αλήθειαν αυτήν, η οποία μένει και βασιλεύει εις τας καρδίας σας και κατευθύνει την ζωήν σας, σας αγαπώμεν. Και η αλήθεια αυτή θα είναι μαζή σας πάντοτε, αιώνιος και αναφαίρετος θησαυρός.
1,3 ἔσται μεθ᾽ ὑμῶν χάρις, ἔλεος, εἰρήνη παρὰ Θεοῦ πατρὸς καὶ παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρός, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.
1,3 Είναι και θα είναι πάντοτε μαζή σας η χάρις, το έλεος, η ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα και από τον Κυριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού και Πατρός. Αυταί δε αι δωρεαί του Θεού ας υπάρχουν μέσα σας συνυφασμέναι με την αλήθειαν και με την ενεργόν αγάπην.
1,4 Ἐχάρην λίαν ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, καθὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρός.
1,4 Εχάρηκα πάρα πολύ, διότι προσωπικώς εγνώρισα μερικά από τα τέκνα σου και τα ευρήκα να πορεύωνται και να ζουν κατά την αλήθειαν του Ευαγγελίου, σύμφωνα με την εντολήν που ελάβαμεν από τον Θεόν Πατέρα δια μέσου του Ιησού Χριστού.
1,5 καὶ νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία, οὐχ ὡς ἐντολὴν γράφων σοι καινήν, ἀλλὰ ἣν εἴχομεν ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους.

1,5 Και τώρα σε παρακαλώ, κυρία, όχι σαν να σου γράφω κάποια νέα εντολήν, αλλά την εντολήν που είχαμεν λάβει ευθύς εξ αρχής, να αγαπώμεν ο ένας τον άλλον.
1,6 καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολή, καθὼς ἠκούσατε ἀπ᾿ ἀρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατῆτε.
1,6 Αυτή δε είναι και στούτο συνίσταται η αγάπη, να ζώμεν και να συμπεριφερώμεθα σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού. Η αγάπη αυτή είναι η μεγάλη και βασική εντολή, όπως έχετε ακούσει ευθύς εξ αρχής, από τότε που εδιδάχθητε το Ευαγγέλιον, δια να πορεύεσθε και να ζήτε μέσα εις την αγάπην.
1,7 ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.
1,7 Αγωνίζεσθε να κρατήτε την αλήθειαν και την αγάπην, διότι πολλοί πλανεμένοι εισήλθαν μέσα στον κόσμον, οι οποίοι δεν παραδέχονται και δεν ομολογούν, ότι ο Ιησούς Χριστός, ο Σωτήρ ημών, θα έλθη πάλιν ως Θεός και άνθρωπος να κρίνη τον κόσμον. Αυτός που δεν παραδέχεται την αλήθειαν αυτήν είναι ο αντίχριστος, ο πλανεμένος, που προσπαθεί να εξαπατήση τους ανθρώπους.
1,8 βλέπετε ἑαυτούς, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν ἃ εἰργασάμεθα, ἀλλὰ μισθὸν πλήρη ἀπολάβωμεν.
1,8 Παρακολουθείτε και προσέχετε πολύ τους εαυτούς σας, δια να μη χάσωμεν όσα έως τώρα έχομεν εργασθή, αλλά να παρώμεν πλήρη και ολόκληρον τον μισθόν μας.
1,9 πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.
1,9 Καθένας που παραβαίνει το θέλημα του Θεού και δεν μένει μέσα εις την διδασκαλίαν του Χριστού, δεν έχει τον Θεόν μαζή του. Εξ αντιθέτου, εκείνος που μένει πιστός εις την διδασκαλίαν του Χριστού, αυτός έχει μέσα του κατοικούντας τον Πατέρα και τον Υιόν.
1,10 εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε·
1,10 Εάν κανείς έρχεται προς σας και δεν έχη μαζή του ως ακλόνητον πίστιν του αυτήν την διδασκαλίαν, μη τον παίρνετε στο σπίτι σας και ούτε χαιρετισμόν να του απυθύνετε.

1,11 ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.
1,11 Διότι εκείνος που τον χαιρετά και τον συναναστρέφεται με οικειότητα, είναι σαν να τον αμνηστεύη και να τον εθαρρύνη εις τα πονηρά έργα και να γίνεται συμμέτοχος εις αυτά.
1,12 Πολλὰ ἔχων ὑμῖν γράφειν, οὐκ ἠβουλήθην διὰ χάρτου καὶ μέλανος, ἀλλὰ ἐλπίζω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπληρωμένη.
1,12 Μολονότι έχω πολλά να σας γράψω, δεν ηθέλησα με χαρτί και μελάνη να τα εκθέσω, αλλ' ελπίζω να σας επισκευθώ και να ομιλήσω μαζή σας από κοντά, στόμα με στόμα, δια να είναι η χαρά μας πλήρης και τελεία.
1,13 ἀσπάζεταί σε τὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλεκτῆς· ἀμήν.
1,13 Σε χαιρετούν τα παιδιά της εκλεκτής αδελφής σου, της Εκκλησίας δηλαδή που είναι εδώ. Αμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ

Γ ΙΩΑΝΝΟΥ 1

1,1 Ὁ πρεσβύτερος Γαΐῳ τῷ ἀγαπητῷ, ὃν ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ.
1,1 Εγώ, ο μεγαλύτερος κατά την ηλικίαν και κατά το αξίωμα, το οποίον μου έχει δώσει ο Θεός, προς τον αγαπητόν Γαϊον, τον οποίον εγώ αγαπώ με την αγνήν και άδολον αγάπην του Χριστού.
1,2 Ἀγαπητέ, περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή.
1,2 Αγαπητέ, εύχομαι να κατευοδώνεσαι και να προοδεύης εις όλα και να υγιαίνης, όπως προοδεύει και κατευοδώνεται η ψυχή σου.
1,3 ἐχάρην γὰρ λίαν ἐρχομένων ἀδελφῶν καὶ μαρτυρούντων σου τῇ ἀληθείᾳ, καθὼς σὺ ἐν ἀληθείᾳ περιπατεῖς.
1,3 Εχάρηκα δε πολύ και χαίρω κάθε φοράν που έρχονται αδελφοί, οι οποίοι με πληροφορούν και μαρτυρούν δια την αλήθειάν σου, δηλαδή δια το γεγονός ότι συ ζης και συμπεριφέρεσαι σύμφωνα με την αλήθειαν του Ευαγγελίου.
1,4 μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περιπατοῦντα.
1,4 Δεν έχω δε άλλην μεγαλυτέραν χαράν, από το να ακούω, ότι τα πνευματικά μου τέκνα ζουν μέσα εις την αλήθειαν και φέρονται όπως επιβάλλει η αλήθεια.
1,5 Ἀγαπητέ, πιστὸν ποιεῖς ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους,
1,5 Αγαπητέ, πράττεις και ενεργείς κατά τρόπον σύμφωνον προς την πίστιν του Χριστού κάθε τι, που εργάζεσαι και θα εργασθής δια την πνευματικήν και υλικήν εξυπηρέτησιν των γνωστών αδελφών, αλλά και των αγνώστων, που έχουν ανάγκην να τους φιλοξενήσης.
1,6 οἳ ἐμαρτύρησάν σου τῇ ἀγάπῃ ἐνώπιον ἐκκλησίας, οὓς καλῶς ποιήσεις προπέμψας ἀξίως τοῦ Θεοῦ.
1,6 Αυτοί εμαρτύρησαν και διεβεβαίωσαν εμπρός εις την συγκέντρωσιν των πιστών δια την αγάπην, που δείχνεις εις όλους. Αυτούς καλώς θα πράξης, εάν και στο μέλλον τους κατευοδώσης όπως θέλει ο Θεός, παρέχων εις αυτούς όσα τους χρειάζονται δια το ταξίδι των.

1,7 ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόματος ἐξῆλθον, μηδὲν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν.
1,7 Διότι αυτοί δια το όνομα του Χριστού εβγηκαν και περιοδεύουν ανά τα διάφορα μέρη, χωρίς να παίρνουν τίποτε από τους εθνικούς, προς τους οποίους κηρύττουν την αλήθειαν του Ευαγγελίου.
1,8 ἡμεῖς οὖν ὀφείλομεν ἀπολαμβάνειν τοὺς τοιούτους, ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ ἀληθείᾳ.
1,8 Ημείς, λοιπόν, έχομεν υποχρέωσιν να υποδεχώμεθα και να φιλοξενούμεν αυτούς τους αδελφούς μας, δια να γινώμεθα έτσι συνεργάται εις την διάδοσιν της αληθείας.
1,9 Ἔγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλ᾿ ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς.
1,9 Εγραψα εις την Εκκλησίαν δια το καθήκον αυτό της φιλοξενίας. Αλλ' ο Διοτρεφής, που επιδιώκει να κατέχη τα πρωτεία επί των μελών της Εκκλησίας, δεν με δέχεται ως πρεσβύτερον, ως απόστολον του Χριστού.
1,10 διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω, ὑπομνήσω αὐτοῦ τὰ ἔργα ἃ ποιεῖ, λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀρκούμενος ἐπὶ τούτοις οὔτε αὐτὸς ἐπιδέχεται τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς βουλομένους κωλύει καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκβάλλει.
1,10 Δια τούτο, εάν έλθω προς σας, θα υπενθυμίσω ενώπιον όλων τα έργα, τα οποία πράττει φλυαρών εις βάρος μας και κατηγορών ημάς με ανόητα και κακόβουλα λόγια. Και μη αρκούμενος εις αυτά ούτε ο ίδιος δέχεται να φιλοξενή τους περιοδεύοντας δια το κήρυγμα του Ευαγγελίου αδελφούς, αλλά και τους εμποδίζει. Και αν αυτοί επιμείνουν στο καθήκον της φιλοξενίας, τους διώχνει έξω από την Εκκλησίαν.
1,11 Ἀγαπητέ, μὴ μιμοῦ τὸ κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. ὁ ἀγαθοποιῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὁ κακοποιῶν οὐχ ἑώρακε τὸν Θεόν.
1,11 Αγαπητέ, μη μιμείσαι το κακόν, αλλά να μιμήσαι το αγαθόν. Εκείνος που πράτει με προθυμίαν και ανιδιοτέλειαν το αγαθόν είναι από τον Θεόν. Εξ αντιθέτου, εκείνος που πράτειτο κακόν, δεν έχει ίδει και δεν έχει γνωρίσει καθόλου τον Θεόν.
1,12 Δημητρίῳ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων καὶ ὑπ᾿ αὐτῆς τῆς ἀληθείας· καὶ ἡμεῖς δὲ μαρτυροῦμεν, καὶ οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡμῶν ἀληθής ἐστι.

1,12 Δια τον Δημήτριον έχει δοθή καλή μαρτυρία από όλους και από αυτήν ταύτην την φωνήν των γεγονότων. Αλλά και ημείς μαρτυρούμεν και επιβεβαιώνομεν τούτο· και ξέρετε καλά, ότι η μαρτυρία μας είναι αληθινή.
1,13 Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ᾽ οὐ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοι γράψαι·
1,13 Πολλά είχα να σου γράψω, αλλά δεν θέλω να σου τα γράψω με μελάνη και πέννα.
1,14 ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σε, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν.
1,14 Ελπίζω δε έντος ολίγου να σε ιδώ και να ομιλήσωμεν δια ζώσης φωνής από κοντά.
1,15 εἰρήνη σοι. ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι. ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ᾽ ὄνομα.
1,15 Η ειρήνη του Θεού ας είναι πάντοτε μαζή σου. Σε χερετούν οι εδώ φίλοι σου και αδελφοί. Χαιρέτησε ένα-ένα με τ' όνομα του τους φίλους μας και αδελφούς.

ΙΟΥΔΑ

ΙΟΥΔΑ 1

1,1 Ἰούδας, Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφός δὲ Ἰακώβου τοῖς ἐν Θεῷ πατρὶ ἡγιασμένοις καὶ Ἰησοῦ Χριστῷ τετηρημένοις κλητοῖς·
1,1 Εγώ ο Ιούδας, δούλος του Ιησού Χριστού, αδελφός δε του Ιακώβου, προς τους κεκλημένους εις την χριστιανικήν πίστιν, οι οποίοι έχουν αγιασθή από τον Θεόν και Πατέρα και έχουν διαφυλαχθή από τον κίνδυνον και τον μολυσμόν της αμαρτίας προς χάριν του Ιησού Χριστού,
1,2 ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πληθυνθείη.
1,2 εύχομαι να αυξάνη και να πλεονάζη εις σας το έλεος και η ειρήνη και η αγάπη.
1,3 Ἀγαπητοί, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.
1,3 Αγαπητοί, μολονότι ησθανόμην μεγάλον πόθον και ενδιαφέρον να σας γράψω δια την σωτηρίαν, την οποίαν εις όλους μας χαρίζει ο Χριστός, ευρέθηκα και εις την ανάγκην από αυτά ταύτα τα πράγματα να σας γράψω, δια να σας παρακαλέσω και σας προτρέψω να αγωνίζεσθε με δύναμιν και επιμονήν υπέρ της πίστεως, η οποία άπαξ δια παντός έχει παραδοθή στους Χριστιανούς.
1,4 παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν καὶ τὸν μόνον δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμενοι.
1,4 Και τούτο, διότι με τρόπον δόλιον και απατηλόν εισεχώρησαν εις την Εκκλησίαν μερικοί άνθρωποι, δια τους οποίους η Γραφή προ πολλού χρόνου είχε προφυτεύσει και ορίσει, ότι θα έπαιρναν επάνω τους αυτήν την φοβερά καταδίκην. Ασεβείς αυτοί, νοθεύουν και διαστρέφουν την δωρεάν και την αλήθειαν, που μας έχει δώσει ο Θεός, ζητούντες με σοφιστικά και πονηρά επιχειρήματα να δικαιολογήσουν την φαυλότητα και ανηθικότητα αυτών και αρνούμενοι τον ένα και μόνον Δεσπότην και Κυριον μας, τον Ιησούν Χριστόν.

1,5 Ὑπομνῆσαι δὲ ὑμᾶς βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο ὅτι ὁ Κύριος λαὸν ἐκ τῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπώλεσεν,
1,5 Θελω δε να σας υπενθυμίσω, μολονότι σστο έχετε μάθει καλά άπαξ δια παντός, ότι ο Κυριος αφού πρώτον δια πλήθους θαυμάτων έσωσε τον Ισραηλιτικόν λαόν από την χώραν της Αιγύπτου, έπειτα όσους δεν επίστευσαν τους κατεδίκασε να αποθάνουν εις την έρημον.
1,6 ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν, ἀλλὰ ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας δεσμοῖς ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν·
1,6 Και τους αγγέλους, οι οποίοι δεν διεφύλαξαν την αρχικήν αυτών αγνότητα και αγιότητα, το υψηλόν των αγγελικόν αξίωμα, αλλ' εγκατέλειψαν την ουρανίαν αυτών κατοικίαν και ζωήν, τους έχει φυλάξει δεμένους με τα αιώνια σκοτεινά δεσμά της βαρείας ενοχής των, δια να δικασθούν κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της κρίσεως.
1,7 ὡς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.
1,7 Οπως επίσης τα Σοδομα και τα Γομορα και αι ολόγυρά των πόλεις, αι οποίαι κατά τρόπον όμοιον με τους ασεβείς, περί των οποίων έγραψα παρά πάνω, παρεδόθησαν, εις την πορνείαν και έτρεξαν προς παρά φύσιν ασελγείας εις άλλα σώματα και διεφθάρησαν και εβεβηλώθησαν, είναι ενώπιόν μας παράδειγμα διεστραμμένων ανθρώπων, που ετιμωρήθησαν με το καταστρεπτικόν πυρ, που η θεία οργή έστειλεν εξ ουρανού.
1,8 ὁμοίως μέντοι καὶ οὗτοι ἐνυπνιαζόμενοι σάρκα μὲν μιαίνουσι, κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσιν.
1,8 Κατά ένα όμοιον τρόπον και αυτοί οι ασεβείς παραπλανώνται από τα αμαρτωλά όνειρα της εξημμένης φαντασίας των, και το μεν σώμα μολύνουν με τας αισχράς πράξεις, την μεγαλειώδη δε εξουσίαν του Υιού του Θεού απορρίπτουν, υβρίζουν δε και χλευάζουν τους ενδόξους αγγέλους.
1,9 ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωϋσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν

ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ᾽ εἶπεν· ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.
1,9 Ο δε Μιχαήλ, ο αρχάγγελος, όταν αντηγωνίζετο και συνδιελέγετο με τον διάβολον, ο οποίος ήθελε να αρπάξη το νεκρόν σώμα του Μωϋσέως, δεν ετόλμησε να εκφέρη εναντίον του καταδικαστικήν κρίσιν με υβριστικούς και χλευαστικούς λόγους. Αλλ' είπεν στον διάβολον· “ο Κυριος να σε τιμωρήση δια την δολίαν πράξιν, που επιχειρείς να κάμης”.
1,10 οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσιν, ὅσα δὲ φυσικῶς ὡς τὰ ἄλογα ζῷα ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται.
1,10 Αυτοί όμως όσα μεν μεγάλα και πνευματικά και θεία δεν γνωρίζουν, τα υβρίζουν και τα χλευάζουν, όσα δε με τας φυσικάς των αισθήσεις και επιθυμίας, σαν τα άλογα ζώα, γνωρίζουν, μέσα εις αυτά διαφθείρονται και καταστρέφονται.
1,11 οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο.
1,11 Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι εβάδισαν τον δρόμον του Καϊν και εγκληματούν με το παράδειγμά των και τας ψευδολογίας των, εναντίον των αδελφών των. Αλλοίμονόν των διότι εχύθηκαν ασυγκράτητοι εις την πλάνην του Βαλαάμ, ένεκα υλικού κέρδους, και εχάθηκαν μέσα εις την επανάστασιν του Κορε κατά του Θεού.
1,12 Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, συνευωχούμενοι ἀφόβως, ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες, νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δίς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα,
1,12 Αυτοί είναι εστίαι μολύνσεως εις τα κοινά δείπνα σας, τα συνδεδεμένα με το μυστήριον της θείας Ευχαριστίας. Συντρώγουν μαζή σας, χωρίς κανένα φόβον και καμμίαν εντροπήν. Αυτοί ποιμένουν κατά τας ορέξεις των τον εαυτόν των και ζουν εις βάρος των άλλων, χωρίς να προσφέρουν τίποτε, άστατοι και χωρίς περιεχόμενον, σαν σύννεφα χωρίς νερό, που σπρώχνονται και στροβιλίζονται εδώ και εκεί από τους ανέμους. Είναι δένδρα φθινωπορινά, που και αν τύχη και ανθίσουν, μένουν οπωσδήποτε άκαρπα, δύο φορές πεθαμένα και ξηρά, (μίαν πριν πιστεύσουν στον Χριστόν και δευτέραν, που έχουν απαρνηθή και ξεκόψει απ' τον Χριστόν)· δένδρα, που έχουν ξερριζωθή από την Εκκλησίαν του Χριστού.

1,13 κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας, ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται.
1,13 Είναι άγρια κύματα θαλάσσης που χύνουν προς τα έξω σαν αηδιαστικόν αφρόν τας αισχράς και επαισχύντους πράξεις των. Είναι αστέρια, που πλανώνται έξω από την τροχιάν των εδώ και εκεί, δια να εξαπατούν τους ταξιδεύοντας, να βαδίζουν δε και οι ίδιοι προς τον όλεθρον. Εις αυτούς έχει επιφυλαχθή αιωνία η τιμωρία, το πυκνόν και αδιαπέραστον σκότος του Αδου.
1,14 προεφήτευσε δὲ καὶ τούτοις ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ Ἐνὼχ λέγων· ἰδοὺ ἦλθε Κύριος ἐν ἁγίαις μυριάσιν αὐτοῦ,
1,14 Εχει δε προφητεύσει δι' αυτούς και ο Ενώχ, έβδομος στους γενεαλογικούς καταλόγους από τον Αδάμ, λέγων· “ιδού ήλθεν ο Κυριος με τας μυριάδας των αγίων αυτού αγγέλων και δικαίων,
1,15 ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων καὶ ἐλέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς αὐτῶν περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν καὶ περὶ πάντων τῶν σκληρῶν ὧν ἐλάλησαν κατ᾽ αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.
1,15 δια να κάμη κρίσιν εναντίον όλων των αμαρτωλών και να ελέγξη όλους τους ασεβείς μεταξύ αυτών, δι' όλα τα έργα της ασεβείας των, με τα οποία ύβρισαν τον Θεόν, και δι' όλα τα βλάσφημα και διεστραμμένα λόγια, τα οποία αμαρτωλοί ασεβείς είπαν εναντίον του Θεού”.
1,16 Οὗτοί εἰσι γογγυσταί, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι, καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ὠφελείας χάριν.
1,16 Αυτοί γογγύζουν πάντοτε και μεμψιμοιρούν εναντίον του Θεού, ζώντες και συμπεριφερόμενοι σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της καρδίας των, το στόμα των λαλεί αλαζονικά και πομπώδη λόγια, προσποιούμενοι ότι θαυμάζουν πρόσωπα πλούσια και ισχυρά, τα οποία και κολακεύουν, δια να επιτύχουν με τας κολακείας των υλικά κέρδη.
1,17 Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, μνήσθητε τῶν ῥημάτων τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
1,17 Σεις δε, αγαπητοί, ενθυμηθήτε τα λόγια τα οποία εκ των προτέρων και ως προφητικά έχουν λεχθή από τους αποστόλους του

Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
1,18 ὅτι ἔλεγον ὑμῖν ὅτι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβιῶν.
1,18 Ενθυμηθήτε, ότι αυτοί σας έλεγαν, πως κατά τους τελευταίους καιρούς, που θα προηγηθούν από την παρουσίαν του Χριστού, θα υπάρξουν άνθρωποι είρωνες και χλευασταί εναντίον του Θεού και του θελήματός του, που θα ζουν και θα συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας φαύλας επιθυμίας των, δια να διαπράττουν έτσι ασεβείας.
1,19 Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες.
1,19 Αυτοί είναί που δημιουργούν διαιρέσεις εις την Εκκλησίαν, άνθρωποι ζωώδεις που κυριαρχονται από τα κατώτερα ένστικτα και οι οποίοι ούτε Πνεύμα Θεού έχουν ούτε και το ιδικόν των πνεύμα έχουν καλλιεργημένον και προικισμένον με την θείαν χάριν.
1,20 Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει ἐποικοδομοῦντες ἑαυτούς, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσευχόμενοι,
1,20 Σεις όμως, αγαπητοί, οικοδομούντες τους εαυτούς σας επάνω στο θεμέλιον της αγιωτάτης πίστεώς σας, προσευχόμενοι με τον φωτισμόν και την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος,
1,21 ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον.
1,21 φυλάξατε τους εαυτούς σας μέσα εις την αγάπην του Θεού, περιμένοντες με εμπιστοσύνην και υπομονήν το έλεος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δια να αξιωθήτε έτσι να εισέλθετε εις την αιώνιον ζωήν.
1,22 καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι,
1,22 Και εις άλλους μεν να δείχνετε έλεος και καλωσύνην, συνομιλούντες και καθοδηγούντες αυτούς εις την γνώσιν του αληθινού Θεού,
1,23 οὓς δὲ ἐν φόβῳ σῴζετε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζοντες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα.
1,23 άλλους δε με φόβον και σύνεσιν μήπως και σεις βλαβήτε από το κακόν των παράδειγμα, αγωνισθήτε να τους σώζετε, αρπάζοντες αυτούς από την φωτιάν των θανασίμων κινδύνων της αμαρτίας και μισούντες σαν ρυπαρόν χιτώνα την ζωήν, την μολυσμένην από τας αμαρτίας και τα πάθη της σαρκός.
1,24 Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι αὐτοὺς ἀπταίστους καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει,

1,24 Εις αυτόν δε, ο οποίος ημπορεί να σας προφυλάξη και διατηρήση απταίστους και να σας παρουσιάση εμπρός εις την άπειρον δόξαν του ακηλιδώτους και αγνούς, γεμάτους αγαλλίασιν,
1,25 μόνῳ σοφῷ Θεῷ σωτῆρι ἡμῶν, δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία καὶ νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.
1,25 στον μόνον σοφόν Θεόν, τον Σωτήρα μας, ας είναι η άπειρος δόξα και μεγαλειότης, η απόλυτος κυριαρχία και εξουσία και τώρα και εις όλους τους αιώνας. Αμήν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 1

1,1 Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ,
1,1 Αποκάλυψις της θείας βουλής και αποφάσεως περί του Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας του, την οποίαν αποκάλυψιν έδωκεν εις αυτόν ο Θεός ως προς αρχηγόν της Εκκλησίας, δια να δείξη και φανερώση στους πιστούς δούλους του εκείνα, τα οποία έπρεπε κατά την θείαν βουλήν να πραγματοποιηθούν συντόμως. Και κατέστησεν αυτά γνωστά στον Ιωάννην, τον δούλον αυτού, δια μέσου του αγγέλου, τον οποίον απέστειλε.
1,2 ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε.
1,2 Αυτός ο Ιωάννης εφανέρωσε και εβεβαίωσε τας αποκαλύψεις αυτάς, τον λόγον δηλαδή του Θεού και την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού· όλα όσα είδε.
1,3 μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.
1,3 Μακάριος είναι εκείνος που αναγινώσκει, και εκείνοι οι οποίοι ακούουν τα λόγια της θείας αυτής προφητείας και τηρούν με ευλάβειαν και πίστιν όλα όσα είναι γραμμένα εις αυτήν· διότι ο καιρός, που θα πραγματοποιηθούν αυτά, είναι πολύ κοντά.
1,4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων, ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ,
1,4 Ο Ιωάννης εις τας επτά Εκκλησίας, που υπάρχουν εις την Μικράν Ασίαν, εύχεται να είναι εις σας η χάρις και ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα, ο οποίος υπάρχει εις τελείαν ύπαρξιν εξ ευατού πάντοτε και υπήρχε προ πάντων των αιώνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα υπάρχη στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, και από το Αγιον Πνεύμα με την πληρότητα και τελειότητα των απείρων πνευματικών

του χαρισμάτων, που είναι εμπρός στον θρόνον του Θεού δια τον φωτισμόν και την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων·
1,5 καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ,
1,5 και από τον Ιησούν Χριστόν, που είναι ο απολύτως αξιόπιστος μάρτυς και ενεστήθη πρώτος εκ των νεκρών και έγινεν αρχή αναστάσεως όλων των πιστών δια την νέαν ζωήν. Αυτός είναι ο αιώνιος εξουσιαστής και κύριος όλων των βασιλέων της γης. Εις αυτόν, που μας αγαπά με άπειρον αγάπην και μας έλουσε και μας εκαθάρισεν από τον ρύπον των αμαρτιών μας με το αίμα της σταυρικής του θυσίας,
1,6 καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
1,6 και μας ανέδειξεν ιδικήν του θείαν πνευματικήν βασιλείαν, ιερείς δια να προσφέρωμεν πνευματικάς θυσίας λατρείας προς τον Θεόν και Πατέρα του, εις αυτόν τον Θεάνθρωπον Σωτήρα και βασιλέα ανήκει η άπειρος δόξα και η ακατάλυτος εξουσία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
1,7 Ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ κόψονται ἐπ᾿ αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναί, ἀμήν.
1,7 Ιδού, έρχετε ο Κυριος με τας νεφέλας του ουρανού, σαν ένδοξος Θεός που είναι, και θα τον ίδη κάθε μάτι, όλοι ανεξαιρέτως και αυτοί, που δεν πιστεύουν, και εκείνοι που τον εσταύρωσαν και τον ελόγχισαν επάνω στον σταυρόν· και όλαι αι φυλαί της γης, που ηρνήθησαν να πιστεύσουν εις αυτόν θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον και θα θρηνολογήσουν με πικράν μεταμέλειαν δια την απιστίαν, που έδειξαν προς αυτόν. Ναι, αμήν.
1,8 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.
1,8 “Εγώ είμαι το Α και το Ω και κλείω στον άπειρον εαυτόν μου την αρχήν και το τέλος όλης της δημιουργίας”, λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος έχει από τον εαυτόν του προαιωνίαν και τελείαν ύπαρξιν και υπήρχε προαιωνίως χωρίς αρχήν και θα υπάρχη αιωνίως στο μέλλον χωρίς τέλος, ο εξουσιαστής και κύριος του παντός.

1,9 Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
1,9 Εγώ ο Ιωάννης, ο αδελφός σας και συμμέτοχος εις την θλίψιν, που δοκιμάζετε εξ αιτίας των διωγμών δια το όνομα του Χριστού, συμμέτοχος όμως και εις την ένδοξον βασιλείαν, που θα απολαύσωμεν χάρις εις την υπομονήν μας δια του Ιησού Χριστού, ήλθα εις την νήσον, που λέγεται Πατμος, εξόριστος εξ αιτίας του λόγου του Θεού και της μαρτυρίας, που δίδω και διαλαλώ δια τον Ιησούν Χριστόν.
1,10 ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος
1,10 Κατά την ημέραν της Κυριακής περιέπεσα εις πνευματικήν έκτασιν και άμεσον επικοινωνίαν με το Αγιον Πνεύμα και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην και ισχυράν, σαν φωνήν σάλπιγγος,
1,11 λεγούσης· ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις, εἰς Ἔφεσον καὶ εἰς Σμύρναν καὶ εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα καὶ εἰς Σάρδεις καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς Λαοδίκειαν.
1,11 η οποία έλεγε· “γράψε αυτά, που τώρα βλέπεις, εις βιβλίον και στείλε αυτό το βιβλίον εις τας επτά Εκκλησίας, που είναι εις την Εφεσον και εις την Σμύρνην και εις την Περγαμον και εις τα Θυάτειρα και εις τας Σαρδεις και εις την Φιλαδέλφειαν και εις την Λαοδικείαν”.
1,12 Καὶ ἐκεῖ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἥτις ἐλάλει μετ᾽ ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς,
1,12 Και εκεί εγύρισα προς τα οπίσω να ίδω Αυτόν, του οποίου ήκουα την φωνήν. Και καθώς εστράφην, είδα επτά χρυσάς λυχνίας, κατά τον αριθμόν των επτά Εκκλησιών, που φωτίζουν εις την αλήθειαν τον κόσμον.
1,13 καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν·
1,13 Και στο μέσον των επτά λυχνιών είδα ένδοξον πρόσωπον, που ωμοίαζε με υιόν ανθρώπου, και εφορούσε ένδυμα, που έφθανε έως τα πόδια του, και ήτο ζωσμένος κοντά στο στήθος με ολόχρυσον ζώνην.

1,14 ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς ἔριον λευκόν, ὡς χιών, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρός,
1,14 Η κεφαλή του δε και αι τρίχες της κεφαλής του ήσαν ολόλευκαι σαν το κάτασπρο μαλλί, σαν το χιόνι· και τα μάτια του σαν φλόγα φωτιάς, η οποία φωτίζει και βλέπει τα πάντα.
1,15 καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν,
1,15 Και οι πόδες αυτού ήσαν όμοιοι, ως προς την λαμπρότητα και την στερεότητα, με μίγμα χρυσού και αργύρου, σαν να είχαν πυρακτωθή και χυθή μέσα στο καμίνι, και η φωνή του ήτο ισχυρά ωσάν την βοήν πολλών υδάτων, που πίπτουν εις καταρράκτας.
1,16 καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ ἀστέρας ἑπτά, καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.
1,16 Και εκρατούσεν στο δέξι του χέρι επτά αστέρια, τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και από το στόμα του έβγαινε δίκοπος και κοφτερή ρομφαία, που εσυμβόλιζε την δύναμιν του λόγου του και την απροκατάληπτον δικαιοσύνην του ως κριτού. Και το πρόσωπον αυτού ήτο ολόλαμπρον, όπως λάμπει ο ήλιος εις όλην του την δύναμιν και λαμπρότητα.
1,17 Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός, καὶ ἔθηκε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ᾿ ἐμὲ λέγων· μὴ φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος
1,17 Και όταν τον είδα, έπεσα εμπρός εις τα πόδια του σαν νεκρός, από φόβον και κατάπληξιν. Και έθεσε το δέξι του χέρι επάνω μου και είπε· “μη φοβείσαι· εγώ είμαι ο πρώτος, διότι υπάρχω προ πάντων των αιώνων και ο έσχατος, διότι θα είμαι πάντοτε χωρίς τέλος ποτέ.
1,18 καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾅδου.
1,18 Είμαι ακόμη εκείνος που ζη πάντοτε, που έχει από τον ευατόν του την τελείαν ζωήν και είναι πηγή της ζωής. Και έγινα νεκρός (διότι παρέδωσα τον ευατόν μου εις θάνατον επάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων). Και ιδού ότι ζω στους αιώνας των αιώνων. Και έχω τα κλειδιά του θανάτου και του Αδου (διότι ενίκησα με την σταυρικήν μου θυσίαν και κατέλυσα την δύναμιν του θανάτου και του Αδου).

1,19 γράψον οὖν ἃ εἶδες, καὶ ἅ εἰσι καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·
1,19 Γράψε, λοιπόν, αυτά, που είδες, και αυτά, που υπάρχουν τώρα, και εκείνα που πρόκειται ύστερα να γίνουν στο μέλλον.
1,20 τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς. οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι, καὶ αἱ λυχνίαι αἱ ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσίν.
1,20 Γράψε το συμβολικόν και μυστικόν όραμα των επτά αστέρων, που είδες στο δέξι μου χέρι, και των επτά χρυσών λυχνιών. Μαθε ότι οι επτά αστέρες συμβολίζουν επτά επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και αι επτά λυχνίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 2

2,1 Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·
2,1 Προς τον επίσκοπον της Εκκλησίας της Εφέσου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος, που κρατεί στο δεξί του χέρι ως εξουσιαστής τους επτά επισκόπους, και που περιπατεί ως κυρίαρχος και κυβερνήτης, ανάμεσα εις τας επτά χρυσάς λυχνίας, αι οποίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.
2,2 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακούς, καὶ ἐπείρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσί, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·
2,2 Γνωρίζω καλά το έργον σου και τον κόπον σου στον οποίον ως επίσκοπος υποβάλλεσαι, και την υπομονήν που δικνύεις εις τας διαφόρους δοκιμασίας, και ότι χάρις εις την ηθικήν σου ευαισθησίαν δεν ημπορείς να ανέχεσαι τους κακούς. Και δι' αυτό ηρεύνησες με προσοχήν και εδοκίμασες εκείνους, που λέγουν τους εαυτούς των αποστόλους χωρίς να είναι, και τους ευρήκες ψευδείς.
2,3 καὶ ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐ κεκοπίακας.
2,3 Και έχεις υπομονήν εις τας διαφόρους δοκιμασίας και έδειξες αντοχήν δια το όνομά μου και δεν απέκαμες από τους κόπους, στους οποίους υπεβλήθης.

2,4 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.
2,4 Αλλ' έχω εναντίον σου, διότι αφήκες και έχασες κάπως την πρώτην σου αγάπην.
2,5 μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς.
2,5 Να ενθυμήσαι, λοιπόν, συνεχώς από που έχεις ξεπέσει και μετανόησε και κάμε πάλιν τα πρώτα αγαθά έργα σου. Ει δ' άλλως θα έλθω πολύ σύντομα προς σε και θα μετακινήσω την Εκκλησίαν σου από την θέσιν, που κατέχει σήμερα, εάν όλοι σας δεν μετανοήσετε.
2,6 ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.
2,6 Εχεις όμως τούτο το πλεονέκτημα, ότι μισείς τα αισχρά σαρκικά έργα των Νικολαϊτών, τα οποία και εγώ μισώ.
2,7 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὅ ἐστιν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου.
2,7 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι με τας προφητείας αυτάς λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας. Εις εκείνον που θα νικήση, αγωνιζόμενος κατά του πονηρού και της αμαρτίας, θα του δώσω να φάγη από το ξύλον της ζωής. Θα του δώσω τα αγαθά της αιωνίου ζωής μέσα στον Παράδεισον του Θεού και Πατρός, ο οποίος είναι και Θεός ιδικός μου κατά την ανθρωπίνην μου φύσιν.
2,8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν·
2,8 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Σμύρνης γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που υπάρχει προαιωνίως πρώτος από όλα και θα υπάρχη αιωνίως έσχατος από όλα, που κλείει εις την άπειρον αυτού ύπαρξιν και παρουσίαν τα πάντα· αυτός που έγινε νεκρός δια της σταυρικής του θυσίας και έζησε πάλιν.
2,9 οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλῖψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτούς, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.
2,9 Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την θλίψιν και την πτωχείαν εξ αιτίας των διωγμών. Αλλ' είσαι πλούσιος από απόψεως πνευματικών

χαρισμάτων και δωρεών. Ειξεύρω ακόμη την ασεβή εναντίον της υπολήψεώς σου διαβολήν, που σου έγινε εκ μέρους εκείνων που λέγουν τον ευατόν των ότι είναι Ιουδαίοι, ενώ πραγματικώς δεν είναι, αλλ' είναι συναγωγή του σατανά.
2,10 μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν. ἰδοὺ δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἕξετε θλῖψιν ἡμέρας δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.
2,10 Μη φοβείσαι καθόλου δι' εκείνα τα οποία πρόκειται να πάθης. Ιδού τώρα ο σατανάς μέλλει να ρίψη εις την φυλακήν μερικούς από σας, δια να δοκιμασθήτε έτσι όλοι σας, και θα έχετε θλίψιν δέκα ημέρας, (δηλαδή επί ολίγον διάστημα). Προσπάθησε και αγωνίσου να γίνης πιστός μέχρι και μαρτυρικού ακόμη θανάτου δια την πίστιν σου και θα σου δώσω ως βραβείον των αγώνων σου τον στέφανον της αιωνίου ζωής.
2,11 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.
2,11 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας. Ο νικητής στους πνευματικούς αγώνας δεν θα αδικηθή από τον πνευματικόν και αιώνιον θάνατον, που σαν δεύτερος, αλλά ασυγκρίτως φοβερώτερος μετά τον σωματικόν θάνατον, περιμένει τους αμαρτωλούς.
2,12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·
2,12 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Περγάμου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που έχει την δίκοπον και κοπτεράν ρομφαίαν·
2,13 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ᾽ ὑμῖν, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ.
2,13 Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την ειδωλολατρικήν περιοχήν, εις την οποίαν κατοικείς, όπου έχεις στήσει τον θρόνον του ο σατανάς. Και κρατείς στερεά το όνομά μου και δεν ηρνήθης την πίστιν μου ακόμη και κατά τας ημέρας εκείνας του διωγμού, κατά τας οποίας κατεδιώχθη ο πιστός μάρτυς μου ο Αντίπας, ο οποίος και εφονεύθη εις την πόλιν σας όπου κατοικεί ο σατανάς.

2,14 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι.
2,14 Αλλ' έχω μερικά εναντίον σου· διότι έχεις εκεί μερικούς, που σέβονται και κρατούν την διδασκαλίαν του Βαλαάμ (μάγου και μάντεως των εθνικών), ο οποίος εδίδαξε και προέτρεψε τον βασιλέα των Μωαβιτών Βαλάκ να βάλη σκάνδαλον εμπρός στους Ισραηλίτας, δια να φάγουν ειδωλόθυτα και να παρεκτραπούν εις πορνείαν.
2,15 οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως.
2,15 Ετσι και συ έχεις μερικούς, που κρατούν την αισχράν διδασκαλίαν των Νικολαϊτών, όπως την εκράτησαν και μερικοί Ιουδαίοι της εποχής του Βαλαάμ.
2,16 μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ πολεμήσω μετ᾿ αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.
2,16 Μετανόησε, λοιπόν· ει δ' άλλως έρχομαι εναντίον σου σύντομα και θα πολεμήσω εναντίον αυτών με την ρομφαίαν του στόματός μου.
2,17 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκήν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.
2,17 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Αγιον Πνεύμα εις τας Εκκλησίας. Εις τον νικητήν του αγώνος κατά της αμαρτίας θα του δώσω από το μάννα, που είναι κρυμμένον στους ουρανούς, (δηλαδή την κοινωνίαν του ουρανίου Αρτου, που παρέχει αιωνίαν ζωήν). Και ακόμη θα του δώσω λευκήν, αθωωτικήν ψήφον, και επάνω εις την ψήφον θα είναι γραμμένον ένα νέον όνομα, αιώνιον, όνομα, το οποίον κανένας δεν γνωρίζει, παρά μόνος εκείνος που το λαμβάνει.
2,18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ·
2,18 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας των Θυατείρων γράψε· Αυτά λέγει ο Υιός του Θεού, που έχει τα μάτια αυτού σαν φλόγα πυρός,

ώστε να βλέπη και να παρακολουθή τα πάντα, και του οποίου τα πόδια είναι στερεά και λαμπρά, όμοια με μίγμα αργύρου και χρυσού.
2,19 οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων.
2,19 Γνωρίζω τα έργα σου και την αγάπην και την πίστιν και την υπηρεσίαν, που προσφέρεις προς τους έχοντας ανάγκην, και την υπομονήν που δεικνύεις εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και γνωρίζω ακόμη, ότι τα έργα σου της τελευταίας περιόδου είναι περισσότερα από τα της πρώτης.
2,20 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκά σου Ἰεζάβελ, ἣ λέγει ἑαυτὴν προφῆτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμοὺς δούλους πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα.
2,20 Αλλ' έχω εναντίον σου και ολίγας κατηγορίας, ότι δηλαδή αφίνεις την γυναίκα σου, που ομοιάζει κατά την ασέβειαν και αμαρτωλότητά της με την Ιεζάβελ, η οποία λέγει τον ευατόν της προφήτιν και με τα λόγια και τα έργα της διδάσκει ασεβείς διδασκαλίας και παρασύρει εις την πλάνην τους δούλους μου, να πορνεύσουν και να φάγουν ειδωλόθυτα.
2,21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς.
2,21 Και έδωκα εις αυτήν καιρόν, δια να μετανοήση, και δεν θέλει να μετανοήση και να απαρνηθή την διαφθοράν και ασέβειάν της.
2,22 ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ᾽ αὐτῆς εἰς θλῖψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς,
2,22 Ιδού θα την ρίψω στο κρεββάτι τιμωρίας μεγάλης, πόνου και οδύνης. Και εκείνους που αμαρτάνουν μαζή της και όσους παρασύρονται εξ αιτίας της εις φαυλότητας, θα τους βάλω μαζή με αυτήν και θα τους καταδικάσω εις μεγάλην θλίψιν, εάν δεν μετανοήσουν και δεν απαρνηθούν τα φαύλα έργα, εις τα οποία αυτή τους παρεπλάνησε.
2,23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.
2,23 Και τα παιδιά της θα τα φονεύσω με θανατηφόρον επιδημίαν και έτσι θα μάθουν όλαι αι Εκκλησίαι, ότι εγώ είμαι εκείνος, που ερευνά και γνωρίζει νεφρά και καρδιές, (και τας πλέον απόκρυφα βάθη της

ψυχής και διανοίας του ανθρώπου) και θα ανταποδώσω στον καθένα από σας, σύμφωνα με τα έργα σας.
2,24 ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ᾿ ὑμᾶς ἄλλο βάρος·
2,24 Λεγω δε εις σας τους υπολοίπους που κατοικείτε εις τα Θυάτειρα, όσοι δεν έχουν δεχθή την ασεβή και πλανεμένην αυτήν διδασκαλίαν, τας δήθεν βαθυτέρας αληθείας όπως τας παρουσιάζουν οι αιρετικοί και φαύλοι, πράγματι δε σατανικάς πλάνας. Δεν θα σας επιβάλω άλλας υποχρεώσεις, εκτός από εκείνας που γνωρίζετε.
2,25 πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω.
2,25 Πλην όμως εκείνο που σας έχει παραδοθή από τους Αποστόλους, την αλήθειαν δηλαδή του Ευαγγελίου, κρατήσατέ την καλά μέχρις ότου έλθω.
2,26 Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν,
2,26 Και εκείνος που θα νικήση και θα τηρήση μέχρι τέλους του βίου του τα έργα μου, εγώ θα δώσω εις αυτόν εξουσίαν επάνω εις τα ειδωλολατρικά και πολέμια έθνη.
2,27 καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου,
2,27 Και θα ποιμάνη και θα υποτάξη τους εθνικούς και ειδωλολάτρας με ράβδον σιδερένιαν και θα συντριβούν οι σκληροί και ανυπότακτοι σαν τα πήλινα σκεύη. Και θα αποκτήση αυτός τέτοιαν εξουσίαν και δύναμιν, ωσάν εκείνην που εγώ ο ίδιος έχω λάβει από τον Πατέρα μου.
2,28 καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν.
2,28 Και θα του δώσω ακόμη το λαμπρό πρωϊνό αστέρι, (την θείαν δηλαδή λαμπρότητα και αίγλην) ώστε να γίνη και αυτός φως.
2,29 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
2,29 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 3

3,1 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ.
3,1 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας των Σαρδεων γράψε τα εξής· Αυτά λέγει εκείνος που έχει το Αγιον Πνεύμα με τα αναρίθμητα αυτού χαρίσματα και τους επτά αστέρας, τους επτά δηλαδή επισκόπους της Εκκλησίας. Γνωρίζω καλά τα έργα σου και εξ αιτίας αυτών των ατελών έργων σου σου λέγω, ότι όνομα μόνον έχεις που δηλώνει ότι ζης, και όμως είσαι νεκρός.
3,2 γίνου γρηγορῶν, καὶ στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελλον ἀποθνήσκειν· οὐ γὰρ εὕρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου.
3,2 Γινε άγρυπνος και προσεκτικός, και στήριζε τους υπολοίπους πιστούς, οι οποίοι ολίγον έλειψε να αποθάνουν· διότι μέχρι σήμερα δεν ευρήκα τα έργα σου ως επισκόπου πλήρη και τέλεια ενώπιον του Θεού, ο οποίος κατά το ανθρώπινον είναι και ιδικός μου Θεός.
3,3 μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει καὶ μετανόησον. ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ἐπὶ σὲ ὡς κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνώσῃ ποίαν ὥραν ἥξω ἐπὶ σέ.
3,3 Να ενθυμήσαι λοιπόν, με ποίον ζήλον έχεις παραλάβει και ήκουσες το κήρυγμα του Ευαγγελίου και φυλάττε αυτό που ήκουσες, και μετανόησε δια την μέχρι σήμερον ραθυμίαν και αμέλειάν σου. Εάν όμως δεν εξυπνήσης και δεν γίνης προσεκτικός απ' εδώ και πέρα, θα έλθω εις σε έξαφνα, εις ώραν που δεν περιμένεις, όπως έρχεται ο κλέπτης, και δεν θα γνωρίσης ποίαν ώραν θα έλθω να σε παραλάβω δια του θανάτου.
3,4 ἀλλὰ ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ᾿ ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι ἄξιοί εἰσιν.
3,4 Εχεις όμως μερικούς πιστούς εις τας Σαρδεις, οι οποίοι δεν εμόλυναν τα ενδύματά των με τον ρύπον της αμαρτίας. Και θα περιπατήσουν μαζή μου ντυμένοι ολόλευκα (εις συμβολισμόν της αγνότητός των) διότι τους αξίζει να είναι μαζή μου.
3,5 Ὁ νικῶν οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

3,5 Οποιοσδήποτε, που δια μέσου των αιώνων θα νικά, θα περιβάλλεται έτσι ολόλευκα λαμπρά ενδύματα, και δεν θα σβήσω ποτέ το όνομα του από το βιβλίον της ζωής και θα διαλαλήσω το όνομά του εμπρός στον Πατέρα μου και εμπρός στους αγγέλους, διακυρήσσων τας αρετάς του και την πίστιν του προς εμέ.
3,6 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
3,6 Εκείνος που έχει τα αυτιά της ψυχής του ανοικτά, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας.
3,7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυΐδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει·
3,7 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας, που είναι εις την Φιλαδέλφειαν, γράψε· Αυτά λέγει ο απολύτως άγιος, ο απολύτως αληθινός Κυριος, ο οποίος έχει την μεσσιανικήν εξουσίαν και βασιλείαν, όπως προεικονίσθη και προανηγγέλθη δια του κατά σάρκα προγόνου του Δαυΐδ. Και με την εξουσίαν αυτήν, σαν με άλλο κλειδί, ανοίγει την θύραν της βασιλείας των ουρανών και κανείς δεν ημπορεί να την κλείση· την κλείει και κανείς δεν ημπορεί να την ανοίξη.
3,8 οἶδά σου τὰ ἔργα· -ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεῳγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν·- ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.
3,8 Γνωρίζω τα έργα σου· ιδού έχω δώσει εμπρός σου θύραν ανοικτήν, (ελευθερίαν και τα μέσα να εργασθής χωρίς εμπόδια). Και αυτήν την θύραν κανείς δεν ημπορεί να την κλείση. Εγώ σου άνοιξα την θύραν, διότι συ έχεις μικράν δύναμιν, και εν τούτοις ετήρησες το θέλημά μου και δεν ηρνήθης την πίστιν στο όνομά μου κατά τον καιρόν του διωγμού.
3,9 ἰδοὺ δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε.
3,9 Ιδού, σου δίδω τώρα μερικούς από την συναγωγήν του σατανά, από εκείνους οι οποίοι λέγουν με κομπασμόν δια τον ευατόν των ότι είναι Ιουδαίοι, ενώ εις την πραγματικότητα δεν είναι, αλλά ψεύδονται. Ιδού, θα τους κατευθύνω και θα τους κάμω να έλθουν και να

προσκυνήσουν εμπρός εις τα πόδια σου, ως προς άξιον επίσκοπον της Εκκλησίας μου και να μάθουν ότι εγώ σε έχω αγαπήσει.
3,10 ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.
3,10 Και τούτο, διότι συ ετήρησες τον λόγον μου, που ομιλεί περί της υπομονής εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και εγώ θα σε προφυλάξω από την ώραν του πειρασμού και της ταλαιπωρίας, που μέλλει να έλθη και να απλωθή εις όλην την οικουμένην, δια να θέση εις δοκιμασίαν αυτούς, που κατοικούν εις την γην.
3,11 ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.
3,11 Ερχομαι γρήγορα· κράτει καλά και σταθερά τον θησαυρόν της αληθείας και της πίστεως, που έχεις, δια να μη πάρη κανείς τον στέφανον της νίκης σου.
3,12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω ἐπ᾿ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἱερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.
3,12 Εκείνον που νικά τους πειρασμούς της αμαρτίας και τας θλίψεις των διωγμών, θα τον κάμω στύλον εις την Εκκλησίαν, που είναι ναός του Θεού και δεν θα βγη ποτέ πλέον έξω από την μακαρίαν αυτήν περιοχήν. Και θα γράψω επάνω εις αυτόν το όνομα του Θεού μου και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, η οποία ολόλαμπρος κατεβαίνει από τον ουρανόν του Θεού μου. Και θα γράψω ακόμη εις αυτόν το νέον μου όνομα (του Θεανθρώπου λυτρωτού και Μεσσίου, δια να φαίνεται στους αιώνας των αιώνων ότι αυτός είναι ιδικός μου).
3,13 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
3,13 Εκείνος που έχει τα αυτιά της ψυχής του ανοικτά, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας.
3,14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·
3,14 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Λαοδικείας γράψε· Αυτά λέγει ο Αμήν, ο απολύτως αξιόπιστος και αληθινός μάρτυς, η

άναρχος και δημιουργική αιτία και αρχή της ορατής και αοράτου δημιουργίας του Θεού.
3,15 οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἦς ἢ ζεστός.
3,15 Γνωρίζω καλά τα έργα σου, τα ολίγα, τα ατελή και χλιαρά. Αυτά και μαρτυρούν, ότι ούτε ψυχρός είσαι ως προς την πίστιν, ούτε θερμός. Είθε να ήσουν ψυχρός (διότι υπήρχεν ελπίς να μετανοήσης και θερμανθής) η να ήσουν ζεστός και θερμός.
3,16 οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου.
3,16 Ετσι επειδή είσαι χλιαρός και δεν είσαι ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, πρόκειται να σε εμέσω από το στόμα μου, (να σε αποδοκιμάσω και σε αποκόψω από την Εκκλησίαν μου).
3,17 ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω, -καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός,-
3,17 Διότι παρά την πνευματικήν σου πτωχείαν, λέγεις ότι είμαι πλούσιος εις αρετάς και έχω πλουτήσει εις πνευματικούς θησαυρούς και δεν έχω ανάγκην από τίποτε. Και δεν γνωρίζεις ότι εις την πραγματικότητα συ είσαι ο ταλαίπωρος και ο ελεεινός και ο πτωχός εις πνευματικότητα και ο τυφλός εις την επίγνωσιν της αληθείας και ο γυμνός εις τα έργα της αρετής.
3,18 συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ᾽ ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσῃς, καὶ ἱμάτια λευκὰ ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου, καὶ κολλύριον ἵνα ἐγχρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς.
3,18 Σε συμβουλεύω να προμηθευθής από εμέ ολοκάθαρον χρυσίον, που έχει λυώσει και καθαρισθή στο καμίνι της φωτιάς, τον πνευματικόν δηλαδή πλούτον, δια να γίνης έτσι πλούσιος εις την αρετήν. Να προμηθευθής ακόμη από εμέ αγνότητα και καθαρότητα ψυχής, που σαν ολόλευκα ενδύματα να περιβληθής, ώστε να μη γίνη φανερά η εντροπή της πνευματικής σου γυμνότητος. Να προμηθευθής και το φως της διδασκαλίας μου, δια να χρίσης, σαν με κολλύριον, τα μάτια της ψυχής σου, ώστε να βλέπης την κατάστασίν σου και τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήσης.
3,19 ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον.

3,19 Σου απευθύνω αυτούς τους ελέγχους από αγάπην, διότι εγώ όσους αγαπώ τους ελέγχω δια τα σφάλματα των και τους παιδαγωγώ δια την πνευματικήν των μόρφωσιν. Προσπάθησε, λοιπόν, να έχης ζήλον και μετανόησε.
3,20 ἰδοὺ ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ᾿ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ᾿ ἐμοῦ.
3,20 Ιδού, έχω σταθή έξω από την θύραν και κτυπώ δυνατά. Εάν κανείς ακούση την φωνήν μου και ανοίξη την θύραν της καρδίας του, τότε εγώ θα εισέλθω εις αυτόν και με πολλήν αγάπην και οικειότητα θα φάγω μαζή του και εκείνος θα φάγη μαζή μου (και θα χαρώμεν και οι δύο δια την επιστροφήν και σωτηρίαν του).
3,21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ᾿ ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.
3,21 Εις εκείνον που νικά, θα του δώσω το ανεκτίμητον δικαίωμα και δώρον να καθίση μαζή μου στον ολόλαμπρον θρόνον μου, όπως και εγώ, όταν σαν άνθρωπος ενίκησα τον πονηρόν, εκάθισα μετά την ανάληψίν μου μαζή με τον Πατέρα μου στον ένδοξον θρόνον του.
3,22 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
3,22 Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 4

4,1 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεῳγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ᾿ ἐμοῦ, λέγων· ἀνάβα ὧδε καὶ δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.
4,1 Επειτα από αυτά, που ήκουσα από τον Θεάνθρωπον Κυριον δια τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, είδα άλλο όραμα· και ιδού θύρα ανοικτή στον ουρανόν και η φωνή, την οποίαν προηγουμένως είχα ακούσει σαν σάλπιγγα να συνομιλή με εμέ, μου είπε· “ανέβα εδώ και θα σου δείξω εκείνα, που πρέπει να γίνουν μετά ταύτα, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού”.
4,2 καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος,

4,2 Και αμέσως περιέπεσα εις έκτασιν και εφωτίσθη το πνεύμα μου από το Πνεύμα του Θεού και ανέβηκα εν πνεύματι στον ουρανόν. Και ιδού θρόνος είχε στηθή στον ουρανόν και επάνω στον θρόνον καθήμενος ήτο ο Θεός.
4,3 ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ· καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὅρασις σμαραγδίνων.
4,3 Εφαίνετο όμοιος σαν ολόλαμπρον διαμάντι, προς συμβολισμόν της απολύτου αυτού αγιότητος και καθαρότητος, σαν κόκκινο αστραφτερό πετράδι των Σαρδεων εις συμβολισμόν της δικαιοσύνης του. Και ολόγυρα από τον θρόνον του ακτινοβολούσε τα ολόγλυκα χρώματα της ίριδος σαν σμαράγδια, προς συμβολισμόν της αγάπης και της ειρήνης.
4,4 καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι τέσσαρες, καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους τοὺς εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.
4,4 Και γύρω από τον θρόνον ήσαν στημένοι εικόσι τέσσαρες άλλοι θρόνοι και επάνω εις αυτούς είδα να κάθωνται είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ενδεδυμένοι με λευκά ενδύματα, προς συμβολισμόν της αγιότητος και αγνότητός των, και έχοντες εις τας κεφαλάς των ολόχρυσα στεφάνια, σύμβολα της νίκης των στους πνευματικούς των αγώνας. (Αυτοί εκπροσωπούν την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανών).
4,5 καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, αἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ·
4,5 Και από τον θρόνον του Θεού εξέρχονται αστραπές και φωνές και βροντές. Και επτά πύρινες λαμπάδες καίουν συνεχώς εμπρός στον θρόνον, αι οποίαι λαμπάδες συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, που συνεχώς φωτίζουν και θερμαίνουν και ζωογονούν.
4,6 καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῷα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν·
4,6 Και εμπρός στον θρόνον υπήρχε σαν γυάλινη διαφανής θάλασσα, που εμοιαζε με κρύσταλλο, (δια να συμβολίζη, ότι ολόκληρος η ορατή και αόρατος δημιουργία είναι ολοφάνερη εμπρός

στον παντεπόπτην και παντογνώστην Θεόν). Και εμπρός εις τας βαθμίδας του θρόνου και γύρω από τον θρόνον υπήρχαν τέσσαρα ζωντανά πνευματικά όντα, γεμάτα μάτια εμπρός και πίσω (δια να συμβολίζουν τους αγίους αγγέλους, που υπηρετούν τας βουλάς του Θεού άγρυπνοι και προσεκτικοί).
4,7 καὶ τὸ ζῷον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῷον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῷον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῷον ὅμοιον ἀετῷ πετομένῳ.
4,7 Και το πρώτον ζώον ομοιάζει με λέοντα, δια να συμβολίζη την βασιλικήν μεγαλοπρέπειαν, και το δεύτερον ζώον ομοιάζει με μόσχον, δια να συμβιολίζη την δύναμιν, και το τρίτον ζώον έχει σαν πρόσωπον ανθρώπου, δια να συμβολίζη την νόησιν και την σοφίαν, και το τέταρτον ζώον ομοιάζει προς αετόν, που πετά, δια να συμβολίζη την ταχύτητα και πνευματικήν ανάτασιν.
4,8 καὶ τὰ τέσσαρα ζῷα, ἓν καθ᾿ ἓν αὐτῶν ἔχον ἀνὰ πτέρυγας ἕξ, κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.
4,8 Και τα τέσσαρα ζώα, που το καθ' ένα από αυτά είχε εξ πτέρυγας, δια να συμβολίζεται η ταχύτης των εις την εκτέλεσιν του θείου θελήματος, είναι γεμάτα μάτια ολόγυρα και από μέσα, δια να βλέπουν το κάθε τι. Και ανάπαυσιν δεν έχουν. Ημέραν και νύκτα ασταμάτητα δοξολογούν τον Θεόν, λέγοντα· Αγιος, άγιος, άγιος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, που υπήρχε προ πάντων των αιώνων και υπάρχει εις όλους τους αιώνας και θα υπάρχη εις την ατελείωτον αιωνιότητα.
4,9 Καὶ ὅταν δῶσι τὰ ζῷα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
4,9 Και κάθε φοράν, που θα δώσουν τα ζώα δόξαν και τιμήν και ευχαριστίαν εις Εκείνον, που κάθεται επάνω στον θρόνον και ζη στους αιώνας των αιώνων, χωρίς αρχήν και τέλος,
4,10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες·
4,10 θα προσπίπτουν εις λατρευτικήν προσκύνησιν οι εικόσι τέσσαρες πρεσβύτεροι εμπρός στον καθήμενον επί του θρόνου και

θα προσκυνούν αυτόν, που ζη στους αιώνας των αιώνων, και θα αποθέτουν ευλαβώς τους στεφάνους των εμπρός στον θρόνον, λέγοντες·
4,11 ἄξιος εἶ, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν.
4,11 Αξιος είσαι συ, ο Κυριος και Θεός μας, να λάβης κάθε δόξαν και τιμήν και δύναμιν, διότι συ έκτισες τα πάντα, ορατά και αόρατα, και διότι, σύμφωνα με το άγιον και πανάγαθον θέλημά σου, εκτίσθησαν και υπάρχουν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 5

5,1 Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτά.
5,1 Και είδα εις την δεξιάν απλωμένην χείρα του Θεού, ο οποίος εκάθητο επάνω στον θρόνον, βιβλίον γραμμένον και εις τας δύο σελίδας του κάθε φύλλου του, κατεσφραγισμένον με επτά σφραγίδας.
5,2 καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· τίς ἄξιός ἐστιν ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ λῦσαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ;
5,2 Και είδα ένα δυνατόν άγγελον να διαλαλή με μεγάλην φωνήν· “ποιός είναι ικανός να αποσφραγίση το βιβλίον τούτο και να εννοήση το περιεχόμενον αυτού και να εκτελέση τα μυστηριώδη σχέδια του Θεού, που είναι γραμμένα εις αυτό;”
5,3 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε ὑποκάτω τῆς γῆς ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.
5,3 Και κανείς, ούτε από τους αγγέλους και τους αγίους του ουρανού, ούτε από τους ανθρώπους της γης, ούτε από τους νεκρούς και τας υποχθονίους δυνάμεις, ημπόρεσε να κατανοήση το βιβλίον, ούτε καν και να ατενίζη αυτό.
5,4 καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολύ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὑρέθη ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.
5,4 Και εγώ έκλαια, έκλαια πολύ, διότι δεν ευρέθη κανείς ικανός να κατανοήση το περιεχόμενον του βιβλίου, ούτε καν και να ατενίση

αυτό.
5,5 καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· μὴ κλαῖε. ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαυΐδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἑπτὰ σφραγῖδας αὐτοῦ.
5,5 Και ένας από τους πρεσβυτέρους μου λέγει· “μη κλαίης· ιδού ενίκησε ισχυρός σαν λέων αυτός που κατάγεται από την φυλήν Ιούδα, ο απόγονος του Δαυίδ κατά το ανθρώπινον, ο Ιησούς Χριστός, ώστε να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας του”.
5,6 Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά, ἅ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.
5,6 Και είδα στο μέσον του θρόνου του Θεού και των τεσσάρων ζώων και στο μέσον των πρεσβυτέρων, που εκπροσωπούν την Εκκλησίαν, να στέκεται γεμάτο ζωήν ένα Αρνίον, που εφαίνετο σαν σφαγμένο, διότι είχε σημάδια της σφαγής του. Και αυτό είχε επτά κέρατα (σύμβολα της βασιλικής εξουσίας και δυνάμεώς του) και επτά μάτια, που συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, που αποστέλλονται στους πιστούς όλης της γης. (Το αρνίον ήτο ο Ιησούς Χριστός, που εσφάγη επί του σταυρού και ετάφη και ανεστήθη και εδοξάσθη στον θρόνον του Πατρός και έλαβε και ως άνθρωπος βασιλικήν εξουσίαν και στέλλει το Πνεύμα το Αγιον με τα ανεκτίμητά του χαρίσματα προς τους ανθρώπους).
5,7 καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.
5,7 Και ήλθε και επήρε το κατεσφραγισμένο βιβλίον από το δέξι χέρι εκείνου, που εκάθητο στον ένδοξον θρόνον.
5,8 καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῷα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων·
5,8 Και όταν επήρε το βιβλίον, τα τέσσαρα ζώα και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι (κατανοήσαντες πλέον ότι αυτό ήτο άξιον να ανοίξη το βιβλίον) έπεσαν εις προσκύνησιν εμπρός στο Αρνίον. Και είχε ο κάθε πρεσβύτερος κιθάραν, δια να ψάλλη ύμνους δοξολογίας, και φιάλες

χρυσές, γεμάτες από ευώδη θυμιάματα, τα οποία είναι αι προσευχαί των Χριστιανών.
5,9 καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους,
5,9 Και ψάλλουν οι πρεσβύτεροι νέαν δοξολογίαν, λέγοντες προς το Αρνίον· "άξιος είσαι συ να πάρης το βιβλίον, να ανοίξης τας σφραγίδας του, να το εννοήσης και να το ερμηνεύσης, διότι εσφάγης επάνω στον σταυρόν και με το τίμιον αίμα σου μας εξηγόρασες από την δουλείαν της αμαρτίας και του πονηρού, δια να μας παραδώσης στον Θεόν, ως λυτρωμένα τέκνα του, όλους όσοι, επίστευσαν εις σε, από κάθε φυλήν και γλώσσαν και λαόν και έθνος.
5,10 καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.
5,10 Και κατέστησες αυτούς βασιλείς και ιερείς προς δόξαν του Θεού και θα βασιλεύσουν μαζή του εις την αγωνιζομένην επί της γης και εις την θριαμβεύουσαν εν ουρανοίς Εκκλησίαν του".
5,11 καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζῴων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων,
5,11 Και είδα και ήκουσα ισχυροτάτην φωνήν πολλών αγγέλων ολόγυρα από τον θρόνον του Θεού και την φωνήν των τεσσάρων ζώων και των εικόσι τεσσάρων πρεσβυτέρων· και ήτο αναρίθμητον το πλήθος αυτό, μυριάδες μυριάδων και χιλιάδες χιλιάδων.
5,12 λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· ἄξιόν ἐστι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.
5,12 Και έλεγαν με φωνήν μεγάλην· "έξιον είναι το Αρνίον, που έχει σφαγή, να λάβη την δύναμιν και τον πλούτον και την σοφίαν και την ισχύν και την τιμήν και την δόξαν και την ευλογίαν".
5,13 καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

5,13 Και κάθε κτίσμα, που είναι επάνω στον ουρανόν και κάτω εις την γην και υποκάτω από την γην και επάνω εις την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις τας περιοχάς αυτάς, ήκουσα να λέγουν όλοι μαζή, άγγελοι και άνθρωποι, ηνωμένος ο ουράνιος και επίγειος κόσμος· “στον Θεόν, που κάθεται επί του θρόνου, και στο Αρνίον, τον ενανθρωπήσαντα Λογον του Θεού, ανήκει το κάθε εγκώμιον και η τιμή και η δόξα και η εξουσία στους αιώνας των αιώνων”.
5,14 καὶ τὰ τέσσαρα ζῷα ἔλεγον, ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.
5,14 Και τα τέσσαρα ζώα έλεγαν· “αμήν”. Και οι πρεσβύτεροι έπεσαν και επροσκύνησαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 6

6,1 Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· ἔρχου.
6,1 Και είδα, ότι το Αρνίον ήνοιξε πράγματι την πρώτην από τας επτά σφραγίδας. Και ήκουσα το πρώτον από τα τέσσαρα ζώα, που διακονούν στο θέλημα του Θεού, να λέγη με φωνήν ισχυράν, σαν βροντήν· “έλα”.
6,2 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ᾽ αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.
6,2 Και είδα· και ιδού ένα κατάλευκο άλογο. Και εκείνος που εκάθητο επάνω εις αυτό, είχε τόξον, σύμβολον της δυνάμεώς του. Και του εδόθη στέφανος, σύμβολον της νίκης του και της βασιλικής εξουσίας του. Και αμέσως μόλις εξήλθε, ήρχισε να νικά και θα εξακολουθή να νικά μέχρι συντελείας των αιώνων. (Η εικών συμβολίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίον απ' αρχής νικά και θα νικά το κακόν και τον πονηρόν εις σωτηρίαν των ανθρώπων. Είναι η νίκη, η νικήσσασα τον κόσμον).
6,3 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῴου λέγοντος· ἔρχου.
6,3 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την δευτέραν σφραγίδα, ήκουσα το δεύτερον ζώον να λέγη· “έλα”.

6,4 καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυῤῥός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ᾿ αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.
6,4 Και εβγήκεν άλλος ίππος κόκκινος, (που συμβολίζει τους αιματηρούς εξωτερικούς και εμφυλίους πολέμους), και εις εκείνον, που εκάθητο επάνω εις αυτόν τον ίππον παρεχωρήθη από τον Θεόν η άδεια, να αφαιρέση την ειρήνην από την γην και να σφαγούν μεταξύ των οι άνθρωποι. Και εδόθη εις αυτόν μάχαιρα μεγάλη (σύμβολον του ολέθρου).
6,5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζῴου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ᾿ αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ·
6,5 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την τρίτην σφραγίδα, ήκουσα το τρίτον ζώον να λέγη· “έλα”. Και είδα· και ιδού ένα μαύρο άλογο (που συμβολίζει τας στερήσεις και τους λιμούς) και εκείνος που εκάθητο επάνω του, είχε ζυγαριά στο χέρι του.
6,6 καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.
6,6 Και ήκουσα σαν φωνήν ανάμεσα από τα τέσσαρα ζώα να λέγη· “ένα κιλόν σίτου έφθασε να πωλήται, λόγω του λιμού, ένα δηνάριον και τρία κιλά κριθαριού, ένα δηνάριον. Το έλαιον όμως και τον οίνον μη τα στερήσης· ας τα έχουν με κάποιαν αφθονίαν”.
6,7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζῴου λέγοντος· ἔρχου.
6,7 Και όταν το αρνίον ήνοιξε την τετάρτην σφραγίδα, ήκουσα την φωνήν του τετάρτου ζώου να λέγη· “έλα”.
6,8 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ᾅδης ἠκολούθει μετ᾿ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτεῖναι ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.
6,8 Και είδα· Και ιδού ένα κίτρινο άλογο, (που συμβολίζει τας επιδημίας και το θανατικό) και εκείνος που εκάθητο επάνω εις αυτό, είχεν όνομα του· Ο θάνατος. Και ακολουθούσε μαζή του ο Αδης, δια να μαζεύη τας ψυχάς εκείνων, που θα επέθαιναν. Και παρεχωρήθη εις αυτόν από τον Θεόν η εξουσία επάνω στο τέταρτον των κατοίκων

της γης, να τους φονεύση με την μάχαιραν και με τον λιμόν και με το θανατικό και με τα θηρία της γης, που θα κατασπαράξουν μερικούς.
6,9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου ἣν εἶχον·
6,9 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδα κάτω από το ουράνιον θυσιαστήριον τας ψυχάς των μαρτύρων, που είχαν σφαγή κατά τους διωγμούς δια τον λόγον του Θεού και δια την μαρτυρίαν του Αρνίου, την οποίαν είχαν παραλάβει και εκρατούσαν ως ανεκτίμητον θησαυρόν.
6,10 καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;
6,10 Και έκραξαν με φωνήν μεγάλην λέγοντες· “έως πότε, συ Κυριε, ο απόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος των πάντων, ο άγιος και αληθινός, δεν κάμνεις δικαίαν κρίσιν και δεν παίρνεις εκδίκησιν και δεν επιβάλλεις τιμωρίαν δια το αίμα μας, που εχύθη αδίκως από τους κατοίκους της γης;”
6,11 καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἑκάστῳ στολὴ λευκή, καὶ ἐῤῥέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρώσωσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτέννεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.
6,11 Και εδόθη εις καθένα από αυτούς στολή λευκή, αγγελική (που συμβολίζει τον θρίαμβον και την δόξαν), και ελέχθη εις αυτούς να αναπαυθούν και περιμένουν ολίγον ακόμη χρόνον, έως ότου συμπληρώσουν τον αριθμόν των μαρτύρων και των αγίων οι σύνδουλοί των και οι αδελφοί των, που έμελλον να μαρτυρήσουν και φονευθούν από τους διώκτας, όπως εμαρτύρησαν και αυτοί.
6,12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα,
6,12 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την έκτην σφραγίδα, είδα συνταρακτικά γεγονότα στον φυσικόν κόσμον. Εγινε σεισμός μέγας, που συνεκλόνισε την γην, και ο ήλιος έχασε το φως του, εσκοτίσθη και έγινε μαύρος σαν σάκκος τρίχινος, και όλη η επιφάνεια της σελήνης έγινε κατακόκκινη σαν αίμα.

6,13 καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη,
6,13 Και τα αστέρια του ουρανού έπεσαν εις την γην, όπως η συκιά, που συγκλονιζομένη από σφοδρόν άνεμον ρίχνει τα άγουρα σύκα της.
6,14 καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἑλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·
6,14 Και ο ουρανός εξέκοψε και εχωρίσθη σαν βιβλίο, που τυλίγεται. Και κάθε όρος και κάθε νήσος μετεκινήθησαν από τον τόπον των.
6,15 καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλίαρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων,
6,15 Και οι βασιλείς της γης και οι μεγιστάνες και οι άρχοντες των στρατών και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και κάθε δούλος και κάθε ελεύθερος έκρυψαν τους εαυτούς των εις τα σπήλαια και ανάμεσα από τις πέτρες των ορέων·
6,16 καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· πέσατε ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου,
6,16 και έλεγαν εις τα όρη και στους βράχους· “πέσατε επάνω μας και κρύψατέ μας από το φοβερόν πρόσωπον εκείνου, που κάθεται επάνω στον θρόνον, και από την οργήν του Αρνίου”.
6,17 ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;
6,17 Διότι ήλθε η μεγάλη ημέρα, που θα εκσπάση και θα εκδηλωθή η οργή αυτού. Και ποιός ημπορεί να σταθή εις τα πόδια του, εμπρός στον δικαίως ωργισμένον Θεόν; (Τα συμβολικά αυτά γεγονότα υποδουλώνουν τας δια μέσου των αιώνων αναστατώσεις της φύσεως και τας θεομηνίας, τα δε τελευταία και συνταρακώτερα όλων υποδηλώνουν εκείνα, που θα προηγηθούν από την Δευτέραν Παρουσίαν του κριτού).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 7

7,1 Καὶ μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.
7,1 Υστερα από το άνοιγμα της έκτης σφραγίδος και πριν ανοιχθή η εβδόμη σφραγίς, είδα τέσσαρας αγαθούς αγγέλους να στέκωνται εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος και να κρατούν τους τέσσαρας ανέμους της γης, δια να μη φυσά άνεμος επάνω εις την γην, ούτε επάνω εις την θάλασσαν, ούτε εις κανένα δένδρον (δια να προληφθούν έτσι καταστροφαί και επικρατήση ηρεμία).
7,2 καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,
7,2 Και είδα άλλον άγγελον να ανεβαίνη από την ανατολήν του ηλίου (από την περιοχήν δηλαδή του παραδείσου, του φωτός και της ζωής). Αυτός είχε την σφραγίδα του Θεού, ο οποίος είναι η ζωή και η πηγή της ζωής, και εφώναξε στους τέσσαρας αγγέλους, στους οποίους είχε δοθή άδεια και εξουσία να εξαπολύσουν τους ανέμους και να προξενήσουν καταστροφάς εις την γην και την θάλασσαν,
7,3 λέγων· μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
7,3 και τους είπε· “περιμένετε, μη εξαπολύσετε ακόμη καταστροφήν εις την γην, ούτε εις την θάλασσαν, ούτε εις τα δένδρα, μέχρις ότου σφραγίσωμεν με την σφραγίδα του ζώντος Θεού και σημαδέψωμεν επάνω εις τα μέτωπά των τους πιστούς δούλους του Θεού μας, ώστε να μη επέλθουν εναντίον αυτών αι καταστροφαί”.
7,4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ·
7,4 Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφαγισμένων· ήσαν εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες σφραγισμένοι από όλας τας φυλάς των απογόνων του Ισραήλ.
7,5 ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

7,5 Από την φυλήν του Ιούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, από την φυλήν Ρουβήν δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Γαδ δώδεκα χιλιάδες,
7,6 ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,
7,6 από την φυλήν Ασήρ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Νεφθαλείμ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Μανασσή δώδεκα χιλιάδες,
7,7 ἐκ φυλῆς Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευΐ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,
7,7 από την φυλήν Συμεών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Λευί δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ισσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,
7,8 ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσὴφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.
7,8 από την φυλήν Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, και από την φυλήν Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. (Οι σφραγισμένοι αυτοί των δώδεκα φυλών του Ισραήλ συμβολίζουν τους Εβραίους, που δια μέσου των αιώνων θα πιστεύσουν στον Χριστόν και των οποίων ο αριθμός θα είναι μεγάλος).
7,9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολύς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·
7,9 Επειτα από αυτά είδα, και ιδού πολύς λαός, τον οποίον κανείς δεν ημπορούσε να αριθμήση. Και ο απροσμέτρητος αυτός λαός προήρχετο από κάθε έθνος και από όλας τας φυλάς και τους λαούς και τας γλώσσας της οικουμένης. Και όλοι αυτοί (που αποτελούν την ένδοξον και θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανών) εστέκοντο σαν οικείοι και φίλοι του Θεού εμπρός στον θρόνον του Θεού και εμπρός στο Αρνίον και εφορούσαν λευκάς στολάς (σύμβολον της νίκης κατά της αμαρτίας και της νέας, καθαράς και φωτεινής ζωής) και εκρατούσαν εις τα χέρια των φοίνικας (σύμβολα του θριάμβου των και της αιωνίας πλησίον του Θεού ζωής).
7,10 καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ.
7,10 Και κράζουν με μεγάλην την φωνήν, λέγοντες· “η σωτηρία μας οφείλεται στον Θεόν μας, που κάθεται επάνω στον θρόνον και στο

Αρνίον, που εθυσιάσθη δια την λύτρωσίν μας”.
7,11 καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἱστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων, καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ
7,11 Και όλοι οι άγγελοι εστέκοντο ολόγυρα από τον θρόνον του Θεού και γύρω από τους πρεσβυτέρους και από τα τέσσαρα ζώα. Και έπεσαν κατά πρόσωπον πρηνείς εμπρός στον θρόνον και επροσκύνησαν τον Θεόν
7,12 λέγοντες· ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
7,12 λέγοντες· “πράγματι η σωτηρία όλων προέρχεται από αυτόν· πλήρης και απόλυτος η ευλογία και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμις και η ισχύς ανήκει στον Θεόν μας στους απεράντους αιώνας των αιώνων. Αμήν”.
7,13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;
7,13 Και ένας από τους πρεσβυτέρους (εκφράζων ιδικήν μου απορίαν) απεκρίθη και μου είπε· “αυτοί, που φορούν τας λευκάς στολάς, ποίοι είναι και από που ήλθαν;”
7,14 καὶ εἴρηκα αὐτῷ· κύριέ μου, σὺ οἶδας. καὶ εἶπέ μοι· οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.
7,14 Και είπα εις αυτόν· “κύριέ μου, συ το γνωρίζεις αυτό”. Και εκείνος μου είπε· “αυτοί είναι οι πιστοί και ατρόμητοι μάρτυρες, που έρχονται από την θλίψην την μεγάλην του διωγμού και όλων των διωγμών, που θα γίνουν δια μέσου των αιώνων. Και έπλυναν τας στολάς των και τας ελεύκαναν με το αίμα του Αρνίου (Η νίκη των κατά της αμαρτίας, η καθαριότης και αγιότης της ζωής των και ο θησαυρός των αρετών των οφείλεται εις την λυτρωτικήν θυσίαν του Χριστού).
7,15 διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ᾿ αὐτούς.
7,15 Δια τούτο ευρίσκονται τώρα ως υιοί του Θεού εμπρός στον θρόνον του Θεού και λατρεύουν αυτόν ημέραν και νύκτα στον

επουράνιον ναόν. Και αυτός που κάθεται επάνω στον ένδοξον θρόνον, θα κατοικήση ανάμεσα των (διότι ευαρεστείται και επαναπαύεται εις αυτούς).
7,16 οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδ᾿ οὐ μὴ πέσῃ ἐπ᾿ αὐτοὺς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα,
7,16 Και δεν θα πεινάσουν πλέον και δεν θα διψάσουν πλέον και δεν θα πέση επάνω τους καυστικός ο ήλιος, ούτε κανένα άλλο καύμα (Δεν θα δοκιμάσουν ποτέ πλέον καμμίαν θλίψιν, δεν θα στερηθούν από τίποτε, αλλά θα χορτάσουν από την χαράν και την δόξαν και την μακαριότητα του Θεού).
7,17 ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτούς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωῆς πηγὰς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
7,17 Διότι το Αρνίον, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής και ποιμήν που είναι στο μέσον του θρόνου του Θεού, θα τους ποιμαίνη με στοργήν και αγάπην και θα τους οδηγήση εις τας ανεξαντλήτους πηγάς των υδάτων, που έχουν ζωήν και δίδουν ζωήν. Και θα εξαλείψη ο Θεός από τα μάτια των κάθε δάκρυ και κάθε θλίψι (Διότι θα τους έχη δώσει την αιωνίαν μακαριότητα και χαράν της βασιλείας των ουρανών).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 8

8,1 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.
8,1 Και όταν το Αρνίον ήνοιξεν την εβδόμην σφραγίδα, έγινε σιγή στον ουράνιον κόσμον, περίπου μισήν ώραν, δια την κρισιμότητα των συνταρακτικών γεγονότων, που έντος ολίγου θα επακολουθούσαν.
8,2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους οἳ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.
8,2 Και είδα τους επτά επισήμους αγγέλους, που στέκονται πάντοτε εμπρός στον Θεόν, και εδόθησαν εις αυτούς επτά σάλπιγγες.
8,3 καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλά, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

8,3 Και ένας άλλος άγγελος ήλθε και εστάθη στο επουράνιον θυσιαστήριον, κρατών εις τα χέρια του ολόχρυσον θυμιατήριον. Και εδόθησαν εις αυτόν πολλά θυμιάματα, αι προσευχαί των αγίων, που ευρίσκονται στους ουρανούς, δια να προσφέρη και συνενώση αυτάς με τας προσευχάς των πιστών της στρατευομένης Εκκλησίας στο ολόχρυσον θυσιαστήριον, που είναι εμπρός στον θρόνον του Θεού.
8,4 καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
8,4 Και η ευωδία των θυμιαμάτων αυτών μαζή με τας προσευχάς των πιστών, που αγωνίζονται εις την γην, ανέβη από το χέρι του αγγέλου εμπρός στον Θεόν.
8,5 καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.
8,5 Και επήρεν ο άγγελος το θυμιατήριον και το εγέμισεν από την φωτιάν του θυσιαστηρίου και έρριψεν αυτήν την φωτιάν εις την γην. Και αμέσως τότε έγιναν βρονταί και φωναί και αστραπαί και σεισμός. (Είναι αι θλίψεις, αι οποίαι δια μεν τους πιστούς αποτελούν παιδαγωγίαν προς την αρετήν, δια δε τους απίστους τιμωρίαν και όλεθρον).
8,6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας ἡτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.
8,6 Μετά το γεγονός αυτό και οι επτά άγγελοι, που είχαν τας επτά σάλπιγγας, ητοίμασαν τους εαυτούς των, δια να σαλπίσουν.
8,7 Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα ἐν αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη, καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.
8,7 Και ο πρώτος άγγελος εσάλπισε και έγινε χαλάζι και φωτιά, ανακατεμένα με αίμα, και ερρίφθησαν με ορμήν εις την γην. Και τότε τον εν τρίτον της γης κατεκάη και το εν τρίτο των δένδρων έγινε παρανάλωμα του πυρός και κάθε πράσινο χορτάρι κατεκάη. (Θεομηνία μερική, δια να συνέλθουν και μετανοήσουν οι άνθρωποι).
8,8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα,
8,8 Και ο δεύτερος άγγελος εσάλπισε και ερρίφθη με ορμήν εις την θάλασσαν κάτι σαν μεγάλο βουνό, που εκαίετο. Και έγινε το εν τρίτον

της θαλάσσης αίμα.
8,9 καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.
8,9 Και απέθανε το εν τρίτον από τα κτίσματα, που υπάρχουν εις την θάλασσαν και έχουν ζωήν και το εν τρίτον των πλοίων, που πλέουν εις τας θαλάσσας, κατεστράφη ολοκληρωτικώς. (Μετά την ξηράν επηκολούθησε θεομηνία και εις την θάλασσαν).
8,10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.
8,10 Και ο τρίτος άγγελος εσάλπισε και έπεσεν από τον ουρανόν μεγάλο αστέρι, που εφλέγετο και εκαίετο σαν λαμπάδα. Και έπεσεν στο εν τρίτον των ποταμών και εις τας πηγάς των υδάτων.
8,11 καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ὁ Ἄψινθος. καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.
8,11 Και το όνομα του αστέρος αυτού λέγεται ο Αψινθος, δια την πικρίαν την οποίαν είχε και εσκόρπισεν εις τα ύδατα. Και έγινε τότε το εν τρίτο των υδάτων πικρόν σαν την αψινθιάν και δηλητηριασμένον. Και πολλοί από τους ανθρώπους απέθαναν από τα νερά αυτά, διότι εδηλητηριάσθησαν.
8,12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς μὴ φανῇ ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ νὺξ ὁμοίως.
8,12 Και ο τέταρτος άγγελος εσάλπισε και εκτυπήθη και εχάθη το εν τρίτον από τον ήλιον, ώστε να μειωθή το φως και η θερμότης του και το εν τρίτον της σελήνης και το εν τρίτον των αστέρων, ώστε να σκοτισθή και να χαθή το εν τρίτον από το φως των ουρανίων αυτών σωμάτων. Και η ημέρα έχασε το εν τρίτον από το φως της και η νύκτα επίσης έχασε το εν τρίτον από την αστροφεγγιά της και από το σεληνόφως.
8,13 Καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· οὐαί, οὐαί, οὐαὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

8,13 Και είδα και ήκουσα τότε ένα αετόν (άγγελον του Θεού) να πετά εις τα μεσουράνια και να φωνάζη με φωνήν μεγάλην· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, αλλοίμονον στους απίστους και ασεβείς, που κατοικούν εις την γην, δια τας άλλας συμφοράς που θα επακολουθήσουν εις τας φωνάς της σάλπιγγος των τριών αγγέλων, οι οποίοι πρόκειται με την σειράν των να σαλπίσουν”.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 9

9,1 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεὶς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου,
9,1 Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε· και είδα ένα αστέρι να έχη πέσει από τον ουρανόν εις την γην, τον σατανάν τον επαναστάτην εναντίον του Θεού, και εδόθη εις αυτόν το κλειδί και του παρεχωρήθη η άδεια να ανοίξη το πηγάδι της κατασκότεινης αβύσσου.
9,2 καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου καιομένης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.
9,2 Και ήνοιξε πράγματι το πηγάδι της φρικτής αβύσσου και αναρίθμητον πλήθος πονηρών πνευμάτων, που ήσαν εκεί φυλακισμένα, ξεπετάχθησαν και ανέβηκαν σαν πυκνός καπνός καιομένης καμίνου και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αέρας από τον καπνόν του πηγαδιού.
9,3 καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς·
9,3 Και από τον καπνόν αυτών, των δαιμονικών πνευμάτων, εξεχώρισαν και εβγήκαν προς τα διάφορα μέρη της γης ακρίδες, κακοποιά δηλαδή πνεύματα, και παρεχωρήθη εις αυτά τυραννική και κακοποιός εξουσία, σαν αυτήν που έχουν οι σκορπιοί εις την γην, να βασανίζουν τους ανθρώπους με τα δηλητηριώδη κεντριά των.
9,4 καὶ ἐῤῥέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
9,4 Και ελέχθη εις αυτά να μη βλάψουν το χορτάρι της γης, ούτε κάθε πράσινον φυτόν ούτε κανένα δένδρον, παρά μόνον τους

ανθρώπους, που δεν έχουν εις τα μέτωπα των την σφραγίδα του Θεού.
9,5 καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ᾽ ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.
9,5 Και εδόθη εις αυτά η διαταγή να μη φονεύσουν τους ανθρώπους, αλλά να τους βασανίσουν επί ωρισμένον χρονικόν διάστημα, που συμβολίζεται με τον αριθμόν των πέντε μηνών. Και ο ψυχικός και σωματικός αυτός βασανισμός και πόνος θα είναι σαν τον φρικτόν πόνον, που φέρνει ο σκορπιός, όταν κεντρίση τον άνθρωπον.
9,6 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὑρήσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ἀπ᾽ αὐτῶν ὁ θάνατος.
9,6 Και κατά τας ημέρας εκείνας οι άνθρωποι, εξ αιτίας των φρικτών ψυχικών και σωματικών οδυνών και εκ του γεγονότος ότι δεν θα έχουν ελπίδα θεραπείας, θα ζητήσουν επάνω εις την απόγνωσίν των τον θάνατον και δεν θα τον εύρουν, και θα επιθυμήσουν να πεθάνουν, και ο θάνατος θα φεύγη από αυτούς.
9,7 καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων,
9,7 Και αι μορφαί των δαιμονικών αυτών ακρίδων είναι και τρομακτικαί και δελεαστικαί. Ομοιάζουν με άλογα ετοιμασμένα δια τον πόλεμον. Και επάνω εις τα κεφάλια των έχουν στεφάνους σαν από χρυσάφι, και τα πρόσωπά των είναι σαν πρόσωπα ανθρώπων.
9,8 καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν,
9,8 Και είχαν τρίχας, σαν τρίχας γυναικών· και τα δόντια των ήσαν σαν δόντια λεόντων (δια να συμβολίζουν την θηριωδίαν των και το καταστρεπτικόν των έργον).
9,9 καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.
9,9 Και είχαν στήθη σαν σιδερένιους θώρακας. Και ο θόρυβος από τις πτέρυγές των, σαν θόρυβος και βοή πολλών αρμάτων, που τα σέρνουν ίπποι και τρέχουν εις την μάχην.

9,10 καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.
9,10 Και έχουν ουρές, σαν τις ουρές των σκορπιών, και κεντριά εις τις ουρές των. Και τους παρεχωρήθη η άδεια να βασανίζουν με τις δηλητηριώδεις ουρές των τους ανθρώπους επί πέντε μήνες, εις περιωρισμένον δηλαδή χρονικόν διάστημα.
9,11 ἔχουσι βασιλέα ἐπ᾿ αὐτῶν τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ ἑβραϊστὶ Ἀβαδδών, ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.
9,11 Εχουν δε βασιλέα και αρχηγόν της πονηράς παρατάξεώς των τον άγγελον της αβύσσου. Το όνομα αυτού εις την Εβραϊκήν είναι Αβαδδών, εις δε την Ελληνικήν ονομάζεται Απολλύων, δηλαδή εξολοθρευτής.
9,12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.
9,12 Και αφού τα δαιμονικά αυτά πνεύματα εβασάνιζαν φρικτά τους ανθρώπους κατά τους πέντε αυτούς μήνας, η πρώτη ουαί, δηλαδή η πρώτη πληγή, επέρασε. Ιδού έρχονται δύο ακόμη ουαί, δύο πληγαί, ύστερα από αυτά.
9,13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
9,13 Και ο εκτός άγγελος, εσάλπισε. Και ήκουσα μίαν φωνήν, που έβγαινε από τα τέσσαρα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίον ευρίσκεται ενώπιον του Θεού,
9,14 λέγοντος τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ· ὁ ἔχων τὴν σάλπιγγα, λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.
9,14 να λέγη στον έκτον άγγελον· “συ που έχεις την σάλπιγγα, λύσε τους τέσσαρας αγγέλους, που είναι δεμένοι κοντά στον μεγάλον ποταμόν, τον Ευφράτην”.
9,15 καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ εἰς τὴν ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.
9,15 Και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι, οι οποίοι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού ήσαν προετοιμασμένοι δια την ωρισμένην ώραν

και ημέραν και τον μήνα και το έτος, ως εκδικητικά όργανα της θείας δικαιοσύνης, δια να φονεύσουν το ένα τρίτον των ανθρώπων.
9,16 καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ ἵππου δύο μυριάδες μυριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.
9,16 Και τα στρατεύματα των αποτελούντο από αναρίθμητον ιππικόν. Ηκουσα, ότι ο αριθμός των ήτο δύο μυριάδες μυριάδων, δηλαδή διακόσια εκατομμύρια.
9,17 καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει καὶ τοὺς καθημένους ἐπ᾿ αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.
9,17 Και έτσι είδα εις την οπτασίαν αυτήν τα αναρίθμητα άλογα και τους πολεμιστάς, που εκάθηντο επάνω εις αυτά και οι οποίοι είχαν πυρίνους θώρακας, ενώ από τα στόματα των ίππων έβγαινε καπνός, που είχε σαν χρώμα υακίνθου και ήταν καπνός θειαφιού. Αι δε κεφαλαί των ίππων ήσαν σαν κεφαλαί λεόντων και από τα στόματα αυτών βγαίνει προς τα έξω με ορμή φωτιά και καπνός και θειάφι (Τα αναρίθμητα αυτά κακοποιά στρατεύματα συμβολίζουν τους τρομερούς βαρβάρους επιδρομείς, που θα επήρχοντο με καταστρεπτικήν μανίαν εναντίον διαφόρων λαών).
9,18 ἀπὸ τῶν τριῶν πληγῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.
9,18 Και από τας τρεις αυτάς πληγάς, από την φωτιά, τον καπνό και το θειάφι, που έβγαινε από τα στόματα των βαρβάρων επιδρομέων, εφονεύθησαν το εν τρίτον εκ των ανθρώπων.
9,19 ἡ γὰρ ἐξουσία τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστι καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλάς, καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.
9,19 Διότι η καταστρεπτική δύναμις των ίππων αυτών υπήρχε στο στόμα των, αλλά και εις τας ουράς των. Διότι αι ουραί των ωμοίαζον με φείδια, που είχαν κεφάλια, και με το δηλητήριον αυτών εβασάνιζαν και έβλαπταν τους ανθρώπους.
9,20 καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ

ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν,
9,20 Και εν τούτοις παρά την σκληράν αυτήν τιμωρίαν, οι υπόλοιποι από τους αμαρτωλούς ανθρώπους, οι οποίοι δεν εφονεύθησαν από τα θανατηφόρα κτυπήματα των ίππων, δεν συνησθάνθησαν την ενόχην των και δεν μετενόησαν και δεν απηρνήθησαν την λατρείαν των ειδώλων, που τα κατεσκεύαζαν οι ίδιοι με τα χέρια των, ώστε να μη προσκυνήσουν πλέον τα δαιμόνια και τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα είδωλα και τα οποία ούτε να βλέπουν ημπορούν, ούτε ν' ακούουν, ούτε να περιπατούν.
9,21 καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.
9,21 Και δεν μετενόησαν οι άνθρωποι αυτοί και δεν ξέκοψαν από τους φόνους των, ούτε από τας μαγείας των, ούτε από τας πορνείας των, ούτε από τας κλοπάς των. (Εμειναν σκληροί και αμετανόητοι μέσα εις την διαστροφήν και φαυλότητά των).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 10

10,1 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἡ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός,
10,1 Και είδα άλλον άγγελον ισχυρόν να κατεβαίνη από τον ουρανόν. Και όπως ο Υιός του ανθρώπου, είχε και αυτός ολόγυρά του σύννεφον και το ουράνιον τόξον επάνω εις την κεφαλήν του, και το πρόσωπόν του ήτο λαμπρόν και ακτινοβολούσεν ως ο ήλιος, και τα πόδια του ήσαν σαν στύλοι πυρός,
10,2 καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλίον ἀνεῳγμένον. καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,
10,2 και εκρατούσεν εις τα χέρια του βιβλίον ανοιγμένον. Και έβαλε το ένα του πόδι, το δεξιόν, επάνω εις την θάλασσαν, το δε αριστερόν επάνω εις την γην.

10,3 καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται. καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.
10,3 Και έκραξε με βροντερήν φωνήν, σαν τον λέοντα που βρυχάται. Και όταν έκραξε, ωμίλησαν οι επτά έγγελοι με τας ισχυράς φωνάς των, που ήσαν ωσάν βρονταί.
10,4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς.
10,4 Και όταν ελάλησαν οι επτά αυτοί μεγαλόφωνοι άγγελοι, ετοιμαζόμουν εγώ να γράψω τους λόγους των. Και ήκουσα τότε φωνήν από τον ουρανόν να λέγη· “σφράγισε και κρύψε αυτά, που είπαν οι επτά μεγαλόφωνοι άγγελοι και μη τα γράψης”.
10,5 Καὶ ὁ ἄγγελος, ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν οὐρανὸν
10,5 Και ο άγγελος ο ισχυρός και μέγας, τον οποίον είδα να στέκεται επάνω εις την θάλασσαν και επάνω εις την γην, ύψωσε προς τον ουρανόν το δέξι του χέρι
10,6 καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,
10,6 και με τον επίσημον αυτόν τρόπον ωρκίσθη εις Εκείνον, τον αιώνιον και αναλλοίωτον, που ζη στους αιώνας των αιώνων, στον Θεόν, ο οποίος έκτισε τον ουρανόν και όσα υπάρχουν εις αυτόν και την γην και όσα υπάρχουν εις αυτήν και την θάλασσαν και όσα υπάρχουν εις αυτήν. Ωρκίσθη και επισήμως διεβεβαίωσεν, ότι δεν υπολείπεται πλέον καιρός (δια την πραγματοποίησιν της τελικής βουλής του Θεού περί του κόσμου).
10,7 ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας.
10,7 Αλλά κατά τας ημέρας, που θα ακουσθή η φωνή του εβδόμου αγγέλου, όταν αυτός θα σαλπίση, θα εκτελεσθή η μυστηριώδης τελική βουλή του Θεού περί του κόσμου, όπως ο ίδιος ο Θεός, σαν εξαιρετικώς χαρμόσυνον αγγελίαν, την προείπεν στους δούλους του, τους προφήτας της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης.

10,8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ᾿ ἐμοῦ καὶ λέγουσα· ὕπαγε λάβε τὸ βιβλιδάριον τὸ ἀνεῳγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
10,8 Και η φωνή, την οποίαν προηγουμένως ήκουσα από τον ουρανόν, ελάλησε πάλιν προς εμέ και είπε· "πήγαινε, πάρε το βιβλιαράκι το ανοιγμένον, που είναι στο χέρι του αγγέλου, ο οποίος στέκεται επάνω εις την θάλασσαν και επάνω εις την γην".
10,9 καὶ ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλιδάριον. καὶ λέγει μοι· λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ᾿ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.
10,9 Και επήγα προς τον άγγελον και του είπα· να μου δώση το βιβλιαράκι. Και εκείνος μου είπε· "πάρε το και φάγε το ολόκληρο (Κατενόησε καλά, αφομοίωσε και βάλε μέσα στον νουν και την καρδιά σου την προφητείαν, που περιέχει το βιβλιαράκι). Και θα σου πικράνη την κοιλίαν, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν το μέλι". (Θα είναι γλυκό και ευχάριστον το άγγελμα της προσεχούς ολοκληρώσεως του θείου σχεδίου και της βεβαίας απολυτρώσεως, θα γεννά όμως και το αίσθημα της πικρίας και της θλίψεως εξ αιτίας των δοκιμασιών, που θα το συνοδεύουν).
10,10 καὶ ἔλαβον τὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκύ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.
10,10 Και επήρα το βιβλίον από το χέρι του αγγέλου και το κατέφαγα. Και ήτο πράγματι στο στόμα γλυκό σαν μέλι. Οταν όμως το έφαγα, εγέμισε πικρίαν η κοιλία μου.
10,11 καὶ λέγουσί μοι· δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.
10,11 Και μου είπαν τότε ο ισχυρός άγγελος και οι άλλοι επτά· "τώρα που κατενόησες πλέον την προφητείαν, πρέπει να την αναγγείλης πάλιν στους λαούς και εις τα έθνη και εις τας γλώσσας της οικουμένης και εις πολλούς βασιλείς".

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 11

11,1 Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων· ἔγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς

προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ·
11,1 Και μου εδόθη ένας κάλαμος όμοιος με ράβδον και ένας άγγελος μου είπε· “σήκω και μέτρησε τον ναόν του Θεού και το θυσιαστήριον, που είναι εμπρός εις αυτόν, και εκείνους που προσκυνούν στον ναόν αυτόν τον αληθινόν Θεόν και ανήκουν στον Χριστόν.
11,2 καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.
11,2 Την δε αυλήν την εξωτερικήν, που περιβάλλει τον ναόν, βγάλε την έξω από το μέτρημα και μη την μετρήσης, διότι αυτή παρεχωρήθη εις τα ειδωλολατρικά έθνη, που μαζή με τους απιστούντας Εβραίους δεν θα έχουν πιστεύσει στον Χριστόν, και θα καταπατήσουν την αγίαν πόλιν σαράντα δύο μήνας, διάστημα δηλαδή προκαθωρισμένον από τον Θεόν.
11,3 καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους.
11,3 Και εγώ, ο Χριστός, θα δώσω φωτισμόν και δύναμιν στους δύο μαγάλους μάρτυράς μου (όπως άλλοτε έδωσα στον Ηλίαν και στον Μωϋσέα) και θα προφητεύσουν και θα κηρύξουν την αλήθειαν επί χιλίας διακοσίας εξήκοντα ημέρας, σαράντα δύο δηλαδή μήνας, και θα φορούν σάκκους, δια να συμβολίζεται η μετάνοια, την οποίαν θα κηρύσσουν”.
11,4 οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἑστῶσαι.
11,4 Οι δύο αυτοί προφήται θα είναι σαν δύο κατάκαρποι ελαίαι και σαν δύο αναμμένοι λύχνοι, που είναι στημένοι ενώπιον του Κυρίου της γης.
11,5 καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.
11,5 Και εάν κανείς σκεφθή και θελήση να τους παρενοχλήση και κακοποιήση, φωτιά ξεπετιέται από το στόμα των και κατατρώγει τους εχθρούς των. Και εάν κανείς επιχειρήση να τους βλάψη και κακοποιήση, αυτός, σύμφωνα με την απόφασιν του Θεού, πρέπει να φονευθή. (Διότι το παντοδύναμον χέρι του Θεού προστατεύει τους δύο προφήτας).

11,6 οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν τὸν οὐρανὸν κλεῖσαι, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὁσάκις ἐὰν θελήσωσι.
11,6 Αυτοί έχουν πάρει εξουσίαν από τον Θεόν να κλείσουν, όπως άλλοτε ο Ηλίας, κατά θαυματουργικόν τρόπον τον ουρανόν, δια να μη στέλλη βροχήν κατά τας ημέρας, που αυτοί θα κηρύττουν και θα προφητεύουν. Και έχουν από τον Θεόν εξουσίαν εις τα νερά της γης να τα μεταβάλλουν εις αίμα και να κτυπήσουν την γην με κάθε ειδός πληγής, όσες φορές θα θελήσουν.
11,7 καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ᾿ αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσει αὐτοὺς καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.
11,7 Και όταν εκπληρώσουν την αποστολήν των και κηρύξουν την μαρτυρίαν των και συμπληρωθούν οι σαράντα δύο μήνες, τότε το θηρίον, που αναβαίνει από τον Αδην, ο αντίχριστος, θα κάμη πόλεμον εναντίον αυτών και θα τους νικήση και θα τους φονεύση.
11,8 καὶ τὸ πτῶμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη.
11,8 Και τα πτώματα των θα αφεθούν άταφα εις την πλατείαν της μεγάλης πόλεως της Ιερουσαλήμ, όπου και ο Κυριος αυτών ο Ιησούς Χριστός εσταυρώθη, και η οποία δια την φαυλότητα και ειδωλολατρικήν ζωήν των κατοίκων της ονομάζεται αλληγορικώς Σοδομα και Αίγυπτος.
11,9 καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν τὸ πτῶμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνῆμα.
11,9 Και βλέπουν οι αμαρτωλοί και αμετανόητοι από τους διαφόρους λαούς και τας φυλάς και τας γλώσσας και τα έθνη τα πτώματα αυτών τρεις κατά συνέχειαν και μισή ημέρας, (διάστημα, που συμβολίζει τριάμιση έτη, όσον θα έχη διαρκέσει και η αποστολή των δύο αυτών μαρτύρων), και δεν θα αφήσουν να τεθούν τα πτώματα εις μνήμα, (δια να δείξουν έτσι την περιφρόνησίν τους προς αυτούς).
11,10 καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ᾿ αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο

προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.
11,10 Και οι αμετανόητοι αυτοί κάτοικοι της γης θα χαίρουν δια τον τραγικόν θάνατον των δύο αυτών μαρτύρων και θα ευφρανθούν και θα ανταλλάξουν μεταξύ των δώρα, διότι έλειψαν πλέον οι δύο αυτοί προφήται, που συνεκλόνισαν και κατέθλιψαν με το ελεγκτικόν τους κήρυγμα τους αμετανοήτους κατοίκους της γης.
11,11 καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.
11,11 Υστερα όμως από τρεις ημέρας και μισή, Πνεύμα ζωοποιόν, που εκπορεύεται από τον Θεόν, εισήλθεν στους δύο νεκρούς μάρτυρας και εστάθηκαν ζωντανοί και ισχυροί εις τα πόδια των και φόβος μεγάλος έπεσε και κατεβάρυνε εκείνους, που έβλεπαν αυτούς αναστημένους.
11,12 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν αὐτοῖς· ἀνάβητε ὧδε. καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.
11,12 Και ήκουσα μεγάλην φωνήν από τον ουρανόν να λέγη προς αυτούς· “ανεβήτε εδώ”. Και ανέβησαν στον ουρανόν με την νεφέλην και τους είδαν και κατεπτοήθησαν οι εχθροί των.
11,13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτά, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.
11,13 Και κατά την ημέραν εκείνην έγινε μεγάλος σεισμός και το εν δέκατον της αμαρτωλής πόλεως, που εφόνευσε τους μάρτυρας, εκρημνίσθη και εφονεύθησαν με τον σεισμόν επτά χιλιάδες άνθρωποι (όχι όλοι οι αμαρτωλοί, δια να δοθή δίδαγμα και ευκαιρία στους υπολοίπους, όπως μετανοήσουν). Και οι άλλοι, όταν είδαν την τιμωρίαν αυτήν της θείας δικαιοσύνης, κατελήφθησαν από φόβον και υπό την κυριαρχίαν αυτού εδόξασαν τον Θεόν του ουρανού.
11,14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἰδοὺ ἔρχεται ταχύ.
11,14 Η ουαί, δηλαδή η πληγή η δευτέρα επέρασε. Η πληγή η τρίτη ιδού έρχεται σύντομα.
11,15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαι· ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ

Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
11,15 Και τότε εσάλπισεν ο έβδομος άγγελος. Και έγιναν φωναί μεγάλαι, αλαλαγμοί θριάμβου στον ουρανόν, που έλεγαν· “επραγματοποιήθη και επεκράτησεν οριστικώς η βασιλεία του Κυρίου μας και του Χριστού του επί όλου του κόσμου και θα βασιλεύση χωρίς διακοπήν στους απεράντους αιώνας των αιώνων”.
11,16 καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, οἳ κάθηνται ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ
11,16 Και οι εικόσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, που κάθηνται επάνω στους θρόνους των, εμπρός στον θρόνον του Θεού, έπεσαν με τα πρόσωπα κατά γης και επροσκύνησαν τον Θεόν
11,17 λέγοντες· εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὅτι εἴληφας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας,
11,17 λέγοντες· “σε ευχαριστούμεν, Κυριε ο Θεός ο Παντοκράτωρ, σε που υπάρχεις εξ εαυτού πάντοτε και υπήρχες προ πάντων των αιώνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα υπάρχης στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, διότι ανέλαβες την δύναμίν σου την μεγάλην και εβασίλευσες.
11,18 καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐθνῶν κριθῆναι καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις καὶ τοῖς ἁγίοις τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.
11,18 Και τα ειδωλολατρικά ασεβή έθνη κατελήφθησαν από μανίαν και παραφοράν εναντίον σου και ήλθεν η δικαία σου οργή, που τα ετιμώρησε. Και ήλθε επίσης ο καιρός της αναστάσεως όλων των νεκρών, δια να κριθούν και να δώσης συ, ως δίκαιος κριτής, την ανταμοιβήν στους δούλους σου, στους προφήτας και τους αγίους, εις όλους που φοβούνται το όνομά σου, στους μικρούς και στους μεγάλους, και δια να εξολοθρεύσης εκείνους, οι οποίοι με την προκλητικήν των φαυλότητα διαφθείρουν την γην”.
11,19 Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης Κυρίου ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο

ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.
11,19 Και τότε ανοίχθηκε ο αχειροποίητος ναός του Θεού, που είναι στον ουρανόν, και όλοι είδαν την κιβωτόν της διαθήκης του Κυρίου, που ευρίσκεται μέσα στον ναόν (είδαν τον τελικόν θρίαμβον του Χριστού και την ένδοξον βασιλείαν, την ητοιμασμένην από καταβολής κόσμου) και έγιναν αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμός και χάλαζα πυκνή και χονδρή (που εσυμβόλιζαν, όπως και στο όρος Σινά κατά την παράδοσιν του Νομου, την παντοδύναμον παρουσίαν του Θεού).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 12

12,1 Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα,
12,1 Και εφάνη στον ουρανόν ένα έκτακτον και καταπληκτικόν σημείον, εφάνη δηλαδή μία γυναίκα, που είχε ολόγυρά της, σαν ολόλαμπρο ένδυμα, τον ήλιον, και η σελήνη ήτο κάτω από τα πόδια της σαν υποπόδιόν της, και επάνω στο κεφάλι της υπήρχαν, σαν ολόφωτο στεφάνι, δώδεκα αστέρια. (Και συμβολίζει αυτή την λάμπουσαν από αγιότητα βασιλείαν του Θεού, την οποίαν λαμπρύνει ως ήλιος αυτός ο Χριστός και ως δώδεκα φωτεινοί αστέρες οι δώδεκα Απόστολοι).
12,2 καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἔκραζεν ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν.
12,2 Και η γυναίκα αυτή ήτο έγκυος και έκραζε, διότι ησθάνετο τους πόνους του τοκετού και εβασανίζετο, δια να γεννήση τον Μεσσίαν (να ενθρονίση δια της Εκκλησίας τον Κυριον Ιησούν Χριστόν εις τας καρδίας των ανθρώπων).
12,3 καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων πυῤῥὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,
12,3 Και εφάνη άλλο σημείον στον ουρανόν. Και ιδού ένας μεγάλος κόκκινος δράκων, που είχε επτά κεφάλια και δέκα κέρατα και επάνω εις τα επτά κεφάλια του επτά διαδήματα, (το απαίσιον αυτό τέρας συμβολίζει τον μοχθηρότατον ανθρωποκτόνον διάβολον με τα

πολυάριθμα όργανα του και την τεραστίαν δια την αμαρτωλότητα των λαών εξουσίαν του επί του κόσμου).
12,4 καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. καὶ ὁ δράκων ἕστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκῃ, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ.
12,4 Και η ουρά αυτού σύρει το εν τρίτον από τα αστέρια του ουρανού, τους αγγέλους δηλαδή που επαναστάτησαν μαζή του εναντίον του Θεού, και τους οποίους έρριψε κάτω εις την γην. Και ο δράκων αυτός εστάθη εμπρός εις την γυναίκα, που επρόκειτο να γεννήση, δια να καταφάγη το τέκνον της όταν το γεννήση. (Ο σατανάς με μανίαν και λύσσαν εστράφη εναντίον του Μεσσίου, δια να τον εξοντώση με την φονικήν απόφασιν του Ηρώδου, με τους ιδικούς του μεγάλους πειρασμούς και με την θεοκτόνον μανίαν των Εβραίων).
12,5 καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα, ὂς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.
12,5 Και εγέννησεν η γυναίκα παιδί αρσενικό, που μέλλει να ποιμάνη τα έθνη με σιδηράν ράβδον. Και ηρπάσθη το τέκνον αυτής πλησίον του Θεού και στον θρόνον αυτού (ο Μεσσίας διέφυγε την εξοντωτικήν μανίαν του διαβόλου και των οργάνων του, ετελείωσε το έργον του και ανελήφθη ένδοξος στον ουρανόν).
12,6 καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα.
12,6 Και η γυναίκα έφυγεν εις την έρημον, όπου έχει τόπον ητοιμασμένον από τον Θεόν, δια να την τρέφουν τα όργανα του Θεού χιλίας διακοσίας εξήντα ημέρας, τριάμηση έτη. (Η Εκκλησία διωκομένη από τον αμαρτωλόν κόσμον χωρίζεται από αυτόν όχι τοπικώς αλλά πνευματικώς, ασφαλίζεται όμως και υπάρχει και δρα εις τας καλοπροαιρέτους ψυχάς με την χάριν του ιδρυτού της).
12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ -τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,
12,7 Και έγινε πόλεμος στον ουρανόν. Ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού ήλθαν να πολεμήσουν εναντίον του δράκοντος, του διαβόλου (ο

οποίος είχε επαναστατήσει κατά του Θεού και ηγωνίζετο να αποσπάση τους ανθρώπους από τον αληθινόν Θεόν και να τους υποτάξη στον εαυτόν του και την ειδωλολατρίαν). Και ο δράκων μαζή με τους αγγέλους του επολέμησε.
12,8 καὶ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὑρέθη αὐτῷ ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.
12,8 Και δεν υπερίσχυσεν, αλλά ενικήθη ολοσχερώς και η ήττα του ήτο τόσον μεγάλη, ώστε δεν ευρέθη πλέον τόπος δι' αυτόν στον ουρανόν.
12,9 καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, -ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ᾽ αὐτοῦ ἐβλήθησαν.
12,9 Και ερρίφθη αυτός ο δράκων, ο μεγάλος, ο παλαιός όφις, που εξηπάτησε τους πρωτοπλάστους, ο καλούμενος διάβολος και σατανάς, ο οποίος παραπλανά στο ψεύδος και την αμαρτίαν όλην την οικουμένην, ερρίφθη εις την γην και μαζή με αυτόν ερρίφθησαν και οι πονηροί άγγελοί του.
12,10 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.
12,10 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην στον ουρανόν να λέγη· “τώρα πλέον επραγματοποιήθη εξ ολοκλήρου η σωτηρία των ανθρώπων και η δύναμις και η βασιλεία του Θεού μας και η δύναμις και η κυριαρχία του Χριστού του, διότι κατερρίφθη ο κατήγορος των αδελφών μας, που είναι εις την γην, αυτός που τους κατηγορούσε ενώπιον του Θεού μας συνεχώς ημέραν και νύκτα.
12,11 καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.
12,11 Και αυτοί, οι πιστοί στον Χριστόν αδελφοί μας, τον ενίκησαν χάρις στο αίμα και την θυσίαν του Αρνίου και χάρις στο κήρυγμα της μαρτυρίας των ενώπιον του κόσμου, και οι οποίοι δεν ηγάπησαν και δεν επροτίμησαν την ζωήν των μέχρι και του μαρτυρικού ακόμη θανάτου δια την πίστιν των και την μαρτυρίαν των υπέρ του Χριστού.

12,12 διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.
12,12 Δια τούτο ευφραίνεσθε ουρανοί και όσοι κατοικούν εις αυτούς. Αλλοίμονον όμως εις την γην και την θάλασσαν, διότι κατέβηκε ο διάβολος προς σας με μανίαν μεγάλην, γνωρίζων καλά, ότι ολίγον ακόμη καιρόν έχει εις την διάθεσιν του διότι η σκοτεινή κυριαρχία του θα καταλυθή έντος ολίγου.
12,13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἥτις ἔτεκε τὸν ἄῤῥενα.
12,13 Και όταν ο δράκων είδεν ότι ερρίφθη εις την γην, κατεδίωξεν με μανίαν την γυναίκα, που εγέννησε το αρσενικόν τέκνον. (Κατεδίωξε με τα όργανά του την Εκκλησίαν του Χριστού).
12,14 καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφηται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.
12,14 Και εδόθησαν εις την γυναίκα οι δύο φτερούγες του αετού του μεγάλου, δια να πετά εις την έρημον, στον τόπον της, που είχεν ορισθή από τον Θεόν και να τρέφεται εκεί ασφαλής και απρόσβλητος από την μανίαν του όφεως ένα έτος και δύο ακόμη έτη και μισό έτος. (Δεν θα ηττηθή ούτε θα καταβληθή από τους διωγμούς, αλλά φρουρουμένη και ενισχυομένη από τον Θεόν θα τους υπερνικήση).
12,15 καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ.
12,15 Και τότε ο όφις έβγαλεν από το στόμα του και έρριψε πίσω από την γυναίκα ύδατα πολλά, σαν ποτάμι, δια να την παρασύρη μέσα εις αυτό και την πνίξη. (Ποτάμι έρρευσαν τα αίματα των μαρτύρων, μέσα εις τα οποία ηθέλησεν ο σατανάς να πνίξη και εξολοθρεύση την Εκκλησίαν).
12,16 καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.
12,16 Και εβοήθησεν η γη την γυναίκα, και ήνοιξεν η γη (κατά διαταγήν Θεού) το στόμα της και κατάπιε τον ποταμόν, τον οποίον ο δράκων έρριψε από το στόμα του. (Οι διωγμοί και οι διώκται δεν θα

επιτύχουν τίποτε εναντίον της Εκκλησίας, αλλά θα συντριβούν και θα εξαφανισθούν εις την γην).
12,17 καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ.
12,17 Και κατελήφθη από μανίαν ο δράκων εναντίον της γυναικός και επήγε να κάμη πόλεμον εναντίον των υπολοίπων απογόνων της (των ανθρώπων, που θα επίστευαν στον Χριστόν και θα ήσαν αδελφοί αυτού), οι οποίοι θα ετήρουν τας εντολάς του Θεού και θα είχαν σταθεράν και ακλόνητον την ομολογίαν της πίστεως των στον Ιησούν Χριστόν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 13

13,1 Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτά, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας.
13,1 Και εστάθηκα εις την αμμουδιά της θαλάσσης και είδα να ανεβαίνη από την θάλασσαν (η οποία συμβολίζει την άβυσον του Αδου και τον τεταραγμένον αμαρτωλόν κόσμον) θηρίον, το οποίον είχε δέκα κέρατα και επτά κεφαλάς και επάνω εις τα κέρατα δέκα διαδήματα, (σύμβολα της κυριαρχίας του επάνω εις τας βασιλείας του κόσμου) και εις τας κεφαλάς αυτού ήσαν γραμμένα ονόματα βλασφημίας. (Ονόματα θεοποιηθέντων αυτοκρατόρων της Ρωμης και άλλων κυριάρχων εις τα βασίλεια της γης).
13,2 καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην· -
13,2 Και το θηρίον, το οποίον είδα ήτο όμοιον με πάνθηρα και τα πόδια του σαν της αρκούδας και το στόμα του σαν στόμα λέοντος. (Δια των θηρίων αυτών, που εκφράζουν την αιμοβορίαν, την λαιμαργίαν, την θηριωδίαν και αλαζονείαν συμβολίζεται η απανθρωπία, η απληστία και η αλαζονεία των διεφθαρμένων κοσμικών αυτοκρατοριών και ειδικώτερα της Ρωμης). Και ο δράκων

έδωκε εις αυτό το θηρίον, που συμβόλιζε τον θηριώδη αντίχριστον, την δύναμιν του και τον θρόνον του και την μεγάλην εξουσίαν του (εφ' εσον άλλωστε θα το εχρησιμοποιούσε ως όργανον του εναντίον της Εκκλησίας).
13,3 καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον. καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.
13,3 Και είδα μίαν από τας κεφαλάς του σαν σφαγμένην κατά ένα τρόπον θανατηφόρον. Αλλ' η θανάσιμος αυτού πληγή εθεραπεύθη (προφανώς από τον σατανά) και εθαύμασεν όλη η οικουμένη και ηκολούθησεν οπίσω από το θηρίον.
13,4 καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ᾽ αὐτοῦ;
13,4 Και επροσκύνησαν τον δράκοντα, τον σατανά, ο οποίος έδωκε αυτήν την εξουσίαν στο θηρίον, στον αντίχριστον. Και επροσκύνησαν ακόμη το θηρίον, λέγοντες· “ποιός είναι όμοιος με το θηρίον και ποιός ημπορεί να πολεμήση εναντίον του;”
13,5 καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.
13,5 Και εδόθη εις αυτό από τον σατανάν βέβηλον στόμα, το οποίον λαλεί αλαζονικάς καυχησιολογίας και βλασφημίας εναντίον του Θεού. Και εδόθη εις αυτό (κατά παραχώρησιν Θεού) η άδεια και η εξουσία να κάμη πόλεμον επί τρία έτη και μισό.
13,6 καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.
13,6 Και ήνοιξε το στόμα του εις βλασφημίας εναντίον του Θεού, δια να βλασφημήση το άγιον όνομα του Θεού και την ουράνιον κατοικίαν του και όλους τους αγγέλους και τους αγίους, που κατοικούν μαζή του στον ουρανόν (με την μοχθηράν διάθεσιν να εξαλείψη το όνομα του Θεού από την γην και να θεοποιήση τον φαύλον εαυτόν του).
13,7 καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

13,7 Και εδόθη στο θηρίον αυτό, κατά παραχώρησιν Θεού, η άδεια να κάμη πόλεμον εναντίον των Χριστιανών και να τους νικήση· και του εδόθη ακόμη η εξουσία να κυριαρχήση εις κάθε φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος (και να γίνη έτσι η Ρωμη, που συμβολίζεται με το θηρίον, με τον αντίχριστον, κοσμοκράτειρα).
13,8 καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
13,8 Και θα προσκυνήσουν αυτόν, που αλαζονικώς θα παριστάνη τον ευατόν του Θεόν, όλοι οι κάτοικοι της γης, εκείνοι δηλαδή, των οποίων το όνομα από καταβολής κόσμου δεν έχει γραφή στο βιβλίον της ζωής του σφαγμένου Αρνίου.
13,9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.
13,9 Οποίος έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση.
13,10 εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτέννει, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.
13,10 Οποιος σύρει άλλους εις αιχμαλωσίαν, βαδίζει και ο ίδιος εις αιχμαλωσίαν. Οποιος φονεύσει με μαχαίρι, πρέπει και αυτός σύμφωνα με την δικαιοσύνην του Θεού, με μαχαίρι να φονευθή. (Τα εγκλήματα και τα αδικήματα θα πληρωθούν και θα τιμωρηθούν με το ίδιο μέτρον). Εδώ φαίνεται η υπομονή και η πίστις των Χριστιανών.
13,11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.
13,11 Και είδα άλλο θηρίον να ανεβαίνη από την γην· και είχε δύο κέρατα, που εμοιαζαν σαν κέρατα αρνίου· ωμιλούσε όμως σαν δράκων. (Εσυμβόλιζε τους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι σαν αθώα πρόβατα ομιλούν με γλυκύτητα, αλλ' έχουν την καρδίαν και τα φρονήματα του διαβόλου).
13,12 καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.
13,12 Υποτάσσεται δε και εκτελεί όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου, πειθαρχικόν σαν εκτελεστικόν όργανον εμπρός εις αυτό. Παρασύρει δε και κάμνει την γην και εκείνους που κατοικούν εις

αυτήν να προσκυνούν το πρώτον θηρίον, του οποίου η θανάσιμος πληγή έχει θεραπευθή.
13,13 καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνῃ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
13,13 Και κάμνει, το προβατόσχημον αυτό θηρίον (με την δύναμιν του διαβόλου) μεγάλα και τερατώδη σημεία, ώστε και από τον ουρανόν να κατεβαίνη εις την γην εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων φωτιά (κατά μίμησιν του προφήτου Ηλιού).
13,14 καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε.
13,14 Και παρασύρει εις την πλάνην τους κατοίκους της γης με τα αγυρτικά αυτά θαύματα, δια τα οποία του εδόθη άδεια εκ μέρους του Θεού να τα κάμη, λέγων και προτρέπων τους κατοίκους της γης να κάμουν είδωλον και να θεοποιήσουν το θηρίον, τον Αντίχριστον, το οποίον καίτοι είχε λάβει την πληγήν της μαχαίρας, εν τούτοις έζησε.
13,15 καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.
13,15 Και του παρεχωρήθη άδεια να δώση ζωήν στο είδωλον του θηρίου, ώστε να ομιλήση το είδωλον του θηρίου. Ακόμη δε του επετράπη να ενεργήση, ώστε να φονευθούν όσοι δεν θα ήθελαν να προσκυνήσουν το είδωλον του θηρίου.
13,16 καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν,
13,16 Παρασύρει δε και πείθει όλους, τους μικρούς και τους μεγάλους, τους πλουσίους και τους πτωχούς, τους ελευθέρους και τους δούλους, να προσκυνήσουν το είδωλον και να υποταχθούν στο θηρίον και να τους δώσουν ανεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα στο δέξι των χέρι και εις τα μέτωπά των, όπως γίνεται με τους δούλους, (δια να διαλαλούν έτσι την ισόβιον υποταγήν των στο θηρίον).
13,17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

13,17 Και δια να θλίψη και ταλαιπωρήση τους Χριστιανούς, πειθαναγκάζει, κανείς να μη ημπορή να αγοράση η να πωλήση, εκτός εκείνων που έχουν το χάραγμα και την σφραγίδα του θηρίου, η οποία σφραγίς είναι το όνομα του θηρίου η ο αριθμός, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματός του.
13,18 Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς.
13,18 Εδώ είναι η θεία σοφία· εκείνος που έχει φωτισμένον και καθαρόν νουν ας υπολογίση το σύνολον των αριθμών, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματός του. Διότι είναι αριθμός ονόματος ανθρώπου. Και ο αριθμός αυτός, που βγαίνει, από την άθροισιν των γραμμάτων λαμβανομένων ως αριθμών, κατά το ελληνικόν σύστημα, είναι εξακόσια εξήκοντα εξ η χξστ'. Είναι δε το όνομα του Αντιχρίστου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 14

14,1 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀρνίον ἑστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ᾿ αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
14,1 Και είδον και ιδού το Αρνίον, το οποίον εστέκετο επάνω στο όρος της νέας Σιών, της αγωνιζομένης Εκκλησίας, και μαζή με αυτό πολυάριθμοι εκλεκτοί πιστοί από όλα τα έθνη, που συμβολίζονται με τον αριθμόν εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες και έχουν γραμμένο επάνω εις τα μέτωπά των το όνομα του Αρνίου και του Πατρός αυτού.
14,2 καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα, ὡς κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.
14,2 Και ήκουσα φωνήν από την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν του ουρανού, σαν την βοήν υδάτων πολλών, που πίπτουν σαν καταρράκτες από ψηλά, και σαν φωνήν μεγάλης βροντής. Και η φωνή, την οποίαν ήκουσα, δεν ήτο τρομακτική αλλ' ευχάριστος, διότι ήτο σαν φωνή κιθαρωδών, που ψάλλουν και συγχρόνως παίζουν με τας κιθάρας των.

14,3 καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζῴων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.
14,3 Και ψάλλουν νέον ύμνον εμπρός στον θρόνον του Θεού και εμπρός εις τα τέσσαρα ζώα και τους εικοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους. Και κανείς άλλος δεν ημπορούσε να κατανοήση την νέαν αυτήν ωδήν, παρά μόνον οι εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες, οι οποίοι είχαν εξαγορασθή με το αίμα του Αρνίου ανάμεσα απ' όλους τους κατοίκους της γης.
14,4 οὗτοί εἰσιν οἳ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ·
14,4 Αυτοί είναι οι αγνοί και αφωσιωμένοι στο Αρνίον, οι οποίοι δεν ήλθαν εις καμμίαν συνάφειαν με γυναίκας και δεν εμολύνθησαν, διότι είναι παρθένοι. Αυτοί είναι που ακολουθούν πιστώς και θαρραλέως το Αρνίον, όπου και αν υπάγη. Αυτοί έχουν εξαγορασθή ανάμεσα από το πλήθος των ανθρώπων, ως εκλεκτή απαρχή και ευάρεστος προσφορά στον Θεόν και στο Αρνίον.
14,5 καὶ οὐχ εὑρέθη ψεῦδος ἐν τῷ στόματι αὐτῶν· ἄμωμοι γάρ εἰσιν.
14,5 Και δεν ευρέθηκε ποτέ ψέμα στο στόμα των, διότι είναι άμεμπτοι και ακέραιοι.
14,6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσαι ἐπὶ τοὺς καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,
14,6 Και είδα άλλον άγγελον να πετά εις τα μεσουράνια και να έχη χαρμόσυνον, αιωνίου κύρους μήνυμα, το μήνυμα της λυτρώσεως και της ανταποδόσεως, δια να το αναγγείλη και διαλαλήση εις όλους όσοι ευρίσκονται εις την γην, εις κάθε έθνος και κάθε φυλήν και γλώσσαν και λαόν,
14,7 λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· φοβήθητε τὸν Κύριον καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

14,7 λέγων με μεγάλην φωνήν· “φοβηθήτε τον Κυριον και δοξάσατε το όνομα του, διότι ήλθεν η ώρα, που θα κάμη την μεγάλην κρίσιν και θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα αυτού. Και προσκυνήσατε αυτόν, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων”.
14,8 καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἠκολούθησε λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἣ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα ἔθνη.
14,8 Και άλλος δεύτερος άγγελος ήλθεν έπειτα από τον πρώτον λέγων· “έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη. (Η πολυάνθρωπος και διευθαρμένη Ρωμη, η οποία ως προς την φαυλότητα και εξαθλίωσιν της ομοιάζει με την παλαιάν αμαρτωλήν Βαβυλώνα). Αυτή η νέα, διεφθαρμένη Βαβυλών έχει ποτίσει όλα τα έθνη με την κραιπάλην της ασωτίας της, με την φλόγα και την παραφοράν της σαρκολατρίας της”.
14,9 Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλη· εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει τὸ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ,
14,9 Και άλλος, τρίτος άγγελος ήλθεν έπειτα από αυτούς, λέγων με φωνήν μεγάλην· “όποιος προσκυνεί το θηρίον, τον αντίχριστον και την εικόνα αυτού και παίρνει την χαραγμένην σφραγίδα του επάνω στο μέτωπόν του η στο χέρι του (και δηλώνει έτσι δουλικήν υποταγήν εις αυτό)
14,10 καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.
14,10 και αυτός θα πίη από τον οίνον του θυμού του Θεού, που έχει κερασθή ανόθευτος και δραστικός στο ποτήρι της οργής του και θα βασανισθή με φωτιά και θειάφι (με σωματικάς και ψυχικάς τιμωρίας) εμπρός στους αγίους αγγέλους και εμπρός στο Αρνίον.
14,11 καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

14,11 Και ο καπνός από την φωτιά και το θειάφι του ακαταπαύστου βασανισμού των θα ανεβαίνη εις αιώνας αιώνων και δεν θα έχουν καθόλου ανάπαυσιν ημέραν και νύκτα αυτοί που προσκυνούν το θηρίον και την εικόνα του, και όποιος άλλος παίρνει το χάραγμα της σφραγίδος του ονόματος του θηρίου.
14,12 Ὧδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.
14,12 Εδώ τώρα δείχνεται η υπομονή των Χριστιανών, αυτών που τηρούν τας εντολάς του Θεού και κρατούν σταθερά την πίστιν του Ιησού".
14,13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· γράψον, μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ᾿ ἄρτι. ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ᾿ αὐτῶν.
14,13 Και ήκουσα φωνήν από τον ουρανόν, η οποία έλεγε· "γράψε· μακάριοι απ' εδώ και πέρα είναι οι νεκροί, που πεθαίνουν με την πίστιν και την κοινωνίαν των προς τον Χριστόν. Ναι, πράγματι και αληθεία, είναι μακάριοι, λέγει το Πνεύμα το Αγιον. Και πεθαίνουν, δια ν' αναπαυθούν από τους κόπους των· τα δε ενάρετα έργα των τους συνοδεύουν σαν θησαυρός αναφαίρετος μαζή των,εις την άλλην ζωήν, ως απόδειξις της πίστεώς των και συνήγορός των ενώπιον του δικαίου Θεού".
14,14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.
14,14 Και είδα νέον όραμα· και ιδού ένα λευκόν, ολόφωτον σύνεφον, και επάνω στο σύνεφο είδα να κάθεται ο δικαιοκρίτης Χριστός, που ωμοίαζε προς υιόν ανθρώπου. Και είχεν επάνω στο κεφάλι του, ως βασιλικόν διάδημα, ολόχρυσον στέφανον και στο χέρι του εκρατούσε δρεπάνι κοφτερό.
14,15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων ἐν φωνῇ μεγάλῃ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· πέμψον τὸ δρέπανόν σου καὶ θέρισον, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.
14,15 Και άλλος άγγελος εβγήκεν από τον ναόν του Θεού εκ του ουρανού, κράζων με μεγάλην φωνήν προς εκείνον, που εκάθητο επάνω εις την νεφέλην· "στείλε το δρεπάνι σου και θέρισε, διότι

ήλθεν η ώρα να θερίσης, ωρίμασαν πλέον και εμέστωσαν οι κόκκοι του σίτου και εξηράνθησαν τα στάχυα, έτοιμα προς θερισμόν”. (Μαζεψε ως σίτον εκλεκτόν εις τας ουρανίους αποθήκας σου τους πιστούς εις σε και εκλεκτούς Χριστιανούς).
14,16 καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.
14,16 Και αυτός που εκάθητο επάνω στο σύννεφον έρριψε το δρεπάνι του εις την γην και εθερίσθη η γη (και οι δίκαιοι, σαν εκλεκτός σίτος μετεφέρθησαν στον ουρανόν).
14,17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.
14,17 Και άλλος άγγελος εβγήκεν από τον ουράνιον ναόν του Θεού. Είχε και αυτός δρεπάνι καλοτροχισμένο και κοπτερό.
14,18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξὺ λέγων· πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξὺ καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασεν ἡ σταφυλὴ τῆς γῆς.
14,18 Και άλλος άγγελος, εβγήκεν από το θυσιαστήριον, (κάτω από το οποίον υπήρχαν αι ψυχαί εκείνων, που είχαν σφαγή δια την πίστιν των στο Αρνίον). Και αυτός, όργανον της θείας δικαιοσύνης, είχε εξουσίαν στο πυρ της κολάσεως, που φλογίζει τους ασεβείς, και έκραξε με μεγάλην κραυγήν στον άγγελον που είχε το κοφτερό δρεπάνι, λέγων· “στείλε το κοφτερό δρεπάνι σου και τρύγησε τα σταφύλια από τα αμπέλια της γης, διότι έχει ωριμάσει πλέον το σταφύλι της γης”. (Στείλε όλεθρον και θάνατον στους ασεβείς και φαύλους, διότι η κακία των έχει φθάσει στο απροχώρητον).
14,19 καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.
14,19 Και έρριψεν ο άγγελος το δρεπάνι του εις την γην και ετρύγησε την άμπελον της παρανομίας και έρριψε τους αμαρτωλούς σαν σταφύλια στο μεγάλο πατητήρι του θυμού του Θεού.
14,20 καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

14,20 Και επατήθη το πατητήρι, αυτό, που ήτο έξω από την πόλιν, και εβγήκεν αίμα, που επλημμύρισε την περιοχήν εις έκτασιν χιλίων εξακοσίων σταδίων και εις ύψος μέχρι τα χαλινάρια των ίππων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 15

15,1 Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἀγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.
15,1 Και είδα άλλο σημείον στον ουρανόν μεγάλο και θαυμαστόν. Είδα επτά αγγέλους, που εκρατούσαν επτά πληγάς, τας τελευταίας τιμωρίας εναντίον των ασεβών της γης, προ της μεγάλης κρίσεως, διότι μέσα εις αυτάς εμαζεύθηκε συμπυκνωμένη ολόκληρος η φοβερά οργή του Θεού.
15,2 καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας τὰς κιθάρας τοῦ Θεοῦ.
15,2 Και είδα σαν θάλασσαν υαλίνην την ολοφάνερον ενώπιον του Θεού κτίσιν, η οποία τώρα ήτο ανακατεμένη με φωτιά, προμήνυμα της οργής του Θεού. Και είδα τους νικητάς στον αγώνα των εναντίον του θηρίου και της εικόνος αυτού και του ονόματος αυτού να στέκωνται επάνω εις την υαλίνην θάλασσαν και να έχουν τας κιθάρας του Θεού.
15,3 καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν.
15,3 Και αυτοί, όπως άλλοτε ο δούλος του Θεού Μωϋσής έψαλλε δια την απολύτρωσιν του Ισραηλιτικού λαού, ψάλλουν την ωδήν του Μωϋσέως και την ωδήν προς δόξαν του Αρνίου, λέγοντες· “Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ. Απολύτως δίκαιαι και κατά πάντα αληθιναί αι οδοί σου, οι σοφοί τρόποι, που χρησιμοποιείς δια την καθοδήγησιν και σωτηρίαν των ανθρώπων, συ που είσαι ο βασιλεύς των εθνών.

15,4 τίς οὐ μὴ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὅσιος, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.
15,4 Ποιός δεν θα φοβηθή, Κυριε, και δεν θα δοξάση το όνομά σου; Διότι συ είσαι ο μόνος άγιος και αμίαντος και ένεκα τούτου θα έλθουν όλα τα έθνη και θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου, διότι το άγιον θέλημά σου, αι δίκαιαι κρίσεις και αποφάσεις σου έγιναν πλέον φανεραί”.
15,5 Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ,
15,5 Και έπειτα από αυτά είδα, ότι ανοίχθηκε ο άγιος ναός της επουρανίου σκηνής του μαρτυρίου.
15,6 καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς ἐκ τοῦ ναοῦ, οἳ ἦσαν ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν λαμπρὸν καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας χρυσᾶς.
15,6 Και εβγήκαν από τον ναόν οι επτά άγγελοι, που είχαν τας επτά πληγάς, δια να τιμωρήσουν τους ασεβείς. Και οι άγγελοι αυτοί εφορούσαν ένδυμα λινόν, κατακάθαρον και ολόλαμπρον, και ήσαν ζωσμένοι γύρω από τα στήθη με ζώνας χρυσάς.
15,7 καὶ ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων ζῴων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
15,7 Και ένα από τα τέσσαρα ζώα έδωκεν στους επτά αγγέλους επτά χρυσές φιάλες, γεμάτες από θυμόν του Θεού, ο οποίος, αιώνιος και αναλοίωτος, ζη στους αιώνας των αιώνων.
15,8 καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ·
15,8 Και εγέμισεν ο ναός από καπνόν, ο οποίος εσυμβόλιζε την παρουσίαν του ενδόξου και παντοδυνάμου Θεού.
15,9 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.
15,9 Και κανείς δεν ημπορούσε να εισέλθη στον ναόν, όπου ήτο παρών ο ωργισμένος εναντίον των ασεβών Θεός, μέχρις ότου λάβουν τέλος αι επτά πληγαί των επτά αγγέλων εναντίον των αμαρτωλών.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 16

16,1 Καὶ ἤκουσα μεγάλης φωνῆς ἐκ τοῦ ναοῦ λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· ὑπάγετε καὶ ἐκχέατε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.
16,1 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην από τον ναόν του Θεού να λέγη προς τους επτά αγγέλους· "πηγαίνετε και χύσετε επάνω εις την γην τας επτά φιάλας του θυμού του Θεού.
16,2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.
16,2 Και απήλθεν ο πρώτος άγγελος και έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την γην και (όπως επί Μωϋσέως με κάποιαν ανάλογον πληγήν εναντίον των αμετανοήτων Αιγυπτίων, έτσι και τώρα) έγινε μία κακή πληγή, γεμάτη πόνους στους ανθρώπους, οι οποίοι είχαν το χάραγμα της σφραγίδος του θηρίου και εις εκείνους, οι οποίοι επροσκυνούσαν το είδωλον αυτού. (Τιμωρία φοβερά εκ μέρους του Θεού, που προκαλούσε σωματικούς και ψυχικούς πόνους).
16,3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.
16,3 Και ο δεύτερος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την θάλασσαν. Και έγινεν η θάλασσα (όπως άλλοτε εις την εποχήν του αμετανοήτου Φαραώ) αίμα σαν ανθρώπου σκοτωμένου. Και κάθε ζωη, που υπήρχε μέσα εις την θάλασσαν, απέθανε.
16,4 Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.
16,4 Και ο τρίτος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις τα ποτάμια και εις τας πηγάς των υδάτων. Και έγιναν όλα αίμα. (Ποταμηδόν έχυσαν οι ασεβείς το αίμα των μαρτύρων της πίστεως. Αίμα τώρα, προς τιμωρίαν των, γίνονται τα νερά της γης).
16,5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

16,5 Και ήκουσα τον άγγελον, που έχει εξουσίαν επάνω εις τα ύδατα να λέγη· “δίκαιος είσαι συ, που υπάρχεις πάντοτε και υπήρχες προαιωνίως, συ ο όσιος, συ ο απολύτως άγιος, διότι σύμφωνα με την άπειρον δικαιοσύνην σου έκρινες, απεφάσισες και έπραξες αυτά.
16,6 ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοί εἰσι.
16,6 Διότι οι ασεβείς έχυσαν το αίμα των αγίων και των προφητών σου και τους έδωσες συ αντί νερού να πιουν αίμα. Είναι άξιοι δια την τιμωρίαν αυτήν”.
16,7 Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.
16,7 Και ήκουσα από το θυσιαστήριον, (δηλαδή από τας ψυχάς των εσφαγμένων δια τον λόγον του Θεού) φωνήν να λέγη· “ναι, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, αληθιναί και δίκαιαι είναι αι κρίσεις και αποφάσεις σου”.
16,8 Καὶ ὁ τέταρτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι ἐν πυρὶ τοὺς ἀνθρώπους,
16,8 Και ο τέταρτος άγγελος αδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον ήλιον. Και εδόθη στον ήλιον η δύναμις να εξαπολύση μεγάλο καύμα πυρός εναντίον των ανθρώπων.
16,9 καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.
16,9 Και σαν να εψήθηκαν οι άνθρωποι μέσα στο ανυπόφορον αυτό λιοπύρι, και, αντί με μετάνοιαν να ζητήσουν το έλεος του Θεού, εβλασφήμησαν το όνομα του Θεού, που έχει την δύναμιν και την εξουσίαν επάνω εις τας πληγάς αυτάς και δεν μετενόησαν, δια να τον δοξάσουν.
16,10 Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καὶ ἐμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,
16,10 Και ο πέμπτος άγγελος αδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον θρόνον του θηρίου. Και έγινε κατασκότεινη η βασιλεία του και οι άνθρωποι, οι οπαδοί και δούλοι του θηρίου, εμασούσαν τας γλώσσας των από τον δριμύν πόνον, που ησθάνοντο μέσα στο αδιαπέραστον εκείνο σκοτάδι.

16,11 καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.
16,11 Και αντί συντετριμμένοι να ζητήσουν το θείον έλεος, εβλασφήμησαν τον Θεόν του ουρανού εξ αιτίας του πόνου των και των πληγών των και δεν μετενόησαν και δεν απηρνήθησαν τα πονηρά των έργα.
16,12 Καὶ ὁ ἕκτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἑτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου.
16,12 Και ο εκτός άγγελος έχυσε την φιάλην αυτού στον μεγάλον ποταμόν, τον Ευφράτην. Και εξηράνθηκε το νερό αυτού και έγινε βατός ο ποταμός, δια να είναι έτσι έτοιμος και ελεύθερος ο δρόμος των βασιλέων, που θα ήρχοντο από τα μέρη της Ανατολής (δια να πλημμυρίσουν με τα στρατεύματα των τας δυτικάς περιοχάς και τας εξολοθρεύσουν).
16,13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὡς βάτραχοι·
16,13 Και είδα από το στόμα του δράκοντος, του διαβόλου, και από το στόμα του θηρίου, του αντίχριστου, και από το στόμα του ψευδοπροφήτου να βγαίνουν τρία ακάθαρτα πνεύματα, που εμοιαζαν με αηδιαστικούς βατράχους.
16,14 εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.
16,14 Και ήσαν αυτά δαιμονικά πνεύματα, που έκαμναν αγυρτικά και μαγικά θαύματα. Και τα δαιμονικά αυτά πνεύματα, που εξεπήδησαν από τα στόματα εκείνων, έσπευσαν στους βασιλείς όλης της οικουμένης, δια να τους συγκεντρώσουν με τας δολιότητάς των στον πόλεμον, που θα εγίνετο κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν, την οποίαν είχεν ορίσει ο Θεός ο Παντοκράτωρ, δια να καταλύση και συντρίψη τον αντίχριστον.
16,15 Ἰδοὺ ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ καὶ βλέπωσι τὴν

ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.
16,15 “Ιδού έρχομαι έξαφνα σαν κλέπτης, λέγει ο Κυριος. Μακάριος είναι εκείνος, που μένει άγρυπνος και προσεκτικός και φυλάσσει αγνά και καθαρά τα ενδύματα της ψυχής του, δια να μη ζη και περιπατή γυμνός από αγαθά έργα και βλέπουν οι άγιοι και οι άγγελοι του ουρανού την ασχημίαν της ηθικής γυμνότητός του”.
16,16 καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον ἑβραϊστὶ Ἁρμαγεδών.
16,16 Και τότε τα δαιμονικά εκείνα πνεύματα εμάζεψαν τους βασιλείς με τους στρατούς των εις τόπον, ο οποίος λέγεται Εβραϊστί Αρμαγεδών, στους πρόποδας του Καρμήλου, όπου ο Ηλίας είχε κατασφάξει τους ιερείς της αισχύνης. (Συμβολίζει δε αυτό τους καταστρεπτικούς πολέμους δια μέσου των αιώνων και μάλιστα τον φοβερώτερον απ' όλους, ο οποίος θα συμβή ολίγον προ της οριστικής επικρατήσεως του Ευαγγελίου).
16,17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε.
16,17 Και ο έβδομος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του στον αέρα (δια να επακολουθήσουν έτσι τρομερά ατμοσφαιρικά και γεωλογικά φαινόμενα). Και εβγήκε μεγάλη φωνή από τον επουράνιον ναόν και από τον θρόνον του Θεού, η οποία έλεγε· “έγινε· επραγματοποιήθη εξ ολοκλήρου η βουλή του Θεού δια τον εξαφανισμόν του αντιχρίστου”.
16,18 καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ᾿ οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας.
16,18 Και έγιναν αμέσως αστραπαί και φωναί και βρονταί και συνεκλόνισε την γην μεγάλος σεισμός, όμοιος προς τον οποίον δεν είχε γίνει από τότε που οι άνθρωποι ενεφανίσθησαν επάνω εις την γην, τέτοιος φοβερός και τόσον μεγάλος σεισμός.
16,19 καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν. καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.
16,19 Και εσχίσθη η πόλις η μεγάλη (η πολυάνθρωπος Ρωμη που εσυμβολίζετο με το όνομα της Βαβυλώνος) εις τρία μέρη και έπεσαν εις ερείπεια αι πόλεις των εθνών. Και την Ρωμην, την νέαν αυτήν

μεγάλην Βαβυλώνα, (έχει δε η κάθε εποχή μέχρι συντελείας την ιδικήν της Βαβυλώνα) την ενεθυμήθησαν και την εμνημόνευσαν ενώπιον του Θεού, δια να της δώσουν το ποτήριον, το γεμάτο από τον δραστικόν οίνον του θυμού και της οργής του Θεού.
16,20 καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὑρέθησαν.
16,20 Και κάθε νησί έφυγε και εχάθηκε και τα βουνά έγιναν άφαντα και δεν ευρέθησαν. (Κράτη ασεβή και αντίθεα διαλύονται και θα διαλύωνται δια μέσου των αιώνων, πληττόμενα από την δικαίαν οργήν του Θεού).
16,21 καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὕτη σφόδρα.
16,21 Και χάλαζα μεγάλη, της οποίας κάθε κόκκος είχε βάρος ενός ταλάντου, (εικόσι πέντε περίπου κιλά) έπεσε από τον ουρανόν με ορμήν επάνω στους ανθρώπους. Και αντί αυτοί μετανοημένοι να ζητήσουν το θείον έλεος, εβλασφήμησαν τον Θεόν ένεκα της πληγής της χαλάζης, διότι η πληγή αυτή ήτο παρά πολύ μεγάλη.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 17

17,1 Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ᾿ ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δείξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,
17,1 Και ήλθεν από τον ουρανόν ένας εκ των επτά αγγέλων, που είχαν τας επτά φιάλας, και συνωμίλησε μαζή μου, λέγων· “έλα να σου δείξω την κατάκρισιν και καταδίκην της πόρνης της μεγάλης (της διεφθαρμένης, δηλαδή, και εξηχρειωμένης πολυαρίθμου πόλεως), η οποία κάθεται επάνω εις ύδατα πολλά (τα οποία συμβολίζουν λαούς και έθνη με αμαρτωλά και γήϊνα φρονήματα, ωσάν την μεγάλην πόλιν).
17,2 μεθ᾿ ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς.
17,2 Με αυτήν διεφθάρησαν και εξεφαυλίσθησαν οι βασιλείς της γης και εμέθυσαν οι κάτοικοι της γης από τον οίνον της πορνείας της” (από την μεθυστικήν ζάλην και παραφοράν της ηθικής εξαθλιώσεώς της).

17,3 καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι. καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τὸ θηρίον τὸ κόκκινον, γέμον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.
17,3 Και με μετέφερε εν εκστάσει κατά ένα τρόπον πνευματικόν εις ένα τόπον έρημον από την χάριν του Θεού και τους ανθρώπους του Θεού. Και είδα μίαν γυναίκα (που εξεικόνιζε την διεφθαρμένην Ρωμην) να κάθεται επάνω στο θηρίον το κόκκινον (το αιμοχαρές και αιματοβαμμένον από τα εγκλήματά του), το οποίον ήτο γεμάτον από βλασφημίας και είχε επτά κεφαλάς και δέκα κέρατα (τα οποία συμβολίζουν ασεβείς αυτοκράτορας, που είχαν θεοποιήσει τον εαυτόν τους).
17,4 καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων, καὶ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς,
17,4 Και η γυναίκα αυτή εφορούσε πολύτιμον πορφυρούν ένδυμα, κατακόκκινον όμως από τα αίματα, και ήτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσά στολίδια και πολυτίμους λίθους και μαργαριτάρια. Και είχε στο χέρι της ποτήρι χρυσό, που ήτο γεμάτο από τα αηδιαστικά βδελύγματα της αποχαλινωμένης ειδωλολατρίας· εκρατούσε δε ακόμη και τα ακάθαρτα έργα της φαυλότητός της, που εμόλυναν την γην.
17,5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.
17,5 Και επάνω στο μέτωπον αυτής ήτο γραμμένον όνομα, που εφαίνετο μυστηριώδες και ακατάληπτο· “Βαβυλών η μεγάλη, η πρωτεύουσα και η μητέρα πολυαρίθμων διεφθαρμένων πόλεων, τόπος φαυλότητος και ειδωλολατρίας, που είναι βδελύγματα της γης”.
17,6 καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ. καὶ ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτὴν θαῦμα μέγα.
17,6 Και είδα αυτήν την γυναίκα να μεθά από το αίμα των Χριστιανών και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού, τους οποίους εμισούσε και κατεδίωκε, δια να τους εξοντώση. Και όταν την είδα, εθαύμασα μεγάλον θαυμασμόν και δια την μεγαλοπρεπή εμφάνισίν της και δια την εξοντωτικήν της δύναμιν εναντίον των πιστών.

17,7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· διατί ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτήν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.
17,7 Και μου είπεν ο άγγελος· "διατί εθαύμασες; Εγώ θα σου είπω και θα σου εξηγήσω το ακατάληπτον δια τους πολλούς μυστικόν, σχετικώς με την γυναίκα και με το θηρίον, που την βαστάζει, και το οποίον έχει τας επτά κεφαλάς και τα δέκα κέρατα.
17,8 Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλεπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι καὶ παρέσται.
17,8 Το θηρίον, το οποίον είδες (και το οποίον συμβολίζει τους ασεβείς και τον εαυτόν τους θεοποιούντας αυτοκράτορας, όπως και τας διεφθαρμένας βασιλείας των) ήτο κάποτε και δεν υπάρχει πλέον, διότι έχει συντριβή. Και μέλλει πάλιν να ανεβή από την άβυσσον και να ενσαρκωθή στο πρόσωπον των αθέων ηγετών και αυτοκρατοριών, αλλά και πάλιν μέλλει να υπάγη στον όλεθρον και τον αφανισμόν κατανικημένον από την δύναμιν του Χριστού. Και οι κάτοικοι της γης, των οποίων το όνομα δεν είναι γραμμένον στο βιβλίον της ζωής από τότε που εκτίζετο ο κόσμος, θα θαυμάσουν, όταν ίδουν ότι το θηρίον υπήρχε μεν κάποτε και δεν υπάρχει, και όμως πάλιν θα παρουσιασθή.
17,9 Ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ ὄρη ἑπτά εἰσιν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ᾿ αὐτῶν,
17,9 Εδώ δείχνεται ο νους, ο οποίος έχει την σοφίαν του Θεού. Αι επτά κεφαλαί, επί των οποίων κάθεται η γυναίκα, συμβολίζουν επτά όρη, επάνω εις τα οποία η διεφθαρμένη Ρωμη είναι κτισμένη.
17,10 καὶ βασιλεῖς ἑπτά εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἐστιν, ὁ ἄλλος οὔπω ἦλθε, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μεῖναι.
17,10 Συμβολίζουν ακόμη και επτά βασιλείς, που εκπροσωπούν επτά βασιλείας ασεβείς και διεφθαρμένας. Αι πέντε, αι προχριστιανικαί, έπεσαν, η μία υπάρχει ακόμη. Η άλλη, η του αντιχρίστου, δεν ήλθεν ακόμη. Και όταν έλθη θα είναι προσωρινή και παροδική. Ολίγον χρόνον θα μείνη σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού.

17,11 καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.
17,11 Και το θηρίον, το οποίον ήτο και δεν υπάρχει πλέον, είναι και αυτό ο όγδοος βασιλεύς, που κατά τα φρονήματα και την κακίαν είναι από τους επτά προηγουμένους βασιλείς, (διότι αυτό ενέπνεε και εκείνους). Και αυτό θα είναι παροδικόν, διότι βαδίζει προς την καταστροφήν και τον εξαφανισμόν.
17,12 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὔπω ἔλαβον, ἀλλ᾿ ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.
17,12 Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες, συμβολίζουν δέκα βασιλείς, οι οποίοι δεν εβασίλευσαν ακόμη, αλλά σαν βασιλείς παίρνουν βασιλικήν εξουσίαν επί μίαν ώραν (επί μικρόν δηλαδή χρονικόν διάστημα) και θα βασιλεύσουν μαζή με το θηρίον ολίγον χρόνον.
17,13 οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδόασιν.
17,13 Και αυτοί έχουν τα ίδια φρονήματα και τας ιδίας διαθέσεις, και δίδουν στο θηρίον την δύναμιν και την εξουσίαν των.
17,14 οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ᾿ αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.
17,14 Αυτοί, (μοχθηρά και αιμοβόρα όργανα του θηρίου καθώς είναι) θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνίου, αλλά θα τους νικήση το Αρνίον, διότι είναι κύριος των κυρίων και βασιλεύς των βασιλέων, και αυτοί που είναι μαζή του και αποτελούν την βασιλικήν του παράταξιν, είναι οι προσκεκλημένοι και διαλεγμένοι από τον Θεόν πιστοί”.
17,15 Καὶ λέγει μοι· τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.
17,15 Και μου είπεν ο άγγελος· “τα νερά, τα οποία είδες, επάνω εις τα οποία εκάθητο η διεφθαρμένη πόλις, η Ρωμη, είναι λαοί και όχλοι και έθνη και γλώσσαι διάφοροι, επάνω εις τα οποία κυριαρχεί η πόρνη, δηλαδή η ενσάρκωσις της διαφθοράς.
17,16 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες καὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην καὶ ἠρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.

17,16 Και τα δέκα κέρατα, που είδες και τα οποία συμβολίζουν δέκα βασιλείς και το θηρίον, που τους εμπνέει, όλοι αυτοί θα μισήσουν την διεφθαρμένην Ρωμην και την κοσμοκρατορίαν της, θα εξεγερθούν εναντίον της, (διότι ανάμεσα στους κακούς κυριαρχεί κατά κανόνα το ανθρωποκτόνον και καταστρεπτικόν μίσος) και θα την κάμουν έρημον και γυμνήν από τα πλούτη και την δόξαν της, θα καταφάγουν τας σάρκας της (θα διαμοιρασθούν δηλαδή μεταξύ των τας περιοχάς της) και θα την κατακαύσουν με φωτιάν.
17,17 ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ.
17,17 Διότι ο Θεός, (που υποτάσσει και τους κακούς εις τα σχέδια του) έδωσεν εις τας καρδίας των βουλήν και απόφασιν να κάμουν το θέλημά του και να συμφωνήσουν με μίαν γνώμην μεταξύ των και να δώσουν την βασιλείαν των στο θηρίον, μέχρις ότου λάβουν πλήρη πραγματοποίησιν οι λόγοι του Θεού.
17,18 καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.
17,18 Και η γυναίκα, την οποίαν είδες, είναι η πόλις η μεγάλη, η Ρωμη, η οποία εκτείνει τώρα την κυριαρχίαν της επάνω στους βασιλείς της γης”, (δια να θερίση μετ' ολίγον την καταστροφήν της από αυτούς τούτους τους βασιλείς).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 18

18,1 Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ,
18,1 Επειτα από αυτά είδα άλλον άγγελον να κατεβαίνη από τον ουρανόν με εξουσίαν μαγάλην, και η γη επλημμύρησε φως από την ολόλαμπρον δόξαν του.
18,2 καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

18,2 —Και έκραξε με φωνήν μεγάλην, λέγων· “έπεσε, έπεσε η Βαβυλών η μεγάλη και έγινε κατοικητήριον των δαιμόνων και καταφύγιον παντός ακαθάρτου πνεύματος και απόκρυφη φωλιά κάθε ακαθάρτου και αντιπαθητικού ορνέου.
18,3 ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ᾽ αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.
18,3 Και μετεβλήθη εις ερείπια, διότι από τον δραστικόν οίνον της ακολάστου και παραφόρου αυτής φαυλότητος έχουν πιεί όλα τα έθνη. Και οι βασιλείς της γης επόρνευσαν μαζή της και οι έμποροι της γης επλούτησαν από τους ηδυπαθείς και παραφόρους πόθους της”.
18,4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε·
18,4 Και ήκουσα άλλην φωνήν από τον ουρανόν να λέγη· “εβγάτε έξω απ' αυτήν την αμαρτωλήν πόλιν σεις, που αποτελείτε τον λαόν μου, δια να μη γίνετε συμμέτοχοι εις τας αμαρτίας της και να μη λάβετε μέρος εις τας τιμωρίας της.
18,5 ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
18,5 Διότι ανέβηκαν οι αμαρτίες της μέχρι του ουρανού και εθυμήθηκε ο Θεός τας αδικίας της”.
18,6 ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.
18,6 Και διέταξεν η φωνή τους εχθρούς της· “ανταποδώστε της κτυπήματα και πληγάς, όπως και αυτή απέδωσεν στους άλλους, και διπλασιάστε τα κτυπήματά σας εναντίον της και ανταποδώστε της διπλάς καταστροφάς σύμφωνα με τα έργα της. Μεσα στο ποτήριον της καταστροφής, που εκέρασε αυτή τους άλλους, κεράστε την σεις διπλάσια τώρα.
18,7 ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος. ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει, ὅτι κάθημαι καθὼς βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω,

18,7 Οσον αλαζονικά εδόξασε τον εαυτόν της και παράφορα ερρίφθη εις την φαυλότητα, τόσον πολύν βασανισμόν και βαρύ πένθος αποδώσατε εις αυτήν. Διότι μέσα εις την αλαζονικήν και διεστραμμένην καρδίαν της λέγει, ότι κάθημαι σαν βασίλισσα και δεν είμαι χήρα και δεν θα ίδω ποτέ πένθος.
18,8 διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.
18,8 Δια τούτο αιφνιδίως και εις μίαν ημέραν θα πέσουν επάνω της όλαι αι πληγαί της, θάνατος και πένθος και πείνα, και θα κατακαή εξ ολοκλήρου με το πυρ. Διότι ο Κυριος και Θεός, που την έκρινε και την κατεδίκασε, είναι παντοδύναμος και εκτελεί τας δικαίας αποφάσεις του.
18,9 καὶ κλαύσουσιν αὐτὴν καὶ κόψονται ἐπ᾿ αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ᾿ αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,
18,9 Και θα την θρηνολογήσουν και θα κάμουν κοπετόν δι' αυτήν οι βασιλείς της γης, οι οποίοι διεφθάρησαν μαζή της και εφλογίσθησαν από τους παραφόρους πόθους, όταν θα βλέπουν τον καπνόν της πυρκαϊάς της.
18,10 ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· οὐαὶ οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλών, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.
18,10 Και θα στέκουν από μακρυά γεμάτοι φόβον εξ αιτίας του βασανισμού της, θρηνολογούντες· Αλλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη η Βαβυλών, η πόλις η ισχυρά, διότι έξαφνα μέσα εις μίαν ώραν ήλθεν η καταδίκη και η τιμωρία σου!
18,11 καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενθήσουσιν ἐπ᾿ αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι,
18,11 Και οι έμποροι της γης θα κλαύσουν και θα πενθήσουν δι' αυτήν, διότι το πολύτιμον φορτίον των εμπορευμάτων των κανείς πλέον δεν το αγοράζει.
18,12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαρίτου, καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ σηρικοῦ καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θΰϊνον καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου,

18,12 Φορτίον χρυσού και αργύρου και πολυτίμου λίθου και μαργαριταριού και πολυτελούς βυσσίνου ενδύματος και πορφύρας και μεταξωτού και κοκκίνου υφάσματος και κάθε σκεύος καμωμένο από ευώδες ξύλον κέδρου και κάθε σκεύος από ελεφαντοστούν και κάθε σκεύος από πολυτιμότατον ξύλον και χαλκόν και σίδηρον και μάρμαρον.
18,13 καὶ κινάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον καὶ λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων καὶ ῥεδῶν καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.
18,13 Κανείς πλέον δεν αγοράζει κανέλλαν και άμωμον (πολύτιμον αρωματώδες φυτόν) και θυμιάματα και μύρον και λιβάνι και οίνον και έλαιον και σεμιγδάλι και σίτον και κτήνη και πρόβατα και φορτίον ίππων και τετρατρόχων αμαξών και σωμάτων, που πωλούν οι σωματέμποροι, όπως και άλλους ζωντανούς ανθρώπους.
18,14 καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὑρήσεις.
18,14 Και τα οπωρικά, που επιθυμούσε η ψυχή σου, εχάθηκαν πλέον από σε και όλα τα λιπαρά και τα πολυδάπανα και τα νόστιμα έφυγαν από σε και δεν θα τα εύρης πλέον.
18,15 οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ᾿ αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,
18,15 Οι έμποροι όλων αυτών των ειδών, που επλούτησαν από την καταστραφείσαν πόλιν, θα σταθούν μακρυά φοβούμενοι και τρέμοντες τον βασανισμόν της και θα κλαίουν και θα πενθούν
18,16 λέγοντες· οὐαὶ οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.
18,16 λέγοντες· “αλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη, που είχεν ενδυθή σαν βασίλισσα πολύτιμον βύσσινον ένδυμα και πορφυρούν και κόκκινον και ήτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσά στολίδια και πολύτιμον λίθον και μαργαριτάρια, αλλοίμονον, διότι έξαφνα μέσα

εις μίαν ώραν ερημώθηκε ο τόσον μεγάλος και πολύτιμος πλούτος της”.
18,17 καὶ πᾶς κυβερνήτης καὶ πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων, καὶ ναῦται καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,
18,17 Και κάθε κυβερνήτης πλοίου και καθένας, που πλέει στον τόπον της αμαρτωλού Βαβυλώνος, και οι ναύται και όσοι εργάζονται εις την θάλασσαν εστάθηκαν από μακρυά
18,18 καὶ ἔκραζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;
18,18 και βλέποντες τον καπνόν της πυρκαϊάς της έκραζαν, λέγοντες· “ποία άλλη πόλις της οικουμένης ήτο ομοία με την πόλιν αυτήν την μεγάλην;”
18,19 καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· οὐαὶ οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ᾗ ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς· ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη.
18,19 Και από την μεγάλην των θλίψιν έρριψαν χώμα επάνω εις τα κεφάλια των και έκραζαν κλαίοντες και πενθούντες και λέγοντες· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη, μέσα εις την οποίαν επλούτησαν από την ακριβή πώλησιν των εμπορευμάτων των όλοι όσοι είχαν τα πλοία εις την θάλασσαν και έκαμαν μεταφοράς και εμπόρια! Αλοίμονον, διότι μέσα εις μίαν ώραν ερημώθηκε”.
18,20 Εὐφραίνου ἐπ᾿ αὐτῇ, οὐρανέ, καὶ οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.
18,20 Και ο άγγελος εστράφη τώρα προς τον ουρανόν και εφώναξε με χαρούμενην φωνήν· “ευφραίνου δια την δικαίαν καταστροφήν της αμαρτωλής πόλεως, ουρανέ και οι άγιοι που υπάρχουν στον ουρανόν και οι απόστολοι και οι προφήται, διότι έκρινε και εδίκασεν ο Θεός την αμαρτωλήν πόλιν, και η τιμωρία της είναι απόδοσις δικαιοσύνης δια τους διωγμούς, που έκαμε εναντίον σας, και δια το αίμα σας, που έχυσε”.
18,21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἔτι.
18,21 Και ένας δυνατός άγγελος εσήκωσε ένα μεγάλον, βαρύν λίθον σαν μυλόπετραν και τον έρριψε με ορμήν εις την θάλασσαν, λέγων·

“με τέτοια ορμή θα κτυπηθή η Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη και δεν θα υπάρξη πλέον”.
18,22 καὶ φωνὴ κιθαρῳδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὑρεθῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι,
18,22 Και φωνή κιθαρωδών και μουσικών και εκείνων που παίζουν αυλόν, και φωνή σαλπιγκτών δεν θ' ακουσθή πλέον μέσα εις την περιοχήν σου. Και κανένας τεχνίτης κάθε τέχνης δεν θα ευρεθή πλέον ανάμεσα εις σε και η βοή μύλου δεν θα ακουσθή πλέον εις τα ερείπιά σου.
18,23 καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροί σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη,
18,23 Και φως λύχνου δεν θα φανή εις τα χαλάσματά σου και χαρμόσυνος φωνή νυμφίου και νύμφης δεν θα ακουσθή στον τόπον σου. Διότι οι άπληστοι έμποροί σου, οι πλουτοκράται και εκμεταλευταί, ήσαν οι κύριοι και οι δυνάσται της οικουμένης· διότι με τα μαγικά σου φάρμακα και τας αμαρτωλάς γοητείας σου επλανήθησαν και παρεσύρθησαν εις την εξαχρείωσιν όλα τα έθνη.
18,24 καὶ ἐν αὐτῇ αἵματα προφητῶν καὶ ἁγίων εὑρέθη καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.
18,24 Και μέσα εις αυτήν την αμαρτωλήν Βαβυλώνα ευρέθησαν αίματα προφητών και αγίων και όλων των μαρτύρων, που δια την πίστιν του Αρνίου εσφάγησαν εις την γην.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 19

19,1 Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων· ἀλληλούϊα· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
19,1 Επειτα από αυτά ήκουσα σαν φωνήν μεγάλην λαού πολλού, των στον ουρανόν αγγέλων και αγίων, που έλεγαν· “αλληλούϊα (=αινείτε τον Κυριον)· η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις είναι του Θεού μας και από εκείνον χορηγείτε.

19,2 ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἥτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς.
19,2 Ας είναι δοξασμένος πάντοτε, διότι είναι αληθιναί και δίκαιαι αι κρίσεις και αι αποφάσστου· διότι έκρινε και κατεδίκασε την πόρνην την μεγάλην, (την φαύλη Βαβυλώνα), η οποία διέφθειρε την γην με την φαυλότητά της, (κατεδίωκε τους πιστούς) και ο δίκαιος Θεός εξεδικήθη το αίμα των πιστών δούλων του, που εχύθη από το χέρι της".
19,3 καὶ δεύτερον εἴρηκαν· ἀλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
19,3 Και δια δευτέραν φοράν είπαν· "αλληλούϊα· και ο καπνός από το καταστρεπτικόν πυρ, που την ερήμωσε οριστικώς, ανεβαίνει στους αιώνας των αιώνων".
19,4 καὶ ἔπεσαν οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες· ἀμήν, ἀλληλούϊα.
19,4 Και οι είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζώα έπεσαν με απέραντον σεβασμόν και επροσκύνησαν τον δίκαιον Θεόν, τον καθήμενον επάνω στον θρόνον λέγοντες. "Αμήν, αλληλούϊα".
19,5 καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε λέγουσα· αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.
19,5 Και φωνή αγγέλων, των περιστοιχούντων τον Θεόν, εβγήκε από τον θρόνον, λέγουσα· "αινείτε τον Θεόν ημών όλοι οι δούλοι αυτού και οι φοβούμενοι αυτόν, οι μικροί και οι μεγάλοι".
19,6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.
19,6 Και ήκουσα σαν φωνήν πλήθους λαού και σαν βοήν πολλών υδάτων, που πίπτουν εις μεγάλους καταρράκτας, και σαν κρότους ισχυρών βροντών, που έλεγαν· "αλληλούϊα, διότι εβασίλευσε Κυριος ο Θεός, ο παντοκράτωρ.
19,7 χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.

19,7 Ας χαίρωμεν και ας ευφραινώμεθα και ας δώσωμεν εις αυτόν δόξαν, διότι ήλθεν ο καιρός να γίνη ο γάμος του Αρνίου (του Χριστού, του ουρανίου νυμφίου) και η γυναίκα του (η πνευματική νύμφη, η Εκκλησία) έχει ετοιμάσει τον ευατόν της”.
19,8 καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρὸν καθαρόν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστί.
19,8 Και εδόθη εις αυτήν από τον Θεόν να ενδυθή λαμπρόν, ολοκάθαρον βύσσινον ιμάτιον, διότι το βύσσινον ένδυμα είναι αι αρεταί των πιστών, αι οποίαι αποτελούν ολόλαμπρον στόλισμα της θριαμβευούσης εις ουρανούς Εκκλησίας.
19,9 Καὶ λέγει μοι· γράψον, μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσι.
19,9 Και εν συνεχεία μου είπεν ο άγγελος· “γράψε· μακάριοι και τρισευτυχισμένοι είναι οι προσκεκλημένοι στο βασιλικόν δείπνον του γάμου του Αρνίου”. Και μου είπεν ακόμη· “αυτοί οι λόγοι, που αναφέρονται εις την ατελείωτον μακαριότητα των πιστών μετά του Χριστού, είναι αληθινοί, λόγοι αυτού του Θεού”.
19,10 Καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ. καὶ λέγει μοι· ὅρα μή· σύνδουλός σού εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ ἐστι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.
19,10 Και έπεσα εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου, δια να τον προσκυνήσω. Και μου είπε· “πρόσεχε μη κάμης κάτι τέτοιο· είμαι και εγώ σύνδουλός σου και ένας από τους αδελφούς σου, που έλαβαν και κρατούν την ομολογίαν και μαρτυρίαν της πίστεώς των στον Ιησούν Χριστόν. Τον Θεόν προσκύνησε· διότι η προαγγελία, που σου έκαμα εγώ περί αυτών που θα γίνουν στο μέλλον, δεν προέρχεται από εμέ, αλλά δίδεται ως προφητικόν χάρισμα από την μαρτυρίαν και ομολογίαν της πίστεως προς τον Ιησούν”.
19,11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ᾽ αὐτόν, καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ·
19,11 Και είδον τον ουρανόν ανοικτόν. Και ιδού ένας ίππος λευκός και ο καθήμενος επάνω εις αυτόν εκαλείτο αξιόπιστος κατά πάντα και αληθινός, και κρίνει και δικάζει με δικαιοσύνην και πολεμεί με ακατανίκητον δύναμιν.

19,12 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά, ἔχων ὀνόματα γεγραμμένα, καὶ ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός,
19,12 Τα δε μάτια του είναι σαν φλόγα φωτιάς, (ώστε τίποτε να μη μένη αφανές και κρυμμένον ενώπιόν του, να είναι δε φως δια τους δικαίους και πυρ καταστρεπτικόν δια τους αμαρτωλούς). Και, διότι είναι ο βασιλεύς των βασιλέων, φέρει επάνω εις την κεφαλήν του διαδήματα πολλά, που έχουν ονόματα πολλά, δια να φανερώνουν τα αναρίθμητα αυτού βασιλικά προσόντα και προνόμια. Και έχει ακόμη και ένα όνομα γραμμένον, το οποίον κανένας άλλος δεν γνωρίζει εις όλον το βάθος και πλάτος παρά μόνον αυτός, (διότι αναφέρεται εις την απειροτέλειον αυτού θεότητα).
19,13 καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον ἐν αἵματι, καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.
19,13 Και έχει ενδυθή ιμάτιον βαμμένον με αίμα (με το ιδικόν του αίμα, το οποίον έχυσε επάνω στον σταυρόν) και το όνομά του έχει κληθή προαιωνίως “ο Λογος του Θεού”.
19,14 καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐπὶ ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καθαρόν.
19,14 Και τα επουράνια στρατεύματα τον ακολουθούσαν ως Κυριον των δυνάμεων επάνω εις λευκούς ίππους και ήσαν όλοι ενδεδυμένοι με ολόλευκον, κατακάθαρον βύσσινον ένδυμα.
19,15 καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα δίστομος, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.
19,15 Και από το στόμα του εξέρχεται ο αληθινός και παντοδύναμος λόγος του, σαν δίκοπο κοφτερό μαχαίρι, δια να κτυπήση με την δύναμιν του προστάγματός του όλα τα έθνη. Και αυτός θα ποιμάνη τους λαούς με ράβδον σιδηράν, με απεριόριστον δύναμιν και εξουσίαν. Και αυτός πατεί στον ληνόν της ακατανικήτου δικαίας οργής του Θεού, του παντοκράτορος, (δια να τιμωρή εν ονόματι του Πατρός τους εσκληρυμένους εις την αμαρτίαν των ασεβείς).
19,16 καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεὺς βασιλέων καὶ κύριος κυρίων.
19,16 Και επάνω στο ένδυμά του, στο μέρος όπου αυτό καλύπτει τον μηρόν του, είναι γραμμένον το όνομα “βασιλεύς βασιλέων και κύριος

κυρίων”.
19,17 Καὶ εἶδον ἕνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ ἔκραξεν ἐν φωνῇ μεγάλῃ λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι· δεῦτε συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ,
19,17 Και είδα ένα άγγελόν που εστέκετο με θείαν λαμπρότητα ψηλά στον ήλιον, και ο οποίος έκραξε με φωνήν μεγάλην, διατάσσων και λέγων εις όλα τα όρνεα, που πετούν εις τα μεσουράνια· “ελάτε, μαζευθήτε στο μεγάλο δείπνο της οργής του Θεού,
19,18 ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων καὶ σάρκας χιλιάρχων καὶ σάρκας ἰσχυρῶν καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ᾽ αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, καὶ μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
19,18 δια να φάγετε σάρκας ασεβών βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ισχυρών και σάρκας ίππων και εκείνων, που κάθηνται επάνω στους ίππους, και σάρκας όλων, ελευθέρων και δούλων και μικρών και μεγάλων, όλων εκείνων που υπεδουλώθησαν και επροσκύνησαν το θηρίον”.
19,19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.
19,19 Και είδα το θηρίον, τον αντίχριστον, και τους ασεβείς βασιλείς της γης και τα στρατεύματά των συναθρισμένα δια να κάμουν πόλεμον εναντίον του καθημένου επάνω στον λευκόν ίππον και εναντίον της ουρανίας στρατιάς του.
19,20 καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον καὶ ὁ μετ᾽ αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν θείῳ.
19,20 Και επιάσθηκε αιχμάλωτον το θηρίον και μαζή με αυτό ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είχε κάμει τα παραπλανητικά σατανικά θαύματα εμπρός εις αυτό, με τα οποία εξηπάτησε και παρεπλάνησε αυτούς, που εδέχθησαν την χαραγμένην σφραγίδα του θηρίου και προσκυνούν σαν Θεόν την εικόνα του. Ζωντανοί ερρίφθησαν και οι δύο εις την λίμνην της φωτιάς, που καίεται συνεχώς και ακαταπαύστως με θειάφι.

19,21 καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐξελθούσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.
19,21 Και οι υπόλοιποι εφονεύθησαν σαν με ρομφαίαν από το παντοδύναμον πρόσταγμα, που εβγήκε από το στόμα του Χριστού, του καθημένου επάνω στον λευκόν ίππον. Και όλα τα όρνεα εχόρτασαν από τας σάρκας των εξολοθρευθέντων εχθρών του Μεσσίου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 20

20,1 Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἅλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.
20,1 Και είδα άγγελον να κατεβαίνη από τον ουρανόν, να κρατή το κλειδί της αβύσσου του Αδου και να έχη επάνω στο χέρι του μια μεγάλη αλυσίδα.
20,2 καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη,
20,2 Και συνέλαβε τον δράκοντα, τον αρχαίον όφιν, που παρέσυρε εις την αμαρτίαν τους πρωτοπλάστους, και ο οποίος είναι ο διάβολος και ο σατανάς που έχει ως έργον του να συκοφαντή τον Θεόν και να παρασύρη εις την πλάνην την οικουμένην. Και τον έδεσε, δια να μένη αιχμάλωτος και ανίκανος να βλάψη επί ωρισμένην χρονικήν περίοδον, που συμβολίζεται με χίλια έτη.
20,3 καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.
20,3 Και τον έρριψεν εις την άβυσσον του Αδου και έκλεισε και εσφράγισε ασφαλώς την σκοτεινήν φυλακήν επάνω από αυτόν, δια να μη παρασύρη πλέον εις τας πλάνας τα έθνη, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Μετά ταύτα πρέπει, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, να λυθή και να απολυθή αυτός δι' ολίγον χρόνον.
20,4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθησαν ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν

Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη·

20,4 Και είδα θρόνους και εκάθισαν επάνω εις αυτούς οι Απόστολοι, όπως τους είχεν υποσχεθή ο Χριστός, και οι άγιοι. Και εδόθη εις αυτούς από τον Θεόν δικαστική εξουσία. Και είδα τας ψυχάς αυτών, που είχαν πελεκηθή με τσεκούρια και θανατωθή με βασανιστικόν τρόπον δια την μαρτυρίαν και την ομολογίαν της πίστεώς των στον Ιησούν και δια τον λόγον του Θεού, και οι οποίοι δεν επροσκύνησαν το θηρίον ούτε την εικόνα αυτού, και δεν εδέχθησαν να πάρουν το χάραγμα της σφραγίδος του επάνω εις τα μέτωπά των και επάνω στο χέρι των. Και αυτοί έζησαν και εβασίλευσαν και εδοξάσθησαν μαζή με τον Χριστόν κατά το διάστημα αυτό, που συμβολίζεται με τα χίλια έτη.

20,5 καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

20,5 Οι δε υπόλοιποι από τους νεκρούς, οι ασεβείς και αμετανόητοι, δεν ανέζησαν κατά την περίοδον αυτήν, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Αυτή η αναβίωσις των δικαίων δια τα χίλια αυτά έτη, είναι η πρώτη ανάστασις.

20,6 μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ᾿ ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ᾿ αὐτοῦ χίλια ἔτη.

20,6 Μακάριος και άγιος είναι εκείνος που θα έχη μέρος εις την πνευματικήν αυτήν, την πρώτην ανάστασιν. Επάνω εις αυτούς δεν έχει καμμίαν εξουσίαν ο δεύτερος θάνατος, (ο πλήρης δηλαδή και αιώνιος χωρισμός από τον Θεόν), αλλά θα είναι ιερείς του Χριστού και του Θεού, και θα βασιλεύσουν μαζή με τον Χριστόν επί χίλια έτη.

20,7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ,

20,7 Και όταν συμπληρωθή η μακρά περίοδος, που συμβολίζεται με τα χίλια έτη, θα λυθή ο σατανάς από την φυλακήν του·

20,8 καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγώγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν

πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.
20,8 και θα βγη, δια να πλανήση τα άγρια έθνη, τα οποία μακράν από τους πιστούς θα ζουν εις τας τέσσαρας γωνίας της γης, και τα οποία συμβολίζονται από τον Γωγ, τον σκληρόν βασιλέα, και τον Μαγώγ, τον βάρβαρον και άγριον λαόν του. Αυτούς τους αγρίους και αιμοχαρείς, των οποίων ο αριθμός θα είναι σαν την άμμον της θαλάσσης, θα τους συγκεντρώση ο σατανάς, δια να πολεμήσουν εναντίον του Χριστού.
20,9 καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς·
20,9 Και ανέβησαν, πράγματι, οι λαοί αυτοί και κατέκλυσαν την επιφάνεια της γης και περιεκύκλωσαν την παράταξιν των αγίων και την αγαπημένην πόλιν του Θεού, την νέαν Σιών, την στρατευομένην Εκκλησίαν. Και κατέβηκε φωτιά από τον ουρανόν και τους κατέφαγε.
20,10 καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
20,10 Και ο διάβολος, που τους παραπλανούσε στο ψεύδος και εις την κακίαν, ερρίφθη εις την λίμνην της φωτιάς και του θειαφιού, όπου ήσαν το θηρίον, δηλαδή ο αντίχριστος, και ο ψευδοπροφήτης. Και θα βασανισθούν εκεί ακατάπαυστα ημέραν και νύκτα στους αιώνας των αιώνων.
20,11 Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκὸν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ᾿ αὐτῷ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς.
20,11 Και είδα θρόνον μεγάλον, ολόλευκον, και εκείνον, που εκάθητο επάνω εις αυτόν, τον Χριστόν, και από το πρόσωπον του οποίου έφυγε και εχάθηκε η φθαρτή ουσία και το προσωρινόν σχήμα της γης και του ουρανού, και δεν ευρέθη τόπος και τρόπος δια την παλαιάν των υπόστασιν, (διότι ο Χριστός θα αναδημιουργούσε τώρα νέους ουρανούς και νέαν γην).
20,12 καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοίχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη, ὅ ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

20,12 Και είδα τους νεκρούς των αιώνων, τους μεγάλους και τους μικρούς, να στέκωνται εμπρός στον θρόνον του Χριστού. Και είδα ότι ηνοίχθησαν βιβλία, που είχαν γραμμένας τας πράξεις των ανθρώπων. Και άλλο βιβλίο ηνοίχθη, το οποίον είναι το βιβλίον της ζωής, διότι εις αυτό είναι γραμμένοι όσοι θα κληρονομήσουν την αιωνίαν ζωήν. Και από όσα είναι γραμμένα μέσα εις τα βιβλία εκρίθησαν όλοι οι νεκροί, σύμφωνα με τα έργα των.
20,13 καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.
20,13 Και έδωσεν η θάλασσα τους νεκρούς, που είχαν πνιγή εις αυτήν· και ο θάνατος και ο Αδης έδωσαν, επίσης, όλους τους νεκρούς. Και εκρίθησαν ο καθένας σύμφωνα με τα έργα των.
20,14 καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ὁ θάνατος ὁ δεύτερός ἐστιν.
20,14 Και τότε ο θάνατος και ο Αδης ερρίφθησαν εις την λίμνην του πυρός, (δια να μη εξέλθουν ποτέ πλέον από εκεί. Θα έχουν καταργηθή δια παντός). Αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος, ο αιώνιος δηλαδή χωρισμός από τον Θεόν, η φρικτή και ατελείωτος κόλασις.
20,15 καὶ εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.
20,15 Και οποίος δεν ευρέθηκε γραμμένος στο βιβλίον της ζωής ερρίφθη εις την λίμνην της φωτιάς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 21

21,1 Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.
21,1 Και είδα νέον ουρανόν και νέαν γην, διότι ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη, με την ουσίαν και την μορφήν που είχαν, σαν φθαρτοί και άστατοι που ήσαν, έφυγαν. Και η θάλασσα, σύμβολον της χαώδους καταστάσεως που είχεν επικρατήσει εις την οικουμένην εξ αιτίας της αμαρτίας, δεν υπάρχει πλέον.
21,2 καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

21,2 Και είδα την πόλιν την αγίαν, την Ιερουσαλήμ, την θριαμβεύουσαν και ένδοξον Εκκλησίαν, νέαν και αυτήν, να κατεβαίνη από τον ουρανόν, από τον Θεόν, ετοιμασμένη και στολισμένη σαν νύμφη δια τον άνδρα της, τον Χριστόν.
21,3 καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ᾿ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ᾿ αὐτῶν ἔσται,
21,3 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην από τον ουρανόν να λέγη “ιδού, αυτή είναι η αιωνία και αληθινή σκηνή, όπου θα συγκατοική ο Θεός με τους δικαίους ανθρώπους. Και θα κατοικήση μαζή με αυτούς, και αυτοί θα είναι λαός ιδικός του και ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζή των.
21,4 καὶ ἐξαλείψει ἀπ᾿ αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.
21,4 Και θα εξαφανίση ο Θεός από τα μάτια των κάθε δάκρυ (διότι δεν θα έχουν πλέον καμμίαν θλίψιν και κανένα πόνον) και ο θάνατος δεν θα υπάρχη πλέον, ούτε πένθος ούτε θρηνώδης κραυγή ούτε πόνος θα υπάρχη πλέον. Διότι αι προηγούμεναι θλίψεις και κακοπάθειαι επέρασαν πλέον δια παντός).
21,5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα. καὶ λέγει μοι· γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί εἰσι.
21,5 Και είπεν ο Θεός, που κάθηται επάνω στον θρόνον· “ιδού, κάμνω τα πάντα νέα”. Και μου είπε· “γράψε αυτά που ήκουσες, διότι οι λόγοι αυτοί είναι αξιόπιστοι και αληθινοί”.
21,6 καὶ εἶπέ μοι· γέγονεν. ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.
21,6 Και μου είπε· “έχουν γίνει όλα νέα, όπως υπεσχέθην και διέταξα. Εγώ είμαι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος, που κλείω στον ευατόν μου όλην την δημιουργίαν, την αιτίαν και τον σκοπόν της. Εγώ, εις εκείνον που διψά την δικαιοσύνην, την ειρήνη, την αιωνίαν ζωήν, θα του δώσω δωρεάν από την πηγήν του ύδατος της αιωνίου ζωής.
21,7 ὁ νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός.
21,7 Ο νικητής στον αγώνα της πίστεως και της αρετής θα αποκτήση τα αγαθά αυτά, και θα είμαι δι' αυτόν Θεός και αυτός θα είναι δι' εμέ υιός.

21,8 τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ, ὅ ἐστιν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος.
21,8 Εις δε τους δειλούς, που υπεδουλώθησαν στον αντίχριστον και την αμαρτίαν, και στους απίστους και στους βδελυρούς και ακαθάρτους δια την αποκρουστικήν φαυλότητα των, και στους φονείς και τους πόρνους και τους μάγους και τους ειδωλολάτρας και εις όλους, που υπεδουλώθησαν θεληματικά στο ψεύδος και την κακίαν, επιφυλάσσεται αιώνιος τόπος καταδίκης των μέσα εις την λίμνην, που καίεται ακατάπαυστα με φωτιά και θειάφι. Και αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος", (ο οριστικός δηλαδή και αμετάκλητος χωρισμός των από τον Θεόν και η αιωνία των καταδίκη εις την κόλασιν).
21,9 Καὶ ἦλθεν εἷς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησε μετ᾿ ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δείξω σοι τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου.
21,9 Και ήλθεν ένας από τους επτά αγγέλους, που είχαν τας επτά φιάλας τας γεμάτας από τας επτά τελευταίας πληγάς, και ωμίλησε μαζή μου, λέγων. "έλα, να σου δείξω την νύμφην, την γυναίκα του Αρνίου, την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν".
21,10 καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ᾿ ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,
21,10 Με επήρε και με μετέφερε με το πνεύμα μου εν εκστάσει εις όρος μέγα και υψηλόν και από εκεί μου έδειξε την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ, την βασιλείαν των ουρανών, που είχεν ετοιμάσει ο Θεός, να κατεβαίνη από τον ουρανόν.
21,11 ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·
21,11 Και είχε την απερίγραπτον δόξαν του Θεού. Το φως και η λαμπρότης, που απήστραπτε εις αυτήν, ωμοίαζε με πολυτιμότατον λίθον· ήτο σαν διαμάντι κρυσταλλένιο.
21,12 ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα

ἐπιγεγραμμένα, ἅ ἐστιν ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.
21,12 Και είχεν ολόγυρα μεγάλο και υψηλόν τείχος (δια να συμβολίζεται η απόλυτος πλέον ασφάλειά της), ευρύχωρες και μεγάλες πύλες δώδεκα, κατά τον αριθμόν των δώδεκα φύλων του νέου Ισραήλ της χάριτος, και δώδεκα άγγελοι ήσαν εις τας πύλας αυτάς, επάνω εις τας οποίας είχαν επιγραφή ονόματα, τα ονόματα των δώδεκα φυλών, των απογόνων του Ισραήλ.
21,13 ἀπ᾿ ἀνατολῶν πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλῶνες τρεῖς.
21,13 Και υπήρχαν τρεις μεγαλοπρεπείς πύλες εις την ανατολικήν πλευράν του τείχους και τρεις εις την βορείαν και τρεις μεγαλοπρεπείς πύλες εις την νοτίαν και τρεις εις την δυτικήν πλευράν.
21,14 καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ᾿ αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.
21,14 Και το τείχος της πόλεως είχε δώδεκα θεμέλια, και επάνω εις αυτά ήσαν δώδεκα ονόματα, των δώδεκα Αποστόλων του Αρνίου.
21,15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ᾿ ἐμοῦ εἶχε μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.
21,15 Και ο άγγελος, που συνωμιλούσε μαζή μου, είχε ως μέτρον ένα χρυσό καλάμι (σύμβολον της δόξης αυτού και της πόλεως), δια να μετρήση την πόλιν και τας πύλας και το τείχος της.
21,16 καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον καὶ τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν ἐν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίους δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί.
21,16 Και η πόλις είναι τετράγωνη (σύμβολον της στερεότητός της) και το μήκος της είναι όσον και το πλάτος της. Και εμέτρησε την πόλιν με το χρυσό καλάμι και την ευρήκε να εκτείνεται εις δώδεκα χιλιάδες στάδια (δηλαδή δύο χιλιάδες διακόσια και πλέον χιλιόμετρα). Και το μήκος της και το πλάτος της και το ύψος της είναι ίσα.
21,17 καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὅ ἐστιν ἀγγέλου.

21,17 Και εμέτρησε το ύψος του τείχους αυτής και ευρήκε τον συμβολικόν αριθμόν εκατόν σαράντα τέσσαρας πήχεις. Μετρημα που έκαμνε ο άγγελος με το συνιθισμένο ανθρώπινον μέτρον. (Η τεραστία έκτασις της λαμπροτάτης αυτής πόλεως μαρτυρεί την άνεσιν και την ανάπαυσιν, που θα έχουν οι κάτοικοί της).
21,18 καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις, καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρόν, ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ.
21,18 Και το οικοδομικόν υλικόν του τείχους της είναι διαμάντι, και ολόκληρος η πόλις από καθαρό χρυσάφι, που ακτινοβολεί σαν καθαρό γυαλί.
21,19 οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάραγδος,
21,19 Τα θεμέλια του τείχους της πόλεως είναι στολισμένα με κάθε πολύτιμον λίθον. Ο πρώτος θεμέλιός της είναι διαμάντι, ο δεύτερος ζαφείρι, ο τρίτος χαλκηδών, ο τέταρτος σμαράγδι,
21,20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἕβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος βήρυλλος, ὁ ἔνατος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἑνδέκατος ὑάκινθος, ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος.
21,20 ο πέμπτος σαρδόνυξ (πολύτιμος λίθος με χρώμα καστανοκόκκινον), ο εκτός κοκκινόχρωμος πολύτιμος λίθος, ο έβδομος χρυσόλιθος, ο όγδοος βήρυλλος (θαλασσόχρωμος πολύτιμος λίθος), ο ένατος τοπάζιον (πολύτιμος πρασινωπός λίθος), ο δέκατος χρυσοπράσινος, ο ενδέκατος υάκινθος (όμοιος με ζαφείρι) και ο δωδέκατος κοκκινωπός πολύτιμος αμέθυστος. (Και συμβολίζουν οι πολυτιμότατοι αυτοί λίθοι τας εξαιρέτους αρετάς των αγίων Αποστόλων).
21,21 καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν ὡς ὕαλος διαυγής.
21,21 Και οι δώδεκα πύλες της πόλεως ήσαν δώδεκα τεράστια μαργαριτάρια. Καθε μία από τας πύλας είχε κατασκευασθή από ένα τεράστιο πολυτιμότατο μαργαριτάρι. Και η πλατεία της πόλεως ήτο ολοκάθαρο χρυσάφι, σαν γυαλί διαφανές και ακτινοβόλον.
21,22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον.

21,22 Και ναόν δεν είδα μέσα εις την πόλιν. Και τούτο, διότι ο Κυριος, ο Θεός ο παντοκράτωρ, και το Αρνίον, είναι ο απειροτέλειος και ζων ναός της πόλεως, ώστε να λατρεύωνται κατ' ευθείαν από τους πιστούς.
21,23 καὶ ἡ πόλις οὐ χρείαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἀρνίον.
21,23 Και η πόλις δεν είχεν ανάγκην από τον ήλιον ούτε από την σελήνην, δια να την φωτίζουν. Διότι η αποστράπτουσα δόξα του Θεού την επλημμύριζεν στο φως, και ακτινοβόλον λύχνον της έχει το Αρνίον.
21,24 καὶ περιπατήσουσι τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν,
21,24 Και τα έθνη, που ήσαν άλλοτε ειδωλολατρικά, πολίται τώρα της βασιλείας του Θεού, θα περιπατήσουν και θα ζήσουν εις την αγίαν πόλιν, φωτιζόμενοι από το θείον της φως. Και οι λυτρωμένοι βασιλείς της γης θα προσφέρουν εις την πόλιν την δόξαν των και το μεγαλείον των.
21,25 καὶ οἱ πυλῶνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νὺξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ·
21,25 Και αι πύλαι αυτής δεν θα κλεισθούν ποτέ κατά την ατελείωτον ημέραν της αιωνιότητος, διότι νύκτα και σκότος δεν θα υπάρχουν πλέον εις αυτήν.
21,26 καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν.
21,26 Και θα προσφέρουν εις αυτήν την δόξαν και το μεγαλείον των εθνών, που έχουν λυτρωθή δια της θυσίας του Χριστού.
21,27 καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν πᾶν κοινὸν καὶ ὁ ποιῶν βδέλυγμα καὶ ψεῦδος, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.
21,27 Και δεν θα εισέλθη ποτέ εις αυτήν τίποτε το ακάθαρτον· δεν θα εισέλθη εκείνος που έπραξε βδελυράς πράξεις η ο,τι άλλο υπαγορεύει το ψεύδος της πλάνης και της αμαρτίας. Εις αυτήν θα εισέλθουν μόνον όσοι είναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωής του Αρνίου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 22

22,1 Καὶ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου.
22,1 Και ο άγγελος μου έδειξε τον ποταμόν του ύδατος της ζωής, διαυγή και λαμπρόν σαν το κρύσταλλον, ο οποίος επήγαζε και εξεχύνετο από τον θρόνον της χάριτος του Θεού και του Αρνίου.
22,2 ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδοῦν τὸν καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.
22,2 Και στο μέσον της πλατείας της πόλεως και του ποταμού, ποτιζόμενον απ' εδώ και απ' εκεί από τα ύδατα του ποταμού, υπήρχε το δένδρον της ζωής, το οποίον έκαμνε δώδεκα καρπούς· κάθε μήνα έδιδε τον καρπόν του, και τα φύλλα του δένδρου αυτού προορίζονται δια τους εθνικούς (που ερρύθμιζαν την ζωήν των σύμφωνα με τον νόμον της συνειδήσεως, διότι δεν είχαν γνωρίσει τον Χριστόν).
22,3 καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ
22,3 Και δι' εκείνους που θα εισέλθουν εις την αγίαν πόλιν, δεν υπάρχει κανένας φόβος εξώσεώς των. Και ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα υπάρχη αιωνίως εις την πόλιν αυτήν, και οι δούλοι του Θεού θα τον λατρεύσουν,
22,4 καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
22,4 Και θα ίδουν το πρόσωπόν του, την δόξαν της θεότητος του, και θα φέρουν με χαράν το όνομά του επάνω εις τα μέτωπά των (δια να δηλωθή έτσι, ότι ανήκουν εις αυτόν και μετέχουν ως ιδικοί του εις την θείαν του δόξαν).
22,5 καὶ νὺξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρεία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
22,5 Και νύκτα δεν θα υπάρχη πλέον εκεί, ούτε και καμμία ανάγκη λύχνου και φωτός ηλίου, διότι Κυριος ο Θεός θα φωτίζη αυτούς με το απρόσιτον υπέρλαμπρον αυτού φως, και θα βασιλεύσουν στους αιώνας των αιώνων.

22,6 Καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.
22,6 Και μου είπεν ο άγγελος· "όλοι αυτοί οι λόγοι, που περιέχονται στο βιβλίον, είναι απολύτως αξιόπιστοι και αληθινοί. Και Κυριος ο Θεός των αγγέλων και των προφητών έστειλε τον άγγελόν του να δείξη στους δούλους του, στους πιστούς δηλαδή της Εκκλησίας, εκείνα τα οποία, σύμφωνα με την θείαν βουλήν του, θα πραγματοποιηθούν σύντομα".
22,7 καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ. μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.
22,7 "Και ιδού, λέγει ο Χριστός, έρχομαι γρήγορα. Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος τηρεί τας προφητείας, που είναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο".
22,8 Κἀγὼ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα. καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.
22,8 Και εγώ, που ήκουσα και είδα όλα αυτά, είμαι ο Ιωάννης. Και όταν τα ήκουσα και τα είδα, γεμάτος ιερόν δέος και ευλάβειαν δι' αυτά, έπεσα να προσκυνήσω εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου, που μου τα έδειχνε.
22,9 καὶ λέγει μοι· ὅρα μή· σύνδουλός σού εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.
22,9 Και μου είπεν ο άγγελος· "πρόσεξε, μη κάμης κάτι τέτοιο· διότι εγώ είμαι σύνδουλος ιδικός σου και των προφητών και όλων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Τον Θεόν προσκύνησε".
22,10 Καὶ λέγει μοι· μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.
22,10 Και μου είπεν ο Χριστός· "μη σφραγίσης, μη κρατήσης κρυμμένους και μυστικούς τους λόγους των προφητειών, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, αλλά ανακοίνωσέ τους και διάδωσέ τους· διότι ο καιρός της πραγματοποιήσεώς των πλησιάζει".
22,11 ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.

22,11 (Ο καθένας είναι ελεύθερος να τους δεχθή η να τους αρνηθή. Θα βαστάση δι' αυτό την ευθύνην του). “Ο άδικος, ας εξακολουθήση να διαπράττη τας αδικίας και αμαρτίας· ελεύθερος είναι. Ομοίως και ο ακάθαρτος, από τα ρυπαρά έργα της διαφθοράς του ας γίνη περισσότερον ρυπαρός, εάν αυτό θέλη. Αλλά και ο δίκαιος, που έχει δώσει την θέλησίν του στο αγαθόν, ας πραγματοποιήση περισσοτέραν δικαιοσύνην. Ομοίως και ο άγιος, ας αγιασθή ακόμη περισσότερον.
22,12 Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ᾽ ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ.
22,12 Ιδού έρχομαι γρήγορα και έχω μαζή μου τον μισθόν, δια να ανταμείψω τον καθένα από τους πιστούς και εναρέτους σύμφωνα με τα έργα της ζωής του και την όλην κατάστασιν της καρδίας του.
22,13 ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος.
22,13 Εγώ είμαι το Α και το Ω, η απειροτελεία ύπαρξις, ο χωρίς αρχήν πρώτος και χωρίς τέλος έσχατος. Είμαι ο αιώνιος και αναλλοίωτος, η δημιουργική αρχή και αιτία των πάντων και ο ύψιστος σκοπός αυτών”.
22,14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.
22,14 Και ο άγγελος επρόσθεσε· “Μακάριοι είναι εκείνοι, που τηρούν τας εντολάς του Χριστού, δια να έχουν έτσι εξουσίαν από τον Θεόν και δικαίωμα να τρέφωνται από το δένδρον της ζωής και να εισέλθουν ελεύθερα από τας πύλας εις την πόλιν του Θεού, εις την βασιλείαν των ουρανών.
22,15 ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.
22,15 Εξω οι αδιάντροποι σαν τα σκυλιά και οι οποίοι κατατεμαχίζουν την Εκκλησίαν του Χριστού· έξω οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και κάθε ένας, που αρνείται την αλήθειαν, αγαπά δε και ακολουθεί το ψεύδος της αμαρτίας”.
22,16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος Δαυΐδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός.
22,16 “Εγώ, ο Ιησούς, έστειλα τον άγγελόν μου να κηρύξη και μαρτυρήση εις σας όλα αυτά, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, δια

να γίνουν γνωστά εις τας Εκκλησίας. Εγώ είμαι η ρίζα του Δαυΐδ, ο γνήσιος αυτού απόγονος και κληρονόμος των θείων επαγγελιών. Εγώ είμαι το λαμπρόν άστρον της αυγής, ο ανέσπερος ήλιος της δικαιοσύνης, που χαρίζω την ατελείωτον αιωνίαν ημέραν”.
22,17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.
22,17 Και το Πνεύμα το Αγιον και η νύμφη- Εκκλησία λέγουν· “έλα, Νυμφίε έλα”. Και καθένας, που ακούει τας προφητείας αυτάς, ας είπη· “έλα, Νυμφίε, έλα”. Και καθένας που διψά τον Νυμφίον Χριστόν και την αιωνίαν μακαριότητα ας έλθη· και όποιος θέλει, ας πάρη δωρεάν το ύδωρ της ζωής.
22,18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ᾿ αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·
22,18 Εγώ, ο Ιωάννης, ομολογώ και διαβεβαιώνω καθένα, που ακούει τα λόγια των προφητειών του βιβλίου τούτου, ότι εάν κανείς προσθέση εις αυτά, θα προσθέση ο Θεός επάνω εις αυτόν τας πληγάς και τας τιμωρίας, που είναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο.
22,19 καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.
22,19 Και εάν κανείς αφαιρέση από τα προφητικά λόγια του βιβλίου, θα αφαιρέση ο Θεός την μερίδα και την συμμετοχήν του από το δένδρον της αιωνίου ζωής και από την αγίαν πόλιν, που είναι γραμμένα στο βιβλίον αυτό.
22,20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.
22,20 Λεγει ο Χριστός, ο οποίος μαρτυρεί την απόλυτον αλήθειαν των προφητειών του βιβλίου. “Ναι, έρχομαι γρήγορα”. Και ο Ιωάννης μαζή με όλην την Εκκλησίαν απαντούν· “αμήν· ναι, έλα, Κυριε Ιησού”.
22,21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.
22,21 Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού είθε να είναι με όλους τους Χριστιανούς. Αμήν.